

Giới thiệu Điền Duyên

Truyện Điền Duyên của tác giả Hương Thôn Nguyên Dã là một trong những câu chuyện ngôn tình hay kết hợp thể loại xuyên không hứa hẹn sẽ một chuỗi những bất ngờ, không làm bạn đọc thất vọng. Đỗ Quyên ngã vào vùng núi hoang dã của một thời không không biết tên, xuyên không đến trên người một bé gái vừa sinh ra đã bị vứt bỏ. Bị dưỡng mẫu nhặt về nhà thành núi sâu cổ thôn Hoàng Đỗ Quyên.

Cha là Lão Thực chất phác, mẹ can trường không biết queo ngoặt, cộng thêm ba đóa hoa tỷ muội, khúc mắc phân tranh không ngừng. Hãy đọc truyện để xem Đỗ Quyên thế nào "bốn lạng đẩy ngàn cân", điền viên sinh hoạt, tiếp tục tình duyên chưa dứt!

Bạn đang đọc truyện *Điền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tìm Kiếm Đào Viên

Một buổi tối tháng 6, trong sân trường đại học Võ Hán, Đỗ Quyên và bạn trai Lý Đôn đi dọc theo sân thể dục một vòng lại một vòng. Đèn đường mờ nhạt mong lung, tạo nên bầu không khí mang chút sầu ly biệt.

Ngày mai, Lý Đôn tốt nghiệp nghiên cứu sinh, phải đến Thượng Hải công tác.

Đỗ Quyên, bởi vì mẹ, chỉ có thể ở lại thành phố này.

Đi một vòng, Đỗ Quyên cười hi nói: “Người yên tâm, ta không sao.”

Lý Đôn ôn hòa nói: “Có việc gì gọi điện thoại cho ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Tốt.”

Lại đi một vòng, Đỗ Quyên lại cười nói: “Ta sẽ sống rất tốt.”

Lý Đôn như trước ôn nhu nói: “Có việc gọi điện thoại cho ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ta biết.”

Lại đi một vòng, Đỗ Quyên nói: “Người có biết, trời sinh ta lạc quan.”

Lý Đôn nói: “Nhớ rõ gọi điện thoại cho ta...”

Đỗ Quyên: “...” Tuy Lý Đôn xuất thân nông thôn nhưng không phải là người chậm lụt; Ngược lại, hắn rất có năng lực và thanh cao, bằng không lúc còn ở trường, trong buổi họp thông báo tuyển dụng bị mấy công ty lớn cướp đoạt, cuối và nhận lời mời của một công ty lớn ở Thượng Hải.

Thân hình hắn cao lớn, tướng mạo đoan chính. Lúc không lên tiếng, nhìn qua có chút chất phác đơn hậu, không có soái khí chói mắt hoặc lạnh lùng bình tĩnh của đàn ông đoạt ánh mắt người ta, chỉ khi và hắn trò chuyện mới phát hiện hắn có cách nói năng bất phàm, cử chỉ chân thành tự nhiên, rất có khí chất nội hàm.

Hắn là người chân thành giản dị.

Làm bạn trai Đỗ Quyên, hắn làm nhiều hơn nói, rất ít lời ngon tiếng ngọt với nàng, cũng không chế tạo cơ hội lãng mạn lấy lòng nàng, thình thoảng như lơ đãng dẫn nàng nhận thức lạc thú cuộc sống đơn giản.

Đỗ Quyên là cô gái rất lạc quan, không đẹp tuyệt vời, nhưng rất ngọt ngào.

Bình thường, nụ cười nhẹ luôn trên mặt, như nước trên non trong veo; lúc cao hứng cười to, như cánh hoa son đã sáng lạn.

Mỹ nữ tràn lan trong thành thị, ít người có thể chống cự được lực tương tác của nàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đều thích nàng, mọi người đều gọi nàng “Hong Đỗ Quyên” —— lửa đỏ sáng lạn hồng Đỗ Quyên!

Đỗ Quyên thích Lý Đôn, chìm đắm trong sự che chở của hắn, mỗi ngày đều hạnh phúc tràn đầy.

Lần này ly biệt, hai người tuy không đề ra hai chữ “chia tay”, nhưng tương lai khó lường làm cho bọn họ ý thức được, đây chính là chia tay. Tại sân trường đại học, chuyện như vậy là thường tình.

Bọn họ thật bình tĩnh, không thể non hẹn biển, cũng không có thảm oán khắc khải.

Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Quyên về vùng ngoại thành Võ Hán làm giáo sư một cơ sở trung học, vừa chiếu cố mẹ bị bệnh. Cha nàng qua đời sớm.

Nàng không cho Lý Đôn gọi điện thoại tới. Lý Đôn cũng không có gọi cho nàng.

Điều này cũng không có gì, hẳn chính là như vậy. Nàng khẽ cười thầm nghĩ, thuận theo tự nhiên tốt nhất, chết không buông tay càng tăng thêm phiền não.

Nàng tuy rất được người ưu ái, vẫn không tìm được bạn trai.

Nguyên nhân không có gì khác, quá khứ nàng được Lý Đôn chiếu cố quen. Hẳn tựa như một cái răng của nàng. Nay răng rơi, chừa lại một khoảng trống.

Muốn trồng lại một cái răng, gần tới gần lui không bằng tự nhiên, đành phải thôi. Lúc không có chuyện gì làm dùng đầu lưỡi liếm chỗ trống, hy vọng ngày nào đó chính nó mọc ra.

Một năm sau, nàng nhận được điện thoại của một bạn học nữ, nói Lý Đôn tại Thượng Hải phát triển rất tốt, còn và con gái của lão tổng yêu nhau, hỏi nàng có biết hay không.

Nàng cười nói: “Hắn ưu tú như vậy, có người thích mới bình thường, không ai thích mới không bình thường.” Phảng phất như rất tự hào.

Bạn học nữ mắng nàng vô tâm vô phách, không biết buồn.

Nàng tiếp tục cười.

Có gì mà buồn! Lý Đôn nên cưới vợ, nàng cũng sẽ gả cho người, chuyện rất bình thường, vì sao phải khổ sở? Hẳn không phải người xấu, cũng không lừa nàng.

Ba năm sau, mẹ nàng qua đời.

Buổi tối trước lúc lâm chung, Đỗ mụ nhìn con gái nói: “Quyên nhi, người phải sống tốt. Cuộc sống này phải cười mới có tư vị. Lúc gặp việc khó, người cho là tôi luyện, sẽ không cảm thấy khổ; nếu người luôn nghĩ vì sao ta luôn gặp chuyện không hay, đó là hỏng rồi, người sẽ trở thành người bất hạnh nhất trên đời này.”

Đỗ Quyên cười nói: “Mẹ, tính tình ta người còn không biết.”

Đỗ mụ vui mừng gật đầu, nói: “Mẹ yên tâm. Tính tình người lạc quan, mẹ không có gì không yên lòng. Mẹ ra đi, người đừng quá thương tâm. Sinh lão bệnh tử đều là nhân sinh chuyện thường, phải dùng tâm bình hòa đối mặt...”

Đỗ mụ đi, quả nhiên Đỗ Quyên không khóc lớn.

An táng mẹ xong, nàng một mình bắt đầu những ngày không biết sầu.

Xuân về hoa nở tháng 3, Lý Đôn từ chức tới.

”Lý Đôn!”

Đỗ Quyên nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc của hắn, nhảy dựng lên cao hứng xua tay hô to, sau đó chạy vội qua, làm học sinh chung quanh đều tò mò dừng bước nhìn bọn họ.

Lý Đôn trước sau như một vô thanh cười, mở ra hai tay ôm lấy nàng, thấp giọng bên tai nàng nói: “A di đi, ta đến lo cho người.”

Đỗ Quyên cười, nhưng mắt dâng lên sương mù.

Thì ra, hắn luôn tại chỗ tối nhìn nàng!

Răng nanh Đỗ Quyên lại mọc ra!

Không đề ra nghi vấn, không có nghi ngờ, giống như làm công nhân bên ngoài trở về nhà bình thường, bọn họ khôi phục quan hệ yêu thương.

Nhóm bạn gái của Đỗ Quyên tận tình khuyên nàng phải cẩn thận: “Chuyện trước kia của hắn người cũng không hỏi, cứ như vậy thôi? Người có biết hắn làm qua cái gì? Người có biết hắn yêu người như trước đây? Người có biết...”

Đỗ Quyên đánh gãy lời nói các nàng, cười nói: “Mẹ ta không để lại cho ta di sản lớn gì, có cái gì tốt để hắn lo nghĩ!”

Bạn bè nhìn nàng thờ dài.

Sáng sớm, Đỗ Quyên và Lý Đôn ngồi tại trường học cạnh bờ sông nhỏ quy hoạch tương lai.

Nhìn nước sông sóng gợn lăn tăn, Lý Đôn hỏi Đỗ Quyên: “Ngươi mong muốn cuộc sống tương lai như thế nào.”

Đỗ Quyên tựa vào ngực hắn, suy nghĩ một chút nói: “Ta nghĩ tới... Đào viên sinh hoạt. Tựa như... tựa như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, ở trong cỏ mộ Chung Nam Sơn. Bất quá kia quá hư ảo, ta chỉ cần có thể tìm một nơi non xanh nước biếc, sinh hoạt nông thôn đơn giản là được.”

Lý Đôn sờ tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Dương Quá và Tiểu Long Nữ, trải qua rất nhiều kiếp nạn, cuối và mới bình thân. Nếu bọn họ ngay từ đầu ở tại cỏ mộ không ra ngoài, lấy tính tình Dương Quá, hai người sợ là đi không đến đâu, không có kết cục đẹp như vậy. Bởi vì người lúc còn trẻ, không cam tâm bình thân, luôn ngóng về thế giới phồn hoa.”

Nói xong, hắn cúi đầu hỏi người trong ngực: “Ngươi thật có thể buông bỏ sinh hoạt ưu việt nơi thành thị, sinh hoạt tại nông thôn? Không phải bằng tưởng tượng vẽ ra cảnh giới lý tưởng?”

Đỗ Quyên nghe xong, nghiêm túc suy tư.

mở đầu, Tiểu Long Nữ hỏi Dương Quá, nếu là có một ngày hắn nhầm chán cỏ mộ phải làm thế nào. Dương Quá nói, chúng ta liền đi ra ngoài chơi. Tiểu Long Nữ nghe xong thực lo lắng.

Đỗ Quyên nhớ lại một đoạn này, nghiêm túc nghĩ về mình.

Một hồi lâu, nàng mới nhìn Lý Đôn nói: “Ta sẽ không! Ta từ nhỏ sinh hoạt ở thành thị, đều ghét phồn hoa. Ta thích nông thôn. Ngày ngươi dẫn ta đi nông thôn chơi, ta rất vui vẻ. Ta là người thấy đủ là vui, lúc bắt đầu có chút không thích ứng, sau đó ta sẽ quen.”

Lý Đôn trịnh trọng truy vấn: “Thật sự?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: “Thật sự. Ai! Chính là khả năng thực hiện không lớn.”

Lý Đôn khẽ cười nói: “Ngươi muốn sinh hoạt hào hoa xa xỉ, ta không làm được. Ngươi muốn qua cuộc sống như thế, chỉ là một nhắc tay thôi.”

Đỗ Quyên đột nhiên ngồi dậy, thất kinh hỏi: “Ngươi muốn theo ta đi nông thôn? Ngươi tình nguyện?”

Đàn ông và đàn bà không giống nhau!

Lý Đôn cười, khẳng định gật đầu, “Thành phố phồn hoa, ta cũng kiến thức qua, cũng tính lang bạt qua. Ta vốn xuất thân nông thôn, đem so sánh mà nói, ta vẫn thích sinh hoạt nông thôn.”

Đỗ Quyên mới không tin đâu.

Mấy năm nay, hắn trải qua những gì?

Nàng không muốn hỏi, chỉ cần có thể và hắn và một chỗ là được.

Ngẫm lại, nàng lo âu hỏi: “Nhưng là, ở nông thôn cũng không dễ dàng như vậy, chúng ta...”

Quá đột nhiên, nàng trở tay không kịp.

Lý Đôn ngắt lời nàng, nói: “Cũng không có gì khó khăn. Mọi người luôn tìm lý do, nói mình thân bất do kỷ, kỳ thật là không bỏ xuống được mà thôi. Thật buông, hết thấy đều rất đơn giản, nhắc chân là có thể đi.”

Đỗ Quyên còn sững sờ, hắn lại nói: “Ta mấy năm nay cũng để dành được chút tiền, có hơn bốn mươi vạn đâu. Sinh hoạt ở nông thôn, cả đời đều đủ —— chúng ta cũng không phải ăn không ngồi rồi —— sẽ không để cho ngươi sinh hoạt như người nguyên thủy.”

Đỗ Quyên không để ý đến lời nói đùa của hắn, bật thốt lên hỏi: “Hơn bốn mươi vạn? Ngươi từ đâu có nhiều tiền như vậy? Đừng là bán thân mà có đi!”

Rất tự nhiên hỏi, không phải ép hỏi, chất vấn.

Hắn từng qua lại với con gái tổng giám đốc nha!

Lý Đôn nhìn chằm nàng hỏi: “Nếu là tiền ta bán thân, ngươi dám dùng hay không?”

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Vì sao ta không dám dùng? Chỉ là nhớ tới trong lòng ẽ ảm” Nói xong, còn làm như thật giơ tay lau khóe mắt không có nước mắt một cái.

Lý Đôn cười, ôm chặt lấy nàng, khẽ hôn một cái trên trán nàng, thanh âm trầm thấp phảng phất mang theo từ tính: “Ngươi yên tâm, đây không phải là tiền bán thân. Hơn bốn mươi vạn cũng không nhiều —— tại Thượng Hải chỉ có thể mua cái phòng bếp —— ta làm chủ quản ba bốn năm, tích cóp số tiền này coi như là ít.”

Lại cúi đầu, tại bên tai nàng nhỏ giọng nói nhỏ: “Ta vẫn là xử nam. Còn nguyên xi, chưa khai phong đâu. Đợi ngươi đến khai phong!”

Đỗ Quyên nghe xong, rõ ràng muốn cười to, lại cười không nổi.

Nàng tựa đầu vào ngực hắn, buồn buồn hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Lý Đôn nói: “Hết thấy điều giao cho ta, ngươi không cần lo.”

Đỗ Quyên nói: “Tốt! Về sau, ngươi chính là Dương Quá, ta chính là Tiểu Long Nữ.”

Lý Đôn lắc đầu nói: “Ta không cần làm Dương Quá, ngươi cũng không phải Tiểu Long Nữ. Ta không thích Tiểu Long Nữ, ta thích ngươi. Ngươi giống như Hoàng Đỗ Quyên trên núi, kiều diễm không bị cản trở...”

Đỗ Quyên: “Hoàng Đỗ Quyên là cái dạng gì?”

Lý Đôn: “Qua vài ngày ngươi có thể thấy được.”

... ..

Sau đó, Lý Đôn liền bận rộn.

Giúp Đỗ Quyên từ chức, sau đó hai người xin đi tỉnh Hồ Bắc thành phố Thập Yển huyện Trúc Khê trấn Tuyên Khê ở một sơn thôn hẻo lánh —— thôn Thanh Tuyên làm giáo sư, hộ khẩu đang chờ duyệt...

Hơn hai mươi ngày sau, hết thấy điều làm xong.

Trải qua đường sắt, đường cao tốc, phổ thông quốc lộ, sau đó là đường đất, cuối và... Bọn họ đạp lên quanh co khúc khuỷu đường núi, bước vào thế ngoài đảo nguyên.

Đỗ Quyên chỉ cõng cái túi xách nhỏ, hai tay không, vừa đi vừa thở hỏi: “Ngươi... Là, làm sao tìm được đến chỗ này?”

Trời tháng 4 thơm ngát. Ven đường là dãy núi non trùng điệp, cây to xanh mướt, rừng trúc liên miên, xanh um tươi tốt, suối quanh đá lớn, chim hót ngọn cây, đầm băng trong veo, cá diên nước cạn... Đẹp vô vàn cảnh rừng núi hoang dã!

Lý Đôn đeo túi du lịch lớn, nắm tay nàng lôi đi, vừa nói: “Trước đây tìm. Hiện tại, trong góc núi đều có đường đi, nông thôn không còn là nơi an tĩnh. Ta nghĩ, nơi chúng ta đi không thể quá lạc hậu, còn có non xanh nước biếc. Cũng không thể giao thông quá tiện lợi, bằng không sẽ không thanh tịnh, người ta cũng không nhất định tiếp thu chúng ta. Nơi này tại Hồ Bắc, giao giới của Thiểm Tây và Trùng Khánh, thuộc về Bắc sơn. Thôn này ở trong núi, tuy rằng nước non đẹp, lại không có cảnh trí nổi danh nên ít người tới. Ngươi xem bên ngoài bốn phương thông suốt, trong núi này lại không có đường thông vào. Bên trong chỉ có 2 thôn, cách trấn trên mấy chục dặm đường núi, không có điểm sáng hấp dẫn người đầu tư, chính phủ địa phương sẽ không chịu bỏ số tiền lớn sửa đường, cho nên mới thanh tịnh như vậy.”

Đỗ Quyên nghe xong, ôm hắn cánh tay cười to nói: “Vạn hạnh... Vạn hạnh... Ái da! Ta đi không được, muốn nghỉ một lát...”

Lý Đôn đem túi xách nhỏ duy nhất của nàng kéo lại, đeo trên cánh tay.

Đứng thờ hồn hèn hai cái, Đỗ Quyên lại cười nói: “Ta còn tưởng rằng, ngươi muốn mang ta về nhà ra mắt lão gia.”

Lý Đôn mỉm cười nói: “Nhà ta tuy rằng cũng không sai, chỉ là người quá nhiều, trên cơ bản liên quan tới thành thị, cho nên ta mới tìm nơi này.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Vì sao nhất định phải khó khăn xin làm giáo sư? Tùy tiện tìm một nông thôn ở không được sao?”

Lý Đôn nhìn nàng lắc đầu, bộ dạng ôn thanh chỉ bảo nói: “Ngươi nha, đừng thoải mái tin tưởng người khác như vậy. Có hướng đi, thân thích bằng hữu có thể tìm tới ngươi; bằng không, ngươi cứ đi theo ta đi như vậy, vạn nhất ta đem ngươi bán làm thế nào? Ta ở bên ngoài gặp người mấy năm, nói không chừng đã thay đổi đâu!”

Và một giọng điệu giống những người bạn của nàng.

Đỗ Quyên cười nhìn hắn không nói.

Nàng chưa từng có ý niệm như vậy.

Đi hơn bốn giờ, băng qua ba bốn ngọn núi lớn phía trước xuất hiện một sơn cốc, màu xanh mênh mông, ruộng đồng xa xa, dựa vào núi có một thôn trang.

Trong bóng cây lúa thưa thớt thoáng vài căn nhà. Ban đêm, đình rừng khói bếp lượn lờ, và sương mù bốc hơi, gà gáy chó sủa, tiếng người cũng không lớn.

Đây, chính là thôn Thanh Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Khoảnh Khắc Ngưng Tụ Thành Vĩnh Hằng

Xuống núi, chỉ thấy một tảng đá sạch sẽ theo con đường nhỏ từ núi uốn lượn kéo dài, hướng vào thôn, so với khu đường núi hoàn toàn bất đồng; bên đường là một cái dòng suối nhỏ trong vắt, cũng chảy về phía trong thôn.

Đỗ Quyên hoan hô một tiếng, nhanh chân chạy về phía trước.

Lý Đôn cũng không ngăn cản, mỉm cười nhìn, chỉ dặn dò “Coi chừng dưới chân.”

Chờ đến cửa thôn, Đỗ Quyên tùy ý nhìn có thể thấy được một cây cổ thụ khoảng hai người ôm, nhà dân gạch ngói màu xám sẫm, tường gạch, bậc thang trắng, mặt tường rễ cây rêu xanh, suối nước reo vui và cỏ hoa dại bên dòng suối.

Nàng chỉ có một cảm giác dạt dào phong cách cổ!

Đây là một thôn trang cổ xưa.

May mắn có vài ngọn núi lớn cách trở, mới tránh khỏi du khách đến gây rối.

Lý Đôn hỏi người trong thôn, lại tự giới thiệu thân phận, lập tức bị dắt đến thôn ủy hội. Cả thôn đều vọt tới thôn ủy hội xem.

Bọn họ bị nam nữ, già trẻ, lớn bé vây quanh, như nhìn gấu trúc vậy.

Các thôn dân đều bảy điều tám chuyện hỏi, nào là nam nữ còn trẻ như vậy, một soái khí một xinh đẹp, sao lại đến vùng núi non hẻo lánh này? Còn đem hộ khẩu tới. Con của bọn họ đều không muốn ở nhà, đều ra ngoài làm việc.

Hai người đều cười không đáp, gương mặt sâu không lường được.

Sau đó, Lý Đôn bận trước bận sau, và người trong thôn thương lượng, chào hỏi. Thôn trưởng an bài bọn họ trước tiên ở tạm ký túc xá của trường tiểu học trong thôn, đưa tới lương thực, buổi tối tại nhà thôn trưởng ăn cơm.

Trên bàn cơm, Đỗ Quyên nhìn thấy một chậu xanh mơn mơn đậu hủ, mừng rỡ kêu lên: “Thần tiên đậu hủ!”

Thôn trưởng cười nói: “Đến nơi này, ăn thứ này rất dễ dàng. Kêu nãi nãi dạy người làm.”

Đỗ Quyên không ngừng bận rộn gắp đầu.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, Lý Đôn tìm thôn ủy phê một mảnh đất.

Ở nông thôn ngày nay không thể so với trước kia, không được tùy ý chiếm dụng đất xây phòng. Nhưng thôn trưởng cảm kích bọn họ chịu đến nơi hoang vu này dạy học, lại nói nơi đây không giống bên ngoài, không ai khó khăn diện tích lớn nhỏ, cho nên phê cho bọn họ nhiều chút.

Hai người đi khắp thôn trong thôn ngoài, chọn trúng một mảnh đất ở sườn núi phía nam làm nền móng tân phòng. Dòng suối nhỏ từ dốc khoảng hai mươi mét chảy qua, sau lưng là cây rừng rậm rạp, bên trái có khối đất trống, tương lai làm đất trồng rau.

Gạch ngói đều mua từ trong thôn, có lò gạch nung, bên ngoài không vận chuyển vào được, tổng cộng cũng xài hơn một vạn đồng tiền.

Nơi này xây nhà chỉ có thể mời nông dân trong thôn hỗ trợ, lại mời thím, di đến nấu cơm, ngày thứ ba liền khai công.

Đỗ Quyên hoàn toàn chen tay không được, chỉ và bọn nhỏ chơi.

Chạng vạng tối sau khi kết thúc công việc, Lý Đôn trở lại ký túc xá tiểu học, dùng nồi lớn nấu cơm xào rau, nồi lớn lên nồi nhỏ xuống bận rộn, không cho Đỗ Quyên hỗ trợ.

Đỗ Quyên ở bên nhìn, ngượng ngùng nhìn Lý Đôn nói: “Ta không làm gì hết, để người bận rộn.”

Lý Đôn ôn nhu nói: “Không cần người làm, chỉ cần xem thôi. Chỉ có hai người, vội vàng gì đâu. Đợi tương lai có đứa nhỏ, một mình ta không lo xuể, người lại học làm việc. Con gái, thời trẻ thanh xuân mỹ lệ. Khi lấy chồng, làm vợ người khác, lại lo liệu việc trong nhà.”

Đỗ Quyên đưa tay chống lên thành bếp, vui sướng cười nói: “Người mệt cả ngày, biến thành nhếch nhác, không đẹp trai.”

Lý Đôn nói: “Vậy thì thật là tốt. Trở thành người thường, người đỡ phải lo lắng ta lắng nhăng.”

Đỗ Quyên hỏi: “Ngươi quen ta như vậy, đem ta nuôi được như nước trong veo, sẽ không sợ ta lăng nhăng?”

Lý Đôn cũng không ngần ngại lên trả lời: “Nếu ngươi phát hiện có người tốt hơn ta, ta để ngươi đi và hấn, không cần vụng trộm. Sao ta thả ngươi bốn năm, ngươi cũng không và người đi vậy?”

Đỗ Quyên không lên tiếng, chỉ cười.

Một lát sau, Đỗ Quyên lại cười hỏi: “Vì sao không cần nôi com điện nấu com?”

Lý Đôn liếc mắt nhìn nàng, ôn nhu nói: “Nôi com điện nấu com ngươi còn chưa ăn đủ? Cùi lửa nấu com khẳng định ngươi chưa ăn qua. Tại sao ngươi đến nơi này?”

Thì ra hấn muốn nấu cho nàng ăn.

Đỗ Quyên cực kỳ vui mừng. Đúng rồi, nàng đến là vì điền viên sinh hoạt nha!

Vì thế, hấn bận rộn tại bếp, nàng như cái đuôi theo trước theo sau, hỏi cái này hỏi cái kia, nhóm lửa thế nào, xào rau ra sao, bảo là muốn quan sát cẩn thận trước, sau này làm mới không xa lạ.

Lý Đôn vo gạo xong, chỉ vào nước vo gạo màu trắng sữa trong bồn nhựa nói với nàng: “Nước này cho ngươi rửa mặt. Ngươi ở đây, không cần thiết dùng đồ trang điểm. Những thứ kia đều có thể tiết kiệm.”

Đỗ Quyên không rõ ý của hấn, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Tại chỗ này không cần thiết dùng đồ trang điểm, lãng phí tiền.”

Lý Đôn cũng không giải thích, đợi com nấu sôi, lại múc một chén nước com nóng nặc, thêm chút đường đỏ, bung cho nàng uống, “Cái này tốt nhất.”

Tốt như vậy, cũng không giải thích.

Hai cái nôi, một cái nấu com một cái xào rau, trong nôi com còn nấu 2 cái trứng gà.

Đậy nắp nôi, bóc một cái trứng gà ra, lòng trắng trứng thủy tinh trơn mềm, nóng hôi hổi, giao cho nàng, ở trên mặt nàng lẩn lộn, nói là mỹ dung.

Cái này Đỗ Quyên biết, nên vui vẻ làm.

Lăn xong, đem lòng trắng trứng lột, chỉ ăn lòng đỏ trứng.

Đợi đồ ăn bung lên bàn, chỉ có ba cái: rau hẹ xào tôm, rau xanh biếc, còn có măng non xào thịt khô...

Đỗ Quyên nhìn nuốt nước miếng, ăn vội hai chén.

Buổi tối, bọn họ ngồi kề bên nhau trước cửa sổ, cũng không thắp đèn. Thôn trang đã ngủ say, chó cũng không sủa, chỉ có gió thổi cây reo, dòng nước róc rách thanh âm vang trời.

Đỗ Quyên nói: “Nơi này tốt thì tốt, nhưng con của chúng ta tương lai làm thế nào?”

Lý Đôn nhẹ giọng nói: “Hai người chúng ta còn dạy không được đứa nhỏ sao, nhất định phải đi trường danh tiếng, thành danh sư? Theo ta thấy, ở đây tốt. Lại nói, hiện tại tin tức phát triển như vậy, sợ cái gì. Khi ta còn nhỏ, điều kiện so với bây giờ kém hơn, không phải ta cũng thành tài sao!”

Đỗ Quyên hài lòng gật đầu, cảm thấy chuyện gì bị hấn nói, đều không tính là chuyện.

Đêm xuân, nàng dựa vào ngực Lý Đôn, trong lòng nhu tình lưu luyến, ôm chặt hấn dùng sức cọ, còn thấy không đủ, phăng phất muốn tiến vào thân thể hấn mới thỏa mãn. Không tự chủ nhỏ giọng lầu bầu nói: “Ta... muốn khai phong!”

Lý Đôn nghe xong thân mình cứng đờ.

Lúc này, hấn nên hóa thân thành sói đói mới là bộ dáng nam nhân nên có.

Nhưng là, trong lòng hấn nhu nhu, muốn cười, lại sợ nàng xấu hổ.

Trầm mặc một hồi, hôn nàng một chút, dùng giọng trầm thấp dỗ nói: “Đợi phòng xây xong, chúng ta liền kết hôn. Hiện tại người thích đốt giai đoạn, lúc yêu đương liền ở chung, đến quá dễ dàng, mất rất nhiều lạc thú. Kết hôn là chuyện lớn trong đời, phải thận trọng. Chúng ta trước tự tay kiến tạo nhà, sau đó chọn ngày kết hôn. Thời khắc chờ đợi, mỗi ngày đều sung mãn mong đợi, khát vọng, ngươi sẽ cảm thấy sinh hoạt tràn đầy như những cánh bướm phiêu lãng. Đợi đến lúc kết hôn, đêm động phòng hoa chúc, thật đẹp...”

Đỗ Quyên lập tức ngừng đầu, hưng phấn nói: “Được, cứ như vậy!”

Hấn luôn có thể đem ngày bình thường tả như thơ.

Kể tiếp hơn mười ngày, nhà bọn họ trên công trường một mảnh khí thế ngất trời.

Lý Đôn là tổng chỉ huy, thiết kế phòng ốc, trong ngoài quy hoạch bố trí, đều do hấn một tay hoàn thành.

Các hương thân dưới sự an bài của hấn xây nên một tòa tiểu viện, bốn gian nhà trệt, bên ngoài là phòng bếp, WC; đất trồng rau bên cạnh cũng đều khai khẩn, đốt tro rom rạ, đánh luống, trồng các loại rau dưa theo mùa.

Lúc Lý Đôn bận rộn, Đỗ Quyên dạy học tại trường, mang bọn nhỏ chơi.

Nhà xây xong, lại mua chút đồ điện gia dụng đơn giản. —— hoàn hảo nơi này có điện. Vật lớn, chỉ mua tủ lạnh —— mướn mấy đồng hương khiêng vào —— TV cũng không mua, dù sao bọn họ có máy tính xách tay.

Hôn kỳ định vào ngày mồng một tháng năm.

Đỗ Quyên không có người nhà, cũng không có ý định thông tri thân thích.

Lý Đôn nói đợi nghỉ hè mang nàng về quê lại làm hôn lễ một lần nữa, bây giờ là ngày mùa bọn họ không thể tới.

Vì thế, chỉ có hai người bọn họ kết hôn.

Nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình hạnh phúc của bọn họ, tranh thủ lúc rảnh rỗi đi lên núi chơi.

Nhìn khắp núi cây xanh hoa hồng, suối trong ngang núi, hấn nói: “Thường nhìn những thứ này, ánh mắt của ngươi sẽ càng thêm long lanh linh hoạt.”

Đỗ Quyên vui vẻ cười to.

Hấn dùng non xanh nước biếc, đem nàng nuôi thành trắng nõn hồng hào, sắc mặt tựa như cánh hoa đào, dù nàng mỗi ngày chỉ thoa kem dưỡng da bình thường nhất.

Phụ nữ trong thôn thường nói làn da nàng trắng mịn có thể vắt ra nước.

Lúc xuống núi, nàng đi một , hấn liền công nàng.

Gặp gỡ người trong thôn, mặt hấn không đổi sắc nói: “Đỗ Quyên trật chân.”

Tin tức này truyền ra, nhất thời rất nhiều người tới cửa thăm, đưa gà vịt, đưa trứng gà, đưa thịt khô, đưa nấm hương ... Làm Đỗ Quyên cả kinh không khép được miệng.

Lý Đôn đều nhận lấy, cảm tạ, đưa người đi, quay đầu nhìn nàng cười.

”Vui vẻ không?”

”Vui vẻ!”

”Ngày mai giết gà cho ngươi ăn. Hàm hay kho tàu?”

”Ta muốn ăn hàm!”

... ..

Trước ngày mồng một tháng năm một ngày, là chủ nhật.

Buổi sáng, Đỗ Quyên mang theo 2 bé gái cách vách lên núi hái hoa về cắm vô bình.

Trong lòng đứa nhỏ, Đỗ lão sư đẹp như tiên nữ.

Một bé nói: “Đỗ lão sư, ngươi xinh đẹp hơn hồng Đỗ Quyên.”

Đỗ Quyên không hài lòng lắc đầu nói: “Lão sư không phải hồng Đỗ Quyên. Lý lão sư các ngươi nói ta là Hoàng Đỗ Quyên.” Nói xong chỉ cho các nàng xem

Khắp núi đỏ rực, một đám Hoàng Đỗ Quyên kiêu diễm nở rộ, thanh lịch, hào phóng, hơn nữa sức sống tràn đầy, so hồng Đỗ Quyên có một loại nội liễm nóng bỏng khác!

Vì thế, bé gái liền đi tìm Hoàng Đỗ Quyên.

Lão sư muốn kết hôn, trong nhà nhất định phải trang hoàng thật đẹp, phải cắm nhiều hoa hơn.

Chạy lên đỉnh núi, nàng phát hiện bên cạnh vách núi có một bụi Hoàng Đỗ Quyên, chỗ kia cách vách núi hai mét, thực an toàn, liền đi qua hái.

Nhưng là, nàng đập trúng một cục đá tròn, té ngã, lăn xuống phía dưới.

Nàng sợ tới mức kêu to, hốt hoảng níu lấy một bụi cỏ, mới dừng lại trượt, treo ở vách núi.

Đỗ Quyên nghe, lập tức xông lại, bị tình hình trước mắt dọa sợ.

Bởi trước vách núi là sườn dốc, không thể mượn lực, nếu là dùng tay kéo, hai người đều bị rớt xuống. Nàng ra lệnh tiểu nữ hải không nên cử động, sau đó cẩn thận đến bên cạnh nàng, đập trên một bụi cây, đem bé gái kéo lên trên.

Bé gái trèo lên, nhưng là nàng dẫm lên rễ của bụi cây, rớt xuống vách núi.

Đỗ Quyên không nghe thấy học sinh hoảng sợ kêu to, nàng chỉ nhìn thấy Lý Đôn vọt tới, đầy mặt kiên quyết, không chút do dự nhảy xuống theo nàng.

Giữa không trung, hắn nhìn chăm chăm nàng, khoa tay khoa chân như bơi lội, gia tốc rớt xuống, muốn bắt kịp nàng.

Sao xẹt thật là nhanh?

Nhưng cũng không mau hơn Lý Đôn!

Nam nhân kia, roi cực nhanh, rớt cuộc đuổi tới nàng!

Tại khoảnh khắc trước khi chạm xuống đất, hắn ôm lấy nàng, dùng sức một cái xoay người, biến thành hắn ở bên dưới, nàng ở trên, đụng vào loạn thạch trên đây cốc thật mạnh! ! !

Thời không khoảnh khắc yên lặng!

Vì sao hoa rừng như cũ rụng rớt?

Vì sao gió xuân như trước ấm áp?

... ..

Đỗ Quyên chưa từng uể oải quá như thế này: vì sao vách núi này thấp như vậy?

Nếu là cao hơn một ít, bọn họ còn có thể nói vài câu.

Nhưng là, nàng mơ hồ chỉ nhìn thấy bờ môi của hắn giật giật, giống như nói “Sống sót!”

Sống sót?

Đối với người lạc quan, lựa chọn sinh tử trước nay không là nan đề.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên chỉ hi vọng và người trong lòng nằm tại đây cốc, để hoa dại cỏ dại đem bọn họ mai táng, túi da bọn họ sẽ nuôi dưỡng mảnh đất này màu mỡ, chờ đến năm, lại nở ra sáng lạn Hoàng Đỗ Quyên...

Trước khi chìm vào mảnh tối đen, nàng cảm thấy nàng được như nguyện.

Cho dù có Lý Đôn làm thịt đệm, nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi tai nạn.

.....

Chân núi, nhà mới đã được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Đá vụn được xếp thành bậc thang, từ dốc kéo dài đến sân nhỏ. Tường rào, phòng ốc màu than chì gạch ngói, kiểu cổ xưa lộ ra nét tự nhiên, chữ hỷ lớn bằng giấy đỏ được dán trên cửa sổ và cửa chính.

Đêm mai, Đỗ Quyên muốn “khai phong” đâu!

Trong sân, một đám gà con vừa ấp ra “thu thu” kêu lên vui mừng.

Trong phòng bếp, lò đất mới đắp có hai cái nồi, đều là củi đốt củ. Điểm tâm đã sẵn sàng, nước trong nồi còn ấm có một bát cháo gạo bên trong, thêm đường đỏ, bên cạnh còn có trứng gà. Bàn vuông nhỏ bày vài món đồ ăn, đều dùng lồng bàn đặt lạ. Trên giá rửa mặt là một chậu nước vo gạo, trắng đục nồng nặc, là để cho Đỗ Quyên rửa mặt.

Vại nước được đặt kín, trong rổ nhỏ rau xanh đã rửa sạch còn chưa xào, đây là phải đợi trước khi ăn cơm mới xào.

Lý Đôn nói, xào rau xanh tươi non, vị rất thơm ngon.

Không có người trở về ăn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sinh Con Nơi Hoang Dã

Nước Đại Tĩnh, thành Kinh Châu huyện Trúc Khê, sâu qua 3 ngọn núi có thôn Thanh Tuyền, nước non tung hoành, lấy tên của dòng suối.

Tháng 4, núi quanh thôn Thanh Tuyền phủ đầy hoa rừng rực rỡ. Sở dĩ chúng nó tươi tốt như thế bởi vì nơi này cây rừng bị các thôn dân chặt hết, bụi cây hoa cỏ dưới tầng cây mới có thể hứng toàn bộ ánh mặt trời chiếu rọi.

Từ phía Tây đi qua hai đỉnh núi là rừng cây dày đặc. Rừng rậm mờ mịt nhưng vẫn lộ ra đường sâu thẳm vào núi cao.

Trong rừng, một thôn phụ bụng to đang bận rộn, dùng loan đao đem những nhánh cây tùng khô héo vàng óng ánh chặt thành từng đoạn một, thuận tay chất đống ở một chỗ. Phía dưới đã lót sẵn dây thừng, đợi lát nữa buộc chặt.

Phụ nhân này họ Phùng, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mi mắt coi như đoan chính, nhất là hai hàng lông mày kia, đen nhánh gọn gàng. Có lẽ do làm lưng vất vả, sắc mặt có chút đen. Nàng nhăn mặt, mím chặt môi, như đang hờn dỗi ai.

Từ thân hình nàng, hẳn đã mang thai bảy tám tháng.

Nữ nhân ở nông thôn, dù đang mang thai cũng không cách nào nuông chiều, nàng bụng to giặt đồ nấu cơm như thường, lên núi đốn củi cũng không là chuyện lạ.

Trước kia lên núi đều là mấy phụ nhân hẹn nhau đi chung. Hôm nay chỉ có một mình Phùng Thị. Đang là thời kì gieo hạt mùa xuân, trải qua mùa đông củi trong nhà đều dùng hết rồi. Chồng đang vội gieo trồng vụ xuân, con gái lại nhỏ, tất cả đều không trông cậy được. Nàng gần đến ngày sinh, trong lòng gấp, muốn tranh thủ chưa đến lúc sinh tích góp củi đủ cho nhà dùng.

Gần núi dựa vào núi, người trong núi không thiếu củi đốt, chỉ cần cần mẫn.

Người thôn Thanh Tuyền đều dùng nhánh tùng, thứ này dễ cháy. Mọi người dùng loan đao chặt nhánh tùng thành từng đoạn, chất đống ở trên núi để vài ngày, đợi khô héo, lại trở vào núi mang trở về. Bằng không nhánh cây còn tươi rất nặng, mang xuống núi quá mệt.

Lần trước nàng chặt 2 cây, đã để năm sáu ngày. Nếu không đến kéo về, bị người khác lấy đi mất công mất việc, cho nên nàng cố kéo thân mình nặng nề, một mình lên núi mang về.

Phùng Thị thu thập những nhánh tùng xong, cột lại xong mới dùng tay áo lau mồ hôi, ngồi thở nghỉ tạm.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã đứng bóng, vội vàng dùng tay chống, cố sức đứng lên, chuẩn bị về nhà làm buổi trưa cơm.

Ai ngờ mới đứng dậy, chợt thấy bụng một trận đau đớn.

Đã sanh ba đứa nhỏ, Phùng Thị thấy không ổn. Đây là điềm báo!

Nàng hoảng hốt, nhìn chung quanh rừng núi yên tĩnh không một tiếng người, đành phải tĩnh tâm cân nhắc: củi này khẳng định không thể mang về, nàng chỉ có thể đi về hướng nhà mình. Cho dù không thể về tới nhà, có thể đi đến gần thôn Thanh Tuyền một chút cũng tốt, không chừng có thể gặp gỡ người trong thôn lên núi, khi đó có thể giúp về thôn gọi người.

Nghĩ thế, đợi con đau qua đi, nàng cầm loan đao đi trở về.

Người trong núi, chế nông cụ không dễ dàng, cho nên đao là vụn vặt lần không thể bỏ.

Cẩn rằng đi phía trước, đi không đến nửa dặm đường, con đau lần thứ hai lại ập đến.

Phùng Thị dựa ở một cây tùng đã bị chặt hết nhánh, sắc mặt trắng bệch.

Nàng không đi được nữa, cảm giác phí dưới có chất lỏng âm ẩm dính dính chảy xuống, nháy mắt ướt đầm quần, nàng run rẩy chậm rãi trượt ngồi trên mặt đất.

Thôn phụ hơi nhíu mi, giữa mi mày mang theo quật cường, dùng tay chống đỡ, cố sức hoạt động mông, đổi đến chỗ bằng phẳng, lưng tựa thân cây, làm cho mình ngồi thoải mái chút, cũng coi bỏ quần, mở ra hai chân.

Một trận đau đớn làm nàng muốn khóc lớn kêu to.

Nàng bắt chắp, cắn răng cởi áo ngoài, chuẩn bị dùng để bao đứa nhỏ, thuận tay tùy tiện kéo lá thông cạnh bên, kéo vài miếng lá xanh lớn lót, lại chuyển qua ngồi lên...

Người sinh hoạt trong núi, đem thiên nhiên phép tắc khôn sống mồng chết biểu hiện vô vàn nhuần nhuyễn. So với nhà giàu sang, năng lực thích ứng và sinh tồn của bọn họ mạnh mẽ hơn, bao gồm sinh con.

Từ khi Phùng Thị gả đến Hoàng gia, tổng cộng đã mang thai 3 lần, đều sinh sản thuận lợi.

Nhưng sinh con dễ dàng nuôi con khó. Hai thai đầu là con trai, sinh ra trăm ngày đã chết. Thai thứ ba là con gái, thể nhưng nuôi được, năm nay bốn tuổi.

Thai này, nàng hết sức trông cậy vào, nhất định phải sinh con trai !

Như vài lần trước, nàng vẫn chưa chịu nhiều tra tấn, vài con đau, liền cảm giác được một đoàn lớn nóng bỏng gì đó chậm rãi chen ra bên ngoài.

Nàng đột nhiên quát to một tiếng, dùng sức dùng sức ——

Căng thẳng ở hạ thân không còn, đứa nhỏ ra ngoài!

Oa ——

Một tiếng khóc vang dội ní non đánh vỡ sự yên tĩnh của núi rừng. Giờ ngo chìm chóc đang nghỉ ngơi theo tiếng khóc kêu lên, líu ríu, liên tiếp, như nghênh đón một sinh mệnh mới.

Phùng Thị bế đứa bé đang khóc ní non lên, ánh mắt dừng ở giữa hai chân, kia nho nhỏ tước nhĩ, trong lòng nhất thời bị nỗi vui sướng to lớn nhồi đầy.

Nàng rút cuộc sinh được một đứa con trai!

Cắn đứt cuống rốn, kéo xuống một đoạn áo, đem người của đứa bé lau sạch sẽ, lại cẩn thận dùng mảnh áo còn lại bao lại. Lót một tầng, lại bao một tầng, một bên lẩm bẩm nói: “Con trai, con trai của mẹ! Mẹ có con trai ! Có con trai !”

Nàng vừa bao bọc vừa chăm chú nhìn, tuy đứa bé này sinh sớm một tháng, lại thật sự rắn chắc, tay chân nhỏ nhưng có sức; cổ họng lại sáng, khóc không ngừng; mặt mày cũng nhẹ nhàng khoan khoái, không nhăn nhúm.

Bằng trực giác, nàng cảm thấy con trai trưởng thành nhất định là thanh niên tuấn tú.

Đứa bé duỗi chân khóc ní non, nàng nhìn thấy hằn trong bắp đùi thoảng qua một ấn ký màu xanh, vội để sát vào nhìn kỹ, như đóa phù vân.

Nàng triển khai chân mày mỉm cười, cảm thấy đây là một phúc khí ấn ký.

Đứa nhỏ bình an ra đời, Phùng Thị nhẹ nhàng thở ra. Để cuống rốn xuống, rút cuộc cảm cực không nổi, trước mắt một trận mơ hồ, hôn mê bất tỉnh.

Một mỗi một buổi sáng lại sinh con, nàng rút cuộc không chống nổi, thân thể nàng không phải bằng sắt.

Sau giờ ngo ánh nắng ấm áp chiếu xéo xuống dưới, dừng trên người hai mẹ con. Mẫu thân ngủ mê man, thần sắc an tường mà yên tĩnh. Đứa bé đã ngưng tiếng khóc ní non, mở ra ánh mắt đen láy, cũng không biết có thể nhìn thấy thế giới này hay không.

Không biết qua bao lâu, từ trong rừng đi ra một con sói, chần chờ nhìn chăm chăm mẹ con Phùng Thị. Một lớn một nhỏ đều không động, làm nó có chút do dự: có nên tiến lên hay không đây?

Phùng Thị vẫn chưa tỉnh, sói rút cuộc nhận không được sự hấp dẫn của mùi máu hấp dẫn, đi qua.

Đầu tiên là cuống rốn, đã hấp dẫn không ít muỗi đến đốt, sói tiến lên hít ngửi, lập tức mở ra răng nhọn, hai ba miếng đem cái thứ kia nuốt xuống.

Ăn xong, nó nhìn về phía Phùng Thị.

Không biết là ngại lớn hay như thế nào, nó đối với nàng không có bộ dáng hưng thú, quay đầu nhìn về phía đứa bé vừa ra đời.

Áo xám bao đứa bé, lúc sói dí sát vào, thể nhưng phát ra thanh âm “y nha”, dọa súc sinh kia nhảy dựng, lui về sau một bước, yên lặng nhìn hẩn.

Nhưng nó rõ ràng ngửi thấy trên người hẩn có mùi máu tươi, vì thế lại để sát vào...

Lúc này, Phùng Thị ở trong hôn mê hừ hai tiếng.

Sói cảm thấy không ổn, cũng bắt kễ, vội vàng tiến lên, cắn lấy đứa bé được bọc kỹ ở trước ngực phụ nhân, ngậm hướng về phía Bắc trong rừng chạy.

Rất nhanh, tiếng khóc nỉ non to rõ sâu trong rừng vang lên.

Khóc hai lần, rồi không có tiếng âm

Đội Phùng Thị tỉnh lại, mặt trời đã ngã về tây.

Nàng chậm rãi nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước, vội nhìn về phía trước mặt ——

Nơi nào còn có bóng dáng con trai!

Nàng không thể tin được ánh mắt của mình, nhìn phía dưới vết máu chưa khô, nhìn vết bản còn vương trên mặt cỏ: không sai, là sinh, không phải nằm mơ.

Nhưng là, con trai đâu?

Nàng nghi ngờ đánh giá chung quanh, liền phát hiện cuồng rón bị sói cắn còn lưu lại vết máu.

Ngưng một lát, nàng đột nhiên kêu thảm một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy.

Mắt choáng đầy sao, đỡ thân cây định một hồi lâu, ánh mắt mới sáng lại. Nàng kéo quần, lại cẩn thận khom lưng xem xét chung quanh, men theo mấy vết bản, hướng phía bắc của rừng cây đi tìm.

Một đường nghiêng ngả lao đảo chạy, một bên kêu “Con trai”.

Đáng thương! Nàng vừa sinh con trai, còn chưa kịp giúp hắn đặt tên, đã không thấy tăm hơi.

Qua lại trong rừng không biết bao nhiêu chuyển, rốt cuộc tại một bãi cỏ phát hiện mảnh áo của nàng. Đây là mảnh áo nàng bao trên người con trai, phía ngoài tầng áo, còn có một khúc vải, xiêm y bên trên có dấu răng nhọn rõ ràng cắn, dấu vết cơ hồ làm cho nàng té xỉu lần nữa.

Nhất thời, quát to biến thành kêu khóc, “Con a, người ở đâu...”

Nàng thương tâm đến sợ hãi, rất sợ con trai đã bị sói ăn luôn.

Bởi vì không có phát hiện dấu vết bên trong tầng vải áo, nàng mang theo một tia hi vọng may mắn, kéo thân mình mỗi một đến không chịu nổi, tiếp tục ở trong rừng tìm kiếm.

Thương tâm, sợ hãi, tuyệt vọng, nàng hoàn toàn mất đi phương hướng, không biết đi hướng nào.

Phùng Thị bây giờ là lúc “Lên trời không đường, xuống đất không cửa”, bỗng nhiên nghe tiếng khóc nỉ non quen thuộc của em bé, nhất thời vui mừng khôn xiết, chạy như điên về hướng tiếng khóc.

Thân thể hư nhược vào giờ khắc này phát ra lực lượng vượt xa người thường, nàng hành động như bay, nhanh chóng chạy xuống triền núi, đi tới một sơn cốc, ánh mắt vội vàng xẹt qua từng bụi hoa cọng cỏ, cuối và dừng tại một hình ảnh cạnh bụi hoa vàng.

Tiếng khóc là từ nơi đó phát ra, hơn nữa còn đang tiếp tục, thấp phần thanh thúy, vang vọng sơn cốc, chứng minh hắn khỏe mạnh.

Phùng Thị trong lòng thảm kêu lên: “Đa tạ thần thiên Bồ Tát phù hộ con ta!”

Phảng phất cảm giác được mẫu thân tới, đứa bé khóc hết sức thê thảm

Đúng vậy, Phùng Thị có cảm giác kỳ quái: đứa bé này khóc thật sự thương tâm, thực bi thống, thực bất lực, và với đứa trẻ mới sinh vô ý thức gào khan khác nhau, nghe xong làm cho người cảm thấy xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rừng Hoang Kiếp Khác

Nàng không khỏi hô to một tiếng “Con a, mẹ tới!”

Liên lao đảo bò lết nhào qua, ôm lấy đứa nhỏ, vừa khóc lại cười; trái lại đứa bé kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trên mặt vẫn còn nước mắt, vung hai quả đấm nhỏ ra sức khóc, trong vòng tay ôm ấp của mẫu thân cũng không thể làm cho hắn ngừng tiếng khóc bi thương.

Phùng Thị đau lòng muốn chết, ôm hấn không ngừng đưa, miệng không ngừng nói: “Con trai, đều là mẹ vô dụng! Mẹ không xem trọng người! Con ngoan cùng mẹ trở về tìm cha đi! Đầu gối đáng chết, không thấy ta trở về, cũng không biết đi tới đón!”

Nàng đổ một hồi, lại tức giận mắng vài câu, cứ như thế lặp lại.

Đứa bé kia ngừng một hồi, chớp mắt hai lần, phảng phất như nhìn nàng.

Mới một hồi công phu, tiếng khóc lại nổi lên, so với vừa rồi càng lớn tiếng hơn, thậm chí có chút thờ không ra hơi, tê tâm liệt phế.

Phùng Thị rốt cuộc cảm thấy không đúng. Chẳng lẽ con trai mình bị sói cắn bị thương đau khóc?

Trong lòng cả kinh, thế này mới hậu tri hậu giác nhớ tới kiểm tra con trai có mạnh khỏe hay không.

Nhìn chăm chú nhìn trên người đứa trẻ, đầu não lại là một trận choáng váng mắt hoa —— vài bao trên người hấn là bằng lụa, tuyệt đối không phải là của nàng.

Phùng Thị hoảng sợ vạn phần, vội vàng ngồi xuống cỏ, đem đứa bé đặt nằm ngang trên đùi, ba hai cái liền gỡ bao ra xem xét.

Nhìn thấy không có gì, nàng lại ngất đi!

Nguyên lai, trên người đứa bé ngược lại là hoàn hảo không bị thương, chỉ là, nàng chẳng những không phát hiện ấn ký trên đùi hấn, cũng không tìm được tiểu tước Nhi (chím nhỏ).

Đây là bé gái!

Cô gái này là Đỗ Quyên.

Khi nàng dần dần có ý thức, nhớ lại lúc bị rơi xuống vực, chẳng những không có sự vui sướng may mắn còn tồn tại, ngược lại bị bi thương bao phủ, nước mắt đầy sưng đỏ vành mắt.

Không có Lý Đôn, nàng một mình sống sót có ý nghĩa gì!

Không có Lý Đôn, thôn Thanh Tuyền còn là thế ngoại đào nguyên sao?

Nhưng là, từ nhỏ nàng là người lạc quan, hơi suy tư nhưng không hề bi thương.

Nếu trời cao không cho nàng chết, nàng cũng không cần khóc bi thống đến trời, cũng không cần tự sát tuần tình —— Lý Đôn không thích nàng như vậy.

Từ nay về sau, nàng sẽ ở thôn Thanh Tuyền, ở tại căn nhà đích thân hấn kiến tạo, chẳng khác nào ở và hấn. Khi rảnh đến sơn cốc này ngồi, chẳng khác nào nhìn hấn.

Nơi này là địa phương hấn chọn trú. Khắp núi như còn quanh quần thanh âm của hấn, trong nước chảy xuôi có hơi thở của hấn, trong rừng phiêu đảng bóng dáng của hấn, chỉ cần nàng tĩnh tâm, nhất định có thể cảm nhận được hấn!

Đây, cũng là một đời một kiếp gần nhau!

Sinh tử, như cũ không thể cách trở bọn họ!

Nghĩ thông suốt, nàng trấn định lại, đợi thôn dân tới cứu viện.

Lúc chờ đợi, nàng lặng lẽ nghĩ, đợi tốt lắm, nàng muốn đem sơn cốc này trồng Hoàng Đỗ Quyên, để Lý Đôn tùy thời nhìn thấy Hoàng Đỗ Quyên! Mùa xuân nghe Hoàng Đỗ Quyên! Đưa tay có thể sờ Hoàng Đỗ Quyên!

Lý Đôn, Lý Đôn...

Nàng làm bầm kêu tên này, tay sờ soạng eo lưng, muốn sờ tay hấn, xem có lạnh không.

Sờ, nàng liền cảm thấy không được bình thường.

Nàng chỉ đụng đến xiêm y, cũng không có người ôm nàng; nàng trên người cũng không có đau đớn, tay chân cũng có thể cử động; nàng cũng không cảm thấy dưới thân có người lót đệm, lúc Lý Đôn sắp chết đều nắm chặt nàng, sợ nàng bị chấn đến mức hất ra.

Nàng vội vàng thử giật giật.

Rõ ràng không đau, lại không bò dậy được, ngay cả xoay người đều khó.

Đây là có chuyện gì?

Đỗ Quyên kỳ quái, xoay đầu nhìn về phía bên cạnh, lọt vào trong tầm mắt là “cao lớn” rừng cây, phía trên là bầu trời xanh xanh; ánh nắng ảm áp nghiêng nghiêng chiếu xuống.

Cũng không phải rừng cây, bắt quá chi là các loại thấp bé bụi cây và cỏ tranh mà thôi, bên cạnh còn có một bụi hoa nở hết sức sáng lạn Hoàng Đỗ Quyên. Nghĩ là bởi vì nằm, tiêu cự bị kéo gần, tầm mắt bị cản trở, trước mắt mọi thứ đều phóng đại, mình lại bị thu nhỏ lại thành người lùn.

Nàng giờ tay nhìn, mặt không khỏi đại ra ——

Tay nhỏ nhỏ, không phải do tiêu cự kéo gần, vốn chính là nhỏ nhỏ!

Ngây người nửa ngày, nàng nhìn không được quát to một tiếng, trong tai lại nghe thấy “y nha” một tiếng, âm thanh của trẻ con, cả kinh nàng run run một cái.

Nàng hô “Đây là có chuyện gì? Lý Đôn!”

Đương nhiên không ai trả lời nàng.

Từ nơi cao kỳ vậy ngã xuống, Lý Đôn làm sao còn có thể trả lời nàng đây, nàng theo thói quen gọi hấn mà thôi.

Không ai trả lời không phải trọng điểm, trọng điểm là nàng lại nghe thấy “Y y nha nha” âm thanh trẻ con, tình huống từ chính mình miệng phát ra.

Nàng tâm liền lạnh, nhìn quả đấm nhỏ so với hột đào không lớn hơn được bao nhiêu, nước mắt lần nữa trào ra.

Đây là đầu thai một lần nữa, hay là xuyên việt, hay là trùng sinh đây?

Ý niệm một chuyển, đem trùng sinh loại bỏ.

Bởi vì nàng sinh ra tại thành thị, mẹ nàng sinh nàng tại bệnh viện, tuyệt sẽ không chạy đến nơi rừng sâu núi cao này.

Về phần đầu thai và xuyên việt, bất kể là loại nào, nàng còn ở tại thôn Thanh Tuyền sao?

Còn tại Hồ Bắc sao?

Còn tại trái đất sao?

Nàng tự hỏi, không nhịn được khóc lên.

Không hề ngoài ý muốn, trong hoang dã vọng lên tiếng khóc ni non to rõ của đứa bé.

Này nhắc nhở nàng trước mắt hết thấy không phải là mộng huyền và ảo giác, đều là sự thật, bởi vậy càng thêm tuyệt vọng bi thống, khóc lớn tiếng hơn.

Ông trời đối với nàng thực quá tàn nhẫn.

Nguyên vọng của nàng đơn giản đáng thương, chỉ là muốn và người trong lòng và nhau qua sinh hoạt nông thôn bình thản, nhưng là trời cao dùng sinh tử cách trở bọn họ.

Nàng không sợ sinh tử, quyết định chờ đợi tại thôn Thanh Tuyền, trời cao còn không tha thứ, lại sử dụng thời không đến cách trở bọn họ!

Như vậy cũng tốt, nàng không biết thân lạc nơi nào, rốt cuộc cảm giác không ra Lý Đôn !

Lúc ánh chiều tà ngã về tây, tiếng khóc ni non của đứa bé lộ ra tuyệt vọng thâm, làm cho son đã phủ kín một bầu không khí bi thương. Chim về rừng, phảng phất bị nàng lây nhiễm, không hề vui sướng hót, mà lặng lẽ đậu. Gió xuân quất vào mặt, có chút tê lương, không mềm mại, không triền miên, hoa buồn bã ủ rũ cúi đầu...

Đỗ Quyên khóc đến đất trời đổi sắc, mặt trời mặt trăng không chiếu rọi, thôn phụ kia một đường đi tới trước mặt, nàng cũng không chú ý, thẳng đến khi bị ôm dậy.

Nàng bị người bế dậy!

Nàng quả nhiên là một đứa bé!

Nghe được một giọng nữ kêu “Con trai!” Đỗ Quyên mơ hồ : chẳng lẽ nàng đầu nam thai?

Có không nghĩ vấn đề này, nàng nhanh chóng dừng lại khóc thét, dùng sức chớp hai mắt, qua làn nước mắt, đánh giá phụ nhân trước mắt.

Diện mạo tạm không đáng kể, tóc cột lên đỉnh đầu; ánh mắt dôi xuống, theo kia tà áo kéo dài dưới nách nàng, đương nhiên, cuối và bị thân mình nàng chặn lại.

Bất quá, điều này cũng đầy đủ.

Nàng dám khẳng định đây là Trung Quốc. Mặc kệ góc núi lạc hậu nào, cũng sẽ không có người mặc kiểu dáng xiêm y này! Ân, trừ bỏ dân tộc thiểu số nàng không biết.

Điều này nói rõ, nàng thật sự không tại chỗ cũ.

Về phần rốt cuộc là trở lại cổ đại, hay là đang nơi nào, không rõ.

Mặc kệ như thế nào, đầu thai cũng tốt, xuyên qua cũng tốt. Nàng và Lý Đôn phân ra, ở tại phòng hắc kiến tạo, ngốc tại nơi hắc chết, đều không thể.

Nhận rõ sự thật này, lần nữa nàng khóc lớn lên.

Về phần người trước mắt này có thể là mẹ nàng, nàng hoàn toàn không thêm để ý.

Quá đau khổ, còn không bằng mất đi ký ức; mang theo ký ức, sao nàng có thể đem người trước mắt thành mẹ? Thế nào quên Lý Đôn? Thế nào quên kiếp trước?

Khóc đến thương tâm, mẹ gỡ miếng vải bao trên người nàng ra, nhất thời cảm thấy cái bụng lộ trong không khí; cái này còn không tính, nàng cảm giác có bàn tay sờ sờ soạng bộ phận sinh dục của nàng, tức giận đến phát cuồng, hét lớn: “Người làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tên Không Được Tự Nhiên

Đương nhiên không ai trả lời nàng, Phùng Thị lại ngắt đi.

Cho dù nàng không ngắt đi, cũng không thể trả lời Đỗ Quyên, bởi vì nàng nói ra vẫn là y nha tiếng khóc.

Đỗ Quyên không hề hay biết, tiếp tục khóc.

Có đứa nhỏ khóc nỉ non bên cạnh, Phùng Thị rất nhanh tỉnh lại.

Nàng không tin tình cảnh trước mắt, bế Đỗ quyên lên, cẩn thận xem xét, xem trước xem sau, nhìn chăm chăm vào bộ phận sinh dục cũng không thể nhìn ra một cái tiểu tước nhi.

Phụ nhân rốt cuộc khóc lớn lên: “Con của ta... Mạng của người sao khổ như vậy! Mới sinh ra đã bị sói ăn ... Ta phải nói với cha người như thế nào đây...”

Thanh âm của nàng rất lớn, lập tức lấn át tiếng khóc của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bất buộc phải nghe nàng kéo dài làn điệu khóc xướng, lời xướng có chút hương vị địa phương, bất quá nàng nghe hiểu, hồ nghi: sinh ra bị sói ăn?

Nàng không phải bị như vậy chứ!

Bởi cảm thấy kỳ quái, nên ngừng khóc, nghiêm túc nghe nàng khóc lên.

Dù sao nàng khóc đã mệt mỏi, cảm thấy chóng mặt, mí mắt không không chế sụp xuống, muốn ngủ.

Này vừa nghe, chợt nghe ra không đúng lắm. Phụ nhân này vừa ở trên núi sinh đứa nhỏ, là con trai, sau bị sói tha đi. Nàng một đường tìm đến, lại tìm đến một bé gái, con trai không thấy ...

Phụ nhân thương tâm tuyệt vọng khóc rống, tinh thần Đỗ Quyên lại phấn chấn.

Nàng không để ý đại não mệt mỏi, phần khởi nghĩ, nói như vậy vừa rồi, trên núi này có 2 đứa nhỏ ra đời.

Một là nàng, một đứa khác rất có khả năng chính là Lý Đôn!

Bởi vì kiếp trước nàng và Lý Đôn đồng thời té xuống vách núi, không đạo lý nào nàng tới chỗ này, Lý Đôn lại đi địa phương khác.

Muốn đầu thai hẳn là và nhau đầu thai, muốn xuyên qua cũng hẳn là và nhau xuyên mới đúng.

Chính là như vậy!

Nhưng đợi đã, phụ nhân này nói con trai bị sói ăn ?

Không —— khả —— có thể ! !

Liên quan ký ức đầu thai chuyển thế hoặc là xuyên qua, chuyện như vậy đều xảy ra, có thể thấy được bọn họ phúc có bao lớn, phúc duyên có bao nhiêu đây, như thế nào mới đến liên bị sói ăn đâu!

Câu chuyện của Lý Đôn và Đỗ Quyên không còn cách nào kéo dài?

Nếu không thể kéo dài, còn khó khăn xuyên đến làm chi?

Cái này không phù hợp lẽ thường!

Đỗ Quyên khẳng định hủy bỏ sự thật này, kiên quyết tin tưởng Lý Đôn phúc lớn, mạng lớn, tạo hóa lớn. Giờ khắc này, thiên tính lạc quan của nàng lại trở lại.

Trong lòng cao hứng, ý nghĩ cũng rõ ràng, đưa tay kéo lấy vài cọng tóc bên tai của phụ nhân kia, kêu lên: “Còn không đi tìm? Còn khóc? Khóc có thể đem con trai trở về? Nhanh đi nha!”

Nàng thật là nóng vội nha, ngừng lại và Lý Đôn đồng thời xuyên đến nơi này —— ai, quản hấn là địa phương nào đâu —— từ từ chút chậm rãi lớn lên, quá một lần thanh mai trúc mã, hai tiểu nhân sinh vô tư...

Nàng cười to ba tiếng: “Ha ha ha!”

Nhân sinh như thế, phu quân còn có gì cầu!

Vì thế càng thêm ra sức đối với phụ nhân nói: “Ngươi đi nha! Ngươi đi tìm a! Nhanh nha! Có mẹ như ngươi vậy sao, con trai mất không đi tìm, lo khóc...”

Phùng Thị đang đau khổ, bỗng cảm thấy thấy oa nhi trong ngực kéo tóc nàng, còn ha hả cười rộ lên. Nàng kinh ngạc vạn phần, đứa nhỏ bé tí như vậy, sao lại biết cười?

Chuyện kỳ quái hơn còn ở phía sau, thấy nàng cúi đầu nhìn nàng, hài nhi toét miệng nhỏ “Nga nga a a” không ngừng, như là nói với nàng cái gì, trên mặt rõ ràng lộ ra tươi cười, trên tay vừa dùng sức, kéo tóc nàng thật đau.

Phùng Thị thấy nàng vui vẻ như thế, khóc nói: “Ngươi vui gì? Con ta không có... Ô ô... Con của ta...”

Đỗ Quyên không chịu nổi, phồng miệng oa oa kêu to: “Ngươi đi tìm a! Ngươi phải đi tìm a! Đáng thương Lý Đôn, còn ở đây than thở như vậy. Làm mẹ không chịu trách nhiệm, sắp sinh con còn lên núi...”

Nàng nga nga a a như ngôn ngữ của chim, bị Phùng Thị ngộ nhận là muốn ôm, ngưng khóc, đau đớn đem nàng ôm vào trước ngực, tự lẩm bẩm: “Hoàng thiên Bồ Tát, hoàn hảo nhất được một đứa bé, bằng không, không biết phải nói với cha hấn thế nào. Con gái, sau này ngươi chính là con gái của ta. Ngươi chính là con gái do ta ở trên núi sinh ra. Con của ta...”

Đỗ Quyên nghe xong, lại lên tiếng khóc lên —— đây là không tính toán đi tìm ?

Lý Đôn!

Lý Đôn!

Ngươi đi đâu ?

Bị ai nhặt được?

Tương lai ta phải đi đâu tìm ngươi?

Nàng bị thiết khóc hỏi, kiên quyết không thừa nhận khả năng bị sói ăn.

Phùng Thị thấy oa nhi lại khóc lên, cho rằng nàng đói bụng, vội lắc lư nàng, dỗ nói: “Ta về nhà. Con gái, ta về nhà nga!”

Cúi đầu nhìn thoáng qua bụi Hoàng Đỗ Quyên, lại nói: “Con gái, tại bụi hoa này mẹ nhặt ngươi, ngươi gọi là Hoàng Hoa Nhi đi... Hoàng Hoa nhi! Hoàng Hoa Nhi thật dễ thương...”

Hoàng Hoa Nhi dễ thương nhất thời khóc lớn tiếng hơn —— tên gì đây?

Sao nghe không được tự nhiên, giống như “Hoàng hoa con gái” vậy!

Phùng Thị đã sức và lực kiệt, lưng lay sắp đổ, Đỗ Quyên tiếng khóc lại lớn, dồn dập đến mức mắt nàng bốc đóm sao, không phòng bị, ngã ngời trên cỏ.

Nàng nhịn không được khóc nói: “Tiểu quý đòi nợ! Kiếp trước bà đây thiếu người sao? Con trai ta không còn, chân không có sức còn phải ôm người. Lại khóc! hai mẹ con ta bỏ cũng bỏ không nổi... Ông Trời ơi, ta tạo cái nghiệt gì!”

Đỗ Quyên mới phát hiện, tình hình thôn phụ thực không đúng, sắc mặt thật khó coi, giữa lông mày lộ ra màu than chì, môi xám trắng, hai mắt vô thần, lại cảm thấy hai tay ôm nàng không vững run run, nhất thời kinh hoàng, ngưng khóc.

Nhớ tới nàng sinh con nơi hoang dã, nhịn không được vừa kính nể vừa lo lắng.

Nếu là nàng ở kiếp trước, sản phụ đều được chăm sóc rất kỹ, sao có thể chạy loạn khắp núi!

Nàng vươn tay nhỏ ra, nhẹ nhàng sờ mặt nàng một cái, sờ soạng ra một tay đầy nước mắt.

Phùng Thị cảm giác được, cúi đầu thấy đứa bé không khóc, mở to đôi mắt đen nhanh tinh thuần nhìn mình, thập phần nhu thuận, xót xa không thôi, lau lệ, đem nàng ôm sát, lầm bầm nói: “Ta về nhà.”

Giữa giữa đứng dậy, lắc lư. Nhắm mắt cố định, đợi đứng vững vàng, mới đánh giá bốn phía, nhận kỹ phương hướng, hướng phía đông trườn núi bước đi.

Chiều tà ngã về tây, sơn dã yên tĩnh, ngẫu nhiên một hai tiếng ve chim chóc liu lo, trên sơn đạo lẻ loi bóng dáng một thôn phụ độc hành càng thêm vẻ cô đơn tiêu điều.

Lúc đầu, Đỗ Quyên còn mạnh mẽ chống đỡ thường phát ra “y nha” hoặc là cười a a, để hấp dẫn sự chú ý của Phùng Thị, sợ nàng không chịu đựng được, té xỉu ở trên núi không trở về được.

Nhưng là, nàng khóc thét lâu như vậy, vừa mệt vừa đói, đại não hỗn loạn, đã sớm không chịu nổi, chỉ thấy mí mắt không khống chế nổi gục xuống, cuối và, rồi cuộc rơi vào giấc ngủ mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tỉnh dậy, phát hiện đã không ở dã ngoại, mà đang trong phòng, nằm ở trên giường, trong phòng thấp sáng đèn dầu, ánh sáng lóe mờ nhạt.

Bên tai một thôn phụ cao giọng quát mắng, nàng bị tiếng mắng này đánh thức .

Thanh âm kia trung khí coi như đủ, làm cho nàng cảm thấy an tâm: “... Nấu cơm? Nếu ta chết ở trên núi, người không phải còn muốn đi Diêm Vương điện đem ta về nhà nấu cơm cho người? Người là người chết sao? Người chính là khúc gỗ! Chính là cối xay, không đẩy người không chuyển, đẩy người mới chuyển. Lão mẹ không trở về, người không biết lên núi tìm. Không tìm cũng thôi, người không biết tự mình nấu ăn. Lão mẹ sinh con, còn muốn đợi lão mẹ tới nấu cơm...”

Lải nhải ra sức mắng, một giọng nam bất an nói: “Mẹ đứa nhỏ, không phải là ta không biết người sinh sao? Ta không biết nên không lên núi đón người...”

Phùng Thị phần nộ quát: “Còn không đi nấu nước! Người trừ bỏ ăn thì biết được chuyện gì?”

Nam nhân nói: “Tước Nhi đang nấu nước. Ta đi gọi mẹ ta đến.”

Phùng Thị xoay mặt, chợt thấy Đỗ Quyên tỉnh, vội lại kêu lên: “Người chờ chút. Đem đứa bé này qua Lâm tẩu tử cho bú sữa. Sữa ta còn chưa xuống, sợ nàng đói bụng.”

Nam nhân vội nói: “Ài! Ta ôm nàng bú sữa trước, xong đi gọi mẹ ta. Chờ mẹ ta tới, nấu chút nước cơm dứt nàng.”

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên liền bị người ôm dậy, nhìn tới một khuôn mặt thô ráp, ước chừng hơn ba mươi tuổi. Xuất phát từ thói quen kiếp trước, nàng rất tự nhiên nhìn hần nhếch miệng cười.

Người cha thực ngạc nhiên, kêu lên: “Nàng cười ai!”

Lại thấp giọng tiếc hận nói: “Nếu là con trai thì tốt rồi.”

Lập tức, Phùng Thị cao giọng nói: “Con trai! Lão nương không phải chưa từng sanh con trai cho người. Nhà đầu không phải là người sao? Nhà đầu cũng là người nuôi ra, lúc đó chẳng phải con người!”

Nam nhân kia ôm Đỗ Quyên, cứ như trốn lao ra cửa phòng, một bên nói thầm nói: “Nói một câu cũng không được.”

Đến bên ngoài, Đỗ Quyên cảm thấy trước mắt bỗng tối đen. Thì ra trời tối .

Nàng có không phân tích nhà mới, và với thành viên trong nhà, một lòng nghĩ muốn đi nhìn người cho bú sữa, hải từ của bọn họ sinh lúc nào ?

Có phải là Lý Đôn không?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ăn Hiếp Người Nhu Nhược

Đỗ Quyên bị phụ thân mới ôm, và với bước đi của hắn, chỉ cảm thấy thân mình chấn động, không biết đi phương hướng nào.

Vẫn chưa đi xa, rất nhanh hắn liền dừng bước, kêu lên: “Đại Đầu ca? Đại Đầu ca, ngủ sao?”

Đỗ Quyên liền nghe thấy một tiếng hỏi “Ai vậy?”

Trên đỉnh đầu đáp: “Là ta, Hoàng Lão Thực.”

Trong phòng lại hỏi: “Có việc sao?”

“Nương Tước Nhi sinh.” Hoàng Lão Thực đáp một tiếng, sau đó dừng một lát, tựa hồ không biết giải thích ý đồ đến như thế nào, “Việc này, người mở cửa nói chuyện.”

Đợi một hồi, mới nghe đằng trước “Nha” một tiếng mở cửa, thanh âm kia ngay kề bên, kinh ngạc hỏi: “Nương Tước Nhi sinh? Sao không nghe thấy động tĩnh gì hết vậy?”

Hoàng Lão Thực thành thật hỏi đáp: “Lúc trốn cũi trên núi sinh. Khi trở về cũng không xuống sữa nên ôm đến, tìm Lâm tẩu tử xin chút sữa dứt nàng.”

Khi nói chuyện, trong phòng đã sáng đèn, một giọng nữ nói: “Hoàng huynh đệ mau vào. Đệ muội ở trên núi sinh hả? Ái chà, cái này chịu tội ! Nàng tự trở về? Bú sữa nha, ta phải đi ngay xem xem...”

“Lẹt xẹt lẹt xẹt” tiếng bước chân đi ra.

Lâm Đại Đầu để Hoàng Lão Thực vào phòng, vừa nói: “Chắc chắc, đệ muội thật bản lĩnh...”

Nữ nhân ra tới cả kinh kêu lên: “Ái chà, người ôm bé tới? Trẻ vừa sinh không thể ra gió! Ai! Người bảo ta một tiếng đi qua là được...”

Đỗ Quyên cảm giác nàng tiến lên, bế mình ước lượng, ha ha cười nói: “Không nhẹ đâu. Để cho ta nhìn xem...” Xoay người liền hướng ngọn đèn sáng đi, hẳn là trong phòng.

Phía sau Lâm Đại Đầu hỏi: “Con trai hay là con gái?”

Hoàng Lão Thực nói: “Ai! Lại là con gái!”

Lâm Đại Đầu không thành ý trấn an nói: “Sinh nữa, lần tới sinh. Đệ muội sẽ sinh đường, lại không phải chưa từng sanh con trai.”

Hoàng Lão Thực hàm hồ hai tiếng, hướng trong phòng hô: “Tẩu tử, làm phiền người. Lát nữa ta tới đón nàng. Ta đi gọi nương ta, nương Tước Nhi cần người hầu hạ.”

Vợ Lâm Đại Đầu vợ cao giọng nói: “Người đi đi. Không có chuyện gì. Đợi lát nữa ta tự mình đưa qua. Ta cũng muốn đi thăm nương Tước nhi.”

Hoàng Lão Thực bước đi.

Đỗ Quyên chuyển động cái đầu nhỏ đánh giá gian phòng kia, đơn giản mấy thứ gia cụ, đều cũ. Một cái giường đơn giản, mặt trên có bốn cái cột, dùng để giăng màn. Lúc này màn chưa giăng lên, phía dưới là ván giường. Trên giường bị trẻ con làm hỗn loạn, đầu giường một người nho nhỏ đang ngủ, nhìn không thấy mặt.

Đang cố gắng thò đầu nhìn, vợ Đại Đầu ôm nàng đi tới bên giường, xoay lưng ngồi xuống.

Nàng cởi bỏ vạt áo, đem nửa bên to lớn lộ ra, lại đem Đỗ Quyên hướng trước ngực đưa ngang một cái, cái miệng nhỏ nhắn hướng đầu ngực, cười nói: “Ăn đi, ăn đi! Yêu, bộ dáng nhỏ nhắn, trưởng thành khẳng định là một cô nương xinh đẹp. Tóc đen nhánh! Đây ánh mắt so với sao còn sáng hơn! Ai u, đang cười đấy...”

Nàng thuần thực dụ dỗ, một bên dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve Đỗ Quyên tóc.

Đỗ Quyên nhìn bộ ngực đầy rỗi rẫm: ăn hay... không ăn đây?

Nhưng đáp án là duy nhất .

Nhưng nàng lại muốn cố gắng vượt qua tâm lý kháng cự.

Cũng may từ nhỏ nàng lạc quan tùy tính, không ăn sẽ đói chết, đương nhiên là phải ăn .

Lại nói, nhân sinh có bản năng, nàng lúc này cảm thấy ngực sữa phát ra từng trận điểm hương, hình thành sự hấp dẫn mãnh liệt với nàng, vì thế mắt vừa nhắm, không đi nghĩ đến vấn đề thanh tẩy khử độc, ngậm nụ hoa hút mạnh.

Àn, quả nhiên thực thơm ngọt!

Vị giác trẻ con và người lớn không đồng dạng như vậy.

Trước đây Đỗ Quyên đã nếm qua sữa người, cảm thấy một chút hương vị cũng không có. Trước mắt lại cảm thấy rất thơm ngọt, vừa muốn phải cố gắng sống sót tìm Lý Đôn. Người mẹ mất con ở trên núi ép buộc nửa ngày, còn không biết có thể ra sữa hay không. Ăn bây giờ, sau này còn không biết ra sao, tốt nhất có thể no đến sáng sớm ngày mai.

Cho nên, nàng càng ra sức hút, chân chính “dùng hết khí lực bú sữa mẹ” !

Vợ Đại Đầu thấy nàng ăn, hai tay nâng nàng, nhìn chồng nói: “Nhật ba mươi trứng gà, lại bắt một con gà mái, mức 4 bát bột mì.”

Lâm Đại Đầu cảnh giác hỏi: “Để làm gì?”

Vợ hắn nói: “Ta đưa đứa bé này qua xem nương Tước Nhi đi.”

Lâm Đại Đầu kêu lên: “Ngươi chóng mặt sao? Lấy nhiều đồ như vậy còn bắt gà? Ngươi dứt khoát chuyển nhà đến Hoàng gia thôi.”

Vợ hắn nói: “Lúc ta sinh Xuân Nhi, không phải nương Tước Nhi đưa gì đó đến, cũng bắt con gà, ngươi đều quên ?”

Lâm Đại Đầu rất muốn quên, nhưng không thể chối cãi.

Vì thế, tức giận xoay người đi ra ngoài thu thập, miệng không biết đang nói thầm cái gì đó.

Một lát sau, mang rô tảo, tức giận nói: “Sắp xếp đủ rồi. Gà trối lại trong góc cửa.”

Vừa lúc Đỗ Quyên hút không khí vào cổ, ăn hết sữa một bên, vợ hắn đổi qua bên kia, nhìn chồng cười nói: “Cô gái này ăn được. Sinh bộ dáng cũng tốt.”

Lâm Đại Đầu cười nhạo một tiếng nói: “Tốt thì cũng là một đứa con gái.”

Vợ hắn giận trách: “Con gái thì sao? Con trai của ngươi không cưới con gái làm vợ hả?”

Lâm Đại Đầu không thể bác bỏ, chợt nhớ tới lời vợ nói vừa rồi, kinh hãi trách cứ hướng nàng kêu lên: “Ngươi còn cho bú? Đều ăn xong rồi, buổi tối Xuân Nhi của ta ăn cái gì?”

Vợ hắn nói: “Con trai ta ăn no ngủ. Hắn lớn như vậy, buổi tối ăn ít chút không có việc gì. Không giống đứa bé này, mới sinh.”

Lâm Đại Đầu dậm chân nói: “Lớn rồi? Mới có sáu tháng. Sữa đủ thân mình đứa bé mới khỏe, mới nuôi sống được. Hai đứa con trai của Hoàng Lão Thực kia, không phải vì không nuôi tốt mới không có. Nhanh đừng cho nàng ăn ! Một nha đầu còn cho ăn nhiều như vậy!”

Đỗ Quyên đang muốn tiến công bầu ngực thứ hai, nghe vậy lập tức ngừng miệng.

Đầu tiên, nàng nghe “mới sáu tháng” lời nói, đó chính là nói con của nhà này đã sinh được sáu tháng, khẳng định không phải Lý Đôn. Tiếp theo, nàng bị Lâm Đại Đầu chọc tức!

Nàng mới đến, vẫn không thể dung nhập thân thể này, không có cách nào coi mình là trẻ sơ sinh, lời nói Lâm Đại Đầu làm cho nàng cảm thấy xấu hổ. Ăn hiếp người nhu nhược, bắt người tay ngắn, ăn ngậm sữa này, nàng đời này —— không, là đời trước đều không ném qua người này!

Vợ Đại Đầu phảng phất cũng chịu không nổi chồng mình, phi nói: “Một đứa bé, ăn miếng sữa ngươi cũng so đo như vậy. Ta cho ngươi biết, đừng tính kế quá ác, đừng có mỗi một câu đều là 'bé gái'. Ba đứa con trai của ngươi trưởng thành đều phải cưới vợ, không chừng đến lúc nào đó phải cầu đến người ta!”

Lâm Đại Đầu lần nữa bị vợ chặn lời muốn nói.

Vợ hắn thấy hắn không lên tiếng, lại cúi đầu dỗ Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không chịu ăn nữa.

Nàng ký thác thân thể này vừa ra đời, sữa thím Lâm phong phú, một bên thôi cho nàng bú no. Lại có chính là, lời nói của Lâm Đại Đầu làm nàng chán ghét, nàng không có tâm tình ăn.

Vợ Đại Đầu cho là nàng ăn no.

Trẻ sơ sinh mỗi bữa ăn ít, lúc đói, nàng sẽ biết nên không hề dỗ nàng ăn, đem nàng dựng thẳng lên đến, vỗ phía sau lưng đùa nói: “Hừ, nhỏ mọn như vậy, ta không ăn. Không phải một ngụm sữa sao! Hừ hừ, không ăn. Cho là ta nhỏ, nghe không hiểu sao? Trong lòng ta sáng đâu! Cái gì cũng biết...”

Đỗ Quyên nghe xong suýt chút nữa rơi lệ, không phải là như vậy sao!

Ánh mắt của nàng, hoàn toàn không phải ánh mắt vô ý thức của trẻ sơ sinh, nhìn về phía vợ Đại Đầu tràn ngập cảm kích, cảm thấy tâm phụ nhân này thật tốt.

Vợ Đại Đầu bị nàng nhìn trong lòng xúc động, nhìn chồng nói: “Đứa bé này bộ dạng thật làm cho người thương. Nhìn ánh mắt sáng, giống như cái gì đều hiểu. Sau này khẳng định là đứa bé thông minh có khả năng.”

Lâm Đại Đầu đang hôn dỗi, nghe xong lời này, vội vàng lại gần xem.

Đỗ Quyên liền nhìn thấy một lão đại, tinh minh ánh mắt xem kỹ đánh giá nàng.

Tuy rằng ghét bỏ hần, nhưng tới cửa xin cơm, cũng không thể bày mặt mũi cho người xem, lại nói, nàng sinh ra tính cách sáng lạn, vì thế hướng hần nhếch miệng cười.

Lâm Đại Đầu mắt sáng lên, quả nhiên cảm thấy vợ nói không sai.

”Nương đứa nhỏ, hay là ta nói với Hoàng Lão Thực, gả nha đầu kia làm vợ Xuân Nhi của ta? Ta thấy vợ Lão Thực thân mình xương cốt không lớn, đừng nhìn bộ dáng nàng như có khả năng mạnh mẽ, hành hạ như thế, còn không biết có thể xuống sữa hay không. Ta giúp hần nuôi đứa bé này, coi như nàng là con dâu ta.”

Đỗ Quyên đang cố gắng đem sữa nuốt xuống, trong lòng tự trách mình tham, ăn được quá no rồi, thân thể nhỏ chứa không được nhiều, đột nhiên nghe lời nói này, thiếu chút nữa đem sữa sặc vào khí quản.

Không phải ăn một bữa sữa sao, liền muốn nàng bồi thường chung thân?

Hoàng Thế Nhân cũng không đen như vậy! !

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bí Mật Không Thể Nói

Lúc này vợ Đại Đầu không phản đối nam nhân nhà mình, chỉ do dự nói: “Này... Không được tốt! Đây là chuyện tốt, ta vừa thấy cô gái này liền thích. Chỉ là lúc này mà nói thật không phúc hậu, giống như chúng ta cố ý ép buộc nhà hần.”

Lâm Đại Đầu thấy vợ có cùng ý nghĩ với mình, tinh thần phấn chấn, vội ngồi xuống mép giường kề bên nàng, dùng khẩu khí thương lượng nói: “Ta không nói bây giờ, đợi thời điểm thích hợp mới nói.”

Vợ hần nghi ngờ nói: “Thời điểm nào thích hợp?”

Lâm Đại Đầu hướng cửa sổ ngấm một cái, thấp giọng nói: “Phải xem nương Tước Nhi có thể xuống sữa hay không. Nếu có thể xuống sữa, ta lại nghĩ biện pháp khác. Nếu không thể xuống sữa, chuyện này dễ làm.”

Vợ hần bắt năn nói: “Sao lại dễ làm? Còn không phải khó há mồm.”

Lâm Đại Đầu vội nói: “Không khó há mồm. Nếu nương Tước Nhi không có sữa khẳng định buồn chết. Ngươi đừng chờ nàng mở miệng nhờ vả, ngươi tới cửa nói với nàng, nói nhìn nha đầu kia rất đáng thương, thương qua cho nàng bú. Đừng cho ăn quá no, mỗi lần cho nàng ăn lưng dạ. Dù sao còn phải cho con mình bú, nương Tước Nhi cũng không tiện trách ngươi. Ngươi dựa vào công phu cho bú sữa, ôm con trai ta tới chơi với nha đầu này. Lâu ngày, ngươi nói đùa với nương Tước Nhi, ngươi rất thích nha đầu kia, hết sức thương nàng, nếu có thể gả làm vợ Xuân Nhi thì tốt rồi. Nương Tước Nhi nghe ngươi khen con gái mình còn mất hứng sao? Nàng lại cần ngươi giúp nàng bú sữa, lại nói con gái nàng trưởng thành phải lập gia đình, bộ dạng Xuân Nhi chúng ta cũng tốt, chúng ta lại cách vách Hoàng gia, đều hiểu rõ nhau còn sợ nàng không đáp ứng sao.”

Nghe lời nói này, Đỗ Quyên đối với Lâm Đại Đầu bội phục đến phủ phục dập đầu.

Không giống với to đầu, có trí khôn.

Nàng gần như có thể khẳng định người mẹ mới của nàng sẽ đồng ý mỗi hôn sự này, không chỉ bởi vì những lý do Lâm Đại Đầu nói, còn bởi vì bí mật người khác không biết: nàng không phải con gái ruột của nhà họ Hoàng, nàng do vợ của Hoàng Lão Thực nhặt được.

Người tính kế trên đầu bàn cô nương, người... người...

Đỗ Quyên trong lòng đối với Lâm Đại Đầu phát giận, nhưng là chỉ là phát giận mà thôi. Nàng cảm giác thân thể mình nhỏ, đành suy sụp nhận mệnh. Trước mắt, nàng trừ bỏ nghe, nhìn, cái gì cũng không thể làm.

Ừ, khóc vẫn là có thể.

Khóc rất nhiều, người khác chỉ biết vì nàng đói bụng, kinh ngạc, bị bệnh, ai có thể hiểu rõ ý của nàng? Đem cổ họng khóc ách, mình hiểu rằng không hay ho!

Hết thầy phải chờ lớn lên rồi nói sau!

Dù không tốt cũng phải đợi đến lúc có thể mở miệng nói chuyện.

Nếu có thể thuận lợi tìm được Lý Đôn, cái gì nàng đều không quan tâm.

Vì thế, nàng tĩnh tâm lại, nghiêm túc nghe đôi vợ chồng này nói chuyện.

Vợ Đại Đầu đối với chủ ý của chồng thập phần bội phục, cười nói: “Tốt. Nếu nương Tước Nhi không đáp ứng, cũng không bị mất mặt mũi, tóm lại là nói đùa. Vui đùa như vậy, lúc chúng ta nhân rồi thường nói, không ai cho là thật.”

Lâm Đại Đầu đắc ý nói: “Người khác thì không dễ nhưng Hoàng gia khẳng định muốn làm, nếu nương Tước Nhi thật không có sữa.”

Vợ Đại Đầu cúi đầu, nhìn ánh mắt đen láy của Đỗ Quyên, nói: “Vậy người đi nhặt hai mươi trứng gà. Lấy nhiều chút, mặt mũi cũng dễ nhìn.”

Lâm Đại Đầu thế nhưng không phản đối, điều này làm cho Đỗ Quyên thập phần cảnh giác.

Hắn nói: “Không có, còn dư 2 cái. Không phải đều cho người ăn sao, nếu không người có nhiều sữa như vậy sao? Lại tích góp vài ngày cho nữa, cũng giống nhau.”

Vợ hắn tròn trắng mắt nhìn hắn, nói: “Người lúc này hào phóng như vậy.”

Lâm Đại Đầu hắc hắc cười, Đỗ Quyên cảm thấy hắn đang cười gian.

Lại nghe hắn khoe thành tích: “Ta nói này, thôn Thanh Tuyền biết ta thương vợ. Người nhìn Hoàng Lão Thực, thấy Lão Thực nghe lời, cả ngày bị vợ hô tới quát lui, nhưng không biết thương vợ. Chắc chắn, sinh con trên núi... Cái này là chuyện gì! Người đoán thế nào? Ta vừa hỏi hắn, nương Tước Nhi muộn rồi không trở về, hắn cũng không biết đi đón, còn chờ nàng trở về nấu cơm...”

Vợ hắn hiển nhiên đồng ý hắn lời nói, ném cho hắn một cái nhìn chứa đầy tình ý, nói: “Thấy, thấy người có thể! Người thương vợ, ta không thương người, không thương con trai sao? Lúc ăn thịt, không phải mời người ăn trước?”

Hai người tiếp tục liếc mắt đưa tình, thấy thế Đỗ Quyên càng thêm thất lạc, nhớ tới Lý Đôn.

Nói giỡn vài câu, Lâm Đại Đầu cười híp mắt hỏi: “Cho bú xong chưa? Nhanh đưa trả về! Người ôm đứa bé, ta giúp người cái giỏ, xách gà. Trời tối, lại là đầu tháng, trong núi đen như mực.”

Vợ hắn đồng ý, vội vàng đứng dậy.

Hai người ôm Đỗ Quyên ra cửa, Đỗ Quyên lập tức nghe bên phải cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, phảng phất như đang tranh chấp.

Vợ Đại Đầu hỏi: “Đây là chuyện gì?” Vênh tai nghe.

Lâm Đại Đầu đi ra sau, khép cửa lại, cũng nghiêng tai nghe xong, nói: “Là Hoàng đại nương. Giống như cãi vã.”

Đỗ Quyên nhủ mảy, xem ra nhà mới này thật không ít chuyện.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu đi vội hai ba bước tới trước cửa Hoàng gia, thấy lão thái thái đứng ở cửa nhìn vào trong nhà kêu lên: “Thôn Thanh Tuyền đến mà xem người phụ nữ hung dữ này! Cười trên đầu nam nhân mình không tính, còn không để bà bà trong mắt. Người sinh con, làm bà bà hảo tâm cầm trứng gà đến thăm người, lỗ mũi của người không phải mũi, mắt không phải mắt, đem người đuổi ra ngoài. Người gọi người trong thôn tới bình xử chuyện này a!”

Hoàng Lão Thực đang ở một bên khuyển nàng.

Lâm Đại Đầu vội vàng đem rô trên tay và gà đưa vào phòng, một bên khuyển như: “Đại nương, có lời từ từ nói, từ từ nói!”

Vợ Đại Đầu cũng nói: “Đại nương, ta vào trong nói.”

Hoàng đại nương nhìn thấy hai người, phảng phất như tìm được người đáng tin cậy, muốn giữ chặt hai người năm rõ mười nói hết ra. Nàng nói mình nghe vợ lão đại sinh, nhanh chóng gom một rô trứng gà đến coi nàng, lại bị mắng là thứ không đầu không mặt. Ta liền nói một câu 'Lại sinh con gái'. Lời này không tốt sao? Nàng vốn là sinh con gái nha, còn không cho người làm nãi nãi nói! Ta cứ nói, làm sao? Còn không đúng sao! Vốn là con gái còn không cho người nói. Bộ không cho nói nàng không phải con gái? ...”

Lâm Đại Đầu hai người không cố khuyển, đều là một ít không đau không ngứa lời nói thôi.

Hoàng Lão Thực lúc trước còn cố khuyển giải, lúc này có người tới, đơn giản im tiếng.

Hoàng đại nương vẫn lải nhải, nói mình tiết kiệm đến trứng gà không dám ăn, đưa đến, cũng không được chút nhân tình.

Bỗng nhiên, Phùng Thị từ trong phòng nghiêng ngả lão đảo đi ra, trong tay nhắc một cái rô, sắc thanh gọi to: “Con gái cũng do con trai của người trông ra ! Ai không biết sinh con trai! Ta lại không phải đã sanh con trai sao! Ta sinh cho Hoàng gia 2 đứa con trai, đã chết người liền quên? Không nuôi sống, là chúng ta không bán linh. Chúng ta không có bản lĩnh cũng không bạc đãi 2 lão nhân các người, có năm nào thiếu lương thực và củi cho các người? Đói chết con trai không ít do các người một phần!”

Một bên quát to, một bên cầm rô nhét vào tay lão thái thái, nói: “Cầm lại! Trứng gà này ta không dám ăn.”

Nói xong, từ tay vợ Đại Đầu đoạt lấy Đỗ Quyên, đi vào phòng.

Hoàng đại nương tức giận đến cả người loạn chiến, nhìn vợ Đại Đầu nói: “Người nghe một chút, đây là nói ta và cha hấn ăn nhiều, đem cháu trai chết đổi...”

Vợ Đại Đầu vội vàng khuyển, nói nương Tước Nhi chính là khẩu xà tâm phật, kỳ thật là người hiếu thuận, một bên kêu Hoàng Lão Thực đưa mẹ hấn về.

Hoàng đại nương lau nước mắt đi, rô trứng gà cũng mang đi, nói không lấy “mặt nóng thiếp mông lạnh người ta”.

Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực tự mình đưa nàng.

Vợ Đại Đầu vào phòng, nhìn Phùng Thị nói: “Người nói người, lại cương như vậy. Gây một trận, trứng gà chưa ăn đến miệng, còn đắc tội bà bà, tự mình cũng sinh khí, tội gì chứ!”

Phùng Thị đang ôm Đỗ Quyên tựa vào trên giường ngậm chặt miệng giận dữ, nghe vậy ngẩng đầu lên nói: “Đắc tội thì đắc tội! Trứng gà của nàng ăn ngon sao? Ăn trứng của nàng sẽ lải nhải nhắc một đời, ta nói với người, Hoàng Hoa Nhi của ta do ta nuôi lớn. Ta không dám dính nàng!”

Vợ Đại Đầu nhìn nàng giận dữ nói: “Bà bà người miệng mồm dong dài, người không sai. Em dâu người không phải ăn bao nhiêu năm trứng gà của nàng sao! Hai đứa trẻ nuôi ở bên nàng, Người còn muốn mạnh mẽ! Tình tình này quá thua thiệt, phải sửa!”

Phùng Thị không tiếng động rơi lệ, nói: “Ta lấy cái gì mà so với nàng? Lão Thực chúng ta giống như là con nhặt được, làm gì cũng không được cái tốt. Trong nhà nàng chỉ có con trai kè và con dâu kè tốt.”

Lại lẩm bẩm nói: “Con gái ta mang thai tám tháng, vùng vẫy giành sự sống mới sinh ra, không để cho người nói! Nàng không thích, ta không ăn trứng gà của nàng...”

Đỗ Quyên cảm giác tay nàng ôm mình phát run, không ngừng lặp lại mấy câu nói đó, trong mắt toát ra ánh nhìn sợ hãi, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Nàng sinh một con trai lại làm mất, đây là cây gai trong lòng nàng, không dám nói cho bất luận kẻ nào. Ai chạm cây gai này, nàng đều cảm thấy đau, nàng liền và người đó oán.

Nàng không thật tâm bảo hộ con gái nhặt được của mình .

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiểu Thư Tỷ Gọi Hoàng Tước Nhi

Hiều điểm ấy, Đỗ Quyên vẫn hết sức đồng tình Phùng Thị.

Không chỉ đồng tình nằng mắt con trai, còn bởi vì đứa con mất đi rất có khả năng là Lý Đôn. Các nằng đồng bệnh tương liên.

Vợ Đại Đầu thấy nằng rơi lệ, vội nói: “Ngươi đây là làm cái gì! Vừa đi một vòng quý môn quan về, bộ dáng nửa chết nửa sống, đang lúc ở cữ còn khóc? Bị bệnh tự hại mình không tính, con đi theo chịu tội.”

Phùng Thị cũng ý thức được không ổn, vội kiệt lực nhìn xuống.

Hôm nay nằng khóc quá nhiều, không chừng sẽ sinh bệnh.

Vợ Đại Đầu đem lời để nghe khuyên giải an ủi nằng, lại khen Đỗ Quyên bú sữa ngoan thế nào, ánh mắt còn có thể nói chuyện, tương lai nhất định là cô gái hiểu chuyện dễ thương, một hồi đem tương lai Đỗ Quyên thổi lên trời.

Phùng Thị nghe xong cao hứng, cúi đầu nhìn về phía Đỗ Quyên trong ngực.

Đỗ Quyên vội ném cho nằng một cái tươi cười trấn an, còn giờ tay sờ mặt nằng.

Phùng Thị giật mình, cảm thấy đứa bé này thật sự không tầm thường, nói không chừng là ông trời thấy nằng mất con trai, cố ý bồi thường nằng, bởi vậy dùng sức ôm chặt nằng, giống như ôm lấy cọng rom cứu mạng vậy.

Vợ Đại Đầu vẫn thao thao bất tuyệt khuyên Phùng Thị.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ từ ngoài cửa phòng tiến vào, hai tay có một cái khăn lau màu xám, nằng một cái chén bằng sứ thô, nhìn chăm chăm không chớp mắt, cẩn thận vượt qua ngưỡng cửa đi vào.

“Nha đầu thật cần mẫn. Nhìn Tước Nhi, mới bây lớn đã biết nấu cơm” Vợ Đại Đầu mặt đầy nét cười, cao giọng khen, một bước dài sai đến đỡ lấy cái bát kia, sợ bé gái đánh vỡ, “Xem này trứng gà nấu...”

Nhìn lướt qua trong bát, nằng liền ngậm miệng, dừng lại một chút mới khó khăn nhìn Phùng Thị nói: “Coi như tốt. Người bé như vậy đâu. Thu Sinh nhà ta đã sáu tuổi, cho hẳn nhóm bếp lò cũng không xong, đừng nói nấu cơm.”

Phùng Thị đặt Đỗ Quyên xuống giường, tiếp nhận bát kia vừa nhìn, chân mày liền nhăn lại, “Ngươi còn giúp nằng nói. Xem đây là cái gì? Một ly rượu như vàng! Trứng gà nấu nát thành như vậy! Ngươi sao xuẩn như vậy chứ?”

Hoàng Tước Nhi khiếp sợ nhìn mẹ, thân thể nhỏ không khỏi rụt lại một cái, không dám tới gần bên giường.

Vợ Đại Đầu vội vàng đứng dậy ngăn lại nói: “Nằng không phải còn nhỏ sao! Tước Nhi, đi, lại đi nấu mấy cái trứng gà. Thím dạy ngươi.”

Phùng Thị vội ngăn cản nói: “Không nấu. Ăn ba cái đủ rồi.”

Vợ Đại Đầu liếc nằng một cái, nói: “Mới có ba cái. Còn nấu như nữa. Ngươi ở trên núi đồn củi, sinh con, lại tự ôm con về, chịu mệt như vậy, ba quả trứng gà sao đủ? Còn có, ngươi không phải muốn thúc sữa sao, không nhiều ăn chút sữa như thế nào thúc xuống dưới?”

Nằng đối với việc này thập phần thân thiết, nóng lòng muốn biết Phùng Thị có thể xuống sữa hay không.

Phùng Thị liền lúng túng, gượng nói: “Không cần trứng gà. Lần trước tàu từ nhà mẹ đẻ ta sinh con, đưa đi hai mươi. Hôm kia gia gia nằng qua đại thọ 50, lại là 50, trong nhà tích cóp đều đưa đi. Ba cái này, là gà vừa đẻ hôm nay, đều nấu.”

Vợ Đại Đầu tươi cười, nói: “Không có việc gì, ta mang đến ba mươi cái. Còn có một con gà. Đợi lát nữa Lão Thực huynh đệ trở về, làm cho hẳn giết hầm canh, sáng mai có thể ăn.”

Nói xong, dắt bé gái kia ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tước Nhi, thím chỉ ngươi. Trứng gà luộc, đổ nước cho trứng vào nồi. Vào nồi không thể động nó, đợi trứng gà nấu chín mới có thể động, dùng muôi từ bên dưới nhẹ nhàng múc...”

Thanh âm dần dần đi xa, gian ngoài trong phòng bếp liền có động tĩnh.

Phùng Thị thở dài, không cố ngăn trở.

Mặc dù là hàng xóm, vợ Đại Đầu sinh con, nằng đều đưa gà và trứng gà qua. Lần này bọn họ trả lại, cũng là hoàn lễ, không tính tặng không.

Nằng đem bát canh trứng gà kia uống một hơi, bát đĩa đặt lên cái thùng bên giường, sau đó tựa vào đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Mắt nằng vừa nhắm, liền nhớ đến đứa con bị mất, bất giác thương tâm, cảm thấy không khác gì nằm mơ.

Đỗ Quyên cố không ngủ, còn muốn nghe chút tình huống về cái nhà này.

Chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khóc nức nở, biết phụ nhân này lại khóc, tim cũng như bị dao cắt theo.

Mãi đến khi phòng ngoài truyền đến tiếng bước chân, vợ Đại Đầu lại bung một chén tiến vào.

Phùng Thị cuống quýt quay mặt vào trong giường, dùng mu bàn tay lau nước mắt, đổi khuôn mặt tươi cười quay đầu hỏi: “Lại nấu ba cái?”

Vợ Đại Đầu nói: “Ta làm chủ, nấu năm cái. Ăn tám cái mới tốt. Ăn tám cái mới phát. Phát sữa lại phát tài.”

Phùng Thị tiếp nhận bát, đau lòng nói: “Ăn như vậy, như thế nào ăn được chứ?”

Vợ Đại Đầu giận trách: “Lại không phải ăn mỗi ngày như vậy. Nữ nhân ở cữ, không thể khô, dưỡng không tốt bị lưu lại bệnh căn!”

Đang nói chuyện, Hoàng Tước Nhi tiến vào, nhìn Phùng Thị nhỏ giọng nói: “Nurong, ta xem muối muối một chút.”

Phùng Thị đen mặt nói: “Xem cái gì mà xem! Muối muối ngủ.”

Đỗ Quyên kháng nghị phát ra tiếng kêu “Y nha”, nàng cũng muốn gấp tiểu thư tỷ tỷ.

Vợ Đại Đầu chụp chân cười nói: “Ta nói đứa bé này hiểu chuyện đi! Ngươi nói nàng ngủ, nàng liền nói ra một tiếng cho ngươi nghe, nói cho ngươi biết nàng không ngủ. Nga, ta tới nhìn Hoàng Hoa Nhi một cái! Để Hoa Nhi xem tỷ tỷ!”

Nàng nghiêng người vào giường, đem Đỗ Quyên ôm ra.

Hoàng Tước Nhi mừng rỡ đến gần trước mặt xem.

Phùng Thị bị vợ Đại Đầu nói đùa, dùng đứa lại nói: “Theo như ngươi nói như vậy, đứa bé này còn không thành tinh! Nhỏ như vậy có thể nghe hiểu tiếng người?”

Vợ Đại Đầu cũng là nói đùa, cũng không có để ý.

Nàng ôm Đỗ Quyên, hạ thấp xuống để Hoàng Tước Nhi xem, một bên giả giọng điệu Đỗ Quyên đắc ý nói: “Đó là ta! Ta Hoa Nhi thông minh. Ta chính là tiểu nhân tinh!”

Đỗ Quyên bị dọa một cái giật mình, thầm nhủ sau này phải chú ý, nếu thật bị người xem như ngoại tộc tiêu diệt, đó không phải là thảm kịch nhân gian sao!

Đang nghĩ tới, chợt nghe “”, “vang nhỏ, là tiếng chắc lưỡi, thanh âm tiểu hài tử.

Nhắc mắt vừa nhìn, một bé gái ba bốn tuổi rơi vào tầm mắt.

Đỗ Quyên trong lòng run run một cái. Đứa nhỏ nhỏ như vậy đã nấu cơm?

Hoàng Tước Nhi bình thường tóc vàng rũ xuống cần cổ, có chút rối tung, một vết nước trên trán hình như bị phồng, khuôn mặt nhỏ vàng vọt, thân thể mảnh khảnh nhỏ, điển hình của dinh dưỡng không đầy đủ.

Lại cẩn thận chăm chú nhìn, là đứa nhỏ chọc người thương. Mặc một bộ đồ điểm bông xanh giặt đến trắng bệch. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt, lông mày cũng thưa thưa vàng. Đôi mi lại đẹp, không có hỗn độn, mà là hàng mi nhu thuận cong cong, hơn nữa không lớn không nhỏ tròn mắt, rất dễ nhìn. Mũi cũng không có cao thẳng, lại rất tinh xảo khéo léo.

Lúc này, nàng đối diện Đỗ Quyên chắc lưỡi mua vui, khẽ giọng kêu: “Muội —— muội! Tiểu muội muội —— “

Nhoén cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười, bên miệng lộ ra một cái răng khểnh, bộ dáng kia quá khả ái, Đỗ Quyên nhìn không được liền cười.

Thấy Đỗ Quyên cười, Hoàng Tước Nhi thật vui vẻ, đuôi lông mày nhếch lên.

Nàng cẩn thận đưa tay vuốt ve mặt Đỗ Quyên, sau đó ngạc nhiên ngửa mặt nhìn vợ Đại Đầu nói: “Lâm thím, mặt muội muội thật mềm!”

Vợ Đại Đầu cười nói: “Không phải sao. Vừa sinh ra bé bú sữa, trên người đều là nước. Bú sữa, bộ dạng cũng mềm mại.”

“Tước Nhi!” Phùng Thị kêu một tiếng, đem bát đưa qua, “Nurong không ăn được, còn lại ngươi ăn đi!”

Hoàng Tước Nhi vội vàng hai tay tiếp được bát, nhu thuận trả lời: “Ta đặt trên bếp, để nurong sáng mai hâm nóng ăn.”

Phùng Thị quát: “Nói ngươi ăn thì ngươi ăn! Lo lắng nhiều làm cái gì?”

Vợ Đại Đầu trách cứ: “Ngươi nhìn ngươi kia, đang tốt lại mắng nàng. Nàng đây không phải là đau lòng ngươi sao!”

Đang nói, bên ngoài có động tĩnh, là Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 9: Mẹ Không Sữa

Sau khi hai người đàn ông trở về, vợ Đại Đầu phân công đem con gà kia giết, thu thập bỏ vào hầm. Với một hồi, đợi vợ Hoàng Lão Thực ăn cơm, Lâm gia hai người mới cáo từ rời đi.

Đỗ Quyên quả thực không chịu nổi, sớm ngủ say.

Lúc nửa đêm, nàng tỉnh lại một lần.

Địa phương xa lạ, đen kịt, ban đêm yên tĩnh, nội tâm của nàng toát ra nỗi cô độc.

Nàng thập phần mệt mỏi, muốn làm ra chút động tĩnh, đánh thức cha mẹ mới đem mình đi tiểu, phía dưới sớm đã không khống chế nổi, một dòng nước âm âm chảy ra thật ảm áp.

Đợi lát nữa lạnh sẽ khó chịu, Đỗ Quyên áo nào nghĩ.

Rối rắm một hồi, đang muốn ngủ, lại nghe Phùng Thị thấp giọng khóc nức nở.

Người phụ nữ này thật đáng thương! Ân oán đoạn tâm tư này, còn đang ở cữ mà vụng trộm thương tâm như vậy, sớm hay muộn sẽ đem thân mình suy sụp.

Đỗ Quyên âm thầm thở dài, mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, tiếng ồn làm nàng tỉnh lại. Ánh sáng mặt trời chói lọi xuyên qua cửa sổ, tiếng nôi niêu va chạm ở phòng bếp, tiếng chó sủa bên ngoài hoà với tiếng gà gáy cô cô, còn có tiếng quét rác ở nhà chính nổi thành một mảnh. Một ngày mới bắt đầu.

Cảm thấy dưới thân ẩm ướt, nàng giật giật nhưng không lên tiếng.

Tối qua Phùng Thị nửa đêm còn khóc, lúc này mới chợp mắt ngủ, nàng không muốn kinh động nàng.

Ai ngờ Phùng Thị cảm thấy nàng cử động, lập tức quay mặt lại, hai người mắt đối mắt.

Theo thói quen Đỗ Quyên cho nàng một khuôn mặt tươi cười.

Khóe miệng Phùng Thị nhếch lên, giống như người khác đối với nàng cười, nàng không thể không đáp lại.

Nàng ngồi dậy, kéo một kiện áo mỏng ở thanh ngang đầu giường mặc vào trên người, sau đó ôm lấy Đỗ Quyên, giúp nàng thay tã.

Đỗ Quyên khoá thân hoàn toàn, bị nàng lần tới lần lui xoa nắn. Tình cảnh không thể tự chủ làm cho nàng thực nản lòng. Cũng may thay đổi tã khô mát xong, người thư thái rất nhiều.

Lúc Phùng Thị thay tã, Đỗ Quyên nhắm mắt, cắn răng nén giận. Đợi thay xong, nàng mới thở phào một hơi dài. Cả kinh Phùng Thị đem nàng dựng thẳng lên, nhìn chăm chăm vào mặt nàng cả nửa ngày.

Đỗ Quyên bị dọa sợ, không biết làm sao, nên hướng nàng nhếch miệng cười.

Phùng Thị lầm bầm nói: “Thật là cái tiểu tình quái!” Một bên cởi bỏ vạt áo cho bú sữa.

Đỗ Quyên lại bắt đầu kháng cự.

Bởi vì Phùng Thị trên người có mùi. Từ hôm qua về, nàng còn chưa tắm rửa. Mùi mồ hôi trên người và mùi máu tươi hỗn hợp, quả thực không dễ ngửi.

Cũng không ai giúp Đỗ Quyên tắm rửa.

Cuộc sống này thật khó qua!

Phùng Thị đem nụ hoa để vào miệng Đỗ Quyên, thấy nàng không chịu há mồm, gấp đến độ mắng “Đòi nợ quỷ”, “Không bớt lo nha đầu”.

Đỗ Quyên ủy khuất đòi mạng.

Đúng lúc này, tiểu thư tỷ Hoàng Tước Nhi cây chổi nhỏ bện bằng cỏ lau vào phòng quét rác. Nghe Phùng Thị mắng liền đến gần trước giường hỏi: “Muội

muội không bú sữa?”

Đỗ Quyên nhanh chóng phán đoán tình thế, cảm thấy nếu nàng tuyệt thực, chỉ sợ nương sẽ không nhớ tới tắm xong mới dứt sữa cho nàng, hao tổn như vậy thật không ý nghĩa, vì thế nhận mệnh ngâm nư hoa kia bú.

Phùng Thị thấy nàng ăn, liền phân phó Hoàng Tước nhi: “Tắt chút nước rồi hãy quét. Đừng để tro bụi bay khắp nơi.”

Hoàng Tước Nhi đáp ứng một tiếng, vội bỏ lại chổi đi ra ngoài múc nước.

Đỗ Quyên hút vài cái liền buông miệng, bởi vì cái gì cũng không hút ra.

Phùng Thị vẫn không có xuống sữa!

Phùng Thị lại không biết, cho rằng nàng lại làm cái gì quái lạ, đem bộ ngực ra phía trước, nói: “Ngươi cái tiểu đòi nợ, kiếp trước lão nương thiếu ngươi sao? Khó phục vụ như vậy!”

Tiểu đòi nợ lại cố gắng hút vài cái, vẫn không có gì cả.

Nàng không khỏi tả oán nói: “Không có gì cả! Ăn cái gì ăn?”

Nàng quỳnh lên lại quên thân phận bây giờ, liều mạng mở miệng nói. Thực tế là một trẻ sơ sinh nói chuyện, chính là giương cái miệng nhỏ nhắn oa oa gọi, mếu vài cái, vẻ mặt thập phần ủy khuất, thật là buồn bực.

May mà nàng kháng nghị gọi ra sự chú ý của Phùng Thị, vội vàng dùng tay chen vào dùng sức bóp bầu ngực, nơi nào ra sữa.

Nàng vừa vội vừa buồn, trong lòng nổi lên một cỗ hỏa, liền đem Đỗ Quyên vứt xuống giường, mặc xiêm y rồi giường đi ra ngoài, cũng không biết làm cái gì.

Đỗ Quyên cũng buồn khổ, cảm thấy tiền đồ một mảnh đen tối.

Có thể nghĩ, nương không có sữa, nàng sắp sửa tiếp tục 'sự nghiệp' đi xin sữa vợ Đại Đầu ăn, sau đó bị Đại Đầu tính kế đánh hôn, rồi tiếp đó... Nàng cũng không biết làm sao bây giờ.

Do bản tính nàng tích cực lạc quan, trước mắt cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đợi lớn lên rồi tính.

Hoàng Tước Nhi bụng nửa gạo nước tiến vào, tắt nước quét rác.

Thấy nương không ở đó, nàng quét hai lần liền bỏ lại chổi chạy đến bên giường, rướn cổ chơi đùa với muội muội.

Đỗ Quyên nhàn rồi không có việc gì, hết sức phối hợp làm các dạng biểu tình đáp lại, tỷ muội hai người đồng loạt cười, cũng không biết là ai đùa ai.

Hoàng Tước Nhi cho rằng muội muội là bị chính mình đùa cười, thập phần vui vẻ. Đang vui sướng, bên ngoài một tiếng kêu “Tước Nhi, ngươi chết trong phòng sao không đi ra?”

Hoàng Tước Nhi cả kinh, vội vội vàng vàng đáp: “Tới liền.”

Vội vàng xoay người nhấc chổi lên, và vẽ chữ đại, quơ vài cái, đem tro bụi căn bã tụ lại, dùng ki hốt rác hốt ra ngoài.

Trong phòng không có người, yên tĩnh trở lại.

Đỗ Quyên bữa sáng không vui, dùng sức nghiêng đầu đánh giá gian phòng kia. Sát tường bên tay trái là một cái tủ gỗ lớn, hai cái rương gỗ, đều là gỗ thô, có chút cổ xưa. Tường đối diện cũng có cái rương gỗ lớn, bên cạnh là cái giá có tám ván gỗ khoảng chừng một thước dài nửa mét rộng, mặt trên để cái sọt đựng kim chỉ, rõ ràng tạp vật.

Phía trước dựa vào bên dưới cửa sổ, một cái bàn cũ, trên mặt có cây lược gỗ, hộp trang điểm.

Góc tường còn có hai cái lu cao khoảng 2 thước, hẳn là đựng lương thực.

Đang nhìn, Phùng Thị bung một cái chén lớn vào phòng, xộc mũi một mùi thơm của canh gà, Đỗ Quyên không khỏi nuốt hai lần nước miếng.

Xem ra vì xuống sữa, mẹ muốn ra vốn gốc ăn.

Chỉ thấy nàng một lần nữa ngồi trở lại trên giường, ở đầu giường để một cái ghế đầu cao để bát canh gà. ‘Hút ực’ có tiếng ăn.

Hoàng Lão Thực từ ngoài tiến vào, ngửi thấy mùi thơm, ưỡn mặt cười nói: “Mùi vị này quá hấp dẫn người. Ta cũng ăn chút đi. Dù sao kia đầu gà chân gà cũng không có thịt, ngươi ăn không phải trả tiền...”

Thấy Phùng Thị cúi đầu không để ý tới hắn, hắn liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, cũng bùng một cái chén lớn đi vào.

Phùng Thị thế này mới nhắc mắt, cả giận nói: “Ngươi mấy chục tuổi đời còn tham như vậy. Không ăn có thể chết a! Không biết chờ chút cho Tước Nhi!”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Cánh gà và gan gà đều cho Tước Nhi. Ta chỉ múc đầu gà, móng gà, múc chút canh.”

Đỗ Quyên nghe xong âm thầm lắc đầu.

Phùng Thị ăn xong, đem bát đĩa để lại trên ghế, quệt miệng, nhìn Hoàng Lão Thực phân phó nói: “Ăn cơm, cho heo ăn, lên núi đem củi ta chặt hôm qua mang về. Trễ chút đi thôn Đại Dương nhà mẹ đẻ ta báo tin vui...”

Hoàng Lão Thực ngửa đầu, uống một hơi hết canh gà mới nói: “Buổi sáng đi báo tin vui đi.”

Phùng Thị cất cao giọng nói: “Củi lửa không kéo về, quay đầu để cho người ngoài khiêng đi, ta mất công không một trận? Ngươi chạy nhanh chút, không thôi làm không kịp!”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu đáp ứng, lại đem bát đĩa vợ ăn xong thu thập, mới đi ra ngoài.

Lúc điểm tâm, Đỗ Quyên đã đói bụng đến chịu không nổi. Cũng không biết Phùng Thị tính toán như thế nào, rốt cuộc là làm cách nào có sữa cho mình ăn đây, chuẩn bị dùng gạo canh nuôi lớn sao. Nếu cho uống nước cơm, sao không nghe thấy nàng phân phó lấy nước cơm.

Kỳ thật nước cơm cũng không sai. Nàng nhớ lại, Lý Đôn nấu nước cơm, thêm đường đỏ, thật thơm, đậm sệt như sữa. Vừa nghĩ, một bên chép miệng ba hai lần, nhớ hương vị đó vô cùng.

Đang giãy dụa trong cảnh đói khát, bên ngoài truyền đến một giọng nói lớn, là Lâm Đại Đầu: “Lão Thực huynh đệ, đệ muội xuống sữa chưa?”

Hoàng Lão Thực nói: “A, xuống sữa? Ta không biết! Ta đi hỏi một chút.”

Tiếp, hắn dí sát vào cửa sổ hỏi: “Nương Tước Nhi, xuống sữa sao?”

Phùng Thị ngậm chặt miệng không lên tiếng, sắc mặt hết sức khó coi.

Bên ngoài lại hỏi một tiếng nữa, Phùng Thị mới không nhịn được đáp: “Chưa xuống đâu!”

Hoàng Lão Thực liền quay đầu nhìn Lâm Đại Đầu nói: “Còn chưa. Ài, sao ngươi tốt như vậy?”

Lâm Đại Đầu vội nói: “Không có việc gì, không có việc gì! Mang đến nhà ta đi. Ở gần nhau, chút chuyện như thế còn không giúp? Vợ ta sữa coi như tốt, đều một miếng cho nhà đầu nhà ngươi ăn, cũng không đáng giá gì.”

Tìm kiếm với từ khoá: 3 thành viên đã gửi lời cảm ơn Rongreu về bài viết trên: LittleMissLe, san san, smsknytien Rất CẦN GIÚP Beta! CẦN GIÚP Beta! 2 phút trước Rongreu Lóp phó kỷ luật Ngày tham gia: 22.03.2016, 09:18

Bài viết: 381

Được thanks: 2166 lần

Điểm: 11.27

Re: [Xuyên không - Điền văn] Điền duyên - Hương Thôn Nguyên Dã - Điểm: 10 Chương 10: Một chén canh gà

Hoàng Lão Thực không ngờ hắn thông tình lý như vậy, vô cùng cảm kích, nói cảm tạ.

Phùng Thị vẫn không lên tiếng.

Đỗ Quyên trở mắt nhìn mình bị ném vào trong hố Lâm Đại Đầu đào nhưng không còn cách nào.

Mới một hồi công phu, vợ Đại Đầu tới.

Nàng tựa hồ đi quá mau, vào cửa phòng vừa thở vừa nói: “Hoa Nhi đói hông đi?”

Phùng Thị nghe xong ngượng ngùng, nói: “Làm khó tàu từ đến. Yêu, Xuân Nhi cũng ôm tới! Còn chưa ăn điểm tâm đi? Mau ngồi xuống nói chuyện.”

Vợ Đại Đầu ngồi xuống trên ghế cạnh đầu giường, vừa cười nói: “Vội vàng ăn một chén. Đại Đầu nói ngươi không xuống sữa, Hoa Nhi đói bụng đến

khóc. Ta nghe xong không yên lòng, vội qua đây. Đem Xuân Nhi đến, cho 2 đứa bú luôn đỡ mất công.”

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói. Nàng khóc lúc nào chứ?

Khăng định là Lâm Đại Đầu mở to mắt nói dối!

Phùng Thị cũng sững sốt, vội nói: “Đứa nhỏ này thực ngoan, từ tối qua đến sáng nay một tiếng cũng không nói ra. Đại Đầu ca cũng thật là, hồi thúc người như vậy, hại người điếm tâm cũng chưa ăn xong.”

Vợ Đại Đầu ước chừng hiểu tâm tư của nam nhân nhà mình, không khỏi đỏ mặt, vội chuyển hướng nói: “Đợi ta trở về ăn thêm. Đến, đem Hoa Nhi cho ta, ta dứt nàng.”

Nói xong, sớm vén vạt áo lên, đem bộ ngực lộ ra.

Đỗ Quyên bị Phùng Thị ôm dậy, đưa cho vợ Đại Đầu.

Đồng thời, nàng cũng thấy rõ tiểu hài tử trong lòng nàng: tóc đen huyền, mắt đen, trán rộng, mi cong lông trắng, mũi, miệng đều lớn nhỏ thích hợp, màu da không thật trắng, má bầu bầu, nhìn thật phần đáng yêu.

Đây chính là tiểu Lâm Xuân.

Đỗ Quyên tìm vui trong đau khổ, nhìn Lâm Xuân cười.

Lâm Xuân tựa hồ đối với Đỗ Quyên cũng thực hứng thú, từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng đã nhìn thẳng không buông. Mẹ nó xoa mặt hấn bú sữa, hấn không ăn, chỉ lo nhìn Đỗ Quyên.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên nói: “Đứa bé này bị làm sao?”

Làm sao không biết, chỉ biết tiểu Lâm Xuân hoàn toàn bị Đỗ Quyên hấp dẫn. Thấy nàng vẫn cười, bỗng nhiên vươn tay nhỏ ra, sờ mặt nàng.

Đỗ Quyên vội vươn tay nhỏ ra, so móng vuốt chim không lớn hơn được bao nhiêu, ngăn trở, cười nói: “Tiểu tử, nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu không?”

Y y nha nha, tiểu Lâm Xuân đương nhiên không hiểu, bắt quá hấn hưng phấn cười, cầm lấy tay Đỗ Quyên dùng sức lay động, khoe miệng nhỏ một chuỗi chất lỏng trong suốt.

Hấn đã sáu tháng, sức lực rất lớn, nắm làm đau Đỗ Quyên.

Thấy hấn ha hả cười vui vẻ, Đỗ Quyên bỗng nhiên giật mình, một tay còn lại vội vàng tránh ra, đưa cái “OK” thể, đến trước mắt hấn.

Lâm Xuân ngừng lại không động, lẳng lặng nhìn tay kia.

Đỗ Quyên cảm thấy có vấn đề, vội thu “OK”, lại duỗi hai đầu ngón tay ra, khoa tay múa chân đưa cái thể thẳng lợi lên, sau đó trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân, hi vọng hấn cho chút phản ứng.

Phản ứng của Tiểu Lâm Xuân là bắt lấy tay Đỗ Quyên đưa vào miệng!

Người, đồ ăn hàng!

Đỗ Quyên nhin không được ừ rừ, đem tay giật trở về.

Nhưng tiểu tử này lớn tháng hơn nàng, nàng căn bản giật lại không được.

Đỗ Quyên sốt ruột tìm người, quên bên cạnh còn có 2 người xem. Vợ Đại Đầu và Phùng Thị thấy 2 đứa trẻ gặp mặt đầy vẻ thân thiết, đều kinh ngạc không thôi. Vợ Đại Đầu đặc biệt cao hứng, cười không khép được miệng.

”Ồi, 2 đứa bé này, thật hòa thuận! Đến, bú sữa, bú sữa!”

Tiểu Lâm Xuân mắt diếc tai ngơ, như trước nhìn chăm chăm “mỹ muội” đối diện không buông.

Vợ Đại Đầu nóng nảy, nói: “Đứa bé này, sao lại không ăn đâu? Xem ra 2 đứa bú một lúc không được, chỉ lo chơi, không chịu ăn.”

Lời của nàng nhắc nhở Đỗ Quyên, vội quay đầu bú sữa, không để ý tới Lâm Xuân.

Ăn xong sớm một chút để người ta đi về, đỡ phải chậm trễ công phu người ta.

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bú sữa, cũng theo bú sữa.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai con 2 cánh tay đỡ một đứa, một mặt và Phùng Thị nói chuyện.

Phùng Thị hăm mộ nhìn nàng nói: “Xem Xuân Nhi nhà ngươi, bộ dạng khoẻ mạnh kháu khỉnh, rắn chắc ghê.”

Vợ Đại Đầu nghe xong cao hứng, nói: “Hắn ăn được. Ta đủ sữa, hắn 1 ngày ăn năm sáu lần. Ăn no còn cố nuốt, luôn bị ọc sữa. Ta cũng không dám cho hắn ăn nhiều.”

Bên trong 2 phụ nhân nói chuyện, bên ngoài 2 nam nhân cũng nói chuyện.

Hoàng Lão Thực cảm tạ Lâm Đại Đầu nhiều lần, Lâm Đại Đầu thập phần hào sảng, lớn tiếng nói: “Đừng khách khí. Không phải chỉ một ngum sữa sao, nơi nào ăn đến nghèo. Ta không cùng ngươi nói nữa, ta phải đi, đi Trần gia xem xem có trứng gà hay không mượn mười cái, cho nương Xuân Nhi có thêm sữa. Hai đứa bé bú sữa như vậy, không ăn bỏ thân mình là không được. Tiểu tử kia còn ăn nhiều, một ngày muốn ăn năm sáu lần!”

Trong phòng ngoài phòng người nghe được đều ngăn người.

Đỗ Quyên dập đầu bội phục.

Cái này Lâm Đại Đầu!

Sự giả dối giản dị, lòng tham rất rõ ràng thẳng thắn, thực phù hợp tâm tư nông dân, bởi vì nói sâu người nghe không hiểu.

Hoàng Lão Thực phản ứng chậm một chút, Phùng Thị mặt đỏ lên kêu vọng ra bên ngoài: “Lão Thực, đem mức một chén canh gà cho Lâm tẩu tử.”

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: “Không cần! Không cần! Ta về nhà ăn đi. Nhà ta còn có trứng gà...”

Nàng bên này cố gắng xuống đài, nam nhân của nàng ở bên ngoài phá ——

Lâm Đại Đầu ở bên ngoài nói: “Trong nhà đâu còn trứng gà đâu? Tối qua không nhặt hết sao! Đào tử, đệ muội vừa nói như vậy, vậy cũng tốt, ngươi chớ khách khí, đều không phải là người ngoài. Ta nói thật, đệ muội một ngày hay nửa ngày, không biết lúc nào mới xuống sữa. Nếu tối nay hay sáng mai mới xuống sữa, 2 đứa bé này đều dựa vào ngươi nuôi. Ngươi ăn một chén canh gà, có thể cho trẻ ăn no, cũng tương đương nàng ăn!”

Hoàng Lão Thực chê cười nói: “Điều này cũng nói được!”

Vợ Đại Đầu xấu hổ, không chịu nổi nam nhân của mình, hướng ra ngoài năn: “Lâm Đại Đầu, ngươi không đi nhỏ cò, tính tại đây ăn giò sao! Ta ăn 2 củ khoai núi, cũng có sữa giống vậy. Đi, ngươi đi! Chỉ có một con gà, đệ muội mới ở cữ, ta ăn không phải là táng tận lương tâm!”

Phùng Thị vội nói: “Nào lợi hại như vậy? Lão Thực ngươi nhanh mức đến đây đi!”

Lâm Đại Đầu bên ngoài nói tiếp: “Ta kêu ngươi đoạt ăn từ miệng đệ muội sao? Đây là đúng dịp, chúng ta không có trứng gà, ngươi phải cho 2 đứa nhỏ bú, ta đành phải nghĩ biện pháp.”

Lại chuyển hướng Hoàng Lão Thực nói: “Nữ nhân nuôi con nhất định phải ăn tốt, bằng không không có sữa. Nhà ta sữa tốt, đều do ta nuôi ra. Từ khi sinh Xuân Nhi, trứng gà nhà ta, ngay cả lão Đại, lão Nhị nhà ta cũng không cho chạm vào, toàn để nương Xuân Nhi ăn nên mới có sữa nhiều.”

Hoàng Lão Thực nói đứng, đi phòng bếp mức canh gà.

Lâm Đại Đầu ở trong phòng nghĩ nói: “Đào tử, ngươi đừng lo lắng đệ muội. Nàng đang ở cữ, nương Nhị gia, thôn trên, đều đến tặng lễ, còn có thể thiếu gà và trứng gà ăn sao?”

Đỗ Quyên lần nữa bị hắn khôn khéo tính kế kinh sợ, đồng thời đáy lòng dâng lên cảm giác không ổn —— nếu Phùng Thị không thể xuống sữa, còn chưa thấy bóng dáng “Ổ cữ lễ” sợ là khó giữ được.

Phùng Thị mạnh mẽ chống mặt, nhìn vợ Đại Đầu nói: “Đào tử, ngươi đừng ngượng ngùng. Ngươi giúp ta cho con ta bú sữa, ăn một chén canh gà, có gì đáng nói chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Một Chén Canh Gà

Hoàng Lão Thực không ngờ hắn thông tình lý như vậy, vô cùng cảm kích, nói cảm tạ.

Phùng Thị vẫn không lên tiếng.

Đỗ Quyên trơ mắt nhìn mình bị ném vào trong hố Lâm Đại Đầu đào nhưng không còn cách nào.

Mới một hồi công phu, vợ Đại Đầu tới.

Nàng tựa hồ đi quá mau, vào cửa phòng vừa thở vừa nói: “Hoa Nhi đói hông đi?”

Phùng Thị nghe xong ngượng ngùng, nói: “Làm khó tẩu tử đến. Yêu, Xuân Nhi cũng ôm tới! Còn chưa ăn điểm tâm đi? Mau ngồi xuống nói chuyện.”

Vợ Đại Đầu ngồi xuống trên ghế cạnh đầu giường, vừa cười nói: “Vội vàng ăn một chén. Đại Đầu nói người không xuống sữa, Hoa Nhi đói bụng đến khóc. Ta nghe xong không yên lòng, vội qua đây. Đem Xuân Nhi đến, cho 2 đứa bú luôn đỡ mất công.”

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói. Nàng khóc lúc nào chứ?

Khăng định là Lâm Đại Đầu mở to mắt nói dối!

Phùng Thị cũng sững sốt, vội nói: “Đứa nhỏ này thực ngoan, từ tối qua đến sáng nay một tiếng cũng không nói ra. Đại Đầu ca cũng thật là, hối thúc người như vậy, hại người điểm tâm cũng chưa ăn xong.”

Vợ Đại Đầu ước chừng hiểu tâm tư của nam nhân nhà mình, không khỏi đỏ mặt, vội chuyển hướng nói: “Đợi ta trở về ăn thêm. Đến, đem Hoa Nhi cho ta, ta dứt nàng.”

Nói xong, sớm vén vạt áo lên, đem bộ ngực lộ ra.

Đỗ Quyên bị Phùng Thị ôm dậy, đưa cho vợ Đại Đầu.

Đồng thời, nàng cũng thấy rõ tiểu hài tử trong lòng nàng: tóc đen huyền, mắt đen, trán rộng, mi cong lông trắng, mũi, miệng đều lớn nhỏ thích hợp, màu da không thật trắng, má bầu bầu, nhìn thập phần đáng yêu.

Đây chính là tiểu Lâm Xuân.

Đỗ Quyên tìm vui trong đau khổ, nhìn Lâm Xuân cười.

Lâm Xuân tựa hồ đối với Đỗ Quyên cũng thực hứng thú, từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng đã nhìn thẳng không buông. Mẹ nó xoay mặt hẩn bú sữa, hẩn không ăn, chỉ lo nhìn Đỗ Quyên.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên nói: “Đứa bé này bị làm sao?”

Làm sao không biết, chỉ biết tiểu Lâm Xuân hoàn toàn bị Đỗ Quyên hấp dẫn. Thấy nàng vẫn cười, bỗng nhiên vươn tay nhỏ ra, sờ mặt nàng.

Đỗ Quyên vội vươn tay nhỏ ra, so móng vuốt chim không lớn hơn được bao nhiêu, ngăn trở, cười nói: “Tiểu tử, nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu không?”

Y y nha nha, tiểu Lâm Xuân đương nhiên không hiểu, bắt quá hẩn hưng phấn cười, cầm lấy tay Đỗ Quyên dùng sức lay động, khoe miệng nhỏ một chuỗi chất lỏng trong suốt.

Hắn đã sáu tháng, sức lực rất lớn, nắm làm đau Đỗ Quyên.

Thấy hẩn ha hả cười vui vẻ, Đỗ Quyên bỗng nhiên giật mình, một tay còn lại vội vàng tránh ra, đưa cái “OK” thế, đến trước mắt hẩn.

Lâm Xuân ngừng lại không động, lẳng lẳng nhìn tay kia.

Đỗ Quyên cảm thấy có vấn đề, vội thu “OK”, lại duỗi hai đầu ngón tay ra, khoa tay múa chân đưa cái thẻ thắng lợi lên, sau đó trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân, hi vọng hẩn cho chút phản ứng.

Phản ứng của Tiểu Lâm Xuân là bắt lấy tay Đỗ Quyên đưa vào miệng!

Người, đồ ăn hàng!

Đỗ Quyên nhin không được ừ ừ, đem tay giật trở về.

Nhưng tiểu tử này lớn thảng hơn nàng, nàng căn bản giật lại không được.

Đỗ Quyên sốt ruột tìm người, quên bên cạnh còn có 2 người xem. Vợ Đại Đầu và Phùng Thị thấy 2 đứa trẻ gặp mặt đầy vẻ thân thiết, đều kinh ngạc không thôi. Vợ Đại Đầu đặc biệt cao hứng, cười không khép được miệng.

”Ồi, 2 đứa bé này, thật hòa thuận! Đến, bú sữa, bú sữa!”

Tiểu Lâm Xuân mất diếc tai ngo, như trước nhìn chăm chăm “mỹ muội” đối diện không buông.

Vợ Đại Đầu nóng nảy, nói: “Đứa bé này, sao lại không ăn đâu? Xem ra 2 đứa bú một lúc không được, chỉ lo chơi, không chịu ăn.”

Lời của nàng nhắc nhở Đỗ Quyên, vội quay đầu bú sữa, không để ý tới Lâm Xuân.

Ăn xong sớm một chút để người ta đi về, đỡ phải chậm trễ công phu người ta.

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bú sữa, cũng theo bú sữa.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai con 2 cánh tay đỡ một đứa, một mặt và Phùng Thị nói chuyện.

Phùng Thị hăm mộ nhìn nàng nói: “Xem Xuân Nhi nhà ngươi, bộ dạng khoẻ mạnh kháu khỉnh, rắn chắc ghê.”

Vợ Đại Đầu nghe xong cao hứng, nói: “Hắn ăn được. Ta đủ sữa, hắn 1 ngày ăn năm sáu lần. Ăn no còn có nuốt, luôn bị ọc sữa. Ta cũng không dám cho hắn ăn nhiều.”

Bên trong 2 phụ nhân nói chuyện, bên ngoài 2 nam nhân cũng nói chuyện.

Hoàng Lão Thực cảm tạ Lâm Đại Đầu nhiều lần, Lâm Đại Đầu thập phần hào sảng, lớn tiếng nói: “Đừng khách khí. Không phải chỉ một ngậm sữa sao, nơi nào ăn đến nghèo. Ta không cùng ngươi nói nữa, ta phải đi, đi Trần gia xem xem có trứng gà hay không mượn mười cái, cho nương Xuân Nhi có thêm sữa. Hai đứa bé bú sữa như vậy, không ăn bổ thân mình là không được. Tiểu tử kia còn ăn nhiều, một ngày muốn ăn năm sáu lần!”

Trong phòng ngoài phòng người nghe được đều ngẩn người.

Đỗ Quyên dập đầu bội phục.

Cái này Lâm Đại Đầu!

Sự giả dối giản dị, lòng tham rất rõ ràng thẳng thắn, thực phù hợp tâm tư nông dân, bởi vì nói sâu người nghe không hiểu.

Hoàng Lão Thực phản ứng chậm một chút, Phùng Thị mặt đỏ lên kêu vọng ra bên ngoài: “Lão Thực, đem mức một chén canh gà cho Lâm tẩu tử.”

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: “Không cần! Không cần! Ta về nhà ăn đi. Nhà ta còn có trứng gà...”

Nàng bên này cố gắng xuống đài, nam nhân của nàng ở bên ngoài phá ——

Lâm Đại Đầu ở bên ngoài nói: “Trong nhà đâu còn trứng gà đâu? Tối qua không nhặt hết sao! Đào tử, đệ muội vừa nói như vậy, vậy cũng tốt, ngươi chớ khách khí, đều không phải là người ngoài. Ta nói thật, đệ muội một ngày hay nửa ngày, không biết lúc nào mới xuống sữa. Nếu tối nay hay sáng mai mới xuống sữa, 2 đứa bé này đều dựa vào ngươi nuôi. Ngươi ăn một chén canh gà, có thể cho trẻ ăn no, cũng tương đương nàng ăn!”

Hoàng Lão Thực chê cười nói: “Điều này cũng nói được!”

Vợ Đại Đầu xấu hổ, không chịu nổi nam nhân của mình, hướng ra ngoài mắng: “Lâm Đại Đầu, ngươi không đi nhổ cỏ, tính tại đây ăn giò sao! Ta ăn 2 củ khoai núi, cũng có sữa giống vậy. Đi, ngươi đi! Chỉ có một con gà, đệ muội mới ở cữ, ta ăn không phải là táng tận lương tâm!”

Phùng Thị vội nói: “Nào lợi hại như vậy? Lão Thực ngươi nhanh mức đến đây đi!”

Lâm Đại Đầu bên ngoài nói tiếp: “Ta kêu ngươi đoạt ăn từ miệng đệ muội sao? Đây là đúng dịp, chúng ta không có trứng gà, ngươi phải cho 2 đứa nhỏ bú, ta đành phải nghĩ biện pháp.”

Lại chuyển hướng Hoàng Lão Thực nói: “Nữ nhân nuôi con nhất định phải ăn tốt, bằng không không có sữa. Nhà ta sữa tốt, đều do ta nuôi ra. Từ khi sinh Xuân Nhi, trứng gà nhà ta, ngay cả lão Đại, lão Nhị nhà ta cũng không cho chạm vào, toàn để nương Xuân Nhi ăn nên mới có sữa nhiều.”

Hoàng Lão Thực nói đúng, đi phòng bếp mức canh gà.

Lâm Đại Đầu ở trong phòng nghĩ nói: “Đào tử, ngươi đừng lo lắng đệ muội. Nàng đang ở cữ, nương Nhị gia, thôn trên, đều đến tặng lễ, còn có thể thiếu gà và trứng gà ăn sao?”

Đỗ Quyên lần nữa bị hắn khôn khéo tính kế kinh sợ, đồng thời đáy lòng dâng lên cảm giác không ổn —— nếu Phùng Thị không thể xuống sữa, còn chưa thấy bóng dáng “Ổ cữ lễ” sợ là khó giữ được.

Phùng Thị mạnh mẽ chống mặt, nhìn vợ Đại Đầu nói: “Đào tử, ngươi đừng ngượng ngùng. Ngươi giúp ta cho con ta bú sữa, ăn một chén canh gà, có gì đáng nói chứ.”

Chương 11: Suýt Chút Nữa Bị Đè Chết

Vợ Đại Đầu đỏ mặt nói: “Đệ muội cũng đừng chê cười ta. Chúng ta ở cách vách, tính tình chồng ta nguoi cũng hiểu được chút, cái khác đều tốt, chỉ là tâm quá nhỏ, có chút keo kiệt. Nói cho nguoi nghe, ta cũng không sợ mất mặt. Ta không phải ăn không đồ của nguoi, chỉ là nguoi đang ở cũ, trong nhà cũng không có thứ tốt, gà và trứng gà là ta đưa đến, chẳng lẽ ta lại tới đây ăn? Một con gà có bao nhiêu, ta ăn một chén thì còn lại gì? Tôi qua bà bà nguoi mang đến một rô trứng gà, nguoi lại cương đề nằng cảm về. Không bởi bỏ thân thể nguoi tốt sao được!”

Lời nói này xuất phát từ nội tâm, Phùng Thị nghe xong trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Nàng vội cười nói: “Đừng nói lời khách khí này. Ngày thường hai ta như thế nào, nguoi là dạng người gì ta đều biết. Đại Đầu ca nói cũng đúng, nguoi được tin sẽ đến đưa ở cũ lễ, ta sẽ được ăn không ít. Nguoi yên tâm ăn đi!”

Vợ Đại Đầu “Phi” một tiếng, nói: “Ta còn ngại hấn nói chuyện mất mặt!”

Hai người nói cười, vẻ mặt thoải mái không ít.

Đỗ Quyên cũng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy thím Lâm này coi như không tệ

Trong phòng bếp, Hoàng Lão Thực từ bếp lò mang ra nồi hầm, cầm cái bát múc canh gà.

Lâm Đại Đầu lại gần, cười đùa nói: “Vót hai chân gà, thứ đó phát sữa. Nhưng có trứng non không? Thứ kia tốt nhất, phát sữa nhiều nhất...”

Hoàng Lão Thực nói: “Buổi sáng nướng Tước Nhi ăn một chén, chân gà đã ăn hết rồi. Nguoi không gặp ngày, trứng non đã ăn hết rồi.”

Nói xong múc một chén canh, vót mấy khối thịt gà xong muốn che nồi lại.

Lâm Đại Đầu vội đưa tay ngăn lại, đem nồi hơi hơi nghiêng lệch, dùng muôi gỗ ở bên trong trộn lẫn hai lần, vớt ra một cái đùi gà, cười nói: “Còn có một cái.” Vội để vào trong chén, lại múc thêm một muống thịt gà, bát kia trong nước canh lập tức đầy đến mép bát.

Hoàng Lão Thực nhìn ngăn nguoi, lắp bắp nói: “Này... Đại Đầu ca, tốt xấu gì cũng nên để lại một chút cho nướng Tước Nhi. Nàng muốn xuống sữa đâu!”

Hấn không so được Lâm Đại Đầu da dày, nói láo, thế nhưng không che giấu được, mắt nhiều cũng bắt đầu đau lòng.

Lâm Đại Đầu vội từ trong bát lại múc nửa muôi canh đổ vào nồi, bằng không không bùng được, sau đó cười nói: “Nguoi nhìn xem, trong nồi còn không ít nha! Ta đây cũng là vì tốt cho nguoi, quay đầu đệ muội buổi tối còn chưa xuống sữa, con gái nguoi còn phải bú sữa vợ ta.”

Một câu nói làm Hoàng Lão Thực ngậm miệng.

Cũng rất có khả năng. Lát nữa không tránh khỏi đi cầu Lâm gia, không bằng đem gà đưa Lâm tẩu tử ăn, buổi tối xin sữa cũng dễ nói chuyện. Nghĩ ổn thỏa nên không hề so đo, cẩn thận bùng bát bước đi.

Lâm Đại Đầu vì vợ tranh thủ một chén canh gà, tâm tình thập phần sung sướng. Đi theo đến nhà chính, đối trong phòng hô một tiếng, nói: “Nương Xuân Nhi, ta đi về trước. Thu thập hảo hầy đi.”

Vợ hấn tức giận nói: “Nguoi đi thì đi, dong dài cái gì!”

Lâm Đại Đầu không đi, đứng cười híp mắt nhìn Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực bùng bát, đứng tại cửa phòng hỏi: “Nương sắp nhỏ, canh gà múc tới, ta đưa vào?”

Lúc này, Đỗ Quyên và Lâm Xuân đều bú xong, được đặt xuống giường, Phùng Thị dùng thân mình chắn bên ngoài, vợ Đại Đầu đang chỉnh xiêm y.

Phùng Thị vội vàng hướng bên ngoài kêu lên: “Nguoi chờ chút, Lâm tẩu tử tới lấy.”

Vợ Đại Đầu đem xiêm y sửa lại xong, đi tới cửa nhận lấy chén. Đang muốn xoay nguoi, chợt thấy Lâm Đại Đầu còn chưa đi, tròn mắt nói: “Nguoi còn không đi? Còn muốn ở đây ăn bữa trưa com?”

Lâm Đại Đầu vội nói: “Đi liền, đi liền!”

Quả nhiên lần này đi thật.

Chờ hán đi xong, Hoàng Lão Thực cũng bị Phùng Thị thúc giục lên núi mang củi về.

Vợ Đại Đầu kêu Hoàng Tước Nhi cầm bát đến, đem bát canh gà phân một nửa ra, cứng rắn đưa cho Phùng Thị, nói: “Ngươi cũng ăn một nửa. Bằng không ta ăn ngươi xem, ta không nuốt được.”

Hai người đẩy qua đẩy lại nửa ngày, Phùng Thị không có cách nào, chỉ phải tiếp nhận.

Tuy thế, sắc mặt càng giãn ra, cùng vợ Đại Đầu nói chuyện khẩu khí thân mật không ít, bộ dáng tri tâm.

Nàng kêu Tước Nhi đến, gấp hai khối thịt gà cho nàng ăn, mình chỉ uống một chút canh, nói là buổi sáng đã ăn một chén, lúc này không ăn được.

Hai lớn một nhỏ chia nhau ăn một chén canh gà, vui vẻ ẩm áp. Đỗ Quyên cảm động, mà tiểu Lâm Xuân như phát hiện một vật chơi vui, từ khi thấy Đỗ Quyên, ánh mắt ít khi rời đi nàng, lúc này nghiêng đầu nhỏ dỗi với nàng “ngà a” không ngừng, cố gắng gọi ra chủ ý của nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy, từ ngày hôm qua sau khi vào nhà này, không khí trước mắt là ẩm áp nhất.

Nàng một bên nghe 2 phụ nữ đông gia dài tây gia ngắn nói chuyện phiếm, vừa hướng Lâm Xuân mỉm cười, lại lo lắng hán luôn nghẹo cổ nhìn mình như vậy, quay đầu rơi xuống, đem cổ làm méo thì phiền toái. Trời! 2 người lớn chỉ lo nói chuyện phiếm, cũng không chú ý bọn họ.

Đỗ Quyên thấy tiểu tử này chỉ lo nhìn nàng, cảm thấy hết sức kỳ quái, vì thế lại làm ra rất nhiều động tác ở kiếp trước, thăm dò hán có phải là Lý Đôn chăng.

Vì thế, nàng hoa quyền đánh đến.

Như có người thấy, nhất định sẽ kinh hãi rút cằm.

Một đứa con nít vung quyền, có thể không sợ hãi sao!

Đỗ Quyên làm như vậy là có duyên có. Kiếp trước nàng và Lý Đôn đến thôn Thanh Tuyền, rất vui vẻ hạnh phúc, ngay cả ăn cơm cũng không quên đánh quyền. Đỗ Quyên làm nũng chơi xấu, đem đồ ăn trong bát Lý Đôn đều gấp vào chén mình. Lý Đôn chứa đầy ý cười nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa, sủng nịch, làm nàng an tâm và vui sướng!

Thấy Đỗ Quyên động tay không ngừng, tiểu Lâm Xuân an tĩnh lại, chứa đầy ý cười nhìn nàng. Nhưng cũng chỉ là nhìn, căn bản không đáp trả hành động của nàng.

Đỗ Quyên suy sụp dừng tay.

Xem ra hán không phải là Lý Đôn, nàng không nên uống phí khí lực.

Nàng mệt muốn chết rồi, chung quy thân thể này quá nhu yếu, không phải muốn làm gì là làm, nên nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Lâm Xuân thấy nàng không động cũng không cười, cũng không thèm nhìn hán, lại “ngà a” kêu lên.

Lần này, Đỗ Quyên không để ý tới hán, buồn ngủ.

Nàng mới vừa gặp đại nạn, cũng không tinh thần đỡ trẻ còn bú sữa, chính nàng còn cần người đỡ đây!

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên không để ý tới mình, không biết làm sao.

Tình một hồi, hán bỗng nhiên hướng Đỗ Quyên bò tới.

Hai người vốn là sóng vai nằm, hán chỉ lật người, liền và Đỗ Quyên mặt đối mặt, tay phải còn chống ngực trái của nàng, ép tới Đỗ Quyên quát to một tiếng: “Ái da, mẹ của ta nha! Đau chết ta ——”

Những lời này chuyển hoá thành “Ân a” một tiếng trẻ con hét thảm, tiểu Lâm Xuân cả kinh run run một cái, tay phải vừa trượt, liền trượt đến bên trái Đỗ Quyên. Rồi lại nhịn không được, cánh tay nhỏ mềm nhũn, cả người liền ghé vào người Đỗ Quyên.

Hoàn hảo, đầu không nện vào mặt Đỗ Quyên. Bởi cổ hán có chút sức, đầu vẫn là mềm. Nhưng hán bị Đỗ Quyên làm kinh sợ, mở rộng cái miệng nhỏ nhả ra sừng sờ, miệng treo xuống một chuỗi dài nước miếng, nhỏ vào má vào miệng của Đỗ Quyên.

Tiểu tử này vừa lộ ra hai cái răng sữa, chính là lúc nước miếng tràn lan.

Đỗ Quyên chỉ cảm thấy mình nhanh hơn mèo, rốt cuộc bắt chấp kêu to lên.

Nếu không lớn tiếng, nàng sẽ bị tiểu tử này đè chết, còn làm ngực bên trái đau, ép tới thở không thông. Nàng tạm thời không lo lắng chuỗi nước miếng từ trên trời giáng xuống kia.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Bộ Dạng Không Giống Cha Mẹ

Tiếng kêu của Đỗ Quyên rớt cuộc kinh động đến Phùng Thị và vợ Đại Đầu.

Hai người quay đầu nhìn lại, đều cực kỳ hoảng sợ: “Ái da, đây là làm sao?”

Vợ Đại Đầu mắng: “Tiểu tử đáng chết, xem đề muội muội hồng rồi!”

Phùng Thị vội nghiêng người ôm lấy Lâm Xuân, đưa cho vợ Đại Đầu, mình lại ôm lấy Đỗ Quyên, vỗ sau lưng nàng, dỗ nói: “Đừng khóc! Đừng khóc! Bị đề hồng rồi? Có đau hay không?”

Đỗ Quyên ủy khuất cực kỳ, khóc hai tiếng lại không muốn khóc, cảm thấy lao lực, tràn ngập oán niệm nhìn tiểu Lâm Xuân, nàng vừa ý thức được mình ăn một chuỗi nước miếng của hắn, tức đòi mạng.

Tuy nói là nước miếng con nít, kia cũng làm cho người khó chịu.

Lâm Xuân mặt đầy vẻ vô tội nhìn Đỗ Quyên, hồn nhiên không biết vừa rồi thiếu chút nữa mình lấy mạng nhỏ của nàng, còn chiếm tiện nghi người ta.

Vợ Đại Đầu vừa buồn cười lại vui vẻ, cảm thấy con trai và cô gái này thật hợp ý, càng kiên định hơn chuyện làm mai.

Nàng ra vẻ tức giận vỗ nhẹ mông con trai hai lần, nói: “Vật nhỏ này hôm nay thật lạ, thấy muội muội là muốn đề lên trên. Thích muội muội, cũng không thể khi dễ nàng, phải chiều cổ muội muội...”

Nói liên miên cần nhân giáo huấn con trai xong, không hề quản hắn có nghe hiểu hay không.

Phùng Thị không dỗ Đỗ Quyên nữa, Hoàng Tước Nhi cũng tới gần bên giường đưa muội muội.

Không dễ dàng đem 2 đứa bé an định lại, chợt nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm Lâm Đại Đầu: “Thu Sinh, cha đi. Mang đệ đệ chơi ở cửa nhà, không cho chạy xa tính nghịch. Để ý một chút, nghe gà đẻ trứng phải nhặt ngay, đừng để mèo tham ăn trộm. Chơi một hồi phải ra sau viện, đem lá dưới gốc cây quét gọn, dùng ki hốt rác hốt đến cửa bếp lò, để dành đốt lửa. Có phân heo phải dùng sọt đựng phân, nhặt đổ vào hầm cầu...”

Hắn nói, một thanh âm thiếu niên trả lời, “Ta hiểu được”, hoặc là “Hiểu được cha.”

Phùng Thị nhìn vợ Đại Đầu, nhìn ra được nàng có chút ngượng ngùng, nói: “Là hắn suốt ngày dong dài, vô nghĩa không biết bao nhiêu.”

Phùng Thị thở dài: “Đại Đầu ca thận trọng lo gia đình, người có phúc khí. Không giống tên kia của ta, như cái xác, đầy một chút chuyển một chút, người không đẩy hắn sẽ không động.”

Vợ Đại Đầu vội nói: “Lão Thực huynh đệ tuy nói chậm chạp, còn không phải mọi sự tất cả nghe theo người! Nhà này do người làm chủ, nói một thì không có hai...”

Hai người ngôn ngữ nhún nhường, đều đem nam nhân đối phương khen một phen, quả trách nam nhân của mình không phải, chỉ tiếc bọn họ không thể bù đắp.

Nói hăng say, Lâm Đại Đầu qua Hoàng gia, hướng vào phòng hô: “Nương Xuân Nhi, ta đi. Người cho bú nhanh đi về, xiêm y chúng ta còn chưa giặt đâu.”

Vợ hắn không nhịn được trả lời: “Kêu cái gì mà kêu! Ta lập tức trở về.”

Lâm Đại Đầu không lên tiếng, lúc này đi thật.

Đỗ Quyên vốn là người tùy tính, hơn nữa đối với nhà mới này còn chưa sinh ra lòng trung thành, bởi vậy ôm tâm tình của người đứng nhìn quan sát hết thấy. Bây giờ nhìn Phùng Thị, thấy nàng thật đáng thương. Sinh con bị thua thiệt nhiều không nói, con trai lại mất. Nói là ở cữ, ngay cả người hầu hạ chiếu ứng cũng không có. Thím Lâm coi như nhiệt tâm, nhưng nam nhân nàng so với quý còn tính ma hơn, lại keo kiệt, có lòng tham, cho dù nàng muốn giúp, nam nhân nàng cũng sẽ ngăn cản.

Nàng không khỏi lo lắng, đợi Thím Lâm đi, cơm trưa ai làm?

Tiểu thư tỷ? Hay là Phùng Thị làm?

Buồn lo vô cớ, bên ngoài có người tới: “Đại ca, đại tẩu, ở nhà sao?”

Vợ Đại Đầu vội thấp giọng nói: “Đệ muội người tới. Người tiếp đón nàng, ta giúp người đem phòng thu thập, giặt tã tắm rửa, nấu cơm...”

Có lẽ nàng cảm thấy ăn canh gà bị mắc nợ, không chịu bước đi, hoặc vì duyên cớ, nói Hoàng Lão Thực không ở nhà, đợi lát nữa người Hoàng gia tới không ai thu xếp, muốn ở lại giúp một tay.

Vừa rồi Lâm Đại Đầu đã nói, Phùng Thị sao chịu để nàng ở lại, vội vàng nói: “Xiêm y người còn chưa giặt lại có con nhỏ phải chăm sóc. Hai đứa nhỏ ở nhà không có ai quản, người đi nhìn đi, đồ phải xảy ra chuyện...”

Lời còn chưa dứt, vợ Đại Đầu liền giận trách: “Xem người nói, xiêm y chút nữa giặt cũng không bị hư. 2 tên tiểu tử nghịch ngợm đó không cần người quản, tự đi chơi. Xuân Nhi ở đây cũng tốt. Xem, hẳn thích chơi với Hoa Nhi nhà người!”

Phùng Thị đang do dự, vợ Đại Đầu lại nói: “Ta cũng đã giúp người một hai ngày. Tú Anh, không phải ta nói người, trên mặt người không có một chút huyết sắc, còn mặt mũi liều chống. Ta không giúp người, người có thể đứng lên sao? Lo tình duyên vài ngày đi, rồi mắc bệnh, sau này người còn muốn sinh con trai hay không?”

Câu nói sau và chạm thẳng vào tâm khảm Phùng Thị, nàng rút cuộc cúi đầu.

Vợ Đại Đầu đặt Lâm Xuân xuống giường để hẳn tự mình bỏ chơi, kêu Phùng Thị coi, nàng tự nhặt một đồng tã đi ra ngoài.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

“Phượng Cô tới?”

“Tới. Tới hôm qua nghe hẳn nói đại tẩu sinh, ta ăn điểm tâm rồi mới tới. Trong nhà không thanh thản, cũng không có gì, nên cầm ba mươi trứng gà, bắt một con gà, 2 cân bột mì, một xấp vải bông, còn có một đôi giày tiểu hài tử. Gì đó không nhiều, là tâm ý của ta.”

“Ai yêu! vẫn là Phượng Cô biết nói chuyện. Chúng ta ở trong núi, nhà ai tặng lễ không phải là mấy thứ này? Muốn tốt hơn phải đi ra ngoài núi, trong thành mới có.”

Nói chuyện, ngoài cửa phòng một thiếu phụ bước vào, nhìn sạch sẽ lưu loát, thấy Phùng Thị gọi đại tẩu.

Hai người khách khí vài câu, Phượng Cô liền đem đồ trong tay để xuống, xách gà mái vào cho Phùng Thị xem nhưng không thể đặt trong phòng, lại xách ra đặt tại bên ngoài, những vật khác liền đặt tại tám thớt dựa vào tường.

Cất xong, nàng ngồi xuống bên giường, muốn xem cháu gái mới sinh.

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên cho nàng xem.

Phượng Cô vội nhận lấy, liú lười trêu đùa Đỗ Quyên, “Nga, cháu gái, ta là tiểu thẩm người. Gọi ‘Tiểu —— thẩm’ . Nga, cười một cái...”

Đỗ Quyên ngừng một hồi, cảm thấy ngực không đau như vậy, chuẩn bị tinh thần, rất phối hợp với tiểu thẩm triển khai khuôn mặt tươi cười.

Vì sao gặp người liền cười?

Nàng mới vừa gặp đại nạn, lại và Lý Đôn phân ra, đang thương tâm khổ sở.

Là có nguyên nhân.

Một là kiếp trước bản tính nàng yêu cười. Thứ hai là sau này nàng phải sống ở nhà này, Phùng Thị đáng thương như vậy, nàng muốn vì nàng ra mặt, làm cho mọi người thấy nàng sinh một bé gái thông minh, bù lại đứa con trai đã mất của nàng, đã thương người cười nàng sinh con gái.

Quả nhiên tiểu thẩm Phượng Cô ngây người, cả kinh kêu lên: “Nàng thật cười! Trẻ nhỏ như vậy sao lại biết cười chứ?”

Phùng Thị mỉm cười nói: “Đứa bé này thật lạ, thích cười không thích khóc.” Tuy không giải thích chuyện gì xảy ra, thanh âm mơ hồ khoe ra.

Phượng Cô cẩn thận tỉ mỉ nhìn Đỗ Quyên.

Nhìn một hồi lâu, nhìn Phùng Thị cười nói: “Đại tẩu, không phải ta nói, cháu gái so với người và đại ca bộ dạng đẹp hơn. Xem bộ dáng nhỏ xíu này, một chút cũng không giống người và đại ca, thanh tú, trắng nõn...”

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng “lộp bộp” một chút, xoay mặt nhìn về phía Phùng Thị, quả nhiên nét mặt Phùng Thị thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Người Nhà Mẹ Để Tới

“Trẻ nhỏ như vậy, nhằn thành một đoàn, quý biết giống ai.” Phùng Thị như lơ đãng nói.

“Đứa bé này không nhằn chút nào. Thật sự! Xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, mắt mũi đoan chính, so với cha mẹ mạnh mẽ rất nhiều...” Phụng Cô vẫn vui vẻ khen, không biết rằng những lời này đâm vào lòng Phùng Thị thật đau.

Nếu con ruột của mình được người khác khen như vậy, sẽ rất cao hứng. Nhưng không phải con ruột, lời này nghe vào tai liền có ý vị khác.

Nàng càng nhớ tới đứa con mất đi, tim gan như dao cắt khó chịu!

Đang lúc khó chịu, nàng chợt thấy tay chân tiểu Lâm Xuân quơ tứ tung, thế nhưng leo đến bên mép giường, đầu ngóc cao nhìn Đỗ Quyên, vội cuống quýt đưa tay ngăn lại, vừa cười nói, “Đứa bé này nằm sắp giống con rùa nhỏ”, rồi mới chuyển hướng về Đỗ Quyên, đáng vẻ hiền hoà.

Hai chị em dâu rồi rảnh nói vài câu, bên ngoài người tới đông hơn, đều là phụ nhân và bà mẹ, mang chút đồ tự nhà nuôi trồng gì đó đưa ở cử lễ. Trứng gà là thường thấy nhất, thân thiết hơn thì bắt một con gà, còn có một cân đậu tương hoặc là 2 cân bột, cũng là một phần tâm ý.

Phụng Cô cũng ra ngoài hỗ trợ.

Phùng Thị không ngừng tiếp đón mọi người, lại muốn nhìn xem mọi người mang đến gì đó, cố nhớ kỹ để tương lai nhà các nàng có việc phải trả lễ.

Người tới theo thường lệ muốn nhìn Đỗ Quyên, khen nàng bộ dạng tốt.

Nàng ứng phó vài người đã không chịu nổi, cảm thấy ăn không tiêu rơi vào giấc ngủ say.

Giấc ngủ này, một mạch đến buổi chiều.

Vợ Đại Đầu cho nàng bú xong, nàng lại ngủ tiếp.

Bắt đầu từ hôm qua, tinh thần nàng trải qua suy sụp và chuyển biến lớn, thân thể này lại là trẻ sơ sinh, cố nghe lại suy nghĩ chuyện, sớm đã sức và lực kiệt. Bởi vậy không dám cưỡng chế chính mình, sợ làm hư đầu óc thì phiền toái.

Tỉnh lại, trừ bỏ bú sữa, nàng cũng không để ý người lui tới Hoàng gia, chỉ chú ý đến một sự kiện, đó chính là Phùng Thị vẫn không xuống sữa.

Buổi sáng ngày hôm sau, Phùng Thị vẫn không xuống sữa.

Đỗ Quyên không thể không nhìn thẳng vào vấn đề sinh tồn, chuyện này không thể chỉ dựa vào sự cố gắng của mình là có thể giải quyết vấn đề, chỉ có thể “nghe nương theo mệnh”.

Nương lại không chịu buông tha nàng, bốc hỏa, nhìn nàng liền mắng: “Quý nhỏ đòi nợ, ngươi mau ăn! Không có sữa cũng phải bú! Ngươi không bú sữa là không có gì cho ngươi ăn.”

Đỗ Quyên vốn ngại mùi trên người nàng, lại nghe không rõ lời của nàng, ủy khuất vạn phần. Không sữa còn bắt nàng bú? Chẳng lẽ hút chơi?

Đội vợ Đại Đầu ôm tiểu Lâm Xuân lại. Nói một câu, nàng mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Vợ Đại Đầu thấy Phùng Thị nóng lòng, an ủi: “Đệ muội đừng nóng vội, cũng không khẳng định ngươi không sữa, để bé hút thêm vài lần sữa mới xuống được.”

Phùng Thị nhìn Đỗ Quyên tức giận nói: “Không phải ta cũng nghĩ như vậy sao? Đề tại ngươi dứt nàng trước. Nha đầu chết tiệt này không chịu ăn. Nha đầu chết tiệt này so với quý còn tinh hơn, bú không được lại không chịu dùng sức. Sao đến trong ngực thím Lâm ngươi, ngươi chịu bú?”

Đỗ Quyên bị nàng mắng xấu hổ không thôi.

Nàng không phải em bé, đương nhiên sẽ không làm việc bằng bản năng, nhưng nàng chưa sanh đứa nhỏ, không có tri thức về bộ nhũ của sản phụ, cảm thấy không sữa còn bú cái gì, ai biết còn có bí quyết này.

Vì thế, nàng nhận mệnh ngậm sữa mẹ cố sức hút.

Lúc bú nhắm mắt lại, đến cái “nhắm mắt làm ngơ”!

Nếu Phùng Thị có sữa, kế cầu thân của Lâm Đại Đầu sẽ tạm thời thất bại, tốt xấu nàng cũng có thể đạt được cơ hội hai năm thời gian, đội lớn lên chút lại nhìn tình hình ứng đối.

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bú sữa, đưa tay kêu to, còn kém chưa nói “Ta cũng muốn.”

Vợ Đại Đầu đột nhiên nhanh trí, vội đem con trai đưa cho Phùng Thị, nói: “Đề con trai ta bú giúp người. Đứa bé này thật là, rất thích Hoa Nhi nhà người, thấy nàng là bò lên trên.”

Phùng Thị vội tiếp nhận, đem một bên khác lộ ra ngoài, Lâm Xuân vui vẻ liền ôm lấy cần.

Ăn hai cái, dừng lại nhìn về phía Đỗ Quyên.

Thấy Đỗ Quyên nhắm mắt chỉ lo ăn, vội lại xoay mặt vui đùa bú, rất sợ rơi ở phía sau. Lúc ăn còn không quên liếc liếc về phía Đỗ Quyên, làm Phùng Thị và Vợ Đại Đầu buồn cười.

Đỗ Quyên còn không biết, nghe 2 phụ nhân nói giỡn vội mở mắt nhìn qua, quả nhiên thấy tên kia ôm lấy một bên ngực của Phùng Thị ra sức hút có tư có vị, giống như mỗi một ngụm đều có thể hút ra sữa tươi.

Đỗ Quyên nhìn trong lòng liên tục nằng thẳm, thẳm nghĩ rõ ràng không có gì cả, người xem nào nhiệt cái gì?

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên dừng lại, vội cũng dừng lại, cười hi hi nhìn nàng.

Đỗ Quyên nghĩ, có một sức lao động miễn phí cũng tốt, không chừng hôm nay sẽ có sữa. Nghĩ xong, vội vàng quay đầu dùng sức bú.

Tiểu Lâm Xuân không phụ cái nhìn của nàng, cũng theo bú.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn đứa bé này, đích thực bị hấn chọc cho nhìn không được, miệng ngậm đầu nhũ ha ha cười rộ lên.

Phùng Thị sáng giọng: “Đang ăn ngon, cười cái gì?”

Ngữ khí tuy hung dữ, vẻ mặt lại rất sùng ái, nàng cũng cảm thấy đứa bé này đích thực làm người vui, động lòng người, chẳng trách người thấy đều khen.

Vợ Đại Đầu cũng khen không dứt miệng.

Phùng Thị để 2 đứa bé hút một hồi, mới buông tha bọn họ, đưa cho Vợ Đại Đầu cho bú sữa, một mặt nói với nàng chuyện tám ba ngày.

Thì ra hôm nay là ngày Đỗ Quyên tám ba ngày, ngày hôm qua liền đi thỉnh Vương bà bà trong thôn, người nhà mẹ đẻ Phùng Thị và nhà chồng đều muốn đến.

Rất nhanh đến buổi trưa, Hoàng Lão Thực mới dẫn cha mẹ vợ, hai người anh vợ và em vợ vào thôn Thanh Tuyền.

Bọn họ dắt 2 con lừa. Trên mình 2 con lừa đều thò hai giò trúc lớn. Hoàng Lão Thực và anh vợ còn gánh một gánh nặng, trên tay Phùng mẫu và con dâu đều đeo rổ, hứng thú dẫn đầu đi tới, gặp người liền chào hỏi.

Dọc theo đường đi, người trong thôn đều hâm mộ nhìn bọn họ, đám con nít còn đi theo đến Hoàng gia.

Sân nhỏ của Hoàng Lão Thực nhất thời náo nhiệt lên.

Tới trước những người này là người trong thôn. Phùng Thị nằm ở trên giường, Hoàng Lão Thực không về, chỉ có cha Hoàng Lão Thực ở bên ngoài chiếu ứng. Hấn cũng là người ăn nói vụng về, bởi vậy luôn cảm thấy thiếu chút không khí vui mừng. Người nhà mẹ đẻ vừa đến, không khí lập tức thay đổi.

Mọi người chào đón, hàn huyên.

Hoàng Lão Thực và anh vợ Phùng Hưng Phát để gánh nặng xuống, thở ra một hơi, liền vội vàng đem đồ trên lưng lừa xuống.

Nhìn 2 người cái chuyển đồ trông có vẻ thật nặng nề, có người quan tâm nhanh tay xốc lên nhìn, thấy vài bông màu sắc rực rỡ, lụa bố, kim chỉ, xiêm y và giày, trong sọt còn có trắng bóng thịt và mỡ heo, lại nghe thấy gà vịt trong sọt khác “dát dát” kêu, mọi người đều xem thẳng mắt, không ai không chặc lưỡi.

Ngoài núi, trong mắt người trong núi là đại biểu của một thế giới phồn hoa. Phùng gia ở ngoài núi cũng chỉ là dân đen, nhưng so với người trong núi thì có kiến thức hơn, giàu có hơn.

Trong mấy thứ này, thịt và gà vịt còn bình thường, dù sao người trong núi đều nuôi heo nuôi gà, nhưng vài vóc, còn có đường và điểm tâm là vật hi hãn ở trong núi.

Trong núi ngay cả chợ đều không có, mua không dễ dàng a!

Mọi người xem những thứ này ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Hoàng Lão Thực miệng mở giống như nở hoa, ra sức kêu đệ đệ, “Lão nhị, giúp ca một phen, khiêng cái này vào phòng đi. Quá nặng.”

Hoàng lão Nhị cũng cao hứng, đáp ứng một tiếng xắn tay áo lại giúp khiêng.

Hoàng lão cha mời ông thông gia ông và bà thông gia vào phòng ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Xui Gia Lên Võ Đài

Ông thông gia gọi Phùng Trường Thuận, thân hình cao lớn, là người thẳng tính tình kiên cường. Tính tình Phùng Thị di truyền từ hần. Tự lúc hần vào cửa vẫn đánh giá, đem người trong viện trong phòng đều nhìn qua một lần, phát hiện bà thông gia không ở đó, mặt liền trầm xuống.

Hần cười hỏi Hoàng lão cha: “Sao không thấy bà thông gia?”

Sắc mặt Hoàng lão cha có chút xấu hổ, bởi bà già và con dâu cả giận dữ, nói không mời thì nàng không đi. Nay người nhà mẹ đẻ người ta tới, lời này cũng không thể nói trắng ra, bởi vậy cười nói: “Trong nhà còn có chút chuyện, nàng muốn giúp xong mới có thể đến.”

Phùng Trường Thuận lý giải nội tình, dọc theo đường đi sớm từ trong miệng con rể biết được mẹ chồng nàng dâu cãi nhau.

Vì là Hoàng đại nương đi tới nhà con trai, thấy Phùng Thị câu nói đầu tiên là: “Lại sinh con gái!” Phùng Thị trong lòng khó chịu, trả lời một câu: “Lão nhân gia người chường mắt thì bước đi.” Vì thế Hoàng đại nương tức giận bỏ đi, đứng ở bên ngoài quở trách.

Phùng Thị chịu không nổi nàng, nói: “Bao nhiêu trứng gà xách hết đến xem”, “Hảo tâm không được hoà nhã”, đem rô trứng gà nhét về cho bà bà, nói nàng không dám ăn. Mẹ chồng nàng dâu hai người cứ như vậy nháo.

Cũng không phải là Hoàng Lão Thực lắm miệng chuyển lưỡi, lời này bị cha vợ dụ hần nói ra.

Tính tình Phùng Trường Thuận căn bản không quá lớn, hần không biết con gái mất con trai, bởi vậy cảm thấy nàng và bà bà tranh luận là không đúng. Nhưng trước mặt người Phùng gia đến, Hoàng đại nương lại không lộ mặt, trong lòng hần liền mất hứng.

Lúc này, Phùng bà mẹ và con dâu Đỗ thị, con gái út Phùng Minh Anh vào phòng. Phùng Trường Thuận vào phòng khách ngồi xuống, cười nhạt nói: “Bà thông gia có chuyện gì bận rộn như vậy? Tú Anh sinh ba ngày, bận rộn đến mức không rảnh đến một chuyến?”

Hần đây là dùng lời trá Hoàng lão cha, trong lòng còn ôm một tia hi vọng, hy vọng bà thông gia chỉ tạm thời có việc đi về nhà, hoặc lấy gì đó, hoặc là đi làm gì, đợi lát nữa phải tới.

Ai biết lời này nói trúng chân tướng, sắc mặt Hoàng lão cha không khỏi xấu hổ.

Phùng Trường Thuận thấy bà thông gia thật sự không tới, không khỏi giận dữ.

Phượng Cô là người có ánh mắt, bụng hai ly trà đi ra, đặt lên bàn, cười tủm tỉm hô: “Thông gia, đại bá ném thử trà trong núi chúng ta. Đây là búp non mới hái năm nay.”

Trước xóa được nỗi khó chịu của Phùng Trường Thuận, câu chuyện dừng một lát, sau đó lập tức xoay người nhìn Hoàng lão Nhị nháy mắt, đi đến bên người hần, nhéo tay hần.

Hoàng lão Nhị cũng không chậm, rất cơ trí, vội nhìn Phùng Trường Thuận cười làm lành nói: “Phùng bá bá, buổi tối trước nương ta đã tới. Cũng không biết tẩu tử nói gì, hai người cãi vài câu, trứng gà mang đến tẩu tử cũng không cần, trả trở về. Nương ta về khóc đến nửa đêm!”

Phùng Trường Thuận nghe xong da mặt run run.

Trong phòng Phùng Thị bị chọc tức, cái gì là không biết nói gì? Tính tình bà bà mình còn không biết sao, vừa há miệng, một chút việc có thể nói thành mấy chục biến. Hoàng lão Nhị rõ ràng biết, nói tới nói lui lại trách người làm đại tẩu này không đúng, đem bà bà đuổi đi.

Tuy nàng lợi hại, tính tình lại kiên cường, không quen cùng người đầu võ mồm đầu đầu óc, trong lòng rõ ràng không phục lại nói không được. Hôm nay người tới đông, lại không thể lao ra lý luận, tức giận đến lồng ngực phập phồng.

Phùng bà mẹ và tẩu tử nàng Đỗ thị vội an ủi nàng.

Trong nhà chính, Phùng Trường Thuận chợt vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: “Việc này là con gái ta không đúng! Xin lỗi thông gia. Sinh con gái, bà bà không thích, nói hai câu cũng không thể nói sao? Không có bản lĩnh sinh con trai, nói cái gì nữa!”

Cát cao giọng hướng trong phòng hô: “Bà già, người đi ra! Con gái làm sai rồi, nói không chừng ta đành phải buông tha cái mặt già này, đi van cầu bà thông gia, dập đầu bồi tội, tốt xấu đừng giận Tú Anh, nể mặt già hai chúng ta, lại đây ngồi một chút, đừng làm cho hàng xóm chế giễu. Ai bảo ta năm đó

tự mình tìm đến, đem một miếng thịt ném tới góc núi này, cũng không thể bỏ mặc. Con gái gả đi như bát nước hắt ra cửa, sau này Tú Anh còn phải dựa vào Hoàng gia chiếu cố. Đừng để biến thành không ai quản không ai hỏi, sinh con trên núi, để sói tha đi còn không phải là nghiệp chướng!”

Lời nói ngoài sáng bôi tội, trong tối vẫn tội này cũng không thâm ảo, Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị hai người đều nghe hiểu, sắc mặt không khỏi khó coi. Người trong thôn cũng đều nghe hiểu, mắt của đám người lờ ra vẻ hưng phấn, cảm thấy có trò hay để nhìn.

Trong phòng, lòng Phùng Thị run lên, ánh mắt bỗng nhiên đỏ.

Không phải bởi vì cha quan tâm, mà vì một câu cuối và kia “Để sói tha đi không phải là nghiệp chướng”, chọc vào tim nàng, đau như bị kim đâm.

Tàu từ nàng Đỗ thị vội thấp giọng an ủi nàng.

Phùng bà mụ từ trong phòng đi ra.

Khác với chồng, dáng người nàng nhỏ xinh, là một lão thái thái nhỏ nhắn gầy gò, ngôn ngữ cũng không nhiều, việc gì đều nghe lão gia từ.

Vì thế, Phùng Trường Thuận và Phùng bà mụ mang theo con trai Phùng Hưng Phát ra cửa hường nhà cũ Hoàng gia đi, cha con Hoàng lão cha đều đi theo.

Những người muốn nhìn náo nhiệt, không tiện theo sát, làm bộ như không có việc gì, nói nhau nghe những chuyện không liên quan, lại đem ánh mắt nhìn đám người này, chậm rãi tới gần nhà cũ Hoàng gia, chờ xem náo nhiệt.

Phượng Cô đi vội hai bước, một bên cười nói: “Thông gia, đại bá và đại nương đi chậm một chút. Ta đi về trước nói một tiếng với nương. Khách tới, chuẩn bị nước trà.”

Phùng Trường Thuận nhìn Phùng bà mụ nháy mắt, Phùng bà mụ vội chạy tới dắt tay nàng, cười nói: “Chúng ta cùng đi. Đều là người trong nhà, khách khí gì. Cũng không cần uống trà, mời bà thông gia tới bên này tắm ba ngày cho Hoa Nhi. Đã trưa, không thể chậm trễ nữa.”

Phượng Cô không còn cách nào, đành phải đi theo bọn họ.

Lại nói Hoàng đại nương, từ đêm hôm đó nàng bị Phùng Thị chọc giận trở về, nói liên miên cần nhẫn hai ngày, luôn nói mình hảo tâm không hảo báo, con dâu cả không đem bà này vào mắt.

Hôm nay trẻ tám ba ngày, người nhà mẹ đẻ con dâu sẽ đến, nàng làm bà nhất định phải đi, bằng không người ta sẽ nói nhảm.

Nhưng con trai, con dâu không đến mời, sao nàng chịu cúi đầu chứ!

Vì thế dỗi không đi.

Lúc người Phùng gia vào thôn, động tĩnh thật lớn, nàng ở nhà nghe thấy được, cho rằng con trai khẳng định sẽ lại đây mời nàng. Ai biết trái đợi phải đợi, cũng không thấy người đến.

Nàng nổi giận không chỗ phát tiết, nhìn một đôi trai gái của Hoàng lão nhị nói, “Không gọi ta, ta không hiếm lạ đi! Không lui tới, ta còn tiết kiệm được trứng gà, để lại cho chúng ta ăn.”

Vừa nói, quả thực đi phòng bếp, trong con giận lấy tám cái trứng chần nước sôi.

Cho cháu gái Đại Nữu hai cái, cháu trai Tiểu Bảo ba cái, cho nàng ba cái, bởi hôm nay trời tốt, ba bà cháu liền mang ghế dài ngồi trong viện vừa ăn vừa nói cười.

Hoàng đại nương ăn trứng gà, cảm thấy trong lòng hết giận rất nhiều.

Tình cảnh này bị đám người Phùng Trường Thuận nhìn thấy.

Hoàng đại nương trực giác không ổn, kinh hoàng đứng lên, muốn đem cháu trai cháu gái vào nhà, nhưng chân như bị đóng đinh, không động được.

Chủ yếu là nhìn thấy thân thích tới cửa, không đi nghênh đón, còn quay người bước đi, không có đạo lý như thế.

Vì thế, ba bà cháu cầm bát trứng chần nước sôi, một đám sắc mặt vô cùng khó coi.

Trứng gà không phải là đồ quý giá gì, nhưng ở trong núi lại có bất đồng.

Bởi vì nơi này không có chợ, bình thường sản vật đều khó đổi thành bạc, gia đình tầm thường mua đồ đi lễ, đều là lấy vật đổi vật, trong đó trứng gà là thông dụng nhất.

Mọi người tích góp trứng gà phòng khi cần, rất ít người dám ăn no như vậy, trừ phi là phụ nữ ở cữ. Cứ cho Tiểu Bảo là đứa bé, 1 ngày chung một cái cho hắn ăn đã như trời. Một chén ăn ba cái như vậy, không phải năm mới, không phải lễ lạy gì, lại không có chuyện vui, quả thật có chút gây chú ý, con dâu cả đang ở cữ không có người để ý.

Phùng bà mẹ thấy Đại Nữ và Tiểu Bảo đều gọn gàng sạch sẽ, nghĩ tới cháu ngoại mình Hoàng Tước nhi, so với bọn họ tựa như cái tiểu bông đầu quỳ, mặt liền sụp xuống.

Nàng cảm thấy, cho dù mặc kệ con dâu, sao cháu nội gái cũng không để ý đến?

Con trai lớn tới nhà cha vợ báo tin vui, một lớn một nhỏ ở nhà không ai quan tâm, làm bà bà còn không bằng hàng xóm cách vách có lương tâm!

Phùng Trường Thuận nhìn chằm chằm Hoàng đại nương nửa ngày, mới cười hỏi: “Bà thông gia khoẻ! Ăn trứng gà sao?”

Thật đủ vội!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Với Kiếp Trước Một Dạng Cổ Thôn

Hoàng đại nương “Ách, a” hai tiếng, không biết trả lời thế nào.

Trước mặt hai ông bà thông gia, Hoàng lão cha tự thấy mặt mũi, tiến lên giơ tay đánh rớt cái bát trên tay bà già, quát: “Ăn! Ngươi còn có tâm tư ăn? Bên kia bận rộn đến mức rối tung, ngươi thu thập xong không đi qua hỗ trợ, đem trứng gà luộc ăn.”

Cái chén sứ thô nhưng thật rắn, sau khi rớt xuống tạo âm thanh lớn nhưng không vỡ. Bên trong còn một cái trứng chần nước sôi chưa ăn xong, rơi nát nhừ, trắng vàng giao nhau, làm cho mấy con gà như ong vỡ tổ nhảy qua tranh nhau mổ.

Sắc mặt Hoàng đại nương nhất thời rất khó coi.

Ngoài hàng rào có người trong thôn nhìn vào chỉ trỏ, trên mặt tràn ngập tò mò.

Vào sân, Phùng Cô thấy sắc mặt cha chồng là biết không tốt, vội bước lên trước, một tay một đĩa, đặt 2 đĩa bé đi về Đông sương, miễn cho bọn họ bị lây tai ương.

Hoàng lão Nhị vội vàng cười hoà giải, tiếp đón Phùng Trường Thuận đi vào phòng chính ngồi.

Phùng Trường Thuận thấy ông thông gia và bà thông gia đứng thẳng bất động, hừ nhẹ một tiếng, cười nói: “Ông thông gia đừng tức giận. Cũng khó trách bà thông gia thương cháu trai. Hoàng gia dòng tộc đình, đương nhiên quý như vàng. Ai, Tú Anh nhà ta bụng không có gấc...”

Phùng Hưng Phát nổi giận nói tiếp: “Muội muội không phải đã từng sanh con trai. Sinh 2 đứa đó, cũng không hiếm lạ.”

Câu kẻ tiếp không nói ra, hiếm lạ có thể nuôi chết sao?

Hắn tuổi trẻ khí thịnh, khẩu khí hơi cương chút.

Sắc mặt cha con Hoàng gia lại thay đổi.

Cuối cùng Hoàng đại nương cũng phục hồi lại, không ngừng giải thích với thông gia biện minh cho mình: “... Ta vừa nghe nói con dâu sinh liền mang một giò lớn trứng gà qua. —— Ta để dành rất nhiều ngày không lấy ra ăn, đầu tiên tính toán ở lại hầu hạ nàng, nhưng con dâu sinh con gái trong lòng không dễ chịu, lấy ta xi...”

Liên tục đem lấy lời nói đêm đó mà nói, nói Phùng Thị chống đối nàng thế nào, đuổi nàng đi ra sao.

Hoàng lão cha không nhìn được quát lớn nàng, một bên đem đám người Phùng Trường Thuận đi vào nhà.

Vào phòng chính, khách sáo mời tất cả ngồi xuống.

Phùng Trường Thuận trịnh trọng bồi tội với Hoàng gia hai cụ, lại hỏi con gái hàng năm có phụng dưỡng đồ ăn cho nhị lão không, ngày lễ ngày tết sinh nhật có đưa thịt và trứng gà đến hay không, từng câu, từng chữ đều hỏi con gái hắn bạc đãi cha mẹ chồng chỗ nào.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương xấu hổ vạn phần, vội nói không bạc đãi.

Tuy con dâu cả không được hai người thích, lại mạnh mẽ nhưng cấp bậc lễ nghĩa một điểm không thiếu, người không thể phản đối.

Phùng Trường Thuận xem tình hình hai người, trong lòng liền có tính toán.

Hắn biết con gái của mình, hiếu thắng quật cường, nhất định không chịu được bà bà lắm mồm, bởi vậy thà không dính dáng đến bọn họ, rõ ràng hiếu thuận trước mặt cha mẹ chồng cũng không được điểm tốt. Không so được với em chồng và em dâu, một đôi trai gái được cha mẹ chồng nuôi, lúc bận rộn cha mẹ chồng còn thường xuyên giúp bọn hắn làm việc, nấu cơm linh tinh, bên ngoài nơi nơi khen vợ con trai út là tri kỷ.

Hắn thở ra một hơi nói: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt! Nếu nàng dám không hiếu thuận, ta đánh gãy đùi nàng. Bất quá Tú Anh ăn nói vụng về, sẽ không có lời ngon tiếng ngọt dỗ người, ta cũng sẽ không dạy nàng cái này, thông gia cũng chịu phần trách nhiệm.”

Hắn không phải là tới cửa cãi nhau.

Con gái gả tới Hoàng gia, đường xá xa xôi, muốn chiều ứng cũng không chiều ứng đến, còn phải dựa vào Hoàng gia chiều ứng.

Hoàng lão cha không lời nào để nói, chỉ cười gượng, cảm thấy người ngoài núi khéo đưa đẩy, lời này là trách Hoàng gia không đối đãi tốt con gái hắn đâu.

Hoàng đại nương tỏ lộ với Phùng bà mẹ, nói nàng không bạc đãi con dâu cả, đối với nàng tốt thế nào, vân vân....

Phùng bà mẹ ngồi yên mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Phùng Trường Thuận cười nói: “Thật là cảm tạ bà thông gia. Ta năm ấy tới đây thu mua thổ sản vùng núi, thấy con rể Lão Thực, Hoàng gia cũng là người thành thật, cảm thấy gả con gái đến đây khẳng định không sai, nên mới kết thân. Kết thân, Tú Anh chỉ dựa vào các người chiều ứng. Nơi này cách ngoài núi một trăm tám mươi dặm, nàng cần gì, gửi thư cho chúng ta, đuổi tới nơi cũng là chuyện một hai ngày sau, chỉ có thể cầu thông gia chiều ứng chút!”

Bằng không hắn có cách gì?

Bởi vậy trong lòng thực hối hận, cảm thấy kết thân của này sai lầm.

Gian xảo cố nhiên không đáng tin, người thành thật cũng chưa chắc đáng tin cậy. Hoặc là nói, không phải không đáng tin, mà là không dựa vào được.

Không khí thế và đảm đương, làm sao có thể dựa vào được?

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương lần nữa bị hắn nói không trả lời được.

Trong lòng Hoàng đại nương ần ần bất an, cảm thấy con dâu ở trên núi sinh con, một mình gầy dựa đến trời tối mới trở về, gặp mặt mình liền oán nàng lại sinh con gái, hình như là có chút bất cận thân tình.

Nhưng trước mặt thông gia, ngàn vạn lần nàng sẽ không nhận sai, bởi vậy nói mình đối đãi Tú Anh như con gái, còn cử ra ví dụ, thường lui tới cho con dâu cả cái gì, giúp nàng làm bao nhiêu việc.

Phùng bà mẹ nghe xong không thể nhịn được nữa, nghe nàng nói, giống như đã đem biết bao nhiêu thứ cho một nhà con trai cả, trách không được con gái mình không dám dính nàng.

Phùng Hưng Phát bỗng nhiên đứng lên nói: “Cha, ta đi qua trước. Xem nhà muội muội có việc gì, nhanh chóng giúp làm ngay mai còn phải về nhà.”

Nói xong xoay người rời đi, cũng không chào hỏi cha con Hoàng gia.

Phùng Trường Thuận lớn tuổi hơn, biết đạo đối nhân xử thế, không muốn đem sự nháo lộn, thuận thế, thỉnh bà thông gia ghé qua cho cháu gái tắm ba ngày thêm bốn.

Hoàng lão cha lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội đứng lên, thúc Hoàng đại nương bắt hai con gà, nhặt 50 trứng gà, chính mình bồi Phùng Trường Thuận hai người đi trước.

Hoàng đại nương cũng một lòng muốn trước mặt thông gia và người trong thôn vẫn hồi mặt mũi, vội đi bắt gà nhặt trứng, còn múc năm cân bột mì, ba cân đậu tương, cùng Phùng Cô gói ghém, mang theo Đại Nữ và Tiểu Bảo, hướng nhà con trai cả đi tới.

Dọc đường đi gặp người là kẻ lẻ, đem gà cho người xem, một con tới bốn năm cân, rất mập, trứng gà tất cả đều là lớn —— nhỏ chưa lại cho mình ăn, bột mì đều là loại mịn, đậu tương đều tuyển loại tốt, vốn để lại làm giống.

Không tốn nhiều công phu, cả thôn đều biết Hoàng đại nương cho con dâu cả đưa ở cử lễ gì.

Có người cười nói: “Hoàng đại nương, mấy thứ này của người tốt, nhưng so ra vẫn kém nhà mẹ đẻ Hoàng tẩu tử đưa đến nhiều.”

Hoàng đại nương không tin, đưa ánh mắt ném về phía Phùng Cô.

Phùng Cô không thêm để ý nói: “Nhà ai lúc vợ ở cử, nhà mẹ đẻ không đưa nhiều hơn? Hướng hồ nhà mẹ đẻ tẩu tử ở xa, vài năm mới đưa một lần. Lần trước vẫn là Tước Nhi trắng tròn mới đến đi?”

Hoàng đại nương vội gật đầu, nói con dâu cả thường hướng nhà mẹ đẻ Bàn Sơn, Hoàng gia cũng không dính lợi gì từ Phùng gia.

Trong lòng mặc dù kiên định, lại không có gặp người để khoe khoang đồ trên tay.

Hơn nữa nói nhà Hoàng Lão Thực, em gái Phùng Thị là Phùng Minh Anh mới mười hai tuổi, thấy Đỗ Quyên thập phần thích, lại thấy bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, liền năn nỉ chị gái, muốn ôm nàng ra sân chơi.

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng cũng vạn phần tán thành.

Hai ngày nay, nàng luôn ở trên giường, còn chưa xem qua hoàn cảnh mới đâu. Cả ngày ngủ, cái gì cũng không phát hiện.

Phùng Thị đáp ứng, đem Đỗ Quyên dùng vải xếp thành chăn nhỏ quấn kỹ, xong mới giao cho nàng, dặn nàng cẩn thận trên tay chút.

Phùng Minh Anh liền ôm Đỗ Quyên đi ra ngoài, chợt nghe Lâm Xuân phía sau kêu to.

Tiểu cô nương quay đầu cười duyên nói: “Ta ôm không được 2 đứa. Muốn đi chơi, tìm nương người đi.” Nói xong một mạch đi ra.

Bên ngoài viện có mấy bà mụ tán gẫu, nhìn thấy ôm Đỗ Quyên đi ra, vội vây quanh, nói “Sao ôm ra đây? Coi chừng gió lạnh thổi.” Nói xong, lại nhìn chăm chăm Phùng Minh Anh, khen nàng bộ dạng tốt.

Đỗ Quyên không cần ứng phó các nàng, trước nhắm chặt mắt, chậm chậm mở ra, từ từ thích ứng ánh nắng sáng lạn.

Vừa mở mắt, nhin không được mũi phát toan, cảm thấy như mộng ——

Cảnh tượng trước mắt quen thuộc như vậy, thân thiết như thế, cực kỳ giống thôn Thanh Tuyền kiếp trước. Tuy rằng nhà cửa, cây cối và người, thậm chí còn dãy núi nơi xa không giống như kiếp trước, nhưng chúng nó có điểm giống nhau, đó chính là đạt dào phong cách cổ!

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tắm Ba Ngày

Nắng xuân chiếu ấm áp, không gắt. Gió nhẹ xẹt qua như lụa mỏng vờn trên mặt, cực nhu hòa, cực mềm mại, rồi nhẹ nhàng trượt đi.

Từ phòng sản phụ đi ra, Đỗ Quyên cảm thấy không khí bên ngoài đặc biệt tươi mát.

Phùng Minh Anh ôm nàng đi quanh sân, nàng nhân cơ hội này đại khái nhìn qua Hoàng gia và thôn Thanh Tuyền.

Bắt đầu từ gần chỗ bên người trước.

Nhà của Hoàng gia là tường đất nhà tranh. Chính xác là tường là dùng tảng đá lớn xây lên, từ cửa sổ trở xuống đều là đá, mặt trên mới là tường đất, dùng bùn tro mặt cửa hồ bằng phẳng.

Nhà chính có bốn gian, bên phải là một lều cỏ thấp, đại khái là chuồng gia súc.

Nhìn như đơn giản nhưng đồng ấm hè mát, cực kỳ thực dụng. Khoảng cách bên trong đều dùng ván gỗ ngăn, gian phòng còn cách tầng lầu, không giống nhà tranh tro bụi bay đầy, trên gác xếp có thể để đồ, người ở. Đỗ Quyên nghe Phùng Thị giao phó mợ đi lên lấy gì đó mới biết được.

Bên ngoài là sân phơi, tường viện cũng dùng đá cục xây thành, ước chừng cao một mét.

Thật sự tùy ý, không hợp quy tắc, thậm chí có chỗ bị tiểu hài tử vết sạch cục đá, hình thành một cái lỗ, mèo, chó và gà từ nơi đó đi vào chui ra. Có chỗ lại mưa xối lở một góc chưa kịp tu bổ, giống như tường đổ.

Trên mặt tường mọc đầy rêu xanh, lại có dây leo không biết tên. Dưới chân tường là cỏ dại, hoa dại đủ mọi màu sắc nở ra. Góc sân tán lác mấy cây đào và cây hoa quế và một ít cây không biết tên và trúc, chỉ ảnh lưa thưa, không nằm trong tầm nhìn nên có vẻ trống trải và hoang liêu.

Cửa viện và cửa chính đều có tảng đá lớn bằn.

Hướng bên trái nhìn lại, song song Hoàng gia có ba gia đình, như nhau tường gạch nhà tranh và hàng rào vây quanh sân.

Sát bên Hoàng gia là Lâm gia.

Hai nhà không có dùng chung tường, Lâm gia mặt quay hướng khác, giữa hai nhà có lẽ là dòng nước chảy.

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, là trung tâm thôn Thanh Tuyền.

Chỗ đó hình như là thôn cũ, tương tự thôn Thanh Tuyền kiếp trước. Cổ thụ già xoè bóng mát, nhà thôn dân rải rác ở giữa. Vào buổi trưa, trên nóc nhà mỗi hộ khói bếp lượn lờ, phảng phất như sương mù bốc hơi. Tuy không thấy rõ tình hình bên trong, Đỗ Quyên lại có một nỗi xúc động không tên, muốn đi tìm kiếm sâu bên trong cổ thôn.

Xa hơn, ánh mắt dò đến, là dãy núi non trùng điệp, sau lưng là bầu trời xanh trong, hiện ra một bức tranh thiên nhiên thật đẹp.

Thôn Thanh Tuyền không chỉ nhuộm đầy phong cách cổ, hơn nữa đã ý dạt dào, càng tràn ngập hương vị nhân nhả.

Người nhàn, chó nhàn, ngay cả gà cũng không sợ hãi nhàn nhả nhịp bước đi thong thả, hoặc là dút khoát nằm dưới chân tường, ngồi xồm trên đầu tường. Bị chấn kinh, cũng bắt quả “cô cô” kêu nhỏ hai tiếng. Nếu là gà mái đẻ trứng, kêu “khanh khách đất, khanh khách đất” gọi khắp thôn đều có thể nghe.

Đỗ Quyên nhìn một chút, ánh mắt liền thấm ướt.

Nàng tin tưởng rằng đây chính là thôn Thanh Tuyền kiếp trước!

Cổ thôn, cây rừng đều không nói, tùy ý có thể thấy những tảng đá lớn, chứng minh nơi này thừa thãi đá. Kiếp trước, huyện Trúc Khê sản xuất đá hoa cương và đá cẩm thạch, thôn dân thôn Thanh Tuyền cũng thích dùng đá làm tường và trải đường.

Tắm ánh nắng ấm áp, tâm tình của nàng an bình chưa từng có. Không hề bàng hoàng, không lo lắng, không thương tâm. Nàng phải ở chỗ này sinh hoạt, lớn lên, đợi Lý Đôn tới tìm nàng, tiếp tục diễn viên sinh hoạt của bọn họ, tiếp tục duyên phận chưa hết của bọn họ.

Nàng tin tưởng, hần nhất định sẽ tìm đến nàng!

Đang lúc tâm tình Đỗ Quyên kích động, đám người Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận trở lại. Nàng bị bà mẹ cầm đầu và nhóm phụ nhân bên ngoài vây quanh, một bên chọc cười một bên kêu, bắt đầu tắm ba ngày.

Rốt cục đi tắm, Đỗ Quyên nghĩ, không khỏi mỉm cười.

Mọi người liền phát hiện, bé gái da thịt phấn hồng dưới ánh mặt trời trong suốt mềm mại, nụ cười ở khóe miệng như có như không, ánh mắt tựa dòng suối trong vắt lóe sáng. Nhìn nàng, tâm tình không tự chủ được vui mừng và mềm mại.

“Đứa bé này, ánh mắt thật linh động!”

“Tay thật thanh tú!”

“Yêu! Yêu! Miệng nhỏ nhếch lên, nhìn làm lòng người thương.”

“Trông lại sẽ rất lạnh lợi.”

.....

Nghe đầy tai lời khen ngợi, Đỗ Quyên đón ánh nắng, miễn cưỡng chuyển động cúi đầu, thoải mái ngáp một cái, cười híp mắt thầm nghĩ: “Các người từ từ bận rộn, ta đi ngủ đây.”

Ai, cuộc sống này, thật thần tiên!

Không được hoàn mỹ chính là Lý Đôn không ở bên cạnh.

Lý Đôn không ở đây, nhưng có một tiểu Lâm Xuân.

Tiểu tử này thấy Đỗ Quyên bị người ôm đi ra ngoài, khóc náo loạn được một lúc, rốt cuộc tranh thủ được quyền lợi, bị mẹ hần ôm ra, vừa mắng “Thật là không bớt lo. Ta tới hỗ trợ, không phải đến ăn không ngồi rồi. Người còn nháo như vậy nữa, chuyện gì ta đều làm không xong.”

Lão nương lải nhải, tiểu Lâm Xuân mắt diếc tai ngơ, nhìn thấy Đỗ Quyên liền cười.

Vì thế, mọi người nhìn Lâm Xuân lại khen một hồi, hưởng hò đáng đáp hần đích thực tốt, thịt tròn tròn chừng vài chục cân.

Cười đùa một hồi, Đỗ Quyên bị một người mặt đầy nếp nhăn, lưng cong ôm vào trong ngực. Đây chính là bà mẹ trong thôn, người đều gọi nàng Vương nãi nãi.

Nàng nhìn Đỗ Quyên mỉm cười, vẻ mặt nhu hòa, ánh mắt thân thiết.

Đỗ Quyên đột nhiên cảm động, đây là hình ảnh thu nhỏ của một kiếp người bị năm tháng và son thủy lắng đọng, cực kỳ đơn giản, lại cực kỳ thâm ảo.

Nàng liền đối với nàng ngọt ngào cười.

Vương nãi nãi sừng sốt, ánh mắt híp lại, lẳng lặng nhìn nàng.

Một già một trẻ cứ như vậy nhìn nhau, tựa hồ dùng tâm linh trao đổi, bỗng nhiên đồng thời cười rộ lên, Đỗ Quyên cười y y nha nha, Vương nãi nãi tắc thấp giọng nói: “Thật là một tiểu tinh quái.”

Lúc này, Hoàng Tước Nhi chạy vội đi ra hô: “Vương nãi nãi, nước tắm nấu xong, có thể giúp muội muội tắm!”

Vương nãi nãi “ai” một tiếng, rồi ôm Đỗ Quyên đi vào phòng, một bên lẩm bẩm nói: “Tắm rửa tắm! ...”

Người trong núi, lại là nông dân, Đỗ Quyên vẫn là đứa bé, cho nên nghi thức tắm ba ngày vẫn chưa biến thành thực phức tạp. Giữa nhà chính đốt nhang, các trưởng bối ôm Đỗ Quyên dập đầu, Vương nãi nãi cũng lạy vài cái, thì thầm vài câu, sau đó vào phòng giúp Đỗ Quyên cởi xiêm y tắm.

Nước tắm là dùng lá ngải cứu nấu ra, đựng trong một cái thùng gỗ cao một thước.

Bà ngoại và người nhà ngồi chung quanh, bên cạnh có cái sàng, bên trong bày mấy bộ đồ lót làm rất khác biệt. Trong một cái đĩa khác đặt cây trầm, lược, còn có chút lá trà, trứng gà, long nhãn, hạt dẻ đủ loại loạn thất bát tao một đồng gì đó, Đỗ Quyên nhìn không hiểu ra sao.

Nàng bị Vương nãi nãi cởi bỏ tã, cẩn thận nâng bỏ vào trong bồn, lập tức cảm thấy thoải mái cực kỳ, cảm giác như buông tay đi du lịch.

Nhưng trước mắt bao người, nàng vẫn không thể vượt qua tâm lý người trưởng thành, không tự chủ tứ chi co lại. Phía trên hai tay bảo vệ ngực nhỏ còn chưa trưởng thành, phía dưới đùi khép chặt che ở bộ phận sinh dục.

Vương nãi nãi cũng mặc kệ, dùng bàn tay khô gầy vịn kéo đùi nàng ra, giúp nàng chà rửa các nơi, miệng còn lẩm bẩm, nói lời cát tường, cái gì “Gội đầu một chút, làm vương hầu. Tắm rửa eo, một thể hệ nhanh hơn một thể hệ cao...”

Tiểu di Phùng Minh Anh thấy tay chân nhỏ xíu của Đỗ Quyên cứng rắn vượt không thẳng, giống như xấu hổ, cảm thấy rất thú vị, cùng Hoàng Tước Nhi cười không ngừng.

Đỗ Quyên cũng ngượng ngùng cười. Vì để cho Vương nãi nãi nhanh chóng kết thúc, nàng duỗi chân uốn người, làm bọt nước văng khắp nơi, lại ha ha ngây ngô cười.

Nhất thời bà nội và bà ngoại nàng cười không khép được miệng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người Trong Núi

Đỗ Quyên bị chọn mất rốn trước, đâm lỗ tai, sau đó Vương nãi nãi lại lấy trứng gà luộc chín lột vỏ lăn lộn trên mặt nàng, làm nàng kinh dị không thôi: đây là làm mỹ dung?

Tiếp theo, Vương nãi nãi lại dùng một nhánh hoàng liên mới hái lau vài cái trên miệng nàng, nói: “Hoàng liên hoàng liên, trước khổ sau ngọt!”

Cái này tốt, Đỗ Quyên nghĩ.

Không dễ dàng xong xuôi, chơi đùa nàng buồn ngủ, trên người lại nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Khi nàng mặc vào tiểu áo kép và quần màu hồng thêu hoa vàng bà ngoại mang đến, mang vào đôi hài nhỏ đầu hổ, bên ngoài lại đeo túi hồng, lập tức đưa tới những lời tán thưởng và tiếng khen ngợi. Có người khen vải dệt, có người khen may vá thêu thùa, lời không dứt lọt vào tai.

Áo và quần được chuẩn bị cho con trai của Phùng Thị, bị Đỗ Quyên hưởng dụng.

Nháo xong, nàng tỉnh táo lại, đối với mọi người lại cười.

Tiểu di (dì út) nhìn nàng thương quá, lại ôm nàng đi ra ngoài, dạo quanh viện, lúc thì dẫn nàng xem gà, một hồi đùa nàng xem chó, một hồi lại xem hoa cỏ.

Đỗ Quyên tắm rửa, thần thanh khí爽, nhìn cổ thôn trước mắt, tai nghe âm thanh đùa giỡn trong phòng tràn ngập vui vẻ, mũi đầy hương vị từ phòng bếp bay ra, tâm tình phá lệ thư sướng.

Người thôn Thanh Tuyền làm tiệc tẩm ba ngày cũng chỉ là ăn bữa mì sợi. Tới nhiều, thì không được. Có vài người chỉ đưa hai cân bột, nếu làm phong phú còn chưa đủ cho hấn ăn.

Bởi vậy, Hoàng gia hôm nay buổi trưa cũng ăn mì.

Nhưng Phùng Trường Thuận mang không ít thứ đến, vì thế Phùng bà mụ phân phó thái một ít thịt, xào với rau xanh tươi non hái trong núi, xem như mì sợi thêm thức ăn.

Nhất thời, tiệc tẩm ba ngày lên cấp.

Người hỗ trợ bận rộn đến mức phá lệ có tinh thần, đi đường đều mang tiếng gió, nói chuyện cũng đặc biệt vang dội.

Trong phòng bếp mùi thịt khuếch tán, gà trong sân bỗng nhiên lên tinh thần, đảo quanh bên chân người. Mũi chó càng tuyệt hơn. Chó của cả thôn tựa hồ tập trung ở cửa Hoàng gia. Hoàng Tước Nhi không ngừng bận rộn lấy gây trúc đuối. Bên này đuối đi, bên kia phóng qua tường thấp đến làm bé gái chạy vòng vòng.

Cảnh tượng kia, thật nháo cực!

Nhóm trẻ con cũng không chịu cô đơn. Tuy không vào sân nhà Hoàng gia, lại ở bên ngoài bắt dế mèn dưới tàng cây, hoặc ngồi xỏm bên nương nghịch nước. Xa xa nhìn qua bên này có thể thấy một tiểu cô nương mặc một thân màu hồng được ôm trong ngực.

Tại đây một mảnh gà gáy chó sủa, tiếng người huyền ảo, Đỗ Quyên xem một hồi, cười rồi thuận thế ngủ say.

Lúc tỉnh dậy, ánh chiều tà đã ngã về tây.

Khách đều ra về, trong phòng có tiếng nói thật nhỏ, càng lộ vẻ yên tĩnh.

Nàng phát hiện mình lại nằm trên giường, ngủ bên người Phùng Thị.

“... Không phải nương nói người, người nên chăm sóc con nhỏ. Xem Tước Nhi kia, mặc quần rách như vậy, đầu tóc mặt mũi rồi bù bấn thiu như một con quỷ nhỏ. Hôm nay nương thấy hai đứa con nhà lão Nhị các người, sạch sẽ, ăn mặc xiêm y tuy nói là trừ hao, tốt xấu còn giống người.” Đây là thanh âm bà ngoại.

Chợt nghe Phùng Thị nói: “Nương cũng biết, ta nào có công phu lo tới nàng? Ta không nhân rồi chơi. Nếu không phải như vậy, có thể sinh con ở trên núi!”

Phùng bà mụ nói huyền thuyên: “Cũng không biết người và con rể cả ngày vội cái gì, cũng không vội đến mức đó, ngày vẫn là như vậy.”

Phùng Thị không lên tiếng.

Yên tĩnh, bỗng nhiên có giọng trong trẻo nói: “Tốt lắm! Đại tỷ nhìn xem, ta giúp Tước Nhi chải đầu. Đẹp không?”

Phùng Thị quay đầu nhìn xuống, xem thường nói: “Chải cho tốt, buổi tối lên giường lăn một vòng, còn không phải bù xù.”

Phùng bà mụ sáng giọng: “Theo người nói như vậy, chải cái đầu phải đợi nửa năm? Vậy người buổi tối ăn cơm, buổi sáng tại sao lại đói bụng, phải ăn nữa? Người có bản lĩnh ăn một bữa cho nửa năm?”

Phùng Thị á khẩu không trả lời được.

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi nhìn không được thấp giọng cười trộm.

Đỗ Quyên cũng nhìn không được, lập tức bật cười.

Lập tức, bà ngoại và nương đồng thời lên tiếng: “Dậy?”

Phùng Thị vội nghiêng người ôm lấy nàng, đem nàng đặt nằm ngang trước người, kiểm tra có cần thay tả hay không, vừa hướng Phùng bà mụ nói: “Nương xem, đứa bé này thật ngoan, chưa bao giờ nháo.”

Phùng bà mụ ngồi trước giường, đang tại khâu một bộ xiêm y, lúc này ngừng khâu vá, đặt vào cái rô thêu nhỏ, tiến lên hỗ trợ.

Nàng cười nói: “Đứa bé này thật lanh lợi, ta nhìn là đứa tốt. Tương lai nha, không đúng, so với con trai còn mạnh mẽ hơn. Người không cần khó chịu, có thật nhiều người, con trai còn không bằng con gái đâu.”

Phùng Thị trầm mặc, không có tiếp lời của nương.

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi cũng nhìn qua Đỗ Quyên, hiếm lạ đùa nàng.

Đỗ Quyên phát hiện, Hoàng Tước Nhi thay một bộ đồ mới, vài bông màu hồng đào, tóc cũng cột lên, bởi quá ngắn, ở sau ót chải qua 2 bên, dùng lụa

hồng buộc thành con bướm.

Bởi vậy, cổ thon dài của nàng lộ ra, xúng với khuôn mặt nhỏ nhắn và thân mình tinh xảo, lại có màu đỏ của bộ đồ mới phụ trợ, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt thêm chút nhan sắc, nhìn thanh tú chọc người thích.

Đây mới là tinh thần phấn chấn bông bột đũa nhỏ!

Tâm tình Hoàng Tước Nhi rất tốt, vì mặt Đỗ Quyên hướng vào chắn trên người Phùng Thị, nàng liền nghiêng đầu, từ bên cạnh nhìn xéo Đỗ Quyên, nhỏ giọng gọi “Muội muội!”, còn đến gần mặt nàng hôn một cái.

Phùng Minh Anh cũng người thích chơi, bên cạnh đây Hoàng Tước Nhi, nói: “Tước Nhi, đưa tiểu di chơi một hồi. Nương, Hoa Nhi dễ thương như vậy, ta muốn ở lại nhà đại tỷ thêm vài ngày.”

Phùng bà mẹ liếc nàng một cái, nói: “Nói thẳng ra là ngươi muốn chơi đi. Đừng mượn cháu ngoại ta nói chuyện.”

Phùng Minh Anh nghe xong không thuận theo, làm nũng với mẹ nàng.

Đỗ Quyên thay tã xong, lại bị Phùng Thị ôm vào ngực, làm cho nàng bú sữa.

Nàng ra sức hút, lại như cũ cái gì cũng không hút ra.

Phùng bà mẹ kinh ngạc nói: “Đã là ba ngày cũng nên xuống sữa. Đây là có chuyện gì?”

Phùng Thị không lên tiếng.

Phùng bà mẹ sợ con gái khổ sở, nói: “Sinh đứa nhỏ muộn vài ngày mới xuống sữa cũng không phải là không có, việc này không cần phải gấp gáp. Ngươi nghỉ ngơi trước, ta ôm nàng đi cách vách tìm Lâm gia.” Nói xong ôm lấy Đỗ Quyên đi ra ngoài, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi cũng đi theo.

Phùng Thị nhìn bóng dáng nương, mãi cho đến nhìn không thấy còn ngăn người.

Bên ngoài, nắng chiều đỏ nửa bầu trời. So với giữa trưa, nắng nhạt hơn nhiều, chim về rừng cảnh sắc an tường.

Bên tay phải trước lầu cô là một đồng lớn cảnh tùng, Phùng Trường Thuận mang theo con rể Hoàng Lão Thực và con trai Phùng Hưng Phát dùng dao chẻ củi, vừa chỉ bảo con rể: “... Không phải cha nói ngươi, con rể, ngươi cả ngày vội cũng không đâu vào đâu, không có đầu đuôi, cũng không an bài, ta thay ngươi sốt ruột. Cứ nói củi lửa này, nhánh tùng tốt như vậy lại cứ chất đống ở cửa bếp lò, làm nhà bếp như phòng củi. Ngươi cần mẫn chút, chặt nó thành từng khúc, dài ngắn như nhau, lấy củi cột 4, 5 cây lại với nhau là xong! Lúc vợ ngươi nấu cơm, không cần khó khăn bẻ gãy, dùng cặp gấp than kẹp bỏ vào bếp lò, đỡ tốn sức. Củi này, toàn bộ đều chặt thành cây nhỏ, mười cây cột thành 1 bó, từng bó chỉnh tề, chất đống ở phòng củi, nhìn cũng nhẹ nhàng khoan khoái...”

Hắn nói một hồi, xoa tay múa chân, Hoàng Lão Thực một mực gật đầu, hoặc nói “Dạ!”

Phùng Hưng Phát khó chịu củi đầu làm việc, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nói Ra Chân Tướng

Phùng bà mẹ đi ra, vừa lúc nghe lời nói này, đi qua chen miệng nói: “Ở trong núi còn bị thiếu củi đốt đến nỗi Tú Anh phải lên núi đốn củi sao? Ngươi tùy tay tiện chân cần mẫn chút, không nhất định phải đi thật xa chặt cây tùng, ngươi ngay tại núi sau nhà chặt ít nhánh cây, phơi khô làm củi cũng như nhau.”

Phùng Trường Thuận ngẩng đầu liếc nhìn bà già, nói: “Ta cũng vừa mới nói hán như vậy. Ngày thường lên núi không sao, mang thai còn lên núi, không phải tìm chết sao!”

Hoàng Lão Thực thành thật trả lời: “Là Tú Anh tự mình muốn đi.”

Phùng Trường Thuận liếc nhìn hắn không tiếp lời, giấu lại vẫn là nhìn không được, nói: “Nếu ngươi làm hết việc trong nhà, nàng cần phải lên núi vùng vẫy giành sự sống sao?”

Hoàng Lão Thực tuy lão thực, nghe xong lời này cũng không phục, cho rằng cha vợ trách hán lười, thậm chí nói: “Ta cả ngày đều làm việc, cũng không nhàn

hạ.”

Phùng Trường Thuận nghe xong trừng mắt, muốn nói điều gì, lại không nói.

Đỗ Quyên nhìn ông ngoại có chút đồng tình, bởi vì nếu nói chuyện, lại quay trở về đề tài vừa rồi: sống cũng phải để ý lên kế hoạch.

Tuy kiếp trước nàng chưa kịp thành gia, không hiểu việc nhà, nhưng với tính cách của Lý Đôn, hẳn sẽ an bài lên kế hoạch. Người cha trước mắt này, hiển nhiên là cái —— ân, như lời của Phùng Thị, tựa như cối xay, đẩy chút nào chuyển chút ấy.

Phùng Trường Thuận không muốn để ý con rể, hướng Phùng bà mẹ hỏi: “Người ôm cháu ngoại ra làm cái gì?”

Phùng bà mẹ liền nói con gái không xuống sửa.

Phùng Trường Thuận liền thúc giục: “Mau đi đi! vợ Hưng Phát nấu cơm, sớm chút trở về ăn cơm chiều, đừng chậm trễ thức đêm đốt đèn phí dầu.”

Phùng bà mẹ liền ôm Đỗ Quyên xoa người ra viện, hướng Lâm gia đi.

Nàng không cho Phùng Minh Anh đi theo, nói cô nương chạy khắp nơi, kỳ cục.

Cho bú sữa xong trở về, sắc mặt Phùng bà mẹ không tốt. Chỉ là sắc trời tối, mọi người đang thu xếp ăn cơm, không chú ý nàng.

Đỗ thị rán một miếng thịt mỡ nhỏ, xào một thau lớn rau xanh, lại đem chút rau dại vắt khô, bài trừ vị chát, tinh tế thái sợi, lại đánh ba quả trứng gà, trộn chung, màu vàng xanh giao nhau, sắc màu mê người, gói sủi cảo đem chưng.

Phùng Minh Anh hỗ trợ, đem thức ăn bung lên bàn, cha con bọn họ con rể mẹ vợ ngồi xuống ăn trước, Đỗ thị múc một chén canh gà lớn, lại đem chưng thành một chén, đưa vào trong phòng cho Phùng Thị ăn.

An bài ổn thỏa, dặn dò nàng ăn xong đặt chén chỗ kia, lát nữa nàng vào thu dọn, xong mới đi ra ăn cơm.

Thấy nàng tới, Phùng bà mẹ vội hỏi: “Tú Anh ăn chưa?”

Đỗ thị gật đầu nói: “Đang ăn.”

Phùng bà mẹ liền đứng lên, gấp một đĩa đồ ăn, bung bát vội vàng vào phòng.

Trên bàn cơm chỉ có ba món ăn, không khí rất tốt. Còn lại sủi cảo, mọi người đều chia mấy cái, một gia đình già trẻ đều ăn rất vui vẻ.

Phùng Trường Thuận gọi Đỗ thị: “Vợ Hưng Phát, người bận rộn xong cũng tới ngồi ăn đi. Không có người ngoài, em rể người đều là một nhà.”

Đỗ thị vội đáp ứng một tiếng, ánh mắt quét qua bàn ăn, xem ngồi ở đâu thích hợp, chợt nghe cha chồng lại khen nàng: “Con dâu này nấu cơm tay nghề không nói, cũng không lãng phí, mỗi bát đều có dầu. Không biết còn tưởng rằng ta là nhà đại phú quý, người có tiền nữa. Minh Anh phải học tấu từ người một ít.”

Đỗ thị nghe xong ngượng ngùng, vẻ mặt vui sướng.

Phùng Hưng Phát liếc nàng, nhích qua bên cạnh một chút, chừa ra một chỗ, Đỗ thị bước qua ngồi xuống kê bên nam nhân của mình.

Phùng Minh Anh ngừng đĩa cười nói: “Nghe cha nói kìa, nhà giàu sang mới ăn cái này sao?”

Phùng Trường Thuận nghiêm mặt nói: “Lắm miệng! Người cho rằng người ta ăn cái gì?”

Phùng Minh Anh bĩu môi, cúi đầu ăn cơm.

Hoàng Tước Nhi vui vẻ nhất, nàng còn nhỏ, được trường bồi chiều ứng, trong bát tất cả đều là sủi cảo. Lúc này nhìn ông ngoại, lấy can đảm nhỏ giọng nói: “Mẹ nấu cơm ăn thật ngon.”

Mọi người thấy bộ dáng nhỏ nhắn của nàng, đều cười.

Hoàng Lão Thực hâm mộ nhìn chằm chằm bát sủi cảo của con gái, cười nói: “Chén của người đều là sủi cảo, đương nhiên nói ăn ngon.”

Hoàng Tước Nhi hiểu ý, vội nói: “Ta cho cha 2 cái.”

Nàng ăn rất chậm, phảng phất như muốn kéo dài vui sướng.

Phùng Hưng Phát vội ngăn cản nói: “Cho cái gì mà cho! Tổng cộng có bao nhiêu đâu, người ăn đi.” Lại chuyển về hướng em rể, “Xem người thật có tiền đồ, mất thêm đồ của con gái.”

Hoàng Lão Thực cười lão linh nói: “Ta chỉ nói thôi nha!”

Hắn thực thích tình cảnh trước mắt này.

Trước đây đều là vợ đương gia xử lý công việc. Vợ vừa nằm xuống, hắn không có chủ trương, chuyện nhà loạn thành đoàn, cơm cũng không ai làm. Một nhà cha vợ tới, cười cười nói nói, chuyện lớn chuyện nhỏ đều an bài cực thỏa, lại có cơm ngon canh ngọt ăn, trong nhà lại có người tức giận, hắn cũng cảm thấy trong lòng kiên định.

Hỏi tới cha vợ ngày nào về, trong tư tâm hi vọng bọn họ có thể ở thêm vài ngày.

Phùng Trường Thuận nói: “Ngày mai phải đi.”

Hoàng Lão Thực vợ nói: “Ngày mai đi? Sao vợ vàng thế. Cha, nay cũng không phải thập phần bận rộn, không dễ dàng đến một chuyến, ở lại thêm vài ngày nha!”

Phùng Hưng Phát cười nhạo nói: “Không phải thập phần bận rộn? Trong nhà chuyện xếp thành núi đầu! Giống như người sao, sự tình đổ đến trước mắt mới biết đi làm. Chúng ta đều tìm việc làm. Gia đình nông dân, phải chịu khó tìm việc, quanh năm suốt tháng không nhàn.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngượng ngừng ngay ngớ cười.

Phùng Trường Thuận nhìn con trai, rồi quay sang con rể nói: “Cũng không phải vì trong nhà vội, chỉ là chúng ta nhiều người như vậy, không cần ăn uống sao? Ở vài ngày, có thể đem nhà người ăn sạch. Vợ người còn ở cứ đó.”

Hoàng Lão Thực nghĩ cũng đúng, mới không giữ lại.

Ăn xong, Đỗ Thị và Phùng Minh Anh thu thập bát đĩa đi phòng bếp rửa, Hoàng Tước Nhi cũng đi theo. Hoàng Lão Thực và nhạc phụ, anh vợ đi bộ trong sân, nhàn thoải mái tức trong núi ngoài núi, chuyện lý thú.

Trong phòng, mẹ con Phùng bà mụ cũng ăn xong.

Phùng bà mụ đem chén đĩa thu thập, xếp gọn một chỗ, cũng không đi, ngồi bên giường hướng con gái nói: “Lâm Đại Đầu kia, quá keo kiệt đi. Lời trong lời ngoài ý tứ, Hoa Nhi ăn hai miếng sữa, ăn súp đồ thân mình vợ hắn, sau này sợ ngay cả con đều sinh không được ...”

Đỗ Quyên không ngủ được, nghe xong lời này, nhìn không được buồn cười. Bà ngoại hôm nay bị Lâm Đại Đầu chọc tức.

Phùng Thị nói: “Hắn là người như vậy. Vợ hắn biết chuyện hơn.”

Phùng bà mụ thở dài: “Sữa của người cũng không biết lúc nào có thể xuống...”

“Nương!” Phùng Thị bỗng nhiên chen ngang vào lời nàng nói, “Ta sợ là không có sữa.”

Phùng bà mụ kinh hoàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phùng Thị trầm mặc một hồi, giống như quyết định, thấp giọng nói: “Nương! Người đóng cửa lại, ta và người nói chuyện.”

Đỗ Quyên cả kinh, lòng có dự cảm.

Quả nhiên, đợi Phùng bà mụ đem chén đĩa ra ngoài, đóng cửa phòng trở về, cẩn thận tránh trọng hỏi Phùng Thị chuyện gì.

Phùng Thị kéo tay nàng, vừa rên rí im hơi lặng tiếng, vừa đem chuyện trên núi sinh con trai mất đi nói một lần.

Việc này nàng để trong lòng, đích thực không chịu nổi. Chỉ bằng nói cho một người, chia sẻ một chút, bằng không sớm hay muộn nàng sẽ bị tra tấn đến điên.

Phùng bà mụ nghe xong không thể tin, run rẩy hỏi: “Đây là sự thật?”

Phùng Thị nức nở nói: “Là sự thật. Ta... ta lúc ấy tìm khắp núi, biến thành nửa chết nửa sống, trở lại trong lòng lại ôm ấp việc này, bị dọa kinh sợ, lại ngày đêm bất an, sữa... sữa sợ là không có...”

Nghe người già nói, sản phụ bị dọa chấn kinh, dễ dàng đem sữa dọa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ông Ngoại Anh Minh

Phùng bà mẹ mặc kệ nàng có sữa hay không sữa, lắm bầm nói: “Là con trai? Là con trai? Không có khả năng! Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy! Không phải là người nghĩ con trai muốn điên rồi, không bình thường, tự mình nghĩ ra? Nếu không nữa thì, người lúc ấy hoa mắt nhìn lầm rồi?”

Phùng Thị vừa rơi lệ, vừa từ bên gối đầu lấy ra một vật cho Phùng bà mẹ xem, chính là miếng lụa màu xanh bao trên người Đỗ Quyên lúc ấy.

Nàng hạ giọng rì tai nói: “Nurong, ta thật sự không sai!”

Phùng bà mẹ thấy thứ này, muốn không tin cũng không thể.

Nàng nhìn về phía Đỗ Quyên trong giường, thanh âm run run, mang theo sợ hãi: “Đừng nói là người ta đứng dịp đi ngang qua, gặp người sinh một con trai, lấy nha đầu kia đem hấn đổi đi đi?”

Nàng không dám tưởng tượng khả năng cháu ngoại bị sói ăn, ý tưởng kia làm cho nàng cảm thấy ngực đau đến hoảng.

Phùng Thị vội vàng lắc đầu, đem tình hình lúc đó cẩn thận nói một lần nữa.

Phùng bà mẹ như cũ không thể tin tưởng, nói: “Thật trùng hợp! Thật trùng hợp! Nha đầu kia ở đâu tới?”

Hai mẹ con nhỏ giọng phân tích một phen, cuối và không thể phán định được lai lịch của Đỗ Quyên.

Phùng bà mẹ chịu không nổi, đứng lên nói: “Không được, ta nói với cha người.”

Phùng Thị vẫn chưa ngăn cản nàng.

Tại nhà mẹ đẻ, phạm chuyện lớn một chút đều do cha quyết định.

Vì thế, Phùng bà mẹ đi đến bên cửa sổ, hướng ra bên ngoài kêu lên: “Cha hấn, người vào phòng, ta cùng người nói chuyện này.”

Phùng Trường Thuận liền đi vào.

Bên ngoài trời đã mờ tối, Hoàng Lão Thực thấy cha vợ vào phòng, do dự có nên theo vào hay không. Phùng Hưng Phát ngăn hấn lại, hỏi hấn chuyện lá trà, nói là ngày mai muốn lên núi hái chút trà đại mang về.

Hoàng Lão Thực liền dừng bước lại, cùng anh vợ nói tình hình bốn phía trên núi.

Phùng Trường Thuận vào phòng, Phùng bà mẹ thấp giọng lại đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Phùng Trường Thuận nghe cũng ngây người.

Hấn không nghĩ tới lúc mới kết thông gia nói chuyện một câu thành tiên tri. Nếu việc này phát sinh trước khi hấn nói, hấn muốn tát mình hai cái, trừng phạt mình thói miệng.

Bất quá, rốt cuộc là nam nhân, chán kinh một hồi, hấn liền nhìn Phùng Thị nói: “Đem đứa bé cho ta nhìn xem.” Ánh mắt nhìn về phía Đỗ Quyên trên giường.

Phùng Thị liền ôm Đỗ Quyên dậy, đưa cho cha. Phùng bà mẹ thấp đèn, dời một băng ghế đến bên giường, đem đèn cẩn thận đặt trên ghế.

Đỗ Quyên tuy nhắm hai mắt, vẫn cảm giác mình bị một đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chú.

Nàng vội vàng trấn định, làm bộ như ngủ say cái gì cũng không biết.

Cũng thật lạ, việc này hoàn toàn không quan hệ với nàng, nàng cũng là người bị hại, nhưng lúc này đối mặt một nhà 3 người, nàng chỉ thấy chột dạ sợ hãi.

Ánh mắt trẻ sơ sinh là vô ý thức, nàng người trưởng thành, ánh mắt của nàng sẽ tiết lộ suy nghĩ trong lòng. Hơn nữa những gì nàng chứng kiến hay nghe thấy, cảm thấy ông ngoại này là người lợi hại, lai lịch nàng không rõ ràng, nếu cứ chỉ quái dị sợ hấn nhìn ra đầu mối.

Phùng bà mẹ thấy lão già chăm chú nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, cẩn thận hỏi: “Cha hấn, đứa bé này có cái gì không đúng?”

Phùng Trường Thuận đang xuất thần nhìn Đỗ Quyên, nghe vậy thanh tĩnh, hừ nhẹ một tiếng nói: “Có cái gì không đúng? Một đứa bé còn bú sữa có thể có cái gì không đúng! Không đúng cũng là người ném nàng, đứa bé có chuyện gì? Thật là nghiệp chướng!”

Đỗ Quyên nghe xong lời này quả thực lệ nóng doanh tròng, trong lòng hô to “Ông ngoại anh minh”, hận không thể mở mắt ra đối với hấn cười một cái, rồi hôn gió.

Ô ô, ông ngoại thật là người tốt!

Phùng Thị nói ra bí mật từ đáy lòng, cảm xúc thả lỏng hơn, tuy còn thương tâm, cũng chỉ là thương tâm mà thôi.

Lúc này nói tiếp: “Đứa bé này cũng đáng thương. Nhìn nàng hiện tại nhu thuận nghe lời, chỉ cười không khóc, ngày đó ta đi tìm mới thấy nàng, nàng khóc thê thảm, nghe thấy làm người ta không đành. Nghĩ là bị cha mẹ bỏ, tuy không hiểu chuyện, trong lòng cũng là sợ. Từ lúc ta ôm nàng, nàng lại khóc một hồi, sau này không khóc qua. Sáng sớm hôm qua Lâm Xuân đề nàng một chút, nàng cũng chỉ gào hai tiếng liền ngừng.”

Phùng bà mẹ nghe xong, vén vạt áo lên lau nước mắt, nói: “Sao lại không hiểu? Tuy trẻ sơ sinh không biết nói, kỳ thật trong lòng đều hiểu được. Người suy nghĩ một chút, mặc kệ đứa bé nào, khi hấn khóc thật dữ dội, chỉ cần mẹ vừa tiếp xúc với tay ôm qua đi, hấn liền ngưng khóc. Đứa bé này bị người để tại trong son cốc, cô linh, nàng có thể không sợ không khóc sao!”

Phùng Trường Thuận lại nhìn khối lụa xanh kia, thở dài: “Đáng thương! Đây cũng là duyên phận hai mẹ con người. Người không có con trai, nàng không có cha mẹ, vừa lúc. Chỉ là đứa bé này nhìn như nhà người có tiền, để người nhặt được, sau này phải qua cuộc sống khổ.”

Phùng bà mẹ bất mãn nói: “Cứ cho là ngày khổ, tốt xấu sống sót, so với cái gì cũng tốt hơn. Cháu ngoại ta ngay cả là chết hay sống còn không biết đâu!”

Phùng Thị lại thấp giọng nức nở.

Phùng bà mẹ xê dịch đến đầu giường ngồi xuống, ôm lấy bà vai nàng gọi “Con của ta”, rồi nàng rơi lệ theo.

Phùng Trường Thuận ngăn tư vạn nghĩ một lát, cuối và dặn dò con gái nói: “Việc này ngàn vạn không thể nói với người khác, nhất là công công bà bà người. Nam nhân của người cũng không thể nói, quay đầu nói ra thì phiền toái. Người cái gì cũng đừng nghĩ, cứ cho là sinh một bé gái.”

Hấn nhớ thông gia lúc trước kiên cường, trong lòng chỉ thấy thua thiệt Hoàng gia.

Mặc kệ con gái ăn bao nhiêu khổ, đem con trai làm mất, nói ra đều không được tốt, cũng nói không rõ, chỉ có thể gạt.

Phùng Thị cũng biết lợi hại, rung rung gật đầu.

Phùng bà mẹ khuyên nhủ: “Mất thì đã mất, không có biện pháp. Có lẽ đây là số mệnh. Ngẫm lại hai đứa trước, cũng sinh ra, cũng không bỏ, nhưng rất cuộc vẫn không nuôi sống. Cho nên nói đi, đây đều là mệnh! Nói lời không nên nói, cứ cho là hấn té ngã chết thì xong rồi. Người cũng đừng nghĩ hấn, thân mình xương cốt ép buộc sụp đổ. Không thể sinh dưỡng, đó mới là đại sự đâu.”

Một lời nhắc nhở Phùng Trường Thuận, hấn chỉ hơi trầm ngâm, lập tức phân phó nói: “Bà già, ngày mai chúng ta ở lại một ngày, ngày sau ta và Hưng Phát hai người đi về trước, người ở lại đây, hầu hạ Tú Anh đến trắng tròn. Nhất định phải đem thân thể nàng dưỡng cho tốt, năm sau sinh tiếp.”

Gia đình nông dân, không con trai là không được.

Phùng bà mẹ vội vàng gật đầu.

Bởi nói tới chuyện không có sữa, nàng đem chuyện Lâm Đại Đầu làm khó để nói một lần.

Phùng Trường Thuận nghe xong cả giận nói: “Ngày mai đừng đi xin, nấu nước cơm cho ăn. Khi ta còn nhỏ chính là ăn nước gạo lớn lên. Coi đầu ai thấp hơn!”

Phùng Thị vội vàng nói: “Đại Đầu ca ham món lợi nhỏ, ta đưa vài thứ cho hấn, cũng không đáng giá gì. Lâm tẩu tử sữa rất dồi dào, dưỡng 2 đứa bé rất dễ dàng. Đứa bé này, tốt xấu gì cũng muốn nuôi sống nàng, bằng không như mất 2 đứa bé, còn không bằng hiện tại không cần nuôi. Đỡ phải mất công không, đến lúc đó vừa thương tâm, đứa bé chịu tội, ta cũng không sợ.”

Phùng bà mẹ nói: “Ta không phải luyến tiếc. Ta buổi chiều đếm qua, tổng cộng người ta đưa sáu con gà, 280 cái trứng gà, còn lại đều là bột linh tinh. Thứ đó không thể ăn hết, còn phải đi trả lễ nhân tình. Nếu là chia chút đưa cho nhà hấn, người còn ở cứ gì chứ? Con gái, nếu thân mình người dưỡng không tốt, không thể sinh dưỡng, làm sao đây? Xem người này, mặt đều gầy!”

Phùng Thị không cho là đúng, trước đây nàng ở cũ, đâu có chú ý như vậy, còn không phải đều là lừa gạt vài ngày liền qua đi.

Nhưng lần này bất đồng, nàng cũng sợ lưu lại bệnh căn, không thể sinh dưỡng thì phiền toái, bởi vậy không biết như thế nào cho phải.

Đỗ Quyên thấy mọi người vì mình buồn lo như vậy, trong lòng rất xin lỗi.

Cuối cùng vẫn là Phùng Trường Thuận định đoạt, trầm giọng nói: “Vậy thì đưa! Nhưng không thể đưa một lần, một ngày lấy 2 cái trứng gà cho hấn. Loại người như vậy, người đưa lại nhiều hấn đều ngại ít, một ngày cho một ít, ăn xong sữa cho trứng, thanh toán xong, 2 cái trứng là đủ. Ta không tin, vợ hấn nay còn xem như ở cứ giết gà ăn đường đó.”

Đỗ Quyên nghe xong muốn cười. Ăn xong sữa cho trứng, thật là “trứng sữa thanh toán xong”.

Phùng bà mẹ và Phùng Thị vội đều gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Vào Núi

Phùng Trường Thuận lại nói: “Ngày mai ta và con rể vào núi, gọi Hưng Phát và vợ hán đi vào. Minh Anh cũng đi, hái chút trà đại và măng măng về nhà, lại lưới chút tôm cá thêm đồ ăn.”

Nói tới cái này, lại vội hỏi con gái trong nhà có lưới không.

Phùng Thị nói không có.

Phùng Trường Thuận lại một trận oán giận, lúc này ngay cả Phùng Thị cũng thầm oán, nói nàng và con rể sẽ không sống nổi, không biết an bài gì hết. Trong núi lớn này cái gì cũng không có, cả ngày đều là đầu gối, chỉ biết trồng trọt đồn cùi, không thể nghĩ thêm một chút việc làm.

Nói xong lập tức đứng dậy, đem Đỗ Quyên giao cho Phùng bà mụ, bước nhanh ra ngoài.

Ra tới cửa, lại quay đầu lại nhìn mẹ con nàng thấp giọng dặn dò: “Các người kín miệng chút, tốt nhất đừng nói. Nếu một chút tin tức truyền ra là chỉ có nước khóc thôi!”

Phùng bà mụ và Phùng Thị vội vàng mạnh mẽ gạt đầu.

Phùng Trường Thuận mới đi ra ngoài như gió cuốn.

Bên trong, Phùng bà mụ đem Đỗ Quyên đặt lại trên giường, khẽ giọng nói với con gái: “Được rồi, có cha người ở đây, cái gì cũng không sợ. Ta ở đây hầu hạ người đến trắng tròn. Chờ sang năm, ta lại có một đứa nữa. Ngủ đi. Tội nghiệp! một người ôm tâm sự qua vài ngày, ốm như ma. Đừng suy nghĩ nữa!”

Phùng Thị trầm thấp “Ân” một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống.

Giờ khắc này, ngay cả Đỗ Quyên cũng cảm giác được nàng yếu đuối, ý lại cha mẹ.

Bên ngoài, Phùng Trường Thuận nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Con rể, ta vừa nghe nhạc mẫu người nói, vợ người còn chưa xuống sữa. Cái này không được! Ta nghĩ nàng sinh con trên núi, một người ôm con chịu đựng xuống núi, sợ là thua thiệt lớn. Ta thương lượng với nhạc mẫu người. Ngày mai chúng ta ở thêm một ngày, giúp người đem chuyện trọng yếu trong nhà làm, ngày mốt mới đi. Sau đó nhạc mẫu người ở lại, hầu hạ vợ người đến trắng tròn, giúp nàng đem thân mình bù lại, đỡ phải lưu lại bệnh căn.”

Hoàng Lão Thực nghe xong vui mừng, luôn miệng nói tốt.

Hắn cầu còn không được, có cha vợ ở lại, cảm thấy lòng dạ đều đủ chút.

Phùng Hưng Phát nghe xong kinh ngạc, hỏi: “Cha, chậm một ngày không có việc gì. Ngày mốt nương không về chung với chúng ta sao?”

Phùng Trường Thuận gạt đầu nói: “Nương người ở lại, hầu hạ em gái người đến trắng tròn. Đợi trắng tròn ta lại tới đón nàng về.”

Phùng Hưng Phát bất nhẫn nhìn em rể nói: “Nương người không thể tới hầu hạ sao?”

Phùng Trường Thuận khoát tay nói: “Đừng nói lời này. Bà thông gia tới hầu hạ không được, nói không chừng còn nôn khí.”

Xoay mặt nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Ngày mai ta an bài như vậy: chúng ta một lượt lên núi, để nhạc mẫu người ở nhà chiếu ứng. Ba người đàn ông chúng ta đồn cùi, tận lực chặt nhiều chút. Tàu từ và muối từ người hái chút lá trà, rồi đi lưới cá. Người có thể mượn được lưới đánh cá không?”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Có thể, có thể mượn được.”

Phùng Hưng Phát gấp quá vội nói: “Cha, ta vừa hỏi muối phu, trà đại mọc trên núi cao, không phải khắp nơi đều có. Không bằng như vậy...”

Phùng Trường Thuận cẩn thận hỏi thăm trà đại, đường núi ở và vị trí với suối nước, vừa đồn cùi vừa đợi, cuối cùng an bài: Ngày mai dậy sớm, bao gồm Phùng bà mụ, mọi người đi vào núi một lượt, hái trà trước bởi vì lá trà buổi sáng hái tốt nhất. Sau đó Phùng bà mụ trở về nấu cơm, Phùng Trường Thuận mang theo con dâu và con gái đồn cùi, Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát khiêng về nhà. Nếu còn nhiều sức, lại cắt chút măng khô hoặc những chuyện khác.

Hoàng Lão Thực nghe xong kích động không thôi, chụp chân nói: “Đều nghe cha.”

Phùng Hưng Phát lại nói: “Phải đợi làm bữa xong ăn sáng, sáng mai lên núi. Buổi cơm trưa chờ ta và muối phu mang củi trở về sẽ mang tới.”

Hoàng Lão Thực lại nói: “Ai, đại ca nói rất đúng. Đây liền giảm bớt thời gian đi về ăn cơm.”

Nói chuyện, bởi bên ngoài trời tối, mọi người chuyển dời đến nhà chính thương nghị, ngay cả Phùng bà mụ cũng đi ra nói vài câu, nhắc nhở phải mang theo những gì.

Đỗ thị và Phùng Minh Anh ở phòng bếp thu thập xong, lại đun nồi lớn nước ấm cho mọi người rửa chân, lúc này bụng ngon đèn lại đây, cũng ngồi tại trên băng ghế nhỏ yên lặng nghe.

Một gia đình thương nghị hưng trí bừng bừng, phảng phất như ngày mai không phải đi ra ngoài làm việc, mà là đi du lãm cảnh xuân.

Phùng Minh Anh nghe nói đi hái lá trà, cho là thú vị, hưng phấn hỏi.

Phùng Hưng Phát hắt nước lạnh vào tiểu muội tử nói: “Ngươi đừng cao hứng quá sớm. Quay đầu một đừng khóc, đừng hy vọng ta cũng ngươi xuống núi!”

Phùng Minh Anh nhú nhú cái mũi nhỏ, “Hừ” một tiếng nói: “Đại ca xem thường người.”

Hoàng Tước Nhi thấy mọi người nói mạnh mẽ mười phần, cũng muốn đi. Nhưng nàng quá nhỏ, đích thực không thể giúp được cái gì. Bởi vậy nuốt xuống ý niệm, mở to một đôi mắt sáng, xem cái này, lại nhìn cái kia, cảm thụ sinh hoạt đầy nhiệt tình.

Nội dung không phức tạp, thực dễ dàng nhớ, Phùng Trường Thuận liền tuyên bố “Cứ như vậy đi! vợ Hưng Phát và Minh Anh làm chút lương khô, những người khác ngủ sớm chút.”

Vì thế, các nam nhân đi phòng bếp rửa mặt rửa chân.

Chờ bọn hán rửa xong, Đỗ thị và Phùng Minh Anh đi phòng bếp vội vàng làm bột ngô bánh ngô, lại nấu nửa nồi khoai núi, ngày mai mang lên núi làm lương khô.

Một đêm này, mấy nam nhân ngủ tại phía tây trên gác xép.

Không có đệm chăn nhiều, trải rom chính là giường.

Đỗ Quyên nghe thấy bọn họ leo lên thang gỗ từ trên xuống dưới chuyển cỏ rom trải giường chiếu, tiếng vang tuy không lớn, chấn động lại rõ ràng lọt vào tai.

Phùng Trường Thuận nằm xuống xong, nói rất tốt, thực mềm mại, không ra hơi ẩm và khí lạnh, giống như ngủ trên giường. Tiếp theo, lại dùng giọng điệu cảm thán hâm mộ khen nhà con rể lau các giường tốt, có thể đựng đồ, người có thể ở, tóm lại là đề cao để dẫn dụ lợi dụng.

Hoàng Lão Thực hiếm khi nghe cha vợ khen mình, hết sức cao hứng, vỗ ngực cam đoan nói, đợi có rảnh, tốn chút khí lực tìm gỗ tốt làm đồ cho em vợ lấy chồng dùng.

Phùng Trường Thuận nói: “Cái này phải phí nhiều công sức.”

Ngẫm lại xem, vào núi sâu tìm gỗ tốt, trước đón xuống rồi khiêng về Hoàng gia, lại chuyển ra ngoài núi. Cho dù là lao động cường tráng, mỗi người mỗi chuyển một ngày cũng chỉ có thể khiêng một cây gỗ. Muốn thu thập chế hòm xiềng ngăn tù chờ vật liệu, không phải tốn biết bao công sức sao?

Hoàng Lão Thực cười nói: “Ta không có bản lĩnh, khí lực vẫn phải có. Sau mùa thu chặt cây mang về nhà trước. Đợi đầu xuân, nhạc phụ và đại ca vào núi. Chúng ta dùng nửa tháng một tháng công phu, chuyển nó năm sáu lần còn không xong?”

Phùng Trường Thuận nghe hán thế nhưng lần này lên kế hoạch, hết ý đồng thời vui vẻ. Lúc này hán lại cảm thấy con rể này mình không chọn sai, tuy đàn một chút, thắng ở chỗ tâm địa tốt.

Như vậy hao phí nhân lực và công phu, so ngoài núi chế đồ cưới còn muốn lãng phí. Nhưng nếu là tìm được gỗ tốt, làm ra dụng cụ khiến người sáng mắt.

Vì thế, mấy người lại khơi dậy một đợt kế hoạch mới đầy nhiệt tình.

Không biết qua bao lâu, thanh âm đàm thoại giảm xuống, thôn núi trong đêm yên lặng hẳn.

Đỗ Quyên giả寐 nghe người ta nói, Phùng Thị bên cạnh đã sớm chìm vào giấc ngủ. Nàng đau khổ 2 buổi tối, hôm nay đem bí mật trong lòng nói hết ra, phảng phất đỡ xuống gánh nặng, tâm thần buông lỏng, mệt mỏi ập đến, dễ dàng liền ngủ say.

Nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, Đỗ Quyên cũng thấy an tâm, mông lung đi vào giấc ngủ, ngay cả bà ngoại nghỉ ngơi lúc nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thắng Lợi Trở Về

Ngày hôm sau, Đỗ Quyên bị tiếng ồn làm bừng tỉnh.

Mở mắt nhìn, bên ngoài trời còn chưa sáng, trong phòng thấp sáng đèn dầu.

Phùng bà mẹ ăn mặc gọn gàng, không phải chải đầu cài hoa, mà là vì vào núi chuẩn bị, tay chân cả người đều bao kín, còn vừa dặn Phùng Thị: “Người ăn xong nghỉ một hồi. Đợi buổi sáng đổi bụng, lại múc một chén canh gà ăn, nương cũng nên trở về.”

Phùng Thị bụng bát gì đó ăn, cũng không nói.

Phùng bà mẹ nói xong, quay đầu phân phó Hoàng Tước nhi: “Tước Nhi, ở nhà. Nghe nương người sai bảo, làm chân chạy. Đợi trời sáng, thỉnh Thím Lâm lại đây hỗ trợ cho muối muối bú sữa. Trứng gà ta chuẩn bị xong, lúc đi đem qua, nói bà ngoại đưa ...”

Sớm như vậy bị đánh thức, Hoàng Tước Nhi cũng không buồn ngủ, thực tỉnh thần, nghe bà ngoại dặn dò, gật đầu không ngừng.

Bên ngoài, các nam nhân cũng bận rộn, tìm Đông hỏi Tây, nhắc nhở nhau:

“Đòn gánh dây thừng đều cầm rồi à?”

“Cầm rồi.”

“Đao đâu? Đao cắt xong, ngàn vạn lần đừng làm mất.”

“Minh Anh, giỏ này là của người, lúc đi đừng quên.”

“Vợ Hưng Phát, đem đồ ăn xếp vào. Trên đường ăn nữa.”

... ..

Phảng phất sợ làm người trong thôn thức giấc, mọi người nói chuyện đều giảm thấp xuống cổ họng, thanh âm nặng nề.

Loạn một trận, cuối cùng cảm thấy thỏa đáng.

Nhưng Phùng Trường Thuận lại không hài lòng, oán giận nói: “Nếu có một con chó mang theo vào núi thì tốt hơn. Con rể, không phải cha nói người. Người trong núi sao có thể không nuôi một con chó chứ!”

Phùng Hưng Phát cũng cảm thấy đây là một sự tiếc nuối, bởi vậy cười nhạo em rể không năng lực: “Ta thấy người bên ngoài đều nuôi. Là người sợ khó khăn. Chỉ nuôi hai người, còn đem Tước Nhi nuôi thành con quỷ nhỏ tóc vàng.”

Hoàng Lão Thực cười lạnh nói: “Trở về sẽ bắt một con chó nuôi.”

Ngữ khí thập phần xin lỗi, phảng phất như tính ngộ quá muộn, muốn lập tức bắt một con chó về, cũng không thể lập tức nuôi lớn mang lên núi, bởi vậy tỏ vẻ áy náy.

Rốt cục muốn xuất phát. Phùng Minh Anh chạy vào trong phòng như một trận gió, thanh âm hưng phấn không hề nén được nhìn Phùng bà mẹ thấp giọng thúc giục: “Nương, nhanh lên! Cha kêu đi kìa!”

Phùng bà mẹ vội vàng cầm lấy thùng đựng một cái bao, nói: “Đến liền! Đến liền!”

Vừa xả vạt áo đi ra ngoài, vừa dặn dò Phùng Thị, nàng rất nhanh sẽ trở về, con gái không nên gấp.

Phùng Thị sáng giọng: “Nương đi nhanh đi! Ta không phải trẻ con.”

Tiếng mở cửa đóng cửa vang lên, trong sân tiếng bước chân tạp nhạp dần dần đi xa. Sáng sớm bị người kinh động, trong thôn vang lên liên tiếp tiếng chó sủa, Hoàng gia lại yên lặng.

Đỗ Quyên cũng bị bọn họ gọi lên hưng trí, nhưng không có khả năng đi cùng, chỉ có thể từ đôi câu vài lời của mọi người cho ra một chút ấn tượng, cố gắng tưởng tượng cảnh hái trà, cắt măng, đốn củi. Không thể làm việc vất vả, trong tưởng tượng thập phần thú vị.

Đợi Hoàng Tước Nhi đóng cửa trở về, Phùng Thị nói: “Tước Nhi, đến ngủ thêm một hồi.”

Vì thế, ba mẹ con lại ngủ say.

Tuy người đầu đi, nhưng khi đi hết thấy đều an bài tốt, Phùng Thị không bận tâm như hai ngày trước, an tâm ngủ, dưỡng sức ở cũ.

Điểm tâm xong, hai mẹ con lại ngủ một giấc, tỉnh giấc, Phùng bà mẹ và Hoàng Lão Thực đã trở lại.

Phùng bà mẹ trở về không lên núi, Hoàng Lão Thực đưa nhạc mẫu trở về, thuận tiện đem lá trà hái được về, lại vội vàng vào núi.

Mặc dù Phùng bà mẹ mệt nhưng hết sức cao hứng, hưng phấn nói với con gái hái được bao nhiêu trà, lá trà sáng rõ thế nào, “Chúng ta đi 2 đỉnh núi, hái được 2 giò đâu. Nếu không phải lo chuyện trong nhà, ta còn muốn đi chỗ khác hái. Là người cha nói, chúng ta lại không đem bán, sao cho mình uống. Nhiều thế này, đủ uống một năm ta mới không đi, lại nói còn phải đồn cùi.”

Ngoài núi, thứ khác còn dễ nói, chỉ là trà này không phải nhà bình thường có thể uống. Nay dựa vào con rể, Phùng gia có trà uống, có thể mất hứng sao?

Phùng Thị thấy mặt nương đầy hưng phấn, mỉm cười nói đợi ngộ nhân, đem trà sao, bằng không mang ra ngoài dễ bị hư.

Phùng bà mẹ cười nói: “Cái này ta không biết.”

Phùng Thị nói: “Cũng không khó lắm, chính là một bên nhu một bên sao. Lại nói, chúng ta sao cho mình uống, không phải cầm bán, mà trà sao kém chút cũng không phải chuyện lớn gì.”

Phùng bà mẹ gật đầu, bận rộn đi nấu cơm.

Theo sau, Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát không ngừng chuyển cũi về nhà, một thờ hồn hể như trâu. Chuyển hai chuyển, chuyển không nổi nữa, liền ngồi ở nhà. Một góc sân chất đầy xanh đậm cảnh tùng cùng những nhánh cây khác.

Người trong thôn không rõ nội tình, thấy lú lười, đều nói Hoàng Lão Thực không thành thật, cha vợ và đại cữu tử không dễ dàng đến một chuyển, còn bắt thay mình làm việc.

Hoàng Lão Thực không xấu hổ cười, thập phần tự hào: ai kêu hấn cưới được khuê nữ trong sạch đâu, nhà người ta cũng không phải ai đều được như vậy.

Buổi trưa, Hoàng lão cha chuẩn bị kêu thông gia qua ăn cơm, nhưng tìm không thấy người, đều lên núi giúp đại con trai làm việc. Hấn không khỏi xấu hổ, ăn cơm xong, kêu con trai út cũng lên núi hỗ trợ.

Hoàng hôn buông xuống, người ra ngoài đều trở lại.

Sân Hoàng gia lại náo nhiệt lên, một người mang cây đuốc tẩm dầu tùng, chiếu sáng lên cho mọi người làm việc.

Cũi lừa không kịp thu thập, chỉ có thể đợi phơi nắng khô Hoàng Lão Thực tự mình chở.

Ngoài ra, cả nhà hợp lực làm khô một ngọn núi nhỏ, bắt đến bốn năm cân cá lớn nhỏ. Lập tức rửa rửa, nấu nấu, rất nhanh mùi cá bốn phía phòng bếp, chớ lại xao động bất an.

Còn có măng tươi, nấm núi, đều đổ dưới đất thu thập.

Nghe bên ngoài khí thế ngất trời ồn ào náo động. Đỗ Quyên ngủ một ngày, oa oa kêu to, mãi đến khi Phùng Minh Anh ôm nàng ra, nàng mới im tiếng.

Phùng Minh Anh lấy làm kỳ nói: “Nương, người xem đứa bé này cũng thích náo nhiệt. Mới vừa rồi còn khóc nháo không thuận theo, vừa ra tới liền ngừng khóc.”

Phùng bà mẹ đang và Hoàng Tước Nhi ngồi dưới đất bóc măng, nghe vậy ngẩng đầu cười nói: “Người cũng biết nói nàng là đứa bé? Đứa bé không phải đều là thích náo nhiệt! Nàng không hiểu, nghe tiếng người, trong lòng cũng kiên định. Nếu ném nàng một mình trên giường không để ý tới, nàng không khóc mới lạ.”

Phùng Minh Anh nói: “Tỷ tỷ không phải ở trong phòng sao? Nàng muốn ra ngoài chơi.”

Nói xong, cúi đầu nhìn Đỗ Quyên nói: “Người là tiểu Phong nha đầu, quý ham chơi, quý nghịch ngợm quý, quý gây sự ...”

Bị phong một đồng danh hiệu, Đỗ Quyên ngoảnh mặt làm ngơ, cười híp mắt nhìn.

Cây đuốc chiếu rọi xuống, bóng người trong viện nghiêng ngã, ngồi, đứng, ai nấy tự bận rộn. Bà ngoại và Hoàng Tước Nhi bóc măng. Cha và đại cữu tử thu thập cá. Ông ngoại và gia gia (ông nội) ở một bên nói chuyện phiếm, nói kinh nghiệm núi rừng và chuyện lý thú, người nghe được mùi ngon.

Mợ tại phòng bếp đem muối gõ vang vang, mùi cá cay nồng chui thẳng vào mũi. Đỗ Quyên nhin không được hắt xì, chọc tiểu di một trận cười giòn tan.

Cách vách, nhà Lâm Đại Đầu sớm ăn xong cơm tối. Mấy nhà cũng lại đây xem náo nhiệt, tiểu Lâm Xuân nhìn thấy Đỗ Quyên hưng phấn kêu to. Nàng mặc kệ hấn.

Tuy dọn cơm chiều trễ nhưng là một bàn người. Phùng Trường Thuận ra lệnh Hoàng Lão Thực gọi vợ tới, tư thái rất cao, thực thông tình đạt lý.

Cho nên, bữa cơm này ăn thật vui vẻ ấm áp.

Ăn xong, Hoàng đại nương chủ động đề nghị giúp thông gia sao trà.

Nàng có chút tuổi, việc này dĩ nhiên so với người trẻ tuổi có kinh nghiệm, bởi vậy Phùng bà mụ thập phần vui vẻ, cảm thấy vẫn là lão già nhà mình có kiến thức, biết đùa nghịch người.

Vì thế, hương thơm của cơm qua đi, trong phòng bếp lại truyền ra hương thanh mát của trà.

Bận đến đêm khuya, cũng không biết giờ nào, cả thôn đều ngủ, sân Hoàng Lão Thực vẫn sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lâm Gia Xuân Hạ Thu

Đêm khuya, Đỗ Quyên ngủ một giấc tỉnh lại, mọi người vẫn chưa ngủ, ăn khuya tại nhà chính. Vừa ăn vừa nói cười, không thấy vẻ thức đêm vất vả, tinh thần sức khỏe hết sức dồi dào.

“Canh nấm nui thật thơm! So với canh thịt cũng không kém.” Đây là thanh âm của đại cữu Phùng Hưng Phát.

“Thông gia an bài, vừa hái trà, đồn cùi, còn cắt măng, nhặt nấm, lươi cá, một ngày được rất nhiều thứ.” Đây là nải nải (bà nội), thanh âm mang theo nịnh hót.

Mọi người ồ ồ cười vang.

Phùng Trường Thuận cười nói: “Đâu có rảnh tâm trí! Hôm nay chúng ta định buổi sáng hái trà, sau đó đồn cùi, lươi cá cắt măng gì đó đều thuận tiện.”

Hoàng Lão Thực cười nói: “Là tiểu di. Ánh mắt của nàng sáng, lúc đồn cùi nhìn thấy một đám nấm như phát hiện vàng, gọi đến dọa người. Ta còn tưởng rằng nàng đập trúng rắn nữa. Vì thế mới hái được, tổng cộng được gần hai cân.”

Vì thế mọi người đều nhìn Phùng Minh Anh cười, nói nàng vận khí tốt.

Ăn xong, vợ chồng Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị cáo từ.

Phùng Trường Thuận vội vàng gọi thông gia lại, kêu Phùng bà mụ nói thăm vài câu, vì thế Phùng bà mụ vào phòng Phùng Thị, cùng con gái nói nhò một chặp.

Đỗ Quyên nghe nàng nói, ông ngoại phân phó, lấy vài bọ họ mang đến đưa cho thông gia.

Phùng Thị không tán thành cũng không phản đối, chỉ hờ hững nói: “Đều để trong rương phía sau giường.”

Thì ra phía sau giường còn có thùng ngăn tủ.

Phùng bà mụ liền mò đến phía sau giường, mở thùng cầm ra một xấp vải dệt màu xám in hoa và một khối bố hoa hồng đi ra ngoài.

Đỗ Quyên nghe nàng nói “Đây là một chút tâm ý, thông gia đừng chê cười, cầm may xiêm y mặc. Miếng này là cho tiểu thúc nàng, cho mấy đứa nhỏ làm xiêm y.”

Vì thế bên ngoài lại vang lên lời cảm tạ và khách sao, âm ỹ như cãi nhau, mang theo lời khiêm tốn của Phùng Trường Thuận, loạn một trận, người Hoàng gia thu nhận cáo từ.

Phùng Trường Thuận lại vội, thu thập chuẩn bị hành lý.

Phùng Thị kêu Hoàng Lão Thực vào phòng, phân phó hấn lên lều các, đem hạt dẻ sấy khô, hột đào, măng khô rau dại lấy xuống gói lại. Mấy thứ này từ năm trước để dành được, lưu trữ riêng đợi người nhà mẹ đẻ đến đưa lễ ở cũ, cho bọn họ mang về. Trong núi có gì, chỉ có thổ sản vùng núi đền đáp lui tới.

Lộn xộn vội một trận, mọi người mới ngủ, bốn phía triệt để an tĩnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng gia mẹ chồng nàng dâu dậy thật sớm, nấu chút com canh cho mọi người ăn. Phùng Trường Thuận vội vàng xếp đồ lên con lửa, gió trúc như củ chứa đầy ắp, lên đường về.

Phùng bà mẹ đã nói lưu lại chiếu cố con gái. Phùng Minh Anh làm nũng ăn vạ, nài nỉ cha mẹ một trận, cũng ở lại.

Lúc cha con Phùng Trường Thuận đi, Phùng Thị cũng rời giường đi ra. Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên, cùng Phùng bà mẹ, Hoàng Tước Nhi đều đứng ở cửa viện đưa tiễn. Hoàng Lão Thực xuất phát cùng nhạc phụ, muốn đưa bọn họ một đoạn đường.

Xa gần đều có người đứng ở cửa nhìn qua bên này. Cách vách Lâm Đại Đầu khiêng cuộc đi, thấy bọn họ đi ra, vội theo sau vài bước, tiến lên nhiệt tình hỏi: “Ông ngoại nàng, đi liên sao? Không ở thêm vài ngày?”

Phùng Trường Thuận cười đáp, “Ta cũng muốn ở lại vài ngày! Chỉ là trong nhà bỏ không được.”

Lâm Đại Đầu liền nói: “Lại đến nữa. Một năm cũng không thấy các người vào núi một chuyến.”

Phùng Trường Thuận thở dài: “Quá xa, đường lại khó đi.”

Nói chuyện, thấy vợ chồng Hoàng lão cha và vợ chồng Hoàng lão Nhi từ trong thôn đi tới, đưa 2 túi đan bằng cỏ, cương quyết để lên lưng lửa, nói là chút thổ sản vùng núi, không bán linh, thông gia đừng ghét bỏ.

Hàn huyền khách khí một phen, Hoàng lão cha dặn dò lần tới đến chơi, Phùng Trường Thuận cũng kính nhờ bọn họ chiếu khán con gái, sau đó 2 bên mới phát tay nói dừng.

Hoàng lão cha nhìn theo thông gia cho đến khi người đến đường lên núi, mới quay đầu về thôn.

Bên này Phùng bà mẹ nhìn Phùng Minh Anh phân phó nói: “Người không đi, cũng không thể ăn không ngồi rồi. Hôm nay không nắng lắm, nương đem chăn trên giường của tỷ người đi giặt, việc này do người làm. Giặt sạch cho ta.”

Vợ Đại Đầu đang ôm Lâm Xuân đi tới, nghe vậy phốc xuy một tiếng cười.

Phùng Minh Anh bị cười có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng thăm thì nói: “Giặt thì giặt!”

Vợ Đại Đầu vào nhà chính, cùng bà ngoại nói vài câu nhàn thoại rồi ngồi phía sau cửa, cởi bỏ vạt áo trước ngực, trước đem Lâm Xuân để vào vị trí, mới nhìn Phùng Minh Anh nói: “Đệ muội, đem Hoa Nhi tới ta cho bú sữa.”

Phùng Minh Anh liền đem Đỗ Quyên đưa cho nàng.

Đỗ Quyên thấy Lâm Xuân không ăn, mỉm cười nhìn nàng, bộ dáng “Có sữa cùng ăn”, hết sức buồn cười càng bất đắc dĩ.

Nàng không để ý hấn, quay vào ngực Thím Lâm dùng sức hút.

Đây là dùng trứng gà đổi lấy, không có ăn không!

Vừa ăn, vừa liếc mắt nhìn Lâm Xuân.

Quả nhiên, tiểu tử kia thấy nàng ăn, lập tức xoay mặt, cũng không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác dùng miệng sờ soạng đến đầu nhũ của mẹ mình, dùng sức ăn, ánh mắt lại ngắm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vài lần muốn cười, nhưng nghĩ bú sữa là chuyện lớn, mới nhịn được.

Vợ Đại Đầu thấy hai đứa bé đều ăn, mới nói chuyện với Phùng bà mẹ đang bận trong bận ngoài.

Thấy nàng thật sự đem ra giường và chăn trên giường Phùng Thị thay đổi, ôm sợi bông phơi dưới ánh mặt trời, lại ra lệnh Phùng Minh Anh cầm thau gỗ đến ngâm, nhân tiện nói: “Đội lát nữa chà, ta mang muối từ đi vào thôn giặt. Chúng ta giặt xiêm y đều giặt ở dòng sông trong thôn. Kia nước lớn, đủ giặt.”

Phùng Minh Anh không lên tiếng.

Vợ Đại Đầu lại nói: “Nếu muối từ xấu hổ ngại người trong thôn nhiều, vậy chúng ta đi thôn phía đông. Kia có một con suối nhỏ, chảy ra thôn ngoài, gọi Đê Hà. Nước cạn chút, cũng giặt được.”

Đang nói, trên đường thôn những đứa trẻ chăn trâu đã trở về, ngồi trên lưng bò, giương giọng hướng Lâm gia hô: “Thu Sinh, ăn com chưa? Ăn com xong chúng ta cắt cỏ heo đi!”

Cách vách liền truyền đến một tiếng “Ăn rồi. Khi nào thì đi?”

Trẻ chăn trâu nói: “Đội người tới nhà của ta. Chờ ta ăn com rồi đi.”

Thu Sinh lại lên tiếng.

Vợ Đại Đầu không cho rằng việc này và nàng có liên quan, cũng không suy nghĩ nhiều, như cũ nhàn thoai và Phùng bà mụ, nói mùa màng năm rồi, nói thu hoạch, nói cuộc sống.

Lúc này, một đứa sáu bảy tuổi, trên đỉnh đầu là búi tóc nhỏ, bốn phía một vòng tóc ngắn, một tiểu tử đen đúa, trên lưng đeo một cái giỏ trúc so với lưng hấn còn to hơn, chạy đến bên ngoài viện Hoàng gia, hướng trong phòng kêu lên: “Nương, ta đi cắt cỏ heo.”

Đây là con trai cả Lâm gia Lâm Thu Sinh. Hấn và cha hấn 10 phần giống nhau.

Vợ Đại Đầu trừng quát: “Cắt cỏ heo cái gì? Ngươi muốn tranh thủ thời gian đi chơi. Ở trong nhà ngọc cho ta, không cho đi! Đợi lát nữa nương phải ra sông giặt xiêm y, còn phải ra vườn hái rau, trở về nấu cơm, rất nhiều chuyện. Ngươi đi, ai chiếu khán Hạ Sinh và Xuân Nhi?”

Đứa nhỏ Lâm gia, ấn theo mùa ra đời đặt tên, Thu, Hạ, Xuân đều có, chỉ thiếu cái đông.

Lâm Thu Sinh nghe xong do dự, quay đầu nhìn vào thôn, 10 phần không muốn buông.

Mùa xuân là mùa sinh sôi nảy mầm. Thôn trong núi, ruộng đồng đối với trẻ con có sự dụ hoặc vô cùng. Lúc này không cho hấn đi ra ngoài, bắt ở nhà chiếu khán đệ đệ quả thực là một trừng phạt. Huống hồ hấn nghĩ, mình không phải đi chơi, hấn đào rau dại trở về cho heo ăn, giảm đi lương thực không nói, còn có thể cắt chút măng trở về xào ăn.

Đứa bé ngẫm nghĩ một phen, cảm thấy mình đang làm “chính sự”, cũng không có ham chơi. Quay mặt lại thấy đệ đệ Hạ Sinh từ trong sân đi ra, cảm rõ nhỏ, hô “Ca! Ca!”, chạy như điên, la hét cũng muốn đi cắt cỏ heo.

Lâm Thu Sinh đột nhiên nhanh trí, vội nhìn nương nói: “Đệ đệ ngủ, kêu Hạ Sinh nhìn. Tước Nhi còn làm việc, sao ta không thể làm chứ?”

Một câu nói làm mọi người trong nhà Hoàng gia đều cười, Hoàng Tước Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đồng Ngôn Vô Kỵ*

* Lời nói của trẻ con không có cổ kị

Vợ Đại Đầu mắng: “Hạ Sinh còn cần người chiếu khán, có thể trông em sao? So với Tước Nhi, nếu hai anh em ngươi có một nửa năng lực, nhu thuận như Tước Nhi, ta chết cũng nhắm mắt. Ngươi đừng lăm bằm, mau đi về nhà cho ta. Ta lập tức sẽ trở lại.”

Lâm Thu Sinh thấy kế hoạch và ước hẹn cắt cỏ heo với đồng bọn muốn thất bại, trong lòng không phục, lại nói ra ngôn ngữ kinh người: “Vậy đem đệ đệ qua nhà Tước Nhi. Mẹ đem sữa nuôi con người ta, giúp chúng ta coi chừng đệ đệ một chút cũng không được?”

”Phốc” một tiếng, Đỗ Quyên bị sữa làm sặc.

Thật là cha nào con nấy a!

Phùng bà mụ, Phùng Minh Anh nghe xong đều ngăn người, đồng loạt ngừng việc trên tay.

Vợ Đại Đầu then quá thành giận, trên mặt biến đen biến hồng, miệng mắng: “Ngươi, quý đáng chém đầu! quý ôn! Ngươi ăn nói không biết chừng mực, không biết học cái tốt!”

Nói xong muốn đứng dậy đuổi đánh hấn.

Thân mình vừa động, mới phát hiện trong ngực còn ôm 2 đứa bé đầu.

Đành phải ngồi như trước, đem đầu thò ra cửa, đối với ngoài cửa mắng: “Ngươi chờ cho ta! Đợi lão nương về, chặt hai lỗ tai ngươi xuống cho cha ngươi nhắm rượu!”

Lâm Thu Sinh thấy chuyện không ổn, sớm nhanh chân chạy vào thôn.

Hạ Sinh đuổi sát theo phía sau.

Thu Sinh dừng chân lại, quay mặt quát mắng đệ đệ, muốn hấn trở về.

Hạ Sinh không trở về, cột nhà nhìn anh trai, thề cùng hấn tiến thoái.

Thu Sinh không còn cách nào, lớn tiếng hướng Hoàng gia hô: “Nương, ta chiếu khán Hạ Sinh. Đi !”

Ý của hấn là, 2 đệ đệ, hấn chiếu khán một đứa, cũng tính là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Về phần Xuân Nhi, nha đầu Hoàng gia bú sữa của mẹ, nên giúp chiếu khán đệ đệ.

Vợ Đại Đầu tức giận đến sôi lên, nhìn về hướng thôn trang mắng không ngừng.

Tuy Thu Sinh đồng ngôn vô ky, lại nói trúng tâm bệnh của Phùng Thị, ngay cả Phùng bà mụ cũng không nhịn được, “cán người miệng mềm” chính là như vậy.

Bởi vậy, Phùng bà mụ liền khuyên nhủ: “Đừng mắng. Hấn là một đứa nhỏ, muốn hấn chiếu khán em bé còn bú sữa là có chút làm khó hấn. Hấn nghĩ cũng không sai, để Xuân Nhi ở đây cũng tốt. Bảo Minh Anh coi, ta và người ra sông giặt. Minh Anh trông một đứa là chiếu ứng, 2 đứa cũng là chiếu ứng, lại không phí bao nhiêu công sức.”

Lúc trước nàng nói giỡn, không thật lòng muốn tiểu khuê nữ đi giặt xiêm y.

Một là nàng còn nhỏ, sợ nàng không giặt nổi chăn lớn. Hai là bởi vì Minh Anh đã 12 tuổi, con gái ở nông thôn không giống tiểu thư khuê các quý như vàng bạc, nuôi tại khuê phòng không gặp người, nhưng cũng muốn tránh những người này. Ở đây dầu gì cũng là ngoài thôn, sợ nàng ra sông đi bị người nói.

Phùng Thị cũng ở trong phòng kêu lên: “Lâm tẩu tử, đặt Xuân Nhi ở đây đi, người bận người cứ đi. Xuân Nhi và Hoa Nhi ở chung, cũng không khóc nháo, thật ngoan, không phiền toái bao nhiêu.”

Vợ Đại Đầu ngấm lại cũng đứng, lại nói nàng cũng không có cách nào, chẳng lẽ đem con trai đeo trên lưng xuống sông giặt xiêm y, nhìn mẹ con Phùng Thị sượng mặt, nên cười nói: “Như thế... Xuân Nhi của ta thấy Hoa Nhi nhà người liền vui vẻ. Vậy ta để hấn ở đây. Phiền Minh Anh để ý chút.”

Phùng Minh Anh vội nói không có việc gì.

Đỗ Quyên nghe các nàng “Xuân Nhi” “Hoa Nhi” gọi, miễn bàn không được tự nhiên.

Bú xong, Vợ Đại Đầu và Phùng Minh Anh một người ôm một đứa, đưa vào trong phòng, nàng mới về nhà giặt xiêm y.

Phùng Minh Anh ngồi trên giường thiêu thừa may vá nói chuyện với tỷ tỷ, vừa chiếu khán 2 đứa bé. Hoàng Tước Nhi cũng ở một bên nhìn, nhất thời làm chân chạy.

Tiểu Lâm Xuân có thể ngồi có thể leo, không chịu nằm yên, hưng trí bưng bưng khởi động thân mình nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm thấy tiểu tử này thuần túy đem mình làm món đồ chơi, thập phần buồn bực, lại sợ hấn khóc nháo thêm phiền toái cho tiểu di, đành phải bồi hấn vui cười. Cũng không biết là mình chọc hấn chơi, hay là hấn đùa chơi mình.

Nhưng nàng nhỏ hơn Lâm Xuân, không có tinh thần tốt như hấn, chơi một hồi liền muốn ngủ. Lại sợ mình không để ý tới hấn, phát sinh ra sự kiện dè người như lần trước, quay đầu bị hấn chặn miệng mũi nghẹn chết, chẳng phải càng bị đát hơn? Vì thế, nàng tìm biện pháp dỗ tiểu tử này ngủ, thế giới liền thanh tịnh.

Vì thế nàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, một lát nữa lại mở, hướng Lâm Xuân nhìn một hồi, lại nhắm lại.

Quả nhiên, qua vài lần, Lâm Xuân cũng đồ nghiêng, học nàng nhắm mắt lại.

Vừa ăn no, rất nhanh 2 đứa bé đều ngủ.

Phùng Minh Anh nửa ngày không nghe thấy động tĩnh, thăm dò nhìn vào giường. Thì ra đều ngủ, nàng vừa ý nhìn Phùng Thị cười nói: “Hai đứa này thật nghe lời, cũng không khóc, cũng không làm khó, chơi mệt mỗi lần ngủ. Thật tốt!”

Ngày hôm qua Phùng Thị ngủ đủ, hôm nay muốn xuống giường, nhưng lão nương không cho, chỉ phải tiếp tục ở trên giường.

Nàng thấy em mình cắt vải thành hình vuông, hợp lại thành một khối, đủ mọi màu sắc rất đẹp, không biết là cái gì, liền hỏi: “Đây là cái gì?”

Phùng Minh Anh đắc ý gio lên, cười nói: “Qua hai tháng nữa trời sẽ nóng, ta giúp Hoa Nhi làm một bộ quần áo hoa. Đẹp, còn tiết kiệm vải.”

Phùng Thị cau mày nói: “Phí công phu! Nàng hiện tại chưa biết đi, đều đặt lên giường, trên người đeo tã. Lại nói, trẻ con lớn nhanh như gió, may xiêm y tốt như vậy, mặc không được vài ngày.”

Nàng nguyên bản là người thô ráp, không cẩn thận tỉ mỉ như những cô gái bình thường khác. Lấy chồng, sinh con, vì sinh hoạt mệt mỏi, bất cứ việc gì càng giản tiện, cho nên mới có lời này.

Phùng Minh Anh không giống vậy. Là thiếu nữ thích đẹp, nên giận trách: “Lại thế nào, cũng không thể vì sinh con gái thân trần, xiêm y vẫn phải mặc.”

Phùng Thị suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Vây nguoi làm lớn một chút, đem tay áo làm dài hơn một chút, cuốn lại, chờ nàng trưởng thành, lại thả xuống, vật áo cũng làm lớn chút.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Được, tốt! Ta làm thật dài, cuộn lên bốn năm lần. Hoa Nhi lớn một khúc, thả xuống một lại; lớn một khúc, lại thả xuống một lại, mặc cho đến khi nàng biết chạy khắp nơi. Được chưa?”

Phùng Thị bị nàng đùa cười, liếc nàng một cái.

Đợi đến khi vợ Đại Đầu và Phùng bà mụ giặt xiêm y trở về, thấy Lâm Xuân ngủ thật an ổn, tất nhiên là yên tâm. Vội thay tã cho hắn, rồi về nhà hái rau nấu cơm.

Bận rộn việc nhà xong, lại chạy tới cho 2 đứa bé bú sữa, cũng không có hồng việc.

Hoàng gia có Phùng bà mụ và Phùng Minh Anh giúp, ngày cũng đâu vào đấy. Phùng Minh Anh còn thường ôm Đỗ Quyên ra sân thông khí ngắm phong cảnh, làm cho nàng cảm thấy cuộc sống này hết sức thích ý.

Như thế qua hai ngày, phiền toái tới.

Phùng Thị đã chính thức xác định không sữa, Đỗ Quyên chỉ có thể dựa vào vợ Đại Đầu nuôi nấng.

Lâm Đại Đầu liền tìm lý do lại đây, nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng bà mụ nói: “Như vậy không được. Nương Xuân Nhi nuôi 2 đứa bé, cả ngày bận rộn đến mức xoay quanh không nói, thân mình cũng chịu không nổi. Mất thấy gần tới vụ xuân, tiếp tục như vậy không một chết mới lạ.”

Hoàng Lão Thực ngây ngốc hỏi: “Không phải cho nguoi trứng gà sao?”

Lâm Đại Đầu nhếch miệng, nói: “Ta nói Lão Thực huynh đệ, nguoi thật đúng là Lão Thực! Mấy cái trứng gà tính cái gì? Ta nghe nói những gia đình giàu có thỉnh vú em, cho ăn tốt, uống tốt, còn có tiền công đâu, nào có tùy tiện 2 trứng gà liền đuổi đi? Sữa là máu của nương, nguoi nghĩ có dễ dàng?”

Hoàng Lão Thực á khẩu không trả lời được, hắn sao biết được chuyện gia đình giàu có là như thế nào.

Phùng Thị không chịu nổi, tính cách nàng mạnh mẽ, nghe không được lời như vậy.

Muốn tranh khẩu khí thì không thể bú sữa Lâm tẩu tử. Một là sợ không nuôi sống con gái nhặt được này; hai lại sợ mặt Lâm tẩu tử khó coi, từ đó hai nhà xa lạ. Tính tình nàng quật cường, khó được cùng Lâm tẩu tử chơi thân nên không muốn làm căng. Đều ở cách vách, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, gặp mặt không nói lời nào mới khó chịu.

Phùng bà mụ cũng chịu không nổi, đem lời giao phó của Phùng Trường Thuận quên sạch sẽ.

Bởi vậy, hai mẹ con vừa sinh khí lại hổ thẹn, vừa vẩn trong nhà mới giết con gà, Phùng Thị kêu lão mẹ chặt một nửa, lấy thêm hai mươi trứng gà cho Lâm Đại Đầu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giết Địch 1000, Tự Tổn 800 (1)

Thấy Lâm Đại Đầu cảm gà hài lòng đi, Đỗ Quyên sinh khí.

Có thể tính sổ như vậy sao?

Cho là thỉnh vú em cũng không thể tính như vậy đi!

Ví như kiếp trước, vô luận Bắc Kinh hay Thượng Hải giá hàng có cao bao nhiêu, nơi nông thôn xa xôi, tiền công và giá hàng không thể cùng người ta so, bằng không còn có thể sống sao?

Nhưng là, bà ngoại và nương, còn có cái kia Lão Thực cha ——

Ai! Sao lại nghĩ không ra chứ?

Chuyện Lâm Đại Đầu tìm Hoàng gia muốn này nọ bị vợ hắn biết, đồ mặt mắng, muốn đem đồ vật trả lại, nam nhân không cho. Lúc nàng đến Hoàng gia cho Đỗ Quyên bú, xấu hổ không thôi, làm cho Phùng Thị an ủi nàng nửa ngày.

Nếu không phải do Đỗ Quyên đang lúc bú sữa, từng nghe vợ chồng bọn họ ngầm nói chuyện, còn cho rằng đây là bọn họ cố ý diễn Song Hoàng đâu.

Nàng xem như đã nhìn ra. Lâm gia và Hoàng gia vừa vặn tương phản, là Lâm Đại Đầu đương gia. Đừng nhìn Thím Lâm lời nói vang dội, kỳ thật chuyện lớn nàng không làm chủ được. Còn nữa, nữ nhân dễ mềm lòng, mặc dù Lâm Đại Đầu nhỏ nhen tham lam, nhưng thật thương vợ, nàng sẽ không xé rách mặt cùng hấn nháo.

Tính tình Đỗ Quyên, không dễ dàng tức giận, trên đời này không chuyện gì khiến nàng dễ bụng lâu.

Nhưng là, việc trước mắt này lại làm cho nàng không thể tiêu tan.

Nếu là nàng, làm thế nào cũng được, là Hoàng gia.

Đầu tiên, Phùng Thị không phải là mẹ ruột của thân thể này. Tiếp theo, Phùng Thị lần này sinh con nơi núi hoang thật sự đau khổ, khí sắc trên mặt vẫn chưa khôi phục lại. Còn nữa, trong nhà đã ít đồ như vậy, nếu Lâm Đại Đầu cách năm ba bữa đến cướp đoạt, nàng có thể nào ngồi yên không để ý đến?

Lâm Đại Đầu một lần muốn hai mươi trứng gà và một bình mỡ heo, Đỗ Quyên tính tốt cũng không thể nhịn được nữa.

Nàng nghĩ, tốt xấu mình xuyên việt đến, một đứa bé con còn chưa đầy tháng, vậy cũng không thể tùy ngơoi một nông phu nông thôn khi dễ.

Nói ra, mất mặt!

Vì thế, chàng vạng tối Phùng bà mụ đưa nàng đi Lâm gia bú sữa, nàng tuyệt thực, cự tuyệt bú sữa!

Phùng bà mụ và vợ Đại Đầu đều không biết xảy ra chuyện gì, trăm loại làm dịu và đùa, Đỗ Quyên không ăn.

Phùng bà mụ hoảng hốt không thôi, nói: “Đừng ngã bệnh đi?”

Lão thái thái hết xoa đầu lại sờ bụng, không tìm ra duyên cớ. Đỗ Quyên lại không khóc nháo, nhắm mắt lại giống như mê man.

Vợ Đại Đầu sờ trán Đỗ Quyên, nói: “Không nóng. Hẳn là không có việc gì. Nếu không tốt, sao nàng không khóc?”

Phùng bà mụ nghe xong cảm thấy có lý, nhưng Đỗ Quyên không bú sữa, vậy phải làm sao bây giờ?

Đành phải ôm về, nói với Phùng Thị, nghĩ biện pháp khác.

Ra khỏi Lâm gia, Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra.

Hừ, hừ, hừ!

Người đáng chết Lâm Đại Đầu, cho bản cô nương xem tốt lắm!

Sau khi trở về, Phùng Thị lặng người nghe Đỗ Quyên không bú sữa, ngạc nhiên, lại một phen tra xét, cả nhà đều vây quanh giường.

Trong lòng Đỗ Quyên oán giận nói, ta không khóc, các ngơoi hoảng cái gì? Có công phu này, không bằng nấu chút cháo dứt ta.

Nói thật, nàng thật đói bụng.

Nay ăn ngon đáng đáp tốt, đến giờ liền đói bụng.

Nhưng là, Phùng bà mụ và Phùng Thị đâu biết tâm tư nàng. Nàng đang bú sữa ngon lành, bỗng nhiên hôm nay không ăn, đều cho rằng người nàng không thư thân, ai nghĩ tới nấu nước cơm dứt nàng!

Phùng Thị trầm ngâm, muốn ôm nàng vào trong thôn, tìm bà mụ lớn tuổi xem.

Theo nàng nói, thôn Thanh Tuyền có lão nhân đều sống đến tám chín mươi tuổi, trên trăm tuổi cũng có mấy người. Những người này sống lâu, từng trải, nếu trẻ con trên người dính đồ không sạch sẽ, bọn họ có thể nhìn ra.

Đỗ Quyên nghe xong oán thầm, cái này căn bản là mê tín!

Nhưng nàng ngẫm lại, bà mụ giúp nàng tám ba ngày, cảm thấy mắt tương đối tốt hơn những người này, vì thế nhắm mắt đếm dê, cố gắng vượt qua cơn đói khát ngủ.

Quả nhiên rất nhanh sẽ ngủ.

Phùng bà mụ nghe con gái nói, vội vàng nói: “Ta và con rể ôm nàng đi, ngơoi không cần đứng lên.”

Vì thế, Hoàng Lão Thực và nhạc mẫu, ôm Đỗ Quyên đi vào thôn tìm lão nhân xem.

Tìm mụ bà lần trước —— Vương nãi nãi.

Vương nải nải dùng ngón tay khô gầy sờ Đỗ Quyên từ đầu đến chân một lần, chậm thanh nói: “Tốt thực. Không có chuyện gì. Nàng không bú sữa, có phải vì vợ Đại Đầu, ăn gì đó, sữa có vị? Người thử nấu chút nước com dứt nàng, xem ăn hay không.”

Đỗ Quyên đói bụng ngủ, đến và ngủ không nổi, bị nàng vuốt trên người, lại tỉnh. Lúc này nghe thấy lời của nàng, quả thực muốn hoan hô “cao nhân”.

Vì để ổn thỏa, nàng như cũ không dám mở mắt.

Phùng bà mụ nghe Vương nải nải nói có lý, vợ nói trở về thử xem, liền cáo từ.

Về đến nhà trời đã tối.

Phùng bà mụ đem lời của Vương nải nải nói lại cho Phùng Thị nghe, phản phó Phùng Minh Anh nhanh chóng đi phòng bếp nấu nước com.

Đêm đó, Đỗ Quyên thật biết điều uống một chén lớn nước com, dùng hành động chứng minh sữa vợ Đại Đầu có vấn đề, không phải thân mình nàng có vấn đề, sau đó hài lòng đi ngủ.

Phùng Thị đuổi người nhẹ nhàng thờ ra, khen nàng nhu thuận nghe lời.

Đỗ Quyên ngủ, Lâm gia cách vách lại đối nghịch —— tiếng khóc tiều Lâm Xuân vang tận mây xanh, quanh quẩn tại thôn Thanh Tuyền dãy núi bốn phía bao quanh.

Những ngày trước hẳn đều theo Đỗ Quyên cùng ăn và ngủ, chơi và cười, ai ngờ hôm nay Đỗ Quyên không bú sữa, hẳn nên làm như thế nào cho phải?

Hắn không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể khóc nháo không thuận theo.

Vợ Đại Đầu dỗ cách nào cũng không được, đành phải ném hắn cho nam nhân.

Lâm Đại Đầu có thể có cách gì?

Hắn bị Lâm Xuân nháo thành 2 cái đầu lớn, ôm hắn ở trong phòng đi qua đi lại, đong đưa, hát ru, làm mặt quỷ, phát ra âm thanh quái dị, bắt Thu Sinh và Hạ Sinh lộn nhào... Biến thành trẻ con đa dạng đùa giỡn. Nhưng mà, tiều Lâm Xuân nhiều lần dừng lại nhìn một chút, lại khóc tiếp.

Tiều từ này khóc suốt, khóc thẳng đến nửa đêm, khóc đến cô hống đều khàn khàn. Cuối cùng đại khái khóc mệt mỏi, không khí lực, mới mơ màng ngủ. Trong lúc ngủ mơ thỉnh thoảng còn thút thít một tiếng, bấu môi, thập phần đáng thương.

Trên dưới Lâm gia lúc này mới yên ổn, ai nấy tự ngủ.

Vợ Đại Đầu nhớ kỹ con trai buổi tối còn chưa bú sữa, liền cẩn thận nghiêng người đem đầu nhũ nhét vào trong miệng hắn.

Tiều Lâm Xuân đang ngủ bỗng năng cảm thấy bụng đói, rất tự nhiên ăn.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đối với con trai bỗng nhiên khóc nháo, vẫn hồ đồ. Giăng co một đêm, mệt muốn chết, không cố nổi, ngủ quan trọng hơn.

Cứ tưởng rằng không sao, ai biết sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Xuân lại khóc lên.

Lâm Đại Đầu tâm phiền ý loạn, ôm hắn đi trong sân.

Di! Hắn phát hiện đến trong sân, Lâm Xuân liền ngừng khóc.

Nếu xoay người trở vào, hắn lại khóc.

Vì thế, hắn liền đứng tại trong viện, chỉ vào gà trống vừa thả ra cho con trai chơi.

Lâm Xuân nhìn một hồi, lại khóc lên.

Lâm Đại Đầu bận rộn đến mức đồ trôi chảy nói: “Đi, đi. Chúng ta đi xem Hoa Nhi muội muội.” Chân không ngừng, đi ra ngoài hướng Hoàng gia.

Di, con trai lại không lên tiếng!

Lâm Đại Đầu phát hiện không thích hợp. Hình như con trai muốn đi Hoàng gia.

Nhớ tới lời vợ nói, mỗi lúc con trai bú sữa, nhất định muốn đợi nha đầu Hoàng gia kia ăn hắn mới bằng lòng ăn, không khỏi tỉnh ngộ, vội quay đầu về nhà tìm vợ.

Không hề ngoài ý muốn, Lâm Xuân lại khóc lên.

Vì thế sáng sớm, Lâm Đại Đầu mang theo tiểu Lâm Xuân như lửa cháy xông đi tới Hoàng gia, oa lap oa lap đem Lâm Xuân tới qua và sáng nay nháo nói một lần. Phùng bà mẹ nghe được trợn mắt há hốc mồm.

”Chả trách tới qua ta nghe Xuân Nhi khóc đến nửa đêm, còn tưởng rằng làm sao đâu!”

Con nhà người ta như vậy đều vì vợ Đại Đầu cho con gái mình bú sữa tạo nên, Phùng Thị đương nhiên không thể mặc kệ, vội đem Đỗ Quyên còn đang ngủ ôm dậy, đưa cho Vợ Đại Đầu bú sữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giết Địch 1000, Tự Tổn 800 (2)

Trong lúc ngủ mơ miệng Đỗ Quyên bị nhét đầu nhũ vào, lại có người tại bên tai rì rì nói: “Bú sữa nha —— Hoa Nhi bú sữa nha —— “

Nàng không nhịn được phát tay, “Chán ghét! Có để người ngủ hay không?”

Tuy không kiên nhẫn nhưng nàng vài ngày nay quen bú sữa, miệng ngậm đầu nhũ liền hút.

Mới hít một hơi, liền đột nhiên giựt mình tỉnh lại.

Không đúng, sao lại bú sữa ?

Vừa mở mắt nhìn ——

Ha ha! Quả nhiên là Thím Lâm tới.

Lâm Xuân tiểu tử kia như mọi khi, ngồi ở một bên đùi của mẹ nó, bày xong tư thế nhìn nàng, phảng phất hỏi nàng “Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong ta liền khởi động.”

Đồ ăn hàng!

Bất quá đứa bé này thật thức thời, quá ra sức, nếu không phải trước mặt mọi người, nàng muốn thưởng hấn một cái hôn gió.

Đỗ Quyên đương nhiên không ăn, không chỉ như thế, còn lên tiếng gào khan.

Nàng đã sớm chú ý đến thói quen tiểu Lâm Xuân: đó là chờ nàng bú sữa. Nàng nói ăn, hấn mới ăn. Nàng không ăn, hấn cũng không ăn.

Cho nên, nàng muốn ra chiêu số “tuyệt sữa“. Bản cô nương sẽ không bú sữa của mẹ người, coi người làm thế nào!

”Giết địch 1000, tự tổn 800“, bất cứ giá nào nàng phải chịu đói hai ngày, xem kết quả lại nói.

Ai ngờ đi một chuyến đến nhà Vương nãi nãi, chuyện chịu đói đều miễn.

Có nước cơm ăn, nàng còn sợ gì?

Nàng kiếp trước là giáo sư trung học, rất ít tiếp xúc nhi đồng, lại nghe thuộc hạ ở trường là cô giáo dạy trẻ nói qua. Sinh hoạt tập tính của trẻ nhỏ một khi bị phá hư hoặc thay đổi, sẽ sinh ra bất an và khó chịu, do đó dẫn đến biểu hiện khác thường, thậm chí buổi tối bé khóc nháo, cũng không nhất định là sinh bệnh, đều có duyên cớ.

Cho nên nàng nghĩ, nếu nàng kiên trì không bú sữa, tiểu Lâm Xuân sẽ thế nào đây?

Thế nào, không cần đoán, chỉ nhìn trước mắt. Thím Lâm hôm nay tới sớm hơn bình thường, hơn nữa bộ dáng chưa ngủ đủ, đầu tóc mặt mũi rối bù bần thiêu, hình dung chật vật. Hiển nhiên tới qua Lâm Xuân khóc náo loạn. Đáng tiếc nàng ngủ, không nghe thấy.

Lúc này, nàng đương nhiên muốn thừa thắng xông lên, đem chiêu “tuyệt sữa” tiến hành.

Đỗ Quyên khóc, tiểu Lâm Xuân không khóc theo nhưng không bú sữa mẹ, chỉ mong chờ nhìn Đỗ Quyên, còn dùng tay sờ nàng.

Tiểu oa nhi biết sẵn sóc!

Đỗ Quyên không để ý tới hấn, nhắm mắt, quay đầu, tiếp tục giả bộ ngủ.

Lâm Xuân sững sờ. Người lớn cũng sững sờ.

Phùng Thị thấy tình hình như vậy, vội vàng hỏi vợ Đại Đầu: “Người có phải ăn thứ gì không? Hoa Nhi nhà ta không bú sữa người, dứt nước com nàng uống.”

Vợ Đại Đầu chấn động, “Thật sự?”

Phùng Thị khẳng định gặt đầu.

Phùng bà mẹ cũng chứng thực, nói tới qua sau khi nàng ôm cháu ngoại trở về, vì không yên lòng, liền theo con rể đi tìm Vương nãi nãi trong thôn coi, là Vương nãi nãi nhắc nhở bọn họ.

Vợ Đại Đầu về mặt đưa đám nói: “Ta chưa ăn cái gì xấu xa này nọ nha! Điều theo mọi khi. Tốt như vậy, sao cả 2 đứa trẻ đều không bú sữa chứ?”

Nghe lời này, Lâm Đại Đầu ở bên ngoài lớn tiếng nói: “Sữa khẳng định không có việc gì. Xuân Nhi nhà ta tới qua ngủ còn ăn đâu, mẹ Xuân Nhi người quên? Là Hoa Nhi nhà người kén ăn, không chịu bú sữa.” Trong lòng hần tràn đầy oán niệm với Đỗ Quyên.

Hần không thể vào phòng Phùng Thị. Vợ Đại Đầu cho bú sữa, Hoàng Lão Thực cũng không tiện đi vào, cho nên hai người ở ngoài đợi.

Vợ Đại Đầu nghe chồng mình nói xong, vội cúi đầu tiếp tục dỗ Đỗ Quyên bú sữa.

Đỗ Quyên nghĩ không thể làm quá mức, để người ta gọi là yêu nghiệt, vì thế ăn trước 2 ngụm, sau đó buông ra, khóc. Ý kia thực rõ rệt: không phải nàng không ăn, là sữa vợ Đại Đầu ăn không ngon, nàng ăn không vô.

Vợ Đại Đầu bị nàng “hăm hại” trước mặt mọi người, không lời nào để nói, vừa xấu hổ lại khó chịu, lập lại mình không ăn cái gì không nên ăn, tóm lại cũng không nhớ nổi.

Đúng lúc này, Phùng Minh Anh bung nước com tiến vào, dùng 2 cái bát, để không bị nóng, lấy thìa trực dứt Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vội mở to miệng ăn.

Ai, nháo một buổi sáng, nàng không dễ dàng nha! Lại nói, nàng không chống đối nước com.

Mọi người thấy nàng ăn rất ngon lành, trên mặt mang nụ cười như có như không, trông mắt đều trừng ra ngoài.

Tuyệt hơn là, tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên ăn nước com, đem cái miệng nhỏ nhép nhép, còn nuốt nước miếng, hiển nhiên hần cũng đói bụng, cũng muốn ăn.

Phùng bà mẹ vội nhìn Phùng Minh Anh nói: “Dứt Xuân Nhi một thìa xem xem.”

Còn nhìn cái gì chứ! Có Đỗ Quyên, tiểu oa nhi ăn được thập phần vui vẻ.

Nước com tuy không so được sữa, hương vị cũng không sai.

”Đây chính là cách nôi com hương!” Mẹ nó tức giận đến nói thẳng.

Nếu không bú sữa, muốn ăn nước com, vậy thì trở về nấu nước com.

Miệng nàng lẩm bẩm, ôm Lâm Xuân đi ra ngoài.

Mới đi qua cửa, con trai liền lớn tiếng khóc lên.

Cái này phiền toái rồi, vấn đề mấu chốt không ở sữa của nàng, ở chỗ Lâm Xuân không nhìn thấy Đỗ Quyên sẽ khóc, còn muốn cùng nàng “dùng com”.

Trước đây là Hoàng gia xin Lâm gia bú sữa, bây giờ là Lâm gia xin Hoàng gia trông con. Vợ Đại Đầu cảm thấy mắt mặt, không để ý Lâm Xuân khóc nháo, cứng rắn đem hần ôm đi về.

Không quay về có thể làm gì?

Không phải chuyện một ngày hai ngày, cũng không thể đem con trai nuôi ở Hoàng gia, Hoàng Hoa Nhi lại không bú sữa của nàng.

Quả nhiên, về tới nhà hần nhin nước com như thường, Lâm Xuân như thường không ăn, như thường khóc!

Khóc một mõi rơi vào ngủ say, sau đó mẹ hần thừa dịp hần ngủ cho hần bú, thế này mới ăn.

Từ nay về sau, Lâm Xuân tỉnh lại nhất định khóc nháo, khóc một mõi ngủ mới bú sữa. Như thế qua hai ngày, vợ chồng Lâm Đại Đầu bị con trai chơi đùa không chịu nổi.

Nếu không sửa lại tập tính này, sau này làm thế nào?

Chạng vạng hôm đó, Lâm Đại Đầu ôm Lâm Xuân đến sân Hoàng gia dạo, không nói con của hắn không tốt, lại kêu Đỗ Quyên kén ăn, sửa người không ăn, uống nước com.

Ngày sau, vợ Đại Đầu lại tới cho Đỗ Quyên bú vài lần, nàng kiên quyết không ăn.

Hoàng Lão Thực đắc ý dào dạt cười nói: “Hoa Nhi nhà ta hiểu chuyện. Ai kêu người vượn tay đòi đồ? Nay nàng uống nước com, không bú sữa, tiết kiệm phí dụng vú em. Đại Đầu ca, con trai của người nháo như vậy, không biết là cũng muốn đi cầu chúng ta, trước kia thật không nghĩ tới. Khuê nữ ta nhẫn nại, không chịu thua kém giúp cha nàng!”

Người thành thật cũng có cửa không tốt, nói chuyện không biết quẹo ngoặt nhưng có thể làm người ta tức giận đến ruột đau.

Tuy Lâm Đại Đầu sinh khí, lại không bỏ đi.

Lâm Xuân y y nha nha gọi. Người khác không hiểu ý của hắn, làm cha hai ngày nay đã biết, hiểu được hắn muốn vào phòng tìm Đỗ Quyên.

Vừa vặn Phùng bà mẹ ẵm Đỗ Quyên đi ra, nhất thời hai mắt tiểu Lâm Xuân tỏa sáng.

Lâm Đại Đầu đành phải tiến lên, nhìn Đỗ Quyên lải nhải nói: “Tiểu tổ tông! Tiểu cô nãi nãi! Đại Đầu bá bá biết người lợi hại! Van cầu người bú sữa thật ngon được không? Đại Đầu bá bá không dám muốn đồ nhà người, ngay cả vỏ trứng cũng không dám muốn.”

Gia! Ta chính là đội người nói những lời này!

Đỗ Quyên nhìn hắn cười, âm thầm giờ tay làm dấu thắng lợi.

Đương nhiên, móng vuốt bàn tay nhỏ như móng chim của nàng đánh không vang, chỉ có thể khoa tay múa chân.

Hoàng Lão Thực cười ha ha nói: “Đây là người nói? Nếu là Hoa Nhi nhà ta bú sữa, không cho người muốn này nọ.”

Lâm Đại Đầu bắt quá là trêu ghẹo nói giỡn, không cho rằng Đỗ Quyên có thể nghe hiểu người lớn nói chuyện, nên không kháng cự bú sữa, cười gật đầu nói: “Là ta nói. Chỉ cần khuê nữ người chịu bú sữa, ta không cần tiền công vú em.” Chỉ cầu con trai đừng khóc là được.

Phùng bà mẹ khôn khéo, thương thức cười nói: “Khuê nữ chính là tri kỷ. Mặc dù nàng còn nhỏ nhưng thấy nương chịu khổ, cũng hiểu được.”

Lâm Đại Đầu làm như không nghe thấy, nghĩ nếu nha đầu nhà người thật là tri kỷ như vậy, không thành tình sao?

Vì thế, đội vợ Đại Đầu lại tới thử cho bú sữa, Đỗ Quyên bắt đắc dĩ ăn một hồi, không giống ban đầu không chịu dính. Điều này làm cho mọi người vui mừng như nhìn thấy ánh rạng đông.

Qua một ngày nữa, nàng khôi phục việc bú sữa.

Vợ Đại Đầu như trước đây nuôi 2 đứa bé, Lâm Xuân cũng không làm khó.

Lâm gia cũng an tĩnh, từ đó bên tai thanh tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khác Thường Vì Yêu

Mặc dù là nói đùa, Lâm Đại Đầu rất tuân thủ lời hứa, không hướng Hoàng gia muốn này nọ.

Sau khi mặt trời xuống núi, Phùng bà mẹ thu xiêm y phơi khô vào phòng, xoa tung chất đồng trên giường, khô mát lộ ra hơi thở của mặt trời. Nàng ngồi trên ghế gỗ trước giường, từng cái chậm rãi gấp, vừa cười nhìn Phùng Thị tựa trên giường nói: “Hắn thật từ chối. Lúc này nương muốn đưa trứng gà, hắn không nhận.”

Phùng Thị nhẹ nhàng dùng hai gò má chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng của Đỗ Quyên, hôn hai cái, ôm sát, mẹ cười ôn nhu, nhỏ giọng nói: “Khuê nữ ta có thể chế ngự được quỷ hẹp hòi khó chịu kia. Thật là khuê nữ tốt của nương!”

Phùng bà mẹ không nghe rõ, hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

Phùng Thị nói: “Chưa nói cái gì.”

Đỗ Quyên thật bất ngờ, mẹ không phải là người dễ dàng biểu lộ ôn nhu, nhìn cách nàng nói chuyện với Hoàng Tước Nhi là biết, nàng luôn quát lớn, cử động này thật khác thường, nghĩ là cảm thấy nàng nhỏ, không vương bận.

Bất quá, nàng cao hứng là được.

Cao hứng không quá hai ngày, lại xảy ra tình huống mới. Lâm Đại Đầu chẳng những không đến Hoàng gia muốn này nọ, ngược lại còn tặng đồ cho Hoàng gia. Đỗ Quyên nhất thời đối với hắn “nhìn với cặp mắt khác xưa”, không phải cảm động, mà là cảnh giác.

Này quá khác thường!

Phùng Thị cũng buồn bực, cảm thấy không thích hợp, bởi vì mấy thứ này không phải là vợ Đại Đầu đưa đến mà là Lâm Đại Đầu tự mình đưa đến.

Sáng sớm hôm đó, Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đứng trong sân dưới gốc đào, xem những trái đào non ngây ngô đầy lông mịn trên cành đào xấu xí.

Là tiểu di phát hiện cháu gái đặc biệt thích ra sân chơi. Tỷ như các nàng đang ở trong sân, nếu nàng quay đầu về phòng, Đỗ Quyên sẽ râm rì không thuận theo. Bởi vậy, chỉ cần nàng rảnh rỗi, liền ôm Đỗ Quyên ra sân thoáng khí.

Đỗ Quyên lại cố gắng ngoái cổ nhìn ra cửa.

Sáng sớm là lúc thôn Thanh Tuyền đẹp nhất.

Thôn trong núi nhiều sương. Lúc sương mù dày đặc, trong vòng ba trượng còn có thể thấy rõ thực vật, xa hơn là mây che sương lấp. Lúc này từ trong thôn nhìn lại, lượn lờ khói nhẹ bay bổng, phòng ốc và cây cối như hư thực mờ mịt không chừng, phảng phất như nổi trên đám mây.

Sáng sớm, cả người lẫn vật ra vào trên đường thôn, giống như trong tiên hiệp tiểu thuyết miêu tả xuyên qua pháp môn. Người ra vào đi tới đi lui, bỗng nhiên biến mất. Theo dõi xem, đột nhiên lại hiện ra một người, hoặc là một con trâu, trên lưng là một thôn đồng, bị sương mù nhuộm đậm giống như tiên đồng, làm người ta mơ màng sau mảnh sương mù dày đặc kia là một tiên cảnh.

Lâm Đại Đầu từ tiên cảnh đi ra như vậy, đi vào Hoàng gia.

Chân mày hắn chân mày dính đầy hạt nước nhỏ tinh mịn, tươi cười, thoát nhìn so với bình thường thân thiết rất nhiều, không chán ghét như vậy.

Hắn chào hỏi Phùng Minh Anh trước, lại đùa Đỗ Quyên hai tiếng, sau đó đưa hai con chim trĩ trên tay cao giọng, nói với nàng: “Đây là ta bắt, chia một con cho các ngươi. Hâm cho tỷ ngươi bổ thân mình là tốt nhất.”

Đỗ Quyên kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm.

Người nàng nhỏ, cằm còn chưa vững chắc đâu.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là công lao Lâm Đại Đầu. Hắn cười quá chân thành tha thiết khiến nàng cảm thấy không chân thật.

Ách, nói như vậy có chút khó nghe, nhưng chính là như vậy.

Tính luôn lúc này, đã là lần thứ hai.

Hôm kia, Lâm Đại Đầu đưa đến một chén lớn thịt thỏ đã nấu chín làm người Hoàng gia thụ sủng nhược kinh. Phùng bà mẹ không dám ăn, sợ hắn tính sỏ đòi tiền. Hoàng Lão Thực cười nói, Đại Đầu ca cũng không tệ như vậy, hai nhà qua lại, hắn từng ném qua món ăn thôn quê nhà hắn.

Tại thôn Thanh Tuyền, có vài loại người thập phần giàu có.

Đầu tiên là thợ mộc. Bởi trong núi này thứ không thiếu nhất chính là gỗ, lớn từ nhà cửa, tủ giường và hòm xiềng, nhỏ từ bàn ghế bồn thúng đến chế dụng cụ, đều có thể dùng đầu gỗ tạo ra. Nếu có tay nghề giỏi, dù người nghèo rớt mòng tơi, cũng có thể xây lầu các, đem nhà biến thành ngay ngắn chỉnh tề, không kém gia đình nhà giàu ngoài núi. Lại nói, giúp người khác làm việc dĩ nhiên muốn thu tiền công, sẽ không nghèo.

Tiếp theo là thợ đá. Tuy thợ thủ công có tay nghề tinh xảo đều đi ra ngoài lang bạt, nhưng trong thôn còn mấy người. Nam nhân không có tay nghề vẫn có thể khai thác đá, bởi vì sinh hoạt của bọn họ không rời được cục đá.

Kế đó chính là thợ săn. Lên núi săn thú, tựa hồ hán tử trong núi đều sẽ, nhưng xứng với danh “thợ săn”, lại không có vài người. Bọn họ có thể vào núi sâu săn được hổ, báo, hổ ly, động vật trân quý, sau đó đem da lông bán bên ngoài núi, tự nhiên ngày dễ chịu.

Người bình thường, cũng có thể bắt vài con thỏ, gà rừng hay các động vật nhỏ để có bữa ăn ngon. Lâm Đại Đầu chính là người như vậy, thường có thể bắt chút món ăn thôn quê về nhà bổ sung.

Về phần Hoàng Lão Thực thì sao? Sẽ không, hắn chỉ có thể làm những việc tốn sức.

Nói chuyện trước mắt, mắt Phùng Minh Anh sáng rỡ nhìn chằm chằm chim trĩ. Không phải nàng hiếm lạ gà, mà là cảm thấy lông vũ trên người chim trĩ thực hiếm lạ.

Tiểu cô nương không dám một mình nhận đồ của người ta, ngược ngừng nói: “Ta đi gọi nương ta đến.”

Sau khi Phùng bà mụ ra ngoài, nghe xong duyên cớ, sống chết cũng không chịu nhận chim trĩ.

Lâm Đại Đầu cười nói: “Thím đừng thấy lạ. Từ khi Xuân Nhi khóc nháo, ta chỉ muốn chúng ta ở cách vách thường giúp đỡ lẫn nhau, ai cũng không cách được ai. Lời thật không dễ nghe, Hoàng gia muốn xong việc, tìm nhà mẹ đẻ cũng mất hai ngày công phu, tìm nhà chồng cũng tốn công uống hết bát trà. Nhưng nếu kêu chúng ta, đứng ngay trong viện kêu một tiếng là nghe thấy. Có phải lý lẽ này hay không?”

Phùng bà mụ vội vàng gật đầu, cảm thấy hẳn nói được hợp tình hợp lý.

Lâm Đại Đầu lại nói: “Lúc trước là ta kiến thức hạn hẹp, nương Xuân Nhi đã máng ta. Không phải sao, vừa vận được hai con gà, cho đệ muội một cái. Chúng ta cũng làm thịt gà. Thím đừng lo lắng, ta không đòi bạc các người.”

Phùng bà mụ thấy hẳn nói thành khẩn như vậy, chỉ phải nhận, cảm ơn không ngừng miệng.

Lâm Đại Đầu phát phát tay, nói: “Không cần cảm ơn. Ta đi.” Xoay người liền đi.

Phùng bà mụ xách chim trĩ vào, và Phùng Thị, hai mẹ con nói thầm nửa ngày, tóm lại là trong lòng không an tâm. Ngược lại Phùng Minh Anh và Hoàng Tước nhi cao hứng nhổ hết lông trên người chim trĩ, thương nghị làm quả cầu và bện chổi lông gà.

Trong lòng Đỗ Quyên càng không nở.

Nàng chắc chắn kết luận, Lâm Đại Đầu nhất định muốn qua Hoàng gia xin cưới, nàng một bé gái chưa đầy tháng.

Ngắm lại, hàng xóm và Lý Đôn, trước mắt, nàng không biết như thế nào cho phải.

Loại không tự chủ được và người trưởng thành bị bức hôn có phân biệt. Nếu bị thống phần nộ quá mức, giống như không có tiền đồ, chung quy nàng còn nhỏ, còn mười mấy năm thời gian nghĩ biện pháp.

Nhưng nếu bảo hoàn toàn không thèm để ý khẳng định không làm được. Thời không này một khi định thân cho hài nhi chẳng khác nào định chung thân, không phải là trò đùa, sau này muốn từ hôn, còn không biết phải phí bao nhiêu tinh lực đâu.

Nhưng nàng còn đang bú sữa, có thể làm gì để ngăn cản đây?

Ngày hôm đó sau bữa điểm tâm, vợ chồng Lâm Đại Đầu đến, ôm Lâm Xuân trịnh trọng bái phỏng Hoàng gia.

Hoàng Lão Thực mời bọn họ vào nhà chính ngồi, sau đó gọi Phùng Thị đi ra.

Phùng Thị đã xuống giường, tuy không làm việc nặng, lại không chịu lại để cho người hầu hạ.

Phùng bà mụ tò mò, ôm Đỗ Quyên ngồi ở một bên, khiến cho nàng may mắn dự thính trận cầu thân này.

Nghe Lâm Đại Đầu nói ý đồ đến, Hoàng Lão Thực còn chưa như thế nào, Phùng Thị nhớ tới Lâm Đại Đầu làm người, bản năng muốn cự tuyệt.

Lâm Đại Đầu nhìn thần sắc nàng, vội vã ngăn cản nói: “Đệ muội, người đừng vội nói chuyện, trước hết nghe ta nói, sau đó suy nghĩ thật kỹ cửa thân này có nên kết hay không.”

Vợ Đại Đầu cũng cười lạnh nói: “Đệ muội, chúng ta thành tâm. Ta rất thích Hoa nhi. Bằng không, oa nhi còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không cầu tới cửa.”

Lâm Đại Đầu bẻ ngón tay đếm: “Chúng ta ở cách vách, đó là hiểu rõ.”

Hoàng Lão Thực gật đầu nói: “Đúng, người là dạng người gì ta hiểu được.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kết Thân Cho Bé

Lâm Đại Đầu nhất thời cắn răng, nhìn một hồi mới nói: “Người nhiều lắm máng ta một tiếng quý hẹp hòi, còn có lời nói khác?”

Hoàng Lão Thực nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đồng ý điểm ấy, nhưng lại phát tính khờ của Lão Thực, hỏi ngược lại: “Cái này còn không đủ? Người keo kiệt tham

tiện nghi. Nếu hai ta kết thông gia, sau này kéo không rõ, khẳng định ta kéo không lại người, khẳng định là phải thua thiệt.” Hấn còn đau lòng những đồ đã đưa ra.

Mọi người nghe được ngẩn ngơ, mặt vợ Đại Đầu liền đỏ lên.

Đỗ Quyên nhin không được cười rộ lên, cảm thấy lão Thực cha quá khả ái.

Tiểu Lâm Xuân thấy nàng cười, cũng cười rộ lên theo.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn tên đầu sỏ, lại nghĩ hấn cũng vô tội. Huống hồ, mình giận đối với một đứa bé còn bú sữa, cũng quá buồn cười, không để ý đến hấn nữa, tiếp tục ngưng thần nghe người lớn nói chuyện.

Lâm Đại Đầu cố nén con tức đến học máu, nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Được, ta không nói cái này. Nếu không định trước, chờ Hoa Nhi nhà người vừa qua cửa, cho đôi tình nhân bọn họ ra riêng, có được hay không?”

Hoàng Lão Thực nói: “Ngày ấy càng không khó!”

Phảng phát khuê nữ đã gả xong, sợ chịu thiệt.

Đỗ Quyên cũng không cười nổi nữa, suy sụp mặt tròn trắng, cha này thật đúng là cục đất Lão Thực.

Lâm Đại Đầu nói: “Người trước hết nghe ta nói. Là như vậy: Xuân Nhi nhà ta tương lai muốn học thợ mộc cùng Đại gia gia hấn, đều đã nói rồi. Đại bá ta nói đứa bé này có linh tính, tương lai là đứa có tiền đồ. Lúc trước Thu Sinh và Hạ Sinh hấn đều xem qua, đều không coi trọng đâu, liếc mắt Xuân Nhi liền khen.”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trầm miệng một lời hỏi: “Thật sự?”

Vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng trầm miệng một lời đáp: “Đương nhiên là thật sự.”

Lâm Đại Đầu đón con từ trên tay vợ, chỉ cho Hoàng Lão Thực và Phùng Thị xem, vừa nói: “Ta tự nói cũng vô dụng, các người nhìn xem đứa bé này. Bộ dạng rắn chắc, rất thông minh, trưởng thành lại học thợ mộc cùng Đại gia gia hấn, cuộc sống về sau, không phải ta thổi phồng, tương lai còn không biết có bao nhiêu nhà muốn đem khuê nữ gả cho hấn đâu!”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị quả nhiên cẩn thận đánh giá tiểu Lâm Xuân, cùng với bình thường xem bất đồng. Bây giờ dùng ánh mắt mẹ vợ xem con rể, đánh giá hấn tiền đồ tương lai sau này.

Tiểu Lâm Xuân bị cha lơ lửng lơ lên, mừng rỡ ha hả cười, hai chân thẳng đạp, phía dưới góc quần nhỏ dòi qua một bên, lộ ra cẳng chân như ngó sen trắng nõn, bấp thịch cẳng đây.

Phùng Thị không thể không thừa nhận, bộ dạng tiểu tử này đích thực tốt.

Cái “bộ dạng tốt” này không chỉ chỉ diện mạo đẹp, còn bao hàm khỏe mạnh, phúc trạch rất nhiều thứ.

Y theo cách nói của thế hệ người già xem tướng mạo, diện mạo Lâm Xuân đoan chính, không nghiêng đầu xệp não, không sụp mũi sứt môi, không có hung mi ác mắt hoặc mũi nhỏ mắt nhỏ, càng không phải là đoan thọ chi tướng. Thiên Đình hấn trông trải (trán cao), mi mắt rõ ràng, giữa mi mày không có sắc tối tăm, tính tình cách chắc cũng là không sai. Thêm nữa đôi mắt trong trẻo, ánh mắt linh động. Đây là điểm quan trọng nhất, đại khái đại bá của Lâm Đại Đầu là thợ mộc nói muốn thu hấn làm đồ đệ, chính là mạnh điểm ấy.

Đánh giá như vậy, Phùng Thị cũng có chút động tâm.

Hoàng Lão Thực càng không ngừng hâm mộ.

Hấn ngay cả con trai đều còn chưa có, Lâm Đại Đầu khoe khoang con của hấn, hấn có thể không hâm mộ sao? Nhìn tiểu Lâm Xuân trong lòng hấn chưa chút khó chịu.

Lâm Đại Đầu thấy tình hình như vậy, không ngừng cố gắng, tiếp tục cổ động miệng lưỡi nói: “Nhà chúng ta trước mắt không dư dả nhiều, tương lai thì không chừng. Thu Sinh không thể học thợ mộc, chờ hấn lớn một chút ta liền dẫn hấn lên núi săn thú. Hạ Sinh ta chuẩn bị đưa hấn đi học thợ đá. Người nói, nhà chúng ta có thể không vượng? Ba đứa con trai, huynh đệ bọn họ cũng không cô đơn, gặp chuyện có thể giúp đỡ. Lại nói, ta còn muốn sinh đâu...”

Đỗ Quyên cũng không biết một hấn từ vùng núi có thể nói như vậy, đẩy mạnh tiêu thụ, cứng rắn đem tương lai Lâm gia về lớn cho vợ chồng Hoàng Lão Thực.

Vợ Đại Đầu cũng nhìn Phùng Thị thành khẩn nói: “Đệ muội, ta có ý nghĩ này cũng không phải một ngày hai ngày, ta vừa thấy Hoa Nhi liền thích đến mức đòi mạng. Xuân Nhi và Hoa Nhi lại hòa thuận, chính là trời sinh một đôi. Người suy nghĩ một chút, Xuân Nhi ngay cả bú sữa đều phải đợi Hoa Nhi ăn chung, tương lai có thể không đối tốt với nàng sao?”

Lời này vừa nói ra, Phùng Thị biến sắc.

Cái này nàng tận mắt chứng kiến, Lâm Xuân đối với Hoa Nhi thật đúng là không tầm thường.

Tục ngữ nói “Gà hán gà hán, mặc xiêm y ăn cơm”, nếu nam nhân không thương vợ, có kiếm tiền đều vô dụng. Từ điểm đó mà nói, keo kiệt tham tiền nghi Lâm Đại Đầu so với Hoàng Lão Thực phải mạnh hơn, cho nên nàng cũng so với vợ Đại Đầu ngày qua khổ hơn.

Nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy chỗ thiếu hụt của Lâm Đại Đầu cũng không tệ như vậy.

Àn, không đúng! Đây thật sự là một cửa đề thân tốt.

Còn nữa, trong lòng nàng còn có một tầng ý tưởng, đó chính là vấn đề bú sữa của con gái.

Nếu kết thân, từ đó Hoa Nhi chính là vợ chưa qua cửa của Lâm gia, Lâm tẩu từ cho bú sữa càng tận tâm, nàng cũng sẽ không cảm thấy thua thiệt Lâm gia.

Bên này nàng lập lại suy nghĩ. Bên kia, Lâm Đại Đầu đối với Hoàng Lão Thực thổi đến nước miếng văng tung tóe: ba đứa con trai sẽ trở thành thợ mộc, thợ đá và thợ săn, sẽ có tiền đồ nhất thôn Thanh Tuyền, Lâm gia tương lai phát đạt là nhất định, đồ được Hoàng Lão Thực một trái tim rực rạch, lập tức muốn đáp ứng cửa thân này.

Cũng khó trách Hoàng Lão Thực động tâm. Con của hắn còn chưa thấy bóng dáng nhưng không muốn dựa vào con rể trước. Nếu trước mắt không đáp ứng, đợi Lâm Xuân lớn lên có tiền đồ, khi đó lại cầu, chỉ sợ người ta đã cùng nhà khác kết thân.

Đỗ Quyên nghe được buồn bực không thôi nhưng không có cách nào.

Hiện tại là lúc nàng nóng vội thì bà ngoại nói chuyện.

Phùng bà mụ nháy mắt với con gái trước, sau đó mới nói: “Đại diệt tử, việc này là chuyện tốt nhưng dù sao cũng phải để con rể bọn họ thương lượng một chút phải không? Thương lượng rồi quyết định mới thỏa đáng.”

Lâm Đại Đầu và vợ liếc nhau, vợ nói: “Được. Lão Thực huynh đệ và đệ muội trước hết thương lượng một chút, rồi trả lời chắc chắn.”

Nói xong, ôm Lâm Xuân đến trước mặt Hoàng Lão Thực, cười nói: “Đến, Xuân Nhi và Hoàng đại thúc cười một cái.”

Tiểu Lâm Xuân mới mọc ra hai viên răng sữa nhỏ, nhìn Hoàng Lão Thực sáng sủa cười. Cười đến tâm Hoàng Lão Thực đều mềm, vụng về dùng ngón trỏ thô thô nhẹ nhàng chạm quai hàm mềm mềm của đứa bé, lấp bắp nói: “Úc... Úc! Ngoan... Ngoan...”

Lâm Đại Đầu thấy thế đắc ý cười, lại nói: “Đề Hoàng đại thúc ôm một cái.”

Hoàng Lão Thực bắt đầu khăn trương, đem hai tay lau vô ống quần, mới cẩn thận tiếp nhận Lâm Xuân, thập phần hiếm lạ nhìn chăm chăm đứa bé.

Đỗ Quyên xem không vừa mắt, cảm thấy Lâm Đại Đầu quá khinh cuồng, lại thăm oán người cha này. Rõ ràng mình mỗi ngày cười với hắn, còn thêm con trai người khác, quá trọng nam khinh nữ !

Tình thế đã hết sức ác liệt. Cha đã động tâm, không biết bà ngoại nói với nương cái gì, xem có thể vấn hồi hay không.

Lâm gia hai người còn nói cười vài câu mới rời đi.

Chờ bọn hắn đi xong, Hoàng Lão Thực không kịp chờ đợi nhìn Phùng Thị nói: “Nương đứa nhỏ, ta thấy cửa thân này có thể kết. Đại Đầu người kia đi...”

Phùng bà mụ vợ nói: “Con rể, định thân cho con trẻ không phải là việc nhỏ, dù sao cũng phải suy nghĩ thật kỹ. Người đừng vội, trước hết nghĩ đã.”

Nàng nhất thời không nghĩ ra lý do ngăn cản, đành phải lập lại lời dăn dò bọn họ nghĩ kỹ trước khi quyết định.

Phùng Thị nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Vậy thì nghĩ lại. Cũng không vội.”

Hoàng Lão Thực đành phải gật đầu, sau đó đi làm việc.

Chờ hắn đi, Phùng bà mụ sai Phùng Minh Anh vào nhà bếp nấu cơm, mới cùng Phùng Thị vào trong phòng. Sau khi ngồi xuống nói với nàng: “Tú Anh, thân này không thể định.”

Phùng Thị cũng biết mẹ có lời muốn nói, bởi vậy mới không tỏ thái độ ngay.

Lúc này vợ hỏi: “Vì sao không thể định?”

Phùng Thị đi về phía trước dò xét, sát vào nàng thấp giọng nói: “Người quên, đứa bé này là nhật được. Nếu tương lai cha mẹ nàng tìm tới...” Lời còn chưa dứt, ánh mắt Phùng Thị bỗng nhiên trợn to, nhất thời kinh sợ không dám nói tiếp nữa.

Phùng Thị cắn răng thờ dốc một hồi lâu, mới định xuống, hung tợn nói: “Hoa Nhi là khuê nữ của ta. Ta muốn đem nàng gả cho ai thì gả! Ta thấy Lâm gia

không sai, Lâm Xuân cũng tốt, cửa thân này liền định!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hôn Ước Bằng Miệng

Phùng bà mụ nhất thời cứng họng.

Nàng không nghĩ tới mình viện lý do chẳng những không ngăn cản được con gái có ý niệm cùng Lâm gia kết thân, ngược lại thì càng làm cho ý nghĩ này thêm kiên định, cứ như vậy quyết định.

Nàng sừng sốt một hồi, mới thấp giọng nói: “Tú Anh, người đây là...”

Phùng Thị tiếp nhận Đỗ Quyên từ tay nàng, một bên nhẹ nhàng đỡ đưa, một bên thần sắc hồ hững nói: “Nếu người ta... nhẫn tâm thì cũng không trách được người. Hoa Nhi là con gái ta, ngày ta ôm nàng từ trên núi xuống, thiếu chút nữa ngay cả nửa cái mạng đều mất, ta có thể không đau lòng nàng? Cùng Xuân Nhi định thân, thì có thêm nhiều nương thương nàng.”

Phùng bà mụ lo lắng nói: “Nhưng là Đại Đầu người nọ?”

Phùng Thị cười nhạo một tiếng, nói: “Hắn nha, ta hiểu được. Nương xem tốt lắm, nếu thật định thân, sau này Lâm gia có đồ ăn ngon thì không thể thiếu Hoa Nhi một miếng. Lâm Đại Đầu thích lấy đồ nhà người ta về nhà mình nhưng đối với người trong nhà vẫn tốt.”

Phùng bà mụ nửa tin nửa ngờ, lại khuyên nhủ: “Nói thì nói như thế, chưa xảy ra sự ai cũng không nói chính xác. Ta nói thật lòng, gã người đến trong núi này, nương và cha người đều hối hận. Tương lai muốn đem cháu ngoại nữ gả ra ngoài núi đi. Hai đứa còn nhỏ mà người đã muốn định thân, cũng phải đợi bọn họ lớn chút ít, xem chừng rồi định. Nếu tương lai có biến hóa thì sao? Khi đó hối hận cũng không kịp.”

Phùng Thị nghe xong cảm thấy có lý, trầm ngâm nói: “Nương nói cũng phải. Nhưng trước mắt nếu đẩy đi mối hôn sự này, tương lai Lâm gia...”

Nàng cảm thấy Lâm Xuân không sai, sợ bỏ lỡ tương lai hối hận.

Phùng bà mụ vội nói: “Cái này dễ thôi. Người chỉ cần nói với Lâm gia: các người cũng hài lòng cửa thân này, nhưng bọn họ còn nhỏ, trước không nên định, đợi lớn một chút lại nói. Người liền nói... Phía trước còn 2 cháu ngoại không phải sao, người nói mềm mại chút, nói muốn toàn tâm toàn ý nuôi con, nuôi lớn mới làm mai. Đây cũng là vì nhà hắn suy nghĩ.”

Trẻ con nửa đường chết non cũng nhiều, lý do này thực đầy đủ.

Phùng Thị nghe khẩu khí này, có chút bận tâm nuôi không sống con gái, không vui nói: “Nương, nghe người nói kia!”

Phùng bà mụ cười nói: “Không phải ta trù ẻo cháu ngoại nữ. Mượn 2 cháu ngoại nói chuyện, Lâm gia cũng dễ dàng tin tưởng, người cũng chưa một đường cho mình. Ai biết tương lai Xuân Nhi nhà hắn là cái gì, được hay xấu, ai dám chắc? Đến lúc đó hối hận có thể đã muộn.”

Phùng Thị nghe thế mới thoải mái, nghiêm túc suy tính.

Đỗ Quyên nghe xong lời bà ngoại nói, vô cùng cảm kích, nghĩ rằng rốt cuộc là lão nhân gia, suy xét chu toàn hơn. Nàng ngăn cản như vậy, tương lai mình giảm đi biết bao nhiêu tâm trí.

Chạng vạng, đợi các nam nhân từ ruộng kết thúc công việc trở về, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực thương nghị một hồi, sau đó đi Lâm gia. Phùng Thị nói với vợ chồng Lâm Đại Đầu, bọn họ đối cửa thân này rất hài lòng, nhưng chưa muốn chính thức định thân, vẫn nên đợi mấy đứa trẻ lớn lên chút lại nói. Hai nhà chứa ý tứ này ở trong lòng, tương lai nếu có biến hóa cũng có đường lui.

“Ta nói lời này không vì cái gì khác, Đại Đầu ca và tẩu tử cũng biết, ta có 2 đứa con. Dù là con gái, ta nhất định phải cẩn thận nuôi sống, ta chỉ bận tâm chuyện trước mắt. Bằng không vạn nhất...”

Phùng Thị chưa nói xong nhưng vợ chồng Lâm Đại Đầu đều nghe hiểu.

Bọn họ thậm chí có chút cảm kích, bởi vì sự lo lắng này rất có đạo lý.

Lâm Đại Đầu suy tư, ý niệm kết thân với Hoàng gia càng kiên định hơn. Lúc trước hắn vì thấy Đỗ Quyên tốt, nhìn trúng đứa nhỏ, lúc này lại nhìn trúng vợ chồng Hoàng Lão Thực. Với ánh mắt của hắn, cùng loại gia đình này kết thân, trong lòng chắc chắn, tuyệt sẽ không chịu thiệt.

Lại nói, nếu vạn nhất xảy ra chuyện cũng không đến mức liên lụy, thật không thể tốt hơn.

Sau khi nghĩ xong, Lâm Đại Đầu cũng nói vài lời hay, nghiêm nhiên coi mình như cha chồng tương lai của Đỗ Quyên.

Hắn nói: “Như vậy cũng tốt. Nếu Xuân Nhi nhà ta trưởng thành không học giỏi, thì không đem Hoa Nhi hứa cho hắn, không để hắn hại Hoa Nhi!”

Chê cười, con của hắn tương lai còn có thể không học giỏi?

Phùng Thị nghe xong có chút quần bách, nàng không phải là ý này sao.

Bất quá điều này cũng không có gì, Lâm gia cũng không cần lo lắng con gái nàng không vững vàng (ý là không nuôi sống), chậm lại với hai nhà đều có lợi.

Lâm Đại Đầu nói lời đường hoàng xong, lại lo việc này không thành, sợ tương lai Hoàng gia gặp gia đình tốt hơn đối ý. Nhạc phụ Hoàng Lão Thực ở ngoài núi, thế giới ngoài núi rộng lớn, dạng người gì mà không có. Cho nên, hắn muốn việc này cảm rở trong lòng hai gia đình, tính định hôn ước miệng.

Bởi vậy nói thêm: “Vậy hai nhà chúng ta trước hết định như vậy, đợi Xuân Nhi và Hoa Nhi lớn đến bảy tám tuổi, đưa sinh lễ định thân.”

Không ngờ Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng lo lắng việc này, vì thế gật đầu đáp ứng.

Mọi người định xong, Lâm Đại Đầu chết sống muốn giữ hai vợ chồng Hoàng Lão Thực ăn cơm chiều, “Đều nói 'Một nhà có con gái trăm nhà cầu', ta tới cửa cầu, lại không thể đặt sinh lễ, vẫn không thể thành một bữa cơm chiều sao? Lại nói chuyện này chúng ta đã định, cũng tính là thân thích. Cùng ăn bữa cơm, thêm thân thiết lại náo nhiệt.”

Vừa hỏi vợ hắn nhanh chóng đi phòng bếp thu thập, vừa tự mình qua Hoàng gia, cứng rắn mời Phùng bà mụ tới.

Đối với kết quả này, người Hoàng gia cũng vừa lòng, vì thế ở lại.

Bận rộn mãi đến lúc lên đèn mới ăn cơm.

Trên cái bàn ở giữa nhà chính Lâm gia hào phóng để một ngọn đèn dầu, toả ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu lên bốn năm cái bát lớn bằng đất nung, đều là chút rau xanh nhà nông. Thức ăn chay có măng tây và rau xanh, món ăn mặn là rau hẹ xào trứng gà và thịt khô nấu măng, còn có một chén lớn thịt thỏ, là vợ Đại Đầu hôm kia để lại non nửa con thỏ ướp, hôm nay vừa lúc dùng tới.

Mọi người ngồi vây quanh bàn nói giỡn, không khí náo nhiệt, nghiêm nhiên đã là thông gia. Thanh âm khẩu khí lớn chấn động cả đèn đuốc cũng chớp loé, sáng tối không chừng.

Phùng bà mụ lớn tuổi nhất, ngồi vị trí chủ nhân, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực ngồi bên tay phải, Phùng Thị ôm Đỗ Quyên và Phùng Minh Anh ngồi bên trái, vợ Đại Đầu ôm Lâm Xuân ngồi cuối bàn.

Đám trẻ không ngồi vào bàn, bưng bát ngồi ở dưới đất hoặc trên băng ghế nhỏ ăn.

Con Đại Hắc của Lâm gia cũng lòng vòng bên cạnh họ. Có khi dừng lại, ghé đầu mắt thèm thường nhìn chăm chăm bọn hắn ăn hăng hái, miệng và bát trên tay động không ngừng. Nếu ai không cẩn thận làm rơi chút thức ăn, nó vội lùi qua tìm.

Hoàng Tước Nhi đến nhà người khác càng thêm khiếp sợ, ngay cả nói cũng không dám nói, chỉ vui đầu ăn cơm, đồ ăn cũng do vợ Lâm Đại Đầu giúp nàng gắp. Nếu con Đại Hắc lên đến trước mặt, nàng lập tức sợ tới mức không dám cử động.

Thu Sinh thấy nàng như vậy, ghét bỏ bé gái gan nhỏ, bởi vậy rất khinh thường cùng nàng nói chuyện.

Ngược lại Hạ Sinh ghé vào trước mặt nàng cơ cơ oa oa nói không ngừng, đều là ngôn ngữ trẻ con ấu trĩ buồn cười. Chủ yếu là giả thiết Lâm Xuân và Đỗ Quyên định thân xong, quan hệ thân thích hai nhà tính thế nào. Mấy đứa trẻ đếm đầu ngón tay cả nửa ngày, cũng không biết mình nên bắt chước đệ đệ gọi Hoàng Tước Nhi là tỷ tỷ hay Hoàng Tước Nhi và muội muội nàng gọi mình là ca ca. Thật là hồ đồ chết !

Nữ chính Đỗ Quyên lắng tai nghe nửa ngày, hiểu là chính thức định thân, buông một hơi thở dài, chỉ cần chưa đưa sinh lễ là tốt, việc này còn có cơ hội xoá bỏ.

Nàng càng nghiêm túc nghe người nói, chuẩn bị ứng phó cho tương lai.

Lâm Đại Đầu nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nói: “Qua vài ngày ta vào núi, săn vài con thú về. Đợi Hoa Nhi đầy tháng, ta náo nhiệt một trận.”

Phùng Thị nghe xong ngăn ra, vội nói: “Tiệc đầy tháng Hoa Nhi chúng ta không định làm. Nhà cửa của ta, chưa không náo..”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đưa Bé Còn Bú Sữa Và Hán Tử Vùng Núi Âm Thầm Đổ Sức

Lâm Đại Đầu ngắt lời nàng nói: “Không phải nói ta vào núi săn thú sao! Tiệc rượu đệ muội không cần quan tâm.”

Phùng Thị lắc đầu nói: “Thật ngại quá.”

Lâm Đại Đầu nghiêm mặt nói: “Nhà có con gái trăm nhà cầu! Nếu đã tới cửa cầu, tốt xấu gì phải có bộ dáng đến. Chẳng lẽ người ta nuôi con gái rồi đem tặng không? Hoa Nhi mặc dù nhỏ, nhưng đệ muội mang thai mười tháng, lại ở trên núi sinh nàng, một mình khổ cực ôm vể, mất nửa cái mạng, dễ dàng sao? Chúng ta luôn muốn biểu lộ chút tâm ý. Lúc trước khi ta đến nhà nương Xuân Nhi cầu thân, cũng làm nhiều công phu ...”

Phùng Thị nghe được chấn động, mũi phát toan, hốc mắt nóng lên.

Nàng vội cúi đầu làm bộ như dùng bữa, lòng tràn đầy chua xót bất bình. Người ngoài còn biết nàng khổ sở và vất vả, thân là chồng Hoàng Lão Thực lại không thêm để ý, bà bà tới càng không có lời hay, chẳng lẽ mệnh nàng thật không tốt?

Bởi vậy, nàng càng cảm thấy Lâm gia cửa thân này có thể kết. Lâm Đại Đầu người này cũng không giống mặt ngoài không chịu nổi.

Nhưng phần nhân tình này quá lớn, hai nhà lại chưa chính thức định thân, Phùng Thị không muốn tiếp thu, kiên trì không làm tiệc đầy tháng.

Hoàng Lão Thực gấp miệng thịt thỏ nhai, hàm hồ nói: “Bé gái... làm tám ba ngày là được, làm cái gì tiệc đầy tháng! Còn phải làm ruộng vườn... Ai có công phu. Cũng không vùng vẫy nổi.”

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói, ai hiếm lạ tiệc đầy tháng?

Nhưng người cũng đừng nói trắng trợn như vậy, trọng nam khinh nữ nha!

Lâm Đại Đầu lại có ý khác, hần hạ thấp giọng thành khẩn nói: “Làm tiệc đầy tháng không vì náo nhiệt, cũng vì Hoa Nhi tốt.”

Phùng bà mụ vội hỏi: “Như thế nào vì tốt cho Hoa nhi?”

Mọi người đều nhìn Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu trình trọng nói: “Ta nghĩ, đệ muội ở trên núi sinh con, tuy rằng làm lễ tám 3 ngày, vẫn nên cẩn thận chút. Làm tiệc đầy tháng, vô cùng náo nhiệt đem chút tai họa đều xóa sạch, đứa bé mới có bộ dạng tốt.”

Hần nếu đã có tâm cùng Hoàng gia kết thân, đương nhiên mong chờ Đỗ Quyên bộ dạng tốt.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, đều nói là như vậy.

Phùng Thị lần nữa nhìn Lâm Đại Đầu với cặp mắt khác xưa, trong tư tâm đã hoàn toàn tán thành cửa thân này.

Lâm Đại Đầu cười nói: “Lão Thực huynh đệ và đệ muội cũng đừng nghĩ quá nhiều. Ta tranh thủ thời gian đi vào núi vài ngày, lúa mạch còn vài ngày nữa mới có thể thu, chuyện không chậm trễ được. Lúc này, thú cũng béo, cũng dễ dàng bắt. Nếu khẩn khoản, Lão Thực huynh đệ cùng ta vào núi, giúp ta đeo lương khô, đeo con mồi.”

Hoàng Lão Thực vừa nghe hứng thú, nhìn Phùng Thị nói: “Đại Đầu ca nói như vậy, ta liền đi theo, tốt xấu gì cũng giúp một tay.”

Phùng Thị lúc này không chối từ, thông khoái gật đầu đáp ứng.

Bởi vì, nàng đã quyết định đem Đỗ Quyên hứa cho Lâm gia, hỗ trợ Lâm Đại Đầu săn thú làm tiệc đầy tháng không có mâu thuẫn.

Đỗ Quyên nghe được thầm cảm thấy không ổn. Lâm Đại Đầu thật lợi hại!

Nàng buồn bực nhìn lão hán tử này, lúc này không người buộc hần, lấy trình độ keo kiệt của hần, vì sao ra giá lớn như vậy lung lạc Hoàng gia?

Thật chẳng lẽ thấy nàng không giống bình thường, tương lai có thể vượng gia?

Kỳ thật nàng sai lầm. Lúc này Lâm Đại Đầu là thật lòng. Đương nhiên, hần cũng không phải vì bị vợ mắng một trận nên hoàn toàn tỉnh ngộ, sửa tính nết lại. Hần vì con trai hần Lâm Xuân.

Tiểu Lâm Xuân thích nha đầu Hoàng gia. Vì nàng không bú sữa, hần cũng không ăn, lại còn khóc còn nháo. Nếu tương lai trưởng thành muốn cưới nàng, lại không cưới được, không phải một đời thương tâm sao?

Vì phòng ngừa con trai thương tâm, hấn làm cha nên sớm tính toán.

Đây cũng không phải là hấn lo xa, hấn tự mình nghiệm ra.

Với tính tình tham tiện nghi của hấn, năm đó cha hấn giúp hấn tìm một mối hôn sự hợp ý, gia cảnh đối phương so với nhà mẹ hấn tốt hơn nhiều, cô nương kia cũng không sai, nhưng hấn không bằng lòng. Vì chuyện này còn bị hấn cha dùng hết sức quát 3 đòn gánh, ngã dưới đất.

Ngẫm lại ngày đó, bây giờ còn cảm thấy lo lắng, cả ngày ăn ngủ không ngon, trái tim như dán trên chảo nóng, dày vò khó chịu, đầu óc đều là bóng dáng của vợ hấn bây giờ, đối với cô nương khác nhìn không thuận mắt, thiếu chút nữa điên cuồng.

Cũng may hấn coi như thông minh. Bởi nhà kia gia cảnh giàu có, cô nương kia dĩ nhiên mạnh mẽ hơn nhà bình thường. Hấn liền nói với cha hấn, cô nương kia không biết làm việc, cưới về là phá sản.

Cha hấn cũng keo kiệt. Tính nết của hấn vốn là gia truyền, bất quá là trò giỏi hơn thầy. Bởi vậy, cha hấn nghe xong tin là thật lập tức buông xuống, có thể mới làm cho hấn thỏa mãn tâm nguyện.

Bởi vì duyên cớ này, cũng bởi vì hấn đặc biệt thích con trai út, sợ hấn trưởng thành cầu mà không được sẽ khổ, cho nên mới ra sức thu xếp.

Có được hay không, trước làm tốt rồi tính toán sau.

Về phần nói vạ nhất Lâm Xuân sau khi lớn lên đôi ý, không thích nha đầu Hoàng gia, cũng không trọng yếu. Dù sao cũng không hạ quyết định, tìm lý do để cửa thân này không tính toán gì hết, cũng chỉ là một câu nói.

Làm chuyện như vậy, hấn tự tin giỏi hơn Hoàng Lão Thực. Không có bằng chứng, sợ cái gì?

Muốn nói còn phải cảm tạ Hoàng gia, là bọn họ không muốn hiện tại định thân. Cái này thật sự là quá hợp tâm ý hấn, hai tay chuẩn bị, sẽ không thất bại.

Tuy Đỗ Quyên không rõ Lâm Đại Đầu một lòng vì con trai tính toán lao khổ, lại nhìn được rõ ràng dụng ý của hấn, tâm tư cũng chuyển đi.

Nàng trời sinh tính tình lạc quan, đừng nói trước mắt còn chưa định thân, cho dù thật định thân, nàng cũng sẽ không mặt co mày cau, buồn bã không vui, thậm chí lấy nước mắt rửa mặt, không phù hợp nhân sinh quan của nàng!

Trước khi Lý Đôn tìm đến nàng, nàng đều muốn sinh hoạt tại thôn Thanh Tuyền. Đãi ngộ này không thể uống phí, phải sống cho muôn màu muôn vẻ, không cô phụ nơi non xanh nước biếc này.

Hừ, Lâm Đại Đầu khó chơi này! Không phải muốn lưu ấn tượng tốt cho cha nương, thuận tiện tại thôn Thanh Tuyền thông cáo một chút: Lâm gia có ý đồ kết thân với Hoàng gia. Cho dù không chính thức hạ quyết định, nhưng truyền ra, tương đương tạo thành sự thật.

Việc này đối chàng trai mà nói ảnh hưởng không quá lớn, một khi không hài lòng, có thể lấy cớ không chính thức hạ quyết định, đem đính hôn miệng giải trừ. Nhưng chàng gái thì không dễ dàng như vậy, phải cố kỵ thanh danh nữ hài tử.

Nhưng là, nàng Đỗ Quyên là loại người nào?

Đây chính là xuyên việt đến, tốt xấu đọc hai mươi mấy năm sách —— ân, tính luôn trường mầm non —— còn sợ một nông phu tính kế?

Nàng muốn tìm lý do từ chối mối hôn sự này, cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Nàng cảm thấy, việc này không thể làm từ tay cha nương, phải để Lâm gia khai đao.

Biện pháp giản tiện nhất là nàng không lo không sàu khỏe mạnh trưởng thành, chờ đợi người trong lòng đến tìm cùng qua năm tháng tốt đẹp. Nàng sẽ gây họa cho Lâm Đại Đầu, làm cho hấn đánh mất ý niệm kết thân.

Lời từ hôn này sẽ để hấn chủ động nói.

Ngày đó thực phần khích!

Đỗ Quyên suy nghĩ một chút, nhin không được bắt đầu mỉm cười.

Về phần trước mắt, dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, trước tiên ở trong lòng Đại Đầu bá bá phá rối, làm cho hấn ăn không ngon, ngủ không yên, hấn sẽ tính tới tính lui, cuối cùng là hết hy vọng.

Ừ, cũng không có gì mới mẻ, nàng tính toán lại diễn tiết mục “sói tới” một lần, chính là tuyệt thực một lần nữa.

Một ngày ngắn ngủi làm ầm ĩ hai lần, Lâm Đại Đầu sẽ hoài nghi nàng có thể bình an lớn lên hay không. Dù có thể lớn lên, tương lai có thể tam tai bát nạn hay không.

Nông dân kiêng kỵ nhất cái này.

Nàng vui sướng phỏng đoán tâm tư Lâm Đại Đầu, cố gắng tưởng tượng hần khó xử: mỗi hôn sự này rốt cuộc là kết hay không kết đây? Con mồi nên tốn hay không? Sau này còn muốn thân cận với Hoàng gia hay không? Nếu không dính vào, có nên buông tay hay không? Nếu tiếp tục, kết quả đều như nước tát đi hay không? ...

Một loạt câu hỏi làm Đỗ Quyên nháo đến hôn mê, không biết Đại Đầu bá bá sà thành dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Một Lòng Không Cho Người Dễ Chịu

Bộ dáng Đỗ Quyên cười tủm tỉm, lập tức gọi chú ý của mọi người.

Vợ Đại Đầu xê dịch mông ra trước mặt Phùng Thị, để con trai sát vào bên Đỗ Quyên, đùa nói: “Xuân Nhi, sau này phải chiều cổ thật tốt muội muội. Muội muội là vợ, vợ phải thương, không thể khi dễ!”

Lâm Đại Đầu vội phun xương ra, cao giọng nói: “Còn phải nói! Lâm Đại Đầu ta thương vợ nhất, con ta đương nhiên cũng thương vợ. Con giống cha không sai được!”

Mọi người nghe xong đồng loạt cười rộ lên.

Vợ Đại Đầu oán trách liếc nam nhân của mình, nói: “Người nói đi!”

Cũng không biết tại sao, tiểu Lâm Xuân đêm nay đặc biệt hưng phấn.

Hắn đứng trên đùi mẹ hắn, hai tay nhỏ chống bàn, dựa vào sự nâng đỡ của mẹ, thò đầu nhìn Đỗ Quyên trong ngực Phùng Thị, miệng “sao, sao” gọi bậy.

Đỗ Quyên buồn bực nghĩ, không phải đứa bé này gọi mình “Muội muội” chứ?

Hoàng Lão Thực khen: “Xem đứa bé này đứng thật vững chắc. Mấy tháng nữa, chắc là có thể chạy khắp nơi.”

Nói cười, Lâm Thu Sinh đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, chỉ hai loại đồ ăn, vừa kêu cha gấp cho mình, vừa bắt mắt hỏi: “Cha, ta còn chưa cưới vợ đâu, sao đệ đệ cưới trước?”

Mọi người nghe xong sùng sốt, rồi ầm ầm cười to.

Lâm Đại Đầu vỗ một bàn tay trên ót đại con trai, cười mắng: “Gấp gì? Còn lo thiếu phần người sao?”

Thu Sinh lầu bầu nói: “Sao không nóng nảy? Ta không phải là lão Đại sao!”

Lão Đại chưa dính thân, lão tam lại nói thân, hắn không nghĩ ra tại sao.

Rồi nhìn thoáng qua tam đệ mới mọc răng trong ngực mẹ, rất bắt mắt nghĩ, cũng không hiểu sao mọi người thấy được tiểu tử này thông minh, suốt ngày chảy nước miếng, thông minh chỗ nào?

Phùng Minh Anh lớn một chút, cảm thấy lời nói Thu Sinh không thoả đáng, liền cải chính nói: “Chỉ là nói, chưa có định thân, cách cưới vợ xa đâu.”

Phùng Thị cũng giải thích hai câu, Thu Sinh giờ mới hiểu được, mới thoải mái.

Nói cười, các nữ nhân ăn xong dọn bàn.

Vợ Đại Đầu đưa Phùng Thị vào trong phòng, “Nên bú sữa. Hôm nay bị trễ, thường khoảng giờ này đều đã ngủ rồi.”

Vào phòng, Phùng Thị đưa Đỗ Quyên cho nàng nói: “Ta giúp người thu thập bàn.”

Vợ Đại Đầu vội vàng cho 2 đứa bé bú sữa, vừa ngẩng đầu hô: “Đừng! Để ta làm. Nhà bếp ta các người không quen.”

Phùng Thị cũng đã đi ra ngoài.

Vợ Đại Đầu lại muốn hướng ra ngoài kêu, vừa cúi đầu lại phát hiện Đỗ Quyên không bú sữa, quay mặt né tránh đầu nhũ, trong lòng “lộp bộp” một chút, vội nói: “Ai yêu, khuê nữ, tại sao lại không ăn?” Nàng thấy Đỗ Quyên thân thiết hơn, trực tiếp kêu ‘khuê nữ’.

Tiểu Lâm Xuân rất đói bụng, bởi vậy không đợi Đỗ Quyên, ăn trước.

Ăn hai miếng mới phát hiện Đỗ Quyên chưa ăn, vội buông đầu nhũ ra nhìn phía nàng, vẻ mặt thập phần nghi hoặc, giống như hỏi, đã qua giờ cơm sao còn không ăn?

Đỗ Quyên nhìn vẻ mặt tiểu tử này không nhịn được muốn cười.

Nhưng lúc này nàng không thể cười, vừa lúc bụng đói, bất mãn nhắm mắt giả bộ ngủ.

Vợ Đại Đầu dỗ một hồi không được, vội kêu Phùng Thị đi vào.

Phùng Thị vào thấy Đỗ Quyên như vậy, cũng luống cuống, “Tại sao lại không ăn?”

Vợ Đại Đầu lúng túng nói: “Không hiểu được đâu. Ta... Ta chưa ăn cái gì nha!”

Nàng lại cho rằng mình sai, lòng tràn tự trách, lại nghĩ không ra vì sao.

Phùng Thị cúi người xem xét Đỗ Quyên. Thấy nàng bất mãn không bú sữa, cũng không khóc nháo, cũng không giống ngày xưa thích cười, trong lòng chua xót, dùng tay sờ trán Đỗ Quyên nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Ngẩng đầu nhìn Vợ Đại Đầu nói: “Xem đứa bé này, như vậy cũng không khóc một tiếng. Ta... Ta này trong lòng...” Nói xong vén vạt áo lên lau nước mắt.

Tiểu khuê nữ biết điều như vậy, thế nên nàng có chút không đúng, liền đau lòng.

Vợ Đại Đầu vội khuyên nàng, mình cũng không nhịn được khổ sở, lại trăm kiểu đùa Đỗ Quyên bú sữa, nàng không để ý tới.

Gian ngoài người nghe nói xong, Phùng bà mẹ vội vàng đi vào xem.

Phùng Minh Anh hoảng nói: “Ta đi nấu nước cơm.”

Phùng Thị gạt đầu nói: “Ta về nhà nấu đi. Lâm tẩu tử và Đại Đầu ca mệt mỏi nửa ngày, để cho bọn họ thanh tịnh.” Nói xong muốn ôm Đỗ Quyên đi.

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: “Không được. Các người đi, Xuân Nhi nhà ta sẽ náo loạn, đi mới không thanh tịnh đó. Vẫn nên làm chút chuyện tốt, nấu tại đây đi. Đi, Minh Anh vội từ giúp ta ôm đứa bé này, ta xuống nhà bếp nấu nước cơm đi. Bú sữa cũng tốt, uống nước cơm cũng tốt, phải cho hai người bọn họ ăn chung.”

Mọi người nghe xong buồn cười lại không có tâm tư cười, đều sốt ruột.

Bên ngoài, Lâm Đại Đầu cũng tán thành lời vợ nói, nói nhất định phải để Đỗ Quyên ăn nước cơm ở đây, bằng không buổi tối Lâm Xuân nháo lên, Lâm gia lại không được an bình.

Nhớ tới chuyện của lần trước lòng hấn còn còn sợ hãi, kiên quyết không sợ phiền toái.

Hấn nghĩ cho hay, nhưng Đỗ Quyên không cho hấn dễ chịu, Thím Lâm tốn công sức mang nước cơm đến, nàng cũng không thèm nhìn tới. Nàng không ăn, Lâm Xuân ăn hai miếng liền bỏ qua, tuy không nháo, lại khó chịu bất an rõ ràng có khuynh hướng phát tác.

Cái này thì phiền toái rồi!

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên, đè nén nỗi lo lắng trong lòng, hướng mọi người nói: “Tuy nàng không ăn nhưng không khóc, cũng không nóng lên, hấn là không có việc gì. Ta ôm nàng về nhà trước. Chút nữa lại dứt nước cơm cho nàng.”

Lâm Đại Đầu vừa nghe nóng nảy, nói: “Các người đi, Xuân Nhi nhà ta làm thế nào?”

Phùng Thị nghi ngờ nhìn về phía hấn, chẳng lẽ bọn họ đêm nay không đi?

Lâm Đại Đầu bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, nhìn vợ phân phó nói: “Người ôm Xuân Nhi và đệ muội đi Hoàng gia ngủ. Buổi tối giúp đỡ chiếu ứng Hoa nhi, đợi 2 đứa nhỏ ngủ vững trộm cho bú sữa. Lão Thực huynh đệ ngủ bên đây.”

Mọi người đều nói chủ ý này tốt.

Chỉ có Lâm Thu Sinh cảm thấy bất mãn. Vừa rồi hai gia đình còn hòa khí, vô cùng cao hứng ăn cơm, đảo mắt loạn thành một đoàn, ngay cả ngủ cũng muốn tách ra, thật chộc người giận.

Hấn chạy đến trước mặt mẹ nhìn đệ đệ mắng: “Ngốc vừa thôi! Nha đầu kia không bú sữa, người cũng không ăn, chịu đói bụng. Người sao ngốc như vậy? Đại gia gia còn khen người thông minh, ta thấy người chính là một tiểu ngốc tử!”

Lâm Đại Đầu nghe xong thái độ hung dữ, rượt hấn chạy quanh nhà đánh hấn.

Phùng Thị cũng mặc kệ bọn họ nháo, và Phùng bà mụ mang người về nhà.

Đêm đó, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu ngủ một giường.

Vợ Đại Đầu nhìn Phùng Thị nói: “Ngươi cứ ngủ, để ta bế Hoa Nhi. Ngươi không ngủ cũng vô dụng. Hoa Nhi đi theo ta, ta ban đêm nhìn nàng ngủ cho nàng bú sữa, không được thì ăn. Lần trước lúc Xuân Nhi tỉnh không chịu ăn nhưng lúc ngủ vẫn ăn.”

Phùng Thị cảm kích nói: “Thật khó cho ngươi. Làm ngươi đi theo chịu tội.”

Vợ Đại Đầu cười nói: “Sao lời nói này. Ta cũng không phải mất công không, tương lai Hoa Nhi là con dâu ta, ta có thể không dụng tâm sao? Ta so với ngươi còn gấp hơn! Ngươi cứ yên tâm ngủ đi.”

Phùng Thị được gãi đúng chỗ ngứa, càng cảm thấy cửa này thân nên định, bởi vậy mặc dù trong lòng vẫn lo lắng nhưng vẫn yên tâm đi ngủ.

Đỗ Quyên nghe lời vợ Đại Đầu nói, âm thầm cảnh giác.

Thân thể nàng bây giờ là trẻ sơ sinh, không phải người lớn, sức yếu, bản năng phản ứng mạnh, đói bụng ngủ như vậy, nửa đêm nếu ngậm đầu nhũ khẳng định sẽ liều mạng cuồng nút.

Nhưng lo lắng cũng vô dụng, nàng không thức nổi.

Vợ Đại Đầu mang nàng và tiểu Lâm Xuân ngủ một đầu, Phùng Thị ngủ một đầu khác.

Có nàng bên người, Lâm Xuân không nháo; hơn nữa nửa ngủ nửa tỉnh, ôm sữa mẹ ăn no, điều này làm cho Đỗ Quyên buồn bực không thôi. Rốt cục chỉ có nàng tìm chết, tự làm tự chịu đâu!

Mặc kệ như thế nào, chịu qua đêm nay trước, đến sáng mai lại nói.

Một đêm này, vợ Đại Đầu gần như không ngủ. Mỗi khi nghe tiếng hô hấp đều đều của Đỗ Quyên, cảm thấy nàng ngủ say, liền lặng lẽ nghiêng người đem đầu nhũ nhét vào trong miệng nàng, vừa vỗ về khẽ giọng ní non, dỗ nàng bú sữa.

Lúc Đỗ Quyên không thanh tỉnh, đều ăn, đợi phát hiện vội vàng nhả ra.

Vợ Đại Đầu rất buồn bực. Chẳng lẽ sữa mình thật không tốt? Sao Xuân Nhi lại ăn?

Một đêm này, Đỗ Quyên cũng cực kỳ thống khổ, nàng đói a!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trong Mơng Cẩn Chân Gà

Trong lúc ngủ mơ, nàng phảng phất lại trở về kiếp trước thôn Thanh Tuyền. Trong ngôi nhà mới, Lý Đôn nấu một bàn đồ ăn, xanh xanh đỏ đỏ, sắc hương vị hoàn hảo.

Đôi mắt nàng vội nhìn bàn ăn, lại chuyển hướng qua bên kia bàn, không biết đem chiếc đĩa gấp món nào trước mới tốt.

Lý Đôn gấp chân gà kho tàu trong đĩa bỏ vào bát nàng, cười nói: “Ăn cái này. Ngươi không phải nói ăn cái này làm đẹp sao.”

Đỗ Quyên vội gạt đầu, dùng chiếc đĩa gấp cái chân gà màu hồng tươi lên, bỏ vào trong miệng, còn chưa nhai thì vị nước canh đã tràn ra đầu lưỡi, hết sức ngon.

Là gà đi bộ, không giống với loại trong thành bán.

Nàng cười cong ánh mắt, vừa nhìn Lý Đôn gạt đầu, vừa cắn.

Ăn?

Sao lại cắn trượt?

Nàng buồn bực cầm chân gà từ miệng ra chăm chú nhìn. Nấu đến da xương mềm mại, với hàm răng chính tề của mình, sao lại cắn trượt?

Lý Đôn thấy nàng nhướn mày lên khó hiểu, dùng tay chống đầu miệng cười khể.

Đỗ Quyên tròn trắng mắt nhìn hấn, phẫn nộ nói: “Có buồn cười như vậy không?”

Lý Đôn vội buông nắm tay, ôn nhu nói: “Không cười. Ngươi từ từ ăn, không vội. Ăn no, chúng ta đi một vòng trong vườn, thu đậu tương còn lại. Thu xong phần này, sáu tháng cuối năm ăn đậu hủ không cần lo.”

Nói không cười, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ hấn, “ngô” một tiếng, tiếp tục chiến đấu cùng chân gà.

Thật quái, nhìn tô chân gà mềm mại, sao vừa cắn lại trượt!

Nàng một lần nữa lấy gà chân từ miệng ra, thờ phỉ phò thầm nói: “Thật là thấy quý!”

Lý Đôn rút cuộc nhìn không được, ha hả bật cười.

Đỗ Quyên xấu hổ kêu lên: “Lý Đôn!”

Vừa kêu liền thức tỉnh, thì ra nàng nằm mơ.

Nào có Lý Đôn cùng một bàn đồ ăn, đương nhiên cũng không có chân gà, nhưng tiếng cười lại là thật, là tiểu Lâm Xuân phát ra. Hấn đang ngồi trước mặt Đỗ Quyên, mà Đỗ Quyên đang dùng hai tay cầm tay nhỏ của hấn, dùng hàm lợi không răng cắn tới cắn lui.

Tuy tay nhỏ mũm mĩm, nhưng sao cắn được?

Còn không phải trượt!

Bên ngoài trời đã sáng, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu cũng không còn trên giường.

Đỗ Quyên nhìn bàn tay mũm mĩm trắng nõn trước mặt, trên mu bàn tay là năm ngón nhỏ, đáng tiếc không thể ăn. Cảm giác bụng đói kêu vang, không khỏi suy sụp ủ rũ, vô cùng hoài niệm bàn thức ăn ngon trong mộng vừa rồi.

Nàng thấy tiểu tử này cười không ngừng, thật khả ái, lại trách hấn quấy nhiễu mộng đẹp của mình, muốn trêu cợt hấn, vì thế một lần nữa kéo tay hấn đến bên miệng, hướng tới cổ tay tròn vo cắn.

Nàng nghĩ, cho dù không răng, dùng sức cắn một cái cho ngươi biết.

Ai ngờ Lâm Xuân cho rằng Đỗ Quyên cùng hấn chơi, hay hoặc là ở nông thôn trẻ con trời sinh khoẻ mạnh. Đầu tiên Đỗ Quyên nhẹ nhàng cắn, hấn chỉ ha ha cười hai tiếng, mắt đen không nháy mắt nhìn chăm chăm miệng Đỗ Quyên. Vì thế Đỗ Quyên tăng thêm khí lực cắn, lại chọc hấn cười to, một chuỗi nước miếng chảy xuống đến, đọng trên ống quần.

Đỗ Quyên cắn làm lợi đau, thờ phỉ phò buông tay bỏ qua.

Lâm Xuân lại chơi, đưa tay đến bên miệng nàng, nhét vào.

Đỗ Quyên vỗ một cái trên tay hấn, kêu lên: “Chớ phiền ta!”

”Y nha” thanh âm non nớt càng khích lệ Lâm Xuân, hấn càng kiên trì không ngừng đem ngón tay nhét vô miệng nàng để nàng ăn, rất có tinh thần “cắt thịt nuôi hổ”, rốt cuộc chọc Đỗ Quyên “Oa oa” kêu to lên.

Thật là hổ lạc đồng bằng bị chó khi!

Buồn bực một hồi, nàng nhìn đứa bé cười được đầy mặt vui vẻ, vẻ mặt hoảng hốt lên: nếu hấn là Lý Đôn thì tốt biết bao! Bọn họ có thể cùng chơi đùa, cùng lớn lên, tương lai cùng cắt cỏ heo, cùng thả trâu, cùng lên núi săn thú, sau đó thành thân...

Nhìn một chút, phảng phất tiểu Lâm Xuân biến thành Lý Đôn, một Lý Đôn thu nhỏ, cười bao dung, không ngừng gọi “Đỗ Quyên”.

Nhất thời, Đỗ Quyên nghĩ đến ngây ngốc, cũng nhìn ngây ngốc, nhẹ nhàng đưa tay sờ 2 má thom sứa, trượt xuống, theo bản năng nắm cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng kia.

Lâm Xuân rất cao hứng, vội đưa tay nắm lấy tay nàng, há mồm cắn 3 ngón tay, nhẹ nhàng chép miệng hai lần, giống như hút sữa.

Đỗ Quyên “A” kêu to một tiếng, dùng sức kéo tay về.

Tiểu tử này mọc răng, cắn làm nàng đau.

Tại Đỗ Quyên nằm mơ cắn ngón tay Lâm Xuân, lúc chọc thẳng bé cười to, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu nghe tiếng bước vào, lặng lẽ đứng tại chỗ tầm mắt

bọn họ nhìn không tới, quan sát bọn họ.

Thấy bộ dáng bọn họ sinh động hoạt bát, hai người trao đổi một nụ cười vui mừng.

Thấy 2 đứa bé rất có tinh thần, làm các nàng yên tâm không ít. Thứ hai thấy 2 đứa bé hòa thuận thân mật như thế, trong lòng vui vẻ dị thường, cảm thấy cửa này thân thật là trời định nhân duyên.

Đỗ Quyên bắt tri giác, còn ra sức diễn “khổ nhục kế”.

Kết quả là, vô luận là vợ Đại Đầu đến cho bú sữa hay Phùng Thị uy nước com, Đỗ Quyên đều một mực đóng chặt môi, không há mồm, thậm chí ngay cả mắt đều nhắm, tinh thần mệt mỏi.

“Khổ nhục kế” vẫn còn có chút hiệu quả. Hoàng gia và Lâm gia đều luống cuống. Lâm Đại Đầu hôm nay cũng không đi làm việc.

Đỗ Quyên tính không sai, trong lòng hần quả thật chứa đĩnh, rất gấp.

Nhưng Đỗ Quyên đoán chắc phần mở đầu, không tính chuẩn kết quả.

Trong lòng Lâm Đại Đầu, Đỗ Quyên nếu bị hần “Điều động nội bộ” làm con dâu, đương nhiên không thể có việc. Huống hồ, hai nhà mới định thân, nàng không tốt, là điềm xấu, bởi vậy một lòng muốn chữa khỏi nàng.

Hần và Hoàng Lão Thực phân công đi vào thôn thỉnh lão nhân gia đến xem Đỗ Quyên.

Vương nãi nãi lại được mời tới, đồng thời còn có hai vị lớn tuổi lão thái thái được mời tới, đem Đỗ Quyên từ trên xuống dưới lại sờ soạn một lần, đều nói không có việc gì.

Nhưng Đỗ Quyên không bú sữa là thật, các nàng nghi ngờ đồng thời nhớ tới Phùng Thị ở trên núi sinh sản, lại một mình ôm con đến tới mới trở về, sợ mang theo đồ không sạch sẽ vào phòng, phân phó thấp hương, tiền giấy và rượu.

Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực lúc này bận rộn.

Gia gia Đỗ Quyên cũng bị kinh động, ngay cả tiểu thẩm cũng tới.

Hoàng đại nương thấy cả nhà rối ren không chịu nổi, sốt ruột, trong lòng thâm oán con dâu cả Phùng Thị, cảm thấy nàng không biết nuôi con. Nàng nhớ tới 2 cháu trai chết non, đoán chừng cháu gái này chỉ sợ cũng không thể sống.

Đến giữa trưa, Đỗ Quyên còn chưa ăn gì, đói bụng đến hấp hối.

Người trong thôn đến thăm càng nhiều, trong ngoài phòng đều có, thân thiết hỏi dài hỏi ngắn, kỳ thật trong tư tâm đều cho rằng con gái Hoàng Lão Thực khẳng định là không sống được.

Hoàng đại nương rốt cuộc nhịn không được, đứng tại cửa phòng vừa cùng người giải thích nguyên do, vừa chứa đầy oán khí nói lầm nhảm, nói là không biết lão Đại tạo nghiệt gì, không nuôi sống con trai, ngay cả con gái cũng nuôi không được, nói xong nghẹn ngào, không cầm được gạt lệ.

Nàng khổ sở thay cho con trai cả. Tự khi cưới Phùng Thị người phụ nữ này, cả ngày bị nàng hô tới quát lui không nói, sinh bốn thai, chết hai người. Mới sinh cháu gái mắt thấy cũng không sống nổi. Nàng còn chưa trắng tròn đâu!

Lời này lúc này chọc tức hai người.

Một người đương nhiên là Phùng Thị. Nàng tìm nát hồn đâu: 2 đứa con trai vừa mới mấy tháng đã chết non, con trai thứ ba mới sinh ra đã mất, nhất được một bé gái bây giờ lại là như vậy, thật chẳng lẽ là mệnh mình cứng rắn bất tường?

Lời nói của bà bà đâm vào tai như lửa cháy đổ thêm dầu, như dao đâm vào tim.

Nàng gắt gao trừng Hoàng đại nương, cắn răng hỏi: “Hoa Nhi còn chưa chết đâu! Tước Nhi cũng tốt. Mẹ mong chờ lão Đại tuyệt hậu như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vẫn Là Đừng Chống Giữ!

Một người khác sinh khí chính là Lâm Đại Đầu, hần ở gian ngoài cao giọng nói: “Đại nương, Hoa Nhi là cháu gái ruột của ngươi. Mới hai bữa không bú sữa, ngươi đã nói lời này không sợ nguyên rủa nàng? Đừng nói trước mắt không có việc gì, dù thực sự có sự, lão nhân gia ngươi cũng nên trấn định so

với tiểu bối chúng ta mới đúng, sao có thể nói lời không may chứ?”

Hoàng đại nương tức giận đến run run nói: “Ai trù ẻo nàng? Đó là cháu gái ta, ta có thể trù ẻo nàng? Ta là nói vợ lão Đại. Việc này đều tại ngươi, vác cái bụng to còn muốn lên núi. Dem con sinh ở trên núi, còn có thể tốt sao?”

Người già nói, trẻ mới sinh sáng mắt sáng lòng, lại mềm mại, dễ dàng trêu chọc tai hoạ. Núi hoang rừng rậm là nơi những thứ kia thường lui tới. Phùng Thị ở trên núi sinh sản, bây giờ con như vậy, đó là chuyện trong dự liệu.

Phùng Thị nhớ tới lúc mình nâng bụng to ở trên núi đốn củi, một mình vùng vẫy giành sự sống sinh con, hôn mê làm mất con, lại không cần mạng khắp núi tìm, bà bà còn thăm oán nàng như vậy, nên tràn ngập lửa giận, thấy cả người rét run, run giọng khóc kêu lên: “Phải! Ta không nên! Ta không nên không có việc gì chạy lên núi chơi! Đến nơi nào chơi không tốt, chạy trên núi chơi, ta đáng chết!”

Người không biết nội tình thật kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Vợ lão Thực vợ lên núi chơi gì?”

Hoàng đại nương bắt gặp xấu hổ và giận dữ, cũng khàn giọng hô: “Chỉ có ngươi có thể làm! Con ta là ăn không ngồi rồi! Dựa vào ngươi nuôi sống!”

Mẹ chồng nàng dâu hai người như oan gia kiếp trước, không đến ba câu, liền khơi mào lửa giận cùng chán ghét của đối phương, rất khó cứu vãn, càng nói càng cương.

Vợ Đại Đầu nghe Hoàng đại nương nói xong, cũng cảm thấy không thoải mái, bởi không tiện bình phán thị phi mẹ chồng nàng dâu, chỉ giải thích: “Như thế nào sẽ không tốt? Hoa Nhi hai ngày trước còn tốt, gặp người là cười.”

Dù tính như vậy, Hoàng đại nương cũng tức giận đến nửa chết nửa sống, không biết Lâm Đại Đầu hai người hôm nay làm sao, lại xen vào chuyện mẹ chồng nàng dâu, còn khắp nơi giúp vợ lão Đại.

Nàng muốn tranh luận, lại không thể tranh luận. Nếu nói cháu gái không tốt, giống như thành tâm trù ẻo nàng. Nếu nói tốt, lời nói trước kia nói như thế nào? Không phải tự tát mình.

Nói không chừng, chỉ có thể đợi nha đầu kia không được lại cùng con dâu lý luận.

May mắn Phùng bà mụ ở phòng bếp bận rộn, không xen vào, bằng không loạn hơn.

Tuy Phùng Minh Anh ở trong phòng, rốt cuộc là tiểu cô nương, trước mặt nhiều người như vậy ngượng ngùng, muốn giúp tỷ tỷ lại không dám ra mặt, bởi vậy phòng miệng sinh khí.

Thấy nháo lộn, mọi người vội khuyên giải, lôi kéo, đem mẹ chồng nàng dâu ngăn vào phòng trong phòng ngoài.

Sau khi ra ngoài, Hoàng lão cha quát mắng bà già: “Trẻ nhỏ như vậy, người ta đều gấp đến độ muốn chết, ngươi còn ồn ào.” Rồi hung hăng trừng mắt nhìn đại nhi tử (con trai cả), cảm thấy hấn quá uất ức. Người con dâu này quá lợi hại, trước mặt nhiều người dám cùng bà bà tranh luận, thật là mất mặt.

Hoàng Lão Thực không hề để ý.

Mẹ và vợ bất hòa cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, khuyên cũng vậy, không khuyên cũng thế. Lại nói, hấn căn bản không cảm nhận được ánh mắt dữ dội đó, không lĩnh hội hàm nghĩa ánh mắt của lão cha, còn trấn an lão cha, “Cha đừng nóng vội. Nhạc mẫu ta đi nấu trứng, nói không chừng Hoa Nhi chịu ăn trứng a.”

Con trai như vậy, Hoàng lão cha tức giận đến khua tay một vòng, xoay người rồi đi.

Mọi người cãi nhau Đỗ Quyên đều nghe thấy được, đầu tiên là cảm thấy rất vừa lòng. Mọi người cảm thấy nàng không dễ nuôi sống, ngay sau đó sẽ cảm thấy xui chết.

Nhưng như vậy không được, thuận túy là hại mình không có lợi cho người.

Lâm Đại Đầu không nhượng bộ lui binh, toàn lực duy trì nàng không nói, càng thêm bận trước bận sau, hoàn toàn không hợp với kết quả nàng dự đoán. Mà thân nhân trên danh nghĩa của mình lại gây gổ, rất ư là loạn!

Không nên như vậy a!

Hơn nữa tiểu Lâm Xuân vẫn ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng dùng tay đi cào động vào nàng. Không thấy đáp lại, tinh thần hấn cũng mệt mỏi, có chút không biết làm sao, nàng cũng thấy không đành lòng.

Thôi, vẫn là đừng chống giữ, đừng ở đây đi.

Nàng đã đói bụng đến choáng váng, nếu đói còn có vấn đề khác tới, không phải là gây ông đập lưng ông sao.

Sau khi nghĩ xong, Đỗ Quyên liền mở to mắt, ngồi bên cạnh Phùng Thị hừ hừ hai tiếng, và mèo kêu không sai biệt lắm, còn bẹp hai lần miệng nhỏ.

Đáng thương, nàng thật sự là đói ác!

Phùng Thị nghe thấy, vội nhìn vợ Đại Đầu nói: “Lâm tẩu tử, Hoa Nhi lên tiếng, giống như đói bụng. Ngươi xem, nàng bẹp cái miệng nhỏ nhắn kia!”

Vợ Đại Đầu nhìn nàng cười khỏ nói: “Ngươi thật hồ đồ. Cái gì 'giống như đói bụng', nàng một ngày một đêm chưa ăn đã sớm đói bụng! Ta lại cho nàng bú một hồi xem xem.”

Lúc này, Đỗ Quyên bú sữa.

Nhất thời, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu đều vui quá mà khóc, nhìn thấy bộ dáng cao hứng kia, Đỗ Quyên áy náy không thôi, hối hận không nên cùng Lâm Đại Đầu đấu pháp, liên lụy thân nhân lo lắng hãi hùng.

Để tỏ lòng an ủi, nàng vừa bú sữa, vừa hướng Phùng Thị mỉm cười.

Phùng Thị vui quá, ghé sát vào nàng nhẹ giọng nói: “Ai nói khuê nữ ta sống không lâu? Ta cố sống sót làm cho bọn họ xem.” Một bên vuốt ve tóc nàng

Lời này Đỗ Quyên thích nghe, lại vì cổ vũ nàng, an ủi nàng vừa rồi chịu thương tích, liền ngừng bú sữa, hướng tới nàng triển khai một khuôn mặt tươi cười, còn dờ mồm sờ trường ra sờ mặt nàng, “y y nha nha” kêu.

Vợ Đại Đầu và Vương nãi nãi nhìn đến ngây người.

Phùng Thị roi lệ đầy mặt, bắt được tay nhỏ không kiềm được gọi “Tiểu tâm can của nương, tiểu ngoan ngoan.”

Gọi làm lòng Đỗ Quyên ê ẩm, lại kêu “y y nha nha”.

Nàng không phải là gọi bậy, nàng xúc động lại quên mình là đứa bé, vỗ ngực và Phùng Thị cam đoan, nói cái gì “Yên tâm đi! Có ta ở đây, Hoàng gia tương lai nhất định sẽ hưng vượng phát đạt.” vân vân.

Chỉ là Đỗ đại tiểu thư quên, mình không làm việc nhà nông, trong núi này lại không có chợ, căn bản nàng không thể thi triển đường sống mà đòi đảm nhiệm nhiều việc gánh tương lai Hoàng gia.

Đỗ Quyên là không biết tự lượng sức sao?

Đương nhiên không phải!

Nàng nghĩ, mặc kệ chuyện gì nàng có thể học. Lại nói, không phải còn có Lý Đôn nha!

Đối với sinh hoạt tương lai, nàng tràn ngập tin tưởng, trước mắt đối tượng thành.

Hai mẹ con Phùng Thị thân mật hồ động. Thấy vậy vợ Đại Đầu không ngừng hâm mộ, nói: “Hoa Nhi thông minh. Ta cho nàng bú nhiều ngày như vậy, nàng vẫn nhận được ngươi như thường. Nàng mới bao lớn nha!”

Phùng Thị nghe xong cười như nở hoa. Như nàng mà nói, thật ít thấy.

Không nói đến tình hình trong phòng, ở gian ngoài, Lâm Đại Đầu nghe nói Đỗ Quyên bú sữa, vui tươi hơn hờ nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Ta thấy nha đầu kia có phúc khí, quả nhiên liền khiêng lại đây.”

Hoàng Lão Thực cũng nhẹ nhàng thở ra, liên tục gật đầu.

Hắn bị ép buộc đến sợ.

Đỗ Quyên náo loạn ra “khỏ nhục kế”, không làm cho Lâm Đại Đầu chán ghét mà lùi bước để lại bóng ma trong lòng hắn, cảm thấy đứa bé này sau này sợ là tam tai bát nạn, không dễ nuôi sống; bởi vậy thập phần khó chịu.

Nếu Đỗ Quyên biết ý nghĩ của hắn, chắc buồn bực đến chết.

Đây không phải là “đánh lệch” sao!

Chẳng những Hoàng Lão Thực nghĩ như vậy, về mặt những người khác đều lộ vẻ đồng tình phụ họa Lâm Đại Đầu, nhưng trong lòng cũng không cho là đúng, thâm nghĩ đứa bé này lúc này chịu đựng quá đi, lần tới còn không biết có thể nuôi được hay không, đặc biệt là Hoàng đại nương.

Vương nãi nãi lúc này từ trong phòng đi ra, nhìn Hoàng đại nương nói: “Đứa bé rất tốt. Hoàng gia, ngươi đừng đoán mò. Đại Đầu nói không sai, cháu gái này của người có phúc khí. Không đúng a, tương lai ngươi còn phải dựa vào nàng hưởng phúc đâu!”

Hoàng đại nương rất kinh ngạc, vội hỏi: “Vương nãi nãi nói thật?”

”Vương nãi nãi” bắt quá là một cách kêu. Nàng lớn tuổi, vẫn thói quen gọi như vậy, không cần thận tính toán bối phận. Tuổi tác là lấy khẩu khí con cháu gọi, kiểu như gọi “Nãi nãi” này. Tiểu bối kêu nãi nãi, nếu như bối phận thập phần thấp, thì kêu “thái thái”.

Vương nãi nãi gật đầu nói: “Là thật. Đứa bé này có thần khí.”

Lời của người khác còn có thể xem như giả tình ứng phó. Vương nãi nãi nói như vậy, Hoàng đại nương tin tưởng, trong lòng tự nhiên cao hứng. Nhưng vừa nghĩ đến vợ lão Đại, mặt lại sụp xuống, sự cao hứng như tơ liễu bị một trận gió quét đi mất tăm hơi.

Lâm Đại Đầu vui đến trời, vội truy vấn đánh giá của Vương nãi nãi với Đỗ Quyên.

Đến xem Đỗ Quyên còn có nãi nãi ruột của Lâm Đại Đầu, năm nay hơn chín mươi, nghe vậy nhìn hần nói: “Đại Đầu, ta vài ngày không tới, ngươi cũng không mời ta vào nhà ngồi một chút?”

Lâm Đại Đầu nghe xong, vỗ tay một cái, tiến lên đỡ lão nhân gia nói: “Xem ta, đều vội hồ đồ. Nãi nãi đi, đi nhà ta ngồi một chút. Buổi trưa ăn cơm với cháu trai này.”

Và Hoàng Lão Thực chào hỏi, rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lai Lịch Cổ Thôn

Đỗ Quyên bú sữa xong, mọi người đều giải tán, Hoàng gia khôi phục lại bình tĩnh.

Thông qua chuyện này, Đỗ Quyên nghĩ mình tạm thời không cần gắng co đỡ phải uống phí khí lực, nên thành thật bú sữa trước, đem khối thân thể nhỏ này nuôi lớn lại nói.

Cũng không biết nãi nãi của Lâm Đại Đầu Nãi nãi nói với hần nói cái gì, hần càng để ý Đỗ Quyên, gặp người liền nói Đỗ Quyên là con dâu hần định ra.

Vợ chồng Hoàng Lão Thực bởi vì người trong thôn đều nói con gái út nuôi không được, mà Lâm gia không kiêng kỵ gì, nên trong lòng thập phần cảm kích chấp nhận cách nói này. Lại nói hai bên quả thật đã nói qua, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cửa thân này khẳng định kết thành.

Bởi vậy, hai nhà so với bình thường thân cận hơn rất nhiều.

Mùng năm tháng năm tiết đoan ngo cũng là ngày Đỗ Quyên trăng tròn. Mùng hai, trời còn chưa sáng, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực đã đi vào núi săn thú. Cùng đi còn có đường ca (anh họ) của Lâm Đại Đầu, Lâm Đại Mãnh. Hần là thợ săn lão luyện.

Thôn Thanh Tuyền trong phạm vi 2, 3 dặm không có cây cối cao lớn hoặc bụi cây rậm rạp, đều là dốc cỏ hoang. Đây là do chặt cây trường kỳ tạo thành. Đầu tiên do thôn dân đi lân cận chặt củi, sau này là vì phòng ngừa dã thú rồi núi phá hoại ruộng đất hoa màu cả người lẫn vật, nên chặt trống trơn, làm thú không còn chỗ nấu thân.

Cho nên muốn đi săn, tốt nhất phải đi vào trong núi sâu, sâu đến mức chỉ còn thấy cây rậm rừng già mới có thể săn được nhiều món ăn thôn quê.

Các nam nhân vào núi săn thú, nữ nhân ở nhà làm chút việc vặt vãnh, thu thập sản sạch sẽ, chuẩn bị dụng cụ cho cả nhà, bởi vì vài ngày tới phải cất lúa mạch. Lúc rỗi rảnh, mọi người tụ lại, vừa làm việc vừa nói chuyện.

Lúc người lớn nói chuyện phiếm, Đỗ Quyên luôn lắng tai nghe, từ đó có thể lý giải một ít tình huống thôn Thanh Tuyền cùng với một số việc ở thời không này. Tuy không nhiều, tốt xấu không giống lúc ban đầu hai mắt như mù.

Thôn Thanh Tuyền tổng cộng gần trăm hộ, nhiều người khác họ, trong đó Lâm gia là nhà giàu, lý chính cũng họ Lâm. Tổ tiên những người này hơn một trăm năm trước lúc tiền triều chiến loạn từ ngoài núi chạy nạn trốn vào. Sau này ở quen không muốn đi ra ngoài.

Quanh núi ngoại trừ thôn Thanh Tuyền, hướng Tây đi qua ba hòn núi lớn, có thôn Cây Lê Cầu, tương tự như thôn Thanh Tuyền, là nạn dân ngoài núi trốn vào tạo thành, cũng có hơn một trăm năm lịch sử.

Sản vật trong núi phong phú, chỉ cần không lười chắc chắn sẽ không bị đói nhưng nếu muốn giàu có phồn vinh như ngoài núi là không thể. Bởi vì đường núi khó đi, ra vào không tiện, người bên ngoài không muốn tới, đồ ngoài núi không thể vận chuyển vào, sản vật trong núi chuyên chở ra ngoài cũng phải phí nhiều công sức.

Mặc dù có đủ loại không tiện, nhưng cũng có thật nhiều ưu việt.

Tỷ như, núi cao Hoàng Đế xa, quan phủ không lo tới, sinh hoạt nhàn nhã.

Hàng năm vào trung tuần tháng 9, trong thôn tề tựu đóng thuế —— đều là chút thổ sản vùng núi, chuyển lương thực là không thể nên kêu mấy hần tử, vội vàng ra ngoài núi, mua bán lương giao thuế đất.

Không phải nha môn quan lại nhỏ lương tâm tốt, mà là lo chu toàn cho người trong núi quá phí tinh thần, hưởng hồ đường núi khó đi, dễ xảy ra chuyện không may. Nếu như ép bọn họ, họ trốn vào núi sâu thì ai vào lòng bắt? Bắt được lại thêm phiền toái.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ nói là vô sự. Hàng năm lý chính vẫn phải chuẩn bị chút da lông và dược thảo này nọ chia cho nha môn sáu phòng quan lại bộ đầu mới có thể bình an vô sự.

Trong núi ruộng thiếu. Ruộng đất nhiều chỉ là cách nói tương đối, so với ngoài núi vẫn thiếu. Như nhà Đỗ Quyên, tám phần ruộng nước, bốn mẫu đất, có hai mẫu do sau này do khai hoang mà có.

Ruộng trồng lúa theo quý, một năm hai mùa, gặt lúa mì vụ đông thu xong, lại trồng bắp ngô, khoai núi, đậu tương, đậu phộng, hoa màu.

Ở đây vùng núi sâu thôn nhỏ an lạc, mọi người sinh hoạt nhàn nhã. Trừ bỏ số ít người có dã tâm hãm mộ phần hoa phú quý bên ngoài núi, nghĩ biện pháp đi ra bên ngoài, đại đa số mọi người đều an vui hiện trạng. Thậm chí còn có người như Phùng Trường Thuận thêm cuộc sống an ổn này, đem con gái gả vào trong núi.

Đầu hè sau giờ Ngọ, bên ngoài gió mát cuối ngày, thỉnh thoảng có tiếng chim hót thanh thúy truyền đến, dài ngắn không đồng nhất. Trong sân gà mẹ gà con cô cô thu thu gọi đàn, còn có một con chó nhỏ uông uông gọi, là Lão Thực mới bắt về nuôi. Nghiêng tai lắng nghe, nơi ruộng đồng xa xa truyền đến tiếng cười đùa của những hài đồng.

Đỗ Quyên ở một bên nghe nương và Thím Lâm thì thầm nói chuyện, cùng với âm thanh quen thuộc của sơn thôn, buồn ngủ.

Nàng nằm trong cái nôi nhỏ dưới mái hiên, Lâm Xuân ngủ ở một đầu khác. Bên ngoài cái nôi là cái khung bằng gỗ, bên trong dùng nẹp trúc đan thành cái thúng dài, rất sâu, phía dưới trải đệm giường và gối đầu nhỏ.

Cái chân ở hai đầu nôi không phải là đường thẳng, mà là cong hình vòng cung. Phùng Thị ngồi ở một bên thiêu thừa may vá, vừa nói chuyện với vợ Đại Đầu, một chân đạp cái nôi, nhẹ nhàng đẩy đưa. Cái nôi có tiết tấu đung đưa qua trái qua phải, sẽ không nghiêng đổ.

Nghe một hồi, Đỗ Quyên không chống nổi, liền muốn ngủ.

Bỗng nhiên nghe nương và thím Lâm chuyển đề tài.

Bởi vì hai người suy đoán Đại Đầu bá bá và Lão Thực cha lúc nào có thể trở về, liền nhắc đến những chuyện xưa, nói cái gì nào nhiều năm trước từ trong núi sâu chạy ra rất nhiều dã thú, gây họa người và gia súc trong thôn. Lại có nào năm đó mưa nhiều, lũ tràn vào thôn, đọi nước rút, khắp nơi đều có cá, cũng không biết là từ nơi nào đến. Cái gì nhà Lý nãi nãi dựa vào núi có một con măng xà, đều đường gia...

Nghe chuyện cổ quái, Đỗ Quyên không muốn ngủ, dùng sức chống.

Đừng nói nàng, ngay cả bà ngoại cũng vậy.

Lão nhân gia ở trong phòng bếp nấu gì đó, thỉnh thoảng chạy đến nghe, vì nhớ đồ ăn trong nôi, nghe nửa đường lại muốn quay vào. Được một lát lại đi ra hỏi về câu chuyện đang dở, tiếp tục câu chuyện.

Phùng Thị và vợ Đại Đầu thấy lão nhân gia vui vẻ chạy vào chạy ra, đều cười.

Nói giỡn một hồi, vợ Đại Đầu chọn xong đậu làm giống, đứng lên vỗ vỗ vạt áo trước, nhìn thoáng qua Lâm Xuân trong nôi, nhìn Phùng Thị nói: “Đệ muội giúp ta xem con, ta đem chỗ đậu này đi gieo trồng rồi về. Đều đã lựa chọn kỹ.”

Phùng Thị vội nói: “Người nhanh đi. Xuân Nhi ngủ sợ là lúc thái dương xuống núi mới tỉnh.” Nói xong nhìn vào nôi, “Ngà” một tiếng, cả kinh nói: “Hoa Nhi tỉnh? Còn chưa ngủ sao?”

Vợ Đại Đầu cười nói: “Ta thấy hai mắt nàng lúc mờ lúc lờm, là không chịu ngủ, thật tội nghiệp. Chắc là thấy chúng ta nói chuyện, ham chơi, cứng rắn chống.”

Đỗ Quyên bị nàng một lời nói trúng tâm tư, bội phục đến chết, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Mới nhắm lại, chợt nghe viện ngoại truyền đến tiếng Thu Sinh: “Nương! Nương!”

Vợ Đại Đầu đáp: “Ta ở đây. Người kêu réo gì?”

Thu Sinh nói: “Mở cửa! Ta mang cỏ heo về, lấy thêm ki đi vớt cá.”

Nương nó vội đi ra ngoài, vừa mắng: “Lại đi nghịch nước! Người muốn tìm chết!”

Thu Sinh phân bua: “Ta lưới cá, không phải chơi.”

Vợ Đại Đầu nói: “Còn không phải chơi? Tôm cá nhỏ xiu mang về có ích lợi gì? Cũng không thịt, đều là da xương, còn phải phí dầu đi chiên nó, chỉ có thể cho mèo ăn.”

Thu Sinh không phục nói: “Có cá lớn. Kim Bảo lấy hai con cá trích lớn.”

Hai mẹ con vừa cãi nhau, vừa đi vào nhà.

Đỗ Quyên nghi hoặc. Mấy ngày nay nàng thường nghe Thu Sinh và Hạ Sinh nói, trẻ con trong thôn đi chơi những nơi nào. Không ai quản những đứa trẻ này, người lớn không sợ dã thú trên núi xuống hoặc lo lắng bọn họ rơi xuống nước?

Vừa lúc bà ngoại đi tới nói: “Mấy đứa trẻ tinh nghịch như vậy, cũng không sợ rơi vào trong nước.”

Phùng Thị như không có chuyện gì xảy ra đáp: “Từ nhỏ đều là như vậy. Trẻ trong núi chui khắp nơi, người có thể trói bọn họ lại sao? Lại nói, bờ sông đều có người trong thôn làm việc.”

Bà ngoại nói: “Vẫn phải cẩn thận chút. Vừa rồi các người không phải còn nói trước đây có sói xuống núi tha đi một đứa bé sao!”

Phùng Thị dừng một lát, mới nhẹ giọng nói: “Chuyện như vậy cũng không phải thường có. Lại nói, càng như vậy, đứa bé càng phải khỏe mạnh hơn, trên núi trong nước đều có thể đi được, bằng không dễ gặp chuyện không may.”

Đỗ Quyên đồng ý sâu sắc lời của mẹ, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn nha.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Giúp Những Tên Cướp Nhỏ

Trong lòng suy nghĩ, cổ chống đỡ nhưng không chịu nổi, rơi vào giấc ngủ mê.

Ăn ngủ, tỉnh ngủ ăn nữa, Đỗ Quyên hạnh phúc khỏe mạnh trưởng thành.

Tuy nàng không biết bộ dạng của mình như thế nào, nhưng thường nghe người khác nói: con bé này vừa trắng lại mũm mĩm, ánh mắt thật sáng, còn nói miệng nhỏ đỏ au, cười đáng yêu chết người, nàng liền suy đoán ra mình hiện tại thực khỏe mạnh, cảm thấy hết sức hài lòng.

Chạng vạng mừng bốn tháng năm, Đỗ Quyên bị một trận ồn ào náo động làm tỉnh lại.

Phùng Minh Anh vừa trông coi cháu vừa may vá, Hoàng Tước Nhi cũng ở một bên học tập xỏ chỉ.

Thấy nàng mở to mắt, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi vui vẻ cười, vừa đưa tay niết má mềm mại của nàng, nói: “Đã tỉnh. Cha người đã trở lại, mang về rất nhiều thứ. Muốn đi coi không?”

Đỗ Quyên nghe xong tỉnh thần phấn chấn, lại u oán không thôi: tiểu di này, thích nựng nàng. Hoàng Tước Nhi cũng học theo, hơi tí là đưa tay nheo má nàng, chắc là mềm mềm nắm hết sức thoải mái.

Các nàng nheo thoải mái, nàng bị nheo thập phần không thoải mái, vội xoay mặt nhìn ra ngoài.

Phùng Minh Anh vừa thấy động tác này, cười nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Ta nói lỗi tai nàng thánh, nghe thanh âm bên ngoài mới tỉnh. Tước Nhi, đem áo choàng ngắn màu hồng trên giường đến đây. Mặc xiêm y vào chúng ta đi ra ngoài xem náo nhiệt!”

Vừa nói, vừa lạnh lẽo giúp Đỗ Quyên thay tả, rồi mặc áo choàng màu hồng Hoàng Tước Nhi lấy vào, thu thập xong, mới ôm nàng đi ra bên ngoài.

Trong sân người la hét ầm ĩ, nam nữ hai nhà Hoàng, Lâm đều có mặt. Có thêm một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, màu da đen cường tráng, sau này Đỗ Quyên nghe Lão Thực cha gọi hắn “Mãnh đại ca”, là Lâm Đại Đầu đường huynh, Lâm Đại Mãnh. Ông ngoại Phùng Trường Thuận lại tới nữa, Đỗ Quyên nhớ tới là hắn tới đón bà ngoại và tiểu di, lần trước lúc về đã nói xong.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy!”

Và với thanh âm của Lâm Đại Mãnh, mọi người đều cười, thập phần vui sướng.

Vừa rồi hình như là Phùng Trường Thuận nói không thể không duyên cớ nhận mấy thứ này, cũng không biết hai huynh đệ Lâm Đại Đầu nói những gì, hắn khoái trá tiếp thu.

Lâm Đại Đầu nhân tiện nói: “Hai con hoẵng, 12 con thỏ, mười lăm con chim trĩ, một đầu nai...”

Hắn đếm số, Phùng Minh Anh cũng ôm Đỗ Quyên chen vào, nhìn thấy một đống rất nhiều động vật lớn nhỏ dưới đất, màu sắc rực rỡ gà rừng và nai sặc

sở, Đỗ Quyên nhất thời hưng phấn cười.

Nàng cười, đối diện lập tức vang lên “A, ách” thanh âm, thì ra là Thu Sinh đang ôm Lâm Xuân.

Tiểu tử kia nhìn thấy nàng, đột nhiên huy động hai cánh tay, duỗi người chồm ra phía trước.

Thu Sinh ôm không vững, thiếu chút nữa là ngã quỵ, tức giận đến tái mặt quát: “Quậy nữa ta đánh ngươi!”

Lâm Đại Đầu vội nói: “Ngươi ôm đệ đệ qua bên kia. Hắn muốn chơi với Hoa Nhi.”

Nói xong nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Trước kêu mấy phụ nhân đến giúp đỡ. Đêm nay phải làm hết mấy thứ này bằng không sẽ bị thôi. Thân thích của ai thì tự thỉnh, truyền lời cho những người khác, đừng nói là làm tiệc đầy tháng, chỉ nói muốn ăn thịt thì đến. Cũng không cần tặng lễ, đem rau xanh rau khô trong nhà thuận tay mang đến, làm tiệc quá tiết đoan ngo.”

Thì ra là bọn họ đã thương nghị: lấy cớ bọn họ đánh món ăn thôn quê (săn thú), mọi người họp lại qua đoan ngo, cũng không nói rõ làm tiệc đầy tháng cho Đỗ Quyên. Không nói là làm tiệc đầy tháng nên không cần tặng lễ, tương lai Hoàng gia cũng không cần hoàn lễ. Nghĩ đến ăn thịt giúp vui, mang rau xanh trong nhà đến, góp tiền quá tiết.

Người trong núi quanh năm suốt tháng yên tĩnh nhàm chán, ít có dịp náo nhiệt, người trong thôn rất thích tham gia, huống chi còn có món ăn thôn quê đâu.

Lâm Đại Đầu muốn đưa Hoàng gia nhân tình lớn, đưa lộ liễu, Hoàng gia tỏ vẻ không chịu nổi, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Phần lớn món ăn thôn quê do Lâm Đại Mãnh săn. Cha hắn là lý chính, ở thôn Thanh Tuyền rất có uy vọng, thường xuyên làm chút chuyện lung lạc lòng người. Hôm nay hắn cố gắng hiến món ăn thôn quê, vừa vì nhân tình đường đệ, lại đưa Hoàng gia một nhân tình, lại kêu người trong thôn đến ăn tiệc, cũng vì nhà mình kiếm mặt mũi và uy tín, nhất cử tam đắc*!

nhất cử tam đắc = một việc làm được ba việc lợi

Hắn lập tức cười nói: “Đem trẻ cùng tuổi với Xuân Nhi, trẻ con sinh tháng trước đều mời đến. Nói đến cùng chúng ta vui vẻ, dù sao cũng muốn làm trắng tròn cho cháu gái. Đồng trẻ con, vừa vui mừng vừa náo nhiệt, cho cháu gái thêm mặt mũi.”

Lời này vừa ra, mặt mày Phùng Trường Thuận, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực hớn hờ, cảm thấy hết sức sượng ý.

Đỗ Quyên trong lòng cũng tán thưởng cách xử lý của người này, không khỏi nhìn hắn vài lần.

Thấy cử chỉ hắn bất phàm, nghĩ rằng vô luận thành thị hay nông thôn, cuối cùng sẽ có một hai người nổi bật không giống bình thường, thôn nhỏ cũng không ngoại lệ.

Phân công xong, mọi người vội đi mời người.

Đỗ Quyên nháo tiếu đi hạ thấp người, nhìn kỹ những động vật kia. Cuối cùng Lâm Xuân phát hiện Đỗ Quyên muốn coi gì đó, trực tiếp tránh thoát ra khỏi sự cầm tù của Thu Sinh, bò dưới đất kéo đuôi chim trĩ chơi.

Mặt mày Hoàng Tước Nhi tươi rói, tay nhỏ không ngừng kéo lông chim trĩ, dùng sức nhô lông chim, còn thúc giục Phùng Minh Anh: “Tiểu di, nhỏ nhanh nha! Chờ các nàng tới, dùng nước nóng, lông bị nóng hòng rồi.”

Đỗ Quyên vội vàng gật đầu, “Uh, ân” hai tiếng.

Hoàng Tước Nhi nghe xong, vội tranh thủ thời gian quay đầu, đem một cọng lông đen nhét vào tay muối muối, sẵn sốc cười nói: “Cho ngươi chơi!”

Đỗ Quyên thực cảm ơn nắm chặt, đáp trả tiểu thư tỷ một khuôn mặt tươi cười.

Thấy bộ dáng nghe hiểu của muối muối, Hoàng Tước Nhi thực vui vẻ, kim lông không được dí má sát vào muối muối đụng một cái, cười híp mắt sờ tóc nàng, nói: “Ngoan ngoan, tỷ tỷ nhỏ cái này, làm tốt cho ngươi chơi.”

Vừa nói vừa vội đi.

Đỗ Quyên buồn cười, đồng thời chợt thấy người bị chen lấn khó chịu, xoay mặt nhìn, không lời gì để nói. Phùng Minh Anh gắt gao kẹp nàng trong ngực, hai tay bắt lấy một con chim trĩ, kéo “hoa xiêm y” của người ta. Không chỉ nàng, Hạ Sinh và mấy đứa trẻ không quen biết cũng mạnh mẽ vật lông gà, chỉ có Thu Sinh hướng phía phòng bếp, la hét muốn tìm dao đến, muốn chặt sừng hươu...

Giúp những tên cướp nhỏ!

Đội vợ Đại Đầu dẫn bốn năm nàng dâu đưa giong đi tới nhà Đỗ Quyên, nhìn thấy ba con chim trĩ trọc đầu, thất thanh kêu lên: “Đây là làm sao? Ái đồ, thói tiểu tử...”

Nhìn thấy có Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi, vội im miệng sửa lời nói: “Bé gái đều thích cái này. Minh Anh, nhỏ đủ chưa? Tay ngươi mềm, nhỏ

không ra, thím tới giúp người nhỏ.”

Các nàng dâu vừa thấy tiểu di, vội hỏi dài hỏi ngắn, hỏi thăm bao lớn, hứa hôn với người ta chưa.

Phùng Minh Anh bị hỏi đến đỏ mặt, vội nháy mắt ra lệnh Hoàng Tước Nhi đem lồng gà bỏ tạm vào cái giỏ trúc, vội vàng ôm Đỗ Quyên vào phòng.

Buổi tối hôm nay, sân Hoàng gia náo nhiệt, các hán tử lột da lóc xương từng con thú, các nàng dâu giết gà thái thịt, hầm nấu, vội đến nửa đêm.

Đỗ Quyên ngủ, nửa chừng bị bọn họ đánh thức vài lần, phòng chừng những nhân tài này chỉ ngủ hai giờ, sớm tỉnh mơ đã dậy như mừng năm mới vậy.

Ai, chủ yếu là dịp náo nhiệt trong núi quá ít!

Buổi sáng, Đỗ Quyên được mặc vào một bộ xiêm y đẹp, là do tiểu di dùng những khối vải vụn cắt thành hình vuông đủ màu sắc may thành áo ngắn, phía dưới mặc quần hồng, giày nhỏ đầu hồ là bà ngoại làm.

Nhìn bé gái xinh đẹp, tiểu di và tiểu thư tỷ lại nhìn không được ngứa tay, xem nàng như cục bột xoa nắn một hồi, hung hăng hôn hai cái, mới ôm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tới Cửa Bồi Tội

Trong gian phòng phía tây, Phùng Trường Thuận phân phó con gái, Phùng bà mẹ cũng ở một bên.

Thì ra hẳn kêu Phùng Thị gói chút muối, đợi lát nữa mang nàng và con rể đi mời ông bà xui.

Vào núi một chuyến không dễ dàng, mỗi lần hẳn tới đều không đi tay không, đều mang các thứ ăn mặc rất thực dụng. Lần này hẳn mang đến bốn, năm mươi cân muối đến cho con rể.

Sống đều phải ăn muối. Trong núi không có chợ, nhà lý chính nuôi nhiều con la, mỗi tháng đi ra ngoài một chuyến, mua chút đồ dùng hàng ngày cứu cấp mọi người, giá tiền không cần phải nói rất đắt.

Hắn nghe bà già nói chuyện lần trước Đỗ Quyên “sinh bệnh”, mặc dù trong lòng cáu giận bà thông gia nói chuyện vô tình, cũng không muốn để ý tới bọn họ hoặc là tới cửa vãn tội, nhưng hẳn cẩn thận cân nhắc, đắc tội thông gia có ích lợi gì chứ?

Nói đến cùng, con gái cũng không đúng, cùng bà bà tranh luận là sai. Lại nói, ở xa như vậy, hẳn muốn chiều ứng con gái cũng không chiều ứng được, nói không chừng chỉ có thể nhẫn, thấp cái đầu, tương lai vạn nhất có việc, Hoàng gia có thể nhìn phân thượng của con trai, không đem sự tình làm quá tuyệt.

Nghĩ như vậy, liền muốn mang con gái tới cửa bồi tội bà bà. Hẳn biết, hôm nay không tới cửa thỉnh, vợ chồng Hoàng lão sẽ không tới đây.

Ai ngờ nói hồi lâu, Phùng Thị chỉ quật cường mím môi, cúi đầu không nói.

Bị hỏi thúc nàng liền nói “Ta không đi. Để Lão Thực đi thỉnh. Bọn họ cũng không hiếm lạ ta, hận không thể để ta chết mới tốt.”

Phùng Trường Thuận quát: “Đó là bà bà người! Dụ nàng hai câu người cũng không chết. Làm như không nghe thấy không phải là xong. Người nói tính tình người, cứng đầu bướng bỉnh, không được một điểm tốt, người... Người...”

Phùng Thị bị phần nói: “Ta làm một mối, nàng cũng không thấy tốt, muốn thế nào?”

Phùng Trường Thuận mắng: “Một cái gì! Người không biết làm bộ làm dáng?”

Phùng Thị biết tính tình của cha, không hề cãi, liền tìm cái túi vải, đi ra phía sau giường lấy muối.

Lúc đi ra, Phùng Trường Thuận kéo túi vải trong tay nàng ước lượng, trợn mắt nói: “Lấy nhiều như vậy? Đây đến mười cân. Để một nửa lại! Muối này là cha người buông tha mạng già từ ngoài núi vác vào, lúc qua Hoàng Phong Linh, thiếu chút nữa sảy chân ngã chết. Người liền lấy nhiều như vậy tặng người? Không phải cha luyến tiếc, muốn đưa cũng muốn được cái nhân tình. Người một hồi đưa đi như vậy, còn đánh cái mặt, người ta thu còn không cảm kích. Lúc này đưa ít chút, sau này chờ bọn hắn có chuyện, người cho chút nữa, thế này mới có vẻ người có hiếu tâm.”

Phùng Thị nghe có lý, nàng vốn không muốn đưa, vội quay đầu đi lại rất nhiều.

Trở ra, Phùng Trường Thuận lại tiếp nhận túi muối ước lượng, vừa tức nói: “Nói người đồ một nửa, người đồ nhiều như vậy làm chi? Chỗ này còn không tới ba cân. Đó là cha mẹ chồng người, quá ít cũng không bán linh. Ai, sao dạy hoài không được!”

Bởi quá giận, chuyển hướng Phùng bà mẹ hỏi: “Nàng là con gái ta sao? Sao ta nuôi ra con gái như vậy?”

Phùng bà mẹ nghe xong sắc mặt thật không đẹp mắt, ngoài miệng không lên tiếng, thầm nghĩ trong lòng: “Còn không phải là con người, cứng đầu như nhau.”

Không dễ dàng thỏa hiệp, hai cụ mang theo con gái con rể, còn cố ý ôm theo Đỗ Quyên, đi Hoàng gia thỉnh ông bà nội.

Ra cửa, Đỗ Quyên thấy trong sân có bốn dãy, bày mỗi hàng bốn cái tổng cộng mười sáu cái bàn, quanh mỗi cái bàn là băng ghế dài hoặc là ghế gỗ. Viện phía đông dựa vào phòng bếp, bên cạnh mới đắp bốn cái bếp lò lớn, đều là dùng gạch và tảng đá lớn xây lên, trong nồi còn tỏa hơi nóng, hương vị tỏa ra bốn phía. Bên cạnh có bốn cái bàn vuông nhỏ, phía trên bày đầy đồ lớn nhỏ. Đàn ông đàn bà chạy vào chạy ra, lấy củi, gánh nước, rửa rau, dọn đồ, lui tới bận rộn không ngừng, trên mặt tràn đầy vui sướng tươi cười. Trẻ con và chó cũng tới góp vui, chui khắp nơi.

Tình cảnh thật đủ hoành tráng!

Nàng thích phong vị nông thôn như vậy. Không khí nhà nông làm nàng thấy thực mới lạ.

Phùng Trường Thuận dừng chân lại cùng người nói chuyện, nói với người ta là hấn mang con gái đi thông gia bồi tội, thỉnh thông gia đến uống rượu, “Chống đối bà bà là không đúng.”

Mọi người đều khen hấn lễ độ, lại khuyên hấn đừng trách Phùng Thị, nói nàng cũng không dễ dàng.

Phùng Trường Thuận nói: “Ta cũng hiểu được nàng vất vả, nâng bụng to lên núi đốn củi, không cần thận sinh con trên núi. Nhưng bà bà nàng nói nàng cũng là vì tốt cho nàng, sao có thể tranh luận chứ.”

Lại hướng mọi người nói vất vả, nói hấn thỉnh thông gia sẽ trở lại cùng mọi người.

Hoàng Lão Thực cao hứng nhất, thúc giục: “Cha, chúng ta nhanh lên đi. Mời cha mẹ ta đến hỗ trợ.”

Hấn thẳng ruột ngựa nên không nghĩ nhiều như vậy, nhớ kỹ hôm nay náo nhiệt vì con gái hấn, hấn không có mặt sao được chứ.

Vì thế, mấy người cẩn thận đi qua lối nhỏ giữa các dãy bàn, một đường cùng người chào hỏi nói chuyện.

Vì thế Đỗ Quyên mới biết được, vài cái nồi lớn là trong thôn dùng chung. Nhà ai có việc hiếu hỉ, sẽ mượn về. Bếp đắp tạm, bởi vì nhà bình thường nồi và bếp làm tiệc rượu đều quay vòng.

Trên đường đi nhà bà nội, Đỗ Quyên cẩn thận nhìn thôn Thanh Tuyền.

Trong thôn càng chất phác nhân nhả: đường kính khoảng hai thước, tùy ý có thể thấy cây to rợp bóng mát, xanh tươi mát mẻ. Gà ngòi xỏm ở chạc cây, trên đầu tường cao nhìn xuống. Heo và chó lác lác khắp nơi. Phòng ốc phần lớn là tường đá và gỗ, cũng có tường gạch màu xám, nhìn qua có chút cũ, hấn là dùng lò gạch nung. Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng nước chảy, nghĩ là có sông ngòi chảy qua trong thôn, lại “Chỉ nghe kỳ thanh, không thấy kỳ ảnh” (chỉ nghe thấy tiếng nhưng không thấy hình).

Bởi hôm nay là đoàn ngộ, ở cửa nhà đều thả xương bồ và lá ngải cứu. Trong sân truyền ra tiếng trẻ con nháo. Cũng có người đem tám trái lớn chuyển đến trong sân, trải ra gói bánh chưng, thấy Hoàng Lão Thực và cha mẹ vợ đều chào hỏi.

Bốn người trả lời, bước vào nhà cũ Hoàng gia.

Vào nhà, Đỗ Quyên nhìn, lại là một căn nhà nhẹ nhàng khoan khoái, phòng chính bốn gian, sương các ba gian, thập phần chỉnh tề.

Hoàng lão Nhị đang ở cửa Tây sương cười một băng ghế dài bào gỗ, Đỗ Quyên hôm nay mới biết được, thì ra nhị thúc là thợ mộc.

Thấy thông gia tới, Hoàng lão cha trở tay không kịp. Hôm nay hấn không có ý định đến nhà con trai trưởng, cũng không biết thông gia tới, lại càng không biết nội tình tiệc đầy tháng.

Phùng Trường Thuận lớn giọng cười nói: “Thông gia, ta đem con gái đến bồi tội.”

Vừa kêu như vậy, Hoàng lão cha, Hoàng lão Nhị, Hoàng đại nương đều tiến lên nghênh đón, khách khí mời vào nhà chính, vợ lão Nhị Phụng Cô mang trà lên.

Sau khi ngồi xuống, Phùng Trường Thuận đem muối dâng lên, đem ý định đến nói một lần, ý bảo con gái kính trà bồi lễ bà bà, “Bà bà nói hai người câu thi sao? Trước mặt người tranh luận, cái này còn được à! Ta vừa nghe nói việc này, liền mừng nàng một trận.”

Hoàng lão cha liếc con dâu cả, thấy bộ dáng nàng bất đắc dĩ. Nói nghe hay, xem con gái người có bộ dáng nhận sai sao? Cho nên không chờ Phùng Thị nói, tự nâng chung trà lên uống, rồi rù mí mắt xuống làm bộ như không có chuyện gì.

Phùng Thị buồn mị, tiến lên bưng ly trà đưa cho Hoàng đại nương, một câu cũng không nói.

Hoàng đại nương thấy bộ dáng nàng như bị ép không tình nguyện, hết sức tức giận, nhưng trước mặt thông gia, không tiếp trả lại không tốt, giận dỗi nhận lấy.

Phùng Trường Thuận hướng con gái khiển trách:“Ngươi bày mặt mũi cho ai xem? Không phục có phải không? Bà bà ngươi chưa nói sai, ngươi đỉnh cái bụng to lên núi đốn củi làm gì? Rành rang lắm sao? Nếu thật không có củi, thông gia thấy có thể mặc kệ sao? Thì tôi đây lấy mấy gánh đi, còn có thể không cho, còn có thể ăn sống ngươi? Sinh con ở trên núi, mình mất nửa cái mạng không nói, ngay cả thông gia cũng không mặt mũi nào.”

Hoàng lão cha nghe xong thiếu chút nữa sắc trà vào khí quản, ho khan hai tiếng, cực lực che giấu.

Mặt vợ chồng Hoàng lão Nhị cũng cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Người Phải Làm Như Vậy

Tuy Hoàng đại nương cảm thấy không đúng nhưng từ trước đến giờ nàng thích lấy lòng nên lập tức nói tiếp: “Đúng vậy. Nếu nàng nói một tiếng, chúng ta có thể không giúp một tay sao?”

Phùng Trường Thuận đập bàn, lớn tiếng nói:“Nghe chưa, bà thông gia nói lời này rất tốt! Chính là lý lẽ này, đều là con, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, có thể không đau?”

Hoàng lão cha cười gượng hai tiếng, gật đầu không ngừng. Hoàng lão Nhị và Phụng Cô chỉ cười không nói lời nào.

Hoàng đại nương lập lại lời nói như muốn chứng minh mình rất thương con trai cả và con dâu cả.

Phùng Trường Thuận liền cười nói: “Thông gia nói lời này ta tin. Đầu do Tú Anh nhà ta không hiểu chuyện. Nàng là văn bối, làm sai các người đánh cũng đánh được, mắng cũng mắng được. Rồi thì sao, đó cũng là người một nhà. Tú Anh ăn nói vụng về, kỳ thật trong lòng hiểu thuận ...”

Đỗ Quyên thương thức ông ngoại chu toàn trăm bề, nói nương đúng lại nói nãi nãi tốt cỡ nào, toàn bộ là “Yêu người trong ngực khó mở”, vừa bội phục vừa muốn cười, vừa lúc gia gia nhìn qua, vội nhìn hẩn triển khai khuôn mặt tươi cười.

Hoàng lão cha sừng sốt, nét mặt đang đành cứng không tự chủ mềm xuống.

Phùng Trường Thuận thấy một màn này, vội từ tay bà già ôm Đỗ Quyên qua, nhìn Hoàng lão cha nói: “Thông gia, xem cháu gái nhỏ của ngươi này, rất thông minh. Đây là chào hỏi người đầu! Đến, Hoa Nhi, mời gia gia đi uống rượu. Nói có rất nhiều thịt a, không đi bị người ta ăn hết.” Rồi vừa thuật lại tình hình bên kia, vừa thúc giục cả nhà Hoàng gia đều đi.

Hoàng lão cha kinh ngạc hỏi Hoàng Lão Thực: “Thật cùng Lâm gia định thân?”

Hoàng Lão Thực lắc đầu nói: “Không phải. Chỉ là nói.”

Hoàng lão cha không tin: “Đại Đầu người nọ có thể bỏ được?”

Phùng Trường Thuận cười nói: “Còn không phải là cháu gái của ngươi làm cho người yêu, cho nên bọn họ mới cầu. Nếu thật định thân, sao có thể không hỏi ý gia gia nãi nãi trước? Thông gia mau đi đi. Hôm nay các người là ông bà nội của Hoa Nhi, phải ngồi bàn trên. Lâm Đại Đầu còn nói muốn kính thông gia nữa! Lão nhị các người cũng đi, mang theo hai đứa nhỏ, ăn thịt. Đi một chút!”

Mặt Hoàng lão cha nhất thời lộ ra tươi cười.

Hoàng đại nương cũng thích, hỏi: “Những món ăn thôn quê đều là bọn họ đánh, chúng ta không cần lấy trứng gà và thịt khô đi?”

Phùng Trường Thuận đưa trả Đỗ Quyên lại cho Phùng bà mẹ, vung tay lên, hào khí nói: “Sao có thể để các người mang trứng gà chứ! Trứng gà giữ lại cho mình ăn, chỉ mang chút thức ăn, rau khô. Người nhiều, chỉ ăn thịt không đủ ăn.”

Hoàng đại nương vừa nghe đơn giản như thế, vội kêu con dâu út, “Phụng Cô, ngươi đi ra vườn hái chút đồ ăn, ta đến nhặt chút rau khô.”

Phụng Cô vội cầm cái rổ đi.

Phùng Trường Thuận lại phân phó Hoàng Lão Thực và Phùng Thị: “Các người cũng đi hỗ trợ. Lựa hai gánh để đựng nhiều chút, bằng không nhiều người như vậy, chỉ nhờ vào vườn rau nhà ngươi, đem vườn rau san bằng cũng không đủ. Người ta mang thịt đến, chúng ta cũng không thể ngay cả thức ăn chay cũng không nở bỏ ra, làm cho người ta nói.”

Hoàng Lão Thực liên tục gạt đầu, kêu Hoàng lão Nhị tìm hai gánh sọt, lại cầm cái lớn cho Phùng Thi, đồng loạt đi theo.

Bên này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đi khó phòng bên tây sương tìm măng làm đồ ăn, Phùng Trường Thuận cũng đứng đưa theo vào.

Thấy những giỏ trúc được phong kín, mở ra nhìn thấy đều chứa đầy ắp măng tre, măng nứa, còn có một bao mộc nhĩ, kinh hi nói: “Nhiều như vậy? Cái này tốt lắm, không sợ không đủ ăn. Mấy thứ này con rẻ lần trước bảo ta mang về. May mắn thông gia có.”

Hoàng lão cha nghe choáng váng —— chẳng lẽ những thứ này đều muốn lấy đi?

Còn chưa chuyển đề tài, đã thấy hần nhìn chăm chăm một giỏ khác nói: “Đậu tương cũng không sai, để hầm xương là tốt nhất. Đậu giống đều để lại chứ?”

Hoàng lão cha máy móc gạt đầu.

“Vậy thì tốt rồi. Không thể đem đậu loại đều ăn hết.” Phùng Trường Thuận nói xong quay đầu xóc lên một giỏ, “Đậu phộng? Cái này rang nhấm rượu thơm nhất.”

Hần đưa tay vốc lên một nắm đậu phộng đã được phơi thật khô, lại buông tay thả xuống, một trận “hoa hoa” vang lên, sau đó thẳng lưng đi nói với Hoàng lão cha: “Cái này tốt lắm! Trong lòng ta rất kiên định. Trước tiên bọn họ mang mấy trăm cân thịt đến, nói muốn cho Hoa Nhi qua trăng tròn, trong lòng ta lo lắng. Tuy nói là mọi người tới giúp vui, nhưng rốt cuộc là vì cháu ngoại. Muốn làm nhiều thứ cho có thể diện, đồ trong nhà còn rẻ đều vết sạch cũng không đủ dùng. Nay gia gia nãi nãi đều mang mấy thứ này đi, liền dễ coi hơn, không mất mặt mũi Hoàng gia.”

Hoàng lão cha nghe xong sắc mặt ngây ngốc.

Hoàng đại nương há hốc mồm, muốn nói cái gì, lại nói không ra. Mới vừa rồi nàng còn nói, nhà lão Đại có khó xử gì nàng sẽ không mặc kệ, không thể vừa nói liền quên, trước mặt thông gia mình tự tát mình.

Thật nếu là đầy tháng cháu gái, lấy mấy thứ này ra cũng không coi là nhiều. Mấy thứ này ngoài núi còn có thể bán ít tiền, ở trong núi chỉ để cho nhà mình ăn, nhà ai cũng không thiếu. Huống hồ, lão Đại còn mang theo năm cân muối đến đâu, đây mới chính là thứ tốt.

Nhưng sao trong lòng cứ thấy không thích hợp?

Chính bọn họ cũng không nghĩ ra, kỳ thật vì không thường cho đồ nhà con trai lớn nên không quen mà thôi.

Mà trong vườn rau, Hoàng lão Nhị nhìn một nửa đất trồng rau trống rỗng miệng co rút, nhìn Hoàng Lão Thực đang cúi đầu chặt măng tây nói: “Ca, đủ chứ? Chặt vừa thôi, cũng phải chừa một ít cho chúng ta.”

Hoàng Lão Thực ngồi thẳng lên, quan sát bốn phía, nói: “Còn nhiều mà, và lại cũng không phải đáng giá gì, chặt xong lại trồng là được. Vườn rau của ta đều trồng tron. Người ta mang nhiều thịt như vậy đến, chúng ta không thể không có món gì, đúng không? Nương Tước Nhị, đệ muội, chặt nhiều chút. Đợi các người tới thì biết là những người nào!”

Hoàng lão Nhị muốn đi ăn thịt, chỉ phải cầm miệng.

Đội hai anh em chặt được một đồng cao, nhét hết vào gánh trở lại nhà, thấy giữa sân có bốn giỏ trúc, về mặt hai người khác nhau.

Hoàng Lão Thực nhếch miệng cười hỏi: “Cha, đều lấy qua sao?”

Phùng Trường Thuận giương giọng cười nói: “Đó là đương nhiên. Còn không phải là thông gia biết trong nhà người cần gấp, muốn giúp người một phen. Không phải là cha mẹ ruột thịt, ai quản chuyện của người!”

Đỗ Quyên nghe qua liền bật cười.

Ông ngoại a, thật tuyệt!

Phùng Trường Thuận nghe nàng cười, vội nói: “Thông gia nhìn xem, ngay cả Hoa Nhi cũng cao hứng kìa, hiểu được gia gia nãi nãi thương nàng.”

Hoàng đại nương vội ghé sát vào bên người Phùng bà ngoại. Đỗ Quyên lập tức phối hợp với ông ngoại, đối với nàng nở một nụ cười xinh đẹp. Mặc dù không có “mê hoặc mọi người”, nhưng làm cho nãi nãi xem ngây người, bởi vì nàng cảm thấy ánh mắt của đứa bé như có thể nói chuyện.

Nàng không khỏi kinh ngạc nói: “Ái dà! thật sự, đứa bé này nhìn ta cười kìa!”

Phùng bà ngoại cũng tham gia, theo thông gia nói: “Đương nhiên rồi! Đừng thấy nàng nhỏ, nàng có thể không nhận biết gia gia nãi nãi sao!”

Về mặt người nói thật khẳng định, người nghe đầy tin tưởng. Đỗ Quyên cười rộ lên một lần nữa.

Cháu gái làm người yêu, Hoàng đại nương ngửa tay, đưa tay về phía ngực Phùng bà ngoại đón nàng.

Đây là cháu gái của nàng, đương nhiên nên cùng nàng thân thiết, không thể cùng bà ngoại thân.

Nàng thấy Đỗ Quyên tươi cười, hiếm lạ vô cùng. Đưa một hồi, thoáng nhìn cháu trai Tiểu Bảo bữu môi đứng ở một bên, vội khom lưng đối với hắn nói: “Tiểu Bảo, đến xem muội muội chơi có vui hay không?”

Về mặt Tiểu Bảo vắn vẹo, ghét bỏ nói: “Chơi không vui! Xấu chết!”

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực không thôi, hiểu được đứa nhỏ này ghen tị.

Chẳng những hắn, ngay cả đường tỷ (chị họ) Đại Nữ cũng nhìn nàng đề phòng, không giống Hoàng Túc Nhi thích nàng.

Mọi người đều lơ đãng cười.

Thu thập thỏa đáng xong, cha con lão Hoàng nhắc đòn gánh nặng trĩu lên. Những người khác cũng bung rỏ, đồng loạt đi về hướng nhà Đỗ Quyên.

Trên đường gặp người, Hoàng đại nương mới chịu há mồm khoe khoang với người khác. Phùng Trường Thuận đoạt lời nàng nói trước, đây là thông gia giúp cháu gái làm tiệc đầy tháng mang quà tới. Trong lời nói còn phóng đại khen ngợi, còn nói hắn tự mình mang theo con gái đến mời thông gia, cho hai ông bà thông gia Hoàng gia đủ mặt mũi.

Hoàng lão cha nhất thời đầy mặt phong cảnh. Hoàng đại nương ôm Đỗ Quyên không bỏ mặc, cười đến ánh mắt hí thành một khe hở.

Một đường đi tới, nhìn một đám người hòa thuận không khác chi người một nhà!

Phượng Cô thấy Phùng Trường Thuận khen ngợi thông gia đối với con trai cả tốt, về mặt đặc ý nhìn về phía đại tẩu, như thầm nói “Nhìn thấy không? Làm người phải như vậy.” Mà Phùng Thị như cũ nghiêm mặt, không vì có mấy thứ này mà vui vẻ, thậm chí có chút không được tự nhiên, trong lòng nàng thầm cười nhạo.

Xoay mặt đi kinh miệt thầm nghĩ, nếu một lần có thể đem tính tình đại tẩu chỉnh lại thì đại tẩu sẽ không như vậy, ở nhà mẹ đẻ mười mấy năm đã sớm sửa đổi.

Nàng biết rõ tính tình Phùng Thị, bà bà quay đầu là lời nhai nhấc, chỉ sợ mâu thuẫn giữa hai người càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thợ Săn Mới Tới

Đỗ Quyên là gặp người là cười, không có ai cũng cười.

Không phải nàng lấy lòng khoe mẽ, cũng không phải chê cười ông ngoại cùng ông bà nội ngậm đầu nhau, mà là nàng thật cảm thấy cuộc sống thật vui vẻ. Nơi này không có sách đọc, cũng không có TV xem, đành phải xem nhân sinh trăm dạng.

Trước đây nàng không biết sầu, chỉ cần trời không sập không chết được, nàng luôn cười. Nay ngay cả chết cũng đã trải qua, nàng còn có cái gì để sầu?

Tích cóp những việc vụn vặt này, đợi tương lai gặp Lý Đôn sẽ kể lại với hắn. Mà hắn nhất định cũng có thật nhiều phản kích trải qua nói cho nàng biết. Lúc đó, hai người sẽ có rất nhiều chuyện nói không hết.

Còn chưa tới cửa nhà, cách thật xa, Đỗ Quyên đã nghe thấy tiếng người ồn ào trong sân nhà mình. Chờ đến cửa vừa nhìn, oa ——

Nam nữ hồi hả nói giỡn. Đám trẻ như cá chạch lên vào chạy ra. Đủ loại hơi người xông vào mũi.

Nàng cũng cực kỳ hưng phấn. Đôi mắt lẫn lộn lông lóc chuyển động cũng không nhìn đủ.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương thấy trận này đều âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn mạng tới không ít thứ. Bởi vì phạm người tới đều mang theo gì đó, có người xách một con gà trống. Bọn họ thân là ông bà nội, nếu mang đến một rổ rau xanh rau khô, còn cả nhà đều tới, sợ là sẽ bị người trạc cột sống.

Đã nói không thu lễ, vì sao còn có người mang gà trống đến vậy?

Bởi vì hôm nay là đoàn ngo có vài nhà giết gà. Nhưng nhà mình giết gà thì chỉ có thể ăn gà. Đem gà qua tặng còn có thể ăn thịt hoẵng, thịt thỏ, gà rừng và thịt heo, còn có thật nhiều khác đồ ăn nữa, có lời hơn.

Về phần những người không có ý định giết gà, chỉ chuẩn bị xào bát trứng gà, chưng bát thịt khô quá tiết, thì càng nghĩ như vậy. Cầm trứng gà tới, lấy thêm chút rau khô, thịt khô đã là rất tiết kiệm. Ngay cả gà đều không nở giết, trong nhà khẳng định là không dư dả, khó tránh khỏi tính kẻ một chút.

Cho nên tràng diện này bị nháo cho lớn, có chút loạn.

Lâm Đại Mãnh đứng giữa sân tự mình điều phối. Nhìn thấy Phùng Trường Thuận tới vội tiến lên nghênh đón, đưa thông gia tới bàn chủ chính ở giữa sân uống trà. Cha hắn, Lâm lý chính và mấy lão nhân lớn tuổi đều ngồi ở bàn đó. Các nữ nhân thì tự tiện.

Đỗ Quyên rất bội phục, cảm thấy hắn như chủ nhân nhà này.

Thấy mọi người trở về, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi không biết từ đâu chui ra, vội không kịp muốn ôm Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương không chịu buông tay, nói nàng muốn ôm một hồi. Phùng Minh Anh đành phải từ bỏ.

Hoàng đại nương thấy gần cổng lớn có mấy bà già ngồi chung một cái bàn, chuyện trò rất náo nhiệt, vội tiếp đón Phùng bà mụ qua ngồi xuống cùng bắt chuyện, một bên xem náo nhiệt. Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhi, Phùng Thị và Phùng Cô đều đi hỗ trợ đi làm việc.

Các bà thấy Đỗ Quyên, đều tiến lên chọc cười.

Đỗ Quyên có lệ cười một trận, chỉ lo nhìn chung quanh xem náo nhiệt.

Chợt nghe một người cười nói: “Đại Mãnh ca, ta muốn đến ăn thịt. Nhà ta không có thứ gì tốt, ta đưa hai gánh củi đến được không?”

Đỗ Quyên vội vàng quay đầu, muốn nhìn xem là ai, ngôn ngữ thật thà y như Lão Thực cha nàng. Đáng tiếc bị người che khuất. Nàng lại không có bản lĩnh thăm dò nhìn quanh.

Chợt nghe một người dùng giọng điệu cười nhạo nói: “Quả Cẩn, người đưa hai gánh củi đến là muốn ăn thịt? Người mơ tưởng!”

Đây là thanh âm Lâm Đại Đầu, Đỗ Quyên nghe được.

Lâm Đại Mãnh mắng: “Đại Đầu, sao nói chuyện như vậy? Quả Cẩn, không có việc gì, người cứ mang mấy gánh củi đến. Dù sao nấu ăn cũng cần củi đốt. Chúng ta không thể dùng hết củi lửa nhà Lão Thực. Con hắn còn nhỏ, ruộng đất lại bận rộn không rảnh lên núi đốn củi, người mang đến là vừa lúc.”

Quả Cẩn nghe xong vui mừng nói: “Ai! Ta đi gánh tới.”

Lâm Đại Mãnh lại kêu lên: “Kêu vợ người mang hai đứa nhỏ tới. Nếu thịt thà đồ ăn không đủ ta tăng lên.”

Quả Cẩn kích động nói: “Đa tạ Đại Mãnh ca!” Hưng phấn chạy.

Đỗ Quyên xem náo nhiệt còn không quên bình luận thầm: Thật là người lãnh đạo mới!

Bởi vì người lui tới, ra vào nhìn thấy Đỗ Quyên đều muốn dừng lại đùa vui, Hoàng đại nương càng không ngừng chào hỏi. Nàng quay mặt ra phía cửa, như vậy Đỗ Quyên thấy rõ tình hình trong sân.

Bỗng nhiên bên ngoài một trận xô xao, vài người mang hai con hươu ốm tiến vào. Có rất nhiều hán tử đi cùng mang theo rất nhiều gà rừng và thỏ, như gió đi về phía Lâm Đại Mãnh.

Mọi người đều ngừng công việc trong tay, quay đầu nhìn về bên kia, muốn biết xảy ra chuyện gì.

Mọi người vây quanh một hán tử trẻ tuổi to lớn mặc một thân màu xám vải thô áo ngắn, sau lưng đeo nghiêng một túi hành trang, cao giọng cười nói hướng về bàn chủ bên này.

Lâm Đại Mãnh dẫn hắn đi chung quanh một vòng cho người trong thôn thấy diện mạo, sau đó mới kéo hắn tìm một cái bàn trống ngồi xuống, cách Đỗ Quyên này bàn không xa, mấy người đàn ông ngồi xuống tiếp đón nói giỡn.

Đỗ Quyên lắng tai nghe mới nghe rõ duyên cớ.

Thì ra là một thợ săn vừa tới thôn Thanh Tuyền, tên gọi Nhậm Tam Hòa. Trước tết đoàn ngo, săn rất nhiều thú muốn cảm tạ thôn dân, đúng lúc dự buổi tiệc thịnh soạn này.

Lâm Đại Mãnh vỗ vai người nọ cười nói: “Nhậm huynh đệ, cái này vừa lúc không cần người đưa đến từng nhà, hôm nay người trong thôn đều ở đây. Uống rượu no say một lần, mọi người sẽ chấp nhận người là người thôn Thanh Tuyền.”

Nhậm Tam Hòa mỉm cười hỏi: “Sao mọi người hưng trí như vậy?”

Lâm Đại Mãnh ha ha cười nói: “Nói ra thì dài. Lát nữa ta nói với người.”

Lâm Đại Đầu lập tức nắm lấy cơ hội, vội nói: “Không dài chút nào. Là ta muốn làm tiệc đầy tháng cho con dâu, nhờ ca ta hỗ trợ. Ai ngờ ca ta có bản lĩnh, nháo ra động tĩnh lớn đến vậy.”

Mọi người ầm ầm cười to.

Nhậm Tam Hòa nghe xong rất hưng trí, hỏi tới: “Nga? Thì ra là tiệc đầy tháng. Vậy là ta đến đúng dịp. Là tiểu thư nhà ai? Thật phúc khí!”

Hoàng Lão Thực đang theo một người đàn ông khiêng một rổ bát đĩa đến, muốn bày lên bàn, nghe lời này, vội vàng giơ lên cao cánh tay hô: “Là nhà ta! Khuê nữ của ta!” Về mặt thập phần tự hào.

Có người ngựa mắt hấn cao hứng, lời gốc gác ra nói: “Không phải là có phúc khí. Vợ hấn ở trên núi đồn cũi sinh, còn sớm sinh một tháng nữa. Chỉ là nuôi được tốt vô cùng.”

Người này thấy hôm nay Hoàng gia náo nhiệt như vậy, có chút ghen tị muốn cười nhạo Hoàng Lão Thực, lại bị Lâm Đại Mãnh nhìn lướt qua, một câu đã sửa lại ý tứ.

Ánh mắt Nhậm Tam Hòa ngưng lại, lập tức nhỏ giọng hỏi Lâm Đại Mãnh: “Là thật? Vợ hấn lợi hại như vậy, một mình ở trên núi sinh con? Mừng năm tháng trước sinh?”

Lâm Đại Mãnh gật đầu, hai ba câu đem sự tình nói một lần. Lâm Đại Đầu ở bên cạnh bổ sung, thổi phồng Đỗ Quyên thông minh lanh lẹ như thế nào.

Nhậm Tam Hòa nghe xong cảm thán không thôi, nói với Hoàng Lão Thực muốn nhìn thấy con gái hấn.

Hoàng Lão Thực vội vàng xoay người chạy tới chỗ mẹ của hấn, ôm lấy Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ở khoảng cách gần đã nhìn thấy rõ người này.

Tục ngữ nói tướng do tâm sinh, ý nói khí chất của một người là từ trong nội tâm phát ra ra ngoài. Như Lâm Đại Mãnh, vừa nhìn đã biết là người hào sảng, quang minh, hơn nữa là người đàn ông đảm đương thập phần. Mà Lâm Đại Đầu, từ cách nói chuyện đến làm việc vụn vặt tính tế là có thể nhìn ra hấn là người thích tính kế. Hoàng Lão Thực trong ngoài đồng nhất, thậm chí không cần mở miệng nói chuyện, người khác có thể nhìn ra hấn là người chân chất thành thật.

Ba người bọn họ còn có một điểm giống nhau: đó chính là đàn ông ở trong núi.

Nhưng Đỗ Quyên lại cảm thấy người thợ săn mới tới này không giống người trong núi, nói chính xác là không giống nông dân.

Trên mặt hấn râu ria xồm xàm, giống Lâm Đại Mãnh là người đàn ông hào sảng nhưng lại không có sự hào phóng trên người của hấn. Trong lúc giơ tay nhắc chân lộ ra sự hấp dẫn, ngẫu nhiên lặng im thì thì có vẻ nội liễm thâm trầm. Nhìn kỹ, mi mắt cực kỳ anh tuấn, rất trẻ tuổi, nhiều lắm là hai mươi tuổi. Vì trên mặt hấn chòm râu hỗn độn, nhìn không ra tuổi tác thật. Nếu không có chòm râu, khẳng định càng trẻ tuổi.

Sau khi nhìn thấy Đỗ Quyên, ánh mắt hấn chợt lóe, lúc này đưa tay ôm nàng, vừa tính tế nhìn xem, vừa không yên lòng khen: “Thật dễ thương! Thật dễ thương!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chẳng Lẽ Là Cha Tôi?

Nhậm Tam Hòa nhìn Đỗ Quyên, lại ngẩng đầu đánh giá Hoàng Lão Thực, khẽ cười nói: “Con gái người không giống người. Có phải giống vợ người không?”

Hoàng Lão Thực sừng sốt một chút, “Ân a” hai tiếng, gật đầu nói: “Giống nương nàng!”

Nhậm Tam Hòa không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục chăm chú nhìn Đỗ Quyên, nhú mày, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì đó, về mặt có chút nghi hoặc.

Đỗ Quyên cảm thấy người này có chút không thích hợp, cũng nhìn hấn chăm chăm.

Một lớn một nhỏ đối diện nhìn nhau một lúc, Đỗ Quyên bỗng nhiên nhếch miệng cười làm Nhậm Tam Hòa ngốc trệ, như bị một chấn động cực lớn, môi hơi run rẩy.

Lâm Đại Mãnh ở một bên thấy hấn ôm Đỗ Quyên thật lâu không lên tiếng, kinh ngạc kêu lên: “Nhậm huynh đệ? Nhậm huynh đệ?”

Nhậm Tam Hòa vội vàng quay đầu, cổ lộ ra vẻ tươi cười nói: “Tiểu đệ thấy đứa nhỏ này thật xinh đẹp nên nhìn đến choáng váng. Đáng tiếc ta còn chưa cưới vợ, bằng không sẽ nhanh chóng sinh con trai, sẽ cầu hôn cùng Hoàng huynh đệ.”

Mọi người cười ha ha, Hoàng Lão Thực càng cảm thấy trên mặt sáng rọi.

Lâm Đại Đầu dậm chân nói: “Ta nói Nhậm huynh đệ, vừa rồi người không nghe ta nói sao? Đây chính là con dâu ta định ra. Nếu không hôm nay sao có tiệc đầy tháng này chứ.”

Mọi người càng cười ngửa tới ngửa lui.

Lâm Đại Đầu nhìn đường đệ cười mắng: “Xem tiền đồ người kia! Nhậm huynh đệ nói giỡn, người ta ngay cả vợ còn chưa có, người hoảng cái gì?”

Lập tức liền có người đảm nhiệm việc mai mối nói: “Nhậm huynh đệ, người muốn tìm dạng con gái nào, người nói đi, cô nương thôn Thanh Tuyền của chúng ta tùy người chọn.”

Nhậm Tam Hòa không đáp lời người này, tiếp tục truy vấn Lâm Đại Đầu nói: “Các người thật định thân?” Nói xong đưa ánh mắt ném về phía Hoàng Lão Thực, tựa hồ không thể tin được.

Đỗ Quyên bị hấn ôm vào trong ngực, cảm thấy thân mình hấn trong nháy mắt đều căng thẳng.

Hoàng Lão Thực khoát tay nói: “Còn chưa đâu nhưng có ý tứ này.”

Lâm Đại Đầu giải thích: “Cũng không xê xích gì nhiều. Chỉ là chưa đặt sính lễ, chờ bọn hấn lớn hơn một chút sẽ đặt sính lễ. Nhưng là Lão Thực huynh đệ, ta an bài này tiệc đầy tháng khá tốt chứ?”

Hấn rất sợ Hoàng Lão Thực quên công lao của hấn, vội vàng nhắc nhở.

Hoàng Lão Thực nhếch miệng cười nói: “Tốt! Ít nhiều nhờ Đại Đầu ca.” Ngẫm nghĩ lại nói, “Cũng phiền toái Đại Mãnh ca.” Chợt nhớ tới Nhậm Tam Hòa cũng sản rất nhiều thứ, còn có hai đầu hươu, vội thêm vào một câu, “Cảm tạ Nhậm huynh đệ.”

Đỗ Quyên nhất thời bật cười, cảm thấy Lão Thực cha quá thành thật.

Nghe nàng cười, Nhậm Tam Hòa vội cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời lộ ra vui vẻ.

Đỗ Quyên cũng hí mắt cười nhìn hấn, suy đoán lai lịch của hấn. Sẽ không là cha ruột của mình tìm tới chứ? Thần thái này, hình dạng này, cũng không giống a!

Mấy ngày nay nàng cũng nghĩ tới thân thể của thân thể này nhưng không nghĩ ra. Rốt cuộc là dưới tình huống gì mà bỏ một đứa con nít trên đỉnh núi hoang vu. Nếu nói là bị người ám hại thì tùy tay vứt xuống đất hoặc là ném vào vách núi, không phải thành bánh thịt sao, cần gì để cho nàng sống sót?

Không nghĩ ra, nàng cũng lười suy nghĩ.

Người trước mắt này, nghe nói đã gia nhập thôn Thanh Tuyền, lẽ ra không quan hệ gì với nàng mới đúng. Nếu có liên quan, không phải là nên mang đi nàng sao?

Mặc kệ như thế nào, nàng cảm giác người này không có ác ý, cho nên cũng không có sợ hãi, chỉ cần đề ý một chút.

Trong tiếng la hét ầm ĩ cười đùa, cuối cùng Nhậm Tam Hòa cũng biết rõ sự tình trải qua.

Hấn nhìn Lâm Đại Đầu, nửa thật nửa giả cười nhạo nói: “Người muốn cầu con gái người ta sao? Con trai của người thế nào, có xứng đôi không?” Rồi hướng Hoàng Lão Thực nói, “Hoàng đại ca đừng để hấn dụ, không thể tùy tiện đưa con gái cho hấn. Hôm nay làm tiệc đầy tháng, con mời trừ bỏ Đại Mãnh ca đánh, tiểu đệ đánh cũng tính một phần. Hấn bắt quả chỉ sản mấy con thỏ con...”

Lâm Đại Đầu không ngờ hấn phá mình, nói: “Nhậm huynh đệ, ta không có đắc tội với người mà? Không phải người mới đến sao, hôm nay là lần đầu ta gặp người.”

Những người đàn ông cười vang không dứt, la hét nói nên đem Đỗ Quyên định cho con trai Lâm Đại Mãnh mới đúng, bởi vì phần lớn con mời cũng là do Đại Mãnh ca đánh về.

Lâm Đại Đầu tức giận đến bĩu môi.

Nhậm Tam Hòa không đề ý tới hấn, cúi đầu nhìn Đỗ Quyên ôn nhu cười, sau đó rất cẩn thận đem nàng cho Hoàng Lão Thực.

Sau đó, hấn lấy hành trang trên lưng xuống, từ bên trong cầm ra hai cái sừng hươu, nhét vào giữa thân mình của Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên, nói: “Hoàng đại ca, hôm nay đúng dịp lệnh ái... ngày lành của con gái người, tiểu đệ không có thứ gì khác, lộc nhưng mới mẻ vừa hạ được, cho tẩu tử bỏ thân mình đi.”

Tuy Hoàng Lão Thực thật thà nhưng cũng biết lộc nhưng quý trọng, vội vàng nói: “Này... sao dám nhận chứ? Huynh đệ giữ lấy tự mình bán lấy tiền đi. Nghe Đại Mãnh ca nói, thứ này thật đắt.”

Nhậm Tam Hòa lại cười nói: “Đây là một phần tâm ý của tiểu đệ. Còn hai cái nữa sẽ đưa cho Lâm đại ca, cho lão thái gia cùng lão thái thái dùng.” Nói xong đưa hai sừng hươu còn lại cho Lâm Đại Mãnh.

Lâm Đại Mãnh liền chối từ.

Nhậm Tam Hòa nghiêm mặt nói: “Lâm đại ca đừng từ chối. Huynh đệ còn có việc muốn nhờ, chẳng lẽ sẽ không giúp ta?”

Lâm Đại Mãnh lắc đầu bật cười, nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Nhậm huynh đệ là người sáng khoái, người hãy thu đi. Qua vài ngày nữa chúng ta giúp Nhậm huynh đệ xây nhà, người có ở không thì đến giúp một tay.”

Hoàng Lão Thực rất tin phục Lâm Đại Mãnh, vội gật đầu đồng ý, vừa vui sướng cảm tạ Nhậm Tam Hòa một lần nữa, xong mới vui sướng hài lòng ôm Đỗ Quyên đi qua bên kia.

Phía sau, ánh mắt Nhậm Tam Hòa vẫn đuổi theo bóng lưng hắn.

Hoàng đại nương đón đầu con trai, liếc mắt nhìn thấy lộc nhưng, thất kinh hỏi: “Ồ đâu ra?”

Hoàng Lão Thực thuật lại tình hình vừa rồi, rồi nói: “Hai cái, chia cho mẹ một cái, còn một cái cho mẹ bọn nhỏ bỏ thân mình.”

Hoàng đại nương vội cầm lấy một cái lên ngắm nghía rồi lại cầm cái kia lên soi, ước lượng một hồi lâu, mới bỏ lại cái bên tay trái, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cái vừa bỏ lại, luôn cảm thấy cái kia như thô hơn một chút. Bởi trước mặt người không tiện đổi lại, chỉ đành giữ lại mà thôi.

Những người bên cạnh nghe nói đều hâm mộ, đồng loạt vây lại đây muốn xem.

Hoàng đại nương chỉ lo lộc nhưng, quãng Đỗ Quyên ra sau đầu. Hoàng Lão Thực tìm không thấy người ôm con gái, đành phải nhìn chung quanh, hét lớn: “Minh Anh, Minh Anh! Tước Nhi, Tước Nhi!”

Phùng Minh Anh nghe tiếng từ trong nhà chạy ra, nhìn thấy Đỗ Quyên vui mừng, vội qua đỡ lấy, cười nói: “Người thật là viên bột thơm a! Cuối cùng đã trở lại. Đến, tiểu di ôm một cái.”

Lúc này, có mấy phụ nữ ôm con hi hi ha ha lại đây, đều hỏi con gái Phùng Thị ở đâu, nói các nàng ôm con đến chúc mừng.

Phùng Thị cao hứng cực kỳ, vội mời mọi người vào nhà chính. Lại kêu Hoàng Lão Thực chuyển giường trúc ra để mọi người đem đám trẻ chưa biết đi trên giường. Đỗ Quyên cũng bị thả lên, biết đi thì chơi dưới đất.

An bài thỏa đáng xong, Phùng Thị lại đem trứng trà ngũ vị hương nấu xong tới qua ra, dùng rô đựng, kêu đám trẻ đang chơi bên ngoài vào, mỗi người một cái trứng trà.

Một đám trẻ đi vào, có đứa chắc nịch đen nhem, có đứa gầy gò vàng vọt, có đứa thay bộ đồ mới, lại có đứa cả người bẩn thỉu đều là bùn tro, còn có đứa chảy nước mũi lòng thông hít ra hít vào, có đứa lớn gan cột nhà, quần lầy Phùng Thị muốn chọn cái trứng lớn, có đứa gan nhỏ sợ hãi không dám lên tiếng, Phùng Thị đưa trứng gà tới tay mới dám nhận...

Âm thanh trong phòng phảng phất như chim khách nháo xuân, líu ríu ồn ào suýt chút dờ cả nóc nhà.

Tình cảnh này náo nhiệt hơn phía ngoài, càng khôi hài có vị hơn.

Đây cũng là lúc trước Lâm Đại Mãnh nói, cho hoạt động trăng tròn của Đỗ Quyên thêm vui vẻ.

Đứa nhỏ lớn một chút chỉ lo bóc trứng trà ăn. Có đứa không nỡ ăn, cất trong túi, thèm thường nhìn chăm chăm người khác ăn, rồi so trứng ai lớn hơn.

Trên giường trúc là một tình cảnh khác.

Đỗ Quyên nghiêng dựa vào người tiểu di, nhìn đám trẻ trong thôn cười a a. Cái này mới thật sự là tụ hội, có cảm giác sinh nhật.

Thấy đám trẻ không đi, còn có 2 đứa trạc cỡ mình, giặt mình, nàng lại bắt đầu khoa tay múa chân thủ thế, muốn xem có Lý Đôn ở trong đó hay không.

Đỗ Quyên vừa cười vừa khoa tay múa chân, tiểu Lâm Xuân ngồi bên cạnh nàng vui vẻ nhất, cười theo.

Không ngờ con trai của Lâm Đại Mãnh, gọi Cửu Nhi, lớn hơn Lâm Xuân ba tháng, bộ dạng rắn chắc, khoẻ mạnh kháu khỉnh, đã biết đi, như con chó nhỏ phịch đến trước mặt Đỗ Quyên, đưa tay sờ mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Tiểu Lâm Xuân Uy Vũ

Đỗ Quyên vội vàng che mặt, sợ tiểu tử này hủy dung mình.

Phùng Minh Anh cũng cẩn thận che chở, không cho Cửu Nhi chạm vào Đỗ Quyên.

Không ngờ Lâm Xuân nhanh tay, “ba” một tiếng, một cái tát đánh vào mặt Cửu Nhi, cũng không biết là cố ý hay vô ý, là hắn không cho sờ Đỗ Quyên hay lỡ tay quét trúng mặt Cửu Nhi.

Cửu Nhi sùng sốt một chút, lập tức “oa oa” kêu to. Không phải “oa oa” khóc lớn nha, mà cho Lâm Xuân một bàn tay, thuận thế còn nhéo ống tay áo bên trái của hắn, liều mạng dùng sức kéo, kéo đến nhe răng trợn mắt.

Lâm Xuân cũng không yếu thế, tay phải đánh lung tung, miệng cũng “oa oa” kêu to.

Hai đứa bé đánh nhau, không ngờ “cửa thành cháy vạ đến cá dưới ao”, có 2 đứa bé bị bọn họ đụng phải, nhất thời khóc lớn lên. Giường trúc loạn thành một đoàn.

Đỗ Quyên nhìn không được, cười ha hả.

Phùng Minh Anh nhìn cười, nhỏ giọng nói: “Tiểu bại hoại! Người ta đánh nhau người còn cười.”

Nhóm phụ nữ bên cạnh đang nói chuyện tào lao nghe tiếng quay đầu, vội đem tách 2 đứa bé ra, vừa dỗ vừa đánh mông, vừa cười hỏi xảy ra chuyện gì.

Vợ Đại Mãnh hỏi: “Sao 2 huynh đệ đánh nhau chứ?”

Có người thấy rõ nói ra duyên cớ.

Vợ Đại Mãnh mừng rỡ cười to, nhìn Cửu Nhi nói: “Con trai ngoan, thật có khả năng a! Hoa Nhi muội muội còn chưa định thân với Xuân Sinh đệ đệ người đâu. Người thích thì đoạt, mẹ làm chủ cho người.”

Phốc! Đỗ Quyên suýt bị nước miếng của mình làm sặc.

Vợ Đại Đầu vờ cá giận nói: “Tẩu tử, Hoa Nhi là con dâu ta đã định.”

Vợ Đại Mãnh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ hỏi ngược lại: “Định rồi? Người đã đặt sính lễ cho Hoàng gia chưa? Chỉ cần chưa đặt sính lễ, con ta có thể đoạt. Cô gái tốt như vậy ai không đoạt a! Đúng không, Hoa Nhi?”

Nói xong, đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Quyên.

Kết quả, nàng bị tập kích như con trai của nàng: bị tiểu Lâm Xuân quét một bàn tay.

Nhìn tẩu tử họ đầy vẻ kinh ngạc, vợ Đại Đầu cười mắt còn một đường chỉ. Nàng thật không biết con trai lợi hại như vậy.

Vợ Đại Mãnh chỉ vào Lâm Xuân lắp bắp nói: “Này... tiểu tử này mới dài có ba tấc đã biết bảo hộ vợ?”

Vợ Đại Đầu đắc ý vạn phần, cười nói: “Đó là đương nhiên.”

Nàng đem trứng trà con trai có được bóc vỏ. Lòng trắng trứng cho Hạ Sinh ăn, lòng đỏ trứng đặt trong một cái bát nhỏ, dùng thìa nghiền nhuyễn, dùng nước sôi trộn thành bột đút cho con trai.

Thìa đưa đến miệng Lâm Xuân, Lâm Xuân lại nhìn về phía Đỗ Quyên.

Mẹ nó hiểu ý, vội vàng đút cho Đỗ Quyên trước.

Đỗ Quyên ăn một miếng nhỏ, cảm thấy hương vị rất thơm, nhấp hai lần rồi nuốt.

Lâm Xuân liền cười hi hi ăn, vẻ mặt thập phần thích ý.

Cửu Nhi thấy Lâm Xuân và Đỗ Quyên, người một miếng, ta một miếng, nóng nảy, vung cánh tay nhỏ kêu to, cũng muốn ăn.

Vợ Đại Đầu liền múc một muỗng đút cho hắn.

Ai ngờ Lâm Xuân lần nữa, ngoài dự đoán của mọi người, tay nhỏ quơ một cái, đem thìa đánh đổ. Bột trứng vẩy tung toé một thân không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng xệ xuống, miệng méu máo, hiển nhiên rất giận mẹ mình đem bột trứng đút cho người khác.

Trên mặt Đỗ Quyên cũng dính hai điểm “bùn vàng”, cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử này, thật không hổ là con trai của Lâm Đại Đầu!

Trước kia cùng bú sữa, cùng uống nước com, còn tưởng là đứa đôn hậu thiện ái, ai biết lại là tùy người. Hắn ăn phần của hắn, đứa bé khác cũng đừng

ngồi.Nàng ngắm nghĩ, sừng sốt một hồi, lại ha hả cười rộ lên.

Ái dà! Hôm nay thật quá vui.

Vợ Đại Mãnh đang dặn dò Phùng Minh Anh chiều cổ con trai mình. Nàng muốn ra ngoài phụ làm việc. Thấy Lâm Xuân lại gây sự với con trai mình, nhin không được cả giận: “Tiểu tử đáng chết này, còn chưa lớn bằng ca ca, tính tình thật không nhỏ. Ăn một miếng cũng không được? Giống y cha nguoi, keo kiệt!”

Lâm Xuân nào nghe hiểu được, cùng Cửu Nhi nguoi tới ta đi. Cửu Nhi muốn sờ Đỗ Quyên, không cho. Cửu Nhi muốn ăn lòng đỏ trứng gà, cũng không cho. Hân và Đỗ Quyên ngồi chung một chỗ, chặt chẽ bảo vệ địa bàn kia, không cho đứa bé khác bò qua bên này, đem bản năng động vật phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đám phụ nữ cười ngửa tới ngửa lui.

Vợ Đại Đầu có chút đắc ý. Trẻ con trong núi phải mạnh mẽ một chút. Nếu nhu hoà, nguoi ta liền nói trưởng thành không tiền đồ.

Đang nháo, lại xảy ra chuyện khác.

Từ bên ngoài có mấy đứa bé trai đen thui đi vào, gào to hỏi lính trứng trà ở đâu. bọn họ nhận được tin tức đã muộn, cho nên đến bây giờ mới đến.

Thu Sinh vội nói: “Tim Hoàng thím đi.”

Phùng Thị bị kêu vào, nhìn tình hình này xấu hổ, vội nói trứng gà đã chia xong, không còn, chỉ nấu năm mươi trứng.

Trước đó trẻ con quá nhiều, ngay Phùng Minh Anh cũng không được chia.

Đại Nữ và Tiểu Bảo cũng đi vào. Phùng Thị nghĩ Đại Nữ không có thì không có việc gì, nhưng nếu Tiểu Bảo cũng chưa ăn trứng gà, bà bà sẽ nói ra miệng, vì thế nhìn về phía Hoàng Tước Nhi.

Quả nhiên trong túi áo Hoàng Tước Nhi phồng lên, trứng gà còn chưa ăn.

Bé gái thật biết tính toán, nghĩ rằng hôm nay thịt nhiều, chưa bụng ăn tiệc, để dành trứng trà cho ngày mai ăn, nên cố nhịn chưa ăn.

Sau khi Phùng Thị thấy rõ, không nói tiếng tiến lên từ trong túi áo Hoàng Tước Nhi lấy trứng gà ra đưa cho Tiểu Bảo, lại áy náy nhìn Đại Nữ nói: “Thật không có. Tước Nhi đã nhường lại cho đệ đệ.”

Đại Nữ mím miệng không lên tiếng, nhưng hiển nhiên là không cao hứng.

Hoàng Tước Nhi nhìn trứng trà bị lấy đi, vừa hối hận chưa ăn, vừa ủy khuất. Nhưng mẹ đang ở trước mặt nên không dám hé răng, ánh mắt liền đỏ, cúi đầu lả chã chực khóc.

Bắt đầu từ tối hôm qua, mùi hương trứng trà làm lòng nàng hoảng hốt. Phùng Thị cũng không cho nàng ăn một cái. Không dễ dàng đợi đến hôm nay, lúc chia trứng nướng cũng gấp rút chia cho nguoi bên ngoài trước, nàng là nguoi cuối cùng được chia. Nếu nhiều thêm một nguoi, khẳng định nàng sẽ giống tiểu đi, không được chia.

Ai ngờ nàng để dành chưa ăn, trứng trà lại bị lấy đi, đến cùng vẫn không nếm được vị.

Nàng vẫn đứng bên giường cùng tiểu đi chiều cổ muối muối. Đỗ Quyên nhìn bộ dáng nàng cảm thấy đau lòng, cảm thấy Phùng Thị thật không ôn nhu.

Dù muốn Tước Nhi nhường trứng gà cho đệ đệ, tốt xấu gì cũng nói một tiếng, dỗ nàng hai câu, khen hai tiếng. Cứ như vậy lấy đi, sao tiểu hài tử lại không khó chịu chứ? Lại nói, Hoàng Tước Nhi chỉ lớn hơn Tiểu Bảo một tháng mà thôi. Còn là mẹ ruột nữa. Tối hôm qua nên lấy 2 cái cho Hoàng Tước Nhi ăn, hôm nay dù hào phóng, đơn giản không chia cho nàng cũng được.

Trong lòng nàng thâm oán, vừa nắm lấy ngón tay tiểu thư tỷ lắc lắc, đối với nàng cười nói: “Đợi trưởng thành, tỷ tỷ luộc trứng gà cho nguoi ăn.”

Nàng đích thực chịu không nổi ăn trứng gà còn tính kể như vậy. Cuộc sống này rốt cuộc phải qua như thế nào?

Hoàng Tước Nhi thấy muối muối y y nha nha cười với mình, nín khóc mỉm cười, cúi đầu cùng nàng nhỏ giọng nói chuyện, phảng phất như biết nàng nghe hiểu được.

Bên kia lại cãi nhau.

Mấy đứa nhỏ nghe nói trứng gà đã chia xong hết, không bằng lòng.

Một đứa nhỏ khoảng sáu bảy tuổi chỉ vào Tiểu Bảo nói: “Sao hân có, chúng ta không có? Thím bắt công. Nương ta cũng cầm đồ ăn đến, còn mang rất nhiều đậu nữa.”

Những đứa bé khác cũng sôi nổi mở lời, đều nói cha mẹ mình cầm bao nhiêu thứ đến.

Phùng Thị nghe lời lên án, không khỏi ngậm ngùi cả người.

Bỗng quay đầu phát hiện mặt Đại Nữ cũng đầy oán khí nhìn chăm chăm nàng, nhớ tới buổi sáng ở nhà bà bà mang đến bốn bó rau xanh, cô cháu gái này nhất định suy nghĩ: cầm nhiều đồ đến như vậy, ngay cả cái trứng gà cũng chưa được ăn...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ném Thử Vị

Đỗ Quyên nghe xong nhức đầu không thôi. Thế giới người lớn tràn ngập tranh đấu và mưu kế, thế giới của con nít cũng giống như vậy. Ngay cả Lâm Xuân còn biết vì duy trì một miếng lòng đỏ trứng đã ra tay tàn nhẫn với Cửu Nhi, huống chi những đứa nhỏ không được chia trứng.

Nhưng là, chuyện này cùng Hoàng gia có quan hệ sao?

Các người mang đồ đến còn không phải bị chính người nhà các người ăn hết, nhà ta còn hao tổn trứng gà và dầu muối nữa, những vật khác khẳng định cũng tiêu hao không ít.

Bất tri bất giác, nàng đem mình là người Hoàng gia, thậm chí huấn đám tiểu tử này.

May mà trong phòng còn có người hiểu chuyện, thấy Phùng Thị xấu hổ, liền ra mặt.

Tục ngữ nói “không phải người một nhà, không vào chung một cửa”, Lâm Đại Mãnh là đàn ông hào sảng có đám đương khí phách nam tử. Vợ hắn cũng lợi hại tương đương, không phụ tên tuổi “Đệ nhất vợ” ở thôn Thanh Tuyền.

Nàng mặc áo hồng, quần trắng, giày vải, tóc chải bóng loáng, phía trên cắm một cây trâm ngọc. Mắt to thập phần long lanh, mi cong, môi thoa son, mặt đánh phấn. Tuy rằng da thịt có chút phong sương thô ráp, nhưng giữa đám phụ nữ ở đây vẫn là hạc trong bầy gà.

Nàng tròn mắt nhìn đám nhóc lì lợm nói: “Cha nương các người mang đồ đến, đều để ở ngoài kia nấu. Đợi lát nữa còn không phải là người nhà các người ăn, lại không phải là tặng quà cho Hoàng gia. Nói là làm tiệc đầy tháng cho con gái Hoàng gia, nhưng những thứ sẵn được đều do cha Cửu Nhi nhà ta và cha Thu Sinh đánh, còn có Nhậm thúc mới tới đánh. Nhà Hoàng thím ngược lại cũng ra dầu muối trứng gà, không biết hao tốn bao nhiêu. Được tiện nghi còn khoe mẽ, đám nhãi con không biết tốt xấu. Cho không các người trứng gà ăn còn nói nhao nhao. Lát nữa không cho các người ăn thịt.”

Mắng một hơi làm đầu óc đám nhỏ choáng váng, không tính toán thêm được gì.

Một bé trai nghĩ là Lâm gia khờ, đánh bạo nói: “Đại nương không cho ăn thịt, đồ nhà chúng ta mang đến đâu?”

Vợ Đại Mãnh cả giận nói: “Kêu nương người cầm về, ai hiếm lạ! Cha nương người không mang đồ ăn đến, một nhà già trẻ các người đều tới, ăn thịt của chúng ta không tính, ngay cả lương thực và đồ ăn cũng muốn mảy nhà chúng ta ra, người là con ta hả? Dù người là con ta cũng không được, cũng phải làm việc. Người lại không giúp nhà ta làm việc.”

Mấy phụ nữ cũng đi theo giải thích, nói hôm nay là mọi người tụ tập qua đoàn ngộ, cũng không phải là vì tiệc đầy tháng của con gái Hoàng gia. Hoàng gia không thu lễ của mọi người, cho nên trứng gà là cho bọn họ ăn. Tối chậm không được phần là người xui xẻo, không thể oán Hoàng thím.

Khuyên can mãi, cuối cùng mới làm cho bọn nhỏ hiểu.

Đỗ Quyên bỗng nhiên nghĩ, chuyện này căn bản là Hoàng gia chủ sự, hai huynh đệ Lâm Đại Đầu và Nhậm thợ săn tài trợ tiệc đoàn ngộ. Những hài tử này không hiểu còn tưởng rằng giống như mọi khi tặng lễ ăn cưới nữa.

Chỉ sợ nhiều người lớn cũng không rõ.

Bởi nghĩ Lâm Đại Mãnh là nhà tài trợ, nhìn không được cảm thấy buồn cười, lại muốn chuyển dời lực chú ý của bọn con nít, dứt khoát lên tiếng cười rộ lên.

Nụ cười này, quả nhiên hấp dẫn đám nhỏ.

Vừa rồi mọi người tranh luận vì đứa bé này, cho nên mọi người đều vây lại xem. Thu Sinh đặc ý cùng tiểu đồng bọn nói, đây là em dâu hắn.

Nhìn đứa bé trắng nõn mềm mại, lại cười đến vui vẻ như vậy, đám con nít ngửa tay, có đứa niết mặt, có đứa sờ tay, có đứa kéo xiêm y...

Đỗ Quyên bận rộn hai tay quơ loạn không ngừng, vừa lải nhải nhắc “Tiểu tử thú vị, tay bẩn như vậy cũng không biết tắm rửa.”

Phùng Minh Anh cản cũng cản không được, Lâm Xuân càng kêu to hơn.

Đám nhỏ đều lớn, cả ngày ở trong thôn chui loan trên ruộng đồng trên núi, phơi nắng đen thui, không bằng Lâm Xuân trắng trẻo sạch sẽ. Tay bọn chúng càng bẩn thỉu hơn.

Đỗ Quyên bị đất. Trên mặt, trên tay rất nhanh có thêm mấy vết bẩn chói mắt. Quần áo trên người Hoa Nhi cũng biến thành khăn lau. Từ trước đến giờ nàng làm người hiền hoà thân thiện, lại cảm thấy trẻ con khá ái nên không ghét bỏ bọn họ, chỉ mắng “quý nghịch ngợm”

Nhưng “y nha” càng vang lên, những đứa trẻ kia càng cảm thấy chơi vui, xoa nắn nàng càng lợi hại. Phùng Minh Anh chế trụ được đám tiểu tử này. Hoàng Tước Nhi đuổi cánh tay nhỏ che trước người muội muội, không cho người chạm vào.

Một bé trai bốn năm tuổi, nước mũi tùm lum, ngạc nhiên nhìn mọi chuyện vừa ngây ngô cười, vừa dí sát vào nàng. Nàng bị dọa sợ, cảm giác như 2 hàng nước mũi thông lộng kia sẽ rút xuống nàng bất cứ lúc nào.

Ai! Đứa nhỏ nhà nông đều là thả tự do. Trừ bỏ ăn, những việc khác hoàn toàn dựa vào chính mình vùng vẫy. Tranh được thì có thể bình an lớn lên. Không tranh hơn được sẽ bị cách sinh tồn tự nhiên đào thải.

Vợ Đại Mãnh thấy nháo lớn, hét lớn một tiếng, dọa đám nhỏ nhảy dựng, nhất thời đều sững sốt.

Trong lúc sững sốt, tiểu Lâm Xuân lại một cái tát đảo qua, đánh trên mặt đứa bé chảy nước mũi. Móng tay để lại trên má hấn một vết cào đỏ.

Đứa nhỏ chảy nước mũi thấy bị một đứa bé chưa biết đi khi dễ, nơi nào chịu yên. Thân mình chồm lên trên giường trúc muốn đánh Lâm Xuân.

Con trai Lâm gia quả nhiên đều không thể chịu thua thiệt. Thu Sinh và Hạ Sinh đang ở bên cạnh, thấy hấn muốn đánh đệ đệ, lập tức túm lấy hấn, tùm thành một đoàn.

Những đứa trẻ khác hưng phấn. Có đứa quát to trợ uy, có đứa ồn ào bàn tán, có người đi lên hỗ trợ. Trong phòng biến thành nhi đồng đại chiến!

Các bà mẹ vội vàng, cuống quýt đi vào kéo bọn họ ra.

Đang nháo, Đỗ Quyên bỗng kêu to lên.

Kêu to làm mọi người run lên, cho rằng ai tới khi dễ nàng, đồng loạt quay nhìn nàng.

Ai ngờ căn bản không ai khi dễ nàng. Nàng đang trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân đầu.

Tiểu Lâm Xuân tự hỏi tại sao?

Hấn cho đứa nhỏ chảy nước mũi một bàn tay, trừ bỏ để lại trên mặt người ta một vết đỏ dài, còn dính một tay đầy nước mũi của người ta. Thứ đó trắng mịn, hấn dùng ngón tay nắn vuốt, thập phần buồn bực. Trẻ con túm được cái gì đều nhét vào miệng. Hấn cũng muốn ném thử thứ nhót nhót gì đó, vì thể đem ngón tay nhét vào miệng liếm...

Đỗ Quyên thấy rõ ràng lại không cách nào ngăn cản, còn không thét chói tai sao?

Nàng chỉ cảm thấy ngũ tạng đều túm thành một đoàn, sữa trào thẳng lên yết hầu.

Vợ Đại Đầu vội tới kéo con trai mình ra, ghét bỏ mắng.

Những phụ nữ khác thấy nhưng không thể trách, đều hỏi Phùng Minh Anh, Hoa Nhi vừa rồi bị làm sao. Phùng Minh Anh cũng không trả lời được.

Các nàng đều không biết Đỗ Quyên bị hành động của Lâm Xuân làm cho kinh hoàng.

Đỗ Quyên không biết, trẻ con nông thôn chảy nước mũi ngẫu nhiên hít vào miệng là chuyện thường, không ai ngạc nhiên.

Vợ Đại Mãnh thấy nháo đến không chịu nổi, liền đuổi đám con trai ra ngoài, lại kêu mấy bé gái cỡ tuổi Phùng Minh Anh vào quản lý Lâm Xuân, Cửu Nhi. Các nàng đi ra ngoài hỗ trợ, bởi vì bên ngoài mặt trời đã lên cao, qua một lúc là đến giờ khai tiệc.

Đám trẻ đi ra ngoài, cuối cùng trong phòng an tĩnh rất nhiều. Bất quá, Lâm Xuân và Cửu Nhi vẫn không ngừng đánh nhau, thường kêu to lên.

Phùng Minh Anh và đám bé gái vừa đàm luận tiệc tùng phía ngoài, vừa cản hai người bọn họ, không cho 2 đứa trẻ tới gần.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy sau này sợ là thôn Thanh Tuyền sẽ không thực sự bình tĩnh. Tuy nơi này và ngoài núi giao thông không tiện, vẫn là trạng thái nửa ngăn cách.

Trong phòng an tĩnh, âm thanh xôn xao phía ngoài có vẻ lớn hơn, còn có hương vị thức ăn, kích thích quai hàm, Đỗ Quyên nhin không được nuốt nước miếng xuống.

Nàng vội nhìn lại đứa nhỏ, thấy Lâm Xuân và những đứa trẻ còn bú sữa không bẹt miệng, mà Đại Nữ và Hoàng Tước Nhi nhin không được đều đưa

mất ra bên ngoài, không khỏi bật cười.

Ngay cả Phùng Minh Anh cũng nhỏ giọng nói với một bé gái khác: “Thơm quá! làm ta đều cảm thấy bụng rất đói.”

Các bé gái đều mỉm cười trộm, hiển nhiên mọi người đều chung một cảm giác.

Trong lúc trong lòng rục rịch không kiềm chế được tràng vị, vợ Đại Mãnh cùng một phụ nữ đi tới, trên tay bưng hai chén lớn nấu súp đến hồng đen, mùi thịt xộc vào mũi, còn cầm một bó to dưa.

Nàng lạnh lẽo cười nói: “Đến, ta cho các ngươi thêm chút ưu đãi!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nông Thôn Thịnh Yên (Tiệc Lớn Ở Nông Thôn)

Các bé gái gần như chính tề nuốt nước miếng, bộ dáng đều nhã nhặn mắt tự nhiên hiếm thấy, đều nhìn chăm chăm bát thịt trên tay hai người.

Đỗ Quyên cười thầm, thế này mới giống làm nương, biết lợi dụng cơ hội vì con trai con gái mưu cầu phúc lợi, không giống Phùng thị, chết vì sĩ diện tranh kiên cường, làm chuyện bất lợi.

Vợ Đại Mãnh nhìn bộ dạng tham lam của bọn nhỏ, phớt xuy cười một tiếng, nhìn một bé gái mặt quần áo màu hồng phấn phân phó nói: “Hoa Hồng, ngươi cùng Thúy Hoa đem bàn nhỏ bên kia lại đây.”

Đỗ Quyên nghe xong nói thầm: sao tên tất cả con gái đều là Hoa?

Nàng quyết định, khi biết nói chuyện nhất định sẽ cải danh gọi “Đỗ Quyên”, kiên quyết không thể gọi Hoàng Hoa Nhi.

Đội khiêng bàn đến, bày bát lên, lại có mấy phụ nữ bưng đồ ăn đến, còn có một bát cơm gạo lức lớn, bày đầy bàn nhỏ, “Chỉ ăn đồ ăn dễ bị đau bụng. Ta bới cơm, các ngươi mỗi người thêm chút.”

Một phụ nữ khác cười nói: “Ta còn trộm một bình canh đến...”

Vợ Đại Mãnh sáng giọng: “Xem ngươi nói, sao gọi là trộm? Chúng ta bận rộn đến mức như vậy, không phải là vì cho mấy đứa nhỏ ăn một bữa sao? Thoải mái đến lấy ăn không gọi là trộm.”

Mọi người đều cười, lại có người hỏi: “Đám tiểu tử nghịch ngợm kia thì sao?”

Vợ Đại Mãnh nói: “Mặc kệ bọn họ! Một đám đều như tiểu thổ phỉ, da dày, ngươi còn sợ bọn họ đói bụng? Không giống mấy bé gái hay mắc cỡ, không dám lên bàn. Nếu chúng ta không chiều ứng một chút, chỉ sợ đến cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn mà gặm.”

Mọi người đều gật đầu.

Vừa nói chuyện, vừa động thủ cầm chén dưa, ai nấy đều tự giúp khuê nữ nhà mình thêm cơm gấp đồ ăn. Cơm chỉ bới từng chút một, sau đó cầm dưa như bay gấp đồ ăn.

“Đây là thịt nai, đây là thịt hoẵng, đây là thịt thỏ, đây là heo rừng... Ta cũng chuẩn bị cho ngươi một cái bát đựng chút canh gà rừng. Những thứ này đều là kho tàu, không thể trộn lẫn với canh...”

Những bé gái hạnh phúc thấp giọng cười, đều nói: “Thơm quá!”

Một phụ nữ cười nói: “Còn nói. Những thức ăn này đều do đại nương ngươi và Hồng Cô làm. Các nàng đều là đầu bếp nổi danh thôn Thanh Tuyền.”

Các bé gái đều vây quanh bàn.

Nhị thẩm Phụng cô của Đỗ Quyên cũng tới, đương nhiên bới cơm cho Đại Nữ và Tiểu Bảo trước.

Phùng Thị không biết vội cái gì, không có tới. Phùng Minh Anh phải chiều khán Đỗ Quyên, đi không được. Hoàng Tước Nhi cũng canh chừng Lâm Xuân và Cửu Nhi, bởi vậy hai người tận lực nhịn xuống khát vọng nội tâm, không nhìn bàn bên kia.

Đỗ Quyên nhìn thấy nóng vội, thầm nghĩ tự mình nằm thì tốt rồi, hai người nhanh đi ăn nha, trễ nữa sẽ không còn. Vừa sốt ruột, miệng liền gọi, “y y nha nha” một đồng lớn.

Phùng Minh Anh vội cúi đầu xem xét nằng, lại không dám đi ra ngoài.

Đỗ Quyên buồn bực muốn chết. Hoàng gia làm tiệc rượu, kết quả người nhà mình vừa mệt còn không được ăn, thật là quá thiệt thòi.

Vợ Đại Mãnh không chỉ nói chuyện lạnh lẽo, trợ lý cũng nghiêm túc. Nàng chop lấy 2 cái bát bằng đất lớn, động tác so với ai đều nhanh hơn, một bát gấp mấy đũa, trong nháy mắt đã có hai chén thịt lớn. Tuyệt hơn là, cuối cùng nàng mới bới chút com vào bát, đắp lên thịt, làm như không chỉ gấp đồ ăn còn bới com.

Nàng gấp đầy chén, người khác mới gấp được một nửa, những người khác đều nhìn ngây người.

Chỉ thấy nằng bung hai chén đồ ăn đầy có ngon đi đến bên giường trúc, nhìn Phùng Minh Anh nói: “Đến đây, tiểu muội tử, để Hoa Nhi bọn họ tự mình chơi, ngươi và Tước Nhi ăn com trước.”

Đỗ Quyên thấy nằng trượng nghĩa như vậy, cao hứng ha hả cười.

Phùng Minh Anh ngại ngùng cười nói: “Đa tạ thím.” Rồi đỡ lấy cái bát.

Hoàng Tước Nhi tới cầm lấy chén, một một chén thịt đầy nặng trĩu tay nhỏ của nàng.

Bé gái vội vàng giơ một tay còn lại đỡ, hai tay dâng, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ hồng, ủy khuất không được ăn trứng gà sớm quên hết. Ân! May mắn chưa ăn, lúc này có thể ăn thêm chút thịt.

Phượng Cô thấy tình hình như vậy, ở bên kia cười nói: “Làm khó Đại Mãnh tẩu tử. Ta định giúp Tiểu Bảo trước rồi mới bới com cho tiểu di và Tước Nhi. May mà tẩu tử hỗ trợ.”

Vợ Đại Mãnh nhướn mày nói: “Có gì đâu! Không phải Minh Anh muội tử đang giúp ta chiếu khán Cửu Nhi sao? Lại nói, ta và nhà Tước Nhi đều là người cùng thôn, đến quấy nhiễu nhà người ta, nếu chỉ lo cho bản thân ăn uống, Tước Nhi các nàng ở bên cạnh nhìn cũng ngượng ngùng, đúng không? Nương Tước Nhi là chủ nhà, ở bên ngoài không bỏ đi được, ta giúp đỡ chiếu khán các nàng một chút.”

Mọi người đều thấy có lý, trên mặt cũng có chút ngượng ngùng.

Lâm Đại Mãnh cũng có một đứa con gái bảy tuổi, tên Thủy Tú, hôm nay lại không có tới. Vợ Đại Mãnh đã sớm lấy một chén đồ ăn kêu con trai lớn mang về. Con mồi do chồng nàng săn được, người khác khó mà nói gì, ngược lại đều có vẻ muốn nàng lấy nhiều một chút. Cho nên, lúc này nàng mới rảnh giúp Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi.

Đang nói chuyện, chợt nghe Lâm Xuân và Cửu Nhi oa oa kêu to. Thì ra hai tiểu tử này mọc răng, có thể ăn chút thức ăn, người thấy hương vị thêm không nhịn được, thấy chén trong tay Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi, nháo lên.

Vợ Đại Mãnh thấy Phùng Minh Anh do dự, vội dặn dò: “Không thể cho bọn họ ăn thịt. Đút mấy hạt com cho bọn họ nghiền răng là được. Đừng để ý tới bọn họ. Tước Nhi có nghe thấy không? Đừng đút muối muối, lỡ bị hóc kẹt trong cổ họng thì không tốt.”

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi vội gạt đầu, vừa ăn vừa chọn hạt com lựa gọt hai đứa bé.

Đỗ Quyên cũng bị hương vị kia gọi con trùng tham ăn lên, nhưng lực bắt tòng tâm. Thân thể này còn quá nhỏ, ngay cả chút canh cũng không thể uống.

Lúc này, vợ Đại Đầu lại bung hai chén lớn thịt đi vào, là lấy cho Hoàng Tước Nhi và Phùng Minh Anh. Thấy các nàng đang ăn, vừa lòng cười nói khẽ với Phùng Minh Anh: “Là tỷ tỷ của ngươi kêu ta mang vào. Trước đặt ở đây, lát nữa các ngươi ăn xong rồi ăn thêm nữa. Ăn không hết để lại ngày mai ăn.”

Những phụ nữ khác đều cười nói: “Chỗ đó đủ các nàng ăn. Cần thận ăn chậm một chút, đừng có ăn nhiều quá đau bụng.”

Lập lại dặn dò xong đều đi ra ngoài tiếp tục bận việc.

Vợ Đại Đầu chạy đi rồi lại chạy về bung một bát khác đến, nhìn Phùng Minh Anh cười nói: “Ngươi ăn phần ngươi. Ta đến đút cho Xuân nhi bọn họ.”

Thì ra có mấy con chim trĩ trong bụng có trứng non, nàng liền vớt ra, nghiền thành bột đút cho mấy đứa bé còn bú sữa. Mỗi đứa bé trên giường trúc đều được đút, cũng tránh cho Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh nhau.

Có nàng chiếu khán mấy đứa bé, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi liền chuyên tâm ăn com.

Mấy bé gái này chưa từng được ăn thịt thoải mái như vậy.

Về mặt của đám trẻ con hạnh phúc thỏa mãn, làm Đỗ Quyên cảm động vạn phần. Thì ra hạnh phúc đơn giản như thế.

Dù sao thịt đều được gấp vào bát, không sợ ăn chậm không còn, cho nên đầu tiên các nàng cẩn thận thưởng thức thịt hươu hiếm khi được ăn, sau đó sẽ ăn thịt hoẵng, uống chút canh gà, ăn hai miếng com, bắt tri bắt giác bụng liền tròn.

Ngắm lại cũng đúng, đây chính là thịt a!

Đỗ Quyên ở gần Hoàng Tước Nhi, nhìn nàng đem một khối thịt hươu nâu hồng nhét vào miệng, quai hàm lập tức phồng lên, miệng nhỏ bởi vì vận động có vẻ đỏ au, bóng dầu, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng hào hơn.

Nàng nhin không được nhấp miệng, lo lắng thay nàng: tràng vị luôn bị đói đột nhiên lập tức tiếp thu nhiều thịt như vậy, có thể chịu nổi sao?

Các tiểu cô nương ở trong phòng vung đũa ngấu nghiến, đợi ăn xong, bên ngoài cũng đã khai tiệc.

Bồi ăn được quá no, mọi người liền ôm đám trẻ đi ra ngoài dạo, thuận tiện xem náo nhiệt.

Đỗ Quyên liền thấy được nông thôn tụ hội náo nhiệt.

Đợt thứ nhất dĩ nhiên là các nam nhân ngồi trước.

Các bé trai cũng ghé góm, ai nấy tự cầm một cái tô, cũng không ngồi vào bàn, trực tiếp tìm mẹ của mình đi cửa sau, từ trong nồi lớn múc thịt múc đồ ăn. Từng cái bát đều đầy đến có ngọn, để lại dề, ấn lại ấn. Sau đó ngồi xỏm tại ở góc sân, dưới mái hiên ăn.

Vì thế, liếc nhìn lại: Các hán tử ở trên bàn ăn uống, cười đùa; Đám con trai ngồi xỏm bên ngoài vừa ăn vừa nháo; Đám chó chui tới chui lui dưới đáy bàn xuyên qua đám người vì một cục xương vồ cắn lẫn nhau.

Cả người lẫn vật đều vội, mạnh ai nấy lo. Thanh âm ồn ào, nói chuyện phải nói thật to mới có thể nghe thấy thanh âm đối phương.

Nếu như không tận mắt thấy, chỉ dùng lỗ tai nghe còn tưởng rằng đang đánh hội đồng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phương Danh Hoàng Đỗ Quyên

Các bé gái đã ăn xong, bây giờ nhìn người lớn đều cười trộm. Đỗ Quyên càng chắc lưỡi không thôi.

Phùng Minh Anh thấy trong sân ồn ào không chịu nổi, hơn nữa lại cảm thấy bụng căng lên, liền nhờ Hoa Hồng ôm Đỗ Quyên, mình chạy về phía sau tiểu thực.

Đi đến sát tường phía đông, Hoàng Tước Nhi khập khiễng níu dây leo bò đầy vách tường hái hoa Kim Ngân hai màu vàng trắng.

Hái một bó to, mang đến đặt vào dưới mũi Đỗ Quyên hỏi: “Có thơm không?”

Đỗ Quyên dùng sức hít hai cái, lúm đồng tiền như hoa.

Hoàng Tước Nhi cao hứng, đem hoa đặt trước ngực muội muội, quay đầu tiếp tục hái.

Đỗ Quyên vừa ăn bột trứng, rồi ăn sữa, đi ra được gió mát thổi, hoa thơm toả hương, tiểu di lại không lắc nàng, dần dần tiếng người bên tai liền mơ hồ, rất nhanh rơi vào giấc ngủ say.

Tỉnh dậy đã là chạng vạng tối.

Trong sân người ít đi hơn phân nửa. Các nam nhân còn lại đang nâng bàn khiêng băng ghế, kiểm kê bát đĩa rõ ràng đưa trả cho các nhà. Các nữ nhân đang rửa bát, gom đồ ăn dư lại.

Tiến bước một tốp lại một tốp, trong viện liền rộng rãi nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ còn hai bàn còn người ngồi. Lâm Đại Mãnh, Nhậm Tam Hòa một bàn, một bàn khác là người lớn tuổi trong thôn. Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha cũng ở bên kia.

Lúc này, Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đi ra.

Lâm Đại Mãnh thấy ánh mắt Nhậm Tam Hòa đảo quanh Phùng Minh Anh, mỉm cười, gọi Hoàng Lão Thực nói: “Lão Thực huynh đệ, kêu tiểu muội tử đem con gái người đến ta xem một chút, xem tốt như thế nào. Hồi này nghe nói Cửu Nhi nhà ta còn cùng Xuân Nhi đánh nhau, Xuân nhi không cho Cửu Nhi chạm vào con gái người. Tiểu tử này, còn chưa cai sữa đã biết đoạt vợ!”

Đàn ông đàn bà nghe lời này đều ha ha cười rộ lên.

Hoàng Lão Thực liền gọi Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên tới.

Đối diện những hán tử này, Phùng Minh Anh thẹn thùng, cúi đầu không dám nhìn người.

Lâm Đại Mãnh cười qua ôm Đỗ Quyên, lập tức phát hiện Nhậm Tam Hòa không nhìn Phùng Minh Anh, lại đưa ánh mắt nhắm ngay đứa bé.

Hắn cẩn thận chăm chú nhìn Đỗ Quyên. Đỗ Quyên cũng hướng về hắn lấy ra bằng hiệu tươi cười.

Lâm Đại Mãnh ngẩn ra, bật cười nói: “Đứa bé này lớn lên xinh xắn. Đây mặt mày... Ân, đẹp hơn hai người các người.”

Trong lòng hắn thực kinh ngạc. Đứa bé này có làn da trắng nõn, gần như trong suốt, ẩn ẩn phiếm phần hồng. Hai hàng lông mày thanh tú nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt đen nhánh trong trẻo, lại linh hoạt. Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn như có như không, giống như có thể nói chuyện. Mũi thon gọn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, rõ ràng khác xa hai vợ chồng Hoàng Lão Thực.

Đương nhiên hắn khó mà nói ra tình hình thực tế, liền nói so với cha mẹ bộ dạng đẹp hơn.

Nhậm Tam Hòa hỏi Hoàng Lão Thực nói: “Tên gì?”

Hoàng Lão Thực gãi đầu một cái, cười nói: “Nương nàng kêu là Hoa Nhi. Hoàng Hoa Nhi.”

”Hoàng Hoa Nhi?”

Nhậm Tam Hòa ngạc nhiên.

Đỗ Quyên phát hiện khoe miệng hắn giật một cái, giống như không thể tha thứ.

Vừa lúc Phùng Thị thấy mọi người nhìn con gái, chẳng biết tại sao có chút không yên lòng, liền lấy cớ giúp mọi người thêm trà nước, đi tới.

Bởi Lâm Đại Mãnh nói bộ dạng con gái đẹp hơn hai người, trong lòng không được tự nhiên. Lại nghe thấy Nhậm Tam Hòa hỏi tên, phảng phất để chứng minh Đỗ Quyên do chính mình sinh ra, vội tiếp lời: “Lúc ta sinh nàng, bên người có một bụi hoa vàng, rất đẹp, nên ta lấy tên này cho nàng.”

Cả người Nhậm Tam Hòa chấn động, cười nói: “Tẩu tử kiên cường như vậy, thật dễ người kính nể. Hoàng đại ca thật có phúc khí, cưới được tẩu tử có khả năng như vậy. Là hoa gì vậy?”

Hắn khen Phùng Thị một hồi, lại chuyển hướng đến Hoàng Lão Thực, cuối cùng lại hỏi Phùng thị.

Phùng Thị bị hắn khen kích động không thôi. Người khác đều trách nàng không nên sinh con trên núi, người này nói ra tâm khảm nàng. Dưới sự tự hào, vội khoa tay múa chân nói: “Là loại hoa thân phiếm hồng trên núi thường thấy, hoàng hoa đó.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, trầm ngâm nói: “Gọi Hoa Nhi hơi tục chút. Lúc ta ở ngoài núi nghe các thư sinh gọi hoa này là ‘Đỗ Quyên’, không bằng Hoàng đại ca và Hoàng đại tẩu đặt tên nàng là ‘Hoàng Đỗ Quyên’ đi.”

Mọi người nghe xong đều trầm trồ tán thưởng.

Kỳ thật cũng không biết tốt chỗ nào, chỉ cảm thấy so với “Hoa Nhi” thì văn nhã hơn một chút.

Vợ Đại Mãnh cười giòn giã nói: “Rốt cuộc là Nhậm huynh đệ từng trải việc đời, đặt tên cũng văn nhã. Không giống chúng ta người trong núi tùy tiện nghĩ đại một cái tên, gặp cái gì thì gọi là cái đó. Đệ muội, nên đổi tên Hoa Nhi gọi ‘Đậu Quyên’ đi. Thôn chúng ta có quá nhiều hoa, Hoa Hồng, Thúy Hoa, Lan Hoa, tất cả đều là Hoa, nghe đến choáng váng.”

Nàng há mồm liền đem “Đỗ” đọc sai âm, biến thành “Đậu Quyên”.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cảm thấy thập phần có mặt mũi, vội vui vẻ đồng ý.

Hai chữ “Đỗ Quyên” từ miệng Nhậm Tam Hòa bung ra thì tim Đỗ Quyên đập nhanh hơn, thiếu chút nữa kêu to lên tiếng.

Nàng thủy chung không thoát ly được quỹ đạo của vận mệnh sao?

Không chờ tự nàng đổi tên, người khác đã giúp nàng nghĩ xong.

Đây là trùng hợp?

Nàng nhìn Nhậm Tam Hòa ngờ ngác nghĩ, chẳng lẽ hắn biết thân thế của mình, nên nghe không quen tên gọi “Hoàng Hoa Nhi”, một cái tên quê mùa đầy tục khí? Đây hết thấy không phải trùng hợp?

Nhưng vì sao vừa vận gọi là “Đỗ Quyên”, mà không phải là một cái tên càng văn nhã có ý nghĩa hơn chứ?

Bỗng nhiên, trong đầu nàng xẹt qua một dòng điện nghĩ tới một khả năng, kích động thiếu chút nữa ngắt đi.

Người này... Người này sẽ không phải là Lý Đôn chứ?

Đỗ Quyên nhìn chăm chăm người thợ săn trẻ tuổi, trong mắt toát ra ánh sáng nóng bỏng.

Hình như Nhậm Tam Hòa cảm giác được, nghiêng người đưa tay, từ trên tay Lâm Đại Mãnh ôm nàng qua, vừa cười hỏi hân: “Đứa bé này như thế nào?”

Lâm Đại Mãnh gật đầu, nói: “Là một bé gái có linh khí.”

Đỗ Quyên mặc kệ hai người đối đáp, chỉ lo nghĩ nên dùng chiêu số gì tới dò thám người này.

Nếu hân thật là Lý Đôn, nàng thật quá hạnh phúc.

Tuy rằng tuổi hai người xê xích nhiều chút, nhưng đối với người yêu nhau thì tuổi da căn bản không phải là vấn đề. Lại nói, Lý Đôn nhập vào người trưởng thành, Đỗ Quyên sẽ có người bảo vệ, sẽ không mặc cho người khác định đoạt.

Nàng tiếp tục suy diễn: Người bị thương ở trong núi —— nguyên do bị thương tạm thời không lo lắng —— sau đó chết, lúc này ở kiếp trước Lý Đôn cũng bị té chết, nên xuyên việt lại đây, nhập vào thân thể này.

Sau khi Lý Đôn xuyên không tới, nghĩ mình có thể xuyên việt, khẳng định Đỗ Quyên cũng có thể xuyên việt, vì thế đang ở phụ cận tìm nàng. Nhưng hân không biết Đỗ Quyên xuyên đến thân người nào, chỉ đành nghĩ biện pháp ở lại thôn Thanh Tuyền, chậm rãi điều tra nghe ngóng.

Hôm nay ở Hoàng gia uống rượu, nghe nói mừng năm tháng tư Phùng Thị sinh nàng trên núi, hân liền suy đoán nàng chính là Đỗ Quyên, cho nên mới phá lệ chú ý đến nàng.

Đỗ Quyên đối với tình tiết biến kịch của mình rất hài lòng, cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nàng còn muốn hiểu thêm một vấn đề: Lý Đôn giúp nàng cải danh “Đỗ Quyên”, có phải là đang thử nàng hay không?

Nếu như là thế, nàng nhất định phải cho chút phản ứng.

Cho phản ứng gì đây?

Nàng đem dấu OK và thắng lợi làm một lần nhưng Nhậm Tam Hòa thờ ơ. Đỗ Quyên chưa từ bỏ ý định, nghĩ rằng hân không thấy rõ, tưởng là trẻ sơ sinh lung tung khoa tay múa chân, lại nghĩ đến chiêu số khác, tốt nhất làm cho hân có thể nhận ra.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Lâm Đại Mãnh nói: “Nhậm huynh đệ thích đứa bé này như vậy, không bằng nhận nàng làm con nuôi đi.”

Thì ra, hân thấy Nhậm Tam Hòa tựa hồ thực thích Đỗ Quyên, ánh mắt nhìn nàng rất ôn nhu che chở, thậm chí còn mang theo một tia cưng kính, bộ dáng thận trọng, so với kẻ làm cha, Hoàng Lão Thực, càng trân quý hơn nên trên ghé nói giỡn.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu liên tục nói: “Vậy sao được! Không thể như vậy.”

Đỗ Quyên cũng thâm phụ họa theo nói: “Kiên quyết không thể nhận!”

Biểu hiện của Nhậm Tam Hòa càng làm cho nàng tin hân chính là Lý Đôn.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nhận Kết Nghĩa

Vốn Lâm Đại Mãnh nói đùa, Nhậm Tam Hòa không chịu, cũng coi như xong.

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa lại nói: “Tiểu đệ nghe người ta nói, nhận cha mẹ nuôi phải tìm người có phúc trạch thâm hậu, như vậy tiểu hài tử mới dễ dàng nuôi lớn. Hay là Hoàng đại ca, Hoàng đại tẩu đệ Đỗ Quyên bá Đại Mãnh tẩu từ làm mẹ nuôi. Lâm đại tẩu trai gái song toàn, cha mẹ hai bên đều khoẻ mạnh, chính là người phúc trạch thâm hậu.”

Hoàng Lão Thực không cần suy nghĩ, vui vẻ gật đầu nói: “Tốt lắm a!”

Phùng Thị khêu hân, sẵn giọng: “Tốt cái gì mà tốt? Đại Mãnh tẩu từ có trai có gái, đang không có chuyện gì, tự nhiên nhận con gái nuôi để bận tâm à?” Nàng có chút không dám trào cao.

Vợ Đại Mãnh lại sáng khoái cười nói: “Sao Đệ muội nói lời này! Nếu người nếu không ngại ta liền nhận 'Đậu Quyên' làm con gái. Nói thật, ta rất thích đứa bé này. Tương lai nếu Cửu Nhi nhà ta có phúc khí sẽ cưới nàng làm vợ. Nếu không có phúc khí này, dầu gì nàng cũng là con gái ta, ta vẫn có thể

thương nàng.”

Không chờ Phùng Thị nói chuyện, Lâm Đại Đầu giờ chân nói: “Tẩu tử, sao ngươi có thể đoạt cháu dâu chứ?”

Vợ Đại Mãnh làm bộ như muốn gõ đầu hắn, mắng: “Đoạt cái đầu của ngươi! Còn chưa định thân sao Đậu Quyên thành vợ Xuân Nhi hả? Không phải ngươi nói hoãn lại hai năm sau mới định thân, sợ tương lai Xuân Nhi không nên thân, hại Đậu Quyên sao? Nếu Xuân Nhi cưới không thành, Cửu Nhi nhà ta không thể cưới sao? Ngươi có tâm tư này còn không mau về dạy dỗ con trai cho tốt. Hừ! đợi trưởng thành, Đậu Quyên của ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó!”

Nàng nghiêm nhiên tự cho mình là mẹ nuôi của Đỗ Quyên.

Vậy mà Lâm Đại Mãnh cũng gật đầu, nghiêm trang nói: “Nếu vợ ta đã nói thế thì cứ định như vậy. Đại Đầu, ngươi cũng đừng nhụt chí, con trai của ngươi vẫn có thể trông cậy được. Nghe nói bây giờ hắn rất có khả năng, còn đánh tiểu tử Cầm gia một bàn tay nữa.”

Mọi người âm âm cười to, không cảm thấy hai huynh đệ đang phá nhau.

Tại đây thôn nhỏ trong núi sâu, hàng năm ít tiếp xúc với người bên ngoài, tâm tính mọi người trở nên đơn giản, hào sảng hơn, cảm thấy cách nói của hai người Lâm Đại Mãnh là bình thường.

Lâm Đại Đầu biết đường ca đường tẩu (anh họ, chị dâu họ) làm người ra sao, hơn nữa luôn thương yêu chiều chuộng hắn, bởi vậy cũng không nổi giận, chỉ là có chút chán nản ta oán: “Nhưng sao nhà ta có thể so được với nhà đại ca. Lão Thực huynh đệ khẳng định muốn đôi con rể.”

Mọi người nghe xong càng cười nghiêng ngả.

“Ngươi lời nói này, bộ Lão Thực huynh đệ và đệ muội là người có ánh mắt nông cạn sao?” Vợ Đại Mãnh nói xong chuyển hướng nhìn Phùng thị, “Đệ muội có vui lòng đem Đậu Quyên làm con gái ta không?”

Phùng Thị vui sướng gật đầu nói: “Đây chính là phúc khí của nàng không cầu được. Đợi chọn một ngày lành, chúng ta mang nàng tới cửa kết bái.”

Thấy vợ chồng Lâm Đại Mãnh coi trọng con mình như vậy, nàng đương nhiên cảm thấy hãnh diện.

Nhậm Tam Hòa nói: “Còn chọn ngày gì chứ, hôm nay vừa lúc. Buổi tối tẩu tử chuẩn bị 2 bàn tiệc rượu, coi như là rượu nhận thân. Người ở chỗ này làm chứng, coi như là nhận.”

Đã nói đến nước này, Lâm Đại Mãnh phát tay nói: “Hôm nay người đầy đủ, hai bên nội ngoại đều ở đây, trước sau gì cũng là nhận.”

Vợ hắn cũng cười nói: “Đúng vậy. Hôm nay liền nhận. Đệ muội, sau này chúng ta chính là một nhà kết nghĩa.”

Vài phụ nữ ở cạnh bên làm việc lắng nghe bọn hắn nói chuyện.

Nghe được câu nói này, vợ Đại Đầu không làm việc, bỏ rổ trong tay xuống chạy tới nói: “Nhận mẹ nuôi cũng nên nhận ta, Hoa Nhi còn đang ăn sữa của ta.”

Lâm Đại Đầu ừ rừ cúi đầu nói: “Ngươi cho là ta không nghĩ tới sao? Nhậm huynh đệ nói nhận mẹ nuôi phải chọn người có phúc khí dày, trai gái song toàn, cha mẹ hai bên đều còn. Chúng ta không được.”

Vợ Đại Đầu liền há to miệng.

Nàng chỉ có con trai không có con gái, cha mẹ chồng đã qua đời, dĩ nhiên không thể so với Đại Mãnh tẩu tử.

Nhậm Tam Hòa nhìn lướt qua nàng, lại cười nói: “Vị tẩu tử này chính là bà vú. Tình cảm vú nuôi cũng không kém.”

Trong mắt của hắn có chút ngạo mạn, phảng phất vợ Đại Đầu có thể bà vú cho Đỗ Quyên đó là phúc khí của nàng mới kiếm được.

Phùng Thị vội nói: “Đúng vậy, Hoa Nhi ăn sữa của tẩu tử lớn lên, tương lai khẳng định đối tốt với tẩu tử.”

Nàng lại quên mất tên mới của Đỗ Quyên, như cũ gọi “Hoa Nhi”.

Lâm Đại Đầu bỗng nhiên cười nói: “Tương lai Đỗ Quyên sẽ là vợ Xuân Nhi nhà ta, đương nhiên không thể nhận làm con gái.” Nói xong lấy cùi chỏ huyệt vợ, biểu tình tỉnh kẻ nhỏ nhát.

Vợ hắn cũng bùng tình đại ngộ, ha ha cười, tự cho là đã đạt được.

Nhậm Tam Hòa thấy bộ dáng đắc ý của hai người, khẽ cười nói: “Nghe hai vị đại ca đại tẩu tranh nửa ngày, tiểu đệ còn chưa thấy qua tiểu ca nhi dâu. Không bằng ôm đến cho chúng ta coi trộm một chút.”

Vợ Đại Mãnh cười hô lớn Thu Sinh, kêu đem Xuân Nhi và Cửu Nhi đến, nói muốn chọn con rể. Mọi người nghe vậy cười ầm lên.

Trong tiếng huyền ảo, bất thành linh Đỗ Quyên bị biến hóa làm sùng sốt.

Rất nhanh, nàng hiểu rõ dụng ý của Nhậm Tam Hòa. Lấy uy vọng của Lâm Đại Mãnh tại thôn Thanh Tuyền, nếu nhận vợ hắn làm mẹ nuôi, tất nhiên là ô dù bảo vệ tốt nhất. Hơn nữa, nhân phẩm của vợ Đại Mãnh hôm nay nàng đã kiến thức qua, so với Phùng Thị thì mạnh mẽ hơn nhiều, tương lai có thể che chở nàng một chút.

Nàng bội phục Nhậm Tam Hòa nghĩ đến chu đáo, vừa nóng lòng muốn cầu chứng có phải hắn là Lý Đôn không, nghĩ ra một chiêu số, đem tay nhỏ che miệng, sau đó giờ lên ——

Đây là động tác hôn gió.

Nếu Nhậm Tam Hòa thật là Lý Đôn, không có khả năng không phản ứng.

Quả thật Nhậm Tam Hòa có phản ứng, bất quá không phải kinh hi mà là nghi hoặc, nhìn Phùng Thị hỏi một câu làm cho Đỗ Quyên suy sụp ừ rú nói: “Nàng đây là... ngáp? Muốn ngủ?”

Đỗ Quyên tròn trắng mắt, con mắt nào của người nhìn thấy ta ngáp? Ta không há mồm có được không!

Trong lòng nàng dâng lên cảm giác thất vọng, cuối cùng lại làm động tác vung quyền.

Nhậm Tam Hòa thấy tay nhỏ của nàng động không ngừng, nghi ngờ hơn, chân mày cau lại.

Đỗ Quyên triệt để nản lòng. Người này khẳng định không phải là Lý Đôn, xem ra cùng thân thể của thân thể này có chút liên hệ, cho nên liều mạng vì nàng kiếm người bảo hộ.

Nhưng sao hắn nhận định mình chính là đứa nhỏ hắn muốn tìm?

Ngày đó Phùng Thị đúng là trên núi sinh đứa nhỏ.

Nếu nói Phùng Thị sinh đứa nhỏ bị hắn ôm đi, vậy hắn vừa thấy mặt hắn nên xác định mình là đứa nhỏ hắn muốn tìm mới đúng. Nhưng ở thời điểm ban đầu, rõ ràng là hắn không thể xác định. Thời điểm nào xác định, Đỗ Quyên cũng không quá rõ ràng.

Lúc này Phùng Thị đối với Nhậm Tam Hòa thập phần cảm kích, thấy hắn hỏi, vội giải thích: “Không phải là muốn ngủ, nàng mới ngủ dậy. Đứa bé này thích động tay động chân.”

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực không thôi.

Nhậm Tam Hòa nghe vậy mới thoải mái, cẩn thận ước lượng Đỗ Quyên, nhìn nàng mỉm cười.

Đỗ Quyên nhìn hắn thầm nói: “Mặc kệ người là ai, đừng hại ta là được. Bằng không, chờ ta trưởng thành, không để người yên.” Bỗng nhiên nàng nhìn hắn khó chịu.

Hi vọng lớn thất vọng càng nhiều, lời này một chút cũng không sai.

Nhưng Đỗ Quyên là loại người nào? Nàng thầm nghĩ, hắn không phải là Lý Đôn cũng tốt, đỡ phải lúc mình trưởng thành, Lý Đôn lại thành đại thúc. Tốt nhất Lý Đôn cũng như mình xuyên vào mình một đứa bé, hai người mới xứng đôi.

Vì thế lại tưởng tượng bộ dáng khá ái của Lý Đôn khi còn nhỏ, cùng bộ dáng thời thiếu niên, rồi đến thanh niên... Cái này không cần nghĩ, lời nói cử chỉ của hắn nàng không chỉ là quen thuộc.

Đang trong hồi tưởng đẹp đẽ, Lâm Xuân và Cừ Nhi bị ôm tới.

Lâm Đại Mãnh đón lấy con trai, đỡ cánh tay nhỏ của hắn, cho hắn đứng trên đùi mình. Cừ Nhi vừa gọi vừa nhảy, một khắc cũng không nghỉ.

Nhậm Tam Hòa chất lưỡi nói: “A! Không hổ là con trai Đại Mãnh ca, sức mạnh này như con báo nhỏ.”

Lâm Đại Mãnh nghe xong cao hứng cười ha ha.

Lâm Đại Đầu cũng ôm Lâm Xuân khom lưng để sát vào Nhậm Tam Hòa, vì thân mình Lâm Xuân nghiêng về trước, cố gắng giỡn đùa muốn nhìn Đỗ Quyên.

Tiểu oa nhi đang nhìn Đỗ Quyên cười, bỗng liếc mắt thấy Cừ Nhi đưa tay qua, lập tức một bàn tay đảo qua, rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Mẹ Nuôi Lợi Hại

Cửu Nhi bị quét trúng cũng không khóc, quát to một tiếng nín ống tay áo của Lâm Xuân kéo ngược về.

Hai anh em vừa lại gần là đánh nhau.

Lâm Đại Mãnh xem ngây người.

Vợ Đại Mãnh đi chung quanh vỗ tay nói: “Nhìn xem! Nhìn xem! Ta đã nói mà.”

Rồi cười ngửa tới ngửa lui.

Lâm Đại Mãnh quát: “Tiểu tử này giỏi! thật đoạt vợ?”

Đỗ Quyên âm thầm tròn trắng mắt, thầm nghĩ con trai và cháu của người đều không phải là đèn cạn dầu, là một phần tử hiếu chiến, cùng bản cô nương có quan hệ gì?

Trong tiếng cười đùa, ánh mắt Nhậm Tam Hòa lóe ra, bỗng nhiên nhìn Lâm Đại Đầu nói: “Con trai của Đại Đầu ca không sai. Đợi trưởng thành ta sẽ dạy hấn săn thú, cũng có thể kiếm chén cơm ăn.” Rồi nhìn Lâm Đại Mãnh nói: “Đại Mãnh ca có một thân bản lĩnh, Cửu Nhi không cần ta dạy.”

Lâm Đại Đầu vui mừng nói: “Thật sự? Nhậm huynh đệ nói phải giữ lời.”

Nhậm Tam Hòa nói: “Dĩ nhiên ta có tính toán.”

Lâm Đại Mãnh nghiêm mặt, nói: “Nhậm huynh đệ, người không đúng. Muốn thu phải thu hết 2 đứa nhỏ. Ta biết người có bản lĩnh. Ta so với người thật kém xa.”

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Nếu Đại Mãnh ca coi trọng tiểu đệ như vậy, vậy ta sẽ bớt chút thời gian chỉ điểm hấn một hai. Chủ yếu vẫn là Đại Mãnh ca tự mình dạy.”

Lâm Đại Mãnh nói: “Ta biết, ta biết. Người chịu dạy Cửu Nhi là được.”

Hoàng Lão Thực hỏi Lâm Đại Đầu: “Không phải người nói Xuân Nhi muốn học thợ mộc sao?”

Lâm Đại Đầu nói: “Ai nha, người thật là chết cân não! Ai nói học thợ mộc thì không thể lên núi săn thú? Không nghe người ta nói 'Nghệ nhiều không áp thân' sao. Học nhiều tương lai mới có ngày lành quá. Hoa Nhi nhà người —— không, là Đỗ Quyên, tương lai hứa cho Xuân Nhi nhà ta là không sai !”

Hoàng Lão Thực “Nga” một tiếng, nhếch miệng cười.

Về phần Lâm Đại Đầu nói, chuyện Đỗ Quyên hứa cho Lâm Xuân, hấn xảo diệu không đáp lại.

Người thành thật cũng biết tính kế, phát hiện nhà Lâm Đại Mãnh cũng nhìn trúng con gái hấn, hấn đương nhiên không giống như lúc ban đầu khẳng định kết thân với Lâm Đại Đầu. Hấn nghĩ đợi khuê nữ lớn, so sánh con trai hai nhà, tuyển người tốt mới được.

Lão Thực cha cảm thấy mình thật khôn khéo, suy xét thỏa đáng, biểu hiện rất cao minh, bởi vậy tâm tình rất tốt, cười híp mắt đứng ở một bên người ta nói cười, mà không đề cập tới chuyện kết thân với Lâm gia.

Sau một hồi công phu, người còn ở lại trong sân đều biết chuyện kết nghĩa.

Phùng Trường Thuận lập tức trầm trồ khen ngợi, liên tục nói vận khí của cháu ngoại mình tốt, nhận một mẹ nuôi tốt.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cũng ngoài ý muốn. Đứa cháu gái không biết có thể nuôi sống hay không, vậy mà được 2 vợ chồng Lâm Đại Mãnh nhìn trúng, thật là kỳ lạ.

Lại nói chuyện khác, nồi niêu xoong chảo đều rửa xong, đã trả về cho chủ. Rau xanh cũng đã thu thập xong, còn thừa không ít. Các nữ nhân mắt thêm nhìn chăm chăm.

Cái này không tiện chia.

Phùng Thị liền đề nghị để vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu cầm về nhà, bởi vì con mồi do chồng bọn họ đánh, đồ còn lại dĩ nhiên muốn bồi thường cho bọn họ. Mọi người ăn uống không cần trả tiền sao có thể muốn mang về chứ.

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Vợ Đại Mãnh quyết đoán nói: “Đừng tính kỹ như vậy. Chút đồ đó chia cái gì mà chia! Ta làm chủ, đều để lại Hoàng gia. Mấy trăm người như thổ phi ở

đây quấy rầy cả ngày mà không thể cho người chút gì sao? Ta thấy nhà người cũng thiếu rất nhiều thứ đâu.”

Đám phụ nữ nghe xong vội đồng ý nhưng không sáng khoái như lúc trước.

Phùng Thị nhìn thần sắc của mọi người sao không biết tâm tư của các nàng, bởi vậy kiên quyết không chịu, đỡ phải bị người nói nhảm, lấy cớ nói nàng không công mà nhận ưu việt.

Vợ Đại Mãnh tròn mắt nói: “Cũng không phải cho người hết. Không phải người còn muốn cảm tạ nhà ta và nhà Đại Đầu sao? Bữa cơm tối nay ít nhất phải làm 2 bàn. Nói đến cùng vẫn là làm cho chúng ta ăn, nói không chừng người còn phải bù thêm. Lại nói nếu không phải Nhậm huynh đệ cảm những con mồi kia đến, tiệc rượu buổi trưa còn chưa đủ ăn đâu. Cho nên chút đồ còn dư lại này nên về tay Nhậm huynh đệ. Người đi hỏi hân xem hân có muốn mấy thứ này không, hay là nguyện ý buổi tối ở lại đây uống rượu?”

Nói xong, liền hô lớn một tiếng “Nhậm huynh đệ”, đem lời nói vừa lặp lại một lần.

Nàng đã sớm phát hiện, Nhậm Tam Hòa đối xử khác với Hoàng gia, cho nên mang hân ra bịt miệng các phụ nữ khác.

Nhậm Tam Hòa quay đầu cười, nói: “Đều nhờ tàu từ an bài. Nếu không đủ thì nói một tiếng, ta lại cùng Đại Mãnh ca đi vào vùng núi phụ cận săn hai con thỏ và chim trĩ về thêm cơm.”

Lâm Đại Mãnh không nhịn được quát: “Thêm cái gì mà thêm! Đều mệt mỏi cả mấy ngày, xương cốt đều đau. Có bao nhiêu thì nấu bấy nhiêu, đủ ăn là được.”

Vợ Đại Mãnh nhìn mọi người buông tay nói: “Sao đây? Ta đã nói rồi. Cứ như vậy đi. Nhà mỗi người vẫn còn đồ chứ? Còn lại nhà ta trước không động, đợi ăn cơm tối xong tự chúng ta mang về.”

Có thể này mọi người mới thu hồi tâm tư, giải tán.

Trong sân Hoàng gia chỉ còn lại nhà Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh, 2 vợ chồng Hoàng lão cha và một nhà Hoàng lão Nhi, Nhậm Tam Hòa, nhà Phùng Trường Thuận.

Vì thế, Phùng thị, vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh, Phụng Cô, Phùng bà mụ và Hoàng đại nương bắt đầu vội vàng chuẩn bị cơm chiều.

Lúc lấy đồ, Hoàng đại nương thấy thịt tươi còn có nửa con nai hương và hai con thỏ; 4 rễ rau khô, còn có măng, mộc nhĩ, đậu phộng đậu tương các loại. Rau dưa cũng không thiếu, còn có hai chén thịt thỏ đã nấu chín nhưng chưa động đũa tới. Về phần đồ ăn thừa càng nhiều hơn, chừng 4 thùng lớn, không khỏi kinh sợ.

Hồi này người nhiều, mấy thứ này thật muốn chia, kỳ thật không ai được chia chút gì.

Hiện tại còn có vài người thì lại khác. Trong lòng nàng liền có chút chờ mong.

Nàng liền lái nhai nhắc không ngừng nói: “Không nghĩ còn thừa nhiều như vậy.”

Phụng Cô cười nói: “Mỗi nhà đều mang đồ ăn đến, đương nhiên là dư thừa.”

Phùng Thị lạnh nhạt nói: “Đội nương mang chút trở về thì được. Trời nóng, đồ ăn dư không ăn cũng bị hư.”

Hoàng đại nương không lên tiếng, nửa ngày lại nói: “Rau khô cũng thừa rất nhiều. Buổi sáng thông gia nói, trong lòng ta đã nghi hoặc, mang nhiều đồ đến như vậy có thể ăn hết sao? Quả nhiên là thừa.”

Phùng Thị nghe xong lời này, trong lòng nổi lửa, thầm trách cha không nên chen ép bọn họ mang đồ đến, hiện tại quả nhiên đã nói ra miệng. Giận đối muốn đem rau khô buổi sáng mang đến trả lại cho nàng, đỡ phải khó chịu.

Nhưng không chờ nàng mở miệng, vợ Đại Mãnh ở một bên nói: “Thừa ít đồ như vậy còn chưa đủ bồi thường cho đệ muội đâu. Đệ muội móc ra hết đồ dự trữ của nhà mình đóng góp vào, dầu muối cũng xài rất nhiều. Nếu không bồi thường cho bọn họ, đến ngày mùa bọn họ sẽ gặp khó khăn. Đại nương mang vài thứ đến cũng không ra không. Cả gia đình ăn một bữa ngon không nói, nghe nói Lão Thực huynh đệ còn đưa lộc nhưng cho người, có phải không? Đây chính là Nhậm huynh đệ đưa cho đệ muội bổ thân mình. Lão nhân gia người hôm nay kiếm lớn!”

Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đứng bên cạnh nhìn nàng thái rau.

Đỗ Quyên nghe xong lời của nàng, bội phục muốn chết. Nhìn xem, người lợi hại nói có khác, uyển chuyển mà có xương, nói người được tiện nghi còn khoe mẽ, lòng tham không đáy, không để ý đến con trai cả, nói còn rõ ràng để hiểu nữa.

Người mẹ nuôi này, làm người thật là thẳng thắn.

Nàng liền y nha cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh nghe được, vội vàng ngừng đầu nhìn nàng. Thấy nàng cười vui vẻ, liền đối với nàng chớp chớp mắt, làm cho Hoàng đại nương liếc mắt nhìn, lại ra vẻ chỉ có nàng mới có thể hiểu ánh mắt đó. Kỳ thật Đỗ Quyên cũng nhìn rõ ràng, càng ức chế không được cười to.

Hoàng đại nương nghe vợ Đại Mãnh nói, không khỏi nóng mặt, lúng túng nói: “Là không dư bao nhiêu. Nhà lão Đại, người cũng là. Đã nói mỗi nhà đều ra lương thực và đồ ăn, người làm cái gì mà bù ra nhiều như vậy?”

Đầu tiên là vì chuyện đòi xâu hổ, nói xong bỗng nhiên phát hiện Phùng Thị thật không biết tri gia, bởi vậy càng oán thầm: “Người bỏ đồ ra, người ta không biết còn tưởng rằng người chiếm lợi, không được ăn còn bị mệt...”

Lúc này Phùng Thị không nói tiếng nào. Quả thật nàng có bỏ ra vài thứ: một bình gốm mỡ heo, mấy cân dầu thực vật, còn có muối, lược năm mươi trứng gà. Tới qua còn ngâm hai mươi cân đậu tương làm đậu hũ, còn có rau khô và rau ngoài ruộng. Nàng tưởng là đầy tháng con gái mình, này đó cũng nên tiêu phí, bởi vậy không đau lòng.

Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mãnh nhìn nhau cười, nói: “Đại nương, ai mà không biết chứ? Chúng ta đều biết. Cho nên tâu từ ta mới không chia mấy thứ này cho người ta. Chỗ này còn không đủ thường cho đệ muội đâu.”

Nàng khinh thường nghĩ, chính người là người đầu tiên cho rằng con dâu cả được ưu việt, muốn chia một chút mạng về.

Hoàng đại nương dĩ nhiên không nói gì.

Phùng bà mẹ liếc mắt nhìn vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu, cảm thấy trong lòng kiên định không ít. Con gái kết nghĩa với Lâm gia, tốt xấu gì cũng có thể chiếu ứng chút.

Cơm chiều cũng là hai bàn lớn, đặt tại trong sân, nam nữ tách ra ngồi, đám trẻ như trước ngồi dưới đất ăn.

Vợ Đại Mãnh cũng đưa con gái tới. Con gái nàng tên Thủy Tú, năm nay bảy tuổi, rất giống mẹ, cũng là người hoạt bát. Vừa thấy Đỗ Quyên cười như vậy, liền thích, ôm mãi không buông tay.

Tuy là nhận kết nghĩa nhưng Lâm gia rất coi trọng, già trẻ đều được kêu tới nhìn Đỗ Quyên một vòng.

Đỗ Quyên đánh giá người nhà này người. Đây chính là địa chủ thôn Thanh Tuyền. Nàng đã sớm biết vợ chồng Lâm Đại Mãnh không sai, sau lại cảm thấy lão nhân Lâm gia cũng không sai, đứa nhỏ cũng không sai, bởi vậy vui vẻ gặp người là cười, làm già trẻ Lâm gia đều hết sức hiếm lạ, đều nói đứa bé này thật linh tinh.

Vợ Đại Mãnh một tay ôm Đỗ Quyên, một tay từ trong lòng lấy ra 2 cái cái hộp nhỏ.

Thì ra hồi nãy nàng về nhà, cố ý cầm một cặp vòng và hoa tai bạc tới làm lễ gặp mặt cho con gái nuôi.

Đối với người trong núi mà nói, lễ như vậy là trọng, ngay cả vợ chồng Phùng Trường Thuận cũng giật mình, đừng nói là đám người vợ Đại Đầu và Hoàng đại nương đều nhìn chăm chăm trang sức bằng bạc kia, ánh mắt phát sáng.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa thản nhiên như không có phát hiện gì, cùng Lâm Đại Mãnh uống rượu nói chuyện như cũ, phăng phắt như vật đó căn bản không lọt vào mắt hần, ngay cả nhìn một chút cũng khinh thường.

Cha Lâm Đại Mãnh là lí chính, thường xuyên đi ra ngoài núi, hiểu biết hơn những người khác trong. Buổi sáng Nhậm Tam Hòa đưa lộc nhưng, qui ra bạc thì không phải là số nhỏ, huống chi những trang sức bạc này sao có thể so bì được.

Lại nói, Lâm Đại Mãnh ở trong núi săn thú thấy Nhậm Tam Hòa sống một mình, nãy lần kết giao, biết người này võ nghệ và hiểu biết đều bất phàm. Tuy không biết vì sao hần coi trọng một bé gái mới gặp mặt, nhưng bọn hần mừng rỡ vì có thể diện.

Phùng Thị cuống quýt chống đỡ nói: “Cái này không thể nhận! Không thể nhận! ...”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tình Dịch Nhỏ Nhất

Vợ Đại Mãnh nhìn Phùng Thị cười như không cười nói: “Ta nói đệ muội, cái này không phải đưa cho người mà đưa cho con gái ta, người đẩy cái gì? Người muốn ta cũng không đưa đâu! Có thể lời ta nói không dễ nghe, người đừng tưởng rằng người là mẹ ruột của Đậu Quyên, đưa cho con người sẽ thành của người, sau đó cầm đi bán lấy tiền. Nếu không nữa thì cầm lấy lòng, ta nghe cũng không thuận.”

Phùng Thị nghe xong ngạc nhiên, rồi ngượng ngùng cười nói: “Sao có thể chứ!”

Không phải nàng lo lắng như vậy sao? Được thứ này, quay đầu là bà bà nhắc tới phải hiếu kính, hoặc là nói chia một món cho cháu gái, đều danh chánh ngôn thuận đòi, nàng biết làm thế nào?

Quả nhiên Hoàng đại nương có ý như vậy, bởi vậy lời của vợ Đại Mãnh lần nữa làm cho mặt nàng nóng lên, không nói tiếng nào cúi đầu dùng bữa.

Tinh quang trong mắt Phùng Trường Thuận chợt lóe, cách bàn nhìn Phùng Thị cười nói: “Con gái, đừng hẹp hòi. Đây là một phần tâm ý của mẹ nuôi Đỗ Quyên. Ngươi đừng so đo, không bằng dạy nàng tương lai hiếu kính mẹ nuôi. Ai! Nói tới nha đầu kia thật đúng là có phúc khí, lọt vào mắt cha mẹ nuôi. Đây chính là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước.”

Quay đầu nhìn lý chính cung kính mời rượu.

Phùng Thị vội đưa khuyên tai qua, về phần chiếc vòng, vợ Đại Mãnh trực tiếp giúp Đỗ Quyên đeo vào, lớn nhỏ đều hợp.

Trên bàn phải kể tới Hoàng Lão Thực là vui vẻ nhất, cười thấy răng không thấy mắt.

Về mặt Lâm Đại Đầu đau khổ, xoay mặt nhìn vợ Đại Mãnh hô: “Tẩu tử, Xuân Nhi là cháu ngươi, Đỗ Quyên là con dâu ta nhìn trúng...”

Một câu chọc mọi người, ngay cả gia gia nãi nãi hần cũng nở nụ cười.

Vợ Đại Mãnh đắc ý lắc đầu cười nói: “Sốt ruột có phải không? Sốt ruột thì mau dạy dỗ con trai cho tốt. Nếu Xuân Nhi trưởng thành không nên thân thì đừng nghĩ cưới Đậu Quyên. Còn có, sau này ngươi phải tôn kính ta và ca ngươi...”

Lâm Đại Đầu ai oán nói: “Lúc nào mà ta không tôn kính ngươi cùng ca chứ? Tẩu tử đối với ta cũng tốt, thương tiếc ta từ nhỏ đã không có nương. Ta cũng tôn kính tẩu tử như nương...”

Vợ Đại Mãnh cười to lên, chỉ vào bà bà nói: “Nương đang ở đây đâu! Đại bá nương ở trên, ngươi nói coi ta như nương mà cũng nói ra được sao? Nịnh hót cũng không thể nói như vậy.”

Lâm bà mụ liếc mắt nhìn cháu, cười nói: “Hắn có chút lạnh lợi. Từ nhỏ không có nương, sống mọi thứ đều muốn tính kế mới dưỡng thành tính tình này. Người ta đều nói hần keo kiệt tham tài, kỳ thật là một đứa bé tốt...”

Một câu làm mắt Lâm Đại Đầu đỏ lên, cúi đầu.

Phùng Thị nhìn hần như hiểu ra.

Lâm Đại Mãnh rót ly rượu cho đường đệ, cười nói: “Còn không mau mời rượu Lão Thực huynh đệ? Nay Cửu Nhi nhà ta cũng thích Đỗ Quyên, Xuân Nhi thêm một đối thủ. Sau này không cưới được vợ, ngươi đừng trách ta bất công.”

Lâm Đại Đầu vội vàng quay đầu về hướng vợ mình kêu lên: “Con trai, nghe không? Ca ngươi, Cửu Nhi chen ngang một cước, ngươi nên cẩn thận, chớ làm mất vợ. Sau này a, chẳng những ngươi phải hiếu kính Hoàng gia, còn phải hiếu kính đại nương ngươi như nhạc mẫu...”

Mọi người ầm ầm cười to, vợ Đại Mãnh cười đến mức ho khan.

Lâm Xuân ngồi lòng Lâm bà mụ đối diện Cửu Nhi vùng cánh tay, hai đứa bé bỏ nhau vào nhau giằng co như gà.

Nói đến thật buồn cười. Đầu tiên là tiểu Lâm Xuân không cho Cửu Nhi chạm vào Đỗ Quyên mới cùng hần đánh nhau. Bây giờ thì tốt rồi, hần đối với Cửu Nhi, hứng thú còn nhiều hơn so với Đỗ Quyên. Dù Đỗ Quyên không ở trước mắt, hần cũng cùng Cửu Nhi nháo bắt diệp nhạc hồ, như muốn chấm dứt mối thù ban đầu.

Bởi vậy, Đỗ Quyên nghe xong lời nói đùa của người lớn nhện không được mặt trợn trắng.

Nàng còn chưa đầy tháng đã ghép nàng với Lâm Xuân không nói, mới một ngày lại thêm Cửu Nhi. Rõ ràng là 2 đứa bé kia hiếu chiến, còn nói vì nàng mới động thủ. Cũng không nhìn xem, trước mắt Lâm Xuân căn bản không nhìn nàng, chăm chăm nhìn Cửu Nhi kia.

Bất quá, giống như ai nói qua: thời gian để ý tưởng niệm giữa tình nhân so ra kém thời gian để ý tưởng niệm giữa tình địch nhiều. Biểu hiện của Lâm Xuân như vậy cũng bình thường.

Nàng bị ý tưởng của mình làm bật cười, đùa dai nghĩ, Lâm Xuân và Cửu Nhi là tình địch nhỏ nhất trên đời này.

Trong núi không việc vui, lấy trẻ con còn bú sữa ra làm trò cười cũng không sai.

Nàng sở 2 cái vòng bạc đeo ở cổ tay nghĩ, đây chính là tài sản riêng của nàng. Tương lai nàng muốn đi đâu, trên người không bạc thì không được.

Về phần ý đồ cầu thân của Lâm gia, nàng không lo chút nào.

Đội tương lai trưởng thành, nàng dĩ nhiên có thể đối phó Lâm Xuân và Cửu Nhi, dù có 10 hay 11 đứa trẻ, nàng cũng có thể đối phó được như thường.

Kiếp trước nhân khí của nàng vượng, có nhiều người theo đuổi như vậy, nàng chưa từng cảm thấy là gánh nặng.

Đây không phải nói nàng bát diện linh lung, biết xử sự, mà là nàng sinh ra đã có tính tình này, không biết sầu, không thêm đề ý, kiên định quán triệt “Đi

con đường của mình, mặc cho người khác nói”, trước nay không sẽ lâm vào rối rắm, khốn khổ, không thể tự thoát ra được.

Không nghĩ ra, nàng sẽ không nghĩ.

”Con đường nào cũng tới thành La Mã”, đường này không thông, nàng đi đường khác.

Đối với nam sinh theo đuổi mình, nàng thần nhiên cự tuyệt. Nếu người nọ kiên trì không ngừng, nàng cũng không sao, tùy hấn, dù sao nàng cũng không động tâm. Nàng sinh hoạt trước sau như một, cũng không tránh hấn như rắn rết, cũng không ác ngôn hù dọa hấn, cũng sẽ không vì hấn trần trọc trần trở ngũ không được, tâm bất an.

Nói nàng vô tâm vô phế, lập tức sẽ có một đám người kháng nghị, bởi vì Đỗ Quyên thiện lương đơn thuần.

Đúng, chính là cái đơn thuần đáng chết kia!

Nàng như vậy, người ta hận không nổi, cũng trách không được.

Đương nhiên, cũng có người để tâm vào chuyện vụn vặt, tình thâm không hỏi, muốn tự sát.

Nàng khuyên không được liền mặc kệ hấn. Vì thế, người nọ nằm bệnh viện.

Những người bạn thân kêu nàng đi thăm, nàng nói có việc bận.

Người khác hỏi nàng không cảm động, không khó chịu sao?

Nàng nói có gì hay mà cảm động. Nàng không cần phần cảm tình như vậy mà cứ cứng rắn dành cho nàng, sao nàng phải cảm động? Nàng cũng không khổ sở. Hấn muốn chết cùng nàng có quan hệ gì? Nàng khuyên cũng đã khuyên, cũng không thể một ngày 24 giờ ở bên cạnh hấn, nàng không rảnh a. Nếu thêm một hai người như vậy, đem nàng bỏ ra cũng không được.

Ngay cả bạn thân đáng tin đều mắng nàng vô tình, nói đi thăm thì thế nào, tội gì nhẫn tâm như vậy.

Đỗ Quyên cười hỏi: “Hấn cầu không được thì tự sát, vậy ta cũng không chịu khuất phục hấn, trong lòng ta cũng không dễ chịu, hiện tại ta cũng muốn tự sát có được hay không?”

Bạn thân nghe xong căn bản không tin, mắng: “Người quậy cái gì chứ?”

Nàng có chỗ nào không dễ chịu, nhìn qua không biết tốt bao nhiêu.

Đỗ Quyên nói: “Các người biết tính cách của ta, biết ta sẽ không tự sát. Ta có ý nghĩ này thì chính là hồ nháo, còn kêu ta đi an ủi hấn, nhưng ai sẽ đi an ủi ta hả? Nga! ta nghĩ thoáng, tính tình kiên cường thì ta xứng đáng chịu thiệt, nên chấp nhận người khác. Hấn yêu ta như vậy, sao không chấp nhận ta, buông tha ta chứ?”

Mọi người đều cứng họng không nói gì.

Tin tức truyền đến bệnh viện, thiếu niên kia nghe xong tuyệt vọng, từ đó phản chấn lên.

Không phản chấn thì có thể làm gì?

Người ta căn bản không để ý hấn, chết như vậy thật không đáng!

Từ đó những người bạn thân nhìn nàng ngưỡng mộ.

Đương nhiên trên đời có đủ loại người. Đỗ Quyên từng gặp qua người đặc biệt khó đỡ, vô lại. Nhưng là, không chờ nàng động não xử lý, nam sinh ngưỡng mộ, thêm chị em bạn đáng tin đều oanh động ra mặt, giúp nàng xử lý.

Bọn họ kết luận, Quyên Nhi đơn thuần không thể trị được những tên vô lại như vậy.

Về phần sau này cùng Lý Đôn yêu đương, hết thấy đều gió êm sóng lặng. Ngoại trừ Lý Đôn có chút thủ đoạn bên ngoài, nàng cũng thường ở tại ký túc xá với Lý Đôn. Mọi người đều cho là bọn họ ở chung.

Làm cho bạn bè thân thiết giận là, Đỗ Quyên yêu Lý Đôn.

Đỗ Quyên rất tin tưởng vào ánh mắt của mình, cuối cùng cũng chứng minh nàng không chọn lầm người.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vô Phúc Tiêu Thụ

Cho nên, đối với Lâm Xuân và Cửu Nhi, Đỗ Quyên không lo lắng.

Nhưng nàng có chút động tâm quyết định, nghĩ rằng trong núi này hẻo lánh, mà kiếp trước nàng là giáo sư trung học, nếu xuyên qua lại chịu ân huệ của Lâm gia, về sau nàng sẽ nghĩ biện pháp chỉ bảo những đứa nhỏ nông thôn.

Với đời sau, giáo dục là chuyện lớn.

Như thế coi như nàng cũng tính xứng đáng với Lâm gia.

Kiếp trước trong núi giao thông không tiện lợi, nàng và Lý Đôn dạy học ở nông thôn, thôn trưởng thôn Thanh Tuyền vô cùng cảm kích, coi nàng và Lý Đôn như quý nhân, hưởng chi nơi này.

Cho nên sau khi nghĩ thông suốt, Đỗ đại tiểu thư không còn gánh nặng ở trong lòng.

Nàng luôn như vậy đối với cuộc sống. Minh làm việc không thẹn với lương tâm sẽ không nghĩ việc khác. Bởi vậy nàng rất nhẹ nhàng, rất thoải mái. Ngay cả năm đó lúc mẹ qua đời, Lý Đôn rời đi, nàng không có nửa điểm suy sút hay phiền muộn.

Thời điểm thương tâm nhất trong đời nàng là lúc khi vừa xuyên qua, mở mắt ra nhưng không thấy Lý Đôn, bởi vì nàng nghĩ rằng bọn họ nên chết bên nhau.

Hiện tại vì sao nàng lại nghĩ thoáng.

Khoan đã —— nàng có luẩn quẩn trong lòng sao?

Đỗ đại tiểu thư nghĩ nghĩ, hình như thật không có.

Vì thế, vợ Đại Mãnh liền phát hiện đứa bé trong ngực sờ chiếc vòng bạc trên cổ, đôi mắt tự do không chừng, cười đến ngọt ngào, miệng “y y nha nha” dăng dặc, thế nhưng còn thành giọng, không khỏi vui vẻ.

“Đứa bé này, thật là đáng yêu chết người. Thật muốn ôm về nuôi.”

Phùng Thị vui sướng cười nói: “Thủy Tú lanh lợi như vậy, tẩu tử còn hiếm lạ đứa bé này?”

Thủy Tú ngồi trên băng ghế nhỏ ăn cơm, nghe lời này vợ nói: “Hiếm lạ, hiếm lạ! Nương, đem Đỗ Quyên muối muối về nhà nuôi đi.”

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Nếu Hoàng thím không muốn thì cùng ta liều mạng.”

Đang nói cười, bỗng nhiên nhìn quanh hỏi Phùng thị: “Sao không thấy Tước Nhi nhà người?”

Phùng Thị cau mày nói: “Nàng nha, không tiền đồ. Buổi trưa ăn thêm mấy miếng thịt, bị đau bụng. Đang nằm.”

Vợ Đại Mãnh vợ vàng hỏi: “Có đau lắm không?”

Phùng Thị cau mày nói: “Đề ý nàng làm chi, đói một bữa thì tốt rồi.”

Nàng có chút tức giận, thầm trách con gái mình không có lộc ăn. Có thể ăn là phúc, bình thường nhà ai có tiệc vui, đám trẻ đều nhân cơ hội có một bữa cơm no đủ. Lúc này, bụng của đứa nhỏ chịu không nổi dầu mỡ nên bị đau bụng, người ta liền nói hẳn không có phúc khí.

Hoàng Tước Nhi bị đau bụng, buổi tối căn bản không ăn cơm, Phùng Thị rất tiếc hận.

Có một cơ hội ăn thịt thả ga dễ dàng sao?

Đang nói, Phùng Minh Anh từ trong nhà đi ra nói với nàng: “Đại tỷ, Tước Nhi giống như đau bụng vô cùng, đến toát mồ hôi kia.”

Đỗ Quyên nghe xong vội đình chỉ ca hát, lo lắng.

Lúc Hoàng Tước Nhi ăn thịt, Đỗ Quyên đã sợ nàng ăn vào không thể tiêu hóa. Một chén lớn quá dọa người, lại nói nàng lại không thường được ăn thịt, ai ngờ thật đã xảy ra chuyện.

Nàng cũng không dám tưởng Phùng Thị không chút đề ý như vậy, nàng sợ Tước Nhi bị viêm tràng vị cấp.

Nãi nãi của Lâm Đại Mãnh vợ nói: “Gọi nàng dậy, giúp nàng xoa bụng, không thể nằm. Ngày mai nấu chút cháo cho nàng ăn, hai ngày này chớ ăn dầu mỡ.”

Bà ngoại cũng nói: “Lâm nãi nãi người nói rất đúng. Minh Anh nhanh đi chiều cố Tước Nhi.”

Phùng Minh Anh vội vàng xoay người đi vào nhà.

Hoàng đại nương liền thở dài: “Nhà đầu kia cũng là người không phúc khí. Đại Nữ và Tiểu Bảo hoàn hảo, không đau bụng.”

Tuy vừa rồi Phùng Thị cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc này bà bà đem Đại Nữ và Tiểu Bảo ra so với Hoàng Tước Nhi, nàng lập tức không thoải mái. Con của nhà lão Đại không phải nuôi không sống mà là không có phúc. Bà bà chứng mất người con dâu cả này coi như xong, đại nhi tử và cháu gái cũng chứng mất sao?

Lâm nãi nãi liền cười nói: “Đây không phải là không có phúc. Bình thường ít ăn dầu mỡ, đột xuất ăn nhiều thịt khẳng định chịu không nổi. Nhà Lão Thực, ngày mai người nấu chút cháo đứt năng. Cũng không thể khinh thường. Nếu bị nặng, trên ới dưới đi cầu, dễ nặng là không tốt.”

Phùng Thị vội vàng gạt đầu nói: “Ai! hiểu được. Vẫn là Lâm nãi nãi có kiến thức.”

Hoàng đại nương nghe xong cũng không cao hứng, đây là nói nàng không kiến thức?

Phùng Thị nghe Lâm nãi nãi nói có chút lo lắng, bận rộn bới xong hai chén cơm, liền buông bát đũa đi xem Hoàng Tước Nhi.

Phùng Minh Anh dẫn Hoàng Tước Nhi đi ra.

Sắc mặt đứa bé vàng như nến, đôi mày nhạt hơi nhíu lại, tay ôm lấy bụng, tinh thần uể oải, không còn sự hăng hái ăn thịt buổi trưa.

Mọi người thấy vội đều buông bát hỏi nàng thế nào. Hoàng Tước Nhi sợ hãi không dám trả lời. Hồi nãy Phùng Thị đã mắng nàng không có phúc, nói trắng ra là uống phí thịt ngon. Bản thân nàng cũng thương tâm khổ sở. Thấy cơm chiều trên bàn có nhiều thức ăn ngon, nhưng nàng lại vô phúc tiêu thụ, bởi vậy càng khó qua, bụng lại đau, liền ứa nước mắt.

Phùng Minh Anh ngồi xổm trên mặt đất, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bụng.

Đỗ Quyên vội y y nha nha kêu lên.

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: “Di, Đỗ Quyên nhận được tỷ tỷ?”

Phùng Minh Anh nói: “Đỗ Quyên rất thích Tước Nhi. Tẩu tử, ta ôm nàng đến chơi với Tước Nhi một hồi, không chừng Tước Nhi sẽ quên đau bụng.”

Vợ Đại Mãnh vội nói: “Người ôm đi đi.” Rồi an ủi Hoàng Tước Nhi vài câu.

Phùng Minh Anh ôm Đỗ Quyên đi qua, ngồi bên người Hoàng Tước Nhi, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bụng.

Đỗ Quyên cũng đưa tay đập vào bụng nhỏ của Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi liền cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên.

Nhậm Tam Hòa vẫn âm thầm chú ý Đỗ Quyên, bởi vậy cũng nghe thấy chuyện Hoàng Tước Nhi sinh bệnh, nên nói với Hoàng Lão Thực vài vị thảo được thường thấy, kêu nấu thuốc cho Hoàng Tước Nhi uống.

Vừa vặn Lâm gia thường thu mua dược thảo, vợ Đại Mãnh vội chạy về nhà cầm đến.

Bà ngoại vội vàng cầm lấy đi vào phòng bếp nấu.

Bận rộn đến lúc sắc trời mờ tối, một nhà Lâm Đại Mãnh cáo từ.

Bởi Nhậm Tam Hòa sống một mình trong núi, hôm nay vì đưa con mới đến mới vào thôn, Lâm Đại Mãnh liền mời hắn đi Lâm gia nghỉ tạm, sáng mai mới trở về. Hắn đồng ý.

Lúc đi, bọn người Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu tha thiết đưa bọn họ tới cửa.

Hoàng Lão Thực nhìn Nhậm Tam Hòa nói: “Nhậm huynh đệ, thường đến chơi a.”

Theo lẽ thường đây là lời khách sáo, nhưng Nhậm Tam Hòa lại trịnh trọng đáp ứng, hắn nói nhất định sẽ thường tới quấy rầy, tìm Lão Thực đại ca nói chuyện uống rượu.

Chờ bọn hắn đi xong, vợ Đại Đầu, Phụng Cô giúp Phùng Thị thu thập bát đũa. Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha ngồi nói chuyện trong nhà chính.

Hoàng Tước Nhi được xoa bụng, lại uống thuốc, quả nhiên hết đau, lập tức cả người thoải mái, trên mặt lộ ra tươi cười, mọi người mới yên tâm.

Đỗ Quyên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Phùng Trường Thuận đang cùng Hoàng lão cha, Lâm Đại Đầu nói tiệc rượu hôm nay làm tốt, lại hỏi thăm tình hình nhà Lâm Đại Mãnh, chợt nghe trong phòng bếp có tiếng tranh chấp, vội nghiêng tai lắng nghe. Lại là thanh âm của Hoàng đại nương và Phùng thị.

Mọi người vội đi vào, vừa hỏi, thì ra vẫn là chuyện chia đồ ăn.

Buổi trưa mọi người đều ăn no, buổi tối liền ăn ít đi, bởi vậy thừa lại rất nhiều đồ ăn, có món gần như không động đũa. Thịt tươi cũng còn một ít, hơn nữa giữa trưa thừa đồ ăn không ít, dĩ nhiên là phần của chủ nhà.

Vợ Đại Mãnh rất rộng lượng để Phùng Thị và vợ Đại Đầu chia, nàng không cần.

Buổi sáng Nhậm Tam Hòa lại đưa con mồi đến, nàng liền đoán chừng thịt sẽ dư, tại chỗ chặt hai cái chân hươu mang về nhà. Giữa trưa đồ ăn nấu xong, còn nói Thủy Tú nhà nàng không có tới, mức đây hai bát thịt lớn kêu con trai cả Phúc Sinh mang về.

Bởi vì con mồi vốn là chồng nàng đánh, người bên ngoài dĩ nhiên không phản đối.

Cho nên đồ ăn dư tất nhiên không vào mắt nàng —— nhà nàng thường xuyên ăn thịt nên rất hào phóng.

Bởi vì lời nói của vợ Đại Mãnh, Phụng Cô ngược ngừng nói muốn chia, lại vì con trai Tiểu Bảo, mặt dày cười với Phùng Thị nói: “Đại tẩu, buổi tối Bảo Nhi chưa ăn gì, đem bát thịt hoẵng này cho ta đi, ngày mai cũng có thể đỡ hán một bữa cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Trở Mặt

Phùng Thị gạt đầu, nàng vốn chuẩn bị chia cho nàng một chút. Nhiều đồ ăn dư như vậy, không chia bớt đi nhà mình và nhà Lâm Đại Đầu cũng ăn không hết. Thời tiết này để tới ngày mai sẽ bị thiu, sẽ uống phí. Chút tình người này nàng sẽ làm.

Vì thế liền đem bát thịt hoẵng kia cho nàng, lại cầm một chén thịt thỏ và chỉ vào một thùng đồ ăn thừa từ buổi trưa, nói cũng cho nàng.

Phụng Cô rất cao hứng, vội nhận.

Hoàng đại nương lại nhìn chằm chằm vào mấy cái bát trên tấm thớt nổi lòng tham, bởi vậy nói: “Nhà lão Đại, thịt hươu kia cũng cho Bảo Nhi ăn đi. Trẻ con ăn ít, lúc này ăn chưa đủ đâu. Tước Nhi ăn đến đau bụng, Lâm nãi nãi nói ngày mai nàng chỉ có thể ăn chút cháo loãng, Hoa Nhi còn đang bú sữa. Những rau khô, đậu tương, đậu phộng chúng ta không cầm về, đều để lại cho người, nghe nói người bỏ ra không ít. Thịt này người lấy nhiều thêm chút cho Bảo Nhi đi, không ăn cũng bị thiu.”

Mẹ chồng nàng dâu thật là oan gia kiếp trước. Chỉ cần Phùng Thị vừa nghe Hoàng đại nương nói chuyện, trong lòng liền bốc hỏa. Đã chia hai chén thịt cho nàng còn muốn thêm, còn nói rất dễ nghe. Cái gì mà “rau khô, đậu tương, đậu phộng đều để lại cho người”, giống như nàng chiếm hết tiện nghi vậy. Cho dù con trai và con dâu cả không to miệng, Tước Nhi không thể ăn, cũng phải chia cho Lâm gia người ta chứ! Tiệc rượu hôm nay là do Lâm Đại Đầu dẫn đầu bày ra. Con mồi cũng do và đường ca người ta lên núi săn về. Nếu không phải vì mặt mũi của Lâm Đại Đầu, Lâm Đại Mãnh mặc kệ con gái nhà người trắng tròn hay trắng khuyết.

Lòng nàng tràn đầy nộ khí, nghiêm mặt cứng rắn đáp: “Mấy bát đồ ăn này dành cho Đại Đầu tẩu tử. Nhà nàng có vài đứa con trai. Rau khô kia nướng đều cầm về đi. Chúng ta khổ một chút không có việc gì.”

Hoàng đại nương nghe nàng muốn đưa cho Lâm Đại Đầu, rất không cao hứng, nghĩ rằng khuy tay người cong ra ngoài, cho dù chia cho 2 nhà, Hoàng gia cũng nên được một chút thịt hươu. Tước Nhi không thể ăn, đương nhiên nên cho Tiểu Bảo ăn. Cho dù Tước Nhi có thể ăn cũng nên chia một chút cho đệ đệ. Hoàng gia chỉ có một cây dòng độc đinh.

Lại nghe nàng nói muốn mình đem rau khô về, chợt nhớ tới lời nói của vợ Đại Mãnh lúc này, bất giác nghi ngờ, chất vấn: “Người không muốn cho thịt coi như xong, cháu người không ăn thịt hươu kia cũng không chết, lời ra chuyện không liên quan ra làm cái gì? Ta mới nói rau khô đều để cho người, ta có nói muốn mang về sao?”

Phùng Thị đối với cách nói chuyện của nàng không thể nhịn được nữa.

Rõ ràng người ta đều mang đồ ăn đến uống rượu, ăn xong coi như là thanh toán xong. Bà bà cố tình nói đồ buổi sáng mang đến đều cho con trai lớn, vậy một nhà bọn họ già trẻ ăn hai bữa tiệc rượu tính cho ai đây?

Vợ Đại Mãnh nói rõ ràng mọi chuyện, nàng nghe trong lòng thoải mái, cho dù phải bù lỗ trong lòng cũng cao hứng. Đến miệng của bà bà liền hồ đồ, thành nàng chiếm tiện nghi.

Nhưng người trên đời ngàn vạn, không phải ai cũng lành lợi. Phùng Thị không giống vợ Đại Mãnh, đem lời nói được rõ ràng, cẩn thận.

Nàng cố nén con giận, tận lực dùng giọng điệu bình thường nói: “Nương không cần để lại cho chúng ta, vẫn là mang về đi. Chúng ta khổ mấy ngày cũng có thể quá.”

Vợ Đại Đầu và Phụng Cô thấy cãi nhau, vội vàng khuyên giải.

Phùng Trường Thuận nghe Hoàng đại nương phần khởi nói đầu đuôi câu chuyện, không xen lời mà chỉ nhìn về phía Hoàng lão cha.

Hắn là gia chủ, mình là khách, dĩ nhiên muốn nghe hắn an bài.

Hoàng lão cha có thể làm gì?

Con dâu lại cùng bà tranh luận lần nữa, hắn đích thực cảm thấy mắt mặt, hướng bà già mắng: “Ăn xong còn không đi còn ở đây dong dài? Còn thêm khát chỗ thịt đó, không ăn có thể chết a!”

Hoàng đại nương tức giận đến cả người loạn chiến, nói: “Ta không phải là quỷ chết thêm đầu thai muốn ăn thịt kia. Còn không phải ta vì Tiểu Bảo. Hắn còn nhỏ đang lúc lớn, tìm đại bá kiếm chút đồ ăn cũng không được sao?”

Phùng Trường Thuận thấy Hoàng lão cha không có ý xử trí, lập tức vung tay lên, hỏi Phùng Thị nói: “Thừa đồ ăn đều ở đây?”

Phùng Thị gạt đầu, chỉ cho hắn xem.

Phùng Trường Thuận xem xong gạt đầu nói: “Lẽ ra đồ ăn dư nên để các người và Lâm gia chia đều. Chỉ là phạm sự gì đều phải hiếu kính cha mẹ trước. Phần của người nên chia cho cha mẹ chồng người một phần.”

Nói xong, đem thịt tươi, thịt chín cùng với 4 thùng đồ ăn dư chia ra. Hoàng gia và nhà Lâm Đại Đầu được một phần. Lại đem phần của Hoàng gia chia thành hai, một nửa cho Hoàng đại nương, vẫn là hai chén thịt, một thùng đồ ăn dư. Đây là Phùng Trường Thuận nói chén lớn chia cho nàng.

Về phần bát thịt hươu kia, bị Phùng Trường Thuận chia cho Lâm gia. Hắn nói, nếu không có Lâm Đại Đầu, hôm nay ngay cả cái rắm cũng không được ăn.

Hoàng đại nương bị ghen đến tím mặt.

Cái này cũng chưa hết, chợt nghe Phùng Trường Thuận hướng Phùng Thị quát mắng: “Còn không mau bồi tội với bà bà người! Người cậy mạnh cái gì, rau khô này không phải bà bà người để lại cho người. Buổi sáng cha mẹ chồng người mang đồ đến, một gia đình ăn hai bữa tiệc rượu đâu còn thừa. Buổi trưa năm sáu mươi bữa tiệc rượu cũng là góp hết đồ ăn vào nấu, nhà của người ra bao nhiêu người không rõ ràng sao? Thừa chút đồ đó cũng không phải người được lợi gì, bỏ khuyết còn không đủ đâu.”

Nói xong, đưa đầu ngón tay ra nhìn Hoàng lão cha tính sổ: đêm qua đã bắt đầu bận rộn, bởi vì khi đó mọi người còn mang đồ ăn đến, mà đậu để làm đậu hũ phải ngâm suốt đêm, sáng sớm mới mài ra làm đậu hũ, cho nên đậu tương là con rẻ ra. Sáng sớm hôm nay người tới hỗ trợ làm việc cần ăn điểm tâm, mở ra ba bốn bàn, những rau khô rau xanh kia cũng là con rẻ ứng trước, còn nấu năm mươi trứng trà, còn có củi lửa, dầu muối đủ thứ.

Phùng bà mụ cho Hoàng Tước Nhi uống thuốc, lúc này cũng chạy tới.

Nghe được đầu đuôi, nàng vội vàng chen vào nói, nói mờ heo dùng hết một bình lớn chừng bốn năm cân. Lần trước bọn họ mạng mờ lá tới cho cháu ngoại tám ba ngày đều dùng hết. Dầu thực vật dùng vài cân. Muối dùng vài cân. Hoa quả khô trong nhà đều dùng sạch, bóc hết cả đáy giỏ...

Bình thường nàng là người ôn hòa, nhưng chỉ cần có Phùng Trường Thuận ở đây, nàng luôn có thể phối hợp đúng mức với lão già nói chuyện. Hai người đã qua mấy chục năm, tương đương ăn ý.

Chờ nàng nói xong, Phùng Trường Thuận liền hướng Phùng Thị quát: “Người không biết tính toán, thừa chút đồ không bằng một nửa số người bỏ ra. Người còn kêu bà bà mang về, nàng có thể lấy đồ của người sao? Giúp Hoa Nhi làm tiệc đầy tháng, người ra nhiều chút cũng nên. Chuyện gì cũng nên nói ngoài sáng, đừng làm cho người ta cho rằng mình chiếm tiện nghi. Ta nghe nói hôm nay ăn trứng gà, đám trẻ có người chia được có đứa không, bọn họ liền hiểu lầm, nghĩ các người thu lễ lại không cho người ăn.”

Hoàng đại nương nói ra là “Đều để lại cho người”, nhưng Phùng Trường Thuận vừa nói đã biến thành nàng “Không thể muốn đồ của người”. Sự quyền biến, nhân tình cho nhận theo cách nói khác nhau cũng thay đổi. Người bình thường thật nghe không hiểu, ít nhất có Hoàng Lão Thực nghe không ra.

Hoàng đại nương không thể dùng từ xấu hổ và giận dữ để hình dung.

Do nàng nói sai, bởi nàng luôn thích lấy lòng người khác mới cố ý hào phóng nói “Đều để lại cho người”. Nhưng Phùng Thị không thích nghe nàng nói như vậy nhất nên hai người không thể không náo lên.

Hiện tại thông gia đem bút trường này bày quá rõ ràng, chẳng khác nào lột sạch xiêm y nàng trước mặt mọi người, trong lòng đối với Phùng Thị càng thêm oán hận, cảm thấy nàng không hiền lành thích gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Lửa Cháy Đồ Thêm Dầu

Lúc đầu Hoàng lão cha vẫn chưa để ý ngọn nguồn sự tình. Hắn cảm thấy chuyện không quan trọng, hắn chỉ là không thể tha thứ Phùng Thị động một cái chông đối bà bà, cho nên mới có ý trước mặt thông gia mắng bà già, ý đánh vào mặt mũi thông gia, chèn ép hẳn giáo huấn con gái.

Ai ngờ Phùng Trường Thuận mắng con gái còn vạch trần mọi chuyện.

Hắn nhất thời xấu hổ muốn chết, hung tợn nhìn chằm chằm bà già làm chuyện xấu. Kỳ thật trong lòng hắn càng hận Phùng thị, chỉ là ngại thông gia đang ở đây không tiện phát tác mà thôi.

Thông gia này, 2 cha con cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Phượng Cô thấy tình hình không đúng, sớm lấy có Tiểu Bảo ngủ kéo Hoàng lão Nhị đi về.

Vì sao Phùng Trường Thuận không nể mặt như thế?

Hắn nghe xong chuyện vừa rồi trong lòng có cảm giác, giống như suy nghĩ của Phượng Cô sáng nay. Đứa con gái này, hắn không thể trông cậy dạy dỗ năng trở nên lạnh lợi. Thông gia này, hắn cũng đừng trông cậy bọn họ chiếu khán con gái mình, không cướp đoạt của bọn họ đã là vạn hạnh.

Lâm Đại Đầu ham món lợi nhỏ, đó là đem đồ nhà người ta ôm về nhà mình.

Hai ông bà thông gia này làm người đều muốn mặt mũi, duy nhất là không chịu nổi nhà con trai lớn tốt. Như có lợi, trong tư tâm liền cho rằng bọn họ nhất định phải hiếu kính cha mẹ trước, rồi chiếu cố đệ đệ, cháu. Làm bao nhiêu hắn nên đưa hết.

Bọn họ nghĩ như vậy, một là vì bất công, hai là vì 2 vợ chồng lão Đại không có con trai. Nhà đầu dĩ nhiên không quan trọng bằng Tiểu Bảo.

Đối mặt với tình hình như thế, Phùng Trường Thuận có thể làm sao?

Ngắm lại buổi sáng mình đã phí tâm chu toàn, hắn chỉ thấy lòng tràn đầy mệt mỏi, lại thấy buồn cười.

Hắn cũng không muốn vì mặt mũi làm người tốt, chết sống tùy vào bọn họ đi, đã muốn tính thì tính cho rõ ràng, tính cho thống khoái!

Cho nên lại cao giọng nhìn Lâm Đại Đầu ở bên cạnh nói: “Đại Đầu cháu! Tôi qua ngươi đã qua đây, vợ ngươi cũng ở đây, nhà con rể không chiếm lợi các ngươi đều biết. Ngày mai giúp đỡ nói rõ ràng với thôn dân. Ta sợ có người không biết, cho rằng nhà con rể ta chiếm thật lớn tiện nghi đâu.”

Lâm Đại Đầu vội vàng vỗ ngực cam đoan, nói hắn nhất định sẽ nói việc này.

Hoàng lão cha càng không xuống đài được, nếu không phải trước mặt mọi người, muốn đánh bà già.

Hoàng đại nương bị lão già nhìn chằm chằm đến nổi giận, cãi: “Ta chỉ muốn nàng chia chút thịt cho Tiểu Bảo. Không phải là cháu sao...”

Phùng Trường Thuận ngắt lời nàng nói: “Thông gia nói quá đúng. Dù người lớn không ăn cũng muốn để dành cho đứa nhỏ ăn, huống chi là độc đinh của Hoàng gia. Cho nên, ta đã lấy một chén thịt nhiều hơn cho Tiểu Bảo. Bọn họ làm đại bá đại nương phải làm. Thông gia đừng để ý.”

Hoàng đại nương chán nản: nàng bắn khoản chỗ nào? Nàng không hài lòng có được không!

Nhưng lời này làm sao nói ra được, chẳng lẽ nói nàng nhìn trúng bát thịt hươu kia?

Nàng không thể giải thích chỉ đành phải kéo Hoàng Tước Nhi ra, nói nàng sinh bệnh không thể ăn. Ngụ ý, Hoàng Tước Nhi không thể ăn, đương nhiên phải nhường cho đệ đệ ăn.

Phùng Trường Thuận nhìn Phùng bà mẹ phân phó nói: “Bà thông gia đau lòng Tước Nhi, ta cũng nên nghĩ một chút. Ngươi chiếu theo cách con dâu làm, bỏ thịt vào trong nồi nấu, rồi sấy thành thịt khô, vậy thì có thể cất nhiều ngày không bị hư. Cũng không thể ghét bỏ người ta ăn thừa rồi vứt bỏ lung tung. Đợi Tước Nhi khoẻ lại cũng có thể ăn hai miếng. Tội nghiệp nàng thường không được ăn dầu mỡ, hôm nay không dễ dàng được thoải mái ăn thịt, liền ăn đến đau bụng.”

Lại chuyển hướng về Phùng Thị mắng: “Lúc trước mới có một đứa con, ngươi nuôi giống như quý vậy, người gầy vàng vọt. Ngươi nhìn Đại Nữu và Tiểu Bảo kia, bộ dạng tốt biết bao nhiêu. Ngươi không biết cùng em dâu học một ít? Cả ngày chỉ biết tiết kiệm. Muốn tiết kiệm cũng không thể làm khổ con mình. Thịt này sẽ để lại cho Tước Nhi ăn, hai ngươi đừng nhúng đũa vào!”

Hoàng Lão Thục vội vàng cam đoan, nói hắn tuyệt sẽ không ăn thịt này, đều giữ cho nha đầu ăn.

Hoàng lão cha đích thực không ở nổi nữa. Phùng Trường Thuận hôm nay đại phát tác, căn bản không cho hắn mặt mũi. Hắn lại không thể trả lời được lấy một câu. Bởi vì Phùng Trường Thuận mỗi câu đều mắng Phùng thị, há mồm là “Thông gia nói rất đúng”, mỗi một câu đều nói đúng, khiến hắn ngậm bồ hòn làm ngọt —— có khổ nói không nên lời.

Hắn cố mỉm cười, nói lung tung vài câu xã giao rồi cáo từ, cũng không lấy đồ ăn.

Phùng Trường Thuận nơi nào để hắn tay không mà đi, ra lệnh Hoàng Lão Thực lấy đồ ăn đưa cha mẹ về nhà.

Trên đường, Hoàng lão cha một mình cúi đầu hướng về phía trước.

Hoàng đại nương cũng biết lão già sinh khí, cùng con trai lớn đi ở phía sau, nhịn không được oán hận nói thầm: “Hôm nay người ta đưa lộc nhưng, nha đầu người lại được vòng bạc và bông tai bạc, nhiều thế này còn chưa đủ, ngay cả một chén thịt cũng luyến tiếc cho Bảo Nhi ăn.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Mẹ nuôi của Quyên Nhi nói, trang sức đó ngay cả chúng ta cũng không động vào. Lộc nhưng ta cũng cho nương một cái nha. Thịt không phải cũng chia cho Bảo Nhi sao?”

Hoàng đại nương tức đòi mạng lại không cách nào giải thích thịt này khác thịt kia. Còn nữa nàng giận vợ Đại Mãnh. Chưa từng thấy người nào tặng quà cho người ta, còn quăn người ta xử trí như thế nào. Theo nàng, bất cứ thứ gì cho nhà con trai lớn thì thuộc về nhà con trai lớn. Con trai lớn nên hiếu kính cha mẹ, chiếu cố đệ đệ.

Nàng không tiện oán trách vợ Đại Mãnh liền châm chọc Phùng Trường Thuận: “Cha vợ người thật lợi hại, tính số quá đáng, nói giống như các người bỏ một phần gia sản vào vậy.”

Hoàng Lão Thực nói: “Nhạc phụ cũng vì tốt cho chúng ta, sợ chúng ta sẽ không qua được.”

Bởi vì mỗi lần Phùng Trường Thuận tới đều chỉ bảo hắn phải sống như thế nào, hắn cũng nhớ một ít.

Hoàng đại nương bĩu môi nói: “Hắn tính toán sinh hoạt sao? Cũng không thấy hắn khá hơn, lúc đi về đều mang đi rất nhiều thổ sản vùng núi từ tay người. Ta muốn cho Tiểu Bảo thêm một chén thịt, hắn liền nói một đồng lớn.”

Tuy Hoàng Lão Thực không biết lý luận nhưng trong lòng biết tốt xấu, bởi vậy giải thích: “Mỗi lần tới nhạc phụ đều mang đồ tới cho chúng ta. Như lần này, hắn mang theo năm... 30 cân muối đến. Lần trước tám ba ngày còn cầm vải và xiêm y đến, còn đưa cho nương và cha hai lượng khối vải mà.”

Vì Phùng Thị đã dặn dò hắn, không cho hắn nói nhà mẹ đẻ mang rất nhiều muối đến. Vừa rồi hắn không cẩn thận nói sót miệng, vội vàng sửa lại nói cầm 30 cân đến. Đối với người thành thật như hắn mà nói, coi như đã rất lạnh lẽo.

Nhưng điều này cũng đủ để Hoàng đại nương tức mà không biết nói sao. 30 cân muối mà chỉ đưa mấy cân cho cha mẹ, có con trai và con dâu như vậy sao?

Dựa theo “lệ thường” hiếu kính trước kia, chỉ ít phải đưa 10 cân cho bọn họ mới đúng.

Nàng không biết lúc đó thật sự Phùng Thị đã lấy 10 cân, lại bị Phùng Trường Thuận ngăn lại, mới giảm xuống một nửa.

Trong lòng nàng tức giận liền mắng lên.

Mắng con trai vô dụng, để vợ cười trên đầu, không thể làm chủ vân vân.

Hoàng Lão Thực nghe, không lên tiếng.

Hắn không cho là đúng lại không biết nói như thế nào, nên không lên tiếng.

Hoàng đại nương một đường lải nhải đến cửa nhà, còn không ngừng nói.

Hoàng Lão Thực bỗng thông minh đột xuất, bính ra một câu “Nếu nhạc phụ không mang muối đến thì sao?”

Hoàng đại nương sững sờ.

Không mang đến?

Không mang đến dĩ nhiên nàng không phản đối.

Hoàng Lão Thực tự quyết định nói: “Ta trở về sẽ nói với nhạc phụ, nói hắn sau này đừng mang đồ tới. Bằng không đưa cho nương, nương còn sinh khí.” Hắn cảm thấy mình nghĩ thật chu đáo, tuyệt đối không có ý bóng bẩy mẹ ruột.

Hoàng đại nương giận dữ, cho hắn một bàn tay vào đầu, mắng: “Người, đồ con bất hiếu lòng dạ hiểm độc! Ra oai với lão nương...”

Chợt nghe “phanh” một tiếng trầm vang dọa nàng nhảy dựng, lời mắng kể tiếp không ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tức Giận

Thì ra Hoàng Lão Thực bị nàng đánh trúng, tuy không đau nhưng bị hù nhảy dựng, chân lão đảo một cái làm rớt thùng đồ ăn xuống đất, mùi thịt nồng đậm lan ra.

Chó Hoàng gia lập tức từ trong sân xông tới, ăn ngấu nghiến.

Hoàng Lão Thực tròn tròn mắt.

Hoàng đại nương càng đau lòng đến đòi mạng.

Mặc dù là đồ ăn thừa nhưng còn mới, bất quá là đồ chung vào với nhau thôi. Những món đã bị mọi người thờ ơ đưa vào, đều cho chó và heo ăn. Lúc này một thùng đồ ăn xuống đất, không hốt lại được miếng nào.

Nàng nhịn không được nổi trận lôi đình, lớn tiếng chửi.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị nghe tiếng từ trong nhà chạy đến, hỏi sao thế này.

Cũng không cần hỏi, vừa lại gần đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hai người liền hiểu. Hoàng lão cha quát mắng con trai nói: “Người đang làm chuyện gì, đi đường cũng không xong?”

Hoàng Lão Thực ủy khuất nói: “Là nương đánh ta một bàn tay, mới bị đồ.”

Đêm nay Hoàng đại nương bị đè nén, lửa giận trong lòng đã tích góp đến cực đỉnh, lúc này hoàn toàn bùng nổ. Thấy hắn đưa một rổ thịt cho Hoàng lão Nhị, cảm thấy an toàn rồi, liền lại chạy tới đánh hắn, vừa đánh vừa nạt hắn không tiền đồ.

Nói là đánh, cũng chỉ là xỉ hơi, không đánh nặng tay.

Nhưng Hoàng Lão Thực lại cứng đầu không nghĩ ra: việc này không thể hoàn toàn trách hắn nha!

Hoàng lão cha nghe cách vách có tiếng mở cửa, thấp giọng quát: “Đi vào! Làm cho người ta chế giễu sao?”

Hoàng Lão Thực vội vàng nói: “Ta đi, cha. Trong nhà còn phải dọn dẹp đâu.”

Hoàng lão cha hét lớn một tiếng: “Người đứng lại đó cho ta!”

Hoàng Lão Thực đành phải ngoan ngoãn đứng lại, theo cha vào nhà.

Vào phòng chính, Hoàng đại nương không có kị nữa, đem bát nĩa động lại trong lòng phát ra hết.

Hoàng lão cha nghe con trai nói kêu nhạc phụ từ sau không cần mang đồ đến, hiển nhiên là ghét bỏ cha mẹ đi theo chiếm tiện nghi, tức giận muốn chết, đập bàn “bà” một tiếng quát: “Người thật giỏi a, lão Đại! Ngại cha mẹ có phải không? Ngóng trông chúng ta chết có phải không?”

Hoàng Lão Thực nhức đầu. Sự tình phát triển vượt ra khỏi nhận thức cùng năng lực xử lý của hắn, cũng không biết sao lại trở nên như vậy, đành ngồi yên không nói một tiếng.

Hai vợ chồng Hoàng lão cha ước chừng mất một canh giờ, mới cho hắn trở về.

Lúc gần đi, Hoàng đại nương kêu hắn ngày mai mang chút đồ ăn lại đây, ai kêu hắn làm đồ.

Lại nói Hoàng gia, sau khi cha mẹ chồng đi, Phùng Thị mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, xử lý đồ ăn dư.

Phùng Trường Thuận lại trình trọng đối với Lâm Đại Đầu nói: “Đại Đầu cháu! Con rể ta Lão Thực, rất thành thật. Tục ngữ nói, bà con xa không bằng láng giềng gần. Sau này, nhờ Đại diệt từ chiếu ứng hắn nhiều một chút.”

Lâm Đại Đầu vội vàng gật đầu, thành khẩn nói: “Ông ngoại nàng yên tâm. Ta có chút keo kiệt nhưng ta cũng không phải kẻ không mặt không mũi, không có lương tâm. Lão Thực huynh đệ cùng đệ muội đều là người tốt, nếu không, ta có thể gấp gáp cầu Hoàng gia kết thân sao?”

Khóe miệng Phùng Trường Thuận giật một cái, biết hắn muốn nói đến chuyện thông gia, nên không tiện nói tiếp.

Hắn ngừng một lát mới nói tiếp: “Chuyện nhà chuyện cửa, người trong nhà còn vuốt không rõ, người ngoài sao có thể xen mồm. Ta cũng không ý khác, chính là thỉnh Đại Đầu cháu giúp một tay. Nếu có một ngày bọn họ nháo ác liệt, nháo đến lý chính, Đại Đầu cháu có thể ở trước mặt mọi người nói lời công đạo. Người và con rể ở cách vách cũng rõ ràng. Tính tình con gái ta cứng rắn nhưng cho tới bây giờ không bất hiếu với cha mẹ chồng.”

Lâm Đại Đầu nghe hắn nói lời này, bưng tỉnh đại ngộ, vội đáp ứng.

Phùng Trường Thuận nói: “Lẽ ra ta nên tự mình đi nói. Nhưng nếu hiện tại ta đi thì giống như ta ở không đi gây sự.”

Lâm Đại Đầu vội nói không cần, nếu thực sự có một ngày như vậy, hắn sẽ cùng đại bá nói.

Có thể Phùng Trường Thuận mới yên tâm.

Vừa rồi rồi rảnh nói vài câu, nhất thời vợ Đại Đầu cho Lâm Xuân và Đỗ Quyên bú sữa, rồi kêu chồng mình mang đồ ăn dư về nhà ngủ.

Lâm Đại Đầu lại kêu vợ để lại bát thịt hươu kia, nói là cho Tước Nhi ăn, “Hai tên tiểu tử kia của ta giống như thổ phỉ vậy. Buổi trưa ăn no, buổi tối cũng nhét rất nhiều. Không giống Tước Nhi, buổi tối chưa ăn. Thịt này do bà ngoại sao khô, lưu trữ cho nàng làm đồ ăn vặt ăn. Vừa rồi trước mặt bà nội nàng, ta khó mà nói, sợ đề lại cũng bằng không...”

Vợ Đại Đầu vội vàng gạt đầu đồng ý, cho nên vừa rồi hai người bọn họ đều không lên tiếng.

Bộ dáng hai người kia tri kỷ làm Phùng Trường Thuận lúng túng không thôi. Đây cũng không phải là chuyện đẹp gì. Mẹ con không hiểu nhau, hàng xóm lại thành tri tâm, nói ra chỉ sợ người cười đến rụng răng.

Hắn cũng không khách khí, thay mặt con gái nhận.

Hai người Lâm Đại Đầu rời đi, một hồi lâu sau Hoàng Lão Thực mới trở về.

Phùng Trường Thuận liền hỏi con rể sao trễ đến bây giờ mới trở về.

Hoàng Lão Thực rất uỷ khuất nói: “Đồ ăn bị đổ. Cha cùng nương đều mắng ta.”

Phùng Trường Thuận kinh ngạc hỏi: “Sao lại không cẩn thận như vậy, đem đồ ăn đổ?”

Hoàng Lão Thực giải thích: “Không trách ta. Là nương đánh ta một bàn tay...”

Nói phân nửa, vội vàng dừng lại.

Nếu nói tiếp là lộ ra lời mẹ mình nói sau lưng cha vợ và vợ. Dù hắn là Lão Thực, cũng biết như vậy là không thỏa đáng, sẽ chọc cho thông gia hai bên bất hòa.

Nhưng Phùng Trường Thuận là người rất lợi hại!

Nếu nói đối phó người bên ngoài phải phí chút tâm tư và thủ đoạn, đối phó với người con rể này thì không còn gì đơn giản hơn. Ba câu vừa hỏi là biết rõ tiền căn hậu quả, nhất thời phần nộ.

Lúc ấy hắn không lên tiếng, phân phó con rể đi chiêu khản con lừa gia súc, bảo ngày mai vội muốn đi. Sau đó, tự mình tới phòng bếp tìm Phùng thị.

Phùng Thị đang cùng Phùng bà mụ đem đồ ăn thừa đổ vào nồi nấu, lại dùng một nồi khác sấy thịt. Những thức ăn này không nấu lại một lần, quay đầu muốn hư.

Sau khi Phùng Trường Thuận đến, đem lời con rể nói vừa rồi kể lại một lần.

Dĩ nhiên Phùng Thị tức giận đến không chịu nổi. Không chờ nàng nói chuyện, Phùng Trường Thuận đã nói: “Sau này, trừ một năm đồ ăn cho cha mẹ chồng ngoại, và những hiếu kính ngày lễ, một cây kim cũng không được cho bên kia!”

Phùng bà mụ và Phùng Thị nghe được tròn mắt há mồm.

Phùng Trường Thuận cười lạnh nhìn con gái nói: “Mỗi lần người ta ba câu một chữ, ngoại liền đối đem đồ vật tặng người. Đưa đồ còn bị người nói không hiếu thuận. Vậy thì dứt khoát xé rách mặt, không cần danh tiếng này. Trừ bỏ nên cho đồ ăn dưỡng lão cùng hiếu kính ngày tết, việc này một chút đều không thể thiếu. Nàng muốn gì đó, được, kêu Hoàng lão Nhị làm hoàn chỉnh hết đồ đạc trong nhà ngoại. Hắn không phải thợ mộc sao!”

Hừ, cho là hắn dễ khi dễ sao?

Bởi vì cách quá xa, không có biện pháp nào. Nếu hai nhà gần nhau, Hoàng gia dám đối với con gái hắn như vậy, xem hắn thu thập bọn họ

Tính tình kiên cường của hắn rốt cuộc hoàn toàn bại lộ.

Tính tình Phùng Thị không phải là không có căn nguyên, quả thật di truyền từ hân.

Bất quá hân thân là nam nhân, bởi vì buôn bán thổ sản vùng núi, thường ở bên ngoài lịch lãm cần phải có chút thủ đoạn mà thôi. Đáng tiếc Phùng Thị lại không kế thừa diễm ấy của hân.

Phùng Thị kích động mặt đỏ lên, dùng sức gật đầu nói: “Ta hiểu được.”

Phùng bà mẹ cũng gọi lên tính tình, đem muối gỗ “đang đang”, giọng căm hận nói: “Chưa thấy qua người như vậy! Sao không thấy nàng mang đồ của nhà con trai út ra trợ cấp cho con trai lớn?”

Phùng Trường Thuận không để ý tới bà già đang lái nhái, bùng cái ghế dài tới ngồi xuống bên bếp, tiếp tục nói: “Những thứ kia, người cầm đưa lý chính còn có tình nghĩa hơn. Đưa cho bọn họ càng cho càng thù. Nàng muốn nói? Được a! Làm rùm beng ra cho mọi người phân xử!”

Phùng Thị không dễ dàng được cha mẹ duy trì, tính thần phấn khởi, gật đầu không ngừng, tỏ vẻ nàng nhất định nhớ lời cha mẹ nói, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Phùng Trường Thuận nghiêng mắt nhìn nàng nói: “Là người? Bị người hai câu ba điều lái nhái nhắc liền tức giận đến không biết phương hướng. Đưa đồ cho người ta còn dỗi, đây chính là người chuyên môn làm chuyện ngu xuẩn. Người nghe kỹ cho ta: sau này mặc kệ bọn họ nói cái gì, người ngậm chặt miệng cho ta, không cho tranh luận, người làm như không có lỗi tai. Nàng muốn nói á, người liền nói với bọn họ là không đưa đồ ăn đường lão cùng hiếu kính gì đó cho bọn họ. Chuyện khác một chữ không cho nói, coi bọn họ làm gì!”

Phùng Thị hồi tưởng chuyện cũ, đúng là tình hình như vậy. Bởi vậy nàng dụng tâm ghi nhớ.

Đang nói, Hoàng Lão Thực trở lại.

Thấy hân đến, nhạc phụ, nhạc mẫu cùng vợ đều không để ý hân.

Hoàng Lão Thực cũng biết nhạc phụ sinh khí, ngượng ngùng không dám nói lời nào.

Đêm đó, mọi người bận rộn đến quá nửa đêm mới ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày sáng sớm hôm sau, Phùng gia 3 người ăn xong điểm tâm liền vội vàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đợi Không Kịp Lớn Lên

Sau khi người của Phùng gia đi, Hoàng Lão Thực nói với Phùng Thị là tối qua hân làm đồ đồ ăn dư, muốn lấy chút đồ ăn thừa đưa qua cho cha mẹ.

Phùng Thị sầm mặt xuống, nói: “Người dám cầm đi? Đồ không có tiền đồ! Người không phải là con của mẹ người, là nhặt được hả? Hôm qua đưa năm cân muối, rồi cho nàng lọc nhưng, lại chia thịt và đồ ăn, có được tiếng tốt nào không? Vừa đánh vừa mắng còn trách người, người còn bồi thường đồ ăn cho người ta. Ta lạnh tâm thay người.”

Hoàng Lão Thực bị vợ nói đến cúi đầu, kiếm đường xuống ruộng làm việc.

Phùng Thị không cho lấy, hân cũng không dám lấy nên đành phải trốn tránh.

Hoàng đại nương ở nhà đợi đến hoa tàn cũng thấy bóng dáng con trai cả, tức giận đến ngã ngựa.

Sau khi bà ngoại và tiểu di đi, ngày lành của Đỗ Quyên cũng chấm dứt.

Bởi bắt đầu thu gặt lúa mạch. Cất lúa mạch xong lại vội việc khác. Liên tục mấy tháng, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị mỗi ngày bận rộn đến mức chân không chạm đất, chỉ có Hoàng Tước Nhi ở nhà chiếu khán nàng.

Đỗ Quyên không nghĩ tới một bé gái năm tuổi đã có khả năng làm việc nhà.

Mỗi ngày nàng vẩy nước quét nhà, quét sân, cho gà ăn, hái rau, rửa rau, nấu cơm, trong ngoài đều chiếu ứng. Chỉ là không biết xào rau, việc này phải đợi Phùng Thị về làm. Còn có giặt xiêm y cũng không được, bởi vì nàng bụng không nổi.

Nhìn bóng dáng nhỏ xíu kia bận rộn, Đỗ Quyên không chỉ kính nể mà còn đau lòng.

Lúc Hoàng Tước Nhi bận rộn, nàng một mình nằm đung đưa trong ổ, nhắm chán ca hát. Lúc này, nàng cảm thấy mỗi một ngày rất dài, hận không thể lập

tức lớn lên.

Hoàng Tước Nhi là một tỷ tỷ tốt, cách một hồi là chạy như bay đến đưng đưa vừa xem nàg, nhìn thấy Đỗ Quyên nhìn nàg cười, nàg mới yên tâm đi làm việc của mình.

Đỗ Quyên đương nhiên sẽ không yên lành.

Trời nóng nực, tất cả muối đều đi ra, đều nhìn chăm chăm vào da thịt non mềm của nàg.

Ngán ngùi hai ngày, trên mặt nàg, trên cánh tay, trên đùi xuất hiện rất nhiều vết đỏ lớn, nhìn đến kinh tâm.

Tuy Phùng Thị đau lòng cũng không có biện pháp. Ở nông thôn, không bị muối đốt là không thể nào.

Hoàng Tước Nhi cảm thấy những vết đỏ kia đích thực tổn hại đến hình tượng khả ái của muối muối, vì thế cẩn thận nghĩ cách. Nàg dùng áo choàng của nương che Đỗ Quyên kín mít, trên đầu cũng dùng một kiện xiêm y che. Lại sợ nàg bị nghẹt thở nên chừa mũi miệng nàg ra.

Với một đứa bé năm tuổi mà nói, tính toán này đã rất chu đáo.

Tuy đã vào mùa hè nhưng trong núi cũng không quá nóng bức, nên Đỗ Quyên ngoan ngoãn không đập loạn, chấp nhận cái “lồng bảo hộ” này.

Mọi chỗ đều được bảo hộ nghiêm kín, nhưng “đạo cao một thước, ma cao một trượng”, hay hoặc là nói “mùi rượu không sợ ngõ nhỏ sâu”, lúc Đỗ Quyên ngủ, muối lại tìm đến địa phương lộ ra ngoài, thả cửa hút no nê. Đợi Đỗ Quyên tỉnh lại dùng tay sờ, phát hiện môi sưng vù lên như miệng heo, tức giận đến thâm mắng đám muối này quá thiếu đạo đức.

Hoàng Tước Nhi thấy, đau lòng giúp nàg thổi, vừa tức giận mắng muối.

Tiếng mắng rất non nớt nhưng nội dung mắng lại rất ác độc: trù muối đoạn tử tuyệt tôn!

Đây là lời mắng chửi của phụ nữ trong thôn lúc cãi nhau. Lúc mắng người về mặt hung tợn, người nghe sẽ nổi giận không kềm được. Bởi vậy nàg cảm thấy lực sát thương rất lớn, cho nên dùng để mắng muối đốt muối muối, thế này mới giải hận.

Muối đốt không bi đát, bi đát nhất là Đỗ Quyên không thể thường xuyên thay tả, thường để một mông cứt đái qua một buổi sáng. Nếu ngày nào Phùng Thị quá bận, giữa trưa quên giúp nàg đổi, nàg đành phải ôm cứt đái qua một ngày, chính mình đều có thể ngửi thấy mùi nước tiểu và phân.

Nàg liền lập chí: “Đội bản cô nương có thể ngồi sẽ biết bò, sẽ tự mình thay tả!”

Tưởng là mặc kệ cứ ngủ, mắt không thấy tâm không phiền, dù sao trẻ sơ sinh một ngày chỉ ít phải ngủ hơn mười tiếng, ăn no ngủ đủ mau lớn.

Tình hình này bị Nhậm Tam Hòa cố tình tới thăm phát hiện.

Nhìn đôi môi sưng đỏ của Đỗ Quyên đang ngủ say, còn có mấy vết đỏ to như củ lạc trên gương mặt trắng nõn, ngửi thấy mùi nước tiểu trên người nàg, sắc mặt hán tử trẻ tuổi âm trầm, phần nộ như phát hiện ra người ngược đãi mẹ hán vậy.

Bộ dáng của hán dọa Hoàng Tước Nhi sợ, không biết hán nhìn chăm chăm muối muối như vậy làm cái gì. Muối muối còn nhỏ như vậy, không có khả năng đắc tội hán nha!

Nàg đứng bên cạnh cái vồng đưng đưa, khiếp đảm nhìn hán tử cao lớn trước mắt, trong lòng suy đoán hán có bắt lấy muối muối ném xuống đất hay không. Lập tức bị ý nghĩ của mình làm kinh hoảng, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

Ánh mắt Nhậm Tam Hòa biến hóa không chừng, suy tư một hồi lâu mới chú ý đến bé gái kia đang cực kỳ sợ hãi nhưng lại kiên định bảo hộ trước mặt muối muối.

Trong lòng hán vừa động, chậm rãi bình tĩnh trở lại, sau đó đổi qua khuôn mặt tươi cười.

Hán cố sức hạ giọng ôn nhu, nhìn Hoàng Tước Nhi nói, phải thường đổi tả cho muối muối, bằng không sẽ dễ dàng sinh bệnh. Kêu nàg dụng tâm xem nương giúp muối muối đổi tả như thế nào rồi học làm, lại khen nàg thông minh có thể làm, khẳng định dễ dàng học được. Còn nói thay tả xong phải đem đi giặt, rồi phơi dưới ánh mặt trời chói chang. Còn kêu nàg lúc không có chuyện gì làm nên canh giữ bên cạnh vồng, dùng quạt giúp muối muối đuổi muỗi, lấy nước cho muối muối uống..

Hán tử chưa bao giờ trông coi trẻ vết bụng ra vừa nghĩ vừa dạn dò. Sau khi dạn dò một đồng lớn, lại dâng tặng một con chim trĩ cho bé gái làm phần thưởng, còn nói hán sau sẽ thường mang món ăn thôn quê đến.

Thái độ của hán đột nhiên chuyển biến, làm Hoàng Tước Nhi có chút mê hoặc.

Nhậm Tam Hòa nhìn thần sắc nàg, cười giải thích nói tiểu Đỗ quyên rất đẹp, người nào thấy đều thích, hán cũng thích, mới nói mấy chuyện này.

Hoàng Tước Nhi lập tức cao hứng.

Nàng cũng cảm thấy muội muội nhìn đẹp hơn con của người khác, bởi vậy thập phần đồng tình với lời của Nhậm Tam Hòa, do đó không còn nghi hoặc.

Tiếp đó nàng nói cho hắn biết, nàng bề bộn nhiều việc, phải làm việc nhà, không rảnh canh giữ bên người muội muội, bắt quá nàng sẽ học giúp muội muội thay tã.

Nhậm Tam Hòa nghe xong lời nói của bé gái, á khẩu không trả lời được.

Nghĩ nghĩ, hắn cười tán dương nàng một phen, sau đó xoay người rời đi.

Chờ hắn đi xong, quả nhiên Hoàng Tước Nhi giúp Đỗ Quyên thay tã. Bởi vì buộc cong vẹo, Đỗ Quyên liền tưới nước lên đệm giường.

Hoàng Tước Nhi thực buồn nản, không ngừng cố gắng, lại giúp nàng thay một miếng khác.

Đỗ Quyên tỉnh lại thấy tình hình như vậy cảm động đến đôi mắt. Chờ nàng thay xong, tự mình tìm tòi dùng tay kéo tã cho ngay ngắn, đem hạ bộ che kín.

Hai tỷ muội chung sức hợp tác, chất lượng sinh hoạt của Đỗ Quyên tiến một bước lớn. Từ đó Hoàng Tước Nhi sẽ giúp muội muội thay tã, hơn nữa càng ngày càng thuần thục.

Lại nói Nhậm Tam Hòa làm bộ như lơ đãng đi ngang qua ruộng của Hoàng gia, cùng Hoàng Lão Thực nhàn thoai hai câu, thuận tiện giúp hắn làm chút việc tốn sức.

Có hắn hỗ trợ, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị kết thúc công việc sớm hơn một chút.

Hoàng Lão Thực liền mời hắn đi Hoàng gia ăn cơm chiều, nói chỉ là không có thức ăn ngon.

Nhậm Tam Hòa cười nói lúc này hắn mang đến một con chim trĩ.

Chuyện này càng làm cho Hoàng Lão Thực và Phùng Thị muốn mời hắn tới ăn cơm, bằng không trong lòng băn khoăn.

Nhậm Tam Hòa dĩ nhiên đồng ý.

Ở Hoàng gia, Nhậm Tam Hòa giống như mới phát hiện vết sưng đỏ trên mặt trên người Đỗ Quyên, nên bày cho Hoàng Lão Thực: lấy cành trúc vót cho lạng, dùng lửa hơ xong bẻ cong lại, hai đầu bắt cố định hai bên nôi, làm ra một cái khung màn. Lấy thêm một cái màn nhỏ bằng vải, che lên nôi thì muỗi không cắn được.

Vừa nói vừa khoa tay múa chân diễn tả, thúc giục xem xét Hoàng Lão Thực làm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Âm Thầm Chiếu Cố

Người ta quan tâm con gái mình, sao Hoàng Lão Thực có thể không tích cực, đi làm ngay.

Nhưng Nhậm Tam Hòa nghĩ đơn giản, thực tế không dễ dàng như vậy. Sau khi cố định mấy cây trúc xong, Hoàng Lão Thực và hắn đều phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: không thể ôm đứa bé ra ngoài được.

Vấn do Phùng Thị đi tới nói cho bọn hắn biết, khung màn chỉ có thể làm một nửa, chỉ cố định bên trên đầu của Đỗ Quyên, phần chân thì không, như vậy mới ôm em bé ra vào được.

Hai người bưng tỉnh đại ngộ, lập tức ra tay sửa chữa.

Đội làm xong màn, vấn đề lại tới nữa: không có vải sa.

Nếu dùng vải thô thì không thể thông khí, huống hồ Hoàng gia cũng không có vải dư. Nhà mẹ đẻ mang đến mấy khối vải, Phùng Thị tiếc đem ra làm màn.

Nhậm Tam Hòa sáng khoái cười nói, qua vài ngày hắn sẽ đi ngoài núi bán da lông, thuận tiện giúp bọn họ mang màn sa về.

Mặt Phùng Thị liền đỏ, tiếc nuối cảm ra lộc nhưng hắn cho hai ngày trước, kêu hắn bán đi mua màn sa.

Nhậm Tam Hòa vội chối từ. Hắn nói ghét bị muỗi cắn, cho nên muốn làm một cái màn. Dùng vải sa còn thừa lại của hắn cho Đỗ Quyên làm màn cũng đủ

rồi. Còn nói nếu Phùng Thị cảm thấy áy náy, chuyện làm màn nhờ nàng hỗ trợ, hẳn sẽ không trả tiền công.

Phùng Thị nghe xong cảm thấy chủ ý này tốt, vội vàng đáp ứng.

Đỗ Quyên nhìn người đàn ông tốn công sức chiếu cố mình. Rõ ràng rất ân cần, lại vì không muốn cho người khác chú ý, rất ít tới bên người nàng. Thật không biết khối thân thể này là thần thánh phương nào, đáng được hấn dụng tâm lương khổ như vậy.

Rất nhanh, Đỗ Quyên có màn nhỏ, phía trên vẽ cảnh trúc, rất thanh nhã trắng trong thuần khiết. Từ đó về sau, nàng ít bị muỗi cắn hấn đi.

Không chỉ như thế, số lần Nhậm Tam Hòa tìm Phùng Thị và vợ Đại Đầu giúp làm xiêm y cũng nhiều lên. Hấn luôn mang một khúc vải lớn đến, làm một thân xiêm y còn dư không ít. Sau đó hấn rất hào sảng phát tay nói, còn dư lại thì làm xiêm y cho Lâm Xuân và Đỗ Quyên.

Hai người Phùng Thị đương nhiên cao hứng.

Vì thế, Đỗ Quyên và Lâm Xuân ăn mặc rực rỡ hấn lên, nhìn tựa như bức tranh phúc lộc đồng tử. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng được thom lây.

Vốn Phùng Thị không nỡ làm nhưng Nhậm Tam Hòa nổi rõ vài thừa cho mấy đứa nhỏ làm xiêm y, các nàng không tiện tham ô. Và lại tuy dư nhiều vài nhưng cũng chỉ đủ làm xiêm y cho trẻ con, tranh giành không được, làm giầy lại càng đáng tiếc.

Ngoài chuyện đó ra, Phùng Thị rất phí tâm trang điểm cho 2 đứa con gái bởi nàng thích sĩ diện.

Trước mắt nàng không có con trai, chỉ có 2 đứa con gái. Vì việc này mà bà bà không thích nàng, trong lòng nàng luôn cảm thấy thấp kém hơn người ta. Thấy Đỗ Quyên chung diện đi ra người gặp người thích, liền cảm thấy trên mặt sáng rọi, đền bù phần nào tâm lý tự ti không có con trai. Bởi vậy, nàng mang hết vài thừa ra, làm bốn năm bộ quần áo cho Đỗ Quyên. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng có hai bộ, là ghép vài thừa lại.

Không phải Phùng Trường Thuận mừng nàng nuôi con thành quý nhỏ sao, nàng vội chăm sóc 2 đứa con gái, tranh khẩu khí.

Chẳng những Hoàng gia mua thêm xiêm y cho con gái, ngay cả thức ăn cũng khá hơn rất nhiều.

Bởi vì Nhậm Tam Hòa thường lấy cớ không biết làm cơm, đem con mời đến Hoàng gia, hoặc mang tới Lâm gia, để tâu từ 2 nhà giúp làm, sau đó hấn ăn cơm chung với bọn họ.

Được ăn ngon, Hoàng Tước Nhi lớn hấn ra, sắc mặt hồng nhuận, càng có sức chiếu cố muội muội. Nhâm thúc thúc còn thường xuyên vì việc này mà khen nàng.

Ăn thì không nói vì Nhậm Tam Hòa cũng phải ăn cơm. Chỉ là mặc thì có chút phiền toái. Bởi vì hấn nhờ Phùng Thị và vợ Đại Đầu làm rất nhiều xiêm y, lại không thể không mặc, quay đầu là người ta hỏi, nói người không làm việc thì diện như thế sao? Cho nên, hấn liền thường xuyên đổi mới xiêm y.

Kết quả, hình dáng cao ngất và nghi biểu anh hào xúng với bộ đồ mới, đưa tới phản ứng chưa từng có ở thôn dã, không riêng gì những thôn cô trong tuổi dậy thì thấy hấn là đồ mặt, ngay cả những nàng dâu trẻ cũng thích nhìn hấn, đàm luận về hấn.

Vì sao?

Bởi vì chất liệu và màu sắc của quần áo hấn mặc đều do hấn cố ý mua theo nhu cầu của Đỗ Quyên. Nếu hợp với Đỗ Quyên, mặc trên người hấn, hấn lại là nhân vật cao quý, hiệu quả có thể nghĩ.

Cái này còn không tính, chính hấn cũng cảm thấy chòm râu rậm rạp trên mặt cùng với xiêm y màu sáng như thế, nhìn có chút chẳng ra sao cả. Vì thế một ngày nào đó, hấn liền đem bộ râu trên mặt cạo sạch sẽ.

Chạng vạng hôm kia, bộ râu của Nhậm Tam Hòa bị cạo đi lộ ra gò má trẻ tuổi, người mặc áo lụa màu thiên thanh gọn gàng, canh giờ Đỗ Quyên mới ngày bú sữa cố ý đi tới Lâm gia.

Mọi người thấy hấn tròng lớn mắt.

Người trong núi chưa thấy qua nhân vật như thế!

Thấy mọi người há to miệng nhìn hấn, Nhậm Tam Hòa có chút lúng túng.

Đỗ Quyên không kinh ngạc lắm, chỉ là cảm giác đảo điên trước khí chất của hấn: ít đi chút hào sảng, thêm chút tuấn mỹ, thành thiếu niên phong lưu tuấn tú.

Nàng cũng hiểu xiêm y của hấn đều là loại tốt.

Màu thiên thanh chính là xanh nhạt, thanh nhã lại mộc mạc, rất thích hợp cho thiếu niên mặc.

Sở dĩ mọi người thấy kinh ngạc bởi vì phần lớn nam nhân trong núi mặc quần áo vải thô màu xám, nữ nhân thích mua vải bông hồng xanh điểm lệ. Màu sắc thanh đậm như vậy không thích hợp cho người đen thô ráp.

Nàng nhớ tới mình còn một bộ xiêm y màu vàng, cùng loại với mùa thu vàng, cũng là giúp hấn làm xiêm y thừa ra vài làm. Nếu hấn mặc bộ đó, hiệu quả không chừng kinh người hơn.

Nghĩ tới hiệu quả khi hấn mặc bộ quần áo đó, nàng liền ha hả cười rộ lên.

Nhậm Tam Hòa thấy ánh mắt của đứa bé dính trên người hấn cười không ngừng, giống như nhìn thấu tâm ý của hấn, không khỏi đỏ mặt, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ.

Sau khi chào hỏi ngồi xuống, Nhậm Tam Hòa liền cùng Lâm Đại Đầu nói chuyện săn thú, cũng động thủ chế tác dụng cụ đi săn, nói thừa dịp muộn giờ đi vào núi bố trí cạm bẫy.

Vợ Đại Đầu liền theo Phùng Thị đi trong phòng cho 2 đứa bé bú sữa.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân bú sữa mẹ, hai bà vợ vừa tán thưởng nhân phẩm Nhậm huynh đệ tốt, thật bản lĩnh, vừa nói nhà ai trong thôn nhìn trúng hấn, nhờ Đại Mạnh tẩu tử dò ý, hình như hấn không chịu.

Vợ Đại Đầu nhỏ giọng nói với Phùng Thị là nhà mẹ đẻ nàng có một cô cháu gái, nàng cũng muốn nói thử xem, không biết Nhậm Tam Hòa có để ý không.

Phùng Thị liền cổ vũ nàng để Lâm Đại Đầu đi hỏi thử xem, không thành cũng không sao.

Đỗ Quyên nghe xong cười thầm.

Bú no, Phùng Thị ôm nàng bước đi, nói trong nhà còn nhiều chuyện làm.

Đi tới sân ngoài, Lâm Đại Đầu đang cùng Nhậm Tam Hòa nói khí thế ngất trời, nghe động tĩnh, vội vàng ngẩng đầu cười nói: “Đỗ Quyên, ăn xong rồi? Lại cùng Xuân Nhi chơi một hồi đi, trời còn sớm mà.” Rồi hướng Phùng Thị nói: “Đệ muội, để Đỗ Quyên nơi này chơi một hồi. Lát nữa Thu Sinh sẽ về.”

Trong nhà bận rộn, Phùng Thị cầu còn không được, liền gật đầu đồng ý.

Vì thế, Vợ Đại Đầu cầm chiếu đến trải bên chân Lâm Đại Đầu, đặt Lâm Xuân và Đỗ Quyên lên, còn thả 2 cái đồ chơi bằng gỗ, hình như là lão hổ và chó, cho bọn họ chơi.

Lâm Xuân đã bảy tám tháng, đều có thể bám vào chân của cha hấn đứng dậy, đứng bên người cha hấn xem tước cây trúc.

Đỗ Quyên lại chỉ có thể nằm.

Nhậm Tam Hòa nhìn một hồi, nhìn không được tiến lên ôm lấy nàng.

Thấy nàng lại cười hi hi đánh giá mình, Nhậm Tam Hòa không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Ngươi cười cái gì? xiêm y khó coi sao?”

Đỗ Quyên khen: “Đẹp lắm. Soái ngay người!”

Nhậm Tam Hòa thấy bé gái y nha liên thanh, tuy không hiểu nói cái gì, nhưng tình cảnh giống như đang nói chuyện với hấn, khiếp sợ vạn phần.

Ánh mắt hấn sâu thẳm, nhìn chăm chăm Đỗ Quyên lặng lẽ quan sát, giống như qua nàng thấy một người khác.

Về mặt hấn hoảng hốt, ngay cả Lâm Đại Đầu gọi hấn cũng không nghe thấy.

Gần đây Lâm Đại Đầu qua lại thân thiết với Nhậm Tam Hòa, trong nhà gần như không thiếu thịt, tay nghề đi săn cũng tiến bộ nhiều, bởi vậy tâm tình rất tốt.

Thấy hấn nhìn chăm chăm Đỗ Quyên liền cười nói: “Đỗ Quyên, đứa bé này thật làm người thương. Nhậm huynh đệ, ngươi cũng nhanh chóng tìm vợ đi. Thành gia, sinh vài đứa, cuộc sống sẽ có chỗ trông cậy vào.”

Khẩu khí thực chân thành, giọng điệu như đại ca quan tâm tiểu đệ.

Mặt Nhậm Tam Hòa ửng đỏ, chề cười nói: “Tính tình tiểu đệ tán mạn, chịu không nổi câu thúc. Chờ thêm vài năm rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phải Có Trách Nhiệm

Lâm Đại Đầu không tán thành nói: “Chính vì như vậy mới tìm người chiều ứng người. Cứ phiêu lãng như vậy cũng không phải cách.”

Hắn thật vì Nhậm Tam Hòa mà suy nghĩ.

Nhậm Tam Hòa liền xây một viện nhỏ cách sau nhà Hoàng gia và Lâm gia khoảng hơn trăm bước.

Ba gian phòng, dụng cụ trong nhà đều do Lâm Đại Mãnh dẫn người giúp hắn mua sắm chuẩn bị.

Bình thường hắn sẵn được thú, không phải đưa cho Lâm Đại Mãnh mà là mang đến cho Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu. Trong nhà trống rỗng không hơi người, nên Lâm Đại Đầu mới khuyên hắn như vậy.

Lúc này Nhậm Tam Hòa không để ý hắn.

Nhưng lại giờ Đỗ Quyên lên, nhỏ giọng hỏi: “Người cứ nói đi?”

Đỗ Quyên ợ hơi, thầm nghĩ người cưới vợ, hỏi ý kiến ta một đứa bé còn bú sữa, thật đúng là mới mẻ.

Bất quá, nàng thật thay hắn nghĩ về vấn đề này, cảm thấy hắn tạm thời không cần suy tính vội. Cũng không có ý tứ khác, chỉ là cảm thấy hắn không cùng đường với thiếu nữ thôn sơn. Nếu đã không thích, tùy tiện thành thân không phải là hại người ta sao!

Không nói tới Nhậm Tam Hòa nghĩ như thế nào, dù sao phiền toái đã tới, không biết bao nhiêu người nhờ vợ Đại Mãnh tới cửa hỏi thăm.

Phiền toái của Hoàng Lão Thực cũng tới rồi.

Vì có Nhậm Tam Hòa chiều cố, hầu như cách hai ngày là Hoàng gia có thịt ăn. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đều mặc đồ mới. Gặp lúc nhà nông bận rộn nhất, Nhậm Tam Hòa còn có thể tới giúp làm việc nặng. Cuộc sống khá hơn hẳn.

Hoàng đại nương thấy tâm liền ngứa.

Quả thật hai cụ thiên vị con trai út, chỉ là lúc trước không biểu hiện rõ ràng mà thôi. Lúc chưa ở riêng, có chuyện gì thì đóng cửa tự mình biết, người ngoài không rõ ràng. Ở riêng, con trai lớn qua như vậy đích thực không có gì đáng thèm thưởng, huống hồ đồ ăn đường lão và ngày tết hiếu kính cũng không thiếu. Con dâu cả không thích cùng bọn họ lui tới, bọn họ cầu còn không được.

Nhưng mấy tháng này bất đồng, cuộc sống của con trai lớn thập phần dễ chịu.

Đương nhiên nàng cũng hi vọng con trai tốt, nhưng con trai tốt nàng không có một phần sao? Hiếu kính lão nhân, chiều cố cháu là chuyện phải làm!

Cho nên vừa chàng vạng, Phùng Thị ôm Đỗ Quyên từ Lâm gia bú sữa no trở về đã nhìn thấy bà bà cầm rô trên tay, đang từ nhà mình đi ra. Trong rô đựng nửa con thỏ đã lột da, dùng cỏ che lại. Một đầu khác còn có cái bao bố, lộ ra một góc vải màu sáng, chính là xiêm y màu vàng của Đỗ Quyên.

Nàng liền ngây dại.

Hoàng đại nương hỏi hột nói: “Ngày kia cháu trai Đại cử người tám ba ngày, ta nghĩ người có con nhỏ thì không cần đi, ta giúp người đem bộ xiêm y này cùng giày dép mang đi, coi như lễ.”

Về phần con thỏ, nàng cảm thấy cần bản không cần giải thích.

Con trai đưa nàng chút thịt, chẳng lẽ còn muốn cùng con dâu chào hỏi?

Trên thực tế, Phùng Thị cũng không tính toán con thỏ kia, hai mắt chỉ nhìn vào xiêm y.

Không nói gì khác, chỉ nói tới châm tuyền. Bởi vì ban ngày vội không rảnh, đều phải thức đêm dưới đèn làm ra. Cứ như vậy cảm đi? Còn có giày dép nữa?

Lúc Đỗ Quyên tám ba ngày, bên đại mợ như không có người tới.

Nàng bày không nổi khuôn mặt tươi cười, không biểu tình nói: “Nương, lúc Quyên Nhi tám ba ngày, đại mợ cũng không tới, ta không đi.”

Mặt Hoàng đại nương trầm xuống, nói: “Ta không khiến người đi.”

Phùng Thị lúc này nghe hiểu, đây là lấy xiêm y của cháu gái đi làm lấy lòng lễ.

Nàng dùng sức ngăn chặn lửa trong lòng, lại nói: “Nếu không đi, chúng ta không cần tặng lễ. Xiêm y này là ta làm hết 2 buổi tối mới xong. Vải dệt cũng tới cũng không dễ dàng, là Nhậm huynh đệ để ta giúp làm xiêm y mới thừa chút đầu vải để lại thay tiền công, ông quần ta còn chấp và một khúc đầu.”

Hoàng đại nương vừa nghe liền sinh khí, quở trách nói: “Quyên Nhi không có xiêm y mặc chắc, không phải nàng có vài bộ xiêm y sao! Mặc quần áo tốt như vậy, mỗi ngày mỗi đổi, người có thời gian rồi giặt sao? Nếu không mặc, con nít lớn nhanh như thổi, quá mấy tháng là không thể mặc, tặng người còn có tình nghĩa. Người thật không biết làm người. Tước Nhi cũng vậy, một bé gái làm cho nàng nhiều xiêm y lụa là như vậy, người định khoe khoang há? Lão Đại đưa một bộ cho cháu hân, cũng coi như một phần tâm của các người.”

Thì ra nàng không chỉ cầm một bộ của Đỗ Quyên, còn chọn một bộ của Hoàng Tước Nhi cho Tiểu Bảo, chính là bộ màu thiên thanh Nhậm Tam Hòa mặc.

Tiểu Bảo mới mấy tuổi, mặc xiêm y của tỷ tỷ cũng không hiện ra xinh đẹp, huống hồ lại không phải là váy.

Hoàng đại nương không cảm thấy có cái gì, bởi vậy không có ý định gạt Phùng thị.

Dù sao lát nữa nàng về nhà hỏi Hoàng Lão Thực cũng sẽ biết, không bằng hiện tại nói cho nàng biết, còn ra về mình đường đường chính chính.

Đại bá bá đưa một bộ xiêm y cho cháu, có cần lén lút lút sao?

Phùng Thị trừng lớn mắt nhìn về phía rõ, lại nhìn bà bà, chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén đến không thở nổi.

Cả người nàng run rẩy, gần như ôm không nổi Đỗ Quyên.

Trừ bỏ phần nộ, nàng còn có chút sợ hãi, bởi vì tận sâu trong đáy lòng đang kêu gào cuồng nộ lại cảm thấy sợ hãi nói không ra lời.

Đúng vậy, nàng sợ hãi!

Bà bà ở ngay trước mặt, trong lòng nàng hận không thể xông lên phía trước, đem xiêm y đoạt lại, sau đó sẽ như vợ Đại Mãnh nói một hồi, nói cho mặt bà bà biến xanh biến đỏ.

Nhưng là cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Nàng không có dũng khí xông lên trước cướp xiêm y về, càng thêm không thể giống như vợ Đại Mãnh nói được đường hoàng, cẩn thận!

Mỗi lần cùng cha mẹ chồng phân tranh, trong lòng nàng luôn nghĩ tới hoà, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng bất bình, có thể đưa ra vô số chuyện bất bình hai cụ nhân tâm đối nhà con trai cả.

Nhưng gặp phải tình hình giống nhau lần nữa, nàng vẫn không thể ứng phó.

Nàng không thể như vợ Đại Mãnh hoặc là Phùng Trường Thuận, lời nói ra rào trước đón sau, làm cho đối phương không thể chống đỡ.

Nàng luôn là Đông một câu, Tây một câu, khẩu khí tuy sắc cổ họng nhưng không có hiệu quả, ngược lại là cùng bà bà tranh luận, mang tiếng bất hiếu, người trong thôn nói nàng như vậy.

Nàng hận bản thân vô dụng, lúc trước cha dạy thế nào?

Vì sao lúc ấy cảm thấy dễ dàng, hiện tại lại không có biện pháp chứ?

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị không nói lời nào, ánh mắt lại hết sức âm trầm, nhớ tới đồ trong rổ, cuối cùng có chút chột dạ lại nổi giận.

Ý niệm sinh ra, nàng liền cảm thấy căm tức vạn phần. Minh là lão nương, tới con trai lấy ít đồ, sao lại như tặc vậy?

”Nhà lão Đại, người đang bày mặt mũi với ta sao? Mỗi ngày ăn thịt cũng không nỡ cho cha mẹ một miếng? Con mặc đẹp cũng không nỡ cho cháu một kiện?”

Phùng Thị trầm mặc không nói.

Đỗ Quyên đem hết tay nhìn ở trong mắt, âm thầm nhủ mày.

Đến đây được mấy tháng, qua tai nghe mắt thấy, nàng đối với phong tục nhân tình thôn Thanh Tuyền cũng hiểu đại khái. Nãi nãi nói chuyện nghe qua rất có tình lý nên nương không dám khóc lóc om sòm tranh cãi âm ỉ lấy xiêm y lại. Lúc đó lỡ bị người mắng lục thân không nhận. Trừ phi biết cách nói, tứ lạng bạc thiên cân, làm cho nãi nãi không thể bác bỏ, mới kết thúc được.

Tình hình như thế, mẹ nuôi ứng phó được, nhị thẩm cũng là tay thiện nghệ.

Về phần nương, Đỗ Quyên thờ dài, nàng kém rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Vì Sao Cưới Vợ

Nếu có bạn thân kiếp trước của Đỗ Quyên ở đây, chắc chắn sẽ bêu môi chàm chọc nàng, nói nàng là cao thủ. Ngẫm lại xem, người ta vì nàng tự sát, nàng cũng không may may dao động, huống chi chút chuyện nhỏ này.

Đỗ Quyên cũng không cảm thấy.

Hơn nữa nói chuyện trước mặt, nàng “A a” kêu hai tiếng, muốn làm Phùng Thị tỉnh lại.

Bởi vì nàng cảm giác cả người Phùng Thị run rẩy, tức giận rất lợi hại, cứ giằng co với nãi nãi như vậy, không biết sẽ ra chuyện gì.

Phùng Thị cúi đầu nhìn Đỗ Quyên trong ngực, cười đến hồn nhiên, nhớ tới xiêm y màu vàng kia, chung quy không thể nhìn được nữa, chất vấn bà bà nói: “Nương, trong mắt người còn có cháu gái này sao? Không chiếu ứng nàng cũng coi như xong, còn đem xiêm y của nàng tặng cho người. Nương thấy nàng là con gái nên chướng mắt, không đếm xỉa nàng!”

Phí tâm cố sức làm xiêm y, còn chưa được mặc lên người đã bị cầm đi, nàng đích thực nuốt không trôi khẩu khí này.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị cứ sắc thanh chất vấn như vậy, căn bản không để bà bà này vào mắt, cũng tức giận đến run run.

Nàng lớn tiếng nói: “Xiêm y do người bỏ tiền ra mua sao? Còn không phải con ta cùng Nhậm tiểu ca thân thiết mới lấy được. Bằng không người cho rằng có chuyện tốt lạc trên người người? Người nằm mơ há! Con ta kiếm được đồ, cho con gái cũng tốt, cho cha mẹ cũng tốt, cho cháu cũng tốt, người dám nói không?”

Mẹ chồng nàng dâu nháo, Hoàng Lão Thực nghe chạy tới, ngượng ngùng nhìn Phùng Thị nói: “Nương Tước Nhi, người trở lại? Vừa rồi nương đến, nói trong nhà muối ăn không có, ta lấy mấy cân cho nàng. Còn có xiêm y của Tước Nhi chia một bộ cho Tiểu Bảo mặc. Ngày kia cháu trai đại mợ tắm ba ngày...”

Phùng Thị đã nghe không rõ nam nhân nói gì, chỉ kỳ quái tại sao mình còn đứng được không té xỉu.

Hoàng đại nương càng tức giận, còn xấu hổ.

Nếu nói thịt thò và xiêm y, nàng lấy hợp tình hợp lý nhưng muối lại bất đồng. Muối do nhà mẹ đẻ của Phùng Thị mang đến, lần trước cũng đưa một chút cho bọn họ.

Hôm nay lấy bảy tám cân, có chút nhiều, nàng liền cảm thấy chột dạ, giấu ở đáy rổ, ép tới bẹp, tận lực không cho người nhìn ra, ai ngờ Lão Thực lại giáp mặt nói ra.

Nàng nổi giận quở trách Hoàng Lão Thực nói: “Xem người thật có tiền đồ! Chẳng lẽ người mỗi ngày chỉ ăn cơm không làm việc, dựa vào vợ nuôi? Cứ như người, nhà ai còn dám nuôi con trai? Nuôi lớn con trai cưới vợ quên nương!”

Phùng Thị nghe xong lời nàng, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, nhớ tới lời Phùng Trường Thuận dạy, vội chất vấn: “Nương nói lời này, là chúng ta chưa cho cha mẹ đồ ăn, hay là không hiếu kính ngày tết? Nương luôn nói con trai cả phải chiếu ứng, sao không thấy cha mẹ và tiểu thúc lấy vài thứ đến chiếu ứng chúng ta?”

Hoàng đại nương không ngờ nàng nói ra lời này, rõ rệt bị kiềm hãm, liền hô lên: “Người đang giáo huấn bà bà hả? Cha người lần trước cho người kính trà tạ lỗi ta, mới qua hai tháng người liền quên? Có muốn lại mời cha người vào núi?”

Đỗ Quyên khinh thường phiến mặt, nghĩ rằng nếu ông ngoại ta ở đây, người dám như vậy?

Hoàng đại nương cũng biết những lời này là phô trương thanh thế, nên sau khi nói xong thở hồng hộc bỏ đi, để lại Phùng Thị trừng Hoàng Lão Thực, hận không thể ăn hấn.

Nàng không dám tiến lên đoạt lại xiêm y, đem lửa giận phát trên người chồng mình, lên tiếng mắng Hoàng Lão Thực nửa ngày, buổi tối còn không cho hấn lên giường ngủ.

Hoàng Lão Thực đành phải ngủ đến trên gác xép.

Đêm đó, Phùng Thị ở trên giường trần trọc trần trỏ, nổi phần hận khó nguôi.

Bởi vì chuyện này, ngăn cách giữa Phùng Thị và cha mẹ chồng càng sâu hơn, như lời Phùng Trường Thuận nói, đồ bị lấy đi nhưng vẫn đắc tội người, không được tốt gì.

Sự tình còn chưa xong.

Bởi ruộng đất nhà Đỗ Quyên ít, lúc thu gặt phải tranh thủ thời gian làm. Nhậm Tam Hòa sẽ đến giúp một tay cho nên làm nhanh. Chủ yếu việc làm xong phải vội những chuyện vặt.

Bên Hoàng lão Nhị liền căng thẳng chút.

Vì ruộng đất nhiều, thứ hai Hoàng lão Nhị có tay nghề thợ mộc, thường tiếp những mối nhỏ, giúp người ta làm bàn ghế gì đó.

Những mối vụn vặt này, cha Lâm Đại Mãnh là thợ mộc có danh tiếng sẽ không tiếp. Hắn chỉ làm trọn bộ dụng cụ, hoặc là giúp người làm phòng lớn.

Đến mùa thu hoạch vụ thu, Hoàng lão Nhị vừa muốn làm việc nhà nông, vừa muốn làm nghề mộc, thật rất bận rộn.

Ngày hôm đó, Hoàng lão cha thấy nhà lão Đại thu bắp ngô đậu phộng đậu tương không sai biệt lắm, còn chút đình việc nên kêu Hoàng đại nương gọi hẳn lại đây hỗ trợ thu bắp ngô.

Đây cũng là chuyện thường tình. Huynh đệ dĩ nhiên phải trợ giúp lẫn nhau. Hoàng Lão Thực không nói hai lời liền đi.

Hắn vốn đang ở dưới ruộng thu đậu phộng. Đậu phộng nhỏ xong phải gánh về nhà, để lại hai đồng lớn dây đậu phộng ở phía đầu ruộng.

Thứ này cũng phải gánh về nhà, có thể cho heo ăn.

Phùng Thị vừa mang một gánh đi, quay đầu tìm không thấy chồng mình, trong lòng buồn bực.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, cho rằng hẳn khẳng định đi ra chỗ ruộng khác làm, nên dùng sọt cỏ lấp đầy một sọt lớn, nặng đến đỏ mặt tía tai, ép tới mồ hôi ướt đầm, đi về nhà.

Đi qua nhà cha mẹ chồng phảng phất nghe được tiếng cười nói của Hoàng Lão Thực.

Nàng thò đầu xem, Hoàng Lão Thực đang khiêng một gánh nặng bắp. Hoàng lão Nhị đang ngồi tại cửa Tây sương làm nghề mộc. Phụng Cô cùng bà ngồi tại trên ghế nhỏ bóc vỏ bắp, đánh thành chuỗi treo lên cây trúc. Đại Nữu và Tiểu Bảo cũng ở bên cạnh, cả nhà vừa nói vừa cười.

Nhất thời Phùng Thị tức giận đến tay chân phát lạnh, đứng không vững đánh ngã gánh nặng trên vai.

Nàng hô to một tiếng “Hoàng Lão Thực” nhưng không có tiếng, bởi vì quá phẫn nộ, lòng lại tràn đầy tuyệt vọng, cảm thấy cuộc sống này không có cách nào qua.

Tâm tư nặng nề, hận không thể chết mới tốt, đơn giản nằm xuống đất.

Hoàng Lão Thực còn chưa nghe, vẫn là người đi ngang qua nhìn thấy Phùng Thị ngã vào bên ngoài Hoàng gia, vội vàng đi vào kêu người, cả nhà mới ra ngoài, mới phát hiện.

Hoàng Lão Thực tròn tròn mắt, dùng sức đứng đưa Phùng thị, “Tước Nhi nương, Tước Nhi nương, đây là chuyện gì?”

”Ta còn muốn hỏi người đây là chuyện gì?”

Người nói chuyện Nhậm Tam Hòa.

Hắn sở dĩ giúp Hoàng Lão Thực làm việc, nghĩ sớm chút làm xong, Phùng Thị có thể tới chiếu cố Đỗ Quyên. Hoàng Tước Nhi còn quá nhỏ.

Ai ngờ việc đã làm xong, trong nhà vẫn không thấy bóng dáng người lớn, như cũ để một bé gái bốn năm tuổi chiếu cố em bé hơn bốn tháng.

Hắn nổi giận, chạy tới ruộng của Hoàng Lão Thực xem xảy ra chuyện gì.

Không tìm được Hoàng Lão Thực, lại nhìn thấy Phùng Thị gánh đòn gánh đi ở phía trước.

Hắn định đi lên hỏi, đã thấy nàng té xuống đất.

Hoàng Lão Thực nghe hắn hỏi, mờ mịt nói: “Không biết a! Ta đi ra nàng đã như vậy.”

Nhậm Tam Hòa trầm mặt nói: “Ta hỏi người không ở ruộng làm việc, đã chạy đi đâu?”

Hoàng Lão Thực nói: “Ta giúp lão Nhị thu bắp ngô.”

Nhậm Tam Hòa đã từng nghe chuyện nhà bọn họ từ Lâm Đại Đầu, lúc này nhìn lướt qua sân Hoàng gia, sao còn không rõ duyên cớ, cũng có chút nộ khí. Đột nhiên nhìn thấy Tiểu Bảo đang mặc quần áo màu thiên thanh của Hoàng Tước Nhi, ánh mắt cau lại, trong lòng càng tức giận.

Hắn liền nhìn Hoàng Lão Thực chăm chọc nói: “Người thật hiếu thuận với đệ đệ người. Bỏ mặc việc nhà mình không làm, tới đây hỗ trợ.”

Hoàng đại nương vừa nghe sinh khí, lớn tiếng nói: “Nhậm tiểu ca, không thể nói dối, lão Đại đã làm xong việc đồng áng mới đến giúp huynh đệ.”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu nói: “Đúng...”

Mới nói một chữ “đúng” là không nói được nữa, bởi vì ánh mắt chạm đến Phùng Thị và gánh nặng nàng gánh —— cái này cũng tính việc mà.

Người thành thật rồi rầm.

Nhậm Tam Hòa căn bản không nhìn Hoàng đại nương, cũng không nhìn Hoàng lão Nhị và Phụng Cồ.

Ở trong mắt hắn, bọn họ tựa như con kiến vậy, không đáng hắn nhìn thẳng, càng không đáng để hắn đi tranh cãi, ngay cả trừng phạt cũng khinh thường.

Hắn cười lạnh đối với Hoàng Lão Thực nói: “Trong nhà để bé gái bốn tuổi chiều cô đưa bé mấy tháng, còn phải làm việc nhà. Vợ thì như trâu gánh đòn gánh làm việc nặng, về nhà còn phải nấu cơm cho người ăn, người lại chạy tới giúp đệ đệ làm việc. Vì sao người muốn thành thân cưới vợ sinh con? Không bằng người ở lại bên này cùng huynh đệ sống nuôi cháu càng tốt hơn.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Không đi, chẳng lẽ muốn ở lại cùng mẹ con anh em người ta cãi nhau?

Phi, bọn họ cũng xứng sao!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cửa Thành Cháy Vạ Cá Dưới Ao

Hoàng Lão Thực nhìn theo bóng dáng kiên quyết bỏ đi của Nhậm Tam Hòa càng mờ mịt.

Hoàng đại nương còn ở bên cạnh nói lảm nhảm, lui tới cùng thôn nhân giải thích, nói ngọn nguồn câu chuyện. Mặt Hoàng lão Nhị trầm xuống, phân phó vợ đưa đại tẩu vào viện nghỉ ngơi.

Phụng Cồ và Hoàng Lão Thực đỡ Phùng Thị đi được vài bước thì Phùng Thị tỉnh lại.

Nàng vì quá tức giận đến cả người vô lực, đơn giản ăn vạ, cũng không phải thật té xỉu.

Lúc này làm bộ như vừa tỉnh lại, tránh thoát khỏi sự nâng đỡ của hai người, liền gánh nặng cũng bỏ mặc, lao đảo đi về hướng nhà mình.

Hoàng đại nương thấy con dâu cả như vậy trước mặt mọi người, nhẩn mặt tức giận đến ngã ngửa, run tay chân run, “Các người xem, a! Nàng cái dạng này, làm như bị ủy khuất tận trời. Lão Đại giúp huynh đệ làm chút việc thì có sao? Nhà ai huynh đệ mà không giúp đỡ lẫn nhau? Nếu nàng không gánh đầu phụng, ngày mai còn không phải do lão Đại gánh. Ai bức nàng gánh...”

Trong tiếng mắng, Hoàng Lão Thực vội gánh đầu phụng đuổi theo Phùng Thị.

Tuy hắn không suy nghĩ sâu xa, nhưng như Nhậm Tam Hòa nói, chung quy hắn vẫn là muốn sống cùng vợ con mà không phải là cùng huynh đệ, đương nhiên là muốn đuổi theo vợ.

Trong lòng hắn thầm biết. Dù bên này là cha mẹ, em trai và cháu, nhưng nếu hắn thường ở đây, chỉ sợ cũng không được, bọn họ không hẳn có thể chứa hắn. Chỉ có vợ, tuy thường mắng hắn, nhưng sẽ nấu cơm cho hắn, cùng hắn sống cả đời.

Bởi vậy, hắn ở phía sau thấy Phùng Thị đi không được ổn, thập phần lo lắng, đuổi theo nhanh hơn.

Hoàng đại nương thấy hắn như vậy, giận càng thêm giận.

Hoàng lão Nhị vội cùng Phụng Cồ đỡ nương vào viện.

Lúc này Hoàng lão cha cũng gánh một gánh bắp ngô trở lại, thấy rất nhiều người bu ở cửa, vội hỏi chuyện gì xảy ra.

Phụng Cồ liền đem chuyện đã xảy ra nói một lần, vừa cười an ủi: “Cha đừng lo lắng, lúc đại tẩu đi cũng không cần người đỡ, có vẻ tốt rồi. Không sao.”

Hoàng đại nương vỗ bàn kêu lên: “Đương nhiên nàng tốt rồi! Căn bản là nàng giả bộ, chọc một nhà chúng ta bị người chế giễu, nói ta và cha người có bao nhiêu bất công, sai sử lão Đại giúp lão nhị làm việc...”

Sắc mặt Hoàng lão cha âm trầm đến đáng sợ.

Lại nói Phùng Thị giãy dụa về đến nhà, nhìn thấy Hoàng Tước Nhi ngồi bên võng đung đưa, vừa lật ột vừa nói chuyện với Đỗ Quyên đang nằm trong nôi. Nàng không giống như ngày thường hô to một tiếng “Tước Nhi”, sau đó phân phó một đồng việc, mà trực tiếp vào nhà.

Đi vào phòng, một đầu vừa ngã lên giường là không muốn động dậy nữa.

Hoàng Tước Nhi cảm thấy không đúng, vội vàng theo vào.

Nàng đứng ở cửa phòng, tay vịn khung cửa, nhìn nương ngửa mặt ngã xuống giường, nửa ngày không có động tĩnh như chết rồi, trong lòng rất sợ hãi.

Nàng lặng lẽ đi đến trước giường, nhỏ giọng kêu lên: “Nương! Nương!”

Chợt thấy ngón tay Phùng Thị giật giật, cảm thấy nàng còn sống, thập phần vui vẻ, vội lấy lòng hỏi: “Nương, ngươi có muốn uống nước hay không? Ta đi rót một chén đến.”

Phùng Thị vẫn vô thanh vô tức.

Hoàng Tước Nhi lại nói: “Nương mệt mỏi, bây giờ buổi trưa ta đi nấu cơm... xào rau. Ta học nấu. Sau vài lần sẽ biết. Ta biết giúp muội muội thay tã nữa.” Trong giọng nói mang theo chút khoe khoang.

Trên giường, nước mắt Phùng Thị đã rơi xuống.

Nàng dùng sức nuốt trở về, khàn giọng phân phó nói: “Hôm nay không nấu cơm.”

Hoàng Tước Nhi kinh ngạc, không nấu cơm thì ăn cái gì?

Thấy nương không có ý muốn ngồi dậy, nàng chỉ đành đứng tại chỗ, chờ chỉ thị tiếp theo.

Quả nhiên, đợi một hồi Phùng Thị lại nói: “Lát nữa ngươi ôm Đỗ Quyên đi tìm Lâm thăm bú sữa. Phải cẩn thận chút, đừng vấp té. Ngươi nói với Lâm thăm, nương bị bệnh, ngươi không có chỗ ăn cơm, cầu nàng cho chén cơm...”

Mới nói phân nửa thì không nói được nữa.

Bởi vì lời này thật không có đạo lý. Ngã xuống ở nhà chồng lại đến cách vách xin cơm ăn, người ta sẽ nghĩ như thế nào? Lâm Đại Đầu lại là một người như vậy.

Nhưng nếu để cho Tước Nhi tới nhà bà nội, cơm nhất định có thể ăn, bất quá bữa cơm này chỉ sợ ăn không vui vẻ, chắc chắn bà bà sẽ liệt kê một đồng không phải của nàng. Nghĩ tới bản mặt nhon của bà bà, nàng thà rằng để Hoàng Tước Nhi đói cũng không cho nàng đi.

Nếu nàng chết thì hai đứa bé nhà phải làm thế nào?

Hoàng Tước Nhi nói một câu rồi cuộc làm nàng khóc ra.

”Nương, ta đưa muội muội đi ăn sữa. Ta không ăn cơm bên Lâm thăm. Ta tự mình nấu cơm xào rau, cùng cha mẹ ăn.” Nàng còn băn khoăn vấn đề cha mẹ cũng cần ăn cơm. Nương bị bệnh, càng phải ăn cơm.

Phùng Thị cố chống đứng dậy, lớn tiếng nói: “Đã nói ngươi đừng nấu!”

Đang nói, Hoàng Lão Thực đi vào hỏi: “Nương Tước Nhi, ngươi có sao không?”

Phùng Thị không trả lời chỉ nhìn hấn. Rất thần kỳ không có mắng hấn, điều này làm cho Hoàng Lão Thực rất bất an.

Một lát sau, Phùng Thị mới bình tĩnh nói: “Ta choáng váng đầu, không muốn nhúc nhích. Buổi trưa ngươi đi tới nhà mẹ ngươi ăn cơm đi.”

Hoàng Lão Thực cứng họng.

Phùng Thị nhượng mảy nói: “Ngươi là con của nàng, vợ bị bệnh, tìm nàng kiếm một bữa cơm cũng không được? Tước Nhi thì không nên đi.”

Hoàng Lão Thực nghĩ việc này có sao đâu, vì thế gạt đầu.

”Vậy ngươi nằm nghỉ đi. Ta ăn rồi mang chút trở về cho ngươi.”

Hấn cảm thấy an bài như vậy rất tốt. Vợ ngã bệnh không thể nấu cơm, một mình hấn tới nhà cha mẹ, mang cơm cho cả nhà về.

Phùng Thị kinh ngạc nhìn hấn, trong mắt cũng là buồn cười.

Lão Thực, người chồng này! Qua nhiều năm như vậy, cũng không thấy rõ phân lượng của mình trong lòng cha mẹ, thật làm cho nàng cảm thấy quá đáng

thương.

Đội Hoàng Lão Thực đi khuất, Phùng Thị nằm xuống.

Cuối cùng Hoàng Tước Nhi vẫn tự mình nấu com. Phùng Thị cũng không ngăn trở.

Com muộn xong, Tước Nhi ôm lấy Đỗ Quyên từ trong nôi, cười híp mắt dỗ nói: “Đỗ Quyên, dậy mau. Đi bú sữa!”

Đỗ Quyên cũng nghe thấy lời Phùng Thị nói, đoán chừng nương lại cùng cha có mâu thuẫn. Lúc này không biết là bệnh thật hay là “bãi công”, làm hại nàng và Hoàng Tước Nhi bị vạ lây.

Nàng nhận mệnh nín chặt vạt áo trước ngực Tước Nhi tý tý, chuẩn bị cho bất trắc rui ro.

Hoàng Tước Nhi ôm muội muội, gấp ghềnh đi tới nhà Lâm Đại Đầu.

Lúc thu hoạch vụ thu, sân của mỗi nhà đều phơi đầy đồ. Dưới mái hiên Lâm gia, tường viện đều phủ đầy bắp ngô vàng tươi. Dưới đất cũng phơi đầy đậu phộng và đậu tương, trong đó còn có dưa, một cảnh tượng được mùa thu hoạch.

Lâm Xuân đang bò dưới mái hiên, Hạ Sinh đang “ha ha” đuổi gà chạy quanh sân, sợ chúng nó thái (đi cầu) vào đậu phộng và đậu tương.

”Tước Nhi, ngươi đến rồi!”

Hạ Sinh nhìn thấy Hoàng Tước Nhi, cao hứng chào hỏi.

Lại thấy Hoàng Tước Nhi ôm muội muội tựa hồ thực cố hết sức, anh dừng tiến lên đón nhận.

Đỗ Quyên nhất thời kêu lên, ánh mắt nhìn phía cổng Lâm gia, hi vọng có người lớn đi ra, cho dù là Thu Sinh cũng tốt. Nàng sợ 2 đứa bé mới cao bằng đùi người ta thất thủ đánh rớt mình xuống đất. Hiện tại nàng bụng bầm tròn trịa, nhưng không chịu nổi bị té, rớt xuống đất mạng nhỏ coi như xong đời!

Lâm Xuân nghe thấy thanh âm của Đỗ Quyên, vội bò tới bậc thang.

May mà chuyện “giao tiếp” tuy mạo hiểm vạn phần, nhưng tốt xấu gì cũng thuận lợi kết thúc.

Hạ Sinh ôm trẻ vững vàng hơn Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên mới yên tâm thở phào.

Hai người lên thêm, đều tự tìm cái băng ghế nhỏ ngồi, bắt đầu cuộc đối thoại của con nít.

Lâm Xuân vừa bò xuống bậc thang, thấy bọn họ đi lên, vội vàng xoay người lại leo lên trên. Leo “rắc rắc”, Hạ Sinh cũng mặc kệ hấn. Bò lên, ngồi bên người ca ca, nhìn Đỗ Quyên “ngà a y nha” gọi không ngừng.

Đỗ Quyên vừa hướng hấn cười, vừa nghe Hoàng Tước Nhi hỏi: “Lâm thẩm chưa về sao?”

Hạ Sinh nói: “Còn chưa đâu. Đang bận ngoài ruộng.”

Đỗ Quyên không tự chủ miệng trẻ trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cướp nhà khó phòng

Chương 55: Cướp nhà khó phòng

Hoàng Tước Nhi chân chờ rồi lại hỏi: “Nhà các ngươi... Không ai nấu com sao?”

Hạ Sinh không có vấn đề nói: “Chờ nương ta về rồi nấu.”

Hoàng Tước Nhi hỏi: “Ngươi không đói bụng?”

Hạ Sinh lắc đầu nói: “Không đói bụng. Trong nôi có com thừa, ta đói thì ăn.” Bỗng nhiên lại hỏi Tước Nhi: “Nương ngươi cũng không trở về, ngươi đói bụng?”

Hoàng Tước Nhi trầm mặc một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Nương ta bị bệnh. Ta nấu com nhưng không biết xào rau.” Nói xong cúi đầu.

Hạ Sinh nhìn bé gái cúi đầu trầm mặc, cảm thấy đáng thương, trong lòng nổi lên sự đồng tình. Suy nghĩ hồi lâu không ra lời an ủi, liền hì hì cười nói: “Tước Nhi, người thật có khả năng.”

Hắn đứng lên, cẩn thận đem Đồ Quyên còn cho Hoàng Tước Nhi, sau đó chạy như bay vào phòng bếp phía Tây.

Sau một lúc là đi ra, trong tay bưng một cái bát thô lớn.

“Tước Nhi, đến đây cho người ăn cái này. Thịt chuột. Ăn thật ngon.”

Hoàng Tước Nhi nghe một chữ “chuột”, bị dọa một cái, sợ hãi hỏi: “Con chuột cũng có thể ăn?”

Hạ Sinh lắc đầu, đem đòn ghế chuyển tới đối diện nàng, ngồi xuống, hai chân chụm lại, bát đặt trên đùi, giải thích: “Không phải con chuột. Là chuột trúc (hamster). Giống như con thỏ, nhưng ăn ngon hơn thịt thỏ. Người nếm thử xem.”

Vừa nói vừa trực tiếp dùng tay bóc một miếng thịt trong bát, đưa đến miệng Hoàng Tước Nhi cho nàng cắn.

Hoàng Tước Nhi cũng thích, nói: “Thịt lạnh không thể ăn.”

Nàng nhát gan nhưng Hạ Sinh lại chịu chơi cùng nàng, cho nên nàng cũng không sợ hãi.

Hạ Sinh vội nói: “Là nóng. Nướng đặt com và đồ ăn dư trong nồi, bảo ta một lát thì bỏ một cây củ vào, com sẽ không bị lạnh. Nếu ta đói bụng thì tự mình nếm thử. Ta không đói, chỉ là muốn ăn thịt. Ta đã cầm vài miếng thịt ăn rồi.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong mới cắn một ngụm.

Nhai ăn, vui vẻ gật đầu nói: “Ăn thật ngon!”

Đồ Quyên thấy cũng nuốt nước miếng.

Không chỉ là người thấy mùi thịt, còn bởi vì bức họa trước mắt quá sống động: 2 đứa bé, một đứa dứt cho đứa kia ăn, hồn nhiên ngây thơ. Hai đứa trẻ vô tư.

Hạ Sinh bởi vì Hoàng Tước Nhi ôm Đồ Quyên, không có phương tiện dùng tay bóc nên vẫn dứt nàng. Mỗi lần đều không phải là một miếng nhỏ nhét vào miệng, mà là khiến nàng cắn. Đây là sợ nàng ăn không được một miếng to, không dễ nhai.

“Ăn ngon chứ?”

“Ăn ngon!”

Mỗi lần Hạ Sinh hỏi, Hoàng Tước Nhi đang nhai cũng nói ăn ngon. Hai người ăn một miếng hỏi cùng một câu hỏi, có cùng một câu trả lời. Bởi vì trẻ con không biết dùng lời nào khác có thể diễn tả tâm tình vui sướng của bọn họ bây giờ.

Ăn ba miếng thịt, Hoàng Tước Nhi không chịu ăn nữa.

“Không ăn nữa. Ăn xong rồi.”

Kỳ thật nàng sợ ăn nhiều, người lớn Lâm gia trở về biết thì không tốt.

Hạ Sinh nghi ngờ nói: “Mới ăn có ba miếng à.”

Đồ Quyên phốc xuy cười một tiếng, thầm nghĩ tiểu tử vậy mà biết đếm.

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt nói: “Lâm bá bá trở về, thấy ít thịt đi sẽ mắng người.”

Hạ Sinh nghe xong sững sờ, suy nghĩ một chút nói: “Ta sẽ nói ta đói bụng, ta ăn.”

Đồ Quyên khen: “Tiểu tử tốt, có đảm đương! Đúng là huynh đệ!”

Không có ai để ý nàng. Hạ Sinh giống như nhớ tới cái gì, lại chạy vào phòng bếp.

Lát sau đi ra, trên tay bưng một chén com, phía trên là thịt chuột vừa mới ăn, còn có đậu cove xào, “Tước Nhi, nướng người bị bệnh, người ở đây ăn đi. Người ăn đi. Nếu nướng ta hỏi, ta sẽ nói ta đói bụng nên ăn trước một chén.”

Hoàng Tước Nhi như cũ chần chờ, lại nhìn chén com kia lặng lẽ nuốt nước miếng.

Có lẽ là vì ăn nhiều nên làm việc hăng hái hơn. Lâm thẩm không chê phiền toái, sáng sớm nấu com còn xào đồ ăn. Đương nhiên, điều này cũng đại biểu Lâm gia ngày qua được đầy đủ. Như Hoàng gia, sớm muộn gì đều là ăn cháo ngô.

Con trai thường sàng khoai, Hạ Sinh không trung cầu ý kiến nàng, trực tiếp cầm chén để trên ghế, sau đó qua ôm Đỗ Quyên, thúc dục Hoàng Tước Nhi ăn cơm.

Có thể Hoàng Tước Nhi mới bung bát lên ăn, vừa chọn mấy hạt cơm đút Lâm Xuân.

Lúc Đỗ Quyên đang cảm động, Hạ Sinh nói một câu làm cho nàng vừa kinh ngạc vừa buồn cười, “Người ăn nhanh chút. Ta đi ra ngoài nhìn. Cha ta bọn họ trở lại, ta tặng hăng một cái.”

Đây là... Thay Hoàng Tước Nhi trông chừng?

Tục ngữ nói “Cướp nhà khó phòng”, lời này lại không sai.

Hạ Sinh bới cơm, xúc đồ ăn cho Hoàng Tước Nhi ăn, bản thân ôm lấy Đỗ Quyên đứng ở cửa viện, nhìn ra phía đường thôn, thay Hoàng Tước Nhi trông chừng.

Hoàng Tước Nhi cũng bắt đầu khẩn trương như tặc vậy, bận rộn khua cơm. Trừ bỏ thịt phải nhai kỹ mới nuốt xuống, cơm đều nuốt vội. Không có biện pháp, lần trước ăn thịt đau bụng, bây giờ nàng vẫn còn sợ hãi.

Quả nhiên trông chừng là cần thiết.

Đỗ Quyên phát hiện Thu Sinh trên đường thôn chạy tới, phía sau là hai vợ chồng Lâm Đại Đầu với đòn gánh nặng trên vai, lập tức “nga nga” kêu lên.

Hạ Sinh chơi lớn, sao có thể một khắc lơ là càng không ngừng nhìn chăm chăm ra đường thôn, vừa thấy là đưa ánh mắt chuyển vào trong viện, hướng Hoàng Tước Nhi kêu lên: “Tước Nhi!”

Rõ ràng là cao giọng, lại có tình dè dặt khẩu khí, thần thần bí bí.

Đỗ Quyên nín cổ áo hắt, tiếp tục kêu to, nhắc nhở hắt có “địch”.

Hạ Sinh rốt cuộc phát hiện cha mẹ trở lại, “Ai nha” một tiếng liền chạy ngược về. Lúc qua ngàm cửa, thiếu chút nữa vướng chân té lộn mào một cái.

Đỗ Quyên sợ tới mức kêu to.

Không phải chỉ là một chén cơm thôi, không nghiêm trọng như vậy chứ?

Hạ Sinh cũng không biết nàng gọi cái gì, vội vàng hỏi Hoàng Tước Nhi: “Ăn xong chưa?” Về mặt có chút hưng phấn. Đó là giả người lớn làm chuyện của mình nghĩ ra, nên có cảm giác thành tựu.

Hoàng Tước Nhi gật đầu. Nàng vừa vụn ăn xong miếng cuối cùng, miệng còn đang nhai, khoe miệng dính một hạt cơm.

Hạ Sinh cười, nói cha mẹ hắt đều trở về.

Hoàng Tước Nhi hoảng kinh, về mặt chột dạ sợ hãi.

Hạ Sinh đưa Đỗ Quyên cho nàng, nói: “Đừng sợ. Đưa bát cho ta. Người ôm Đỗ Quyên.”

Hai người lại thêm một lần “giao tiếp”.

Lần này rốt cuộc xảy ra vấn đề. Hoàng Tước Nhi thất thủ, không ôm vững Đỗ Quyên.

May mắn Đỗ Quyên tự mình cẩn thận, lúc hai người giao tiếp, đầu tiên là chặt chẽ nắm lấy áo của Hoàng Tước Nhi, rồi tốt xấu mượn chút lực từ trên tự xuống, chân rơi xuống trước. Hơn nữa Lâm Xuân chen ở bên cạnh, làm thịt đệm cho nàng mới không có xảy ra việc gì.

Tiểu Lâm Xuân bị Đỗ Quyên đè, không khóc mà lại cười.

Hoàng Tước Nhi bị dọa đến biến sắc, hai tay gắt gao nắm chặt xiêm y muội muội không buông tay, sợ vừa buông tay là “bẹp” một tiếng, muội muội sẽ té “bể”.

Hạ Sinh cũng luống cuống, không để ý cầm chén, đi lên hỗ trợ.

Bát kia “loảng xoảng” một tiếng lăn xuống đất, nảy lên một cái rồi dừng lại nhưng chưa bể, có thể thấy được bát thô rất tốt.

Hai người hợp lực mới ôm Đỗ Quyên lên.

Đỡ Hoàng Tước Nhi ngồi ổn, Hạ Sinh cầm chén chạy vào phòng bếp, sau đó chạy vội ra.

Bỗng nhiên phát hiện khoe miệng Hoàng Tước Nhi có một hạt cơm, vội đưa tay giúp nàng phui đi, lại dùng tay áo giúp nàng lau sạch dầu mỡ trên môi.

Hoàng Tước Nhi cũng không dám khinh thường, ngồi yên mặc hấn làm, hỏi “Sạch hết chưa?”

Hạ Sinh nhìn chăm chăm mặt nàng, lại nói: “Ngươi há mồm ta xem xem!”

Hấn sợ kể rằng Hoàng Tước Nhi dính thịt.

Hoàng Tước Nhi nghe lời há mồm, nghe răng cho hấn kiểm tra.

Thu Sinh liền đề sát vào nhìn, quả nhiên phát hiện một xơ thịt, dùng tay cẩn thận kéo ra.

Hai người chỉ lo “hủy thi diệt tích”, không thấy như vậy có gì không ổn, rất thiên chân hồn nhiên, làm Đỗ Quyên nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Xác định dấu vết đều bị tiêu diệt sạch sẽ xong, Hạ Sinh cười ngồi xuống nói: “Tốt lắm.”

Về mặt thập phần đắc ý.

Hoàng Tước Nhi cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đỗ Quyên càng cười lật trời.

Đội Lâm Đại Đầu bọn họ bước vào, đầu tiên Thu Sinh chất vấn nhị đệ: “Nhìn thấy cha cùng nương trở về ngươi liền chạy, làm chuyện xấu hả? Đánh bẻ đồ rồi?”

Hạ Sinh thề thốt phủ nhận: “Không có! Gà thải trên đậu, ta đuổi gà.”

Thu Sinh hoài nghi nhìn hấn, cảm thấy mắt hấn chuyển quanh, rất có vấn đề.

Đỗ Quyên quyết định giúp một tay, vì thế hướng tới vợ Đại Đầu “y nha” gọi.

Vợ Đại Đầu buông gánh xuống cười nói: “Đỗ Quyên, đói bụng sao? Thật là đói bụng, bằng không sao nhìn thấy thím liền gọi. Hôm nay thím về trễ chút. Đều tại Đại Đầu bá bá ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Không có phúc lợi

Chương 56: Không có phúc lợi

Lâm Đại Đầu cười nói: “Xuân Nhi không có đói, nàng đói bụng trước?”

Vợ hấn nói: “Xuân Nhi có thể ăn chút gì đó, khẳng định Hạ Sinh dứt không ít com cho hấn ăn hấn mới không đói. Có phải hay không, Hạ Sinh?”

Hạ Sinh vội nói: “Ài! Nương, hai người không về, ta đói bụng đến đau bụng, ăn một chén com lớn. Còn ăn thịt chuột và dứt cho đệ đệ.”

Đỗ Quyên che trán, nghĩ rằng “Còn non quá, còn non quá”, còn không phải là giấu đầu hở đuôi sao. Lâm thím chỉ hỏi có dứt cho Xuân nhi không, ngươi nhắc đến ăn thịt chuột làm cái gì?

Lại nhìn Hoàng Tước Nhi, đã chột dạ cúi đầu, không dám nhìn người.

Cũng may nàng luôn là người nhất gan, Lâm Đại Đầu hai người không có chú ý nàng.

Vợ Đại Đầu vỗ vỗ tro bụi trên người, đi lên bậc thang, từ tay Hoàng Tước Nhi ôm lấy Đỗ Quyên, ngồi xuống ghế nhỏ, lại kéo Lâm Xuân đến bên người, mới cùng Hoàng Tước Nhi chào hỏi: “Tước Nhi ăn chưa?”

Hoàng Tước Nhi đang muốn trả lời, Thu Sinh từ phòng bếp chạy đến, lớn tiếng cáo trạng: “Nương, ngươi mau đến xem! Hạ Sinh tham ăn quá, ăn gần hết thịt chuột, không còn lại mấy miếng.”

Hạ Sinh lập tức biện hộ nói: “Nói bừa! Còn tới nửa bát mà. Vốn không ít mấy.”

Chợt thấy tay Thu Sinh còn cầm miếng thịt đang ăn, vội trả đũa: “Chính ngươi ăn trộm rồi đổ lên người ta.”

Thu Sinh bị chọc tức, gờ miếng thịt lên nói: “Ta chỉ bốc có một miếng. Ta mới vừa đi vào đầu có thời gian ăn vụng?”

Hai huynh đệ cãi nhau đưa lên quan tòa.

Vợ Đại Đầu quát: “Ăn thì ăn đi! Lại cãi nhau coi ta không đánh các nguoi.”

Lúc Thu Sinh la hét thịt chuột ít đi thì Đỗ Quyên đã nhìn thấy thân mình Hoàng Tước Nhi run lên, rất hoảng sợ. Lúc này nàng nhìn vợ Đại Đầu lấp bắp nói: “Không... ăn. Nương... Nương sinh bệnh... Ngã bệnh.” Về mặt co quắp bất an.

Vợ Đại Đầu thật bất ngờ, hỏi: “Nương nguoi ngã bệnh? Chỗ nào không khoẻ?”

Nàng cho rằng Phùng Thị ngã bệnh, bé gái sốt ruột nên mới thất kinh như vậy rất tội nghiệp, vừa lúc che dấu chân tướng.

Hoàng Tước Nhi còn chưa lên tiếng, từ một người bên ngoài đi vào, là Nhậm Tam Hòa.

Hắn khiêng một con hoẵng lớn, ném xuống một chỗ trống trong viện, “phanh” một tiếng trầm vang, làm tro bụi bay lên.

Lâm Đại Đầu nhất thời mừng rỡ, nhiệt tình chào mời nói: “Nhậm huynh đệ tới. Ngồi đi. Ái dà! Con hoẵng lớn như vậy. Nhậm huynh đệ, nguoi quá khách khí!”

Thu Sinh và Hạ Sinh đã sớm ngừng cãi nhau, vội vàng chạy tới xem con hoẵng, gọi “Nhậm thúc, Nhậm thúc” không ngừng, hỏi làm thế nào bắt được con hoẵng, là bắn chết hay tự nó rớt vào cạm bẫy.

Nhậm Tam Hòa nói là hắn bắn chết. Lúc này Thu Sinh sùng bái không thôi.

Lâm Đại Đầu vừa mời hắn ngồi, vừa phân phó vợ mau dọn cơm. Hắn muốn cùng Nhậm huynh đệ uống một chén, vừa kêu Thu Sinh lấy đao đến, hắn muốn thu thập con hoẵng này.

Vợ Đại Đầu vội đáp ứng, lại nói: “Xẻ thịt con hoẵng xong đưa chút cho Hoàng gia đi. Nghe Tước Nhi nói, đệ muội bị bệnh đó.”

Tuy Nhậm Tam Hòa khiêng con hoẵng đến Lâm gia, nàng không cho là đưa hết cho Lâm gia. Nhậm Tam Hòa chiều ứng Hoàng gia, nàng đều nhìn ở trong mắt, dĩ nhiên có cân nhắc.

Lâm Đại Đầu vội nói: “Còn cần nguoi nói.”

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa lại lạnh nhạt nói: “Không cần đưa qua.”

Lâm Đại Đầu “A” một tiếng, thập phần kinh ngạc.

Vốn Hoàng Tước Nhi đang vui vẻ, cho rằng nhà mình chắc chắn được một phần. Lúc trước cứ cách năm ba bữa, Nhậm thúc thúc sẽ đưa con mời cho nhà mình, nàng thấy thành quen.

Nhưng Nhậm Tam Hòa vừa rồi nói không cho, sao nàng không xấu hổ chứ!

Hơn nữa nàng hẳn cảm phát hiện, Nhậm thúc thúc giống như rất không cao hứng. Nàng âm thầm cúi đầu, cho rằng mình bị ghét bỏ.

Nhậm Tam Hòa đâu có chú ý tâm tư bé gái, liếc mắt nhìn vợ Đại Đầu, kỳ thật là nhìn Đỗ Quyên, sau đó nói hai ba câu đem chuyện Phùng Thị té xỉu nói một lần.

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu nghe xong lắc đầu cảm thán.

Lâm Đại Đầu cười nhạo nói: “Việc làm xong? Nông dân chúng ta có lúc nào làm xong việc! Đậu phộng hái xong không cần cột gọn gánh về sao. Đậu phộng gánh về còn phải xới đất, sau này còn phải trồng lúa mạch, còn phải lên núi hái hạt dẻ và cây trăn, hái nấm, còn phải đốn củi, đốt than... Phải vội đến cuối năm mới được nghỉ. Nếu nguoi không làm, cũng được, không ai quản nguoi. Đến mùa đông chỉ ăn bắp ngô, con nít cũng không có đồ ăn vặt ăn.”

Vợ Đại Đầu cũng nói: “Hiếu kính cha mẹ cũng nên. Bất quá nhà bọn họ chỉ có Lão Thực huynh đệ một lao động chính, nương Tước Nhi phải trông con, nấu cơm, việc đông áng chỉ có thể giúp một tay. Lão Thực huynh đệ vừa đi, việc này không phải không ai làm sao. Nhà lão nhị còn có vài người làm việc, con cái cũng lớn một chút, đều biết chạy...”

Hai người lải nhải quở trách, lắc đầu liên tục.

Bây giờ Đỗ Quyên mới hiểu được ngọn nguồn sự tình, cũng hiểu ra vì sao mẹ sinh bệnh.

Tục ngữ nói “Thanh quan khó xử chuyện gia đình”, kỳ thật hai người này nói một tràng, việc làm không xong cũng tốt, không có năng lực giúp cha mẹ cũng tốt, đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là nhị thúc đang làm nghề mọt.

Đỗ Quyên vừa nghe đã bắt lấy mấu chốt này, cảm thấy rất thái quá.

Nga, người không muốn chậm trễ việc kiếm tiền, kêu đại ca hỗ trợ làm việc nhà nông, vậy người làm nghề mộc kiếm bạc có chia một phần cho đại ca?

Còn có một chút: thân nhân hẳn nên giúp đỡ cho nhau, trọng tâm ở chữ “cho nhau”!

Nhà mình rõ ràng kém nhà thúc thúc rất nhiều, không thấy bọn họ đến hỗ trợ chứ đừng nói đến trợ cấp, cũng muốn Lão Thực cha đi giúp bọn họ, thật là buồn cười!

Nếu là người không biết nội tình, từ bên ngoài đến xem: hiếu kính cha mẹ, trợ giúp huynh đệ, là chuyện phải làm. Phùng Thị vì chuyện này cùng cha mẹ chồng nháo, đích thực là bất hiếu, hơn nữa cũng có vẻ không có nhân tình, sẽ bị người mắng.

Đỗ Quyên không cần nghĩ, cũng biết ông bà nội sẽ sinh khí như thế nào. Bởi vì chính bọn họ cũng không ý thức được mình có bao nhiêu bất công, chỉ biết nói Phùng Thị người con dâu này không tốt, bất hiếu cha mẹ, không để ý huynh đệ và cháu.

Nàng thấy sắc mặt Nhậm Tam Hòa âm trầm, nghĩ rằng hẳn cũng bị chọc tức.

Vốn hết thầy không liên can chút nào đến hẳn, nhưng bởi vì khối thân thể này, hẳn đối với Hoàng gia không thể không chú ý, không thể không để ý chuyện hưng suy và chuyện nhà chuyện cửa, thật sự làm khó hẳn.

Nhậm Tam Hòa tựa hồ cảm giác được nàng nhìn mình, đối với nàng ôn nhu cười, sau đó xoay mặt cùng Lâm Đại Đầu nói thầm.

Đang buổi trưa, vợ Đại Đầu giữ Hoàng Tước Nhi lại ăn cơm.

Lúc mọi người đang ăn cơm, Hoàng Lão Thực tới đón tỷ muội Hoàng Tước Nhi.

Lâm Đại Đầu vội nói: “Nghe nói đệ muội ngã bệnh? Nương Xuân Nhi buổi chiều không bận, người để Đỗ Quyên ở đây đi. Cùng chơi với Xuân Nhi, nàng cũng có thể chiếu khán chút.”

Hoàng Lão Thực đang lo nghe vậy cầu còn không được, lập tức đáp ứng.

Hắn nhìn chén lớn thịt hoẵng trên bàn, âm thầm nuốt nước miếng.

Nhưng Lâm Đại Đầu không có ý gọi hẳn ngồi xuống ăn. Nhậm Tam Hòa đối với hẳn xa cách, hẳn cũng không dám nói cười với hẳn như bình thường, ngượng ngùng nói hai câu, xoay người đi.

Hoàng Tước Nhi đã ăn một chén cơm lớn trước, lúc này ăn không được nhiều. Hai ba ngụm vội vàng ăn xong là buông bát. Lại cùng vợ Đại Đầu nói cảm tạ, nói muốn về nhà chiếu khán nương, sau đó đuổi theo cha.

Vợ Đại Đầu cảm thán nói: “Đứa bé này thật hiểu chuyện!”

Hoàng Tước Nhi đuổi theo Hoàng Lão Thực tới cửa nhà, hỏi: “Cha, người có mang đồ ăn cho nương không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ngày Lành Một Đi Không Trở Lại

Hoàng Lão Thực nghe xong hàm hồ nói: “Nhà bà nội người com không đủ.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong thất vọng không thôi.

Trong nhà chỉ có cơm, không có đồ ăn. Cha ăn rồi, nàng cũng ăn, muội muội cũng ăn rồi, chỉ có nương còn chưa ăn. Nương còn đang bệnh. Sinh bệnh không phải nên ăn mới tốt sao?

Hoàng Lão Thực nhìn bộ dáng lo lắng của con gái, trước nay hẳn chưa từng bận tâm vậy mà bây giờ có chút xấu hổ.

Thì ra, hẳn tới nhà cha mẹ, quả nhiên Hoàng đại nương cho rằng Phùng Thị giả bệnh, mục đích là muốn trị chồng, còn vì cho cha mẹ chồng biết mặt: kêu con trai người đến làm việc, vậy người nuôi hẳn đi.

Nàng tức giận đến hai mắt phát đen, mắng: “Ăn cái đầu mẹ người! Đồ vô dụng! Nàng bệnh cái rắm! Nàng không muốn người ở đây giúp đỡ, muốn dẫn mặt ta, bỏ gánh* mà.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Nương, nương Tước Nhi thật bị bệnh, nằm ở trên giường.”

Hoàng đại nương càng tức giận, hô: “Nàng thoải mái quá! Lúc này là lúc nào mà ngủ. Ngủ, cho nàng ngủ! Ngủ chết luôn đi mới tốt!”

Đúng lúc này, Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị gánh bắp trở về.

Sau khi hỏi rõ tình huống, Hoàng lão cha nhìn con trai lớn quát: “Cút cho lão tử!”

Hắn và bà già cùng một dạng, cho rằng Phùng Thị muốn thị uy với cha mẹ chồng nên giả bệnh làm bộ làm tịch, theo ngôn ngữ nông thôn là bỏ gánh không làm.

Hắn thấy con trai lớn uất ức, thật hận không thể bỏ Phùng Thị người phụ nữ kia ngay.

Nhưng con trai lớn thành thật như thế, còn kéo theo 2 tiểu nha đầu phiền tử, bỏ phụ nữ kia sợ sẽ không tìm được vợ, nên cố nhịn.

Hoàng Lão Thực không nghĩ tới sẽ như vậy, lặp lại lời giải thích nhưng không ai tin, về mặt mờ mịt luống cuống.

Phượng Cô nhìn ánh mắt của hắn, giật mình, vội vàng khuyên nhủ: “Cha, nương, bớt giận. Mặc kệ đại tẩu có bị bệnh hay không, trong nhà khẳng định không nấu cơm. Đại ca tới sao có thể không cho cơm ăn chứ. Đây không phải là con trai ruột của ngươi sao.”

Nói xong kêu Hoàng Lão Thực ngồi xuống, lập tức bưng com, đồ ăn lên bàn.

Vợ chồng Hoàng lão cha nghĩ cũng phải, nên không đuổi người nữa.

Hoàng đại nương hận mắng: “Xem em dâu ngươi làm vợ như thế nào. Vợ ngươi không có nửa điểm bằng nàng. Hiền lành bằng một nửa nàng, ta chết cũng có thể nhắm mắt!”

Hoàng Lão Thực không lời nào để nói.

Em dâu luôn hòa khí, quả thật rất hiền lành.

Phượng Cô nghe xong cười khẽ.

Mặc kệ đại tẩu bệnh thật hay giả, đuổi đại bá đi đều không tốt. Buổi sáng hắn còn giúp làm việc, người trong thôn biết sẽ nói một bữa com cũng không cho con trai ruột ăn, sẽ bị nhàn thoát.

Ăn com thì ăn com, ăn com xong, không phải còn có thể giúp làm việc sao!

Cả nhà ăn com, Hoàng lão cha lại buông bát, nhìn con trai ngồi yên nói: “Còn thất thần làm chi? Còn không mau đi gánh bắp ngô đi!”

Hoàng Lão Thực nghe xong, vội cười làm lành nói: “Cha, vợ ta bị bệnh, trong nhà không nấu cơm, ta muốn mang chút com về cho nàng cùng Tước Nhi ăn. Buổi chiều ta còn phải lột da phơi bắp, không thể tới đây hỗ trợ.”

Hắn ăn xong, liền nhớ đến phải mang com cho Phùng Thị và Tước Nhi. Nhưng vừa rồi cha mẹ nổi giận, hắn phải nói thế nào đây? Vừa lúc Hoàng lão cha hỏi, hắn vội nói ra.

Cái này, chẳng những Hoàng lão cha và Hoàng đại nương phẫn nộ, ngay cả Phượng Cô cũng ngạc nhiên, Hoàng lão Nhị khinh bỉ nhìn đại ca ——

Là chuyên môn tới kiếm com!

Còn trực tiếp đẩy lui an bài của cha, thật bất hiếu!

Cuối cùng Hoàng Lão Thực bị lão cha cầm gậy đuổi ra ngoài.

Com, dĩ nhiên là không mang theo.

Hai cụ cảm thấy đứa con trai này hoàn toàn bị con dâu nắm đầu. Cũng không biết đời trước mình tạo nghiệt gì mà cưới một nàng dâu như vậy.

Cha không mang com về, Hoàng Tước Nhi cũng không nghĩ nhiều.

Mỗi người đều có thói quen, ông bà nội không thích bên này, trong lòng nàng chưa bao giờ trông cậy vào bọn họ, bởi vậy cũng không cảm thấy có gì không ổn. Ngược lại Nhậm Tam Hòa thường đưa con mời đến, hôm nay bỗng nhiên nói không cho, trong lòng nàng rất kinh hoàng, không biết vì sao Nhậm thúc giận.

Về đến nhà, Hoàng Tước Nhi nhóm lửa, vụng về xào một chén ớt chuông xanh, lại nấu 2 cái trứng gà.

Đây là lần trước vợ Đại Đầu dạy nàng nấu. Nói lúc nấu không thể đụng vào trứng gà, bằng không dễ bị vỡ. Cho nên, nàng nấu lửa lớn, đem cái trứng gà nấu thành cứng như quả cầu sắt.

Lâm Phùng Thị nhìn tới thức ăn và trứng gà được đưa tới trước giường, ánh mắt đỏ lên.

Nàng không nói tiếng nào cắn răng ăn.

Ốt xào quá mặn, trứng gà quá cứng, nàng cũng không hé môi.

Đợi ăn xong, nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Buổi tối đừng nấu trứng, Nương nằm một chút là dậy.”

Hoàng Tước Nhi cao hứng lên tiếng, đem chén dưa thu thập.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ kia, Phùng Thị lặng lẽ rơi lệ.

Từ đó về sau, Nhậm Tam Hòa không hỗ trợ Hoàng Lão Thực làm việc, cũng không đưa con mời qua Hoàng gia, càng miễn bàn đến chuyện làm xiêm y.

Cùng lúc đó, ẩm thực Lâm gia phong phú chưa từng có.

Lâm Đại Đầu cũng hào phóng thần kỳ. Mỗi bữa cơm trưa hoặc tối đều cho Thu Sinh hoặc Hạ Sinh đưa qua một chén nhỏ thịt cho Hoàng Tước Nhi. Chén gỗ rất nhỏ, loại đựng cơm cho Lâm Xuân ăn. Trong bát chỉ có mấy miếng thịt, một chút canh, vừa vặn đủ cho Hoàng Tước Nhi ăn một bữa cơm.

Đỗ Quyên bội phục muốn chết.

Đây là thi hành ẩm thực “Chế tài”: Nay nàng bú sữa vợ Đại Đầu, có thể không cần lo. Hoàng Tước Nhi mỗi ngày ăn thịt, càng lớn càng tốt. Nhưng những người khác của Hoàng gia thì chút ưu việt cũng đừng nghĩ dính.

Chủ ý này chỉ có Lâm Đại Đầu có thể nghĩ ra, hẳn không phải là của Nhậm Tam Hòa.

Quả nhiên Đỗ Quyên không đoán sai. Đây chính là chủ ý của Lâm Đại Đầu.

Nhậm Tam Hòa đâu có tính toán như vậy!

Hắn chỉ nói Lâm gia thường kêu Hoàng Tước Nhi qua ăn cơm, bằng không mỗi ngày đưa một chén thịt qua cho nàng ăn.

Lâm Đại Đầu nhiều kẻ, linh hội đầy đủ “ý nói” của Nhậm Tam Hòa, dùng chén của Lâm Xuân đưa thịt. Hoàng Lão Thực và Phùng Thị dĩ nhiên sẽ ngưng ngưng không ăn.

Ngày một dồn ép, Hoàng Lão Thực không chịu nổi.

Đơn giản không có thịt, hắn cũng không trông cậy vào. Nhưng mỗi ngày lúc ăn cơm, trong bát con gái đều có thịt, sao hắn có thể thấy mà không thèm nha!

Kỳ thật bắt đầu từ lần đầu tiên, Hoàng Tước Nhi đã chia thịt cho cha mẹ, bị Phùng Thị quát lớn “Ở đâu ra mà nhiều lời như vậy, ăn phần của người đi!”, nàng mới không dám chia nữa.

Từ đó mỗi ngày nàng ăn mảnh, ăn đến lòng tràn đầy kinh hãi, cũng không thấy hạnh phúc.

Ngày hôm đó, nàng thấy Hoàng Lão Thực thèm thuồng nhìn chằm chằm chén của nàng, vừa vặn Phùng Thị đứng dậy bới cơm đi, vội nhỏ giọng nói với hắn: “Ta ăn no. Còn có một miếng thịt, cha ăn đi.”

Hoàng Lão Thực đích thực không chịu đựng được, nghĩ dù sao Lâm gia cũng đưa qua mỗi ngày. Hắn ăn một miếng, ngày mai Tước Nhi vẫn có thịt ăn. Vì thế vừa khen khuê nữ hiểu chuyện hiểu thuận, vừa cười thò đũa gấp.

Phùng Thị đi vào, thấy vậy một đũa đánh qua làm miếng thịt rớt xuống, trầm mặt mắng: “Người chết thèm sao? Tổng cộng có 2 miếng thịt, người còn đoạt của Tước Nhi. Người ta đưa cho Tước Nhi ăn, không phải nuôi một nhà của người. Người không biết xấu hổ như vậy, sau này ngay cả Tước Nhi cũng không được ăn, cho người vui sướng.”

Đỗ Quyên nghe được thập phần ngoài ý muốn, xem ra là nương hiểu.

Phùng Thị đương nhiên hiểu. Nàng không như Hoàng Lão Thực, hồ đồ.

Tuy không biết tại sao nhưng nàng biết Nhậm Tam Hòa sinh khí, hơn nữa còn là từ lần trước Hoàng Lão Thực giúp cha mẹ chồng làm việc.

Nay người ta đã không muốn giúp Hoàng gia, ưu việt đều rơi xuống Lâm gia.

Mỗi ngày Lâm gia đưa thịt đến cũng không quên nói một câu “Đây là cho Tước Nhi ăn”, rõ ràng là không muốn cho bọn họ ăn. Nếu không thì đã dùng cái bát lớn một chút đựng thịt. Nếu bọn họ không mặt không mũi ăn theo, chỉ sợ sau này ngay cả phần của Hoàng Tước Nhi cũng không có.

Cho nên nàng kiên quyết không ăn, cũng không cho Hoàng Lão Thực ăn.

“Hừ hừ!” Nàng cười lạnh thầm nghĩ, “Thế này mới tốt đây! Chỉ cần 2 đứa bé có ăn là được. Lão nương không ăn, cũng không cho các người dính tiện nghi. Mọi người đều không trông cậy vào, rất khỏe mạnh!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bò Đến Cửa Đưa Quả Quả

Hoàng Lão Thực vẫn chưa hiểu ý tứ trong lời của Phùng Thị nhưng ngưng ăn, lại không cam lòng lâu bầu nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với Nhậm huynh đệ?”

Phùng Thị cười lạnh nói: “Chuyện gì xảy ra? Người ta xứng đáng thiếu người sao?”

Hoàng Lão Thực chê cười nói: “Cũng không phải là ý đó. Chỉ là đang tốt lành tự nhiên bỏ mặc mà không biết tại sao, trong lòng không dễ chịu.”

Phùng Thị châm chọc nói: “Là không có thịt ăn nên trong lòng không dễ chịu đi? Không giúp người làm việc trong lòng không dễ chịu đi? Người còn trông cậy vào người ta!”

Hoàng Lão Thực không lên tiếng.

Quả thật người ta không nợ hân, hân không nên trông cậy vào, đành nhận mệnh thôi.

Mấy ngày này, tuy Hoàng đại nương không ghé qua bên đại nhi tử nhưng thường nghe người trong thôn bàn tán, nói Nhậm Tam Hòa lại sản được con gì, ngay cả hươu cũng sản được vài lần.

Tay nghề sản thú của người này qua mặt hết thầy thợ sản của thôn Thanh Tuyền.

Căn cứ tình hình dĩ vãng mà phỏng đoán, Hoàng đại nương cảm thấy khẳng định đại nhi tử được không ít.

Bởi vậy nàng nộ khí không thôi, ra ruộng chất ván đại nhi tử.

Nhìn thấy Hoàng Lão Thực một mình trông lúa mạch, liền hỏi: “Vợ người đâu?”

Hoàng Lão Thực nói vợ lên núi nhặt nấm, đánh hạt dẻ.

Vừa lúc không ở nhà!

Hoàng đại nương sầm mặt chất vấn: “Trong mắt người còn có ta cùng cha người sao?”

Hoàng Lão Thực mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì hết).

Ánh mắt Hoàng đại nương bén nhọn theo dõi hân nói: “Mỗi ngày ăn thịt, người có thể nuốt xuống sao? Người không sợ thiên lôi đánh cho người nghẹn chết?”

Hoàng Lão Thực cau mày nói: “Nương còn nói sao! Ta mỗi ngày ăn thịt chỗ nào? Sau ngày đó giúp nương làm việc, Nhậm huynh đệ đã không giúp ta làm việc, cũng không cho ta con mồi sản được, cũng không cho nương Tước Nhi làm xiêm y, đều cho tên Lâm Đại Đầu kia.”

Trước giờ đều là “Do kiệm nhập xa dễ, do xa nhập kiệm khó” (từ cần kiệm đến xa hoa dễ, từ xa hoa mà phải tiết kiệm khó), hưởng qua một đoạn ngày lành, hân khó có thể quên, bởi vậy trong khẩu khí không tránh khỏi thâm oán.

Hân nói “sau ngày đó giúp nương làm việc” là đường ranh giới thời gian, cũng không có ý khác, nhưng vào tai Hoàng đại nương lại bất đồng —— đây là đang trách nàng!

Tuy căn nguyên đúng là như thế, nhưng nàng không cho là như vậy.

Lại một lần nữa lão thái bà bị đại nhi tử làm cho tức giận đến run run, mắng: “Người còn có mặt mũi nói! Vợ người ai dám chọc vào. Người ta trốn nàng còn không kịp...”

Mắng tới mắng lui, đều nhận định là Phùng Thị không biết làm người, đại nhi tử lại thành thật, cho nên không biết như thế nào đắc tội Nhậm tiểu ca nên người ta mới không tặng con mồi cho bọn họ.

Nhớ tới cái này, nàng đau lòng không thôi.

Người như vậy sao có thể đắc tội chứ!

Bỗng nhiên nàng nhớ tới trong thôn có rất nhiều người đều muốn gả khuê nữ cho Nhậm Tam Hòa, không khỏi động tâm. Cháu gái nhà mẹ đẻ mình, bộ dạng như nước trong veo. Còn có cháu gái nhà mẹ đẻ của con dâu út Phụng Cô cũng không sai. Nếu như có một người được Nhậm tiểu ca coi trọng, không phải sau này hẳn thành thân thích của mình sao?

Lập tức nàng bị ý niệm này nung nấu đến không đứng vững, bỏ mặc đại nhi tử, vội vàng về nhà cùng Phụng Cô thương lượng.

Không nói đến Hoàng đại nương một lòng muốn kết thân cùng Nhậm Tam Hòa, nói về Đỗ Quyên, gần đây rất cao hứng.

Thu hoạch vụ thu qua đi, dân trong thôn trừ bỏ trồng lúa mạch, đồn củi, còn muốn vào núi đi hái hạt dẻ và hạt thông, nhặt nấm v.v.. Phàm có thể ăn đều thu trữ trong nhà như chuột giấu đồng vậy.

Nhìn những thứ kia, Đỗ Quyên đặc biệt vui vẻ.

Những ngày này, Phùng Thị từ trên núi về sớm, mới buổi trưa đã đến nhà.

Vậy mà nàng hái được hơn mười cân hạt dẻ và hạt thông, đều đổ xuống sân trải ra phơi, sau đó cùng Hoàng Tước Nhi thanh lý nấm và những thảo sản khác.

Nấm nhát định phải làm sạch rồi phơi nắng, bằng không tương lai lúc ăn, rửa dễ bị nát.

Đỗ Quyên nhìn đám nấm đại kia, có đỏ sậm, có xám trắng, mỗi cái dù nhỏ nhưng tròn đầy, mềnh rờ ha ha cười, hướng Phùng Thị “A ách” gọi không ngừng.

Phùng Thị thấy vậy cười hỏi: “Muốn xuống dưới?”

Đỗ Quyên không dám gật đầu, bởi vì làm vậy thì quá yêu nghiệt, nên nhìn nàng cười lấy lòng.

Phùng Thị thấy nàng nghiêng đầu nhỏ cười nhìn mình, không đành lòng cự tuyệt, đáp ứng.

Nàng không phải không cho Đỗ Quyên xuống đất, chỉ là nàng phát hiện mặc dù khuê nữ mới mấy tháng tuổi nhưng trước nay không hề quào loạn, bởi vậy trừ bỏ thay tã, xiêm y trên người nàng luôn sạch sẽ. Hơn nữa Đỗ Quyên trắng trẻo, mồm mím, xuất phát từ sự yêu thích cái đẹp bình thường của con người, trước nay nàng không cho Hoàng Tước Nhi để Đỗ Quyên xuống đất.

Nàng liền kêu Hoàng Tước Nhi mang một cái chiếu đan bằng trúc đến, trải trên mặt đất, lại lấy đệm giường từ trong nôi ra trải lên trên chiếu rồi mới đặt Đỗ Quyên lên.

Có người đỡ, Đỗ Quyên đã biết xoay người ngồi, chỉ là không thể ngồi lâu.

Nàng đưa tay cầm cái nấm màu đỏ sậm, miệng hừ hừ “tiểu cô nương hái nấm”, lẩn qua lộn lại xem.

Hoàng Tước Nhi vội vàng đỡ nói: “Không thể ăn!”

Phùng Thị cũng nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, lại thấy nàng không giống những đứa bé khác chút nào, bất lấy gì đó dùng sức bóp thành một đoàn. Nàng cẩn thận dùng hai ngón tay nắm cái nấm, không bóp nó, cũng không bẻ nó, càng miễn bàn không đưa lên miệng, không khỏi rất kinh ngạc.

Nàng đang định nói chuyện, chợt nghe thanh âm của Hoàng Lão Thực từ cửa viện truyền đến, nhiệt tình tiếp đón Nhậm Tam Hòa, gọi hắn đi vào ngồi chơi.

Nhậm Tam Hòa liền đi vào.

Hắn cố ý đến xem Đỗ Quyên.

Ban đầu là bởi vì hắn không yên lòng nàng, muốn âm thầm chiếu cố nàng. Nhưng Đỗ Quyên từng ngày từng ngày lớn lên, một ngày hắn không thấy Đỗ Quyên là nhớ đến hoảng, bởi vậy quyết định cùng Hoàng Lão Thực “nối lại tình xưa”.

Quả nhiên, Đỗ Quyên vừa thấy hắn sẽ cho hắn một khuôn mặt tươi cười.

Nhậm Tam Hòa cảm thấy trái tim đều tan chảy, hoàn toàn không nghe thấy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị tha thiết tiếp đón. Bụng băng ghé đến thì ngồi xuống, bụng nước tới thì nhận lấy uống, vừa hướng Hoàng Tước Nhi nói: “Cẩn thận coi chừng muối muối bỏ nấm đại kia vào miệng.”

Hoàng Tước Nhi tự hào khen: “Sẽ không. Muối muối nghe lời nhất. Ngươi xem, nàng chưa bao giờ làm người bẩn.”

Nhậm Tam Hòa trầm nghĩ, dĩ nhiên rồi, nàng có thể nào giống các người chứ!

Hoàng Lão Thực một lòng muốn làm thân với hần, ra sức khen ngợi khuê nữ mình nhu thuận nghe lời thế nào, lại để cho hần ôm Đỗ Quyên.

Đề nghị này đánh trúng vào lòng Nhậm Tam Hòa, vì thế biết thời biết thế bé Đỗ Quyên dậy, nhẹ nhàng ước lượng, vui sướng cười nói: “Lớn lên rất nhiều. So Lâm Xuân đều không nhẹ.”

Nói đến Lâm Xuân, mọi người bỗng nhiên nghe tiếng tiều oa nhi ngoài cửa viện “A a” kêu to, quay đầu nhìn lại.

Từ chi Lâm Xuân chạm đất, đang vịn cửa bò vào viện.

Hần bò từ nhà qua. Nhìn thấy Đỗ Quyên, cảm thấy đang tới gần mục tiêu, nhất thời hưng phấn la to, hướng Đỗ Quyên phát tay.

Đỗ Quyên cả kinh há to miệng nhỏ, lộ ra hai cái răng sữa vừa mọc.

Đứa nhỏ này, thật đúng là có nghị lực!

Bò qua cửa, Lâm Xuân đang muốn tiếp tục bò vào trong, Hạ Sinh từ phía sau đuổi tới, kéo hai cánh tay hần trở về: “Ngươi lại đến đây bò loạn. Theo ta trở về.”

Lâm Xuân không thuận theo, kêu to lên, nắm chặt cửa không buông tay.

Phùng Thị vội nói: “Hạ Sinh, cho hần đi vào chơi. Chúng ta đều ở đây coi hần, không cần gấp gáp.”

Lâm gia chiếu cố nàng không ít, thường giúp trông coi Đỗ Quyên.

Vốn Hạ Sinh sợ Hoàng gia không có ai chiếu cố đứa bé nên mới lòi đệ đệ về. Lúc này nhìn tình hình trong viện, rất yên lòng, hơn nữa cầu còn không được —— mừng rỡ quăng hần như quăng con ghè, mặc kệ hần đi.

Trước khi đi, hần còn cao giọng nhờ Hoàng Tước Nhi giúp hần chiếu khán đệ đệ. Tước Nhi đáp ứng.

Lâm Xuân được thoát, tứ chi liền chạm đất, nhanh nhẹn leo vào.

Tốc độ bò của hần, tuyệt đối không chậm hơn người đi từ từ.

Mọi người thấy cười ha ha.

Tuy Đỗ Quyên cũng cười nhưng không lấy làm kì, bởi vì nàng thường thấy Lâm Xuân bò.

Lâm Xuân bò đến trước mặt Nhậm Tam Hòa, cái mông nhỏ quệt một cái, một tay chống đỡ, vững vàng đứng lên, từ trong túi trước ngực lấy ra hai viên son tra hồng lớn, nhếch miệng cười đưa cho Đỗ Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lần Đầu Tiên Nói Chuyện Kêu muội Muội

Thì ra hần bò qua là vì đưa son tra cho Đỗ Quyên.

Đây là đại ca hần, Thu Sinh, vừa cho hần. Hần cảm thấy đẹp lại thơm ngọt, liền nghĩ đến Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm động đến sứt sứt —— đứa bé này quá đáng yêu!

Ô ô, thật cảm động!

Nàng có thể tuyệt nam nhân vì nàng tự sát, lại không có cách nào chống cự thằng bé đưa son tra. Không, không thể tính là thằng bé, chỉ có thể tính hài nhi.

Nhìn Lâm Xuân, Nhậm Tam Hòa cũng có chút kinh dị.

Hần nhận lấy son tra, lau sạch sẽ rồi mới đưa cho Đỗ Quyên.

Tay Đỗ Quyên nhỏ, một tay chỉ có thể cầm một cái. Cảm giác này tựa như lúc thành nhân trước đây cầm quả táo nhỏ.

Nàng cười hi hi đưa một trái đến bên miệng, nhẹ nhàng cắn một chút.

Hương vị chua chua ngọt ngọt, rất ngon, nhưng nàng tiêu thụ không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nhíu lại.

Mọi người đều cười, Lâm Xuân cũng cao hứng cười.

Nhậm Tam Hòa thấy hai tay nhỏ của tiểu tử này dính sơn đen như mực, trên áo hắn cũng in 2 cái Ngũ Chi (năm ngón tay), thật buồn cười, hướng Hoàng Tước Nhi kêu lên: “Tước Nhi, lấy cái khăn ướt đến đây, giúp Lâm Xuân lau tay, không thôi hắn làm dơ Đồ Quyên.”

Hoàng Tước Nhi vội vàng vào phòng bếp múc nước, lấy khăn vải.

Lúc này, Lâm Đại Đầu cầm cây đòn gánh đi ngang qua nhà Hoàng gia, nghe tiếng cười nên nhìn vào trong thấy Nhậm Tam Hòa.

Bất giác hắn kinh ngạc, thầm nghĩ sao hắn lại đến Hoàng gia?

Không phải là hắn không thích Hoàng Lão Thực sao!

Lại nhìn kỹ thấy tiểu Lâm Xuân đang đứng bên người Nhậm Tam Hòa.

Hắn vội buông đòn gánh, đi vào sân Hoàng gia, cười nói: “Nhậm huynh đệ sao đến đây? Đến lúc nào? Yêu, Xuân Nhi! người cũng tới rồi? Ai ôm người tới?”

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Con trai của người thật có bản lĩnh, tự bò qua.”

Lâm Đại Đầu ngồi xuống băng ghế nhỏ Hoàng Tước Nhi bưng tới, vừa nhìn nhi tử mắng: “Chỗ nào cũng bò, cũng không ai quản người sao? Hạ Sinh đáng chết này, coi ta về nhà không đánh hắn. Nếu bò xuống nước thì sao đây!”

Phùng Thị vội nói sẽ không, đem chuyện Lâm Xuân đưa sơn tra cho Đồ Quyên nói ra.

Lâm Đại Đầu nhìn nhi tử thở dài, xem ra đời này hắn đã nhận chuẩn Đồ Quyên, nhưng trăm ngàn lần đừng xảy ra sự cố a!

Nghĩ xong, hắn nhìn Đồ Quyên triển khai một nụ cười tự nhận là thập phần hòa ái.

Đồ Quyên quay đầu đi, không nhìn hắn.

Nàng thấy ai đều cười, chỉ là không cười với Đại Đầu bá bá.

Bởi vì nàng nhất định phải làm cho hắn chán ghét nàng, thấy nàng là đau đầu; muốn cho hắn cảm thấy nàng chán ghét hắn, đánh mất tâm tư cầu thân. Có hắn ở đây, nàng thậm chí không vui đùa cùng Lâm Xuân để tránh bị hắn ngộ nhận là nhi tử và nàng “Ở chung hòa thuận”.

Nhưng rõ ràng là chiêu này không có công hiệu gì, căn bản Lâm Đại Đầu không lưu tâm.

Đồ Quyên không biết đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật nàng không biết là mặt mũi nàng không đẹp nhưng rất đáng yêu, nàng lại không kiên nhẫn sắm vai khóc nháo. Lâm Đại Đầu một hán tử thô ráp sao có thể cảm giác ra được nàng có ác ý với hắn?

Cho nên, xem như Đồ Quyên mất công mất sức.

Tâm tính nàng như thế, làm người ác có chút khó khăn.

Lúc này, Hoàng Lão Thực nhìn Lâm Đại Đầu nói: “Ta thấy Xuân Nhi đã biết đi.”

Lâm Đại Đầu cười nói: “Biết đi. Hắn vịn tường có thể đi rất xa.”

Nhậm Tam Hòa lại hỏi: “Biết kêu cha mẹ chưa?”

Lâm Đại Đầu vội khoe khoang nói: “Rất nhanh sẽ biết. Hắn đợi không kịp muốn nói chuyện, cả ngày cô lỗ cô lỗ nói thật dài, chỉ là nghe không hiểu. Đến, Xuân Nhi! gọi 'Cha ——' “

Lâm Xuân nhìn hắn cười hi hi, không lên tiếng.

Lâm Đại Đầu ngóng trông nhi tử gọi cha, bởi vậy bám riết không tha cứ lặp đi lặp lại.

Lâm Xuân nhìn hắn, lại nhìn Đồ Quyên, bỗng nhiên há mồm rõ ràng kêu lên: “Muội muội!”

Mọi người ngẩn ngơ, tiếp đến là tiếng cười ha ha ồn ào.

Ngay cả Đỗ Quyên không muốn lộ khuôn mặt tươi cười trước mặt Lâm Đại Đầu, lúc này cũng nhịn cười không được: “Ha ha ha... Lần đầu tiên mở miệng nói chuyện là gọi bản cô nương. Người làm cha ... quá mất mặt đi!”

Sắc mặt Lâm Đại Đầu quả thật rất khó xem, thờ phỉ phò nhìn Lâm Xuân.

Đưa con trai này, tương lai có thể “cười vợ quên cha mẹ” hay không?

Hoàng Tước Nhi rất cao hứng, vội dạy hắn nói: “Xuân Nhi, gọi 'Đỗ —— Quyên' .”

Lâm Xuân đọc theo nàng: “Đậu —— Tiêm!”

Hắn nghe người ta gọi “Đỗ Quyên” mấy tháng nay, sớm nghe nhiều nên thuộc, rất tự nhiên liền đọc ra, chỉ là phát âm không được chuẩn.

Hoàng Tước Nhi rất vui sướng, khen hắn thông minh.

Lâm Đại Đầu tức giận đến mắng: “Tiểu tử đáng chết này! Còn muốn cha không? Gọi cha!”

Lâm Xuân lúc la lúc lắc đi qua, ha hả cười đánh về phía hắn, chỉ là không gọi.

Hoàng Lão Thực cười đến dậm chân, Nhậm Tam Hòa cười cười liền ngừng, cúi đầu nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên đang ngồi vuốt phẳng trái son tra hồng.

Từ đó về sau, Lâm Xuân thường chạy qua Hoàng gia cách vách.

Đầu tiên là bò tới. Sau này là nghiêng ngả lão đảo, đi vài bước vương chân té lộn mào một cái mới đi tới đây. sau nữa là chạy lại đây, còn chưa tới cửa viện đã hô to: “Đỗ Quyên! Muội muội!”

Nhậm Tam Hòa cùng Hoàng gia khôi phục lui tới, nhưng không hề giống như trước thường đưa con mồi cho Hoàng gia, cũng không hề lấy cớ làm xiêm y tiếp tế Đỗ Quyên.

Trong nháy mắt, đã đến cuối năm.

Bởi vì núi cao cách trở, tuy trong núi bốn mùa rõ ràng, nhưng mùa hạ không nóng, mùa đông ít lạnh, hơn nữa rất ít tuyết rơi. Nhưng có lúc ngoại lệ, năm nay, một trận tuyết lớn kéo dài đến hai mươi chín tháng chạp, dãy núi bị phủ tuyết trắng xóa.

Lúc tuyết lớn phong son, cổ thôn trong núi sâu vừa náo nhiệt lại nhàn nhã.

Náo nhiệt là bởi vì trong núi không người ngoài đi vào, thôn dân liền thăm hết nhà này đến nhà kia, tự đùa tự vui. Nhàn nhã là bởi vì thời tiết này thật sự không có việc gì có thể làm, trừ bỏ ăn uống.

Mọi người đều vây quanh chậu than nói cười, bên người đặt đầy bánh gạo đường, hạt dưa, đậu phộng, hạt dẻ, hạt thông, trái cây, sắc hương đầy đủ.

Đây là điển hình kinh tế nông nghiệp cá thể, hoàn toàn tự cấp tự túc. Đường do chính mình nấu, hạt dưa do chính mình trồng, hạt dẻ là hái trên núi.

Nếu lười một chút hoặc là ngại khó, không muốn khai khẩn chút đất trồng trọt đậu phộng đậu tương, cũng không tại địa đầu canh tác tận dụng triệt để trồng trọt chút hạt dưa, hoa màu, hoặc là không muốn chạy khắp núi đánh hạt dẻ, thì cuối năm trẻ con trong nhà sẽ không có đồ ăn vặt. Dựa vào khung cửa nhìn miệng người khác ăn, đánh mất mặt mũi người lớn.

Lúc ăn cơm, bình thường trên bàn đều có thịt, bởi vì đã giết heo cuối năm.

Bình thường thì thịt heo cần phải muối, muốn bán cũng không có nơi bán.

Nhưng cũng không có nghĩa là được ăn thịt thả cửa. Thịt này phải bảo quản một năm, ăn tiết kiệm đến năm sau. Ngày mùa, quá tiết hoặc có chuyện gì, đều trông cậy vào số thịt này đổi khẩu vị. Nhà nghèo, ruộng đất ít, nhiều miệng ăn, nhiều gia đình còn phải dùng thịt đổi lương thực.

Một nhà Đỗ Quyên qua tất niên tại nhà bà nội.

Bởi vì Phùng Thị không được cha mẹ chồng thích, nên hoàn cảnh rất không tự vị. Người một nhà ném qua bữa cơm đoàn viên rồi đi về, gia gia nài nài cũng không giữ lại.

Sau khi trở về chơi đùa cùng đám nhóc Lâm gia, Đỗ Quyên mới phát giác được chút không khí giao thừa.

Sáng hôm sau, cả nhà lại đến nhà ông bà nội chúc tết.

Trừ bỏ Phụng Cô ngẫu nhiên cùng Phùng Thị nói vài câu, Hoàng đại nương căn bản không để ý tới Phùng thị. Hoàng Tước Nhi cũng không dám nói gì trước mặt ông bà nội. Đại Nữu và Tiểu Bảo cũng không thích chơi với nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy, cả nhà bọn họ ở đây thật chướng mắt. Nếu không mau đi về, cả nhà nhị thúc cũng không được tự nhiên theo.

Phùng Thị kết thúc cấp bậc lễ nghĩa xong, liền lấy có sớ có người đến nhà chúc tết, dẫn Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cáo từ trước, chỉ có một mình Hoàng Lão Thực ở lại.

Hoàng đại nương mắt húng nói: “Bận rộn như vậy sao? Một bữa cơm cũng không ăn. Người ta không hiểu được còn tưởng rằng ta đối xử không tốt với ngươi. Đặt Đỗ Quyên ở đây chơi đi.”

Bộ dạng đứa cháu gái này xinh đẹp còn thích cười. Nàng coi như thích.

Đỗ Quyên vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nghĩ thầm thứ lỗi cháu gái không thể phụng bồi!

Phùng Thị cúi đầu liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, nói: “Đỗ Quyên ngủ. Nàng dậy sớm uống một chút trứng gà, lát nữa phải cùng Đại Đầu tẩu từ thảo sữa uống. Đợi tỉnh còn phải đi đến nhà lý chính chúc tết mẹ nuôi.”

Hoàng đại nương nghe xong không được tự nhiên, tức giận nói: “Đi thì đi đi.”

Hôm nay, hai đứa con nhà lão Đại không ở lại nhà bà nội, có chút như đánh mặt. Nhưng giữ các nàng lại cảm thấy chướng mắt, thật là lưỡng nan.

Lòng Hoàng đại nương bị đè nén, cảm thấy đều do Phùng Thị nháo.

Phùng Thị cũng không cảm giác ra bị ghét bỏ, sau khi ra ngoài ngược lại thở phào một cái. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng bắt đầu thoải mái, bước chân nhẹ nhàng chạy về nhà. Đỗ Quyên nhìn trời cao sáng rõ trước mắt lớn tiếng cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: hào Môn Quý Tộc Thôn Thanh Tuyền

Sau khi trở về, cả nhà Lâm Đại Đầu đi chúc tết gia gia nãi nãi hần —— chính là gia gia nãi nãi Lâm Đại Mãnh. Phùng Thị nhờ vợ Đại Đầu ôm Đỗ Quyên đi chung, “Hôm nay là mừng một, khẳng định nhà bọn họ thật đông người. Lâm tẩu tử, ngươi mang Đỗ Quyên đi cùng. Chờ thêm vài ngày, ta sẽ đi thăm Lâm gia gia và Lâm nãi nãi.”

Vợ Đại Đầu nghĩ cũng phải, đáp ứng.

Lâm gia là nhà giàu, tuổi tác Lâm gia gia và Lâm nãi nãi lại cao, dĩ nhiên hôm nay con cháu sẽ đông cả sảnh đường. Phùng Thị lo lắng không phải không có đạo lý.

Đỗ Quyên sợ Hoàng Tước Nhi ở nhà một mình buồn, lại giờ tiểu kỹ xảo, nháo cho nàng không thể không đi theo, thế này mới bỏ qua.

Đi nhà mẹ nuôi!

Lập tức, Lâm Đại Đầu công Lâm Xuân, vợ hần ôm Đỗ Quyên, trên cánh tay mỗi người còn cầm theo một bao lớn —— đó là quà lễ đầu năm, bước trên con đường nhỏ uốn lượn phủ đầy tuyết hướng vào thôn.

Hoàng Tước Nhi đi bên cạnh vợ Đại Đầu, thỉnh thoảng đùa Đỗ Quyên cười. Lâm Xuân không ngừng kêu “Đỗ Quyên! Đỗ Quyên!”. Thu Sinh và Hạ Sinh đã sớm chạy mất dạng.

Tuy thôn Thanh Tuyền chỉ có chừng trăm gia đình. Bởi vì mỗi nhà đều có sân phơi, mọi người không chen chúc một chỗ, nên phạm vi thôn rất lớn.

Lần đầu tiên Đỗ Quyên đi vào sâu trong cổ thôn. Nhà bà nội chỉ có thể tính là ở bên ngoài.

Nhìn thấy những ngôi nhà gỗ hoặc tường đá, nàng thích mà nói không được.

Sở dĩ thôn Thanh Tuyền được gọi là thôn Thanh Tuyền bởi vì suối nước dồi dào. Ba bước hai chuyển, trong đám tuyết trắng xóa sẽ xuất hiện một con suối nhỏ hơn một mét rộng màu đen. Suối nước róc rách, hai bên là bờ ghềnh bằng đá xanh song song nhau. Người ta lên đá bên bờ thật vững chắc.

Chỉ một hồi công phu, bọn họ đã đi qua ba bốn suối nước như vậy.

Lúc Đỗ Quyên quay tới quay lui nhìn đến choáng váng đầu, cuối cùng nghe thím Lâm nói phía trước chính là vườn sau của nhà mẹ nuôi, có tường đá vây quanh.

Bọn họ đi về phía trước, tai nghe được tiếng nước chảy âm vang, là nhìn thấy một con sông rộng khoảng hai trượng.

Đi dạo dọc theo sông về phía thượng nguồn, liếc mắt trông qua, cách xa không đến nửa dặm có một cái cầu đá bắc qua sông. Trong đám tuyết trắng bám trên cầu, lộ ra vòm cầu ngăm đen. Dưới sông nước lao nhanh. Mùa đông nước cạn, những tảng đá lớn trong lòng sông lộ rõ ra, dòng nước chảy xuôi đập vào đá phát ra tiếng gầm vang dội.

Dọc hai bên bờ sông kín người. Trước cửa nhà gia gia có một bậc thang đá thoai thoải xuống bờ sông, dùng để giặt đồ, đóng gạo rửa rau. Những nhánh cây to bên bờ sông bị tuyết đọng thành những nhánh cây thủy tinh trong suốt.

Đang đánh giá chung quanh, bọn họ quẹo vào cửa viện bên tay trái, mọi người liền bị vây trong âm thanh xôn xao. Thanh âm chúc tết hoà với tiếng trẻ con khóc gọi thúc kêu thăm.

”Tam ca, tam tẩu, sao bây giờ mới đến?”

”Mau vào, gia gia vừa mới hỏi đó.”

”Yêu, Xuân Nhi mặc đồ mới!”

”Đây là... Đỗ Quyên? Ha ha, đại tẩu, người cho khuê nữ đến bái niên!”

... ..

Mất, lỗ tai của Đỗ Quyên đều không đủ dùng. Trước mắt, nhà cửa, phòng ở, vào nhà thấy gia cụ, cùng với tứ đại đồng đường, đều làm cho nàng cảm thấy: nàng đi tới “Hào môn quý tộc” của thôn Thanh Tuyền.

Đây không phải là lời nói đùa, mà là chân chính hào môn.

Vô luận là phòng ốc hay là vật trang hoàng trong nhà đều rất có giá trị, khó so sánh cùng phú hào chân chính, thậm chí còn vượt qua bọn họ.

Nhưng vì sao muốn nói là hào môn thôn Thanh Tuyền?

Bởi vì so sánh với khu nhà cao cấp trong thành, Lâm gia không có sự tráng lệ phú quý. Khắp nơi đều lộ ra vẻ nguyên sơ và mùi xưa cũ, cùng với cỏ thôn trong núi sâu cực kỳ phối hợp.

Về phần nói “quý tộc”, là Đỗ Quyên định vị cho bọn họ.

Ở cổ đại, nhà quý tộc chân chính hẳn là thư hương môn đệ, thi thư gia truyền. Mà nhà Lâm Đại Mãnh lại là tay nghề thủ công dân gian tinh xảo, cũng là nghề gia truyền. Đỗ Quyên cảm thấy bọn họ chính là “quý tộc dân gian”.

Trước hết nói về căn nhà: sân phơi rộng lớn, phía sau hai cây cổ thụ to khoảng hai người ôm mới hết là một gian phòng chính to bằng tám gian, hai tầng lầu. Chân tường do phiến đá lớn màu than chì xây thành, trên mặt có khắc hoa văn nông đậm phong cách dân dã, hoa chim trùng thú đều có. Phía trên là lầu gỗ, ngoại trừ trên nóc bị tuyết đọng che lấp không thấy rõ, lan can song cửa sổ đều điêu khắc hoa, kiểu dáng bất phàm. Sương phòng cũng chính tề giống như vậy.

Quả nhiên tại thôn Thanh Tuyền, thợ mộc và thợ đá quá nổi tiếng!

Sau khi vào nhà nhìn những dụng cụ bằng gỗ thô sắc màu thanh nhã, Đỗ Quyên nuốt nước miếng. Tất cả đều là hàng thượng đẳng, đặc biệt nam mộc chiếm đa số.

Đáng thương Đỗ Quyên cảm thấy mình là người trong thành lại giống như Lưu mỗ mỗ vào nhà đại quan. Đồi trước nàng cũng chưa từng thấy qua nhiều như vậy, gia cụ kiểu cổ xưa tự nhiên, tinh điều tế mại, vừa nhìn là biết không phải vật phẩm.

Phía trên sảnh đường chính không treo tranh, mặt tường khảm một bản đá lớn, trên mặt điêu khắc người, núi, sông trông rất sống động. Giữa phòng là một cái bàn vuông, hai bên trái phải là ghế thái sư phủ da báo.

Mỗi cái bàn ghế trong phòng khách những không có gì là không mang phong cách tự nhiên cổ xưa. Bàn trà và ghế đầu gỗ chạm trổ không theo quy tắc nào. Ngay cả khay trà cũng không ngay ngắn hoặc là hình tròn, mà là dùng rễ cây cắt tạo thành, hoa văn tự nhiên cùng màu gỗ thô. Dựa vào tường phía đông là một cái giường La Hán, phía trên phủ hai tấm da hổ...

Đỗ Quyên không chịu nổi: điền viên sinh hoạt cũng quá Thái Thượng đẳng cấp!

Lúc trước Lâm Đại Đầu cũng không có chém gió. Ba đứa con trai của hắn quả nhiên muốn học thợ mộc, thợ đá và thợ săn, tương lai cuộc sống dễ chịu là nhất định. Đương nhiên tiền đồ còn phải dựa vào tay nghề tinh xảo.

Đỗ Quyên chỉ lo nhìn khắp nơi, về mặt lý kỳ làm mọi người đều cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh đùa nàng nói: “Đỗ Quyên, lần đầu đến nhà mẹ nuôi, ngạc nhiên lắm hả?”

Nghe thế Đỗ Quyên mới chú ý nhìn mọi người: nam nhân lấy Lâm gia gia là chủ, ngồi trên một cái bàn phía Tây uống trà nói chuyện. Nhậm Tam Hòa

cũng ngồi đó đang nhìn nàng. Nhóm phụ nữ tụ tập ở giường La Hán phía đông, đang vây quanh chậu than sưởi ấm. Lâm nãi nãi ngồi ở trên giường, đám nhỏ đều như khi ở trên giường đùa nháo.

Vợ Đại Đầu cũng thả Đỗ Quyên lên giường chơi cùng những đứa bé khác.

Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh nhau đến nảy sinh giao tình, nay rất thân thiết.

Hắn giống như một tiểu chủ nhân, đối với Lâm Xuân và Đỗ Quyên nói: “Xuân Nhi, Đỗ Quyên, mau dập đầu với thái gia, thái nãi nãi, nhận lì xì.”

Lâm Đại Đầu kêu con trai dập đầu với gia gia nãi nãi.

Lâm Xuân tự mình cúi đầu, cảm hồng bao xong, lập tức dạy Đỗ Quyên cúi đầu. Sợ nàng không làm, còn tận tâm tận lực làm mẫu mấy lần, kêu nàng bắt chước mình.

Vui vẻ náo nhiệt như thế mới là năm mới ở nông thôn nha!

Đỗ Quyên cực kỳ vui mừng, dứt khoát quên mất tuổi thật trong lòng của mình, rất chân chó dựa vào giường La Hán, đối với Lâm nãi nãi lạy ba lần; lại cách không đối với Lâm gia gia chấp tay ôm quyền, làm động tác “Chúc mừng phát tài”, cười thật sáng lạn!

Dập đầu với lão nhân gia hơn chín mươi tuổi là phải rồi.

Nhưng nàng mới hơn chín tháng, còn chưa biết đi, cử động này làm mọi người ồ lên. Mọi người đều nhìn như xem xiếc vậy, đều vây quanh, hiếm lạ vừa sờ, lại ôm, rồi đùa nàng, cười không ngừng.

Lâm nãi nãi an tường cười, xoay người mở một cái bách bảo tương màu đỏ sậm bên người, lấy ra một cái khoá trường mệnh bằng vàng, chăm chăm tự mình giúp nàng đeo vào cổ.

Khóa vàng lủng lẳng trước ngực, Đỗ Quyên cảm thấy nặng nề.

Nàng cảm lấy nhìn nhìn, nghĩ rằng có phải quá quý trọng không?

Thấy mọi người đều hài hước nhìn nàng, coi nàng muốn thế nào. Nàng nghĩ, cự tuyệt cũng cần thích hợp, vì thế nhìn khắp nơi.

Chợt thấy bên người Lâm nãi nãi có một miếng gỗ chạm khắc, là một con trâu. Bởi vì thuận thế gỗ mà hình thành nên một chân sau của con trâu có chút nghiêng lệch, phảng phất như một cước dẫm vào lấy lợi, đang cố gắng rút chân lên.

Nàng vội đem khóa vàng từ trên cổ xuống, còn đưa cho Lâm nãi nãi, lại đưa tay lấy con trâu gỗ, ôm trước ngực, sau đó cười híp mắt nhìn lão nhân gia, giống như đang nói “Ta muốn cái này có được hay không?”, bộ dáng như đang chờ đợi quyết định.

Đỗ Quyên thừa nhận mình kiến thức hạn hẹp.

Con trâu gỗ chạm khắc kia thật là một tác phẩm nghệ thuật. Nếu ở kiếp trước so với khóa vàng đáng giá hơn.

Nhưng tại đây chắc là không.

Gia cụ và vật trang trí của Lâm gia đều làm bằng gỗ, ngay cả cái giá gỗ treo quần áo cũng có một phong cách riêng. Cửu Nhi càng cố cảm ra thật nhiều món đồ chơi bằng gỗ ra cho Lâm Xuân chơi. Đỗ Quyên nhìn thấy chảy nước miếng.

Vợ Đại Mãnh kinh ngạc cười nói: “Nàng không cần khóa vàng, muốn cái này?”

Bên kia Lâm gia gia đập bàn, lớn tiếng nói: “Tốt! Đó là ta lúc còn trẻ làm giường La Hán này, ta dùng gỗ hương nam làm bàn trà, phía dưới có một khúc cây ta thấy có chút giống trâu, nên phí chút tâm tư làm cho cha Đại Mãnh chơi.”

Nhưng là đồ cổ? Còn có lai lịch.

Đỗ Quyên cuống quýt buông trâu xuống, ngượng ngùng lấy.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Giáo Dục Từ Khi Còn Bé

Lâm nãi nãi lại hiểu lầm, vội đem cầm con trâu gỗ nhét vào trong ngực Đỗ Quyên, rồi hướng lão già sáng giọng: “Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì? Xem,

đọa đến con bé. Một cái rẽ cây quèn này còn là khúc đuôi, cũng đáng giá cho người lái nhai nhấc.”

Lâm gia gia sáng lạng cười nói: “Ta muốn đưa nàng, dĩ nhiên muốn nói lai lịch của nó.”

Lâm Đại Mạnh cười nói: “Gia gia, người nói Đỗ Quyên cũng không hiểu.”

Lâm gia gia nói: “Nàng có thể xem hiểu là đã mạnh hơn người. Thật là đứa bé ngoan. Bà già, khóa vàng cũng cho nàng.” Rồi nhìn vợ Đại Mạnh nói: “Cháu dâu, nhặt mấy món đồ chơi cho khuê nữ người mang về nhà. Trẻ con đều thích đồ chơi.”

Đỗ Quyên nghe được tâm hoa nộ phóng, liễu chết cũng không chịu lấy khóa vàng.

Bằng trực giác, nàng cảm thấy cầm khoá vàng này về nhà khẳng định rước lấy phiền toái.

Mọi người chắc chắn lấy làm kỳ.

Mất Nhậm Tam Hòa càng lộ ra dị sắc, liền hỏi trong núi này nhiều nam mộc, hay có tơ vàng nam mộc hay không.

Lâm Đại Mạnh nói: “Hiện tại không có. Nếu muốn thì phải vào sâu trong rừng già tìm.”

Lâm gia gia giải thích: “Mấy chục năm trước bắt đầu có rất nhiều người ngoài núi vào thu tơ vàng nam mộc, chỉ rất nhiều tiền chuyên chở ra ngoài. Sau này hoàng gia được tin tức, phái người vào chặt rất nhiều, nói trừ bỏ hoàng gia, người tầm thường đều được dùng tơ vàng nam mộc. Ban đầu nhà chúng ta có không ít nhưng đều bị lấy đi. Trên núi cây trưởng thành bị chặt càng ít đi. Rừng sâu núi thẳm có thể còn, cũng không dễ dàng mang ra.”

Mọi người liền chuyển qua đề tài cây cối.

Tâm tình Đỗ Quyên hết sức tốt, dọc theo giường La Hán leo một vòng, tỉ mỉ quan sát, thầm nghĩ làm sao có thể làm được tỉ mỉ như vậy?

Lâm Xuân gọi nàng: “Đỗ Quyên, đến chơi.”

Cửu Nhi cũng đi lại, dùng sức ôm nàng vào giữa, cho nàng chơi chung với bọn họ.

Đỗ Quyên nghĩ rằng nhập gia tùy tục. Bây giờ mình vẫn là hài nhi còn bú sữa thì phải có bộ dáng của hài nhi. Cho dù ở kiếp trước, nàng rất hoạt bát mà không phải là văn tĩnh. Cho nên, cùng tiểu oa nhi chơi, nàng không cảm thấy mình ngượng thẹn chút nào.

Cửu Nhi và Lâm Xuân tự cho là chơi với muội muội, mà Đỗ Quyên lại nghĩ, giáo dục phải bắt đầu từ bé. Từ giờ trở đi, phải dạy dỗ hai tiểu tử này thật tốt, báo đại ân của Lâm gia đối với nàng.

Thật sự là đại ân!

Nếu tính kỹ, nàng gần như là do Lâm gia nuôi lớn, mà không phải là Hoàng gia.

Hiện tại thím Lâm không chỉ cho nàng bú sữa, ngay cả lược trứng cũng làm thêm một cái, lúc dứt cho Lâm Xuân thuận tiện dứt cho nàng vài hóp, bởi vì Lâm Xuân đã cai sữa. Lâm Đại Đầu thấy cũng không nhân tiện, điều này làm cho Đỗ Quyên thật bất ngờ.

Lập tức, Đỗ Quyên liền ngồi ở trên giường chơi cùng đám trẻ. Đồ chơi làm bằng gỗ nào là heo, chó cùng tiểu đao kiếm.

Cửu Nhi và Lâm Xuân rốt cuộc là tâm tính trẻ con. Mới chơi một hồi đã vì một con chó cãi nhau, thậm chí động thủ đánh nhau.

Đỗ Quyên vội giơ một tay quào nắm cổ tay hai người, quệt mồ hôi kêu “a” một tiếng.

Lâm Xuân vội vàng không động, Cửu Nhi thấy Lâm Xuân dừng lại cũng ngừng lại.

Đỗ Quyên liền buông tay ra, cầm chó đưa cho Cửu Nhi. Cửu Nhi lập tức cười đắc ý. Đỗ Quyên lại cầm lên một cây đao đưa cho Lâm Xuân.

Không phải nàng bắt công. Đây là nhà Cửu Nhi, đương nhiên phải để người ta chơi trước.

Sợ Lâm Xuân ăn giấm, nàng sờ sờ tay hán bày tỏ an ủi, vừa cười vừa “Àn a a” với hán, đại ý là ở nhà người ta, phải hiểu được nhường nhịn.

Lâm Xuân không cần nghe hiểu, chỉ thấy Đỗ Quyên cười với hán, lại lấy đao cho hán chơi, hán liền không thèm chó trên tay Cửu Nhi, vui vẻ chơi với đao. Một trận thuốc súng bị diệt trong vô hình.

Hai người bọn họ không tranh, những đứa bé khác cũng đều hòa thuận, cho cái gì chơi cái đó.

Cửu Nhi giống cha hán, thỉnh thoảng hô quát phân công, nghiêm nhiên cầm đầu đám trẻ. Tuy Lâm Xuân không nhiều lời như vậy, lại rất có chủ ý, hai người sai sử oa nhi thỏa đáng.

Chơi một lúc, Đỗ Quyên hoán đổi đồ chơi trên tay hai người.

Cái này Cừ Nhi và Lâm Xuân đều hiểu. Cừ Nhi hưng phấn nói: “Ta chơi, Xuân Nhi chơi. Đỗ Quyên, ngươi không chơi?”

Đỗ Quyên chỉ cười, cũng không thèm để ý.

Cừ Nhi chợt nhớ tới cái gì, trượt xuống giường La Hán, kéo lý chính gia gia đi vào trong phòng phía đông.

Một hồi công phu, Lâm lý chính xách một cái giỏ lớn ra, nhấc ngay chỗ trống trên giường La Hán, “hoa” một tiếng đổ ra một đồng đồ chơi, từ bàn ghế đến bát đĩa cục đá, cái gì cần có đều có.

Đỗ Quyên nhìn không chớp mắt.

Cái bàn tròn nhỏ kia đường kính chỉ có nửa thước rộng, chân bàn cong cong hình vòng cung, cho Đỗ Quyên làm ghế nhỏ vừa đúng. Bàn lớn như vậy, có thể nghĩ được ghế đầu thể nào bỏ túi được, vừa lung linh lại tinh xảo. Còn có thùng tắm nhỏ, gáo múc nước, chén nhỏ, muống nhỏ, chiếc đĩa nhỏ, thậm chí còn có cái cuốc nhỏ và xe trượt tuyết, không gì không đẹp. Còn có đá da cạp và đá đỏ sậm như máu nhạt được từ dưới sông, cùng với những đầu gỗ thừa chế ra đủ loại hình dạng...

Cừ Nhi nhiệt tâm nhìn Đỗ Quyên cười nói: “Đỗ Quyên, đều cho ngươi chơi.”

Vừa nghe lời này, Đỗ Quyên rất không có tiết tháo ôm lấy cái bàn nhỏ không buông.

Cái bàn màu vàng sẫm, hoa văn tự nhiên, sắc màu thanh nhã, cũng không biết làm từ gỗ gì, thật là đáng yêu đến chết người.

Thấy Đỗ Quyên thích như vậy, Lâm Xuân vội cầm một cái ghế nhỏ đưa cho nàng.

Muốn ôm cũng không hết a!

Đỗ Quyên lưu luyến không nỡ buông bàn nhỏ, đặt ở chính giữa, lại đem ghế nhỏ đặt kế bên, đem chén nhỏ để lên bàn, cùng đám nhỏ chơi làm nhà, uống tiệc rượu. Đem đá cuội bỏ vào trong bát, giả làm động tác ăn, bộ dáng rất gọn gàng.

Đám trẻ ồn ào học theo, còn giết heo giết chó nấu cơm, chơi đến bất diệt nhạc hồ.

Tiếp, Đỗ Quyên lại dạy bọn hần dùng khối gỗ xây nhà, đắp tường, bắc cầu, nghĩ ra các loại đa dạng để dẫn dắt bọn họ tự phát minh.

Nàng không cần lên tiếng, luôn làm trước một lần, sau đó nhìn về phía Cừ Nhi và Lâm Xuân.

Hai đứa bé bắt đầu tranh nhau bắt chước trước.

Chỉ cần học đúng, Đỗ Quyên liền cười híp mắt vỗ tay. Nếu là không đúng, Đỗ Quyên đã giúp bọn họ sửa cho đúng. Bị đẩy đồ thì cho bọn họ làm lại một lần nữa.

Cừ Nhi và Lâm Xuân tập trung tinh thần chơi, không kiềm hãm được kêu to:

”Đỗ Quyên, nhìn ta làm.”

”Đỗ Quyên, xây tốt rồi!”

”Đỗ Quyên, giống hay không?”

”Đỗ Quyên, xem cái này.”

...

Dẫn tới đám trẻ đều đi theo kêu “Đỗ Quyên” “Đậu Tiêm” hoặc là “Đậu Quyên”, đủ loại.

Đám nhỏ chơi mệt mỏi, Cừ Nhi lại lấy trái cây ăn, cũng lấy một trái cho Đỗ Quyên.

Lâm Xuân được nương dặn dò qua, vội cầm hần lại nói: “Muội muội còn nhỏ, không ăn được.”

Cừ Nhi nghĩ nghĩ, vội dùng sức ăn nhai thành bột, ghé miệng để sát vào Đỗ Quyên, muốn nhè ra chút cho nàng, bởi vì tiểu thẩm của hần dứt cho tiểu đệ đệ như thế.

Đỗ Quyên vội vàng dùng tay ngăn trở, xoay mặt trốn qua một bên, vừa kêu to kháng nghị.

Cừ Nhi cho rằng nàng không thích ăn cái này, tự mình nuốt, lại đổi bốc đậu phộng đến bóc vỏ.

Ở đây, mọi người ăn vỏ trái cây, vỏ hạt dưa đều tiện tay ném xuống đất, đợi khách nhân đi lại quét thành một đồng, dùng ki hốt rác hốt đồ đi.

Đám trẻ cũng học theo, tùy tay ném vỏ rác, vứt đầy trên giường La Hán.

Đỗ Quyên đau lòng miếng da hổ kia, thầm nghĩ dù cha người là thợ săn, cũng không chịu nổi người hư hỏng đập như vậy. Người cho là lão hổ dễ đối phó như mèo sao?

Nàng quyết định muốn sửa thói xấu này của bọn họ, nên nhặt vỏ đậu phộng vỏ hạt dẻ ném xuống đất, lại kéo Lâm Xuân cũng nhặt, vừa càn Cừ Nhi ném vỏ đậu phộng trên giường, còn vỗ nhẹ vào tay hắn, chu môi làm biểu tình không thích.

Lâm nãi nãi luôn ở bên cạnh trông coi đám trẻ, sớm bị hành động của nàng làm cho sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hạnh Phúc Cả Đời

Một lần thấy Lâm gia gia nhìn về phía bên này, nàng lặng lẽ chỉ chỉ vào Đỗ Quyên.

Lâm gia gia cũng âm thầm ngưng thần nhìn lại.

Thấy Đỗ Quyên bày rất nhiều kiểu chơi cho đám nhỏ, còn phối hợp hoà giải bọn họ cãi nhau, không cho bọn họ đem vỏ rác trên giường, cũng há hốc miệng ngạc nhiên.

Hai lão nhân tính sống gần trăm năm vừa mê hoặc vừa khiếp sợ.

Đúng lúc này, Đỗ Quyên thấy một đứa bé khoảng một tuổi đang chơi, bỗng nhiên không động đậy, phảng phất như đang tập trung lực chú ý nghe cái gì.

Nàng giật mình, tình hình này quá quen thuộc!

Ánh mắt dời xuống, quả nhiên phát hiện tiểu tử này trần truồng không mặc tã, tiểu tước nhi đang phun nước ra ngoài.

Nàng quát to một tiếng, nắm một mảnh vải bên cạnh chặn lại.

Bị nàng gọi như vậy, lại bị dè, đứa bé đang tiểu tiện bị dọa sợ đến mức nhẹn tiểu, ngạc nhiên nhìn Đỗ Quyên, lại cúi đầu nhìn mảnh vải ngay ở đứng quần của mình, “oa oa” khóc lên.

Đỗ Quyên thầm nghĩ, người còn không biết xấu hổ khóc. Nếu đi tiểu tưới trên tấm da hổ thì phải làm sao đây? Người làm nương cũng thật là, đứa nhỏ nhỏ như vậy, sao có thể không mặc tã chứ!

Lâm Xuân vội kéo tay Đỗ Quyên ra, phòng bị nhìn đứa bé kia.

Cừ Nhi sầm mặt quát: “Quý khóc nhè! Đừng khóc!”

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm nãi nãi cũng không thấy rõ Đỗ Quyên làm cái gì, bởi vậy tiến lên kéo mảnh vải ra nhìn, phía trên có dấu vết bị ướt, nói: “Yêu, đã tiểu rồi!”

Nàng kinh dị liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, vội ôm lấy đứa bé xuống giường đưa đi tiểu.

Nghe tiếng khóc, hai phụ nữ đang nấu cơm trưa trong phòng bếp đi ra.

Lâm lý chính nhìn một trong hai người quát: “Nhà Lão Ngũ, người bị mê sảng hả? Bát Cân cũng không mặc tã, làm ướt tấm da hổ của nãi nãi người thì sao?”

Một phụ nữ xấu hổ cười tiến lên phía trước nói: “Ta có mang theo tã đến. Lúc này hắn không chịu mặc, ta định đợi một lát sẽ dỗ hắn. Nào ngờ vội vã nên quên.”

Nói xong, tìm tã khắp giường.

Cừ Nhi dùng hai ngón tay kẹp miếng vải Đỗ Quyên dùng để chặn đứa bé kia lại, nói: “Ngũ thẩm, là cái này?”

Nàng cười nói: “Ái dà, chính là cái này!”

Lâm nãi nãi đã trở lại, trả Bát Cân lại cho nàng thu thập, rồi kể lại hành động của Đỗ Quyên ngăn Bát Cân đi tiểu lại. Mọi người nghe xong kinh ngạc và cười.

Vợ Đại Mãnh cũng đi ra, ở thất lưng còn đeo tạp dề, mừng rỡ ôm lấy Đỗ Quyên, hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Khuê nữ của ta rất thông minh.”

Cửu Nhi đứng ở trên giường hô to: “Nương, cho ta hôn một cái! Ta cũng muốn hôn một cái!”

Đỗ Quyên nghe xong nhất thời súp mặt, cúi đầu vào ngực mẹ nuôi.

Mọi người đều cười ồ vui vẻ.

Náo loạn một phen, mẹ nuôi nói com đã sẵn sàng, kêu người thu thập bàn dọn com. Mọi người đều bận rộn, Đỗ Quyên lại bị vứt xuống giường La Hán.

Nàng chợt thấy mót tiểu, vội nhìn Hoàng Tước Nhi “Hu, hu” kêu lên.

Hoàng Tước Nhi luôn ở bên giường, vừa sưởi ấm ăn hạt dưa, vừa nghe Thủy Tú và mấy bé gái nói chuyện. Có khi nhìn sang muội muội, thấy nàng không có việc gì mới lại quay đầu nghe người ta nói cười.

Lúc này nàng nghe tiếng kêu, vội vàng đứng dậy nhìn quanh, tìm người đưa muội muội đi tiểu.

Lâm nãi nãi thấy hỏi: “Tước Nhi, làm sao vậy?”

Hoàng Tước Nhi vội chỉ vào Đỗ Quyên nói: “Muội muội muốn đi tiểu.”

Lâm nãi nãi kinh ngạc nói: “Sao ngươi biết được nàng muốn đi tiểu?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Muội muội gọi như vậy là muốn đi tiểu.”

Kỳ thật, Đỗ Quyên muốn nói “xuyết xuyết”, nhưng không nói rõ được nên biến thành “vụt vụt”. Sau vài lần Hoàng Tước Nhi có kinh nghiệm, từ đó nàng vừa gọi như vậy là biết nàng muốn đi tiểu hoặc là đi cầu. Bởi vì nàng còn quá nhỏ, không dám ôm muội muội đi tiểu.

Vợ Đại Mãnh cũng nghe thấy được, vội bước tới thất kinh hỏi: “Đậu Quyên không đi tiểu vào tã sao? Buổi tối cũng không đái dầm? Còn bỏ tã?”

Hoàng Tước Nhi đầy tự hào nói: “Buổi tối thì kêu to một hồi. Ban ngày muội muội chưa bao giờ đi tiểu vào tã, biết kêu người. Không cần giặt tã.”

Tũ tã chỉ để ngửa vụn nhát mà thôi.

Vợ Đại Mãnh nhìn tiểu nhi từ vỗ tay nói: “Cửu Nhi, ngươi nghe thấy chưa? Ngươi đã ba tuổi còn đái dầm. Muội muội nhỏ như vậy đi tiểu đã biết kêu người.” Vừa nói vừa tới ôm Đỗ Quyên, “Ta ôm nàng đi ra ngoài.”

Cửu Nhi nhất thời đỏ mặt, cá giận: “Tối qua ta không tiểu!”

Lâm Xuân cười hi hi nhìn đường ca nói: “Ta không đái dầm.”

Cửu Nhi cứng miệng không nói lời nào, rõ ràng là không đủ lòng tin.

Tối qua hẳn không đái dầm, nhưng tối hôm trước, tối hôm trước trước nữa, hẳn đều đái dầm, bởi vậy không dám cùng Lâm Xuân so.

Lâm nãi nãi ở bên cạnh ngăn vợ Đại Mãnh lại nói: “Sao ra bên ngoài chứ? Bên ngoài lạnh như vậy sẽ đông lạnh đứa bé. Ngươi bận ngươi cứ đi, ta đưa đi.”

Nói xong xuống giường, ôm lấy Đỗ Quyên run rẩy đi ra phía sau.

Cửu Nhi và Lâm Xuân đều muốn đi theo.

Lâm nãi nãi nhìn 2 đứa chất trai, mỉm cười nói: “Đỗ Quyên là con gái, các ngươi là con trai, lúc đi tiểu không thể nhìn.”

Hai bé trai nhìn nhau, lần đầu suy tư vấn đề nam nữ hữu biệt.

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực cười.

Lâm nãi nãi một đường cúi đầu chăm chú nhìn nàng, đi vào căn phòng phía sau, là một gian phòng ngủ.

Đỗ Quyên lại nhìn thẳng mắt: bộ giường rộng lớn có hoa văn trang trí phức tạp, phong phú kiểu cổ xưa; Còn có các loại thùng, đều mang phong vị cổ xưa. Nàng gần như có thể khẳng định, đây là phòng của Lâm gia gia và Lâm nãi nãi.

Lâm nãi nãi ôm nàng đi vào hành lang được vây kín phía sau bộ giường, nơi đó có cái bồn cầu. Lão nhân gia khom lưng giờ nấp bồn cầu lên, nâng hai chân Đỗ Quyên lên, đưa cái mông nhỏ của nàng nhắm ngay bồn cầu, miệng “xuyết xuyết”.

Đỗ Quyên vừa đi tiểu, vừa quay đầu nhìn cái giường, trong lòng tràn đầy hăm mộ.

Không biết Lâm nãi nãi có cảm nhận được sự hạnh phúc của mình không, nhưng Đỗ Quyên cảm thấy nàng ở trong núi sâu cả đời bình thản, không chỉ con cháu cả sảnh đường, hơn nữa phúc thọ lâu dài, đáng giá!

Có nhiều người phú quý nhưng chưa chắc tiêu dao tự tại như nàng vậy.

Đội Lý Đôn tới, nàng cũng muốn cuộc sống như vậy!

Tiểu xong, Lâm nãi nãi ôm nàng đi quanh phòng, tựa hồ biết nàng thích xem gia cụ cổ. Như hiện vật quý vậy, đem thùng đều mở ra cho nàng xem.

Những đồ gia cụ kia, vẻ ngoài đại khí, nhưng những chi tiết đều khéo léo tinh xảo. Ngăn kéo nhỏ, ngăn ngăn, mọi thứ đều có đường nét độc đáo, hợp quy tắc có thể giấu một ít vật. Bên trong cũng quả thật có giấu rất nhiều vật nhỏ, không thiếu châu ngọc bảo thạch.

Đỗ Quyên phát hiện, Lâm gia thật có tiền.

Không chỉ vì ở trong núi sâu, gỗ đã đều không tốn tiền, lại có tay nghề gia truyền, cho nên mới mua sắm chuẩn bị gia sản như vậy. Tài phú Lâm gia là ẩ sâu.

Cũng đúng, vàng bạc trong núi là vô dụng.

Ở trước bàn trang điểm, Đỗ Quyên nhìn thấy vài cây lược gỗ trong ngăn kéo, đặc biệt khéo léo, liền ghé sát vào nhìn kỹ.

Lâm nãi nãi lập tức cầm lấy một cây lược đưa cho nàng.

Nàng quan sát phát hiện cô gái nhỏ này không thêm đề ý những thứ khác, duy chỉ có hứng thú với đồ bằng gỗ, thạch điều gì đó, “Lược này là lúc thái gia gia còn trẻ, học thợ mộc mới xuất sư làm riêng cho thái nãi nãi. Thái nãi nãi dùng hơn tám mươi năm. Hôm nay đưa cho ngươi.”

Nàng cười thập phần hòa ái hiền lành.

Đỗ Quyên vội đẩy ra, trên mặt hiện ra vẻ ngượng ngùng.

Lược này tương đương vật đính ước của lão thái thái, sao nàng có thể nhận?

Hối hận không nên nhìn chăm chăm nó, bị lão nhân tinh nhìn ra tâm tư.

Lâm nãi nãi cảm thấy vô cùng thú vị, nhỏ giọng nói với nàng: “Ngươi không phải là khuê nữ của cháu dâu ta sao? Thái nãi nãi cho ngươi cái này, cũng là nên. Ta đỡ phải tìm thứ khác.”

Nói xong, cứng rắn nhét vào trong áo nhỏ của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không dám quá chống đối, vì lúc này quả thật nàng biểu hiện sự thích thú rõ rệt, nếu như cố chống đối, người ta sẽ ngạc nhiên.

Một đứa bé còn bú sữa mà có tâm tư như vậy, không kỳ quái sao?

Bên ngoài, mẹ nuôi kêu ăn cơm, Lâm nãi nãi mới đóng gương, ôm Đỗ Quyên đi ra ngoài.

Người Lâm gia đông đúc, cơm buổi trưa ước chừng bày bốn bàn lớn.

Nam nhân hai bàn, nữ nhân một bàn, con nít một bàn, đều chen lẫn nhau ngồi.

Rau quả tự nhiên không cần so, gần như trong núi này có thể có. Nhưng có thể ăn đặc sản món ăn thôn quê thì có thể thấy trên bàn cơm ở đây.

Vợ Đại Đầu lấy canh thịt trộn cơm muốn dứt Lâm Xuân và Đỗ Quyên.

Lâm nãi nãi cản lại nói: “Đề Đỗ Quyên ăn cùng ta. Đừng dứt tùm lum thứ cho nàng. Đứa bé quá nhỏ, chịu không nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Trong Ổ Gà Bay Ra Kim Phượng Hoàng

Đang nói chuyện, có một phụ nữ bụng tới một chiếc bàn thấp, đặt trên giường La Hán, vợ Đại Mãnh vợ liền bày đồ ăn lên trên.

Com là cháo được nấu đặc sệt thơm nồng; bốn chén nhỏ thức ăn chay: một chén măng trúc, một chén măng hấp, một chén bạch ngọc đậu hủ, một chén củ cải trắng hầm.

Dọn xong, các cháu dâu mới ăn com.

Lúc này Lâm gia gia cũng đi tới, cùng Lâm nãi nãi ngồi hai bên cái bàn thấp.

Cuối cùng Đỗ Quyên biết vì sao lão nhân gia trường thọ như vậy.

Trên bàn đủ loại thịt, bọn họ chỉ ăn cái này, thật đúng là thanh đạm quả dục.

Lâm nãi nãi múc một chén nhỏ cháo tự mình đút cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ăn vào miệng mới phát hiện, gạo này thật thơm.

Ân, ăn ngon!

Lâm gia gia vừa ăn, vừa cười híp mắt nhìn Đỗ Quyên.

Chẳng biết tại sao, Đỗ Quyên bị hấn nhìn trong lòng có chút sợ hãi.

Mặt hấn đầy nếp nhăn, mí mắt sụp xuống khiến cho hai mắt thành một khe hở. Trong kẽ hở kia lộ ra ánh sáng không đục ngầu mà thực ôn nhuận trong trẻo. Răng rơi không ít, môi có chút móm, đây cũng là lý do hấn ăn cháo.

Thấy Đỗ Quyên đề phòng nhìn hấn, lão nhân tinh cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Đỗ Quyên đầu dảm gật đầu, triển khai một khuôn mặt tươi cười với hấn.

Lâm gia gia và Lâm nãi nãi nhìn nhau, ý vị thâm trường cười.

Su khi Lâm gia ăn com trưa xong, lại chơi một chút thẳng đến lúc ăn com tối, một nhà Lâm Đại Đầu mới cáo từ.

Khi đi, Cừ Nhi không nở rời Lâm Xuân và Đỗ Quyên, nháo không cho đi.

Mọi người khuyên can mãi, bảo ngày mai sẽ đến nhà Đại Đầu thúc mới dỗ được hấn.

Cừ Nhi đưa không ít đồ chơi của mình cho Đỗ Quyên, trong đó có bộ bàn nhỏ kia.

Đỗ Quyên rất không có tiết tháo nhận, lý do là không thể tổn thương hữu ái chi tâm (lòng yêu thương) hồn nhiên của trẻ con. Về phần nhân tình này, nàng cảm thấy, chớ nàng lớn lên một chút, nhất định có thể làm ra món gì đó mà Cừ Nhi chưa thấy qua cho hấn.

Mẹ nuôi cho Đỗ Quyên hai bộ xiêm y cùng một ít đường và điểm tâm.

Một bộ là áo da cáo nhỏ màu phấn hồng bên trong lót lụa đỏ, mũ trùm đầu, phía dưới là quần cùng màu. Một bộ khác là gấm đoàn phúc màu đỏ sậm, cũng là lông cáo hồng.

Da lông là của Nhậm Tam Hòa săn năm trước, tổng cộng ba con cáo đỏ, một đầu gấu trắng, da lông và thịt đều đưa cho nhà Lâm Đại Mãnh. Hấn có ý ủy thác vợ Đại Mãnh làm cho Đỗ Quyên hai kiện áo khoác, ám chỉ nói nếu giao cho Phùng thị, sợ là không giữ lại được.

Vợ Đại Mãnh lấy hai mảnh vải tốt may lót, làm hai bộ xiêm y.

Đỗ Quyên không vui vẻ, âm thầm kêu khổ: xiêm y này quá đập vào mắt người ta!

Lâm gia có tiền mà còn khiêm tốn như thế, cũng không có mặc lạng la tơ lụa. Hoàng gia nghèo khó như vậy, nàng lại ăn mặc rực rỡ là biết sẽ chọc phiền toái.

Nhưng là, mẹ nuôi trực tiếp giao cho vợ Đại Đầu, nàng cũng không có biện pháp nào.

Nàng không biết, Lâm gia không có ý khiêm tốn, mà là không cần thiết.

Lâm gia không có nô bộc. Nam nữ đều làm việc, nếu mặc như thế làm sao làm việc được? Cho nên, đàn ông Lâm gia chỉ mặc vải thô; đàn bà tốt hơn một chút một chút, ngày lễ ngày tết hoặc thăm người thân thì cũng có mấy kiện xiêm y bằng lụa màu sang; con nít chạy loạn khắp nơi, ăn mặc giống như những đứa trẻ khác trong thôn.

Dùng cẩm đoàn phúc làm quần áo cho Đỗ Quyên, thật ra là mua cho hai lão nhân vào dịp mừng đại thọ 90 của Lâm nãi nãi. Thừa chút đầu vải, Đại Mãnh vợ nhận lễ trọng của Nhậm Tam Hòa, hơn nữa nàng cũng thích Đỗ Quyên, nên làm cho nàng.

Về nhà, Phùng Thị nhìn thấy xiêm y thật giắt mình nhưng không tỏ vẻ gì.

Vợ Đại Mãnh đưa, bà bà có thêm cũng không dám lấy.

Mấy ngày kế tiếp, người trong thôn chúc tết lẫn nhau. Có người ra ngoài ăn một hai bữa cơm, cũng mời người ta tới ăn cơm.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi không đi ra ngoài, đều để Hoàng Lão Thực đi.

Không sao cả, thức ăn mừng năm mới phong phú hơn bình thường, bởi vậy Hoàng Tước Nhi thập phần vui sướng. Lúc mặt trời lên, nàng mang một cái ghế ra, cùng Phùng Thị ngồi bên ngoài phơi nắng, vừa chơi đùa với Đỗ Quyên.

Thấy tiếng cười của hai khuê nữ không ngừng, Phùng Thị cũng ôn nhu rất nhiều. Rảnh rỗi thì cầm lược giúp Hoàng Tước Nhi chải đầu, dùng vải thừa thắt cái nơ con bướm.

Lúc này, vợ Đại Đầu sẽ mang Lâm Xuân tới giúp vui.

Thu Sinh và Hạ Sinh cả ngày đi chơi với các tiểu tử khác trong thôn. Không đến giờ cơm, tuyệt sẽ không trở về.

Bất tri bất giác, tuyết đã tan hết. Thời tiết đẹp trời, nhiệt độ tăng lên.

Phùng Thị quyết định mừng tám mời cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên và cả nhà Lâm Đại Đầu tới ăn cơm. Bởi vì Nhậm Tam Hòa thân với hai nhà bọn họ nên cũng được mời tới.

Ai ngờ sau khi tuyết tan, đường núi thông, Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhi đi thôn Cây Lê Cầu một chuyến, tới chúc tết nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương và nhạc gia (nhà vợ) Hoàng lão Nhi. Khi trở về dẫn theo rất nhiều thần thích. Phùng Thị bị gọi đến hỗ trợ nấu cơm.

Đây là trách nhiệm của con dâu trốn không thoát.

Hoàng đại nương nghe Phùng Thị nói ngày mai thỉnh Nhậm Tam Hòa ăn cơm, vội nói: “Chúng ta mời chung luôn. Dù sao cũng vội một ngày, còn bớt việc cho người, không cần phí tâm chuẩn bị đồ ăn khác.”

Thật ra đây là biện pháp tốt, nhưng Phùng Thị vẫn cảm thấy khó xử, sợ người quá nhiều không thể hiện thành tâm. Như cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên, làm xiêm y tốt như vậy cho khuê nữ, thì nhất định phải thỉnh riêng.

Hoàng đại nương nghe xong mắt hững nói: “Thỉnh cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên ăn cơm, chúng ta là gia gia nãi nãi không có mặt là thể hiện thành tâm hả? Chúng ta đi rồi mặc kệ mẹ người bọn họ ở nhà? Chia ra mời hai lần, nhà người có nhiều thịt hay là tại sao?”

Phùng Thị ngẫm lại cũng đúng, chỉ phải nghe theo.

Trở về âm thầm đếm xem có bao nhiêu khách, tính toán nên chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn, bao nhiêu thịt bao nhiêu rau, làm món gì; lại cần nấu trước món hầm, chờ đến ngày mai càng ngon miệng, làm việc sẽ thêm gọn gang. Bận rộn đến quá nửa đêm mới ngủ.

Ngày hôm sau, vợ Đại Đầu ăn điểm tâm xong liền đến hỗ trợ. Nhị thẩm Phụng Cô cũng tới, Phùng Thị mới phát giác được người rất đông.

Mặt trời lên cao, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương dẫn theo nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương, trùng trùng điệp điệp một đoàn tới cửa.

Các nam nhân được mời vào nhà chính ngồi. Các nữ nhân tụ tập trong viện phơi nắng, hai tỷ muội Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi liền bị một đám phụ nữ vây lại.

Các thần thích theo thường lệ đem con chủ nhà khen một phen.

Nhưng Hoàng Tước Nhi rất sợ người lạ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, đành phải khen nàng nhã nhặn bốn phần, lại khen không ra chuyện khác. Đỗ Quyên lại bất đồng. Người nhìn nàng, nàng cũng nhìn người, vừa nhìn vừa cười, cười rất tươi làm cho mọi người cũng tràn đầy vui mừng. Già trẻ lớn bé không ai không thích.

Tại Hoàng đại nương nghe đầy lời tán thưởng, lại không cao hứng bằng lúc trước.

Lúc trước, mỗi khi người ta hỏi tới tình hình nhà lão Đại, nàng thực lòng khen ngợi Đỗ Quyên. Đại nhi tử Lão Thực không có tiền đồ, lại không có con trai, con dâu cũng không hiền lành, Hoàng Tước Nhi không lanh lợi, duy nhất có thể cùng người khoe khoang chính là tiểu chất nữ Đỗ Quyên. Cả thôn không ai không khen, cho nên nàng dùng Đỗ Quyên làm mặt mũi.

Nhưng vừa nhìn thấy trên người Đỗ Quyên là áo da nhỏ và quần bằng gấm đoàn phúc, giày đầu hổ, là không thư thân.

Sa tanh như vậy, đừng nói đến mặc, ngay cả thấy cũng hiếm. Nàng thấy chỉ một lần là tại thọ yến của Lâm nãi nãi, nhìn thấy Lâm gia gia và Lâm nãi nãi mặc.

Đỗ Quyên mặc, căn bản không khác người, giống phúc tiểu đồng vui vẻ.

Nàng biết là mẹ nuôi Đỗ Quyên đưa.

Hỏi Hoàng Tước Nhi, quả nhiên là như vậy, còn đưa hai bộ.

Nàng nhìn, Hoàng Tước Nhi cao hơn Tiểu Bảo, vô vàn tiếc hận.

Dù lấy được xiêm y, Tiểu Bảo cũng không thể mặc.

Thấy mọi người vây quanh Đỗ Quyên đầy mặt hiềm lạ, khen không dứt miệng, Hoàng đại nương không được tự nhiên.

Đứa bé trong suốt mềm mại, sắc mặt trắng hồng như hoa như phấn.

Dung mạo như vậy cùng với bộ xiêm y kia, nàng lại không sợ người, cử chỉ rất hào phóng, nụ cười trên mặt chưa từng gián đoạn —— cho dù là không cười, khóe miệng cũng như cười như có như không; cũng không giống những đứa trẻ bình thường khác tính nghịch quào loạn, người nàng luôn sạch sẽ, mọi thứ đều tốt, sao cảm giác không giống người của Hoàng gia?

Chuyển mắt tới những đứa cháu khác: Hoàng Tước Nhi thì không nói, nàng cảm thấy đứa cháu này không lên được mặt bàn. Đại Nữu tuy quy củ văn tĩnh nhưng không có gì xuất sắc. Tiểu Bảo linh hoạt thông minh hơn —— đây là nàng tự cho là thế, nhưng so với Đỗ Quyên thì vẫn còn kém một chút.

Nàng càng nhìn càng không thoải mái, có cảm giác “trong ổ gà bay ra kim phượng hoàng”.

Đây là cháu gái của nàng, nàng nghĩ không ra lý do không thoải mái, chỉ có thể cười gượng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ý Không Ở Trong Lời

Đỗ Quyên đang được một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi ôm, nghe người ta gọi nàng là Vinh Từ, là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của nãi nãi. Bên cạnh còn có một tiểu cô nương cũng cỡ tuổi đó, tên Ngọc Trân, là chất nữ nhà nhị thẩm.

Hai tiểu cô nương thập phần hiềm lạ Đỗ Quyên, không ngừng đùa nàng cười.

Đỗ Quyên thấy các nàng làm ra đủ loại biểu tình động tác, bộ dáng thực hoạt bát, quả nhiên cười, thật là bị chọc cười.

Không có biện pháp, nhìn thấy người ta ra sức biểu diễn như vậy, nàng đích thực buồn cười.

Hai tiểu cô nương bộ dạng đều thật thủy linh.

Khí hậu trong núi thích hợp, đặc biệt dưỡng người, hơn nữa khuê nữ chờ gả cần được nuông chiều, bình thường ở nhà chỉ làm chút gia vụ, rất ít xuống ruộng làm việc nhà nông, bởi vậy đại đa số cũng không tệ.

Vinh Từ hăm mộ nhìn Ngọc Trân nói: “Nhìn mặt Đỗ Quyên này, trắng hồng.”

Đang nói, một đám người từ bên ngoài tiến vào, là bọn người Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh tới.

Thật xa mẹ nuôi đã kêu “Đậu Quyên”, Đỗ Quyên vội hướng nàng phát tay.

Mặt mày vợ Đại Mãnh lập tức hớn hở, đối với Hoàng đại nương nói: “Đại nương, xem tôn nữ của người thật lanh lợi, mới thấy vài lần đã nhận được ta.”

Nàng vốn muốn tiến lên ôm Đỗ Quyên, thấy trong sân ngồi rất nhiều phụ nữ và cô nương, vội thỉnh Hoàng đại nương dẫn kiến, thập phần bận rộn.

Hoàng lão cha, Hoàng Lão Thực đều sôi nổi ra ngoài đón khách.

Mọi người hàn huyên khách sáo, lớn tiếng vấn an, chúc tết chúc mừng, tân khách tụ tập náo nhiệt tràn ngập hương vị năm mới.

Vinh Từ và Ngọc Trân bỗng nhiên bắt đầu khăn trương, vụng trộm đánh giá người tới.

Liếc mắt nhìn thấy Nhậm Tam Hòa, nhất thời vừa thẹn vừa mừng, muốn nhìn lại không dám nhìn.

Phân tâm liền quên trên tay còn ôm một đứa bé, tay buông xuống.

Đỗ Quyên phát hiện, sợ tới mức thét chói tai, hai tay đều níu vạt áo trước ngực nàng.

Nghe tiếng thét, hơn nửa ngực bị tập kích, Vinh Từ hoảng sợ càng luống cuống, thiếu chút nữa vút Đỗ Quyên xuống. May mắn Ngọc Trân nhìn thấy, ở một bên nâng, mới miễn gây thành thảm họa.

Nhậm Tam Hòa đang cùng mọi người vào phòng, nghe tiếng kêu của Đỗ Quyên, lập tức quay đầu nhìn sang.

Thấy tình hình như vậy, hồn phách như bay lên trời, dưới chân vừa động muốn bay tới. Cũng may có Ngọc Trân kéo bên đỡ, trái tim mới trở xuống lồng ngực.

Lâm Đại Mãnh không thấy hấn đuổi kịp, quay đầu hỏi: “Nhậm huynh đệ?”

Nhậm Tam Hòa vội đáp: “Tới.” nhưng vẫn như cũ nhìn chằm chằm Vinh Từ.

Vinh Từ không dễ dàng ôm ấp Đỗ Quyên, vừa định thần lại bị hấn nhìn như vậy, tâm lại “bang bang” nhảy, không tự chủ ôm Đỗ Quyên thật chặt vào ngực.

Đỗ Quyên bị nàng ôm đến bức mình, theo tầm mắt xấu hổ của nàng nhìn qua, lập tức tìm được tên đầu sỏ gây chuyện —— soái ca Nhậm Tam Hòa!

Nhất thời, nàng thầm kêu rên: “Họa thủy nha!”

Bên kia, Hoàng lão cha thấy Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm Vinh Từ, trong lòng vừa động, nhớ tới tâm tư bà già muốn kết thân với Nhậm Tam Hòa, liền ngừng chân cười nhìn Lâm Đại Mãnh nói: “Chúng ta ngồi ở bên ngoài đi. Bên ngoài có nắng, phơi ầm ắp.”

Lâm Đại Mãnh sáng khoái gật đầu.

Đầu xuân, ngồi ở bên ngoài quả thật rất thoải mái.

Vì thế, Hoàng lão cha ra lệnh cho 2 người con trai khiêng bàn ra, trà quả cũng bùng ra.

Như vậy, nam nữ đều tụ tập ở trong sân, phân ra hai bên uống trà, ăn trái cây, nói giỡn.

Nhậm Tam Hòa cũng cảm thấy ở bên ngoài rất tốt, nhân tiện nhìn Đỗ Quyên.

Lúc này, Hoàng Tước Nhi đi đến bên người Vinh Từ, muốn ôm Đỗ Quyên đi ra ngoài chơi.

Vừa rồi nàng cũng nhìn thấy Vinh Từ suýt chút làm rớt muối muối, cho nên không yên lòng.

Vinh Từ lại không cho, nói nàng còn nhỏ ôm không nổi muối muối.

Nàng quả thật cảm thấy Hoàng Tước Nhi ôm không nổi. Thứ hai Nhậm Tam Hòa thường nhìn về bên này, nàng có chút tâm hoảng ý loạn chân tay luống cuống. Ôm Đỗ Quyên cũng tính có cái dựa vào, có thể cùng Ngọc Trân làm bộ như đồ em bé, nói giỡn che đậy sự bối rối, thực dụng tiện lợi. Nếu trên tay không có Đỗ Quyên, nàng thật không biết tay chân nên để đâu.

Ngọc Trân và nàng có cùng tâm tư.

Hoàng Tước Nhi không lấy muối muối lại được, đành phải thôi.

Kiếp trước Đỗ Quyên đã hơn hai mươi tuổi, đã có tình yêu cuồng nhiệt, nàng lại dạy học sinh trung học. Hai bé gái này ở kiếp trước nhiều lắm là học lớp tám, đang tuổi dậy thì, sao nàng nhìn không ra ý đồ của các nàng chứ?

Vì thế, nàng đành phải làm bia đỡ đạn cho hai tiểu cô nương.

Vinh Từ “do ôm Đỗ Quyên che nửa mặt”, lúc này vẫn chơi đùa với Ngọc Trân, nhưng bây giờ hiển nhiên đã “thân ở doanh Tào lòng tại Hán”. Hai người thường len lén liếc nhìn Nhậm Tam Hòa, câu được câu không hỏi Hoàng Tước Nhi tình hình của hắn.

Nhưng Hoàng Tước Nhi trừ bỏ biết Nhậm thúc đi săn, cái khác một mực không biết.

Bất quá điều này cũng đủ.

Hoàng đại nương bên kia, bởi vì vợ Đại Mãnh vợ hỏi Vinh Từ và Ngọc Trân là khuê nữ nhà ai, khen các nàng xinh xắn lại văn tĩnh, nàng vội vàng trả lời.

Biết Nhậm Tam Hòa thân với Lâm Đại Mãnh, hy vọng nàng có thể trước mặt hắn nói hai câu lời hay, cho nên nói: “Đừng xem các nàng tuổi còn nhỏ, châm tuyền cùng bếp núc đều làm được, làm việc nhà giỏi nhất, lại hiểu chuyện biết lễ, rất tỉ mỉ.”

Tẩu từ nhà mẹ đẻ nàng thấy nàng gộp chung Vinh Từ và Ngọc Trân vào nói, ngại nàng không thể nói thấu đáo.

Không dễ dàng chờ nàng nói xong, vội tiếp lời: “Vinh Từ nhà ta việc gì cũng biết làm. Nàng nhỏ nhất trong nhà, chúng ta đều thương nàng, nhưng nàng cũng không nuông chiều bản thân. Người ta đều nói cô tẩu khó xử, nhà ta con dâu cả còn thích người em gái chồng này, đối đãi với nàng như thân muội

muội (em gái ruột). Tháng giêng này về nhà mẹ đẻ, nhất định muốn dẫn nàng đi theo. Là cô nãi nãi nàng cho người đi đón mới đến đây.”

Vừa lớn tiếng nói xong vừa lơ đãng quét mắt nhìn nam nhân bàn bên kia.

Vợ Đại Mãnh là người lanh lợi, nghe được vài câu lập tức hiểu ý đồ chân chính của Hoàng đại nương hôm nay mang thân thích đến nhà con trai cả.

Nàng cười thầm, nghĩ rằng việc này ta giúp đỡ không được. Ta còn muốn đem muội từ nhà mẹ đẻ nói cho Nhậm huynh đệ nữa, mà người ta phải chịu làm mai mới được.

Ngồi một hồi, nàng liền đứng dậy muốn đi phòng bếp hỗ trợ, lảng tránh vấn đề.

Hoàng đại nương vội vàng kéo nàng lại nói: “Đề cho chị em dâu các nàng đi làm việc. Ngươi là mẹ nuôi của Đỗ Quyên, hôm nay đặc biệt mời ngươi, sao có thể để ngươi đi phòng bếp thu xếp chứ! Lát nữa làm dơ xiêm y không tốt.”

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Xem đại nương nói kìa! Là kết nghĩa, vậy ta cùng nương Quyên Nhi không phải như tỷ muội. Tới đây còn đem mình làm khách, đó không phải là khách khí sao! Hôm nay đại mợ bọn họ mới là khách. Đại nương ngồi tiếp đón, để tiểu bối chúng ta nấu cơm.”

Nói xong, vén tay áo lên khì thể mùi phấn vào phòng bếp.

Hoàng đại nương tươi cười đối với tẩu tử nói: “Mẹ nuôi Quyên Nhi là người sáng khoái!”

Mọi người đều gật đầu khen không dứt miệng.

Lúc này, Phùng Thị đứng ở cửa phòng bếp kêu: “Tước Nhi, tới giúp ta bóc tỏi.”

Hoàng Tước Nhi vội vàng đứng dậy đi.

Đỗ Quyên đang nghe những người lớn nhàn thoại, Thu Sinh và mấy đứa trẻ vọt vào viện.

Cửu Nhi và Lâm Xuân vừa đi vào đã hét to một tiếng “Đỗ Quyên” rồi nhào tới. Thu Sinh, Hạ Sinh cùng Tiểu Bảo và những tiểu thân thích chơi với nhau.

Ngay lúc này, Đỗ Quyên bỗng nhiên kêu lên “vụt vụt”.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thỉ (Phân) Ai Không Thúi?

Nhưng “tiếng lóng” này của nàng trừ bỏ Hoàng Tước Nhi có thể chuẩn xác phân biệt, ngay cả Phùng Thị cũng nghe không ra.

À, còn có một người, đó chính là tiểu Lâm Xuân.

Trước mắt, Hoàng Tước Nhi không ở bên cạnh, Vinh Từ không biết nàng muốn làm cái gì, còn tưởng rằng nàng ngồi lâu không kiên nhẫn, hoặc là nhìn thấy Lâm Xuân và Cửu Nhi chạy khắp nơi tâm ngứa nên tức giận.

Thế này mới đúng mới giống tiểu oa nhi.

Hồi này Hoàng Tước Nhi còn nói muội muội chưa bao giờ khóc, điều này sao có thể.

Vì thế Vinh Từ đứng lên, vừa đi qua đi lại, vừa run run cánh tay, miệng “nga nga” dụ dỗ tiểu Đỗ Quyên. Đồng thời trái tim lại run lên, bởi vì nàng cảm giác Nhậm Tam Hòa lại nhìn về bên này, tầm mắt nóng hừng hực.

Đỗ Quyên hô to: “Đừng run! Không nhịn nổi!”

Nàng quả thực khóc không ra nước mắt: nàng muốn đại tiện nha!

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên khóc xẹp xẹp, miệng “vụt vụt” không ngừng, vội đối với Vinh Từ nói: “Đưa đi tiểu! Đưa đi tiểu! Muội muội muốn đi tiểu!”

Ngọc trân kinh ngạc hỏi: “Sao ngươi hiểu được?”

Lâm Xuân nói: “Muội muội kêu chính là muốn đi tiểu!”

Cửu Nhi đã kiến thức qua bản lĩnh Đỗ Quyên, cũng giọng chân nói: “Đưa đi tiểu! Đưa đi tiểu!”

Bộ dáng nóng nảy của hai đứa trẻ làm cho Vinh Từ và Ngọc Trân thất thanh nở nụ cười.

Đỗ Quyên lại muốn khóc.

Vinh Từ vừa cười vừa sờ sờ dưới mông Đỗ Quyên, phát hiện có tã, yên lòng. Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thối—— Đỗ Quyên rót cuộc không nín được nói đi là đi.

Cứ tưởng rằng Vinh Từ sẽ giúp nàng chùi đít, thay tã, ai ngờ nàng đánh giá cao năng lực chịu đựng của tiểu cô nương, chỉ nghe nàng hét lên một tiếng “đi cầu”, sau đó hai tay nâng Đỗ Quyên lên, cánh tay vươn ra thật xa, bước nhanh đưa đến bên người Hoàng đại nương.

Nhóm phụ nữ cười ha ha.

Hoàng đại nương cười tiếp nhận Đỗ Quyên, làm cho nàng cong thân mình úp mặt vào đùi mình, mở tã ra nhìn, đầy mông đều là hoàng ba ba.

Vinh Từ chỉ ngấm một cái, liền “ăn ăn” cười uốn người né tránh, dựa vào bên người bà nội nàng, nhả mặt bịt mũi nói: “Thật thối!”

Ngọc Trân cũng che miệng cười trộm.

Lâm Xuân giận dữ, đối với Vinh Từ kêu lên: “Thì nguoi mới thối!”

Mọi người đồng loạt ngạc nhiên: thì ai không thối?

Cửu Nhi cũng nói: “Đều tại nguoi! Ngu ngốc, không biết đưa đi tiểu!”

Hai đứa bé đứng tại bên người Hoàng đại nương, nhỏ giọng dỗ Đỗ Quyên.

Ở trong lòng bọn họ, đi cầu ra tã là thập phần mất mặt.

Trước mắt bọn họ, mục tiêu duy nhất của cuộc đời chính là tranh thủ không đái dầm. Vì thế, buổi tối trước khi ngủ đều kinh hồn táng đảm, không dám ngủ mê, nhưng sau đó luôn hồ đồ ngủ say. Trong lúc ngủ mơ khó tránh khỏi “nước ngập kim sơn tự”, ngày hôm sau dậy bị người cười nhạo, nản lòng không thôi.

Vốn Đỗ Quyên muội muội không đái dầm, thế nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như vậy đi cầu trong tã, đây chính là chuyện “vô cùng nhục nhã”!

Lâm Xuân suy bụng ta ra bụng người, vì Đỗ Quyên cảm thấy “thống khổ”.

Hắn sinh khí nên nhìn Vinh Từ không vừa mắt, mắng nàng: “Ngu ngốc! Không biết đưa đi tiểu.”

Vinh Từ bị 2 đứa bé mắng, cảm thấy rất vô tội.

Nàng lại phát hiện Nhậm Tam Hòa nhìn nàng, vội thấp thòm cúi đầu.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vinh Từ và Ngọc Trân đã sớm chết.

Lâm Xuân gọi tiếng thứ nhất, Nhậm Tam Hòa đã nghe thấy, cũng nóng vội.

Nhưng hắn không thể nhắc nhở Hoàng Lão Thục kêu vợ ra cho khuê nữ đi tiểu.

Nếu hắn làm vậy, khẳng định mọi người sẽ cho rằng hắn điên rồi. Nhiều nữ nhân ngồi bên kia như vậy, đâu cần nam nhân bận tâm việc này, huống chi hắn còn là một “ngoại nam” không liên quan.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể thăm trách nha đầu nông thôn ôm Đỗ Quyên kia quá xuẩn.

Sau khi Vinh Từ phát hiện Đỗ Quyên đại tiện, bộ dáng tránh như rần rết càng làm cho hắn giận dữ, hơn nữa hai tay nàng nâng Đỗ Quyên vươn ra thật xa như vậy, hắn thấy rất là nguy hiểm—— nếu Đỗ Quyên rót xuống đất thì sao?

Ánh mắt của hắn như đao nhìn chăm chăm Vinh Từ, tẩu tử Hoàng đại nương cũng thấy được.

Cảm thấy ánh mắt hắn nhìn cháu gái mình quá “nóng bỏng”, nhớ tới em gái chồng nói về bản lĩnh của người này, cùng với diện mạo nhân phẩm, trong lòng thực vui sướng.

Nàng ôm Vinh Từ vào trong ngực, đối với Hoàng đại nương đang giúp Đỗ Quyên “Thiện hậu” cười nói: “Các nàng còn nhỏ, chưa từng trông trẻ, thấy cái này còn không sợ tới mức chạy! Đợi tương lai thành thân nuôi con sẽ không ngại thối nữa.”

Vinh Từ nghe xong, xấu hổ đến vội vàng chuyển người đi, Ngọc Trân cũng đỏ mặt.

Tầu tử Hoàng đại nương nhìn Nhậm Tam Hòa, cô ý tiếp tục nói: “Tuy rằng khuê nữ chúng ta tiểu gia tiểu hộ, không so được với thiên kim tiểu thư nhà người có tiền, nhưng cũng là phụng ở lòng bàn tay lớn lên. Bất quá, chuyện nên dạy dỗ cũng không lơ là. Mọi thứ đều dạy, chỉ là chuyện đường nhĩ dục nữ phải đợi nàng tự mình trải qua.”

Chờ gả khuê nữ nhất định phải thể hiện Kim Quý.

Có thể làm tất nhiên tốt, nếu người nhà mẹ đẻ không coi trọng nàng, sai sử nàng như trâu bò thì không hiện ra về Kim Quý. Tốt nhất là mọi thứ có thể làm, lại được cha mẹ cùng anh trai và chị dâu che chở nuông chiều mới hiển Kim Quý (quý như vàng).

Về phần sau khi gả cho người làm lưng vất vả thế nào là một chuyện khác.

Cho nên, tàu tử Hoàng đại nương cũng không cảm thấy hành động vừa rồi của cháu gái có gì không ổn, thấy đây mới là bộ dáng của nữ nhi chưa gả, bởi vậy đẩy mặt sùng nịch ôm Vinh Tử vào trong ngực vuốt ve.

Hoàng đại nương xếp tã dính thi lại, dùng mặt khác chùi dứt cho Đỗ Quyên, vừa lớn tiếng nói: “Các nàng còn nhỏ, nũng nịu, không phải là sợ cái này. Ngó, nha đầu kia a, thi thật thối! Đừng nói các nàng, ngay cả ta là bà già đều phải nín thở đâu.”

Phảng phất nói như vậy, Đỗ Quyên liền từ tiên đồng biến thành phạm thai.

Đội thu thập xong, nàng lại nhắm ngay cái mũi nhỏ của Đỗ Quyên vỗ “ba” một cái, mắng “Đều là quỷ đòi nợ”, đưa nàng cho tàu tử ôm, sau đó đứng dậy vào phòng tìm tã.

Đỗ Quyên xấu hổ đến mặt mày phát sốt.

Nãi nãi đánh mũi nàng, không đau nhiều nhưng tiếng vang giòn tan làm nàng không nhịn được nổi xấu hổ—— có một đồng đàn ông bên cạnh a!

Nàng không phải đứa bé còn bú sữa, tâm lý của nàng tuổi tác đều hơn hai mươi!

Lại buồn bực nghĩ: “Vinh Tử các nàng cũng coi như xong, con gái biểu hiện như vậy là có nguyên do. Người nói người là bà già, là nãi nãi ta, có cần dùng tới cách đó làm thấp đi cháu gái của mình sao? Ta lớn như vậy, người mới giúp ta đổi tã lần này đã mắng ta 'quỷ đòi nợ'. Nếu là Hoàng Tước Nhi mắng thì không sao.”

Nàng rớt cuộc không cười.

Lúc này nếu nàng còn cười với những người này thì thật quá đối trá.

Tâm linh trẻ con luôn nhạy cảm, Lâm Xuân lập tức nhận ra Đỗ Quyên mất hứng.

Hắn tưởng Đỗ Quyên vì đi cầu ra tã, cảm thấy mất mặt; Hoàng nãi nãi lại vì chuyện này đánh nàng, nàng mới thương tâm, vì thế tiến lên kéo tay nàng khẽ giọng kêu: “Đỗ Quyên!”

Cừu Nhi lấy từ trong túi tiền ra một khối điểm tâm, bóc ra, “Cho người ăn cái này”, bẻ một miếng đút vào miệng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên liền nhìn hai đứa trẻ cười rộ lên.

Lại nói Hoàng đại nương vào phòng Phùng Thị, tìm quanh tìm không thấy tã, trong lòng không kiên nhẫn. Bỗng nhiên nhìn tới cái thùng, trong lòng không thể đè nén khát vọng muốn mở ra xem. Vì thế làm bộ như tìm tã, tiến lên mở ra xem xét.

Cũng không có gì thứ tốt, chỉ có một bộ hồng nhạ xiêm y chói mắt của Đỗ Quyên.

Nhớ tới vợ Đại Mạnh, nàng tức giận đóng thùng lại, xả cổ họng ra ngoài cửa sổ hô: “Tước Nhi, Tước Nhi!”

”Ai!” Hoàng Tước Nhi một đường đáp ứng, chạy vội vào, “Nãi nãi !”

”Mẹ người đẻ tã của muội muội chỗ nào ?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Âm Trái Dương Sai Hiểu Lầm

Hoàng Tước Nhi đưa tay vào đồng trong xiêm y trên tấm phản bên cạnh nàng kéo ra hai cái tã, nhỏ giọng nói: “Tại đây.”

Hoàng đại nương nhìn đồng hồ gần trong gang tấc, muốn nói lại không biết nói cái gì, liền đi ra ngoài.

Hoàng Tước Nhi vội đi theo.

Đi tới bên người Đỗ Quyên, nàng cũng không có đưa tã cho cữ nãi nãi, mà ôm Đỗ Quyên bỏ vào trong nôi, cho nàng nằm sấp giúp nàng thay tã.

Tử từ Hoàng đại nương không phòng bị, bị nàng ôm Đỗ Quyên đi, vội vàng kêu lên: “Ái dà, cẩn thận rót! Để cho ta làm. Sao ngươi thay được!”

Tước Nhi cũng không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Ta biết làm.”

Nói xong, tách cái mông nhỏ của Đỗ Quyên ra, dùng một khối tã sạch sẽ cẩn thận lau một lần trước, sau đó thay một cái tã sạch sẽ khác, động tác hết sức quen thuộc.

Mọi người ngậy người nhìn.

Hoàng đại nương nhếch miệng cười, cau mày nói: “Ta đã lau mông nàng một lần, ngươi lại lau thêm một lần. Uống phí một cái tã sạch. Đâu có chiều chuộng như vậy?”

Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu, sợ hãi nói: “Ta lập tức giặt.”

Vinh Từ và Ngọc Trân đi tới, ngạc nhiên nhìn Hoàng Tước Nhi, khen: “Tước Nhi thật có khả năng. Nhỏ như vậy đã biết chiều chuộng muội muội.”

Đỗ Quyên mặc tã xong, xoay người một cái liền ngồi dậy.

Tinh thần chấn hưng!

Thấy nàng đã sạch sẽ, Vinh Từ vỗ tay muốn ôm nàng.

Ngọc Trân cười vội vàng chen vào phía trước nàng, nói: “Để cho ta ôm một lúc.”

Đỗ Quyên níu lấy Hoàng Tước Nhi, vịn cổ nàng không buông tay.

Thân mình tiểu thư tỷ thấp, đứng bên cạnh nôi thực dễ dàng với tới.

Đội Hoàng Tước Nhi ôm chặt nàng, nàng liền chỉ ra bên ngoài “ách a” kêu lên.

Lâm Xuân lập tức nói: “Muội muội muốn đi ra ngoài chơi.”

Hoàng Tước Nhi cẩn thận liếc nhìn nãi nãi, đưa tã trên tay cho Lâm Xuân, ôm lấy Đỗ Quyên đi ra ngoài. Nhìn từ phía sau, thân thể nhỏ nhỏ kia lắc lắc run run, làm cho người lo lắng không thôi.

Đỗ Quyên lại cười lớn.

Lâm Xuân vội chạy tới nhặt lên một khối tã bẩn của Đỗ Quyên, đối với Cửu Nhi nói: “Đi, giặt tã đi.” Nói xong chạy như bay đuổi theo.

Cửu Nhi cũng đuổi theo, vừa lớn tiếng hỏi: “Ngươi biết giặt tã?”

Lâm Xuân cũng không quay đầu lại đáp: “Tước Nhi tỷ tỷ giặt.”

Vinh Từ ở phía sau vội la lên: “Tước Nhi, ngươi ôm Đỗ Quyên làm sao mà giặt?”

Tình hình này không khiến Hoàng đại nương tự hào, ngược lại cảm thấy mất mặt mũi, không khỏi nổi trận lôi đình, nhìn theo bóng Hoàng Tước Nhi mắng: “Tước Nhi, ngươi tìm chết a! Để muội muội rót vào mương, coi ta không đánh ngươi. Để tã ở đằng kia, đợi mẹ ngươi buổi chiều giặt.”

Hoàng Tước Nhi dừng chân lại, quay đầu nói: “Tã có thì, không thể giặt chung.”

Hoàng đại nương nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nghe khẩu khí của cháu gái tựa hồ thường xuyên làm việc này.

Rốt cuộc nàng vì sĩ diện không nhận được, kêu Đại Nữu đi giúp Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi cũng không muốn người giúp, nàng đặt Đỗ Quyên ngồi trên một tảng đá lớn, để Lâm Xuân và Cửu Nhi ở bên cạnh đỡ, tự mình cầm kia hai miếng tã chạy đến bên mương ngồi xổm xuống giặt lên.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân, Cửu Nhi vui cười không ngừng, vì muốn Hoàng Tước Nhi nghe xong an tâm.

Đại Nữu đứng bên cạnh, nghi hoặc nhìn tiểu đường muội: sao nàng thích cười như vậy chứ?

Hoàng Tước Nhi giặt xong, thật nhanh chạy vào viện, vắt tã lên cây sào trúc phơi đồ rồi mới đi ra ôm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không muốn về nhà, chỉ chỉ về cách vách.

Lâm Xuân lập tức nói: “Đi nhà ta chơi.”

Hoàng Tước Nhi do dự sợ trong nhà người gọi nàng.

Nếu tìm không thấy, nói không chừng nải nải sẽ mắng nàng.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình của nàng là biết nàng lo lắng cái gì, nên bỏ ý niệm né tránh đi. Nhận mệnh nghĩ, ngồi một hồi thì tốt rồi, những người này com nước xong sẽ đi.

Cũng may sau khi trở về, nói cười một hồi rồi ăn com.

Bày 2 bàn, nam nhân một bàn, nữ nhân một bàn.

Cho dù Phùng Thị bắt đầu chuẩn bị từ vài ngày trước, bữa com này không thể so với nhà mẹ nuôi của Đỗ Quyên, không phải là hơn chút thịt heo làm món nặn, món ăn thôn quê duy nhất là thịt thỏ.

Con thỏ là Nhậm Tam Hòa cho .

Chung quy hấn không đành lòng. Đêm 30 giao thừa, hấn cho Hoàng gia hai con thỏ.

Trong buổi tiệc, ca ca nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương đối với Nhậm Tam Hòa thập phần thân thiết, hỏi thăm rất nhiều.

Đáng tiếc, Nhậm Tam Hòa tích chữ như vàng, có vẻ cao thâm khó lường.

Lâm Đại Mãnh tới đây cũng không vì ăn uống, bởi vậy qua loa ứng phó vài ly rượu, ăn một chén com, lấy cớ buổi tối Lâm Đại Đầu mời khách, liền cáo từ, hướng cách vách đi.

Nhậm Tam Hòa tự nhiên cũng đi theo.

Lúc sắp đi, lại theo dõi chặt chẽ Vinh Từ, bởi vì nàng lại ôm Đỗ Quyên.

Vợ Đại Mãnh lấy cớ đệ muội muốn cho Đỗ Quyên bú sữa, cũng ôm nàng đi.

Hoàng đại nương không giữ lại được, chỉ để bọn họ đi.

Bọn họ đi khỏi, Hoàng đại nương cùng tẩu tử hợp kế, theo tình hình lúc này, tám chín phần mười là Nhậm Tam Hòa coi trọng Vinh Từ.

Hoàng đại nương muốn Phùng Thị đi Lâm gia hỏi Nhậm Tam Hòa.

Nếu đúng như vậy, buổi tối sẽ thỉnh huynh đệ Lâm gia và Nhậm Tam Hòa tới nhà Hoàng lão Nhị ăn com, mọi người sẽ thương nghị hôn sự và nhận thân thích. Như vậy lấy thân phận hai cụ mời khách, có vẻ trịnh trọng.

Vốn việc này nên để Hoàng Lão Thực đi hỏi nhưng nàng sợ Hoàng Lão Thực không biết cách hỏi.

”Đi mau về mau không thôi nấu com không kịp.”

Hoàng đại nương cảm thấy việc này nắm chắc, bởi vậy lòng như lửa đốt.

Tuy Phụng Cô cảm thấy Nhậm Tam Hòa không coi trọng chất nữ mình thật là đáng tiếc, nhưng không thể làm bà bà mất hứng, vội cười nói: “Nương đừng nóng vội. Đồ ăn trong nhà đều là có sẵn. Trong khi đợi đại tẩu trở về, chúng ta qua chuẩn bị trước. Cha và nương, đại cậu, đại mợ tiếp khách, ngồi xuống uống chén trà là vừa.”

Hoàng đại nương hài lòng gật đầu, đối với tẩu tử nói: “Vợ lão nhị làm việc tin được.”

Một mặt thúc giục Phùng Thị đi.

Phùng Thị không để các nàng đợi lâu, rất nhanh đã trở lại.

Nàng mang về tin tức không may: Nhậm Tam Hòa nói trước mặt hấn không muốn thành thân.

Mọi người ngây ngốc.

Hoàng đại nương kinh ngạc nghĩ, đây là chuyện gì?

Rõ ràng vừa rồi thấy hấn luôn nhìn Vinh Từ, tình cảnh đó ngay cả ngốc từ cũng có thể nhìn ra hấn đối với Vinh Từ động tâm, sao đến lúc làm mai lại không chịu?

Chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này, kéo Phùng Thị lại hỏi.

Phùng Thị đành phải giải thích một lần nữa, nói Nhậm Tam Hòa đúng là nói như vậy.

Hoàng đại nương nhìn Phùng thị, bỗng nhiên sinh nghi, cảm thấy nhất định là nàng không muốn mối hôn sự này thành công. Lại nghĩ sâu xa hơn: trước mắt không muốn thành thân, là muốn đợi thêm mấy năm? Nàng nhớ rõ, Phùng Thị có một tiểu muội muội, năm trước từng đến qua. Không phải là nàng muốn gả muội muội mình cho Nhậm Tam Hòa nên có ý dùng lời này qua loa tắc trách mình chứ?

Hoàng đại nương càng nghĩ càng thấy có lý, trầm mặt nói: “Nhà lão Đại, 'thà hủy mười tòa miếu, không hủy một môn thân', có người nào như người làm việc như vậy sao?”

Phùng Thị nghe xong mặc danh kỳ diệu, hỏi: “Nương, sao nói lời này?”

Hoàng đại nương không muốn dây dưa với nàng, sừng mặt nói: “Trong lòng người tự biết.”

Nói xong, quay đầu đối với tẩu tử nói: “Ta đi hỏi mẹ nuôi Quyên Nhi.”

Tẩu tử nhà mẹ đẻ nàng khẽ gật đầu, nhìn Phùng Thị tươi cười liền nhạt đi.

Phùng Thị không nói được, nghẹn khuất.

Hoàng đại nương tự thân xuất mã, đi tới Lâm gia.

Vợ Đại Mãnh đang cùng vợ Đại Đầu ở phòng bếp nấu cơm chiều.

Hoàng đại nương tới, trước cười làm lành nói vài câu nhân thoại, hỏi Đỗ Quyên có thể ăn sữa chưa, có khóc nháo hay không.

Vợ Đại Đầu cười nói: “Không nháo! Đỗ Quyên chưa bao giờ khóc, rất ngoan.”

Vợ Đại Mãnh cũng tham gia nói: “Lão nhân gia, người thật có phúc! Có một cháu gái tốt như vậy, trong thôn ai thấy cũng khen!”

Lúc này Hoàng đại nương cảm thấy rất tự hào, vội khiêm tốn nói đều do mẹ nuôi chiều ứng nàng, lại cảm tạ vợ Đại Đầu, nói may mà nàng cho cháu gái bú sữa, nàng mới có thể lớn như vậy.

Vợ Đại Đầu thích nghe lời này, cười không khép miệng.

Vợ Đại Mãnh cho rằng Hoàng đại nương tới đón Đỗ Quyên, ai ngờ nàng đứng lại nhai nửa ngày cũng không đi. Chị em dâu các nàng bận rộn đến mức xoay quanh, lúc xoay người đụng phải nàng vài lần, không khỏi thắc mắc.

Trong bụng nàng vừa động, liền hỏi: “Đại nương tới đón Đỗ Quyên?”

Hoàng đại nương tìm không ra có để bắt đầu, nghe vậy vội gật đầu nói: “Ài! Cháu gái của ta rất thích đứa bé này. Hỏi nàng ăn sữa xong chưa, muốn ôm về chơi.”

Vợ Đại Mãnh vội nói: “Đỗ Quyên, Cửu Nhi và Lâm Xuân đang ở trong phòng chơi.”

Hoàng đại nương nói: “Vậy ta đi ôm. Còn có một việc muốn làm phiền mẹ nuôi nàng giúp hỏi một chút.” Nói xong, nhân tiện nói ra ý định, thỉnh nàng đi hỏi ý Nhậm Tam Hòa.

Nàng cho rằng vợ Đại Mãnh không biết việc này, ai ngờ nàng trả lời: “Vừa rồi đệ muội đến cũng nói việc này. Ta đã đi hỏi qua Nhậm huynh đệ. Hấn nói trước mắt không muốn thành thân.”

Hoàng đại nương ngây ngẩn cả người.

Thì ra Phùng Thị với Nhậm Tam Hòa có chút nhút nhát, một mình không dám đi hỏi, mới kéo theo Đại Mãnh.

Hoàng đại nương sững sốt nhưng không chết tâm, hỏi tới: “Mẹ nuôi nàng, người có thể nói rõ không? Là người mặc xiêm y hồng, lúc này ôm Đỗ Quyên. Người cũng đừng chỉ sai người. Ta thấy Nhậm tiểu ca luôn nhìn chăm chăm nàng mà. Nếu không có ý tứ thì nhìn chăm chăm người ta làm cái gì?”

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: “Có chuyện này sao?”

Hoàng đại nương mạnh mẽ gật đầu, nói Nhậm Tam Hòa nhìn Vinh Từ không chớp mắt, tình cảnh đó khẳng định có ý tứ, “Hấn có ý kiến gì, nói ra mọi người thương lượng. Ca tẩu ta và cháu đều là người rất dễ nói chuyện.”

Vợ Đại Mãnh lắc rũ bớt nước trên tay rồi lau vào tạp dề, ha hả cười nói: “Vậy ta lại giúp đại nương đến hỏi một chút. Yên tâm, ta sẽ hỏi hần: có phải nhìn cô gái ôm Đỗ Quyên không. Nếu không, nhìn chăm chăm người ta như vậy làm chi? Nếu là muốn đợi thêm hai năm thì nói ra, người ta cũng có thể chờ. Có đúng như vậy không, đại nương?”

Hoàng đại nương nhất thời mặt mày hớn hở, vội vàng gật đầu nói: “Chờ nổi, chờ nổi! Cháu gái ta năm nay mới mười lăm. Còn nhỏ đâu!”

Vì thế, vợ Đại Mãnh liền đi vào phòng chính hỏi Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa nghe xong vẻ mặt rất đặc sắc: kinh ngạc, nổi giận, xanh hồng luân phiên.

Yên lặng nửa ngày không nói, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu đều theo dõi hần.

Hần hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Ta vừa vào cửa đã nhìn thấy nàng suýt làm té Đỗ Quyên, ta liền nhìn chăm chăm nàng. Sau đó Đỗ Quyên muốn... muốn đi tiểu, nàng cũng không đưa đi, ta lại nhìn chăm chăm nàng. Đỗ Quyên đi cầu trên tã, nàng lại ghét bỏ, nói thối, ta lại nhìn chăm chăm nàng...”

Nói đến đây thì ngưng lại nhưng mọi người đều hiểu. Sở dĩ hần nhìn chăm chăm Vinh Từ, tuyệt không phải vì tiểu cô nương xinh xắn, mà là trách nàng không chăm sóc tốt cho Đỗ Quyên.

Lâm Đại Mãnh một ngụm trà phun đầy bàn.

Lâm Đại Đầu cũng ha ha cười rộ lên.

Vợ Đại Mãnh dùng sức nén cười, hai má nghẹn đến đỏ bừng.

Nàng không nói câu nào, xoay người rồi đi.

Đi đến ngoài cửa, đứng lại, hai mắt nhìn trời, suy nghĩ phải nói chuyện này với Hoàng đại nương như thế nào.

Suy nghĩ một lát, nàng đã nghĩ xong.

Việc này cứ tình hình thực tế nói, chỉ là nói mềm mại chút.

Không nói rõ ràng, bên Hoàng đại nương không từ bỏ ý định thì việc này chưa xong. Nếu nói quá trực tiếp lại sợ tổn thương mặt mũi ca tẩu nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương. Khi không đắc tội với người nàng cũng không làm.

Vì thế, nàng hớn hở trở lại phòng bếp, vỗ tay cười đối với Hoàng đại nương nói: “Ta đã nói lão nhân gia người có phúc mà! Ta cũng không biết nói như thế nào cho tốt!”

Hoàng đại nương thấy nàng như vậy, mừng đến tâm ngứa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cười không khép được miệng, hỏi thẳng: “Là thành sao? Ta đã nói mà, Nhậm tiểu ca đối với Vinh Từ như vậy nhưng là... Hi! Chúng ta lớn tuổi như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua, còn có thể nhìn làm sao?”

Trong lòng vợ Đại Mãnh “lộp bộp” một chút, thầm nghĩ hồng rồi, diễn hơi quá.

Nàng vội cười hi hi khoát tay nói: “Không phải! Không phải nói cái kia —— chuyện đó vẫn không thành. Nhậm huynh đệ nói trước mắt không muốn thành thân. Ta đang nói Đỗ Quyên! Đại nương, lão nhân gia, người thật có một cháu gái tốt. Người trong thôn ai thấy mà không khen! Đó là người gặp người thích nha!”

Nụ cười trên mặt Hoàng đại nương không kịp rút đi đã bị lời của nàng làm tỉnh mộng.

Nàng định hỏi cho rõ, lại nói Nhậm tiểu ca muốn chờ thêm hai năm mới thành thân cũng không sao, bọn họ chờ nổi, ai ngờ vợ Đại Mãnh lại khen Đỗ Quyên. Nói vừa nhanh lại vang dội, còn mang theo một trận cười giòn tan, nàng chen miệng không lọt.

Người ta khen cháu gái nàng, đương nhiên nàng cảm thấy có mặt mũi.

Nhưng khen vào lúc này có chút không đúng lúc.

Nếu Đỗ Quyên lớn tuổi chút, dù chỉ 10 tuổi thì còn có thể thuyết minh Nhậm Tam Hòa coi trọng Đỗ Quyên, nhưng trước mắt nàng còn đang bú sữa mà.

Nàng trương mặt không biết làm sao. Đợi vợ Đại Mãnh bớt cười lại, mới lấp bắp hỏi: “Mẹ nuôi nàng, rốt cuộc Nhậm tiểu ca có ý gì?”

Vợ Đại Mãnh thấy nói nhiều như vậy nàng còn chưa hết hy vọng, biết lừa gạt không xong, nên giải thích: “Nhậm huynh đệ nha, hần cũng thích Đỗ Quyên đứa bé này...”

Hoàng đại nương hoảng sợ, cả kinh kêu lên: “Hần thích Đỗ Quyên?”

Vợ Đại Mãnh gật đầu nói: “Đúng rồi!”

Chợt thấy sắc mặt nàng cổ quái, ý niệm thoáng qua liền biết nàng hiểu sai, vội vỗ tay nói: “Coi miệng của ta kìa, lời nói không rõ ràng. Đại nương! Lão

nhân gia người cũng đừng có hiểu sai. Nhậm huynh đệ cảm thấy Đỗ Quyên làm người vui. Gia gia, nãi nãi ta cũng nói như vậy. Nói tương lai Đỗ Quyên có đại phúc khí. Hai người cứ chờ hưởng phúc đi!”

Vợ Đại Đầu sảng giọng: “Tẩu tử, người không nói rõ ràng làm ta cũng giết mình.”

Hoàng đại nương vội sắp điện, nghĩ 'đại phúc khí' cũng để nói sau.

”Mẹ nuôi nấng, người cứ nói đi, Nhậm tiểu ca có thích Vinh Từ hay là sao?”

Nàng dứt khoát trực tiếp hỏi.

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Đại nương đừng nóng vội...”

Hoàng đại nương bĩu môi, nàng có thể không vội sao?

“... Nhậm huynh đệ thấy Đỗ Quyên dễ thương. Mỗi lần thấy nàng đều muốn nhìn, muốn chơi đùa một hồi. Hôm nay vừa vào cửa, hấn liền nhìn về phía Đỗ Quyên. Vừa vặn Vinh Từ đang bế Đỗ Quyên, cũng không biết sao, thiếu chút nữa làm rớt Đỗ Quyên. Hấn không yên lòng nên nhìn chừng cả nửa ngày. Sau đó Đỗ Quyên muốn đi tiểu...”

Nàng cũng không dài dòng. Triệt để thay đổi phương cách, đem duyên cớ nói rõ ràng.

Tóm lại, bởi vì Nhậm Tam Hòa quan tâm Đỗ Quyên mới nhìn nàng, không phải là nhìn Vinh Từ.

Cho nên, hấn đối với Vinh Từ một điểm ý tưởng cũng không có.

Vì sợ Hoàng đại nương vì mặt mũi không nhịn được, vợ Đại Mãnh khen Đỗ Quyên đến mức “Thiên thượng thiếu cô, địa hạ Vô Song” (trên trời hiếm thấy, dưới đất không có người thứ hai), ý tứ là người ta như vậy đều bởi vì cháu gái người.

Hoàng đại nương nhất thời khó có thể tiêu hóa chuyện vợ Đại Mãnh “đánh giá cao” Đỗ Quyên, giống như lúc trước Hoàng Tước Nhi ăn một chén lớn thịt, không thể tiêu hóa bị đau bụng.

Cả người nàng giống như bị chia ra làm hai, một nửa đối phó với ngực bị đau, một nửa lại cười khan đối với vợ Đại Mãnh nói: “Thì ra là như vậy! Chuyện này ta hiểu. Không có việc gì, không thành cũng không sao. Ha ha! Đa tạ mẹ nuôi nấng. Ta đi đây! Nga, ta ôm Đỗ Quyên về luôn.”

Vợ Đại Mãnh bất động thanh sắc quan sát sắc mặt nàng, vừa cười nói: “Vừa rồi ta đi ngang qua, thấy trong phòng không động tĩnh, chắc là mấy đứa nhỏ đều ngủ. Nếu không chờ Đỗ Quyên tỉnh, ta đưa nàng qua.”

Hoàng đại nương vội nói: “Hay để ta ôm về. Sao để cho các người tiếp đến đưa đi. Mọi người buổi tối qua bên ta ăn cơm, lát nữa chúng ta phải đi. Cừu nãi nãi nàng cũng thích Đỗ Quyên, muốn ôm đi chơi.”

Vợ Đại Mãnh đành phải nói: “Vậy đại nương đợi chút, ta đi ôm Đỗ Quyên ra.”

Cháu gái của người ta, nàng không thể không buông.

Nàng không muốn để Hoàng đại nương ôm đi, sợ nàng thấy Nhậm Tam Hòa sẽ xấu hổ, bởi vì đi ra ngoài phải đi qua nhà chính.

Đỗ Quyên trong lúc ngủ mơ bị Hoàng đại nương ôm về nhà.

Cũng không phải là không ôm về là không thể, là Hoàng đại nương lấy cớ mà thôi.

Trở lại nhà đại nhi tử, Hoàng đại nương còn chưa hòa hoãn lại.

Mãi đến khi giao Đỗ Quyên cho Phùng Thị ôm vào phòng, nàng mới ngồi xuống trước chậu than, đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của tẩu tử, nghĩ nên nói như thế nào.

Đầu xuân thời tiết vẫn rất lạnh. Vừa qua bữa trưa, mặt trời đã yếu hẳn, bên ngoài lạnh âm âm. Cho nên mọi người vừa đi vào là ngồi vây quanh chậu than bên góc tường, vừa cắn hạt dưa vừa cười.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị vào phòng, đơn giản nói thẳng —— không nói thẳng nàng cũng nói không rõ a, vì thế đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Giống như Hoàng đại nương, chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này.

Điều này sao có thể chứ?

Một nam nhân còn trẻ như vậy lại chú ý một đứa bé còn bú sữa, ai tin?

Cho dù bộ dạng Đỗ Quyên thảo nhân hi, đùa hai câu là thôi, có thể cứ nhìn chăm chăm nàng như vậy sao? Ngay cả cha ruột, Hoàng Lão Thực cũng

không lúc nào cũng nhìn chăm chăm khuê nữ như vậy!

Nàng luôn lặng lẽ đánh giá Nhậm Tam Hòa, rõ ràng hẳn nhìn Vinh Từ bao lâu, thật sự ánh mắt đều nhìn thẳng.

Chết nàng cũng không tin hẳn không có ý với Vinh Từ!

Nhưng lần này tiểu cô đích thân đi hỏi, cửa thân này cũng do nàng thu xếp, nàng sẽ không gạt mình.

Mọi người đều trầm mặc.

Lúc Hoàng đại nương trở về, Vinh Từ biết muốn nói đến việc hôn nhân của mình, không tiện ngồi trước mặt nghe, vội kéo Ngọc Trân đi tới nhà xí bên ngoài.

Lúc trở về, nhìn thấy sắc mặt nải nải và cô nải nải, nàng biết việc hôn nhân không thành.

Nàng tận lực làm đường như không có việc gì. Ngồi buống bên chậu than, dùng một cây nhánh cây gậy than lửa, kêu Ngọc Trân.”Đưa nắm hạt dưa cho ta.”

Thiếu nữ muốn che giấu nhưng cũng không che giấu được vẻ thất lạc trên mặt.

Bà nội nàng rất đau lòng, không muốn ở lại đây, nhìn Hoàng đại nương nói:“Lão Đại! Chúng ta ăn cũng ăn, uống cũng uống, đi về thôi.”

Một câu làm xúc động tâm Hoàng đại nương, đáy lòng toát ra một cỗ hỏa, quay vào phòng hô: “Nhà lão Đại, người đi ra đây! Trời không còn sớm, chúng ta trở về nấu cơm cũng không kịp, thì ở lại đây làm thêm một bữa đi. Cũng không làm khó người. Đem đồ ăn dư gom lại, mang con thỏ kia nướng lên, chưng chút cá, thịt khô, nấu chút nấm và măng, lại nấu đậu hũ, đối phó một bữa thôi.”

Phùng Thị nghe xong khí nộ: mỗi lần bà nói chuyện là có thể làm tức chết nàng!

Nói thật dễ nghe, không cần khó khăn, đem đồ ăn dư gom lại, lại đem đồ ăn trong nhà nấu thêm một lần —— không phải buổi trưa nàng đã làm những món này sao!

Làm thì làm đi, cuối cùng còn thêm một câu “Đối phó một bữa thôi”.

Phí tâm thu xếp như vậy chỉ có thể tính là “đối phó”, vậy nếu là không đối phó nên làm cái gì bây giờ?

Dù trong nhà nàng còn giấu bao nhiêu món ăn thôn quê không nấu cho bọn họ ăn. Hoàng Lão Thực không biết săn thú.

Nàng tức giận đến cả người phát run, phần nộ nhìn một đám người ngồi bên ngoài mà không biết làm sao: không lẽ nàng xông ra, trước mặt những người này tranh cãi ầm ĩ một trận với bà bà sao?

Cuối cùng, nàng thần thờ đi ra ngoài, không nói tiếng nào vào phòng bếp.

Hoàng đại nương ngồi nhàn thoại với đám người.

Qua một lát, không khí đã tốt lên.

Cũng đúng thời, việc hôn nhân không thành là thường có, không đáng vì việc này mà nổi lửa.

Tiếng nói chuyện phía ngoài rất nhanh đánh thức Đỗ Quyên. Nàng liền đứng lên, nhìn kỹ chung quanh, thì ra đã về nhà, đang ngủ trên giường.

Hoàng Tước Nhi đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy nàng tỉnh lại, lập tức cười.

Nàng tiến lên đưa tay sờ đùi quần của nàng, cảm thấy vẫn khô ráo, rất hài lòng, nhỏ giọng hỏi: “Muốn tiểu tiểu không?”

Đỗ Quyên không muốn tiểu, ôm cổ nàng, hai người cùng nhau lăn ngã vào giường.

Hai chị em thực ăn ý, đều im lặng cười, sợ kinh động người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nhìn khuôn mặt trắng hồng vừa tỉnh ngủ của muội muội, nhin không được dùng môi đụng một cái, cảm thấy thập phần vui vẻ.

Kỳ thật nàng kỳ muốn hôn một cái, nhưng dùng miệng cắn mặt muội muội, nàng cảm thấy không được tốt, cho nên thường cắn thận chạm một chút, hoặc là nhẹ nhàng cọ má.

Mặt của muội muội bóng loáng như vải lụa, cọ thực thoải mái.

Hai người chơi một hồi, Đỗ Quyên muốn tiểu, liền kêu “vụt vụt”.

Không có biện pháp, con nít thay đổi bất thường, tiểu tiện nói đến thì đến.

Hoàng Tước Nhi vội vàng xuống giường đi ra ngoài.

Mặc dù bên ngoài có rất nhiều người, nàng cũng không dám gọi. Chuyện vừa rồi nàng cũng mơ mơ hồ hồ nghe được, trực giác nãy nãy và đại cữu nãi nãi đều mất hứng, nên nàng chạy vào phòng bếp gọi Phùng thị.

Phùng Thị không trách Tước Nhi nhiều chuyện, nàng cũng không trông cậy vào bà bà giúp đưa Đỗ Quyên đi tiểu.

Vì thế, nàng bỏ dở chuyện trong bếp, đi vào phòng mang Đỗ Quyên đi tiểu.

Thấy nàng vào phòng, Hoàng đại nương tức giận hỏi: “Cơm chín chưa?”

Phùng Thị quay đầu lại nói: “Chưa chín đâu.”

Hoàng đại nương thấy nàng nửa ngày không ra, cho rằng nàng giờ tỉnh tỉnh, cao giọng nói: “Cơm chưa xong người còn ở trong phòng cần nhân. Phụng Công một người làm hết sao? Nàng đang giúp người đó, người đừng có lười nhác.”

Phùng Thị tràn ngập lửa giận, lớn tiếng nói: “Ta cho Đỗ Quyên đi tiểu!”

Hoàng đại nương nghe xong, lửa giận đang bị kiềm hãm liền bốc cao tám trượng, cả giận nói: “Chúng ta nhiều người ngồi ở đây, vẫn không thể cho nàng đi tiểu sao? Chê chúng ta tay thô sợ làm rách quần nữ người?”

Lời này thật ứng với chuyện lúc này, chị dâu nàng định khuyên cũng không muốn lên tiếng.

Hoàng đại nương càng nói càng tức, vứt một nắm hạt dưa trên tay vào chậu than, cao giọng nói: “Một nha đầu thô thiển mà người nuông chiều thành như vậy! Tui tã ở trên người có gì mà lo lắng? Trẻ con nhà ai không phải nửa ngày một ngày mới đổi tã một lần. Ai giống nha đầu kia kỹ như vậy, muốn cũng phải có mệnh đó; không có mệnh đó, sống trong nhà nghèo phải có dáng vẻ của người nghèo. Ăn mặc cũng phải nói, người có bản lĩnh mua mấy nha đầu đến hầu hạ nàng, ta liền phục người. Đẹp mặt, có phúc ở trong núi này, trưởng thành cũng gả cho hán tử trong núi, tưởng còn có thể làm nương nương...”

Đỗ Quyên nghe được trợn mắt há hốc mồm ——

Nàng chỉ muốn đi tiểu thôi, sao lại mượn đề tài phát huy như vậy?

Nãi nãi phát lửa lớn như vậy, ở giữa có chuyện gì mà nàng không biết?

Phùng Thị rút cuộc không thể nhịn được nữa

br clear=“all”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Không Thể Thừa Nhận Sự Thật

Suy nghĩ một lát, nàng đã nghĩ xong.

Việc này cứ tình hình thực tế nói, chỉ là nói mềm mại chút.

Không nói rõ ràng, bên Hoàng đại nương không từ bỏ ý định thì việc này chưa xong. Nếu nói quá trực tiếp lại sợ tổn thương mặt mũi ca tầu nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương. Khi không đắc tội với người nàng cũng không làm.

Vì thế, nàng hớn hờ trở lại phòng bếp, vỗ tay cười đối với Hoàng đại nương nói: “Ta đã nói lão nhân gia người có phúc mà! Ta cũng không biết nói như thế nào cho tốt!”

Hoàng đại nương thấy nàng như vậy, mừng đến tâm ngứa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cười không khép được miệng, hỏi thẳng: “Là thành sao? Ta đã nói mà, Nhậm tiêu ca đối với Vinh Tử như vậy nhưng là... Hi! Chúng ta lớn tuổi như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua, còn có thể nhìn làm sao?”

Trong lòng vợ Đại Mãnh “lộp bộp” một chút, thầm nghĩ hồng rồi, diễn hơi quá.

Nàng vội cười hi hi khoát tay nói: “Không phải! Không phải nói cái kia —— chuyện đó vẫn không thành. Nhậm huynh đệ nói trước mắt không muốn thành thân. Ta đang nói Đỗ Quyên! Đại nương, lão nhân gia, người thật có một cháu gái tốt. Người trong thôn ai thấy mà không khen! Đó là người gặp người thích nha!”

Nụ cười trên mặt Hoàng đại nương không kịp rút đi đã bị lời của nàng làm tỉnh mộng.

Nàng định hỏi cho rõ, lại nói Nhậm tiểu ca muốn chờ thêm hai năm mới thành thân cũng không sao, bọn họ chờ nỏ, ai ngờ vợ Đại Mãnh lại khen Đỗ Quyên. Nói vừa nhanh lại vang dội, còn mang theo một trận cười giòn tan, nàng chen miệng không lọt.

Người ta khen cháu gái nàng, đương nhiên nàng cảm thấy có mặt mũi.

Nhưng khen vào lúc này có chút không đúng lúc.

Nếu Đỗ Quyên lớn tuổi chút, dù chỉ 10 tuổi thì còn có thể thuyết minh Nhậm Tam Hòa coi trọng Đỗ Quyên, nhưng trước mắt nàng còn đang bú sữa mẹ.

Nàng Trương mặt không biết làm sao. Vợ Đại Mãnh bót cười lại, mới lấp bắp hỏi: “Mẹ nuôi nàng, rốt cuộc Nhậm tiểu ca có ý gì?”

Vợ Đại Mãnh thấy nói nhiều như vậy nàng còn chưa hết hy vọng, biết lừa gạt không xong, nên giải thích: “Nhậm huynh đệ nha, hắn cũng thích Đỗ Quyên đứa bé này này...”

Hoàng đại nương hoảng sợ, cả kinh kêu lên: “Hắn thích Đỗ Quyên?”

Vợ Đại Mãnh gạt đầu nói: “Đúng rồi!”

Chợt thấy sắc mặt nàng cổ quái, ý niệm thoáng qua liền biết nàng hiểu sai, vội vỗ tay nói: “Coi miệng của ta kìa, lời nói không rõ ràng. Đại nương! Lão nhân gia người cũng đừng có hiểu sai. Nhậm huynh đệ cảm thấy Đỗ Quyên làm người vui. Gia gia, nãi nãi ta cũng nói như vậy. Nói tương lai Đỗ Quyên có đại phúc khí. Hai người cứ chờ hưởng phúc đi!”

Vợ Đại Đầu sáng giọng: “Tẩu tử, người không nói rõ ràng làm ta cũng giật mình.”

Hoàng đại nương vội sắp điện, nghĩ ‘đại phúc khí’ cũng để nói sau.

“Mẹ nuôi nàng, người cứ nói đi, Nhậm tiểu ca có thích Vinh Từ hay là sao?”

Nàng dứt khoát trực tiếp hỏi.

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Đại nương đừng nóng vội...”

Hoàng đại nương bĩu môi, nàng có thể không vội sao?

“... Nhậm huynh đệ thấy Đỗ Quyên dễ thương. Mỗi lần thấy nàng đều muốn nhìn, muốn chơi đùa một hồi. Hôm nay vừa vào cửa, hắn liền nhìn về phía Đỗ Quyên. Vừa vặn Vinh Từ đang bế Đỗ Quyên, cũng không biết sao, thiếu chút nữa làm rớt Đỗ Quyên. Hắn không yên lòng nên nhìn chằm chằm cả nửa ngày. Sau đó Đỗ Quyên muốn đi tiểu...”

Nàng cũng không dài dòng. Triệt để thay đổi phương cách, đem duyên cớ nói rõ ràng.

Tóm lại, bởi vì Nhậm Tam Hòa quan tâm Đỗ Quyên mới nhìn nàng, không phải là nhìn Vinh Từ.

Cho nên, hắn đối với Vinh Từ một điểm ý tưởng cũng không có.

Vì sợ Hoàng đại nương vì mặt mũi không nhịn được, vợ Đại Mãnh khen Đỗ Quyên đến mức “Thiên thượng thiếu có, địa hạ Vô Song” (trên trời hiếm thấy, dưới đất không có người thứ hai), ý tứ là người ta như vậy đều bởi vì cháu gái người.

Hoàng đại nương nhất thời khó có thể tiêu hóa chuyện vợ Đại Mãnh “đánh giá cao” Đỗ Quyên, giống như lúc trước Hoàng Tước Nhi ăn một chén lớn thịt, không thể tiêu hóa bị đau bụng.

Cả người nàng giống như bị chia ra làm hai, một nửa đối phó với ngực bị đau, một nửa lại cười khan đối với vợ Đại Mãnh nói: “Thì ra là như vậy! Chuyện này ta hiểu. Không có việc gì, không thành cũng không sao. Ha ha! Đa tạ mẹ nuôi nàng. Ta đi đây! Nga, ta ôm Đỗ Quyên về luôn.”

Vợ Đại Mãnh bất động thanh sắc quan sát sắc mặt nàng, vừa cười nói: “Vừa rồi ta đi ngang qua, thấy trong phòng không động tĩnh, chắc là mấy đứa nhỏ đều ngủ. Nếu không chờ Đỗ Quyên tỉnh, ta đưa nàng qua.”

Hoàng đại nương vội nói: “Hay để ta ôm về. Sao để cho các người tiếp đến đưa đi. Mọi người buổi tối qua bên ta ăn cơm, lát nữa chúng ta phải đi. Cừu nãi nãi nàng cũng thích Đỗ Quyên, muốn ôm đi chơi.”

Vợ Đại Mãnh đành phải nói: “Vậy đại nương đợi chút, ta đi ôm Đỗ Quyên ra.”

Cháu gái của người ta, nàng không thể không buông.

Nàng không muốn để Hoàng đại nương ôm đi, sợ nàng thấy Nhậm Tam Hòa sẽ xấu hổ, bởi vì đi ra ngoài phải đi qua nhà chính.

Đỗ Quyên trong lúc ngủ mơ bị Hoàng đại nương ôm về nhà.

Cũng không phải là không ôm về là không thể, là Hoàng đại nương lấy cớ mà thôi.

Trở lại nhà đại nhị tử, Hoàng đại nương còn chưa hòa hoãn lại.

Mãi đến khi giao Đỗ Quyên cho Phùng Thị ôm vào phòng, nàng mới ngồi xuống chậu than, đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của tẩu tử, nghĩ nên nói như thế nào.

Đầu xuân thời tiết vẫn rất lạnh. Vừa qua bữa trưa, mặt trời đã yếu hẳn, bên ngoài lạnh âm âm. Cho nên mọi người vừa đi vào là ngồi vây quanh chậu than bên góc tường, vừa cắn hạt dưa vừa cười.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị vào phòng, đơn giản nói thẳng —— không nói thẳng nàng cũng nói không rõ a, vì thế đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Giống như Hoàng đại nương, chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này.

Điều này sao có thể chứ?

Một nam nhân còn trẻ như vậy lại chú ý một đứa bé còn bú sữa, ai tin?

Cho dù bộ dạng Đỗ Quyên thảo nhân hi, đùa hai câu là thôi, có thể cứ nhìn chăm chăm nàng như vậy sao? Ngay cả cha ruột, Hoàng Lão Thực cũng không lúc nào cũng nhìn chăm chăm khuê nữ như vậy!

Nàng luôn lặng lẽ đánh giá Nhậm Tam Hòa, rõ ràng hẳn nhìn Vinh Từ bao lâu, thật sự ánh mắt đều nhìn thẳng.

Chết nàng cũng không tin hẳn không có ý với Vinh Từ!

Nhưng lần này tiểu cô đích thân đi hỏi, cửa thân này cũng do nàng thu xếp, nàng sẽ không gạt mình.

Mọi người đều trầm mặc.

Lúc Hoàng đại nương trở về, Vinh Từ biết muốn nói đến việc hôn nhân của mình, không tiện ngồi trước mặt nghe, vội kéo Ngọc Trân đi tới nhà xí bên ngoài.

Lúc trở về, nhìn thấy sắc mặt nải nải và cô nải nải, nàng biết việc hôn nhân không thành.

Nàng tận lực làm dường như không có việc gì. Ngồi buồng bên chậu than, dùng một cây nhánh cây gậy than lửa, kêu Ngọc Trân: “Đưa nắm hạt dưa cho ta.”

Thiếu nữ muốn che giấu nhưng cũng không che giấu được vẻ thất lạc trên mặt.

Bà nội nàng rất đau lòng, không muốn ở lại đây, nhìn Hoàng đại nương nói: “Lão Đại! Chúng ta ăn cũng ăn, uống cũng uống, đi về thôi.”

Một câu làm xúc động tâm Hoàng đại nương, đáy lòng toát ra một cỗ hỏa, quay vào phòng hô: “Nhà lão Đại, ngại đi ra đây! Trời không còn sớm, chúng ta trở về nấu cơm cũng không kịp, thi ở lại đây làm thêm một bữa đi. Cũng không làm khó ngại. Đem đồ ăn dư gom lại, mang con thỏ kia nướng lên, chưng chút cá, thịt khô, nấu chút nấm và măng, lại nấu đậu hủ, đối phó một bữa thôi.”

Phùng Thị nghe xong khí nộ: mỗi lần bà nói chuyện là có thể làm tức chết nàng!

Nói thật dễ nghe, không cần khó khăn, đem đồ ăn dư gom lại, lại đem đồ ăn trong nhà nấu thêm một lần —— không phải buổi trưa nàng đã làm những món này sao!

Làm thì làm đi, cuối cùng còn thêm một câu “Đối phó một bữa thôi”.

Phí tâm thu xếp như vậy chỉ có thể tính là “đối phó”, vậy nếu là không đối phó nên làm cái gì bây giờ?

Dù trong nhà nàng còn giấu bao nhiêu món ăn thôn quê không nấu cho bọn họ ăn. Hoàng Lão Thực không biết săn thú.

Nàng tức giận đến cả người phát run, phần nộ nhìn một đám người ngồi bên ngoài mà không biết làm sao: không lẽ nàng xông ra, trước mặt những người này tranh cãi âm ỉ một trận với bà sao?

Cuối cùng, nàng thần thờ đi ra ngoài, không nói tiếng nào vào phòng bếp.

Hoàng đại nương ngồi nhàn thoải với đám người.

Qua một lát, không khí đã tốt lên.

Cũng đúng thôi, việc hôn nhân không thành là thường có, không đáng vì việc này mà nổi lửa.

Tiếng nói chuyện phía ngoài rất nhanh đánh thức Đỗ Quyên. Nàng liền đứng lên, nhìn kỹ chung quanh, thì ra đã về nhà, đang ngủ trên giường.

Hoàng Tước Nhi đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy nàng tỉnh lại, lập tức cười.

Nàng tiến lên đưa tay sờ đũng quần của nàng, cảm thấy vẫn khô ráo, rất hài lòng, nhỏ giọng hỏi: “Muốn tiểu tiểu không?”

Đỗ Quyên không muốn tiểu, ôm cổ nàng, hai người cùng nhau lăn ngã vào giường.

Hai chị em thực ăn ý, đều im lặng cười, sợ kinh động người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nhìn khuôn mặt trắng hồng vừa tỉnh ngủ của muội muội, nhịn không được dùng môi đụng một cái, cảm thấy thập phần vui vẻ.

Kỳ thật nàng kỳ muốn hôn một cái, nhưng dùng miệng cắn mặt muội muội, nàng cảm thấy không được tốt, cho nên thường cắn thận chạm một chút, hoặc là nhẹ nhàng cọ má.

Mặt của muội muội bóng loáng như vải lụa, cọ thực thoải mái.

Hai người chơi một hồi, Đỗ Quyên muốn tiểu, liền kêu “vụt vụt”.

Không có biện pháp, con nít thay đổi bất thường, tiểu tiện nói đến thì đến.

Hoàng Tước Nhi vội vàng xuống giường đi ra ngoài.

Mặc dù bên ngoài có rất nhiều người, nàng cũng không dám gọi. Chuyện vừa rồi nàng cũng mơ mơ hồ hồ nghe được, trực giác nài nài và đại cữu nài nài đều mất hứng, nên nàng chạy vào phòng bếp gọi Phùng thị.

Phùng Thị không trách Tước Nhi nhiều chuyện, nàng cũng không trông cậy vào bà bà giúp đưa Đỗ Quyên đi tiểu.

Vì thế, nàng bỏ dở chuyện trong bếp, đi vào phòng mang Đỗ Quyên đi tiểu.

Thấy nàng vào phòng, Hoàng đại nương tức giận hỏi: “Cơm chín chưa?”

Phùng Thị quay đầu lại nói: “Chưa chín đâu.”

Hoàng đại nương thấy nàng nửa ngày không ra, cho rằng nàng giờ tỉnh tỉnh, cao giọng nói: “Cơm chưa xong người còn ở trong phòng cần nhân. Phụng Công một người làm hết sao? Nàng đang giúp người đó, người đừng có lười nhác.”

Phùng Thị tràn ngập lửa giận, lớn tiếng nói: “Ta cho Đỗ Quyên đi tiểu!”

Hoàng đại nương nghe xong, lửa giận đang bị kiềm hãm liền bốc cao tám trượng, cả giận nói: “Chúng ta nhiều người ngồi ở đây, vẫn không thể cho nàng đi tiểu sao? Chê chúng ta tay thô sợ làm rách quần nữ người?”

Lời này thật ứng với chuyện lúc này, chị dâu nàng định khuyên cũng không muốn lên tiếng.

Hoàng đại nương càng nói càng tức, vút một nắm hạt dưa trên tay vào chậu than, cao giọng nói: “Một nha đầu thôi mà người nuông chiều thành như vậy! Túi tã ở trên người có gì mà lo lắng? Trẻ con nhà ai không phải nửa ngày một ngày mới đổi tã một lần. Ai giống nha đầu kia kỹ như vậy, muốn cũng phải có mệnh đó; không có mệnh đó, sống trong nhà nghèo phải có dáng vẻ của người nghèo. Ăn mặc cũng phải nói, người có bản lĩnh mua mấy nha đầu đến hầu hạ nàng, ta liền phục người. Đẹp mặt, có phúc ở trong núi này, trưởng thành cũng gả cho hán tử trong núi, tưởng còn có thể làm nương nương...”

Đỗ Quyên nghe được trợn mắt há hốc mồm——

Nàng chỉ muốn đi tiểu thôi, sao lại mượn đề tài phát huy như vậy?

Nãi nãi phát lửa lớn như vậy, ở giữa có chuyện gì mà nàng không biết?

Phùng Thị rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mót tiểu đưa tới chiến tranh gia đình

Bắt đầu từ sáng sớm, nàng bận rộn đến mức chân không chạm đất, cơm trưa đều chưa ăn —— bởi vì phải chờ khách ăn xong mới ở bên bếp lò ăn một miếng. Chưa kịp ăn đã bị phải đi làm mai kéo thuyền. Buổi tối những người này còn không đi, còn muốn ở đây ăn. Bây giờ bà bà lại đem việc hôn nhân bất thành phát lên người Đỗ Quyên, đều là nàng sai!

Nàng đưa đi tiểu xong, ném Đỗ Quyên lên giường, như gió xoáy vọt tới cái thùng trước mặt, mở thùng ra kéo bộ áo khoác và quần màu phấn hồng xông ra ngoài.

“Nương không quen nhìn Đỗ Quyên mặc 2 bộ đồ đẹp này thôi, ta đốt là xong. Ngày khác người ta đưa một bộ, ta đốt một bộ, trong lòng nương đỡ bị gai đâm. Nương nếu thấy còn chưa đủ, không quen nhìn 2 nha đầu, nương nói đi, ta lấy dao giết hai nàng đêm nay nấu ăn. Không phải nương nói chung chút cá và thịt khô, nướng thỏ, nấu nấm và măng khô, nấu đậu hũ đều chỉ có thể tính là đối phó sao. Cha Tước Nhi không có bản lĩnh đánh món ăn thôn quê, không có thứ tốt chiều đãi thân thích, vậy liền thì giết 2 đứa bé nấu ăn...”

Nàng giống như Phong Ma, hung tợn nói, vừa ném xiêm y vào chậu than.

Mọi người đều bị hành động muốn giết người của nàng làm sợ ngây người, ai cũng không nhớ cứu lấy xiêm y. Chỉ thấy ngọn lửa bốc lên, lửa bốc bên ngoài và lòng lót bên trong chốc lát bốc cháy lên.

Một phụ nữ tỉnh ngộ lại, một tay vội kéo ra, đặt xuống đất đập mấy cái mới diệt được lửa. Nhìn lại, bộ quần áo đã khô vàng cuộn tròn lại, không thành bộ dáng.

Hoàng đại nương tức giận đến run run nói: “Ngươi... Ngươi...”

Nàng chưa từng nghĩ đến Phùng Thị dám làm như vậy với nàng, nhất là trước mặt nhiều người như vậy.

Chị dâu nàng bọn người nhìn Phùng thị, thầm kêu đứa con dâu này lợi hại.

Vinh Từ và Ngọc Trần sợ tới mức trốn ở phía sau, lui đến góc tường nhìn xem.

Hoàng lão cha phẫn nộ, đập bàn “Ba” một tiếng, nhìn Phùng Thị quát: “Quý xuống cho ta! Không cần biết ngươi là khuê nữ nhà mà dám nói chuyện như vậy với bà bà chính là bất hiếu. Ngươi quý xuống cho ta!”

Lại quay đầu đối với nhi tử nói: “Lão Đại, hôm nay nếu ngươi nếu dám che chở người phụ nữ kia, ta coi như không có người con trai này!”

Ý là kêu nhi tử đi trừng phạt vợ.

Nhưng Hoàng Lão Thực còn không hiểu gì hết. Không hiểu chỉ là đưa con đi tiểu mà làm rùm beng lên. Còn nữa, lúc trước nương và vợ cãi nhau, hẳn cũng không bên vợ, hôm nay đương nhiên cũng là hai bên không giúp bên nào. Bởi vậy ngày ngốc.

Ai ngờ Phùng Thị hôm nay bất cứ giá nào.

Nàng vịn vẹo người, một cước bước vào phòng, từ trong cái sọt đựng kim chỉ thêu may trên kệ lấy cái kéo ra, cao giọng kêu lên: “Không cần quý. Ta chết cho các ngươi xem! Ta chết, các ngươi đem 2 nha đầu ra chặt, lại cho con trai của ngươi cưới người vợ hiền lành cho các ngươi thêm cháu trai.”

Nói xong, cây kéo đâm vào ngực.

Mọi người cũng không ngồi yên nữa, chen chúc chạy lên, giữ chặt Phùng thị, giành lại kéo.

Phùng Thị còn đang dậm chân hô to, đem oán khí bao nhiêu năm tích tụ phát ra, nhớ tới một câu nói một câu, nhớ tới một kiện nói một kiện. Gào khóc không ngưng.

Hoàng đại nương thở không nổi, thiếu chút ngất đi.

Nàng vừa then, vừa giận, lại sợ.

Xấu hổ là con dâu đem nàng nói thành ác bà bà, bất công nương.

Giận là Phùng Thị dám đối xử như vậy với nàng, khẩu khí này vô luận thế nào cũng không nuốt trôi.

Sợ là nếu Phùng Thị chết thật, thông gia Phùng Trường Thuận tới, không đốt nhà Hoàng gia là không thể, thậm chí giết nàng cũng có khả năng.

Nghĩ như vậy, cả người run rẩy không thôi.

Nàng đối với tẩu tử khóc nói: “Ta... kiếp trước ta tạo... cái nghiệt yêu gì! Cưới một người không bớt lo như vậy về.”

Chị dâu nàng thấp giọng khuyên nhủ: “Ngươi nhịn một chút. Cưới đều cưới, con đều sinh, còn có thể làm thế nào.”

Đang nháo, ngoài cửa truyền đến thanh âm vợ Đại Mãnh, “Đại nương, đại nương!”

Hoàng đại nương lập tức ngừng khóc, cuống quýt đáp ứng “Ài”, lau sạch sẽ nước mắt đứng dậy.

Thật là kỳ quái, trước mặt Phùng Thị nàng cảm thấy “có lý đi khắp thiên hạ”, bởi vì nàng là bà bà; nhưng đối mặt người ngoài, nhất là đối mặt vợ Đại Mãnh, lại biến thành “vô lý nửa bước khó đi”, rất sợ chuyện vừa rồi bị nàng biết, chộc người nhạo báng.

Chị dâu nàng nháy mắt Phụng Cô, mọi người kéo Phùng Thị vào trong phòng.

Vợ Đại Mãnh cười xán xán đi tới, trên tay bưng một cái bình gốm lớn chừng bàn tay, nói: “Còn muối không, ta đến mượn chút muối của đệ muội.”

Thì ra sau khi Hoàng đại nương đi, nàng và vợ Đại Đầu nói thầm một hồi, cảm thấy không yên lòng, muốn lại đây xem mới yên lòng.

Đang nói, chợt nghe cách vách có tiếng đập bàn, tiếp theo lại có tiếng khóc la.

Nàng liền biết đã xảy ra chuyện, vội làm bộ như tới mượn muối.

Phụng Cô vội từ trong phòng đi ra nói: “Ta dẫn người đi múc.”

Nói xong muốn đi.

Vợ Đại Mãnh liếc mắt nhìn nhìn thấy một bộ xiêm y bị đốt, kinh ngạc đưa bình muối cho Phụng Cô, nói: “Người giúp ta múc mấy muối là đủ rồi. Ta lười chạy về nhà, mượn trước một chút đối phó bữa tối nay, ngày mai gọi người đưa muối tới trả.”

Bởi nhà nàng bán muối, cho nên nói như vậy.

Phụng Cô không còn cách nào, đành cầm lấy bình.

Nơi này, vợ Đại Mãnh chỉ xiêm y trên mặt đất hỏi Hoàng đại nương: “Đại nương, đây không phải là xiêm y ta giúp Đỗ Quyên làm sao. Sao lại đốt? Ngại không tốt?”

Nàng nói đùa xong, Hoàng đại nương tuyệt không dám nói đùa với nàng.

Nàng còn chưa phục hồi lại từ phong ba vừa rồi, cứng họng, một câu cũng nói không nên lời.

Chị dâu nàng vội nói: “Vừa rồi nương Tước Nhi lấy xiêm y đi ra cho mọi người xem, oa nhi tay tiện, không cẩn thận rớt vào chậu than. Gia gia nàng cũng sinh khí, nãi nãi cũng mắng, náo loạn cả nửa ngày.”

Hoàng đại nương vội nói tiếp: “Còn không đúng sao! Ta tiếc bộ xiêm y này. Hàng tốt đâu dễ dàng có được chứ? Mẹ nuôi nàng phí tâm làm ra. Ta thật giận...”

Nàng giận thật!

Nàng giận Đỗ Quyên, hận không thể sửa xiêm y kia lớn ra cho Tiểu Bảo mặc, nhưng đốt đi nàng vẫn đau lòng. Bởi vậy, nàng hận thấu Phùng thị: không chỉ đốt xiêm y, còn trước mặt nhiều người đánh rớt mặt mũi của nàng, làm cho nàng không xuống đài được.

Vợ Đại Mãnh nửa tin nửa ngờ: nếu thật là như vậy thì cũng có khả năng nháo lên.

Lúc này Phụng Cô cầm muối ra, nàng liền nhận lấy nhìn thoáng qua, đứng lên cười nói: “Nói với đệ muội một tiếng, ngày mai trả lại. Ta đi.”

Hoàng đại nương vội vàng đứng dậy đưa tiễn, nói: “Trả cái gì mà trả! Nói ra thêm mất mặt! Người may xiêm y và giấy cho Đỗ Quyên, nàng còn thiếu tình của người sao mà đòi muối chứ.”

Vợ Đại Mãnh cười xoay người, lại bị Tiểu Bảo chạy vội đến đụng một cái.

Nàng vội cúi đầu đỡ lấy hấn, nói: “Ái dà, tiểu tử này, chạy nhanh như vậy. Chờ ăn thịt hã! Di, đây không phải là trâu con của Đỗ Quyên sao. Người lấy ở đâu?”

Trên tay Tiểu Bảo cầm một con trâu gỗ, chính là con trâu Lâm nãi nãi cho Đỗ Quyên. Bên cạnh còn có một đứa bé sáu bảy tuổi, cầm cái rổ nhỏ, bên trong tất cả đều là đồ chơi Cửu Nhi đưa cho Đỗ Quyên, nào thùng nhỏ a, giá múc nước a, bát múỗng, chỉ là không có bộ bàn nhỏ.

Tiểu Bảo bị vợ Đại Mãnh giữ chặt. Giật tay lại muốn chạy, vừa nói: “Là của ta! Của muội muội chính là của ta! Đều là của ta!”

Nương hấn muốn ngăn cản nhưng hấn đã nói ra.

Vợ Đại Mãnh “yêu a” một tiếng, cười mắng: “Người thực sự có tiền đồ! Lớn như vậy còn đoạt đồ chơi của muội muội, không có bộ dáng của ca ca chút nào. Cha người không phải là thợ mộc sao. Muốn chơi cái gì thì kêu cha người làm là được. Những vật này là Cửu Nhi đưa cho Đỗ Quyên, con trâu này là lão thái thái đưa cho Đỗ Quyên. Người muốn lấy, Cửu Nhi nhìn thấy sẽ cùng người liều mạng. Người nha, nên đem đồ nhà người chơi đưa cho muội muội chơi!”

Vừa nói vừa xông vào đoạt lại con trâu, ném vào trong cái rổ trên tay thằng bé.

Sau đó, lại không khách khí chút nào đoạt lại rổ, xong mới sờ đầu Tiểu Bảo nhìn sắc mặt khó coi Hoàng đại nương cười nói: “Con nít thích mới mẻ. Lão nhị là thợ mộc, cái gì mà không biết làm, trong nhà khẳng định cái gì cũng có.”

Phượng Cô đỏ mặt, vội nói: “Có, đều có! Hần chỉ là ham mới mẻ.”

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Đúng vậy, trong nhà có thợ mộc, phương tiện rất nhiều.”

Nói đến đây, chợt nhớ tới cái gì, nhìn về phía bàn của đàn ông, đối với Hoàng Lão Thực cười nói: “Lão Thực huynh đệ, người mời lão Nhị nhà người, kêu hắn giúp người làm chút đồ gia dụng. Không phải ta nói người, mấy kiện rách nát gì đó trong nhà của người, đích thực không ra hồn gì. Chúng ta ở trong núi, thứ khác không có, đầu gỗ thì cả đồng. Người giống như người trong núi, cũng không giống trong nhà có huynh đệ làm thợ mộc. Hôm nay ta chạm vào cái bàn trong nhà người, nó lung lay như muốn rời ra từng mảnh, người cũng không kêu huynh đệ người cho sửa lại.”

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu, đối với Hoàng lão Nhị nói: “Lão nhị, có nghe thấy không? Ngày nào người rảnh giúp ta sửa lại.”

Vợ Đại Mãnh nói xong cười tủm tỉm, đem rổ giao cho Hoàng đại nương, xoay người đi.

Lúc này là đi thật.

Đến khi nàng đi ra khỏi viện, trong phòng còn dư âm lượn lờ.

Sau khi vợ Đại Mãnh trở về cách vách, mang chuyện vừa rồi nói với mọi người.

Nhậm Tam Hòa nghe nói Hoàng gia đem xiêm y của Đỗ Quyên đốt, hàn quang trong mắt chợt lóe, một tay ra sức, chợt nghe “răng rắc” một tiếng, chén trà thô bị hắn bóp nát, tán thành một đồng vụn.

Lâm Đại Mãnh sợ hãi, kinh ngạc nhìn hắn.

Lâm Đại Đầu càng cứng họng.

Vợ Đại Mãnh cũng luống cuống, vội nói: “Ta chỉ nhìn thấy đốt, cũng không biết tại sao đốt. Bọn họ nói là tiểu oa nhi tay chân táy máy, làm rớt vào chậu than.”

Khuôn mặt tuần tú của Nhậm Tam Hòa không chút biểu tình, nâng mí mắt lên hỏi: “Tàu tử tin sao?”

Vợ Đại Mãnh liền trầm mặc.

Bởi vì nàng cũng không quá tin tưởng.

Nàng tại kia ngây người một hồi, nhưng thủy chung không thấy Phùng Thị đi ra. Sắ mặt Hoàng đại nương, Hoàng lão cha đều không tốt, nhất định là có chuyện.

Lâm Đại Mãnh hít một hơi thật sâu, đối với Nhậm Tam Hòa nói: “Huynh đệ, nghe ca một câu, chuyên nhà người ta, ta không tiện xen vào. Người ta là cha con.”

Nhậm Tam Hòa yên lặng rồi trịnh trọng hỏi: “Trong thôn này đều như vậy sao? Muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không nói đạo lý?”

Ba người Lâm Đại Mãnh liếc nhìn nhau, nói: “Cũng không phải như vậy. Thôn chúng ta hoàn hảo, không có nhiều việc xấu như vậy. Trước kia Hoàng gia cũng không như thế. Có phải hay không, Đại Đầu?”

Lâm Đại Đầu vội vàng gật đầu nói: “Đúng! Trước đây Hoàng đại nương có cãi vài tiếng với vợ Lão Thực, không là chuyện lớn gì. Nàng không thích người con dâu cả này, không thường lại đây. Mấy ngày nay cũng không biết tại sao, luôn gây gỗ. Liên từ... Nga! Hình như từ lúc vợ Lão Thực sinh Đỗ Quyên, cứ như vậy.”

Nhậm Tam Hòa nghe xong, sắc mặt càng khó coi, nắm tay bắt giắc nắm lại thật chặt.

Lâm Đại Mãnh trầm ngâm, bỗng nhiên nói: “Ta biết...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe cách vách truyền đến một tiếng khóc trẻ em bén nhọn, thanh âm như phảng phất đang liều mạng gãy dựa, vừa bén nhọn lại thê thảm, đâm rách trời son thôn, đau đớn màng tai mọi người.

Nhậm Tam Hòa nháy lên một cái, hoảng hốt ra khỏi phòng, chạy ra khỏi nhà nhanh như gió cuốn.

Ba người Lâm Đại Mãnh cũng sôi nổi chạy vội ra ngoài.

Vợ Đại Đầu cũng bỏ lại muôi, chạy ra khỏi bếp. Thu Sinh, Hạ Sinh vừa tỉnh ngủ, Cử Nhi, Lâm Xuân đều hướng Hoàng gia chạy.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thi triển uy phong

Hoàng gia loạn thành một đoàn.

Đỗ Quyên khàn cả giọng gào khan.

Phải nói từ lúc vợ Đại Mãnh rời đi.

Sau khi vợ Đại Mãnh đi, Hoàng lão cha liền phân phó mọi người về nhà.

Cơm không còn cách nào ăn. Con dâu cả nằm trên giường, chẳng lẽ bọn họ mặt dày tự mình nấu tự mình ăn?

Tuy hận trong lòng nhưng không dám mắng nữa.

Nếu như mắng, Phùng Thị lại tìm chết, nháo xảy ra chuyện thì ai cũng không dễ chịu, chỉ có thể tạm thời nhịn xuống khẩu khí này.

Vinh Từ và Ngọc Trân thích Đỗ Quyên, muốn ôm nàng về chơi.

Đỗ Quyên đương nhiên không chịu. Nhưng Vinh Từ ôm lấy nàng, nàng không có năng lực phản kháng. Hoàng Tước Nhi cũng không dám ngăn cản, nãi nãi lại không kêu nàng đi chung, đành phải đi theo sau Vinh Từ, trong lòng rất gấp.

Đi tới nhà chính, Đỗ Quyên nhìn thấy cái nôi, vội đưa tay “A a” gọi.

Vinh Từ kỳ quái, cho rằng nàng muốn cái gì, liền ôm nàng đến trước cái nôi.

Chờ nàng cúi lưng, Đỗ Quyên như khi trườn người xuống nôi.

Vinh Từ lại muốn ôm nàng dậy nhưng không được. Hai tay nàng gắt gao núm chặt thành nôi không buông. Nếu cố kéo tay ra, nàng sẽ khóc gọi.

Vinh Từ và Ngọc Trân không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng đại nương thấy liền nổi giận, không nhịn được nói: “Không đi thì thôi. Không biết điều! Làm như ai cũng hiếm lạ nàng.”

Đỗ Quyên không để tâm, coi nàng như không khí.

Thiệt! Lại không phải là nãi nãi ruột của nàng.

Cho dù là nãi nãi ruột, thích thì nàng thân cận chút, không thích thì nàng cách xa chút, có gì lớn lao đâu! Cũng không biết tại sao nương biến quan hệ thành khản trương như vậy, còn tìm chết nằm trên giường nữa.

Lúc mọi người đang muốn đi, Tiểu Bảo bỗng vọt vào trong phòng Phùng Thị.

Hắn vào lấy đồ chơi của Đỗ Quyên.

Tuy Hoàng lão Nhị là thợ mộc, nhưng thợ mộc và thợ mộc có thể giống nhau sao?

Đừng nhìn những thứ kia là lật vạt, đều là nghệ thuật điêu khắc. Vói tay nghề của Hoàng lão Nhị, sợ là cả đời cũng làm không được.

Cho nên Tiểu Bảo rất thích những món đồ chơi kia.

Nhưng vợ Đại Mãnh chạy tới nói một phen, ngay cả nãi nãi bình thường rất cưng chiều hắn, cũng không để cho hắn cầm mấy thứ này về nhà.

Hắn quá giận, cầm cái rô nhỏ đựng đồ chơi chạy ra.

Phượng Cô nhìn thấy, vội vã ngăn cản nói: “Đây là của muội muội, không thể lấy.”

Hoàng đại nương cố áp chế cơn giận, quát: “Cho hắn chơi!”

Tiểu Bảo không nói tiếng nào cầm lấy con trâu nhỏ, thị uy trước mặt Đỗ Quyên ném xuống đất, nhắc chân đạp.

Chợt nghe “răng rắc” một tiếng, trâu gãy chân.

Cho dù là nam mộc, chân trâu mảnh như vậy, lại qua điều khác, không chịu nổi một cước của hắn.

Tiếp đến, Tiểu Bảo lại ném thùng gỗ nhỏ xuống đất đập.

Nhưng thùng gỗ tròn, vừa giẫm lên là trượt, lăn qua một bên, không đập nát.

Thật rắn chắc!

Đỗ Quyên sững sờ nhìn, trong não toát ra ý nghĩ này.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn về phía Hoàng lão cha, Hoàng đại nương, còn có những người khác.

Mọi người chẳng biết tại sao, bị nàng nhìn đến thấy nao nao.

Mọi người nhìn thấy một tiểu động vật chưa biết nói chuyện, bỗng nhiên dùng ánh mắt tràn ngập ý vị nhìn mình, có thể không sợ hãi sao?

Đỗ Quyên yên lặng nhìn bọn họ một hồi, sau đó quay nhìn Tiểu Bảo.

Sau khi Tiểu Bảo đập hỏng đồ chơi của Đỗ Quyên, đặc ý hướng nàng cười, một vẻ “coi ngươi có thể làm gì ta”.

Phượng Cô vội nói: “Đỗ Quyên...”

Một lời chưa xong, Đỗ Quyên đã thét chói tai, thanh âm đột nhiên trỗi lên, đâm thẳng vào tai.

Mọi người run run một cái, trong lòng “lộp bộp”, thiếu chút nữa muốn bịt lỗ tai.

Một tiếng chưa kết thúc, tiếng thét khác lại bắt đầu.

Mọi người thấy tiểu nữ oa kia nhìn Tiểu Bảo, bèn thanh khóc thét, khóc đến tê tâm liệt phế.

Sau vài tiếng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng của nàng phát tím, quả đấm nhỏ nắm thật chặt, đem hết toàn lực tru lên, lảng cao hơn một lảng, cuốn về phía đỉnh núi.

Phượng Cô luống cuống, bước lên phía trước đỡ nàng; Vinh Tử và Ngọc Trân cũng cố xoa dịu.

Đỗ Quyên dùng sức uốn người, hai tay loạn đánh, hai chân loạn quơ.

Tiểu Bảo sợ choáng váng, ngơ ngác nhìn Đỗ Quyên.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội khóc như vậy, cũng khóc lớn lên theo.

Phùng Thị ở trong phòng nghe Đỗ Quyên thét chói tai, trong lòng luống cuống, từ trên giường đứng dậy, thuận tiện chộp lấy cái kéo trong sọt, lao tới khàn giọng hô: “Giết ta đi! Đem 2 đứa bé đều giết! Cả nhà đều chết sạch sẽ! Giết nha —— “

Nàng điên cuồng xông lên trước, dùng kéo loạn đâm loạn.

Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị bị dọa sợ, liều chết ôm lấy eo nàng.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cả người run rẩy lẫn nữa, hoàn toàn không biết như thế nào cho phải.

Phượng Cô chợt nhớ tới cái gì, đối với đại cữu nãi nãi nói: “Nhanh! Mang Tiểu Bảo đi!”

Đại cữu nãi nãi nghe xong hơi giật mình, không biết vì sao nàng muốn đưa Tiểu Bảo đi.

Phượng Cô nóng nảy, tự mình đến kéo Tiểu Bảo rời khỏi.

Nhưng đã quá chậm, Nhậm Tam Hòa đã xông vào, ngăn ở cổng lớn.

Cổng rất rộng, dáng người hắn mạnh mẽ, không mập mạp nên không ngăn chặn toàn bộ.

Hắn đứng giữa cửa, hai chân như đinh đóng xuống đất, hai mắt như chim ưng quét qua đám người trong phòng, ánh mắt tựa hàn băng làm người run lên.

Phượng Cô kéo Tiểu Bảo lùi lại một bước, không dám tiến lên.

Thật đáng sợ!

Người thanh niên hoàn toàn khác với lúc trước.

May mắn Nhậm Tam Hòa mau chóng buông tha bọn họ, ánh mắt ném về phía Đỗ Quyên.

Thấy Đỗ Quyên khóc như vậy, tay phải của hắn bắt tri bắt giác đưa ra phía sau. Lâm Đại Mãnh từ bên ngoài chạy vội tới, cầm lấy tay hắn, ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại, rồi cao giọng hỏi: “Lão cha, có chuyện gì? Nháo cho dữ dội như vậy?”

Thanh âm không cao không được a. Đỗ Quyên giọng lớn quá, giọng nói phải cao hơn tiếng khóc của nàng mới nghe thấy.

Hoàng lão cha đầu thế nói ra lời.

Huống hồ việc này không thể nói rõ trong hai ba câu, nhắc đến thì một lời khó nói hết, tuyệt không đơn thuần là Tiểu Bảo làm hư con trâu của Đỗ Quyên.

Nhưng là, sao hắn chịu đem việc xấu trong nhà nói ra ngoài!

Lúc này, vợ Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu cùng đám nhóc Thu Sinh đều tới.

Vợ Đại Mãnh kinh hoàng nói: “Ái dà, Đỗ Quyên, sao lại khóc đến như vậy? Trước nay nàng không khóc nha!” Vừa nói vừa chạy về phía cái nôi.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Vinh Từ cầm con trâu bị đạp gãy chân trên tay, lại cả kinh kêu lên: “Sao chân trâu lại bị gãy?”

Hoàng Tước Nhi luôn nhút nhát lớn tiếng khóc nói: “Là Tiểu Bảo. Hắn lấy con trâu của muội muội... trâu bị bẻ... Còn dùng chân đạp làm muội muội khóc.”

Hoàng đại nương tức giận đến không thể nhịn được nữa, một cái tát đi qua, mắng: “Nha đầu chết tiệt! Cho người nhiều chuyện...”

Nửa bên mặt Hoàng Tước Nhi lập tức đỏ lên.

Vốn Đỗ Quyên gào một mòi, thanh âm nhỏ đi một chút. Thấy nàng đánh Hoàng Tước Nhi, đột nhiên lại cất cao thanh âm, một lần nữa thét chói tai; Hơn nữa, tiếng thét này kéo dài hơn như muốn thay không đổi khí. Mắt thấy gần như nghẹt thở, hai mắt còn trắng tắp nhìn chăm chăm Hoàng đại nương.

Hoàng lão cha nghe choáng váng, không tự chủ cùng với thanh âm của nàng nín thở một hơi, cao lên, lại cao lên ——

Sau đó bay xa trượt xuống, âm cuối kéo thật dài không kết thúc.

Hoàng lão cha nín thở chờ đợi.

Cuối cùng, hắn đích thực không nhịn nổi. Một tiếng thét của Đỗ Quyên còn chưa kết thúc.

Lão đầu chịu không nổi, “hồ” thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương.

Lão thái bà đáng chết, không có mắt nhìn. Trước mặt nhiều người như vậy mà đánh cháu gái.

Vợ Đại Mãnh bị dọa sợ, vội lay động Đỗ Quyên, thét to: “Đỗ Quyên, Đỗ Quyên!”

Một mặt quay đầu tức giận đối với Hoàng đại nương nói: “Đại nương, từ từ nói là được. Đánh Tước Nhi làm cái gì?”

Hoàng đại nương chỉ thấy hai lỗ tai “ong ong”. Đầu váng mắt hoa, đứng không vững.

Phùng Thị lại hô lớn “Đem một nhà chúng ta giặt sạch thôi”, rồi vừa đá vừa cắn. Cắn Hoàng lão Nhị một miếng liền thoát khỏi sự kiềm chế của hai huynh đệ bọn họ, dùng sức đập đầu tường, bị mọi người liều mạng giữ chặt.

Phượng Cô thấy Hoàng Tước Nhi bóc trần nguyên do sự việc, Phùng Thị lại nháo như vậy, Đỗ Quyên hết thắm, lại bị đám người Lâm Đại Mãnh nhìn chăm chăm, không xuống đài được, liền khom lưng dùng sức vỗ xuống mông Tiểu Bảo, mắng: “Thật không hiểu chuyện mà! Đã nói đó là của muội muội, không thể động, người nhất định muốn động.”

Vợ Đại Mãnh nói tiếp: “Đều là huynh muội, chơi thì chơi, tại sao đạp hông chứ?”

Đỗ Quyên thở ra một hơi, quyết tâm nhất định phải cho Tiểu Bảo một bài học, miễn cho đứa bé này quen được nãi nãi nuông chiều “duy ngã độc tôn”, vì thế nắm cái gối nhỏ trong nôi đập lên người Tiểu Bảo, vừa khóc vừa thét chói tai, mang theo ngôn ngữ của chim “huyền thuyên oa lạp” không rõ ràng, còn đối với hắn “phốc phốc” nhổ nước miếng.

Người trong phòng không ai nghe hiểu nàng nói cái gì, nhưng ai thấy cũng hiểu nàng đối với Tiểu Bảo lên án và phẫn nộ: khi dễ ta, dẫm trâu nhỏ của ta! Người xấu! Đánh chết người!..

Lâm Xuân và Cửu Nhi lập tức như những con báo nhỏ, không hèn mà cùng nhắm phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo không phòng bị, bị đứ nhỏ so với mình thấp một khúc đẩy ngã xuống đất, lại thấy mọi người đều trừng mắt, mẹ hắn còn đánh hắn, nhin không được “oa” một tiếng khóc lên.

Lâm Xuân mặc kệ hắn khóc, nhắc chân đá lung tung lên người hắn.

Cửu Nhi cũng hô to “Cho người đi cùng trâu nhỏ của ta”, nhào lên đánh hắn.

Lâm Đại Mãnh đứng không yên, tiến lên mỗi tay một đứ kéo ra ngoài.

Tiểu Bảo bị ăn mấy đá, khóc mắng nhào tới đá về phía Lâm Xuân.

Lâm Xuân bị đại bá kéo lại, bởi vậy bị trúng một cước.

Thu Sinh sinh khí, xông lại cho một bàn tay lên mặt hắn, vừa mắng: “Không biết xấu hổ! Kiến thức hạn hẹp! Cho thịt lấy thịt, cho xiêm y lấy xiêm y, cho đồ chơi đòi chơi, một gia đình đều không biết xấu hổ!”

Hạ Sinh cũng tới hỗ trợ, mắng: “Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!...”

Tuy Lâm Xuân và Cửu Nhi bị Lâm Đại Mãnh bắt được, cũng không an phận, mỗi người ôm lấy một cánh tay của hắn như đang chơi đu dây, chân đong đưa trong không cũng loạn mắng.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nghe xong, xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Hôm nay thật quá mất mặt!

Mặc dù là con nít tranh cãi ầm ĩ, nhưng nếu không nghe người lớn nói qua những lời này, sao có thể nói rõ ràng bài bản như vậy?

Hoàng lão cha nhìn thấy mấy tiểu tử Lâm gia như những con báo nhỏ, sắc mặt tái xanh.

Bởi vậy có thể thấy được, con trai thật sự rất quan trọng!

Huynh đệ nhiều, đại biểu lực lượng gia tộc lớn, không dễ dàng bị người khi dễ.

Lâm Đại Mãnh thấy tình hình có chút thất khống, đối với Lâm Đại Đầu quát: “Đánh tên tiểu tử này!”

Ánh mắt nghiêm nghị nhìn phía Thu Sinh.

Bàn tay Lâm Đại Đầu lập tức đánh qua.

Thu Sinh “ngao” một tiếng, vội vàng lao ra cửa.

Chạy đến cửa viện đứng lại, một chân trong một chân ngoài, dáng vẻ sẵn sàng bôn đảo, sau đó quay đầu cao giọng mắng: “Vốn là không biết xấu hổ...”

Lâm Đại Đầu bị chọc tức, xắn tay áo lao tới: “Tiểu tử đáng chết, lão tử đánh gãy chân của ngươi.”

Thu Sinh liền chạy xa.

Lâm Đại Mãnh lại cúi đầu vỗ mấy bàn tay vào mông Cửu Nhi, mắng: “Dám đánh người, lão tử liền đánh ngươi.”

Cửu Nhi thế nhưng không khóc.

Lâm Xuân cũng không tránh khỏi, cũng bị vài bàn tay của đại bá.

Đỗ Quyên áy náy không thôi, đột nhiên nhớ tới một bài ca: “Ngày hôm qua ngươi vì ai bị một trận đòn, hôm nay ngươi lại vì ai bị mắng một trận. Bị đánh bị mắng, cũng là vì ngươi tiểu oan gia này.”

Xin lỗi, tiểu huynh đệ!

Sau này tỷ tỷ nhất định dụng tâm dạy dỗ các ngươi, tranh thủ làm cho các ngươi đi ra khỏi thôn Thanh Tuyền.

Nhưng hôm nay việc này còn chưa xong, nàng còn muốn tiếp tục biểu diễn.

Vì thế, hai tay nàng vung loạn, quét tay vợ Đại Mãnh ra, khóc đưa bàn tay về phía Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi khóc tiến lên ôm lấy nàng.

Hai tay Đỗ Quyên ôm chặt cổ nàng, ôm đến gất gao.

Trước mặt mọi người trong phòng, hai tỷ muội ôm đầu khóc rống.

Quang cảnh đó thật thê thảm, như những đứa trẻ không cha không mẹ vậy.

Đỗ Quyên không cần cha, không cần nương, chỉ cần tỷ tỷ, có thể thấy được bình thường đều do Hoàng Tước Nhi chăm sóc nàng, thật làm cho người ta thương tâm.

Mọi người thấy không ai là không rơi lệ, ngay cả Hoàng đại nương cũng hối hận không nên đánh Hoàng Tước Nhi trong cơn giận dữ. Nói đến cùng, đó là cháu gái của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kết Quả Đấu Tranh

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên khóc thương tâm như vậy, đối với Tiểu Bảo mắng “Bại hoại. Không biết xấu hổ. Mí mắt thiên. Trộm đồ.” Dem hết những câu nặng người hẳn từng nghe qua và có thể nhớ được đều xả trên người Tiểu Bảo.

Cửu Nhi sinh trưởng tại đại gia đình, so với hẳn rõ ràng “lịch duyệt” phong phú hơn, lại nói hẳn lớn thàng hơn, bởi vậy mắng càng có “tiêu chuẩn”: “Lấy đồ nhà người ta, đem móng vuốt người chặt xuống cho nhớ lâu.”

Phượng Cô nghe trọn mắt há hốc mồm.

Hoàng đại nương tức giận đến phát ngất.

Đang định phát tác đã thấy Lâm Đại Mãnh khom lưng, bàn tay lớn như cây quạt hương bồ thay phiên nhau vỗ xuống mông hai đứa nhỏ, “ba ba” vài tiếng, mỗi tiếng kêu vang giòn giã so với Phượng Cô đánh Tiểu Bảo còn ác hơn nhiều. Lời của nàng liền bị nghẹn trong yết hầu không ra được.

Nhưng Cửu Nhi và Lâm Xuân thật là cực phẩm. Mông bị ăn bàn tay, miệng vẫn như cũ mắng không ngừng, rất có ‘gan hùm mặt gấu’, đối mặt với địch nhân, với “khô hình” vẫn cười nói tự nhiên.

Đỗ Quyên đã dừng khóc, há to miệng nhìn một màn này.

Lâm Đại Mãnh đang làm gì đây?

Có người nào đánh con và cháu như người sao?

Đỗ Quyên “a a” kêu to, lúc này kêu từng câu ngắn, dồn dập mà bén nhọn.

Lâm Đại Mãnh ngẩng đầu nhìn lên, tiểu nữ oa đang căm tức nhìn hẳn.

Hắn sững sốt, nhin cười không được, nói: “Được rồi, người đừng khóc, ta sẽ không đánh nữa. Cửu Nhi, còn không cầm miệng cho ta, bằng không tới nay không cho ăn cơm, quỳ một đêm cho ta.”

Cửu Nhi nghe sự trừng phạt này có chút nặng, lại thấy Đỗ Quyên không khóc, vội ngoan ngoãn cầm miệng.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên dừng khóc, cũng ngừng mắng.

Lâm Đại Mãnh liền thả bọn họ.

Hai đứa nhỏ được thả ra vội chạy về phía Đỗ Quyên, mỗi người kéo một tay nhỏ của nàng.

Lâm Đại Mãnh thấy sắc mặt Hoàng lão cha rất tồi tệ, ha hả cười lớn đối với Lâm Đại Đầu phát tay nói: “Đều đi về đi. Không sao.”

Lại hướng về phía Hoàng lão cha cười nói: “Ta tưởng là chuyện gì, thì ra là đám nhỏ nháo. Ài, chuyện này thì có là gì! Lão cha không thấy nhà ta đông con nít, mỗi ngày đều ầm ĩ ba bốn lần. Nhà ai cũng là như vậy, trẻ con nháo gà bay chó sủa suốt ngày. Nhà các người coi như là tốt, hai huynh đệ ở xa, đám trẻ ít gặp nhau cũng ít rùm beng hơn.”

Rồi hướng Phùng Thị hô: “Đệ muội! Người cũng đừng khóc. Đám nhỏ cãi nhau, đừng để trong lòng. Đều là cháu trai, lão cha và đại nương đều đau lòng, nghe bọn hẳn nói là được.” Vừa nháy mắt kêu vợ kéo Phùng Thị vào phòng.

Hoàng lão cha vội vàng cười nói: “Đúng, đúng. Mỗi nhà đều có một bản kinh khó đọc.”

Lâm Đại Mãnh nói chuyện này như một trò khôi hài, còn nói nhà nhà đều như vậy, trong lòng hẳn dễ chịu hơn. Quả nhiên cảm thấy chuyện không có gì đáng ngại.

Lại có, những lời Lâm Đại Mãnh nói với Phùng Thị, bất kể là không biết hay là biết nội tình, đều giữ thể diện của hắn, hơn nữa là vô tình nhúng tay, vì thế nhẹ nhàng thờ ra, nhân cơ hội xuống đài.

Lâm Đại Mãnh cười nói: “Cái gì kinh với không kinh! Đều là con cháu, tốt xấu gì cứ đánh một trận là xong việc.” Nhìn phía Đỗ Quyên, “Ngươi cũng nên bị đánh!”

Đầu tiên Đỗ Quyên ngạc nhiên, rồi nhìn hắn nhếch miệng cười.

Mặc kệ vì sao hắn ba phải, lời nói đều có dụng ý. Tuy tuổi tác mình không nhỏ, nhưng trong sơn thôn chưa chắc người ta hiểu đạo lý đối nhân xử thế như hắn, không bằng thuận thế xuống đài, kết thúc đi!

Một hồi khóc một hồi cười, chính là bản sắc của trẻ con.

Ai ngờ mọi người thấy nàng cười, đều buông một hơi thở dài vỗ tay kêu lên: “Lại cười ! Lại cười !” Quả thực rất mừng rỡ.

Cười tốt hơn khóc a!

Phượng Cô giơ ngón tay nói: “Ái dà, nàng còn nhỏ như vậy, ai nỡ đánh chứ! Đỗ Quyên, đều do ca ca không tốt, ca ca phá hư. Tiểu thẩm đánh ca ca, xem _____”

Hai tay đặt tại bên má Tiểu Bảo, “ba ba” vỗ hai tiếng.

Đang dỗ trẻ em!

Đỗ Quyên buồn cười, cười càng lợi hại.

Mọi người đều cho rằng nàng thấy Tiểu Bảo bị đánh nên cao hứng cười, một lượt đi tới dỗ nàng, phảng phất như chuyện lúc nãy chưa từng phát sinh qua, như trẻ nhỏ nghịch ngợm thôi.

Tuy Tiểu Bảo không bị đánh nhưng thấy mọi người vì dỗ Đỗ Quyên làm ra các loại tình trạng, vừa ghen tị lại uly khuất, khóc lên, giống như thật bị đánh.

Cửu Nhi và Lâm Xuân thấy, vỗ tay cười nói: “Đồ khóc nhè, bôi rom. Bối đến bờ sông, bị chó cắn. Chó là người, đại lão biểu.” Vừa đọc vè vừa dùng ngón tay lêu lêu, mắt lại liếc Lâm Đại Mãnh.

Không ngờ Lâm Đại Mãnh đứng yên híp mắt cười. Lâm Đại Đầu lại nhẹ nhàng đi lên trước, gõ một cái trên đầu hai đứa trẻ, “Ta cho người nể! Ta cho người nể!”

Hắn ôn nhu hơn, tay giơ cao lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Lâm Xuân và Cửu Nhi nhanh chân chạy ra ngoài, đứng trong sân kêu.

Tiểu Bảo giận dữ, chỉ vào Đỗ Quyên nói: “Nàng mới khóc nhè!”

Phượng Cô trừng mắt quát: “Muội muội là con gái, mới mấy tháng tuổi.”

Tiểu Bảo á khẩu không trả lời được.

Lâm Đại Mãnh nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, cười nói: “Đều do người nháo. Nghịch ngợm quá! Thật giống đại tiểu tử nhà ta, hơi sơ sễ một chút là nhảy tọt xuống sông. Đám nhỏ này không có đứa nào là bớt lo.”

Hoàng lão cha nghe hắn so sánh Tiểu Bảo với con trai hắn, hết sức cao hứng.

Hắn vờ cá giận nói: “Khuya nay về nhà ta lại thu thập hắn. Lão Nhi, hai người phải cẩn thận quản giáo tiểu tử này. Lấy đồ của muội muội, chơi thì chơi. Đập hỏng còn không phải là chân tiện?”

Về mặt thập phần nghiêm chỉnh.

Hoàng lão Nhi cùng Phượng Cô liên tục gật đầu đáp ứng.

Hoàng lão Nhi lau mồ hôi, cầm cái chân gậy của trâu gỗ tiến lên nhìn Đỗ Quyên cười lạnh nói: “Con trâu này để tiểu thúc cầm lại giúp người sửa. Sửa xong lại cho người chơi nga.”

Ý tứ thực rõ rệt.

Chỉ là, Đỗ Quyên mới có chín tháng lớn, sao nghe hiểu?

Hắn bắt quá là nói cho người lớn ở đây nghe thôi.

Lâm Đại Mãnh vội cầm lại, cười nói: “Hay là để ta cầm về cho gia gia ta làm đi. Đồ do hắn làm ra, hắn quen tay rồi.”

Tuy hắn không kể thừa tay nghề thợ mộc gia truyền, nhưng ở trong nghề, hắn biết rõ đồ chơi này không dễ làm. Vào tay Hoàng lão Nhị, đừng nói sửa chân trâu, chỉ sợ ba cái chân còn lại cũng bị sửa gãy luôn.

Hoàng lão Nhị đang hồi hận, vừa rồi vừa nói vừa nhìn khối gỗ chạm khắc kia, lập tức biết mình làm không được món đồ chơi này. Nghe hắn nói như vậy, vội gật đầu đáp ứng.

Một trận phong ba được trừ khử, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu rời đi. Lâm Xuân và Cửu Nhi còn không muốn đi, bị Lâm Đại Mãnh cứng rắn túm lấy, xách ra ngoài như xách gà con.

Còn có Nhậm Tam Hòa, lúc hắn đi, về mặt hắn đực ra.

Sao hắn có cảm giác mọi người bị tiểu nữ oa kia chơi đùa xoay quanh đâu?

Trở về nhà Lâm Đại Đầu, mọi người ngồi xuống.

Lâm Đại Mãnh thấy Nhậm Tam Hòa vẫn trầm mặc, nói: “Huynh đệ, đừng suy nghĩ. Chuyện trong nhà người ta, chúng ta không thể nhúng tay. Người ta là cha con anh em, chúng ta dựa vào cái gì nhúng tay? Còn có, ta cảm thấy việc này ta càng giúp càng phá hư.”

Vợ hắn vội hỏi: “Là như thế nào?”

Lâm Đại Mãnh trợn mắt nói: “Còn nói, đều tại ngươi! Ngươi làm xiêm y cho Đỗ Quyên, dùng vải tốt như vậy làm cái gì?” Lại chuyển hướng Nhậm Tam Hòa, “Sau này Nhậm huynh đệ cũng đừng đưa con mồi cho Hoàng gia. Sống mà dựa vào người khác tiếp tế là không được, vẫn cần nhờ vào chính mình.”

Lại sầm mặt đối với Lâm Đại Đầu nói: “Ngươi cũng vậy, sau này không được nhận con mồi của Nhậm huynh đệ. Hắn chưa thành thân, không cần tích cóp gia sản sao?”

Lâm Đại Đầu vội vàng gật đầu.

Vợ Đại Mãnh bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Đúng rồi. Việc này phải trách ta. Mặc bộ xiêm y đó, khó trách người đồ mắt, lại không phải do chính mình kiếm được.”

Nhậm Tam Hòa hiểu ra, biết mình phạm sai lầm lớn: một lòng chỉ nghĩ đến chiếu cố Đỗ Quyên, lại quên “Cây cao hơn rừng, gió sẽ làm gãy nhánh”. Làm cho nàng trở thành người bình thường mới có thể bình an lớn lên.

Bởi vậy yên lặng cúi đầu suy nghĩ, sau này nên giải quyết thế nào.

Lâm Đại Mãnh không biết nói đạo lý lớn, chỉ ra lệnh cho bọn họ sau này không được tiếp tế Hoàng gia, muốn chiếu cố cũng phải âm thầm chiếu cố. Việc này liền qua đi.

Lại nói Hoàng gia, sau khi Lâm Đại Mãnh bọn họ đi, Hoàng lão cha cũng đi.

Tuy Phùng Thị nháo cho hung nhưng không có bị thương. Sau khi mọi người rời khỏi, lập tức bỏ khỏi giường đi làm cơm. Hôm nay hai khuê nữ đã thương tâm nằng. Tình cảnh 2 bé gái ôm đầu khóc rống như trẻ mồ côi, làm nàng tự trách không thôi.

Cho nên bà bà bọn họ đều đi, nàng vẫn nướng con thỏ, lại nấu đậu hủ và nấm, còn chưng trứng, làm năm sáu món ăn.

Buổi tối, người một nhà lặng yên ngồi trên bàn ăn cơm.

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên, dứt nàng ăn trứng trước.

Sữa vợ Đại Đầu không nhiều như trước, cho nên hiện tại Đỗ Quyên thường dặm thêm cháo và trứng gà.

Đang ăn, Hoàng lão Nhị gõ cửa tiến vào, đưa rô trên tay ra nói cha mẹ kêu hắn đưa đồ ăn đến, là một chén lớn thịt gà và một chén giò heo hầm đậu tương.

Đỗ Quyên kinh ngạc đến rớt cằm, nhìn Phùng thị cũng có biểu tình tương tự.

Hoàng Lão Thực càng kích động xoa tay vào nhua, vội kêu lão Nhị vào phòng ngồi.

Hoàng lão Nhị tưởng là nhà ca sẽ nổi lạnh lò băng, đại tẩu khẳng định còn nằm trên giường, đại ca và chất nữ nhất định đói bụng, ai ngờ tới thấy Phùng Thị đang ngồi trên bàn dứt cho Đỗ Quyên, buồng một hơi thở dài, cũng yên tâm.

Hắn vội cười nói: “Trong nhà đang chờ ta ăn cơm. Ta không ngồi.”

Nói xong nhìn về phía Phùng thị, lại gọi một tiếng “Đỗ Quyên”.

Phùng Thị cũng không lên tiếng, cúi đầu.

Đỗ Quyên hi hi cười, đối với hắn phát phát tay.

Hoàng lão Nhị thấy Phùng Thị không để ý tới hắn, vội tự quyết định nói: “Chất nữ thông minh, nhận được ta kia.” Lại hỏi Hoàng Tước Nhị vài câu, mới cảm không rõ đi về.

Hoàng Lão Thực nhìn ba bốn bát thịt trên bàn, hết sức cao hứng, vội thò đũa gấp gà, lại bị Phùng Thị đánh rớt.

Phùng Thị sầm mặt nói: “Người cả ngày đi ra ngoài ăn, còn ăn không đủ sao? Cái này để dành cho Tước Nhị ngày mai ăn.”

Hoàng Lão Thực ngượng ngùng cười nói: “Ta không ăn. Ta ăn đậu tương.”

Phùng Thị không nói gì thêm, bới trong bát gà tìm một miếng lườn gà gấp cho Hoàng Tước Nhị. Đùi gà không có khả năng có, khẳng định dành cho Tiểu Bảo.

Hoàng Tước Nhị thụ sủng nhược kinh, nhỏ giọng nói: “Nương cũng ăn đi.”

Lúc này, Phùng Thị không hung dữ với nàng, ngừng một lát mới nói: “Nương ăn móng heo.”

Hoàng Tước Nhị cười hạnh phúc.

Ý nướng là, thịt gà đều để dành cho nàng ăn.

Đỗ Quyên cao hứng ha ha cười, đem ngón tay chỉ về phía móng heo.

Phùng Thị buồn cười, thấp giọng nói: “Người mất thèm! Cái kia không thể ăn.”

Hoàng Lão Thực thấy đại não qua đi còn có cảnh tượng ám áp này, thập phần hưng trí ngẩng cao đầu, vội nói: “Lấy một chút da cho nàng ném thử. Da tron, không có việc gì.”

Phùng Thị do dự một chút, thấy Đỗ Quyên nhìn giò heo nuốt nước miếng, đành phải dùng chiếc đũa gấp một chút da đút cho nàng.

Đỗ Quyên bẹp miệng hai lần, cảm thấy hương vị rất thơm.

Nhưng nàng nhấp vài cái, da thịt lẫn lộn trong miệng mấy lần, nhai không nát, đành nuốt chửng.

Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhị nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng ăn hữu tư hữu vị đều bật cười. Phùng Thị cũng nhin không được.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Mục Tiêu Cuộc Đời Của Tiểu Đỗ Quyên

Một bữa cơm qua đi, ngày lại trở về quỹ đạo của nó.

Nhưng không giống như trước. Nhậm Tam Hòa không mang con mồi tới, xiêm y càng không có, ngay cả Lâm gia cũng không tặng đồ ăn.

Mùa xuân tháng 3, hoa hồng liễu xanh mơn mẫm, Đỗ Quyên rốt cuộc biết đứng lên.

Nàng rõ ràng kêu lên hai chữ “Tỷ tỷ”, làm Hoàng Tước Nhị vui vẻ nửa ngày không khép miệng, lại cẩn thận nhìn lên cha và nương, bởi vì muội muội không có gọi bọn họ trước, nàng sợ bọn họ sinh khí.

Khi được 14 tháng 1 tuần, Đỗ Quyên đã đi được vững vàng.

Cảm giác mình là chúa tể thân thể thật tốt, muốn đi đâu thì đi đó. Có thể nói chuyện thật tốt, có thể nói cho Hoàng Tước Nhị như thế như vậy. Hai chị em mỗi ngày đều có thương có lượng, nói không hết lời.

Cho nên, Đỗ Quyên cảm thấy rất vui sướng, cũng thực cảm tạ trời cao không để cho nàng xuyên tới thân người què hoặc người câm, đây là ân huệ lớn

cờ nào.

Đã biết đi thì không thể nhàn rồi, nên làm chút gì.

Đỗ đại tiểu thư đứng ở trong sân, hai mắt nhìn trời, roi vào trầm tư.

Tỉ mỉ suy tính, nàng bỗng nhiên phát hiện mình không biết làm gì cả. Nói cách khác, nàng sinh hoạt trong sơn thôn căn bản không dùng được. Nhưng đã đến nơi này, nàng muốn học từ đầu. Nàng còn nhỏ, trước mắt chỉ có thể ăn không ngồi rồi.

Nhưng nàng không cho phép bản thân ăn không ngồi rồi.

Cuộc sống của nàng, mục tiêu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nói không lớn là bởi vì nàng không nghĩ tích góp làm đại gia, mà ở đây, một góc hẻo lánh trong núi cũng không tích góp nổi. Nàng cũng không nghĩ lập đại sự nghiệp, chỉ cần cơm no áo ấm, điền viên sinh hoạt như cờ Lâm gia là được.

Nói không nhỏ bởi vì Hoàng gia không có thợ mộc, cũng không là thợ đá, cũng không có người săn thú; hơn nữa, cho tới bây giờ, nàng cũng không có tính toán học ba nghề này. Cho nên nói, mục tiêu này trước mắt đối với Hoàng gia mà nói, có chút cao.

Mục tiêu định cao chút cũng không sai, nàng nghĩ.

Trước nuôi gà.

Nếu Lý Đôn nghe được lời này khẳng định cười đến chết: nàng làm sao biết nuôi gà!

Nếu lấy lương thực trong nhà cho gà ăn coi như là nuôi gà thì người nào cũng biết.

Đỗ Quyên không muốn như vậy.

Hừ! Trời không tuyệt đường người.

Nàng đứng nửa ngày trời không động, Lâm Xuân cho rằng nàng đang nhìn trời đếm chim. Vì thế bắt chước ngựa đầu nhìn, vừa đếm “Một cái, 2 cái, ba cái...”

Tiếp theo hẳn không biết, bởi vì hẳn chỉ biết đếm tới chừng đó thôi.

Đỗ Quyên bình tĩnh, ho khan một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn trời lại. Nhìn thẳng bé kẻ bên, dùng tiếng nói trong trẻo của trẻ nhỏ nói: “Lâm Xuân, ta dạy người, đếm: 1, 2, 3, 4, 5...”

Như tụng kinh, Đỗ Quyên bắt đầu nàng bắt đầu dạy học bước đầu tiên.

Dạy lần thứ nhất, trước học đếm tới 10, hơn nữa nhắc nhở hẳn “Không cho nói với người khác. Bằng không, không để ý tới người.” Lâm Xuân dùng sức gật đầu.

Hoàng Tước Nhi từ trong nhà đi ra. Nói nàng muốn ra vườn hái rau, hỏi Đỗ Quyên có muốn đi hay không.

Đỗ Quyên nói: “Tỷ, chúng ta lưới cá. Nuôi gà. Gà đẻ trứng.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh ngạc: “Lưới cá ở đâu?”

Đỗ Quyên chỉ ra ngoài, nói: “Dùng rỏ, lưới trong nương. Cá nhỏ.”

Hoàng Tước Nhi có chút do dự nhưng rất nhanh sẽ gạt đầu.

Bởi vì mặc dù muội muội nhỏ, nhưng từ khi có thể nói chuyện đã giúp nàng nghĩ kế, mỗi lần có thể nói đều không sai. Còn có, nàng cũng bắt quá chỉ 6 tuổi muội, bởi vậy không thể chu toàn suy xét hiện thực, bình thường đều là tâm tính trẻ con. Nếu muội muội muốn lưới cá, vậy thì đi lưới cá.

Lâm Xuân càng tưởng Đỗ Quyên muốn chơi, vội thúc giục các nàng đi mau.

Ở phòng bếp tìm cái rỏ đan mịn mượt chút, ba đứa trẻ đi tới một cái nương nhỏ.

Mương này cũng hai thước rộng. Mương như vậy trong thôn và ngoài đồng ruộng có thật nhiều.

Ở hạ du Đỗ Quyên tìm một chỗ tương đối hẹp, kêu Hoàng Tước Nhi đem rỏ chặn ngang mương, hai bên trống không dùng đất đá chặn lại, sau đó nói: “Cứ như vậy. Chờ một lát tới bắt cá.”

Hoàng Tước Nhi hài lòng cười, nói: “Tốt, như vậy bớt việc a.”

Lại hỏi: “Đỗ Quyên, nếu gà không ăn thì làm sao?”

Đỗ Quyên nói: “Phơi khô, băm nhuyễn, trộn, vò bóp.”

Mắt Hoàng Tước Nhi sáng lên, nói: “Cho gà ăn thịt.”

Bình thường nướng xào rau cho một chút thịt vụn, mùi vị đó thơm vô cùng. Bởi vậy, nàng cảm thấy chủ ý của muội muội thật không sai.

Lâm Xuân là đứa cẩn thận, lại nói, con trai thích vọc nước, hấn ngại Hoàng Tước Nhi đắp đá bùn không được kín, tự mình chân trần đứng dưới mương, chổng cái mông nhỏ dùng bùn lấp vào khoảng trống hai bên đầu rỏ, làm cho hai tay đều là bùn.

Bận rộn đến mức đầy đầu mồ hôi mới ngược mặt đối Đỗ Quyên kêu lên: “Đỗ Quyên, xem. Tốt lắm.”

Đỗ Quyên vội khen: “Thật có năng lực. Đi lên, rửa tay. Rửa.”

Lâm Xuân gật đầu, trong mương dùng sức chà tay.

Sau đó sẽ ngồi trên cỏ bên bờ rửa chân mang giày.

Đây là Đỗ Quyên dạy sinh hoạt thường thức: chơi như thế nào đều được, dơ tay phải rửa.

Mấy đứa trẻ hoàn thành công việc “hạng nặng”, lòng tràn đầy trở về, quyết định chạng vạng đến thu cá.

Đỗ Quyên còn hưng trí bừng bừng đối với Lâm Xuân nói, nếu nuôi gà như vậy nó đẻ nhiều trứng thì nói Thu Sinh và Hạ Sinh ca ca đi ra ngoài lưới cá tôm nhỏ, như vậy có thể nuôi thêm nhiều gà, tương lai bọn họ sẽ có trứng gà ăn.

Lâm Xuân bị nàng vẽ phác thảo tiền cảnh hấp dẫn, đêm đó nháo với đại ca và nhị ca.

Lúc chạng vạng, Hoàng Tước Nhi bắt đầu nấu cháo bắp ngô.

Đỗ Quyên ở bên cạnh nhìn, bởi vì nàng muốn học nhóm lửa.

Đây chính là kỹ thuật sống, nàng học rất nghiêm túc.

Ai, nếu là kiếp trước Lý Đôn dạy nàng, nàng lại cứ lơ đãng như vậy thì thật thúc thủ vô sách (bó tay)!

Cơm nấu xong, hai tỷ muội hào hứng đi tới mương thu cá.

Hạ Sinh và Lâm Xuân ở cửa nhà nhìn thấy, vội đi theo xem náo nhiệt.

Hạ Sinh xung phong nhận việc nói: “Ta tới bắt. Tước Nhi, ngươi không nên làm ướt giày, quay đầu nướng người mắng người.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, lùi ra sau một bước cho hấn làm.

Trẻ con ở nông thôn bắt đồng, Hạ Sinh rất có kinh nghiệm. Hấn không lấy rỏ trước, mà lấy gậy khua nước từ thượng du một đường tới chỗ chặn rỏ, giống như đuôi chạy xuống, như vậy cá nhỏ sẽ bị xua vào rỏ.

Đỗ Quyên không khỏi khen: “Hạ Sinh ca ca, rất biết cách làm.”

Hạ Sinh ha hả cười, đứng ở bên mương, đưa cánh tay dài ra kéo rỏ lên.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên đợi không kịp tiến lên nhìn.

A, thực nhiều tôm cá nhỏ! Dự tính có hai ba con.

Đám trẻ cười to, rất có cảm giác thành tựu.

Hạ Sinh nhếch miệng cười nói: “Tước Nhi, các ngươi nuôi trước. Nếu gà chịu ăn đẻ trứng, ta cũng đi lưới.” Hấn cũng lên kế hoạch.

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Đề nghị của muội muội, nàng tin tưởng mười phần.

Kỳ thật muội muội luôn có ý nghĩ kỳ lạ, nàng cũng không biết.

Dù sao cũng là cho gà ăn, cá không cần bỏ ruột, cứ để trong rỏ, treo trên cành trúc phơi nắng, vì sợ đẻ nơi khác bị mèo ăn vụng. Cứ như vậy, mèo ngửi thấy mùi cá, đứng dưới cây trúc ngửa đầu kêu “meo meo” không ngừng.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị từ ruộng trở về. Phùng Thị vào bếp bận rộn, Đỗ Quyên nhìn cha nói: “Cha, người chẻ củi, xếp gọn. Tỷ tỷ chặt không nổi.”

Từ lúc nghe Phùng Trường Thuận nói qua một lần, Hoàng Lão Thực chưa từng làm. Lúc Phùng Thị nấu cơm, nàng vừa nhóm lửa vừa bẻ gãy nhánh tìu. Về phần Hoàng Tước Nhi thì càng phí sức, tay nhỏ bắt đầu có vết chai.

Đỗ Quyên quyết định thay đổi tình huống này.

Hoàng Lão Thực sáng khoái đáp ứng.

Từ trong lều kéo ra một bó nhánh cây ra, Đỗ Quyên kéo một băng ghế nhỏ qua cho hắn ngồi chẻ củi.

Đỗ Quyên ở bên cạnh nhìn, câu được câu không hỏi, hắn trả lời.

Chợt nghe Phùng Thị ở phía sau lớn tiếng mắng: “Tước Nhi, người tìm chết a! Lấy rổ này đựng cá con, tanh chết, làm sao còn đựng đồ ăn được? Người kéo cá con cá cháu về. Người ăn hả?”

Đỗ Quyên vội vàng chạy tới, đem sự tình nói rõ, nói: “Nương, là ta kêu làm. Cá cho gà ăn.”

Phùng Thị cũng không cho nàng mặt mũi, trợn mắt nói: “Người thật bản lãnh! Lưới cá cho gà ăn. Người nghe ai nói?”

Đỗ Quyên chuẩn xác nói: “Nhậm thúc nói.”

Phùng Thị nghe xong hồ nghi nói: “Người đừng có tán dóc!”

Đỗ Quyên ủy khuất nói: “Là thật. Nhậm thúc còn nói, sau này bắt chim trĩ cho ta nuôi. Nương, ta nuôi gà, đẻ trứng cho nương ăn, sinh tiểu đệ đệ.”

Nàng biết đây là điểm uy hiếp của Phùng Thị.

Quả nhiên, Phùng Thị nghe xong đôi mắt lập tức đỏ lên, bỏ lại một câu “Người thật nhiều ý kiến, chưa bò đã muốn đi. Còn nuôi gà nữa! Nếu người có thể nuôi gà, nương chết cũng nhắm mắt.” Rồi xoay người rời đi, không truy cứu chuyện rổ nữa.

Cứ tưởng việc này qua đi, ai ngờ Phùng Thị vào bếp vẫn mắng Hoàng Tước Nhi, nói nếu để muối muối rơi xuống nước sẽ đánh gãy đùi nàng. Còn nói, không bỏ ruột đám cá nhỏ kia sẽ dễ bị hư thối, căn bản chỉ biết phá hoại, không biết làm chính sự.

Đỗ Quyên thở dài, cảm thấy mình không biết làm việc.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy tiền cảnh không sáng sủa.

Bởi vì người lớn luôn cảm thấy hành vi của tiểu hài tử đều không đúng đắn, đều là nghịch ngợm. Ngay cả Thu Sinh lớn như vậy, đi ra ngoài bắt cá, thím Lâm còn nói là hắn tìm cơ đi chơi. Huống chi nàng mới bấy lớn, quý mới tin nàng thật muốn nuôi gà.

Mùa hè ngày dài, ăn xong cơm tối trời còn sáng.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi dọn bát, Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên ngồi trong sân hóng mát.

Đỗ Quyên tiếp tục sai sử lão cha: “Cha, chẻ củi đi.”

Hoàng Lão Thực không làm, nói: “Đã chặt một bó, đủ cho ngày mai rồi.”

Đỗ Quyên chu môi nói: “Cha lười.”

Hoàng Lão Thực không chút phật lòng, nói: “Lúc này không phải thập phần vội, mỗi ngày buổi tối ta về chặt cũng thể thôi.”

Đỗ Quyên oán thăm: đây căn bản là qua ngày nào hay ngày đó.

Nàng sẽ không buông tha hắn, lại nói: “Trước đây cha không chẻ, tỷ tỷ nấu cơm làm tay bị thương.”

Hoàng Lão Thực ngồi trên ghế đung đưa quạt hương bồ, cười híp mắt nhìn khuê nữ, không coi lời của nàng ra gì.

Đỗ Quyên bỗng nhiên ghé sát vào hắn, nhỏ giọng nói: “Nhậm thúc cho ta con thỏ. Ta không lấy.”

Hoàng Lão Thực trừng lớn mắt hỏi: “Sao người không lấy?”

Đỗ Quyên giả hoạt nhìn hắn chớp chớp mắt, nói: “Người chẻ củi, ta sẽ lấy.”

Hoàng Lão Thực há hốc mồm.

Đỗ Quyên lại thêm một câu “Nhậm thức nói, nguoi lười, không thương khuê nữ.”

Những lời này vừa ra, Hoàng Lão Thực ngây dại.

Ngưng một lát, hắn đứng dậy đi chẻ củi.

Đỗ Quyên nhặt quạt hương bồ lên, đứng bên cạnh giúp hắn đuổi muỗi.

Hoàng Lão Thực cảm thấy không yên: hèn chi Nhậm huynh đệ không đưa món ăn thôn quê tới, thì ra là thấy hắn lười, không thương khuê nữ.

Hắn vừa chẻ củi, vừa hỏi hỏi Đỗ Quyên: “Nhậm thức nguoi thật nói đưa con thỏ?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ân. Còn có gà. Nhậm thức nói, đưa gà sống cho ta nuôi.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ánh mắt tỏa sáng, hai tay vung loan đao, phá lệ ra sức.

Nuôi gà hay không nuôi gà, không sao cả; gà đưa tới là có thể giết ăn nha!

Thật ra Nhậm Tam Hòa căn bản chưa nói qua chuyện này, nhưng Đỗ Quyên không thèm để ý.

Không phải nàng mặt dày luôn cầu hắn tiếp tế, mà là nàng nghĩ, mặc kệ hắn có lai lịch gì, nếu ở đây bảo hộ nàng, nàng không ngại lợi dụng một chút.

Lúc trước hắn tặng xiêm y lại đưa con mèo, chung quy không phải là kẻ lâu dài.

”Cho nguoi cá không bằng chỉ nguoi cách bắt cá”, không bằng dùng lực lượng của hắn, làm cái nhà này hưng vượng lên mới là chính đạo.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Hoàng Lão Thực bị khuê nữ sai sử thành công, là không được yên tĩnh nữa.

Chạng vạng hôm sau, sau khi kết thúc công việc, Đỗ Quyên như cũ thúc hắn chẻ củi.

Mãi đến khi một đồng củi được chẻ hết, xếp gọn như lỗ châu mai như lời Phùng Trường Thuận nói, Đỗ Quyên mới hăng hái biểu dương hắn; Vì thế, nàng nói với Nhậm Tam Hòa là muốn một con thỏ.

Nhậm Tam Hòa thập phần kinh ngạc.

Đỗ Quyên không chút xấu hổ đếm trên đầu ngón tay, đối với hắn nói: “Muốn xẻ nhỏ, cái cuốc nhỏ, dao nhỏ, lưới nhỏ, gùi nhỏ, rổ nhỏ...”

Nhậm Tam Hòa ôn nhu hỏi tiểu nữ oa: “Nguoi muốn những thứ này để làm gì?”

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Ta muốn.”

Nếu nói ra một đồng kế hoạch, hắn sẽ kinh ngạc đến ngây nguoi. Đơn giản cái gì cũng không nói, chỉ là muốn. Nếu canh chừng nàng dùng những vật này cho việc gì, so với đi săn da cáo còn dễ dàng hơn.

Nhậm Tam Hòa buồn bực.

Nếu Đỗ Quyên thật muốn da cáo, hắn còn dễ dàng kiếm được. Máy thứ này tuy không bao nhiêu tiền, nhưng trước mắt hắn thật không dễ tìm được.

Vì thế, hắn ra ngoài núi một chuyến, mới coi như làm đủ.

Sau đó liên tục đưa vài lần chim trĩ đến, đều là sống, có lông vũ rất xinh đẹp. Dân bản xứ gọi là “Hồng gà cảnh”.

Nguyên vọng muốn ăn gà của Hoàng Lão Thực căn bản không thể thực hiện. Toàn bộ gà đều bị Phùng Thị cắt cánh thành gà nhà để nuôi.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu, khuê nữ thật muốn nuôi gà.

Mặc kệ có thể nuôi thành hay không, nàng còn nhỏ tuổi đã biết bận tâm trong nhà, làm lòng nàng phá lệ mềm mại càng thêm thích nàng. So với Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi càng như nàng nhặt về.

Phùng Thị thiên vị Đỗ Quyên không chỉ vì chuyện đó, còn bởi vì khuê nữ này quá tri kỷ.

Nàng cứng rắn quán lấy Hoàng Lão Thực, khiến hắn chẻ hết củi xong, lại kêu hắn làm chuyện khác, thường dùng thanh âm êm ái gọi:

”Cha, cho heo ăn.”

”Cha, vại hết nước.”

”Cha, giúp nướng gánh củi về.”

”Cha. Đem bao đậu này lên gác xếp đi.”

...

Tóm lại, việc nhà nàng đều trông coi, đem việc nặng giao hết cho Hoàng Lão Thực. Nàng và Hoàng Tước Nhi cũng làm chút việc trong khả năng, Phùng Thị căn bản không cần nàng phân công.

Vì thế. Hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp hẳn lên.

Có lúc Hoàng Lão Thực không nghe theo, Phùng Thị sẽ lớn giọng mắng lên.

Bởi vì, nàng phát hiện Đỗ Quyên an bài tốt hơn mình.

Lại nói, Hoàng Lão Thực bị Đỗ Quyên thúc giục cũng rất vui thích. Hắn tựa như con lừa kéo cối xay, mắt bị bịt kín nhưng vẫn cố đuổi theo củi cà rốt treo phía trước, mãi đến khi làm xong việc mới có thể ăn được củi cà rốt kia.

Củi cà rốt chính là Nhậm Tam Hòa đánh món ăn thôn quê.

Chỉ cần Đỗ Quyên mở miệng, Nhậm Tam Hòa sẽ đưa. Đỗ Quyên không cần, Nhậm Tam Hòa sẽ không đưa.

Hoàng Lão Thực cảm thấy cuộc sống như thế có đầu ra.

Mỗi ngày từ sáng sớm đến chạng vạng, Đỗ Quyên đều đứng ở cửa viện đưa đón cha mẹ.

Nhìn thấy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trở về, thật xa nàng đã kêu “Cha! Nương!”

Hoàng Lão Thực hoàn toàn bị nàng “thuần hóa”, vừa nghe nàng kêu, liền cao giọng đáp “Ai! Khuê nữ!”. Phùng Thị sụp mí mắt, cố ý nghiêm mặt, nàng ngượng ngùng biểu hiện tình cảm ra ngoài, trừ phi là lúc kích động.

Chẳng những kêu cha mẹ, thấy người khác Đỗ Quyên cũng kêu.

”Thím Lâm đã trở lại?”

”Đại Đầu bá bá.”

”Thu Sinh ca ca.”

...

Lâm Đại Đầu lập tức cười như hoa sen, giòn giã đáp lời.

Bởi vì từ trước tới nay Đỗ Quyên không gọi hắn, đối với hắn cũng không hoà nhã.

Hôm nay cũng không biết là làm sao, chắc là gọi người thuận miệng, phanh không kịp nên kêu không chừa một ai, làm cho Lâm Đại Đầu vui vẻ không thôi.

Xem ra Đỗ đại tiểu thư không có tiềm chất làm ác nhân.

Mọi người thấy vẻ mặt hối hận của Đỗ Quyên sau khi lỡ kêu Lâm Đại Đầu, đều cười.

Thu Sinh có chút “Đại nam tử chủ nghĩa”. Hắn cũng đặc biệt thích Đỗ Quyên, mỗi lần về nhà đều mang một cái gì đó cho nàng chơi, có khi là một con dê mền bự. Hôm nay hắn giống như hiến vật quý, lấy ra một con chim nhỏ chưa biết bay cho nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy thịnh tình không thể chối từ.

Nàng thích những món đồ chơi của Cửu Nhi bởi vì tạo hình của nó giống như những tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nàng không phải là tiểu hài tử, dễ mền, châu chấu, chim nhỏ gì đó, nàng thật tâm không có hứng thú chơi.

Vì thế, đôi mắt đen bóng của nàng vụt sáng lên đối với Thu Sinh nói: “Cho Lâm Xuân chơi.”

Thu Sinh như làm ảo thuật, lấy một con chim từ trong túi tiền ra, nói: “Ta còn một con. Đây là cho ngươi chơi.”

Mặt Đỗ Quyên giật giật: đem người ta biến thành “Nhà tan điều tán”, đứa nhỏ này...

Vì cứu lại con chim nhỏ này, nàng đành phải nhận lấy.

Có một lão hán thả trâu không đi ngang qua cửa Hoàng gia, mà đi bên con đường nhỏ. Mỗi ngày sớm muộn gì đều thấy thân mình nho nhỏ của một bé gái đứng ở cửa kêu người, cái miệng nhỏ thật ngọt, cảm thấy thú vị, nên cách thật xa đã phát tay với nàng.

Đỗ Quyên lập tức giòn tan nói: “Gia gia, thả trâu trở lại?”

Lão hán rất cao hứng, nhảy xuống trâu chạy tới, rất cẩn thận từ trong túi lấy ra mấy quả đại hồng hồng cho nàng. Đây là mang về cho cháu trai, chia một nửa cho nàng.

Đỗ Quyên nhận lấy, đưa một trái lên miệng ném ném, ngửa đầu cười nói: “Ngọt. Cảm ơn gia gia.”

Lão hán vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Thu Sinh cả kinh kêu lên: “Trâu chạy kia, Tôn gia gia.”

Tôn lão hán vội vàng xoay người đuổi theo trâu, còn không quên quay đầu hướng hai vợ chồng Hoàng Lão Thực nói: “Lão Thực a, khuê nữ ngươi thật tốt.”

Đây là lời khen ngợi tốt nhất.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị đều cảm thấy có mặt mũi gấp bội.

Đỗ Quyên như vậy, không phải vì kéo nhân duyên, lấy lòng khoe mẽ, mà là nàng sớm muộn gì đều thích đứng ở cửa viện, nhìn người trong thôn “Mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà nghỉ”, nhàn nhả đi lại trên con đường thôn nhỏ. Tình cảnh giống như một bức họa.

Khụ khụ!

Nàng thừa nhận mình có chút lãng mạn. Mỗi ngày đều qua như vậy, còn trang điểm thương thức tình thơ ý họa.

Nhưng thôn Thanh Tuyền sớm tối gì thật sự rất đẹp.

Ách, lúc này cũng rất đẹp!

Lập tức, Đỗ Quyên nắm ống tay áo của cha vào nhà, vừa nhìn vào cái giỏ trên tay hấn hỏi: “Cha, hôm nay bắt được bao nhiêu cá nhỏ?”

Hoàng Lão Thực cao giọng cười nói: “Hôm nay được nhiều, có bảy tám lượng.”

Đỗ Quyên đang muốn nói chuyện, Phùng Thị hỏi: “Đỗ Quyên, hôm nay gà đẻ mấy cái trứng?”

Đỗ Quyên lập tức phản chấn nói cho nàng biết: “12 cái. Hai con gà mái rùng cũng đẻ trứng.”

Phùng Thị nghe xong cao hứng, quay đầu lại hỏi: “Ngươi thả riêng sao?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không có, nhưng ta nhận được. Trứng nhỏ hơn một chút, phía trên còn dính tơ máu nữa.”

Phùng Thị gật đầu nói: “Ngươi lấy đến đây, ta chung co ngươi ăn. Trứng đẻ lần đầu tiên là bỏ nhất. Lấy thêm ba cái ra, buổi tối sao rau hẹ. Tỷ tỷ ngươi nấu cơm xong chưa?”

Đỗ Quyên vội nói: “Nấu xong rồi, đang đợi nướng về xào rau. Nướng, buổi tối nấu nấm đi. Ta muốn ăn nấm.”

Vừa nói vừa cười đối với Hoàng Lão Thực chớp chớp mắt, ý là buổi tối ăn ngon.

Hoàng Lão Thực cũng vui vẻ không khép được miệng.

Trong nhà ăn càng ngày càng ngon, hấn làm việc có sức.

Đỗ Quyên lập tức đi vào phòng cầm năm cái trứng gà ra giao cho Phùng thị, Phùng Thị liền đi xuống bếp. Hoàng Tước Nhi cùng Đỗ Quyên vội vàng xử lý đám cá nhỏ. Hoàng Lão Thực mang bắp ngô và thành phẩm thu được vào sân.

Dùng cá bột nuôi gà rất có hiệu quả.

Phải thanh lý sạch sẽ đám cá nhỏ, bằng không lúc phơi bụng cá dễ bị thối rửa, còn kéo thêm ruồi bọ. Sau khi phơi kho tôm cá nhỏ xong, dùng hòn đá

mài nhuộm, trộn cò, cám và bảy tám tạp loại gì đó cho gà ăn.

Cho gà ăn như bình thường thôi, bắt quá cần mẫn hầu hạ chút. Không có kỹ thuật hàm lượng, bởi vì Đỗ Quyên không biết kỹ thuật.

Trước mắt Hoàng gia có 35 con gà. Trong đó có 32 con gà mái, 12 con đã đẻ trứng.

Đừng tưởng chuyện này dễ dàng. Bình thường người ta chỉ nuôi hơn 10 con, thậm chí chỉ có mấy con, nhiều nhất cũng là hai mươi mấy con. Nhà Đỗ Quyên xem như “nhà giàu nuôi gà”.

Bởi vì nhà nông công việc nhiều, nuôi gà nuôi heo đều là tiện thể, không có ai bỏ hết công phu ra chăn nuôi, cũng không có nhiều lương thực để nuôi.

Tỷ như nuôi gà, một ổ trứng nhiều nhất có thể ấp ra hai mươi con gà con. Nếu hầu hạ không tốt, chết mấy con gà con là bình thường. Đới lớn hơn một chút, chạy khắp nơi sẽ dễ bị mất. Cũng không biết là bị mèo hay chó cắn hay bị chôn tha đi. Còn có bệnh chết không tính. Va chạm, đới trưởng thành, gà trống giết thịt, chỉ có gà mái mới giữ lại đẻ trứng.

Một đường đào thải, có thể còn lại bao nhiêu?

Đỗ Quyên thực áy náy, bởi vì đám gà này, Hoàng Tước Nhi mệt hơn trước nhiều.

Đương nhiên, nàng cũng không nhàn hạ: lúc gà còn nhỏ, nàng canh giữ ở cửa sân, không cho chúng nó đi ra ngoài, sợ đi ra ngoài mất luôn. Lại canh chừng mèo chó trong nhà không cho chúng nó tai họa gà con. Lại không dám nhốt chúng, sợ ở chung một chỗ sinh bệnh. Chúng nó thái khắp sân, nàng đi theo sau thanh lý.

Như thế gom được không ít phần, nàng dùng để bón hoa hướng dương.

Ở dưới chân tường rào, nàng trồng hơn mười cây hoa hướng dương.

Lúc ấy cũng bị Phùng Thị mắng một trận, nói một sân gà, thứ này khẳng định không nuôi nổi. Vì thế, nàng trông chừng gà, không cho chúng mổ hoa hướng dương.

Ai, nàng cảm thấy ở nông thôn không dễ, tận lúc này nàng mới thấu hiểu “Ai biết trên bàn cơm, hạt gạo đều vất vả.”

Cũng may gà con chết năm con, còn sót lại rốt cuộc trưởng thành. Hoa hướng dương cũng trĩu nặng to như cái đĩa, sắp thu.

Lần này ảnh hưởng từ thành quả thu được, Phùng Thị chấp nhận việc hai tỷ muội làm, không hề mắng các nàng làm chuyện không đứng đắn. Hoàng Lão Thực xuống ruộng làm việc cũng mang theo cái rọ bắt cá con.

Hơn nữa nói trước mắt, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu thập tôm cá nhỏ xong, thì Hoàng Lão Thực cũng thu gọn xong đồ trong sân, Phùng Thị cũng vừa vịn kêo ăn cơm tối.

Vì thế, Hoàng Lão Thực tươi cười rạng rỡ ngồi bên bàn ăn.

Lúc này là lúc hẳn có hình tượng chủ nhà nhất.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi giống như chim nhỏ, bay tới bay lui phòng chính và nhà bếp, giúp Phùng Thị bung com bung đồ ăn, cầm chén đũa, rất hăng hái không thấy vất vả.

Phùng Thị không yên lòng, cao giọng ngăn cản nói: “Đỗ Quyên, người đặt ở đó. Làm vỡ chén, coi ta không đánh người.”

Đỗ Quyên cười hi hi không để ý tới nàng.

Dọn bàn xong, có bốn món ăn: một chén hồng đỏ xào cà, một chén trứng chưng, một chén rau hẹ xào trứng gà, một chén nấm.

Lập tức, Hoàng Lão Thực đầu bàn, Phùng Thị cuối bàn, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ngồi bên trái, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Phùng Thị đem bát trứng chưng màu vàng trắng giống như thạch quả trực tiếp để trước mặt Đỗ Quyên, “Ăn trứng trước rồi mới uống cháo ngô.”

Đỗ Quyên gạt đầu, dùng muối gỗ rạch trứng ra làm hai, nói với Hoàng Tước Nhi, “Tỷ tỷ, hai chúng ta ăn. Đây là trứng đẻ lần đầu tiên.”

Hoàng Tước Nhi ghé sát vào nàng cùng múc ăn.

Hình ảnh này không phải là lần thứ nhất, Phùng Thị nhìn cũng thích.

Dù sao Hoàng Tước Nhi cũng là con gái ruột của nàng. Nếu Đỗ Quyên bá đạo, ăn mảnh, chắc nàng sẽ không thiên vị như vậy.

Hoàng Lão Thực gấp một miếng lớn rau hẹ xào trứng đưa vào miệng ăn, hai lòng thở ra một hơi, cười nói: “Qua mấy ngày nữa những con gà mái khác cũng nên đẻ trứng. Đã nuôi nhiều ngày như vậy.”

Đỗ Quyên hai ba ngụm ăn hết nửa phần trứng chưng của mình, rồi mới bung bát cháo ngô lên, ra vẻ hung ác nói: “Nếu chúng nó không đẻ trứng, sẽ giết ăn, đỡ uống phí lương thực.”

Hoàng Lão Thực vừa nghe vội đối với Phùng Thị nói: “Nương nàng, ta giết một con gà trống đi. Giữ lại cũng vô dụng, còn ham đánh nhau.”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên không khỏi nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ngày Lành Mỗi Ngày Mỗi Có

Phùng Thị trừng mắt nhìn chồng, nói: “Gà trống kia ta dùng để đổi muối.”

Ông ngoại mang muối đến đã sớm ăn hết rồi.

Hoàng Lão Thực lập tức cúi đầu.

Phùng Thị cười lạnh một tiếng nói: “Không phải người đưa đi hết sao? Điều tặng cho cha người mới tốt.”

Đỗ Quyên thấy không khí thay đổi, vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn Phùng Thị nói: “Nương, ruộng nương đã xong hết rồi chưa? Bắt đầu từ ngày mai người lên núi hái nấm. Ta rất thích ăn nấm.”

Thổ sản vùng núi, Đỗ Quyên thích nhất là nấm.

Nói là sơn trâm, mặc dù thanh đậm, lúc không thịt có thể dùng nó bỏ khuyết trắng vị, ăn sao cũng không ngán.

Chỉ là nấm nẫu ra hình dạng không đẹp mắt, không giống kiếp trước Đỗ Quyên ăn nấm hương, tròn trịa hoàn chỉnh. Nấm sau khi phơi khô thực dễ bị nát. Từng khối nhỏ nhiều nếp nhăn nhìn giống như miếng vải rách vụn.

Chỉ cần trên bàn có món ăn này, Đỗ Quyên nhất định ăn nhiều hơn.

Nàng ngồi xồm trên băng ghế dài, cánh tay duỗi ra gấp nấm, giống như sợ gấp ít thì lát nữa sẽ không còn. Kỳ thật nàng không muốn gấp nhiều lần, cánh tay với xa rất khó chịu.

Hoàng Tước Nhi mím môi cười.

Phùng Thị không nhịn được cười, giận nói: “Gấp ít đi một chút, cũng không phải là không có.”

Ngưng rồi lại nói: “Người nghĩ thật hay, nấm phải lên trên núi có mới được. Tìm khắp nơi, cũng không dễ dàng. Ta còn phải hái hạt dẻ và hạt thông nữa. Năm trước ông ngoại người không vào sơn. Năm nay cần chuẩn bị nhiều thổ sản vùng núi, chờ cuối năm đưa một chút ra ngoài.”

Người trong núi, nhân tình qua lại chỉ là những thứ này.

Sống cũng nhờ vào nó. Lúc không có đồ ăn có thể thêm một chén đồ ăn. Lúc không có lương thực còn có thể lấp bụng. Cho nên thu thổ sản vùng núi mùa thu quan trọng không kém trồng trọt.

Hoàng Tước Nhi dời tới bên người Đỗ Quyên, ghé vào tai nàng thì thầm hai câu.

Đỗ Quyên cười gật đầu liên tục.

Phùng Thị như biết các nàng nói gì, sầm mặt xuống, nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Nếu người dám mang muối muối lên núi, ta đánh gãy chân của người! Người cho là chơi vui? Không nói tới sói, đập trứng rắn người cũng chết.”

Hoàng Tước Nhi cúi đầu không dám hé răng.

Vừa rồi đúng là nàng nói với muối muối, một ngày nào đó các nàng lên núi đào măng hái nấm.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Tỷ tỷ nói dối trưởng thành mới lên núi. Nương, chờ ta và tỷ tỷ trưởng thành sẽ giúp người đốn củi, nhặt nấm, hái lá trà, còn có thể đào thảo dược bán lấy tiền.”

Phùng Thị xem xét nàng, “ừ” một tiếng, tức giận nói: “Vậy ta sẽ chờ. Lúc có thể làm việc, đừng có gọi người lại không động.”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên liền nở nụ cười.

Phản lớn trẻ con luôn thích mới mẻ, lúc lớn lên thì lười sợ mệt nhọc.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Lão Thực nói: “Cha! Ngươi cũng thêm sức lực, làm xong việc đồng áng cùng nương lên núi đi tìm thảo sản vùng núi. Nhậm thúc thích ăn thịt nướng nấm. Ngươi tìm nhiều một chút, đến mùa đông ta tìm hán lấy chút thịt về nấu măng, nấu nấm, nấu hạt dẻ.”

Nàng luôn không quên đưa “cà rốt” tới trước mặt Lão Thực.

Phùng Thị trầm mặt nói: “Không cho ngươi đòi đồ Nhậm thúc.”

Đỗ Quyên vội nói: “Ta không có lấy không, ta mời hán ăn cơm.”

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu nói: “Đúng! Không lấy không, không lấy không.”

Hán vô hạn hoài niệm mùa thu năm trước.

Khi đó Nhậm Tam Hòa đem con mời đến, vợ lấy chút thảo sản vùng núi nấu, mọi người đều ăn vui vẻ. Ngày như vậy mới gọi là thoải mái.

Phùng Thị không để ý hán, hỏi Hoàng Tước Nhi: “Còn lại muối đều đổ vào trong bình?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Chân chờ một chút lại nói: “Đại Nữ tử tỷ hai ngày trước đến mượn một chút.”

Mặt Phùng Thị liền trầm xuống.

Bà bà đến mượn muối không chỉ một lần.

Đỗ Quyên nuốt cháo, tới gần Phùng Thị nhỏ giọng hỏi: “Nương, chúng ta để dành được rất nhiều trứng gà. Nếu nãi nãi đến mượn trứng gà phải làm sao?”

Về mặt không yên lòng.

Phùng Thị nghe xong trừng mắt nói: “Không cho mượn! Nhà ai mà không có trứng gà?”

Đỗ Quyên cũng không để ý, thần bí hề hề đề nghị: “Nương, chúng ta nấu trứng trà ăn đi. Ăn vào trong bụng, trong nhà sẽ ít đi. Ta sẽ nói với người ta là gà mái nhà ta còn chưa đẻ trứng.”

Phùng Thị thấy nàng rõ ràng muốn ăn trứng trà, lại nói lời trẻ con, nhìn không được buồn cười. Nhưng lời của Đỗ Quyên đã nhắc nhở nàng: có nhiều trứng gà như vậy sao không nấu ăn?

Không ăn bà bà đến đòi cũng thế!

Vì thế, nàng cố ý trầm mặt nói: “Ngươi muốn ăn, buổi tối nướng nấu. Đừng kéo những lời này, người ta nghe sẽ nói là người lớn trong nhà dạy.”

Đỗ Quyên mừng rỡ, cùng Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười, bàn tay ngấm khêu nhau dưới bàn, vừa gật đầu nói “Ta sẽ không nói”, rồi hướng Hoàng Lão Thực nói: “Cha cũng không được nói!”

Trên bàn này, Lão Thực là không đáng tin nhất.

Hoàng Lão Thực nghe vợ nói buổi tối sẽ nấu trứng trà, mừng rỡ vội nhận lời nói: “Không nói, cha sẽ không nói. Gà mái chúng ta đều chưa đẻ trứng, nào có trứng gà.”

Ba mẹ con Phùng Thị đều cười.

Nhất thời, tinh thần mọi người phấn chấn. Ăn xong, mỗi người tự giác làm việc của mình: Hoàng Tước Nhi thu thập bát đĩa rửa bát; Hoàng Lão Thực đem táo ra sân phơi, bởi vì gà đã lên chuồng; Phùng Thị và Đỗ Quyên đi vào phòng lấy trứng gà,

Trứng gà đựng trong một cái sọt đan bằng tre, đặt ở đầu giường Phùng Thị.

“Nấu bao nhiêu?” Đỗ Quyên hỏi.

“Nấu... bốn mươi.” Phùng Thị tính nhẩm đáp.

“Nấu năm mươi đi.” Đỗ Quyên sợ ít, “Ta muốn đưa chút cho Nhậm thúc.”

Phùng Thị không lên tiếng, cúi đầu đếm.

Hai mẹ con đếm đủ 50 trứng gà nâu bung vào nhà bếp.

Thấy Hoàng Tước Nhi đã nhanh tay rửa xong bát đĩa, Đỗ Quyên lập tức trong trẻo nói: “Cha, cho heo ăn.”

Hoàng Lão Thực vội ném chổi đi vào, kiêng thùng nước rửa bát ra ngoài.

Trong bếp, Phùng Thị bắt đầu lấy nguyên liệu, trừ bỏ lá trà, muối và tương, còn có một loại lá thơm được hái từ trên núi. Trong núi mưa không được tương dầu, đều dùng tương đậu nhà mình tự phơi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rửa trứng gà.

Rửa xong bỏ vào nồi.

Hoàng Tước Nhi bên bếp lò nhóm lửa.

Phùng Thị phân phó nói: “Lửa nhỏ chút. Lửa lớn trứng sẽ bể.”

Hoàng Tước Nhi đáp ứng một tiếng, dùng lửa nhỏ nấu.

Phùng Thị và Đỗ Quyên tựa vào bên bếp đợi.

Ước chừng trứng chín Phùng Thị nhân tiện nói: “Được rồi!”, vừa mở nồi ra.

Đỗ Quyên vội vàng bung cái ghế nhỏ để cạnh bên bếp, đứng lên trên, tay vịn bếp lò, hỏi: “Nương, nấu xong?”

Phùng Thị lắc đầu nói: “Đợi sáng mai hãy ăn. Ta gỡ một lần trước.”

Nói xong, dùng muôi trúc múc trứng gà ra cho vào trong rổ nhỏ. Sau đó cầm lấy một cái trứng gà, nhẹ nhàng gõ vào thành nồi, vừa gõ vừa chuyển động trứng gà.

Hoàng Tước Nhi cũng đứng dậy đến xem.

Đỗ Quyên vội hỏi: “Gỡ như vậy làm cái gì?”

Phùng Thị nói: “Gỡ trứng gà cho đập vỡ rồi ngâm trong nồi, dễ ngấm gia vị.”

Nói xong, đưa trứng gà đưa cho hai khuê nữ xem, quả nhiên quả trứng có vết rạn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi bưng tỉnh đại ngộ.

Phùng Thị gỡ từng cái trứng, xong bỏ chúng vào nồi nước lá trà, đập vung lại, phui tay nói: “Tốt lắm. Tước Nhi khai tro ra. Không cần thêm cùi, nấu âm ỉ đến sáng mai, mùi vị đó mới thơm.”

Hoàng Tước Nhi vội đáp ứng.

Đỗ Quyên chưa hết thắc mắc, hỏi: “Nương. Nước lá trà ngày mai đổ đi sao? Thật uống, hay là dùng để nấu thứ khác.”

Phùng Thị nói: “Nấu cái gì?”

Đỗ Quyên nghĩ, thật kho tốt nhất, nhưng không thật lấy gì kho, nhân tiện nói: “Nấu hạt dẻ đi.”

Phùng Thị nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể thử một lần. Không nói gì khác, nước sốt đó có tương và muối, đổ đi đích thực đáng tiếc.

Vì thế, Đỗ Quyên lại tranh thủ được một món ăn vặt khác.

Lập tức mọi người lại đi lấy đồ ra rửa sạch sẽ xong mới hài lòng đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Thị lấy trứng trà ra, dùng nước đó nấu hạt dẻ. Hạt dẻ đều dùng dao khoét một cái lỗ nhỏ nhỏ mới bỏ vào nồi nước, để dễ thấm gia vị ngon miệng hơn.

Nàng lấy mười cái trứng trà ra bỏ vào rổ nhỏ, kêu Đỗ Quyên đưa tới nhà Lâm Đại Đầu cách vách.

Ân tình vợ Đại Đầu cho Đỗ Quyên bú sữa, nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Đỗ Quyên cũng nghĩ như vậy, vội cầm rổ trứng gà chạy như bay đi cách vách.

Cả nhà Lâm Đại Đầu đang ăn điểm tâm.

Đỗ Quyên cười cong ánh mắt, chào hỏi mọi người, rồi đưa trứng gà.

Huỳnh đệ Thu Sinh vui mừng, bỏ bát xuống, ai nấy tự cầm một cái trứng gà gõ gõ, bóc vỏ.

Đỗ Quyên thấy Lâm Đại Đầu cũng đưa tay lấy trứng gà, vội nói: “Không cho Đại Đầu bá bá ăn.”

Lâm Đại Đầu ngạc nhiên nói: “Sao không cho ta ăn?”

Thu Sinh cố ý hỏi: “Đỗ Quyên, mười cái trứng làm sao chia?”

Đỗ Quyên nghiêm trang nói: “Thu Sinh ca ca và thím được 2 cái, Hạ Sinh ca ca và Lâm Xuân ca ca được ba cái, Đại Đầu bá bá không có.”

Thu Sinh và Hạ Sinh cười ha ha, thím Lâm cũng nhin không được.

Lâm Đại Đầu đen mặt, buồn bực hỏi: “Đỗ Quyên, Đại Đầu bá bá đâu có đắc tội người, sao chán ghét ta như vậy chứ?”

Hắn không tin Đỗ Quyên có thể nhớ rõ chuyện lúc nhỏ.

Đỗ Quyên đích xác nhớ rõ lại không thể nói ra, nên ngheh cầm nhỏ lên, nói như thật: “Vi không thích người! Một đời chán ghét người!” Nói xong dựa vào người thím Lâm, điềm nhiên hỏi: “Thích thím.”

Vợ Đại Đầu vừa cười vừa gấp một miếng thịt khô đút cho nàng ăn.

Thu Sinh và Hạ Sinh cười nghiêng ngả.

Nếu là người khác nói cha bọn họ như vậy, họ đã sớm nhào lên đánh. Nhưng bộ dáng nhỏ nhắn của Đỗ Quyên chỉ làm cho bọn họ cảm thấy chơi vui. Thậm chí, nhìn bộ dáng cha khôn quẩn, họ cảm thấy sung sướng khi người gặp họa.

Lâm Đại Đầu không thể nhịn được nữa, dùng chiếc đũa gỗ vào đầu Hạ Sinh, cả giận nói: “Tiểu tử đáng chết, người ta chán ghét cha người, người còn cười được?”

Tai tay Hạ Sinh che đầu né tránh, nói: “Sao muội muội chỉ chán ghét người? Khăng định người đã làm chuyện xấu.”

Lâm Đại Đầu cả giận nói: “Lão tử làm chuyện xấu gì?”

Hai cha con âm ỹ.

Thú vị nhất là tiểu Lâm Xuân, hắn cười khan hai tiếng trước, thừa dịp Đỗ Quyên và nương nói chuyện, từ dưới đáy bàn lặng lẽ đưa cái trứng gà cho cha, ý bảo hắn giấu đi, đợi muội muội đi hãy ăn.

Lâm Đại Đầu cảm động vạn phần, cảm thấy tiểu nhi tử tốt.

Lâm Xuân không ăn trứng gà nữa, bỏ xuống ghế, đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, đi, ta lấy thứ tốt cho người!”, rồi nắm tay Đỗ Quyên chạy ra phía ngoài.

Vợ Đại Đầu thấy hắn như thế, liền cười nói: “Thứ gì tốt chứ, còn không phải là khoai núi. Thu Sinh, người đi tới bếp lò đào ra. Đừng để cho Xuân Nhi làm rồi mặt mày đầy tro.”

Thu Sinh vừa cắn trứng gà, vừa bận rộn đi.

Quả nhiên Lâm Xuân dẫn Đỗ Quyên tới phòng bếp, tới cửa bếp lò sờ soạng. “Nướng nướng khoai núi. Cái này không đen.”

Thì ra Đỗ Quyên thích ăn khoai núi nướng, kêu Hoàng Tước Nhi lúc nấu cơm nhét khoai núi vào lò nướng. Nhưng thường bị nướng cháy như than, đen tuyền, ăn một tay đen xì.

Lâm Xuân nói cái này không đen, cũng không biết làm sao.

Lâm Xuân ngồi bên bếp lò, hai tay cố sức cầm cái cặp gấp than lên, thò vào lò đào khoai núi.

Thu Sinh từ phía sau đuối tới, nói: “Để cho ta làm. Người muốn chui đầu vào bếp lò sao.”

Nói xong đi tới kéo Lâm Xuân lên, một tay cầm cái cặp gấp than đào.

Quả nhiên từ trong bếp lò đào ra 2 củ khoai núi, vỏ khoai còn nguyên màu đỏ, chỉ là có chút nhăn.

Thu Sinh dùng sức phui hai lần, sạch hết tro mới đưa cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cầm lấy, còn ám áp mới hỏi: “Đã chín chưa?”

Thu Sinh nói: “Chín. Ngươi bóp thử coi, đều mềm nhũn.”

Ba người vừa đi vừa nói, trở về nhà chính.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Ăn Trộm Ngang Ngược

Thấy Đỗ Quyên tò mò chăm chú nhìn khoai nủi, vợ Đại Đầu cười nói: “Hạ Sinh và Xuân Nhi nghịch ngợm, đem khoai nủi vùi vào bếp nướng. Lửa lớn nướng khét đen thui. Ta dạy bọn hần: đợi com nấu xong, đập lửa, vùi khoai nủi vào tro còn nóng, sáng ngày hôm sau khoai nủi sẽ chín. Không như bọn họ nướng khét cháy đen như than, ăn một tay đen xì luôn.”

Đỗ Quyên nghe xong hai mắt tỏa sáng, nói: “Thật sự? Như vậy có thể chín?”

Vợ Đại Đầu nói: “Có thể chín. Nó chín từ từ, còn thơm nữa.”

Lâm Đại Đầu khinh thường nói: “Khoai nủi nướng có cái gì ngon! Ăn chỉ tổ đánh rắm. Nếu thật muốn ăn, rửa 2 củ cắt thành khối, lúc nấu com để bên cạnh chừng, không ngon hơn nướng sao?”

Đỗ Quyên tròn trố mắt nhìn hần, cố chấp nói: “Chỉ muốn ăn nướng.”

Thật không kiên nhẫn!

Trên đời này có một thứ người thom hơn ăn, đó chính là khoai nướng.

Còn có, tiểu hài tử thích làm này nọ, người lớn không thể lý giải lạc thú trong đó.

Nàng thấy vợ Đại Đầu đưa tay sờ bụng, vội hỏi: “Thím, tiểu đệ đệ lại động?” Nói xong tiến lên dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Vợ Đại Đầu lại mang bầu, phòng chừng cuối năm sinh.

Thu Sinh bật cười nói: “Sao ngươi biết là đệ đệ?”

Đỗ Quyên chắc chắn nói: “Các ngươi Xuân Hạ Thu Đông bốn huynh đệ, còn thiếu 'Đông', đương nhiên muốn 'Đông Sinh’.”

Lâm Đại Đầu nghe xong cười không khép được miệng, cho rằng đây là lời hay.

Hần không chê con trai nhiều chút nào.

Hạ Sinh ghét bỏ nhìn thoáng qua đại ca và tam đệ, cải chính nói: “Sinh muội muội! Muội muội cũng có thể kêu là Đông Nhi.”

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên không nói chuyện, con ngươi đen lờ lờ tỏa sáng.

Bởi vì hần cũng muốn một muội muội giống như Đỗ Quyên vậy.

Vợ Đại Đầu dùng tay vuốt ve mặt Đỗ Quyên, nói: “Thím cũng muốn sinh khuê nữ. Một đồng con trai, cả ngày làm ta đau đầu. Nếu có khuê nữ tri kỷ như Đỗ Quyên, thím rất thích.”

Lâm Đại Đầu liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, không lên tiếng.

Trong lòng hần nghĩ, nha đầu kia tri kỷ chỗ nào? Cả ngày không hoà nhã với hần, hần còn đang đau đầu kia.

Nói cười vài câu với Lâm gia xong Đỗ Quyên cảm rõ nhỏ đi về.

Lâm Xuân một hơi ăn hết com trong bát, lại sờ soạng cái trứng trà để trong túi áo. Đuổi tới bên cạnh Đỗ Quyên hỏi: “Đỗ Quyên, đi với ta tới nhà Cửu Nhi ca ca chơi, có được hay không? Đại gia gia đang làm một chiếc giường lớn, khắc hoa, rất đẹp.”

Đỗ Quyên nghe xong tâm động, rất muốn đi xem, nhưng việc trong nhà không rời được, nhân tiện nói: “Bạn lắm, đi không được. Đợi ngày nào đó nường ta ở nhà, ta đi theo ngươi.”

Lâm Xuân vội gặt đầu.

Nay hẳn không giống lúc trước cả ngày ở bên cạnh Đỗ Quyên.

Cặp mắt con trai trời sinh rộng mở. Hẳn và Cửu Nhi chạy khắp thôn.

Đương nhiên mỗi lần đi hẳn đều kêu Đỗ Quyên nhưng Đỗ Quyên không đi.

Vì thế, hẳn tự mình đi.

Ở bên ngoài được ăn ngon, chơi vui, thấy chuyện thú vị, trở về sẽ đưa cho Đỗ Quyên ăn, đưa cho nàng chơi, và kể chuyện lý thú cho nàng nghe.

Đỗ Quyên cảm thấy như vậy rất tốt.

Về đến nhà, điểm tâm đã dọn lên bàn. Vẫn là cháo ngô, bát đồng là trên bàn có trứng trà.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Quyên ăn trứng trà ở nơi này.

Nàng kiên trì không cho Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi giúp nàng bóc vỏ trứng, muốn tự mình bóc. Bóc ra một mảnh vỏ, bên trong là lớp màng mỏng màu trắng.

Lòng trắng trứng ửng đỏ, trong suốt trắng mịn, cắn một cái, hơi mặn, đặc biệt trơn trượt, tán ra hương vị lá trà và lá xanh. Lòng đỏ trứng thì khác, vào miệng tan đi, miệng đầy bột thơm nồng béo ngậy.

Cả hai đôi cộng lại, đây là lần Đỗ Quyên ăn trứng trà ngon nhất.

Nàng và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười híp mắt, không dám há to mồm sợ lộ ra lòng đỏ trứng đầy miệng.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đều chỉ ăn 2 cái trứng gà.

Hoàng Lão Thực một hơi ăn bốn cái, muốn ăn nữa nhưng Phùng Thị không cho, đành phải tiếc nuối húp cháo ngô.

Điểm tâm xong, đội Lão Thực cha và nương đều đi, Đỗ Quyên cùng Hoàng Tước Nhi bắt đầu bận rộn.

Hoàng Tước Nhi rửa bát, quét rác. Đỗ Quyên dùng một khối khăn lau, đem gia dụng khí cụ trong ngoài, phàn có thể lau, đều lau một lần, chạy vào chạy ra, một khắc không ngừng.

Tuy Hoàng gia vẫn đơn sơ, nhưng rất gọn gàng ngăn nắp.

Vội đến nửa buổi sáng, Đỗ Quyên mới nghỉ một lát.

Nàng chạy vào phòng bếp hỏi Hoàng Tước Nhi, hạt dẻ đã nấu xong chưa.

Hoàng Tước Nhi đứng lên một cái ghế trước lò bếp, giơ vung lên, dùng muôi trúc vớt một hạt dẻ ra, cắn vỏ nếm nếm, cười nói: “Chín rồi!”

Kêu Đỗ Quyên cầm bát gỗ nhỏ đến, bôi thêm một chén nữa, “Ăn đi thôi.”

Đỗ Quyên vui tươi hơn hờ nâng đi ra, ngồi trên băng ghế nhỏ ở cửa cabin ăn.

”Tỷ tỷ, người cũng tới ăn. Ăn thật ngon.”

Hạt dẻ dùng nước trà nấu trứng kho ra, hương vị quả nhiên thơm, còn mang chút vị trứng gà.

Hoàng Tước Nhi trong treo nói: “Đội lát nữa sẽ tới.”

Nàng bụng cái ghế cao hơn một chút, đi đến cây sào trúc phơi xiêm y, đứng lên trên ghế kiểm tra đám tôm cá nhỏ phơi khô, vừa dùng một đôi đũa đảo tôm cá, để chúng phơi được đều chút.

Ánh nắng thu vẫn gắt, nắng đỏ mờ hơi đầy đầu.

Đảo tôm cá một lúc, Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy trong viện cách vách, Hạ Sinh đang ở sân trong lác lác, cao giọng kêu lên: “Hạ Sinh!”

Hạ Sinh đang nhàm chán.

Trong nhà cần có người giữ nhà. Thu Sinh lớn tuổi hơn, có thể đi theo cha mẹ làm ít chuyện vặt. Xuân Nhi còn nhỏ, đành phải để hẳn chơi. Chỉ có mình xui xẻo, cả ngày trông nhà, không được đi ra ngoài.

Hắn thâm oán nương, vì sao không sinh hắn trước, nếu không nữa thì sinh cuối cùng.

Sinh ở giữa, ăn mặc đều xui xẻo nhất. Xiêm y thì mặc đồ thừa của đại ca. Ăn thì phải để để ăn trước, thật là số khổ!

Đang oán giận chợt nghe tiếng gọi giòn giã, “Hạ Sinh!”

Vội theo tiếng kêu quay đầu nhìn lại, Hoàng Tước Nhi đứng trên cao, không biết đang làm gì.

Hạ Sinh hí hí cười nói: “Tước Nhi, ngươi đang làm gì đó?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Phơi cá.”

Hạ Sinh “Nga” một tiếng, chỉ mong nàng cười.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì, hô một tiếng “Ngươi chờ chút”, liền chạy vào nhà.

Hoàng Tước Nhi không biết hắn muốn làm cái gì nên đứng tại chỗ không động. Đỗ Quyên nhìn thấy sững sờ, không biết tỷ tỷ vẫn đứng trên ghế làm gì, chẳng lẽ đứng để nhìn xa hơn?

Hạ Sinh bưng một chén thịt chim trĩ nhỏ qua. Hoàng gia tỷ muội nhận lấy ăn.

Thường vào ngày mùa, buổi trưa nấu cơm rất vội vã, không kịp làm những món phức tạp. Cho nên, nếu như có thịt, buổi sáng vợ Đại Đầu luôn bắt nôi nấu thịt, rồi phân phó Hạ Sinh cách một hồi thì châm thêm củi lửa. Nấu lâu riu đến buổi trưa trở về, thịt sẽ mềm. Nàng chỉ cần xào thêm 2 món rau dưa là ăn cơm, vừa nhanh lại đơn giản.

Tuy Hạ Sinh thâm oán số mình khổ, rơi trúng mệnh giữ nhà nhưng không phải không có chỗ tốt, ít nhất “gần quan được ban lộc“. Có món ngon hắn có thể nếm trước, theo Thu Sinh nói là “ăn vụng“.

Buổi sáng, Đỗ Quyên đưa trứng trà cho Lâm gia, Hạ Sinh nhìn thấy Hoàng Tước Nhi, trong lòng đã muốn lấy chút thịt gà cho hai tỷ muội Hoàng gia ăn.

Hắn ăn vụng rất có kinh nghiệm.

Một con chim trĩ cũng không có bao nhiêu thịt, nếu móc một chén lớn ra, nương trở về vừa nhìn sẽ biết, khi đó nói không thông.

Cho nên, hắn dùng cái chén nhỏ.

Dùng chén nhỏ cũng không thể tùy tiện móc.

Đầu gà khẳng định không thể móc, bằng không nói gà này không đầu, có quý mới tin.

Chân và cánh gà cũng không thể móc. Mắt Thu Sinh tinh nhất, nếu lúc ăn hắn phát hiện gà thiếu một chân và cánh, thành người què, sẽ nói hắn ăn vụng.

Đùi gà càng không thể động, đó là dành cho Xuân Nhi ăn.

Hắn chuyên môn móc mình gà, cổ gà cũng móc một khúc.

Hừ, chẳng lẽ Thu Sinh còn so cổ gà dài bao nhiêu?

Lườn gà có bao lớn?

Lưng gà rộng hơn?

Có thể so thì chết hắn!

Hắn móc một chén nhỏ đi ra, lại nhìn vào trong nồi, cảm thấy không để lại sơ hở, hắn hài lòng đập nắp nồi lại.

Hào hứng bưng gà đến Hoàng gia, đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Tước Nhi, Đỗ Quyên, cho các ngươi ăn gà. Đại bá ta cho.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong có chút do dự.

Đỗ Quyên buồn cười không thôi, không biết là nên khen hay nên trách cứ hắn, chỉ phải khuyên nhủ: “Hạ Sinh ca ca, như vậy không tốt. Thím Lâm cũng có đưa qua cho chúng ta ăn.”

Công khai đưa thì không có việc gì. Nếu lén lút bị bắt gặp thì không biết nói sao.

Hạ Sinh không quan trọng cười nói: “Không có việc gì. Ta đã chuẩn bị xong, một điểm cũng nhìn không ra.”

Trừ phi đem tất cả thịt gà hợp lại ra thành một con gà hoàn chỉnh, hắn không tin Thu Sinh có thể phát hiện ra. Chỉ cần Thu Sinh không canh mẹ, cha mẹ

dù biết hấn ăn vụng, nhiều lắm là mắng hai tiếng, sẽ không như thế nào.

Đỗ Quyên bật cười to.

Đã bụng tôi không có lý nào cảm trở về. Vì thế, Hoàng Tước Nhi vào phòng bếp tìm bát đựng, trả bát cho hấn cảm về. Hơn nữa, trong lòng nàng cũng nghĩ tới một chuyện: lại lấy mấy cái trứng trà cho Hạ Sinh.

Lập tức, ba đứa nhỏ lại đi vào nhà bếp Hoàng gia.

Hoàng Tước Nhi tìm bát đựng thịt gà, rồi rửa bát Hạ Sinh mang qua.

Hạ Sinh nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, ngươi ăn trước đi, ăn lúc còn nóng.”

Tốt nhất hai tỷ muội các nàng ăn cho hết chỗ thịt gà, bằng không đợi thím Hoàng trở về, phát hiện sẽ bị mắng.

Đỗ Quyên vừa buồn cười vừa cảm kích, cũng biết “tang vật” không thể giữ lại, nên cầm đĩa đứng bên bàn nhỏ ăn.

Theo thường lệ Hạ Sinh cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Đỗ Quyên liền khen: “Ăn ngon thật!”

Thật sự ăn rất ngon!

Tay nghề nấu ăn của thím Lâm tốt hơn Phùng Thị, lại nói thịt gà rừng rất thơm, không cần bỏ cái gì khác, chỉ thả tép tỏi và nắm vào, hương vị thơm vô cùng.

Hạ Sinh cao hứng cười.

Hoàng Tước Nhi rửa sạch chén, lại tới nồi bới thêm một chén hạt dẻ, cầm ba cái trứng trà tới cho Hạ Sinh.

Nàng lấy trứng trà cũng có ý tứ: ba cái, đây là phần của nàng, như vậy có thể nói là tự mình ăn, sẽ không bị nương nói.

Đỗ Quyên thấy thế, vội nói: “Lấy thêm 2 cái nữa cho Hạ Sinh ca ca mang về cho Xuân Nhi.”

Nàng cũng đem 2 cái phần của mình ra.

Đứa nhỏ này quá đáng yêu, không thể ăn đồ của người ta không trả tiền.

Hạ Sinh không lấy, hi hi cười nói: “Tước Nhi, đưa 2 cái là đủ rồi. Buổi sáng ta đã ăn ba cái. Đều cho ta, các ngươi không có gì ăn. Hạt dẻ nhà ta cũng có.”

Hoàng Tước Nhi muốn khoe khoang, nghiêng đầu cười nói: “Ngươi ném thử xem!”

Hạ Sinh cầm một hạt dẻ đưa lên gần trong cái nhìn soi mói của Hoàng Tước Nhi.

Hấn đợi không kịp nuốt vào, nói: “Thơm quá! Làm sao làm?”

Hoàng Tước Nhi nghe xong rất vui vẻ, kéo hấn đến trước bếp lò, mở vung lên cho hấn xem.

Hạ Sinh bừng tỉnh đại ngộ.

Hấn vội trả trứng gà cho Hoàng Tước Nhi, nói: “Tước Nhi, trứng gà ngươi giữ lại từ từ ăn, ta ăn hạt dẻ thì tốt rồi.”

Hạt dẻ nhà nào cũng có, không phải là vật hi hấn gì, mức hai chén cũng không sao.

Hoàng Tước Nhi cứng rắn nhét trứng gà vào túi áo hấn, nhỏ giọng nói: “Cho ngươi ăn.”

Hạ Sinh đẩy không được nên nhận.

Lập tức, ba đứa nhỏ ngồi vây quanh cái bàn. Hạ Sinh ăn trứng luộc nước trà. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ăn gà tiêu diệt “tang vật” tại chỗ.

Đang ăn bất chợt nhạc hồ, bỗng nhiên cửa phòng bếp tối sầm lại.

Chết, người tới !

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi biến sắc, đôi mắt nhìn nhau, nhưng không dám quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Đỗ Quyên Mượn Thịt

Đỗ Quyên không khẩn trương như vậy, ngẩng đầu nhìn lên, lớn tiếng cười nói: “Nhậm thúc thúc!”

Nhậm Tam Hòa nhìn cái miệng nhỏ nhắn cắn đến đỏ au của Đỗ Quyên, ôn thanh cười hỏi “Ăn cái gì ngon vậy?”

”Ăn gà.”

Đỗ Quyên hớn hở kéo hân vào nhà, lại thật nhanh chạy đến trước tủ, bắc ghế đứng lên, dùng rổ đựng tám cái trứng trà, bung đến cho hân, “Nương nấu, bảo ta đưa cho Nhậm thúc. Hồi nãy ta thấy nhà Nhậm thúc khoá cửa nên không đưa.”

Nhậm Tam Hòa kéo băng ghế ra ngồi xuống ăn trứng trà.

Hạ Sinh thờ phào một cái, vỗ ngực nói: “Hừ chết ta. Nhậm thúc, ngươi đừng nói với người khác.”

Nhậm Tam Hòa nhướn mày hỏi: “Nói cái gì?”

Ánh mắt đảo qua thịt gà, hạt dẻ và trứng trà trên bàn.

Hạ Sinh hét lớn: “Cái gì cũng không thể nói!”

Nhậm Tam Hòa hoài nghi.

Đỗ Quyên tới gần hân, ghé vào lỗ tai hân nhỏ giọng thầm thì vài câu.

Nhậm Tam Hòa ngạc nhiên nhìn Hạ Sinh, khóe miệng nhếch lên.

Không chờ hân nói chuyện, Hạ Sinh bỗng nhiên nhảy dựng lên, bung bát hạt dẻ chạy ra ngoài: “Ai nha, ta đi. Trong nhà không có ai.” Rồi chạy như bay.

Rốt cuộc Nhậm Tam Hòa bật cười ha hả.

Ăn xong ba cái trứng trà, hân hỏi tới sinh hoạt của Đỗ Quyên, muốn ăn cái gì, chơi cái gì và cần gì, vân vân.

Đỗ Quyên lắc đầu, hưng trí bừng bừng nói với hân, trong nhà có hai con gà mái đẻ trứng, một ngày có thể nhặt được bao nhiêu trứng. Nương gom được bao nhiêu thổ sản vùng núi, cha thu được bao nhiêu đậu phộng, bắp ngô... Hoàng Tước Nhi ở bên cạnh bổ sung.

Nhậm Tam Hòa kinh ngạc nhìn tiểu nữ oa trắng như tuyết trong như ngọc, mặc quần áo vải thô, dùng thần thái hưng phấn thỏa mãn nói tới sinh hoạt nông thôn, trong mắt không khỏi nổi lên thần sắc thương xót.

Đỗ Quyên làm như không thấy, như cũ cao hứng nói.

Nhậm Tam Hòa nhỏ giọng hỏi: “Ngươi có muốn đi ra ngoài chơi hay không?”

Đỗ Quyên lập tức nhảy nhót nói: “Muốn! Ta muốn đi lên núi hái trà, còn muốn nhặt nấm, còn muốn đánh hạt dẻ. Ta thật muốn đi lên núi chơi! Lúc sương mù xuống, trên núi nhìn tựa như nơi ở của thần tiên, đẹp vô cùng! Chim kêu như ca hát...”

Cho dù nàng tận lực uốn lưỡi dùng ngôn ngữ của trẻ nhỏ, Nhậm Tam Hòa nghe đến trợn mắt há mồm.

Đứa nhỏ ở nông thôn chỉ biết nói cái gì ăn được, chơi vui, dễ nhìn, chứ không biết hình dung cảnh sắc tuyệt đẹp, chim hót động lòng người.

Nàng! Cuối cùng vẫn bất động.

”Đội người lớn lên chút, ta dẫn ngươi đi.” Nhậm Tam Hòa hứa hẹn nói.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười.

Có Nhậm thúc dẫn đi, lên núi nhất định không có việc gì.

Nhậm Tam Hòa mau chóng rời đi, hân không tiện ở lâu chỗ này.

Đỗ Quyên nhìn theo bóng lưng hân biến mất ngoài cửa, mới quay đầu cùng Hoàng Tước Nhi dọn xương gà, rác rưởi trên bàn.

Vừa rồi nàng nói chuyện như vậy với Nhậm Tam Hòa, thứ nhất vì nàng thật thích sinh hoạt ở sơn thôn này, thứ hai là không muốn quá ỷ lại vào hắn.

Nàng cũng không muốn một ngày nào đó hắn lấy danh nghĩa “vì tốt cho nàng”, đem nàng mang rời khỏi chỗ này, trả nàng về cho phú quý cha mẹ, hoặc là thân thích phú quý “thất đại cô, bát đại dì” gì đó, lại kéo ra một đoạn ân oán tình thù không muốn người biết, rồi làm cho nàng mất đi sự tự chủ vận mệnh của mình.

Tuyệt đối không được!

Hoàng Tước Nhi đi ra vườn hái rau. Đỗ Quyên ở trong sân chiếu khán gà.

Đám gà này đích thực quá ghê tởm: hoa hướng dương cao hơn một thước, chúng nó với không tới, liền đứng trên đầu tường phóng xuống, một cây hoa hướng dương liền bị bỏ nhào.

Đỗ Quyên lấy một cây gậy trúc đuổi chúng nó.

Nhưng không thể đuổi ra ngoài đường, thật là phiền toái!

Đang lúc không kiên nhẫn, một tiểu nữ oa bảy tám tuổi đi tới trước cửa.

Là đường tử Đại Nữu, trên tay còn bưng một bình gốm nhỏ.

Đỗ Quyên vừa nhìn là hiểu, không chờ nàng đi vào, đã chạy như bay qua, trong trẻo hỏi: “Đại Nữu tử tử, sao ngươi tới đây?”

Đại Nữu chần chờ rồi mới nói: “Mụn... Mụn chút muối.”

Đỗ Quyên cười hí mắt nói: “Nhà ta không có muối. Tới qua nương ta nói, muốn đem con gà trống đi đổi muối.”

Đại Nữu nghe xong nhẹ nhàng thờ ra, ngay cả cửa cũng không vào, liền nói: “Không có coi như xong. Ta tìm nhà người khác mụn.”

Từ nhà người ta mụn, nhất định phải trả.

Nàng đã tám tuổi, đã hiểu chút chuyện. Việc nãi nãi năm lần bảy lượt sai nàng đến nhà đại bá mụn muối, mụn lại không trả, cảm thấy có chút mất mặt. Đỗ Quyên nói không có, vậy thì thật tốt, không mụn nữa.

Nhìn bóng lưng nàng, Đỗ Quyên mỉm cười: nên làm chút gì.

Nàng không cần thiết phí tâm lên kế hoạch, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

Buổi trưa Phùng Thị không trở về, buổi tối mới về, Đỗ Quyên vẫn chưa nói với nàng chuyện đường tử đến mụn muối, chỉ nói đưa tám cái trứng trà cho Nhậm Tam Hòa.

Phùng Thị gật đầu, cũng chưa nói gì.

Trưa hôm sau, Đỗ Quyên cầm một cái rổ nhỏ, bỏ bình đựng muối của nhà mình vào trong rổ, lại cầm mười cái trứng trà, nói với Hoàng Tước Nhi một tiếng, rồi đi đến nhà bà nội.

Đi ngang qua Lý gia cách vách nhà bà nội, Lý bà mụ đang nhặt đậu, liếc mắt thấy nàng liền như phát hiện bảo, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Tiểu Đỗ quyên, đến nhà bà nội chơi hả?”

Đỗ Quyên “À” một tiếng, gọi “Lý nãi nãi hảo”, còn nói, “Ta đưa trứng trà cho nãi nãi, còn mụn thịt.”

Lý bà mụ nghe xong ngạc nhiên.

Sửng sốt một lát, vội bỏ vạt trên tay xuống, chạy tới ngạc nhiên hỏi: “Mụn thịt? Nương ngươi kêu ngươi đến?”

Đỗ Quyên cười sáng lạn, nói: “Không phải. Nương ta không ở nhà. Cha ta cũng không ở nhà. Ta nghe nói ông ngoại của Đại Nữu tử tử đưa thịt dê đến, ta thật muốn ăn thịt dê, nên ta đến mụn. Nãi nãi thường mụn muối nhà chúng ta, ta cũng muốn mụn chút thịt ăn.”

Nàng chỉ lo biện soạn, không hề để ý đến lỗ hổng trong lời nói của mình.

Lý bà mụ suốt bật cười, cũng không cảm thấy lời nàng nói kỳ quái, cho rằng tiểu oa nhi học theo. Nhưng nàng biết Hoàng đại nương kể bên bao nhiêu muối từ nhà con trai cả.

Vì thế, nàng không còn tâm tư đánh đậu tương, một lòng một dạ chú ý cách vách, muốn xem Đỗ Quyên có thể mụn được thịt từ tay Hoàng đại nương hay không.

Đỗ Quyên đi tới nhà bà nội. Nãi nãi xuống sông rửa rau, chỉ có Đại Nữu ở nhà.

”Mượn muối?” Đại Nữu ngậy đại, ngay cả trứng trà cũng không gọi ra sự chú ý của nàng.

”Ai!” Đỗ Quyên cười híp mắt ngửa đầu nói.

”Ngày hôm qua không phải người nói không có muối sao, như thế nào không mua?” Đại Nữu nghi ngờ hỏi.

”Sao phải mua? Tỷ tỷ không mượn được, khẳng định phải mua nha!” Đỗ Quyên khẳng định nói.

”Chúng ta mua, người liền đến mượn?” Về mặt Đại Nữu khó có thể tin tưởng, trên đời này còn có người chuyên môn chờ người khác mua rồi tới cửa mượn?

Đỗ Quyên cẩn thận quan sát thần sắc, nghiêm túc hỏi: “Tỷ tỷ không muốn cho mượn? Vậy thì không mượn. Tỷ tỷ trả lại muối vài lần trước mượn của nhà ta thì tốt rồi.”

Nhất thời mặt Đại Nữu đỏ lên.

Mượn đồ phải trả. Đây là khẳng định.

Nhưng nải nải mượn muối của đại bá, luôn không trả.

Thấy Đại Nữu như vậy. Đỗ Quyên nghi ngờ kêu lên: “Tỷ tỷ?”

Phảng phất như đang hỏi: “Chẳng lẽ không trả?”

Đại Nữu bị ánh mắt nghi hoặc của nàng nhìn đến xấu hổ, liền cầm lấy bình gốm nhỏ của nàng đi vào bếp lấy muối.

Tổng cộng mượn 3 lần. Mỗi lần cũng không nhiều, nhưng gom hết lại, cái bình gốm lớn chừng bàn tay này sợ không đựng hết.

Đây cũng là tâm tư của Hoàng đại nương: nếu mỗi lần mượn nửa cân một cân, không trả thì ngưng. Nhưng nếu mượn một chút nói là vì cứu cấp, đều là mẹ con ai lại không biết xấu hổ đòi lại chứ?

Muối là Đại Nữu mượn, trong lòng nàng phỏng chừng số lượng, nên đồ đầy bình gốm.

Nàng phỏng chừng còn chưa đủ nhưng không thể đựng vào cái khác, bằng không nải nải về biết sẽ mắng nàng.

Bộ dáng Đỗ Quyên vô tri, cầm lại bình cười nói: “Nhiều như vậy nha!”

Mặt Đại Nữu đỏ lên.

Hai tỷ muội đang nói, chợt nghe có người hỏi: “Người tới làm gì?”

Đỗ Quyên quay đầu nhìn lại, là nải nải trở về. Trên tay cầm giỏ rau vừa rửa xong, còn đang nhỏ nước xuống. Hai mắt nàng nhìn chăm chăm bình muối trên tay Đỗ Quyên, hiển nhiên muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đỗ Quyên cũng không để ý, thấy nàng vui vẻ kêu lên: “Nải nải, ta đưa trứng trà tới cho người! Ta còn muốn mượn chút thịt ăn.” Vừa nói vừa đem bình gốm bỏ vào trong rổ nhỏ, lại đem trứng trà để lên bàn.

”Mượn thịt?” Đại Nữu bối rối, vừa rồi Đỗ Quyên không nói cái này.

”Mượn thịt?” Hoàng đại nương choáng váng. Có người mượn thịt sao?

Đỗ Quyên mạnh mẽ gạt đầu, cười ngây thơ, nói: “Ân! Mượn thịt. Nghe nói ông ngoại Đại Nữu tỷ tỷ đưa thực nhiều thịt dê đến. Ta muốn ăn nên đến mượn.”

Hoàng đại nương biến sắc, tướng Phùng Thị dạy, hằm hừ đi vào phòng bếp, đem giỏ rau liệng trên bếp, cao giọng mắng: “Nương người thật nhiều trò! Muốn ăn thịt thì nói, còn mượn thịt! Có thịt thì ăn, không thịt liền đòi, ta sống lớn từng tuổi này chưa từng nghe nói mượn thịt ăn. Không phải nhà người có thịt khô sao?”

Vừa đếm đầu, vừa ném vung nồi muối rơi âm âm.

Chợt nhớ tới vừa rồi hình như Đỗ Quyên nói trứng trà, vội vàng xoay người ra xem.

Nhìn thấy trứng trà, cũng nhìn thấy bình muối trong rổ Đỗ Quyên, lại nhớ tới vấn đề vừa rồi, “Sao có một bình muối? Ở đâu tới?”

Đỗ Quyên trả lời: “Nương ta không ở nhà, là ta muốn ăn thịt, cha ta cũng muốn ăn thịt. Ông ngoại ra mang muối đến cho nhà bà nội, Nhậm thúc đưa con thỏ đến cũng cho nhà bà nội. Ông ngoại Đại Nữu tỷ tỷ mang thịt tới, ta cũng muốn ăn.”

Nào ngờ Hoàng đại nương không nghe hết lời của nàng, chỉ nhìn chăm chăm bình muối.

Nàng lại vội vàng nói: “Nhà ta không muối. Ta đến mượn muối nãi nãi. Đại Nữu tỷ tỷ không chịu cho mượn, ta kêu nàng trả lại muối lần trước nàng mượn nhà ta.”

Ai kêu nàng thiện lương như vậy, nàng sẽ không liên lụy Đại Nữu bị mắng.

Hoàng đại nương nghe xong tức giận đến ngã ngựa, trùng Đỗ Quyên, muốn nói lại không nói ra được.

Chẳng lẽ nói với nàng “Ta có thể đến nhà người mượn, người không thể đến nhà ta mượn.” Hay hoặc là “Ta không mượn nhà người xài hết không”?

Sở dĩ nàng mượn muối hoài vì phát hiện đại nhi từ nói dối: lần trước khẳng định nhạc phụ hẳn không chỉ đưa 30 cân muối đến.

Lúc ấy Phùng Trường Thuận mang năm cân tới cửa, sau đó mình lại lấy hơn tám cân, cuối năm bọn họ còn muối thịt heo, muối sớm nên ăn hết rồi. Nhưng sự thật là, đến bây giờ nhà đại nhi từ cũng không có mua muối, chuyện này nàng đã hỏi thăm qua.

Đỗ Quyên mặc kệ ánh mắt giận dữ của nàng. Thấy nàng không lên tiếng, Đỗ Quyên hảo tâm nhắc nhở: “Nãi nãi? Ta mượn thịt...”

Hoàng đại nương phun lửa, quát lên: “Mượn thịt gì! Ai dạy người nói như vậy? Mới bây giờ không học cái hay, giả thần giả quỷ. Tóc chưa dài đã học nhai xương nhai răng. Cho tham chết người!”

Nàng lời nói này một nửa bởi vì chuyện trả muối, nhận định Phùng Thị giờ trò với nàng, sai khuê nữ đến mượn muối, mượn muối không được liền đòi muối.

Đương nhiên nàng sẽ không cho mượn thịt, nghĩ lát nữa nấu xong sẽ đưa một chén nhỏ qua cho 2 cháu gái ăn, coi như kết thúc tâm ý, lại có tình cảm.

Đỗ Quyên lại không biết, thấy nàng trầm mặt, sợ bị đánh, vội vàng chộp lấy rổ nhỏ nhanh như chớp chạy ra ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Ai mới là thân ca (anh ruột)

Chương 76: Ai mới là thân ca (anh ruột)

Đại xác định an toàn mới quay đầu lại cười nói: “Nãi nãi, người đừng nóng giận! Ta không mượn thịt nữa. Ta hiểu được, ông ngoại ta mang đồ đến phải tặng cho nãi nãi, nãi nãi có thể mượn. Ông ngoại Đại Nữu tỷ tỷ mang đồ đến, chúng ta không thể mượn.”

Hoàng đại nương nhìn cháu gái cười đến thiên chân vô tà, nhu thuận lại hiểu chuyện tổng kết ra “chân lý”, càng như một kim đâm thấy máu, nổi giận khó nhịn.

Tuy có chút thẹn quá thành giận, cũng không dám mắng, chỉ nghiêm mặt nói: “Nói lung tung cái gì? Cha người đưa đồ cho ta, đó là hiếu kính cha mẹ...”

Nàng như thấy quỷ. Nếu nói lời của Đỗ Quyên do Phùng Thị dạy cũng không đúng, vì tự thân Phùng Thị sợ là nói cũng không trọn. Nếu nói không ai dạy, một đứa bé mới bây giờ sao có thể nói có thứ tự lớp lang như thế?

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Ta hiểu được, là hiếu kính. Cha mẹ ta phải hiếu kính cha mẹ, hiếu kính tiểu thúc tử, tiểu thẩm, hiếu kính cháu trai cháu gái... Ta không thể mượn thịt nãi nãi.”

Hoàng đại nương “Phốc” một tiếng, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Đang nháo, Đỗ Quyên quay đầu lại nhìn thấy Lý nãi nãi đi tới, vội ngọt ngào cười nói: “Lý nãi nãi tới.”

Lý bà mụ cười hỏi: “Đỗ Quyên, mượn được thịt không?”

Nàng rất tò mò, ánh mắt đảo một vòng trong sân.

Đỗ Quyên nói: “Nãi nãi nói, không thể mượn thịt. Nhà của chúng ta...”

“Đỗ Quyên, đi vào đây cho ta!!!” Hoàng đại nương bị dọa sợ, sợ nàng lặp lại lý luận vừa rồi cho người khác, vội vàng ngăn lại, “Con nít, chuyện nên nói thì không nói. Nói gì mượn thịt, người nghe cười chết! Người muốn ăn thịt thì nói một tiếng, ta kêu Đại Nữu tỷ tỷ người đưa đi là được. Ngày hôm qua ta đã chuẩn bị cho tiểu thúc hẳn đưa một chút cho lão Đại, sáng nay bận rộn nên quên.”

Lý nãi nãi cười, nét mặt già nua nhăn thành một đóa cúc hoa, nói: “Đứa bé này thật làm cho người vui. Vừa nói đến mutton thịt, ta cười đến nửa ngày gặp cả người. Đáng thương, chắc là trong bụng không dầu, miệng nhạt nhẽo muốn ăn thịt, lại không tiện nói muốn nên học người ta nói mutton. Còn nhỏ như vậy, thật khó cho nàng nghĩ ra được!”

Hoàng đại nương oán hận nói: “Con dâu cả của ta là người vô dụng, suốt ngày làm bừa, nuôi 2 đứa nhỏ thành như vậy, cũng không biết cả ngày bận rộn những gì, cũng không thấy bộ dáng bận rộn.”

Lý nãi nãi nói: “Người còn ngại đứa bé nuôi không tốt?”

Bộ dáng Đỗ Quyên, mặc xiêm y vải thô cũng không giống trẻ con trong núi. Tròn trịa trắng trẻo, nàng nhìn là không nhận được muốn đưa tay bẹo mặt nàng.

Hoàng đại nương thấy giận, ngoác tay nói: “Đỗ Quyên, đến đây.”

Đỗ Quyên vội kéo tay Lý bà mẹ, nhiệt tâm nói: “Lý nãi nãi, đi vào, nãi nãi ta mời người ăn trứng luộc nước trà. Là ta đưa đến hiếu kính gia gia nãi nãi.”

Hoàng đại nương nghe xong vừa tức vừa đắc ý.

Tức giận đến là nàng mutton danh nghĩa của nàng cho người khác ăn. Đắc ý là cháu gái hiếu thuận.

Lý bà mẹ có ánh mắt, nói nàng còn phải đánh đậu nên không đi vào.

Có thể Hoàng đại nương mới yên tâm, lại nhận không được oán thán: đang đánh đậu còn có công phu qua bên này? Thích xem náo nhiệt nhiều chuyện, bà già đáng chết!

Đỗ Quyên đành một mình đi vào phòng bếp.

Đại Nữu nhìn nàng, vẻ mặt nói không ra tư vị gì. Có kính nể, có nghi hoặc, còn có phòng bị và xa cách, không có thân cận như với Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên cũng không thêm để ý, chỉ chú ý nãi nãi.

Chỉ thấy Hoàng đại nương nghiêm mặt, cầm một cái đĩa gỗ, lấy một khối thịt mutton treo lơ lửng trên xà nhà trong phòng bếp xuống đặt trên thớt gỗ, quay đầu tìm dao chặt.

Nàng vội cười nói: “Một khối lớn như vậy đều cho ta? Thật tốt! Nãi nãi, ông ngoại mang muối đến, chúng ta sẽ đưa nhiều hơn hiếu kính nãi nãi.”

Hoàng đại nương bị gài, khựng lại.

Cắt một miếng nhỏ hay là cho nguyên khối?

Nếu chỉ cho một miếng nhỏ, sau này cha vợ lão Đại mang muối gì đó đến, có cho mình nữa không?

Nàng nhìn Đỗ Quyên, nhớ tới tiếng khóc thét của nàng tháng giêng vừa rồi, còn có tình cảnh Phùng Thị đập đầu vô tường, mãi đến khi Tiểu Bảo bị đánh mới kết thúc, trong lòng bỗng nhiên phiền loạn.

Nàng ném miếng thịt vào rổ của Đỗ Quyên, làm bình muối sứt bị đổ, trầm giọng nói: “Cầm! Đều cầm! Y như đồ chết thêm.”

Chết thêm thì chết thêm!

Đỗ Quyên ngọt ngào cười nói: “Đa tạ nãi nãi. Đa tạ Đại Nữu tỷ tỷ. Ta đi.”

Bước lên cầm rổ bước đi.

Ái dà! Thịt khoảng 2 cân, thêm muối nữa, nàng bụng không nổi.

Hoàng đại nương khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, bất giác buồn cười, cũng muốn coi nàng làm thế nào.

Làm thế nào?

Đỗ Quyên thề chết sống sẽ không để nàng cắt lại một nửa thịt, cũng không muốn kêu Đại Nữu đưa đi.

Chưa nghe nói qua “sử ra khí lực bú sữa mẹ” sao?

Hiện tại, nàng thật ra khí lực bú sữa mẹ, cánh tay nhỏ kéo rổ, mau lẹ chạy.

Không chạy không được a. Nương vào quán tính, cố kéo rổ về phía trước.

Chỉ cần vọt ra tới ngoài đường, nàng sẽ có biện pháp.

Hoàng đại nương và Đại Nữu trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng nhỏ kia, hai cẳng chân chạy đặc biệt nhanh, giống như bay ra cửa.

Đỗ Quyên dùng hết sức vọt ra ngoài cửa, phòng chừng nài nài phía sau nhìn không thấy được nữa, mới ngừng chân, để giò xuống.

Đang vào buổi trưa kết thúc công việc, nàng chỉ cần đợi người đi về cùng đường, tiện thể giúp nàng bụng về là được.

Đang thờ dốc chợt nghe tiếng “Ngươi trộm thịt nhà ta?”

Đỗ Quyên quay đầu nhìn lại, thì ra là Tiểu Bảo, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm nàng đánh giá.

Không thể không nói, nhị thẩm quả thật biết chăm lo đứa nhỏ. Tiểu Bảo và Đại Nữu, so với đám trẻ cùng thôn nhà nhận sạch sẽ hơn rất nhiều.

Nàng vội cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, ta đưa trứng trà tới cho ngươi ăn. Nài nài cho ta một miếng thịt.”

Tiểu Bảo nghe xong nửa tin nửa ngờ.

Hắn còn ghi hận chuyện xung đột với Đỗ Quyên hồi đầu năm, muốn xông lên đá đổ rổ của nàng. Nhưng với khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười sáng lạn kia, lại cảm thấy không giò chân lên được. Còn nữa, tiếng thét chói tai của Đỗ Quyên để lại bóng ma trong lòng hắn, sợ vừa giò chân lại bị trận đòn kết thúc.

Trải qua đấu tranh tư tưởng, tiểu nam oa quyết định vẫn nên cho tiểu đường muội này một bài học, để nàng đỡ phải “coi trời bằng vung”.

Nghĩ xong, hắn muốn tiến lên.

Thằng nhóc đáng chết, ngươi nhếch cái đuôi lên bản cô nương liền biết ngươi muốn cái gì!

Đỗ Quyên lập tức kêu to: “Nãi —— nãi —— “

Thanh âm cao vút trước sau như một nhưng không hề bén nhọn, thanh thúy dễ nghe, giống như chim hót trên núi thẳm vào ruột gan.

Tiểu Bảo hoảng sợ không khỏi lui về phía sau một bước.

Nhưng hắn cảm thấy xấu hổ hành vi của mình, bị nha đầu nhỏ như vậy dọa, vì thế liều mạng xông lên muốn đá rổ.

Đỗ Quyên vội vàng chắn trước cái rổ.

Ài, nàng như Lâm Đại Ngọc trách Giả Bảo Ngọc, tính tình “mỏ bụng giấu châu”, sợ Tiểu Bảo đá đổ rổ, bình muối cũng bị đổ hót lại không được, bởi vậy bất chấp bị đánh.

Vì thế, Tiểu Bảo đá trúng người nàng.

Đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua tiểu tử này, “Oa” một tiếng khóc lớn lên, “Nãi nãi —— ca ca đánh ta —— “

Hoàng đại nương và Đại Nữu vội vàng từ trong viện chạy đến. Lý bà mụ cũng từ nhà mình chạy ra. Còn có Lâm Xuân và Cửu Nhi, cũng từ một đường thôn chạy tới, phía sau còn có một hàng dài trẻ nít.

Cách thật xa, Lâm Xuân đã hô to: “Đỗ Quyên!”

Cửu Nhi cao giọng hỏi: “Tên khốn kiếp nào đánh ngươi?”

Đỗ Quyên nhìn 2 đứa nhỏ xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt, ngạc nhiên: triệu đến cũng không nhanh như vậy a!

Thì ra, Lâm Xuân và Cửu Nhi đang chơi ở nhà Ngũ thúc. Đỗ Quyên gọi tiếng thứ nhất hắn đã nghe thấy, lập tức chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Bảo đá Đỗ Quyên.

Hắn không như Cửu Nhi, thích dong dài, hắn chỉ hô một tiếng Đỗ Quyên rồi hết sức chạy tới. Chạy đến trước mặt, dưới chân còn không ngừng, một đầu đụng qua Tiểu Bảo.

Năm nay sau tháng giêng ấy, lần nữa Lâm Xuân lấy yếu thắng mạnh, đánh ngã Tiểu Bảo, hơn nữa phá vỡ kỷ lục —— Tiểu Bảo bị hắn đè bên dưới.

Lâm Xuân liều mạng đạp Tiểu Bảo, “Ngươi dám khi dễ muội muội!”

Bọn người Hoàng đại nương nhìn choáng váng: đến cùng ai mới là thân ca của Đỗ Quyên?

Đương nhiên Tiểu Bảo không thể nằm mặc cho hắn khi dễ, cũng lấy nắm tay đâm vào người hắn.

Cửu Nhi không đợi huynh đệ ngao ngao gọi, đồng loạt nhào lên hỗ trợ.

Hoàng đại nương gấp đến độ kéo đũa này, nếm đũa kia, “Đừng đánh.”

Đỗ Quyên vội nói: “Cửu Nhi, Lâm Xuân, đừng đánh. Mau đứng lên.”

Cửu Nhi và Lâm Xuân nghe Đỗ Quyên gọi mới buông tha Tiểu Bảo. Một đám đứng lên, đứng bên người Đỗ Quyên.

Đại Nữu nâng Tiểu Bảo dậy, giúp hấn phui bụi đất trên người.

Hoàng đại nương thấy tướng tá chật vật của cháu trai, nổi khí nảy ra, quát hỏi Đỗ Quyên: “Xảy ra chuyện gì? Kêu trẻ con nhà khác đánh ca ngươi, ngươi thật có năng lực nha!”

Lâm Xuân phân bác: “Là hấn đánh Đỗ Quyên trước.”

Hoàng đại nương thờ hồng học không nói lời nào, bởi vì chuyện này không thể chối cãi.

Lông mi Đỗ Quyên còn vương nước mắt, vội nói: “Tiểu Bảo ca ca không cố ý. Hấn nhìn thấy thịt trong rổ ta, nói là ta trộm từ nhà bà nội. Ta nói là nãi nãi đưa ta, hấn không tin, liền xông lên đá rổ. Ta sợ đổ muối nên chống đỡ, hấn liền đá trên người ta.”

Nói xong rồi nhìn Tiểu Bảo cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, ngươi hỏi nãi nãi, thịt này có phải do nàng đưa hay không? Ta còn đưa trứng trà cho ngươi nữa, ngươi mau về ăn đi.”

Cười híp mắt, bộ dáng không hề bụng hiểm khích lúc này.

Lý bà mụ cười nói: “Yêu, Đỗ Quyên thật hiểu chuyện.”

Dĩ nhiên Hoàng đại nương không tiện truy cứu nữa, con khó chịu nghẹn ở ngực ra không được.

Đứa cháu gái này quả thực là ma tinh của nàng.

Tiểu Bảo thấy nãi nãi có biểu cảm đó, không thể mắng, càng không thể đánh, bởi vậy cả giận nói: “Không cần trứng trà thôi của ngươi! Nãi nãi, không cho nàng thịt. Cầm lại đi.”

Thằng nhỏ đáng chết, không đáng yêu chút nào!

Đỗ Quyên suýt nói ra miệng, “Ngươi phun hết muối đã ăn ra cho ta”, cố lắm mới nhịn được. Trông mặt chuyển động, ngửa mặt nhìn Hoàng đại nương nói: “Nãi nãi, ta không cần các ngươi phun hết muối đã ăn ra.”

Một câu nhắc nhở mãnh liệt.

Lý bà mụ nghe xong che miệng cười ha hả, “Ái dà! Xem đứa bé này nói kìa!”

Mặt Hoàng đại nương tím lại, trừng Tiểu Bảo.

Cửu Nhi khinh miệt đối với Tiểu Bảo nói: “Không cho thì không cho! Ai thèm chứ! Chờ cha ta săn đại lão hổ, ta đưa cho Đỗ Quyên rất nhiều thịt. Thèm chết ngươi!”

Tiểu Bảo nhìn Cửu Nhi, mím chặt môi không nói lời nào.

Con nít cũng có tiêu chuẩn phán đoán của mình: tại thôn Thanh Tuyền, người nhà Lâm lý chính là kẻ có tiền thượng đẳng, không phải người bình thường có thể chọc, ăn cũng không phải người bình thường có thể so, Cửu Nhi cũng không chém gió.

Lâm Xuân cũng nói: “Đỗ Quyên, không cần thịt của hấn.”

Đỗ Quyên ngăn cản bọn họ nói: “Đều đừng ồn.”

Lại ngửa đầu nhìn Hoàng đại nương cười nói: “Nãi nãi, ta đi. Cám ơn nãi nãi cho thịt. Ta về nhà sẽ nói với cha, cũng nói với nương. Ông ngoại ta tới, cũng sẽ nói với ông ngoại.”

Nàng không nhìn Tiểu Bảo, không đi dỗ hấn, cũng không tranh cãi với hấn.

Nếu như nói đối với Hoàng đại nương nàng còn dùng chút tâm tư, thì đối với Tiểu Bảo hoàn toàn là bản tính cho phép, lười để ý tới.

Đứa bé này ghen tị, nhìn Đỗ Quyên không vừa mắt, Đỗ Quyên có nhượng bộ cũng vô dụng, càng cổ vũ hấn lên mặt. Nói không chừng vì địa vị đặc thù của hấn ở Hoàng gia nên thường dấm dáp nàng.

Cho nên, Đỗ Quyên căn bản không để ý tới hấn, kêu Lâm Xuân cầm rổ xoay người rời đi.

Cửu Nhi nhìn thấy, vội kêu một ca ca lớn hơn một chút hỗ trợ cầm lấy rổ.

Bạn đang đọc truyện *Điện Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thịt mượn về thật thơm

Hoàng đại nương nhìn cháu gái được một đám nhóc tí vây quanh mà đi, sắc mặt không tốt, trực giác thấy không thích hợp, cái gì cũng không đúng.

Cũng không biết vì sao, thịt và muối đều cho nàng.

Mắng nàng vài câu, nàng rất biết điều lắng nghe, đảo mắt nói ra lời có thể hù chết người. Nếu mặc kệ để để nàng nói ra ngoài, ngày mai Hoàng gia không cần ở lại trong thôn.

Tiểu Bảo còn chưa làm gì, nàng đã âm ỉ người cả thôn đều đến coi, đều biết Tiểu Bảo khi dễ muối muối. Nàng còn ra vẻ bị ủy khuất mà không so đo.

Hoàng đại nương cảm thấy bị ghen khuất chết.

So với lúc Phùng Thị bị ghen, nàng còn ghen hơn.

Đỗ Quyên cũng không cao hứng, tranh với một bà già nông thôn có gì vui đâu?

Nhưng nàng không thể không tranh.

Không phải nàng muốn ăn thịt, cũng không phải vì trả thù. Lấy vài thứ từ nhà bà nội về, nàng muốn vì tương lai nhà mình, muốn xoay chuyển tình thế hai nhà chung đụng.

Nàng muốn cho gia gia nể nể hiều: sau này, nên hiều kính đại nhi tử nhất định sẽ hiều kính, nhưng muốn bắt công lấy đồ từ đại nhi tử, không có cửa đâu!

Đỗ Quyên được một đám nhóc “thấy việc nghĩa hăng hái lắm” hộ tống về đến nhà, nhiệt tâm gọi bọn họ đi vào chơi, lại lấy hạt dẻ nấu ngày hôm qua cho bọn họ ăn.

Ai ngờ đám tiểu tử này còn khó quản hơn gà, chạy khắp nơi.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy mấy cây hoa hướng dương, đều chạy vội qua.

Một đứa bé ba bốn tuổi đầy hiếu kỳ, muốn nhìn hạt hướng dương trưởng thành chưa, tay vụng về làm gãy cả cây hướng dương.

Lâm Xuân gấp gáp kêu to ngăn cản.

Đỗ Quyên đang giải thích lai lịch của muối và thịt với Hoàng Tước Nhi, liếc mắt nhìn thấy đám nhóc đều vây quanh bên đám hoa hướng dương, nhưng không thấy cái đĩa hoa cao ngất lúc trước, thăm nghĩ không tốt, vội vàng chạy qua.

Nhìn hoa hướng dương bị ngã xuống đất, nàng không thể không thừa nhận: Phùng Thị nói rất đúng.

Trồng hoa hướng dương trong sân, cũng chỉ có nàng hoặc người trong thành có thể nghĩ ra; Cho rằng vừa có thể thưởng thức hoa hướng dương sáng lạn, còn có thể thu hoạch hạt hướng dương làm đồ ăn vặt, lại hoàn toàn quên rằng trồng thứ này ở trong sân sẽ bị gà mổ, heo ủi, chó lù vào, trẻ con phá.

Lâm Xuân thấy sắc mặt Đỗ Quyên không tốt, vội kêu đám trẻ: “Đờ dậy! Đờ dậy! Lấy cái cuốc đến chỉnh lại.”

Hắn không liệu mạng với đứa nhỏ làm gãy hoa hướng dương như khi nhìn thấy Tiểu Bảo khi dễ Đỗ Quyên, không chỉ bởi vì đứa bé đó là đường ca của hắn, còn vì chuyện này đối với con trai mà nói, không đáng kể chút nào, cho nên hắn áp dụng biện pháp bổ cứu.

Đỗ Quyên nhanh chóng ngăn Lâm Xuân lại, nói: “Gãy coi như xong. Đừng lấy. Cần thận gai đâm tay.”

Thân hoa hướng dương có rất nhiều long cứng như kim, tay trẻ con mềm dễ bị đâm.

Lâm Xuân bỏ qua.

Đứa nhỏ đó cũng chịu nhận sai. Nói: “Đỗ Quyên, chờ hoa hướng dương nhà ta nở, ta đền một cái lớn cho ngươi.”

Chịu nhận sai là đứa bé ngoan.

Đỗ Quyên cũng không chuyện bé xé ra to, chỉ cười nói: “Không cần đền. Lần tới ngươi phải cẩn thận chút. Thứ này ta trồng hết mấy tháng, gần đến lúc

thu hoạch, bị chết không đáng tiếc sao? Nếu các người xuống ruộng vườn, cũng đừng có đi loạn. Cha mẹ các người sẽ mắng.”

Đứa bé đó tròn trắng mắt, hỏi: “Sao người trồng thứ này ở trong sân?”

Đỗ Quyên im lặng.

Vì phòng ngừa bọn họ gặp chuyện không may, nàng dụ bọn họ chơi điều hâu bắt gà con. Mới chơi một vòng, chợt nghe người trong thôn xa cổ hòng kêu tụi nhỏ về nhà ăn cơm. Đám nhỏ giải tán chỉ còn lại Lâm Xuân.

Lâm Xuân đang sinh động kể chuyện lý thú xảy ra hôm nay với nàng, Phùng Thị trở lại.

Phùng Thị thấy thịt sừng sốt, vội hỏi từ đâu đến.

Đỗ Quyên cũng không giấu diếm, hai năm rồi mười nói với nàng.

Phùng Thị biến sắc mắng Đỗ Quyên: “Ai kêu đi lấy? Người chết thêm à?” Thuận tay vớ cái chổi nhỏ cạnh cửa phòng bếp muốn đánh nàng.

Đương nhiên Đỗ Quyên sẽ không ngồi chờ chết. Nàng nhanh chân chạy, vừa chạy vừa cười.

Lâm Xuân kéo nàng chạy đến sân nhà mình, nói với nàng: “Buổi trưa ở đây ăn cơm. Đừng về nhà. Nếu không mẹ người đánh người.”

Đỗ Quyên cười nói: “Không có việc gì. Nương ta sẽ không đánh ta.”

Nàng ở Lâm gia lẫn lộn một hồi, mới dây dưa trở về nhà mình.

Vào cửa đã ngửi thấy mùi thịt, lập tức mừng rỡ. Vợ chạy đến cửa phòng bếp đứng, cười xán xán kêu lên: “Nương, ta đã trở về.”

Phùng Thị đang ở bên bếp nướng thịt dê, nghe tiếng quay đầu, trừng mắt nhìn nàng, ra vẻ không có việc gì hỏi: “Yêu, người trở lại. Thím Lâm người không giữ người ăn cơm trưa sao?”

Đỗ Quyên hi hi cười nói: “Giữ lại. Ta không biết ngượng ngùng đáp ứng.”

Thanh âm nhỏ nhẹ làm Phùng Thị không nhịn được cười, nghiêm mặt nói: “Nga, người còn ngượng ngùng? Da mặt mỏng như vậy, vậy lúc người đi mượn thịt không biết xấu hổ sao?”

Đỗ Quyên thấy khẩu khí nàng mềm nhũn, bước lên phía trước kéo vạt áo nàng, nhỏ giọng nói: “Nương, nãi nãi mượn muối của chúng ta, ta sợ nương sinh khí.”

Nàng chỉ có thể nói như vậy, thật không thể giải thích thêm.

Nếu nói hết nội tình ra, sợ người ta cho là yêu nghiệt. Biểu hiện bây giờ của nàng đã đủ yêu nghiệt nhưng còn có thể giải thích vì trẻ con thêm ăn. Lại nói, nàng không biết Phùng Thị có thể hiểu và tiếp thu hành động của nàng không, dù sao nàng tuyệt đối sẽ không để nhà này giống như trước nữa.

Phùng Thị nghe xong, không ngôn ngữ.

Nàng gạt tỏi trên thớt vào trong nồi, lại thêm chút muối rồi đẩy nắp nồi, nói với Hoàng Tước Nhi đang nhóm lửa: “Nấu lửa nhỏ.”

Hoàng Tước Nhi “Ân” một tiếng. Phùng Thị đi đến ngồi xuống bên bàn nhỏ, kéo Đỗ Quyên đến bên người, hai chân kẹp lấy, vừa thay nàng cột tóc, vừa dặn dò: “Chớ học mí mắt thỉn. Nãi nãi người... không vừa mắt ta, người đi không phải ăn mắng? Lần tới đừng đi nữa. Ta không hiếm lạ thịt của nàng. Ăn thịt của nàng, nàng sẽ lải nhải nhắc cả năm. Nếu người thêm, nướng thịt một con gà trống.”

Đỗ Quyên liên tục gạt đầu, thì ra là sợ nàng bị mắng.

May mắn chưa nói chuyện Tiểu Bảo đánh nàng, bằng không nàng càng bốc hỏa.

Nàng nói: “Ta đưa trứng trà cho nãi nãi. Lý nãi nãi cũng nhìn thấy.”

Phùng Thị nghe xong không lên tiếng.

Đỗ Quyên quay lại hỏi: “Nương, có thả măng vào thịt không?”

Lẽ ra thịt dê nên nấu với củ cải nhưng lúc này chưa có củ cải.

Phùng Thị nói: “Không kịp ngâm nên thả nấm. Không phải người thích ăn nấm sao?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Nương thả rất nhiều nấm vào nên nồi thịt thành rất nhiều, có thể ăn hai ba ngày.” Trong thanh âm tràn đầy vui sướng.

Phùng Thị nói: “Lát nữa múc một chén đưa qua cho Xuân Nhi. Hôm qua người ta đưa gà đến đó.”

Đỗ Quyên không ngừng bận rộn gặt đầu. Nàng và Hoàng Tước Nhi thầm hiểu trong lòng, không biểu hiện gì.

Ngày hôm qua lúc ăn cơm trưa, thím Lâm mang một chén nhỏ thịt gà qua, còn kèm theo một đùi gà cho Đỗ Quyên ăn. Con trai vụng trộm đưa, người lớn ngoài sáng đưa, trong lòng nàng cảm thấy rất hổ thẹn. Cho nên vừa nghe Phùng Thị nói đưa thịt đã nhanh chóng gặt đầu.

Chợt nghe bên ngoài “đang” một tiếng, Hoàng Lão Thực từ ruộng trở về.

Đỗ Quyên vội cầm cái chén lớn, rót một chén trà đưa cho hắn cười nói: “Cha, uống trà. Nghỉ ngơi một chút.”

Hoàng Lão Thực ngửi thấy mùi thịt, nổi mềnh không cánh mà bay, vui tươi hơn hờ ngồi xuống bên bàn, hỏi: “Nhậm huynh đệ lại đưa con thỏ tới?”

Phùng Thị không để ý hắn.

Đỗ Quyên vội nói: “Là nãi nãi cho.”

Hoàng Lão Thực nghe xong hết sức cao hứng. “Nương cho? Ha ha. Nương thật là... Ăn thịt còn nhớ chúng ta.”

Phùng Thị nghe xong lửa giận bốc cao tám trượng, vỗ bàn mắng: “Ngươi nghĩ sao? Ngươi đang nằm mơ hả! Hôm qua ở cửa Càn gia nghe nói, ông ngoại Đại Nữu đưa hơn mười cân thịt dê núi đến, tội nghiệp Đỗ Quyên muốn ăn thịt, lại thấy bà nội nàng luôn đến mượn muối. Nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, nãi nãi không cho thịt, nàng tới cửa mượn. Cháu gái tới cửa mượn mới cho hơn hai cân thịt. Cha ta mang muối đến, bọn họ ăn bao nhiêu? A! Ngươi không nhớ sao, còn không biết xấu hổ nói mẹ ngươi ăn thịt nghĩ đến ngươi!”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngây người, hỏi: “Quyên Nhi, ngươi đi mượn thịt của nãi nãi?”

Đỗ Quyên cười hí mắt gặt đầu nói: “Nãi nãi mượn muối, ta mượn thịt.”

Môi Hoàng Lão Thực run run nhưng không nói chuyện, hai tay ôm đầu thấp xuống.

Phùng Thị nhìn hắn cười lạnh không thôi.

Đỗ Quyên không muốn vì người không liên quan quấy rầy sinh hoạt hạnh phúc của mình, vội quay đầu hỏi Phùng thị: “Nương, đã chín chưa? Ta ngửi thấy mùi thơm. Thơm quá! Ta muốn ăn hai chén cơm. Nhanh chút lên.”

Phùng Thị nghe xong, vỗ mông nàng, cười nói: “Gấp đến độ như vậy?”

Rồi đứng dậy, đi giờ vung lên xem.

Cũng không biết là do Đỗ Quyên không thường xuyên ăn thịt hay vì trong núi này linh khí nồng đậm, nên hương vị của động thực vật so với kiếp trước thơm ngon hơn. Nàng ngửi thấy mùi thịt hoà với hương vị của nấm, quai hàm không tự chủ được tiết nước bọt, cuống nuốt nước miếng.

Thật mắc cỡ chết người!

Phùng Thị dùng thìa chút nước kho lên nếm, cảm thấy tạm tạm, lại dùng chiếc đũa đảo thịt, không nói gì chỉ lo dùng muối đảo nồi thịt.

Đỗ Quyên truy vấn: “Đã chín chưa, nương?”

Hoàng Tước Nhi cúi đầu cười.

Chỉ có muối muối dám nói chuyện như vậy với nương. Nàng không dám.

Phùng Thị quay đầu trắng mắt liếc Đỗ Quyên, rồi đi đến trước tủ bát lấy ra cái bát gỗ nhỏ của nàng, múc mấy khối thịt cùng một cái muối nấm, bung để trên bàn nhỏ, nói: “Ăn đi.”

Rồi hướng về Hoàng Tước Nhi đang ở trước bếp lò nói: “Tước Nhi cũng tới ăn.”

Hoàng Tước Nhi “Ân” một tiếng, nói: “Lát nữa ra ăn, còn phải xào đậu cove nữa.”

Phùng Thị tức giận nói: “Gọi cha ngươi đến nấu.”

Đỗ Quyên vội vàng gấp một miếng thịt nhét vào miệng Lão Thực, nhìn hắn cười.

Hoàng Lão Thực ngoan ngoãn, thập phần vui vẻ đi nhóm lửa.

Hắn vừa ăn, vừa nói: “Nương Tước Nhi, sao không bỏ chút ớt? Thịt này cay chút mới ngon.” Hắn nhanh chóng vớt chuyện không vui vừa rồi ra sau đầu, vì trước mắt người một nhà ăn thịt ẩm áp hấp dẫn, ha ha cười hềnh.

Phùng Thị vừa dùng chén lớn múc thịt, vừa nói: “Bỏ ớt, Đỗ Quyên có thể ăn sao? Ngươi chỉ biết bản thân thôi. Thịt ngon, lại thả nấm quá thơm ngon còn

muốn thả ớt gì chứ. Lại không phải nấu chua.”

Đỗ Quyên không ăn cay.

Nàng cảm thấy mình còn quá nhỏ, cho nên không dám nếm thử vị cay.

Nghe nương nói như vậy, vội nói: “Nương, người múc riêng một chút ra, còn lại thì bỏ ớt nấu thêm một chút cho một mình cha ăn.”

Phùng Thị cao giọng nói: “Ta ăn no cơm không có chuyện gì làm chuyện hầu hạ hần! Bận rộn không còn ra dạng gì, còn tách ra nấu. Muốn ăn ớt, ta xào một chén ớt cho người ăn. Cay chết người!”

Đỗ Quyên đề nghị không được, đành phải nhìn Hoàng Lão Thực le lưỡi.

Hoàng Lão Thực không để ý, cười nói: “Cứ như vậy cũng tốt. Cứ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tiểu Quỷ Đương Gia

Hoàng Tước Nhi rửa tay xong tới ngồi xuống. Đỗ Quyên vội đưa cho nàng một đôi đũa, đề nghị: “Tỷ tỷ, người ăn nắm trước. Nắm ăn ngon.”

Hôm nay thịt dê nấu với nấm Phùng Thị vừa hái về.

Nấm tươi mới, lại ngon miệng. Nấu trong nước dùng, đem vị thịt đều hút vào, cho nên hương vị so với thịt còn ngon hơn.

Hoàng Tước Nhi nếm một miếng, gật đầu nói: “Uh, giống thịt.”

Nàng không biết hình dung thế nào, liền lấy thịt đến so.

Đỗ Quyên giải thích: “Hương vị của thịt đều bị nấm hút vào.”

Ăn nấm, ăn một miếng thịt nữa, Hoàng Tước Nhi lại nói: “So với thịt thỏ ăn ngon hơn.”

“Sao có thể so được! Thịt thỏ thô hơn. Đây là thịt dê núi.” Phùng Thị ở bên kia nói tiếp.

Nàng đồ đầu cove vào nôi, quay đầu thấy hai chị em ăn ngon lành, trên mặt tràn đầy sung sướng tươi cười, nhu tình trong lòng nổi lên, bụng chén lớn thịt dê trên thành bếp tới gấp thêm thịt và nấm cho họ.

Đỗ Quyên vội ngăn lại nói: “Không cần thêm, nương. Chúng ta đợi lúc ăn cơm ăn nữa.”

Lại ghé sát vào Hoàng Tước Nhi đề nghị, “Chúng ta múc nước ăn.”

Hoàng Tước Nhi tưởng tượng tới nước thịt, hiểu ý gật đầu cười, lộ ra răng nanh nhỏ, thật đáng yêu.

Mặc dù da của nàng không trắng như Đỗ Quyên, nhưng rất trơn bóng, không hề khô vàng như trước đây. Tóc và lông mày cũng sáng không ít, cái mũi nhỏ nhìn rất tinh xảo.

Đỗ Quyên cười hi hi đưa tay giúp nàng vuốt tóc, chỉnh lý tóc loà xoà trên trán.

Nàng làm như mình là người lớn, thường trêu đùa tiểu thư tỷ tỷ, nhưng Phùng Thị thường coi nàng là đứa bé. Lúc này vịn cái khăn mặt nóng đến, đem đầu nhỏ của nàng ấn vào trong ngực, khăn nóng phủ lên mặt, dùng sức lau: “Xem này miếng ăn.”

“Ái da, đau quá!”

Đỗ Quyên nín thở, mặc nàng lau mặt mình, rồi nhin không được kêu lên.

Cái khăn màu tro rất thô ráp, đối với khuôn mặt non mềm của nàng thật sự là một loại thương tổn.

Phùng Thị nghe vậy buông tay, nhìn khăn mặt, lại nhìn mặt khuê nữ, cũng cảm thấy không đành lòng, nhân tiện nói: “Từ từ nương tìm một miếng vải mềm cho người lau mặt.”

Đỗ Quyên vội gật đầu nói: “Cám ơn nương.”

Đưa một chén lớn thịt dê cho Lâm gia xong, một gia đình hòa thuận vui vẻ ăn cơm.

Có lẽ là gần đây cuộc sống đỡ hơn, trong nhà cũng hòa thuận, Hoàng Lão Thực được cổ vũ, ăn ba chén cơm lớn. Để chén xuống, đối với Phùng Thị cười nói: “Nương Tước Nhi, ngày mai ta cùng ngươi lên núi. Việc đồng áng làm trễ hai ngày không có việc gì.”

Đỗ Quyên lập tức kêu lên: “Cha, ngươi đi đi. Ta cùng tỷ tỷ ở nhà trông cửa.”

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên thấy tâm tình cả nhà đều tốt, liền quy hoạch tương lai Hoàng gia, nên cười nói: “Nương, đợi sang năm, chúng ta nuôi hai đầu trư. Quá năm giết một đầu, bảy tám tháng giết một đầu. Quanh năm suốt tháng đều có thịt ăn.”

Phùng Thị nhìn nàng nói: “Xem ngươi thật hay. Suốt ngày chỉ có ngươi có thể nói chuyện. Nuôi hai đầu trư, lấy cái gì cho nó ăn?”

Hoàng Tước Nhi vội nói: “Ta đi đánh cỏ heo.”

Phùng Thị nhìn quanh nhà nói: “Còn đánh cỏ heo, ngươi xem nhà này, có người chăm sao?”

Đỗ Quyên cười nói: “Nương, ta cũng trưởng thành rồi. Ta và tỷ tỷ, một người giữ nhà, một người cắt cỏ heo, sao lại không được?”

Phùng Thị nghe xong lời này, tuy không coi là thật, nhưng cũng cao hứng, cười nói: “Ngươi trưởng thành? Còn chưa cao bằng cái bàn, là trưởng thành rồi!”

Nàng rất ngạc nhiên: đứa con gái này từ khi biết nói là nói rõ ràng rành rẽ, cũng không biết học với ai. Đã biết lên kế hoạch, nàng còn chưa hai tuổi đâu.

Trong những ngày kế tiếp, hai người phu xướng phụ tùy, lên núi vài ngày hái thảo sản vùng núi, lại tập trung tinh lực thu bắt ngô hết hai ngày, sau đó lại lên núi, đi sớm về tối, cả ngày không được nhàn.

Sân Hoàng gia phơi đầy thu hoạch vụ thu.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi coi heo gà, một bước không dám rời đi.

Trong lúc đó, Hoàng đại nương có lần tới cửa, hỏi Đỗ Quyên: “Cha ngươi đâu?”

Đỗ Quyên vội bung băng ghế đến cho nàng ngồi, nói: “Cha và nương đi lên núi.”

Hoàng đại nương trầm mặt nói: “Một người đàn ông trong gia đình, việc đứng đắn ruộng nương không làm, lại cùng vợ lên núi làm những việc không đâu.”

Hái thảo sản vùng núi mặc dù trọng yếu, nhưng đến cùng không phải là nghề chính, bởi vậy phần lớn do nữ nhân làm.

Đỗ Quyên cười nói: “Nhà chúng ta nghèo, thu lương thực ít. Cha ta muốn thu chút thảo sản vùng núi, mang đi ra ngoài kêu ông ngoại bán đổi muối, mua vải. Không giống nhà bà nội, ruộng đất nhiều, nhệ thức lại làm thợ mộc kiếm tiền, cái gì cũng không thiếu. Nhà chúng ta thật đáng thương.”

Hoàng đại nương nghe xong như thấy quỷ, trừng mắt nhìn bé gái.

Ánh mắt tinh thuần của Đỗ Quyên nhìn nàng, tò mò hỏi: “Nãi nãi đến có việc gì? Là đến xem nhà ta làm xong việc chưa để hỗ trợ?”

Hoàng đại nương nghe xong thiếu chút nữa há mồm muốn mắng, cố nhịn xuống.

Chẳng biết tại sao, đối với khuôn mặt mẫm mĩm tươi cười của bé gái, nói chuyện lại hợp tình hợp lý, nàng mắng không được. Hoàng Tước Nhi thì khác, nàng há mồm liền khiển trách. Cho nên thấy nàng tới, Hoàng Tước Nhi vội tránh xa.

“Không có việc gì coi như xong. Ta chỉ đến xem.”

Con trai không ở nhà, nàng cũng lười dong dài với con nít.

Mới xoay người muốn đi, bỗng nhiên nhìn thấy mấy con gà mái đang ngồi xôm trên tường viện, lông hồng sáng bóng, hiển nhiên là gà nhà lai gà rừng, nàng liền dừng bước.

“Các ngươi nuôi gà thật tốt. Có hơn ba mươi con?” Nàng hỏi.

“Ai. Hơn ba mươi con. Đã sắp không có. Ông ngoại mang muối đến, đưa cho nãi nãi một ít, quá năm muối thịt heo dùng một chút, hiện tại đã hết. Chúng ta không có tiền mua muối, nương muốn dùng gà đổi muối ăn. Ta không xiêm y mặc, cũng muốn dùng gà đổi. Mùa đông không có bông làm chăn, cũng muốn dùng gà đổi. Trong nhà bàn bị lung lay, giường cũng hỏng rồi, không có tiền tìm thợ mộc làm... Nãi nãi, ngươi đi về hả? Nãi nãi, nhà ngươi thịt kho còn có bao nhiêu? Nãi nãi, lúc nào Nhị thúc ở không —— “

Câu nói sau cùng là nói với theo bóng lưng của Hoàng đại nương, bởi vì lúc Đỗ Quyên nói không có tiền mua muối, nàng đã vội bỏ đi.

Đỗ Quyên vội vàng truy nàng, ý nói nếu thịt khô còn nhiều, nàng muốn mượn chút thịt khô. Nếu Nhị thúc rảnh rỗi, tốt nhất có thể hỗ trợ sửa bàn làm giường.

Nhưng Hoàng đại nương như một trận gió chạy xa.

Có thể không đi sao?

Nàng đến tìm đại nhi tử đi hỗ trợ xới đất, không phải tới nghe cháu gái tố khổ.

Đứa cháu gái này, thật đúng là ma nhân tinh!

Từ lúc nàng sinh ra, bắt đầu từ lúc tám ba ngày, Hoàng gia liền không yên tĩnh.

Đỗ Quyên bĩu môi. Ngươi chạy cái gì nha, ta cũng không ăn ngươi.

Nàng vừa nói thầm, vừa quay đầu quở trách gà đậu trên tường: “Không có việc gì ngồi chỗ cao như vậy làm cái gì? Để người nhìn thấy mất mạng nhỏ, coi ngươi còn cười được không!”

Hoàng Tước Nhị bưng một chén dùng rau xanh trộn gạo cám, “quắc quắc” gọi gà con, vừa dùng ánh mắt kính nể nhìn muối muối, không biết sao nàng có dũng khí đối mặt với nãi nãi, nói rất nhiều thứ.

Đỗ Quyên lập tức vui sướng chạy tới, muốn đích thân cho gà ăn.

Gần đây mới ấp một ổ trứng, không thể coi thường được, mười lăm con. Nếu nuôi tốt, quá năm có thể giết gà ăn. Gà 2, 3 cân, hương vị tốt nhất. Cho nên nàng và Hoàng Tước Nhị thập phần tỉ mỉ chăm sóc.

Lúc xế chiều, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trở về, thật xa đã kêu “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên vội vàng chạy ra, cười phô hàm răng nhỏ như hạt gạo, hai mắt cong cong. “Cha, hái được thứ tốt?”

“Có, có thứ tốt. Ngươi xem.”

Hoàng Lão Thực chỉ giò trúc trên lưng, ý bảo Phùng Thị đưa cho Đỗ Quyên xem.

Phùng Thị cũng mang theo cười, từ trong góc giỏ lấy ra một gói to bọc bằng khăn trùm đầu của mình. Mở ra, tất cả đều là son tra đỏ au, chừng hai cân.

“Là ta tìm được. Hai cây lớn, hái hết trái chín đỏ. Chừa lại trái xanh hoặc hươm, đợi sau này sẽ hái. Ta nhớ rõ chỗ đó.” Hoàng Lão Thực cười híp mắt khoe thành tích.

Đỗ Quyên vui vẻ. Hiện tại nàng trưởng thành, có thể ăn cái này.

Vì thế Hoàng Tước Nhị múc nước cho cha mẹ rửa mặt, châm trà, lấy trứng trà ra. Đỗ Quyên lại giật giầy Phùng Thị nấu, nói không ăn để dành làm cho người nhớ thương. Hầu hạ cha mẹ xong, hai tỷ muội mới thu thập thổ sản vùng núi.

Hai người ngồi dưới mái hiên, uống trà nghỉ xả hơi, vừa ăn trứng trà, vừa nhìn hai khuê nữ, đều mỉm cười.

Cũng không biết tại sao, bọn họ vẫn làm việc như trước kia nhưng luôn cảm thấy ngày không giống nhau. Vào viện liền cảm thấy đặc biệt có tình thần.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy khuê nữ trưởng thành.

Bây giờ trở về nhà, trong viện dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, sức sống bùng bùng. Có người nấu nước nóng rửa mặt, có người châm trà lấy đồ ăn, đưa khăn mặt sạch lau mồ hôi. Cái khăn vẫn là mảnh khăn cũ, nhưng được giặt giũ sạch sẽ, toát ra hơi hướm của nắng.

Phùng Thị còn có niềm thư thái khác: bà bà đến qua vài lần, chưa từng lấy được thứ tốt.

Nghi ngờ nhìn hai cô con gái, vẫn còn nhỏ như vậy a!

Dù sao, hài lòng với cuộc sống này thì tốt rồi.

Cứ thế bận rộn hơn nửa tháng. Ngày hôm đó, Hoàng gia và Lâm gia không ra ruộng, cũng không lên núi, thừa dịp có nắng bày báp ngô, phơi kê.

Hoàng Tước Nhị và Đỗ Quyên cũng giúp làm chút việc vặt vãnh.

Hai gia đình vừa làm việc, vừa cách bức tường viện cao giọng nói chuyện qua lại.

Lúc này, Thu Sinh và Hạ Sinh la hét tìm giỏ muốn đi cắt cỏ heo, thuận tiện lưới tôm cá.

Tiểu Lâm Xuân chạy vội vào sân Hoàng gia, hô: “Đỗ Quyên, cùng chúng ta đi ra bờ sông chơi. Hôm nay không phải nương người ở nhà sao?”

Đỗ Quyên động lòng, nhìn Phùng thị.

Phùng Thị trầm mặt nói: “Không cho đi! Té xuống sông thì sao?”

Lâm Xuân nói: “Ta mang muối muối đi. Đại ca, nhị ca ta cũng đi.”

Phùng Thị cười nói: “Người còn cần người chiếu khán kia, sao người chiếu khán được muối muối. Bờ sông có gì mà chơi vui? Đỗ Quyên là con gái, sao có thể giống người, chơi một thân bùn.” Nói xong nhìn xuống dưới chân hân.

Tiểu oa nhi hôm nay ngay cả giày cũng không mang, đi chân trần.

Trẻ con trong thôn, phần lớn thời gian chỉ cần không lạnh, không lên núi, đều đi chân trần.

Đỗ Quyên vội nói: “Nương, ta cùng tỷ tỷ đi, đi theo Thu Sinh ca ca bọn họ. Chúng ta không nghịch nước, liền chọn rau dại. Ta thường không ra ngoài chơi. Ta muốn đi bờ sông chơi.”

Phùng Thị còn đang do dự, Hoàng Lão Thục vội nói: “Cho nàng đi đi.”

Bên sân cách vách, vợ Đại Đầu cao giọng nói: “Đệ muối, cho Đỗ Quyên và Tước Nhi đi đi. Có Thu Sinh nhà ta chiếu ứng, không có việc gì. Thu Sinh đã lớn. Thời tiết này, khẳng định bờ sông có rất nhiều trẻ con, không phải cắt cỏ heo thì là bắt cá chơi, ruộng bên cạnh cũng có người lớn làm việc, không sợ.”

Phùng Thị nghe xong, lại nhìn hai khuê nữ đang dò xét nhìn mình, nghĩ các nàng luôn vâng lời, chưa bao giờ ra cửa, cho nên nói: “Vậy người cùng tỷ tỷ đi. Đừng có chạy lung tung. Đừng nghịch nước. Nếu vọc nước, trở về ta đánh gãy chân của người.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Người Ở Đâu

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên mừng rỡ, vừa vâng dạ vừa tìm rổ tìm giỏ, tìm cái xèng, lại đổi giày. Đổi một đôi giày rách cũ để tránh làm dơ giày tốt.

Đỗ Quyên mang đôi giày cũ của Hoàng Tước Nhi, mũi giày rách một lỗ, lộ ra ngón chân cái trắng mềm.

Phùng Thị thấy nàng lấy giỏ, còn lấy cái rổ nhỏ, trong rổ đựng xèng nhỏ. Bộ này do Nhậm Tam Hòa làm cho nàng, vội vàng ngăn lại hỏi: “Người mang mấy thứ này đi làm gì?”

Đỗ Quyên giải thích: “Giỏ đựng cỏ heo. Rổ đựng cá.”

Phùng Thị nghe xong vừa buồn cười vừa giận, trách mắng: “Người mau thả giỏ xuống cho ta, rổ cũng đừng mang, người đi tay không. Ai trông cậy vào người cắt cỏ heo chứ? Đừng làm mất cái xèng.”

Tuy là vật nhỏ nhưng nhà không thể thiếu nó, cho nên nàng không yên lòng để Đỗ Quyên mang đi ra ngoài. Con nít mãi chơi quên mất, quay đầu bỏ luôn trong ruộng, căn bản không nhớ cảm về, mất đi rất đáng tiếc.

Hoàng Tước Nhi cũng khuyên muối muối.

Không có biện pháp, tuổi tác quá nhỏ bị người kỳ thị.

Đỗ Quyên đành buông những thứ kia, đổi cái rổ nhỏ cũ khác. Không nghe Phùng Thị la nhái, liền kéo Hoàng Tước Nhi chạy ra bên ngoài, bởi huynh đệ Thu Sinh đã đứng bên ngoài đợi.

Trừ bỏ huynh đệ Thu Sinh, còn có cách vách Lâm gia, kêu Cấn gia. Tiểu tử nhà bọn họ cùng ba nha đầu, cũng có mặt.

Đỗ Quyên hô to một tiếng “Thu Sinh ca ca”, cười toe toét như hoa.

Thu Sinh thấy bộ dáng nhỏ xíu của nàng, như chim non được phép bay, cũng cười, vung tay lên, nói: “Đi! Xuân Nhi, người dẫn muối muối.”

Hoàng Tước Nhi vội nói: “Ta dắt.”

Phía sau, Lâm Đại Đầu cao giọng hô: “Thu Sinh, cha ở nhà chờ. Chờ các người bắt cá về nấu. Buổi trưa trông cậy vào nó ăn cơm.”

Lời này làm cả ba gia đình đồng thời truyền ra tiếng cười to.

Những đứa nhỏ mặc kệ. Đều chạy như bay.

Đỗ Quyên cảm thấy tâm tình siêu cấp thoải mái: vừa ra khỏi cửa, phảng phất như “biển sâu cho cá vượt, trời cao để chim bay.” Nàng có thể tùy tiện chạy nhảy. Cũng đại biểu nàng trưởng thành, không cần ai dắt tay, vui vẻ chạy theo Lâm Xuân.

Tự cho là chạy rất nhanh, nhưng Thu Sinh chê nàng cản trở, hoặc không đành lòng nhìn nàng mệt được thở hổn hển, lấy cớ công nàng đi.

Lâm Xuân vội nói: “Đỗ Quyên, ta giúp người cầm rô.”

Đỗ Quyên vô pháp, đành để Thu Sinh công.

Thiếu niên công nàng cũng chạy rất nhanh. Nhưng chạy bị xóc nảy liên tục, làm nàng sợ tới mức gắt gao ôm cổ hán, sợ bị xóc rớt xuống, không còn tâm tư nhìn cảnh vật trên đường.

Bọn họ đi về hướng đầu thôn tây.

Đi được một đoạn đường, tiếng người dần xa. Đã đến bãi đất trống bát ngát dã ngoại.

Rất xa, trên bờ sông trong ruộng đồng có thật nhiều tiểu oa nhi.

Có người kêu to “Thu Sinh!”

Thu Sinh trả lời “Phúc Sinh đại ca!”. Lâm Xuân lại kêu “Cửu Nhi ca ca!”

Gọi tiếng liên tiếp.

Thu Sinh vội buông Đỗ Quyên, hưng hăng thở hổn hển vài hơi, nói: “Chính là này... Nơi này. Tước Nhi, người đừng chỉ lo chú ý cắt cỏ heo, nên coi mọi người. Hạ Sinh, người cùng Xuân Nhi chọn cỏ heo trước. Lấy đầy giỏ mới chơi. Ta đi mò cá.”

Hạ Sinh lập tức phản đối, nói hán muốn mò tôm cá.

Thu Sinh trợn mắt, “Người khiêng nổi tôm sao?” Rồi giơ nắm tay lên uy hiếp.

Nắm tay của hán có sự uy hiếp lớn, Hạ Sinh đành phải ngoan ngoãn nghe theo phân phó.

Ra bên ngoài, Thu Sinh chính là lão Đại, không nghe lời sẽ bị đánh.

Thu Sinh khiêng tôm, mang theo giỏ cá chạy theo hướng bờ sông. Hạ Sinh tiếp đón Hoàng Tước Nhi: “Tước Nhi, chúng ta qua bên kia. Bãi sông thật nhiều người, hình như Thủy Tú tỷ tỷ cũng ở đó.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, kêu Đỗ Quyên đi chung.

Đỗ Quyên dõi mắt nhìn quanh. Trước mắt là một mảnh ruộng đồng, bên tay phải là một con sông rộng khoảng 2 trượng. Trên đê là hàng cây liễu cây hoè rải rác. Mùa thu nước cạn, lộ đá cuội trong lòng sông cùng cỏ dại mọc đầy bãi sông. Trong ruộng đồng, trên bờ sông, dưới sông đều có thật nhiều trẻ con lớn nhỏ. Có đứa hái rau dại, có đứa kéo lưới cá, vớt tôm, có đứa tron bóng chỉ mặc một cái quần nhỏ, ở dưới nước bắt cá.

Xa xa, dãy núi vòng quanh, rậm rạp xanh biếc.

Lâm Xuân nắm tay Đỗ Quyên, một đường cơ cơ oa oa nói không ngừng:

”Đỗ Quyên, bên ngoài thú vị hay không?”

”Chơi vui!”

”Xem, bên kia là nhà ta. Ta và cha từng đến. Cha ở dưới ruộng trồng củ cải. Qua vài ngày có thể nảy mầm.”

”Nhà ở dưới chân núi... Có thấy không? Chính là nhà Lý gia gia. Nhà bọn họ có một con rắn thật lớn. Ta đi xem, to như vậy ——” hán dùng tay so một chút —— “Không cần người. Ngày nào đó ta dẫn người đi xem. Người đừng sợ, không cần người.”

Đỗ Quyên nhìn theo hướng ngón tay hán, phía nam dựa vào núi, có một tòa nông gia tiểu viện, nhà biệt lập, không cùng chỗ với người trong thôn.

”Bên kia chính là đường lên núi. Cha ta và đại bá bá từ đường đó lên núi săn thú.”

Lâm Xuân lại chỉ vào triền núi hướng bắc, có một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, vòng qua chân núi đã không thấy tầm hơi, làm cho Đỗ Quyên

tưởng tượng, suy đoán trong núi có tình cảnh gì.

Lâm Xuân không ngừng đem sự hiểu biết của hấn về thôn Thanh Tuyền nói với Đỗ Quyên, làm cho nàng biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu phần kích.

Hai người cơ cơ oác oác nói xong, dọc theo bờ ruộng đi xuống bãi sông.

Phía trước, Hoàng Tước Nhi đã sớm ngồi xổm trên cỏ chọn rau dại.

Chợt nghe có người cười nói: “Yêu, Lâm Xuân, mang vợ người tới?”

Là chị nuôi của Đỗ Quyên, đường tỷ của Lâm Xuân, Thủy Tú.

Lâm Xuân sầm mặt cái chính nói: “Không phải vợ, là muội muội.”

Lời này đương nhiên là Đỗ Quyên dạy.

Thủy Tú phốc xuy cười nói: “Người không cần Đỗ Quyên làm vợ, Cửu Nhi nhà ta cần. Tương lai người phải kêu Đỗ Quyên là 'Tẩu tử'.”

Lâm Xuân càng tức giận, lớn tiếng nói: “Muội muội không làm vợ Cửu Nhi ca ca. Muội muội không làm vợ người, chỉ làm muội muội.”

Thủy Tú và đám con gái đồng loạt cười ha hả.

Lấy nàng làm trò cười?

Nhìn kỹ!

Đỗ Quyên cười híp mắt lớn tiếng nói: “Thủy Tú tỷ tỷ, người làm vợ ai?”

Đám con cái nhất thời cười thành một đoàn, cười làm Thủy Tú đỏ mặt.

Nhưng nàng lạnh lệ giống nương nàng, cười hai tiếng thì tốt rồi, cũng không như thế nào.

Nàng bỏ xéng nhỏ trong tay xuống, vỗ tay với Đỗ Quyên nói: “Mau tới đây cho ta xem. Lan Hoa, người xem. Đây chính là Đỗ Quyên, muội muội kết nghĩa của ta. Nhìn dễ thương không?”

Mấy đứa con gái khoảng bảy tám tuổi đều vây quanh nàng, ngạc nhiên “ngắm” Đỗ Quyên, đều khen không dứt miệng.

Đỗ Quyên dưới sự dẫn dắt của Thủy Tú gọi người, vừa “ngắm” các nàng.

Đều là tiểu nữ oa thiên chân vô tà, lại không có người lớn, bản tính mỗi người đều biểu lộ, ngay cả người mắc cỡ nhất cũng hỏi thăm Thủy Tú về quá trình nương nàng nhận con nuôi.

Thủy Tú liền nói là chủ ý của Nhậm thúc thúc.

Nói một hồi chuyện đến Nhậm Tam Hòa, lập tức sôi nổi suy đoán hấn sẽ cưới khuê nữ nhà ai. Thì thầm triển khai rất nhiều liên tưởng, tất cả khuê nữ xinh đẹp dễ nhìn trong thôn đều tương đối điểm qua một lần.

Đỗ Quyên nghe vui vẻ: thì ra nữ nhân bát quái là thiên tính. Từ lão thái thái 90 tuổi cho tới tiểu nữ oa mấy tuổi, tất cả đều như nhau!

Nàng nhân cơ hội cầm rổ nhỏ tránh ra, xem chung quanh.

Vốn Lâm Xuân đi theo nàng, một hồi liền bị Cửu Nhi kêu đi.

Đỗ Quyên liền chạy tới bờ sông chơi.

Ngửa đầu nhìn bầu trời cao xanh thẳm. Vài đám mây như khói nhẹ. Nắng thu chiếu trên sông, gợn sóng lấp lánh.

Khắp nơi đều là con nít, chạy bên bờ sông, lúi trong đồng ruộng.

Nàng đứng trên đê, bỗng nhiên sinh lòng tưởng niệm Lý Đôn ở đâu?

Ý niệm vừa khởi ngăn không được. Vì thế lên tiếng hỏi những đứa bé kia: “Where are you? Lý Đôn —— “

Cảm xúc dâng trào hô to: Lý Đôn —— Lý Đôn —— Lý Đôn —— Đôn —— Đôn ——

Âm cuối lượn lờ vang vọng vào rừng sâu.

Trong đồng ruộng, đám trẻ đều ngừng công việc trong tay, đồng loạt xoay mặt nhìn nàng. Hưng trí nổi lên, cũng mặc kệ Lý Đôn có ở đây hay không,

nàng chỉ muốn lớn tiếng gọi tên hắn: “Lý —— Đôn —— Lý —— Đôn —— “

Trong nắng thu, đám trẻ lớn nhỏ nhìn choáng váng, cũng nghe choáng váng. Bé gái kia đứng trên bờ đê, hai tay trên miệng, nhìn bầu trời hô to. Kêu cái gì, bọn họ nghe không hiểu.

Nàng làm sao vậy?

Đang sững sờ, bỗng nhiên có người cao giọng đáp: “Ta ở đây, Đỗ Quyên!”

Lòng Đỗ Quyên hồi hộp, lập tức theo tiếng kêu nhìn lại.

Nàng tròn tròn mắt: Lâm Xuân lão đảo bò lết, nghiêng ngả lão đảo từ bãi sông bò lên, về mặt thập phần kinh hoàng.

Một đường hô lớn “Ta ở đây”, Lâm Xuân chạy vội tới trước mặt Đỗ Quyên.

Người hần bần thiêu, kẻ chân hơi xòe ướt nhẹp, dính đầy bùn đất.

Đỗ Quyên không thể tin được, thăm dò hỏi: “Lý Đôn?”

Về mặt Lâm Xuân đầy nghi hoặc, lo lắng kéo tay nàng hỏi: “Đỗ Quyên, ngươi muốn cái gì, ta tìm giúp ngươi. Ngươi muốn ăn cái gì? Muốn chơi cái gì?”

Đỗ Quyên không còn lời gì để nói, ngửa đầu nhìn trời.

Bình tĩnh lại mới cúi đầu nhìn thẳng nhỏ ôn nhu nói: “Ta không muốn ăn cái gì, ta đang chơi, hô chơi. Ngươi cũng lớn tiếng kêu thử xem, chơi vui lắm”

Lâm Xuân liền cười, ngửa mặt lên trời hô: “Đỗ —— Quyên —— “

Thanh âm so với Đỗ Quyên còn cao hơn, vững chãi hơn.

Đỗ Quyên suýt khóc.

Lúc này, Thu Sinh, Phúc Sinh và Cửu Nhi, còn có Hoàng Tước Nhi và Thủy Tú, đều tới.

Hoàng Tước Nhi đánh giá muội muội từ trên xuống dưới trước, phát hiện nàng không có việc gì, mới yên tâm. Vội hỏi nàng muốn về nhà sao.

Đỗ Quyên xấu hổ, đã kinh động nhiều người như vậy.

Nàng vội cười nói không có việc gì, nàng chỉ hô chơi.

Thu Sinh lớn hơn một chút, phát hiện nụ cười của tiểu nữ oa không sáng lạn bằng lúc trước. Hắn cũng không hỏi nàng tại sao, liền đưa con cá dài chừng nửa thước trên tay, dùng cỏ xuyên qua mạng cho nàng, nói: “Đỗ Quyên, cái này cho ngươi.”

Đỗ Quyên nhìn con cá lớn, kinh ngạc hỏi: “Là cá gì?” Một mặt lại nói: “Thu Sinh ca ca cầm về nhà nấu đi. Ta không cần.”

Thu Sinh cười nói: “Ngươi cầm con này. Ta còn muốn bắt thêm. Buổi trưa chúng ta đều ăn cá. Phúc Sinh ca ca kéo lưới, bắt rất nhiều.”

Đỗ Quyên vừa nghe hứng thú, nói muốn đi xem.

Thu Sinh do dự một hồi rồi gật đầu. Hắn tiến lên dắt tay nàng, lại gọi Lâm Xuân cầm rổ của nàng, rồi hướng Hoàng Tước Nhi nói: “Ta dắt nàng đi xem đánh cá.”

Thủy Tú cũng dặn ca ca Phúc Sinh chiếu cố Đỗ Quyên, rồi mọi người mới giả tán.

Lúc xuống bãi sông, Cửu Nhi hỏi Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, Lý Đôn là cái thứ gì? Ăn ngon hay không?”

Đỗ Quyên thiếu chút nữa bật thốt lên nói “Lý Đôn không phải là đồ vật”, cố nhịn lại.

Nàng cười gượng hai tiếng, nói: “Lý Đôn là chim, bay trên trời cao. Bay qua muôn sông nghìn núi...”

Cửu Nhi bưng tỉnh đại ngộ nói: “Hèn chi ngươi hướng lên trời kêu.”

Lâm Xuân thắc mắc hỏi Đỗ Quyên, hình dạng chim ra sao.

Đỗ Quyên vội nói bậy bạ, đem chim đại bàng hóa thân thành Lý Đôn, mới đem việc này lừa gạt cho qua.

Thu Sinh nắm tay mềm nhỏ của bé gái, nghe thanh âm trong trẻo của nàng, trong lòng ngạc nhiên, sao nàng luôn có ý tưởng và cách nói kỳ quái như thế.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Đánh Cho Người Nhìn Thấy Bản Cô Nương Phải Đi Vòng

Sau đó, Đỗ Quyên đi theo đám con trai, coi bọn họ lưới cá, túi tôm.

Quả nhiên người với người cần câu thông lẫn nhau.

Đám bé gái trong thôn dù hào phóng như Thủy Tú, cũng sẽ không giống như Đỗ Quyên đối với bé trai. Cho nên, không đến nửa canh giờ, tất cả con trai, mặc kệ quen hay không quen, đều che chở nàng như muối muối trong nhà.

Dung nhan như ngọc của nàng làm người ta không đành lòng chơi xấu. Nụ cười sáng lạn của nàng làm cho không người nào có thể bỏ qua. Nàng luôn miệng “Ca ca” “Tỷ tỷ”, thập phần nhu thuận, cử chỉ hào phóng hoạt bát, nói chuyện miệng lưỡi lanh lợi rõ ràng, thật sự rất khó làm cho người không thích.

Thấy Phúc Sinh bọn họ quan hệ mật thiết, ở trong nước tranh nhau, kéo lưới, khuấy nước đuổi cá nhiệt tình mui phần, hứng thú của Đỗ Quyên càng dâng cao. Mỗi lần kéo vòng lên, nàng đều muốn chen vào giúp nhặt cá. Tay nhỏ vừa bắt lại trượt, thập phần thú vị, rước lấy một trận cười.

Chơi nháo như vậy, tóc nàng cũng loạn, trên mặt đều là nước, giày dẫm trên bờ cát đầy bùn cát, khác xa với hình tượng ngày xưa.

Thu Sinh quen thấy nàng sạch sẽ, lúc này nhìn không được, đi tới nhắc nàng lên, dắt đến bờ sông. Giúp nàng rửa sạch tay, lại vụng về chải tóc rối của nàng, sau đó dặn nàng không cần đi nhặt cá, nói về nhà thím Hoàng sẽ mắng.

Đỗ Quyên cũng không tranh luận cùng hắn, nghe lời gật đầu.

Quay người lại vẫn chơi như thường, làm Thu Sinh nhịu mày không thôi.

Lâm Xuân và Cửu Nhi lại khác. Đỗ Quyên chơi như thế nào, bọn họ đều ở bên cạnh trợ uy.

Sau này, Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi các nàng cũng tới gần, ở phụ cận chọn rau dại. Nhất thời nghe ồn ào, lại xông tới xem cá, tiếng cười đùa càng lớn.

Mọi người đi ngược dòng nước về hướng Tây.

Đỗ Quyên đi một, ngồi nghỉ ngơi trên bờ đê, nhìn bọn họ bận rộn.

Lâm Xuân theo kịp, dặn nàng không chạy loạn, rồi lại đi xuống sông.

Trong vui sướng luôn có chuyện không vui phát sinh. Đỗ Quyên đang nghỉ tạm, thấy mọi người đi xa hơn một đoạn, cũng không vội đuổi theo, nghĩ đợi lát nữa sẽ đi qua.

Ai ngờ lúc này, có người từ phía sau đẩy nàng một cái. Nàng như hồ lô, từ trên đê lăn xuống sông. Đoạn này sông tương đối sâu, phía dưới không có chỗ nước cạn. Vì thế, nàng từ phía trên lăn xuống, trôi tuột vào sông sâu.

Lúc từ trên bờ lăn xuống, mặt nàng bị cò tranh quệt qua, trán cũng bị cọ xát đau đớn. Khoảnh khắc rơi xuống nước, nàng xoay mặt nhìn thấy Tiểu Bảo chạy về phía trước.

Đỗ Quyên phẫn nộ. Đứa nhỏ này quá ghê tởm!

Đây không phải là nghịch ngợm gây sự. Loại này hoàn toàn là trả thù không để ý hậu quả. Có thể thấy được sự ghen tị trong lòng hắn rất sâu đậm.

Nếu nàng quả thực chỉ là hài tử một hai tuổi, trước mắt khẳng định là về châu trời.

Nhưng là, kiếp trước lúc nàng vào vườn trẻ đã biết bơi lội, dĩ nhiên sẽ không chết đuối. Hơn nữa, bởi vì chỗ nàng rơi xuống không có chỗ nước cạn. Nước sông tương đối sâu, cũng không phải là dòng nước từ trên tầng đá chảy xuống chỗ nước cạn. Nếu là chỗ nước cạn, té cũng muốn chết.

Bởi vậy, thân mình vừa vào nước, nàng liền thả lỏng, sau đó nổi lên.

Nàng dùng sức quơ tay chân nhỏ, bơi về phía bờ.

Phía trước lại nổ tung!

Lâm Xuân luôn chú ý Đỗ Quyên, bởi vậy rõ ràng nhìn thấy Tiểu Bảo đẩy nàng xuống sông.

Tiểu oa nhi sững sờ trong chớp mắt, rồi hét rầm lên: “Muội muội rớt xuống sông! Muội muội rớt xuống sông! Là Tiểu Bảo, Tiểu Bảo đấy!”

Bọn người Thu Sinh sợ choáng váng, sau đó sôi nổi bỏ lại đồ trong tay, như ong vỡ tổ đuổi tới chỗ Đỗ Quyên rơi xuống nước. Vừa chạy vừa cao giọng hét ra lệnh những người khác, “Bắt lấy tiểu tạp chủng kia cho ta. Đừng cho hắn chạy.”

Hắn là nói Tiểu Bảo.

Hoàng Tước Nhi đang cất cò heo bên bờ sông.

Nghe Lâm Xuân gọi, nàng sợ tới mức run lên, ném xèng trong tay xuống, hoảng tới không biết đường chạy tới, miệng kêu khóc “Muội muội! Đỗ Quyên! Ô ô...”

Mất đi muội muội song song với việc về nhà bị đánh. Sợ hãi ập đến, cả người bé gái mềm nhũn. Té ngã vài lần, sau đó lại bò lên, trong lòng chỉ quay về một ý niệm nếu muội muội chết đuối phải làm thế nào?

Nương nhất định sẽ đánh chết nàng!

Mọi người hoảng sợ muôn dạng đuổi tới. Phúc Sinh và những đứa trẻ lớn hơn nhảy xuống nước, lại thấy tiểu nữ oa kia như cá, từ trong nước thoát ra.

Cả người nàng ướt đầm, trèo lên bờ bên kia bãi sông. Trên trán bị thương, trên mặt bị cỏ tranh cào vài đường rướm máu, lỗ rách trên mũi giày càng lớn, ngón chân cái hoàn toàn lộ ra, châu tròn ngọc sáng.

Chỉ cần không chết đuối, cái gì đều dễ nói.

Mọi người vừa muốn hoan hô, nào ngờ tiểu nữ oa vuột nước trên mặt một cái, liền kêu khóc với Hoàng Tước Nhi: “Tỷ tỷ, là Tiểu Bảo ca ca đẩy ta. Đánh hắn!”

Đám nhóc tập thể đại ra.

Đánh hắn!

Mệnh lệnh có sát khí từ miệng đứa bé mũm mĩm, nước còn nhỏ giọt chặt vật không chịu nổi, thanh âm chất chứa non nớt, nghe vào rất quái dị.

Lâm Xuân lớn tiếng phụ họa nói: “Đánh hắn! Đánh hắn đồ chó đẻ!”

Hắn học được mắng người.

Cừu Nhi cũng kêu theo: “Đánh đồ con hoang kia!”

Hoàng Tước Nhi thấy Đỗ Quyên hoàn hảo không tổn hao gì, từ đại bi đến đại hi, lại bị Đỗ Quyên ra lệnh đánh người, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đỗ Quyên nói lại một lần, lúc này là khóc nức nở nói.

Giáo dục phải từ nhỏ đến lớn. Lá gan Hoàng Tước Nhi quá nhỏ, tính tình nhu nhược. Nàng muốn thừa dịp này, kích phát phần nộ của nàng, làm cho nàng chống lại Tiểu Bảo, bởi đường đứng khí của nàng.

Có lần đầu tiên, lần sau lá gan sẽ lớn hơn.

Tiểu Bảo, hôm nay nhất định phải cho hắn một bài học!

Đỗ Quyên sẽ dạy dỗ tùy người, sẽ không giống lão sư, cho rằng đối với đứa nhỏ “hướng dẫn từng bước, ân cần dạy bảo”, mới làm cho bọn hắn hối cải.

Như Tiểu Bảo, phải khiến hắn bị người đánh đau mới nhận rõ hiện thực: mặc kệ hắn ở nhà được cha mẹ sủng ái đến đâu, ở bên ngoài sẽ không được như vậy. Dù ở Hoàng gia, hắn cũng đừng mơ tưởng xưng vương xưng bá!

Nề mặt thân thích, nàng sẽ thay Nhị thúc chỉ bảo tên tiểu tử thói này, cũng không cần bọn họ cảm tạ.

Tiểu Bảo đã bị một đứa trẻ khác chộp tới.

Đỗ Quyên ngăn Thu Sinh lại, nói: “Đây là chuyện nhà ta, các ngươi không nên nhúng tay.” Tiếp chuyển hướng về phía Hoàng Tước Nhi bĩu môi khóc nói: “Tỷ tỷ, Tiểu Bảo muốn ta chết đuối ... Đánh hắn! Ngươi đánh hắn!”

Kêu xong nhào về phía Tiểu Bảo trước.

Nghĩ đến sự sợ hãi vừa rồi, Hoàng Tước Nhi cũng khí lên não. Liều mạng xông đến Tiểu Bảo, vừa nhéo hắn vừa kêu khóc, không có một điểm kết cấu.

Tiểu Bảo cao hơn tỷ muội các nàng, đánh như vậy khẳng định không được.

Đỗ Quyên vọt đến bên cạnh, khom lưng ôm lấy một chân của Tiểu Bảo, kéo.

Tiểu Bảo trước sau bị giáp công, Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng xông lại. Hai người bọn họ mặc kệ Đỗ Quyên nói “Đây là chuyện nhà ta”, hấn bị xô ngã xuống bãi sông, một tay còn níu chặt áo Hoàng Tước Nhi, kéo ngã nàng.

Lúc này Đỗ Quyên nhào lên trước, cười trên người hấn, đối với Hoàng Tước Nhi hô: “Ngăn chặn hấn! Bắt lấy tay hấn!”

Hoàng Tước Nhi dưới sự chỉ huy của muội muội, toàn bộ thân mình đè trên người Tiểu Bảo, cắn răng ấn cánh tay hấn xuống, nhờ nước miếng trên mặt hấn.

Người tỷ tỷ này đích thực không biết đánh người.

Đỗ Quyên kêu Cửu Nhi và Lâm Xuân tránh ra, sau đó cho một bàn tay lên mặt Tiểu Bảo, vừa mắng: “Ta cho ngươi khi dễ muội muội! Không biết xấu hổ, con trai khi dễ con gái! Không biết xấu hổ, ý lớn hiếp nhỏ!”

Liên tiếp quạt mấy bàn tay, mới đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Tỷ tỷ, ngươi hỏi hấn: có biết sai hay không? Còn dám khi dễ muội muội không?”

Hiện trường giáo dục, tạm dừng thời cơ. Thời gian không trở lại!

Nàng cũng không nhận ra mình làm không đúng. Thân thể này mới có tí xú, Hoàng Tước Nhi chỉ lớn hơn Tiểu Bảo một tháng, lại là con gái. Tiểu Bảo phạm sai lầm không thể tha thứ, hai người hợp lực đánh hấn quá công bình!

Không chờ Hoàng Tước Nhi mở miệng, Tiểu Bảo liền mắng: “Lão tử mới không cần ngươi làm muội muội...”

Một lời chưa xong, Đỗ Quyên lại đánh hấn một bàn tay.

Đánh xong liền cảm thấy như vậy không được, tay nhỏ đau quá.

Nàng liền không tát nữa, đổi thành hung hăng xoay tai trái của hấn, xoay tròn 90 độ, nói với Hoàng Tước Nhi: “Tỷ tỷ hỏi hấn: có phục hay không? Nhận sai hay không?”

Tiểu Bảo mắng to: “Lão tử không phục!”

Không phục lại đánh, hỏi lại.

Mỗi lần hỏi, Hoàng Tước Nhi lặp lại một lần.

Hoàng Tước Nhi bị Đỗ Quyên xui khiến, lần đầu lột xác, rốt cuộc lấy can đảm nom nóp lo sợ hỏi Tiểu Bảo nói: “Ngươi... Ngươi biết sai chưa? Còn dám khi dễ... Khi dễ... Muội muội không?”

Đỗ Quyên cảm thấy thanh thể nàng quá yếu, liền thay đổi phương thức: “Tỷ tỷ hỏi hấn: còn dám làm chết đuối muội muội không? Hại chết người có sai lầm hay không?”

Tiểu Bảo phản kích nói: “TA muốn chết đuối ngươi! Ta muốn hại chết ngươi!”

Nhất thời, Hoàng Tước Nhi phẫn nộ, đưa tay bóp chặt lỗ tai khác của Tiểu Bảo, ra hết sức xoay nó, bèn thanh kêu khóc nói: “Ngươi còn dám chết đuối muội muội? Ngươi dám chết đuối muội muội? Bóp chết ngươi —— “

Bởi vì nàng buông tay đi néo tai Tiểu Bảo, tay Tiểu Bảo thoát ra, túm lấy tóc nàng, dùng sức kéo xuống dưới, miệng mắng: “Ta muốn chết đuối nàng! Ta muốn chết đuối nàng!”

Đỗ Quyên vội đưa tay cầu da mu bàn tay của Tiểu Bảo. Hấn bị đau, mới buông tay.

Lâm Xuân và Cửu Nhi ở phía sau mỗi người nắm một chân của Tiểu Bảo, không cho hấn xoay người.

Chợt thấy Tiểu Bảo túm tóc Hoàng Tước Nhi, Lâm Xuân nói với Cửu Nhi: “Ngươi đè chân, ta đi đè tay.”

Hấn chạy đến đằng trước, hai tay ôm lấy cánh tay phải của Tiểu Bảo, cắn.

Tiểu Bảo hét thảm khóc gọi.

Bọn người Thu Sinh nhìn ngây người.

Lúc trước bọn họ sợ tỷ muội Hoàng Tước Nhi chịu thiệt, đều muốn lên hỗ trợ. Sau khi Đỗ Quyên nói câu đó, bọn họ đều dừng chân lại. Bởi vì huynh đệ tỷ muội nhà ai đều có lúc cãi nhau, người bên ngoài quả thật không tiện nhúng tay.

Cho nên, trừ bỏ Lâm Xuân và Cửu Nhi, những người khác đều ở bên cạnh nhìn.

Thu Sinh nghĩ nếu là hai tỷ muội không địch lại Tiểu Bảo, sẽ đi hỗ trợ.

Ài ngờ sự tình hoàn toàn không như trong tưởng tượng của bọn họ. Hai tỷ muội liên thủ đánh Tiểu Bảo. Hơn nữa Đỗ Quyên không ngừng lặp lại câu hỏi, hần nghe được lòng mọi người co rút.

”Hỏi hần có phục hay không!”

”Ngươi có phục hay không?”

”Hỏi hần dám chết đuối muội muội không!”

”Ngươi dám chết đuối muội muội không?”

”Hỏi hần nhận sai hay không! Nhận sai thì nói 'Muội muội, ta sai lắm!' “

”Ngươi nhận sai hay không ? Nói sai !”

...

Tiểu Bảo bị hai tỷ muội hỏi đến mù đầu, phăng phắt như đối mặt với sự chất vấn khiến trách của trưởng bối, quật cường trả lời: “Không nhận sai!”

Đỗ Quyên liền đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Nhéo cánh tay hần!”

Mình lại liều mạng xoay sở tai hần, hỏi lại: “Nhận sai hay không?”

”Không nhận sai!”

Vậy thì lại bạt tai, lại xoay sở tai!

Không đánh cho hần sau này nhìn thấy muội muội đi vòng thì không thể.

Đám nhỏ thấy thú vị, lúc Đỗ Quyên dạy Hoàng Tước Nhi, bọn họ liền cùng quát hỏi: “Nhận sai hay không?”

Thanh âm đều nhịp, đặc biệt thanh âm của Lâm Xuân và Cửu Nhi vang dội nhất.

Từ nay về sau, phạm trong thôn tiểu oa nhi gây sự, kẻ có lý nhất định sẽ chất vấn đối phương “Ngươi có biết sai không? Nhận sai hay không?” Không nhận sai đánh tiếp.

Lời này bắt đầu lưu hành trong thôn Thanh Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Mất Tích

Hơn nữa nói chuyện trước mắt, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đánh Tiểu Bảo thành công thẩm đại hội.

Tiểu Bảo rốt cuộc không chịu đựng nổi khóc.

Đỗ Quyên mặc kệ, tiếp tục buộc hần nhận sai.

”Ngươi cũng dám đẩy muội muội xuống nước, tương lai chuyện gì ngươi không dám làm. Hôm nay ta chết đuối, làm quỷ cũng không buông tha ngươi, mỗi ngày quẫn ngươi!”

Vừa đánh vừa mắng vừa đe dọa, Tiểu Bảo cảm cực không nổi, kêu khóc nói: “Ta nhận sai!”

Hoàng Tước Nhi mừng rỡ, như không thể tin được hô: “Ngươi còn dám chết đuối muội muội không?”

Tiểu Bảo khóc nói: “Ta không dám! Ta không dám đẩy nàng nữa ! Ta sai lắm!”

Lúc này Đỗ Quyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ, thật mệt!

Đang định kéo Hoàng Tước Nhi đứng dậy, chợt nghe có người kêu “Bảo Nhi, Bảo Nhi!”

Thanh âm kia, sao giống giọng của nãi nãi?

Đỗ Quyên hoảng sợ, vội từ trên người Tiểu Bảo đứng lên, rồi kéo Hoàng Tước Nhi đứng lên.

Nhưng Tiểu Bảo lại không bỏ dậy nổi.

Hắn bị ép có chút lâu, lại bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, bởi vậy vừa tức giận còn bị phẫn, nửa là mệt mỏi nửa là ăn vạ, nằm thẳng nơi đó khóc.

Quả nhiên là Hoàng đại nương tới.

Thì ra, Tiểu Bảo dám đẩy Đỗ Quyên vì có chỗ dựa. Hoàng đại nương đang ở phía trước làm ruộng.

Hắn nghĩ thầm, có nãi nãi hắn còn sợ Thu Sinh bọn họ sao?

Về phần Đỗ Quyên nếu là chết đuối, hậu quả kia hắn căn bản không nghĩ tới.

Khi mọi người nhéo Tiểu Bảo, mấy đứa nhóc đang chơi với hắn chạy như bay vào nói cho Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương vội vàng đuổi tới, thấy cháu trai té trên mặt đất, khóc thê thảm, hai lỗ tai đỏ hồng, kinh hoàng hỏi là sao thế này.

Đỗ Quyên đứng bên người Hoàng Tước Nhi, vội vàng dùng tay thúc nàng, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ nói mau, là Tiểu Bảo đẩy ta xuống sông, muốn chết đuối ta.”

Muốn chế trụ người trước.

Hoàng Tước Nhi vừa thấy Hoàng đại nương, nộ khí vừa rồi xui xuống, áp ứng nói: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo... đẩy ta xuống sông. Muốn chết đuối ta.”

Nàng thậm chí nhân xưng cũng quên, nói theo nguyên văn của Đỗ Quyên, hơn nữa thanh âm rất nhỏ, Hoàng đại nương căn bản không nghe rõ.

Đỗ Quyên nghe xong nóng vội, vội nhắc nhở: “Là chết đuối ta, không phải ngươi.”

Bên kia, Tiểu Bảo đã khóc nói với Hoàng đại nương: “Tước Nhi tỷ tỷ và Đỗ Quyên muội muội kêu rất nhiều người đánh ta.”

Tiểu tử này, quả nhiên là ác nhân cáo trạng trước.

Sắc mặt Hoàng đại nương lập tức thay đổi.

Nàng thập phần tin tưởng lời nói Tiểu Bảo, bởi vì nàng biết “lực ảnh hưởng” của Đỗ Quyên. Lúc còn bú sữa mẹ đã có thể sai sử Lâm Xuân Và Cừ Nhi đánh Tiểu Bảo. Lần trước mượn thịt, chỉ gọi một tiếng, Lâm Xuân và Cừ Nhi liền đuổi tới hỗ trợ đánh người.

Bộ dạng của cháu trai, rõ ràng là bị người ta đánh một trận.

Trẻ con ở đây, đại đa số là Lâm gia. Nếu không có bọn họ giúp đỡ, sao Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên có thể đánh thắng được Tiểu Bảo?

Thu Sinh vừa nhìn sắc mặt nàng, lập tức nói: “Nói bừa! Chúng ta đều không động, chỉ có Tước Nhi và Đỗ Quyên đánh.” Hắn lấp cho Lâm Xuân và Cừ Nhi.

Hoàng đại nương căn bản không tin.

Bọn người Phúc Sinh vội vàng chứng minh.

Đỗ Quyên thực không lời gì để nói: kéo những cái đó làm cái gì?

Mấu chốt là Tiểu Bảo “hành hung” có được không!

Là nàng thiếu chút nữa bị chết đuối có được không !

Vì thế, nàng lần nữa cổ vũ Hoàng Tước Nhi “nhiệt tình” phát ngôn, phải lớn tiếng, bằng không nãi nãi không biết rõ sự thật, khẳng định sẽ đánh các nàng.

Sự đe dọa này có tác dụng, Hoàng Tước Nhi lớn tiếng nói: “Tiểu Bảo đẩy muội muội xuống sông, thiếu chút nữa chết đuối.”

Hoàng đại nương không tin nói: “Không phải Đỗ Quyên đang tốt lành sao?”

Lại nhìn nhìn Tiểu Bảo, thăm nghĩ cháu trai mới không tốt đó.

Lâm Xuân bị chọc tức, chỉ vào Đỗ Quyên nói: “Đầu muối muối bị thương, mặt cũng bị thương, trên người đều ướt, chỗ nào tốt lành? Ta thấy hán đầy muối muối. Đẩy từ phía sau. Từ bờ ruộng cao đẩy xuống. Thiếu chút nữa chết đuối!”

Không thể so sánh người này với người khác, trừ bỏ ngày sau giáo dục bồi dưỡng. Tư chất trời cho cũng thập phần quan trọng. Đỗ Quyên lặp lại giáo Hoàng Tước Nhi, Hoàng Tước Nhi chưa học được bao nhiêu, Lâm Xuân lại học hết mười phần, còn có thể tiến hành phát huy.

Hoàng đại nương vẫn hoài nghi không thôi.

Đỗ Quyên đứng lúc khóc nói: “Oa —— nãi nãi ... Ta uống rất nhiều nước...”

Tiểu Bảo cũng khóc nói: “Muối muối và tý tý cười trên người ta, đánh mặt ta, túm lỗ tai ta, muốn ta nhận sai...”

Hạ Sinh mắng: “Ngươi vốn là sai lầm. Khi dễ muối muối của mình, còn dám cạy thế?”

Phúc Sinh và những đứa trẻ lớn hơn một chút đều lần lượt chỉ trích hán ý lớn hiếp nhỏ, còn sau lưng hạ độc thủ.

Tiểu Bảo thấy nhiều người tức giận, nhất thời khiếp sợ.

Môm năm miệng mười, cuối cùng Hoàng đại nương biết rõ ngọn nguồn.

Nhưng bọn trẻ đều giúp tý muối Hoàng Tước Nhi. Tiểu Bảo còn nói Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cười trên người hán, đánh mặt hán buộc hán nhận sai. Những điều này làm cho nàng tức giận không thôi, bỏ qua chuyện Đỗ Quyên bị đẩy xuống sông.

Nhưng Đỗ Quyên còn nhỏ như vậy, người bé tí, trên đầu cũng bị thương, nàng không thể quở trách nàng, nên lửa giận đều tát trên người Hoàng Tước Nhi.

Nàng thấy, hết thảy đều do Hoàng Tước Nhi không chiều cổ tốt muối muối.

Tiểu Bảo đánh muối muối cũng không là cái gì, trẻ con nhà ai không cãi nhau chứ?

Nàng làm tý tý nếu ngăn cản trước sẽ không xảy ra chuyện.

Nàng bước lên một bước, cho Hoàng Tước Nhi một bàn tay, lại nhéo lỗ tai nàng mắng: “Nha đầu chết tiết, ra ngoài là như khi hoang! Chỉ lo chơi, không chiều khán muối muối, hại nàng rớt xuống sông. Ngươi còn dám đánh đệ đệ? Lá gan to hơn trời! ...”

Đỗ Quyên đã sớm đề phòng nàng, quả nhiên thấy nàng giận chó đánh mèo đánh Hoàng Tước Nhi, vội xen vào giữa nàng và Hoàng Tước Nhi, cố gắng túm cổ tay nàng, muốn nàng buông lỗ tai Hoàng Tước Nhi ra, vừa khóc vừa lớn tiếng kêu lên: “Nãi nãi, ta không dám! Chết đuối cũng không dám! ...”

Hoàng đại nương không kiên nhẫn, giờ tay muốn đẩy nàng qua một bên.

Đỗ Quyên níu cánh tay nàng không buông, vừa khóc lớn tiếng gọi.

Tình hình này người ở bên cạnh xem, lại biến thành Hoàng đại nương đánh Đỗ Quyên.

Thu Sinh bọn người lớn tiếng chất vấn, vì sao Tiểu Bảo làm chuyện xấu nàng không đánh, lại đánh Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương mắng: “Đều do nha đầu chết tiết này không trông tốt đệ đệ muối muối...”

Đỗ Quyên mặc kệ nàng, đối với Hoàng Tước Nhi đang nức nở nói: “Chạy mau!” Vừa đẩy nàng.

Hoàng Tước Nhi liền xoay người chạy.

Có thể Đỗ Quyên mới buông tay, chạy theo phía sau nàng, thúc giục: “Chạy nhanh chút, nãi nãi đuổi tới!” Rồi lại khóc lớn tiếng hô: “Nãi nãi, ta không dám nữa! Chết đuối cũng không dám! Ô ô... Chết đuối cũng không dám...”

Vừa khóc vừa hô, hai tý muối chạy như bay dọc theo bờ ruộng ven sông.

Hoàng đại nương bị chọc tức, đuổi theo ở phía sau.

Đuổi một đoạn đường, đích thực đuổi không kịp, liền đứng lại chống nạnh mắng: “Quý nhỏ đáng chết, coi ngươi chạy đằng nào! Có bản lĩnh buổi tối đừng về nhà, chết ở bên ngoài đi.”

Hận mắng, định buổi tối sẽ tới nhà lão Đại, kêu lão Đại phải dạy dỗ Hoàng Tước Nhi, phạt nàng quỳ một đêm mới thôi.

Lâm Xuân và Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên chạy, vội vàng đuổi theo.

Đuối tới khúc cong, chỉ thấy mấy cây dương liễu già lè loi đứng bên bờ sông, nhưng không thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Lâm Xuân nhìn bốn phía, căn bản không chỗ có thể trốn.

Trên đê, bờ ruộng đều không có người a?

Trừ phi..

Hai đứa trẻ đưa mắt về phía lòng sông.

Lâm Xuân khủng hoảng, quay đầu la lớn: “Đại ca, đại ca! Không thấy muội muội! Không thấy Tước Nhi tỷ tỷ!”

Hắn sợ tới mức không dám nghĩ tới khả năng Đỗ Quyên té xuống sông.

Hoàng đại nương cho rằng tiểu hài tử trốn, giả bộ bày trò nên không thèm để ý, chỉ lo giúp Tiểu Bảo kiểm tra trên người, phui bùn đất.

Khi phát hiện tay hắn và lỗ tai đều bị siết đến xanh đỏ đan xen, vừa đau long vừa sinh khí, nhìn về phương hướng Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên chạy trốn mắng: “Chết mới tốt! Không thì đợi buổi tối voi ta không đánh gãy đuôi nàng!”

Tiểu Bảo nghe xong đắc ý không thôi.

Lại nói Phúc Sinh, Thu Sinh nghe Lâm Xuân và Cửu Nhi la to, đều vội vàng chạy tới.

Thu Sinh lẳng lặng nhìn dòng sông chảy xuôi, trong lòng chợt có điềm báo chẳng lành, lớn tiếng hỏi Lâm Xuân: “Tước Nhi tỷ tỷ và Đỗ Quyên đâu?”

Cửu Nhi cũng choáng váng, bất mãn gật đầu nói: “Thật không phát hiện.”

Mọi người mờ mịt nhìn quanh, hy vọng phát hiện 2 bóng dáng nhỏ kia trên đồng ruộng, lại chờ mong bên cạnh có người hô to “Kia không phải chứ!”

Nhưng trừ bỏ nước “hoa hoa” chảy xuôi dòng, ngay cả gió như muốn ngừng thổi.

Phúc Sinh và Thu Sinh không hẹn mà cùng đưa ánh mắt về phía giữa sông.

Sông này từ trên núi chảy xuống, không phải xuôi dòng về phía đông của thôn, mà từ chỗ này quẹo về phía nam, ước chừng khoảng hai dặm lại vòng về hướng Đông.

Đoạn sông này sâu đến nửa người lớn, thế nước nhìn bằng phẳng, kỳ thật sức nước rất lớn, cho nên bọn họ không bơi về hướng này, mà bơi ngược về hướng trên.

Nghĩ tới một khả năng, hai người bị dọa đến trắng mặt.

Thu Sinh nhìn một bé trai nói: “Tiểu Cân, ngươi mau về kêu người.”

Kêu ai, hắn cũng chưa nói.

Nhưng ở cách vách Hoàng gia và Lâm gia, dĩ nhiên Tiểu Cân hiểu.

Phúc Sinh cũng phân phó một đường đệ, kêu hắn trở về kêu gia gia đến.

Chờ bọn hắn đi xong, hai người dắt mấy đứa lớn một chút xuống ruộng tìm. Tuy bên bờ sông chỉ có mấy cây lớn, vừa nhìn là thấy ngay, nhưng dưới ruộng trong ruộng cũng phải tìm. Lại dặn Lâm Xuân ở trên bờ sông không nên lộn xộn, lại gọi một đứa trẻ đi nói cho Hoàng đại nương một tiếng, xong bọn họ liền nhảy xuống sông.

Lâm Xuân bỗng nhiên lớn tiếng khóc lên.

Nhìn nước sông khóc tê tâm liệt phế.

Vừa khóc vừa kêu “Đỗ Quyên! Đỗ Quyên!”

Cửu Nhi cũng sợ tới mức ô ô khóc.

Bên kia, Hoàng đại nương đang giúp Tiểu Bảo rửa tay rửa mặt. Bơi thấy không ai trước mặt mới mắng hắn: “Ngươi thật không thể không chịu thua kém chút? Đang tốt lành ngươi trêu chọc nàng làm chi? Nếu muội muội bị chết đuối, đại nương ngươi còn không lột da của ngươi ra!”

Giờ Tiểu Bảo mới biết, hắn không thể tùy tiện khi dễ muội muội.

Quở trách một trận, Hoàng đại nương mới nắm tay hắn, nói: “Trở về!”

Chưa đi được mấy bước đã nghe Lâm Xuân ở phía sau kêu khóc “Đỗ Quyên”.

Hoàng đại nương nghe sừng sốt, lại thấy đám trẻ đi tìm chung quanh, kêu “Tước Nhi, Đỗ Quyên.” Nàng liền tròn tròn mắt.

Một đứa bé chạy tới nói với nàng: “Tôn nữ của nguoi rớt xuống sông chết đuối.”

Thoáng chốc đầu Hoàng đại nương trống rỗng, khiếp sợ nửa ngày, mới giữ chặt đứa bé kia, run run nói: “Nguoi... Nguoi nói thật? Tước Nhi chết đuối?”

Đứa bé kia vừa rồi nghe nàng hung tợn mắng cháu gái, bởi vậy bủn xỉn nói: “Đỗ Quyên cũng chết đuối, đều không thấy. Hừ! Không phải nguoi nói, các nàng chết mới tốt sao!”

Hoàng đại nương nghe xong suýt ngất đi, thân mình lung lay sắp đổ.

Cố định tâm thần, nàng quay đầu về hướng ruộng khàn giọng hô: “Lão già! Hẩn cha! Lão nhị! Nhanh đến nha —— “

Nàng thật bị nỗi sợ hãi vô lý, gần như không thể hít thở.

Hô vài tiếng, người bên kia nghe thấy, bỏ lại nông cụ trong tay chạy tới, nàng cũng kéo Tiểu Bảo chạy tới chỗ xảy ra chuyện không may.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Đại Náo

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đuổi tới, nghe nói lại đầu đuôi cả kinh mặt không còn chút máu, vội vàng xuống sông tìm. Hoàng đại nương ở trên bờ quát to, tìm kiếm khắp nơi.

Tiếp theo, Lâm lý chính cũng mang theo một đám người vội vàng đuổi tới.

Kế tiếp là Hoàng Lão Thực, đám người Lâm Đại Đầu, còn có Phùng thị, một đường kêu trời kêu đất khóc thét đuổi tới. Thanh âm này làm cho Hoàng đại nương sợ hãi không thôi.

Lâm Xuân nhìn thấy Lâm Đại Đầu, nhào vào trong ngực hắn, khóc đến mức không kịp thở, đòi hắn xuống sông tìm muội muội.

Lúc này, Phúc Sinh à Thu Sinh từ trong sông bò lên, hai tay trống trơn, vẻ mặt nản lòng.

Lập tức, Lâm lý chính cẩn thận hỏi đám trẻ chuyện đã xảy ra, cùng với tình hình Lâm Xuân và Cửu Nhi đuổi theo Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, cuối cùng suy đoán: trong quá trình chạy trốn, 2 đứa trẻ không cẩn thận sẩy chân rớt xuống sông.

Bởi dòng sông uốn khúc, các nàng hoang mang rối loạn chỉ lo chạy, rất có khả năng không thấy rõ đường.

Nếu nói không rớt xuống sông, trên bờ lớn như vậy nhưng căn bản không có chỗ trốn, có thể đi chỗ nào chứ?

Muốn nói chạy lên núi, Cửu Nhi và Lâm Xuân liền đuổi tới, nhất định có thể nhìn thấy các nàng. Các nàng cũng không có khả năng chạy nhanh như vậy, dù là người lớn cũng không có khả năng.

Kết luận vừa ra, Phùng Thị ngất đi.

Hoàng Lão Thực hai tay ôm đầu ngồi xồm bên bờ sông, ha ha khóc thét, nghe như tiếng cười thê thảm, làm người hoảng hốt.

Phụ nữ cũng tới rất nhiều.

Vợ Đại Mạnh và vợ Đại Đầu đi tới chiếu ứng Phùng thị.

Nhưng hai người nhớ tới Đỗ Quyên, cũng nhịn không được khóc theo.

Trong hỗn loạn, Phụng Cô lặng lẽ dắt Tiểu Bảo chạy mất mạng về nhà.

Tuy Lâm lý chính suy đoán 2 đứa bé dữ nhiều lành ít, nhưng hắn không thấy thi thể cũng không dám xác định các nàng đã chết.

Hắn an ủi cha con Hoàng gia một hồi, rồi phân chia đám người thành ba nhóm:

Nhóm người thứ nhất là đồng nhất, tìm dọc theo sông xuống hạ du.

Nhóm thứ hai cẩn thận tìm kiếm bốn phía ruộng đồng, xem có phải bọn họ thông minh, trốn trong ruộng dưới nương hay không.

Còn có một tốp đi lên núi tìm kiếm. Nhóm này hoàn toàn nhờ vào vận khí.

Hoàng Lão Thực liền theo nhóm người thứ nhất lục lọi hạ du, một đường thê thảm gọi “Tước Nhi, Quyên Nhi, cha tới!” Người nghe không ai không rơi lệ.

Phùng Thị tỉnh lại, không muốn tin tưởng hai khuê nữ cứ như vậy mà chết, điên cuồng chạy khắp nơi trong ruộng, lớn tiếng kêu: “Tước Nhi, Đỗ Quyên, nương tới! Về—— đi—— ! Không sợ, nương không cho nãi nãi đánh các người!”

Lớn nhỏ trai gái cũng đều đi chung quanh tìm, lớn tiếng kêu “Đỗ Quyên, Tước Nhi!”

Lâm Xuân dừng khóc, cùng Cửu Nhi khom lưng tìm dưới ruộng trong nương.

Ngay cả cái nương nhỏ giữa hai mảnh ruộng hân cũng không buông tha, nhìn chăm chăm bên trong khe gọi “Đỗ Quyên”, phảng phất như Đỗ Quyên sẽ thu nhỏ lại thành chuột đồng trốn bên trong.

Tuy Hoàng đại nương cũng đi theo phía sau mọi người tìm, nhưng một tiếng cũng không kêu được, cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng nàng sợ đồng thời tràn đầy oán hận Hoàng Tước Nhi. Nãi nãi mắng cháu gái vài câu, nhà ai cũng thế không phải sao? Chạy cũng coi như xong, sau đó nàng cũng không có đuổi tiếp, cũng không mắng, ai ngờ nha đầu chết tiết lại dẫn theo muội muội chạy xuống nước.

Điều này có thể trách nàng sao?

Rõ ràng là không trách nàng nhưng ánh mắt mọi người nhìn nàng giống như nàng bức tử 2 đứa cháu gái vậy. Thật là ghen ghét vạn phần.

Việc này còn không biết chấm dứt như thế nào nữa.

Lúc mọi người chạy tới đã là buổi trưa. Đói bụng găng co nửa ngày, mặt trời đã sớm ngã về tây, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Nhóm người theo bờ sông đi về phía nam trước, sau đó rẽ về hướng Đông, tìm dài đến chân Đông Sơn, cũng không thấy bóng dáng của Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

“Sống không gặp người, chết không thấy thi”, thật là lạ.

Đến hạ du, bãi sông rộng ra, nước cạn hơn rất nhiều.

Bất luận 2 chị em bị chết đuối hay không chết đuối, xuôi dòng trôi xuống nơi này, hẳn nên mắc cạn mới đúng, sao lại không bóng dáng chứ?

Mọi người suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được.

Tìm không thấy, mọi người chuẩn bị quay về coi hai nhóm khác có phát hiện gì không.

Bọn họ nói với cha con Hoàng gia như vậy, kỳ thật là bỏ qua.

Nhưng nếu ăn ngay nói thật, khó tránh làm cho cha con Hoàng gia khó xử, nên mới nói như vậy.

Thần sắc Hoàng lão cha mỗi một không chịu nổi. Hoàng Lão Thực mờ mịt kêu to, dường như mất đi hồn phách. Hoàng lão Nhị nóng lòng nhìn quanh.

Không chờ bọn họ trở về chỗ cũ, đã nghe bên kia truyền đến tiếng khóc mắng la hét ầm ĩ.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị vội vàng nhanh chân đuổi tới.

Hoàng Lão Thực như trước thờ thần kêu “Tước Nhi, Quyên Nhi!”, nặng nề lê bước gian nan đi tới, thường đập lên rìa bờ ruộng, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lâm Đại Đầu vội cho người khác đi theo hắn, rồi chạy nhanh về phía tiếng khóc.

Thì ra, Phùng Thị ở trong ruộng chạy tới chạy lui, thậm chí chạy đến chân núi, cũng không tìm được 2 khuê nữ, trong lòng dần dần tuyệt vọng.

Lúc quay trở về, vừa lúc đụng phải Hoàng đại nương.

Nàng trong cơn bi phẫn, không còn cố kỵ nữa, nhìn bà bà kêu khóc nói: “Hai đứa nhỏ chết, lão nhân gia người thỏa mãn chưa? Như ý chưa? Đủ thay tôn tử của người trút giận chưa?”

Hoàng đại nương vốn có quý, nghe vậy tức giận đến run run, cũng không dám mắng nàng như bình thường, cũng kêu khóc nói: “Các người nghe lời nàng nói kia, đây là nói ta bức tử cháu gái sao? Ta bất quá chỉ mắng Tước Nhi vài câu. Nhà ai nãi nãi không mắng qua cháu gái? Ngay cả Tiểu Bảo chơi ở

bên ngoài về nhà trễ, ta cũng thường mắng hấn, nói hấn 'Chết ở chỗ nào rồi, không về nhà dùng cơm' thì có cái gì ?”

Phùng Thị nói: “Ngươi làm gì mà mắng Tước Nhi? Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông, ngươi làm gì mắng Tước Nhi, a?”

Hoàng đại nương nói: “Nàng là tỷ tỷ, không trông tốt muội muội, còn cùng Đỗ Quyên cười trên người Tiểu Bảo đánh hấn, ta mắng vài câu thì có làm sao?”

Phùng Thị nói: “Nếu Tiểu Bảo không làm Đỗ Quyên thiếu chút nữa chết đuối, Tước Nhi có thể đánh hấn sao?”

Hoàng đại nương nói: “Đỗ Quyên chết đuối? Lúc ấy không phải Đỗ Quyên vẫn tốt lành sao!”

Bỗng nhiên miệng lưỡi Phùng Thị lạnh lợi hấn lên, cười thâm nói: “Đúng a, tốt! Tôn tử của ngươi không làm hấn chết đuối, lão nhân gia ngươi không cam lòng, thay cháu trai xuất đầu. Hiện tại một lần giết chết luôn 2 đứa, lòng dạ thật tốt. Tiểu Bảo cũng cao hứng a!”

Hoàng đại nương run run nói: “Ngươi... Ngươi không phân rõ phải trái!”

Phùng Thị cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta không phân rõ phải trái? Được, ta liền không phân rõ phải trái! Ta muốn Tiểu Bảo đền mạng, ta muốn Hoàng gia ngươi tuyệt hậu!”

Nàng kêu khóc tránh thoát khỏi sự ngăn cản của mọi người, chạy vào thôn.

Hoàng đại nương kinh hoàng vạn phần, luyến quỳnh tay chân nói: “Nàng... Điên rồi! Điên rồi!”

Sợ tới mức chạy theo sau Phùng Thị, không biết nàng muốn như thế nào, chạy theo khóc lóc om sòm.

Vợ Đại Mãnh vô lực khuyên can. Việc này rơi vào người ai, ai cũng phát điên.

Huống chi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị chỉ có 2 khuê nữ, ngay cả một đứa con trai cũng không có.

Đám người Lâm lý chính đuổi tới, hỏi rõ bên này cũng không thu hoạch, lại nghe được Phùng Thị vào thôn tìm Tiểu Bảo. Sợ xảy ra chuyện không may, mọi người đồng loạt chạy về thôn.

Hoàng lão cha đối với đại nhi tử hô: “Lão Đại, còn không mau đi giữ vợ ngươi lại.”

Hoàng Lão Thực lại nhìn hấn khóc nói: “Cha! Nhi tử tuyệt hậu! Ngay cả khuê nữ cũng không còn...”

Hoàng lão cha tức giận đến vô pháp, đành thúc Hoàng lão Nhị mau chạy về trước, còn mình lúi đại nhi tử nghiêng ngã lao đảo đuổi theo.

Mọi người đều đi, chỉ còn nhà của Lâm Đại Đầu và Lâm Đại Mãnh chưa đi.

Lâm Xuân kêu khóc không thuận theo, muốn cha mẹ, ca ca tìm muội muội. Cừu Nhi cũng khóc.

Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu nhìn nhau cười khổ, nhìn quanh mờ mịt: đi tìm ở đâu?

Thu Sinh ngờ ngác nhìn dòng sông, lúc này lại nói: “Cha, hay là chúng ta lại đi tìm một lần nữa. Có lẽ lọt ở nơi nào đó.”

Lúc này hấn đã theo mọi người đi xuống hạ du tìm một chuyến.

Lâm Đại Mãnh gạt đầu, phân phó vợ nói: “Nương Thu Sinh có thai, các ngươi đi vòng vòng vùng phụ cận này, đừng đi xa. Chúng ta lại đi xuống phía dưới tìm xem”

Vợ hấn gạt đầu.

Vì thế Lâm Đại Mãnh lại dẫn Lâm Đại Đầu, Phúc Sinh, Thu Sinh đi xuống hạ du tìm.

Lại nói đoàn người Lâm lý chính chạy về thôn, đi tới trước cửa Hoàng gia, thấy Phùng Thị tay cầm dao phay, đang chém vào cửa nhà bà bà, la hét muốn Tiểu Bảo ra đền mạng.

Đám phụ nữ vây quanh xem không người nào dám tiến lên khuyên can.

Hoàng lão cha ra lệnh cho Hoàng lão Nhị cùng mấy thân tộc tiến lên, giành lại dao phay.

Phùng Thị liền vỗ tay giơ chân ra sức mắng: “Ngô Phụng Cô, ngươi là con rùa đen rúc đầu, không dám ra đây! Hoàng gia làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, sớm hay muộn sẽ gặp báo ứng. Cháu trai ngươi hại người cũng sẽ không sống lâu. Hoàng gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Hại khuê nữ ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn... Ta trừ cho Hoàng Tiểu Bảo đình đầu sinh mụn, lòng bàn chân sinh mụn, không chết từ tế! ...”

Mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương trắng bệch.

Hoàng lão cha quát ra lệnh cho hai nhi tử tiến lên, kéo con dâu cả vào nhà.

Hoàng Lão Thực giống như không nghe thấy, hần nửa chết nửa sống còn cần người kéo kia.

Hoàng lão Nhị vừa tiến lên đã bị Phùng Thị túm lấy đánh, muốn cùng hần liều mạng.

Lại nói Phụng Cô, ở trong phòng nghe thanh âm náo loạn bên ngoài, nghĩ rằng rốt cuộc vẫn phải tới.

Nàng khẩn trương nuốt nước miếng, phân phó Đại Nữu: “Ngồi với đệ đệ ở trong phòng, đợi nương đi ra ngoài khoá cửa lại, ai kêu cũng không mở ra.”

Đại Nữu sợ tới mức nói không ra lời, chỉ biết gật đầu.

Tiểu Bảo càng khóc không ngừng.

Chuyện hôm nay là bài học cả đời hần khó quên.

Hần rúc vào ngực tỷ tỷ, không còn sự bừa bãi và quật cường lúc trước. Trong mắt tất cả đều là nỗi sợ hãi.

Phụng Cô mở cửa phòng, về mặt kiên quyết đi ra ngoài.

Đến bên ngoài, nàng đến chỗ Phùng Thị đang túm lấy Hoàng lão Nhị nói: “Cha hần, để đại tẩu đánh đi. Cho nàng đánh để nàng xả giận!”

Hoàng lão Nhị ngậy ngậy cả người.

Phụng Cô không nói một lời, quỳ xuống trước mặt Phùng Thị.

Phùng Thị tức giận đến điên cuồng. Nàng chán ghét người em dâu này nhất, vĩnh viễn ra về hiền lành, chuyện tốt chiếm hết, hiền danh chiếm toàn.

Nay nhi tử nàng hai khuê nữ nàng, còn muốn bày ra bộ dáng này?

Nhưng 2 khuê nữ của nàng đều chết hết, nàng còn có gì để cổ kị nữa!

Không hiền lành thì không hiền lành, chết chung với nàng mới tốt!

Nghĩ xong, nàng cắn răng kéo tóc Phụng Cô, ấn mặt nàng xuống đất, ra hết sức đập mặt nàng xuống.

Phụng Cô cố nhịn đau đớn, kiên quyết không đánh trả.

Hoàng lão Nhị khí nộ không thôi, tiến lên dùng sức mở ngón tay Phùng Thị ra, hô: “Người đánh ta! Tẩu tử người muốn đánh thì đánh ta! Muốn xả giận thì xả vào ta.”

Phùng Thị nhìn thoáng qua Hoàng Lão Thực héo rũ bên góc tường, trong lòng giận quá, năm ngón xoè ra, giương tay vả vào mặt Hoàng lão Nhị, thuận thế cào ra 5 đường rướm máu.

Hoàng lão Nhị “A” một tiếng, hai tay bịt mắt.

Phùng Thị liền vung tay ra, điên cuồng cười nhìn vào mắt Phụng Cô.

Nàng cũng muốn xem xem, nàng còn dám không đánh trả, còn giả dạng hiền lành nữa hay không?

Nàng muốn mau chóng xuống tay, bởi vì rất nhanh sẽ có người tiến lên can ngăn, khen tụng Phụng Cô hiền lương, mắng nàng là mẹ bà chanh chua không phân rõ phải trái. Nếu phải gánh danh xấu đó, thì phải móc đôi tròng mắt của nàng bồi thường.

Quả nhiên, tay nàng vừa hướng tới mắt Phụng Cô, Phụng Cô sợ tới mức hét rầm lên, giờ hai tay gạt tay nàng ra.

Phùng Thị ha ha cười nói: “Người giả bộ hay lắm! Sao không tiếp tục giả hiền lành nữa đi?”

Trong thanh âm ngấm một tia thống khoái.

Hoàng lão Nhị, Hoàng đại nương cùng với mấy thân tộc một lượt tiến đến lôi kéo.

Hoàng lão Nhị thấy Phùng Thị chết không buông tay, liều mạng đẩy nàng.

Phùng Thị bị đẩy ra sau đụng vào tường viện, tê liệt ngã xuống dưới chân tường.

Bạn đang đọc truyện *Điền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Rốt Cuộc Là Cháu Gái Ai

Hoàng lão cha xanh mặt nói: “Kéo nàng vào đi!”

Phùng Thị khóc thét nói: “Đánh chết ta đi! Hại cháu gái lại đánh chết con dâu! Cha a, người phải đến giúp khuê nữ nhật xác a...”

Một tiếng “Cha” nhắc nhở Hoàng lão cha, trong lòng hấn “lộp bộp”, trước mắt hiện lên bóng dáng Phùng Trường Thuận. Hấn không rét mà run.

Tiếng khóc của Phùng Thị rốt cuộc thức tỉnh Hoàng Lão Thực, hấn lão đảo bò lét nhào qua ôm lấy nàng, liên thanh kêu “Nương Tước Nhi, Nương Tước Nhi!”

Phùng Thị nước nờ không ngừng, liều mạng đẩy hấn.

Sao nàng khô như vậy, gả trúng Lão Thực này?

Đều lúc này, ngay cả một câu cộc lốc hấn cũng nói không nên lời.

Kỳ thực Hoàng Lão Thực quá đau đớn, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng lão Nhi, thương tâm nói: “Lão nhi, Tiểu Bảo hại chết khuê nữ ta, người muốn đánh chết vợ ta. Người muốn đại ca sống như thế nào?”

Hoàng lão Nhi kinh ngạc nói: “Ca, người cũng nói chết nữ bị Tiểu Bảo hại chết?”

Hoàng Lão Thực nói: “Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông.”

Hoàng lão Nhi nói: “Nhưng Đỗ Quyên vẫn không sao lên bờ mà.”

Hoàng Lão Thực nói: “Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông.”

Hoàng lão cha cả giận nói: “Lão Đại, Tước Nhi và Đỗ Quyên không cẩn thận rơi xuống sông. Sao người có thể trách Tiểu Bảo?”

Hoàng đại nương cũng nói: “Đúng vậy. Lão Đại, sau đó ta không đuổi theo các nàng. Không tin người hỏi những đứa nhỏ kia.”

Hoàng Lão Thực cố chấp lặp lại: “Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông! Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông...”

Hấn như trúng tà không ngừng lặp lại những lời này, càng nói âm thanh càng lớn.

Mọi người nghe được liên tục mím miệng.

Thật đúng là Lão Thực.

Nhưng lời nói càn quấy không đạo lý được lặp đi lặp lại, mọi người sợ hãi nhận ra một sự thật: hôm nay, nếu không phải Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông trước, thì sẽ không phát sinh chuyện sau đó, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên sẽ không chết đuối.

Hoàng lão Nhi và Phụng Cô hoảng sợ nhìn thôn nhân khe khẽ tư nghị, nhin không được lạnh run.

Lâm lý chính nhìn Hoàng lão cha, chợt thấy thực không kiên nhẫn.

Trẻ mất, hấn mang theo người trong thôn giúp tìm. Đây là chuyện nên làm. Nhưng chuyện nội bộ trong nhà, dù hấn là lý chính cũng không tốt nhúng tay. Chuyện này nên do Hoàng lão cha tự mình xử trí.

Nhưng là người này...

Ai!

Hấn chấp tay sau lưng, quay đầu đi về nhà.

Về đến nhà, Lâm gia gia và Lâm nãi nãi vội vàng hỏi kết quả sự tình.

Lâm lý chính thuật lại.

Lâm gia gia nghe xong một chương vỡ trên bàn, trừng mắt nhìn nhi tử, nói: “Ngươi mặc kệ? Nếu do bọn họ ép, nhà Hoàng Lão Thực nghĩ nông cạn làm việc nông nổi thì sao? Chờ hần cha vợ tới, lại đại náo một trận, lại đem quan phủ tới đây, khi đó ngươi quản việc trong thôn hay là mặc kệ?”

Lâm lý chính tròn tròn mắt.

Lâm gia gia cầm quả trứng trong tay dùng sức gõ trên đất, khiển trách nói: “Sao ngươi hồ đồ như thế? Cũng không cần ngươi lắm miệng, ngươi chỉ khuyên Hoàng Lão Thạch (tên Hoàng lão cha) đừng mắng chửi vợ chồng con trai cả là được. Khuê nữ người ta xảy ra chuyện, còn không cho người ta khóc nháo một trận?”

Lâm lý chính nghe xong liên tục gật đầu.

Lâm nữ nữ bỗng nhiên lẩm bẩm: “Sẽ không, sẽ không!”

Lâm lý chính vội hỏi: “Nương nói cái gì sẽ không?”

Lâm nữ nữ nói: “Hoàng Tước Nhi thì không nói. Đỗ Quyên đưa bé kia ta thấy không giống kẻ đoản mệnh. Đứa bé đó có phúc khí, sẽ không có việc gì. Lão Đại, ngươi lại dẫn người đi tìm một chút, không chừng trôi đến nơi nào ở tạm.”

Lâm gia gia vội nói: “Đúng, mau đi tìm. Ngay cả thi thể cũng không tìm được, sao có thể coi như xong chứ! Ngươi kêu hết người trong thôn đi, cẩn thận tìm. Trời tối đốt đuốc cũng phải tìm. Nếu 2 đứa bé không chết đuối, buổi tối ở trong núi cho dã thú tha đi, đó không phải là làm bậy sao! Nhi tử, đây là chuyện tốt tích âm đức, đừng ngại phiền toái. Đại Mãnh đâu? Sao không thấy hần trở về? Kêu hần đi gọi người. Kêu hết mọi người đến.”

Lâm lý chính thảm nói: “Không phải ta ngại phiền toái. Ai, rốt cuộc là cháu gái nhà ai? Nga, ta không nhìn thấy Đại Mãnh, chắc là cùng với Đại Đầu còn ở bờ sông tìm người. Xuân Nhi và Cửu Nhi khóc không chịu về.”

Lâm gia gia và Lâm nữ nữ nhìn nhau, dạy dỗ: “Không phải cũng là tôn nữ của ngươi sao? Không phải cháu dâu nhận nàng làm khuê nữ? Sau này không biết vẫn là cháu dâu của ngươi, hay là vợ cháu trai. Với ngươi điều này cũng không tính là mất công không.”

Lâm lý chính nghe xong lắc đầu bật cười, vội nói: “Ta đi ngay.”

Rồi vội vàng đi ra ngoài.

Hần đi tới cửa Hoàng gia, nghiêm chỉnh nhắc nhở Hoàng lão cha, nói hần không thể làm khó Phùng thị.

Hoàng lão cha gật đầu đáp ứng. Hần vừa ý thức được hậu quả.

Lâm lý chính lại hướng về hai vợ chồng Hoàng Lão Thực đang ôm nhau co rút dưới chân tường nói: “Ta lại chuẩn bị dẫn người đi tìm Tước Nhi và Đỗ Quyên, còn chưa khẳng định được 2 đứa trẻ có chuyện hay không. Các ngươi có công phu khóc nháo, nên đi tìm người là đúng đắn. Nhà Lão Thực, ngươi xi thì xi, đừng có mắng ‘Hoàng gia đoạn tử tuyệt tôn’. Tương lai ngươi sẽ không sinh con nữa? Người còn chưa được sinh ra đã tru ẻo hần nuôi không sống, đây không phải là tự mình tru mình sao!”

Phùng Thị nghe hần nói muốn đi tìm Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, trong lòng vui vẻ, liền ngậm miệng. Rồi nghe tiếp phần sau, khóc nói: “Tim không thấy khuê nữ, ta còn giúp hần sinh con sao? Ta còn muốn giết chết hết trẻ con nhà hần!”

Hoàng lão cha, Hoàng lão Nhị rung mình một cái, mặt biến sắc.

Tâm Lâm lý chính cũng hung hăng co rút, không để ý nàng.

Hần quay đầu đối với mọi người quát: “Chưa ăn cơm thì nhanh chóng về nhà ăn cơm. Ăn xong cơm, đàn ông đều theo ta ra ngoài tìm. Đều là hương thân, trong núi này chỉ có một thôn chúng ta, có việc đều phải giúp. Quả Cẩn, ngươi chuẩn bị cây đuốc cho mọi người. Tim không ra đêm nay đừng về nhà.”

Những lời này, không chỉ cảm động Hoàng gia, thôn nhân cũng đều tâm phục, cùng kêu lên đáp ứng, cùng nhau đi.

Hoàng lão cha vội vàng phân phó hai nhi tử, ngay cả Phùng Cô cũng đi. Hoàng đại nương giữ nhà.

Hoàng đại nương vội vàng nói: “Còn chưa ăn cơm nữa.”

Hoàng lão cha tròn mắt nói: “Ăn cái gì mà ăn! Nắm mấy nắm cơm mang theo. Người ta vì mình bận chuyện, ta còn có thể cố ăn cơm.”

Hoàng đại nương không dám nhiều lời.

Phùng Thị cũng không mắng, giúp đỡ lẫn nhau Hoàng Lão Thực đứng lên đi tìm khuê nữ. Lòng Hoàng đại nương thờ ra nhẹ nhõm, nghĩ cuối cùng mẹ bà chanh chua này cũng rời khỏi.

Rồi lại lo lắng. Nếu tìm được thi thể Tước Nhi và Đỗ Quyên, khi đó phải làm thế nào?

Nhớ tới tình hình kia, không tự chủ được phát run lên.

Lúc chạng vạng, nam nữ thôn Thanh Tuyền ào ra hơn một nửa, như trước phân thành ba nhóm, tìm kiếm Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên khắp nơi.

Rất nhanh trời tối, mọi người liền đốt đuốc.

Từ xa nhìn lại, dưới ruộng, trên núi từng đốm lửa nhấp nhô, phảng phất như lưu tinh ngày hè tán loạn khắp nơi, mang theo tiếng kêu gọi rền rĩ.

Lâm Đại Mãnh mang theo mấy hán tử, bên bờ sông cẩn thận tìm kiếm. Sợ rong rêu, cống này nọ vướng chân trẻ.

Đang bận, chợt nghe phía trước có người nói chuyện, hình như là thanh âm Nhậm Tam Hòa.

Hắn vội vàng lên tiếng tiếp đón.

Nhậm Tam Hòa hỏi: “Lâm đại ca, mọi người tìm cái gì vậy?”

Lâm Đại Mãnh đi lên bờ. Thấp giọng đem chuyện đã xảy ra nói với hắn.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa giật dử, ném một đầu hươu trên người xuống đất, mắng: “Có khác gì giết người đâu?”

Lâm Đại Mãnh vội ngăn lại hắn, nói: “Huynh đệ bớt nóng. Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn. Trước mắt mặc kệ chuyện gì, tìm người trọng yếu hơn. Mặc kệ chết sống phải tìm được người.”

Cây đuốc chiếu ánh sáng xuống, soi rõ miệng Nhậm Tam Hòa mím chặt như đang kiệt lực kiềm chế cái gì.

Người bên cạnh cũng khuyên giải, hắn mới không lên tiếng, cũng xuống nước tìm.

Sau nửa canh giờ, cuộc tìm kiếm có tiến triển.

Đầu tiên là Hoàng Tước Nhi. Mọi người tìm được nàng ở dưới gốc cây liễu méo mó cách nơi hai tỷ muội rơi xuống nước. Nàng bị một nhánh rễ mọc chìm trong nước chặn lại, thân mình đều ở trong nước, chỉ có đầu lộ ra trên mặt nước.

Nàng chìm trong hôn mê, lại có rong rêu che giấu, cho nên Phúc Sinh và Thu Sinh nhảy xuống nước đầu tiên cũng không phát hiện nàng. Đợi sau khi tỉnh lại, trong bóng tối sợ hãi tới mức khóc lớn kêu to lên, mới được người ở phụ cận phát hiện.

Vậy mà tìm được người sống!

Thôn nhân mừng rỡ như điên, hét to thông tri.

Lâm Đại Mãnh nghe thấy, không biết tìm được ai, đang định đi xem, chợt nghe Nhậm Tam Hòa nói: “Nghe, có tiếng.”

Mọi người liền nín thở lắng nghe, trước hết nghe thấy Phùng Thị xa xa kêu gọi “Tước Nhi, Đỗ Quyên!”. Bên bờ sông gần đó có một tiếng trong trẻo đáp lại “Nương, ta ở đây! Ta ở trong nước! Nương, ta ở đây...”

Thanh âm chưa dứt, Nhậm Tam Hòa đã nhảy về hướng đó, làm bọt nước văng khắp nơi.

Lâm Đại Mãnh điên cuồng hét lên nói: “Tìm được rồi! Đỗ Quyên cũng tìm được! ! !”

Đỗ Quyên giống như con ma nước, được Nhậm Tam Hòa ôm ra từ lỗ thoát nước từ ruộng ra sông. Nhìn thấy Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Tước Nhi vào trong ngực, thật phảng phất như cách một đời, thiếu chút nữa cho rằng lại xuyên việt một lần nữa.

Hai chị em gặp mặt ôm nhau khóc ròng. Phùng Thị và Hoàng Lão Thực cũng ôm hai người khóc.

Thôn nhân cầm đuốc vây quanh cả nhà bọn họ, đều không kiếm được gạt lệ.

“Được rồi, nhà Lão Thực, đừng khóc. Mau về nhà, cho con thay quần áo. Bị ngâm trong nước lâu như vậy, sợ là đông lạnh hỏng rồi. Cần phải nghỉ dưỡng hai ngày.”

Lâm lý chính đánh vỡ bầu không khí này trước.

“Đứng a, nương Tước Nhi! Mau về nhà nấu chút canh gừng cho 2 đứa nhỏ uống.” Vợ Đại Mãnh cũng khuyên.

Phùng Thị nghe thế mới im tiếng, cùng Hoàng Lão Thực mỗi người ôm một đứa, hướng mọi người nói tạ.

Trong ánh lửa, Đỗ Quyên nhìn thấy Hoàng lão cha, lập tức hô: “Gia gia, ta se không dám ! Chết đuối cũng không dám đánh ca ca !”

Lời này tựa như quặng cho Hoàng lão cha một bạt tai.

Da mặt hần run run nửa ngày, muốn mỉm cười hoặc nói cái gì đó, lại không thể.

Đỗ Quyên nói xong, còn dùng tay đảo đảo Hoàng Tước Nhi, ý bảo nàng cũng nói.

Ai ngờ Hoàng Tước Nhi không biết là do kinh hách quá độ, hay là trải qua tử kiếp, nên tính tình đại biến, chợt nghe nàng nói: “Tiểu Bảo dám đẩy muối muối xuống sông lần nữa, ta sẽ còn đánh hần! !”

Thanh âm cũng không còn giòn giã có sức, thậm chí có chút co quắp, phảng phất như đã lấy hết dũng khí mới nói ra được, nhưng lại không chút do dự, cho thấy quyết tâm của nàng.

Đỗ Quyên cứng họng ——

Đây là... khích lệ quá mức?

Tiểu thư tỷ không có tính cách cực đoan đó, chắc là trong lòng bị ám ảnh!

Không xong rồi, mất đi sự hồn nhiên cũng không tốt.

Phùng Thị ôm Hoàng Tước Nhi, lập tức nói tiếp: “Đúng! Khuê nữ, sau này ai khi dễ ngươi và muối muối, cho ngươi đánh chết hần! Nương là người vô dụng, ngươi không nên thua kém. Đừng sợ, đánh chết nương giúp ngươi đền mạng.”

Hoàng Lão Thực cũng nói: “Đánh, phải đánh!”

Bất quá là hần vui vẻ phụ họa, không nghĩ sâu ý trong lời nói đó.

Hoàng Tước Nhi nghe lời cha mẹ nói, thật là niềm vui ngoài ý muốn, dùng sức gật đầu nói: “Ân! Nương, ta nhớ rõ.”

Hoàng lão cha nghe xong lời nói ngấm ngấm hại người này, tức giận đến không lời nào để nói, đối với đại nhi tử nói: “Còn đứng ngẩn ra không đi? Để con bị lạnh nhiễm bệnh thì không đau lòng hả?”

Nói xong quay đầu đi trước.

Trên đường trở về, có người kỳ quái hỏi “Chỗ đó chúng ta đã tìm, không biết sao lại không phát hiện các nàng chứ?”

Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì.

Vì thế hỏi Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên tình hình lúc ấy như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Mỹ nhân ngư

Theo lời Hoàng Tước Nhi, nàng quả thật không cẩn thận trượt chân ngã xuống nước. Sau khi uống vài hớp nước, chuyện sau đó nàng cũng không biết. Mãi đến khi tỉnh lại, nhìn thấy trước mắt một mảnh tối đen, sờ nước lạnh như băng, mới sợ tới mức khóc gọi.

Về phần Đỗ Quyên, nàng há có thể buông tha cơ hội này!

Nàng bịa ra một cuộc gặp gỡ huyền huyền truyền kỳ, nghe xong mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Đỗ Quyên nói, nàng chạy theo sau tỷ tỷ, cũng bị rút xuống nước.

Trong mơ màng, có một vật gì đó đặc biệt đẹp, là tỷ tỷ có đuôi cá hồng hồng nâng nàng đến một chỗ, dặn nàng ở đó đợi, nói lát nữa sẽ có người đến tìm nàng. Nàng khóc nói Tước Nhi tỷ tỷ cũng rút xuống nước. Tỷ tỷ có đuôi cá xinh đẹp nói, Tước Nhi tỷ tỷ ngươi không có việc gì. Sau đó, tỷ tỷ có đuôi cá đó điểm một cái trên đầu nàng, nàng liền ngủ.

Lúc tỉnh lại, nàng nghe nương gọi nàng. Nàng mừng rỡ, cảm thấy quả nhiên tỷ tỷ có đuôi cá kia không có nói láo, vì thế lớn tiếng kêu nương, nói nàng ở trong nước, bởi vì nàng sờ quanh người đều là nước.

Giọng nói trong trẻo non nớt lẳng lẳng vang trên ruộng đồng, ngay cả côn trùng cũng ngừng ni non, như đang nghiêng tai lắng nghe.

Tất cả mọi người đều dừng bước, đồng loạt vây quanh Hoàng Lão Thực và Phùng Thị, vẻ mặt bọn họ chăm chú, ánh mắt sùng kính, không ai lên tiếng.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa, từ khi Đỗ Quyên nói ra “Bộ dạng đặc biệt đẹp, là tỷ tỷ có đuôi cá hồng hồng” thì liền mở to hai mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn nàng.

Hắn dùng sức mím chặt môi, nhin thập phần vất vả.

Đội Đỗ Quyên nói xong, hiện trường yên tĩnh một hồi, mới có người nói: “Chả trách lúc trước ta tìm chỗ kia, lại không phát hiện.”

Không ai trả lời hắn, cũng không ai cười, càng không có người hoan hô.

Lúc này Phùng Thị quý xuống, hướng về bờ sông dập đầu, lại đề Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi xuống vái lạy; Hoàng Lão Thực cũng dập đầu theo.

Sau đó, người trong thôn ở trên ruộng đều quý xuống.

Cũng không có lựa chỗ đứng. Đứng trên bờ ruộng thì quý ngay trên bờ ruộng. Đứng ở trong ruộng thì quý trong ruộng. Đứng ở chỗ ráo thì quý xuống đất ráo. Tất cả đều tỏ vẻ thành kính.

Hơn nữa mỗi cái miệng đều lẩm bẩm, kêu “Ngư nương nương”, có người xưng “Lý Ngư tiên tử”, xưng “Tiểu Long Nữ”, không đồng nhất, làm cho Đỗ Quyên hết sức bội phục sức tưởng tượng của bọn họ, còn phong phú hơn mình nữa.

Dập đầu xong, Lâm lý chính nói, đi về trước đội vài ngày nữa mọi người nhàn rồi sẽ xây một tòa miếu bên bờ sông cung phụng hương khói.

Mọi người âm âm hưởng ứng.

Đỗ Quyên há hốc mồm, không ngờ làm ra kết quả này.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không có người truy cứu vì sao hai tỷ muội ở trong nước ngâm nửa ngày mà không sinh bệnh. Cũng không ai nghi ngờ vì sao trẻ nhỏ như vậy, rơi xuống nước lại không chết đuối.

Bịa ra một câu chuyện mỹ nhân ngư coi như hoàn thành giấc mộng tuổi thơ của nàng kiếp trước.

Nàng rất buồn cười, gần như không cần nhìn Nhậm Tam Hòa cũng biết sắc mặt của hắn phần khích cỡ nào. Bị sửa lại giới tính không nói, còn thêm ba cái đuôi cá nữa.

Nói vậy chắc hẳn hoài nghi vạn phần đi.

Bởi vì, là hắn cứu các nàng.

Lúc ấy Hoàng Tước Nhi thực kích động, chạy quá mau, một đầu lao vào sông.

Đỗ Quyên ở phía sau thấy, lập tức nhảy xuống theo.

Nhưng hiện tại nàng chỉ là một bé gái hơn hai tuổi, cho dù kỹ thuật bơi lội tốt đến đâu thì cứu Hoàng Tước Nhi cũng không nhẹ nhàng. Nếu Hoàng Tước Nhi không giẫy dụa, nàng còn có thể dựa vào sức đẩy của nước kéo nàng lên. Nhưng người chết chìm trong nước bắt được bất kỳ vật gì, theo bản năng sẽ bám chặt không buông. Nàng nhỏ như vậy, sao có thể cứu nổi?

Lúc nhảy xuống nước, trong nháy mắt trong đầu nàng lóe lên vài phương pháp cứu hộ. Nhưng lúc ở trong nước lại không hề dùng được, nàng bị Hoàng Tước Nhi kéo lại.

Nàng tính đến biện pháp đánh bắt tinh Hoàng Tước Nhi thì Nhậm Tam Hòa đã tới.

Nàng liền yên tâm, mặc cho hắn cứu viện.

Ai ngờ hắn là một tên phúc hắc, rõ ràng cứu các nàng lên là xong chuyện, hắn lại không như vậy, cũng không biết làm cách gì, đánh ngất Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rồi giấu đi.

Chuyện về sau, Đỗ Quyên thật không biết.

Chỉ biết lúc vừa tỉnh lại, thân ở trong huyết động hắc ám. Ở cửa động ánh sáng lờ lờ, mặt nước phản chiếu ánh sao trên trời, bên ngoài có tiếng người và ánh lửa, còn nghe tiếng Phùng Thị kêu gọi. nàng liền kêu to lên.

Bịa ra lời khách sáo cũng là vì giúp Nhậm Tam Hòa che lấp.

Hắn không thể để mình và Hoàng Tước Nhi ngâm trong nước. Nếu thật là thế, nàng đã sớm bị cảm. Nhưng nàng không sao cả, có thể thấy được nhất định là hắn giấu tỷ muội các nàng ở một chỗ, chuyện tới trước mắt mới đưa vào trong động.

Cho nên, nàng bịa ra mỹ nhân ngư.

Đây cũng vì trêu cợt hắn.

Tương tượng cảnh hân bị nghẹn khuất lại không có cách nào hỏi, nàng thầm vui về.

Ai kêu hân đem đứa bé mấy tuổi vào trong huyết động ẩm ướt?

Cho dù nàng có linh hồn của người trưởng thành, lúc tỉnh lại cũng sợ tới mức run run.

Nàng không biết, Nhậm Tam Hòa định là trước khi nàng tỉnh lại sẽ “tìm được” nàng.

Ai ngờ nàng tỉnh trước, không sợ hãi chút nào còn bịa ra câu chuyện như vậy.

Hoàng Tước Nhi thức tỉnh cũng không theo sự khống chế của hân.

Trong lòng hân sợ không thôi, nếu hai chị em giãy giụa bỏ loạn, lại rơi vào nước chết đuối, không phải là hân gây ông đập lưng ông?

Hân hoài nghi vạn phần, không hiểu là Đỗ Quyên hôn mê nên suy nghĩ chủ quan ảo giác hay là sao; Tóm lại, bị miêu tả thành “tỷ tỷ xinh đẹp”, còn bị thêm ba cái đuôi cá, hân thập phần chấn động.

Hân không có biện pháp gì. Vốn tính đợi đến ngày hôm sau, hân trùng hợp trong lúc lơ đãng “tìm được” tỷ muội các nàng. Không ngờ Lâm lý chính mang theo người cả thôn trắng đêm không ngủ đi tìm, hân đành phải để cho các nàng bị người khác phát hiện.

Nếu không, nhiều người như vậy tìm một đêm đều không tìm được, ngày hôm sau hân phải làm sao cho người khác phát hiện các nàng? Ở đâu phát hiện? Phải bảo chữa như thế nào?

Không nói tới Nhậm Tam Hòa buồn bực trong lòng. Vợ chồng Hoàng Lão Thực ôm hai khuê nữ tướng đã mất giờ lại có được vào thôn, một lần nữa cảm tạ mọi người, muốn thỉnh mọi người tới Hoàng gia, giết gà khoản đãi bọn hân. Mọi người vội đến bây giờ đều đói bụng.

Lâm lý chính chi trời, cười nói: “Ngươi cũng không xem bây giờ là giờ gì? Đã là nửa đêm về sáng. Lại nói, đông người như vậy, cho dù ngươi giết hết gà trong nhà gà cũng không thường nổi. Hay là thôi đi. Mọi người sẽ không so đo. Hai đứa nhỏ đều bị dọa sợ, mau trở về tắm rửa đồ ngủ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện khác.”

Mọi người cũng sôi nổi nói không cần khách khí, trẻ con quan trọng hơn.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị mới thiên ân vạn tạ từ biệt mọi người. Tất cả đều giải tán.

Đến cửa, vợ Đại Đầu và Thu Sinh cùng đám nhỏ ra chào đón, thật xa đã hô: “Đỗ Quyên, Tước Nhi, trở lại!”

Bọn họ sớm được tin tức.

Bởi vì trời tối, Lâm lý chính sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghiêm lệnh tất cả trẻ con về nhà.

Vợ Đại Đầu và Thu Sinh đành phải ôm Lâm Xuân khóc thét không thôi trở về.

Sau khi trở về, mọi người không có tâm tình ăn cơm ngủ, đều thức chờ.

Ngay cả Phúc Sinh, Thủy Tú và Cửu Nhi cũng không chịu trở về, nhất định phải đợi kết quả, xem Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên sống hay chết, sẽ khóc hay cười, mới có thể yên lòng.

May mà bọn họ có thể chờ đến Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên tìm được, hơn nữa là tin vui còn sống.

Trong lúc nhất thời, đám nhỏ vui vẻ kêu to hét lớn, đập bàn, đập chân.

Lúc bọn hân trở lại, mọi người không thể ngồi yên ở trong phòng, liền chạy ra cửa nghênh đón.

Nhìn thấy cây đuốc chậm rãi tới gần, Lâm Xuân hô lớn “Đỗ Quyên”, rồi chạy tới ngựa đầu nhìn. Khi phát hiện Đỗ Quyên dựa vào ngực Hoàng Lão Thực, hân vội ôm lấy một chân của Hoàng Lão Thực, liên thanh kêu “Muội muội, muội muội!”

Đỗ Quyên cũng cao hứng gọi mọi người, chứng minh nàng không sao.

Thủy Tú giành ôm lấy nàng, cùng Thu Sinh không kịp chờ nóng hỏi tình hình nàng rơi xuống nước.

Đỗ Quyên lại nói câu chuyện mỹ nhân ngư một lần nữa.

“Cái gì? Có cái đuôi?”

“Có cái đuôi. Màu đỏ. Vẩy cá sáng long lanh. Nhìn một chút!”

“Nàng ôm ngưoi ở trong nước bơi?”

“Ân. Cái đuôi nàng đẹp ời là đẹp, bơi rất nhanh.”

“Bộ dáng nàng giống cái gì?”

“Nhìn một chút, ánh mắt như sao.”

...

Đám trẻ khiếp sợ, vui sướng, trông chờ, nói không rõ cảm xúc. Bọn họ đều tụ tập tại nhà chính của Hoàng gia, vây quanh Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi hồi không ngừng, cùng không ai hoài nghi.

Cái này còn phải hoài nghi sao?

Đỗ Quyên nhỏ như vậy, sao có thể bịa ra được?

Không phải Hoàng Tước Nhi cũng không phát hiện sao.

Chắc là mỹ nhân ngư cảm thấy nàng lớn, dễ dàng tiết lộ bí mật, cho nên làm cho nàng ngủ.

Đỗ Quyên nghe xong thiếu chút nữa bật cười: Đám nhóc quá đáng yêu, tự bào chữa, giúp nàng bù lấp sơ hở, còn nhân tiện an ủi Hoàng Tước Nhi. Bởi vì Hoàng Tước Nhi không phát hiện mỹ nhân ngư tỷ tỷ đã cứu mình, thật đáng tiếc.

Lâm Xuân và Cửu Nhi hỏi Đỗ Quyên, ở chỗ nào dưới nước.

Đỗ Quyên lắc đầu nói, không biết làm sao, đi theo mỹ nhân ngư tỷ tỷ, không cảm giác có nước.

Đám nhỏ khiếp sợ lần nữa, sôi nổi suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

Nói cười, đã là sau nửa đêm, Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị không biết đã đi về lúc nào. Phùng Thị được vợ Đại Đầu hỗ trợ, làm một nồi trứng chần nước sôi, mỗi đứa trẻ đều được 2 cái.

Bọn họ vây quanh một bàn, hoan hỉ ăn trứng. Người lớn ngồi xôm dưới đất.

Trong sân, gà gáy dựa một trận. Hôn nửa đêm, ba con gà của Hoàng gia vì hai vị tiểu chủ vinh quy mà trắng liệt hy sinh.

Hoàng Lão Thực phụng mệnh suốt đêm giết gà, chuẩn bị cho sáng sớm ngày mai, muốn thỉnh lý chính ăn cơm.

Phùng Thị bụng trứng gà đến cho đám nhỏ, cười nói: “Buổi tối ăn nhiều không dễ ngủ, ăn 2 cái trứng lót dạ. Ăn xong rồi, các người liền đi ngủ. Chờ các người tỉnh ngủ, thím cũng nấu xong điểm tâm, gà cũng nấu chín, vừa lúc các người ăn điểm tâm.”

Đám nhỏ liền ồ ồ cười vang.

Thủy Tú cười thất thanh nói: “Thím, chúng ta không về nhà.”

Phùng Thị nói: “Đến giờ này rồi, đừng đi về. Chen chúc ngủ lại nhà ta và nhà tam thẩm người. Khi nào nấu xong sẽ gọi các người dậy. Để kêu Đại Đầu thức tới nhà của người nói một tiếng. Thủy Tú, người cùng Tước Nhi ngủ. Nàng ở trong nước ngâm nửa ngày, ta sợ nàng sẽ nằm mơ, người bồi nàng Phúc Sinh, các người cùng Thu Sinh ngủ.”

Thủy Tú nghe nói sợ Hoàng Tước Nhi nằm ác mộng, vội gật đầu, tự giác gánh trách nhiệm trọng đại.

Đỗ Quyên nhìn Phùng thị, nghĩ hôm nay nàng khẳng định đã bị kích thích lớn.

Một người thường rất tiết kiệm, lúc này tới lui giết gà nấu trứng, thức suốt đêm không ngủ chỉ vì ăn mừng hai khuê nữ còn sống.

Nghĩ tới điều này, nàng nhin không được trong lòng ê ẩm, vừa trách Nhậm Tam Hòa.

Hắn đơn giản muốn trừng phạt gia gia, nãi nãi, tiểu thúc, tiểu thẩm, nhưng làm liên lụy cha mẹ bị kinh hách. Bất quá, hắn không để ý cảm thụ của những người này. Hắn chỉ cần sau này Đỗ Quyên dễ chịu, dù hôm nay Phùng Thị vì chuyện này mà mất tính mạng, chắc hắn cũng không thêm để ý.

Ý nghĩ này làm Đỗ Quyên không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đề Xuyên Việt

Đang suy nghĩ, chợt nghe vợ Đại Đầu cười ha ha nói: “Còn ngủ cái gì? Ngươi xem bọn họ kia, có đứa nào có bộ dáng buồn ngủ sao? Đề nghe đến mê mẩn, đề hận không thể kêu Đề Quyền vẽ bức họa của nhân ngư cô nương ra. Ai! Ta nói, Đề Quyền thật có phúc.”

Thủy Tú lập tức nói: “Đúng vậy! Chiều hôm nay gia gia trở về nói Đề Quyền muối muối rớt xuống sông. Lão thái thái liền nói, Đề Quyền muối muối không đoán mệnh, là người có phúc, khẳng định không có việc gì, kêu gia gia dẫn người đi tìm. Còn không phải đã tìm được?”

Phùng Thị vội vàng truy vấn: “Thật sự?”

Thủy Tú khẳng định gật đầu, rồi cẩn thận thuật lại tình hình lúc ấy một lần nữa.

Nghe thế Phùng Thị mới nhớ tới lúc nàng nháo ở cửa Hoàng gia, hình như Lâm lý chính đi về nhà một lát, sau lại tới nói muốn cả thôn đi tìm người.

Nàng không khỏi cảm kích Lâm nãi nãi vạn phần, nhìn Đề Quyền cười không khép miệng.

Đi với chuyện phúc khí vừa rồi Đề Quyền từ chối cho ý kiến, nghĩ Lâm gia gia và Lâm nãi nãi lấy có đó vì cứu người, bởi vậy trong lòng chỉ có cảm kích.

Mọi người ăn trứng, nói cười vài câu rồi bị người lớn tới bắt ngủ.

Phùng Thị nấu một nồi nước ấm cho Đề Quyền và Hoàng Tước Nhi tắm rửa, đưa lên giường.

Một ngày quá nhiều chuyện, trải qua đủ loại khúc chiết, bởi vậy Đề Quyền vừa gối đầu đã ngủ say không mộng mị.

Buổi sáng, nàng bị một trận ồn ào đánh thức.

Còn chưa ngủ đủ nàng hết sức thống khổ, dùng ra giường trằm lấy đầu, không chịu mở mắt.

Nhưng Phùng Thị tới, ôm lấy nàng nhỏ giọng dỗ nói: “Quyên Nhi, dậy. Ăn gà. Chi còn đợi người. Đến, nương giúp người mặc quần áo. Ăn com xong ngủ tiếp.”

Chuyện ăn gà hấp dẫn cũng không khiến Đề Quyền thanh tỉnh. Nửa ngủ nửa tỉnh, nàng cảm giác Phùng Thị giúp nàng mặc xiêm y. Lại có người đưa khăn nóng đến, Phùng Thị êm ái lau mặt nàng. Nói thật nhỏ tiếng, hình như là cha, còn có tỷ tỷ Hoàng Tước Nhi.

Nàng muốn mở mắt, chỉ là không mở nổi.

Sau đó, nàng bị Phùng Thị ôm ra ngoài.

Mãi đến khi truyền đến âm thanh xôn xao cười đùa của trẻ con, mang theo tiếng kêu “Đề Quyền”, nàng mới thanh tỉnh hoàn toàn.

Mở mắt nhìn đã thấy tới Lâm gia cách vách. Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, Lâm gia huynh đệ còn có Tiểu Cân và đám oa nhi ngồi quanh một bàn, đang nhìn nàng cười.

Phùng Thị cho nàng và Hoàng Tước Nhi ngồi trên một băng ghế dài, đối với mọi người cười nói: “Các người ăn đi, thím qua bên kia tiếp đón người.” Nói xong cũng đi.

Nàng vừa đi, đám nhỏ liền cười đùa ồn ào.

Cửu Nhi nói: “Đề Quyền, chúng ta đều chờ người ăn com đến hơn nửa ngày.”

Đề Quyền không kịp trả lời, hai mắt đảo qua bàn, phát hiện trong bát trước mặt nàng, Lâm Xuân, Cửu Nhi, Hoàng Tước Nhi đều có một đùi gà.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, cũng không suy nghĩ, bật thốt lên: “Sao con gà này có nhiều chân như vậy?”

Kỳ thật, nàng muốn nói “Sao giết nhiều gà như vậy?”

Nàng đau lòng a!

Gà đẻ trứng không thể tùy tiện giết.

Đám trẻ lớn nhỏ đều cười vang.

Lâm Xuân không cười, vội vàng giải thích: “Muội muội, một con gà có 2 cái chân. Tổng cộng ——” hắn vừa đếm chân gà trên bàn, vừa tính nhẩm “Tổng cộng ba con gà. Ta và người là một con gà, Tước Nhi tỷ tỷ và Thủy Tú tỷ tỷ một con gà, Cửu Nhi...”

Đề Quyền vội gật đầu, trong lòng lại thôn thức không thôi: giết tới ba con gà a!

Nói cười, đám nhỏ sôi nổi khai tiệc.

Không có người lớn, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi sống sót sau tai nạn, hơn nữa thức ăn ngon thím Hoàng làm riêng khao bọn họ, bởi vậy mọi người vô cùng hạnh phúc vui vẻ, thả lỏng.

Hoàng Tước Nhi nhìn chân gà trong bát, bỗng nhiên mỉm môi cười, gấp bỏ vào bát Đỗ Quyên, nhỏ giọng nói: “Cho ngươi ăn. Ta ăn lườn gà.”

Đỗ Quyên vội gấp trả lại cho nàng, nói: “Ta ăn một cái là đủ. Tỷ tỷ ăn đi.”

Không chờ Hoàng Tước Nhi đưa đẩy, Lâm Xuân đã gấp chân gà trong bát mình cho Đỗ Quyên. Một đôi đùi gấp không vững, chân gà muốn rớt xuống nhưng cuối cùng không rớt, an toàn vào bát Đỗ Quyên, nói: “Đỗ Quyên, ta cho ngươi ăn.”

Phảng phất là chuyện bình thường, cũng không có thực tha thiết.

Cửu Nhi cũng nói: “Đỗ Quyên, ta cũng cho ngươi. Ta ở nhà thường ăn thịt, ta không thèm.” Trực tiếp dùng tay bóc chân gà đưa qua.

Thủy Tú nói: “Vậy là ngươi nói Đỗ Quyên thèm? Ta thấy ngươi còn thèm hơn Đỗ Quyên.”

Mất Đỗ Quyên có chút cay, vội cười nói: “Không cần cho ta, mọi người cùng ăn mới thơm.” Trả lại chân gà cho Lâm Xuân, lại ý bảo Cửu Nhi ăn phần của mình đi.

Phúc Sinh lớn một chút, cười nói: “Đều đừng gấp qua gấp lại. Còn có nhiều thức ăn ngon kia.”

Bình thường trong nhà trẻ nhỏ, đồ ăn thơm ngon nhất chính là đùi gà. Cho nên, đến cùng Lâm Xuân vẫn muốn Đỗ Quyên ăn đùi gà của hắn.

Đỗ Quyên liền tách thịt đùi gà ra, hai người chia.

Điều này làm cho Lâm Xuân rất cao hứng, vừa ăn vừa cười với nàng, thập phần thỏa mãn.

Ngẫm nghĩ rồi hứa hẹn nói: “Đỗ Quyên, ta trưởng thành sẽ học săn thú, mỗi ngày cho ngươi ăn đùi gà.”

Cửu Nhi cũng nói: “Ta cũng săn thú. Mỗi ngày đưa thịt cho Đỗ Quyên ăn.”

Đỗ Quyên cho rằng đây là lời nói đùa, lớn tiếng cười nói: “Được, ta chờ.” Lại hỏi Lâm Xuân, “Ngươi muốn học mấy nghề?”

Mọi người đều cười rộ lên.

Trên bàn còn có một chén cá kho tàu, do Thu Sinh lược về ngày hôm qua.

Thu Sinh gấp 2 miếng cá nạc cho Đỗ Quyên, nói: “Nếu như các ngươi không rơi xuống nước, tối qua chúng ta đã được ăn cá. Sau đó nướng ta không còn lòng dạ nấu.”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Đa tạ Thu Sinh ca ca.”

Thu Sinh nhìn khuôn mặt phấn hồng tươi cười của nàng nghĩ, nếu tối qua không được nàng và Hoàng Tước Nhi sẽ thế nào?

Chỉ vừa nghĩ đã sợ tới mức vội vàng bỏ qua ý niệm này, nhìn Đỗ Quyên trấn an cười.

Đỗ Quyên rõ ràng cảm giác được hắn vui sướng.

Chẳng những hắn, từng đứa trẻ trên bàn này đều vì tỷ muội các nàng không bị chết đuối mà cao hứng, tươi cười chân thành tha thiết, hưng phấn ăn một miếng cơm là dừng lại nghị luận vài câu, giống như có việc rất vui.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên nghi ngờ hỏi Hoàng Tước Nhi: “Sao chúng ta ở đây ăn cơm?”

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng nói: “Trong nhà có người.”

Thu Sinh nói: “Đại gia gia ta muốn Lão Thực thúc đi đón gia gia nãi nãi ngươi.”

Mọi người liền không lên tiếng, lặng lẽ đánh giá sắc mặt Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi.

Đối với hai tỷ muội Hoàng gia mà nói, đây là đề tài mẫn cảm. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương là nhân vật mẫn cảm, không thể đề cập tới.

Đỗ Quyên nhìn sắc mặt âm trầm của Hoàng Tước Nhi, không muốn nàng vì việc này mà ảnh hưởng đến tính tình của mình, bởi vậy cười nói: “Thì ra gia gia nãi nãi muốn đến nha! Hèn chi nương để chúng ta ở bên đây ăn, sợ nãi nãi mắng bộ dạng tham ăn của chúng ta.”

Lại tới gần Hoàng Tước Nhi tổng kết nói: “Nãi nãi mắng rất hung dữ, kỳ thật người ta không sợ. Tỷ tỷ, hôm qua ngươi quá kích động. Chạy chậm lại, ngươi phải nhìn đường. Nãi nãi tuổi lớn, không đuổi kịp, ngươi hoảng cái gì?”

Lời này làm mọi người lại cười vang.

Bỗng nhiên Hạ Sinh buông đũa, nghiêm trang đối với Hoàng Tước Nhi “ăn cần dạy bảo” nói: “Người lớn nói đánh nguoi, đều là dọa nguoi, nguoi chạy thì không sao. Ta nói nguoi biết, nguoi chạy thì phải chạy vòng vòng. Người lớn không lanh lẹ bằng chúng ta, hấn quẹo quanh không được. Lão nãi nãi quẹo càng không được...”

Mọi người bị hấn chọc cười ngửa tới ngửa lui.

Tiểu Cầm gấp vội gạt đầu, lớn tiếng phụ họa nói: “Nãi nãi ta cũng thường mắng ta. Ta vừa thấy nàng lấy chổi, ta liền chạy còn nhanh hơn thỏ. Ra bên ngoài dạo một vòng. Chờ nàng quên mất chuyện này lại trở về. Nếu người trong nhà tới thì tốt hơn...”

Cửu Nhi lại ừ ừ cúi đầu nói: “Mỗi lần cha ta đánh ta. Ta đều chạy không thoát.”

Ngay cả Phúc Sinh, Thu Sinh, Thủy Tú và mấy đứa lớn hơn, cũng sôi nổi gia nhập nghị luận, công khai lên án trường bối trong nhà đủ loại “độc tài”, “bất công”, “bất nhân và phản kháng”. Cuộc đấu tranh giữa 2 phe “Áp bức và phản áp bức” thập phần phấn khích, tràn ngập trí tuệ.

Chỉ có Lâm Xuân, hấn không có gia gia nãi nãi, hấn cũng không nghịch ngợm, hấn lại là lão yêu, bởi vậy rất được cha mẹ sủng ái, hoàn toàn không thể lý giải tư vị bị đánh, cho nên như lời của mọi người, hấn rất ngây thơ.

Đỗ Quyên nghe được vui, ôm bụng gục xuống bàn.

Hoàng Tước Nhi cũng cười.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nãi nãi cũng không có đáng sợ như vậy. Người lớn đều đánh con nít, mắng càng là chuyện thường.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình của nàng, muốn rèn sắt khi còn nóng, bên tai nàng dạy rất nhiều điều, bộ dáng quý tộc ranh.

Từ đó, Hoàng Tước Nhi đi trên lối rẽ không đường quay về.

Sau bữa cơm, Hoàng Tước Nhi và Thủy Tú thu thập bát đũa. Đỗ Quyên kéo Cửu Nhi và Lâm Xuân về nhà mình tìm hiểu “quân tình”, xem cha mẹ có phát sinh xung đột với gia gia nãi nãi không.

Ngoài ý liệu, bên kia đều hài hòa.

Sau bữa cơm, mọi người cáo từ. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cũng đi về nhà.

Hôm nay, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng không xuống ruộng.

Hoàng Lão Thực vẫn ở trong sân lật bắp ngô, phơi kê, phơi đậu tương. Phùng Thị bận rộn trong phòng bếp nấu ăn.

Từ khi xuyên việt đến Đỗ Quyên, Hoàng gia chưa từng ám áp như vậy. Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng chưa từng hài hòa như thế.

Nàng thấy cha mẹ ai nấy tự bận rộn, cùng Hoàng Tước Nhi vui vẻ chạy vào chạy ra, giúp bọn họ lấy Đồng đệ Tây, bưng trà đổ nước, truyền lời vân vân.

Hoàng Lão Thực ngồi trong nắng lật bắp ngô, thỉnh thoảng ngẩng đầu hai khuê nữ ngây ngô cười.

Ngày hôm qua thiếu chút nữa cửa nát nhà tan, đến bây giờ nhớ tới hấn còn cảm thấy hoảng hốt sợ hãi.

May mắn khuê nữ đã mất nay lại có được, ngày vẫn có thể như trước, thật tốt!

Phùng Thị từ trong bếp đi ra, vừa lau tay vào tạp dề, vừa hỏi Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên: “Tước Nhi, Đỗ Quyên, muốn ăn cái gì?”

Nàng không biết nên nấu món gì.

Trừ bỏ giết gà, trong nhà còn chút thịt khô.

Nhưng nàng cảm thấy không đủ, nên hỏi khuê nữ muốn ăn cái gì. Tỳ như bao sủi cào, làm chút mì sợi.

Hoàng Tước Nhi đứng trên một băng ghế nhỏ, trước một cái giá làm bằng 3 cây gỗ thô. Trên cái giá là một cái chậu sành đường kính ước một thước rưỡi. Nàng đang dùng một cây trúc dùng sức khuấy tương đậu trong chậu sành, nghe nương hỏi vội vàng ngừng đầu nói: “Không phải có gà sao!”

Giết gà, còn muốn ăn cái gì?

Cuộc sống này thật là quá xa xỉ.

Đỗ Quyên cũng oán giận nói: “Nương, sao nguoi giết tới ba con gà, còn có một cái gà mái nữa. Trong bụng đều có trứng”

Phùng Thị cười nói: “Xem đĩa nhỏ này, còn nhỏ mà khí còn hơn ta. Không phải người nói ăn lại nuôi thêm sao. Một ổ gà con nuôi đến năm là có thể ăn. Đến lúc đó nương sẽ giết mấy con.”

Đỗ Quyên quả thực cho rằng nàng cũng xuyên việt.

Càng cổ quái hơn là Hoàng Lão Thực. Hắn nói ngày mai sẽ lên núi lấy chút thổ sản vùng núi, mang ra ngoài núi nhờ nhạc phụ đổi chút vải, muối về cho Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi làm xiêm y. Hắn còn muốn kiếm chút cây gỗ tốt, đợi sang năm dành dụm chút đỉnh, thỉnh Lâm gia hỗ trợ làm một bộ giường tốt cho hai khuê nữ.

Đỗ Quyên trừng lớn mắt —— cha mẹ đều bị xuyên việt!

Xuyên qua thì không có khả năng nhưng càng quý trọng cuộc sống trước mắt là thật.

Nàng càng muốn tích cực hơn, cho nên cười nói: “Nương, ta hiểu là dưới chân tường viện không thể trồng hoa hướng dương. Nương, sang năm chúng ta trồng bí đỏ đi. Thứ đó dễ trồng.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Giết đến cửa

Chương 86: Giết đến cửa

Phùng Thị cười nói: “Người lại vừa nghĩ ra cái gì. Bí đỏ có gì ngon đâu.”

Đỗ Quyên nói: “Thu bí đỏ già, có thể trữ cho mùa đông. Ăn kèm cùng bắp ngô có thể tiết kiệm được chút thóc lương. Không phải chúng ta có thể nuôi thêm gà, dưỡng một đầu heo sao. Quanh năm suốt tháng không lo không có thịt ăn.”

Kỳ thật nàng muốn nướng bánh bí đỏ, món đó nàng biết làm.

Trong núi muốn kiếm nhiều tiền thật không dễ dàng nhưng muốn qua ngày đầy đủ lại không khó. Chỉ cần tâm tư khéo, biết an bài, còn phải cần lao là được.

Nàng vừa cao hứng là quên kiêng kỵ. Phùng Thị nghe xong mở to hai mắt.

Hoàng Lão Thực lại không có cảm giác gì, lập tức nói: “Trồng, trồng đi! Đợi cha nhàn chút sẽ khai hai mẫu đất hoang trồng khoai núi. Có thể thu được chút nào hay chút đó, ăn không hết cho heo ăn.”

Nông gia nuôi heo nuôi gà, phiền toái lớn nhất là không có lương thực nuôi.

Hai khuê nữ cần mẫn như vậy, hẳn lại thích ăn thịt nên phải chịu khổ. Trồng thêm hoa màu cho các nàng nuôi gia súc mới có thịt ăn. Bằng không, một là hẳn không sản thú, hai là hẳn không bắt cá, khó trách trong nhà khổ. Nay cần phải thay đổi.

Phùng Thị cười nói: “Vậy thì trồng. Nuôi thêm gia súc, hai người đừng kêu mệt.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười, không sợ chút nào.

Hoàng Lão Thực nói: “Một cái gì? Buổi sáng ta dậy sớm chút, buổi tối trở về sớm chút, không cho các nàng làm việc nặng. Các nàng làm chút gia vụ sẽ không mệt mỏi. Bình thường rảnh thì ta lên núi đốn củi...”

Cả một buổi sáng, không biết hắn đã nói bao nhiêu câu “bình thường làm cái gì cái gì”, an bày hết cuộc sống tương lai, sắp sẵn đến cuối năm, thậm chí xếp hàng đến năm sau.

Nhậm Tam Hòa đi vào nhìn thấy tình cảnh đó.

Đỗ Quyên thấy hắn cầm một miếng thịt lớn trong tay, vội nghiêng đón hỏi: “Nhậm thúc, đây là thịt gì vậy?”

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Thịt nai.”

Nói xong, trên dưới đánh giá nàng, coi nàng có khoẻ không.

Đỗ Quyên cũng trên dưới đánh giá “mỹ nhân ngư” thúc. Cười đến vô cùng sáng lạn.

Hoàng Lão Thực vội vàng đứng dậy tiếp đón Nhậm Tam Hòa, vừa phẩy tay vừa nói: “Nhậm huynh đệ, thịt này người giữ lại, đừng cho chúng ta. Người muốn cho thì cho một miếng nhỏ, đủ cho 2 đứa nhỏ ăn, chúng ta thực cảm kích. Mỗi lần đều mang đến nhiều như vậy, chúng ta không dám nhận. Người cũng cần phải sống đúng không? Người còn chưa cưới vợ đâu.”

Đỗ Quyên cảm thấy Lão Thực cha thật đã thay đổi.

Nhậm Tam Hòa cũng kinh ngạc không thôi, cười nói: “Ta một mình ăn nào hết. Để ở nhà cũng bị hư. Mang tới một chút cho Đỗ Quyên và Tước Nhi ăn. Đại Đầu ca ta cũng đưa chút cho Thu Sinh bọn họ ăn.”

Phùng Thị bụng bát trà đến đưa cho Nhậm Tam Hòa.

Nàng cũng không khác người, thuận tay nhận thịt, nói: “Nhậm huynh đệ không nấu để ta nấu. Nấu một ít buổi trưa ăn, còn lại đem kho, rồi sấy trên giường lò thành thịt khô, cho Nhậm huynh đệ mang về. Hắn đi sớm về trễ, đói bụng cũng có thể ăn đỡ đói.”

Hoàng Lão Thực vội vàng gạt đầu, nói như vậy rất tốt.

Phùng Thị liền vào phòng bếp.

Nhậm Tam Hòa kinh ngạc hơn.

Một hồi công phu, Hoàng gia liền hương bay khắp viện.

Lâm gia cũng giống như vậy. Hôm nay Lâm Xuân không đi ra ngoài, chạy tới chạy lui 2 nhà, bồi Đỗ Quyên chơi.

Sau bữa cơm trưa, Nhậm Tam Hòa đi.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ngồi trong sân, vừa tách hạt bắp, vừa thấp giọng bàn tính thu chi gia dụng, tính toán của cải, xem có thể mang những gì ra ngoài núi đổi tiền bạc và mua thêm chút gia dụng cho trong nhà.

Lại nói đến nhà ông ngoại của Đỗ Quyên.

Gần hai năm rồi Phùng Trường Thuận không tới.

Hoàng Lão Thực nói năm trước hắn muốn đi thăm cha vợ một chuyến, đưa chút thổ sản vùng núi.

Nhưng cha vợ hắn không đợi hắn tới vẫn an, hai ngày sau tự mình tới.

Chiều hôm nay, Đỗ Quyên nhìn thấy rất nhiều hán tử, cưới trên vài con lừa đến trước cửa nhà mình. Tập trung nhìn, còn không phải là ông ngoại? Còn có tiểu di Phùng Minh Anh cũng tới.

Nàng thực thích ông ngoại này, bởi vậy lớn tiếng kêu lên: “Ông ngoại —— tiểu di —— “

Quay đầu vào phòng kêu: “Nương, tỷ tỷ, ông ngoại tới!”

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi vội vàng từ trong nhà chạy đến.

Phùng Thị không tin hỏi: “Từ đâu đến? Sao người sao nhận được ông ngoại vậy?”

Đỗ Quyên vừa nghe than thầm, lại lộ chân tướng.

Trông mặt chuyển động, nghi ngờ nói: “Nhiều người như vậy, không phải là ông ngoại?”

Phùng Thị chạy đến cửa viện, thấy bóng dáng cao lớn của lão cha đang đến gần, ánh mắt liền đỏ, nước mắt nói: “Đứa nhỏ này, nàng đoán đúng rồi. Cũng phải, trừ bỏ ông ngoại người, chúng ta không có thân thích ở xa. Ái dà! Tới sớm như vậy, đừng nói nửa đêm đã dậy?”

Đỗ Quyên cứ vui vẻ, cứ bỏ qua.

Nàng mặc kệ lộ chân tướng, mặt mày hớn hờ hướng Phùng Trường Thuận nói: “Ông ngoại, ta rất nhớ người. Tiểu di, ta cũng nhớ người.”

Sau đó, nhìn các hán tử phía sau, ai cũng ngăm đen, trừ bỏ đại cữu Phùng Hưng phát, còn lại đều không biết là ai.

Nhưng nàng không dám gọi “Đại cữu”, chỉ cười.

Hoàng Tước Nhi cũng đứng bên người nàng, hai người tay cầm tay, cười.

Phùng Trường Thuận nhìn bé gái phấn điêu ngọc trác, ngạc nhiên không thôi, khom lưng ôm lấy nàng, cười hỏi: “Người lạnh lợi như vậy, đoán ra là ông ngoại? Còn nhận được tiểu di sao?”

Phùng Minh Anh cũng tiến lên kéo Hoàng Tước Nhi, cười nói: “Nàng nào nhận được. Còn không phải là Tước Nhi nói với nàng. Tước Nhi, nhớ tiểu di không?”

Hoàng Tước Nhi như cũ có chút sợ người lạ, vẫn còn mơ hồ, nàng không có nói với muội muội mà.

Phùng Thị đưa mọi người vào nhà, vừa kinh ngạc hỏi: “Cha, đại ca, Hưng Vượng, sao các người đều tới?” Ánh mắt nhìn về phía mấy hán tử ở phía sau, sao ngay cả anh em họ bà con đều tới?

Phùng Trường Thuận vốn đang đùa với Đỗ Quyên, nghe xong lời này đột nhiên biến sắc mặt, trầm giọng nói: “Sao lại tới? Không phải người kêu cha tới giúp người nhặt xác sao!”

Phùng Thị nhất thời sững sờ.

Chẳng lẽ cha đến vì chuyện ba ngày trước?

Sao hán biết được?

Phùng Trường Thuận cúi người ngồi xuống ghế Hoàng Tước Nhi bưng, đặt Đỗ Quyên trên đùi, lên tiếng mắng: “Sao ta nuôi ra người không có tiền đồ như vậy chứ! Người ta thiếu chút nữa làm khuê nữ mình chết đuối, chỉ biết mắng người. Mắng người làm cái rắm gì, còn mang thêm danh bất hiểu. Hưng Phát, Hưng Vượng, Hưng Gia, Hưng Nghiệp, Sao gia, chúng ta đi gặp thông gia!”

Trong đám người vang lên bốn năm tiếng đáp ứng. Có người tháo đồ trên lưng lừa xuống, dắt con lừa vào lều của nhà Đỗ Quyên., Phùng Minh Anh đi theo lấy nước cho lừa.

Ở sân, Phùng Trường Thuận cũng không vào phòng uống trà, làm cho mọi người đều đứng.

Đỗ Quyên nhìn. Ông ngoại muốn tìm gia gia nãi nãi thanh toán sổ mả với nhau.

Cái này không thể được!

Trời a! Tại sao không ai nói cho nàng biết, nàng có bốn người cậu?

Nàng vẫn cho là, nàng chỉ có một đại cậu thôi!

Thật tốt, Hưng Phát, Hưng Vượng, Hưng Gia, Hưng Nghiệp, người nhỏ nhất mới mười bốn mười lăm tuổi. So với Phùng Minh Anh lớn một chút, khuôn mặt rất non nớt.

Trước mắt phải ngăn cản hai nhà đánh nhau, đừng gây lớn.

Nàng liền giөн già kêu “Ông ngoại, ông ngoại!”

Phùng Trường Thuận đang ôm nàng nhưng không để ý tới nàng, chỉ nói “Cùng ông ngoại đi tìm tiểu khốn kiếp kia. Coi ông ngoại giúp người xả giận.”

Đỗ Quyên im lặng.

Nàng mới bảy lớn, phải khuyên can như thế nào đây?

Phùng Trường Thuận ra lệnh đại nhi tử và Phùng Thị đi thỉnh lý chính đến, mấy bà con xa của Hoàng gia cũng được mời đến, toàn bộ tụ tập ở nhà gia gia của Đỗ Quyên.

Sau nửa canh giờ, người Hoàng gia, Lâm lý chính, còn có rất nhiều lão nhân trong thôn, đều được thỉnh đến nhà gia gia của Đỗ Quyên. Ngoài ra còn có người đến xem náo trong ngoài ba tầng, vây kín cửa nhà Hoàng gia.

Trong nhà chính Hoàng gia, trừ bỏ Hoàng Lão Thực ở trên núi còn chưa trở lại, có Hoàng đại nương và Phụng Cô, Hoàng lão Nhi, Phùng thị, thậm chí Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi, Lâm Xuân, Cửu Nhi đều có mặt.

Phùng Trường Thuận đợi người đến đông đủ mới nghiêm chỉnh chất vấn Hoàng lão cha: “Hoàng Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông, thiếu chút nữa hại nàng chết đuối, việc này có hay không?”

Hoàng lão Nhi vội vàng nói: “Thông gia đại bá, Đỗ Quyên không có việc gì...”

Phùng Trường Thuận tròn mắt nói: “Con trai của người muốn Đỗ Quyên chết đuối, việc này đúng hay không?”

Hoàng lão cha thấy thông gia mang nhiều người đến, bày trận lớn như vậy, một bụng tức giận. Mặt hán run lên vài cái, nói: “Cháu gái của ta, ta không đau lòng bằng người sao? Không phải Đỗ Quyên không có việc gì sao? Thông gia muốn gây sự?”

Phùng Trường Thuận “Ba” đập bàn, lớn tiếng quát hỏi: “Ta hỏi thông gia một tiếng, Tiểu Bảo đẩy người đúng hay không?”

Hoàng đại nương the the nói: “Hai đứa cháu gái đều không có chuyện gì, các người lại tới tìm việc...”

Phùng Trường Thuận gần như là găm rú nói: “Hoàng Tiểu Bảo muốn muội muội chết đuối, đúng hay không?”

Trong phòng tĩnh mịch một mảnh.

Phùng Trường Thuận cứng cổ, nhìn Hoàng lão cha cười lạnh nói: “Người không dám nói!”

Tay chân Hoàng lão cha run run nói: “Người... Người...”

Phùng Trường Thuận cướp lời: “Ta làm sao?”

Hoàng lão cha nói: “Con nít không biết chuyện, còn có lòng hại người sao?”

Phùng Trường Thuận lại vỗ bàn, quát lên: “Cố ý hay không cố ý, chúng ta trước không nói. Ta chỉ hỏi người một câu: Tiểu Bảo làm như vậy đúng hay không?”

Lâm lý chính híp mắt nhìn thông gia hai bên, không khỏi bội phục Phùng Trường Thuận —— mọi việc không đề cập tới, chỉ hỏi Tiểu Bảo làm đúng hay không.

Nếu Hoàng lão cha đáp “Không đúng”, kế tiếp sẽ có trò hay để nhìn.

Hoàng lão cha cố chống chế, buông mi nói: “Cho dù không đúng, hấn cũng không cố ý làm muội muội chết đuối. Bất quá là con nít tinh nghịch, không hiểu được trời cao đất rộng...”

“Tốt!” Phùng Trường Thuận không đợi hấn nói xong, liền xen lời hấn, “Vậy là người nói, Tiểu Bảo làm không đúng?”

Hoàng lão cha bị ép tới góc tường, không thể lui được nữa, không thể làm gì khác hơn đành gật đầu nói: “Là không đúng. Chúng ta cũng...”

“Nếu là không đúng thì phải quân giáo!” Phùng Trường Thuận lập tức bắt lấy lời hấn nói, “Mời thông gia trước mặt mọi người hảo hảo chỉ bảo Tiểu Bảo, nói với hấn, không nên làm như vậy!”

Hoàng lão cha tức giận nhìn hấn chằm chằm không nói gì.

Hoàng đại nương hét lên một tiếng muốn xông lên trước, bị Phụng Cô kéo lại.

Phụng Cô cười lạnh nói: “Thông gia đại bá, chúng ta đã quý xuống bồi tội với tẩu tử, cũng đã đánh Tiểu Bảo...”

Phùng Trường Thuận căn bản không để ý tới nàng, đối với Hoàng lão cha lớn tiếng nói: “Nếu cảm thấy việc này không đúng, nên chỉ bảo cháu trai. Đánh hay không đánh Tiểu Bảo, mọi người không ai nhìn thấy. Mọi người chỉ nhìn thấy bà thông gia đánh chửi cháu gái, đuổi cháu gái chạy xuống sông. Chẳng lẽ cháu trai của người là ông trời, làm sai còn muốn đánh chửi người khác? Hay là nói ở thôn này, hấn muốn làm chết đuối ai thì người đó chết?”

Trong ngoài phòng vang lên tiếng nghị luận ong ong.

Trước mắt Hoàng lão cha bỗng tối đen, cổ trấn định, bỗng nhiên đứng lên nói: “Phùng Trường Thuận, người không nên khi dễ người quá đáng!”

Phùng Trường Thuận cũng lớn tiếng nói: “Con mẹ người chó má! Lão từ khi dễ người chỗ nào? Cháu nội người làm hại người, lão bà người không mắng cháu trai, ngược lại đuổi đánh 2 cháu gái. Hai đứa bé đáng thương sợ tới mức rớt xuống sông. Nếu không nhờ lý chính dẫn người đi tìm thì đã sớm chết. Người còn mắng lão từ khi dễ người?”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bức

Chương 87: Bức

Phụng Cô tiến lên phía trước nói: “Thông gia đại bá, Tiểu Bảo chỉ tinh nghịch chút nhưng Trác Nhi và Đỗ Quyên cũng không phải đèn cạn dầu. Hai nàng cùng Lâm Xuân, Cừu Nhi bọn họ đề Tiểu Bảo tại bờ sông đánh nên và bà mới mắng Trác Nhi vài câu. Cũng không đánh...”

Phùng Trường Thuận lạnh lùng nói: “Vậy người nói: Đỗ Quyên chết đuối thì chết đuối, không thể mắng cũng không thể đánh trả, có phải không? Con trai của người là Hoàng Đế lão tử?”

Phượng Cô nghe xong cứng họng.

Không chờ nàng trả lời, Phùng Trường Thuận lại quay nhìn những người vây quanh cao giọng hỏi: “Ta chỉ hỏi thông gia một câu: Tiểu Bảo hại muội muội là đúng hay sai? Không đúng, có phải nên quân giáo? Hay là cháu trai Hoàng gia là Thiên Vương lão tử, muốn đây là đây. Ngày khác lại đẩy con nhà ai trong thôn xuống nước cũng không cho người nói. Ai nói là đánh người đó, ai mắng sẽ mắng lại người đó, có phải không?”

Người trong thôn đương nhiên đồng ý với lời của hắn, đều nói hắn nên giáo huấn Tiểu Bảo.

Có người lên tiếng vì là Đỗ Quyên, nếu Tiểu Bảo đẩy con nhà người khác xuống nước, hai nhà nhất định sẽ đánh trả. Thế nhưng Hoàng đại nương chỉ mắng cháu gái, không mắng cháu trai, thật là rất thiên vị.

Có người tiếp lời: “Ngày đó Đỗ Quyên sợ tới mức muốn chết, vừa khóc vừa chạy nói “Nãi nãi, ta không dám nữa, chết đuối cũng không dám” làm người nghe cũng không đành.”

Mọi người sôi nổi nghị luận, đều nói quá kỳ cục.

Lâm lý chính mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi yên không chút sứt mẻ.

Những lão nhân khác cùng Hoàng gia tộc thân, không ai lên tiếng khuyên can.

Hoàng lão cha không thể nhịn được nữa, đối với Hoàng lão Nhị quát: “Đem Tiểu Bảo tới.”

Hoàng đại nương the thé nói: “Ngươi dám!”

Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: “Không dám! Tôn tử của ngươi chính là Thiên Vương lão tử, tương lai giết người nha môn cũng không dám bắt. Nếu hôm đó Đỗ Quyên và Tước Nhi chết cũng là chết vô ích, không chút quan hệ gì với cháu trai của ngươi.”

Hoàng lão cha tức giận nói: “Tiểu Bảo! Lôi tiểu khốn khiếp đến đây!”

Hoàng lão Nhị không nhúc nhích, hắn tự mình đi vào phòng kéo Tiểu Bảo ra.

Tiểu Bảo còn chưa bị đánh đã sợ đến mức khóc thét không thôi.

Hoàng lão cha mặc kệ, thuận tay từ phía sau góc cửa rút ra một cây gậy trúc đuôi gà, lôi Tiểu Bảo đến giữa phòng quỳ dưới đất, nhắm ngay phía sau lưng và hông của đứa nhỏ quát mạnh.

Vừa đánh vừa cắn răng mắng: “Ta cho ngươi tỉnh ngộ! Ta cho tay ngươi tiện!”

Quất rất lợi hại không chùn tay.

Một là cho ngươi xem Hai là trong lòng cực hận, hôm nay quá mất mặt.

Tiểu Bảo bị đánh hết thâm không ngừng: “Gia gia, ta không dám nữa! Nãi nãi! Nương! Cha! Gia gia, ta không dám nữa!”

Hoàng đại nương và Phượng Cô rơi nước mắt, khóc ngất xuống đất.

Hoàng đại nương nhào qua muốn chặn lại, bị Hoàng lão cha một cước đá văng, tiếp tục quất.

Mỗi một roi như quất vào lòng Hoàng lão Nhị, hắn cầu xin nhìn về phía Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận bình tĩnh không nói, ôm chặt Đỗ Quyên, đem mặt nàng chôn trước ngực mình, còn che hai lỗ tai nàng, không cho nàng xem, cũng không cho nàng nghe.

Đánh vài cái, Đỗ Quyên muốn lên tiếng ngăn cản nhưng giấy dũa không nổi.

Phùng Thị cũng sùi mắt không lên tiếng. Hoàng đại nương nhìn nàng tràn ngập cừ hận. Hận không thể đem nàng nấu ăn.

Ước chừng quất mấy chục roi, vẫn do Lâm lý chính ra mặt ngăn cản nói: “Tốt lắm. Ông ngoại hắn, Tiểu Bảo còn nhỏ, đánh bữa tiệc này cũng đủ rồi.”

Phùng Trường Thuận như không có chuyện gì xảy ra nói: “Đủ hay không đủ, ta không thể nói. Cháu trai Hoàng gia, nên dạy thế nào là chuyện của hắn. Tương lai giết người cũng tốt, trở nên nổi bật cũng tốt, dù sao cũng không quan hệ với ta.”

Lâm lý chính á khẩu không trả lời được.

Hoàng lão cha tức giận đến muốn học máu: còn không phải do hắn bức, hắn mới ra hết sức đánh cháu nội sao? Bây giờ còn nói lời này.

Hắn còn muốn đánh tiếp, Hoàng đại nương nhào tới liều mạng can mới ngưng được.

Mẹ chồng nàng dâu hai người ôm Tiểu Bảo khóc trở về phòng.

Nơi này, Hoàng lão cha ném gậy trúc lên bàn, nhìn Phùng Trường Thuận nói: “Ta đánh cũng đã đánh, thông gia thống khoái rồi chứ? Nếu là thống khoái, ta cũng hỏi thông gia một câu.”

Hắn đưa tay chỉ Phùng Thị nói: “Khuê nữ nguoi trước mặt người trong thôn mắng cha mẹ chồng đoạn tử tuyệt tôn, cái này đúng hay không?”

Hắn cười lạnh, dữ tợn nhìn chằm chằm Phùng Trường Thuận.

Nếu xé rách mặt, hắn cũng không có gì cố kỵ. Đánh xong cháu trai rồi đánh con dâu, hắn sẽ không ngại mệt.

Người trong nhà ngoài sân đều lớn tiếng nghị luận, đều đoán hai ông thông gia hôm nay xem như đấu nhau, cũng không biết cuối cùng ai sẽ chiếm thượng phong, hay là không chết không ngừng.

Phùng Trường Thuận đặt Đổ Quyên xuống đất, lớn tiếng nói: “Đúng!”

Cái này, chẳng những Lâm lý chính, ngay cả Phùng Thị nghe xong đều ngạc nhiên.

Với tính tình của cha, hắn là ngoài sáng sẽ nắng nàng một trận, rồi sẽ ngăm trách cứ cha mẹ chồng, sao hôm nay lại ngang nhiên thiên vị nàng?

Nụ cười của Hoàng lão cha cứng lại, tức giận đến ngũ tạng đều bị chấn thương.

Hắn cắn răng nói: “Khuê nữ Phùng gia nguoi là Thiên Vương lão tử? Muốn mắng cha mẹ chồng thì mắng cha mẹ chồng? Bất hiếu cũng là nên?” Hắn hoàn trả nguyên văn lời của Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận đứng lên, tới gần hắn một bước, hung tợn vẫy tay nói: “Khuê nữ ta tìm không thấy con gái, ngay cả mệnh cũng không cần, thì còn sợ gì? Nếu thật hôm đó không tìm thấy cháu ngoại ta, hôm nay ta đến sẽ đem một nhà của nguoi từ trên xuống dưới, già cả lớn bé, nam nam nữ nữ giết sạch sẽ, còn không phải là đoạn tử tuyệt tôn!”

Hoàng lão cha bị sát khí của hắn làm hoảng sợ, cả kinh lùi lại một bước.

Lập tức, hắn cũng tức giận đến bắt đầu điên cuồng, hô lớn: “Tốt! Nguoi tới giết! Lão nhị, đi Cây Lê Câu thôn, kêu nhà lão trượng, nhà cậu nguoi tới đây, chúng ta để thông gia giết! Lão tử sợ nguoi sao? Hôm nay nhất định phải kêu lão đại bỏ mụ bà chanh chua, tang môn tính này.”

Trên đời này, có loại người mềm nắn rắn buông.

Hoàng lão cha cùng Hoàng đại nương đều kẻ muốn thuận mao sờ nguoi.

Bọn họ chán ghét Phùng thị, ngoại trừ chuyện thiên vị cháu nội, còn bởi vì tính tình Phùng Thị quá kiên cường, động một chút là cùng bà bà tranh luận. Trong mắt bọn họ, mặc kệ cha mẹ chồng đúng hay không đúng, làm con dâu phải chịu.

Trước đây, có Phùng Trường Thuận duy trì mặt mũi, tốt xấu cũng cho qua. Nhưng trước mắt, Phùng Trường Thuận đứng ra gây chuyện, Hoàng lão cha hạ quyết tâm muốn đại nhi từ bỏ Phùng Thị.

Người muốn mặt, cây muốn da, khẩu khí này hắn nhất định phải tranh!

Hoàng lão Nhị còn chưa lên tiếng trả lời, bốn đứa con trai và cháu ngoại Phùng Trường Thuận đồng loạt đi lên phía trước, gậy trong tay gõ mạnh trên đất một cái, làm mọi người giật mình.

Đổ Quyên tròn tròn mắt, nên làm sao đây?

Đúng lúc này, Lâm lý chính đập bàn, quát to: “Im miệng cho ta!”

Hắn cũng đứng lên, nhìn Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: “Ông ngoại hắn, vốn chuyện hai thông gia các nguoi ta không muốn xen mồm, nhưng nguoi cũng quá bừa bãi đi. Nguoi dám động thủ ở thôn Thanh Tuyền ta thử xem!”

Lâm Đại Mãnh lập tức hương ra ngoài cao giọng quát: “Ai dám động thủ?”

Nhìn thấy Phùng Trường Thuận mang theo nhiều người đến, Lâm lý chính sợ gặp chuyện không may, vì thế ra lệnh cho nhi tử kêu rất nhiều người đến, đang chờ ở bên ngoài.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đắc ý không thôi: hừ, chỉ có hơn mười người mà dám đến thôn Thanh Tuyền giương oai? Cũng không cần kêu thân thích tới, chỉ cần người trong thôn là đủ rồi.

Phùng Trường Thuận khoác tay cho con cháu lùi lại, trầm mặt nhìn Lâm lý chính.

Hắn không tin hắn sẽ giúp Hoàng gia. Nếu là như vậy, hôm nay hắn sẽ dẫn khuê nữ về nhà, cùng Hoàng gia cắt đứt quan hệ, rồi sẽ đi nha môn cáo trạng Hoàng gia.

Lâm lý chính nghiêm mặt nói: “Ngươi đau lòng khuê nữ, chuyện này ta không phản đối. Nhưng tính tình khuê nữ ngươi, ngươi cũng rõ ràng. Hoàng gia cũng không tính bạc đãi nàng. Ngươi cũng lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ chưa thấy qua cha mẹ chồng ác độc ra sao? Đánh chửi con dâu cháu trai cháu gái là chuyện thường. Hoàng gia có từng đánh khuê nữ ngươi? Ngược lại là khuê nữ ngươi cả ngày đem con rể ngươi hô tới quát lui.”

Hoàng lão cha nói: “Lý chính nói lời công đạo. Hôm nay ta liều chết cũng muốn bỏ mụ bà chanh chua này!”

Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: “Vừa lúc. Ta hôm nay đến chính là đưa khuê nữ về nhà. Không cần ngươi hưu, lão tử sẽ bỏ đứa con trai bắt lực của ngươi trước. Năm đó mất lão tử bị mù mới đem khuê nữ gả cho hân.”

Một chút cũng không chịu thua.

Hoàng lão cha nghe xong lời này, mắt đều đỏ.

Lâm lý chính cũng chuyển hướng phần nộ quát hân: “Hưu! Bỏ nàng để con trai của ngươi cô đơn lúc tuổi già? Ngươi cho rằng Lão Thực con trai ngươi là hoàng tử hoàng tôn sao, bỏ con dâu lập tức có thể cưới được một hoàng hoa đại khuê nữ khác? Ta nói chuyện cũng không sợ ngươi sinh khí. Nếu hôm nay ngươi hôm nay bỏ con dâu cả, lão Đại nhà ngươi đừng tưởng sẽ đón được dâu —— ai dám gả vào? Còn có, tính tình hân ừ li như vậy, bà già 50 tuổi cũng không muốn gả cho hân.”

Lời này thật ứng với lời của Phùng Trường Thuận vừa rồi. Hoàng lão cha tức giận đến méo miệng nhe răng, không nói được gì.

Mọi người cúi đầu cười thầm: bà già 50 tuổi, ai còn gả nữa chứ?

Lâm lý chính nói tiếp: “Tính tình Phùng Thị cứng rắn một chút nhưng cũng không tệ lắm, cũng hiểu kính các ngươi. Ngươi chưa thấy qua vợ bất hiếu trong thôn chúng ta sao? Con dâu ngươi trừ miệng cứng một chút, có điểm nào xin lỗi các ngươi? Các ngươi cũng quá thiên vị đi, nhà đại nhi từ nghèo như vậy, còn chọn tam nhất tứ. Lúc này càng không đúng: Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông, lão bà ngươi không đánh cháu trai, lại đuổi đánh cháu gái. Đây không phải là bất công một chút, mà là tìm điều nhét vào nách! Ngươi nghĩ là người trong thôn đều bị mù, đều nhìn không thấy? Ngươi muốn bỏ nàng, nước miếng người trong thôn đều có thể làm ngươi chết đuối!”

Phùng Trường Thuận nhìn Hoàng lão cha xấu hổ đến tím mặt, không khỏi cười lạnh.

Nhưng Lâm lý chính lại quay đầu đối với hân nói: “Thông gia ông ngoại nháo như vậy có chỗ tốt gì? Ta thấy ngươi cũng là người có khả năng, khuê nữ hưu về nhà, nói vậy ngươi cũng có thể giúp nàng lại tìm một nhà khác. Nhưng ngươi không nghĩ đến 2 đứa cháu ngoại, sau này sẽ sống như thế nào? Mẹ kế sẽ tốt với các nàng sao?”

Phùng Trường Thuận cũng không thật muốn động thủ đánh giết. Đầu óc hân không bị hỏng a.

Hôm nay mang rất nhiều người đến, tuy cũng tính toán mức xấu nhất, nhưng đa phần cũng vì thanh thế mà thôi, làm cho Hoàng gia xem, cho khuê nữ có chỗ dựa. Xảy ra chuyện như vậy, nếu nhà mẹ đẻ không cường thế, tương lai khuê nữ ở nhà chồng ngày càng không dễ qua.

Nghe xong lời Lâm lý chính nói, tâm tư lay chuyển, nhân thể xuống đài, nói: “Lý chính nói đều đúng! Ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái. Trước kia mỗi lần đến, ta đều thăm chỉ bảo khuê nữ, ta cũng không thiên vị. Nhưng là lúc này bất đồng, 2 đứa cháu tuyệt chút mất hết. Thông gia lại không như người ta, bọn họ dung túng Tiểu Bảo như vậy, trưởng thành sẽ ra sao? Còn không đi giết người!”

Hoàng lão cha cả giận nói: “Sao ngươi biết được ta không như người ta? Ta không lo sao?”

Lâm lý chính ngăn hân lại nói: “Tiểu Bảo không đúng, nên quản giáo. Hoàng Lão Thạch (tên Hoàng Lão cha) vừa rồi đã quản giáo, chúng ta đều nhìn thấy. Bây giờ đến phiên Phùng thị, ngày đó mắng Hoàng gia đoạn tử tuyệt tôn là không đúng. Ta nói lời công đạo, các ngươi phải nghe. Phùng Thị quý xuống nhận sai với cha mẹ chồng, kính trà. Nếu không nghe, ta cũng lười quản chuyện các ngươi, tùy hai nhà các ngươi nháo đi. Muốn đánh thì không được, chờ ta đưa quan phủ tới rồi các ngươi muốn chặt muốn chém gì thì tùy.”

Nói xong nhìn Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận lại nhìn về phía Hoàng lão cha, nói: “Hân muốn ghét bỏ khuê nữ ta, muốn bỏ nàng, ta sẽ lĩnh trở về. Nếu hân thừa nhận mình bất công, tốt lắm, ta sẽ cho khuê nữ quý xuống nhận sai.”

Miệng Lâm lý chính nghiêng nghiêng, thầm nghĩ hân thật lợi hại, một bước cũng không nhường.

Hoàng lão cha cũng cười lạnh nói: “Con dâu là người kiên cường, nàng chịu nhận sai sao? Ái dà, thật là mặt trời mọc từ hướng tây, ta còn sợ không chịu nổi đâu!”

Hai người đánh thái cực.

Lâm lý chính sinh nộ khí, thầm nghĩ khôn khiếp mới muốn quản chuyện các ngươi.

Thứ gì!

Đang muốn nổi giận, chợt nghe tiếng nói mềm mại truyền đến: “Ta, tỷ tỷ và nương cùng nhau quý xuống dập đầu nhận sai với gia gia này nãi. Gia gia,

ngươi đừng nóng giận, ta sẽ không đánh Tiểu Bảo ca ca, roi xuống nước chết đuối cũng không lên tiếng. Gia gia, ngươi ngồi xuống. Ông ngoại, ngươi cũng ngồi xuống.”

Thời khắc mấu chốt, rốt cuộc Đỗ Quyên lên tiếng.

Không lên tiếng có thể xong sao?

Hai lão hán không chịu thua kém, cuối cùng xui xẻo là cả nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Công năng bơi trơn của tiểu Đỗ quyền

Chương 88: Công năng bơi trơn của tiểu Đỗ quyền

Đỗ Quyên cười híp mắt đẩy hai lão đầu ngồi xuống, kéo Hoàng Tước Nhi đến đập đầu với Hoàng lão cha.

Lạy xong lại quay đầu ngoác Phùng Thị nói: “Nương, nhanh đến đập đầu. Lạy xong về nhà nấu cơm. Ông ngoại đi thật xa đến, còn chưa ăn cơm nữa.”

Lúc này Phùng Thị không cưỡng lại, xuống bậc thang khuê nữ bắc cho mình.

Nháo đến bị hư, đương nhiên không phải nàng muốn thế.

Hai ngày nay nàng và Hoàng Lão Thực thực ân ái, mới không muốn tách ra đâu. Còn có, nàng thật luyến tiếc 2 đứa trẻ.

Lâm lý chính trùng lớn mắt nhìn tiểu Đỗ quyền, lại nhìn mấy vị lão nhân khác, nhìn không được cười to nói: “Nhìn xem, 2 người các ngươi cộng lại hơn một trăm tuổi còn không bằng đứa bé mấy tuổi. Hoàng Lão Thạch, cháu gái ngươi được a! Nghe ta một câu: đừng quá thiên vị. Cháu gái không phải đều vô dụng. Ngươi cứ xem vợ ta, nếu không phải Đại Mãnh nhà ta giúp nhà mẹ đẻ nàng, hai huynh đệ của nàng sợ sống không được lâu, đừng nói là thành gia lập nghiệp. Sau này Tiểu Bảo nhà ngươi, nói không chừng sẽ có lúc xin nhờ muội muội.”

Mọi người đều cười sôi nổi phụ họa.

Hoàng lão cha nhìn kỹ Đỗ Quyên, nhìn không được cũng mềm lòng, hỏa khí tiêu tan chút.

Lâm lý chính lại sai người kêu Hoàng đại nương, mẹ con Phùng Thị đập đầu nhận sai.

Hoàng đại nương ghi hận Phùng Thị không vì Tiểu Bảo cầu tình, còn làm bộ làm tịch không nguyên ý đi ra, ồn ào nói muốn lão già bỏ con dâu cả. Vẫn là vợ Lâm Đại Mãnh tới, đem lợi hại quan hệ ngăn lại, hỏi nàng có phải nhất định muốn nháo cho nhà đại nhi từ nhà tan người mất mới từ bỏ hay không. Nàng mới nhân thể xuống đài.

Sau khi ra ngoài, Đỗ Quyên trái một tiếng “Nãi nãi”, phải một tiếng “Nãi nãi”, còn có Phùng Thị không nghiêm mặt, rất thành tâm đập đầu, trên mặt nàng mới tươi hơn một chút.

Đúng lúc này, Hoàng Lão Thực rốt cuộc trở lại.

Hắn cũng một một gùi lớn thổ sản vùng núi, vừa vào thôn đã nghe thấy người ta nói nhạc phụ (cha vợ) và cha hắn nháo. Hắn sợ tới mức kích động không thôi, vội vàng vàng vàng đuổi tới.

Vào cửa vừa lúc nhìn thấy Phùng Thị, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đập đầu với cha mẹ.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cha nương lại phát tác với vợ và khuê nữ, nhào qua lôi ba mẹ con vào trong ngực, đối với cha mẹ cầu khẩn nói: “Cha! Nương! Tước Nhi và Đỗ Quyên mới nhất được cái mạng về, tạm tha các nàng đi. Vợ... Vợ bị lão Nhi đập vào đầu, cũng không tốt...”

Lời này giống như cha mẹ mình đang khi dễ kia ba mẹ con vậy.

Trước mặt thông gia, Hoàng lão cha cảm thấy triệt để mất mặt mũi, hỏa khí vừa tiêu xuống lại “bùng” lên, vỗ bàn mắng: “Đồ không có tiền đồ! Đòi này ngươi để người đàn bà này cười trên đầu...”

Không biết là Phùng Trường Thuận vừa nhìn thấy Hoàng Lão Thực lửa giận cũng bốc cao vạn trượng. Lúc trước nghĩ tình tình khuê nữ cứng rắn chút, cố ý chọn một người thành thật làm con rể, ai ngờ lấy Lão Thực thật thua thiệt lớn.

Trong lòng hắn hối hận không tả xiết.

Hắn không đợi Hoàng lão cha mắng xong, cũng cao giọng mắng: “Con rể, ngươi thật là Lão Thực. Ta cũng không trông cậy vào ngươi bảo hộ vợ, nhưng ngươi phải bảo hộ khuê nữ chứ. Ngay cả súc sinh đều hiểu được hộ tể kia. Ngươi là hán tử sao? Khuê nữ bị con người ta đẩy xuống nước, ngươi ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái. Con người ta là con vàng con bạc, con của ngươi không phải là người nuôi sao, so với người còn thấp hơn một khúc, xứng đáng bị chết đuối, đúng hay không?”

Đáng thương Hoàng Lão Thực bị cha và nhạc phụ mắng đến ngơ ngác, trong ngoài không được lòng người.

Cả nhà Hoàng lão cha càng tức giận: đây là châm ngòi Hoàng gia huynh đệ đối đầu đây!

Lâm lý chính thấy vốn không sao, Hoàng Lão Thực vừa trở về, 2 thông gia lại cãi nhau, cũng sinh khí, quát lớn một trận, rồi mới đem ngăn chặn lại cuộc khẩu chiến thứ hai.

Hắn lại mắng Hoàng Lão Thực một trận, nói hắn cũng không bằng Đỗ Quyên.

Không dễ dàng làm phân tranh trở lại bình thường, Lâm lý chính muốn đi. Một khắc hắn cũng không muốn ở lại nơi này.

Sao Đỗ Quyên có thể để cho hắn đi.

Nếu là lý chính, thì “Chuyện tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên.” Nếu lúc này bỏ đi, quay đầu ông ngoại và gia gia có lời không hợp tai, nói không chừng lại sẽ cãi nhau. Gây chiến, gia gia nãi nãi thật muốn bỏ nương, nhà nàng liền xong.

Vì thế, nàng nhào qua ôm lấy chân Lâm lý chính, cười mềm giọng kêu lên: “Lý chính gia gia, tới nhà ta ăn cơm đi. Nương ta làm rượu ngọt chín rồi. Thái gia gia cũng đi. Gia gia, nãi nãi, tiểu thúc cũng đều đi.”

Lâm lý chính nhìn tiểu nữ oa cười, môi mắt cong cong, bộ dáng cố sức lấy lòng, vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

Hắn nhớ tới lời cha mẹ nói qua, liền cười ngồi xuống lại, nói: “Tốt! Chúng ta đều đến nhà tiểu Đỗ quyên ăn cơm. Đem thịt của nhà ngươi ăn sạch, ngươi cũng đừng có đau lòng.”

Ai ngờ Cửu Nhi nghe nói đi nhà Đỗ Quyên ăn cơm, phi thường vui vẻ, vội lớn tiếng nói: “Đến nhà ta lấy thịt. Hôm qua cha mới đánh một đầu hổ. Nhà muối muối thật nghèo không có thịt đãi khách.”

Nói xong vội vàng chạy đi, Lâm Xuân cũng vội vàng đi theo.

Một lão nhân “phốc” phun ra một ngụm trà, râu dính nước nhắm chảy tí tách, ha ha cười nhìn về phía Lâm lý chính.

Lâm lý chính thầm mắng: “Tiểu tử đáng chết, ăn cây táo rào cây sung!”

Lập tức, Lâm Đại Mãnh cũng tiến vào hoà giải, tiếp đón Hoàng gia và Phùng gia và các lão nhân ở đây chứng kiến, đồng loạt đi đến nhà Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bận rộn kêu “Gia gia” “Nãi nãi” “Đại gia gia” “Thái gia gia”, tiếp đón bọn họ đi nhà mình. Lại thấp giọng nói với Hoàng Tước Nhi, dắt nương và kéo cha đi.

Lúc này, đứa bé như thuốc bôi trơn, ở giữa điều hòa hai bên.

Hoàng Tước Nhi liên tục gạt đầu, một tay kéo cha, một tay dắt nương.

Vừa rồi Đỗ Quyên nói cho nàng biết, nói nếu nương bị bỏ, từ đó sẽ không cần các nàng, trở về nhà ông ngoại. Các nàng sẽ thành trẻ không nương. Sau này nếu cha cưới mẹ kế, sẽ thành thiên lôi mắng các nàng, còn không cho ăn cơm no.

Nàng nghe xong hoảng sợ không thôi, bởi vậy kiên quyết giữ chặt cha mẹ.

Đỗ Quyên khó xử hơn, không biết là nên nắm ông ngoại hay là gia gia.

Cuối cùng nàng căn cứ nguyên tắc “ưu tiên phụ nữ”, tay nắm Hoàng đại nương, miệng hô “Gia gia, ông ngoại”, cười híp mắt đi.

Đều đi, ngay cả Hoàng lão Nhị cũng được đại ca gọi đi.

Chỉ có Phụng Cồ không đi, nói là Tiểu Bảo ngủ, nàng muốn chiếu khán.

Đỗ Quyên kiệt lực cứu vãn, lại không hạ cố nhận người tiểu thẩm này.

Trong mắt nàng, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đến chết cũng bất công, nhưng tiểu thẩm lại là người hiểu chuyện. Người hiểu chuyện còn nháo cho như vậy, Đỗ Quyên thực không thích. Đối với loại người khéo đưa đẩy này, từ trước đến giờ nàng luôn kính nhi viễn chi.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới nhà Đỗ Quyên.

Các nam nhân ngồi nói chuyện trong nhà chính. Phùng Thị xắn tay áo vào phòng bếp. Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mạnh cũng tới hỗ trợ.

Đỗ Quyên mắt thấy gà trong nhà lại “trắng liệt hi sinh” ba con, đau lòng muốn chết.

Phùng Minh Anh cũng muốn vào phòng bếp giúp đỡ, bị vợ Đại Mạnh đẩy đi ra, “Ngươi vài năm mới đến nhà tỷ tỷ ngươi một lần, sao có thể để ngươi làm việc. Đi ra ngoài nghỉ ngơi. Tối qua nửa đêm đã thức dậy, đi lúc này mới đến, chắc mệt muốn chết rồi đi?”

Phùng Minh Anh ngượng ngùng cười nói không sao nhưng cũng đi ra ngoài.

Nàng thấy Hoàng Tước Nhi đứng trên ghế quây chén tương, vội vàng đi tới.

Đỗ Quyên đang ở phía dưới ngược nhìn. Thấy nàng tới vội cầu khẩn nói: “Tiểu di, ôm ta lên xem dưa chuột chấm tương được chưa.”

Mấy ngày nay, hái được rất nhiều dưa chuột non tươi, trực tiếp ném vào vại muối. Nàng mãi nghĩ đến hình dạng dưa chuột sau khi muối, lại muốn ném thử.

Phùng Minh Anh liền ôm lấy nàng.

Một chén đất đầy tương, trên mặt đã phơi thành màu đen. Hoàng Tước Nhi không ngừng quay trên dưới hoà trộn với nhau, màu đen bị pha loãng, toàn bộ tương thành màu vàng sẫm.

Rồi lại lật ra một quả dưa chuột mềm cỡ bằng chiếc đũa, lật tới lật lui.

Đỗ Quyên nhìn, trông tượng tới hương vị ê ẩm, quai hàm ứa nước miếng.

Phùng Minh Anh ngửi ngửi, rành nghề nói: “Tương cũng không tệ lắm. Nếu bỏ chút tôm vào, hương vị càng thơm hơn.”

Đỗ Quyên vội hỏi: “Thật sao? Nấu chín tôm bỏ vào?”

Phùng Minh Anh lắc đầu nói: “Không phải. Tôm chín cũng được. Thả tôm vào vị tương đặc biệt thơm. Trộn tương với tỏi, gừng, ớt đĩnh, lại thêm chút thịt băm, bỏ vào trong vại đây kín một thời gian, đến thời điểm múc ra ăn, một phòng đều ngửi thấy mùi.”

Đỗ Quyên càng nề phục, lại hỏi “Thật sao? Chúng ta làm ngay lập tức có kịp không?”

Phùng Minh Anh nói: “Không có trứng tôm thì làm như thế nào. Nhà ngươi có tôm không?”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên cạnh có người nói tiếp: “Ta có tôm lớn.”

Mấy người không để ý chung quanh, đột nhiên có người lên tiếng, đều giật mình.

Xoay mặt nhìn, thì ra là Nhậm Tam Hòa. Không biết hắn đến bên cạnh từ lúc nào, đôi mắt lóe sáng có thần nhìn Phùng Minh Anh.

Mặt Phùng Minh Anh liền đỏ.

Đỗ Quyên phát hiện tiểu di then thùng, vội ngắt lời hỏi: “Nhậm thúc, sao ngươi có tôm?”

Nhậm Tam Hòa thấy vẻ mặt nàng nghi hoặc, mỉm cười nói: “Sao ta không thể có tôm? Ta còn có thịt nai nữa. Ta về lấy mang đến cho các ngươi làm tương.”

Nói xong xoay người bước nhanh ra ngoài.

Vừa đi vừa nghĩ. Hắn đâu chỉ có tôm, nhà hắn cái gì cũng có.

Hắn cả ngày đi lại trên núi, nhìn thấy thứ tốt cũng không quản mình có cần hay không, chỉ cần cảm thấy tiểu Đỗ Quyên sẽ thích hoặc đối với nàng có ích, hắn đều sẽ mang về nhà. Từ được liệu đến ăn, mặc, chơi, dùng, không thứ gì mà không bao lấy.

Nhưng là mấy thứ này, hắn không thể đều đưa đến Hoàng gia.

Hắn nghe Lâm Đại Đầu nói, bắt đầu từ buổi tối đầu tiên Đỗ Quyên vào Hoàng gia, Phùng Thị và cha mẹ chồng bên phân tranh không ngừng. Hắn cũng hiểu nguyên do, bởi vậy không dám quá chăm sóc nàng.

Ngày hôm qua hắn ở trong một sơn cốc, phát hiện một đầm nước trong vắt, bên trong có thật nhiều tôm to béo. Thân tomm xanh trong suốt, không chú ý gần như không nhìn thấy chúng nó.

Hắn cảm thấy vui vẻ, muốn bắt về ngay lập tức cho Đỗ Quyên ăn.

Nhưng hắn lên núi săn thú, không phải đi bắt cá nên không có đồ đựng tôm.

Suy nghĩ một hồi, hần tháo ống trúc đựng nước uống xuống, lại cắt cỏ bên một cái lưới nhỏ, lưới tôm đựng trong ống trúc mang về.

Tối qua không tiện đưa đến Hoàng gia, nên nuôi trong thùng gỗ, chuẩn bị hôm nay đưa.

Ai ngờ Phùng Trường Thuận mang theo một đoàn con cháu vào núi đến tìm thông gia tính sổ.

Trong lòng hần âm thầm cao hứng, lại sợ Đỗ Quyên bị vạ lây, liền theo lời mời của Lâm Đại Mãnh đi theo một bên phòng ngừa bọn họ đùa giỡn còn kịp hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Dưới sự khuyên can của Lâm lý chính, hai thông gia tạm thời giải hòa. Tối nhà Đỗ Quyên, bọn họ thay đổi phương thức, đem mẫu thuẫn khúc mắc từ trước đến nay, từng vụ từng kiện đều lôi ra bàn bạc bác bỏ, lý luận.

Ý tưởng là tốt, hi vọng sau khi nói mở rõ ràng, song phương có thể cởi bỏ hiềm khích lúc trước.

Nhưng tục ngữ nói “Thanh quan khó xử việc gia đình”, công nói công lý, bà nói bà lý, sao có thể giải thích rõ ràng được?

Lúc bắt đầu, song phương có thể tâm bình khí hòa trần thuật ý nghĩ của mình và lắng nghe ý kiến đối phương. Nói một lúc giọng liền lớn, lại cãi nhau.

Cũng may có Lâm lý chính cùng những lão nhân trong thôn ở đây, mới không nháo lớn.

Nhậm Tam Hòa nghe được sắc mặt âm trầm, không kiên nhẫn đi ra ngoài.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Phùng Minh Anh, một thiếu nữ trẻ tuổi hoạt bát đang ôm Đỗ Quyên, kiên nhẫn cùng Hoàng Tước Nhi tỷ muội nói gì đó.

Tâm hần vừa động, liền đi qua nghe.

Vừa lúc nghe nói là muốn dùng tôm, hần mỉm cười tiếp lời, cũng làm cho Đỗ Quyên vui vẻ ngoài ý muốn

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nháo lên lần nữa

Đỗ Quyên thấy Nhậm Tam Hòa thật sự có tôm, vội tận lực giật giấy tiêu di, lập tức kêu nàng làm tương, “Tiêu di làm trước một lần cho ta và tỷ tỷ xem, chứ đợi tới ngày mai người đi về sẽ không có ai dạy chúng ta. Hôm nay người dạy, về sau chúng ta tự mình có thể làm.”

Sau khi Đỗ Quyên lớn lên, đây là lần thứ nhất Phùng Minh Anh gặp nàng.

Nghe xong lời này, nàng nhin không được bật cười nói: “Xem cái miệng nhỏ này của ngươi, sao có thể nói như vậy? Tước Nhi còn có thể nói chứ ngươi nhỏ như vậy đã muốn học rồi? Được rồi, ta giúp các ngươi làm hai vò. Cái này là ta nghe nữ đầu bếp ở trấn trên nói đó. Bình thường người ta không có đủ nguyên liệu, không nghĩ tới ngay cả thịt nai hần cũng có, làm ra khẳng định ngon.”

Nói xong, lại hạ thấp giọng hỏi: “Lấy đồ của người ta thích hợp sao?”

Đỗ Quyên vội nói: “Nhậm thúc rất tốt với nhà chúng ta. Không cần gấp gáp. Chúng ta làm nhiều chút, đưa hần một vò.”

Hoàng Tước Nhi cũng gật đầu nói: “Nhậm thúc tốt lắm.”

Trong lòng nàng, Nhậm thúc còn thân hơn tiểu thúc.

Phùng Minh Anh thấy hai người đều nói như vậy, nhớ tới tính nết của đại tỷ, nếu không đúng như vậy, nhất định sẽ không cho các nàng lấy đồ của người khác nên gật đầu nói: “Vậy chúng ta ra vườn hái một ít ớt, cần trái chín đỏ. Lại rửa mấy cái vò. Ai nha! Nhà các ngươi không có vò thì dùng vại sành đựng đi, cũng giống nhau.”

Đỗ Quyên vui vẻ giúp rửa gừng.

Đối với việc nàng tràn đầy hứng thú.

Nông dân phơi tương, muối dưa lát dạ, cũng vì cần dùng tới. Mọi việc làm cũng đều vì sinh hoạt.

Nhưng Đỗ Quyên càng đề ý tới sự hưởng thụ và nội hàm sinh hoạt.

Không nhất định phải ăn tốt nhất, mặc tốt nhất, ở tốt nhất, cũng không phải vì sinh hoạt mà lao động mệt nhọc không để mắt đến lạc thú sinh hoạt cá

nhân, mà là rất vui vẻ, rất dụng tâm để ý tới cái ăn, cái mặc và nơi ở, hơn nữa rõ ràng tận hưởng lạc thú làm việc, hưởng thụ thành quả lao động.

Đây mới thật sự là sinh hoạt, chân chính sinh hoạt điền viên!

Rất nhanh, Nhậm Tam Hòa khiêng một cái thùng gỗ tơi, một tay còn xách một miếng thịt nai thật lớn. Lâm Xuân và Cừ Nhi chạy theo sau.

Phùng Minh Anh thăm dò nhìn vào thùng, kinh ngạc nói: “Tôm lớn như vậy. Còn sống?”

Rồi vui vẻ nói tiếp: “Hôm nay không làm. Trước nuôi tôm thêm hai ngày để đồ bẩn bụng bẩn thải ra sạch sẽ. Cũng không nấu, cứ như vậy bỏ vào trong tương, như vậy mới thật thơm!”

Đỗ Quyên gấp gấp hỏi: “Không làm? Ngày mai tiểu di đi về rồi thì phải làm thế nào?”

Nàng sợ tiểu di đi không ai làm mẫu, quay đầu làm ăn không ngon, uống phí thứ tốt.

Phùng Minh Anh vội nói: “Không có việc gì. Ta nói cho nương người biết làm như thế nào.”

Nhậm Tam Hòa đứng bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Tôm này ta đã nuôi hai ngày.”

Phùng Minh Anh nghe vậy nhìn về phía hấn.

Nhậm Tam Hòa lại giải thích: “Tôm này vốn lớn ở trong đầm sâu trong núi, nước rất sạch sẽ. Ta vớt về sợ chết, thay nước mấy lần, nuôi được hơn một ngày.”

Đỗ Quyên cao hứng nói: “Tiểu di, vậy mình có thể trực tiếp làm không?”

Hoàng Tước Nhi cũng hưng phấn gật đầu. Cừ Nhi cùng Lâm Xuân cũng ồn ào hồi nhanh làm.

Phùng Minh Anh bị Nhậm Tam Hòa nhìn, có chút không được tự nhiên, vội nói: “Vậy không cần nuôi thêm, mình có thể làm. Này đó... Không cần nhiều như vậy, dùng một nửa là đủ rồi.”

Nói xong, kêu Hoàng Tước Nhi lấy rổ nhỏ đến vớt tôm.

Đỗ Quyên hỏi rõ bước kế tiếp, vội thỉnh Nhậm Tam Hòa đem hũ sành đựng tương từ trên giá xuống dưới. Đặt dưới đất, để làm việc hơn.

Phùng Minh Anh vớt ước chừng một cân tôm, lại dùng nước ấm rửa kỹ một lần, rồi mới đổ vào trong hũ tương.

Những con tôm liền bung nhảy lên, thật nhanh nòng dùng gậy trúc quay đều.

Đám tôm bị quấy đều với tương như hãm sâu trong đầm lầy, rốt cuộc giãy dụa không nổi.

Cừ Nhi, Lâm Xuân, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đồng loạt ngồi xổm bên cạnh, nhìn chăm chăm động tác của nàng.

Thấy tôm bị vây hãm, Lâm Xuân và Cừ Nhi cười ha hả, cảm thấy thú vị vô cùng.

Đỗ Quyên không đành lòng xoay mặt đi, hí hửng nói: “Đám tôm này quả thực quá xui xẻo!”

Không phải nàng giả mù sa mưa, tuổi sống bị sặc chết như vậy, thật sự là quá xui xẻo.

Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu, có chút đồng tình.

Phùng Minh Anh cảm thấy mình giống như hung thủ, có chút ngượng ngùng. Muốn giải thích lại không biết nói như thế nào. Không phải lần đầu nàng giết cá nấu tôm, thật không thương xót bọn nó. Nếu giải thích, giống như có chút làm bộ làm tịch.

Vì thế ngượng ngùng cười nói: “Người luôn phải ăn uống a.”

Đội quấy đều, Phùng Minh Anh mới bắt đầu làm thịt chưng tương.

Thớt gỗ, dao trong bếp đều bị chiếm dụng, đành phải mượn một bộ từ nhà Lâm Xuân. Đem thịt nai cắt nhỏ, sau đó nấu trên lò than chín khoảng tám phần, rồi vớt ra để một bên.

Việc còn lại cũng rất dễ dàng, chỉ cần múc chút tương ra, trộn với tỏi gừng băm nhuyễn, thịt nai, dùng sức quấy. Đội quấy đều lại chia đôi ra, một nửa cho ớt băm vào là làm thành hai loại khẩu vị cay và không cay.

Đỗ Quyên không nháy mắt nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng nêu vấn đề:

“Thịt nai nấu bao lâu là được?”

“Uh, nấu chín quá thì nhai không được, cũng không thơm.”

“Cho nhiều tương như vậy có bị mặn không?”

“Món này dùng để ăn lâu. Nếu bỏ ít tương dễ bị hư.”

“Không bỏ dầu?”

“Không thể thả dầu, bỏ dầu dễ bị hư.”

Cửu Nhi nóng vội hỏi: “Tiểu di, hiện tại có thể ăn chưa?”

Phùng Minh Anh cười nói: “Cũng có thể ăn, chỉ là chưa ngâm lâu, chưa thấm lắm. Ngươi ném thử.” Nói xong, dùng chiếc đũa nhúng một chút, đưa đến miệng Cửu Nhi.

Quả nhiên Cửu Nhi ăn, vừa trúng bên cay, nhất thời suýt xoa: “Thật là cay!”

Lâm Xuân và Đỗ Quyên đều cười ha hả.

Đội toàn bộ quấy hoàn tất, Phùng Minh Anh thở ra một hơi, nói: “Vậy thì tốt rồi. Để ngâm một hồi, đợi buổi tối bỏ vào trong vại bịt lại.”

Rồi đặc biệt dặn dò Hoàng Tước Nhi nói: “Tước Nhi, chờ thêm nửa tháng, nhớ nói rõ cho nương ngươi biết, rửa chút nấm bỏ vào. Mùi vị đó thì tốt hơn.”

Đỗ Quyên lập tức hỏi: “Sao không bỏ vào bây giờ?”

Phùng Minh Anh nói: “Nấm ngon miệng hơn thịt nai. Nếu bỏ vào bây giờ, ngâm một thời gian dài sẽ bị mặn.”

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ, ra vẻ “Thì ra là như vậy.”

Phùng Minh Anh thấy nàng chuyên chú như thế, cảm thấy chơi vui, đưa tay búng gò má của nàng một cái, thích thú nói: “Ngươi cái tiểu nhân tinh!”

Bỗng nhiên nàng phát hiện một ánh mắt, quay đầu lại nhìn. Nhậm Tam Hòa vẫn không đi, vẫn ở bên cạnh nhìn bọn họ.

Nàng có chút xấu hổ, lại không tiện nói hấn. Chung quy người ta vừa đưa tôm và thịt đến, vì thế cười hỏi: “Ngươi cũng muốn học nấu ăn?”

Nàng gan lớn. Đây là đang trêu chọc Nhậm Tam Hòa: ngươi một đại nam nhân, nhìn chăm chăm đám con gái làm làm chi? Nhìn nàng hay là nhìn tương?

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa đón ánh mắt của nàng lắc đầu nói: “Ta chỉ nhìn xem.”

Chẳng những không lúng túng, còn tiếp tục nhìn kỹ trên dưới đánh giá nàng.

Phùng Minh Anh lúng túng hơn liền cúi đầu xuống.

Đỗ Quyên nhìn ra không đúng, nhìn Nhậm Tam Hòa giong tan nói: “Nhậm thúc nhìn chăm chăm tiểu di ta làm chi? Có phải tiểu di ta đẹp không?”

Nhậm Tam Hòa không thể bảo trì vẻ mặt lạnh nhạt. Cười không được, nói cũng không phải, hấn chặt vật quay đầu đi ra ngoài.

Phùng Minh Anh phốc xuy cười một tiếng.

Đang định nói chuyện, bỗng nhiên một thanh âm vang lên từ nhà chính “Đồng”. Có người đập bàn.

Lắng nghe, chợt nghe Hoàng lão cha lớn tiếng nói: “Ở riêng thì sao? Ở riêng cũng là huynh đệ! Là huynh đệ thì phải giúp đỡ!”

Phùng Trường Thuận quát: “Giúp đỡ? Chê cười! Lúc nào lão nhị nhà ngươi giúp qua ca hần? Đừng để ta nói ra lời mất mặt. Nhà ai hai huynh đệ tách ra sống một mình sớm như vậy? Còn không phải lão già ngươi bắt công. Con trai út làm thợ mộc kiếm được tiền, ngại con trai lớn Lão Thực liên lụy hần, nên sớm tách bọn họ ở riêng.”

“Tách ra thì sao? Con trai ta, ta còn bạc đãi hần?”

“Ngươi đang bạc đãi hần. Nếu đã phân gia tự lập môn hộ, sao ngươi vẫn muốn như trước kia? Con trai lớn có được thứ gì đều phải biếu tặng cho ngươi, vậy thì ở riêng làm cái gì?”

“Hần là con ta. Nhi tử hiếu kính lão tử là chuyện phải làm!”

“Con cái hiếu kính cha mẹ là nên. Cả nhà con rể có đôi chết cũng nên hiếu kính các ngươi trước, nhưng ngươi không nên bắt hần hiếu kính huynh đệ. Ta thấy con rể thật đáng thương, liệu mạng từ ngoài núi mang muối về, hiếu kính ngươi năm cân còn chưa đủ, lại muốn tám cân. Ta hỏi ngươi, nhiều muối như vậy đều do hai ngươi ăn? Một nhà con trai út của ngươi không động tới? Ngươi cũng không sợ ghen chết!”

“Ngươi... Lão nhị nhà ta chưa cho đại ca hấn đồ sao? Hôm đó nãi nãi nàng cho Đỗ Quyên mấy cân thịt dê kia.”

“Đừng nói nữa! Nói ra ta đều thay ngươi mất mặt. Cảm nhiều muối như vậy còn không biết đủ, cứ cách năm ba bữa đến cửa đến mượn muối. Cháu ngoại nhỏ không hiểu chuyện, nghe nói cha vợ tiểu thúc đưa thịt dê đến, nàng thêm ăn liền tới cửa mượn thịt. Cháu gái đến cửa mượn thịt, còn đưa mười cái trứng trà hiếu kính gia gia nãi nãi mới cho hai cân thịt. Ngươi cho là đến xin com sao?”

Luận đấu võ mồm, ba Hoàng lão cha cộng lại cũng không là đối thủ của Phùng Trường Thuận. Hấn tức giận đến cả người loạn chiến.

Lâm lý chính định mượn bữa com này ở giữa giải hoà, đem mâu thuẫn nhiều năm qua nói ra rồi thì mọi người sẽ làm hoà. Ai ngờ lại cãi nhau lớn hơn, đánh phải sôi nổi khuyến can.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe được lo lắng không thôi.

Phùng Minh Anh cũng thu lại tươi cười, mím môi không nói.

Nàng nghe xong mới dẫn dò 2 đứa cháu gái: “Gia gia nãi nãi thì nên hiếu kính. Sau này nhà các ngươi có món ngon, làm xong đưa một chén cho gia gia nãi nãi, thứ khác thì không cần cho. Tước Nhi, hiểu được sao?”

Hoàng Tước Nhi cái hiểu cái không gật đầu.

Đỗ Quyên hoàn toàn nghe hiểu, nhỏ giọng an ủi nàng nói: “Hiểu được.”

Phùng Minh Anh lại liếc nàng một cái, khẽ cười nói: “Ngươi hiểu được cái gì? Sau này, ngươi đừng tới nhà bà nội ngươi. Quay đầu Tiểu Bảo ca ngươi len lén khi dễ ngươi, ngươi chịu đánh oan uống.”

Lâm Xuân vừa nghe cả giận nói: “Hấn dám! Ta đánh hấn!”

Cừ Nhi cũng nói: “Ta đánh hấn một cái là ngã!”

Đỗ Quyên vội ngăn cản 2 thằng nhóc: “Chớ nói lung tung! Để cha ngươi nghe thấy sẽ đánh ngươi.”

Trong phòng, Phùng Trường Thuận hai tay chống nạnh, đầy mặt sương lạnh nói: “Ta cũng không phải không phân rõ phải trái. Thân thích nên thường xuyên qua lại. Nếu nhà con trai cả của ngươi có của cải, chẳng sợ sẽ đưa mười vạn tiền cho huynh đệ hấn, đó là bản lĩnh của hấn. Nhưng ngươi nhìn cái nhà này ——” hấn vung cánh tay khoát một vòng quanh nhà —— “Nhà này nghèo, kém xa nhà con trai út của ngươi, ngươi còn không biết xấu hổ tha đồ của hấn về bên kia? Nói cho cùng đó cũng không phải là đồ của hấn, đều là người ta đưa. Người ta thấy hấn đáng thương mới đưa một chút. Ngươi không thấy mất mặt, còn đi theo muốn được thơm lây. Đưa xiêm y lấy xiêm y, đưa thịt lấy thịt, đưa muối lấy muối. Ngươi muối mặt không biết xấu hổ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Người tranh một hơi

Hoàng lão cha xấu hổ quá thành giận, hai mắt sung huyết, thở hổn hển.

Phùng Trường Thuận như lột sạch xiêm y của hấn quá nhục nhã.

Trong lòng có áy náy cũng còn đỡ, hấn căn bản không thấy mình sai.

Giống như Lâm lý chính nói, bọn họ đâu có giống như cha mẹ chồng ác độc? Bọn họ bắt quả là người trong núi, Lão Thực thành thực, cho dù có điểm bất công cũng không tính là chuyện lớn gì.

Người tranh một hơi, Phật tranh một nén nhang.

Trước mặt người ta nhục nhã hấn như vậy, thông gia này không có cách nào duy trì.

Hấn giận dữ ngược lại bình tĩnh trở lại, ha ha cười nói: “Tốt! Thông gia tính sổ rõ ràng như vậy, chúng ta không với cao nổi, liền thỉnh đem Phùng Thị về nhà đi. Con dâu như vậy, Hoàng gia chúng ta không chịu nổi.”

Phùng Trường Thuận ngạc nhiên sững sốt một chút, rất nhanh cũng cười lạnh nói: “Tốt! Ta liền dẫn khuê nữ đi. Hừ, không phải ta nói ngoa: ba tháng, lấy ba tháng làm hạn định, khuê nữ ta sẽ gả cho người như thường. Ta muốn mở to hai mắt mà xem, xem ngươi sẽ tìm được vợ hiền nhà ai cho con trai thành thật của ngươi.”

Hắn cứng rắn như thế, thì ra có chuẩn bị mà đến, làm quyết định xấu nhất.

Năm xưa lúc Phùng Thị chưa gả đã có Thắm gia tới cửa cầu hôn. Phùng Trường Thuận ngại người ta có năm huynh đệ quá đông, tương lai huynh đệ chi em dẫu không hoà thuận. Vừa vặn vào núi quen biết Hoàng lão cha, nghĩ rằng nhân khẩu Hoàng gia đơn giản, một khuê nữ đã xuất giá chỉ còn 2 đứa con trai. Lại nói người trong núi Lão Thực thật thà, như vậy cuộc sống sẽ dễ chịu. Vì thế liền đem Phùng Thị gả cho Hoàng Lão Thực.

Ai ngờ sự thật không như hắn nghĩ.

Năm kia, lão tam Thắm gia chết vợ, mang theo một đứa con trai sống. Mẹ của hắn bởi nghe Phùng bà mụ về nhà nói khuê nữ ở nhà chồng bị khinh bỉ, liền nói đùa, nếu thật qua không nổi nữa thì tiếp về gả cho con trai nàng, thật hoàn hảo.

Cũng không phải chỉ một nhà này, phụ cận còn có mấy người goá vợ.

Loại người này phần lớn kéo theo mấy đứa nhỏ, trừ phi đặc biệt có tiền tài quyền thế muốn cưới hoàng hoa khuê nữ, đa số rất khó khăn, chỉ có thể tìm quả phụ.

Dân đen không giống gia đình nhà giàu nhiều quy củ, cách nhìn với danh tiết nhẹ một chút. Chỉ cần quy củ có mai mối, quả phụ tái giá, goá vợ lại cưới cũng vì muốn tìm người nương tựa, không ai cảm thấy có gì.

Cho nên, Phùng Trường Thuận lúc này quyết định: nếu Hoàng gia còn như vậy đối với khuê nữ hắn, nói không chừng hắn sẽ nhẫn tâm mặc kệ cháu ngoại, đem khuê nữ về nhà tái giá. Gia gia nài nỉ người ta không thương tiếc cháu gái, hắn bận tâm gì chứ!

Cũng bởi vậy, hai thông gia lời qua tiếng lại, lời tuyệt tình đều ném ra, người một phòng đều ngậy đại.

Sừng sốt một hồi rồi sôi nổi khuyên can.

Hai người kia đời nào chịu nghe. Một người muốn con trai bỏ vợ, một kẻ muốn con gái bỏ chồng.

Hoàng Lão Thực hoảng đến mức “bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt lão cha, đau khổ cầu khẩn nói: “Cha, đừng để nương Tước Nhi đi.”

Hoàng lão cha không chút nào thương xót, cười lạnh nói: “Đồ không có tiền đồ! Không có người ta ngại không sống nổi sao? Ngươi không nghe thấy, người ta chờ về nhà mẹ đẻ lấy chồng khác kia, còn hiểm lạ ngươi lão thực sao. Người ta ghét bỏ cha mẹ huynh đệ ngươi liền lụy ngày lành của nàng.”

Phùng Thị cũng nghe náo loạn, từ phòng bếp chạy ra.

Nàng nghe lời của Hoàng lão cha nói, trước mắt bỗng tối đen, tay vịn khung cửa mới đứng vững.

Hoàng lão cha thấy biểu cảm của nàng hiển nhiên là không muốn bị hưu, lòng càng đắc ý có làm ra vẻ thúc giục Lâm lý chính, thỉnh hắn ở giữa chứng kiến, viết hưu thư cho hai bên ấn dấu tay.

Thôn Thanh Tuyền chỉ có Lâm gia có người biết chữ.

Hoàng đại nương vốn cực hận Phùng thị, cũng ở một bên thêm mắm thêm muối.

Tóm lại, hai cụ hôm nay nhất định phải bỏ con dâu cả, không hề quản đại nhi tử đập đầu cầu xin. Về phần hai đứa cháu gái, có nương hay không có nương đều sẽ lớn lên.

Phùng Trường Thuận không sợ chút nào, cười lạnh đối Phùng Thị nói: “Trách cha mất bị mù, đem ngươi gả cho người như vậy. Hôm nay cùng cha trở về. Chúng ta chống mắt nhìn xem, xem Hoàng gia cưới vợ mới, nuôi lớn cháu trai, mỗi ngày mang đồ đi hiếu kính cha mẹ chồng và huynh đệ.”

Thân mình Phùng Thị mềm nhũn, dựa vào khung cửa trượt dài xuống đất.

Nàng nhìn Phùng Trường Thuận, môi run run nhưng không thể thốt ra lời.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tay cầm tay đứng ở cửa nhìn trò khôi hài trong phòng.

Hoàng Tước Nhi sợ tới mức lạnh run, nắm tay muội muội thật chặt, trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi.

Đỗ Quyên tức giận ngực phập phồng.

Nàng là con một lớn lên ở đô thị, nàng không thể lý giải được quan niệm luân lý và những phân tranh vụn vặt của gia đình nông thôn này.

Đến chết nàng cũng không nghĩ ra: một nhà của nàng trên ai ghẹo ai chứ?

Sao ông ngoại và cha vì tranh một hồi, nhất định muốn cha mẹ tách ra?

Tuy rằng sinh khí, nàng thật khóc không được.

Nàng quen cười, lại không thương tâm, sao có thể nói khóc là khóc được.

Phùng Minh Anh cũng không ngờ có biến hóa này, cũng giật mình.

Bỗng nhiên thanh âm bên người vang lên: “Mang Đỗ Quyên và Tước Nhi đi.”

Nàng quay đầu nhìn lại, thì ra là Nhậm Tam Hòa, lạnh lẽo nhìn trong phòng.

Nàng cũng lo cho hai đứa cháu, vì thế gật đầu, thấp giọng dỗ dành nói: “Tước Nhi, ra bên ngoài với tiểu di. Chuyện của người lớn, để cho bọn họ nói.”

Đỗ Quyên hất tay của nàng ra không nghe, kéo Hoàng Tước Nhi đi đến bên người Hoàng Lão Thực, thúy thanh hỏi: “Cha, đây là sao?”

Hoàng Lão Thực thương tâm nói: “Cha... Cũng không biết là sao.”

Thấy hai đứa bé tới, trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Đỗ Quyên ủy khuất hỏi: “Nói cho ta biết. Tiểu Bảo ca ca muốn đẩy ta xuống nước cho chết đuối. Cha và nương rất chịu khó làm việc, sao gia gia muốn đuối nương đi, ông ngoại muốn mang nương đi? Cha, chúng ta đã làm sai điều gì? Chúng ta trêu ai ghẹo ai?”

Nàng rút cuộc cần biết người khác nghĩ như thế nào, chỉ đem suy nghĩ của mình chất vấn.

Nàng không nói chẳng lẽ trông cậy vào Hoàng Tước Nhi nói?

Đừng nói Hoàng Tước Nhi, ngay cả Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng chưa chắc có thể nói được. Không thấy hai người đang khóc sao!

Nghe lời Đỗ Quyên nói, Phùng Trường Thuận và Hoàng Lão Cha đều bị kiềm hãm. Nhưng sau khi liếc nhìn nhau, ai nấy tự hừ lạnh một tiếng, lập tức lại khôi phục biểu tình lạnh lùng.

Hoàng Lão Thực lại tiếng khóc to lên: “Khê nữ nha! Cha không biết, oa —— “

Nói xong, ôm hai khuê nữ, ôm đầu khóc rống.

Đỗ Quyên nghe tiếng khóc “Ha ha” của hắn, thật không biết nói sao. Lão Thực người cha này, ngay cả khóc cũng không giống người ta, sao có cảm giác hắn đang cười to vậy chứ!

Hoàng Lão Thực thương tâm đến mê mang.

Hắn là người thành thật tri độn, mỗi ngày chỉ biết làm việc, ăn cơm, ngủ. Hơn nữa gan Hoàng Tước Nhi lại nhỏ, không dám ở trước mặt hắn làm nũng, cho nên hắn không có tâm địa nhân hậu lắm.

Nhưng từ khi Đỗ Quyên có thể nói chuyện đi đường, nàng như bướm bay tới chạy đi khắp sân, sớm tối gì cũng cha dài cha ngắn, quay quanh bên gối. Hoàng Tước Nhi cũng thay đổi, thấy hắn đều nũng nịu mềm mại kêu cha, bụng trà dâng nước, có đồ ăn ngon cũng để phần hiếu kính hắn.

Lão Thực cha liền trở nên ôn nhu, cảm tình phong phú, cảm thấy cuộc sống khác hẳn trước đây.

Mỗi ngày làm việc trở về, chỉ cần nghe hai khuê nữ kêu cha, trong lòng hắn liền ngọt ngào vui vẻ khôn tả. Lão cao giọng đáp lời, toét miệng cười như hoa sen.

Đội vào cửa, khuê nữ khéo léo bung nước ấm đến cho hắn rửa mặt, cả người mệt mỏi đều biến hết sạch. Đội vợ bụng đồ ăn lên bàn, người một nhà vừa nói vừa cười ăn cơm, hắn mừng rỡ tìm không ra lỗi.

Sau bữa cơm, Đỗ Quyên gọi hắn làm chi thì làm cái đó. Đặc biệt gọi rất ngọt ngào.

Nhưng là, cuộc sống đang tốt đẹp sao lại biến thành như vậy chứ?

Đỗ Quyên nhìn ông ngoại và gia gia, rồi đối với Hoàng Lão Thực nói: “Cha, đừng khóc. Đội nương đi, chúng ta tìm ngư ty ty đi.”

Hoàng Lão Thực ngây ngẩn cả người, chớp đôi mắt đầm lệ. “Ngư ty ty?”

“Ân.” Đỗ Quyên thập phần khẳng định nói, “Là ở dưới sông nha! Ngư ty ty đãi ta khá tốt. Chúng ta nhảy xuống sông đi tìm ngư ty ty, sẽ không còn ai mắng chúng ta nữa.”

Hoàng Tước Nhi thập phần tin tưởng muội muội, vội vàng gật đầu theo.

Hoàng Lão Thực sợ tới mức lại khóc lớn lên, “Khê nữ nha! Ngươi đây là muốn tìm cái chết a! Cái gì mà ngư ty ty! Sao lần nào ngươi cũng có vận khí tốt như vậy chứ...”

Đỗ Quyên ngây thơ nói: “Chết thì chết. Ở chung với ngư ty ty, không có ai mắng chúng ta, cũng không có ai quản chúng ta.”

Mọi người nghe xong kinh dị không thôi, trong lòng phát lạnh.

Được gọi là “Mỹ nhân ngư”, sắc mặt Nhậm Tam Hòa nhất thời trắng bệch.

Phùng Thị cũng không nhịn được nữa, cũng nhào tới ôm lấy hai khuê nữ khóc rống nói: “Nương cùng các ngưoi. Mẹ con ta cùng đi nhảy sông.”

Đỗ Quyên nhịn không được muốn vỗ tay. Lời này của nương quá đúng lúc.

Hoàng Tước Nhi rốt cuộc bị tình cảnh này lây nhiễm, phảng phất như tai vạ đến nơi, cũng khóc lớn lên.

Nhưng Đỗ Quyên không khóc, nàng gào ra không được nha!

Nếu là gào khan dễ bị người nhìn ra.

Đơn giản làm bộ như con nít ngây thơ vô tri, ngược lại càng làm cho lòng người ta đau.

Tuy Lâm Xuân không biết “bỏ” là có ý gì, nhưng nhìn tình hình trong phòng, trực giác nói Đỗ Quyên lại gặp xui xẻo. Hắn gấp đến độ xem cái này, lại nhìn cái kia, không biết nên mắng ai, cũng không biết nên trợ giúp Đỗ Quyên như thế nào, bởi vậy tức giận không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần dữ tợn.

Cửu Nhi không để ý can do thị phi. Hắn nhìn thấy một nhà Đỗ Quyên khóc quỳ trước mặt Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha, bởi vậy hướng bọn hắn mắng: “Đều không phải là người tốt!”

Lâm Đại Đầu thấy bộ dáng của nhi tử, cuống quýt hướng Lâm Đại Mãnh nháy mắt.

Lâm Đại Mãnh được ý bảo, tăng hắng một cái, nhìn cha nháy mắt.

Lâm lý chính liền nặng nề đập bàn, há mồm mắng: “Súc sinh! Các ngưoi đều không phải là ngưoi! Đây là muốn giết chết cả một gia đình này có phải không? Nhìn con trai con gái cửa nát nhà tan, các ngưoi làm cha nương sẽ dễ chịu?”

Một vị cao niên trong thôn nói: “Không sai. Nháo quá mức, quay đầu cửa nát nhà tan, hai nhà đều không tốt.”

Phùng Trường Thuận im lặng, một câu cũng không nói.

Hoàng lão cha càng im lặng hơn.

Hoàng đại nương muốn nói chuyện nhưng nhìn nhi tử à cháu gái ôm đầu khóc rống, há mồm ra lại khép lại. Một lần nữa nàng phát hiện, chỉ cần Đỗ Quyên xen vào, luôn có thể làm cho nàng nghẹn khuất đến tức ngực.

Lâm lý chính cao giọng đối với Hoàng lão cha nói: “Đại nhi tử ngưoi đã ra riêng, chuyện nhà này nên do hắn làm chủ. Phùng Thị cũng không phạm sai lầm lớn, tuy rằng hôm kia mắng vài câu, đó cũng là tìm không được khuê nữ nên gấp gáp. Hôm nay trước mặt người ta đã dập đầu nhận sai với các ngưoi. Ngưoi dựa vào cái gì hừ nàng?”

Nói xong, lại chuyển hướng qua Phùng Trường Thuận: “Gả khuê nữ như bát nước hắt đi. Ngưoi đuổi tay dài như vậy, muốn quản đến nhà chồng khuê nữ sao?”

Nhậm Tam Hòa bỗng nhiên hỏi Lâm Đại Mãnh nói: “Bức tử cháu gái tội gì?”

Lâm Đại Mãnh “A” một tiếng, đầu óc xoay chuyển, cười lạnh nói: “Không phải chém đầu thì chính là lưu đày. Còn có thể tốt được sao?”

Kỳ thật hắn cũng không biết nhưng Nhậm Tam Hòa nhắc nhở, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua uy hiếp.

Sắc mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương liền thay đổi.

Lâm lý chính nhìn Hoàng lão cha cười lạnh nói: “Chuyện bỏ vợ không phải ngưoi muốn bỏ là bỏ. Phùng Thị không phạm sai lầm lớn, ngưoi muốn bỏ nàng, chẳng lẽ không có vương pháp?”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cầu thân

Hoàng lão cha mắt thấy nháo thành như vậy, rốt cuộc ngồi lại không được, đứng lên nói với Lâm lý chính: “Trong nhà nháo đến như vậy, thêm phiền toái cho lý chính. Đồi một ngày khác ta bồi tội với lý chính.”

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn đại nhị tử, nặng nề “hừ” một tiếng, chấp tay sau lưng bước nhanh ra ngoài.

Mọi người vội kêu Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ngăn cản.

Hoàng Lão Thực đứng lên đuổi theo ra ngoài, cha hán sớm đi xa.

Vừa quay đầu, nhìn thấy Hoàng đại nương cũng nổi giận đứng đứng đi ra, vội vã ngăn cản cầu khẩn nói: “Nương! Đừng đi!”

Hoàng đại nương gai nhọn nói: “Không đi? Còn chỗ cho chúng ta ngồi sao?”

Rồi cũng hung hăng trừng mắt nhìn hán một cái, liều mạng đi.

Bọn họ vừa đi, Hoàng lão Nhị dĩ nhiên cũng đi.

Phùng Trường Thuận lại cười rộ lên, kêu Phùng Thị đứng lên bưng nước ra, pha trà một lần nữa cho đám người Lâm lý chính. Lại hướng bọn họ bồi tội, nói vì chuyện nhà của con rể liên lụy bọn họ bị khinh bỉ vân vân.

Lâm lý chính nhìn không được trách cứ hán hôm nay quá lỗ mãng tranh cường.

Phùng Trường Thuận cũng không bác bỏ, chỉ lặp lại lời xin lỗi, nào có chút kiên cường lúc này.

Mọi người nghe xong trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Phùng Trường Thuận thấy sắc mặt mọi người hòa hoãn xuống, mới nói: “Ta cũng không có biện pháp. Nếu không làm như vậy, sau này một nhà con rể càng khó qua. Các người đều nhìn thấy hán căn bản không cảm thấy mình bất công. Ta nói rõ ra, hán không chịu nhận sai cũng không sao. Sau này còn như vậy cũng nên cố kỵ người trong thôn nói nhảm. Không giống như lúc trước, mọi người căn bản không hiểu được.”

Mọi người sôi nổi gật đầu.

Chỉ có Lâm lý chính lắc đầu, hiển nhiên không đồng ý với hán nhưng không nói thêm gì.

Gia gia nãi nãi đi, tỷ muội Đỗ Quyên cũng đứng lên.

Hoàng Lão Thực tới ôm lấy Đỗ Quyên, hỏi Phùng Thị: “Có nấu nướng gì chưa? Lấy một chút cho Tước Nhi và Đỗ Quyên ăn. Náo loạn một lúc lâu rồi sợ là đói bụng.”

Phùng Thị dĩ thường thuận theo, gật gật đầu, ôm lấy Đỗ Quyên từ trong tay hán, đón Hoàng Tước Nhi và Lâm Xuân, Cửu Nhi đi phòng bếp.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc chịu đựng qua một kiếp này.

Phía sau, Lâm lý chính cũng thở dài. Biết có Phùng Trường Thuận ở đây, có thỉnh Hoàng lão cha, hán cũng không chịu đến, chỉ có thể đợi 1 ngày khác rồi quyết định.

Lúc mọi người đều bận rộn, Nhậm Tam Hòa kéo Lâm Đại Mãnh đi ra ngoài.

Vì thế, ăn xong cơm tối, các lão nhân trong thôn ra về, Lâm Đại Mãnh đại diện Nhậm Tam Hòa hướng Phùng Trường Thuận cầu hôn, xin cưới tiểu khuê nữ của hán Phùng Minh Anh.

Phùng Trường Thuận sững sốt một chút rồi lập tức quả quyết cự tuyệt, “Ta từng gả khuê nữ vào núi, đã hối hận vô cùng, còn muốn đưa tiểu khuê nữ đi vào sao? Việc này không được!”

Lâm Đại Mãnh cũng không sốt ruột, ha hả cười nói: “Phùng thúc, Nhậm huynh đệ ngươi cũng đã gặp, đó là người nào? Không phải là người bình thường có thể so.”

Phùng Trường Thuận vẫn không động tâm, như trước lắc đầu.

Con gái út của hán xinh xắn, tính tình lại tốt, rất nhiều người tới cửa cầu hôn, sao chịu gả vào núi chứ.

Nếu đại khuê nữ qua thật tốt, việc này còn thể thương lượng.

Nhưng nhà đại khuê nữ nháo thành như vậy, hán mới không ngốc thêm lần nữa.

Nếu sau này tiểu khuê nữ cũng qua không tốt, thân già cõi này của hán không hán còn có thể như hôm nay, dẫn theo một đoàn con cháu vào núi làm chỗ dựa cho khuê nữ.

Lâm lý chính cũng khuyên giải, nói nhân phẩm Nhậm Tam Hòa khó được, gần như gia đình có khuê nữ trong thôn, không ai không muốn đem khuê nữ gả cho hắn. Hôm nay không biết làm sao, hắn coi trọng Phùng Minh Anh.

Ý của hắn thật rõ rệt, cảm thấy Phùng Minh Anh không xứng với Nhậm Tam Hòa.

Hai cha con thay nhau khuyên bảo. Phùng Trường Thuận hôm nay chịu đủ bức bối từ thông gia, sinh ra mâu thuẫn với thôn Thanh Tuyền, chết sống không chấp nhận. Bởi nói thật ra cách quá xa, nếu thật gả vào, khuê nữ có chuyện gì thì không thể mượn sức nhà mẹ đẻ được.

Tóm lại, là hắn sợ khuê nữ sau này bị khinh bỉ, nhà mẹ đẻ không thể chiếu ứng kịp thời.

Lâm Đại Mãnh không có biện pháp, đành phải đi ra ngoài thuật lại với Nhậm Tam Hòa.

Hắn cho rằng Nhậm Tam Hòa sẽ thu tâm tư lại, ai ngờ hắn lại tự mình ra trận, trực tiếp vào phòng ngồi đối diện Phùng Trường Thuận, cùng hắn nói chuyện.

“Mặc kệ người muốn gả khuê nữ cho hạng người nào, tại hạ tự tin sẽ không so với người nợ kém. Cho dù là lập một phần gia nghiệp trong thành trấn ngoài núi, đối với tại hạ mà nói, cũng là chuyện rất dễ dàng. Chỉ là tại hạ thích thanh tĩnh, không muốn đi ra ngoài mà thôi. Lúc trước người gả khuê nữ đến đây, chẳng phải lúc đó cũng vì trong núi này an ổn sao?”

Dưới đèn, Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm Phùng Trường Thuận, ánh mắt thập phần sắc bén.

Phùng Trường Thuận há miệng thở dốc, không biết nói gì cho phải.

Hắn thực không quen ánh mắt của Nhậm Tam Hòa cao ngạo nhìn xuống hắn, khiến cho hắn cảm thấy có một loại áp lực, chân tay luống cuống, thật là kỳ quái!

Do dự nửa ngày, hắn cố nở nụ cười nói: “Nhậm tiểu ca là nhân vật. Ta không muốn kết thân là bởi vì...”

Nhậm Tam Hòa ngắt lời hắn: “Ta biết vì sao người không nguyện ý kết cớ thân này, không phải là lo lắng tiểu khuê nữ giống như tỷ tỷ nàng sao. Việc này người yên tâm, tại hạ có thể phát thề: Đã cưới nàng, nhất định sẽ đối với nàng tốt. Còn có, đã cưới muội muội, dĩ nhiên có thể chiếu khán tỷ tỷ và tỷ phu. Hoàng gia có chuyện gì, tại hạ sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Nghe thế, Phùng Trường Thuận mới động dung.

Hắn cau mày suy tư một hồi lâu, lại cùng đại nhi tử thấp giọng thương nghị vài câu, mới nói: “Nhậm tiểu ca có thể để ta nghĩ một đêm, ngày mai sẽ có câu trả lời? Dù sao chúng ta ngày mai mới đi.”

Nhậm Tam Hòa khẽ gật đầu nói: “Cũng tốt. Tóm lại đây không phải là một chuyện nhỏ.”

Vì thế đứng dậy cùng với Lâm Đại Mãnh, Lâm Đại Đầu đi ra ngoài.

Nơi này, Phùng Trường Thuận cẩn thận hỏi thăm Lâm lý chính về Nhậm Tam Hòa.

Phùng gia tiểu nhi tử Phùng Hưng nghiệp nói: “Cha, không thể đồng ý. Địa phương quý quý này, đi vào một chuyến khó như vậy. Tiểu muội gả vào đây, sau này muốn thăm nàng một chuyến cũng khó.”

Phùng Trường Thuận không để ý hắn, như cũ thấp giọng hỏi Lâm lý chính.

Đang nói, Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu lại tiến vào, đem đồ trong tay từng món đặt hết lên bàn, nói: “Mặc kệ Phùng thúc có đáp ứng hay không, cháu đều muốn xuất ra thành ý đi cầu thân. Đây là sính lễ. Nếu Phùng thúc ứng cửa thân này, cháu sẽ có danh mục quà tặng khác dâng lên.”

Bất tri bất giác, khẩu khí nói chuyện của hắn cùng cách dùng từ đều thay đổi.

Phùng Trường Thuận lại bị sính lễ trên bàn làm sợ ngây người.

Trước kia hắn thu thổ sản vùng núi, dĩ nhiên biết hàng.

Trên bàn bày một cái hộp gỗ, mở ra bên trong là hai cây nhân sâm già, tùy tiện để chung với nhau. Một hộp khác lót vải lụa, phía trên đặt bốn cái lộc nhung chưa xử lý. Còn có một xấp da cáo thật dày, trắng có hồng có. Còn có mấy tấm không biết là da gì và da gấu, một tấm da hổ và hổ cốt. Còn có chút dược liệu quý hiếm...

Phân sính lễ này, bọn họ tiểu hộ chưa từng thấy qua.

Phùng Trường Thuận khiếp sợ, không phải vì giá trị của những thứ này, mà là người có những thứ hiển nhiên là rất có bản lĩnh. Bằng không, rừng sâu núi thẳm không phải là nơi tầm thường, những vật này đâu phải tùy tiện có được!

Ngưng nửa ngày, hắn mới nói: “Nhậm tiểu ca không phải là người bình thường, có thể coi trọng khuê nữ ta, đó là phúc khí của nàng. Bất quá, mỗi hôn

sự này không thể không suy nghĩ, nói cho cùng quan trọng vẫn là hợp duyên, vẫn nên để ta suy nghĩ thật kỹ mới nói.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, vừa muốn trả lời, chợt nghe một tiếng “Không được”, không khỏi sững sốt.

Mọi người quay đầu nhìn về hướng âm thanh, lại không phát hiện được gì.

Đang nghi hoặc, một người nhỏ bé chen chân đến bên cạnh Phùng Trường Thuận, kéo cánh tay của hắn, ngửa đầu trong trẻo nói: “Ông ngoại, ta muốn đi lên.”

Bây giờ Phùng Trường Thuận mới hiểu được là cháu ngoại tới.

Hắn ha hả cười ôm Đỗ Quyên lên đặt ngồi trên đùi, sáng giọng: “Ngươi biết cái gì!”

Hoàng Lão Thực cũng vội vàng nói: “Quyên Nhi, đừng làm rộn ông ngoại. Đến đây, cha ôm ngươi!”

Đám người Lâm lý chính đều buồn cười nhìn bé gái.

Đỗ Quyên nằm dài trên mép bàn. Ánh sáng của ngọn đèn soi rõ hai má trắng hồng của nàng, lông mi thật dài tạo thành một cái bóng dài nhưng cũng không che lấp được ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen thẳm sâu kín, đang nhìn chăm chú vào Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa không cười, rất nghiêm túc nhìn nàng một hồi, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại không được?”

Đỗ Quyên nghĩ ra rất nhiều lý do:

Ngươi thích tiểu di ta sao?

Là vì ta mới cưới tiểu di?

Đây tuyệt đối không được!

Lại lịch ngươi không rõ, có ý đồ gì?

Tương lai có cuốn tiểu di vào đấu tranh không, rồi thành vật hi sinh?

Vân vân và vân vân...

Nhưng vạn điều nghi hoặc, nàng không thể hỏi, chỉ có thể chu môi nói: “Không cho ngươi cưới tiểu di.” Thực bá đạo, thực trẻ con.

Mọi người đều cười ha ha.

Nhậm Tam Hòa như cũ không cười. Cũng không để ý mọi người trêu ghẹo, phảng phất như trước mặt chỉ có Đỗ Quyên, chăm chú nhìn chăm chăm nàng hỏi lần nữa: “Vì sao?”

Đỗ Quyên nghĩ vì sao vì sao, sao ta có thể nói với ngươi?

Tròng mắt nàng chuyển động, nghiêng đầu hỏi: “Sao ngươi muốn cưới tiểu di?”

Tại sao muốn cưới?

Dĩ nhiên là vì sống sinh con nối dõi tông đường.

Mọi người cười vang, hòa tan bầu không khí có chút nghiêm túc vừa rồi.

Vừa thu thập xong phòng bếp đi lên, Phùng Thị lúng túng không thôi, bước lên phía trước ôm Đỗ Quyên từ trên tay Phùng Trường Thuận, vừa khiển trách: “Sao ngươi tinh nghịch như vậy? Người lớn nói chuyện, ngươi con nít chen miệng làm gì?”

Nhậm Tam Hòa vội vàng ngăn lại, nói: “Tẩu tử để nàng ở đây. Thật thú vị.”

Phùng Thị đành dừng tay, hai mắt cảnh cáo nhìn chăm chăm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn nàng hi hi cười nói: “Nương, ta không tinh nghịch.”

Nhậm Tam Hòa nghiêm túc trầm ngâm, mới nói với Đỗ Quyên: “Tiểu di ngươi... Là người con gái thuần lương. Từ cách nàng đối đãi ngươi và Tước Nhi có thể nhìn ra, nàng rất ôn nhu hiền lương. Từ cách nàng dạy các ngươi làm mắm tôm thịt vụn cũng có thể nhìn ra, nàng biết tri gia xử lý công việc. Lúc ông ngoại ngươi và gia gia cãi nhau, tiểu di ngươi cũng nói vài câu, có tình có lý, cương nhu đầy đủ, rất có chủ kiến...”

Lời này, chẳng những mọi người nghe bị đứng hình, ngay cả Đỗ Quyên cũng nghe choáng váng.

Lời nói này rõ ràng chứng minh hắn đã suy nghĩ sâu xa, tuyệt đối không phải tùy tiện qua loa tắc trách nịnh hót, khái quát được dung mạo, năng lực và bản tính nhân phẩm của Phùng Minh Anh, đủ thấy hắn rất dụng tâm quan sát thiếu nữ kia.

Cha con Phùng Trường Thuận nghe hắn tán Phùng Minh Anh như vậy, đều hết sức cao hứng.

Đỗ Quyên cũng hết cách.

Vốn nàng còn nhỏ, lời nhẹ, lại không thể ngoài sáng chỉ trích, còn có thể làm sao?

Nhậm Tam Hòa thấy nàng ngây người, tâm tình rất tốt, tùm tùm cười nhìn nàng.

Đỗ Quyên không quen nhìn bộ dáng đó của hắn, trông mắt chuyển động, bùi mồm nói: “Tiểu di ta mới không cần gả cho người đâu. Trong núi này có gì tốt. Tiểu di nói, ngoài núi tốt hơn.”

Nhậm Tam Hòa buồn bực, không khỏi oán trách lên án nàng: “Ngày trước người còn nói trong núi này có thực nhiều thứ tốt...”

Đỗ Quyên đắc ý cười nói: “Ta thích trong núi. Bởi vì cha ta ở đây, nương cũng ở đây, tỷ tỷ cũng ở đây. Cha mẹ tiểu di đều không ở nơi này, cho nên nàng không thể lại đây.”

Vợ Lâm Đại Mãnh vợ thấy cái miệng nhỏ của nàng “bla bla” nói không ngừng, tuy có chút không phân rõ phải trái, nhưng thắng ở miệng lưỡi lanh lợi. Trong lòng nàng yêu chết, cười không ngừng nhìn Phùng Thị nói: “Ai yêu, khuê nữ của ta, cái miệng nhỏ nhắn này sao nói thương thế! Nhậm huynh đệ, xem ra mỗi hôn sự này người phải yêu cầu cháu ngoại đáp ứng trước, sau đó mới đến phiên Phùng thúc.”

Mọi người đều cười to.

Nhậm Tam Hòa lại nghĩ, Phùng gia khẳng định sẽ đáp ứng, mấu chốt là Đỗ Quyên.

Nghĩ xong, hắn ôn nhu hỏi Đỗ Quyên nói: “Nếu tiểu di người đáp ứng thì sao?”

Đỗ Quyên cảnh giác nhìn hắn —— Như thế nào, tính toán dùng vẻ bề ngoài quyến rũ “Lolita”?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Định thân

Đỗ Quyên có thể trả lời như thế nào đây?

Đành phải gạt đầu.

Mấu chốt là, sự tình tiến triển thế nào sợ là nàng không thể ngăn cản.

Phùng Trường Thuận vỗ nhẹ đầu nàng, cười nhạo nói: “Lúc mẹ người gả đến đây, ta cùng bà ngoại người cũng không ở nơi này đâu.”

Đỗ Quyên không nói gì nhưng cố ý cười hỏi: “Ta và tỷ tỷ cũng không ở đây?”

Quả nhiên, mọi người lại ầm ầm cười to.

Phùng Thị vội đi tới, không cho nàng nói lung tung, gọi nàng đi rửa mặt ngủ.

Đỗ Quyên đành phải nhảy xuống từ trên người ông ngoại, đi theo nương.

Trong phòng bếp, Phùng Minh Anh dẫn Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nấu nước rửa mặt rửa chân.

Hồi nãy nàng ở phòng phía đông, đã biết chuyện Nhậm Tam Hòa cầu hôn, cũng nghe thấy được Đỗ Quyên nói không cho nàng gả tới đây. Lúc này mặt nàng đỏ hồng nhìn Đỗ Quyên, xấu hổ cười, không biết nên mắng nàng hay như thế nào.

Đỗ Quyên cũng nhìn nàng ngây ngô cười.

Trời đất chứng giám, nàng vì tiểu di tốt, không phải muốn cầm gậy đánh uyên ương.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ngồi trên ghế nhỏ, ngâm chân trong bồn rửa.

Nàng nhìn nhìn muội muội, rốt cuộc nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Đỗ Quyên, Nhậm thúc tốt, sao ngươi không muốn tiễn đi gả cho hắn?”

Phùng Minh Anh ngồi xổm bên cạnh bọn, giúp hai chị em chà chân, nghe vậy ngược nhìn Đỗ Quyên, nhìn nàng trả lời như thế nào, rốt cuộc là tâm tư gì.

Đỗ Quyên cúi đầu suy nghĩ.

Nàng cũng muốn khuyên bảo Phùng Minh Anh đừng gả cho Nhậm Tam Hòa.

Không lý do, chỉ là nàng bất an.

Suy nghĩ một lúc, nàng mới nói: “Nhà Nhậm thúc chỉ có một người, không náo nhiệt chút nào.”

Đây chính là nhắc nhở Phùng Minh Anh, người này không rõ lai lịch.

Phùng Minh Anh phốc xuy một tiếng cười, liếc nàng một cái nói: “Nhà bà nội ngươi nhiều người, náo nhiệt, hôm nay thiếu chút nữa làm cho cả nhà ngươi đi nháy sông.”

Đỗ Quyên nghe xong thực buồn bực.

Tiểu di nói như vậy là nhìn trúng Nhậm Tam Hòa?

Chẳng lẽ nàng nhìn trúng Nhậm Tam Hòa chỉ có một mình tự do tự tại, gả vào cửa không có cha mẹ chồng quản thúc?

Nàng nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở: “Nếu cha mẹ Nhậm thúc tìm tới, giống như gia gia nãi nãi, không thích thì tiễn đi làm thế nào?”

Phùng Minh Anh kinh ngạc nói: “Hắn không phải một mình sao?”

Đỗ Quyên cũng kinh ngạc nói: “Nhậm thúc không cha mẹ?” Có ý nhắc nhở.

Phùng Minh Anh kiên nhẫn giải thích: “Người đều có cha mẹ. Cha nương của hắn đại khái là không ở đây. Nếu không sao hắn ở trong thôn một mình chứ.”

Đỗ Quyên suy sụp cảm miệng.

Cái gì gọi là “đại khái không ở đây”?

Vấn đề này có thể dùng từ đại khái sao?

Là nhất định phải biết rõ ràng!

Nàng không nghĩ ra nên nhắc nhở thế nào. Nếu tiểu di thông minh nên kêu ông ngoại hỏi thăm tình huống nhà của hắn. Bởi vì không có ai biết rõ cha mẹ Nhậm Tam Hòa còn sống hay đã mất, lai lịch nhà hắn thật thần bí. Đương nhiên, trong đó khẳng định cũng liên quan đến thân thể của Đỗ Quyên.

Ai, thật là phiền toái!

Nhưng cũng không thể hồ đồ gả cho hắn nha.

Phùng Minh Anh liếc nàng một cái nói: “Việc này đâu cần ngươi bận tâm.”

Ngay cả nàng cũng phải nghe lời Phùng Trường Thuận. Đứa bé này thật là “Hàm ăn củ cải thao đạ tâm” (Ý nói còn nhỏ mà lo nhiều quá)

Trong nhà chính, đám người Lâm lý chính đã đi về, chỉ còn lại gia đình Phùng Trường Thuận đang thấp giọng thương nghị chuyện vừa rồi.

Phùng Trường Thuận thập phần do dự.

Quả thật nhân phẩm Nhậm Tam Hòa khó được, không phải con rể lớn có thể so, nhưng hắn vẫn do dự.

Thì thăm đến nửa đêm cũng không quyết định được.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, đoàn người Phùng Trường Thuận rời đi.

Lúc sắp đi, hắn kêu Phùng Thị thay hắn từ chối mối hôn sự này.

Hắn càng nghĩ, như cũ không nỡ xa tiểu khuê nữ. Người con gái lớn đã như vậy, nếu tiểu khuê nữ cũng không ở trước mắt hắn, hắn không yên lòng.

Đỗ Quyên an tâm.

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa không phải là người dễ dàng buông tha, ngày hôm sau cũng rời núi.

Năm ngày sau trở về, cười hi hi đến nhà Đỗ Quyên nhận thân.

Cũng không biết hẳn dùng thủ đoạn gì, cuối cùng Phùng gia đồng ý mối hôn sự này. Hắn sắp trở thành tiểu dượng của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn người thanh niên trước mặt, nên gọi là thiếu niên: chừng hai mươi tuổi, tóc buộc lên nhẹ nhàng khoan khoái, mang khăn trùm đầu màu đỏ. Khuôn mặt nhu hòa nhưng đôi mày kiếm và ánh mắt sắc bén làm giảm bớt đi vẻ đẹp ôn nhu đó, cảm giác về lạnh lùng nhiều hơn. Bất quá hẳn thực chú ý thu liễm, bởi vậy bình thường coi như hiền hoà.

Một thân màu đỏ sậm ăn mặc gọn gàng, càng tôn lên tư thế mạnh mẽ của hắn.

Đỗ Quyên nhìn không được oán thán: đây là thay quần áo trang điểm qua?

Dung mạo thứ phẩm, tiểu gia tiểu hộ sao có thể so sánh được.

Nhậm Tam Hòa nhìn tiểu nữ oa mang ánh mắt khi dễ nhìn hắn. Mím cười, khom lưng, nhìn chăm chú vào nàng nói: “Ngươi không thích? Ta cam đoan, sẽ tốt với ngươi tiểu di.”

Đỗ Quyên tròn trĩnh mắt, thầm nghĩ việc hôn nhân đều đã định, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Lại nói, nàng cũng không dám bày ra linh hồn tư tưởng trưởng thành của mình.

Thêm nữa, nàng có lo lắng thì đây cũng là lựa chọn của Phùng gia. Nàng sẽ không đem việc này hãm trên người mình mà canh cánh trong lòng.

Cho nên, nàng làm bộ như không tình nguyện đối với hắn nói: “Ngươi không thể khi dễ tiểu di ta.”

Nhậm Tam Hòa thấy nàng không nói ra lời kinh người, nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Sao ta lại khi dễ nàng. Cưới nàng làm vợ, dĩ nhiên một đời gần nhau.”

Đỗ Quyên liền hỏi hắn khi nào sẽ cưới tiểu di.

Nhậm Tam Hòa mỉm cười nói: “Phải đến sang năm. Trước hết mời cha nuôi mẹ nuôi ngươi kiếm băng môi (bà mai).”

Vì thế, Lâm Đại Mãnh và vợ hắn thành ông bà mai, liền tiếp chạy hai chuyến ra ngoài núi. Lấy ngày sinh tháng đẻ của Phùng Minh Anh, coi tuổi, sau đó viết thư đính ước, thập phần chú ý quy củ.

Nhậm Tam Hòa cũng bận rộn. Thợ mộc và thợ đá đều đến nhà.

Thợ mộc là Lâm lý chính tự mình mang theo mấy đứa cháu, gỗ đều là hương nam tốt nhất được Lâm gia thu trữ, giúp hắn chế nguyên bộ dụng cụ. Thợ đá là Vương gia.

Nhậm Tam Hòa không thường ở nhà, chuyến đi này thật nhiều ngày.

Hắn vào núi săn thú.

Tiểu định, kế tiếp là đại định, chế tác gia dụng khí cụ, còn muốn xây Đông, Tây sương phòng, tất cả đều cần bạc. Phí dụng đồ gỗ cho Lâm gia không phải là con số nhỏ.

Bận đến cuối năm, việc ở Nhậm gia mới toàn bộ hoàn thành.

Đỗ Quyên đi xem Nhà tương lai của tiểu di thập phần chỉnh tề tinh xảo.

Không chỉ đắp thêm sương phòng, ngay cả phòng chính cũng tu chỉnh một lần nữa. Mái nhà thay ngói mới, thêm hai phòng hai bên. Vì thế, Nhậm Tam Hòa thỉnh riêng người mở lò làm ngói xanh.

Đồ nội thất, lớn từ bộ giường, thùng, bình phong; nhỏ từ bàn ghế, không gì không tốt. Bạc thêm, chân tường, sàn nhà đều dùng đá bản xanh làm nên.

Đỗ Quyên sau khi xem xong, liền cảm giác hai chữ: ghen tị!

Đỗ Quyên còn thấy ghen tị, những người khác có thể nghĩ.

Dù thôn Thanh Tuyền được địa lợi, không thiếu gỗ và đá, cũng phải coi là gỗ gì và đá gì, là người nào tạo hình chúng nó. Tay nghề Lâm gia và Vương gia không chỉ nổi tiếng ở thôn Thanh Tuyền, ở ngoài núi cũng rất có danh. Trong gia tộc đều có người hàng năm sinh hoạt ngoài núi.

Trong đó, người tức giận nhất là gia gia nãi nãi của Đỗ Quyên.

Sau lần gây gỗ trở mặt với ông ngoại Đỗ Quyên, bọn họ quả thực coi con cháu cả Phùng Thị như kẻ thù, gặp đại nhi tử cũng không hoà nhã. Phượng Cô triệt để chặt đứt lui tới với Phùng Thị.

Nghe tin Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh định thân, Hoàng đại nương nhớ tới chuyện Nhậm Tam Hòa cự tuyệt cháu gái nhà mẹ đẻ mình, tức giận đến ngã ngửa.

Tiếp nữa là chuyện Nhậm Tam Hòa tu bổ nhà cửa, mua đồ nội thất.

Đến tháng giêng, trong núi chưa rơi tuyết, vợ chồng Phùng Trường Thuận mang theo con trai lớn nhỏ, còn có Phùng Minh Anh vào núi. Nói là đến nhà khuê nữ chơi, kỳ thực là đến xem nhà mới của Nhậm Tam Hòa, nhân tiện thương nghị hôn kỳ.

Hai người Hoàng lão cha nghe nói Nhậm Tam Hòa rất coi trọng mối hôn sự này, làm vừa náo nhiệt lại phong cảnh thể diện, tưởng tượng tới bộ dáng đường hoàng đặc ý của thông gia Phùng Trường Thuận, ghen tị đến ghen.

Nhạc phụ nhạc mẫu tới, Hoàng Lão Thực dĩ nhiên muốn thỉnh cha mẹ đến tiếp khách.

Nhưng thông gia đã biến thành cừu gia, Hoàng lão cha đòi nào chịu đến!

Phùng Trường Thuận cũng không giống năm rồi, hễ tới thôn Thanh Tuyền sẽ đi thăm thông gia ngay lập tức. Năm nay căn bản hắn không để ý tới, giống như con rết là kẻ không cha không mẹ.

Trong tâm tư, Hoàng lão cha kỳ vọng thông gia tới cửa bồi tội. Đáng tiếc không đợi được, niềm kỳ vọng biến thành lửa giận. Lại nghe người ta nói là hôn kỳ của hai họ Nhậm Phùng định vào ngày mười tám tháng ba. Hôm nay một nhà con rết cùng với đám người Lâm lý chính, đều tụ tập tại nhà Nhậm Tam Hòa uống rượu, hắn hận không thể nghĩ ra chủ ý gì, nói cửa thân này không thành mới tốt.

Đúng lúc người nhà mẹ đẻ của Hoàng đại nương cũng tới thăm.

Nói đến việc này, Hoàng đại nương nói với ca tẩu: “Sớm biết là vợ của lão đại không phải là thứ tốt. Chính do nàng nói với Nhậm tiểu ca là Vinh Từ đối với Đỗ Quyên không tốt, phá hư môn thân đó. Nàng thật khôn khéo, nhét tiểu muội vào. Phi, khôn khéo như vậy, mới đến đã dạy Tước Nhi và Đỗ Quyên làm tương. Hai nàng mới bao lớn, đã học làm tương sao? Đều là dụ người!”

Nông thôn không có bí mật. Lời Nhậm Tam Hòa khen Phùng Minh Anh đã sớm truyền khắp.

Ca tẩu nhà mẹ đẻ nàng nghe xong lập tức biến sắc mặt, tức giận không thôi.

Chị dâu nàng kỳ quái hỏi: “Sao nàng muốn gả muội muội vào đây?”

Bình thường, người ngoài núi đều không muốn gả khuê nữ vào trong núi, ghét bỏ đường núi khó đi, quê mùa hủ lậu, vì vậy nàng mới hỏi như vậy.

Hoàng đại nương hận nói: “Làm chi? Còn không phải muốn đưa muội muội vào để giúp đỡ. Cho rằng bám vào Nhậm tiểu ca, lại thêm cha mẹ nuôi của Đỗ Quyên, từ nay về sau có chỗ dựa, càng không đem ta và cha hắn đặt trong mắt.”

Ca ca của nàng hỏi: “Đỗ Quyên là cháu của ngươi, Lâm gia có thể bênh nàng sao?”

Hoàng đại nương bĩu môi, nói Lâm gia có ý định kết thân với Hoàng gia. Tương lai không phải Cừu Nhi thì là Lâm Xuân sẽ cưới Đỗ Quyên.

Chị dâu nàng giật mình hỏi: “Là thật? Ta còn muốn Đỗ Quyên a.”

Năm trước nàng đến đã nhìn trúng Đỗ Quyên, rất xứng đôi với cháu mình. Lúc tám ba ngày, Hoàng đại nương đã cầm một bộ xiêm y của Đỗ Quyên đưa cho đứa cháu trai nhỏ nhất.

Hoàng đại nương vội vàng hỏi: “Ngươi nói là Nguru Nhi?”

Chị dâu nàng gật đầu.

Hoàng đại nương nhìn Hoàng lão cha, hai người đều có tâm tư.

Lẽ ra cùng Lâm gia kết thân, người bình thường đều cầu còn không được. Nhưng bọn hắn đã cùng đại nhi tử phân gia, rõ ràng Lâm gia thân với nhà nhi tử hơn, xếp bọn họ làm gia gia nãi nãi ở phía sau, xa cách một tầng.

Nếu đem Đỗ Quyên hứa cho cháu trai nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương, vậy thì không cần phải nói, bên kia khẳng định sẽ lấy nhà cũ bên này là chủ, thân càng thêm thân.

Bởi vậy, Hoàng lão cha là người đầu tiên đáp: “Đây là chuyện tốt. Cứ quyết định như vậy. Định thân xong kết thân.”

Hoàng đại nương lại do dự nói: “Sợ vợ lão Đại không bằng lòng. Xem nàng cùng Lâm gia thân thiết, so với chúng ta còn thân hơn. Nàng muốn dựa vào cửa này thân cận thể đâu!”

Nói thật, nàng thật sợ Phùng Thị khóc nháo tìm chết.

Tính tình nàng thật cương liệt, không phải làm bộ làm tịch, là thật tìm chết.

Những lời này chọc trúng cây gai trong lòng Hoàng lão cha. Hắn vỗ bàn trừng mắt quát: “Không bằng lòng? Không bằng lòng cũng phải vui vẻ! Hừ, tưởng ý vào người ngoài nhưng cũng phải coi ta có hứa hay không! Đỗ Quyên là cháu gái Hoàng gia ta, ta muốn đem nàng gả cho ai thì gả cho người đó! Tước Nhi cũng giống vậy.”

Hắn quyết định: quyết không cho cháu gái cùng Lâm gia định thân.

Nếu Lâm gia chướng mắt hắn, hắn cũng không nghĩ cùng bọn họ làm thân. Gả cháu gái cho bọn họ, con dâu càng được nước, sau này càng bất hiếu, Phùng Trường Thuận càng phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Cháu gái là Hoàng gia

Tẩu tử Hoàng đại nương nghe xong vui mừng nói: “Vậy thì định xuống.”

Hoàng lão cha khoát tay nói: “Đứa nhỏ còn nhỏ, trước miễn bàn. Nếu nói ra bây giờ, vợ lão Đại lại nháo lên, đắc tội lý chính không nói, còn chọc tức Lâm gia. Đợi lớn một chút, chúng ta làm gia gia nãi nãi sẽ làm chủ, trực tiếp định thân gả, ai cũng không đánh rắm được.”

Hoàng đại nương nhớ tới tình cảnh náo loạn lần trước, vội nói: “Đúng! Không nên nói ra trước.”

Chị dâu nàng còn lo lắng, lại hỏi: “Nếu vợ Lão Thực không đáp ứng thì sao?”

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng nói: “Một người đàn bà, việc này đâu tới phiên nàng nói chuyện? Đến lúc đó chúng ta làm chủ, sẽ gọi lão Đại tới —— lão Đại khẳng định sẽ nghe chúng ta, chỉ cần ba người chúng ta đáp ứng là định xuống. Định xong, nàng gầy nữa cũng vô dụng.”

Hoàng đại nương cũng nhẩn tâm nói: “Chúng ta còn chưa chết đâu mà nàng khoa tay múa chân. Con nít mới sinh ra đã hứa nhà này, lại muốn hứa nhà kia, mắt mặt xấu hổ! Đừng nói Đỗ Quyên, việc hôn nhân của Tước Nhi nàng cũng đừng nghĩ quản.”

Vừa nói vừa hướng mọi người hỏi: “Có ai vừa ý Tước Nhi không?”

Một phòng không ai lên tiếng.

Một phụ nữ cười nói: “Tước Nhi cũng không sai, rất cần mẫn, chính là tính tình nhu nhược chút, giống cha nàng, cũng phải tìm người như Lão Thực mới tốt.”

Lại không ai tiếp lời.

Chị dâu bà cao hứng gọi một đứa bé khoảng ba bốn tuổi qua, sờ đầu nhỏ của hắn, cười híp mắt nói: “Xem Nguru Nhi của ta, có xứng với Đỗ Quyên không?”

Hoàng đại nương thấy bộ dáng thông minh của đứa nhỏ, luôn miệng nói “xứng”.

Kêu hắn đến bên người, xem xét trên dưới rồi rất khinh thường đối với tẩu tử nói: “Không biết Lâm Xuân và Cửu Nhi tốt cỡ nào, theo ta thấy, căn bản còn kém xa Nguru Nhi của chúng ta.”

Chị dâu bà nảy sinh ra một ý, liền nói muốn kêu Đỗ Quyên tới, cùng Nguru Nhi nhận thức. “Con nít chơi chung cho quen, trưởng thành quen thuộc hơn cũng dễ nói thân.”

Lời này đánh động tâm tư Hoàng đại nương, nhớ tới 2 tiểu tử Lâm gia cả ngày ở bên người Đỗ Quyên, còn giúp nàng đánh Tiểu Bảo, vừa sinh khí vừa lo lắng, vội vàng gạt đầu.

Nàng kêu Đại Nữu, “Đi nhà đại bá ngoại, nói cửu gia gia cửu nãi nãi bọn họ tới, kêu Tước Nhi và Đỗ Quyên tới dùng cơm.”

Đại Nữu liền xoay người đi.

Cả nhà Đỗ Quyên và nhà ông ngoại ở trong sân nhà Nhậm Tam Hòa.

Vì vợ Lâm Đại Mãnh là bà mối, cho nên hai nhà Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu cũng ở đó.

Nhậm Tam Hòa ở một mình, không có người lo trong nhà, đám người Phùng Thị liền tự mình động thủ vào bếp nấu cơm. Nam nhân ở phòng khách uống trà nói giỡn.

Sau khi Phùng Thị náo loạn tìm chết hai lần, Đại Nữu có chút sợ nằng nên không dám đi nói với nằng. Bởi vậy nằng đứng ở cửa phòng khách, nhìn về đám người Lâm Đại Mãnh đang nói đùa với Hoàng Lão Thực, kêu lên: “Đại bá.”

Hoàng Lão Thực nghe thấy vội quay đầu hỏi: “Đại Nữu, có việc gì?”

Lúc này đi mời cha mẹ, bọn họ đều không hoà nhã, sao cháu gái tới chỗ này?

Đám người Phùng Trường Thuận cũng ngừng nói cười, nhìn bé gái đứng ở cửa.

Đại Nữu bị nhiều hán tử nhìn chăm chăm có chút khiếp đảm, lấy hết can đảm nói: “Nãi nãi ... Nãi nãi kêu Đồ Quyên đi.”

Việc này, chẳng những Nhậm Tam Hòa, ngay cả Phùng Trường Thuận đều cảnh giác.

Hoàng Lão Thực lại không cảm giác, “Nga” một tiếng, cười chỉ về hướng Đông sương, nói: “Đồ Quyên ở trong phòng đang chơi với các tỷ tỷ. Ngươi đi gọi nằng.”

Nhậm Tam Hòa gọi Đại Nữu lại, hỏi: “Nãi nãi ngươi kêu Đồ Quyên đi có việc gì?”

Đại Nữu dừng lại, mới nói: “Cửu nãi nãi bọn họ tới, muốn gặp Đồ Quyên. Nãi nãi kêu Tước Nhi và Đồ Quyên tới ăn cơm.”

Mặt Phùng Trường Thuận liền khó coi.

Nếu là bình thường, nãi nãi kêu cháu gái tới ăn cơm thì không có gì.

Hôm nay lại khác. Phùng gia là nhà ngoại của Đồ Quyên, không dễ dàng đi tới đây vì tiểu khuê nữ nghị thân, bọn họ ba ba gọi cháu ngoại đi, có ý tứ gì?

Nhưng cháu ngoại là cháu gái của người ta, hán không có lý do ngăn cản không cho đi a.

Không phải Hoàng gia nhắc nhở hán, cháu ngoại họ Hoàng sao!

Đám phụ nữ trong phòng bếp cũng nhìn thấy Đại Nữu, cũng tới hỏi chuyện gì.

Phùng Thị nghe xong trong lòng lo lắng, sợ Đồ Quyên và Hoàng Tước Nhi qua bên đó bị khinh bỉ. Nhưng gia gia nãi nãi gọi, không thể không đi, bởi vậy cứ trù trù.

Mọi người biết nội tình, đều lo lắng.

Nếu không cho tỷ muội Hoàng Tước Nhi đi, chỉ sợ hôm nay sẽ như lần trước, hai thông gia tranh cãi ầm ĩ một trận, bên này còn không chiếm lý.

Bầu không khí đang tốt đẹp nhất thời bị phá hỏng.

Đồ Quyên nghe nói xong, trong lòng nghĩ ra một vạn lý do nhưng không muốn đi cũng phải đi chuyện này.

Nàng chạy trước đến trước mặt Nhậm Tam Hòa, ngửa mặt cười khàn cảu: “Nhậm thúc, thịt ngon ở nhà ngươi, gia gia nãi nãi ta cũng chưa từng ăn. Ta muốn đưa một chén cho nãi nãi ta nếm thử, có được hay không?”

Nhậm Tam Hòa sững sốt, nhìn nàng rồi bắt đầu mỉm cười.

Đám người Phùng Trường Thuận nghe xong cũng sững sờ.

Nhậm Tam Hòa dừng lại nói: “Hỏi mẹ ngươi xem nấu xong thì múc một chút đi.”

Đồ Quyên nghe thế mới quay đầu, kéo tay Phùng Thị nói: “Nương, ta và tỷ tỷ đi ăn cơm sẽ trở lại. Nương, thịt chuột trúc và thịt nai nấu chín chưa? Múc một chút cho ta mang cho gia gia nãi nãi ăn.”

Phùng Thị vội nắm nằng, lại kêu Hoàng Tước Nhi đi vào phòng bếp.

Hoàng Lão Thực cảm rõ, mang theo hai khuê nữ đi tới nhà cha mẹ, dọc đường đi có người hỏi thăm không ngừng.

Đồ Quyên ngọt ngào cười nói là đi đưa đồ ăn cho gia gia nãi nãi.

Nàng vừa trả lời những người thăm hỏi vừa tranh thủ dặn dò Hoàng Tước Nhi: “Tỷ tỷ, đến đó nếu ngươi sợ hãi thì đừng lên tiếng. Cũng không cần nghiêm mặt, ngươi cứ ngồi yên là được. Có người hỏi tới thì ngươi nói, ngươi nói cho đàng hoàng. Nếu không nữa thì ngươi cười. Cười luôn không sai.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu không ngừng.

Nàng thật sự có chút thấp thỏm khấn trương, bởi vậy căn bản quên mình là tỷ tỷ, không cảm thấy chính mình bị muội muội chỉ bảo có gì không đúng.

Trên thực tế, dần dần nàng đã bị Đỗ Quyên dạy quen, gặp chuyện gì cũng thích hỏi ý kiến muội muội.

Đến nhà bà nội đã thấy một đám phụ nữ và tiểu nữ oa vây quanh chậu than sưởi ấm ở góc tường. Đàn ông ngồi trên bàn uống trà.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi được nãi nãi giới thiệu, đều chào hỏi, “Đại cữu nãi nãi“, “Tiểu cữu nãi nãi“, “Nhị biểu thẩm“, “Tam biểu thẩm“, “Biểu tỷ“, “Đại cữu gia gia“ vân vân.

Đỗ Quyên còn có thể nhớ, Hoàng Tước Nhi kêu một tiếng là quên ngay. Chào hỏi một vòng là hồ đồ như trước, phân không rõ Trương Tam Lý Tứ.

Hoàng đại nương nhận rõ trên tay Hoàng Lão Thực, hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên vội vàng cướp lời nói: “Nãi nãi, đây là thịt chuột trúc, chén này là thịt nai, còn có thịt bò. Ta và tỷ tỷ mang đến hiếu kính gia gia và nãi nãi.”

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nhất thời vinh quang đầy mặt.

Hoàng đại nương cười không khép miệng, quay qua nói với chị dâu nàng: “Đứa bé này rất hiếu thuận.”

Chị dâu nàng cũng nịnh nọt nói: “Là cháu nội, không hiếu thuận gia gia nãi nãi chẳng lẽ hiếu thuận người bên ngoài?”

Lời này Hoàng đại nương thích nghe, nặng nề hừ một tiếng, nói: “Nhìn xem, đứa bé này mới ba tuổi đã biết hiếu thuận. Con dâu cả đã một bó tuổi mà bụng dạ như chó, cho cha mẹ chút đồ là đòi chết đòi sống, thật giống như chúng ta ăn thịt nàng vậy.”

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nãi nãi, là nương ta kêu ta mang đến.”

Không nghĩ tới lời này vừa thốt ra càng như tưới dầu vào lửa.

Hoàng lão cha nhất thời biến sắc mặt, vỗ bàn mắng to: “Nàng là muốn khoe khoang với chúng ta, muốn nói là thân thích chúng ta chưa từng ăn vật hi hấn, mang đồ đến để khoe mẽ. Thịt này ta không dám ăn! Ăn rồi bị cha nàng mắng không biết xấu hổ, nói người ta thương hại bọn hấn. Bọn họ mang tới chút thịt, chúng ta làm cha mẹ còn muốn theo hưởng kè...”

Lải nhải giận mắng quở trách.

Mặt Hoàng đại nương cũng tràn đầy nộ khí, trừng đại nhi tử không nói.

Hoàng Lão Thực bối rối, không biết trả lời thế nào.

Đỗ Quyên há hốc mồm, không ngờ tới đôi một người, đôi ra cái hiệu quả này đến.

Nàng thấy Hoàng đại nương muốn đẩy rõ ra, vội vàng tiến lên ngăn lại, ủy khuất nói: “Gia gia, nãi nãi! Các người đừng nóng giận. Đều trách ta. Ta ăn thịt thấy ngon, nghĩ gia gia nãi nãi khẳng định cũng thích ăn nên kêu nương mức. Ta và tỷ tỷ lấy tới...”

Nói xong meo máo muốn khóc.

Mọi người vội vàng khuyên nhủ: “Đứa bé này không dễ dàng mang đến, đừng uống phí tâm ý của nàng.”

Hoàng đại nương bất lấy yếu điểm, hỏi Hoàng Lão Thực: “Là đứa bé này muốn đưa?”

Hoàng Lão Thực gật đầu, thuật lại chuyện Đỗ Quyên muốn thịt từ Nhậm Tam Hòa.

Mọi người nghe xong thần thức không thôi, ai cũng than thở nhìn về phía Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương đưa rõ cho Phụng Cô, kêu nàng mang vào phòng bếp, rồi ôm chầm Đỗ Quyên, đau lòng nói: “Không phải nãi nãi mắng người. Ta đã nói mà, nương người nào có hiếu thuận như vậy? Rốt cuộc là cháu gái ta không giống với, ở nhà ăn cơm cũng không quên gia gia nãi nãi.” Rồi kêu Đại Nữu lấy trái cây cho muội muội ăn.

Hoàng lão cha cười lạnh nói: “Cũng không biết ông ngoại nàng nghe xong có xấu hổ hay không. Cháu ngoại nhỏ như vậy đã hiếu thuận gia gia nãi nãi. Nếu ta là hấn, ta đã tìm một cái lỗ để chui vào!”

Đối mặt với cục diện này, Đỗ Quyên khổ sở không thôi.

Nàng vốn định thay nương bán tiếng tốt, ai ngờ càng bán càng hư.

Nếu đã như vậy, thịt này không thể lãng phí vô ích, chuyện tốt nên ký đến trên đầu mình đi, ngày sau muốn làm dịu đi quan hệ hai bên cũng có tác dụng.

Lập tức, nàng ngồi ở giữa đám phụ nữ, nghe bọn hấn hỏi cái này hỏi cái kia.

Tuy Hoàng Tước Nhi không cúi đầu nhưng lại sụp mí mắt.

Nàng cố làm ra vẻ trấn định nhưng vẫn còn có chút hoảng sợ, nói chuyện cũng lắp bắp. Mọi người liền lườm hỏi nàng, chỉ hỏi Đỗ Quyên. Ý vào nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, muốn từ nàng tìm hiểu tình hình nghị thân của hai nhà Phùng Nhậm.

Đỗ Quyên nhất nhất nói.

Điều này cũng không khó, ai biết được tương lai ra sao.

Nàng nói chuyện trong trẻo sinh động, lại lưu loát, nhu mì lại hiểu thuận, tính tình không nhút nhát như Hoàng Tước Nhi, tấu tử Hoàng đại nương càng nhìn nàng càng yêu, ngoắc Ngưu Nhi qua, muốn hẳn chơi với Đỗ Quyên.

Hoàng đại nương cũng tỉnh ngộ, nói với Đỗ Quyên: “Chút nữa mới ăn cơm, ngươi đi chơi với Tiểu Bảo ca ca bọn họ đi. Ngưu Nhi đệ đệ nhỏ hơn ngươi vài tháng, tốt nhất. Ngươi dắt hẳn, đừng khi dễ hẳn.”

Ngưu Nhi là đứa cơ trí.

So với Cửu Nhi và Lâm Xuân, người hẳn nhỏ nhắn hơn, mặt mũi cũng thanh tú hơn.

Hắn thấy Đỗ Quyên cười xán lạn, người lớn đều thích nàng, cũng khởi ý niệm muốn thân cận nên đi tới kéo tay nàng nói: “Muội muội, đi. Chúng ta ra bên ngoài chơi. Bên ngoài có nắng.”

Mọi người đều cười rộ lên.

Một phụ nữ cười nói: “Ngươi nhỏ hơn người ta còn kêu người ta muội muội!”

Hoàng đại nương vui tươi hơn hờ nói: “Như vậy mới phải. Thế này mới tốt.”

Chị dâu nàng nhìn hai đứa nhỏ, càng vui vẻ cười.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Bí mật tính kế

Đỗ Quyên giặt tay về, cười nói: “Ta ngồi ở đây sợ ảm. Ta sợ lạnh.”

Hoàng đại nương nghe xong, vội nắm tay nàng, lại cho Phùng Thị một “tội danh”: “Mẹ ngươi chưa cho ngươi mặc quần áo ấm? Suốt ngày cũng không biết bận rộn những gì mà thấy nàng cứ phòng trong phòng ngoài, trên núi dưới ruộng, mà cũng không khá nổi, nuôi con cũng không nuôi nổi, chỉ biết làm bừa!”

Đỗ Quyên nhìn sắc mặt khinh thường của mọi người, thấp phần đau đầu.

Sao vừa tùy tiện nói một câu là có thể kéo đến nương?

Hơn nữa cũng không là lời hay, nương làm gì cũng đều sai.

Nàng không muốn đi ra ngoài, đương nhiên không phải vì lạnh. Nàng không muốn chơi với Tiểu Bảo.

Nàng sợ Tiểu Bảo ngầm đánh nàng, nàng không có địa vị nhân hòa ở đây.

Thứ hai nữa nơi này có mấy đứa nhỏ, nếu ai không cẩn thận ngã, va chạm hoặc là cãi nhau đánh nhau, nàng sợ mình sẽ thành người chịu tội thay.

Ba là sợ Hoàng Tước Nhi một mình, có chuyện gì mình cứu viện không kịp.

Cho nên, nàng quyết tâm ngồi ở đây, nghe các nàng nhân thoại, xem Vinh Từ thêu hoa, ăn cơm xong đi về.

Ai ngờ nàng cố kỵ người khác, người khác cũng cố kỵ nàng.

Vừa lúc Phụng Cô tiến vào, ngăn cản bà bà nói: “Đừng để Đỗ Quyên chơi với bọn hẳn. Bọn họ là con trai, không nặng không nhẹ, quay đầu chạm đụng nàng, cũng không tốt.”

Vừa nói vừa nháy mắt Hoàng đại nương.

Có lẽ người thông minh đều có một loại trực giác. Phụng Cô rất đề phòng tiểu Đỗ Quyên.

Tiểu Bảo đã đựng độ đường muối vài lần, đều không chiếm lợi thế, thậm chí thiếu chút nữa gây ra mạng người, đích thực hẳn không thích nổi nằng, lên nghiêm khắc dặn dò 2 đứa nhỏ khác, không cho trêu chọc nằng.

Hôm nay bà có cố ý kêu Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tới, nếu lúc chơi đùa có sơ xuất gì, người khác sẽ nói như thế nào?

Ông ngoại Đỗ Quyên nói gia gia nãi nãi bọn họ không thương hai khuê nữ nhà lão Đại, nếu gặp chuyện không may, chỉ sợ không thể nói rõ.

Hoàng đại nương cũng bưng tỉnh đại ngộ.

Không thể để thông gia nắm được cán, hẳn tính hơn quý.

Hai tỷ muội tốt lành đến, cũng nên tốt lành đưa trở về.

Vì thế, Hoàng đại nương không cho Đỗ Quyên đi ra ngoài, cũng giữ Nguru Nhi lại.

Đỗ Quyên chán đến chết. Thấy Nguru Nhi cũng rất thông minh, liền nhìn hẳn.

Một phụ nữ hỏi: “Đỗ Quyên, tiểu đệ đệ đẹp hay không?”

Kẻ ngốc mới nói bộ dạng không tốt.

Đỗ Quyên cười híp mắt đáp: “Tốt! Tiểu đệ đệ rất ngoan, đáng yêu!”

Nói xong, cố ý làm bộ như người lớn vỗ đầu Nguru Nhi.

Mọi người đều bị nằng chọc cười.

Người phụ nữ đó lại hỏi: “Ngươi có thích tiểu đệ đệ hay không?”

Đỗ Quyên cười nói: “Thích.”

Người đó nhân tiện nói: “Tiểu đệ đệ tốt như vậy, ngươi...”

Hoàng đại nương vội vã ngăn cản câu chuyện, nói: “Tiểu đệ đệ là khách, tới nhà chúng ta, ngươi phải tiếp khách. Đi, vào phòng chơi với tiểu đệ đệ.”

Ở trong phòng chơi sẽ không xảy ra chuyện đi!

Rồi hướng người phụ nữ kia nháy mắt, nói thêm: “Đừng thấy Đỗ Quyên nhỏ. Rất thông minh, cái gì cũng biết, lại hiếu thuận.”

Chị dâu nằng cũng bất động thanh sắc liếc nhìn người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó ngượng ngừng cười ngậm miệng.

Đỗ Quyên cảm thấy không thích hợp, tựa hồ các nằng có gì gạt mình, vừa rồi thiếu chút nữa lỡ miệng.

Nằng bắt đầu nghi hoặc.

Chẳng lẽ không phải vì gia gia và ông ngoại trở mặt, mới gọi tỷ muội mình đến ?

Tình cảnh này giống như bọn họ bí mật mưu tính gì đó.

Đáng tiếc, tuy nằng hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác nhưng không phải là người tinh quái lợi hại, hiện tại không đoán được gì cả.

Vốn muốn ngồi một lát rồi kiếm cớ đi về, lúc này ngược lại nằng không vội, cùng Hoàng Tước Nhi ngồi bên người Vinh Từ, vừa xem nằng thêu hoa, vừa nhong tai nghe ngóng lời nhàn thoại của mọi người.

Đám phụ nữ ngồi chung với nhau, còn có thể nói những gì?

Mẹ chồng Hoàng đại nương bất hòa với nằng dâu Phùng Thị. Hai thông gia Hoàng lão cha và Phùng Trường Thuận trở mặt. Việc hôn nhân của Vinh Từ không thành, người thay thế lại là tiểu khuê nữ Phùng gia Phùng Minh Anh. Cho nên, mọi người tán chuyện không ngoài những việc này.

Các nằng cũng cố kỵ Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ở đây, sợ tiểu oa nhi không hiểu chuyện, nghe xong trở về học lại, bởi vậy không nói toạc ra mà, nói một nửa lưu một nửa, hoặc là ngấm ngấm ám chỉ, nếu không nữa thì ra ánh mắt, điệu bộ.

Nhưng họ có thể giấu diếm Hoàng Tước Nhi, sao có thể lừa được Đỗ Quyên?

Nằng vừa nghe là hiểu rõ ràng.

Đám người này, nếu không vừa mắt hay nghi ngờ gì, họ đều có thể diễn tả rất sống động, phảng phất như thực sự là kỳ án.

Hoàng đại nương nói Phùng Minh Anh là người lợi hại, lợi dụng Nhậm Tam Hòa thích Đỗ Quyên, cố ý làm bộ làm tịch, thông đồng hãm, “Đúng là con tiểu hồ ly tinh, so với cái kia còn lợi hại hơn.”

Cái kia, dĩ nhiên là chỉ Phùng thị.

Nếu Đỗ Quyên không biết nội tình, còn thật cảm thấy lời này quá hợp tình hợp lý.

Nhưng không có ai biết tâm tư Nhậm Tam Hòa rõ hơn nàng.

Có người có ý hỏi Đỗ Quyên, có cùng tiểu di học làm tương.

Đỗ Quyên lập tức cao hứng nói, nàng sẽ. Còn nói, tương nhà nàng rất ngon, “Nãi nãi, ngày mai ta đưa một chén cho người nếm thử.”

Hoàng đại nương giật giật khóe miệng, nói: “Nhà bà nội có tương.”

Con nít sao biết được vị ngon là như thế nào.

Lại không thấy mắt mặt, luôn cảm thấy đồ nhà mình đều là thứ tốt.

Đỗ Quyên lại nói: “Nãi nãi là nãi nãi, ta đưa nãi nãi là hiếu kính nãi nãi.”

Hoàng đại nương nhất thời cười như đoá hoa, nói: “Ái dà, cháu gái ta rất hiếu thuận!”

Đối mặt với Đỗ Quyên, tâm tình nàng phập phồng biến hóa khá lớn, tựa như tên một bài hát ở kiếp trước của Đỗ Quyên “Để ta vui vẻ để ta buồn”.

Trong đám cháu thì Đỗ Quyên cho nàng mặt mũi nhiều nhất. Phàm gặp người, ai cũng khen nàng có một cháu gái ngoan. Đỗ Quyên nói chuyện tri kỷ nhất, nghe thập phần thoải mái. Đỗ Quyên nói chuyện cũng làm cho người nghe khuất nhất, luôn làm ngực nàng khó chịu.

Tỷ như trước mặt, sự cảm động kia thật phát ra từ nội tâm.

Nhưng lần trước lúc đánh Tiểu Bảo bên bờ sông, còn có lần trước nữa lúc mượn thịt, nàng đều bị đứa cháu gái nhỏ này làm ngực đau, mà nàng lại không có biện pháp ứng phó.

Trời ạ! Nàng còn không thể nói ra được Đỗ Quyên không tốt chỗ nào.

Không giống Hoàng Tước Nhi, nàng luôn có thể xỏ ra một đồng thứ không đúng.

Mọi người cũng đều cảm thấy Đỗ Quyên làm người yêu thương, một chén tương cũng nghĩ tới gia gia nãi nãi.

Đỗ Quyên vội nói: “Nãi nãi cũng rất thương ta. Lần trước còn cho ta thịt ăn nữa.”

Hoàng đại nương không nghe nàng nói hai chữ “mượn thịt”, hết sức hài lòng.

Vì bà muốn khoe khoang trước mặt mọi người, càng muốn làm về ta đây với thông gia chưa lộ diện, trong lòng kích động, tay liền xoè ra, “Ông ngoại của Tiểu Bảo ca ca người cuối năm sẽ đưa chút thịt dê đến. Quay đầu nãi nãi lại cho người mấy cân mang về.”

Đỗ Quyên nhất thời cười nheo mắt, thâm tình kêu lên: “Nãi nãi!”

Hoàng đại nương vui vẻ ôm nàng, nhẹ nhàng đong đưa.

Hoàng Tước Nhi ở bên xem ngây người, không rõ sao muội muội lại thân với nãi nãi như vậy.

Hoàng đại nương rất vui vẻ nhưng cũng không quên dấm dáp Phùng thị, nhìn mọi người cảm thán nói: “Nếu con dâu cả có một chút xú hiếu thuận như đứa bé này, lão Đại chúng ta sao lại khó làm người như thế chứ. Ta và cha hãm cũng không bị người mắng mỏ.”

Đỗ Quyên dùng sức mím chặt miệng, không dám nói tiếp nữa.

Trời đất chứng giám, trong lòng nàng rõ ràng nương hào phóng hơn nàng nhiều.

Chỉ là không biết vì sao, nương tặng đồ còn đắc tội người ta. Nàng thì sao, có đưa bao nhiêu ra ngoài, cũng có thể vớt trở về như thường. Nếu không nữa thì khẳng định sẽ làm cho người nhớ nàng tốt, tuyệt đối sẽ không cho không.

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có người kêu “Đỗ Quyên” “Đỗ Quyên”.

Là Lâm Xuân và Cừ Nhi.

Hai đứa nhỏ tiến quân thần tốc, một đường hô Đỗ Quyên đã chạy vào nhà.

Tiểu Bảo đang chơi với đám biểu đệ trong viện, nhìn thấy hai người bọn họ vội vàng theo vào, chống nạnh quát: “Ai cho các ngươi vào? Không được tới nhà của ta! Cút đi!”

Hắn còn ghi hận lần trước bị đánh.

Không thể ở bên ngoài khi dễ người, ở nhà mình đuổi người là tốt nhất.

Cửu Nhi lập tức phản bác: “Vay ngươi cũng không được tới nhà ta. Sao lần trước ngươi tới?”

Tiểu Bảo á khẩu không trả lời được.

Lâm Xuân làm như không nghe thấy, liếc nhìn Tiểu Bảo mất rồi quay đầu, cũng không quần bách hay sợ hãi, hai mắt chuyển nhanh như chớp, tìm tòi nghiên cứu quét mắt qua Hoàng lão cha, Hoàng đại nương.

Nhìn qua một vòng, cảm thấy biểu hiện của mọi người coi như bình thường, mới chạy đến bên người Đỗ Quyên, kéo tay nàng nói: “Đỗ Quyên.”

Đỗ Quyên kinh ngạc hỏi: “Sao các ngươi tới đây?”

Lâm Xuân nói: “Kêu ngươi trở về ăn cơm.”

Hoàng đại nương thấy 2 tiểu tử này đuổi theo Đỗ Quyên đến nơi này, trầm mặt nói: “Buổi trưa Đỗ Quyên ở đây ăn cơm. Không đi về.”

Chẳng những Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Lão Thực cũng bị Hoàng lão cha giữ lại.

Cả nhà đại nhi tử đều ở đây, chỉ bỏ sót một mình Phùng Thị.

Lâm Xuân nghe xong, vội nhìn về phía Đỗ Quyên dò hỏi.

Cửu Nhi bật thốt ra: “Nếu bọn họ đánh ngươi thì sao?”

Ánh mắt nhìn qua mọi người trong phòng, hết sức đề phòng.

Đám người Hoàng lão cha nhất thời đen mặt.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nãi nãi ta thương ta, mới không đánh ta đâu.”

Nghe thế sắc mặt Hoàng đại nương mới tốt hơn một chút, phân phó Cửu Nhi và Lâm Xuân đi mau.

Trong mắt Đỗ Quyên chuyển động. Nhón chân lên, ghé sát vào tai Hoàng đại nương lặng lẽ nhỏ giọng nói hai câu, bộ dạng rất thân thiết.

Hoàng đại nương nghe xong nhin không được cười, nắm mũi nhỏ của nàng sáng giọng: “Ngươi tinh quái!”

Rồi dặn dò: “Nãi nãi sẽ không giữ ngươi. Ngày mai lại đến.”

Nàng kêu Hoàng lão Nhi cắt mấy cân thịt dê cho đại ca mang đi, rồi nhìn Hoàng Lão Thực nói: “Lão Đại, mang hai nàng về đi thôi. Chớ để cho nhà mẹ vợ ngươi nói chúng ta thấy hấn tới, cố ý gọi 2 đứa cháu ngoại đi, cố tình không cho hấn mặt mũi. Trở về nói với vợ ngươi: Các cậu đều tới. Mẹ và biểu tẩu quanh năm suốt tháng cũng khó tới một chuyến, ngày mai thỉnh bọn họ qua ăn cơm. Gọi nàng nên chuẩn bị. Chúng ta chỉ có những người này, đừng kêu người không liên quan tới.”

Đây là đang nói: ngày mai qua, không cho người nhà mẹ đẻ Phùng Thị tới.

Đỗ Quyên nhìn về phía Lão Thực cha, cũng không biết hấn nghe hiểu hay không.

Hoàng Lão Thực vội đáp ứng, cảm thịt dê, vui vẻ cáo từ.

Đỗ Quyên lại chào trường bối một vòng, mới cùng Hoàng Tước Nhi tay cầm tay rời đi.

Gần đây Hoàng Tước Nhi đã trấn định rất nhiều, lúc đi còn chào Hoàng đại nương: “Nãi nãi, chúng ta đi.”

Hoàng đại nương phát tay nói: “Đi thôi, đi thôi. Mau về ăn cơm.”

Chờ bọn hấn đi xong, mọi người đều hỏi đại nương vừa rồi Đỗ Quyên nói cái gì.

Hoàng đại nương cười nói: “Nàng nói nàng nhà Nhậm thúc hôm nay có rất nhiều thịt ngon, nàng muốn qua đó ăn cơm. Nếu ăn ở đây, ăn hết thịt đưa cho gia gia nãi nãi, không có lời.”

Mọi người sùng sốt rồi ha ha cười lên, ngay cả Hoàng lão cha cũng vui vẻ cười.

Khó trách Hoàng đại nương cũng đuổi đại nhi tử đi.

Ngắm lại cũng đúng, giận người ta, giữ lại nhi tử và cháu gái, hại bọn họ ăn không được thịt ngon, thuần túy là hại người mà không lợi mình.

Không ăn thì không ăn, nhưng không thể tiện nghi người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đính ước

Chị dâu nàng cười xong, càng cảm thấy Đỗ Quyên tốt.

Bỗng nhớ tới cảnh Lâm Xuân cầm tay nàng, lo âu hỏi: “Hai đứa nhỏ Lâm gia kia vẫn chơi chung với Đỗ Quyên sao? Như vậy cũng không nên a.”

Hoàng đại nương thờ phỉ phò nói: “Ngày mai ta sẽ nói với vợ lão Đại. Con gái mà cứ chơi với con trai còn ra bộ đáng gì! Chẳng lẽ coi như là vợ Lâm gia? Không thể như vậy được.”

Hoàng lão cha bỗng nhiên nói: “Chờ thêm vài năm nữa đem chuyện của Ngu Nhi và Đỗ Quyên định ra. Cũng không cần chờ trưởng thành, đưa nàng cho cữu nãi nãi nuôi. Dù sao thân kết thân, chẳng lẽ cữu gia gia, cữu nãi nãi còn hại nàng?”

Kiểu này là muốn đưa Đỗ Quyên đi làm con dâu nuôi từ bé.

Tẩu tử Hoàng đại nương vui mừng nói: “Sao có thể chứ! Chúng ta khẳng định coi nàng như cháu gái ruột. Nhưng cô gia, việc này có chút khó. Xem vừa rồi 2 đứa nhỏ đối với Đỗ Quyên, lão Đại bọn họ, còn có Lâm gia...”

Nàng chưa nói hết lời nhưng hiển nhiên hết sức kiêng kỵ Lâm gia.

Hoàng lão cha hừ nhẹ một tiếng nói: “Ta nói, đó là cháu gái Hoàng gia. Lão Đại dám không nghe! Không phải nói là nhà nghèo sao? Vậy thì đưa con cho người khác nuôi, khỏi phải như hai đứa con trai trước đó, nuôi không nổi.”

Lời hấn thực kiên định, không cho phản bác.

Đây là sau khi Đỗ Quyên đi, hấn tự định kết quả.

Không phải Phùng Trường Thuận thích nhất giảng đạo lý sao?

Vậy hấn cũng muốn xem xem, gia gia định thân cho cháu gái, ai dám ngăn cản!

Không riêng gì Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Tước Nhi hấn đều nghĩ xong.

Hừ! Nếu không thể bỏ con dâu cả, không có cách đoạn tuyệt quan hệ với Phùng gia, hấn sẽ nắm việc hôn nhân của cháu gái vào tay, chặt đứt liên hệ của Hoàng gia và Phùng gia.

Nếu Đỗ Quyên gả vào Lâm gia, dựa vào thủ đoạn của Phùng Trường Thuận, chắc chắn sẽ mượn tầng quan hệ này mà kiêu ngạo.

Không chỉ bởi vì Phùng Trường Thuận ứng đối chu toàn hơn hấn, còn bởi vì Phùng gia ở ngoài núi, Lâm gia thường ra vào núi, càng bởi vì Nhậm Tam Hòa sắp thành con rể Phùng gia, hấn thân với Lâm Đại Mãnh.

Nếu gả Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cho người quen cũ nhà mẹ đẻ của bà già, Phùng Trường Thuận sẽ không có cách. Hai bên nháo thành như vậy, hấn còn không biết xấu hổ làm tới sao?

Theo lý thuyết, cháu gái định thân với Lâm gia, hấn cũng vui vẻ.

Nhưng không biết vì sao hấn cảm thấy trước mặt Lâm gia, bản thân khẳng định không có mặt mũi bằng Phùng Trường Thuận. Ý nghĩ này làm hấn ghen ghét khó nhịn.

Chỉ cần vừa nghĩ đến bộ dáng mạnh mẽ của Phùng Trường Thuận, lòng hấn rồi thành một đoàn, liều mạng muốn đảo loạn cục diện này.

Hấn tuyệt đối không cho đại nhi tử và Lâm gia kết thân!

Vì thế, hắn không tiếc sớm tiến bước Đỗ Quyên.

Lúc trước Lâm gia đính hôn ước bằng miệng với đại nhi tử. Hai huynh đệ Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu còn đánh trống giương cờ thay Đỗ Quyên thu xếp tiệc đầy tháng. Việc này người cả thôn đều biết.

Hắn sợ càng kéo dài sẽ không đổi ý. Khi đó sẽ nhiều khó khăn.

Dù sao kết thân với nhà mẹ đẻ bà già, thân càng thêm thân, người khác cũng không dễ xen mồm.

Chỉ cần không cho thông gia kia chen vào, làm thế nào đều được.

Nghĩ như vậy, hắn cười lạnh, đợi không kịp muốn xem bộ dáng kinh ngạc của Phùng Trường Thuận.

Ra quyết định này, ngoại trừ những lý do trên, hắn còn cảm thấy cả nhà đại nhi tử đang dần dần thoát ra khỏi bàn tay của hắn.

Đây là điều hắn kiêng kỵ nhất.

Nuôi con trai là vì cái gì?

Không phải là cho người khác hưởng.

Nếu con trai hắn biểu ít đồ đã bị thông gia chỉ vào mũi máng, vậy Phùng Trường Thuận hắn dựa vào cái gì mà hưởng xái cháu gái hắn?

Sau một hồi cân nhắc, hắn mới nói với Hoàng đại nương: “Ngày mai người đi Cây Lê câu, mang theo Đỗ Quyên, ở đó mấy ngày. Đến thường xuyên như vậy, nàng và Ngu Nhi sẽ quen thân hơn. Ở bên kia quen, sau này càng dễ làm hơn.”

Hoàng đại nương liên tục gật đầu, cảm thấy chủ ý này của hắn rất tốt.

Tảo từ nhà mẹ đẻ bà cũng thấy chủ ý này tốt, cười nói: “Nếu Đỗ Quyên ở quen, cô nãi nãi đưa nàng cho ta. Ta khẳng định coi nàng như cháu ruột. Ở hai tháng, đợi ngày mùa lại đưa về.”

Nàng vui vẻ nghĩ, mỗi năm đi 2,3 lần. Mỗi hồi ở một hai tháng, ở rồi Đỗ Quyên sẽ biến thành cháu dâu nàng.

Bởi vậy, Hoàng đại nương quyết định ngày mai sẽ mang Đỗ Quyên đến đây ở một đêm. Sáng sớm hôm sau sẽ đưa nàng đi Cây Lê Câu thăm người thân.

Tình hình này, Đỗ Quyên hoàn toàn không hay biết gì cả.

Từ nhà bà nội ra ngoài, nàng lập tức khen Hoàng Tước Nhi: “Hôm nay gan tỳ tỷ lớn rất nhiều, dám chuyện với người khác. Có phải thật dễ dàng hay không? Tuyệt không khó, đúng không?”

Hoàng Tước Nhi mỉm cười, có chút ngượng ngùng.

Muội muội nói không khó, nhưng tim nàng vẫn treo lơ lửng a.

Bất quá, nàng vẫn thực vui vẻ, xem ra đối với biểu hiện của mình cũng rất hài lòng.

Đỗ Quyên khích lệ nàng vài câu, rồi quay đầu hỏi Lâm Xuân, sao nhớ tới gọi nàng ăn cơm, bởi vì lúc đi đã nói là nàng và tỷ tỷ ăn cơm ở nhà bà nội.

Lâm Xuân nói là Nhậm thúc gọi hắn và Cửu Nhi đến.

Đỗ Quyên cười, nghĩ rằng trách không được, phái hai tiểu tử đến gây rối.

Đi tới cửa Nhậm gia đã thấy Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh đang đứng chờ.

Gặp mặt cũng không nói nhiều, trực tiếp mang bọn họ vào Đông sương.

Trên bàn đã bày xong đồ ăn. Huynh đệ Thu Sinh, tiểu biểu ca Đỗ Quyên đều ngồi sẵn. Thấy bọn họ vội vàng hô to, nói dóc đến nỗi ngực dán vào lưng nhưng vẫn chờ bọn hắn đến mới dám động đũa.

Cửu Nhi và Lâm Xuân lập tức đi tới, một người chiếm một vị trí, không hện mà cùng giữ lại vị trí ở giữa, ngoắc Đỗ Quyên tới ngồi.

Đỗ Quyên vội đẩy Cửu Nhi, “Ngồi xích qua bên kia một chút, ta ngồi chung với tỷ tỷ.”

Cửu Nhi đành phải xê qua một bên để Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ngồi xuống.

Xong xuôi mọi người mới vui vẻ cầm đũa.

Hình như Đồng sương vì đám trẻ mà chuẩn bị. Không chỉ bàn ghế dụng cụ đều nhỏ hơn một số, ngay cả phòng ở đều ngăn cách trước sau, bố trí tinh xảo khéo léo.

Hoàn cảnh như vậy, bố trí như thế, lại không có người lớn bên cạnh. Nhậm Tam Hòa vào một lát là đi, chỉ để Phùng Minh Anh lại chiếu cố. Đám nhóc thập phần thoải mái hoạt động, có cảm giác như đang ở nhà, ăn uống cười đùa, không hề coi mình như người ngoài.

Bởi Phùng Minh Anh phải ở bên cạnh chiếu khán, Nhậm Tam Hòa chỉ cho nàng các nơi: thứ gì đặt ở nơi nào, dùng cho cái gì, cái đó dùng để làm gì, phảng phất nàng đã là nữ chủ nhân của nhà này.

Đỗ Quyên rất bất mãn, vừa ăn vừa dùng kiếm mắt bắn Nhậm Tam Hòa.

Không phải nàng muốn quấy rối, thật sự là nhìn không được.

Nhìn xem, mặt Phùng Minh Anh đỏ ửng, cười xấu hổ. Nhậm Tam Hòa lại trấn định như thường.

Đỗ Quyên không cảm thấy vì hấn da dày.

Đây căn bản là trong lòng hấn không có tình yêu!

Nếu trong lòng hấn có tiểu di, đối mặt với thiếu nữ sắp trở thành vợ mình, hấn có thể trấn định tự nhiên như vậy sao?

Trừ phi hấn không phải nam nhân!

Nhậm Tam Hòa cũng không biết trong lòng Đỗ Quyên ngoắt ngoéo, hấn dẫn Phùng Minh Anh vào một phòng thông nhau. Cũng là ngăn cách trước sau, ở giữa có cửa tròn tương thông.

“Trong tủ đó đều là điểm tâm, còn có thịt khô, do mẹ nuôi Đỗ Quyên giúp làm.” Hấn kéo ra một cái cửa tủ, chỉ vào mấy hộp điểm tâm nói, “Lá trà ở bên cạnh. Trong cái rương kia đều là đồ chơi.”

Phùng Minh Anh nhẹ giọng nói: “Ta hiểu được. Ngươi mau đi đi, bọn họ đang chờ.”

Nhậm Tam Hòa quay đầu nhìn người thiếu nữ trước mặt, từ trước ngực lấy ra một mảnh ngọc điêu khắc với những đường vân đỏ như tơ máu. Rất nhỏ, là một tượng Quan Âm. “Cái này... Là... nương ta cho ta. Có thể bảo bình an. Cho ngươi!”

Hấn kéo tay của thiếu nữ, đặt vật màu đỏ kia trong lòng bàn tay của nàng.

Phùng Minh Anh nhất thời kích động, mặt ửng hồng, ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

Ánh sáng trong mắt lóe ra. Ánh mắt long lanh như muốn ứa lệ.

Hấn hạ sinh lễ rất dày cho Phùng gia, nhưng đối với nàng mà nói, những thứ đó đều là vật chết. Hôm nay đích thân hấn đưa thứ này, rõ ràng là bất đồng.

Nàng nắm chặt huyết ngọc trong lòng bàn tay, đặt lên ngực.

Nhậm Tam Hòa tựa hồ cũng có chút xúc động, thấp giọng nói: “Ta...”

Chợt nghe bên ngoài tiếng ho khan non nớt vang lên liên tục, rõ ràng là cố ý.

Hấn lắc đầu cười khổ nói: “Đỗ Quyên, cũng không biết tại sao, không hy vọng ngươi gả cho ta, sợ ta đối với ngươi không tốt.”

Phùng Minh Anh vội nói: “Nàng mới bây lớn, nương lại thường cãi nhau với nãi nãi, cho nên nàng cảm thấy gả cho người đều không tốt. Ngươi đừng trách nàng.”

Nhậm Tam Hòa mỉm cười nói: “Ngươi yên tâm, ta cưới ngươi nhất định sẽ đối tốt với ngươi.”

Phùng Minh Anh tin nhiệm gật đầu, một chút cũng không hoài nghi.

Nhìn hai người đi ra. Mặt Phùng Minh Anh toả sáng, Đỗ Quyên thở dài: Sao mình không bỏ xuống được việc này chứ? Đây là lựa chọn của bọn họ, chưa chắc là không tốt.

Nhậm Tam Hòa cười nhìn nàng một cái, rồi nhìn Thu Sinh nói: “Ta đi!”

Thu Sinh vội vàng đứng lên nói: “Nhậm thúc, ngươi ăn chung với chúng ta không ngon sao? Ăn với mấy lão đầu có ý nghĩa gì chứ?”

Đỗ Quyên phốc xuy một tiếng cười rộ lên.

Nhậm Tam Hòa nhướn mày nói: “Nga? Cha ngươi và đại bá cũng là lão già? Da ngươi lại ngứa phải không?”

Phùng Minh Anh nhin cười thúc giục: “Người mau đi đi. Bọn họ chờ sốt ruột.”

Hắn là chủ nhân, sao có thể không ở phòng chính tiếp khách chứ. Vừa rồi bắt quá là vợ Đại Mãnh kiểm soát, kêu bọn hắn đi ra tiếp tỷ muội Đỗ Quyên, để hai người ở chung một hồi. Nếu ở mãi không ra, người ta sẽ nói.

Nhậm Tam Hòa cười đi ra.

Trong này, Phùng Minh Anh chiếu ứng đám nhỏ ăn cơm, lại cùng Hoàng Tước Nhi thu thập bát đĩa đi phòng bếp. Đỗ Quyên lại ra phòng chính.

Phòng chính bày 2 bàn. Nam nhân đang uống rượu. Nữ nhân đang dùng cơm.

Nhìn thấy nàng, bà ngoại Phùng bà mẹ vợ ngoắc nói: “Đỗ Quyên lại đây. Ăn xong rồi hả? Nếu không lại đến ăn thêm chút?”

Đỗ Quyên nhin cười không được, nói: “Ăn no rồi.”

Lão nhân gia luôn là như vậy, sợ trẻ con ăn không ngon.

Vợ Đại Mãnh giương giọng hỏi: “Đỗ Quyên, sao nãi nãi người không giữ các người ăn cơm?”

Một câu hỏi, ngay cả bàn của đàn ông cũng an tĩnh lại, nghe bé gái nói như thế nào.

Đỗ Quyên chen đến bên người Phùng Thị, đáp: “Nãi nãi kêu ở lại. Là ta nói, hôm nay nhà Nhậm thúc có thực nhiều thịt, nếu không đến ăn thì không có lời.”

Tiếng nói vừa dứt, liên tục vài tiếng “phốc” vang lên rồi tiếng sặc khịt tiếp theo sau.

Các nữ nhân cười ngửa tới ngửa lui.

Hoàng Lão Thực thấy tiểu khuê nữ làm cho người ta thích như vậy, cũng cao hứng, vội đem lời của mẹ nói với Phùng thị, là muốn thỉnh cậu mẹ bọn họ đến nhà ăn cơm.

Phùng Thị nghe xong không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Lâm lý chính nhân cơ hội thấp giọng nói với Phùng Trường Thuận: “Ta thấy ngày mai là cơ hội, ta tới cho các người hoà giải. Đầu là thông gia, già cả rồi cương cũng không tốt...”

Đỗ Quyên vừa lắng tai nghe, vừa nhìn về phía Lão Thực cha.

Thấy bộ dáng hắn như không có cảm giác gì, biết hắn căn bản không nghe lọt lời nãi nãi nói.

Nàng liền lớn tiếng nói: “Nương, nãi nãi nói, ngày mai mời ăn cơm, người bên kia tới nhiều, không cần mời người không liên quan.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đỗ Quyên vẫn là Đỗ Quyên

Đỗ Quyên nhìn mặt Phùng Trường Thuận nháy mắt đen lại, thăm xin lỗi nãi nãi.

Nàng cũng không có ý châm ngòi, chỉ là cảm thấy cừ hận của hai thông gia ngày càng sâu, thật khó có thể hoà giải. Nếu cố kéo bọn họ chung đụng với nhau, không chừng lại như lần trước, vừa giáp mặt đã gây túi bụi. Sau đó vì xả giận, một người muốn con trai hưu vợ, một kẻ muốn con gái bỏ chồng, cuối cùng xui xẻo lại là gia đình nàng.

Trước mắt như vậy rất tốt. Không lui tới thì không lui tới, còn giảm bớt rất nhiều chuyện.

Nhậm Tam Hòa liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, quay đầu thấy Phùng Trường Thuận muốn phát tác với Hoàng Lão Thực, vội vàng đứng dậy nói: “Nhạc phụ! Ta muốn khai hai mẫu đất hoang để trồng trọt nhưng ta không trồng cây qua, cũng không biết nên trồng cái gì. Nhạc phụ đã tới đây, chịu khó vất vả chút, ngày mai giúp ta nhìn rồi chọn 2 chỗ.”

Phùng Trường Thuận kiểm lại bất mãn, gật đầu nói: “Tốt. Mặc dù người sẵn thú, nhưng chúng ta là nông dân không trồng trọt cũng không được. Ngày mai ta giúp người tìm xem, tuyển một địa phương, trồng chút hoa màu, đỡ phải mọi thứ đều phải cùng người đời.”

Lâm lý chính vội vàng tiếp lời, nói chỗ nào thích hợp trồng cái gì.

Đề tài cứ như vậy chuyển qua.

Hoàng Lão Thực không phát hiện chút gì, ăn vô cùng vui vẻ.

Đỗ Quyên cũng không cảm thấy hân vô năng, hân mộ nghĩ, cha thực có phúc.

Lại nhìn Phùng thị, đôi mắt đầy bàn mỹ vị lại ăn không vô, theo đám người vợ Đại Mãnh quở trách cha mẹ chồng bất công và không đúng, kẻ lẽ mảy năm nay nàng chịu buồn bực, bộ dáng sầu khổ.

Đây chính là khác biệt!

Người hay lo nghĩ, cho dù gia tài bạc triệu, nô bộc thành đàn, cũng bị dày vò khổ sở. Người có phúc dù gia cảnh nghèo khó chút, cũng là vạn sự không đề tâm.

Đỗ đại tiểu thư cũng rất có phúc khí.

Nàng đi theo Phùng Thị về nhà, thấy nàng bận tâm tính toán chuyện ngày mai, liền khuyên nhủ: “Nương, ta có cái gì thì nấu cái đó. Nồi nôi mang thịt dê đến, giết một con gà nữa là đủ rồi.”

Phùng Thị gật đầu. Giáo huấn năm ngoái nàng còn nhớ rõ.

Bởi vậy, nàng cũng lười phí tâm, liền đem tất cả đồ trong nhà ra coi, cũng đủ làm hai bàn lớn.

Ngày hôm sau, đám người Hoàng lão cha đến, cứ tưởng rằng sẽ gây gổ với thông gia. Ai ngờ đám người Phùng Trường Thuận không lộ diện, không biết đi đâu. Tuy là hợp tâm ý nhưng đến cùng cũng không thoải mái. Trong đáy lòng nghĩ, thông gia nên lên mặt với mình, sau đó bị mình báng cho vài câu rồi tức giận bỏ đi, đó mới là sáng khoái.

Hoàng đại nương nói tới nói lui mắng Phùng thị, nói nhà mẹ đẻ nàng không hiểu lễ.

Có lẽ là ngày quá tốt, muối từ gả cho người trong sạch, Phùng Thị mang tư thái thần nhiên đối mặt bà bà, đặc biệt nhẫn nại với chuyện nàng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chọn tam lấy tứ.

Đỗ Quyên cũng kiệt lực chọc cười, tốt xấu gì cô ứng phó cho xong ngày này.

Nhưng nàng thủy chung cảm thấy gia gia nãi nãi có chút không thích hợp.

Mặc dù đối với nàng rất tốt nhưng không thành khẩn, nàng thật không quen.

Nàng đề cao cảnh giác nhưng thủy chung không thấy chút manh mối nào.

Nghe đại cữu nãi nãi nói muốn mang nàng đi thôn Cây Lê Câu chơi, nàng không muốn đi, liền giả trò: lúc ăn cơm ăn cho thật no, ăn chút thịt dê kho tàu. Món đó cay, đến ngõ nàng liền nói bụng không thoải mái.

Đau bụng, dĩ nhiên phải nằm trên giường.

Hoàng đại nương mắng Phùng Thị một trận. Nói nàng nấu ăn mỗi ngày mà vẫn không thấy tiến bộ, nấu thịt dê cay như vậy, làm hại cháu gái đau bụng vân vân.

Đỗ Quyên nghe xong bĩu môi.

Lời này nghe vào là quan tâm nàng, kỳ thật là giận chó đánh mèo.

Nàng không ăn cay, nhưng ở nơi này ai cũng thích ăn cay. Nếu nương thật nấu thịt dê không cay, thế nào cũng sẽ bị nãi nãi mắng chết.

Tóm lại, vô luận Phùng Thị như thế nào làm, đều sẽ không tốt.

Đây cũng là nguyên nhân Đỗ Quyên không muốn ông ngoại chống đối với gia gia. Oán hận chất chứa đã sâu, không thể nói hai ba câu là có thể hóa giải, cần gì phải phí tính thần.

Ngày hôm sau, tinh thần Đỗ Quyên còn mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt.

Hoàng đại nương tới hỏi nàng đã khỏi chưa.

Đỗ Quyên nói, đã hết đau, chỉ là trên người không có sức.

Hoàng đại nương vội dỗ nàng, nói mang nàng đi thăm thân thích, tới nhà cữu gia gia ở thôn Cây Lê Câu chơi, có thật nhiều biểu tỷ muội cùng anh em bà con, còn có thật nhiều lễ, đồ ăn ngon nhiều nhất, cũng không ít trò vui.

Nói đến ngàn hoa rơi rụng, Đỗ Quyên lại lắc đầu nói, nàng không đi.

Rất thẳng thắn, rất dứt khoát nói “Không đi”.

Hỏi vì sao, nàng đáp “Là không đi”, không có vì sao.

Hoàng đại nương ngăn cả người, rơi vào cảnh giới “Đề ta vui vẻ đề ta buồn”.

Rõ ràng ngày hôm qua cháu gái thật khéo léo biết điều, sao lúc này lại như vậy chứ?

Bà nghĩ, Đỗ Quyên không muốn đi thì cũng nên uyển chuyển chối từ, kiếm cớ, mà không nên trực tiếp cự tuyệt mới đúng.

Cách đối xử này của nàng không giống bình thường a!

Nàng không biết Đỗ Quyên có lý lẽ riêng của mình. Ngày hôm qua nàng lấy lòng gia gia nãi nãi là bởi vì đạo lý hiếu kính lão nhân, sao bọn họ không cao hứng khi người khác chủ động hiếu kính chứ? Bày ra khuôn mặt tươi cười, nói chuyện ngọt chút, người tốt ta tốt mọi người tốt, đối với nàng cũng không phải việc khó gì, bởi vì nàng vốn là người thuần thiện.

Nhưng nếu muốn như Phùng Thị, biếu đồ mà như bị ép, nghiêm mặt, cho tới bây giờ không được một tiếng tốt, nàng mới không làm đâu.

Hôm nay việc này lại bất đồng. Mặc kệ nãi nãi không để ý thân thể nàng còn chưa khỏe, vẫn cố ý muốn mang nàng đi thôn Cây Lê Cầu, chỉ từ nội tâm của nàng mà nói, nàng không muốn đi.

Không muốn đi thì không đi, không có gì đáng nói.

Nàng còn là một đứa bé đã muốn nhường người vì lợi ích toàn cục, sau này như thế nào sống?

Hoàng đại nương không cam lòng đỡ nói: “Người bồi nãi nãi đi, được không?”

Đỗ Quyên mặt mũi nói: “Trên người ta không có sức, kêu cha bồi nãi nãi đi.”

“Trên người không có sức, đi ra ngoài chạy nhảy, chơi đùa là có lực.”

“Không đi!”

“Sao người không nghe lời?”

“Bé gái phải nhã nhặn, không thể chạy khắp nơi.”

Hoàng đại nương nghe xong thiếu chút nữa té ngã, nhìn ngang nhìn dọc đứa cháu gái này. Tuy ai cũng khen nàng nhưng căn bản không có chút “nhã nhặn” nào, “Yêu, người mới bao lớn? Tiểu di người lớn như vậy, không phải vẫn tới nhà của người!”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu di ta sắp gả cho Nhậm thúc.”

Hoàng đại nương sầm mặt: “Người muốn phân cao thấp với nãi nãi có phải không? Học mẹ người đối nghịch nãi nãi?”

Đỗ Quyên chu mỏ nói: “Nãi nãi! Ta ngã bệnh, không muốn nhúc nhích. Van cầu nãi nãi, đừng kêu ta đi! Ta chỉ muốn ở nhà.”

Hoàng đại nương đen mặt: “...”

Ngưu Nhi đi tới nhiệt tâm mời Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, đi nhà ta chơi.”

Đỗ Quyên không khách khí chút nào, cự tuyệt: “Ta không thích chơi với người.”

Bé trai ngăn cả người.

Phùng Thị ở kế bên nghe cả nửa ngày, lúc này đi tới, lo sợ nói: “Nương, Đỗ Quyên không đi thì thôi. Kêu cha nàng đi chúc tết.”

Lừa giận của Hoàng đại nương không có chỗ phát tác, nghe vậy lập tức mắng lên.

Mắng nàng dạy hư khuê nữ, đối nghịch nãi nãi, nàng ra ngoài chơi cũng không cho đi.

Đỗ Quyên ngăn cản không kịp, thăm than Phùng Thị không có ánh mắt, chỉ đành phải nói: “Nãi nãi, là ta không muốn đi. Nương không dạy.”

Hoàng đại nương đích thực không có biện pháp, ngực khó chịu đến đòi mạng, lừa giận bốc cao bỏ đi. Tới cửa sân gặp Hoàng Tước Nhi, trong lòng nàng vừa động, liền kêu Tước Nhi đi.

Gan Hoàng Tước Nhi đến cùng chưa đủ lớn, không dám bác bỏ nên cùng nãi nãi đi.

Cách một hồi, Hoàng đại nương cho người báo với Hoàng Lão Thực và Phùng Thị, nói muốn mang Hoàng Tước Nhi đi thôn Cây Lê Cầu chúc tết.

Đỗ Quyên bị chọc tức, nháo muốn Hoàng Lão Thực đi đón tỷ tỷ về.

Hoàng Lão Thực đi qua nhà cha mẹ, có thể biết là đón không được.

Đỗ Quyên nổi giận thâm nghĩ. Bản cô nương cũng muốn xem đến cùng bọn họ muốn gì. Vì thế cùng Hoàng Lão Thực đến nhà bà nội một chuyến.

Người bên kia đang chờ nàng, thấy nàng liền vui tươi hơn hẳn, vội vàng đưa đi, cho rằng con nít, dễ dàng, dọa nạt, có gì mà không thể.

Một phụ nữ tiến tới muốn bế Đỗ Quyên.

Nhưng Đỗ Quyên chết sống không thuận theo, lại khóc lên.

Ngày thường nàng gặp người là cười, khóc cũng không giống người ta, liều chết liều sống bèn giọng tru lên, ong ong đâm vào tai người ta, rồi kêu thét lên. Kêu cha, kêu nương, lại kêu tỷ tỷ, như sinh lý tử biệt vậy, nháo cho hàng xóm đều vây xem.

Hoàng Lão Thực bị Đỗ Quyên lấy nhiễm, tình cảm càng phong phú hơn.

Nghe nàng khóc gọi cha, đau lòng không thôi, nhanh chóng khản cầu Hoàng đại nương: “Nương, Đỗ Quyên không muốn đi thì đừng mang nàng đi.”

Hoàng đại nương tức giận đến mắng: “Lão nương mang nàng đi chơi, không phải muốn bán nàng, người đau lòng cái gì chứ?”

Hoàng Lão Thực cười lạnh nói: “Đỗ Quyên còn nhỏ, không quen xa cha mẹ ...”

Hoàng đại nương thấy hấn tranh luận lần nữa, tức giận đến đuổi đánh hấn.

Sắc mặt Hoàng lão cha càng khó coi đòi mạng.

Trong lòng hấn lại nổi lên cảm giác kia: hấn căn bản không nắm được một nhà đại nhị tử, ngay cả cháu gái nhỏ nhất cũng không nắm được, việc hôn nhân này sợ không thuận lợi như tưởng tượng.

Ý niệm này làm hấn thống hận như ngồi trong chảo dầu, cảm thấy tất cả đều do thông gia gây nên.

Hấn quát: “Con nít mới có bấy lớn đã không bớt lo, trưởng thành sẽ ra sao? Lão Đại, người rút về cho ta! Hai chị em nàng đi với nãi nãi.”

Đỗ Quyên hét thảm nói: “Ta —— không —— đi —— ta chết cũng không đi —— cha —— nương —— “

Giọng trước sau như một cao vút, xông thẳng lên trời.

Tiếng kêu làm người thôn Thanh Tuyền đều chạy tới, sôi nổi hỏi làm sao.

Cuối cùng, Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Đầu, Phùng Trường Thuận cũng đều đuổi tới.

Người bên ngoài còn vây quanh, Phùng Trường Thuận hỏi rõ căn do, lập tức châm chọc Hoàng lão cha: “Đây là mang cháu gái ra ngoài chúc tết hả? Sao ta thấy như muốn trời mang đi bán vậy? Có người như vậy sao? Con nít không muốn, còn nhất định bắt nàng đi. Nếu thấy ta chứng mất thì nói ngay, ta lập tức đi, rời xa thôn Thanh Tuyền. Ngay cả cửa nhà con rể lớn ta cũng không dám vào. Con út ta chưa thành thân, ta đã mặt dày đến ở nhà con rể tương lai. Ta đã trốn tránh người, người còn muốn như thế nào nữa?”

Mặt Hoàng lão cha đều đỏ.

Mỗi lần đối mặt thông gia này, hấn đều cảm thấy thấp một khúc. Mỗi một câu thông gia nói ra đều gắt gao đè nặng hấn, làm hấn không thể đáp trả, thật mất mặt.

“Nàng là cháu gái ta, mang nàng ra ngoài chơi cũng phạm pháp?” Hấn giận dữ hét.

“Không phạm pháp. Người đang bắt ép nàng đi. Ha ha! Ta sống đến từng tuổi này chưa thấy qua đưa cháu gái đi chơi mà như giết heo vậy.” Phùng Trường Thuận cười nhạo xong, xoay người bỏ đi.

Người vây xem đều cúi đầu cười trộm.

Hoàng lão cha cảm thấy mình giống như khi vậy, dùng để chọc cười người khác.

Hấn tức giận hung tợn nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không chút yếu thế, như cũ khóc rống nháo muốn về nhà, “Vi sao các người luôn khi dễ ta —— ô ô, ta nghe lời như vậy ——” vừa kêu

khóc, hai tay vừa quào loạn, cào vài đường ứa máu trên mặt người phụ nữ bé nằng, lại nắm tóc nằng ra sức kéo.

Người phụ nữ đó sợ tới mức kêu to, lại không dám buông tay, một là sợ làm Đỗ Quyên té, thứ hai nữa là vừa buông tay, Đỗ Quyên nắm tóc nằng như chơi đu dây, khi đó không chừng lột luôn da đầu nằng.

Phùng Thị thấy Đỗ Quyên nháo thành như vậy, nhịn không được muốn tiến lên.

Phùng Minh Anh kéo nằng lại, không cho nằng tiến lên.

Lúc này đi lên sẽ thành đối tượng xả giận.

Trước mặt nhiều người như vậy, hãy xem bọn họ muốn như thế nào.

Hoàng Tước Nhi vốn tức giận đến phát run, bởi gan nhỏ, luôn tự an ủi bản thân. Lúc này nhìn thấy rất nhiều người tới, là gan lớn hơn chút, liền tiến lên nắm vạt áo người phụ nữ đó, không ngừng dùng chân đá nằng, vừa khóc nói: “Thả muội muội ta xuống! Để nằng xuống!”

Người phụ nữ còn chưa kịp nghĩ nên thả xuống hay không, nằng liền cắn vào cổ tay nằng một cái.

Người phụ nữ gào lên, cảm thấy hôm nay thật xui xẻo.

Đáng thương, nằng chỉ muốn nằng đầu thôi, sao lại bị tội này?

Thì ra, nằng chính là nương Nương Nhi.

Giờ phút này nằng tiến thoái không được, Đỗ Quyên thành củ khoai phồng tay, ném cũng bỏ không được. Bên cạnh có người tiến lên hỗ trợ gỡ ra, Đỗ Quyên liền hướng nằng nhỏ nước miếng.

Tóm lại, Đỗ Quyên vẫn là Đỗ Quyên, không đổi chút nào.

Năm đó lúc còn bú sữa mẹ, Tiểu Bảo đập hồng con trâu nhỏ của nằng, nằng đã đại náo một trận. Lần này y chang.

Hoàng đại nương nhìn thấy, tức giận chạy tới muốn đánh Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên vừa khóc, vừa không quên nhìn bốn phía, tai nghe tám phương. Thấy nãi nãi muốn đánh tỷ tỷ, khóc lớn tiếng nói: “Chạy mau lên, tỷ tỷ ——”

Hoàng Tước Nhi lúc này khôn khéo, quả nhiên nhanh chân chạy.

Hoàng đại nương nhìn Đỗ Quyên kêu xong tiếp tục khóc thét, đều tròn mắt há mồm.

Nhậm Tam Hòa không vội vã, nhìn hồi lâu, lúc này mới tăng hắng một cái, tiến lên cười nói: “Lão cha, con nít không hiểu chuyện, không muốn đi thì thôi. Cũng may còn đang ở nhà mà còn nháo như vậy. Nếu tới nhà thân thích mà gào như vậy, các người còn có tâm tư chơi sao?”

Con rể út của Phùng gia bắt đầu đắc lực?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tiểu di thành thân

Hoàng lão cha nhếch miệng nhìn hấn cười gượng.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, quả thực không thể ép buộc tỷ muội Đỗ Quyên.

Vì thế gận dữ nói: “Không đi thì thôi! Là do các nằng tự mình nháo, đừng có đi nói lung tung là hai chúng ta chỉ thương con lão Nhi, không thương con lão Đại. Đứa cháu này cũng lạ, không giống Hoàng gia ta, giống như con thiên hạ vậy. Ta cũng không hiểu ra sao nữa!”

Hoàng đại nương cũng sinh khí, ra lệnh người phụ nữ kia giao Đỗ Quyên cho Hoàng Lão Thực. Một đám người hằm hừ đi.

Chờ bọn hấn đi, Lâm Xuân và Cừu Nhi và những đứa trẻ khác đều vội vàng vây quanh.

Vừa rồi, Lâm Xuân cũng muốn xông lên phía trước nháo, nhưng bị Đại Mãnh kéo lại.

Nãi nãi người ta muốn mang cháu gái đi ra ngoài chơi, một không đánh, hai không mắng, người bên ngoài không có lý do gì để chỉ trích, cho nên nằng

không cho Lâm Xuân và Cửu Nhi tiến lên.

Vừa rồi khóc nháo nên Đỗ Quyên rất mệt, bây giờ mệt mỏi gục trên vai Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực đau lòng vỗ nhẹ lưng nàng, vụng về dụ dỗ, nói buổi tối kêu nương nấu chút đồ ngon cho nàng ăn vâng vâng.

Sau khi trở về, đám người vợ Đại Mãnh mới hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đỗ Quyên ủy khuất kể lại cho mọi người, lại cố ý nhìn Nhậm Tam Hòa nói: “Ta nói ta ngã bệnh, người không có sức, nải nải còn nhất định muốn mang ta đi. Ngày hôm qua đã nói muốn ta đi. Ta không muốn đi, càng ép ta đi.”

Nàng không nghĩ ra bên trong có ý đồ gì, chỉ có thể mượn sức Nhậm Tam Hòa.

Hơn nữa, nàng không thể không thừa nhận: thân thể này còn quá nhỏ không thể tự bảo hộ. Nếu thật gia gia nải nải tính kế, duy nhất chỉ có Nhậm Tam Hòa có thể bảo hộ nàng, cho nên nàng rất không có tiết tháo nhìn về phía hắn xin giúp đỡ.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa nghe xong lập tức cảnh giác, tỉ mỉ hỏi nàng tình hình nhà bà nội từ hôm qua, cùng với chuyện nải nải kêu tới ăn cơm hôm nay, thậm chí còn hỏi bọn họ đồ nàng ra sao.

Đỗ Quyên nhất nhất đều nói.

Nhậm Tam Hòa nhíu mày suy tư.

Hắn ở nơi này có hơn hai năm, đặc biệt qua lại với Hoàng gia nhiều, đối với Hoàng lão cha cũng có chút lý giải.

Nhưng mặc hắn suy nghĩ nát óc cũng không đoán ra sự biến hóa trong tâm tư lão hán nông thôn - chỉ vì ghen ghét mà ra chuyện. Nhiều nhất hắn chỉ có thể nghĩ là Hoàng lão cha không bỏ qua được nhạc phụ Phùng Trường Thuận, cố ý đem Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đi, để lòng hắn ngọt ngào.

Phùng Trường Thuận cũng nghĩ như vậy nên mắng thông gia là đầu heo, vì để hắn không dễ chịu, ngay cả cháu gái bị bệnh cũng không để ý.

Rồi đối với đám người Lâm Đại Mãnh trách cứ nói: “Tuy nói là hai thông gia chúng ta cãi nhau, đây cũng là chuyện thường ngày. Nhưng ta luôn vì con rể và khuê nữ tốt, ngóng trông bọn họ qua ngày lành. Nhưng hắn thì sao, chẳng suy nghĩ nháo cho nhi tử cửa nát nhà tan, cũng phải tranh phần thắng. Có người làm cha mẹ như vậy sao?”

Lâm Đại Mãnh lúng túng cười cười, không tiện tiếp lời.

Cuối cùng việc này qua đi, mọi người bắt đầu chuyện khác.

Phùng gia và Nhậm Tam Hòa đem hôn kỳ định ngày mười tám tháng ba, ngày hôm sau Phùng Trường Thuận liền mang theo người nhà về nhà, muốn mau về chuẩn bị.

Nơi này, Đỗ Quyên cũng khôi phục bình tĩnh sinh hoạt.

Càng vui hơn là nàng lại lớn lên một chút. Trong cơn mưa bụi nặng nề đầu xuân, nàng như hồ điệp bay khắp nơi trong mưa.

Trong thời gian này, Lâm lý chính lại làm một chuyện: triệu tập người cả thôn, hợp lực lại xây một tòa miếu bên bờ sông nơi Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rơi xuống lúc trước, cũng điêu khắc tượng đá “Nhân ngư nương nương”, cung phụng hương khói.

Thôn nhân sôi nổi xuất động, không một ai chịu lợm về phía sau, có thể thấy được lực lượng của tín ngưỡng mạnh mẽ cỡ nào.

Vì thế, Đỗ Quyên bị thợ đá Vương đại thúc theo sát, cẩn thận hỏi nàng sau khi rơi xuống nước nhìn thấy bộ dạng mỹ nhân ngư như thế nào.

Đầu tiên Đỗ Quyên cố sức khoa tay múa chân, sau đó trong lòng vừa động, liền trầm tĩnh lại.

Yên tĩnh cả nửa ngày, mới không nói một lời dùng nhánh cây quệt lên đất vẽ ra hình tượng mỹ nhân ngư tự nghĩ được: thân trên là hình người, phần dưới là đuôi cá, búi tóc chải phi thiên, ở trong nước bơi lội phảng phất như lãng không phi hành (bay trong không trung), tay áo phiêu phiêu, giống như tiên tử.

Một khắc kia, người xem đều nín thở.

Đúng vậy, bọn họ đều cho rằng Đỗ Quyên bị Ngư nương nương nhập vào thân.

Không có một đứa bé nào có thể vẽ ra bức tranh như vậy, dù thông minh cỡ nào đi nữa cũng không được.

Bọn họ không có trải qua thời đại kiếp trước như Đỗ Quyên công nghệ tin tức lan tràn, cũng không biết lai lịch Đỗ Quyên, dĩ nhiên nghĩ không ra sao nàng có thể thuần thục vẽ ra bức tranh như vậy.

Nhậm Tam Hòa cũng ngốc trệ.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng tình tiết mỹ nhân ngư là do Đỗ Quyên hôn mê chủ quan nghĩ ra, nhưng sau khi thấy nàng thuần thực về ra mỹ nhân kia, một chữ hắn cũng không nói ra được, chỉ nuốt nước miếng.

Cứ như vậy, bên bờ sông dựng lên một tòa miếu nhân ngư nung nung.

Ba gian mở, còn có phòng bếp nhà vệ sinh. Trừ bỏ chính điện, hai bên là phòng dành cho người nghèo khổ gặp rủi ro nghỉ tạm, hoặc là hội dâng hương mồng một, mười lăm để cho các phụ nữ chữa đồ.

Từ đó về sau, con nít thôn Thanh Tuyền có thêm một chỗ chơi đùa.

Mỗi khi Đỗ Quyên nhìn thấy tượng mỹ nhân ngư tự mình nghĩ ra, rất đặc ý.

Ngày 18 tháng 3, Nhậm Tam Hòa thành thân.

Vài ngày trước, Lâm Đại Mãnh mang theo một đám thợ săn, bắt kẻ là tay nghề giỏi hay không, chia vài con đường vào núi săn bắn, đánh vô số món ăn thôn quê về, vì Nhậm Tam Hòa xử lý tiệc cưới.

Mọi người cũng đều vui vẻ tham gia.

Nhậm Tam Hòa không tham gia, bởi vì người thành thân là hắn.

Hôm nay cho hắn một nhân tình, tương lai sẽ lấy lại càng nhiều, tuyệt sẽ không chịu thiệt.

Đầu bếp là Hồng Cô và Đại Cao nương trong thôn, những phụ nữ khác cũng tới giúp một tay.

Bởi vậy, tiệc cưới long trọng náo nhiệt chưa từng có: nhà nhà đều nhận được lời mời, nói không cần tổ chức bữa ăn tập thể, toàn bộ đều đi Nhậm gia uống tiệc rượu.

Tiệc rượu bày ba nơi: một bày ở cửa chính vào Nhậm gia, người ngồi ở đây đều là nhân vật lớn tuổi đức cao trọng vọng trong thôn. Hai nơi khác là ở nhà Đỗ Quyên và nhà Lâm Xuân. Sát vách nhà Lâm Xuân là nhà Tiểu Cân. Nồi và bếp nhà hắn cũng không nhân rồi, dùng để nấu nước cung ứng nước trà và rửa bát đĩa.

Đám con nít đều mừng như điên, từ sáng sớm đã xông xáo.

Đường xa, giao thông không tiện rất phiền toái. Không biết Phùng gia đưa dâu lúc nào, thôn Thanh Tuyền bên này, trời còn chưa sáng tiếng pháo đã vang lên, Nhậm Tam Hòa mang một đám đàn ông đi tiếp đón.

Không phải đón dâu. Ngày hôm qua đội ngũ đón dâu đã rời núi, hắn chỉ đi nửa đường nghênh đón cô dâu mới.

Bởi vì đường núi khó đi, tân nương từ người ta đều ngồi kiệu hoa, tân nương của hắn chỉ có thể cưỡi lừa. Hơn nữa trên đường đi có vài nơi rất hiểm trở, không thể cưỡi lừa đành phải xuống đi bộ.

Nhưng tân nương rời nhà mẹ đẻ, chân không thể chạm đất, chỉ có thể do thân ca ca (anh trai ruột) cõng đưa đi. Ca ca đành chịu khổ. Việc này khổ nỗi người ngoài không thể thay thế, cho nên Nhậm Tam Hòa tự mình đi đón.

Hắn không có mặt, trong nhà do Lâm lý chính chủ trì.

Bởi người quá đông, đợi không kịp tân lang tân nương trở về, nên khai tiệc trước.

Ba chỗ đãi tiệc, đương nhiên Hoàng đại nương tới nhà đại nhi tử, cùng mấy bà già ngồi trong phòng Phùng Thị uống trà nói chuyện, thập phần tôn quý, giống như hôm nay nàng cưới con dâu vậy.

Đỗ Quyên vừa nghe kêu khai tiệc, vội vàng chạy vào nói với nàng: “Nãi nãi, các người ra ghế ngồi trước. Bây giờ người ít, lại là ăn tiệc trước nhất, bát đĩa cũng sạch sẽ. Đợi lát nữa tân nương từ tới, mọi người đều trở lại, trời cũng tối, cùng người ta chen lấn ăn không thoải mái.”

Mọi người nghe xong đồng loạt cười, đều khen nàng nghĩ chu đáo, lo cho lão nhân.

Một bà mụ đối với Hoàng đại nương nói: “Ta hâm mộ đứa cháu gái này của người, vừa tri kỷ lại hiếu thuận. Xem chúng ta ngồi ở đây, nàng chạy vào chạy ra lấy cái ăn, kêu người châm trà, không nhân rồi chút nào. Lúc này lại kêu chúng ta giành ghế ngồi trước.”

Mọi người sôi nổi phụ họa, đều cười nói: “Ăn trước đương nhiên là tốt rồi. Ăn xong không cần chen chúc với người ta, coi náo nhiệt thì tốt rồi.”

Hoàng đại nương nắm tay Đỗ Quyên, cười không khép được miệng.

Lúc này là lúc nàng có mặt mũi nhất.

Trong nhà chính cùng bày bốn bàn, phía trên hai bàn, phía dưới hai bàn.

Đỗ Quyên dẫn nãi nãi các nàng đi tới bàn phía trên bên tay phải, Lâm Xuân và Cửu Nhi bọn họ đang ngồi ở đó. Thì ra là Đỗ Quyên kêu bọn họ ngồi giữ chỗ. Như có người đến thì nói bàn này đã có người ngồi, đều đây.

Đội các lão nương này tới, bọn họ sẽ đi xuống, để cho các nàng ngồi.

Đỗ Quyên cười nói: “Nãi nãi, chỗ này tốt, thanh tịnh. Hai bàn phía gần cửa, người ta lui tới, ra ra vào vào bụng thức ăn lên lần tới lần lui, nếu hất canh rau lên người sẽ không tốt.”

Lời này lần nữa gọi ra một trận tán thưởng.

Hoàng đại nương nhìn đứa cháu gái này, thật vô cùng tri kỷ.

Lúc này, nàng vui vẻ bị vây trong cánh giới “để ta vui vẻ để ta ưu”.

Trận nháo loạn trong tháng giêng kia, nàng đã muốn quên.

Lần đó, sau khi nàng từ Cây Lê Câu trở về, thấy Đỗ Quyên nàng còn thờ phỉ phò.

Ai ngờ Đỗ Quyên như không có sao cả, tươi cười rạng rỡ kêu “Nãi nãi, người đã về? Chơi ở nhà Cửu gia có vui không? Sao không ở chơi thêm vài ngày?”

Một câu làm Hoàng đại nương tức giận đến học máu.

Nàng trừng bé gái nói: “Thú vị hay không, người đi là biết, mắc chứng gì mà liều chết cũng không chịu đi?”

Đỗ Quyên hi hi ngậy ngậy cười, xấu hổ nói: “Người ta ngã bệnh, không muốn đi nha, chỉ muốn ở trong nhà. Nãi nãi, người đừng nóng giận. Ta đưa thịt gà tới cho người ăn. Nương ta mang thai tiểu đệ đệ, giết một con gà, đưa một chén đến cho gia gia và nãi nãi ăn.”

Hoàng đại nương cả kinh nói: “Mẹ người lại mang bầu?”

Đỗ Quyên đắc ý gật đầu nói: “Àn! Mang thai tiểu đệ đệ.”

Hoàng đại nương hơi giật mình nhìn nàng, không mắng người.

Nàng cũng hy vọng lão Đại có hậu.

Vì thế, Đỗ Quyên vẫn là cháu gái ngoan như thường.

Hơn nữa nói trước mắt, Đỗ Quyên an trí thỏa đáng mấy lão nương xong, đang định đi, Hoàng đại nương kéo lấy nàng hỏi: “Tỷ tỷ người đâu, sao không thấy?”

Đỗ Quyên nói: “Tỷ tỷ ở trong phòng bên kia, trông Đông Sinh đệ đệ ngủ.”

Hoàng đại nương luôn có ý kiến với Lâm gia, không thích thấy đại nhi tử và bọn họ thân cận, nghe xong nổi giận, mắng: “Hôm nay bao nhiêu người tới đây, nàng không ở bên ngoài phụ giúp lại giúp người ta trông con. Thật là việc nhà thì nhác việc chú bác thì siêng! Lâm gia không có ai hả? Không phải có mấy ca ca sao? Còn để nàng xen vào việc của người khác!”

Đỗ Quyên vội nói: “Tỷ tỷ ở trong phòng chiếu ứng, không cho con nít vào sợ loạn, thuận tiện trông Đông Sinh đệ đệ. Ta nhờ sữa của Thím Lâm lớn lên, giúp trông Đông Sinh đệ đệ cũng là nên. Thím Lâm đang làm việc với nương, nương mang thai tiểu đệ đệ, Thím Lâm có thể chiếu ứng nàng.”

Nói một hơi làm Hoàng đại nương á khẩu không trả lời được. Trước mặt người, sắc mặt hết biến xanh lại đổi hồng.

Lúc này, bà lại bị buồn bực trong cảnh giới “Để ta vui vẻ để ta ưu”, trong lòng cực hận miệng mồm của đứa cháu gái này, nói chuyện quá thẳng thắn.

Bởi trước giờ Đỗ Quyên rất hiếu thuận, bà không thể hoài nghi Đỗ Quyên cố ý làm cho bà xấu hổ.

Có một bà mục biết lý lẽ nhìn hai bà cháu, lặng lẽ quay đầu cười trộm.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ, nói xong liền len qua đám người đi.

Ồn ào, mở hai bàn tiệc rượu, mặt trời đã khuất sau dãy núi.

Đúng lúc này, đội ngũ đón dâu vào thôn.

Chiêng trống vang trời, kèn thổi tò te, người cả thôn đều đổ ra xem náo nhiệt. Lớn bé già trẻ, nam nam nữ nữ đều nhảy nhót theo tiết tấu vui nhộn kia, mặt phỉm hồng, đầy vẻ tươi cười.

Nhậm Tam Hòa bố trí tân phòng rất chỉnh tề, khác biệt, tiệc cưới lại làm náo nhiệt thể diện chưa từng có, làm mờ mắt một đám người, cho đến khi nhìn

thấy của hồi môn Phùng gia, lần nữa oanh động không thôi.

Đường xa như vậy, dĩ nhiên Phùng gia không thể mua sắm chuẩn bị dụng cụ đồ gỗ, nên tất cả đều là đệm chăn màn giường cùng với vải vóc, xiêm y, giày dép và những vật thực dụng nhẹ nhàng. Các loại chăn đệm vải dệt đủ màu sắc làm người xem ngây người.

Hoàng đại nương ghen tị đến phát run, ánh mắt đều đỏ.

Hôm nay oán khí của bà rất lớn, trước mặt sau lưng đều lộ nét oán giận, nói việc hôn nhân này vốn là của cháu gái nhà mẹ đẻ bà, là do con dâu trưởng ở bên trong giờ trở mới không thành, kết quả tiện nghi tiểu muội nhà mẹ đẻ nàng.

Hiện tại thấy của hồi môn Phùng gia nhiều thứ tốt như vậy, càng nổi nóng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Gây rối

“Yêu! Hôm nay ta thật mở rộng tầm mắt. Thông gia luôn mồm chỉ vào mũi chúng ta mắng thiên vị tiểu nhi tử, bắt công đại nhi tử. Hấn tốt lành gì, bởi cho tiểu khuê nữ nhiều đồ cưới như vậy? Con dâu cả chúng ta sau khi vào cửa có cái gì? Chỉ có vài món hành trang rách nát! Đến cùng là ai bắt công, người mất đều có thể nhìn thấy.”

Lời ồn ào, lập tức làm cho mọi người đều quay nhìn bà.

Chỉ thấy hai mắt bà phun lửa nhìn Phùng thị, thần sắc vừa trào phúng vừa chán ghét, ý tứ là cha mẹ nguoi cũng không yêu thương nguoi, còn bày đặt làm khác nguoi, mỗi lần vào núi đều la hét muốn làm chỗ dựa cho khuê nữ.

Lời này thoát nghe rất hợp lý. Hơn nữa, các bà vợ đều là phụ nữ nông thôn, phần lớn tâm tư đều chất phác đơn giản, bảo sao hay vậy. Các bà mẹ này lại ghen tị Phùng gia được con rể tốt, bởi vậy liền khe khẽ bàn tán.

Vợ Đại Mãnh là bà mối, Phùng Thị là tỷ tỷ tân nương, lúc này đều ở tại tân phòng.

Phùng Thị bị bà làm xấu mặt trước mặt mọi người, xấu hổ không biết làm sao.

Bởi vì, năng thấy của hồi môn của tiểu muội trong lòng cũng rất hâm mộ, cũng thoáng có chút nhỏ nhỏ không thoải mái, nhưng nghĩ tới Nhậm Tam Hòa, liền bình thường trở lại.

Nàng tự biết rõ, biết Hoàng Lão Thực không có cách nào so với em rể.

Tân nương tử Phùng Minh Anh sốt ruột.

Trên đầu nàng còn đang phủ khăn đỏ. Cho dù là bỏ khăn đỏ ra, hôm nay nàng là tân nương tử, không có đạo lý tranh luận cãi nhau với người khác, bởi vậy hai tay vịn vẹo, khó chịu không thôi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cũng có mặt trong tân phòng.

Nghe xong lời này, Hoàng Tước Nhi còn nhỏ không hiểu gì, Đỗ Quyên lại buồn cười.

“Nãi nãi nói đều là sự thật?” Nàng giòn tan hỏi.

“Còn không là thật? Nhìn xem nhà nguoi có cái gì?” Hoàng đại nương thấy cháu gái nói, tinh thần càng tỉnh táo.

Bởi vì tuy người bên ngoài đồng tình nhưng không tiện hỏi tiếp, sợ gây chuyện.

“Ông ngoại cũng thật thiên vị! Ngày khác ta đi hỏi hấn. Cha ta và Nhậm thúc đều đưa rất nhiều sinh lễ như nhau, sao cho nương ta ít đồ cưới như vậy chứ? Chuyện này ta không hiểu. Lúc ấy nếu ta hiểu ta đã hỏi rồi.” Đỗ Quyên quyết miệng nhỏ, oán trách nói.

Tân phòng yên tĩnh trong nháy mắt rồi ồn ào cười to.

Đều cười đến ngửa tới ngửa lui, còn dậm chân vỗ tay.

Phùng Thị cũng cười, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Quyên thập phần sùng bái.

Khuê nữ này, giống như “linh hồn” của mình, luôn có thể đem chuyện nàng không nghĩ chu toàn, hoặc là không dám nói ra, không hề cố kỵ nói ra, vừa

không chịu thiệt, còn không đắc tội người.

Trong tiếng cười, lần nữa Hoàng đại nương rơi vào cảnh giới “Đề ta vui vẻ đề ta ưu”, trừng chết Đỗ Quyên, hận không thể khâu miệng nàng lại.

Đứa cháu gái này, sao luôn làm cho bà ngọt ngào như vậy chứ?

Bà không khỏi hoài nghi, không biết đến cùng nàng thật hiểu thuận với mình hay là giả hiếu.

Nói tới Hoàng gia năm đó hạ sinh lễ cho Phùng gia, chỉ sợ không theo kịp một phần mười sinh lễ của Tam Hòa, bất quá chỉ là mấy thứ thổ sản vùng núi mà thôi.

Bà chỉ lo hâm mộ đồ mất ghen tị, bỏ quên việc này. Lại nói, người đều có chút ích kỷ, trước giờ đều theo ý nghĩ của mình, nào quản người khác, bởi vậy bà cảm thấy của hồi môn của 2 khuê nữ Phùng gia nên nhiều như nhau.

Nhưng là, người khác nghĩ không như bà. Người ta là tùy theo sinh lễ mà cho của hồi môn, bằng không đều bởi như vậy, chịu thiệt thòi như vậy, chỉ sợ người ta sinh khuê nữ là muốn bóp chết ngay, miễn cho khuê nữ trưởng thành, gả đi là nhà lụn bại.

Còn có duyên cớ: Phùng gia được Nhậm Tam Hòa đưa nhiều sinh lễ như vậy, nếu không cho nhiều của hồi môn một chút, sẽ bị người chi trích bán nữ nhi, ham sinh lễ. Thanh danh này cũng không dễ nghe.

Cho nên, được Đỗ Quyên nhắc nhở, không ít người cong queo nghĩ.

Cũng may Đỗ Quyên không muốn làm cho nãi nãi xấu hổ trước mặt mọi người, bởi vậy thuận theo câu nói kia, làm mọi người ầm ầm cười to, trừ bỏ rất ít người, đều bỏ qua không so sánh sinh lễ trước mặt.

Vợ Đại Mãnh không dễ dàng ngưng cười, liếc mắt nhìn Hoàng đại nương, sau đó bẹo quai hàm Đỗ Quyên chế nhạo nói: “Lúc ấy? Lúc ấy còn không biết người ở góc nào nữa, còn giáp mặt hỏi! Ai yêu, cười chết ta.”

Nàng thật quá thích khuê nữ này, thập phần muốn cưới về nhà làm con dâu.

Ân, về nhà phải dặn dò Cửu Nhi, phải chơi với muội muội nhiều chút.

Hoàng đại nương khí nộ trùng Đỗ Quyên nói: “Con nít mà ồn ào cái gì! Cho dù chúng ta không đưa bao nhiêu sinh lễ, ông ngoại người cũng cho ít đi, chuyện này sao có thể so? ...”

Đương nhiên bà không cảm thấy mình sai, bởi vậy cứ néo không buông.

Đỗ Quyên không biết bác bỏ thế nào. Nàng cũng không biết năm đó Hoàng gia ra bao nhiêu sinh lễ, Phùng gia đưa bao nhiêu của hồi môn. Nếu thật lời chuyện cũ thì cần nhắc, không phải là chọc người chê cười sao.

Thấy nãi nãi có ý gây rối, phải có biện pháp.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Nhậm Tam Hòa hỉ phục màu đỏ tiến vào, vội vàng cao giọng hô: “Tân lang tới. Vén khăn voan!”

Vì thế, mọi người bỏ qua đề tài vừa rồi, đều đưa mắt đôi tân nhân.

Hoàng đại nương có vài phần kiêng kỵ Nhậm Tam Hòa, không dám lăm miệng nữa, trong lòng ảm ức, dỗi không nhìn, đi ra ngoài.

Nhậm Tam Hòa tiếp nhận đòn cân vợ Đại Mãnh đưa qua, không lập tức vén khăn voan đỏ lên, mà lẳng lặng đứng lặng trước mặt Phùng Minh Anh.

Tân phòng an tĩnh lại, mọi người đều ngừng thở, chứng kiến thời khắc thần thánh này.

Bỗng có một cái tay nhỏ cầm tay Đỗ Quyên, bên tai có người khẽ gọi, “Đỗ Quyên!” Thanh âm nhẹ vô cùng ôn nhu, giống như sợ kinh động đôi tân nhân kia.

Đỗ Quyên không giật mình, ngay cả đầu cũng không xoay qua.

Cảm xúc đó rất quen thuộc, nàng biết là Lâm Xuân.

Nàng chăm chú nhìn Nhậm Tam Hòa, vô ý thức “Ân” một tiếng.

Tuy rằng không đợi bao lâu, nhưng Cửu Nhi có chút chịu không nổi không khí trầm tĩnh này, đợi không kịp lớn tiếng thúc giục: “Nhậm thúc, vén lên nha! Mau vén lên nha!”

Mẹ nó mắng: “Nhậm thúc người không vội, người gấp cái gì?”

Mọi người ồ ồ cười vang lần nữa.

Nhậm Tam Hòa cũng cười, tay cầm đôn cân, vén tấm khăn voan đỏ, lộ ra hai má kiêu diễm. Tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng thiếu nữ mười mấy tuổi đều có nét thanh xuân xinh đẹp tuyệt trần.

Mọi người ăm ăm vỗ tay, nói lời vui vẻ.

Hai gò má Nhậm Tam Hòa ửng đỏ, nhìn ra được cũng rất vui vẻ.

Đỗ Quyên nhìn hai người này, tuần lẳng với mềm mại, thập phần tương xứng. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy, mối nhân duyên này có lẽ không như mình nghĩ.

Tình thần lơ lửng mới phát hiện chẳng biết lúc nào Lâm Xuân đã đứng bên người mình, còn nắm tay nàng. Con ngươi đen của bé trai lóe sáng, không chớp mắt nhìn chăm chăm đôi tân nhân, miệng nhỏ mở ra, ngây ngô cười thập phần vong tình.

Nàng liền đùa hấn nói: “Lâm Xuân, ngươi cũng muốn cưới vợ?”

Lâm Xuân dùng sức gật đầu. Nói: “Muốn! Chơi vui lắm!”

Đỗ Quyên buồn cười.

Lúc này, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh uống ly rượu giao bôi.

Lâm Xuân vội nâng cánh tay lên, khoa tay múa chân với Đỗ Quyên nói: “Như vậy?”

Đỗ Quyên cười nói: “Ngốc! Phải vòng qua như vậy nè!”

Cánh tay Lâm Xuân và cánh tay nàng giao nhau, vui sướng cười gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

Ăn sủi cảo và quả táo xong, hoàn thành trọn bộ nghi thức, Nhậm Tam Hòa liền đi ra ngoài tiếp khách.

Đỗ Quyên muốn lên phía trước nói chuyện với tiểu di, Lâm Xuân lại kéo nàng nói: “Nhanh, đi ăn cơm. Thật là nhiều người. Đợi không chỗ ngồi.”

Một tiếng kêu, tất cả con nít đều tỉnh ngộ, như ong vỡ tổ chen đi ra ngoài.

Đỗ Quyên cũng tỉnh ngộ, vội kêu Hoàng Tước Nhi: “Tỷ tỷ! Đi theo ta.”

So với lễ nghi quy củ, biểu hiện hi khí dương dương của trẻ nhỏ mới là điểm xuất sắc nhất của tiệc cưới, tranh đoạt náo nhiệt mới thập phần thú vị.

Cửu Nhi, Lâm Xuân, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên lao ra ngoài tân phòng. Vừa vào trong sân, lập tức nghe Thu Sinh hô lớn “Xuân Nhi, Cửu Nhi, bên này! Bên này!”

Thì ra, bọn họ đã chiếm vị trí tốt.

Tiệc rượu Nhậm gia chia thành hai nơi, trong nhà và ngoài sân.

Trời còn chưa tối hẳn, trong sân đã thấp rất nhiều đèn lồng, cây đuốc, phản chiếu mọi người đầy mặt hồng quang. Rộn ràng người hô huynh gọi đệ, thét to không ngừng, càng làm mùi thịt xộc mũi. Đám nhỏ cũng hô to gọi nhỏ, ngay cả chó cũng chui tới chui lui, vì một cục xương mà cắn xé tranh đoạt, cảnh tượng rất ồn ào náo nhiệt.

Bốn người tựa như cá, khom lưng chui qua đám người.

Đến phụ cận, Đỗ Quyên hỏi: “Thu Sinh ca ca, sao không ăn ở nhà chúng ta?”

Thu Sinh đắc ý cười nói: “Chúng ta sớm đã chiếm vị trí ở đây, đỡ phải chạy về nhà. Ăn ở đây, đợi lát nữa tiện thể xem náo nhiệt. Có múa sư tử đó. Còn có kể chuyện xưa nữa.”

Một đứa bé nói tiếp. Một bàn còn chưa ăn xong, bọn họ đã đứng bên cạnh chờ, nhìn bọn họ ăn. Chờ bọn họ ăn xong, bát đĩa còn chưa thu, bọn họ liền chiếm cái bàn đó.

Đám nhỏ nghe xong cười to không thôi.

Vì thế mọi người chia nhau ngồi xuống, rất phối hợp tự tìm người quen.

Ngay cả con nít cũng có thể ngồi vào bàn tiệc, có thể thấy được hôm nay mở bao nhiêu bàn, đủ có thể gọi đó là “Thịnh yến”. Nhưng đích thực người quá nhiều, lý chính liền phân phó: đám nhỏ phải chịu chen chúc, nhỏ tuổi ba người ngồi một chỗ.

Cho nên, bàn này ngồi khoảng 12 đứa trẻ, tất cả đều là huynh đệ tỷ muội Lâm gia, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Lâm Xuân, Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi ngồi kề nhau, kế đó là Thủy Tú, Cửu Nhi.

Mới ngồi ổn định, thức ăn đã được dọn lên. Đầu tiên là món bánh trôi nhân thịt chiên.

Lâm Xuân vội vàng vươn muôi gỗ tự chuẩn bị ra, một thìa liền múc bốn cái, trực tiếp bỏ vào trong bát Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vui vẻ, đang định chia với hắn, lúc này Hoàng đại nương đến tìm nàng và Hoàng Tước Nhi, nói bàn Đại Nữu bên kia còn thiếu hai người, muốn hai chị em các nàng qua ngồi, nói người một nhà ngồi chung với nhau.

Đỗ Quyên vội nói: “Nãi nãi, tất cả chúng ta đã ngồi đằng hoàng, đã bắt đầu ăn nên không muốn đổi chỗ.”

Nàng thấy ngồi chung với đường ca đường tỷ (anh chị họ) còn không tự tại bằng ngồi với đám trẻ Lâm gia, đều quen biết sẽ không khi dễ các nàng.

Từ lúc có ý định gán Đỗ Quyên cho cháu trai nhà mẹ đẻ, Hoàng đại nương không muốn thấy cháu gái chung đụng với tiểu tử Lâm gia, bởi vậy tức giận không thôi.

Bà khiển trách: “Chen chúc với con trai còn ra bộ đáng gì? Đi, ngồi một bàn với Đại Nữu tỷ tỷ. Tiểu Bảo ca ca cũng ở bên kia. Ca ca, tỷ tỷ nhà Tam gia gia người cũng ở bên kia, đều là người trong nhà.”

Đây là nói Lâm gia là người ngoài. Mặt đám người Thu Sinh rất khó coi.

Lâm Xuân càng thêm có chủ ý, chỉ liếc mắt nhìn đại nương, không nói một lời lại múc 2 cái bánh trôi thịt, sau đó nghiêng đầu nói: “Đỗ Quyên, ăn đi.” Căn bản không để ý tới bà già.

Đỗ Quyên đối với Hoàng đại nương cười nói: “Ta là khuê nữ mẹ nuôi, Thu Sinh ca ca bọn họ đều là ca ca ta, ngồi thế này mới tốt. Lại nói đã dọn lên món đầu, đi qua cũng không kịp ăn.”

Hoàng đại nương thấy nàng lại phát tính tình quật cường, không thể lay chuyển, liền hướng Hoàng Tước Nhi mắng: “Đều tại ngươi, mang muội muội chui loạn. Ăn, chỉ biết có ăn!”

Đưa tay hung hăng nhéo lỗ tai Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi không thích cùng bà đối mặt, đang cúi đầu làm bộ như đang ăn đồ. Ai ngờ cuối cùng vẫn tránh không thoát, vẫn bị tập kích, không khỏi “ai da” một tiếng, dùng tay cầm đũa bảo vệ lỗ tai, quay đầu nhìn về phía bà, ánh mắt vừa ủy khuất vừa khó chịu, còn mang theo chút phần nộ.

Đỗ Quyên không kìm được cười to: “Nãi nãi! !”

Hoàng đại nương bị hoảng sợ.

Chỉ thấy tiểu cháu gái phồng miệng, miệng nhỏ xẹp xẹp, mắt như muốn khóc, trong lòng không khỏi vội gấp, sợ nàng như lần trước rống to, bà sẽ bị mất mặt. Hôm nay người cả thôn đều ở đây.

Bà vừa tức vừa hoảng, sầm mặt nói: “Yêu! dám chống đối nãi nãi?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Cười vui trong bất an

Đỗ Quyên nhìn chăm chăm bà một hồi, chờ đến lúc bà không được tự nhiên muốn rút lui, mới sáng sủa cười, nói: “Nãi nãi, người ăn có chút xiu, đói bụng hay không? Ta gấp bánh trôi thịt cho người ăn.” Nói xong, nâng chén mình lên, gấp cái bánh trôi thịt đưa đến bên miệng bà.

Hoàng đại nương nhất thời ngớ ra, ăn cũng không phải, đẩy cũng không xong, cứng người tại chỗ.

Đỗ Quyên nhét bánh trôi vào miệng của bà, còn kêu bà đừng đi, nói dọn món khác lên, nàng sẽ gấp cho nãi nãi ăn.

Sau đó ghé sát vào bà, rất cẩn thận lớn tiếng nói: “Nãi nãi muốn đánh chúng ta, chờ chúng ta ăn cơm xong về nhà, đóng cửa lại rồi hãy đánh. Nơi này rất nhiều người nhìn, sẽ mắng nãi nãi nhảm tâm đó.”

Miệng Hoàng đại nương đầy bánh trôi, á khẩu không trả lời được, bộ dáng thập phần buồn cười.

Lại thấy thần sắc đám người Thu Sinh đều khó chịu, nhìn bà như nhìn bà ngoại sói, nhất thời nổi giận không thôi. Nhưng bà cũng không dám náo loạn nữa, thật nếu bị đứa cháu gái chọc tức, hậu quả kia...

Bà ngừng lại thăm giết mình, hung hăng trừng mắt nhìn hai tiểu thư rồi bỏ đi.

Lúc này Đỗ Quyên mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng thấy đau đầu, chẳng biết tại sao ngay cả ăn bữa cơm cũng có thể chọc nải nải sinh khí. Lại may mắn là đã phân gia, nếu là còn sống dưới gối gia gia nải nải, đó mới gian nan.

Thủy Tú thấy tuy Hoàng Tước Nhi không khóc, trên mặt đã không còn nét tươi cười vừa rồi, bất mãn nói: “Nải nải nguoi thật không giống nải nải chút nào!”

Hạ Sinh tức giận mắng “Lão bất tử! Bà mụ yêu quái!”

Phúc Sinh gõ đầu hấn, trợn mắt nhìn hấn.

Hoàng đại nương không tốt, đó cũng là nải nải tỷ muội Hoàng gia, mắng nàng chẳng khác nào mắng tỷ muội Hoàng gia, cho nên mới đánh hấn.

Đỗ Quyên cũng không nghĩ đến chuyện đó, chia 2 cái bánh trôi trong bát mình cho Hoàng Tước Nhi, vừa nói khề với nàng: “Đừng sợ nàng! Bị nhéo một cái cũng không mất miếng thịt. Ở đây không có chỗ trốn. Nếu ở nơi khác, tỷ tỷ phải nhớ rõ, nhìn thấy nàng tới là chạy.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: “Ta mới không sợ nàng đâu. Vừa rồi không có đề ý trốn.”

Đỗ Quyên nghe xong, vui mừng gật đầu, cảm thấy nàng có dũng khí hơn trước đây.

Khúc nhạc đệm không vui trôi qua. Mọi người tiếp tục ăn.

Đồ ăn một món lại một món bung lên. Mỗi lần món mới được đưa lên, Thu Sinh liền hô to “Đoạt a!”, đám trẻ liền oà lên cười tranh đoạt.

Đỗ Quyên cũng không ngồi. Ngồi thì cánh tay không đủ dài nên trực tiếp quỳ trên băng ghế. Mỗi món ăn bung lên, nàng thật nhanh dùng đũa gấp vào bát mình trước, sau đó sẽ chia cho Hoàng Tước Nhi và Lâm Xuân.

Tay Lâm Xuân cũng không chậm, lại thông minh, nhìn thấy Đỗ Quyên gấp bát này, hấn sẽ gấp món khác, thìa và đũa luân phiên sử dụng, gấp vào bát mình trước, sau đó chia cho Đỗ Quyên.

Hai người phân công hợp tác, phối hợp thập phần chặt chẽ.

Hoàng Tước Nhi kém hơn, giành được một lần là loạn, ngay cả đồ ăn cũng không gấp được, chỉ có thể dựa vào Đỗ Quyên cứu tế.

Cứ thế, lên một món giành giật một món, đám trẻ không thể ngừng, đều cảm thấy thú vị.

Mặc dù giành nhưng không ai bá đạo tranh ăn. Vô luận là lớn hơn một chút cũng không nhanh tay như Đỗ Quyên và Lâm Xuân. Chỉ cần gấp đủ là không gấp nữa. Nếu nhìn thấy có người không cướp được, còn có thể phân một ít cho hấn.

Bởi vậy tuy nháo cho hung nhưng không khí lại rất hài hòa.

Kết quả là: bát trên bàn đều vết sạch, bát trước mặt mọi người lại đầy.

Muốn ăn hết đồ trong chén, mọi người phải cố gắng ăn.

Phải vội ăn hết đồ trong bát, thì đồ ăn mới dọn lên, mới giành được, bằng không giành được cũng không có chỗ đựng a!

Ăn một trận mới ngừng đầu lên nhìn nhau. Lại một trận cười to.

Thủy Tú cười nhạo Đỗ Quyên và Lâm Xuân nói: “Đỗ Quyên, nguoi và Lâm Xuân cứ như tiểu thổ phi, gấp đồ ăn nhanh như vậy. Ta còn sợ nguoi bị thua thiệt chuẩn bị giúp nguoi gấp nữa, ai ngờ đoạt không lại nguoi.”

Đỗ Quyên ngượng ngừng cười.

Nàng dùng đũa hơn hai mươi năm, tay rất vững vàng, bọn họ sao có thể so chứ.

Tuy Cửu Nhi cũng lợi hại, khổ nỗi đũa không thuận tay, bởi vậy ghen tỵ hỏi Lâm Xuân: “Xuân Nhi, sao nguoi có thìa lớn như vậy?”

Lâm Xuân cũng không ngừng đầu lên nói: “Cha ta cho.”

Mọi người sùng sốt rồi ầm ầm cười ha ha.

Đây chính là tác phong của Lâm Đại Đầu, người ngoài nghĩ không ra.

Người có tâm tư tỉ mỉ như phụ nữ cũng là từ hiện trường lấy cái muỗng nhỏ, không có ai dùng thìa. Muỗng lớn đều dùng chung mức canh.

Cười xong, lại một món ăn được dọn lên, là bún thịt.

Đỗ Quyên vội gấp hai miếng.

Thịt heo đều dùng loại nửa nạc nửa mỡ, vì phải là chiên ra dầu, rồi dùng bột gạo bọc bên ngoài, nhìn qua dầu thấm đỏ sậm, thập phần mê người. Nếu không khéo tay, món ăn này sẽ bị khô cứng, ăn không ngon.

Nàng dùng hai chiếc đũa nhẹ nhàng tách thịt ra, đưa thịt mỡ cho Lâm Xuân, mình và Hoàng Tước Nhi ăn thịt nạc.

Lâm Xuân không gấp thịt, hân dùng muỗng lớn lớp bột gạo chiên dưới đáy tô, đổ vào bát của Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, “Đỗ Quyên, ăn cái này. Bột này thơm nhất.”

Đỗ Quyên liên tục gạt đầu, nàng cũng thích ăn bột bọc thịt chiên.

Nhưng hôm nay thức ăn ngon quá nhiều, bụng có xu thế không chứa nổi. Nàng liền quỳ thẳng lên để thức ăn mau chóng lọt vào trong dạ dày tiêu hóa, tranh thủ ăn thêm nhiều chút.

Đang ăn cao hứng, chợt nghe bàn bên cạnh cãi nhau.

“Một mình người gấp hết, chúng ta ăn cái gì?”

“Ta gấp hết đâu? Bọn họ đều đoạt đi!”

“Người đoạt nhiều nhất! Cậu Tử không được miếng nào, đưa phần của người cho Cậu Tử. Người đã ăn một miếng rồi, ta thấy được.”

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đứa bé bốn năm tuổi nghiêng người, hai tay giấu cái bát vào nách, bèn thanh kêu lên: “Nhiều người như vậy, sao chỉ bảo một mình ta cho hân?”

Những người khác đều nói: “Chúng ta đều chỉ ăn một miếng, người ăn hai miếng.”

Đứa bé cả giận nói: “Ta cũng chỉ có một miếng. Xé đôi, nhìn như hai miếng.”

“Nói bừa! Ta thấy người gấp hai miếng.”

“Oa... Các người đều khi dễ ta!”

Đứa bé muốn nhét thịt vào miệng, chưa kịp làm đã bị người bên cạnh đoạt đi, đưa cho đứa gọi là “Cậu Tử”, nhất thời khóc lên.

Còn chưa yên tĩnh, một bàn xa xa cũng truyền đến tiếng tranh cãi:

“Không cho dùng muỗng lớn, phải dùng đũa!”

“Hãy nghe ta nói, không cho đoạt, chúng ta ăn đầu người chia!”

“Được, thì chia!”

“Làm sao chia? Chúng ta lớn, bụng cũng lớn hơn một chút, sao chia bằng các người, vậy có thể ăn no sao?”

“Đủ com, người không biết ăn thêm chút com hả?”

...

Chỗ xa hơn, có đứa bé hô to “Nương, lấy cái chén lớn đến cho ta.”

...

Đám người Đỗ Quyên liền thu hồi ánh mắt, đồng loạt nhìn về cái muỗng lớn trong bát Lâm Xuân.

Lâm Xuân bị mọi người nhìn chăm chăm, vội vàng thổ lộ nói: “Ta không mức nhiều.”

Nhất thời, Thu Sinh đi đầu, mọi người đều ha ha cười lên.

Đỗ Quyên cười đến nước mắt đều chảy ra.

Cười xong, đưa mắt đảo qua toàn sân mới phát hiện: Đây sân đều là con nít. Đứa lớn đứa bé, con trai con gái, rất nhiều đứa trên ghế dài giống Đỗ

Quyên. Tiếng quát tháo non nớt, tiếng cười đùa, tiếng khóc thét, liên tiếp.

Cảnh tượng này vừa đồ sộ lại thú vị!

Nhậm Tam Hòa ở trong phòng mời rượu xong, sau khi ra ngoài vừa nhìn là tròn tròn mắt: chẳng lẽ muốn hắn nâng chén đối ẩm với đám bé củ cải này?

Đang lúc do dự, vài bàn đều nháo loạn ồn ào.

Người lớn ăn rồi hoặc chưa ăn xong đều bị hấp dẫn lại đây, vây quanh bốn phía, chẳng những không ngăn cản, còn vỗ tay dậm chân cười to, lửa cháy thêm dầu, cho rằng đùa vui.

Nhậm Tam Hòa cũng nhin cười không được.

Hắn tìm đến Lâm lý chính, muốn hắn thêm đồ ăn cho đám nhỏ này, nhất định phải cho bọn họ ăn thả cửa.

Lâm lý chính đứng trên bậc thang ở cửa, cất cao giọng hô lớn: “Không được gây. Nhậm thúc các người nói cho các người thêm đồ ăn để các người ăn no.”

Âm thanh líu ríu như chim liền yên tĩnh, sau đó là một tiếng nổ tung, đồng loạt kêu “Nhậm thúc”, đều thập phần cảm kích và yên tâm.

Nhậm Tam Hòa vẫn theo quy củ, đến mỗi bàn kính rượu.

Đến bàn của Đỗ Quyên, Đỗ Quyên bung chén nhỏ của mình lên, cười híp mắt đối với hắn nói: “Chúc tiểu dưong cùng tiểu di đến già đầu bạc, con cháu đầy đàn!”

Nhậm Tam Hòa nghe xong sừng sốt, nhìn bé gái bắt đầu mỉm cười, đáy mắt hào quang long lánh, sau đó giơ ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Phúc Sinh, Thu Sinh nháo muốn cùng Nhậm Tam Hòa uống rượu, nhưng căn bản ngay cả cốc cũng không có.

Nhậm Tam Hòa nói: “Không cho uống rượu! Đợi trưởng thành, Nhậm thúc sẽ uống với các người.” Nói xong đi đến một bàn khác.

Cuối cùng, mỗi bàn đều người đứng giúp đám trẻ thêm cơm.

Đỗ Quyên còn tưởng rằng bọn họ có ý tới chiếu cố con nít, ai ngờ là tới chờ, chờ bọn hắn ăn xong sẽ chiếm chỗ. Hối rõ ràng xong, lại một trận cười rồi tăng tốc độ ăn cơm.

Ồn ào ăn xong tiệc rượu này, một đám hung hăng thở hổn hển, lại hô huynh gọi đệ, nói muốn ra ngoài xí chỗ, bởi vì lát nữa sẽ bắt đầu múa sư tử ngay tại bãi đất trống trước cửa viện.

Đỗ Quyên cũng rất muốn xem múa sư tử nồng đậm hương vị thôn quê, vội cùng Hoàng Tước Nhi đi theo mọi người chạy ra bên ngoài.

Lâm Xuân sợ cùng nàng tách ra, gắt gao nắm tay nàng.

Đang chạy thì gặp Hoàng lão cha đang đứng nói chuyện với mấy lão hán.

Sắc mặt Hoàng lão cha âm trầm nhìn chằm chằm Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên vội dừng chân lại, kêu một tiếng “Gia gia”.

Hoàng Tước Nhi cũng nhỏ giọng kêu nhưng có chút co quắp, không tự chủ trốn ra phía sau Đỗ Quyên, bởi vì ở ngoài sáng trong ánh sáng của những ngọn đuốc, sắc mặt gia gia thoát nhìn rất đáng sợ.

Đỗ Quyên rất kinh ngạc: lão đầu này bị làm sao?

Sẽ không vì đồ cưới của tiểu di nhiều, trong lòng không thoải mái chứ!

Hai cháu gái gọi mình, Hoàng lão cha giống như không nghe thấy, cũng không thèm nhìn, lại đưa ánh mắt đảo quanh Đỗ Quyên và Lâm Xuân.

Hắn như vậy, Hoàng Tước Nhi càng thêm sợ hãi, nhưng Đỗ Quyên thì không. Hơn nữa Lâm Xuân thúc giục nàng, nàng liền thùy thanh nói: “Gia gia, chúng ta đi xem múa sư tử. Ta đi trước chiếm chỗ ngồi tốt. Lát nữa gia gia tới ngồi.”

Nói xong, đối với hắn ngọt ngào cười, rồi kéo Hoàng Tước Nhi vòng qua hắn chạy ra ngoài.

Trong lúc chạy trốn, phía sau truyền đến những lời khen ngợi của mấy lão hán, nhưng không nghe thấy gia gia trả lời.

Chạy được một đoạn, người ít hơn, bọn họ liền chậm lại.

Lâm Xuân ghé sát vào Đỗ Quyên, nhỏ giọng nói: “Đỗ Quyên, gia gia người thật dữ. Sau này người đừng tới nhà hắn. Bằng không hắn đóng cửa đánh người, chúng ta không biết, người sẽ ăn mệt.”

Đỗ Quyên nghe xong, muốn cười lại cười không nổi, gật gật đầu.

Tâm tư trẻ nhỏ thực sâu sắc, Lâm Xuân cũng cảm giác ra được gia gia âm trầm.

Chỉ là 2 lão nhân này đến cùng muốn nháo kiểu nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Mất đi đứa nhỏ

Buổi tối hôm nay, thôn Thanh Tuyền chiêng trống vang trời, mãi đến nửa đêm mới nghỉ.

Đỗ Quyên hưng phấn mãi cho đến khi về đến nhà, trong con ngủ mơ bên tai còn lảng đảng tiếng chiêng trống rộn ràng.

Sau khi Phùng Minh Anh gả đến, cuộc sống của Đỗ Quyên quả nhiên dễ chịu hơn, ăn mặc mọi thứ đều được chiều ứng. Phùng Minh Anh là tân nương, không thích nhân thoại với những phụ nữ khác, nên thường ở chung với Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, dạy các năng may vá, nấu nướng.

Cùng lúc đó, Nhậm Tam Hòa lúc rỗi rảnh cũng bắt đầu dạy Đỗ Quyên đọc chữ.

Đời này Đỗ đại tiểu thư có thông tuệ thiên tư (trí thông minh trời phú), hơn nữa có ưu thế là mang theo trí nhớ của kiếp trước nên việc học tiến bộ thần tốc, làm cho Nhậm Tam Hòa chắc lười không thôi.

Đỗ Quyên cũng tìm cơ dạy Lâm Xuân và Cữu Nhi.

Sách do Nhậm Tam Hòa lấy ra. Giấy bút sao, Lâm gia có.

Lâm Xuân thì không cần phải nói, thiên phú rất cao, lại rất muốn ở cùng Đỗ Quyên, bởi vậy học cái gì cũng giỏi. Cữu Nhi thì kém chút, không phải không thông minh, mà vì tính tình hắn hào sảng không thích gò bó, không thích ngồi yên đọc sách.

Nhưng Đỗ Quyên lại am hiểu tùy theo tài năng mà dạy dỗ, lợi dụng câu chuyện thú vị, dẫn dắt bọn họ đạo lý làm người, lại dùng, giảng giải các loại trí mưu quyết sách.

Vừa kể những câu chuyện bọn họ thích nghe, vừa xen kẽ, để bọn cùng học tập. Ngày qua ngày, năm qua năm, Cữu Nhi thế nhưng cũng học được ra hình ra dạng.

Mục đích Đỗ Quyên dạy hai đứa nhỏ, không cầu bọn họ có thể làm tốt văn chương đi dự thi, cũng không cầu bọn họ một tay viết chữ tốt, hoặc là làm thơ viết văn, đơn giản chỉ muốn tăng kiến thức cho bọn họ, hun đúc linh tính bọn họ, dẫn đường và gia tăng trau dồi phẩm tính độc đáo của mỗi người bọn họ.

Hiển nhiên, năng thành công.

Lâm Xuân kín đáo thâm trầm, thập phần có chủ kiến và thủ đoạn. Cữu Nhi hào sảng quang minh, trong thô có tỉ mỉ, không mất trí mưu. Hai người hoàn toàn bất đồng với những đứa trẻ khác trong thôn Thanh Tuyền.

Cứ như thế xuân đi thu đến, thấm thoát đào mất đã 5 năm trôi qua.

Trong thời gian này, có hai chuyện muốn đặc biệt giao phó.

Một là vào tháng giêng năm Đỗ Quyên năm tuổi, nàng cùng nãi nãi đi thôn Cây Lê Cầu.

Là Đỗ Quyên tự mình đáp ứng đi. nàng muốn biết đến cùng nãi nãi muốn làm cái gì. Vì thế đi chuyến này, Nhậm Tam Hòa giao phó, nàng chỉ quản đi, hắn cũng muốn tìm hiểu nội tình.

Đỗ Quyên an tâm mà đi. Hoàng Tước Nhi, Tiểu Bảo và Đại Nữ đều đi.

Đoàn người ở lại thôn Cây Lê Cầu năm ngày, cũng chưa thấy gì khác thường.

Nhưng buổi sáng hôm đó mọi người đi về, Đỗ Quyên bị bỏ lại.

Sau khi phát hiện, nàng lại lớn giọng khóc lên.

Toàn bộ thôn Cây Lê Câu đều nghe nàng khóc thét, hơn nữa không có xu thế giảm bớt.

Người nhà Đại cửu nãi nãi chỉ lo đồ, lại không chịu đưa nàng về.

Nàng vẫn khóc. Khóc một ngày một đêm.

Mãi đến rạng sáng ngày hôm mới ngừng. Sau đó, nàng thừa dịp các thân thích bị nháo cho không chịu nổi ngủ say, lặng lẽ từ nhà sờ soạn đi ra.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa đã chờ ở bên ngoài.

Vì thế, nàng được mang đi.

Chuyến đi này, là ba ngày không thấy bóng dáng.

Hoàng gia một lần nữa bị náo loạn long trời lở đất.

Phùng thị, Hoàng Lão Thực, Phùng Minh Anh và Nhậm Tam Hòa cùng đi thôn Cây Lê Câu tìm đại cửu nãi nãi đòi người.

Phùng Thị lẫn lộn khóc lóc om sòm. Nhậm Tam Hòa muốn đốt nhà đại cửu nãi nãi. Phùng Minh Anh ép hỏi Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, vì sao để một mình Đỗ Quyên lại.

Hoàng đại nương liền nói là Đỗ Quyên muốn ở lại chơi thêm mấy ngày.

Hoàng Tước Nhi lớn tuổi hơn chút, chịu ảnh hưởng của Đỗ Quyên, lá gan lớn dần. Lần này muội muội mất tích làm nàng hận, liền vạch trần ra nói muội muội chưa từng nói muốn ở lại chơi, là nãi nãi và tiểu thẩm vụng trộm trốn, bỏ muội muội lại.

Lúc đi, nàng không thấy muội muội, còn hỏi bọn họ.

Bọn họ dỗ nàng nói, muội muội còn ngủ, cho nên nhị thúc công đi ở phía trước. Sau này mới nói với nàng là muội muội muốn ở lại nhà đại cửu nãi nãi chơi thêm vài ngày, sợ Tiểu Bảo nháo, mới dỗ nàng nói là nhị thúc công.

Nhậm Tam Hòa lại từ trong miệng người ở thôn Cây Lê Câu biết được, Đỗ Quyên khóc suốt cả một ngày một đêm. Hắn nhìn về phía Hoàng lão cha và cả nhà đại cửu, ánh mắt tựa như muốn giết người.

Nhưng mặc ép hỏi thế nào, bọn người Hoàng lão cha không nói ra lý do để Đỗ Quyên lại.

Cháu gái đã không có, nếu nói ra chân tướng đắc tội Lâm gia, đó không phải càng khó nhin.

Bên này nháo, Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mãnh lại tổ chức 2 nhóm người lên núi, dọc theo đường núi về hai thôn tìm.

Tìm ba ngày đều không có bóng dáng.

Ngày thứ tư là 15 tháng giêng. Sáng sớm, nhóm phụ nữ thôn Thanh Tuyền đều đi miếu Ngự nương nương dâng hương, lại phát hiện Đỗ Quyên nằm mê man sau tượng nhân ngự nương nương.

Việc này, mọi người đều chấn kinh.

Đội khi người Hoàng gia được tin đuổi tới, Đỗ Quyên không giống như ba năm trước nhu thuận nhận sai. Nàng không nói một lời nhìn Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, ánh mắt trong veo, không hiểu ý tứ hàm xúc ra sao.

Mặc cho mọi người hỏi gì, nàng không lên tiếng, cũng không nói đi từ thôn Cây Lê Câu đi tới nương nương miếu thôn Thanh Tuyền như thế nào.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương vừa kinh vừa sợ, vừa giận vừa hận.

Bọn họ nhìn đứa cháu gái nhỏ này, tay chân kinh hãi luống cuống, ngũ tạng không yên.

Đêm đó, Hoàng đại nương quỳ trước tượng ở miếu nhân ngự nương nương một đêm.

Từ đó về sau, nàng không dám miễn cưỡng Đỗ Quyên nữa.

Tuy hai người Hoàng lão cha căn rằng không nói ý đồ của bọn họ với Đỗ Quyên, Nhậm Tam Hòa lại đoán ra được. Từ đó ánh mắt hắn nhìn người một nhà nghiễm nhiên như nhìn người chết vậy.

Lâm gia cũng đoán được vài phần.

Lâm lý chính thấy Hoàng lão cha, thần sắc liền nhàn nhạt. Lâm Đại Đầu là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe vài lần, trước mặt người trong thôn nói Hoàng

gia nhĩ lão không phải gì đó.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương tức giận đến phát run, nhưng không dám cùng người phân bua.

Ngoài chuyện này, năm ấy Phùng Thị lại sinh một khuê nữ, cố tình em dâu Phụng Cô lại sinh một đứa con trai.

Không nghi ngờ chút nào, cha mẹ chồng thất vọng rất nhiều, đối với nàng càng không hoà nhã.

Hơn nữa Phùng Minh Anh gả tới đây, cùng Nhậm Tam Hòa thập phần ân ái. Mọi việc đều hài lòng, chỉ có một kiện không thoả mái đến vài năm, là Hoàng đại nương đi nói khắp nơi, khuê nữ Phùng gia không nuôi được con trai.

Không nói đến chuyện này, Đỗ Quyên bởi vì “Tước Nhĩ”, “Đỗ Quyên” đều là loài chim, nên ở trước mặt cha mẹ khoe khoang nói, tiểu dưỡng dạy nàng một câu thơ “Lưỡng cá Hoàng Ly minh thúy liễu, một hàng cò trắng thượng thanh thiên”*, nên muốn đặt tên cho tiểu muội muội là “Hoàng Ly”.

*Đây là 2 câu thơ trong Tuyệt Cú của Đỗ Phủ. Nguyên văn:

Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu

Nhất hàng bạch lộ thượng thanh thiên

Bản dịch của Trương Như:

Liều xanh hót cặp oanh vàng,

Trời lam trắng điểm một hàng cò bay.

Hoàng Ly = Chim hoàng oanh

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nghe xong kính sợ không thôi, không dám có hai lời.

Vì thế, con gái út Hoàng gia tên Hoàng Ly.

Tiểu Hoàng Ly thừa kế tính tình mạnh mẽ của Phùng Thị, cực kỳ lợi hại, lại sớm chiều ở chung bị Đỗ Quyên đích thân dạy dỗ, đầu não luyện thành khôn khéo, so với Đỗ Quyên càng “trò giỏi hơn thầy”.

Kỳ thật, Đỗ Quyên căn bản không thể tính là lợi hại. Nàng bất quá so với người khác hơn phần học thức cùng lịch duyệt của kiếp trước mà thôi, bản tính đơn thuần tùy tính không câu thúc.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại nàng tùy theo tài năng mà dạy, dạy tiểu muội được khôn khéo.

Trên cửa miệng của tiểu Hoàng Ly, nhà nàng rất nghèo, phải dựa vào nhà tiểu di tiếp tế mới có thể sống. Hiếu kính cho ông bà nội gì đó đều từ cả nhà bọn họ tiết kiệm từ trong kẽ răng ra tới. Cha mẹ nàng mỗi ngày làm việc mệt nhọc như trâu, nàng và 2 tỷ tỷ cũng phải đi sớm về tối làm việc... vân vân.

Đỗ Quyên nghe cái miệng nhỏ nhắn của nàng lạp lạp nói chuyện, là cùng Hoàng Tước Nhĩ cúi đầu nhin cười, hoặc phải tránh xa, bởi vì các nàng không có cửa xen mồm.

Hoàng Ly không chỉ khôn khéo, còn hẹp hòi.

Muốn từ tay nàng lấy gì đó, so với lên trời còn khó hơn.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng không giống là khuê nữ Hoàng gia, càng giống khuê nữ của Lâm Đại Đầu cách vách.

Năm này, Hoàng Tước Nhĩ mười một tuổi, Hoàng Đỗ Quyên tám tuổi, Hoàng Ly năm tuổi.

Được nuôi trong non xanh nước biếc, ba tỷ muội Hoàng gia có đặc sắc riêng.

Hoàng Tước Nhĩ màu da hơi đen, dáng người bắt đầu phát triển, đã có bộ dáng thiếu nữ. Đỗ Quyên giúp nàng chải song nha kế, mắt hạnh mi cong, mũi nhỏ, thoát nhìn thập phần diễm đạm nho nhã. Nếu nở nụ cười, lộ ra 2 cái răng hổ nhỏ, lập tức trở nên hoạt bát linh động.

Mà Đỗ Quyên lại phoi nắng không đen.

Bởi nàng đặc biệt thích lên núi xuống ruộng, da phoi không đen mà còn non mịn trắng như sứ, căng mịn bóng loáng, hiện ra màu trắng sữa, có chút giống trà sữa.

Về phần dung mạo, hai hàng lông mày thanh tú, hai mắt trong trẻo, mũi thẳng, cánh môi tựa hoa đào kiều diễm. Lúc tĩnh như nước hồ sâu, khi cười như gió xuân vờn qua má. Cho dù suốt ngày mặc áo vải vấy thô cũng không che giấu được nét hoa sáng lạn.

Nét độc đáo trên người nàng không phải dung mạo, mà là nụ cười.

Mỗi khi nhoen miệng cười, người nhìn không tự chủ được bị hấp dẫn, không đành lòng hãm hại và thương tổn.

Về phần Hoàng Ly, bé gái năm tuổi, trừ bỏ khả ái, vẫn là khả ái.

Ba khuê nữ Hoàng gia được công nhận là ba đoá hoa thôn Thanh Tuyền.

Kỳ thật bộ dạng Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly không tính rất đẹp, có lẽ có liên quan với sự dạy dỗ của Đỗ Quyên, ngôn hành cử chỉ của mấy tỷ muội không giống những thôn nữ khác, cho nên mọi người khen ngợi thật nhiều.

Ngày hai mươi lăm tháng chạp, ông ngoại Phùng Trường Thuận vào núi, mang đến một tin tức.

Đỗ Quyên bị kích thích hôn mê, không thể bình tĩnh được.

Phùng Trường Thuận đến đưa hàng tết, theo thường lệ đến nhà con gái út trước.

Phùng Minh Anh đứng ở cửa viện, hô ta: “Tước Nhi, Đỗ Quyên, Hoàng Ly, ông ngoại tới!”

Phùng Thị vội mang ba khuê nữ tới.

Hoàng Lão Thực không ở nhà, hấn theo Nhậm Tam Hòa vào núi săn thú.

Tuy hấn không biết săn thú, nhưng đi hỗ trợ kiêng món ăn thôn quê, đến lúc ăn cũng đúng lý hợp tình một ít.

Phùng Trường Thuận đến thôn Thanh Tuyền, phần lớn đều ở nhà tiểu khuê nữ ăn cơm. Một là không muốn đi nhà con rể lớn đỡ phải gặp thông gia, chộc 2 lão già kia nói nhảm. Hai là nhà tiểu con rể quá thật dư dả nhiều, không để ý đến chuyện ăn uống.

Lúc này cũng giống vậy, Phùng Minh Anh giữ đại tỷ và mấy đứa cháu lại ăn cơm chiều.

Nói xong, nàng kéo Hoàng Tước Nhi đi phòng bếp.

Phùng Trường Thuận tiếp đón Phùng thị, mang hàng tết ra chia thành 2 phần, một phần cho Phùng thị, lại tự mình giúp nàng mang về nhà.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi theo phía sau bọn họ. Phùng Trường Thuận lại gọi các nàng đi phòng bếp hỗ trợ tiểu di, chờ bọn họ trở về.

Nhưng chuyến đi này, thời gian có chút lâu.

Đỗ Quyên đang thắc mắc, vừa vắn tiểu di nói, tương ớt nhà nàng ăn ngon hơn, muốn nàng về nhà múc một chút đến. Nàng bưng bát về nhà lấy.

Vào nhà không thấy người. Trong phòng cha mẹ ở phía đông truyền ra tiếng nói chuyện thật nhỏ.

Nàng cũng không để ý, vào bếp múc chút tương, sau đó mới đi ra chính phòng. Vừa định gọi người, chợt nghe trong phòng truyền ra nói, lập tức ngây dại.

“Đều nói cháu ngoại giống cậu, ta đoán có phải là đứa bé bị mất kia. Ta và nương người trăm phương nghìn kế hỏi thăm. Tuy Dương gia nói đứa con trai này là nhất được, nhưng nghe nói cũng không sống chung, là đại nãi nãi nhà hấn ở thôn trang mang đến. Cũng khó mà nói...”

“Cha, người đừng nghĩ sai rồi. Người hỏi đại ca, nếu hấn ở bên ngoài...”

“Nói bừa! Người ta là loại người nào, đại ca người có thể với tới? Đại ca người ta cũng hỏi, căn bản không thể nào. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là người. Bằng không, sao có thể giống Hưng Nghiệp khi còn nhỏ đến như vậy? Nào có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Ta đi nhìn xem! Ta muốn đi nhìn xem!”

Trong phòng Phùng Thị kích động đến nói không mạch lạc. Đỗ Quyên cũng cảm thấy mình muốn hôn mê, lồng ngực bị niềm vui sướng nhồi đầy.

Nếu lời ông ngoại nói là sự thật, người kia thật là đứa nhỏ dường mẫu Phùng Thị mất làm mất, vậy hấn rất có khả năng là Lý Đôn.

Nàng hít sâu một hơi, nghĩ, nhất định phải rời núi một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101. Ruột và mặt được

Phùng Thị không có cách nhận biết đứa trẻ đó có phải là con ruột của mình không, nàng có!

Nàng chỉ cần thấy hài tử kia, chỉ cần nói ra tên Lý Đôn, chỉ cần lấy ra tên Đỗ Quyên, chân tướng sẽ rõ ràng.

Đến lúc đó, nàng giúp Hoàng gia tìm về nhi tử, cũng coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ. Về phần Dương gia, nàng không lo lắng chút nào. Có Lý Đôn, nàng có gì để lo lắng?

Thanh âm trong phòng bỗng nhiên thấp xuống, cũng không biết bọn họ nói cái gì nữa.

Đỗ Quyên nghe xong, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đi tới phòng bếp, nàng lại lúi vại sành đựng tương ra, mở nắp làm bộ như múc tương, vừa cao giọng hô: “Nương, sao còn không đi?”

Phùng Thị ở trong phòng đáp ứng một tiếng, chốc lát đã đến phòng bếp.

Đỗ Quyên thấy mắt nàng có chút hồng, cũng không nói toạc, cười nói: “Tiểu di thích ăn tương chúng ta, bảo ta múc chút qua. Nương, không sao chứ? Khoá cửa, ta cùng nhau qua.”

Phùng Thị gật gật đầu, nhìn nàng, thần sắc có chút phức tạp.

Đỗ Quyên cho rằng nàng vì mất đi nhi tử, không nghỉ ngơi hẳn.

Làm xong, ba người đi ra phía sau.

Phùng Trường Thuận thực thích Đỗ Quyên, nắm tay nàng, vừa đi vừa hỏi: “Đỗ Quyên, có muốn tới nhà ông ngoại chơi không?”

Đỗ Quyên bất mãn kêu lên: “Ông ngoại, người biết rõ còn hỏi. Năm kia ta đã muốn đi mà nương không cho, luôn nói đường núi không dễ đi. Ta đã có thể lên núi hái trà nhặt nấm, ta còn không thể đi đường núi? Chính là không muốn cho ta đi, kiếm có!”

Phùng Trường Thuận ha hả cười rộ lên, nói: “Ông ngoại làm chủ, sang năm, sang năm 15 tháng giêng, mẹ con người đều đi. Ở nhà ông ngoại ở đến tháng 2 rồi về. Đỗ Quyên à! người cũng đừng có như đi thôn Cây Lê, nháo đòi trở về.”

Đỗ Quyên mừng rỡ, vội nói: “Ta muốn đi, sao lại khóc chứ!”

Đến nhà tiểu di, Đỗ Quyên vội đi phòng bếp giúp làm cơm.

Lúc ăn cơm tối, còn nhắc chuyện tháng giêng sang năm sẽ tới ông ngoại chúc tết.

Nghe nói tiểu di và tiểu dưỡng cũng đi. Tỷ muội Hoàng Tước Nhi đều hết sức cao hứng.

Phùng Thị bỗng nhiên nói: “Không thể đều đi. Nếu để một mình cha người ở nhà, đợi chúng ta trở về, không chừng trong nhà sẽ thiếu cái gì đó.”

Ba tỷ muội đều hiểu ý nàng, nhìn nhau do dự.

Hoàng Ly chớp đôi mắt đen, nhìn Đỗ Quyên nói: “Nhị tỷ đừng đi, ở nhà cùng cha trông nhà. Ta và đại tỷ đi, đợi sang năm nhị tỷ lại đi.”

Nàng là tiểu quý, cảm thấy giữ Hoàng Tước Nhi ở nhà, không có uy lực như nhị tỷ, không thể chấn trụ gia gia nãi nãi. Nếu nàng ở nhà thì không chịu. Cho nên kêu Đỗ Quyên ở lại giữ nhà.

Đỗ Quyên tức giận đến cười, nói: “Người mới bao lớn? Ta và tỷ tỷ lúc lớn bằng người vậy, đều chưa từng rời núi. Đường núi thật khó đi, không cần thận sẽ tẽ xuống vách núi chết. Không tin người hỏi ông ngoại đi. Cho nên, ta nói là người ở lại, chờ thêm vài năm, người trưởng thành rồi đi nhà ông ngoại cũng không muộn.”

Hừ, vô luận thế nào lần này nàng cũng muốn rời núi.

Hoàng Ly không lay động, nói: “Tiểu dưỡng cũng đi. Hấn công ta sợ cái gì.”

Đỗ Quyên nói: “Người làm như đi trong thôn sao? Đường núi khó đi như vậy, leo lên leo xuống lại đi qua rừng. Người muốn một chết tiểu dưỡng hả?”

Hoàng Tước Nhi thấy 2 muội muội tranh nhau, chủ động nói: “Hai người đều đi. Ta ở nhà bồi cha.”

Đỗ Quyên và Hoàng Ly trăm miệng một lời nói: “Không được!”

Phùng Minh Anh nghe xong, cúi đầu mím môi cười. Lại thấy Phùng Trường Thuận ngơ ngác, ghé lại gần thấp giọng nói một câu, Phùng Trường Thuận liền cười văng lên.

Phùng Thị lại không cười, lạnh lùng nói: “Tước Nhi và Ly Nhi không đi. Đợi sang năm lại đi. Lúc này cho Đỗ Quyên đi thôi.”

Hoàng Tước Nhi dĩ nhiên không nói chuyện. Hoàng Ly đặt đôi đũa xuống, thờ phì phò chu môi nói: “Nương bắt công! Chuyện gì cũng gọi nhị tỷ tỷ đi đầu.”

Lúc trước bé gái thường oán giận như vậy, Phùng Thị không để ý.

Nhưng lần này nàng ngây ngấn cả người.

Nàng và Phùng Trường Thuận nhanh chóng trao đổi ánh mắt, nói: “Nương thiên vị chỗ nào? Đại tỷ tỷ người 11 tuổi, nhị tỷ người cũng tám tuổi, các nàng chưa từng tới nhà ông ngoại. Người mới bây giờ đã muốn đi? Cũng không phải nương không dẫn người đi, nhị tỷ người nói rất đúng, đường khó đi, trời lại lạnh, dễ dàng trượt. Nương là không yên lòng người.”

Đỗ Quyên cũng có chút sững sờ. Tiểu muội trách nương bắt công, nàng đặc biệt cảm thấy buồn cười.

Trong ba tỷ muội, nàng mới là đứa nhặt về a!

Trước kia đừng nói Phùng thị, ngay cả nàng suýt quên sự thật này. Bởi vậy, nàng rất cảm kích Phùng Thị, chưa từng coi mình là con nuôi.

Nhưng hôm nay thì không được. Ông ngoại nói chuyện, chân thiết nhắc nhở các nàng: Đỗ Quyên được nhặt về! Nàng không phải khuê nữ Hoàng gia!

Đỗ Quyên cũng nghi hoặc: sao nương sao không mang đại tỷ và tiểu muội đi, chỉ mang một mình nàng?

Tâm tư xoay chuyển, nàng đoán là Phùng Thị cho rằng, con trai của mình và Đỗ Quyên bị đánh tráo, bởi vậy muốn mang Đỗ Quyên đi đổi nhai từ về.

Đỗ Quyên ngấm lại Nhậm Tam Hòa, hủy bỏ suy đoán này.

Từ biểu hiện của Nhậm Tam Hòa, Đỗ Quyên tuyệt không phải nữ nhi của gia đình thân hào nông thôn!

Nhà kia họ Dương, nàng từng nghe Phùng Minh Anh nói qua, chính là một thân hào nông thôn ở một trấn nhỏ phụ cận nhà ông ngoại. Mặc dù có tiền nhưng cũng chỉ là một thổ hào, tuyệt sẽ không để người như Nhậm Tam Hòa vì hân cúi đầu nghe theo.

Àn! đợi Nhậm Tam Hòa trở về, lại dùng ngôn ngữ xem phản ứng của hắn đi.

Nghĩ xong, nàng giúp tiểu muội gấp chút đồ ăn, hứa hẹn nói: “Người đừng làm khó, muốn cái gì, nhị tỷ đều đáp ứng người.”

Hoàng Ly lập tức ngửa đầu hỏi: “Thật sự?”

Đỗ Quyên vuốt cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Quân tử nhất ngôn.”

Hoàng Ly nghiêng đầu né tránh ngón tay nàng, nói tiếp: “Từ mã nan truy! Ta muốn nghe rất nhiều rất nhiều câu chuyện.”

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, nói: “Hoàng Ly, người phải nói rõ, 'rất nhiều rất nhiều' là bao nhiêu? Chẳng lẽ đời này nhị tỷ mặc kệ mọi chuyện khác, chỉ kể chuyện cho người?”

Hoàng Ly gật gật đầu nói: “Mỗi buổi tối kể.”

Mọi người đều ồ ồ cười vang.

Phùng Thị trắng mắt liếc tiểu khuê nữ. Nàng khôn khéo như vậy, nàng hết sức cao hứng. Có thể suy ra, tương lai gã người, nhất định sẽ không giống như nàng quá uất ức.

Sau bữa cơm, Phùng Minh Anh bụng rượu ngọt đã ù lên, một người rót một chút.

Một ly rượu ngọt vào bụng, mặt ba tỷ muội đỏ ửng, giống như nhuộm màu, nhìn kiều diễm như hoa.

Phùng Thị quét mắt qua ba khuê nữ, không khỏi tươi cười, bà qua tâm tư lo lắng lúc nãy, nhìn Đỗ Quyên đặc biệt cảm thấy không nỡ, lại dặn dò: “Nương đi về trước. Các người cũng đừng đùa quá muộn, sớm chút về nhà ngủ.”

Đỗ Quyên vội nói: “Nương, buổi tối chúng ta tắm rửa.”

Phùng Thị gật đầu nói: “Ta nấu nước sẵn. Các người chơi một hồi rồi về.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Ba người các người siêng năng tắm rửa như vậy, người khác nghe sẽ nói phá sản. Tối qua đã tắm, đêm nay lại tắm?”

Hoàng Ly kêu lên: “Muốn tắm!”

Đỗ Quyên cười nói: “Tiểu di, trời lạnh tắm một cái lên giường ngủ, trên người ẩm áp đâu, sẽ ít bệnh hơn. Người đừng ngại phiền. Trong nhà có thùng gỗ

tốt mà không dùng, thật là lãng phí.”

Phùng Minh Anh gật đầu nói “Ta cũng thường tắm”, lại ngạc nhiên nhìn Phùng Thị hỏi: “Đại tỷ kỹ tính như vậy, sao dung túng các người như thế? Chịu bỏ ra cùi lừa.”

Phùng Thị không sao nói: “Cùi do các nàng chặt, ta không quản.”

Kỳ thật ban đầu nàng cũng mắng qua nhưng Đỗ Quyên không nghe. Sau này thành quen.

Khuê nữ từng ngày từng ngày lớn lên, bộ dạng như hoa, nàng không thể nuông chiều, chẳng lẽ ngay cả tắm rửa cũng không cho? Lại nói, cùi lừa đích thật do tỷ muội các nàng chặt.

Nàng thấy rõ ràng ba khuê nữ nhà mình không giống với những bé gái khác trong thôn, mà như tiểu thư thế gia. Đánh răng tắm rửa, mặc quần áo, ăn cơm, thập phần chú ý thể diện, không phải là có ăn có mặc là xong. Trên mặt cũng tự hào.

Nghèo thì nghèo!

Hừ, người khác không phục, còn không học được đâu!

Thôn này, khuê nữ nhà ai xuất sắc như ba khuê nữ nhà nàng?

Phùng Trường Thuận thấy cuộc sống của khuê nữ luôn khô tâm đã khá lên, trong lòng cũng cao hứng, liền đối với Hoàng Ly và Hoàng Tước Nhi nói: “Ly Nhi đừng làm khó. Tước Nhi ở nhà bồi muội muội, đều là trẻ ngoan. Ông ngoại kêu bà ngoại các người mua chút hàng tốt cho các người làm xiêm y. Đại lúc mẹ người trở về, mua chút điểm tâm ngon cho các người ăn.”

Hoàng Ly liền nũng nịu nịnh nọt nói: “Ông ngoại tốt! Ông ngoại là tốt nhất !”

“Phốc!” Đỗ Quyên phun ra cười.

Hoàng Tước Nhi, Phùng Thị và Phùng Minh Anh đều cười rộ lên.

Cả nhà liền nói tiểu nha đầu này biết làm nũng, so với Đỗ Quyên năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Hoàng Lão Thực sùng ái nàng nhất, muốn đòi mạng cũng cho.

Nói giỡn một hồi, Phùng Thị đi về trước.

Tỷ muội Đỗ Quyên ở nhà tiểu di chơi một hồi mới tay cầm tay về nhà.

Vào viện, nhìn thấy phòng bếp đèn sáng, Hoàng Ly liền buông tay Đỗ Quyên ra, bính bính khiêu khiêu chạy tới, la lớn: “Nương, chúng ta trở lại.”

“Ai!”

Trong phòng bếp truyền đến giọng mũi trả lời buồn buồn của Phùng Thị.

Đỗ Quyên chuyển tâm tư, vội đi vào phòng bếp. Hoàng Tước Nhi vào chính phòng đốt ngọn đèn.

Nhà Hoàng gia vẫn là nhà cũ, bốn gian. Tỷ muội các nàng ở trong phòng phía tây. Kỳ thật gian phòng thứ hai phía tây cũng để cho các nàng ở, nhưng ba chị em không nỡ tách ra, nên ở chung, căn phòng kia bỏ không, để vài thứ.

Phòng của ba tỷ muội phòng rất lịch sự tao nhã, rất có bộ dáng khuê phòng thiếu nữ.

Gian phòng ngăn trước sau bằng tấm bình phong điêu khắc mai lan trúc cúc.

Nửa gian trước, vào cửa là nhìn thấy một cái giường La Hán xinh xắn kê sát tường đối diện, phía trên trải nệm giường vải bông in hoa xanh nhạt, hợp với gối ôm dài và gối đầu vuông vức. Phía tường bên trái là một cái tủ và giá áo gỗ. Phía nam là một cái bàn thấp dài. Đầu bàn bày một cái rế cây đã điêu khắc qua trụi lủi, thô ráp, nhìn giống một lão đầu nằm vắt ngang rế cây ngủ, đầu kia để những món điêu khắc gỗ khác của Đỗ Quyên.

Phía trước cửa sổ treo hai cái phong linh, dùng các khối gỗ có hình dáng khác nhau tạo nên.

Trên cửa sổ là một con gà trống nhỏ, ngửa đầu gáy sáng, rất sống động, thoát nhìn như gà thật. Thi ra là bện từ cỏ, trên mình nó dùng lông gà thật cắm vào.

Phòng trong sau bình phong là một bộ giường có những đường vân tự nhiên của gỗ thành hình hoa, chim, mây, thú, thập phần cổ nhã rất khác biệt. Khung giường treo tấm màn bằng sợi thô màu hồng nhạt, tôn thêm màu sắc của đệm chăn, tràn ngập hương vị thiếu nữ.

Dựa vào tường còn có ba cái thùng, ba tỷ muội mỗi người một cái.

Đi vào trong, hai đầu giường có bàn trang điểm và tủ thấp, phía trên bày một ít trưng bày của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ba đóa hoa tỷ muội

Gian phòng kia Đỗ Quyên đã bỏ chút tâm tư trang trí.

Diễn hình là bộ giường La Hán, vốn do Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ở trong núi tìm hai cây nam mộc, mất hết vài ngày chuyển về. Nhậm Tam Hòa lại dùng gỗ còn dư lại khi chế biến gia cụ lúc thành thân, ủy thác Lâm gia chế luyện.

Vì không dễ dàng thỉnh thợ mộc giỏi, Đỗ Quyên liền giặt giũ cha mẹ, đơn giản đem bình phong, thùng đều chế tác ra, vật liệu gỗ không đủ, thì có sao làm vậy.

Vì việc này, Hoàng đại nương mắng tới cửa, nói đại nhi tử không giúp huynh đệ, cần thợ mộc không giao cho huynh đệ mình, lại cho người ngoài làm, tức giận đến ghê gớm.

Nói tới thì đúng là có lý.

Bởi vậy, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị đều nói không ra lời.

Đỗ Quyên đã sớm phòng bị chuyện này, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Lúc trước nàng đã hỏi qua nãi nãi, nãi nãi nói nhị thúc đánh một cái giường đòi 800 văn, “Nãi nãi, nhà chúng ta nào có tiền, trừ phi đem ta bán. Ta đi năn nỉ lão thái thái nhà mẹ nuôi. Lão thái thái thấy ta đáng thương, mới gọi Lâm gia gia giúp ta làm cái giường này. Cũng không lấy tiền, nương ta đưa ba con gà mái đẻ trứng và một bình thịt vụn.”

800 văn cũng không mắc, vấn đề là Đỗ Quyên không thích nhị thúc làm.

Lâm gia làm bộ giường này, nếu tính tiền công ít nhất phải ba bốn lượng bạc. Nhưng bọn họ đâu cần tính toán nhỏ nhặt như vậy, huống hồ Nhậm Tam Hòa còn dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi, tình cảm cũng lớn.

Hoàng đại nương cả giận nói: “Người không có tiền, nói với ta, mang ba con gà đến, nhị thúc người còn không giúp người làm?”

Đỗ Quyên nghe xong thực khinh bỉ, đây là rõ ràng gài thân nhân chặt người quen.

Thật phải mời nhị thúc đến cửa, ba con gà khẳng định không đủ, còn không biết há mồm cần phải bao nhiêu tiền đâu.

Bởi vậy nói: “Ta có gọi nhị thúc hỗ trợ đánh thùng, nãi nãi nói nhị thúc không rảnh. Kéo vài ngày, ta mới tìm mẹ nuôi.”

Hoàng đại nương cậy mạnh nói: “Đánh một cái thùng thì không rảnh. Người muốn đánh hai cái giường, còn có rất nhiều thứ khác, ta khẳng định kêu hấn gác những việc khác qua một bên.”

Kỳ thật lý do chân chính là: đánh một cái thùng, đều là huynh đệ sao không biết xấu hổ đòi tiền công, đương nhiên nàng từ chối. Nếu làm hai cái giường và thật nhiều dụng cụ, vậy thì có thể tính tiền công. Đại nhi tử cũng ngượng ngùng không thể không cho.

Đỗ Quyên khi đó đã sáu tuổi, miệng nhỏ phá lệ lưu loát, bùm bùm nói: “Nãi nãi sợ chúng ta không trả tiền công làm thùng đi? Đánh rất nhiều thứ thì để tính tiền công. Nhưng mà nhà ta vẫn không trả nổi. Đánh rất nhiều thứ mà chỉ đưa ba con gà, sợ nhị thúc không bằng lòng đâu, mất công lại chậm trễ nhiều ngày công. Mẹ nuôi ta đau lòng ta, mới đòi một ít tiền công, kêu trong nhà giúp ta làm giường.”

Hoàng đại nương thấy nha đầu kia nói chuyện một điểm không cãi được, lần nữa tức giận đến ngực đau.

Nàng ghét nhất va chạm với Đỗ Quyên. Nói cũng nói không lại, mắng lại mắng không ra. Nếu mắng quá ác độc, chọc nàng khóc nháo lên, lại càng “kinh thiên động địa”. Cho nên trong đáy lòng có chút sợ nàng, bởi vậy quay đầu mắng Phùng thị.

Đỗ Quyên vội chặn trước, cười hi hi nói: “Nãi nãi đừng nóng giận, nhà chúng ta có việc lại mời nhị thúc là được. Bàn bát tiền trong phòng khách, bốn băng ghế, còn có một cái giường cho phòng ngủ, thùng gỗ, lại giúp cha đánh 2 ngăn tủ, 3 miệng thùng. Tiền công ba con gà có được hay không?”

Hoàng đại nương buộc miệng mắng: “Người coi nhị thúc người như trâu bò mà sai sử hả?”

Đỗ Quyên vô tội nháy mắt nói: “Ông nuôi đánh nhiều đồ, làm xong chỉ cần ba con gà thôi. Vốn là nói không cần tiền, là ta ngượng ngùng, cương quyết đưa a.”

Hoàng đại nương bị nàng nghẹn đến á khẩu không trả lời được, nghẹn ở ngực không thể đi xuống.

Cuối cùng, trò khôi hài này như cũ Hoàng đại nương bỏ đi mới kết thúc.

Hơn nữa trước mắt, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Tước Nhi ngồi nói chuyện trên giường La Hán, bỗng nhiên Phùng Thị nhấc một thùng nước ấm tiến vào, đi ra phía sau giường nói: “Đi tắm.”

Đỗ Quyên vội nói: “Nương! Đẻ đó đi, ta và tỷ tỷ tới khiêng.”

Phùng Thị nói: “Ngươi đừng làm, cùng Hoàng Ly coi đồ đi.”

Nói xong, đổ nước vào tắm thùng gỗ, rồi từ phía sau giường đi ra. Đi ra ngoài cũng không nhìn Đỗ Quyên, đi thẳng ra ngoài, lại bưng ba thùng nước ấm tiến vào, đổ đầy hơn nửa thùng tắm.

Đỗ Quyên có chút lý giải tâm tình của nàng, chắc nàng cho rằng mình không ở Hoàng gia lâu nên có chút luyến tiếc. Trước kia, nước tắm đều do nàng và Hoàng Tước Nhi khiêng vào, trước nay không phiền toái cha mẹ.

Nàng thở dài, thúc giục Hoàng Ly thoát y tắm rửa.

Bình thường tắm rửa, không phải nàng tắm cho Hoàng Ly, là Hoàng Tước Nhi làm.

Hôm nay tiểu nha đầu nháo muốn nhị tỷ tắm cho.

Thùng tắm rửa thùng đặt ở góc tường phía sau giường, cao hơn một thước.

Lúc làm cái thùng này cũng bị Phùng Thị ngăn trở, có thể thấy được mỗi một hạng mục Đỗ Quyên muốn làm, đều cực không dễ dàng. Phùng Thị nói, trong nhà đã có thùng tắm, còn làm, đó không phải là lãng phí tiền sao?

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa nghe xong nói, thùng này hẳn sẽ bỏ tiền ra làm.

Phùng Thị không còn lời để nói.

Vì thế, ba vị cô nương Hoàng gia có thùng tắm riêng.

Đỗ Quyên phần chần nói với Đại ca ca Lâm gia, người sẽ làm thùng gỗ: phía dưới đáy thùng gỗ khoét một lỗ tròn, khi tắm dùng nút gỗ bịt lại, tắm xong thì tháo nó ra.

Cổng thoát nước do Đỗ Quyên tự mình thiết kế, từ chân tường thông ra ngoài.

Phía dưới thùng tắm chôn một cái rương gỗ kín nửa thước dài rộng, sâu một thước, ở nắp thùng làm một cái lỗ tròn. Lỗ tròn trên nắp thùng và lỗ thùng tắm kề nhau, dùng một đoạn ống trúc nối với nhau, cổng thoát nước sẽ kín kẽ không chảy nước ra ngoài.

Ở hậu viện đào một cái thông đạo, chôn hai cây trúc dài đã được thông ruột, nối thẳng tới nhà vệ sinh, là giải quyết xong vấn đề đổ nước tắm.

Lâm gia đại ca nghe trọn vẹn thiết kế của Đỗ Quyên, cao hứng cực, cảm thấy học được phương pháp mới, bởi vậy gấp rút một ngày cho làm xong, ngay cả phòng Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng làm.

Điều này cũng không khó khăn gì, sau này rất nhiều người thôn Thanh Tuyền đều làm như vậy.

Trong sương mù mông mông, 2 bé gái mặt đối mặt ngồi trong thùng tắm, nghe tiếng nước chảy 'hoa hoa', hoà lẫn âm thanh nũng nịu trẻ con của Hoàng Ly: “Kể tiếp một chuyện nữa, tiếp một chuyện nữa.”

Đỗ Quyên vừa để cho đứa bé kỳ lung, vừa cười nói: “Ngươi còn không chịu đứng lên? Để nước lạnh, đại tỷ làm sao mà tắm? Đợi lên trên giường kể tiếp.”

Tắm rửa ấm áp như vậy, xông lên trên giường nằm một cái, đảo mắt là ngủ, nàng có thể tránh được chuyện khổ sai này.

Hoàng Ly không mắc mưu, lắc lắc cái mình nhỏ kêu lên: “Lên giường là ngủ. Ta không muốn ngủ. Ngươi ra trước đi, gọi đại tỷ tỷ vào. Ngươi vừa mặc quần, vừa kể chuyện xưa.”

Hoàng Tước Nhi ở trước giường nghe xong, phốc xuy cười một tiếng.

Đỗ Quyên tức giận cù lét nách nàng nói: “Cả ngày chúng ta đều bị ngươi sai sử quay vòng vòng, đến buổi tối cũng không cho nghỉ. Ngươi thật là quý quái...”

Phía sau giường truyền ra tiếng cười của Hoàng Ly, cười đến mức không kịp thở. Trước kêu đại tỷ, rồi lại kêu nương, nói nhị tỷ khi dễ nàng, đập nước rầm vang.

Bởi không có ai để ý nàng, nàng đành cùng Đỗ Quyên xin khoan dung.

Trong phòng bếp, Phùng Thị ngồi trước bếp lò, nghe văng vẳng tiếng cười đùa của 2 khuê nữ, im lặng không lời gì để nói. Qua ít ngày nữa, trong nhà vẫn như vậy sao?

Có thể thêm một nhi tử hay không?

Hay là nhà kia không chịu nhận, không trả con cho nàng?

Đỗ Quyên còn ở lại Hoàng gia hay không?

...

Đối với tương lai, trong lòng nàng có nỗi sợ hãi không tên.

Cố gắng tưởng tượng bộ dáng nhi tử nhưng không thể nhớ nổi, cuối cùng ngáy giấc.

Ba tỷ muội trong khuê phòng náo loạn một trận. Rốt cuộc Đỗ Quyên và Hoàng Ly dậy.

Trong màn hơi nước mờ lung, hai thân thể nhỏ trắng nõn kề nhau lau khô mình mặc quần áo. Tuy Hoàng Ly nhìn không mập nhưng tay chân nhỏ lại tròn vo, thập phần rắn chắc. Đỗ Quyên mảnh khảnh hơn, tựa như hoa sen mới nở.

Đỗ Quyên rút cuộc hiểu, vì sao khi Hoàng Ly còn nhỏ người khác thích bẹo nàng, bởi vì thịt nàng trắng mịn non mềm, thân thể nhỏ sò thập phần mềm mại. Nàng thập phần thích xoa nắn Hoàng Ly.

Hai chị em thay đồ ngủ. Sau khi chui vào chăn, Hoàng Ly liền thúc giục Đỗ Quyên kể chuyện xưa.

Nhưng Đỗ Quyên nhớ thương Lý Đôn, muốn tĩnh tâm nghĩ về hắn, bởi vậy lúc nói có chút không yên lòng.

Hoàng Ly lập tức phát hiện, nháo Đỗ Quyên, thậm chí cười lên người nàng.

Đỗ Quyên bị nàng nháo vừa nhột vừa bị đè, kêu to cười to lên.

Hoàng Tước Nhi ở phía sau giường hỏi: “Hai người nháo gì vậy?”

Phùng Thị đi vào thêm nước ấm cho Hoàng Tước Nhi, thấy bọn họ nháo không chịu nổi, mắng: “Hoàng Ly, người ngứa da à?”

Hoàng Ly vội xoay người xuống lăn qua một bên.

Đỗ Quyên thở nói: “Nương, suýt chút Hoàng Ly đè gãy xương sườn của ta.”

Phùng Thị nói: “Nàng muốn chết à! Ai kêu người chịu nàng? Người không biết đánh nàng hả?”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta không đánh nàng. Ngày mai làm thêm một cái giường cho ta và đại tỷ ngủ, để nàng ngủ một mình trên giường này, xưng vương xưng bá cũng mặc kệ.”

Hoàng Ly nghe xong không chịu nói: “Không cho! Không cho ngủ bên trong.”

Đỗ Quyên có ý nghi ngờ nói: “Hoàng Ly, người nói đi, cha là người thành thật số một, nương cũng hiền lành, tỷ đặc biệt văn tĩnh, ta là bé gái ngoan nhất thôn Thanh Tuyền, sao chỉ có người bá đạo như vậy, không giống chúng ta chứ?”

Hoàng Tước Nhi nghe xong “xuy” một tiếng cười rộ lên.

Phùng Thị cũng không nhịn được, nói tiếp: “Nàng vốn không phải là người nhà chúng ta. Là ta năm ấy lên núi đánh hổ sản vùng núi, nhặt được.”

Đỗ Quyên giòn giả cười to.

Đúng là thật thật giả giả, phân không rõ thật giả.

Hoàng Ly còn nhỏ, tưởng lời của mẹ là thật, không do dự oà khóc.

Đỗ Quyên vội vàng xoay người, đem nàng ôm vào ngực dỗ dành: “Đồ ngốc, chút xíu nhẫn lực cũng không có. Nương đang ghẹo người đó! Người không nghe ra sao? Nếu thật nhặt người về, chúng ta có thể thích người như vậy sao? Người cho là chúng ta kẻ dở hơi à!”

Nghe thế Hoàng Ly mới không lên tiếng.

Đỗ Quyên lại dạy nói: “Sau này, mặc kệ ai nói chuyện gì, người phải suy nghĩ rõ ràng. Người ta nói cái gì thì tin cái đó thì dễ bị lừa gạt.”

Phùng Thị đối diện giường trong nói: “Người còn dạy nàng? Không dạy còn muốn thành tinh kia!”

Rồi hướng về Hoàng Tước Nhi nói: “Tước Nhi, đừng đổ nước. Ta đi thêm nước nóng rồi cũng tắm luôn.”

Hoàng Tước Nhi vội nói: “Ta đi nấu chút nước nóng, thay nước cho nương tắm.”

Đỗ Quyên lại nói: “Nương cũng thật là, ba người chúng ta tắm chung bồn nước, còn không chịu thay nước. Không phải là không có củi đốt.”

Phùng Thị nói: “Ta là một bà già đầu cần chú ý như vậy. Các người còn nhỏ, trên người sạch sẽ, mỗi ngày mỗi tắm rửa, đâu có bẩn nhiều!”

Nói xong đi ra ngoài mức nước.

Cho dù nàng bị Đỗ Quyên sửa lại rất nhiều nhưng vẫn không đổi được thói quen keo kiệt cũ.

Hoàng Tước Nhi đành phải giữ lại nước cũ, rồi lên giường.

Nghĩ nương sẽ trở lại đây tắm rửa, trong chốc lát cũng ngủ không được, nên chụm đầu với Đỗ Quyên và Hoàng Ly nói chuyện.

Nàng và Đỗ Quyên nói tới chuyện an bài sắp xếp cho vài ngày cuối năm: ngày mai tổng vệ sinh, ngày kia tạc bánh trôi, ngày sau nữa làm đậu hủ, bún xào (dùng để nấu “bún thịt”)... Rồi nói đến ba mươi tháng chạp.

Đang nói bị Hoàng Ly ngắt lời, khắp giường nghe nàng lú lú, hỏi lung tung đủ thứ chuyện.

Phùng Thị nghiêng nước vào. Tắm xong lại không về phòng của mình, xà đến giường khuê nữ, ngồi ở một đầu, cùng tỷ muội nàng trò chuyện giết thì giờ.

Đêm đông tựa hồ phá lệ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thiếu niên

Mấy mẹ con nói tới chiên bánh trôi, làm mì phở, làm bột khoai núi, Hoàng Ly nghe xong hưng phấn không thôi, nằm không yên, dựng thẳng hai chân lên tường, còn muốn dùng sức đưa lưng dựng đứng lên ép vào tường, chống ngược trông chuối, làm ván giường ván tường kêu vang “thùng thùng”.

Làm như vậy, ống quần nàng trượt xuống lộ ra hai đoạn cẳng chân trắng nõn rắn chắc.

Đỗ Quyên vội vàng chặn lại nói: “Đừng làm trật cổ.”

Hoàng Tước Nhi đồng thanh nói: “Cẩn thận bị lạnh.”

Phùng Thị lại chồm người ra cho tiểu khuê nữ một bàn tay, mắng: “Ngủ cũng không thành thật, tác yêu tác quái! Làm hỏng giường, coi ta không lột da của ngươi.”

Hoàng Ly vội vàng đem chân thả xuống, chui vào ổ chăn.

Đỗ Quyên liền chuyển đề tài, hỏi tới tình hình nhà ông ngoại, ở đó có món gì ngon, có chỗ nào chơi vui.

Phùng Thị ôm đầu gối nói: “Có cái gì mà chơi vui, còn không phải cũng nghèo như chúng ta vậy. Cũng là núi nhiều, chỉ là người đông hơn chút, cách vài dặm đường có một thôn trang. Núi cũng thấp hơn rất nhiều, đường dễ đi hơn, có thị trấn...”

Đỗ Quyên hiểu, bởi vì đường dễ đi nên người ở đông hơn.

Người đông, sản vật trên núi sẽ không phong phú như ở đây, dĩ nhiên bị tàn phá hết.

Hoàng Ly mới nằm một hồi lại không thành thật, góc đầu hỏi: “Nương, thị trấn bán những gì?”

Phùng Thị nói: “Cái gì cũng có bán.”

Hoàng Ly nghe xong chưa từ bỏ ý định, hỏi tới: “Cái gì cũng bán, vậy là bán cái gì?”

Phùng Thị cười nói: “Cho người nghiện răng! Ăn, mặc, chơi, đều có bán.”

Hoàng Ly nghe xong hai mắt tỏa sáng, bám riết không tha hỏi tới: “Ăn, mặc, chơi, là những gì?”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ha hả cười rộ lên.

Phùng Thị cũng sáng giọng: “Ăn thì có đủ màu sắc kiểu đáng điểm tâm và trái cây chiên dầu. Mặc có đủ loại vải bông đầy màu sắc, chơi ... Ai nha! dù sao có thật nhiều rất nhiều.”

Từ ngữ của nàng không nhiều, không thể ứng phó sự “ham học hỏi” của tiểu khuê nữ, đành nói cho qua.

Hiển nhiên Hoàng Ly không hài lòng câu trả lời của nàng, cảm thấy không đủ chi tiết, bởi vậy oán giận nói “Cũng không mang ta đi. Thật là! Ta đã năm tuổi, ngày trước ta còn lên núi nhặt nấm kia.”

Đỗ Quyên vạch trần nói: “Ngươi gọi đó là nhặt nấm à? Là ta và tỷ tỷ mang ngươi lên núi chơi có được không? Chúng ta tìm được nấm, sau đó kêu ngươi nhặt, còn phải phòng ngừa sói đến cắn ngươi, còn phải coi chừng rắn cắn ngươi. Lúc trở về ngươi đi không được, chúng ta phải cõng ngươi...”

“A a —— “

Hoàng Ly thét chói tai ngắt lời, không cho nàng nhắc lại chuyện cũ “không chịu nổi” của mình.

Phùng Thị nhìn mấy tỷ muội tranh cãi âm ỉ, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Bất tri bất giác, đêm đã khuya, nàng không đi về phòng, cùng ba khuê nữ chen chúc một giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau Phùng Trường Thuận đi về, nói là cuối năm chuyện nhiều, không thể trì hoãn.

Phùng Thị và khuê nữ vẩy nước quét nhà lau dọn, bắt đầu bận rộn.

Hôm sau là hai mươi bảy tháng chạp, người vào núi săn thú đã trở lại. Có Lâm Đại Mạnh, Lâm Đại Đầu, Hoàng Lão Thực, Lâm Phúc sinh và Lâm Thu Sinh, thậm chí Cửu Nhi và Lâm Xuân đều đi.

Bởi vì nhà Nhậm Tam Hòa ở bên ngoài thôn, gần núi, cho nên mọi người khiêng con mồi đến nhà hán trước, chia đều rồi mới kéo về nhà mình.

Cửu Nhi và Lâm Xuân 9 tuổi, làn da phơi đen nhem, thập phần rắn chắc khỏe mạnh. Một thân quần áo ngắn, đeo đai lưng bằng vải thô, nhìn lại tựa như thiếu niên mười một mười hai tuổi. Tuổi tác hai người tuy nhỏ nhưng đều buộc tóc ở đỉnh đầu để phương tiện ở trong núi đi lại.

Cửu Nhi giống cha hán, lời nói hào khí lại sáng khoái, còn có chút hung ác.

Lâm Xuân trầm ổn hơn nhiều, ngôn ngữ cũng ít nhưng không phải là trầm mặc ít nói và chất phác, mà là khi hán đối mặt với người khác, luôn dựa vào sức quan sát sâu sắc, bất động thanh sắc đánh giá đối phương. Một khi nói chuyện là thập phần thoải đáng, đứng ngay trọng tâm.

Hai thiếu niên từ lúc bốn tuổi, sớm muộn gì đã theo Nhậm Tam Hòa học võ. Bắt đầu năm nay, Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mạnh vào núi săn thú, mang theo bọn họ cho bọn họ lấy kinh nghiệm. Trong những ngày Lâm Xuân không vào núi, hán theo sau Đại gia gia Lâm lý chính học nghề mộc.

Tính cả Đỗ Quyên dạy, hai đứa trẻ đều được huấn luyện tinh anh giống nàng kiếp trước.

Trong đó, Lâm Xuân đặc biệt bận rộn. Bởi vì Đỗ Quyên suy xét hán cần học nghề mộc nên đặc biệt dạy hán toán học, kế tiếp muốn dạy hán vật lý.

Cũng may hán thông minh, đi sớm về tối đều có thể ứng phó được.

Nàng có một chuyện muốn làm: đó là Đỗ Quyên đỏ mắt trông chờ nhìn thấy cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, nên đưa ra đề nghị muốn học võ công với Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa lại lắc đầu, nói nàng không phải là nhân tố học võ, cũng không chịu nổi khổ cực đó.

Đỗ Quyên nghe xong không phục, mình là người yếu ớt vậy sao?

Bởi vậy kiên quyết muốn học.

Nhậm Tam Hòa hết cách, liền dạy nàng khinh công, dùng roi và ám khí.

Từ đó về sau, Đỗ Quyên lâm vào hoàn cảnh khổ không thể tả.

Nhưng khi nàng muốn không học, Nhậm Tam Hòa lại không cho, ép nàng tiếp tục học. Đỗ Quyên bị bức bách bởi áp lực chỉ có thể tiếp tục, nhưng ba ngày hai bận kiểm soát trốn huấn luyện vào sáng sớm.

Đề tài này nói sau.

Nói chuyện trước mắt, Đỗ Quyên nghe động tĩnh la hét âm ỉ, vội cùng Hoàng Ly chạy tới nhà tiểu di. Chỉ thấy giữa sân chất đống rất nhiều món ăn thôn quê, mọi người đang phân phối từng cái.

Lâm Xuân nhìn thấy nàng liền cười gọi “Đỗ Quyên!”

Đỗ Quyên không kịp trả lời hắn, trước xông tới phía Hoàng Lão Thực kêu: “Cha!”

Hoàng Ly trực tiếp nhào qua ôm lấy đùi Hoàng Lão Thực, ngửa đầu cười nói: “Cha, nguoi trở về đúng lúc. Nương đang làm trái cây chiên dầu. Thơm lắm!”

Hoàng Lão Thực vội cúi người ôm lấy tiểu khuê nữ, ngây ngô cười hỏi: “Có nhớ cha không?”

Hoàng Ly liền tục gật đầu, nói: “Nhớ. Nghĩ đến ngủ không yên.”

Hai tay vòng lấy cổ Lão Thực cha, hết sức tri kỷ.

Đỗ Quyên xi cười, nhìn tiểu nha đầu này dỗ người không nháy mắt, thầm nghĩ không biết là ai ngủ như heo con, buổi sáng kêu hoai cũng không tỉnh.

Nhưng Hoàng Lão Thực hiển nhiên rất hưởng thụ lời này, mừng rỡ thấy rằng không thấy mắt.

Hoàng Ly lại nói: “Cha, nghe nguoi trở về, đại tỷ đã vội vàng nấu nước, nguoi về nhà có thể tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, rồi dậy ăn cơm.”

Hoàng Lão Thực luôn miệng nói: “Ài, ài! Tốt, tốt! Cha lập tức về nhà.”

Nhìn một màn ấm áp này, Lâm Đại Đầu không cam lòng hỏi Hoàng Lão Thực: “Lão Thực huynh đệ, sao nguoi sinh tới ba khuê nữ lận?”

Có bốn nhi tử hắn cư nhiên sẽ ghen tị Hoàng Lão Thực, nếu là trước kia, ngay cả hắn cũng không tin.

Nhưng đây là thiên chân vạn xác.

Nhà ai nuôi ba đứa con gái còn qua để chịu được như vậy?

Con gái nhà ai tri kỷ như Hoàng gia?

Mỗi ngày nghe giọng nói bé gái cách vách nũng nịu trong trèo kêu cha gọi mẹ, trong lòng hắn liền ứa nước chua.

Cũng đều làm việc như nhau xong về nhà, khuê nữ Hoàng gia nhất định làm thoả đáng hết mọi thứ: nước ấm, khăn rửa mặt đều sẵn sàng. Thức ăn thức uống được bung lên, Lão Thực kia chỉ cần ngồi hưởng thụ là được. Nhà hắn thì sao, nếu không phải mẹ Xuân Nhi động thủ, mấy tên tiểu tử chỉ biết phá thối.

Ấn! Chỉ có Xuân Nhi mạnh mẽ chút.

Lòng Lâm Đại Đầu tràn đầy không phục, Hoàng Lão Thực lại cho rằng hắn đang cười nhạo mình, “Hừ” một tiếng nói: “Nhu thế nào? Ta không thể sinh nhi tử thì không thể sinh khuê nữ sao? Vậy nguoi nói ta sinh cái gì?”

Đám người Lâm Đại Mãnh cười ha ha.

Đỗ Quyên đá kích Lâm Đại Đầu nói: “Cha, Đại Đầu bá bá đang ganh tỵ nguoi đó, có khuê nữ tri kỷ làm tiểu áo bông. Nguoi không nghe ra sao?”

Hoàng Lão Thực nghe xong mở to hai mắt hỏi “Thật sự?”

Về mặt không khỏi đắc ý dào dạt.

Lâm Đại Đầu thở phì phò trừng Đỗ Quyên, nhưng không có cách nào.

Thấy cha khốn quẫn trước mặt Đỗ Quyên, Lâm Xuân vội vàng kêu nàng qua xem món ăn thôn quê, nói: “Đỗ Quyên, đến đây! Coi con chim trĩ này là ta săn được. Con thỏ là Cửu Nhi đánh ...”

Đỗ Quyên cùng hắn đi qua. Nhìn thấy hai bàn tay hắn đều quần vải, vội hỏi hắn phải chăng bị thương.

Lâm Xuân cười nói, tay bị cọ phá, không có chuyện lớn gì, cột như vậy vì khiêng con mồi. Lại thao thao bất tuyệt nói chuyện săn thú, Cửu Nhi ở bên cạnh bổ sung.

Đỗ Quyên nghe đến mắt không chớp, hăm mộ nói lần tới muốn đi chung với bọn họ.

Lại thấy Nhậm Tam Hòa liếc nhìn nàng, bộ dáng không đồng ý.

Lâm Xuân còn chưa phản ứng, Cửu Nhi lập tức giật giây, nói “Nguoi đi theo ta, không cần sợ gì hết. Không đi nổi, ta có thể cõng nguoi. Ta khoẻ. Đỗ Quyên, có nguoi đi theo, chúng ta không cần ăn mìn thẩu lạnh.”

Đỗ Quyên vội nói: “Lâm Xuân không phải biết nướng thịt sao? Ta còn giúp hắn chuẩn bị đồ gia vị, sao các nguoi còn ăn mìn thẩu lạnh?”

Cửu Nhi nhếch miệng cười nói: “Lâm Xuân so với người làm còn hơi kém hơn chút.”

Lâm Xuân tròn trắng mắt nhìn hần, nói: “Lần tới người đừng ăn a!”

Đang nói, Thu Sinh đi tới.

Năm nay hần mười bốn tuổi, nhìn giống người lớn.

Trong tay hần cầm một khúc rễ cây đen thui, ước chừng nửa thước ngang, một thước dài, đưa đến trước mặt Đỗ Quyên, nói: “Đỗ Quyên, cái này cho người. Ta thấy người rất thích nhặt nhặt những đồ rách nát lạ lùng gì đó. Cái này người có thích không?”

Đỗ Quyên bật cười nói: “Đó không phải là rách nát, đó là... Di, có bị mục ở giữa không? Bên trong còn có một cây tùng nhỏ kia. Ái dà! cái này tốt. Ta thích!”

Thu Sinh cười, nói: “Thích thì tốt. Ta còn sợ không kiếm ra đồ.”

Đỗ Quyên luôn miệng nói: “Không tốn công không. Cái này không cần tốn nhiều công phu tạo hình, để cây tùng bên trong lớn lên, làm bồn cảnh cũng được. Nếu không nuôi sống được cây tùng, thì thanh lý bên trong cho sạch sẽ làm bình hoa thiên nhiên cổ xưa, khác biệt rất nhiều với bình hoa sứ a.”

Bên kia Nhậm Tam Hòa nghe xong nghi hoặc: nàg thấy qua đồ sứ sao?

Có lẽ thấy qua ở nhà Cửu Nhi. Lâm gia cũng có mấy món đồ sứ.

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên yêu thích không buông tay, cầm cái rễ cây rồng ruột kia lên chăm chú nhìn, hỏi Thu Sinh: “Thu Sinh ca, người nhặt thứ này lúc nào? Lúc đầu sao không thấy người lấy ra?”

Lâm Xuân không lên tiếng, ánh mắt lờ lờ nhìn đại ca.

Thu Sinh sừng sốt một chút, sau đó mới cười nói: “Ta nhặt lúc đi cùng đại bá, để trong bao quần áo suýt quên. Lúc nãy nhìn thấy Đỗ Quyên mới nhớ tới.”

Đỗ Quyên nâng rễ cây lên hỏi Lâm Xuân: “Người nói, là đợi cây tùng bên trong trưởng thành làm bồn cảnh tốt, hay là lột hết vỏ cây làm thành bình hoa gỗ chạm khắc tốt?”

Lâm Xuân tiếp nhận rễ cây kia, vỗ nhẹ, nói: “Bên trong rễ cây bị mục, bên ngoài thật rắn chắc, hần là sương gió mấy năm cũng không mục. Trước nuôi đi, chờ thêm vài năm, ta giúp người làm thành bình hoa gỗ chạm khắc.”

Hiện tại, hần còn chưa có tay nghề đó.

Đỗ Quyên nghe xong vội vàng gạt đầu.

Tay nghề của ông nuôi tốt, nhưng nàg không thể vì chút chuyện nhỏ này phiền toái người ta. Nếu Lâm Xuân học thành tài, vậy thì khác.

Lâm Xuân chỉ vào mặt ngoài vỏ cây sần sùi như hình cái túi có nganh, nói: “Xem nơi này, có thể điêu khắc thành nham thạch, bên cạnh có một cây cỏ tùng, bên này, khắc thành một dòng nước, phía trên là đám mây...”

Tuy tài nghệ hần chưa thành, nhưng được thái gia gia hun đúc chỉ bảo mấy năm đầu, hơn nữa được Đỗ Quyên có ý chỉ điểm, hần lại có linh tính, cho nên có thể triển khai trí tưởng tượng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lâm gia để Cửu Nhi học săn thú, lại tuyển hần kế thừa nghề mộc. Nghề mộc Lâm gia không như những thợ mộc khác. Tư chất con cháu trong gia tộc bình thường không đủ giỏi cũng không cho học, nói là học ra tay nghề kém, từng thế hệ truyền xuống, một ngày nào đó tay nghề lão tổ tông lưu lại sẽ không còn.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Hoàng gia có con gái mới lớn

Đỗ Quyên nghe xong lời của hần, gạt đầu tán thưởng, lại cải chính nói: “Cái này gọi 'thác nước'. Phía dưới chỗ cái hồ, nên khắc thành hồ sâu. Nhìn ở bên cạnh nè, có nhiều chấm nhỏ, không giống bọt nước văng khắp nơi sao?”

Lâm Xuân ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên là như vậy.

Bên miệng hân dấy lên một nụ cười, phảng phất tâm thần đã chìm vào cảnh giới do mình và Đỗ Quyên tạo ra, đứng ở thác nước cạnh đầm nước, thậm chí có thể cảm giác được bọt nước bắn lên người lạnh lạnh.

Đỗ Quyên nhìn ánh mắt của hắn, không khỏi cảm thán: thiên phú thật sự rất quan trọng!

Lâm Xuân sâu sắc cảm nhận, dù cho mới 9 tuổi cũng đã cảm được.

Từ khi Đỗ Quyên nói thích rẽ cây đó, lòng Thu Sinh tràn đầy thư sướng.

Đang cười, chợt thấy đầu tam đệ và Đỗ Quyên chụm vào một chỗ nghiên cứu rẽ cây, nét cười trên mặt biết mất, thay thế bằng vẻ thất lạc và mất hứng.

Cửu Nhi thấy hai người nói náo nhiệt, cũng chen lấn vào.

Lâm Xuân vừa rời khỏi cảnh giới chạm khắc gỗ, định đưa rẽ cây kia cho Đỗ Quyên, liền bị một thân thể nhỏ xông tới va vào, “Tam ca, cho ta! Cho ta!”

Lâm Xuân vội gior rẽ cây lên cao, không cho hắn chạm vào, nói: “Đông Sinh, ngươi muốn cái này làm gì? Không thể ăn, cũng không thể chơi.”

Đông Sinh kéo tay áo hắn gior chân hô: “Ta muốn, ta muốn!”

Đỗ Quyên vội nháy mắt Lâm Xuân, ý bảo đưa cho hắn.

Con nít, bắt quá ham đồ mới mẻ, thấy người khác hiếm lạ, cũng đi theo ồn ào. Quay đầu cảm thấy không có gì chơi vui sẽ buông tay.

Lâm Xuân đưa rẽ cây cho tứ đệ cầm, “Không được nhỏ cây bên trong.”

Rẽ cây có chút nặng, trĩu tay Đông Sinh.

Hoàng Ly ở kế bên thấy, hai tay vừa kéo ôm, đoạt lại, nói: “Cho ta! Thu Sinh ca ca cho nhị tỷ ta.”

Đông Sinh không yếu thế chút nào, chớp đoạt trở về, ngẩng cao đầu nhỏ ngạo nghễ nói: “Là ta đại ca nhật! Cho ta!”

Hoàng Ly tuy nhỏ hơn hắn một tuổi, nhưng rất có ánh mắt.

Nàng nhanh chóng phán đoán tính thể “địch ta”, phỏng chừng muốn đoạt cũng không được, nên mềm giọng nói: “Đông Sinh ca ca! Cho ta chơi có được hay không?”

Đông Sinh nghe xong rất đắc ý, giương cằm lên nói, nói: “Ngươi kêu ca ca một tiếng nữa đi.”

Đỗ Quyên nghe xong, suýt chút cắn đầu lưỡi mình.

Liền thấy Hoàng Ly biết nghe lời giòn tan hô: “Đông Sinh ca ca! Ca ca tốt! Đông Sinh ca ca tốt!”

Đông Sinh hài lòng đưa rẽ cây cho bé gái.

Mọi người nhìn ngây người, nghe choáng váng.

Lâm Đại Mãnh cười một trận, nhìn Hoàng Ly rồi quay sang Hoàng Lão Thực nói: “Đừng nói Đại Đầu đỏ mắt, ngay cả ta cũng không phục. Lão Thực huynh đệ, ngươi nói người nuôi đứa con gái thứ ba này như thế nào?”

Ngụ ý, ba khuê nữ nhà ngươi, không một ai thành thật giống ngươi.

Hoàng Lão Thực ha hả ngây ngô cười.

Lâm Đại Đầu nhăn mày nhíu mắt.

Hắn không những đỏ mắt Hoàng Lão Thực, hắn còn phát sầu nữa.

Nhìn mấy tên tiểu tử nhà mình, trừ bỏ lão Đại Thu Sinh, Lâm Xuân lúc còn bú sữa mẹ đã nhận chuẩn Đỗ Quyên, hiện tại càng không cần nói. Lão nhị Hạ Sinh, hắn cũng nhìn ra sự thật, vài lần ăn vụng trong nhà đưa cho Hoàng Tước Nhi. Còn tiểu nhị tử Đông Sinh, đừng nhìn thường ngày thông minh sáng láng như trăng rằm, lại bị Hoàng Ly dỗ đến xoay quanh.

Nhi tử như vậy, làm cho kẻ làm cha hắn trước mặt Hoàng Lão Thực thấp hơn một nửa, lại không dám châm chọc khiêu khích Hoàng Lão Thực, cũng không dám như trước keo kiệt tính toán với Hoàng gia.

Tóm lại, con trai như măng mọc, hắn làm cha phải gấp eo trước mặt Hoàng Lão Thực. Nhi tử tốt cũng phải cưới vợ nhà!

Về phần làm công công uy phong, vẫn phải đợi con dâu cưới vào cửa mới tính tới!

Trước mắt, hấn phải ra về đáng thương trước mặt Hoàng Lão Thực.

Kêu hấn đi cưới khuê nữ nhà người khác cho con trai mình?

Chê cười! Khuê nữ Hoàng gia, nhà khác có thể so sao?

Lấy Đỗ Quyên mà nói, bộ dạng tốt, tính tình thảo hỉ còn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là nàng có thể làm

Tỷ như nấu ăn, con gái người ta đều theo nương học nấu cơm. Rất nhiều người học xong cũng thôi, một số ít dụng tâm học được tay nghề. Nhưng nàng bất đồng, nàng đặc biệt dụng tâm, dụng tâm hơn cả Lâm Xuân học nghề. Khắp thôn, chỉ cần nhà ai nấu được một món ngon, nàng liền tới cửa lãnh giáo.

Nàng dụng tâm như vậy kết quả là: mặc kệ nàng cùng ai học cái gì, món ăn của nàng sẽ ngon hơn.

Bé gái như vậy ai không mong cưới về nhà làm con dâu chứ?

Tuy Hoàng Tước Nhi kém hơn Đỗ Quyên, nhưng so với những bé gái khác trong thôn tốt hơn nhiều.

Về phần Hoàng Ly càng là tiểu nhân tinh, hấn thích nhất như vậy.

Cho nên, khuê nữ Hoàng gia tốt!

Hấn nhất định phải cưới khuê nữ Hoàng gia làm con dâu!

Cho dù không thể cưới hết cả ba, cũng muốn tranh thủ cưới 2 cái!

Ít nhất không thể thiếu một người, đó chính là Đỗ Quyên!

Hấn nha, ước gì Hoàng gia và Lâm gia hai nhà hợp thành một mới tốt, tương lai Hoàng Lão Thực và Phùng Thị dưỡng lão sống chung cũng không thành vấn đề. Dù sao người sống đến trăm tuổi cũng phải chết, lại không phải là việc khó.

Nhưng là Đỗ Quyên...

Ai, còn có Cửu Nhi nữa!

Hấn nhìn thẳng cháu Cửu Nhi vây quanh Đỗ Quyên, lòng tràn đầy rối rắm khó chịu, thầm oán giận nói, tiểu tử này, cả thôn nhiều khuê nữ như vậy, làm gì nhất định muốn tranh vợ với đệ đệ chứ?

Không được, hấn phải cùng Hoàng gia nhắc lại chuyện định thân năm đó...

Đang suy nghĩ, Lâm Đại Mạnh và Nhậm Tam Hòa đã chia xong món ăn thôn quê.

Hoàng Lão Thực được chia ba con thỏ, ba con gà rừng, ngoài ra còn có 8 cân thịt hươu, 8 cân thịt dê, 10 cân thịt hoẵng.

Chia như thế là nhiều vì hấn không biết săn thú, đi theo làm lao động tay chân.

Đỗ Quyên từng trực tiếp nói với Nhậm Tam Hòa, không cần chia nhiều thịt cho cha, để tránh người bên ngoài đồ mắt, chiếm tiện nghi còn đắc tội người ta. Dù sao thịt dê ở nhà tiểu di, bọn họ muốn ăn thì đến, còn phương tiện nữa.

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: “Sao Lão Thực huynh đệ chỉ có bằng ấy? Tháng giêng chắc ông ngoại nàng sẽ đến đây, đem phần của chúng ta nhượng chút cho hấn đi.”

Xem, đây coi như một bắt đầu tốt.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Không cần, không cần. Cha ta không ra sức. Lâm Xuân và Cửu Nhi còn săn được gà rừng và thỏ, cha ta không săn được gì, nếu được chia nhiều, chúng ta ngượng ngùng a. Ông ngoại ta đến đều là ở nhà tiểu di ăn cơm, chúng ta có cái gì thì nấu cái đó, ông ngoại sẽ không trách.”

Nhậm Tam Hòa cũng ngăn Lâm Đại Đầu lại, kêu hấn chớ có nhiều chuyện.

Lâm Đại Đầu muốn bán nhân tình lại không bán được, chỉ đành thôi. Hấn vội vàng kêu Lâm Xuân giúp Hoàng thúc đem món ăn thôn quê về nhà, muối muối xách không nổi.

Vì thế, chỗ thịt của Lão Thực cha, hai tay Đỗ Quyên xách một con gà, Lâm Xuân xách con gà còn lại và thỏ, đồng loạt đi về phía trước.

Hoàng Ly không chịu đi, nói muốn ở lại nhà tiểu di chơi.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ nàng, dù sao nhà tiểu di cũng như nhà mình. Chỉ dặn nàng, quay đầu đừng quên đem rễ cây kia về nhà.

Nói xong hướng Thu Sinh cười nói: “Đa tạ Thu Sinh ca ca.”

Thu Sinh lập tức cười nói: “Cảm tạ cái gì, bất quá là nhặt được một cái rễ cây mục mà thôi. Đợi ta mang Hoàng Ly đưa qua.”

Đỗ Quyên gật gật đầu nói: “Ài!” Xoay người đi.

Thu Sinh nhìn bóng dáng nàng sóng vai cùng tam đệ, trong lòng bỗng run lên.

Trên đường, Lâm Xuân cười hỏi: “Đỗ Quyên, hôm nay có gì không?”

Hắn là hỏi đến chuyện học tập.

Đỗ Quyên nói: “Hai ngày nay bận rộn, nhà chuẩn bị hàng tết. Đợi ăn buổi trưa cơm xong, ngời qua đây, ta giảng cho ngời vài đề, bổ trí chút bài tập tự ngời bớt chút thời gian làm. Bài tập ta đều chuẩn bị xong.”

Lâm Xuân vội gật đầu.

Đỗ Quyên lại hỏi hắn chuyện múa sư tử mừng năm mới, cần phải bỏ công phu luyện tập.

Mỗi cuối năm, thôn Thanh Tuyền múa sư tử trợ hứng. Lâm Xuân và Cửu Nhi học võ với Nhậm Tam Hòa, hơn nữa thiếu niên thân mình nhu kiện. Năm trước múa một đường tiểu sư tử, người trong thôn xem khen không dứt miệng. Bởi vậy, năm nay mọi người đều yêu cầu hai người bọn họ tiếp tục múa.

Lâm Xuân nói: “Luyện cái gì, ai mà rảnh chứ! Còn không phải nghĩ thế nào múa thế đó. Ta và Cửu Nhi ca tập võ, không phải giống như luyện tập sao? So với múa sư tử còn khó hơn. Đỗ Quyên, ngời muốn xem kiểu gì?”

Hắn rất bận rộn, không chịu lãng phí công phu mấy chuyện đó.

Bỗng nhiên lại nhớ có lẽ Đỗ Quyên thích xem, nên hỏi nàng.

Đỗ Quyên nói: “Là ngời nói, các ngời tập võ cũng như luyện tập. Không bằng ngời làm trang phục đạo cụ sư tử, rồi tập múa, kêu tiểu dưỡng chỉ điểm một chút. Thêm một môn tài nghệ luôn tốt.”

Lâm Xuân liền cười gật đầu.

Đến Hoàng gia, Lâm Xuân đặt con mời trong tay tại cửa phòng bếp, nhìn Đỗ Quyên cười, “Lát nữa ta đến.” Nói xong, không chờ nàng cảm tạ, xoay người chạy đi.

Đỗ Quyên cũng không thêm để ý, xông vào phòng bếp hô: “Nương!”

Phùng Thị đang cán mì, nghe gọi tiếng, vội lau hai tay đi ra.

Nàng nhìn lướt qua mặt đất, lại thấy thịt trên tay Hoàng Lão Thực, mặt tươi cười nói: “Đem thịt vào treo lên. Coi chừng bị mèo tha đi.”

Hoàng Tước Nhi cũng chạy đến, vui vẻ kêu lên: “Ái dà, chia được nhiều như vậy! Cha, ta nấu nước ấm, ngời đi tắm rửa trước.”

Hoàng Lão Thực ngửi thấy mùi thơm, lại thấy 2 mẹ con đều đeo tạp dề, bao khăn trùm đầu, đang bận rộn, cũng lập tức cao hứng, vội nói: “Không vội. Ta giúp các ngời một tay trước, giúp xong rồi mới đi tắm.”

Phùng Thị nhún mày khiển trách: “Hỗ trợ cái gì? Còn không nhanh đi tắm đi! Thay quần áo bẩn của ngời ra. Ở trên núi vài ngày, vào cửa không vỗ một cái đã chui vào phòng bếp. Ta nấu ăn, tay ngời dính vào, còn ai dám ăn?”

Đỗ Quyên cũng khuyên nhủ: “Cha, ngời không tắm cũng không được a, một nồi lớn nước, chúng ta đợi ngời mang nước đi, lấy nồi làm cái khác.”

Hoàng Lão Thực nghe xong, cười lảo lỉnh nói: “Kia, ta đi tắm trước.”

Hoàng Tước Nhi dùng thùng lớn múc nước ấm, đối với hắn nói: “Xiêm y và khăn tắm đặt trên thành thùng.”

Hoàng Lão Thực hài lòng gật đầu, tự mình khiêng nước ấm vào phòng.

Phùng Thị nhìn theo bóng hắn hô: “Gội đầu luôn. Hôm qua chúng ta đã giặt sạch ra giường. Nếu ngời không gội đầu, buổi tối đừng nghĩ lên giường ngủ!”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong đều cười.

Đỗ Quyên vừa rửa tay, vừa hỏi Phùng thị: “Nương, bắt đầu chiên chưa?”

Phùng Thị vội nói: “Nhân bánh trôi còn chưa trộn. Không phải ngời nói để ngời trộn sao?”

Đỗ Quyên gật đầu, vén tay áo, bụng vật liệu đã rửa sạch lên tắm thớt, bắt đầu bận rộn.

Sở dĩ chờ nằng trộn nhân bánh trôi là có nguyên do.

Bánh trôi thịt là dùng gạo nếp, gạo tẻ, lại thêm thịt vụn, gừng, hành thái cùng muối quấy thành. Nếu cho nếp nhiều, làm thành bánh trôi bị dính vào một khối. Nếu dùng nhiều gạo tẻ bánh sẽ bị khô cứng. Hơn nữa mặn nhạt phải khống chế, cho nên trộn nguyên liệu là rất khâu rất quan trọng.

Trù nghệ của Đỗ Quyên, ngay cả Phùng Thị không thừa nhận cũng không được, so với mình giỏi hơn nhiều, so với Hoàng Tước Nhi cũng mạnh, bởi vậy chờ nằng về trộn bột.

Đỗ Quyên đổ hết nguyên liệu vào bồn, cuối cùng còn bóp nát hai khối đậu hủ bỏ vào, bỏ muối hạt đã nghiền nát vào, trực tiếp dùng tay trộn lên.

Phùng Thị ở một bên cán mì, thấy thế vội hỏi: “Sao lại bỏ đậu hủ?”

Hoàng Tước Nhi ở bên cạnh xem, cũng hỏi tại sao.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 105: Tiểu nhân tình

Đỗ Quyên nói: “Cho chút đậu hủ vào càng mềm mại.”

Phùng Thị nghe xong nửa tin nửa ngờ, nói: “Người đừng hồn nháo nga. Nếu làm hư, coi ta không đánh người.”

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Nếu ăn không ngon, nương cứ việc đánh.”

Như cũ quấy đều đậu vào đây, như đã định liệu trước.

Phùng Thị khần trương như thế, bởi vì mấy năm trước Hoàng gia cũng không chiên bánh trôi thịt. Không phải vì không có thịt, mà là không có dầu. Đồ chiên thật phí dầu.

Không dễ dàng năm nay dư dả chút. Lần đầu chiên, dĩ nhiên nằng phải cẩn thận.

Đỗ Quyên lại không sợ, nằng vì học tập trù nghệ, đã bỏ ra chút tâm tư.

Chẳng những thường xuyên nằng lãnh giáo vợ Đại Đầu, mẹ nuôi, tiểu di, còn lãnh giáo đầu bếp xuất sắc nhất thôn, Hồng Cô và đại nương. Lúc bọn họ làm tiệc rượu cho người ta, nằng ưỡn mặt theo ở phía sau hỗ trợ, đồng thời dụng tâm học tập nghiên ngẫm.

Nằng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, lại chịu dụng tâm học hỏi, học được thứ gì là biết áp dụng, suy một ra ba, lớn mật làm thử, cho nên trù nghệ càng ngày càng tăng tiến.

Bánh trôi chiên thêm đậu hủ, là lúc nằng giúp người làm bánh trôi, đặc biệt thí nghiệm ra, người khác còn không biết đâu.

Đỗ Quyên trộn xong, bên Phùng Thị cũng đã cán xong bột, trên mặt đều rải một lớp bột sống, sau đó cắt thành những cọng mì rộng chừng một ngón tay, 2, 3 tấc dài dài.

Bởi Hoàng Tước Nhi nhờ thịt bánh trôi, Phùng Thị tự mình đi nhóm lửa.

Đỗ Quyên mang một cái ghế dài nhỏ, đặt trước bếp lò, nói: “Nương, để ta chiên.”

Phùng Thị không yên lòng, nhét một cây củi vào lò, rồi đứng trước bếp lò giám sát.

Trước khi chiên xong còn nói mẹ này chiên già rồi, mẹ kia chưa vàng, sau đó liền ngậm miệng.

Đỗ Quyên chỉ chiên một ít làm thí nghiệm, chiên ba bốn đợt: một mẻ chiên vàng sậm, một mẻ màu vàng nhạt, một mẻ vàng vừa, một mẻ hơi cháy. Sau khi ăn thử, tuyển ra mẻ hợp tâm ý nhất, toàn bộ chiên thành như vậy.

Dĩ nhiên nằng thành công.

Phùng Thị nếm thử đồ thử nghiệm, cuối cùng hiểu ra tay nghề của khuê nữ luyện như thế nào, vừa bội phục đồng thời cũng hổ thẹn không thôi.

Không nói việc khác, tỉ mỉ cẩn thận như thế thì nằng làm không được.

Từ từ thử, với tính tình của nàng luôn gấp vội muốn chết, không kiên nhẫn. Huống chi, cho dù thử ra, lúc chính thức chiên, hai mắt phải nhìn chăm chăm vào nồi, một phút cũng không thể qua loa. Hòa hậu càng phải nắm giữ tốt. Lửa hơi lớn sẽ bị cháy.

Nhìn Đỗ Quyên dùng vớt trúc vớt bánh ra cho vào rổ cho ráo dầu, bánh màu vàng ruộm, hương vị béo ngọt xộc mũi, miễn bàn quá mê người. Nàng an tâm thoải mái đi canh lửa.

Đỗ Quyên kêu “lửa lớn”, nàng thêm củi. Đỗ Quyên kêu “lửa nhỏ”, nàng rút bớt củi ra, cam tâm làm trợ thủ cho khuê nữ.

Thịt bánh trôi cũng được bào chế đúng cách.

Đội Hoàng Lão Thực tắm rửa xong đi ra, Hoàng Ly cũng nhảy nhót trở về.

Thu Sinh đưa nàng trở về, đoạn rẽ cây kia cũng đưa đến.

Phùng Thị nghe thấy thanh âm của Thu Sinh, vội gọi hân đến ăn bánh trôi chiên.

Thu Sinh cao giọng nói không cần, nói trong nhà còn có việc, nhanh chân chạy về.

Nơi này, Phùng Thị bỏ bánh trôi vào một chén, nói với Hoàng Lão Thực: “Cha bọn nhỏ, bụng cái này đi nhà chính cung thượng thỉnh tổ tông.”

Hoàng Lão Thực vội tiếp nhận.

Đỗ Quyên nhìn trong nồi, cũng múc hai chén bánh trôi chiên, đội Hoàng Lão Thực đến, kêu hân cắt ít thịt hươu, thịt dê và thịt hoẵng. Mỗi khối ước chừng hai cân, lấy thêm một con gà và một con thỏ, dùng 2 cái rổ đựng.

Sau đó, nàng ghé vào bàn nhỏ nhìn Hoàng Ly đang ngòm ngoàm ăn bánh trôi nói: “Khoan ăn đã! Xem dáng tham ăn của ngươi kia. Miệng ăn, mắt còn nhìn, không có chút hình tượng nào. Bình thường ta dạy ngươi thế nào? Mau đi rửa tay, rồi cùng cha mang mấy thứ này đưa cho nãi nãi đi. Đến đó biết phải nói như thế nào sao?”

Hoàng Ly vội vàng nuốt hết bánh trong miệng, mới gật đầu nói: “Biết.”

Đỗ Quyên nói: “Nói cho ta nghe một chút xem.”

Nàng chưa bao giờ buông tha cơ hội dạy học thực tiễn nào.

Hoàng Ly liền đứng thẳng, nhìn không khí trước mặt giong gĩa nói: “Nãi nãi, đây là nhà ta chiên bánh trôi thịt và mì. Chúng ta còn chưa ăn đâu, đưa cho gia gia nãi nãi trước. Còn món ăn thôn quê là phần của cha, cũng chọn phần tốt nhất hiếu kính gia gia nãi nãi.”

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, chờ đợi bình phản.

Còn chưa ăn?

Hoàng Tước Nhi nhìn đôi môi tròn bóng đầy dầu của tiểu muội, cổ nhin cười.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Cứ như vậy mà nói.”

Hoàng Ly lại hỏi: “Nếu nãi nãi hỏi sao không mang tới nhiều một chút, ta nên nói như thế nào?”

Đỗ Quyên liếc nàng một cái, nói: “Ngươi ngốc hã! Ngươi không biết nói nhà phần của chúng ta không được bao nhiêu, là tiểu dượng thấy chúng ta đáng thương, bằng không còn không mang cha lên núi đầu. Cha không biết săn thú, mang theo hân cũng không được việc gì. Chúng ta một đám người, quá năm phải ăn, còn phải đãi khách, lấy tới đây nhiều, chúng ta làm sao sống? Nhà bà nội cũng giết heo, ngươi không biết hỏi nãi nãi là 'Nhà bà nội nhiều thịt như vậy a? Nhiều cá như vậy a? Nhiều gà như vậy a!'... Coi như ngươi nhìn thấy cái gì liền nói cái đó. Nãi nãi không muốn cho ngươi, cũng sẽ không ghét bỏ ngươi mang ít thịt qua.”

Hoàng Ly gật cái đầu nhỏ như gà mổ thóc, hoàn toàn nghe lời dạy dỗ.

Bên cạnh, Phùng Thị nghe xong sùng sốt, miệng há hốc.

Lân đầu tiên nàng nghe được lời như vậy nên có chút không tiếp thụ được.

Hoàng Lão Thực nghe xong hắc hắc ngáy ngồ cười, hoàn toàn không can thiệp.

Hân không mồm miệng, không bằng nghe khuê nữ. Lại nói, khuê nữ cũng hiếu thuận, có thứ gì đều không quên đưa cho gia gia nãi nãi một phần.

Hoàng Ly hoàn toàn tiêu hóa lời chỉ bảo của Đỗ Quyên xong mới ngửa đầu nhìn cha nói: “Cha, chúng ta đi tặng đồ cho gia gia nãi nãi.”

Hai cha con bụng rỗng đi.

Chờ bọn hán đi khuất, Đỗ Quyên tiếp tục chiên bánh trôi.

Làm món này tương đối tốn thời gian, phải cẩn thận chiên. Không giống như bánh tiêu, ném vào chảo dầu sôi xong là bột bánh trương nở lớn ra, lật vài cái là vớt lên, bằng không sẽ bị cháy.

Chiên xong ba bốn nồi bánh trôi, Hoàng Lão Thực và Hoàng Ly trở về.

Rỏ trong tay Hoàng Lão Thực cũng đầy, nặng nặng tựa hồ đựng gì đó, giao cho Phùng thị.

Theo thường lệ Đỗ Quyên muốn biết kết quả nên hỏi Hoàng Ly nói: “Như thế nào?”

Hoàng Ly nói: “Nhà bà nội giết heo. Nãi nãi cười tươi như hoa. Hỏi nhà ta còn có bao nhiêu thịt. Ta nói còn một ít. Lại đem lời của nhị tỷ tỷ lúc trước nói ra. Nãi nãi nói: 'Tiểu dưỡng người thật keo kiệt! Hừ, cha người còn đi theo lên núi giúp một tay. Cho dù không hỗ trợ, anh em cột chèo đều là thân thích, mà chỉ cho có chừng đó thịt.' “

Nàng vừa nói, vừa học bộ dáng khinh thường bĩu môi của Hoàng đại nương, khẩu khí nói chuyện cũng bất chước giống như đức, thập phần giống.

Đỗ Quyên nghe xong tròn trắng mắt.

Quả nhiên bị nàng đoán trúng.

Không riêng gì nãi nãi, rất nhiều người đều nghĩ như vậy, cảm thấy thân thích có bản lĩnh nên muốn chiếm lợi. Chỉ là không biết tại sao, nãi nãi không áp dụng lý lẽ này trên người nhị thúc, rất ít khi chủ động lấy đồ nhà tiểu nhi tử đưa cho đại nhi tử.

Nàng ngồi nhìn chằm chằm trong nồi, vừa hỏi Hoàng Ly: “Rồi người nói như thế nào?”

Hoàng Ly nói: “Ta nói nha, tiểu dưỡng muốn đưa nhiều nhưng nhị tỷ tỷ không chịu. Nhị tỷ tỷ nói, mình không bản lĩnh, dựa vào người ta giúp đỡ là không được, lại không thể dựa dẫm cả đời. Cho dù là anh em ruột cũng không được. Nhà chúng ta nghèo, nhà tiểu thúc có tiền, trước giờ chúng ta chưa từng vươn tay đòi đồ của tiểu thúc.”

Đỗ Quyên bỗng nhiên quay đầu, trừng chết bé gái chất vấn: “Ta không muốn lấy, nhưng ta nói lời này sao? Người lấy tên ta nói chuyện, người thật có bản lĩnh, à? Nha đầu không đảm đương!”

Mắt Hoàng Ly lông lốc chuyển vài vòng, vội nói: “Nhị tỷ tỷ không nói hôm nay mà nói ngày khác.”

Đỗ Quyên cau mày hỏi: “Ngày nào?”

Hoàng Ly cười híp mắt nói: “Rất nhiều rất nhiều ngày trước.”

Đỗ Quyên tức giận đến cười, chuyện rất nhiều rất nhiều ngày trước mình còn không nhớ rõ, nàng còn nhớ rõ sao? Bất quá, nếu mình chưa nói qua thì nha đầu kia không thể nói hoàn chỉnh như vậy.

Nghĩ xong, nàng liền nhận là mình nói.

Rồi hỏi tiếp: “Nãi nãi nghe xong thì nói như thế nào?”

Vừa vớt bánh trôi trong nồi ra.

Hoàng Ly nhìn chằm chằm bánh trôi một lúc rồi đáp: “Nãi nãi tức giận đến mắng ta, nói nhà nhị thúc nào có tiền, đều nghèo chết. Ta chỉ thịt heo béo nói 'Này thật nhiều thịt a! Này —— sao nhiều cá a! Ai nha, còn có cái này —— rang thật nhiều đậu khô nha!'. Nhà bà nội phơi mấy con cá to, còn có đậu phụ khô. Nãi nãi liền nói đưa mấy khối đậu hủ cho chúng ta buổi tối ăn. Còn có tim phổi heo và xương heo. Nãi nãi nói tiểu thẩm không biết hầm xương, kêu nhị tỷ tỷ hầm rồi đưa một chén cho nàng và gia gia ăn là được.”

Đỗ Quyên nghe nàng kéo dài giọng lặp lại lời của nãi nãi, dùng sức nhin cười.

Hoàng Tước Nhi cười đến bả vai run run, không nhồi được bánh trôi.

Phùng Thị nhìn 2 khuê nữ, muốn nói cái gì, lại nhin xuống.

Nàng mắng Hoàng Ly: “Nói chuyện với nhị tỷ người, nhìn chằm chằm bánh trôi làm cái gì? Muốn ăn thì gấp 2 cái. Thèm ăn khó coi chết đi được, nước miếng đều chảy xuống bánh trôi.”

Hoàng Ly vội vàng lùi ra sau một bước, làm như không có việc gì, nói: “Đợi lát nữa ăn.”

Rốt cuộc Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cất tiếng cười to.

Cười xong, Đỗ Quyên chợt nhớ tới lời nàng vừa nói, vội hỏi: “Còn có xương heo? Xương gì?”

Hoàng Ly cảm thấy hôm nay mình lập công, xương heo đều do nàng kiếm về, bởi vậy vội vàng nói: “Là xương sườn. Nãi nãi nói người làm sườn chua ngọt ăn ngon.”

Thì ra, mấy năm gần đây mặc kệ nhà đại nhị tử có cái gì, các cháu gái luôn chủ động hiếu kính gia gia nãi nãi. Trước mặt sau lưng Hoàng đại nương đều nở mặt, rất hài lòng. Thứ hai là cháu gái một mặt đưa hiếu kính, một mặt đầy hâm mộ khen nhà nhị thúc khá giả, tuy không hề nói gia gia nãi nãi không phải, nhưng làm cho bà không xuống đài được. Bởi vậy, bà phải ri ri vài thứ cho đại nhị tử.

Hôm nay cũng như vậy, đang giết heo bị Hoàng Ly nhìn thấy.

Hoàng Ly là quý tinh, nhìn chăm chăm hai khối thịt heo béo phì to được rửa sạch sẽ suýt chảy nước miếng, bà không biết xấu hổ bỏ mặc không để ý sao?

Cháu gái là đưa hiếu kính đến cho hai người bọn hắn.

Bà thật nghĩ không ra: sao nha đầu kia lại tham như vậy!

Vừa giết heo, thịt còn tươi, nhìn sợ chết người. Nàng lại nhìn chăm chăm như nhìn thịt kho tàu thơm ngào ngạt, hai mắt toả sáng, không nén nổi nuốt nước miếng, giống như 800 năm chưa từng được ăn thịt.

Bà liền kêu con dâu út Phụng Cô lấy chút thịt cùng gan heo cho Hoàng Ly mang về.

Phụng Cô cân nhắc: nhà đại ca giết heo sớm, có không ít thịt heo, chỉ là thịt đều muối hết, không bằng đưa xương bọn họ.

Nàng ném qua sườn chua ngọt Đỗ Quyên đưa, mình cũng đã làm thử nhưng không ngon như của nàng.

Đem xương cốt đưa cho nhà đại ca, thêm nhân tình, Đỗ Quyên thích, nàng còn tiết kiệm được chút thịt heo. Trong mắt nông dân, đến cùng thì thịt béo vào mỡ vẫn quý hơn, thịt nạc còn đỡ, xương cốt không có thịt, lỗ vốn nhất.

Cho nên, nàng kêu lão giết heo cắt ra một khối lớn, chừng bảy tám cân, cho Hoàng Lão Thực mang về.

Đỗ Quyên vội xem xương, nhất thời vui vẻ, đây thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Nàng vội vàng đối với Hoàng Lão Thực nói: “Cha, người dùng búa chặt đóng xương này. Chặt dài từng khúc nhỏ như vậy. Ta tiện chảo dầu chiên.”

Hoàng Lão Thực vừa đáp ứng đã bị Phùng Thị ngăn cản.

Nàng nghiêm mặt nói: “Chiên sườn? Một người nghĩ ra! Trong nồi còn chút dầu đó, người còn muốn chiên sườn. Chưa thấy qua ai phá của như vậy. Đem xương hầm, hầm một hồi sẽ chảy dầu ra. Sao còn muốn dùng dầu chiên nó? Người qua đây, để cho ta làm. Người ở nhà bếp một hồi, phá hết của cải của ta. Nói là nấu ăn ngon, còn không phải lấy dầu đương gia, có thể ăn không ngon sao! Chiên sườn, ta sống lớn như vậy chưa từng nghe nói qua.”

Vừa quả trách, vừa lừa Đỗ Quyên qua một bên.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nương a! Không phí bao nhiêu dầu. Chiên thì có thể giữ lâu một chút, để dành qua năm nấu ăn.”

Phùng Thị không nghe.

Đỗ Quyên nóng nảy, ăn vạ nói, dầu này là tiểu dụng cho nàng.

Bởi vì nàng nấu ăn ngon, tiểu dụng ăn thích, nói thiếu cái gì thì kêu hắn đưa. Cho nên hôm nay chiên sườn, quay đầu nàng đưa sườn chua ngọt cho tiểu dụng, lại kêu hắn đưa chút đến.

Phùng Thị nghe xong vừa tức vừa gấp, nhưng nàng không có biện pháp.

Đừng nhìn Đỗ Quyên bình thường rất dễ nói chuyện, một khi nàng muốn làm không ai có thể ngăn cản, không muốn làm cũng không ai có thể miễn cưỡng nàng làm, ngay cả cha mẹ chồng đều không lay chuyển được nàng, đừng nói người mẹ này.

Nàng đành phải mắng: “Xương mà có gì ăn ngon? Hừ, nếu thật tốt nãi nãi người có thể cho người sao? Keo kiệt như vậy, lúc thịt còn sạch sẽ hơn chó gặm nữa! Xương cốt trụ lù có gì ăn đâu? Người còn muốn phí dầu chiên. Nàng không nỡ cắt thịt cho. Cha người thật không phải con ruột nàng...”

Thao thao nói, nàng bắt đầu quả trách bà bắt công, càng nói càng tức.

Đỗ Quyên ghé sát vào nàng thần bí nói: “Nương! Ta nói người nghe, xương sườn mới tốt đó, so với thịt béo còn tốt hơn. Người ta không hiếm lạ, ta hiếm lạ. Không phải vì thèm ăn, mà xương hầm nhừ, ăn mau lớn. Không lừa người, ta đọc ở trong sách.”

Vừa nghe nói đọc ở trong sách, Phùng Thị liền im tiếng.

Hoàng Lão Thực thấy mẹ con tranh luận xong, vội đi tìm búa chặt xương.

Hoàng Ly ở một bên xem cuộc chiến cũng lộ ra tươi cười, cầm lấy rổ Đổ Quyền đưa qua, đi theo sau cha đựng xương. Hoàng Tước Nhi nhìn Đổ Quyền mỉm cười.

Kế tiếp, mọi người đồng loạt hỗ trợ.

Hoàng Lão Thực chặt xương xong, liền đến giúp nhóm lửa. Phùng Thị và Hoàng Ly bỏ bánh chiên nguội lạnh biến cứng vào vại sành, đập cẩn thận. Hoàng Tước Nhi bỏ bánh trôi thịt vào trong giỏ trúc hình vuông, đem nắp đập cẩn thận, rồi kêu cha mang lên trên gác xếp.

Vừa bận rộn, Đổ Quyền vừa cùng Hoàng Tước Nhi thương nghị cơm trưa.

“Nướng thịt hươu đi. Dùng lò than nướng. Nhỏ chút củ vôi non vè, dùng nôi đất kho chung với thịt. Còn lại ta kho xong bỏ lên giường lò sấy thành thịt khô chúng ta ăn.”

Đổ Quyền quyết định xử trí hết thịt hươu và thịt hoẵng.

Phùng Thị lại một lần trùng Đổ Quyền nói: “Giường lò thịt khô? Ngươi bị điên rồi hả! Cuối năm không có đồ ăn, chỉ trông cậy vào cái này thêm bát đái khách đó. Ta còn thật mong các ngươi có thể làm, ta có thể phải tay tùy các ngươi đương gia đi. Hai ngươi thì tốt rồi, có chút thịt mà còn muốn sấy thịt khô ăn.”

Đổ Quyền nói: “Nếu tiểu dưỡng không cho thịt, nướng dùng cái gì đãi khách?”

Phùng Thị cau mày nói: “Đây không phải là đùa sao!”

Đổ Quyền nhắc nhở: “Tiểu dưỡng tặng cho chúng ta ăn.”

Phùng Thị không thể nhịn được nữa nói: “Nhiều thịt như vậy, nấu một bữa ăn còn chưa đủ, không thể chứa một chút ra đãi khách à? Nhân tình lớn như nọ, người như vậy tương lai làm sao mà đương gia? Lục thân không nhận hả?”

Đổ Quyền cũng nhịn không được nữa nói: “Trong thôn này nhà ai có điều kiện nấu thịt hươu ăn? Nhà chúng ta cũng không có thân thích, nhà mẹ nuôi và tiểu dưỡng thịt gì cũng có, không hiếm lạ chúng ta thêm bát. Ông ngoại ở chỗ đó, tháng giêng tiểu di về nhà mẹ đẻ khẳng định sẽ mang thịt đi. Gia gia nãi nãi bên kia, vừa rồi chúng ta đã đưa qua, nướng còn muốn giữ cho thân thích nào ăn? chỉ sợ tiết kiệm cho thiên hạ ăn, còn không được tiếng tốt! Hôm nay đưa thịt cho nãi nãi, khẳng định tới 30 bọn họ sẽ nấu ăn. Đợi sang năm nãi nãi mang thân thích ở thôn Cây Lê Cầu tới, nhìn thấy chúng ta còn có thịt nai và thịt dê ăn, nãi nãi sẽ không nghĩ là người tiết kiệm đãi khách đâu, khẳng định sẽ nói cha được chia rất nhiều thịt mà chỉ đưa một chút cho bọn họ, chúng ta một mình ăn được khoái hoạt...”

Nàng thật không biết phải làm sao với Phùng Thị.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Lâm Xuân bị đánh

Đều nói tính cách quyết định vận mệnh, lời này thật không sai.

Phùng Thị là điển hình của “Chết sĩ diện khổ thân”.

Đáng buồn là, lòng người khó lường. Nàng tranh cường hão thắng chưa từng được cha mẹ chồng khen, lại vĩnh viễn không biết thay đổi.

Đây cũng không phải là lần thứ nhất nàng và Đổ Quyền có ý kiến ngược nhau.

Đổ Quyền có thể dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, là bởi vì các nàng còn nhỏ tuổi, dễ dàng đào tạo. Nhưng tính tình Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đã định hình, căn bản không thể thay đổi bọn họ, chỉ cầu đừng xảy ra chuyện xấu.

Phùng Thị bị Đổ Quyền nói ghen đến nói không ra lời nhưng không phục.

Hoàng Tước Nhi rừ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Nương, đã đưa cho gia gia nãi nãi, còn lại thì để chúng ta ăn. Cha ta không có năng lực săn thú, nếu đem thịt này ra đãi khách, người ta còn nghĩ tiểu di đưa bao nhiêu thịt cho chúng ta mà khoe khoang như vậy. Sau này nếu không có, nói người ta cũng không tin, lại cho là chúng ta cất giấu không lấy ra.”

Tuy nàng kém Đổ Quyền và Hoàng Ly, nhưng có chủ ý.

Hoàng Ly bỗng nhiên nói: “Nướng chính là chết sĩ diện khổ thân!”

Phùng Thị giận dữ, muốn đuổi đánh nàng.

Hoàng Ly chạy còn nhanh hơn thỏ, trực tiếp chạy tới nhà tiểu di.

Có thể suy ra, nàng nhất định sẽ cáo trạng với tiểu di và tiểu dượng. Cả nhà không có ai tinh ranh hơn nàng.

Phùng Thị xoay mặt nói với Đỗ Quyên: “Ngươi dạy nàng như vậy hả? Ta chết sĩ diện khổ thân, ta là vì cái gì?” Bỗng nhiên thương tâm

Lời của Hoàng Ly khẳng định là nghe Đỗ Quyên nói.

Không nghĩ tới khuê nữ nói nàng như vậy.

Đỗ Quyên đỡ nàng ngồi xuống, kiên nhẫn nói: “Nương dĩ nhiên vì tốt cho chị em chúng ta. Trước kia ta luôn nghe nương nói, nài nỉ như thế nào như thế nào, làm nương lạnh lòng. Nương đã quên sao? Ngươi giữ thịt cho người bên ngoài ăn, còn không biết sẽ bị lời khó nghe gì nữa?”

Thấy Phùng Thị không nói lời nào, nàng lại nói: “Ta hiểu nương muốn làm người, nhưng muốn làm người cũng phải lượng sức mà đi. Cha ta trung thực, không biết sảo thủ cũng không là thợ mộc, trong nhà nghèo như vậy còn phải nhất định tranh mặt mũi sao? Lúc này có tiểu dượng giúp đỡ. Lần tới thì sao? Chẳng lẽ cả đời chúng ta đều trông cậy vào sự giúp đỡ của tiểu dượng? Không bằng đừng tranh mặt mũi, người khác cũng không nói. Ngươi muốn tranh, tựa như tỷ tỷ nói, lần tới không có người bên ngoài sẽ không tin đâu, chỉ cho rằng chúng ta keo kiệt không lấy ra.”

Tiếp đó lại kể chuyện cười. Kể là Hoàng Đế trong hoàng cung, cái ăn không phải là đồ tốt nhất, chỉ có thể coi là bình thường. Bởi vì quan viên phía dưới không dám đem thứ tốt kính đi lên, sợ năm nào đó không mưa thuận gió hoà, đồ tiến cung kém hơn lúc trước, sẽ bị Hoàng Đế chém đầu.

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh hoàng không thôi: “Thật sự?”

Đỗ Quyên nói: “Dĩ nhiên. Tỷ tỷ nghĩ đi, Hoàng Đế thật lợi hại. Chỉ cần hắt ăn qua, lần tới khẳng định còn muốn như vậy hoặc tốt hơn, không thể kém. Nếu lão thiên gia (ông trời) không thương, gặp thiên tai, bọn quan viên sao có đồ tốt kính lên? Một khi Hoàng Đế sinh khí là muốn chém đầu.”

Trong mắt nàng, gia gia nài nỉ chính là như vậy.

Cho đồ là đương nhiên, sẽ không nghĩ là ngươi tiết kiệm để hiếu kính. Cho nên, nàng căn bản không định để thịt lại đãi khách. Dù sao nàng đã hiếu kính qua, gia gia nài nỉ không thể soi mói.

Phùng Thị nghe xong lời này, trầm mặc hơn.

Đỗ Quyên biết nàng không thể cứu vãn được.

Nàng sinh ra đã có tính nết này: thích trước mặt người ta ra vẻ, muốn người ta khen nàng dạy trai dạy gái giỏi cỡ nào, cuộc sống khá ra sao, làm người có bao bản sự, đối với cha mẹ chồng đều chu toàn, vân vân.

Nhưng nàng làm như vậy cũng không được chút cảm kích và tán thưởng nào. Trong lòng bị ảm ức, thậm chí tức giận bất bình, lại nhai quả trách, tựa như oán trách bà bà vậy.

Cuối cùng làm cho 2 bên đều không thoải mái, đúng là “huong (nhang) cũng đốt, Bồ Tát cũng đắc tội.”

Mấy năm trước nàng còn có chung ý kiến với Đỗ Quyên bởi vì trong nhà đích thực quá nghèo, cũng bị cha mẹ chồng đã thương thấu tâm. Gần hai năm ngày tốt một chút, tính tình này của nàng có dấu hiệu tái phát.

Việc hôm nay là một ví dụ.

Đỗ Quyên cố gắng ngăn cản Phùng thị còn có một nguyên nhân khác: nương không nghe nổi một câu chê bai. Nghe được nàng nhất định để bụng, rồi tức giận đến phát run, không biết cần bao nhiêu ngày mới có thể tiêu hóa. Bởi vậy, nàng cố gắng không cho nãi nãi có cơ hội nói nương không đúng, nhưng việc như vậy rất khó.

Mặc kệ Phùng Thị nghĩ như thế nào, hôm nay bị ba khuê nữ làm mất hết quyền lực, thân bất do kỷ.

Lập tức, Hoàng Tước Nhi đi vườn rau nhổ củ cải, Đỗ Quyên tiếp tục chiên bánh trôi. Trong phòng bếp tràn ngập mùi thịt nồng đậm kèm với hương vị hành thái.

Suốt từ đầu tới đuôi, Hoàng Lão Thực đều không nói chuyện, chỉ ngây ngô ngồi trước bếp lò nhóm lửa, nhìn mấy mẹ con đấu võ mồm.

Đây là điển hình “Nam chủ ngoài, nữ chủ nội.”

Hắn nghĩ thầm, khuê nữ có thể làm, nói đều đúng; vợ sao... cũng đúng, như thế nào đều tốt. Bất quá, trong tư tâm hắn vẫn nghiêng về phía khuê nữ một chút, cảm thấy khuê nữ đương gia tốt.

Đỗ Quyên cũng chú ý đến thần tình Lão Thực cha, bất giác buồn cười.

Một lần nữa nàng lại cảm thán: Lão Thực cha thật là người có phúc!

Phúc khí đó, không phải ai cũng có thể có.

Ngược lại, nương nàng là người có số khổ.

Quá khừ khổ, hiện tại khổ, có thể suy ra, tương lai dù trong nhà có tiền, khẳng định nàng vẫn khổ: là khổ tâm.

Cuối cùng mẹ bánh trôi này cũng xong, Đỗ Quyên thở ra một hơi.

Nàng mệt muốn chết rồi, cánh tay quá mỏi.

Trong lúc nàng đang xoa cánh tay, Hoàng Tước Nhi trộn thịt hươu xong bỏ vào nồi, đặt lên lò than, sau đó cười tiến lên nói: “Nồi để cho ta nấu đi. Tất cả đều để ngươi chiên, ta không làm gì hết thì không học được.”

Đỗ Quyên vừa nghe, vội vàng đưa đũa cho nàng, nói: “Nói đúng, sao ta lại quên chứ. Để ngươi làm nốt, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Phùng Thị đang thái rau, nấu cơm, nàng có thể tranh thủ nghỉ một lát.

Vừa ra bên ngoài, chợt nghe Lâm Đại Đầu cách vách cao giọng mắng: “... Ngươi cái tiểu thỏ tể tử, chưa từng thấy ai ngốc như ngươi vậy. Ngươi có phải là con ta không? Ngươi chạy! Ta cho ngươi chạy! Đứng lại cho ta, coi lão tử đánh gãy chân của ngươi...”

Nàng ngẩng đầu, nhón chân lên nhìn qua cách vách. Đang mắng Lâm Xuân!

Chuyện lạ, Lâm Đại Đầu thích nhất Lâm Xuân, sao hôm nay giận lớn như vậy?

Hắn cầm chổi trong tay, đuổi đánh Lâm Xuân khắp sân.

Lâm Xuân không đứng một chỗ chờ hắn đánh, nhanh như chớp chạy.

Chạy đến cửa viện lại gặp đại ca Thu Sinh.

Lâm Đại Đầu vội vàng phân phó đại nhị tử: “Thu Sinh, giúp ta bắt tiểu tử kia. Hôm nay ta không đánh được hắn ta không làm cha! Coi hắn còn dám cùng ta ảo...”

Đỗ Quyên không còn lời gì để nói: thật là, hắn vốn là gọi ngươi là cha có được không!

Thu Sinh không hiểu gì hết nhưng lão cha phân phó thì không thể không nghe, bởi vậy cười nói: “Xuân Nhi, sao ngươi chọc tức cha? Ái dà! Ta vốn không muốn quản, nhưng từ nhỏ đến lớn ngươi chưa từng bị đòn. Hôm nay cũng cho ta mở mắt một chút...”

Hắn vừa lái nhái, vừa đuổi tay bắt Lâm Xuân.

Lâm Xuân căn bản không để ý tới hắn, thân mình vịn vẹo, cũng không đi ra cửa, quay đầu chạy tới tường viện. Mắt thấy sắp đụng vào tường, thiếu niên nhảy một cái, thả người lên đầu tường viện, dễ dàng lộn ngược qua.

Lâm Đại Đầu sợ tới mức thất thanh kêu to, sợ nhị tử đụng bể đầu.

Nhìn Lâm Đại Đầu và Thu Sinh há to miệng, trơ mắt nhìn Lâm Xuân nghênh ngang đi, Đỗ Quyên che miệng cười hạ thấp người xuống.

Ái dà! Thật quá buồn cười!

Nàng không biết trong viên bên kia, Lâm Đại Đầu tức giận đến sôi lên. Trước đây hắn không nỡ đánh Lâm Xuân. Không dễ dàng nổi lửa muốn đánh hắn, lại phát hiện căn bản đánh không được.

Kẻ làm cha này thật bị ghen khuất!

Hắn như đàn bà đứng nhìn theo phương hướng Lâm Xuân đi mất nửa ngày.

Lâm Xuân đi tới đằng sau nhà Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa đã tắm rửa thay đổi xiêm y, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, đang cùng Phùng Minh Anh ngồi ở bàn ăn cơm. Thấy thần sắc thiếu niên khác thường, cũng không hỏi nhiều, chỉ kêu hắn ngồi xuống ăn cơm.

Lâm Xuân do dự một chút rồi không khách khí ngồi xuống ăn.

Sau bữa cơm, Nhậm Tam Hòa gọi hắn đến Đông sương. Ngồi xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Xuân nghe xong sùng sốt, lắc đầu nói: “Không có việc gì?”

Nhậm Tam Hòa theo dõi hần hỏi: “Thật không có?”

Lâm Xuân nghĩ nghĩ, nói: “Là chuyện nhà ta.”

Ngừng một lát, bỗng nhiên lại nói: “Là cha ta... Hần... muốn nói với Hoàng thúc, muốn giúp ta và Đỗ Quyên định thân. Nói là chuyện này lúc chúng ta còn nhỏ, hai nhà đã thoả thuận xong.”

Hần vốn không muốn nói, nhưng Tam Hòa là tiểu dưỡng của Đỗ Quyên, bình thường đặc biệt chiều cố Đỗ Quyên, cho nên vẫn nói ra.

Chân mày Nhậm Tam Hòa nhảy dựng, ánh mắt trở nên sắc bén, hỏi: “Ngươi thì sao?”

Lâm Xuân trầm mặc, hạ thấp giọng nói: “Ta nói việc này không được. Cha ta tức giận mắng ta, còn đuổi đánh ta.”

Nhậm Tam Hòa thấp phần ngoài ý muốn, hỏi: “Vì sao?”

Hần thấy, Lâm Xuân rất thích Đỗ Quyên.

Lâm Xuân trầm mặc, phảng phất có chút khó xử, không biết nói như thế nào.

Nhậm Tam Hòa quan sát thần sắc, thăm dò hỏi: “Có phải là Đỗ Quyên không bằng lòng?”

Lâm Xuân chần chờ một lát rồi mới khẽ gật đầu.

Nhậm Tam Hòa rơi vào trầm tư.

Hơn nửa ngày, mới buồn bã nói: “Ngươi trở về cùng nói với cha ngươi, trước mắt đừng bàn tới việc này. Lão già Hoàng Lão Thạch kia không có hảo tâm, cứ chờ đi. Nếu Lâm gia đề ra, đừng nói không thể thành, khẳng định còn đại náo một trận. Đến lúc Hoàng Lão Thạch bức đại nhi tử đưa Đỗ Quyên đi thôn Cây Lê Cầu, nháo cho không chịu nổi...”

Sắc mặt Lâm Xuân đại biến, bỗng nhiên nhắc mắt kêu lên: “Hần dám!”

Nhậm Tam Hòa nhìn hần, chế nhạo nói: “Sao hần không dám? Hần là gia gia của Đỗ Quyên.”

Lâm Xuân tức giận tím mặt, mày nhíu chặt, hai mắt lóe ra.

Nhậm Tam Hòa nhìn hần chăm chăm, thần sắc khó hiểu.

Yên lặng một hồi, thấy thiếu niên còn đang buồn khổ, liền lên tiếng nói: “Đừng suy nghĩ nữa. Nói cha ngươi đừng gây chuyện. Để Đỗ Quyên có thêm vài năm yên ổn đi.”

Lâm Xuân do không cam lòng hỏi: “Nếu lão già kia giờ trò xấu thì sao?”

Nhậm Tam Hòa cười lạnh một tiếng, nói: “Hần ra tay trước, ta đều có biện pháp!”

Lâm Xuân nhìn thần tình sư phó đột nhiên trở nên lạnh lùng, thấy yên lòng.

Ngồi một hồi, hần đứng lên nói: “Sư phó, ta đi. Buổi tối lại đến.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, mặc hần đi.

Lâm Xuân chưa về nhà, mà đi Hoàng gia.

Đỗ Quyên đang ăn cơm. Thấy hần tới, nàng vội vàng buông bát xuống, nói với Hoàng Tước Nhi: “Tỷ, ngươi dọn bát. Lâm Xuân muốn kiểm tra việc học của ta.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Phùng Thị bắt mắt trừng mắt nhìn nàng một cái nói: “Cả ngày học có ích lợi gì?”

Đỗ Quyên cười nói: “Dạy tỷ tỷ và muội muội. Biết thêm vài chữ luôn có chỗ dùng.”

Hoàng Ly muốn đi theo, bị Đỗ Quyên uy hiếp, nói không có thời gian với nàng. Nếu nàng quấy rối sẽ không dạy nàng học chữ, cũng không kể chuyện xưa cho nàng nghe.

Hoàng Ly mới ngoan ngoãn dừng lại.

Đây là Đỗ Quyên dùng thủ thuật che mắt, nói là theo Lâm Xuân ôn tập công khóa.

Lâm Xuân cùng Đại gia gia học nghề mộc, quả thật cũng nhận được vài chữ. Hẳn lại là đồ đệ của Nhậm Tam Hòa, Nhậm Tam Hòa dạy hẳn võ công và học văn. Đám người Phùng Thị biết nên tin.

Bởi vì Đỗ Quyên học xong sẽ dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, Phùng Thị cảm thấy ba khuê nữ nhà mình thật khác với những thiếu nữ khác trong thôn, trong vui vẻ hào phóng lộ ra nét thông minh. Nàng luôn sĩ diện nên không ngăn cản.

Việc dạy học được tiến hành trong khuê phòng của Đỗ Quyên ở sảnh phía ngoài.

Bởi vì không có thư phòng, nàng lại không muốn đi Lâm gia. Thu Sinh bọn họ đều đã lớn.

Nhưng cứ như vậy khẳng định là không được. Lâm Xuân cũng lớn dần.

Ai! Đầu tiên nàng nghĩ dạy học thật dễ dàng, lúc thực hành lại khó khăn nặng nề.

Cũng may tuy là gian nan, Lâm lý chính rất coi trọng Lâm Xuân, thấy hẳn tiến bộ rất lớn, giấy và bút mực đều toàn lực cung ứng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Đợi người một vạn năm

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Quyên cũng không vô nghĩa, cầm lấy bút làm từ lông gà, vôi vàng giảng giải vài đề toán học, còn có vài đề hình học, lại bố trí bài tập. Rồi nói tiếp một chương, bắt hẳn học thuộc lòng, rồi trả bài với mình.

Lâm Xuân nghe hết sức chăm chú.

Mỗi lần Đỗ Quyên hỏi hẳn có hiểu không, hẳn đều dùng sức gật đầu.

Hai người như không có thời gian. Đỗ Quyên liều mạng dạy, Lâm Xuân liều mạng học.

Đỗ Quyên không có cách nào. Nàng vốn là giáo sư trung học. Toán tiểu học nên dạy thế nào, tiến trình ra sao, nàng hoàn toàn không có kết cấu, đành phải dựa vào ấn tượng của mình, nghĩ đến đâu dạy đến đó.

Không phải là như vậy sao? Nàng thấy Lâm Xuân đều học xong phép tính có nhớ, liền đem đại số ra dạy.

Cũng may thiên phú Lâm Xuân thật sự rất cao. Nàng dạy cái gì, chỉ cần giảng qua một lần, hẳn sẽ hiểu. Lại cố gắng ghi chép lại lời Đỗ Quyên nói. Ghi chú và bài tập đều cầm về nhà, một mình tinh tế nghiên ngẫm, nên tiến bộ thần tốc.

Khi làm bài xong, Lâm Xuân tới thuật lại một lần cho Đỗ Quyên nghe.

Hắn trầm tư thu thập giấy trên bàn.

Thu thập sạch sẽ xong, hắn nhìn Đỗ Quyên, nhỏ giọng hỏi: “Đỗ Quyên, Ngự nương nương có nói, khi nào phu quân kiếp trước của người đến tìm người không?”

Đỗ Quyên giảng bài đến miệng khô, đang uống nước nghe hẳn hỏi, suýt bị sặc.

Vì Lâm Xuân hỏi quá đột nhiên, nàng nhất thời không xoay chuyển kịp, hết hồn.

Ổn định tâm thần, mới nhớ ra mình mượn chuyện mỹ nhân ngư ra nói dối.

Cũng không tính là nói dối. Bởi vì Lâm Xuân từ nhỏ đã không muốn xa rời chiếu cổ nàng, nên nàng không muốn lừa gạt hẳn, cho nên nói mỹ nhân ngư báo mộng, nói phu quân kiếp trước sẽ tìm đến nàng, kiếp này nàng nhất định phải làm thê tử của hắn.

Từ nhỏ nàng đã nhồi nhét chuyện này vào đầu Lâm Xuân, hy vọng hắn coi mình như muội muội hay là bằng hữu, không nên có những ý nghĩ khác, dự phòng khả năng bị thương tổn trong tương lai.

Cũng thật là lạ, nàng không thể bỏ mặc không để ý tiểu Lâm Xuân, như đối đãi với những người theo đuổi nàng trong đời trước. Mặc dù không có tình yêu, lại có một loại tình thân khác cốt, khiến nàng không bỏ xuống được.

Nàng cảm thấy vì để tránh phiền toái trong tương lai, từ nhỏ cố tình không để ý tới Lâm Xuân, nhưng nàng căn bản không làm được. Hơn nữa nàng cũng hoài nghi, không để ý tới hẳn có hữu dụng hay không. Đứa nhỏ này đối với nàng quá cố chấp!

Xét hai điểm này, nàng chỉ có thể đi đường vòng lối tắt phòng ngừa từ lúc chưa xảy ra.

Không làm gì hết khẳng định không được. Phát triển theo xu thế này, Lâm Xuân lớn lên thích nàng, khi đó phải làm thế nào?

Đương nhiên với tính tình của Lâm Xuân, hắn sẽ không yếu đuối đến tự sát. Nhưng nghĩ tới trong lòng hắn sẽ đau khổ, nàng cũng có chút không nở và đau lòng, nên nàng dùng biện pháp khai thông.

Hơn nữa nói trước mặt, Đỗ Quyên nhìn ánh mắt tiểu thiếu niên tỏa sáng, ho khan một tiếng mới nói: “Cũng không biết chắc. Có thể là sang năm đã tới rồi, cũng có lẽ là muốn đợi ta lớn lên mới đến. Lâm Xuân, sao ngươi nhớ tới chuyện này?”

Mặt Lâm Xuân hơi đỏ lên, ngượng ngừng cười nói: “Ta chỉ hỏi một chút.”

Ngừng một chút lại nghiêm túc nói: “Ta muốn xem hắn là dạng nào.”

Trong lòng Đỗ Quyên “lộp bộp”, có dự cảm bất hảo: hắn sẽ không có mối tình đầu sớm như vậy chứ? Nàng phỏng chừng, đến tuổi mười hai mười ba mới có rung động ngây thơ đầu đời mới đúng.

Nàng không đứng dậy, hai tay chống ở trên bàn, nâng cằm nói: “Ai biết khi nào hắn đến! Lâm Xuân, từ nhỏ người ta đã nói ta là vợ ngươi, ta lại không thể làm vợ ngươi, ngươi không tức giận chứ?”

Lâm Xuân hoảng sợ, không ngờ nàng nói thẳng ra như thế.

Hắn hoảng hốt vội nói: “Không... Không giận!”

Đỗ Quyên phớt xuy cười, tận lực thả lỏng giọng nói: “Ngư nương nương nói, người sống trên đời, không thể có được mọi thứ như mình nghĩ, nhưng nên quý trọng trước mắt. Nói thí dụ, mỗi lần ta về nhà mẹ đẻ, ta luôn nghĩ, sao ta không phải là chất gái của lão thái thái chứ? Nếu ta ở Lâm gia thì tốt biết bao! Nhưng chuyện đó là không có khả năng, ta là cháu gái Hoàng gia. Thấy không! Mỗi ngày ta đều vui vẻ, sẽ không bởi vì gia gia nãi nãi không thích ta mà khổ sở.”

Lâm Xuân nghe hiểu lời Đỗ Quyên nói, liên tục gật đầu.

Đỗ Quyên lại nhỏ giọng nói: “Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thân như huynh muội, kêu ta không để ý tới ngươi, ta làm không được. Cho nên ta mới đem giấc mộng kia nói cho ngươi nghe. Mỗi người đều có tình duyên của mình. Ngư nương nương nói với ta, ngươi không được nói với ai, kỳ thật ngươi cũng có. Tương lai ngươi sẽ có vợ, là người kiếp trước ngươi yêu tha thiết.”

Lâm Xuân hiển lộ bản tính trẻ con, không cảm thấy xấu hổ, ngược lại cười rộ lên.

Đỗ Quyên nói: “Ngươi không tin?”

Lâm Xuân nhếch miệng cười nói: “Ta tin. Ngươi nói đi, đến lúc nào nàng sẽ xuất hiện và xuất hiện ở đâu?”

Đỗ Quyên tròn trĩnh mắt nhìn hắn, nói: “Cái gì xuất hiện, là gặp gỡ! Nói không chừng ngươi săn thú trên núi, sau đó cứu một cô gái xinh đẹp, sau đó...”

Lời còn chưa dứt, Lâm Xuân đã cười to lên, sau đó nhanh chóng che miệng lại, cẩn thận quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng, sợ người bên ngoài nghe.

Hắn cảm thấy sức tưởng tượng của Đỗ Quyên quá phong phú, thấp phần thú vị.

Đỗ Quyên càng thêm quật khởi, nghiêm túc nói: “Là thật! Duyên phận giữa hai người là rất kỳ diệu, ngươi không thể xem nhẹ. Có người nói, 500 năm ngoài đầu nhìn lại mới đổi lấy một lần gặp thoáng qua ở kiếp này...”

Nàng nhẹ nhàng nói tới câu chuyện kia: một cô gái trong biển người mệnh mông liếc mắt nhìn thấy người đàn ông mình muốn gả, lại bỏ lỡ. Vì muốn nhìn hắn thêm một lát, nàng cầu Phật tổ, tu luyện suốt 500 năm mới được như nguyện. Nàng không thỏa mãn, còn muốn chạm vào hắn, vì thế lại tu luyện thêm 500 năm. Phật tổ nói, muốn trở thành vợ của hắn, còn phải tu luyện nữa. Người thiếu nữ nói không cần, yêu hắn không nhất định phải trở thành vợ hắn. Phật tổ nhẹ nhàng thở ra, mới nói có một người đàn ông khác đã đợi nàng một ngàn năm...

Lâm Xuân chấn kinh. Hắn chưa từng nghe qua câu chuyện như vậy.

Hoặc là nói, hắn chưa từng nghe sự so sánh như vậy.

Có người vì hắn tu luyện một ngàn năm sao?

Hắn thích Đỗ Quyên như vậy, sẽ vì nàng tu luyện bao nhiêu năm đây?

“... Cho nên nói, chúng ta làm việc phải kiên trì, phải có đầu có đuôi, nhưng đôi khi cũng phải học được thần nhiên buông tay, quý trọng trước mắt. Bởi vì, nói không chừng trước mắt ngươi đã bỏ qua nhiều chuyện, nàng đã đợi ngươi mấy ngàn năm...”

Lâm Xuân nghe ngây ngốc.

Vốn hần cực thông minh, rất nhanh đã thông suốt vài điều. Còn nữa, hần còn nhỏ, đối với tình yêu chưa có thể nghiệm khắc cốt ghi tâm, bởi vậy suy nghĩ một hồi, liền sáng khoái nói với Đỗ Quyên: “Mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy ngươi, nói chuyện với ngươi. Ngươi còn dạy ta đọc sách nhận được chữ, ngay cả Cửu Nhi ca ca đều không thể như vậy, coi như vận khí của ta tốt lắm rồi. Đỗ Quyên, ngươi đừng sợ. Ta nhất định không để cha bức ngươi gả cho ta. Ta coi ngươi như muội muội.”

Đỗ Quyên nghe xong vốn nên cao hứng, nhưng trong lòng có chút áy náy.

Nhưng nếu không làm như vậy, thương tổn trong tương lai với hần càng lớn.

Cho nên, nàng đôi một khuôn mặt tươi cười, cố ý hỏi: “Lâm Xuân, ngươi cảm thấy, vợ tương lai của ngươi sẽ là dạng gì?”

Lâm Xuân lại ha hả cười rộ lên, lúc này có chút thẹn thùng.

Đỗ Quyên thần bí hề hề nói: “Ngươi nhớ kỹ: có một ngày ngươi gặp một thiếu nữ, giặt mình, không thể quên nàng. Vậy là được rồi. Người trở thành vợ ngươi, ít nhất đã đợi ngươi một vạn năm.”

Lâm Xuân đang cười, bỗng nhiên vẻ mặt cứng đờ.

Lần đầu tiên hần hoài nghi lời nói của Đỗ Quyên.

Như lời nàng nói, vợ của hần chỉ có thể là Đỗ Quyên. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, hần chưa bao giờ lưu tâm đến bất kỳ bé gái nào ngoài nàng. Hần cũng không cho rằng tương lai có một ngày ở trên núi Cửu một cô gái xinh đẹp, thấy nàng liền giặt mình.

Một vạn năm a!

Phải chăng hần đã đợi Đỗ Quyên 9000 năm, bởi vì tu luyện không đủ, nên cưới không được nàng?

Nếu là như vậy, đời này hần sẽ làm ca ca Đỗ Quyên, cố gắng tu luyện thêm một ngàn năm, thậm chí ba ngàn năm, tranh thủ đợi kiếp sau cưới nàng.

Hần trịnh trọng hạ quyết tâm trong lòng.

Nhưng là, thực sự có bé gái vì hần tu luyện một vạn năm sao?

Thiếu niên hoang mang.

“Đỗ Quyên, ngươi gả cho người... vẫn để ý đến ta sao?”

“Dĩ nhiên. Vì sao không để ý tới ngươi?”

Thiếu niên nghe xong thập phần vui sướng.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên ngồi ngay ngắn, nghiêm nghị nhìn Lâm Xuân nói: “Ta nói nhiều như vậy là hy vọng ngươi mỗi ngày thật vui vẻ, đừng lo được lo mất. Nhân sinh không thể thập toàn thập mỹ, chúng ta phải kiên cường, thần nhiên đối mặt...”

“... Tỳ như chúng ta, từ nhỏ sống trong núi, không thể so với nhà giàu bên ngoài núi. Nếu chúng ta sinh trong gia đình phú quý, có thể có cơ hội học giỏi nhiều thứ, thấy rất nhiều chuyện, ăn mặc đều là thượng đẳng. Nhưng là, có người bởi vì phú quý mà đọa lạc bị hủy diệt. Vậy ngươi nói phú quý tốt hay xấu? Chúng ta sinh trong thôn trang sơn dã bản cùng, bởi vậy có nhiều cơ hội rèn luyện hơn những trẻ con nhà giàu, dễ dàng thành tài hơn. Nhưng là, cũng có người thăm oán ông trời bất công, làm cho hần bản cùng, cho hần không có cơ hội thành tài. Ngươi nói, này bản cùng tốt hay không tốt?”

Lâm Xuân nghe xong ánh mắt sáng ngời.

Đỗ Quyên không lên tiếng, chờ hần tự mình hiểu ra.

Qua một lúc, hần mới nói: “Có người không chịu thua kém, có người không cố gắng. Người biết tranh thủ nghèo cũng tốt, phú cũng tốt, hần đều có thể thành tài. Không cố gắng đầu thai vào nhà nghèo chính là quý lười. Đầu thai vào nhà phú quý, khẳng định là kẻ không học thức vô năng.”

Đỗ Quyên tán thưởng cười nói: “Đúng, đây là 'tùy cách nhìn của mỗi người'. Một người không chịu thua kém không cố gắng, tuy cũng ảnh hưởng tính cách trời sinh, ngày sau kiến thức và lịch lãm cũng rất trọng yếu. Trước kia ta nói nhiều với ngươi, chính là hy vọng ngươi mặc kệ ở tình hình nào, đều phải làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không bị ngoại vật ảnh hưởng tâm trí.”

Nói đến đây, lời nói của nàng trở nên mạnh mẽ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm nghị.

Không có biện pháp, làm giáo viên thường chung ra dáng vẻ của lão sư.

Lâm Xuân bị nàng lây nhiễm, cũng nghiêm nghị ngồi ngay ngắn lắng nghe.

Lúc này, hần cảm thấy trên người Đỗ Quyên muội muội có sự uy nghiêm không nói được, khiến hần không dám vui cười, lại không dám khi dễ nàng là

mười mười, phảng phất như đối mặt sự phó Nhậm Tam Hòa.

“... Ngươi nhớ: mặc dù chúng ta ở trong núi, thoát nhìn nhỏ bé như con kiến, nhưng ngươi nhất định phải có tâm trí ương ngạnh cứng cỏi. Như vậy, vô luận thân ở thâm sơn cùng cốc hoặc ở nơi phú quý lụa là gấm vóc, đều có thể bảo trì bản chất. 'Một bữa ăn, một gáo nước, tại ngõ hẹp, người không chịu nổi ưu tư, không thay đổi niềm vui.' “(Ý nói sống trong bần hàn vẫn vui vẻ không lo lắng)

Mắt Lâm Xuân lóe lóe, hỏi: “Cái này ta hiểu. Nhưng là, Đỗ Quyên, cái này cùng với lúc trước...”

Đến cùng hẳn vẫn là quá nhỏ, liên tưởng tới lời lúc trước lại không lý giải được.

Đỗ Quyên nói: “Đạo lý giống nhau. Tỷ như có người coi trọng một cô gái. Nếu người đó phú quý sẽ không từ thủ đoạn, cho dù là đoạt cũng muốn cướp về nhà. Cuối cùng không chiếm được chân tâm, chẳng qua chỉ lấy được một cái xác không hồn. Nếu người đó nghèo, người ta không muốn gả cho hắn, hắn sẽ tự tử, từ đó tuyệt vọng, đoạt lạc không thể tự thoát ra được...”

Lâm Xuân càng nghe mắt mở càng lớn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, ngắt lời Đỗ Quyên nói: “Ta sẽ không biến thành người như vậy đâu!”

Đỗ Quyên lắc đầu, càng nghiêm túc nói: “Ngươi cho rằng ta nói chơi sao? Ngươi chưa từng trải nghiệm qua sự hấp dẫn của phú quý danh lợi, không biết tư vị trong đó, đừng nói sớm. Nghe tiểu dưỡng nói, nó rất lợi hại như bị trúng độc vậy. Nếu không sao có rất nhiều người đọc sách cuối cùng đều đoạt lạc, chuyện gì làm không được?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Không chịu cưới

Lâm Xuân nghe thế mới coi trọng, trịnh trọng gật đầu.

Yên tĩnh suy nghĩ như muốn tiêu hóa những lời vừa rồi, xong mới nói: “Đỗ Quyên, ta nhớ. Đỗ Quyên, sao ngươi thông minh như vậy, cái gì cũng biết?”

Hắn hiển nhiên buồn bực, cảm thấy mình ra sức cũng không kịp Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên xấu hổ, thầm nghĩ ngươi mới thông minh. Ta đã lẫn lộn công tác hết hai mươi mấy năm rồi.

“Ngươi mới thông minh. Ta chỉ học một thứ, ngươi học giỏi nhiều thứ, lại luyện võ. Ngươi nói như vậy là chê cười ta không bằng ngươi?” Nàng giảo hoạt hỏi.

“Không phải!” Quả nhiên Lâm Xuân mắc mưu, nhanh chóng giải thích.

Chợt thấy trong mắt Đỗ Quyên mang ý cười, mới tỉnh ngộ lại, cũng cười theo.

Hắn nhìn ra bên ngoài, nói: “Ta đi, tới nhà Đại gia gia xem xem.”

Đỗ Quyên vội dặn dò: “Đi thôi. Nhớ rõ buổi tối đừng đốt đèn đọc sách, tận lực xem ban ngày. Trời tối thì tập võ.”

Lâm Xuân đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Đi tới cửa, bỗng nhớ tới cái gì, bước nhanh trở vào, ghé sát vào Đỗ Quyên nhỏ giọng nói: “Sang năm, nếu gia gia nài nài ngươi bắt ngươi đi thôn Cây Lê Cầu, ngàn vạn lần ngươi đừng đi.”

Đỗ Quyên nghe xong sùng sốt, cũng không nghĩ gì khác, gật đầu nói: “Ta không đi. Qua sang năm ta và nương rời núi, đi nhà bà ngoại.”

Lâm Xuân lập tức cảnh giác, cảm thấy Đỗ Quyên tới nhà bà ngoại cũng không an toàn.

Trong đầu hắn còn nhớ rõ tình hình năm đó Phùng Trường Thuận bức Phùng Thị bỏ chồng. Hắn nay đã trưởng thành, lại đọc không ít sách, biết bị hù là thế nào, bởi vậy chuyện liên quan tới Phùng Trường Thuận, hắn cũng không thích.

“Sao đang tốt lành lại tới nhà bà ngoại ngươi? Lúc nào đi?”

“Không phải tự nhiên muốn đi. Ta lớn như vậy mà chưa từng rời núi. Ngay cả ngươi còn ra ngoài vài lần. Yên tâm, không có chuyện gì, tiểu di và tiểu dưỡng cũng đi. Đại khái 15 tháng giêng sẽ đi.”

Nghe nói Nhậm Tam Hòa cũng đi, Lâm Xuân mới yên tâm.

Nhìn nhìn Đỗ Quyên, tâm tư lại suy nghĩ.

Suy nghĩ xong, hắn cười nói: “Tối 30 ta múa sư tử cho các người xem.”

Đỗ Quyên vội gạt đầu, thúc giục hắn cùng đi ra ngoài.

Phùng Thị ở bên ngoài phòng, đang cùng Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly dùng cái sàng nhặt đậu phộng và hạt dưa. Thấy hai đứa nhỏ đi ra, trong mắt nàng lóe lên một tia phức tạp và do dự, sau đó hô: “Xuân Nhi. Học xong rồi? Đến, ăn chút bánh chiên. Định đưa vào phòng cho các người lại sợ quấy rầy các người, nên đặt bên ngoài.”

Lâm Xuân cũng không khách khí, đi tới bốc một miếng từ trong bát đặt trên bàn ăn, “Thơm quá, lại giòn. Thím làm thật ngon!”

Phùng Thị cười nói: “Không phải ta, là Đỗ Quyên chiên, bột mì là Tước Nhi nhào.”

Nụ cười của nàng có chút xấu hổ, không biết nên tự hào hay nên hổ thẹn.

Khuê nữ có thể làm nàng đương nhiên tự hào. Chỉ là mình lớn tuổi rồi, chuyện trong nhà lại chen tay không được, nên có chút hổ thẹn.

Lâm Xuân nhìn thoáng qua Đỗ Quyên, cười nói: “Các nàng có thể làm, cũng là thím dạy tốt. Mỗi nhà đều có khuê nữ, chỉ có khuê nữ của thím giỏi hơn người khác.”

Lời này cào trúng chỗ ngứa của Phùng Thị, nhất thời mặt mày nàng hớn hở, “Ta dạy được cái gì chứ. Người dạy Đỗ Quyên nhận được chữ cũng là đối với các nàng tốt. Nhận được chữ đến cùng không giống với. Không như chúng ta, một người quê mùa ...”

Nàng cao hứng nói năng lộn xộn.

Đỗ Quyên nhướn mày nhìn Lâm Xuân, vẻ mặt trêu tức.

Lâm Xuân bị nàng nhìn đến ngượng ngùng, vội quay đầu nói: “Thím, ta đi trước.”

Phùng Thị vội nói: “Đi hả? Lần sau lại đến. Ngày mai thím làm đậu hủ, Đỗ Quyên nói muốn nấu ngũ vị hương lá trà. Đến ăn a!”

Lâm Xuân cao giọng đáp ứng “Dạ”, vội vàng đi.

Đỗ Quyên thấy hắn đi mà tinh thần vẫn còn trong trạng thái tự hào phấn khởi, cùng Hoàng Tước Nhi liếc nhau, đều mím môi cười trộm.

Nàng hỏi Hoàng Tước Nhi: “Buổi chiều rang đậu phộng và hạt dưa?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Đỗ Quyên nói: “Ta rang thêm mấy cân hạt dưa. Đậu phộng rang ít chút, lại nấu chút đậu phộng ngũ vị hương, cái này ăn không nóng mình.”

Phùng Thị nói: “Người lại ép buộc làm!”

Đỗ Quyên nói: “Cũng không tính ép buộc, dễ dàng lắm: buổi tối bỏ đậu phộng vào nồi, nấu lửa nhỏ một đêm, ngày hôm sau là tốt rồi.”

Hoàng Ly lập tức kêu lên: “Nấu! Nấu! Nướng, để nhĩ tử nấu!”

Ba khuê nữ đều hưng trí bừng bừng, Phùng thị cũng không ngăn trở thêm. Trong nhà ngày càng hưng vượng, nàng cao hứng. Lại nhớ tới lời Lâm Xuân nói vừa rồi, nàng càng thỏa mãn, nhân tiện nói: “Nấu thì nấu. Các người không sợ phiền, ta mặc kệ.”

Vì thế, ba chị em Đỗ Quyên buổi chiều ở trong phòng bếp loay hoay nửa ngày. Rang đậu phộng xong lại rang hạt dưa, rang hạt dưa xong lại nấu đậu phộng. Ngày cuối năm càng lúc càng gần, nồi và bếp không ngừng được sử dụng, làm người ta cũng chờ đợi theo.

Buổi tối, cách vách lại vang lên tiếng mắng của Lâm Đại Đầu, là mắng Lâm Xuân.

Đỗ Quyên rất ngạc nhiên: điên a, sắp cuối năm rồi còn mắng con trai?

Lâm Xuân rất nghe lời lại trí tuệ hiếu thuận, có cái gì để cho hắn mắng!

Nàng bắt tri bắt giác trách móc Lâm Đại Đầu.

Nàng không biết Lâm Đại Đầu ghen ghét, bị Lâm Xuân chinh.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lâm Xuân lợi dụng thời gian rảnh nói chuyện Nhậm Tam Hòa giao phó với cha mẹ.

Tuy Lâm Đại Đầu và vợ sinh khí nhưng biết hắn nói rất có đạo lý.

Sau khi ra sức mắng Hoàng lão cha và Hoàng đại nương một chặp, Lâm Đại Đầu mới nói: “VẬY CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ ĐÓ, VIỆC NÀY PHẢI NÓI RIÊNG VỚI LÃO THỰC THỨC VÀ THÌM MỘT CHÚT.”

Lâm Xuân bắt mẫn nói: “Đã nói là không đề cập tới, còn nói riêng một chút cái gì?”

Lâm Đại Đầu tròn mắt nói: “Cũng phải nhắc nhở bọn họ một chút, bằng không bọn họ quên chuyện đó thì sao.”

Lâm Xuân nói: “Căn bản là không định thân! Quên hay không quên cũng không là chuyện lớn gì.”

Lâm Đại Đầu nổi lửa không nhịn được nữa, giơ tay đánh vào đầu hấn, mắng: “Sao ta nuôi ra người xuẩn như vậy! Cha người bỏ bao tấm trí, mẹ người uống phí rất nhiều sữa, đều nuôi không khuê nữ người ta hả?”

Vợ Đại Đầu vội vỗ lên mu bàn tay của chồng mình, trầm mặt nói: “Người làm gì mà đánh hấn?” Lại quay đầu nhìn Lâm Xuân nói: “Xuân Nhi, Đỗ Quyên là cô gái tốt...”

Lâm Xuân nhú đôi mày nhỏ ngắt lời của bọn họ, nói: “Cha không phí tâm, nương cũng không uống sữa. Đỗ Quyên mặc kệ làm được món ngon gì đều đưa một chén cho chúng ta ăn. Các người còn được ăn trước Đại bá phụ và đại bá nương kia, bọn họ là cha mẹ nuôi của nàng đó. Sư phó là tiểu dượng của Đỗ Quyên, đưa chúng ta biết bao nhiêu món ăn thôn quê? Tính ra, cha và nương vẫn có lời a!”

Còn có một câu hấn chưa nói: thứ Đỗ Quyên dạy hấn càng không đếm được.

Lâm Đại Đầu sao nói lại Lâm Xuân!

Đứa con trai này không chỉ học thợ mộc tập võ, còn đọc rất nhiều sách.

Mỗi khi thấy hấn cầm sách lên đọc, viết lại tính toán, hấn kính sợ không thôi.

Ngay cả gia gia hấn, Lâm lão thái gia năm xưa cũng không đọc nhiều sách như vậy, bởi vậy đã trầm độn ngày dạy bảo, không cho hấn lấy việc vặt trong nhà khó xử Lâm Xuân.

Từng đêm hấn thầm tự hào con trai mình, nay lại nổi tánh bướng bỉnh làm hấn tức giận đến chết, hỏi tới: “Vậy người không muốn cưới Đỗ Quyên?”

Lâm Xuân sừng sốt một chút, không chút do dự trả lời: “Không muốn!”

Đỗ Quyên đã nói như vậy, sao hấn có thể không giúp nàng chứ.

Nếu là Lâm gia chặn ngang một cước, phu quân kiếp trước của nàng tìm đến thì phải làm thế nào?

Hấn không muốn Đỗ Quyên khó xử, cũng không muốn trong miệng thiên hạ, Đỗ Quyên trở thành người vì đạt mục đích không từ thủ đoạn.

Cho nên, hấn trả lời thực khẳng định, thực kiên quyết.

Lâm Đại Đầu hận nghiêng răng nghiêng lợi, liếc nhìn vợ. Không còn cách nào.

Kịch liệt thờ hồn hèn hai cái, hấn bỗng nhiên nói: “Người không nghĩ. Tốt! Vậy cha cũng không cần phí tâm tìm Hoàng gia. Hôm kia huynh đệ của đại bá nương người tới đây, thấy người rất thích nên nói với đại bá người là, muốn đem nhị khuê nữ gả cho người. Người không muốn cưới Đỗ Quyên, cha giúp người định thân với An Khả biểu muội đi.”

Lâm Xuân nghe ngây ngẩn cả người.

Đảo mắt nghĩ, An Khả biểu muội là ai?

Lớn lên trông thế nào?

Vợ Đại Đầu thấy nhi tử ngẩn người, nhắc nhở: “Năm ngoái cùng Thủy Tú tỷ tỷ người tới nhà chúng ta đó, mặc bộ đồ mà xanh lam, không nói lớn tiếng, gặp người là mặt đỏ lên.”

Trong đầu Lâm Xuân hiện lên bóng dáng một bé gái rụt rè sợ hãi, không khỏi giật mình, lớn tiếng nói: “Không được!”

Đợi một vạn năm!

Chẳng lẽ chính là như vậy?

Vậy cũng không được. Cho dù đợi một triệu năm cũng không được.

Bỗng nhiên lòng hấn cứng rắn, phát hiện khi nghe Đỗ Quyên nói mấy ngàn năm một vạn năm, những con số đặc biệt đó làm hấn chấn động, giờ phút này bắt đầu không còn ý nghĩa gì nữa.

Học vấn của Lâm Đại Đầu không bằng nhi tử, lại thắng ở chỗ sống lâu thành lão làng. So với Lâm Xuân, hần không khác cáo già hồ ly.

Bởi vậy, thấy vẻ mặt nhi tử khó chịu, biến ảo khó đoán, hần thoải mái cười rộ lên, nói: “Sao lại không được? An Khả vừa cần mẫn lại bổn phận, nói tới, so với Đỗ Quyên nha đầu kia tốt hơn nhiều. Đỗ Quyên nhìn tốt, kỳ thật cũng không quá tốt, có chút...”

Hần dừng lại, muốn tìm khuyết điểm của Đỗ Quyên.

Vắt hết óc, lại phát hiện căn bản tìm không ra.

Nha đầu kia, xinh xắn lại có thể làm việc, miệng ngọt còn hiền lành, chủ yếu nhất là tâm thiện, ngay cả gia gia nãi nãi đối với nàng như vậy, tuy nàng ứng phó thỏa đáng, cũng không quên hiếu thuận, quả thật làm cho người ta không thể không thích.

Dù nàng không hoà nhã với hần, hần cũng không có cách nào không thích nàng.

Ý thức được điểm ấy, hần không khỏi sinh khí lại buồn bực, một lần nữa ghen tị với Hoàng Lão Thực: sao có thể sinh ra khuê nữ như vậy?

Ông trời thật quá không nói quy củ, không phải nói “Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con chuột sẽ đào động” sao, sao khuê nữ Lão Thực có thể xuất sắc như vậy chứ?

Lâm Xuân có linh tính, hần cảm thấy rất phù hợp lẽ thường.

Lâm Xuân thấy cha có vẻ như muốn bỏ trí Đỗ Quyên, rất không thích; lại cảm thấy mình miệng lưỡi cả nửa ngày cũng không thuyết phục được bọn họ, bất nổi tính trẻ con lên, nói: “Nếu nguoi thật định nàng, cưới về ta cũng quai kia lượng nàng.”

Nói xong đứng dậy chạy đi.

Đem vợ quai kia lượng, là ám chỉ ở goá thủ tiết.

Lời này do Lâm Xuân nghe đại bá nương nhân thoại với người khác, cho rằng dù không bỏ vợ, cũng không dòm ngó tới. Lúc này nói ra, vừa đúng.

Lâm Đại Đầu nghe xong, tức giận đến đuổi theo ra ngoài, đứng ở cửa hướng vào bóng đêm đen như mực mắng: “Tên tiểu tử nguoi giỏi lắm! Giỏi thì buổi tối đừng trở về! Sau này cũng đừng trở về!”

Hùng hùng hồ hồ nửa ngày, mới vừa quay đầu vào nhà.

Không ngờ vừa xoay mặt đã nhìn thấy một bóng đen to cao ở phía sau, hần sợ tới mức kêu to lên: “Má ơi!” Loạng choạng lui về phía sau hai bước, suýt chút ngã xuống bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Hoa tử muội

Bóng đen kia vội vàng tiến lên đỡ lấy hần nói: “Cha, là ta.”

Nghe thanh âm, mơ hồ nhìn ra là đại nhi tử Thu Sinh, Lâm Đại Đầu thở phào nhẹ nhõm, tức giận mắng: “Tối om, nguoi đứng ở đây muốn hù chết ta hả? Nguoi cũng ghét bỏ ta.”

“Cha, ta...” Thu Sinh lúng túng giải thích.

Không chờ hần nói xong, Lâm Đại Đầu đã vào nhà.

Thu Sinh đứng trong bóng đêm dưới mái nhà cong cong, nhìn ra mông lung loáng thoáng ánh sáng mờ mờ hắt ra từ trong nhà, vài lần lấy dũng khí, muốn vào nhà nói ra suy nghĩ trong lòng với cha, nhưng vài lần suy sụp dừng lại.

Hần không nắm chắc, không tin tưởng.

Dùng dằng do dự, hần ngơ ngác đứng trong bóng đêm, không biết bao lâu.

Một lát sau, Cửu Nhi ở bên ngoài hô lớn: “Lâm Xuân!”

Không chờ Thu Sinh trả lời, Lâm Đại Đầu ở trong phòng lớn tiếng nói: “Đi!” Thanh âm có chút không kiên nhẫn, tràn ngập oán khí.

Có thể không oán sao?

Lúc này nghe thanh âm của cháu trai, hẳn càng thêm tâm phiền ý loạn.

Vốn của cái nhà mình đã không sánh bằng Đại Mãnh ca, có tiền tài quyền thế, Lâm Xuân còn như vậy, khác gì đẩy vợ qua cho Cửu Nhi đâu.

Chưa từng thấy đứa con trai nào ngốc như vậy!

Nhất định là Đỗ Quyên nha đầu kia giờ trò quỷ!

Bằng không, Lâm Xuân thích nàng như vậy, sao lại không muốn cưới nàng?

Nha đầu kia, từ nhỏ đã sai sử con của hắn đến gặt gao, thật không để hắn bớt lo.

Không được, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp.

Làm thế nào cũng phải cưới Đỗ Quyên vào cửa.

Không nói tới Lâm Đại Đầu bắt đầu tính kế Đỗ Quyên, người bị mưu hại một mỗi một ngày, đang ngủ say sưa.

Trong mộng lung, chợt thấy có người hắt chăn xuống giường, lại nghe thấy tiếng gáy “cô cô” bên ngoài, nàng biết đã bình minh. Nhất định là cha mẹ thả gà, bởi vì hôm nay bọn họ muốn dậy sớm cùng tiểu di kết phường làm đậu hủ.

Nàng mở mắt nhìn, quả nhiên Hoàng Tước Nhi đã rời giường, bên ngoài ánh sáng mờ mờ.

Nàng nhắm mắt lại một lát mới lấy hết dũng khí, cương quyết vén chăn lên, duỗi chân xuống giường, nửa sợ động tác chậm làm cho mình tham niệm ở chăn ấm áp, nửa muốn nằm lại trên giường đến trưa.

Hoàng Tước Nhi thấy nàng như này, phốc xuy cười.

Mỗi buổi sáng nhị muội rời giường đều cần răng nghiêng lợi.

Còn có tiểu muội, chăn bị xốc lên thì nàng như con chuột vậy, chui thẳng trong giường. Nếu không ra hết sức, đừng nghĩ đánh thức nàng.

Sáng sớm mùa đông không khí lạnh lẽo.

Đỗ Quyên bị hơi lạnh tập kích, cuối cùng tỉnh hẳn.

Nàng vừa mặc quần áo vừa quay đầu nhìn về đồng cuộn tròn trên giường, đầu và nửa người trên của Hoàng Ly chui vào chăn, mộng lại lộ ở bên ngoài, hô: “Dậy! Hoàng Ly.”

Không một tiếng động.

Đỗ Quyên kêu lớn thêm hai tiếng. Mỗi buổi sáng đều phải diễn vở “rời giường”.

Thấy không hiệu quả, tròng mắt Đỗ Quyên chuyển động, bỗng nhiên nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Thịt này sấy trên giường lò, nhai thật thơm, còn mềm mại, không tạp nha! Tỷ tỷ, ta cắt hết thịt thành miếng nhỏ, như vậy dễ ăn hơn.”

Hoàng Tước Nhi đã mặc xiêm y, đang ngồi trước bàn trang điểm, dùng lược gỗ chậm chậm chải mái tóc dài mượt mà. Nghe vậy ngạc nhiên xoay mặt lại nhìn.

Thấy Đỗ Quyên nháy mắt với nàng, nhất thời phản ứng kịp.

Nàng im lặng cười nhìn về phía giường.

Quả nhiên, trên giường có người hỏi: “Thịt sấy xong rồi?”

Thanh âm trong trẻo tinh táo, không mang theo chút biếng nhác hàm hồ nào, có thể thấy được người ngủ bị hấp dẫn triệt để, cũng triệt để bị thức tỉnh.

Đỗ Quyên quay đầu, thấy Hoàng Ly ngồi xồm trên giường, một đầu tóc ngắn rối xoã tung, mắt lấp lánh nhìn nàng hỏi, vẻ mặt thập phần thân thiết.

Nàng không nhịn được, ha ha cười lên.

Hoàng Tước Nhi cũng cười.

Có thể Hoàng Ly mới phát hiện bị lừa dối, tức giận lâu bầu nói: “Nhị tỷ xấu nhất!”

Đỗ Quyên thấy nàng muốn chui vào chăn, vội nói: “Sao ta xấu chứ? Thịt đã sấy hết một đêm, không cần hỏi cũng biết. Ngươi xác định còn muốn ngủ,

không dậy đi ném thử? Đậu phộng ngũ vị hương khẳng định cũng đã nấu xong. Đừng trách ta không nhắc nhở người nha!”

Hoàng Ly nghe xong, thật nhanh leo đến bên mép giường, đi xuống, đứng bên giường bắt đầu mặc quần áo.

Đỗ Quyên đã mặc xong, thấy nàng quá chậm nên lấy xiêm y tới, từng cái từng cái giúp nàng mặc, bắt đầu tụng.

Đỗ Quyên: “Lưỡng cá Hoàng Ly minh thúy liễu, một hàng cò trắng thượng thanh thiên.”

Hoàng Ly: “Song ngâm Tây Lĩnh Thiên Thu tuyết, môn bạc Đông Ngô vạn dặm thuyền.”

* Bài thơ trên của Đỗ Phủ. Bản dịch của Tân Đà

Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc,

Một hàng cò trắng vút trời xanh.

Nghìn năm tuyết núi song in sắc,

Muôn dặm thuyền Ngô cửa rập rình.

.....

Đỗ Quyên: “Cổ mộc không người kính, núi sâu nơi nào chung.”

Hoàng Ly: “Tuyền thanh nuốt nguyệt thạch, nhật sắc lạnh Thanh Tùng.”

Đỗ Quyên: “Thanh huyền loạn thạch trung, sắc Tĩnh Thâm tùng trong.”

Hoàng Ly: “Dạng Dạng phiếm lãng hạnh, trùng trùng ánh gia vi.”

* Đây là bài Quá Hương Tích Tự của Vương Duy. Bản dịch của Tân Đà

Qua Chùa Hương Tích

Chẳng hay Hương Tích chùa đâu,

Đi đôi ba dặm, lên đầu non cao.

Cây um, đường tắt vắng teo,

Núi sâu chuông vắng nơi nào tiếng đưa.

Suối kêu ghềnh đá ria bờ,

Lạnh lùng bóng nắng chui lùa thông xanh.

Trời hôm, tắc dạ thanh minh,

Quy y đạo phật sửa mình là hơn.

.....

“Bảng cửu chương.”

“Một với một là một, một với hai là hai, ...”

“5x9 là bao nhiêu?”

“5x9 là 45.”

“6x8 là bao nhiêu?”

“Sáu tám... Sáu tám là 48.”

Vừa đọc đối đáp, ba người rất nhanh đã trang điểm hoàn tất, rồi thu thập giường, xếp chăn chỉnh tề, xong mới đi vào phòng bếp.

Hoàng Ly vừa đi vừa vui vẻ lái nhái nhặc: “Sáng mừng một, ta có thể mặc đồ mới.”

Đỗ Quyên hỏi: “Chỉ nghĩ đến mặc đồ mới?”

Hoàng Ly nói: “Dĩ nhiên. Đồ mới đẹp.”

Đỗ Quyên nhin không được dạy dỗ: “Muốn đẹp thì phải đi đứng đài hoàng. Cứ xoay tới móc lui còn ra dáng gì! Một bé gái đứng đấy, không nên quần mặc xiêm y gì, cứ tươi cười đều là cảnh đẹp ý vui, chứ không giống như người vậy. Những người chỉ dựa vào quần áo thì không thật sự là đẹp.”

Hoàng Ly vốn đang kéo rồi xoay, nghe vậy cuống quít đứng thẳng, quy củ đi.

Đỗ Quyên lại nói: “Nói người đi đứng đài hoàng, cũng không cứng nhắc như gỗ vậy. Nếu làm bộ làm tịch như vậy còn không bằng như vừa rồi nữa.”

Hoàng Ly bất mãn ngửa đầu nói: “Nhị tỷ tỷ, đến cùng muốn ta đi như thế nào?”

Hoàng Tước Nhi cười hi hi.

Đỗ Quyên cũng buồn bực không thôi, cố sức giải thích: “Ta muốn người đừng có bẹo hình bẹo dạng, nhưng cũng không phải sút mẻ gì mà không dám động đây, phải tự nhiên một chút. Nhẹ nhàng đi đường chính là tốt nhất. Không cần vì muốn người ta chú ý mà làm bộ làm tịch bày trò.”

Hoàng Ly “Ngạ” một tiếng, về mặt vẫn ngây thơ.

Vào phòng bếp, Hoàng Tước Nhi tìm tạp dề mặc vào, quần khăn trùm đầu bắt đầu làm việc, vừa hướng Đỗ Quyên nói: “Chỉ có người kiên nhẫn dạy nàng. Ta không kiên nhẫn, mặc kệ nàng đi như thế nào.”

Đỗ Quyên cũng mặc như nàng, lại không yên tâm hỏi Hoàng Tước Nhi: “Ai nha, ta như vậy có giống một bà già hay cầu nhàu không? Tỷ tỷ, ta dong dài hơn trước kia nhiều sao? Đều do nha đầu kia gây ra.”

Hoàng Tước Nhi cười nói: “Chỉ có người dong dài với nha đầu kia.”

Nàng nói thực uyển chuyển. Đỗ Quyên nghe xong lại cắn môi, ra lệnh Hoàng Ly: “Đi, lấy chổi đi nhà chính, gian phòng, viện đều quét một lần. Không cho lừa gạt, phải quét hết trong ngoài, dưới sàng cũng phải quét.”

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu, cầm chổi nhỏ đi.

Hoàng Tước Nhi đứng bên lò bếp, cầm một cái tô lớn màu xanh để đựng đậu phộng ngũ vị hương vớt ra từ trong nồi. Đỗ Quyên mở vung nồi kể bên ra, một mùi thịt nồng đậm lan toả.

Đỗ Quyên nhìn những khối thịt hầm tương đỏ trong nồi, nuốt nước miếng nói: “Thật đúng là thơm. Tỷ tỷ! Múc hết đậu phộng ra trước lấy nồi nấu chút nước ấm rửa thớt gỗ và dao. Ta muốn cắt nhỏ số thịt này rồi bỏ vào bình.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, động tác nhanh nhẹn múc đậu phộng, rồi đổ nước thừa ra bên ngoài.

Sau đó chà nồi, nấu nước.

Đỗ Quyên tranh thủ thời gian đi đánh răng.

Rồi nhanh chóng múc chút nước ấm, dùng sức súc đậu phộng.

Hoàng Tước Nhi hỏi: “Đây là làm cái gì?”

Đỗ Quyên nói: “Đậu phộng dính toàn già vị, ăn dơ tay. Xối sạch, hôm nay có nắng, phơi một ngày ăn mới ngon, lúc bóc ăn cũng không bẩn tay.”

Hoàng Tước Nhi có chút không yên lòng, nói: “Rửa như vậy có rửa hết hương vị không?”

Đỗ Quyên nói: “Sẽ không. Nấu một đêm, hương vị đã ngấm vào.”

Hoàng Tước Nhi bóc một hạt đậu phộng ra ném ném, gật đầu nói: “Đúng vậy. Để ta làm, người rửa tay thái thịt đi.”

Đỗ Quyên giao miếng giá cho Hoàng Tước Nhi, rồi đi lo món thịt khô.

Nàng đem thớt gỗ ra, lại dùng nước ấm tưới qua một lần; dao cũng không phải là dao phay thường dùng, mà là con dao nhỏ Nhậm Tam Hòa mua cho nàng, cũng nóng xong mới đi rửa tay thái thịt. Thái nhỏ là bỏ vào vại sành đã chuẩn bị sẵn.

Vừa làm vừa thuận tay bóc một miếng thịt bỏ vào miếng ——

Ân, thật sự rất thơm.

Như đã đoán trước, thịt không dai, rất dễ nhai nát, trong mùi thơm có vị cay, thập phần khai vị.

Đang hừ hừ bài hát trẻ em, chợt thấy Hoàng Ly chạy vào, nói: “Nhị tỷ tỷ, ta đã quét sạch hết. Có thể ăn thịt chưa?”

Đỗ Quyên cười nói: “Người đánh răng chưa? Chút xíu thôi mà chờ không kịp à?”

Hoàng Ly đành phải đi đánh răng.

Hoàng Tước Nhi cười không thể ngừng, vừa đổ thêm nước vào trong nồi lớn, bỏ thêm củi vào lò tiếp tục nấu, vừa múc cháo bột bắp.

“Buổi sáng không nấu đồ ăn?” Nàng hỏi Đỗ Quyên.

“Không cần bày ra nhiều. Ta lấy chút thịt này xé ra, bóc chút đậu phộng, trộn thêm hành thái nhỏ, ăn với cháo là vừa vặn. Còn có tương, dưa chuột và dưa chua nữa.” Đỗ Quyên đã tính sẵn trước.

Hoàng Tước Nhi mỉm cười, không lên tiếng.

Kỳ thật nàng cũng biết tính toán, cũng biết làm, nhưng khi làm việc chung với Đỗ Quyên, nàng quen trung cầu ý kiến của nàng, hai chị em luôn thương lượng với nhau.

Đợi bát cháo lên nấu, Hoàng Tước Nhi mới bắt đầu rửa mặt.

Quay đầu đi vào đã thấy Hoàng Ly ngồi sẵn ở bàn ăn.

Đỗ Quyên bắt đầu quở trách: “Thịt hơi bị cay. Sớm tinh mơ bụng rỗng ăn không ngon. Đợi lúc ăn cháo thì ăn thêm. Ăn mấy hạt đậu phộng ăn thì không có việc gì, buổi sáng ăn đậu phộng tốt.”

Hoàng Ly đầu cúi xuống, vừa ăn khô nai, vừa nói: “Nhị tỷ tỷ, đợi ăn cơm, ta đựng một ít thịt khô trong hà bao, làm đồ ăn vặt có được không?”

“Không được.” Đỗ Quyên quả quyết nói, “Bỏ thịt khô trong hà bao, một người có thể nghĩ ra được. Vậy hà bao còn xài được nữa hay không? Còn nữa, mang thịt khô ra ngoài, người ta thấy, vậy người có cho người ta ăn hay không? Người nhỏ mọn như vậy, khẳng định sẽ tiếc không cho họ ăn, vậy còn giả bộ làm chi cho mất mặt chứ? Người muốn khoe khoang phải không? Hoàng Ly, ta đã nói với người bao nhiêu lần, đừng khoe khoang với người ta. Người muốn ăn thì ở nhà ăn. Để người ta nhìn thấy lại không cho người ta ăn, chỉ có người ngu xuẩn mới làm như vậy!”

Hoàng Ly bị mắng không lên tiếng.

Đỗ Quyên tiếp tục nói: “Như thịt khô này, còn có bánh chiên, đều có dầu nên không có phương tiện mang ra ngoài ăn. Ăn ở nhà cũng phải rửa tay. Bằng không một tay đầy dầu không cẩn thận cọ trên người, người ta thấy người lười thôi, không đáng yêu chút nào.”

Hoàng Ly gật đầu nói: “Ta hiểu được, nhị tỷ tỷ.”

Nghe thế Đỗ Quyên mới hài lòng nói: “Ngày hôm qua rang đậu phộng và hạt dưa, rất sạch sẽ, đựng trong hà bao còn chưa đủ cho người nghiện răng?”

Hoàng Ly nghe xong tỉnh ngộ: thì ra là cuối năm, trong nhà ăn nhiều đậu.

Nàng cao hứng đáp: “Ài!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Sống được vui sướng mới quan trọng

Vội một lúc, thấy điểm tâm cũng nấu xong, Đỗ Quyên nói với Hoàng Tước Nhi: “Đại tỷ, chúng ta đi ra sau nhìn xem coi đậu hũ làm xong chưa, thuận tiện kêu cha nương về ăn điểm tâm.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ta không đi. Ta đem đồ đi giặt. Người mang Hoàng Ly đi thôi, mang chút khô nai và đậu phộng ngũ vị hương cho tiểu di.”

Đỗ Quyên gật đầu đi vào bếp tìm bát đựng.

Nàng cầm rô nhỏ cùng Hoàng Ly đi tới nhà tiểu di. Vào sân là thấy trên bãi đất trống phía trước nhà bếp bày một dãy ghế dài, phía trên để mấy cái khung vuông. Trên hai cái khung vuông là tấm ván gỗ, cái khung cuối cùng dùng một cái ghế nhỏ lật ngược để lên trên. Trên tấm ván gỗ và ghế là phiến đá xanh.

Đây là nén đậu hũ.

Bị phiền đã nặng nề, từ ba cái khung vuông chảy ra dòng nước hơi vàng trong trẻo, chảy vào đường mương trước nhà bếp.

Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa đang đứng trước khung vuông nói chuyện.

Lâm Xuân và Cửu Nhi vừa luyện võ xong, mỗi người bưng một chén lớn đậu hũ nước đường, ngồi xỏm dưới mái hiên ăn. Hai người ướt đầm mồ hôi, không biết do luyện võ hay là ăn đậu hũ nóng.

Hoàng Ly thấy tư thế áp đậu hũ mới lạ không thôi, bỏ qua Đỗ Quyên, vui vẻ kêu lên: “Cha, đậu hũ làm xong rồi? Chúng ta cũng làm xong điểm tâm. Ta và nhị tỷ tỷ đến kêu người và nương về nhà ăn điểm tâm”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười không thôi.

Bé gái đem công lao làm điểm tâm quy về “chúng ta”, nàng đương nhiên là một thành viên của “chúng ta”.

Lão Thực cha lại không chút do dự tin tưởng, mặt mày hớn hờ khen: “Khuê nữ của ta giỏi, nhanh như vậy đã làm xong điểm tâm?”

Mỗi khi Hoàng Ly nhõng nhẽo với Lão Thực cha, Đỗ Quyên không muốn ở gần, quá ngấy người, nghe xong người nổi hết da gà.

Nàng chào hỏi đám người Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa thấy nàng cầm rô, hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên nói: “Ta đem thịt nai và thịt hoẵng làm thành thịt khô. Còn có đậu phộng hầm ngũ vị, mang một chút đến cho tiểu di và tiểu dưỡng ném thử.”

Tiểu di Phùng Minh Anh từ phòng bếp đi ra, nghe vậy nói: “Trong nhà chúng ta không phải không có thịt, muốn ăn thịt khô ta tự mình sấy là được. Các người có chút thịt, không dễ làm, đưa tới làm cái gì?”

Cửu Nhi bước lên trước, tiếp nhận rô cười nói: “Sur nương, Đỗ Quyên muối muối làm hương vị không giống với. Nếu người sợ nàng chịu thiệt, người đưa thêm thịt cho nàng là được. Cái này ta ném trước xem có ngon hay không.”

Vừa nói, vừa đặt rô dưới mái hiên, trực tiếp đưa tay bóc một miếng thịt khô bỏ vào miệng, lại bóc mấy hạt đậu phộng bóc vỏ.

Lâm Xuân cũng tiến lên, hỏi: “Ăn ngon không? Không cần hỏi cũng biết là ăn ngon.”

Hắn tự hỏi tự trả lời làm cho Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đều cười.

Nhậm Tam Hòa nói: “Cửu Nhi nói rất đúng. Đỗ Quyên làm nhất định là ngon. Chúng ta ăn đồ nàng làm trước, rồi lại đưa thêm cho nàng.” Nói xong cũng ngồi xỏm xuống ăn.

Phùng Minh Anh vội nói: “Đừng bóc! Chờ ta cầm đĩa đến.”

Chờ nàng cầm mấy đôi đĩa từ nhà bếp đi ra, mấy người kia đã sớm ăn hết mấy miếng, vừa ăn vừa khen.

Đồ ăn mình làm được người ta khen, Đỗ Quyên khó tránh khỏi có chút đắc ý.

Nhậm Tam Hòa nhìn bé gái cười tùm tùm, thất lưng còn đeo tạp dề, quần áo vải thô, trên đầu cột song nha kế, không một món nữ trang, trong lòng nói một cái, chợt thấy thịt khô trở nên vô vị.

Đỗ Quyên thấy thần sắc hắn thay đổi, vội hỏi: “Hương vị không đúng?”

Khẩu khí hết sức khàn trương.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu, cười nói: “Hương vị rất ngon. Thật là lạ, sao người làm mùi vị lại khác chứ? Chắc là tiểu di người dạy người?”

Nhất thời trăm vạn lỗ chân lông toàn thân Đỗ Quyên đồng loạt mở ra. Cười cong ánh mắt, ra vẻ cao thâm nói: “Đây là bí quyết! Bí quyết Hoàng gia! Không đúng, là Đỗ Quyên bí quyết. Không thể nói.”

Lâm Xuân và Cửu Nhi nghe xong đồng loạt cười.

Đỗ Quyên không chút xấu hổ, lại hỏi: “Tiểu dưỡng, khi nào đậu phụ khô ép xong? Ta chờ nấu ngũ vị hương đậu phụ khô. Đồ gia vị đều chuẩn bị đủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội. Các người chờ coi đi! Ta nấu ngũ vị hương đậu phụ khô nhất định sẽ không giống bình thường, tuyệt đối cực phẩm!”

Nhậm Tam Hòa thấy nàng tươi cười sáng lạn, phảng phất như ánh bình minh mọc sau núi, xóa tan bóng đêm và sương sớm, cười ngạo đất trời, tâm cảnh bỗng nhiên sáng sủa hẳn lên.

Nàng hay cười như vậy, không phải là tốt nhất sao?

Hắn liền mỉm cười nói: “Đậu hũ sẽ nhanh được thôi. Đậu phụ khô còn phải chờ một lát.”

Đỗ Quyên vội nói: “Không vội. Đậu phụ khô phải nén lâu một chút. Đè lâu cho cứng, ăn vào miệng mới nhai đã. Nếu không ép kỹ mềm nhũn, tuy ngon miệng nhưng cũng dễ nát.”

Nhậm Tam Hòa nghe nàng nói tới kinh nghiệm nấu nướng, khoe miệng không nhịn được ý cười, mở rộng.

Bỗng nhiên hắn nói: “Sáng nay người không tới sớm.”

Hắn nói đến chuyện luyện công của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên lúng túng, chê cười nói: “Tiểu dưỡng, trời này... quá lạnh. Buổi sáng ta không dậy nổi nha! Đợi đầu xuân... đợi đầu xuân ta luyện tiếp.”

Nhậm Tam Hòa trầm mặt giáo huấn: “Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi văng! Người làm việc gì cũng chuyên tâm, vì sao với việc này lại không đề bụng chứ? Lúc trước là người xin ta, nói muốn tập võ. Ta nói người học thứ khác không được nên chỉ dạy khinh công. Ai ngờ ngay cả cái này cũng lười biếng. Sau này muốn cầu ta làm việc, đừng mơ tưởng ta đáp ứng!”

Đỗ Quyên liên tục gật đầu, nói: “Đúng, đúng. Là chính ta nói muốn tập võ. Sáng mai ta luyện tiếp, nhất định không bỏ nửa chừng. Ta cũng hiểu được tiểu dưỡng tốt với ta. Không nói chuyện khác, nếu ở trên núi gặp phải lão hổ, có khinh công cũng có thể chạy trốn mà.”

Kỳ thật trong lòng nàng đã hồi hận lắm, không biết tại sao lúc trước lại ham mới mẻ chứ?

Cửu Nhi và Lâm Xuân nghe xong ha hả cười to.

Nhậm Tam Hòa cũng cười khỏ.

Lúc này, Phùng Thị bưng cái bát đi ra, hướng Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, đến, thừa dịp còn nóng uống một chén đậu hũ. Nương nấu món người thích ăn nhất đậu chua xào thịt cay, còn có tôm.”

Đỗ Quyên nghe xong hết sức cao hứng, bước lên phía trước nhận lấy, nói: “Hèn chi ta đang thắc mắc sao không nghe thấy tiếng của Hoàng Ly, thì ra chạy tới phòng bếp ăn món ngon mà không gọi ta một tiếng. Vẫn là nương đối với ta tốt nhất. Uống ta thương nha đầu kia.”

Phùng Thị lại cười nói: “Nàng hả, bản thân ăn no mới nhớ tới người khác a.”

Lão Thực cha vì tiểu khuê nữ biện hộ: “Hoàng Ly còn nhỏ mà. Nàng nghĩ người muốn ăn thì tự mình đi. Nàng thắng thần a.”

Đỗ Quyên múc một miếng đậu hũ ăn, sau đó nói: “Ta không nói với cha. Tim cha đã chạy lên nách rồi (ý nói thiên vị). Trừ bỏ con gái út, trong mắt cha không thấy người nào khác.”

Lão Thực cha nghe xong rất bất an, vội vàng nói: “Đỗ Quyên, cha yêu người nhất, thiên vị chỗ nào đâu? Hoàng Ly còn nhỏ, ta ôm nàng nhiều hơn chút. Khi người còn nhỏ, cha cũng yêu người. Người kêu cha làm cái gì, cha luôn không hai lời...”

Nhìn đáng điều của hắn, Đỗ Quyên cười văng lên.

Nhậm Tam Hòa, Phùng Minh Anh cũng đều cười trộm.

Phùng Thị thấy hắn lải nhải lắm bắm thổ lộ không dứt, tức giận quát: “Khuê nữ nói đùa với người, người cũng không hiểu, dong dài như đàn bà. Đừng nói nữa, nhanh thu dọn đi về.” Rồi xách thùng gỗ lớn đến bên người, chuẩn bị đựng đậu hũ.

Mọi người vội vàng lấy đồ đựng đậu hũ. Cửu Nhi và Lâm Xuân cũng muốn đi.

Cửu Nhi bỗng nhớ tới một chuyện, nhìn Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, ta mang theo bánh mì tới cho người ăn.” Nói xong quay qua Phùng Minh Anh nói: “Sư nương, gói đồ ta đưa cho người đâu?”

Phùng Minh Anh bật cười nói: “Người sợ ta giấu đi không cho Đỗ Quyên hả?”

Cửu Nhi ngượng ngùng, nhếch miệng cười nói: “Không phải. Ta đưa cho Đỗ Quyên nha!”

Đỗ Quyên vội nói: “Nhà ta cũng làm bánh mì đường. Mẹ nuôi lại phí tâm đưa đến.”

Cửu Nhi khoát tay nói: “Không giống nhau. Cái này không giống bánh mì đường.”

Lâm Xuân thay hắn giải thích: “Bánh này dùng mè làm.”

Phùng Minh Anh cầm gói đồ nhỏ lại, tháo ra, bên trong có một rương gỗ nhỏ tinh xảo, phải nói là hộp gỗ —— thợ mộc thế gia thật phương tiện —— bên trong là một tảng giấy dầu, rồi đến hai hàng bánh mì chính tề.

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Quyên là: thực phá sản!

Quả nhiên tất cả đều là dùng mè làm, từng miếng thật mỏng, thoát nhìn đã thấy mê người.

Mà Đỗ Quyên nói loại khác, nguyên liệu chủ yếu là com rang, có thêm chút mè và đậu phộng, làm ra “kẹo mè” hoặc là “kẹo đậu phộng”. Toàn bộ dùng mè hoặc hỗn hợp đậu phộng đường làm ra loại “kẹo” này. Kiếp trước Đỗ Quyên thường thấy. Đời này, nàng lại cảm thấy thật là quá phá sản.

Cửu Nhi thấy nàng nhìn chằm chằm, thúc giục: “Người nếm thử xem ăn ngon hay không.”

Đỗ Quyên cầm lên một lát, cười nói: “Cái này còn phải hỏi? Khẳng định ăn ngon.”

Há miệng nhẹ nhàng cắn một miếng, xóp giòn, không dính răng, hương vị mè phá lệ nồng đậm.

Nàng lại khen vài tiếng, rồi kêu những người khác thử.

Lúc này, Hoàng Ly ở một bên xông lại, trực tiếp ôm thùng vào trong ngực.

Đỗ Quyên trầm mặt nói: “Buông! Còn ra bộ đáng gì?”

Tật xấu giành ăn của nhà đầu này vẫn không đổi được. Ở nhà cũng thôi, ở bên ngoài thì thật khó coi.

Hoàng Ly thấy nàng sầm mặt, vội ngoan ngoãn buông thùng xuống, lấy lòng nói: “Nhị tỷ tỷ, ta chỉ ăn một khối nhỏ. Đến giờ ăn điểm tâm rồi, ăn nhiều cái này thì điểm tâm sẽ không ngon, với thân thể không tốt.”

Đỗ Quyên vừa bực mình vừa buồn cười: “Còn chưa xong đâu! Người đều hiểu, sao mỗi lần đều như điếc ko sợ súng? Lần sau còn như vậy dạy mãi không sửa, đừng nghĩ nhị tỷ để ý người!”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Lần sau sẽ không.”

Phùng Minh Anh cười ngửa tới ngửa lui, nhìn Phùng Thị nói: “Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn. Hoàng Ly coi trời bằng vung, chỉ có nhị tỷ nàng quản được.”

Phùng Thị trừng tiểu khuê nữ một cái nói: “Đều do cha nàng dung túng.”

Hoàng Lão Thực đang bận rộn, bị điểm danh ngắt đầu ngo ngoe nhìn mọi người.

Mọi người lại nở nụ cười.

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên thích ăn điểm tâm đó, mừng rỡ không khép miệng, nói với nàng: “Đỗ Quyên, tối 30 ăn com tất niên, cùng Lâm Xuân tới nhà của ta, chúng ta múa sư tử cho người xem.”

Đỗ Quyên vội gật đầu.

Cửu Nhi chào sư phó sư nương, nói đi trước, buổi tối lại đến.

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên hỏi: “Người trở về hay là đợi?”

Đỗ Quyên nói: “Lập tức mang đậu hủ về. Chúng ta đi chung.”

Nàng muốn hỏi hấn, tối qua làm gì để cha hấn mắng hấn.

Lâm Xuân đi rửa tay rồi tới hỗ trợ nhặt đậu hủ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Con trai và cha, khi nào mới lớn lên

Đỗ Quyên nhìn những khối đậu hủ vuông vức, trắng như bạch ngọc, cao hứng nói: “Buổi trưa là đậu hủ cay, thịt băm đậu hủ, đậu hủ chung. Ân! Trong nhà còn có hai con cá trích, lại có canh cá trích nấu đậu hủ.”

Mọi người ồ ồ cười vang.

Lâm Xuân cười nói: “Người dứt khoát làm đậu hủ yến.”

Đỗ Quyên đắc ý nói: “Cũng không phải là không được, chỉ là tài liệu không đủ.”

Nhậm Tam Hòa nói: “Người nói, muốn tài liệu gì, ta mang tới.”

Đỗ Quyên không ngượng ngùng, không biết nói như thế nào.

Năm trước tay nghề nàng chưa ra gì cả, năm nay trù nghệ càng thêm thành thạo, sức mạnh càng đủ, vết hết bụng dạ, đem đồ ăn kiếp trước phởng chế, tuy hương vị có chút lệch với chánh tông, nhưng không kém mấy.

Nàng phân tích nguyên nhân, cảm thấy tài nấu nướng của mình chỉ là một phương diện. Phương diện khác là nước trong núi, mọc ra tài liệu cũng tốt, làm ra dĩ nhiên sẽ không kém. Huống chi, nàng làm mỗi một món đồ ăn đều rất dụng tâm, không phải tùy tiện nấu.

Phùng Thị thấy nàng không nói, liếc nàng một cái: “Đừng nói quá!”

Đỗ Quyên cảm thấy cũng đúng nên không bác bỏ.

Đựng đầy hai thùng đậu hũ, Nhậm Tam Hòa để Hoàng Lão Thực gánh về trước.

Hoàng Lão Thực cũng không khách khí, bước đi, nói về nhà ăn điểm tâm xong lại đến.

Lâm Xuân, Đỗ Quyên và Hoàng Ly vội vàng đi theo sau hấn.

Phùng Thị bị em gái kêu vào phòng bếp, không biết làm cái gì.

Trên đường, Đỗ Quyên hỏi Lâm Xuân, tối qua vì sao cha hấn mắng hấn.

Lâm Xuân không ngờ nàng nghe được, có chút thẹn thùng, ngượng ngùng nói ra sự thật.

Hấn cũng không muốn viện lý do qua loa tắc trách, đột nhiên nhanh trí, nhân tiện nói: “Còn không phải là hấn keo kiệt. Nhị ca ta, tối hôm kia, cùng sư huynh hấn bắt vài con chuột trúc. Ta nói đưa một con cho nhà các người. Ta cha liền mắng ta ăn cây táo, rào cây sung...”

Tiểu tử này ăn không nói có, ai kêu cha hấn nổi danh keo kiệt chứ.

Đỗ Quyên bất ngờ, lại có chút giật mình, cho thấy là tin lời của hấn.

Lâm Đại Đầu keo kiệt là một chuyện, chuyện khác là chuột trúc không như những thú săn khác, rất hiếm. Nó thích chui dưới đất rừng trúc, ăn măng trúc; huyết động cũng ở dưới đất, rất khó bắt, chất thịt lại đặc biệt nhậy ngon, cho nên ai bắt được đều coi như bảo bối, đương nhiên sẽ không coi như con thú tùy tiện tặng người.

Nàng khuyên nhủ: “Thứ này ăn ngon, tiểu dưỡng ta từng bắt qua, ta đã từng ném qua vài lần. Người đừng cứ là nhà người có thứ gì cũng muốn đưa cho chúng ta. Hiện tại nhà ta so với năm rồi tốt hơn nhiều. Nhà người huynh đệ nhiều, tương lai cần chi tiêu lớn, cần tích góp tiền cho các ca ca cưới vợ. Cha người cũng không thật nhỏ mọn, chỉ là tính toán tỉ mỉ một chút, làm người không sai.”

Lâm Xuân không ngờ nàng nói như vậy, thập phần vui vẻ, cười nói: “Đỗ Quyên, người thật tốt. Ta còn nghĩ người ghét cha ta nữa.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta đó là... đó không phải là ta cố ý chọc hấn sao? Hấn thật quá keo kiệt, ta sẽ không lý tới hấn. Nếu thật chán ghét, ta còn qua lại thân thiết với nhà các người sao?”

Kỳ thật Lâm Xuân cũng biết, bắt quá chỉ nói thôi.

Hấn nhớ tới tối qua cha nhắc tới An Khả biểu muội, lại nhìn Đỗ Quyên trước mắt, càng cảm thấy biểu muội không phải là người vợ đã đợi mình một vạn năm.

Rốt cuộc là người nào?

Mấy người đi tới cửa nhà Hoàng gia, phát hiện Lâm Đại Đầu bên trong, đang đứng ở cửa phòng bếp nói chuyện với Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Lão Thực gánh đậu hũ vào phòng bếp, cất gọn, sau đó mới cùng Lâm Đại Đầu hàn huyên. Hỏi hấn vì sao tới, cuối năm bận rộn như vậy, còn rảnh rỗi đi dạo, không bằng giúp hấn đi đánh đậu hũ.

Lâm Đại Đầu nhìn Lâm Xuân và Đỗ Quyên sóng vai đi phía sau, mắt tràn đầy vui vẻ.

Hấn cười nói: “Dạo cái gì mà dạo! Còn không phải do Hạ Sinh, đêm hôm bắt được mấy con chuột trúc. Ta nghĩ đưa một con cho các người ăn tất niên, lại không dám đưa sớm. Răng nanh bọn chúng quá lợi hại, nhốt không kỹ, gặp cái gì lác cấn cái đó. Ta sợ nó chạy. Hôm nay đã 27 nên bắt nó qua đây. Người giết nó trước đi, chớ không dễ bị chạy mất.”

Nói xong, lấy chân đá vào con chuột lông vàng dưới đất.

Từ chi của con chuột trúc đều bị trói lại, mập phì, chừng bốn năm cân.

Hai mắt Hoàng Lão Thực nhắt thời tòá sáng, xoa tay liên tục nói cảm ơn: “Sao có thể nhận chứ? Hạ Sinh thức đêm mới bắt được. Ta hiểu được, thứ này cũng không dễ bắt đâu...”

Lâm Đại Đầu ngắt lời hắn: “Hai nhà chúng ta, nói lời khách khí làm cái gì? Đỗ Quyên nhà ngươi làm món ngon, đưa qua cho chúng ta còn ít chắt?”

Hoàng Lão Thực nghe xong mặt mày hớn hờ, không từ chối nữa.

Hắn nhìn Đỗ Quyên, thỏa mãn nói không nên lời.

Gia đình chỉ có khuê nữ, bị ghen khỏi phải nói. Ai giống như hắn, ba khuê nữ, nhắc tới đứa nào, người trong thôn cũng khen, làm hắn thật nở mặt.

Đỗ Quyên nhìn thấy một màn này, nghi ngờ liếc về phía Lâm Xuân.

Chẳng lẽ là Lâm Đại Đầu không muốn làm cho nhi tử thất vọng, cuối cùng thỏa hiệp cúi đầu với con trai, sau đó tự mình đưa chuột trúc tới?

Àn, khẳng định là như vậy. Đại Đầu thập phần thiên vị đứa con thứ ba.

Mặt Lâm Xuân lại đỏ lên.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, mới vừa rồi còn nói cha keo kiệt, kết quả hắn lại đưa chuột trúc tới. Dĩ nhiên hắn biết tâm tư của lão cha. Đây là muốn nịnh bợ lấy lòng Hoàng gia, vì cầu hôn mà chuẩn bị.

Hắn âm thầm hối hận. Ngày hôm qua chỉ lo sinh khí, đã quên đưa chuột trúc đến Hoàng gia, bằng không cha sẽ không có cơ hội lộ mặt.

Tiểu thiếu niên cảm thấy rất mất mặt, phồng miệng căm tức nhìn Lâm Đại Đầu.

Không biết còn tưởng rằng hắn luyện tiếu đưa chuột trúc cho Hoàng gia.

Trong lòng Lâm Đại Đầu có quỷ, thấy biểu tình của nhi tử, sợ hắn làm chuyện xấu nên vội vàng cướp lời nói: “Xuân Nhi cũng trở về? Đi, đi về nhà ăn cơm. Mẹ ngươi hôm nay chiên bánh trôi, mới vừa rồi còn để ta kêu ngươi về nhà ăn cơm.”

Rồi nín thở tay hắn bước đi.

Đỗ Quyên cũng phát hiện sắc mặt Lâm Xuân không đúng, vội cất giọng nói: “Đa tạ Đại Đầu bá bá. Lâm Xuân, cha ngươi càng lúc càng hào phóng.”

Đây là ám chỉ nói hắn đừng làm cho cha hắn tức giận.

Lâm Đại Đầu nghe xong tâm hoa nộ phóng (vui như mở cờ trong bụng).

Hoàng Lão Thực đưa cha con bọn họ đến cửa, kêu “Qua năm lại đến chơi nga!”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười: ở sát vách còn khách khí như vậy.

Đây đều là công lao của chuột trúc.

Người trong thôn chất phác, chỉ cần một chút ân huệ, lập tức có thể kéo lại gần nhau, khiến cho bọn họ trở nên thân cận hơn. Còn chuyện sự thân cận đó có thể duy trì bao lâu thì khó nói.

Vừa quay mặt đã thấy Hoàng Ly tay cầm bánh mè, đảo quanh chuột trúc, cười đến hai mắt cong cong nói: “Nhị tỷ tỷ, ta muốn ăn thịt chuột kho tàu. Cũng muốn ăn chuột trúc hầm canh. Còn muốn ăn lá tỏi xào thịt chuột trúc.”

Nàng đối với con chuột trúc đang giẫy giụa trên đất, liên tiếp đưa ra vài món ăn.

Đây đều là những món nàng đã ăn qua lần trước.

Ăn một lần, nàng không thể quên được. Thế cho nên vừa nhìn thấy con chuột trúc còn sống, lập tức liền tưởng đến mỹ vị trong quá khứ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong cười ngửa tới ngửa lui.

Vừa vặn Hoàng Lão Thực quay lại, nghe lời tiểu khuê nữ nói, vội xấn tay áo: “Cha lập tức giết nó. Kêu nhị tỷ tỷ ngươi buổi trưa làm đi.”

Dưới đất, chuột trúc càng run rẩy giẫy dụa, cũng không biết có phải nghe hiểu lời người nói nên bi thương trào ra.

Hoàng Tước Nhi vội nói: “Nương đã về. Ăn cơm trước đi, ăn cơm xong rồi giết.”

Hoàng Lão Thực lại không yên lòng, nói: “Đại Đầu bá bá của ngươi nói, miệng nó rất lợi hại. Nếu bị chạy mất còn không đáng tiếc sao. Ta nên giết nó trước rồi mới ăn cơm. Cũng không chậm trễ bao nhiêu công phu.”

Hoàng Ly giòn giả nói: “Giết trước đi! Giết trước đi!”

Vừa lúc Phùng Thị vào cửa, trên tay bưng một cái nồi đất, hỏi: “Giết cái gì?”

Lập tức đã nhìn thấy chuột trúc dưới đất, kinh ngạc hỏi: “Ồ đâu tới?”

Đỗ Quyên đem chuyện vừa rồi nói.

Phùng Thị cười nói: “Hôm nay chúng ta có lộc ăn.”

Đỗ Quyên nghe lời này có ám chỉ, lại thấy nồi đất trên tay nàng, hỏi: “Nương đang bưng cái gì vậy?”

Phùng Thị nói: “Là thịt nai kho tàu. Tiếu di ngươi cho.”

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên hỏi: “Không phải là chia thịt nai sao, tại sao lại đưa?”

Phùng Thị liếc nàng một cái nói: “Tiếu di ngươi sợ ta bạc đãi tỷ muội các ngươi. Nàng nói chỉ chia chút thịt cho cha ngươi, sợ ta luyến tiếc nấu cho các ngươi ăn, muốn giữ lại đãi khách, cho nên tôi qua nàng nấu dư ra một chút, chuẩn bị hôm nay đưa một chén tới. Vừa rồi Đỗ Quyên đưa thịt khô cho nàng, nàng mới biết là các ngươi đem thịt đều làm thành thịt khô. Sợ các ngươi không có thịt tươi ăn, nên múc một nồi đến.”

Hoàng Ly mặc kệ duyên cớ gì, nàng chỉ biết mấy ngày nay món ngon phá lệ nhiều. Nàng há miệng thật sự không giúp được, bởi vậy cao hứng nhảy nhót không ngừng.

Đỗ Quyên trách mắng: “Long nhong cái gì! Còn không đem thùng vào phòng. Hôm nay nhiều thức ăn như vậy, không cho ăn quà vặt. Bằng không, nháo cho đau bụng, qua năm một món cũng không thể ăn. Ta coi ngươi làm sao!”

Hoàng Ly vội gật đầu lia lại như gà mổ thóc.

Nàng có kinh nghiệm. Năm rồi lúc tất niên, nàng tham ăn, tuy chưa ăn đến bội thực, lại nháo cho “Năm no”, rốt cuộc không ăn thêm được gì khác, thật là thua thiệt lớn.

Cho nên, năm nay nàng nhất định ngoan ngoãn nghe lời nhị tỷ nói.

Nghĩ xong, nàng ôm thùng vào nhà.

Nơi này, Hoàng Tước Nhi cầm 2 cái chén lớn đi ra, giúp cha bắt bắt chuột giết đựng máu.

Đỗ Quyên nghe chuột trúc “Khanh khách” nghiêng rặng cùng “Oa oa” tiếng kêu, không dám nhìn, vội trốn vào phòng bếp.

Tất niên thật tràn đầy hấp dẫn, được đối mặt với vài loại mỹ thực. Buổi sáng xé thịt nai ngũ vị hương trộn với đậu phộng, tựa hồ cũng không hấp dẫn nhiều như vậy.

Đang ăn điểm tâm, Đỗ Quyên lại nghe thấy cách vách Lâm Đại Đầu mắng Lâm Xuân, cái gì “không cố gắng” “ăn cây táo, rào cây sung” vân vân.

Nàng nhàu mày nghĩ, người này làm sao vậy. Đã đến cuối năm mà mỗi ngày mỗi mắng nhi tử?

Chuột trúc là chính hấn đưa đến, đây là hối hận nên lấy nhi tử xả giận?

Thật là tạt xấu!

Chẳng lẽ thời mẫn kinh đến?

Tuy nghi hoặc nhưng không muốn đề ý đến, đành kệ hấn đi.

Từ đó nàng càng tức giận Lâm Đại Đầu.

Điểm tâm xong, vợ chồng Hoàng Lão Thực lại đi làm đậu hũ.

Chỉ chốc lát, Phùng Thị mang một rổ lớn về. Thì ra là đậu phụ khô đã ép xong. Thật mỏng, thật chặt, đã cắt thành thành những miếng vuông nhỏ.

Đỗ Quyên cùng Hoàng Tước Nhi nấu ngũ vị hương đậu phụ khô.

Lần này, trừ bỏ dùng tương nhà mình chế luyện, còn có tương du tiếu di cung cấp, và một ít đồ gia vị khác, thậm chí có cả đường trắng, thập phần đầy đủ.

Có thân thích giàu có cũng được nhờ a!

Bất quá, Đỗ Quyên vẫn ưu ái tương nhà mình hơn, vị đó mới thơm a.

Có thể không thơm sao! Hàng năm tới tháng phơi tương, Nhậm Tam Hòa đi khắp núi cốc tìm kiếm tôm lớn. Cũng không phải lúc nào cũng tìm thấy. Tìm không thấy thì dùng tôm nhỏ hơn thay thế, làm ra tương hương vị cũng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Lúc nào ta mới có thể lớn lên?

Trong sân Hoàng gia là cảnh tượng sinh hoạt âm áp.

Hoàng Ly gọi to, Đông Sinh ở cách vách đến. Hai người đá cầu với nhau.

Tiếng cười nói giòn giã của trẻ nhỏ truyền thật xa. Chó của Hoàng gia ở một bên nhìn, ngay cả gà cũng không sợ, ngồi xổm dưới chân tường nhìn 2 đứa nhỏ.

Trong phòng bếp, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi hợp lực chế biến đậu phụ khô.

Tương du, đường trắng, lá thơm và gia vị bỏ vào xong, Đỗ Quyên lại mang đến một khối vải bông trắng sạch sẽ, múc bốn năm thìa tương nhà mình đổ lên.

Hoàng Tước Nhi vội hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Đỗ Quyên giải thích: “Tương đặc, cứ như vậy đổ vào trong nồi, đậu phụ khô cũng biến thành sền sệt, không đẹp. Dùng vải bông bọc lại, nhúng vào nước lọc bã ra, vừa có vị, cũng không làm cho cả nồi đều là cặn bã.”

Hoàng Tước Nhi hiểu ra, nhìn muội muội đầy kính nể.

Đỗ Quyên nhân cơ hội chỉ dẫn: “Đây cũng không phải là môn học vấn lớn gì. Ta vốn cũng không biết nhưng nấu đồ ăn cũng tốt, làm chuyện khác cũng tốt, học xong kiến thức cơ bản, còn lại phải nhờ vào mình. Chịu đựng não suy nghĩ, lại chịu đựng tâm làm người, tự nhiên sẽ làm tốt hơn người khác. Người không thích động não còn sợ khó, khẳng định làm không tốt.”

Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu.

Nàng được muội muội hun đúc thành quen. Phương thức làm việc đều được bồi dưỡng tốt.

Đỗ Quyên hỏi: “Có muốn ăn cay một chút không?”

Hoàng Tước Nhi chân chờ một chút rồi nói: “Không nên bỏ ớt. Muốn ăn cay, đợi nấu xong, ăn kèm với tương ớt là được. Nếu nấu cay lại không sửa lại được.”

Đỗ Quyên nghe lời nàng.

Đem vải bông bao thành viên tròn, ném vào nồi lớn rồi vỗ vỗ tay cười nói: “Tốt lắm. Nước sôi lên là nhỏ lửa. Cách một hồi lại bỏ thêm vào ít cỏ tranh. Hầm nhỏ lửa như vậy đến trưa là có thể ngon miệng.”

Hoàng Tước Nhi cười nói: “Chỉ có người đủ kiên nhẫn.”

Đang nói giỡn, chợt nghe bên ngoài Hoàng Ly kêu lên: “Xuân Sinh ca ca, người lại tới làm cái gì?”

Đỗ Quyên nghe xong cười nói: “Nha đầu kia!” Vội đi ra phòng bếp.

Xuân sinh nói: “Đến kêu tỷ tỷ người đi lưới cá.”

Đỗ Quyên nói tiếp: “Lưới cá? Chỗ nào?”

Hoàng Ly cũng không đá quả cầu, vội theo tới, nói: “Ta cũng muốn đi.”

Đông Sinh kéo tay áo Lâm Xuân kêu “Tam ca, mang ta đi.”

Lâm Xuân trấn an đệ đệ, mới hướng Đỗ Quyên giải thích: “Đi vào núi. Lúc Nhị ca ta khai thác đá nhìn thấy một hồ nhỏ trong núi, bên trong có cá. Chúng ta muốn đi mò cá, Thủy Tú tỷ tỷ cũng nói đi nên ta đến kêu người. Người có đi hay không?”

Hai mắt hần sáng long lanh, đoán chắc là Đỗ Quyên sẽ đi.

Thì ra, người thôn Thanh Tuyền truyền nhau là núi kè núi, nhưng cuối năm cũng muốn bắt chút cá, lấy ý may mắn là “hàng năm có cá”.

Nhưng thôn Thanh Tuyền có nhiều kênh rạch, lại không có hồ nước lớn. Muốn ăn cá chỉ có thể vớt từ sông. Mùa đông mùa khô, cá cũng ít. Cho nên, mọi người vào núi tìm. Gặp trong sơn cốc có ao nhỏ và đầm lầy, có thể lưới hoặc trực tiếp bắt chút cá về ăn.

Đỗ Quyên giật mình, lập tức đáp ứng.

“Bọn người đợi, ta đi nói một tiếng với nương ta.”

Nói xong liền chạy về hướng nhà tiểu di.

Đến nơi đó, vừa nói với Phùng Thị, chân mày Phùng Thị liền nhíu lại.

Đỗ Quyên giành mở miệng nói trước: “Nương, ta là cô nương trong núi, phải có thể lên núi, xuống sông, biết nấu cơm, có thể giặt đồ, biết trồng rau, biết nuôi gà... Tóm lại, chuyện trong nhà bên ngoài đều phải làm, tương lai mới không chịu thiệt.”

Nói một hơi, vài người ha hả cười rộ lên.

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: “Người muốn đi chơi thì nói, còn kéo những lời này.”

Đỗ Quyên cười nói: “Cũng không riêng gì chơi, không phải là muốn mò cá sao.” Ghé sát vào nàng chút, nhỏ giọng nói: “Chúng ta bây giờ còn nhỏ, đi ra ngoài không sao. Chờ thêm hai năm nữa không tiện ra ngoài với Thu Sinh ca ca bọn họ.”

Phùng Thị thấy nàng nhu thuận như vậy, lại nhớ tới chuyện đó, tâm liền mềm nhũn.

Đang định gật đầu, bên kia Hoàng Lão Thực kêu lên: “Nương bọn nhỏ, để Đỗ Quyên đi thôi. Cùng Lâm Xuân bọn họ đi ra ngoài không có việc gì. Đỗ Quyên, Thu Sinh và Phúc Sinh ca cũng đi à?”

Đỗ Quyên vội đáp: “Ai! cũng đi. Còn có Hạ Sinh ca ca nữa.”

Hoàng Lão Thực lập tức nói: “Vậy càng không sợ. Đi đi! chúng ta cũng gần xong rồi, lập tức về nhà.”

Kỳ thật trong lòng Phùng Thị cũng vui vẻ, nhưng thấy bộ dáng nghe lời con gái của Hoàng Lão Thực, tức giận sẵn giọng: “Xem người nuông chiều các nàng!”

Đỗ Quyên thấy nói ổn thỏa, cười hi hi chuẩn bị đi.

Chợt nghe Nhậm Tam Hòa nói: “Ồ đâu? Nói cho ta biết. Các người đi trước, ta cất đậu hủ xong sẽ đi tìm các người. Ta còn có thể chia được chút cá.”

Nghe Nhậm Tam Hòa nói cũng đi, Phùng Thị càng yên tâm, bởi vậy nói: “Em rê đi cùng bọn họ đi, còn chờ cái gì. Việc còn lại, ta và cha nàng cùng tiêu đi làm là được.”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu.

Phùng Minh Anh cũng ôn nhu nhìn Nhậm Tam Hòa, nói hần cứ đi đi.

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng cười cười nói: “Vậy ta đi.” Rồi bỏ lại công việc, vào phòng thay quần áo thường.

Phùng Thị nhân cơ hội dặn dò Đỗ Quyên: “Cẩn thận chút. Đi theo mọi người, đừng chạy loạn. Trên núi có sói đó. Bên ngoài lạnh lẽo, đội mũ, đeo găng tay lên.”

Đỗ Quyên liền thanh đáp ứng, vội vã muốn trở về thay quần áo thường.

Ai ngờ Lâm Xuân mang theo Đông Sinh và Hoàng Ly cũng tới đây.

Hoàng Ly kêu một tiếng “Cha”, rồi nhào qua phía Hoàng Lão Thực.

Đỗ Quyên vừa nhìn điệu bộ của nàng là hiểu tâm tư của nàng, bởi vậy kêu lên: “Hoàng Ly, ta thỉnh trọng nhắc nhở người: người mới năm tuổi! Lúc ta lớn bằng như người vậy, ngay cả chân núi cũng không dám đi, đừng nói lên núi. Người hôm nay muốn nháo, sau này đừng nghĩ nhị tỷ tỷ kể tiếp câu chuyện cho người nghe, cũng không dẫn người đi chơi, cũng không giúp người làm xiêm y đẹp, cũng không nấu đồ ăn ngon, không làm đồ ăn vặt cho người ăn.”

Liền tiếp uy hiếp làm Hoàng Ly rung động.

Nàng dừng bước lại, đôi mắt lờ lờ chuyển, cẩn thận cân nhắc được mất.

Không lên tiếng. Lời của nhị tỷ tỷ không thể vi phạm, tổn thất quá lớn!

Nàng liền lấy lòng cười nói với Đỗ Quyên: “Ta không đi. Đại tỷ, nhị tỷ đi. Ta ở nhà giúp các người coi lửa. Buổi tối ta cùng nướng nấu com, đợi đại tỷ nhị tỷ trở về ăn.”

Đỗ Quyên hài lòng gật đầu nói: “Người và Đông Sinh ở nhà chơi. Đợi nhị tỷ trở về, làm cá ngon cho các người ăn. Cá lớn nấu đậu hũ, cá nhỏ tẩm bột chiên mới thơm a! Lại làm một con cá sốt chua ngọt, một tô canh cá chua, thêm một con cá hấp xì dầu!”

Hoàng Ly nghe xong mặt mày hớn hờ, liên tục gật đầu.

Đỗ Quyên nhẹ nhàng thở ra.

Không chờ nàng xoay người nói chuyện với Lâm Xuân, đã nghe Hoàng Ly ủy khuất khóc nức nở nói với Hoàng Lão Thực: “Cha. Khi nào ta mới có thể lớn lên? Sao ta mới có năm tuổi?”

Đỗ Quyên “phốc” một tiếng cười văng lên, không biết nói gì nhìn tiểu muội bỏ nhào tới bên chân Lão Thực cha làm nũng ăn vạ. Nàng cũng chỉ có thể tìm Lão Thực cha ăn vạ xoa nắn, người bên ngoài đều không thể trêu vào, cũng không hiệu nghiệm.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh cũng nhịn không được.

Lão Thực cha thấy gương mặt đau khổ của tiểu khuê nữ, tuy không khóc cũng đủ làm hấn khó chịu, vội vàng ôm nàng vào trong ngực, dỗ nói: “Đừng nóng vội khuê nữ, rất mau thôi. Mỗi ngày người ăn nhiều chút, sẽ mau trưởng thành.”

Hoàng Ly thống khổ nói: “Ta mỗi ngày đều đếm, đã qua rất nhiều ngày, ta còn nhỏ như vậy!”

Đỗ Quyên cười đến khom lưng ôm bụng.

Đông Sinh ở bên cạnh lửa cháy đỏ thêm dầu, nói: “Hoàng Ly, người phải ăn nhiều com. Người thấp hơn ta rất nhiều. Xem ta, đã cao như vậy, người mới cao cỡ đó...”

Lâm Xuân vội vàng quát kêu tiểu tử này ngừng lại.

Hoàng Ly giận đến rơi nước mắt.

Đỗ Quyên đem thể trạng khác nhau giữa nam nữ nói rõ ràng mới làm cho bé gái không thương tâm, lại dỗ bọn họ về nhà viết chữ, đá cầu, nói thường xuyên vận động cũng có thể cao lên.

Không dễ dàng trấn an 2 đứa nhỏ, Nhậm Tam Hòa cũng mang cung tên đi ra.

Đỗ Quyên về nhà kêu Hoàng Tước Nhi, nói đã nói với cha mẹ cho nàng cùng đi.

Hoàng Tước Nhi nghe xong thập phần vui vẻ, tức khắc cùng muội muội thay đổi xiêm y, lại tìm giỏ rỏ.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng kêu, “Tước Nhi, Đỗ Quyên, đã xong chưa?”

Là Hạ Sinh và Lâm Xuân đi vào gọi tỷ muội nàng.

“Xong rồi!” Hoàng Tước Nhi cao giọng đáp, mặt có chút đỏ lên.

Đỗ Quyên vội kéo nàng đi ra ngoài, vừa chào hỏi huynh đệ bọn họ, vừa khóa cửa lại, chìa khóa mang ra phía sau giao cho nướng.

Cùng mọi người hội họp mới phát hiện Phúc Sinh, Thủy Tú bọn họ đang khiêng lưới nhấc thùng nước, còn có 2 thiếu niên xa lạ chưa từng gặp mặt. Hạ Sinh nói đó là sư huynh hấn Thạch Kiều và Thạch Phiến.

Nói trước mặt, Thủy Tú đã lớn thành đại cô nương, nhìn thấy tỷ muội Hoàng Tước Nhi rất cao hứng, tiến lên lôi kéo các nàng, nhỏ giọng nói: “Ta năn nỉ nướng ta rất lâu. Nhờ có ca ta nói giúp vô, nướng ta mới cho ta đi.”

Hoàng Tước Nhi liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, cũng nhỏ giọng nói: “Ta cũng vậy. Là muội muội nói với nướng, nếu không ta cũng không được đi.”

Thủy Tú nhéo mũi Đỗ Quyên, ghen tỵ nói: “Chỉ có người làm người ta thích, muốn làm gì thì làm nha, người lớn đều dung túng người.”

Đỗ Quyên hất đầu kháng nghị nói: “Thủy Tú tỷ tỷ nói lời này là không công bình! Là các người lớn rồi. Cô nướng lớn nên ngồi ở nhà. Đến tuổi lấy chồng mà còn đi lung tung, ra bộ đáng gì chứ!”

Thủy Tú sừng sốt, tiếp đó liền giơ chân, cười rộ đuổi muốn đánh nàng.

Đỗ Quyên sớm đoán được sẽ như vậy, nói xong cũng cười chạy trước.

Nhậm Tam Hòa phát tay nói: “Đi! Hạ Sinh, các người tìm ra chỗ, các người đi trước dẫn đường.”

Hạ Sinh vội đáp ứng một tiếng, đi trước đi hướng về phía tây bắc.

Mọi người sôi nổi đuổi theo.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời ấm áp chiếu khắp núi xuyên qua ruộng đồng, làm cho mọi người như ngửi thấy hơi thở mùa xuân.

Trong đoàn người, trừ bỏ Nhậm Tam Hòa, còn lại đều là thiếu niên nam nữ, đều là thân thích, bởi vậy phá lệ thân mật hợp ý. Một đường tiếng cười nói không ngừng, đảo mắt tới một ngọn núi, bỏ thôn Thanh Tuyền xa ở phía sau.

Leo đến giữa sườn núi, quay lại nhìn phía sau, chỉ thấy dãy núi chập chùng vây quanh sơn cốc, cổ thôn nơi chân núi đã biến thành những đám nho nhỏ với những mái nhà ẩn hiện.

Hai dòng chảy xanh trong như ngọc, tựa như con rắn lớn di chuyển tung hoành qua ruộng đồng.

Một cái từ dưới chân núi phía sau rẽ tới, chạy thẳng vào trong cổ thôn. Một cái từ phía trước ngọn núi chảy ra, xuôi về phía nam, vòng qua cổ thôn chảy vào trong núi.

Đỗ Quyên dõi mắt trông về phía xa, lòng mang mang trống trải.

Có ba cô bé đi chung, các thiếu niên phá lệ nhiệt tình.

Sư huynh của Hạ Sinh, Thạch Phiến và Thạch Kiêu, lần đầu gặp Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi. Hai người nhìn Hoàng Tước Nhi đỏ mặt có chút câu nệ, khi nhìn Đỗ Quyên, chỉ thấy hoa cả mắt, không dám nhìn thẳng. Còn bé gái kia chỉ lo cười.

Hạ Sinh thấy bọn họ luôn hướng mắt nhìn tỷ muội Hoàng gia, không khách khí quát: “Ai, nhìn cái gì chứ? Có ai như các người, nhìn chăm chăm con gái người ta?”

Hai thiếu niên nhất thời bối rối, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Đệ tử đích truyền

Hạ Sinh quay đầu đuổi tay cho Hoàng Tước Nhi nắm, “Tước Nhi, chỗ này có con lạch, người cẩn thận chút, đừng sức nhảy —— đúng, cứ như vậy!”

Hoàng Tước Nhi đưa tay cho hắn, mượn lực nhảy qua lạch, mỉm cười thấp giọng cảm tạ.

Hạ Sinh cười nói: “Cảm tạ cái gì! Người không lên núi, đi không quen.”

Có lẽ là có tình cảm từ thuở nhỏ, Hoàng Tước Nhi trầm mặc im lặng, không nói chuyện nhiều với con trai, duy chỉ có khi nói chuyện với Hạ Sinh, nàng không khiếp không xấu hổ, rất thân nhiên.

Hạ Sinh cũng phá lệ chăm sóc Hoàng Tước Nhi.

Bồi Thủy Tú là đường tỷ của hắn, rất tự nhiên hắn đi chung với nàng và Hoàng Tước Nhi.

Trong bốn đứa con trai của Lâm Đại Đầu, Hạ Sinh cẩn thận nhất. Trừ bỏ không keo kiệt như Lâm Đại Đầu, hắn thừa kế hết thấy tính cách của cha hắn —— thận trọng, lo cho gia đình, đối với người thân cận của mình đặc biệt che chở, thập phần bao che khuyết điểm. Còn Thu Sinh lại qua loa, tùy tiện, tính tình dễ xúc động. Xuân Sinh không cần phải nói, ôn trọng nhất, cũng thông minh nhất. Đông Sinh còn nhỏ, n trước mắt vẫn là đứa bé dễ thương.

Huynh đệ Lâm gia, Thu Sinh học săn thú, được Lâm Đại Mạnh và Nhậm Tam Hòa chỉ điểm, bản lĩnh so với cha hắn mạnh hơn nhiều. Hạ Sinh học thợ đá. Lâm Xuân lợi hại nhất, học thợ mộc đồng thời đọc sách, tập võ, săn thú, không loi là thứ nào.

Lâm Đại Đầu rất cuộc thực hiện lời nói năm xưa, cho nhi tử học săn thú, thợ đá và thợ mộc. Bất quá, bọn họ nếu muốn trở thành thợ săn, thợ đá và thợ mộc nổi tiếng ở thôn Thanh Tuyền cần phải đi một đoạn đường rất dài.

Không nói ai khác, chỉ nói Hạ Sinh, sư phó của hắn chỉ là thợ đá thông thường.

Cũng không có cách nào. Tay nghề thợ đá Vương gia tinh xảo, nổi tiếng ngang ngửa với nghề mộc của Lâm gia, không truyền ra ngoài, chỉ truyền cho con cháu trong tộc.

Đỗ Quyên lại nói với Lâm Xuân, nói thợ mộc cũng tốt, thợ đá cũng tốt, học nghề là học những công phu căn bản, những linh cảm sáng ý phải nhờ vào chính mình nghiền ngẫm lĩnh ngộ. Nói cách khác, Lâm Xuân có thể dựa vào sở học của mình dẫn đường Hạ Sinh, trợ giúp hắn đột phá.

Nếu Hạ Sinh dụng tâm nghiên cứu, có thể tự nghĩ ra đường lối riêng.

Lâm Xuân dĩ nhiên lắng nghe những lời này, đối với tay nghề của nhị ca rất đề bụng.

Theo thường lệ Đỗ Quyên, Lâm Xuân và Cửu Nhi đi chung.

Hôm nay nàng đi ra ngoài, một là muốn vào núi mò cá chơi, hai là vì mượn cơ hội chỉ bảo Lâm Xuân. Mỗi một năm, hai người dần lớn lên, cho dù Đỗ Quyên có tâm, muốn dạy hắn như khi còn nhỏ là không có khả năng. Cho nên, nàng nắm bắt hết mọi cơ hội, tùy thời tùy chỗ tiến hành dạy học.

Tỷ như trước mắt, nàng vừa đi vừa nói chuyện với hắn và Cửu Nhi.

Kể lại chuyện Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch.

Gia Cát Lượng tuy người xử thế, biết nhập gia tùy tục. Đối với Man Tộc Tây Nam dùng chiến lược chiến thuật khác với bình thường, cuối cùng thành công, trong đó quan trọng nhất là “Công tâm vi thượng” (đánh vào lòng người là chiến thuật cao nhất). Chiến thuật, địa phương, hoàn cảnh sinh hoạt và tập tính của người trong núi gắn kết chặt chẽ, nhắc nhở bọn họ mỗi đến một nơi nào đó, đều phải quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Còn có câu chuyện Gia Cát Lượng lợi dụng xe gổ đánh bại Ngự quân. Chuyện này tương quan chặt chẽ với nghề mộc, Lâm Xuân đặc biệt chuyên tâm lắng nghe.

Vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đến đỉnh núi.

Nhìn qua bốn phía, núi nối nhau liên miên, không khỏi nổi lên hào hứng, kêu Lâm Xuân ngâm bài thơ trữ danh: cuộn cuộn Trường Giang Đông thế thủy, bọt sóng đào tận anh hùng...

*Đây là bài Lâm Giang Tiên của Dương Thận. Phan Kế Bính dịch:

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vui đập hết anh hùng

Được, thua, phải, trái, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng!

Bạc đầu bạc ngừ tiều trên bãi

Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong

Một bầu rượu vui vẻ tương phùng

Xưa nay bao nhiêu việc

Phó mặc nói cười suông

Cửu Nhi thấy Đỗ Quyên thở hồng hộc, bước lên phía trước nói: “Đỗ Quyên. Ngươi mệt hả? Ta cõng ngươi đi. Ta có sức.”

Thiếu niên hào sảng, không chút nào che giấu bản thân thích Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bật cười nói: “Công ta? Người ta nhìn thấy không cười đến rụng răng mới là lạ! Nói ta không có tiền đồ. Ta cũng không phải là vô dụng. Bất qua là vừa rồi ta nói nhiều nên mới thở, không phải là không đi được. Mùa xuân năm nay, ta còn cùng nương và tỷ tỷ lên núi hái trà nữa. Vào mùa thu, ta cũng lên núi hái nấm và hạt dẻ. Nếu yếu ớt như vậy sau này làm sao mà sống?”

Cửu Nhi nghe xong liền ha hả cười rộ lên, gãi gãi đầu, không hề cưỡng cầu.

Trước mặt người khác Lâm Xuân không thân mật nhiều với Đỗ Quyên, nhưng tới chỗ gặp ghềnh cũng sẽ đưa tay kéo nàng, chờ đi qua liền buông tay.

Sau này Đỗ Quyên càng đi càng cố hết sức, nói chuyện cũng thở hồng hộc, hắn không tự chủ sẽ kéo nàng đi, Đỗ Quyên cũng quên buông tay.

Cửu Nhi thấy, vội đi lên kéo một tay còn lại của Đỗ Quyên, muốn cho nàng càng bớt chút sức.

Có thể Đỗ Quyên mới tỉnh lại.

Nàng nói khẽ với hai người: “Tiểu dưỡng trách cứ ta buổi sáng không đi luyện công. Các người còn giúp ta như vậy, hấn càng muốn mắng ta lười. Không bằng chúng ta đi về phía trước đi, coi như là luyện công. Tiểu dưỡng thấy không chừng khen chúng ta chăm chỉ.”

Lâm Xuân và Cửu Nhi nghe xong, đồng loạt gật đầu.

Ba người nói một tiếng với Nhậm Tam Hòa xong, liền chạy về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ bỏ xa những thiếu niên nam nữ khác, chỉ có Nhậm Tam Hòa không nhanh không chậm theo ở phía sau. Hấn sợ Đỗ Quyên gặp chuyện không may.

Đỗ Quyên vừa chạy vừa dạy học.

Thấy đường núi khó đi, nàng liền đọc thơ Lý Bạch “Thục đạo khó” (đường Thục khó). Thấy trên vách núi có một bụi hồng mai, đọc tiếp bài Vịnh Mai “... Tiểu cũng không tranh xuân, liền đem xuân tới báo. Đợi cho hoa rừng rực rỡ thì nàng tại từng trung cười.”

Mỗi khi nàng đọc một bài thơ, Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng đọc theo nàng.

Sau khi đọc vài lần, Lâm Xuân đọc không sai một chữ.

Cửu Nhi kém hơn một chút, nhưng nhớ rõ hơn một nửa.

Phía sau, Nhậm Tam Hòa nghe được khiếp sợ vạn phần.

Nguyên nhân là Đỗ Quyên quên, đem thi từ của vĩ nhân kiếp trước nói ra. Hấn chưa từng nghe qua, dĩ nhiên giật mình.

Nếu Đỗ Quyên là thư sinh, hấn còn có thể lý giải. Có lẽ vì người ta đọc sách nhiều hơn hấn, hoặc là tự mình làm ra. Nhưng sở học của Đỗ Quyên đều do hấn dạy, sách cũng là hấn mua về, hấn không nhớ rõ trong quyển sách kia có những bài thơ này, có thể không sợ hãi sao!

Hơn nữa, Đỗ Quyên thông qua giảng giải lịch sử, dốc sức chỉ bảo Lâm Xuân và Cửu Nhi, hun đúc sự tin tưởng và nghị lực của bọn họ, mở rộng tầm mắt và hoài bão của bọn họ. Những lời này, quả thực không giống một bé gái tám tuổi có thể nói ra.

Hấn bị mê hoặc tận trong đáy lòng.

Nhưng mà, suy nghĩ lại, ngoại trừ lần Đỗ Quyên rơi xuống nước đó, hấn không nghĩ ra không đứng chỗ nào. Nhưng là, lần đó Đỗ Quyên gặp mỹ nhân ngư rõ ràng là hấn bày trò, sao nàng có thể chân chính cùng “Mỹ nhân ngư” gặp mặt chứ?

Đỗ Quyên ngay cả leo núi cũng dạy học, sớm đã mệt chết rồi, không phát hiện ánh mắt thâm thúy và đôi mày nhíu chặt của Nhậm Tam Hòa ở phía sau.

Võ công của Cửu Nhi cao hơn Lâm Xuân, nhanh nhẹn như một con báo nhỏ.

Hấn kéo Đỗ Quyên đi mà vẫn có thể giữ kịp tiến độ với Lâm Xuân. Lúc tới một đỉnh núi khác, hấn lại phát lực vượt qua Lâm Xuân, giành tới trước.

Sau đó, thiếu niên giơ lên hai tay, ngửa mặt lên trời hét dài, “Yêu a —— a —— “

Âm vang như đáp lại tiếng hô!

Đỗ Quyên nhin cười không được, nói hấn giống một thiếu niên tướng quân.

Cửu Nhi nghe xong mừng rỡ, lập tức ngâm bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi. Lâm Xuân đuổi theo tới cũng hoà giọng “Đại giang Đông đi, lãng đào tận. Thiên cổ người phong lưu... ” *

*Câu thơ này từ bài Niệm Nô Kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha. Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn

.... Dòng sông đông rót,

Đào thái hết ngàn thuở phong lưu nhân vật...

Đỗ Quyên nhìn 2 “đệ tử đích truyền”, thập phần đắc ý.

Nghỉ tạm một hồi, đợi đám người phía sau đến nơi, bọn họ lại bắt đầu đi về phía trước.

Khi tới sơn cốc, ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Quyên ngửa mặt lên trời hoan hô, Cửu Nhi cũng bắt chước cao giọng gầm rú, Lâm Xuân lại nhìn cười.

Trong sơn cốc, có một cái đầm nước trong veo.

Nhậm Tam Hòa qua cẩn thận xem xét, vừa đợi Phúc Sinh và Thu Sinh bọn họ.

Nghỉ ngơi một hồi, Đỗ Quyên cũng đi qua, vừa vui vẻ vừa nghỉ ngơi hỏi: “Nước nhìn tới tận đáy. Nơi nào có... Ài dà! Thực sự có cá kìa!”

Đều như khi trong núi lớn lên, đi quen đường núi, bởi vậy khoảng lộ trình ấy không đáng kể chút nào. Ba bé giá thì kém chút, khuôn mặt đỏ ửng. Ngày đông lạnh còn dùng tay quạt.

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Có không ít cá. Đỗ Quyên, còn có tôm nữa.”

Đỗ Quyên hưng phấn gật đầu nói: “Chúng ta có mang đồ vớt tôm.”

Kỳ thật là Lâm Xuân và Cừ Nhi khiêng đến, nàng đương nhiên tính mình một phần trong đó.

Cừ Nhi nghe vậy nói: “Ta đi vớt tôm, các người mò cá. Đỗ Quyên! Người giúp ta nhặt tôm.”

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, vội chạy tới.

Lập tức, mọi người vung lưới, vớt tôm, nhặt cá, nhặt tôm. Sơn cốc tịch mịch không người lập tức âm ỉ ào ào náo động hẳn lên.

Mỗi một lần thả lưới xuống, rồi kéo lên nhất định sẽ không thất bại, luôn có vài con cá từ nửa thước đến một thước dài. Cá sống trong nước suối lạnh buốt, vây lóe sáng, màu trắng bạc ánh xanh, hình thể tuyệt đẹp nhẹ nhàng khoan khoái.

Tôm thì không cần phải nói, mình đều trong suốt.

Chúng nó yên lặng ở đáy đầm, không nhìn kỹ gần như rất khó phát hiện.

Đỗ Quyên nhìn sinh hoạt của sinh vật trong sơn cốc sâu thẳm, phẳng phất như hình ảnh nhân nhĩ thích ý của thôn dân thôn Thanh Tuyền, trong lòng lóe qua một tia không đành lòng: một bộ hòa hài tự nhiên sinh thái đồ, bị mình và đám người này xâm lăng phá hủy.

Nhưng là, nghe tiếng hoan hô của những thiếu niên, không ngăn được cảm hoài của nàng.

Nếu lúc này nàng nói đừng bắt cá, buông tha cho chúng đi, khẳng định mọi người sẽ cười nàng điên rồi, cũng sẽ không nhìn thấy Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi hưng phấn đến mặt đỏ rần, đang nhắc thùng nước đi chạy theo sau mọi người.

Đang bận rộn, nghe Phúc Sinh nói, cha hắn cũng biết nơi này, trước kia đã đến qua một lần, năm trước không có tới vì liên tục vớt không được. Năm nay lại quên bằng đi, ai ngờ bị Hạ Sinh nhìn thấy nghĩ tới.

Vây quanh cái đầm nước khoảng nửa mẫu cả nửa ngày, bắt được mấy chục cân cá, mọi người ném ánh mắt về phía giữa hồ nước.

Nhưng là, ngày đông lạnh lẽo, phải làm thế nào đây?

Cừ Nhi và Lâm Xuân nhìn nhau, lập tức bắt đầu cởi áo ngoài.

Thủy Tú hoảng sợ, hỏi: “Làm chi vậy?”

Cừ Nhi nói: “Đi xuống mò cá a.” Về mặt có chút hưng phấn.

Mọi người đều há hốc mồm, chỉ có Nhậm Tam Hòa lạnh nhạt phản phó nói: “Đi xuống bơi vài vòng trước, làm nóng mình rồi mới bắt.”

Lâm Xuân dùng sức gạt đầu, cởi áo kẹp nhét vào tay Đỗ Quyên, chỉ mặc quần lót bên trong, dùng sức nhảy nhót vài cái, sau đó như chim ưng biển lao xuống nước, làm nước văng lên tung toé.

Cừ Nhi cũng nhảy xuống theo.

Đỗ Quyên chỉ kịp kêu một tiếng “Đừng làm ướt tóc.”

Hai người ha ha cười, quả nhiên nổi lên mặt nước, tận lực không đưa đầu vào nước.

Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi khoanh hai tay vào nhau, run run nói: “Rất lạnh!”

Họ cảm nhận cái lạnh của người dưới nước.

Đám người Phúc Sinh nhìn cũng đều nuốt nước miếng, dùng ánh mắt e ngại nhìn Nhậm Tam Hòa, nghĩ rằng may mà mình không học võ với hắn, làm như vậy cũng quá tội đi.

Thu Sinh nói: “Nhậm Thúc, hai thằng nhóc này đều bị người chơi đùa nóng lạnh không phân biệt được luôn.”

Mọi người nghe xong cười ha ha.

Nhậm Tam Hòa tròn mắt nhìn hấn, hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi muốn ta ép buộc ngươi, ta còn không bằng lòng đâu.”

Thu Sinh cười gượng hai tiếng, nói: “Cái này ta hiểu được.”

Nói cười, Cửu Nhi ở trong nước hô lớn: “Quăng lưới xuống.”

Lâm Xuân lên đến bên bờ, tiếp nhận lưới đánh cá trong tay đại ca, cùng Cửu Nhi kéo lưới bắt cá.

Đỗ Quyên cao giọng hỏi “Có lạnh hay không?”

Cửu Nhi lớn tiếng nói: “Vừa xuống dưới có chút lạnh, hiện tại không lạnh chút nào.”

Lâm Xuân chỉ ném cho nàng một khuôn mặt tươi cười sáng lạn. Dưới ánh mặt trời, nước bám trên mặt lông lánh.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Lưới cá trong u cốc

Hai người ở trong nước bình thường như ngày hè nghịch nước.

Boi lội trong nước cùng với lưới cá, khó tránh khỏi bọt nước văng khắp nơi, lại thường lặn xuống nước nên búi tóc bị ướt đầm, dòng nước theo gò má chảy xuôi xuống.

Đỗ Quyên thấy răng nanh run lên.

Lúc Lâm Xuân và Cửu Nhi kéo mẻ lưới đầu tiên tới gần bên bờ thì Phúc Sinh và Hạ Sinh đã sớm đuổi cổ đội, gấp gáp khó nhin, đưa tay đoạt lấy dây kéo lưới túm kéo mạnh lên bờ.

Lưới cá vừa rời khỏi mặt nước, mấy con cá dài gần hai thước màu xám bạc trong lưới liều mạng vẫy đuôi, còn có vô số cá nhỏ chừng nửa thước, một thước, ép tới tay Phúc Sinh và Hạ Sinh nặng trĩu.

Hạ Sinh sợ ý, thiếu chút nữa bị kéo xuống nước.

Mọi người nhin không được cao giọng hoan hô, hoà với tiếng cười trong trẻo của Thủy Tú và Đỗ Quyên.

Hạ Sinh từ phía sau chạy tới cao giọng nói tiếp: “Không có cá, đem các ngươi từ xa tới làm chi? Đến đến đến, mau vớt! Đám này không lớn, sớm vớt xong về nhà nấu cá ăn.”

Bọn người Phúc Sinh ồ ồ cười vang, vẻ mặt cực kỳ dễ chịu.

Giữa hồ nước quả nhiên có hàng a!

Nhậm Tam Hòa bình tĩnh chỉ huy nói: “Đem cá chép nhỏ thả về. Cá nhỏ khác cũng thả. Cá trích giữ lại... .”

Đỗ Quyên bất chấp nhặt ngư, hỏi Cửu Nhi và Lâm Xuân lần nữa: “Có lạnh hay không?”

Lâm Xuân dùng tay lau nước trên mặt, ngửa mặt đối với nàng cười nói: “Không lạnh chút nào. Lưới nặng cần một đám người kéo. Ra sức sẽ không cảm thấy lạnh.”

Cửu Nhi hét lớn: “Tay chân nhanh lên, quăng lưới xuống. Không thấy ta và Xuân Sinh đang ngâm trong nước lạnh sao? Ngâm một hồi sẽ đông cứng.”

Nhậm Tam Hòa tròn mắt nói: “Ngươi không biết làm sao? Đờ ngốc!”

Mọi người nghe xong vội vàng, luống cuống xả cá lên trên cỏ, ném lưới xuống nước, sau đó mới chậm rãi nhặt cá bỏ vào thùng.

Lúc kéo lưới lần thứ hai, Lâm Xuân và Cửu Nhi đều lặn xuống nước.

Đứng nhìn đám nước trong thấy đáy, nó thật rất sâu.

Đỗ Quyên thấy hai thiếu niên bơi như cá, kéo lưới qua lại trong nước.

Một hơi nhin thật dài, hai người mới trôi lên mặt nước, rồi lại lặn xuống.

Như thế lặp lại, mẻ lưới thứ hai được nhiều cá hơn.

Đỗ Quyên nhìn trong đám cá, đã số là cá trích lớn. Nhớ lại trước đây, người đến bắt cá đều đứng bên bờ thả lưới, cho nên cá thường trốn sâu dưới đáy, bảo hộ tính mạng, nên mới lớn như vậy. Không may, hôm nay rốt cuộc lọt lưới.

Bởi vì không ngờ tới sẽ được mùa thu hoạch như vậy, thùng gỗ mang đến không đủ dùng. Các thiếu niên liền cắt cỏ bên thành đáy thùng, xuyên qua mạng cá, lại đem cá chép và cá mè bỏ vào trong thùng gỗ, hi vọng về nhà vẫn còn sống.

Thả hơn mười lưới, dần dần cá ít đi, những cá nhỏ đều được thả trở về.

Đỗ Quyên nhìn một hồi, không chịu nhàn rồi, cùng Hoàng Tước Nhi đi túi tôm.

Trong túi nguy trang một ít cỏ vàng. Lúc kéo lên, trong túi lưới luôn có rất nhiều tôm nhảy loạn, cũng có mấy con đặc biệt lớn.

Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi tranh nhau nhặt, sau đó đẩy Đỗ Quyên ra, nói “Ngươi yếu sức. Để cho ta tới.” Vui cười không ngừng, bận rộn đến mức trên đầu đều đổ mồ hôi.

Nhậm Tam Hòa đi lên trên núi, dạo qua một vòng trở về, trên tay nhắc hai con hồng gà cảnh.

Đỗ Quyên thấy chạch lưới: trên núi này tựa như hậu hoa viên nhà hấn vậy.

Thấy mặt trời chênh chếch, Nhậm Tam Hòa liền tiếp đón Cửu Nhi và Lâm Xuân lên bờ.

Phúc Sinh đề nghị: “Nhậm thúc, vội hết nửa ngày, ta đói bụng đến không chịu nổi. Minh nướng gà đi.”

Mọi người sôi nổi phụ họa.

Đỗ Quyên nhìn Cửu Nhi cùng Lâm Xuân vừa trèo lên bờ nói: “Về nhà đi. Hai người bọn họ ướt đầm, phải nhanh chóng thay quần áo, uống một chén canh gừng. Để lâu sinh bệnh.”

Nhậm Tam Hòa nghĩ nghĩ, phân phó hai người: “Hai người mau đi thay quần áo khô.”

Cửu Nhi vội cùng Lâm Xuân đi vào rừng thay quần áo.

Nơi này, Nhậm Tam Hòa nói tiếp: “Thu Sinh, Phúc Sinh, các ngươi cời bớt một cái áo cho bọn họ mặc thêm. Kêu bọn họ chạy hai vòng trong nắng, chờ chúng ta nướng gà và cá. Ăn một ít người sẽ ấm lên. Bụng không về nhà, nói không chừng thật muốn sinh bệnh.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, vội theo bọn người Hạ Sinh nhặt củi nhóm lửa.

Lập tức, mọi người ở bên bờ hồ, cắt một mảng lớn cỏ tranh, khơi ra một khối đất trống, nhóm lửa bắt đầu ăn cơm dã ngoại.

Phúc Sinh và Thu Sinh giết gà giết cá, xử lý sạch sẽ.

Nhậm Tam Hòa mở túi bên người ra, từ bên trong lấy ra một chuỗi ống trúc dài ngắn không đồng nhất, đều có nút gỗ đóng kín, đưa cho Thủy Tú.

Thủy Tú cao hứng nói: “Thiếu chút nữa quên cái này.”

Trong ống trúc chứa các loại gia vị.

Lâm Đại Mãnh là tay săn thú lão luyện, Thủy Tú dĩ nhiên biết.

Nói tới, ống trúc này xuất xứ từ Lâm gia, mang theo rất phương tiện.

Đỗ Quyên yêu thích thứ này chế tác tinh xảo, cũng đòi mẹ nuôi cho một bộ.

Đang bận, Cửu Nhi và Lâm Xuân cời hết trung y ướt đầm, chỉ mặc áo kếp, rồi mặc xiêm y Phúc Sinh và Thu Sinh đưa tới ở bên ngoài, tóc rối bù chạy tới.

Thạch Phiến nhìn hai người chớp mắt nói: “Bên trong không có đồ lót, cẩn thận quần rách xuống.”

Cửu Nhi cong chân đá hấn một cước.

Đỗ Quyên dặn dò: “Các ngươi lau khô tóc. Đừng thấy bây giờ không sao, nói không chừng vừa ngồi xuống là nhảy mũi.”

Hạ Sinh nghe xong, vội cởi thêm một cái áo kép đưa cho Lâm Xuân, nói: “Xuân Nhi, người mặc cái này vào. Đừng để bị lạnh. Trở về cha biết ta và đại ca không xuống nước mà để người xuống nước mò cá, là lột da ta và đại ca.”

Lời còn chưa dứt, mọi người đều ồ ồ cười vang.

Lâm Xuân đành nhận lấy.

Đỗ Quyên vội nói: “Đừng mặc vội, mau dùng nó lau khô tóc. Dính nước, đầu dễ bị gió lạnh nhất. Bảo hộ đầu xong, hai người chạy thêm vài vòng sẽ không lạnh.”

Lâm Xuân vội lấy áo của nhị ca quần lên đầu. Thạch Phiến cũng cởi một cái áo ra cho Cửu Nhi làm khăn trùm đầu, quả nhiên hai người đều nói thoải mái hơn.

Lúc này Đỗ Quyên mới yên lòng tiếp nướng cá nướng gà.

Rồi thương lượng với Thủy Tú và Hoàng Tước Nhi: “Nướng cá mè và cá đối thôi. Cá chép và cá xanh quá lớn, không dễ nướng, đều giữ lại. Cá trích nấu canh ngon, cũng giữ lại, nướng ăn thật tiếc. Thịt cá mè béo, lớn như vậy vừa lúc nướng. Cá đối xương nhiều, nấu ăn không ngon, nướng khét vàng vàng, nhai luôn xương mới thơm.”

Thủy Tú bật cười nói: “Nướng cá thôi mà có nhiều chú ý như vậy. Người học được từ đâu?”

Vừa hỏi, vừa quay đầu nói với nhóm thanh niên, chỉ nướng cá mè và cá đối thôi.

Lúc quay đầu nói, đúng lúc Thu Sinh bắt một con cá trích muốn giết, nghe xong vội thả lại vào thùng, rồi vớt cá đối lên giết.

Đỗ Quyên cười nói với Thủy Tú: “Cái này còn phải học? Ta chỉ nghĩ, cá đối quả thật quá nhiều, không bằng nướng ăn.”

Cửu Nhi đi tới khen: “Đỗ Quyên thông minh nhất.”

Đỗ Quyên cười nói: “Cái này mà gọi là thông minh gì chứ? Ta chỉ cân nhắc mà thôi. Thánh nhân không phải nói qua 'Học mà không tư tắc vãng, tư mà không học tắc đãi' * sao, chính là cái đạo lý này.”

* Học mà không suy nghĩ tất sẽ sai lầm. Suy nghĩ mà không học tất sẽ bế tắc.

Nhậm Tam Hòa nghe xong há to miệng, vẻ mặt thập phần kinh ngạc.

Đỗ Quyên bắt nắn phản ứng của hắn, nói: “Tiểu dưỡng, biểu tình của người là sao? Đạo lý trong thiên hạ đều tương thông, ta nói như vậy có gì không đúng? Lâm Xuân, người nói!”

Lâm Xuân bật thốt lên: “Mặc kệ làm chuyện gì, đều phải động não nghĩ nhiều, nấu cơm nấu ăn cũng giống như vậy. Nếu là không thể suy một ra ba, ngay cả thánh nhân cũng không chịu dạy đâu.”

Nói xong chợt thấy không ổn, hướng Đỗ Quyên nói: “Sư phó không phải nói người nói không đúng, sư phó chỉ kinh ngạc người nói ra lời đó.”

Đỗ Quyên thất thanh cười rộ lên.

Lâm Xuân trích một câu từ Luận Ngữ, “Cửu góc không lấy tam ngưng phần, tắc bất phục cũng.”*

* Nếu nói một mà không suy ra ba, ta sẽ không lặp lại nữa.

Nhậm Tam Hòa cũng rất hài lòng Lâm Xuân cơ biến.

Quả thật không phải hắn chê cười Đỗ Quyên, cũng không phải cảm thấy Đỗ Quyên thông minh. Câu nói kia cũng không có gì đặc biệt, mà là Đỗ Quyên luôn có khẩu khí của một lão sư, hắn nghe thấy rất kỳ quái.

Hắn không thể tưởng được, kiếp trước Đỗ Quyên là lão sư, thường phạm bệnh nghề nghiệp, thích tùy thời tùy chỗ chỉ bảo học sinh.

Đỗ Quyên giống kiếp trước, cả dung mạo đến tính nết.

Lúc còn làm giáo viên, nàng rành nhất là tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, rất ít khi áp dụng cách giáo dục cứng rắn. Như có học sinh thành tích không tốt, nàng cũng không kỳ thị, ở thời điểm thỏa đáng, lựa chọn thí dụ thỏa đáng chỉ bảo và khích lệ bọn họ. Đối với những nữ sinh thanh xuân trẻ trung, đối với các nàng như bằng hữu vậy, dạy các nàng mặc quần áo trang điểm cùng ngôn hành cử chỉ.

Cho nên, Đỗ lão sư đặc biệt được học sinh yêu thích.

Năm đó từ chức theo Lý Đôn lúc rời đi, những học sinh đó đều khóc bù lu bù loa, đều không nỡ để nàng đi.

Hơn nữa nói trước mặt, Đỗ Quyên và Lâm Xuân một người dạy một kẻ nghe, phối hợp ăn ý. Thịnh thoảng Cửu Nhi hỏi cái này hỏi cái kia, lại giúp Đỗ

Quyên nướng cá. Thu Sinh ở cạnh giết cá nghe được, trong lòng nói không ra là tư vị gì, chỉ thấy vắng vẻ.

Mọi người đều nói giòn bần rộn, không ai chú ý hần.

Hạ Sinh ngồi xỏm bên người Hoàng Tước Nhi hỗ trợ xuyên cá.

Đội cá sẵn sàng, lại đoạt lấy đem đi nướng, “Tước Nhi, để cho ta nướng. Giờ tay như vậy hoài mỗi lần, người làm không nổi đâu. Người nói với ta trở như thế nào, nướng như thế nào.”

Hoàng Tước Nhi mặc kệ hần cầm lấy nhánh cây đã xuyên cá đi qua.

Tay thiếu niên cầm nhánh cây, khớp xương rõ ràng, thực thô ráp, chắc là thường xuyên đập đá tạo thành. Hần đã cao hần lên, chỉ thấp hơn Thu Sinh một ít. Thanh âm cũng giòn giã, chưa phá giọng. Hai má đen hồng non nớt, luôn cười cười.

Hần vừa nướng cá, vừa hỏi Hoàng Tước Nhi nướng bao lâu là chín.

Hoàng Tước Nhi trả lời rành mạch cho hần biết.

Hai người ngồi gần như vậy, chẳng biết tại sao, tim nằng bỗng đập nhanh hơn, có chút khác thường nho nhỏ. Len lén liếc mắt nhìn mọi người, thấy mọi người không lưu tâm bên này, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết mới thu hồi ánh mắt, lại cảm giác có người đang nhìn nằng.

Vội theo tầm mắt đuổi theo, phát hiện là sư huynh Hạ Sinh, Thạch Phiến, rõ ràng là đưa lưng về mọi người nhìn ra núi, lại đưa mắt liếc qua đây ngấm nằng, cũng không biết là đang trộm nhìn nằng hay là đang chú ý động tác của nằng và Hạ Sinh.

Hoàng Tước Nhi liền kích động như bị bắt gặp làm chuyện xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lo sợ cúi đầu, câu trả lời Hạ Sinh đã không còn tự tại, thanh âm cũng nhỏ đi nhiều.

Cá nướng xong được chia theo thứ bậc. Đầu tiên là kính hiến cho Nhậm Tam Hòa một con cá mè, kế đó là “Công thần” bắt cá Cửu Nhi và Lâm Xuân, sau đó mới đến phiên mọi người.

Ăn một miếng, mọi người không nhận được khen ngợi không dứt lời.

Ngoài ý liệu, mọi người đều nói cá nhiều xương kia nướng khét rất thơm, “Bên trong còn không giòn, còn phải nhai xương, thật là phiền phức. Nướng khét chút mới tốt.”

Lâm Xuân nghe xong vội nói: “Đem cá lát thật mỏng rồi nướng, khẳng định càng giòn hơn.”

Đỗ Quyên tán thưởng nhìn hần một cái, nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Nhậm Tam Hòa kịch liệt bắt đầu ho khan.

Có thể Đỗ Quyên mới ý thức được mình lỡ lời, có chút ngượng ngùng.

Lâm Xuân và Cửu Nhi đồng loạt cười, người bên ngoài còn chưa nghe hiểu.

Đội ăn xong một con cá, Lâm Xuân liền lấy ra một con dao nhỏ lát cá, thập phần linh hoạt, kỹ thuật cắt rau rất thành thực —— hần coi cá như đầu gối đùa nghịch.

Kế tiếp, quả nhiên ăn cá lát nướng thơm lừng giòn rụm, mà hai con chim trĩ cũng đã nướng tốt xong...

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Con gái có thể chống đỡ nửa bầu trời

Thái dương ngã về tây, đoàn người mới lên đường trở về.

Nhìn thấy bọn họ trở về, tiểu Hoàng Ly và Đông Sinh ra thật xa nghênh đón.

“Đại tỷ, nhị tỷ! Ta đem đậu phụ khô đều nấu xong. Gà cũng đã cho ăn, cũng quét, xiêm y cũng thu vào. Ta không có đi lung tung, ở nhà chơi, còn viết chữ. Nướng còn đang nấu com, cha đang cho lửa ăn.” Hoàng Ly cười híp mắt nói một chuỗi dài, cùng đại tỷ và nhị tỷ khoe thành tích.

Đỗ Quyên và Hoàng Trức Nhi nghe xong mỉm cười nhìn nhau.

Không có biện pháp, đứa em này quá nghịch ngợm.

Cuối cùng nằng thức thôi, không đem công lao nấu cơm lăm trên người mình.

Thủy Tú nhìn Đỗ Quyên cười nói: “Đỗ Quyên, tiểu muội tử ngươi còn tỉnh hơn quý. Là ngươi dạy phải không?”

Đỗ Quyên kháng nghị nói: “Thủy Tú tỷ tỷ!”

Cười nói, mọi người khiêng cá vào nhà Lâm Xuân, ấn đầu người chia.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu nghe tiếng chạy ra, nhìn thấy nhiều cá như vậy, lại thấy con trai mình về chung với tỷ muội Hoàng gia, mừng rỡ không khép miệng.

Lúc chia cá, mọi người muốn chia phần nhiều hơn cho tỷ muội Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên kiên trì không chịu, nói: “Ta và tỷ tỷ cũng không ra sức, sao lại lấy phần nhiều chứ. Lại nói, nhà mẹ nuôi đông người, người nhà Thu Sinh ca ca cũng không ít, còn có Thạch Phiến và Thạch Kiều ca ca, còn có tiểu đệ muội nữa, chỗ này còn không đủ chia đâu.”

Cửu Nhi mặc kệ, bá đạo nói: “Các người không ra sức, ta và Xuân Nhi ra nhiều sức nhất. Nếu không phải hai chúng ta xuống nước, có thể vớt nhiều cá như vậy sao? Chúng ta vớt chẳng khác nào muội muội vớt. Ta nói cho, Xuân Nhi nói cho, ai dám không cho?”

Khẩu khí kia, nghiêm nhiên coi hần là Đỗ Quyên, nhân tiện còn lôi theo Lâm Xuân, nói ba người giống như thân huynh muội.

Lâm Xuân cũng tới gần, lặng lẽ néo tay Đỗ Quyên, ý bảo nằng đừng nói nhiều.

Hôm nay, quả thật hần và Cửu Nhi ra đại khí lực.

Trước đó đứng ở trên bờ quảng lưới, đại khái lưới được bốn mươi cân cá. Sau khi hần và Cửu Nhi xuống nước, cá vớt được vừa lớn lại nhiều, cân lượng gấp đôi, khoảng bảy tám mươi cân.

Suy nghĩ của hần tương tự Cửu Nhi, cảm thấy chia cho Đỗ Quyên nhiều hơn là quyền lợi của hần.

Lâm Đại Đầu vội vàng bắt lấy cơ hội này, nói: “Đỗ Quyên, nhà chúng ta và nhà của người đều đông người, chỉ nhiều hơn một Đông Sinh. Người nấu cá ngon, thím người còn muốn theo người học kia. Người đừng từ chối nữa. Cửu Nhi nói rất đúng...”

Nói đến đây bỗng nhiên cảm thấy không đúng, mới nhớ tới lời Cửu Nhi nói.

Lập tức, hần nhìn Lâm Xuân thất kinh hỏi: “Xuống nước? Trời lạnh như vậy, người cùng Cửu Nhi xuống nước? Ái dà! người tiểu tử đáng chết này. Đến cuối năm mà người còn muốn chết à! Rủi bị bệnh ta và nương người sống thế nào!”

Vợ hần cũng hoảng hốt, vội đi tới sờ lên trán Lâm Xuân.

Lâm Xuân né tránh tay của nương, nói: “Cha, ta không sao. Không phải ta còn khoẻ mạnh sao.”

Lâm Đại Đầu cả giận nói: “Tốt? Người...”

Nói nửa đoạn rồi nói không nổi nữa. Đứa con trai này hần không quản được, liền quay đầu trợn mắt với Hạ Sinh và Thu Sinh: “Hai người làm ca ca, sao không đi xuống? Kêu Huynh đệ người xuống nước lạnh vớt cá cho người ăn? Cũng không sợ đập chết người!”

Thu Sinh và Hạ Sinh nghe xong đồng loạt kêu to.

Thu Sinh uỷ khuất nói: “Cha, ta cũng là con trai của người đó!”

Hạ Sinh nói: “Chúng ta không có bán lãnh đó, Nhậm thúc không kêu chúng ta đi xuống.”

Lâm Đại Đầu tức giận đến mức nhìn Thu Sinh cười nói: “Người đương nhiên là con ta. Người lớn như vậy còn cùng đệ đệ so. Người so với hần ăn nhiều năm sáu năm cơm sao người không nói?”

Lại hỏi Hạ Sinh nói: “Người nói Nhậm thúc người kêu Xuân Nhi đi xuống?”

Hần không dám tin tưởng nhìn về phía Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa vân đạm phong khinh liếc hần, âm thanh lạnh lùng nói: “Là ta gọi hai người bọn họ đi xuống, làm sao? Người có công phu ở đây kêu réo, không bằng để tâu tử nấu chút canh gừng cho bọn họ uống.”

Rồi nói với Lâm Xuân và Cửu Nhi: “Đêm nay không luyện công. Cơm chiều uống chút cháo nóng. Chớ ăn quá nhiều thịt, uống thêm một chén canh gừng nóng, đắp chăn cho ra mồ hôi, sáng mai sẽ không có việc gì.”

Hai người đều cao giọng đáp ứng.

Lâm Đại Đầu nói không ra lời, đành phải thúc vợ đi nấu canh gừng.

Lại nhìn Nhậm Tam Hòa, cảm thấy người cha này không có uy nghiêm như sư phó người ta.

Nói giỡn một trận, tiếp tục chia cá.

Phúc Sinh thấy Đỗ Quyên còn nhún nhường, liền bày ra tư thái đại ca nói: “Đỗ Quyên, ngươi đừng khách khí với chúng ta. Nhà chúng ta con trai nhiều, thường chui rúc trên núi trong nước, luôn có thể bắt được cá và món ăn thôn quê về ăn. Không giống ngươi và Tước Nhi, hiếm khi được theo chúng ta đi ra ngoài một chuyến, nên lấy về nhiều chút. Đây là huynh đệ tỷ muội nhà mình, không ai chê cười các ngươi.”

Thạch Phiến và Thắc Kiều nghe xong vội gật đầu.

Trong viện này trừ bỏ người Lâm gia chính là người Hoàng gia, Nhậm Tam Hòa cũng là thân thích Hoàng gia, còn là sư phó của Lâm Xuân và Cửu Nhi, chỉ có huynh đệ hần là người ngoài, cho nên nhanh chóng tỏ thái độ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi không phản đối nữa.

Đồng thời, trong lòng còn có chút chua xót ——

Tỷ muội các nàng có khách khí cũng không thay đổi được sự thật: Hoàng gia không có con trai, cha lại thành thật bình thường. Người trong núi tùy tay có thể lấy được gì đó, đối với Hoàng gia mà nói, lại có chút gian nan.

Hoàng Ly còn nhỏ, không biết tốt xấu, nói: “Chờ ta trưởng thành cũng đi mò cá.”

Đỗ Quyên không cười nàng, nói tiếp: “Tốt! Nhị tỷ mang ngươi đi!”

Nàng không tin là nàng bơi lội giỏi như vậy, còn không bắt được tôm cá ấ. Bất quá là ngượng ngùng ở trước mặt mọi người xuống nước mà thôi. Đợi đến mùa xuân mùa hạ, nàng sẽ chuẩn bị một bộ quần áo mặc dưới nước, chuyên để bắt cá.

Để mọi người nhìn xem, con gái cũng có thể gánh nửa bầu trời!

Lâm Đại Đầu nhanh chóng bắt lấy cơ hội lấy lòng này, nói: “Đỗ Quyên, Lâm Xuân vớt cá, ngươi sợ cái gì? Chỉ quản cầm về nhà ăn.” Có ý bỏ qua Cửu Nhi.

Lâm Xuân đang nhặt cá ngừng tay lại, trừng mắt nhìn lão cha, trách hần lợi dụng mình. Cha cũng thật là, hần vớt cá, thật muốn đưa cho Đỗ Quyên, nhưng không phải như cha nghĩ như vậy.

Khi nói chuyện, Lâm Xuân à Cửu Nhi đã phân loại cá, trực tiếp bỏ vào trong thùng gỗ cho Hoàng gia tỷ muội, còn lại mọi người chia.

Lâm Đại Đầu kêu “Tôm đâu? Chia cho Đỗ Quyên nhiều chút.”

Nhậm Tam Hòa chen miệng vào không lọt.

Tổng cộng hơn một trăm cân cá, cuối cùng, tỷ muội Hoàng gia được chia hơn hai mươi cân, còn có hai cân tôm lớn và một ít cá nhỏ.

Hoàng Ly nhìn chằm chằm cá cười cong môi mắt, ngón tay nhỏ chỉ vào thùng nói: “Cái này nấu đường dấm, cái này hấp, cái này làm canh chua cá...”, bộ dáng như nhà nghèo.

Mọi người nghe xong ha hả cười.

Hoàng Lão Thực hầu hạ gia súc xong, nghe bên này la hét ầm ĩ, vội vàng chạy tới tiếp tỷ muội các nàng. Thấy nhiều cá như thế, cũng vui vẻ cười thấy răng không thấy mắt.

Cá chia xong, mọi người nhận phần cá của mình, sôi nổi rời đi.

Lâm Đại Đầu vội vàng gọi Lâm Xuân: “Xuân Nhi, giúp Đỗ Quyên đem cá đưa qua.”

Lâm Xuân nhìn hần một thoáng. Nói: “Hoàng thúc không phải đã tới, đâu cần ta nhiều chuyện.” Nói xong, thi thân nhiên xoay người vào nhà, ném cho cha bóng dáng tiêu sái.

Lâm Đại Đầu tức giận đến ngã ngửa, còn chưa mở miệng đã nghe Cửu Nhi tiến lên phía trước nói: “Ta tiện đường giúp Hoàng thúc một tay, đi đường vòng là đến. Đi a, Đại Đầu thúc!”

Nhắc thùng nước kia bước đi, cũng bỏ lại một bóng dáng tiêu sái.

Hoàng Lão Thực không có đất dụng võ, đành phải khiêng thùng đựng tôm cá nhỏ, vui tươi hơn hờ dất ba khuê nữ ra khỏi sân Lâm gia, đi về nhà.

Thu Sinh nghe thấy cha phân phó, lại thấy Lâm Xuân không để ý tới, định tiến lên, Cửu Nhi đã giành trước, đành phải lại đứng lại, buồn bực như Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu nhìn sân trống, cuối cùng đem lời giấu trong cổ họng mắng lên “Sao ta nuôi ra tiểu tử không hết lo như vậy chứ!”

Hạ Sinh đang thu thập cá, không hiểu đầu đuôi ngẩng đầu nhìn.

Hắn hiểu lầm ý của Lâm Đại Đầu, cho rằng hắn còn đang giận chuyện hồi nãy, ủy khuất nói: “Cha, là Xuân Nhi tự mình muốn xuống nước, Nhậm thúc cũng không nói chuyện. Chúng ta không phải là người luyện võ, thân mình xương cốt không rắn chắc bằng Xuân Nhi và Cửu Nhi. Nếu cố làm sẽ bị bệnh. Đó không phải là hại cha mẹ bận tâm sao.”

Thu Sinh thấy lão cha đen mặt liền muốn phát tác, vội vàng nói: “Cha không phải nói cái này, người lắm miệng. Ta đi hỏi nương, coi thu thập cá như thế nào.”

Không nói trong lòng mỗi người Lâm gia nghĩ khác nhau. Nói về Hoàng gia, nhìn đám cá tươi, cả nhà đều tươi cười rạng rỡ.

Mọi người thương nghị: cá sống để nuôi, thanh lý cá chết sạch sẽ, hai ngày nay sẽ nấu ăn.

Thương định xong, Hoàng Lão Thực theo lời khuê nữ phân phó đi thu thập cá.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi vào phòng bếp.

Phùng Thị bỗng nhiên hỏi Đỗ Quyên: “Có muốn đưa mấy cân cá cho gia gia nãi nãi người không?”

Nhìn thần sắc của nàng, hiển nhiên do dự cả nửa ngày, lúc này mới hỏi.

Đỗ Quyên chuyển mắt, nói: “Đưa! Đưa một con cá chép.”

Nói xong, liền kêu Hoàng Ly tiến vào.

Nàng chọn một con cá chép hơn ba cân, dùng cò xuyên, nhìn Hoàng Ly nói: “Đưa cá cho gia gia nãi nãi. Cứ như vậy cầm đi. Đến kia biết nói như thế nào không?”

Hoàng Ly như cũ nhìn không khí trước mặt, tựa như nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo trả lời: “Gia gia, nãi nãi! Đây là cá chúng ta chia được, chọn con lớn hiếu kính gia gia nãi nãi.”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Lúc này không thể nói như vậy.”

Hoàng Ly khiêm tốn thỉnh giáo: “Vậy phải nói như thế nào?”

Đỗ Quyên nói: “Người nói là: 'Gia gia, nãi nãi! Nhà chúng ta không có con trai, đại tỷ và nhị tỷ ta còn giỏi hơn con trai, vớt cá đến hiếu kính gia gia và nãi nãi. Cha ta nói, con gái cũng có thể gánh nửa bầu trời.' “

Hừ! nàng muốn cho gia gia nãi nãi hiểu rõ: cá là cháu gái nhà đại nhi tử bắt được. Đừng có ăn đồ của cháu gái, còn ghét bỏ cháu gái không tốt. Tiểu Bảo ca ca đều lớn như vậy, cũng không thấy hắn làm được gì, gia gia nãi nãi dựa vào đâu mà thiên vị hắn?

Hoàng Ly lập tức lĩnh ngộ, liên tục gật đầu.

Nàng còn nhỏ nhưng hiểu được gia gia nãi nãi trọng nam khinh nữ, đã sớm một bụng bất mãn, nhìn thấy Tiểu Bảo ca ca và Tiểu Thuận đệ đệ đặc biệt không vừa mắt.

Lập tức, nàng không cần rồ, cầm con cá vui vẻ chạy đi.

Dọc theo đường đi, phàm gặp người hỏi, đều đáp như nhau: “Đại tỷ và nhị tỷ ta lưới cá, hiếu kính gia gia và nãi nãi.”

Mọi người đều khen khuê nữ Hoàng gia giỏi giang và hiểu chuyện.

Đến nhà Hoàng lão Nhi, mọi người đang ăn cơm. Hoàng Ly đem lời Đỗ Quyên dạy nói rõ ràng.

Hoàng đại nương rất cao hứng, mặc kệ cháu gái có cái gì đều không quên gia gia nãi nãi. Điểm ấy nàng đặc biệt vừa lòng.

Hoàng lão cha lại nghe ra không đúng, hừ lạnh một tiếng nói: “Con gái cũng có thể chống đỡ nửa bầu trời? Chê cười! Con gái có thể làm, tương lai còn không phải là người nhà khác! Có ích lợi gì? Còn có thể gánh môn hộ nói dối tông đường?”

Hoàng Ly xưa nay nhanh mồm nhanh miệng bị chặn họng.

Lời này vượt qua nhận thức của nàng, không biết ứng đối thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Khuê nữ tri kỷ

Theo nguyên tắc cẩn thận, nàng không lên tiếng, con mắt nhanh như chớp chuyển động nhìn mọi người.

Thấy nhị thúc giống như không nghe thấy gì cầm đầu ăn cơm, nhị thẩm cười nhạt không nói, trên mặt Tiểu Bảo ca ca hiện ra vẻ khinh thường. Đại Nữu tỷ tỷ nhìn không ra tâm tư gì, Tiểu Thuận đệ đệ chạy đến trước mặt nàng, lấy lòng gọi “Hoàng Ly tỷ tỷ”.

Hoàng Ly không để ý hấn.

Phượng Cô vội vàng kêu “Đi tới đây. Ăn cơm thì lo ăn cơm đi, lại đi chơi.”

Hoàng đại nương thấy tiểu cháu gái im lặng, sợ nàng trở về nhanh miệng, nháy mắt lão già, cười nói: “Sao nói như vậy, nhà ai nuôi lớn con gái không gả cho người. Hoàng Ly, để lại cá cho nãi nãi, trở về nói với cha người, làm khó các người một mảnh hiếu tâm.”

Tiểu Thuận bị mẹ nó kêu về, còn không quên đối Hoàng Ly nói “Hoàng Ly tỷ tỷ, ở nhà ta ăn cơm. Nương ta nấu thịt dê đó.”

Phượng Cô vội đỡ nói: “Đêm nay nhà Hoàng Ly tỷ tỷ người nấu cá lớn, có thức ăn ngon kìa. Chúng ta giữ nàng ăn cơm, hại nàng ăn không được món ngon.”

Lời này Hoàng Ly biết trả lời, bị Đỗ Quyên dạy thập phần rành rẽ.

Ánh mắt nàng lướt qua bàn cơm, cười nói: “Ta rất thích ăn món thịt hầm măng của tiểu thẩm. Còn có này —— nhiều món thịt ngon a. Nương ta nói, thịt phải ăn tiết kiệm, bằng không không đủ đãi khách, còn phải để đôi đồ. Nương ta còn nói, con nít nhìn miệng không tốt, ta không ở đây ăn, đỡ phải mất mặt.”

Nói xong, mặc kệ sắc mặt Phượng Cô, chuyển hướng qua Hoàng đại nương và Hoàng lão cha nói: “Gia gia, nãi nãi! Các người từ từ ăn, ta đi nga!”

Xoay người “cộp cộp” chạy ra ngoài.

Tâm tình tốt của Hoàng đại nương lập tức bị phá hỏng, vừa định há mồm quở trách con dâu cả, bé gái đã sớm chạy ra cửa, tiếng bước chân “cộp cộp” như đập vào lòng nàng.

Nàng bị nghẹn chết, hàm hừ cầm chiếc đĩa gỗ bát nói: “Suốt ngày chỉ biết than nghèo, than nghèo! Làm như ai cũng muốn chiếm lợi của mình, dạy mấy nha đầu thành như vậy.”

Phượng Cô nghe xong khuyên nhủ: “Nương đừng tức giận, ăn cơm. Ta cũng không muốn chiếm lợi gì.”

Nàng biết bà bà chỉ muốn phát tiết mà thôi. Phùng Thị không dạy ra khuê nữ như vậy. Nếu nàng có thể dạy ra, bản thân nàng sẽ không có bộ dáng bướng bỉnh như thế.

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Về đến nhà, Hoàng Ly đem lời nói của gia gia nãi nãi thuật lại không thiếu một chữ cho Đỗ Quyên nghe, còn học biểu tình khinh miệt của Tiểu Bảo ca ca, nheo nheo mắt lại.

Đỗ Quyên nghe xong nhú mày. Tuy rằng ở nông thôn đều trọng nam khinh nữ, nhưng lời của gia gia cũng quá đã thương người, hơn nữa, cũng đã nói trước —— hấn sẽ không dựa vào khuê nữ và cháu gái?

Phùng Thị không thể tha thứ, bởi vì lời này chọt trúng khúc mắc của nàng.

Nàng tức giận đến ngồi trên băng ghế, lặp lại lời quở trách cha mẹ chồng không phải, “Không lương tâm như vậy, có móc tim gan ra cũng vô dụng. Đại nhi tử là con rơi con rút. Ta coi cháu trai hấn sau này có thể làm được gì! Chỉ sợ là không ra gì...”

Vừa lúc Hoàng Lão Thực cầm cá đã rửa sạch sẽ đi vào, nàng liền mắng to lên. Mắng hấn không tiền đồ, bị cha mẹ mình ghét bỏ.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên vội vàng tới khuyên Phùng thị.

Hoàng Ly cũng cẩn thận kêu “Nương!”, nhưng không những nhẽo kêu như thường ngày, trong lòng hối hận, vừa rồi nên vụng trộm nói với nhị tỷ đại tỷ, không nên để nương nghe.

Hoàng Lão Thực giao cá cho Hoàng Tước Nhi, không nói tiếng nào đi vào bếp.

Đỗ Quyên khuyên một hồi, mới kêu Hoàng Ly qua một bên, dạy nhỏ, Hoàng Ly vừa nghe, vừa gật đầu không ngừng, trông mắt chuyển lông lóc.

Nếu là trước kia, Phùng Thị thấy tình hình này chắc chắn sẽ nói “Người lại dạy xấu nàng.” Lần này, nàng cái gì cũng chưa nói.

Nàng khẳng định là Đỗ Quyên dạy Hoàng Ly ứng phó với gia gia nãi nãi như thế nào.

Nàng hung ác nghĩ, tốt nhất tiểu khuê nữ tức chết hai lão mới tốt.

Đỗ Quyên nói xong mới cười nói với Phùng Thị: “Nương, mặc kệ người ta nói như thế nào, chúng ta qua cuộc sống của chính mình. Có con trai thì tốt rồi? Theo ta thì cũng không nhất định. Cứ nói trước mặt, chúng ta đều có thể giúp nương làm việc, nương chỉ ngồi đó ăn. Ta học nấu cơm nấu ăn, mỗi ngày nấu cho cha mẹ ăn, còn có thể nấu cho người bên ngoài ăn ...”

Nói đến đây, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp.

Tương lai thì sao?

Tương lai không phải nàng cũng phải xuất giá nấu cho người bên ngoài ăn sao!

Khả không phải là nhà người khác sao!

Thật đúng với lời của gia gia “Con gái có thể làm, tương lai cũng là người nhà khác.”

Nàng vội vàng bổ cứu nói: “Nương, cho dù tương lai tỷ muội chúng ta đều xuất giá cũng sẽ không mặc kệ nương. Nương, người cứ nhìn mẹ nuôi ta là trong lòng có phán đoán! Ta hôm nay nói rõ: tương lai ta nhất định làm cho nương sống tốt hơn những gia đình có con trai! Nương người tin hay không?”

Phùng Thị thấy nàng banh khuôn mặt nhỏ nhắn phát thè, trong lòng ấm áp, thần sắc trên mặt hòa hoãn chút, sáng giọng: “Tin! Nương tin người! Nương đợi người thể hiện bản lĩnh, tương lai cho nương qua ngày lành, tranh khẩu khí này!”

Hoàng Ly lập tức nói: “Ta cũng không chịu thua kém! Nương, ta trưởng thành cũng hiếu thuận nương.”

Phùng Thị vỗ nhẹ bàn tay nàng, cô ý nói: “Người không tức chết ta, ta đã cảm ơn trời đất, ta còn chờ người hiếu thuận ta sao.”

Tuy Hoàng Tước Nhi không nói chuyện, lại nhìn nương nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu mỉm cười.

Đỗ Quyên biết nương chỉ là tạm thời qua lúc này, khúc mắc vẫn như cũ.

Trong lòng nương, khuê nữ có tốt, có hạnh diện cũng phải lập gia đình, cũng không thể bù khuyết điểm nàng không có nhi tử. Cho dù tương lai khuê nữ nuôi nàng, đón nàng và Hoàng Lão Thực tới nhà con rể ở, nàng cũng không an tâm.

Cho nên, gia gia nói chuyện căn bản không sai.

Nhưng nàng nghĩ tới một chuyện, đột nhiên nhanh trí, nói: “Nương, chuyện tương lai ai nói chắc được. Cũng không khẳng định nương sẽ không có nhi tử. Không phải còn có người 50 tuổi còn sinh con sao, sao nương lại không thể có nhi tử?”

Phùng Thị 50 tuổi có thể sinh con hay không, nàng không biết, nhưng nàng biết Phùng Thị qua sang năm muốn rời núi đi tìm đứa con trai đã mất kia.

Kết quả thế nào còn chưa biết.

Nhắc tới việc này, coi như cho Phùng Thị một tia hy vọng.

Quả nhiên, sau khi Phùng Thị nghe lời Đỗ Quyên nói sau, mắt sáng lên ——

Nàng cũng nghĩ đến sự kiện kia.

Cho dù có vạn nhất, đó cũng là một niềm hy vọng.

Tinh thần của nàng phấn chấn hẳn lên, cười lạnh nói: “Hừ, ai nói lão nương không nhi tử? Không chừng một ngày nào đó sẽ có con trai, còn rất có khả năng nữa !” Nói xong, ánh mắt liền mê mang.

Đỗ Quyên nhân cơ hội nói: “Nương, người nên nghe lời chúng ta khuyên. Người ta tùy tiện nói một câu, người đã tức giận đến muốn chết, không phải khi không làm cho người chế giễu, thoải lòng hả dạ? Ta không để ý tới người ta nói như thế nào, càng cao hứng, tức chết những kẻ đồ mất không phục.”

Hoàng Tước Nhi cũng khuyên nhủ: “Nương, ta không cùng người tranh, ta đem thịt chôn đáy bát ăn, mặc kệ người ta khoe khoang đi.”

Phùng Thị rót cuộc cười, trắng mắt liếc khuê nữ, nói: “Đều cùng Đỗ Quyên học xấu. Cái gì mà thịt chôn đáy bát ăn, người có nhiều thịt sao?”

Hoàng Lão Thực thấy vợ mở khuôn mặt tươi cười, vội lấy lòng nói: “Nương Tước Nhi, nghe khuê nữ ta. Khuê nữ ta thật có khả năng, nghe khuê nữ là không sai. Đừng tức giận, ừ!”

Phùng Thị trừng mắt nhìn hấn một cái, muốn nói gì đó, lại nhịn xuống.

Đỗ Quyên thấy thanh cười nói: “Người khuê nữ này bản lĩnh khác không có, nấu món ngon hiểu kính cha mẹ vẫn có thể. Tối hôm nay, ta hấp một con cá mè trước, lại dùng cá trích nấu canh. Nương vui vẻ uống một chén canh cá, tắm rửa một cái ngủ một giấc. Sáng mai sớm, chuyện phiền lòng đều tan biến, vui vẻ qua năm!”

Nói xong, chuyển hướng Hoàng Tước Nhi, “Tỷ. Chúng ta đi nấu.”

Hoàng Lão Thực lập tức phối hợp hỏi: “Cần lửa lớn hay lửa nhỏ?”

Đỗ Quyên cười nói: “Đợi đã, ta còn chưa đổ dầu đâu. Lửa nhỏ trước. Chiên sơ cá trích trước, cần lửa nhỏ.”

Hoàng Ly lập tức hoan hô, luôn miệng nói: “Đường đảm, ta muốn ăn cá sốt chua ngọt.”

Đỗ Quyên nói: “Ngày mai ta nấu cá sốt chua ngọt. Còn có thật nhiều thịt nai, không ăn để thiêu sẽ bị sét đánh.”

Phùng Thị thấy mấy khuê nữ trăm kiểu khuyên giải, cũng hiểu là nên vì mình vui vẻ, trong lòng êm ả, cố ý chọc ghẹo tiểu khuê nữ nói: “Nàng nha, chính là ‘con chuột không giữ được lương qua đêm’.”

Hoàng Ly ngây ngốc hỏi: “Tại sao là con chuột tồn lương thực?”

Đám người Phùng Thị buồn cười, cố ý không trả lời.

Hoàng Ly liền ôm lấy chân Đỗ Quyên, ngửa đầu khẩn cầu: “Nhị tỷ tỷ?”

Đỗ Quyên cười nói: “Con chuột không giữ được lương qua đêm—— ăn sạch uống sạch, chính là nói con chuột không biết lo xa, có một ăn một hết sạch, mặc kệ ngày mai không lương sẽ qua thế nào.”

Hoàng Ly đứng kia, nhủ đôi chân mày nhỏ suy nghĩ một chút, rồi lập tức không thuận theo nói: “Ta không phải như vậy. Ta có thứ tốt đều giữ lại từ từ ăn.”

Hoàng Tước Nhi một bên cất hành, cười nói: “Người chi cất giấu đồ của người, đồ đạc trong nhà người luôn muốn ăn.”

Trong tiếng cười vui, Đỗ Quyên rất nhanh đã nấu nướng xong.

Cũng không đi nhà chính, cả nhà ngồi vây quanh bàn vuông nhỏ trong phòng bếp ăn, kê bên bếp lò, còn ấm áp hơn.

Đỗ Quyên rẽ miếng thịt cá hấp, chia cho Hoàng Ly một miếng, lại gấp cho Phùng Thị một miếng, sau đó mới gấp cho Lão Thực cha, nàng và Hoàng Tước Nhi ăn thịt cá bổi.

Hoàng Ly vui sướng kêu lên: “Thật mềm mại.”

Phùng Thị chân tâm khen: “Thịt cá mềm ngon. Nấu canh như vậy mà không tanh, có vị còn thơm nữa.”

Lão Thực cha chỉ biết nói “Ăn ngon! Ăn ngon thật!” Cười đến làn mi thô run run.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong nhìn nhau cười.

Nàng lại múc một chén canh cá trích màu trắng sữa cho Phùng Thị, cùng một ít nấm, đưa cho nàng, nói: “Nương, buổi tối người ăn ít chút, uống thêm canh. Người giận dỗi ngăn ở ngực không tốt. Nương, ta nói với người, người đừng cùng người tức giận. Người không giận, tâm phóng khoáng, thân mình khoẻ khoắn, vạn sự như ý. Qua một hai năm lại cho ta thêm tiểu đệ đệ là mọi thứ đều hài lòng.”

Phùng Thị gạt đầu, cố gắng bình tĩnh nổi lòng, theo Đỗ Quyên nói: “Nương không giận. Nương muốn sống tốt. Cũng muốn xem xem, 2 cháu trai của hấn đến cùng có bao nhiêu tiền đồ.”

Hoàng Ly quan sát sắc mặt, cười híp mắt nói tiếp: “Khẳng định không có tiền đồ như ta!”

Mọi người ồ ồ cười vang.

Hoàng Lão Thực lại nghiêm trang gạt đầu, nói: “Đúng vậy! Khuê nữ ta không phải người bình thường có thể so. Mỗi khuê nữ ta đều có thể làm, đương nhiên có tiền đồ hơn so với người bên ngoài.”

Về điểm ấy, Lão Thực cha thập phần cố chấp.

Một khi hấn đã cố chấp người và việc, người khác đừng có mơ tưởng xoay chuyển cái nhìn của hấn.

Uống một chén canh, Phùng Thị bỗng nhiên hỏi Đỗ Quyên: “Đều nói miệng người linh, nói người là tiên đồng, còn nhận thức Ngự nương nương. Người nói Đại Đầu thím sẽ sinh tiểu đệ đệ, nàng liền sinh Đông Sinh, sao người nói nương sinh tiểu đệ đệ lại mất linh nghiệm chứ?”

Nói xong còn ngấm Hoàng Ly —— sao tiểu đệ đệ biến thành tiểu muội muội đây?

Đỗ Quyên há to miệng, lần đầu không lời chống đỡ.

Cái này căn bản là đại ô long có được không !

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chiêu đệ

Phùng Thị nghi ngờ đánh giá nàng, tựa hồ ngầm hỏi “Tiên đồng ở tại nhà ta hay là khuê nữ của ta mà chưa mang con trai đến cho ta?”

Đỗ Quyên bị nàng nhìn chằm chằm không được tự nhiên, mười vạn tế bào não nhanh chóng khởi động.

Vận hành xong kết quả là cười khan hai tiếng, cũng nghi ngờ nói: “Ta cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy là tiểu đệ đệ. Ta cảm thấy ta nên có một đệ đệ. Nương, là thật!”

Phùng Thị nhú mày.

Hoàng Lão Thực cười nói: “Nương bọn nhỏ, có gì mà nghi không ra ? Đỗ Quyên ý nói là người nhất định có thể sinh nhi tử. Chính là như vậy!”

Phùng Thị hơi giật mình hỏi: “Không phải nói Hoàng Ly là nhi tử sao?”

Hoàng Ly hoa lệ bị kỳ thị, ủy khuất kêu lên: “Cha —— nương —— các người đều không thích ta!”

Phùng Thị vẫn nhú mày ưu tư, Hoàng Lão Thực thấy tiểu khuê nữ bĩu môi, vội vàng an ủi: “Hoàng Ly, cha thích nhất người. Cha xem người nha, so với nhi tử còn tốt hơn nhiều!”

Lão Thực cha vì dỗ khuê nữ, ngôn ngữ cũng biến hóa đa dạng hấn lên.

Dù sao hấn cũng không có nhi tử, nói lời này không tổn sức chút nào, cũng không cần lo lắng hậu quả.

Hoàng Ly liền vui vẻ cười, nói “Cha tôi —— tốt lắm!”

Đám phụ nữ lại thấy buồn nôn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cười, chợt nghe Phùng Thị kêu lên: “Đứng, đứng! Là nên có đệ đệ!” Nàng ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy nương như suy nghĩ cẩn thận cái gì, liên tục gật đầu, vẻ như bưng tỉnh đại ngộ.

Đỗ Quyên kinh ngạc: nàng mới vừa nói cái gì sao?

Sao bỗng nhiên nương lại nghĩ thông suốt?

Phùng Thị nghĩ là: tính đúng rồi. Đỗ Quyên hấn là lớn hơn đứa con trai bị mất của nàng hai ngày, ít nhất cũng hơn canh giờ. Tính như vậy, nhi tử không phải là đệ đệ nàng sao!

Nàng kích động đến run người.

Đỗ Quyên cảm giác không sai, chỉ là nàng nghĩ sai rồi.

Đỗ Quyên nói đệ đệ là đứa con bị mất đi kia!

Nàng một mực chắc chắn có đệ đệ, có nghĩa là đứa con trai này tương lai nhất định có thể tìm trở về!

Khăng định, nhất định có thể tìm trở về!!

Ánh mắt Phùng Thị nhìn về phía Đỗ Quyên, kính sợ.

Khuê nữ này, miệng thật độc a!

Nếu ở vài năm trước, nàng căn bản không nghĩ ra, sẽ cho rằng nàng nằm mơ nói sảng. Nhưng trước mắt bất đồng, có tin tức của con trai. Điều này chứng minh Đỗ Quyên tiên đoán chính xác. Rất chuẩn xác!

Đỗ Quyên bị nương nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, cũng phát thề: nhất định đưa đệ đệ về!

Đây không phải là nói giỡn. Vừa rồi nàng nghĩ tới, hai tay tính toán:

Một là giúp Phùng Thị đi tìm đứa con bị mất đi. Nếu hần thật là phụ thân Lý Đôn, chuyện nhận tổ quy tông hết sức dễ dàng. —— nàng tin tưởng Lý Đôn vô điều kiện.

Hai là nàng đã trưởng thành, cũng học được cách tri gia xử lý công việc, nấu rượu nấu đồ ăn, tận tâm tận lực giúp Phùng Thị điều trị thân mình, lại thường khuyên giải nàng, để nàng có thể cây già nở hoa, cao tuổi mới có con.

Huống chi Phùng Thị cũng không già, hoàn toàn có khả năng sinh dưỡng.

Dĩ nhiên, còn có khả năng thứ ba: nếu sinh thêm vẫn là khuê nữ, coi như là Hoàng gia có “năm đóa kim hoa”...

Nghĩ tới chuyện này, nàng nhin không được “phỉ” một tiếng, tự trách mình thối miệng.

Hoàng Tước Nhi vội hỏi: “Bị hóc xương hả?”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng vội vàng hỏi.

Đỗ Quyên cười khan nói: “Không có. Phun ớt hạt thôi.”

Đã nghĩ tới chuyện này nên lập tức thi hành. Việc này dựa vào một mình nàng thì không thành.

Bởi vậy, nàng nói với Phùng Thị: “Nương, ta cũng không hiểu được mình nói có đúng hay không, nhưng ta xem trên sách viết, phụ nữ sinh con thân thể phải khoẻ mạnh mới được. Tốt nhất không tức giận, luôn vui vẻ, mới dễ dàng sinh dưỡng.”

Phùng Thị không thêm đề ý nói: “Chuyện này ai mà không biết? Nhưng phải có phúc mới nuôi được. Cứ nói ta, ở trên núi đồn củi sinh ngươi, ở trên núi vùng vẫy giành sự sống chịu đựng trở về, rất khổ sở! Nãi nãi của ngươi thì sao? Thấy ta không có một câu hay, cũng không giúp một tay. Cha ngươi không dựa vào được. Ta còn chưa có sữa. Khi đó ta... ta quá ... thật không có một ngày sống được như con ngươi!”

Nói xong, niềm bi thương dâng lên, nàng cúi đầu lau nước mắt.

Hoàng Tước Nhi vội vàng đưa khăn tay nhỏ của mình qua cho nương.

Hoàng Ly cũng nhỏ giọng kêu lên: “Nương!”

Bề mặt Hoàng Lão Thực xấu hổ, thúc thủ vô sách (= bó tay).

Đỗ Quyên khuyên nhủ: “Nương ăn nhiều đau khổ. Đừng nói ta, trước nữa còn có 2 ca ca ——” nghe tới điều này, lập tức Phùng Thị thất thanh khóc rống lên, Đỗ Quyên vội vàng khuyên nhủ tiếp —— “Cuối cùng chúng ta đều trưởng thành rồi, nương cũng khổ tận cam lai. Nay trong nhà không phải không có điều kiện cho nương nuôi dưỡng thân mình. Chẳng những có điều kiện, ta và tỷ tỷ còn có thể nấu nướng, nương còn có gì không yên lòng? Bảo ta nói, nương nên phóng khoáng tâm, đem thân mình điều dưỡng tốt, có thêm 2 thai, nuôi 2 đệ đệ, ngăn chặn miệng ngươi bên ngoài...”

Phùng Thị nghe xong, dần dần ngừng lại tiếng khóc, ngẩng đầu lên.

Hoàng Tước Nhi cũng phần chấn nói: “Đúng, nương, từ sau ngươi bớt làm việc, chỉ ở nhà dưỡng sức. Đợi thân mình xương cốt khoẻ hần, lại sinh cho chúng ta tiểu đệ đệ.”

Hoàng Lão Thực nhân cơ hội nói: “Nàng nương, xem khuê nữ hiểu chuyện, chúng ta cũng không thể nhàn hạ...”

Phùng Thị hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, mắng: “Ngươi bớt nói đi!”

Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đều nháy mắt, không hiểu sao nương nghe được rõ ràng, lại mắng cha, nghĩ là đã quen lấy cha xì hơi, chỉ có Đỗ Quyên không nói buông mị.

Đêm đó, Phùng Thị qua lời khuyên giải an ủi của Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, một lần nữa nổi lên dưng khí, hoặc là nói, nổi lên dưng khí tái sản xuất.

Nàng dụng tâm nghe Đỗ Quyên phân tích, lúc nào nên ăn cái gì, uống gì, lúc nào ngủ vãn vãn... nghe đến cau mày nói: “Nói như vậy, có thể được sao?”

Đỗ Quyên biết người nông thôn quen buồng tuồng, vội vàng nói: “Nương không cần lo lắng. Từ nay về sau, thức ăn trong nhà có ta và tỷ tỷ. Chúng ta nấu cái gì, nương ăn cái đó, là xong.”

Phùng Thị còn gì có thể nói?

Nếu ngay cả điều này cũng không nghe, nàng thật quá không cố gắng.

Đêm này, nàng ngủ được phá lệ kiên định.

Ngày hôm sau, người một nhà liền đều bận rộn chuẩn bị mua sắm đồ cuối năm và mừng tuổi.

Như thế, rất nhanh sẽ đến đêm 30.

Từ vài năm trước, sau khi Phùng Thị và cha mẹ chồng luân phiên đại náo, Hoàng đại nương không còn kêu gia đình đại nhi từ đi ăn cơm tất niên, cho bọn họ qua một mình. Phụng Cô cũng không cùng Phùng Thị lui tới.

Rồi Phùng Thị sinh con, nàng và gia đình nhỏ của mình đón tết, rất tự tại.

Hai năm đầu khi mới ra riêng, bên này còn có thể đưa mấy bát đồ ăn ngon cho hai cụ, xem như hiếu tâm, nhưng năm nay Đỗ Quyên không tính đưa qua.

Đầu tiên cũng bởi vì ngày đó Hoàng lão cha nói chuyện làm cho nàng triệt để rét lạnh tâm.

Nếu nói trước đây Phùng Thị không được lòng cha mẹ chồng, nên hiếu kính cũng không được tốt, vậy những năm này tỷ muội các nàng xem như đèn bù điếm ấy, đối với mặt mũi gia gia nãi nãi hiếu thuận trong ngoài đều làm được cực hạn, nhưng cũng không được tiếng tốt. Nàng còn có gì để nói?

Từ khi gia gia nháo với ông ngoại, tính tình biến hóa rất lớn.

Hắn là một lão hán nông thôn rất giản dị, nhiều lắm có chút bất công. Chuyện này ở nông thôn cũng thường thấy, không có gì đáng ngại; Nhưng là, mấy năm gần đây hắn trở nên cố chấp. Một phần cố chấp là do không muốn thấy ông ngoại tốt, không muốn nương tốt, liên quan cũng không muốn tỷ muội các nàng tốt.

Loại cố chấp này, nói trắng ra chính là tâm lý vận vẹo.

Tâm lý hắn vận vẹo cũng không sao, Đỗ Quyên lười tiếp cận hắn.

Tiếp theo là chuyện mấy năm trước đưa đồ ăn qua bên kia. Bởi vì không đưa thịt tươi nên đưa một chén đã nấu xong qua hiếu kính gia gia nãi nãi. Năm nay bất đồng, các dạng thịt đều đưa qua, nhiều hơn so với đưa một chén đi. Nàng không muốn xảy ra nhiều chuyện đưa thức ăn chín đi nữa.

Bởi vậy, Đỗ Quyên yên tâm thoải mái làm việc của mình.

Nàng thi triển toàn bộ khả năng, cùng Hoàng Tước Nhi chung sức hợp tác, ước chừng làm ra hơn hai mươi món ăn.

Đưa cho nhà tiểu di mấy món, cũng đưa hai món cho nhà Lâm Xuân cách vách.

Vốn nàng không định đưa cho Lâm gia, bởi vì hàng năm nàng đều chuẩn bị một phần lễ hậu như quà tết cho vợ Đại Đầu, cảm tạ tình nghĩa cho bú sữa năm xưa.

Mấy ngày cuối năm nay cũng không biết tại sao, nàng nghe Lâm Đại Đầu mắng Lâm Xuân.

Đỗ Quyên hoài nghi hắn trách Lâm Xuân ăn cây táo, rào cây sung, cho nên làm đồ ăn đưa qua, vì Lâm Xuân chống đỡ mặt mũi.

Sẽ đưa hai loại: một nồi canh cá chua và một nồi canh khác.

Nàng không biết kiếp trước canh cá chua nấu như thế nào, bởi vậy chỉ theo phương thức của mình làm món ăn này: dùng xương hầm lấy nước ngọt, sau đó cho ớt, tương nhà mình chế, dưa chua và măng, lửa nhỏ nấu mềm nêm vừa ăn xong, mới cho cá thái lát tẩm bột khoai vào, còn thả bốn năm con tôm lớn. Nấu xong rồi múc ra.

Đặc sắc của món canh chua cá là vị chua cay, nổi bật nhất là mùi thơm——thức ăn thủy sản, tôm thơm, nước canh càng thơm hơn! Trong vị chua cay của canh còn lộ ra mùi thơm nức, múc một thìa uống vào, ấm áp nổi thẳng đến tròng vị, liền thấy cả người thư sướng, khẩu vị mở rộng.

Một món khác vừa vận tương phân, là cực thanh đạm. Cũng là dùng xương hầm, lại bỏ xương gà đã lấy hết thịt ra vào chế biến một đêm, hôm nay lại thêm nấm, măng, còn có tôm, đậu hũ, thịt bánh trôi.

Món ăn này là nàng làm riêng cho Phùng Thị điều trị thân mình, có chút giống “súp ba tiên” của kiếp trước, nhưng bên trong không chỉ có ba tiên, mà có rất nhiều tiên.

Nàng nghĩ buổi tối khẳng định Lâm gia có thật nhiều đồ ăn, nên buổi trưa đưa qua.

Đừng nhìn hôm nay là 30 giao thừa, bởi sáng sớm mỗi nhà đã dậy sớm chuẩn bị com tất niên, nôi và bếp đều được sử dụng, bát bồng đều xài hết, quá bận rộn nên buổi trưa ngược lại rất qua loa, bình thường đều là tùy tiện đối phó một miếng coi như xong.

Lúc này, nàng đưa qua hai món ăn coi như đúng lúc.

Quả nhiên, Lâm gia huynh đệ ngửi thấy mùi canh cá chua, đều mừng đến mặt mày hớn hở.

Vợ Đại Đầu cũng cực kỳ vui mừng, ôm Đỗ Quyên khen: “Thím cho người bú mấy tháng sữa, người đối với thím tốt gấp bội lần so với đám khi nhà thím. Mấy món này thím nhìn là biết thơm ngon. Tê ——” nàng hít mũi —— “Chua cay. Ta nếm thử.”

Vội kêu Lâm Xuân cầm đũa đến, trước chấm chút nước canh nếm.

Chép miệng, nhịn không được lại gấp miếng dưa chua ăn, luôn miệng nói “Ngon... Ăn...” Có chút cay, miệng thẳng xuyết xoa.

Tay lại không ngừng, gấp một miếng thịt cá đút vào miệng.

Sáng sớm hôm nay thức dậy nàng đã bận rộn trong phòng bếp, hít khói dầu đến no, không có chút khẩu vị nào. Không nghĩ tới tô canh chua cá này lại làm cho nàng có khẩu vị, bởi vậy ăn dưa chua lại gấp măng chua, ăn măng chua lại thêm lát cá, không có thừa, bằng không nàng còn muốn mức thêm nước canh.

Mọi người đều nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng nói chỉ nếm thử, nhưng một khi nếm lại không dừng được đũa, sao lại không biết là ngon, đều la hét mau ăn com, cũng đừng nấu thêm đồ ăn, chỉ ăn món Đỗ Quyên đưa đến.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Đại Đầu cười híp mắt, luôn miệng nói: “Đỗ Quyên, Đại Đầu bá bá thật có phúc, có thể ăn món người nấu.” Bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Đỗ Quyên nhất thời cả người lạnh run, nổi hết da gà.

Nàng thật không biết một đại nam nhân, còn là một nông dân thô kệch, có thể cười “ngọt ngào” như thế. Thật sự, rất ngọt, tương tự như nụ cười của tiểu Hoàng Ly lúc lấy lòng nàng, chỉ là hiệu quả hoàn toàn tương phản mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Qua năm

Lâm Xuân cũng phát hiện cha mình nọt quá mức, đôi chân mày nhỏ nhìn hẩn nhịu lại, không cùng hẩn phân cao thấp, bận rộn kêu Đỗ Quyên đi coi trang phục đạo cụ múa sư tử của hẩn, ở bên cạnh giải thích.

Hẩn nói đợi ăn xong com tất niên, ở nhà chính, đem băng ghế đặt chồng lên bàn, rồi chồng đôn ghế lên trên băng ghế, xếp cho cao lên, hẩn trèo lên có thể với tới xà nhà, múa “sư tử thượng lương”, đó mới có lực.

Đỗ Quyên nghe hẩn nói muốn biểu diễn động tác khó ở trên cao như vậy, không khỏi nhịu mi.

Nàng giữa đầu đánh giá nóc nhà, sau đó nói: “Tuy rằng người bình thường luyện võ, nhưng mới luyện chỉ vài năm công phu, thân thủ còn kém xa lắm. Đôn ghế quá cao, cũng không có gì chống đỡ, quá nguy hiểm. Giao thừa, nếu bị ngã xuống còn không phải là chuyện tốt biến thành xấu! Ta có chủ ý.”

Lâm Xuân vội hỏi: “Chủ ý gì? Người nói mau!”

Đỗ Quyên chỉ vào xà nhà nói: “Treo dây thừng thô to, buộc chặt trên xà nhà, một đầu dây thừng cột quanh thắt lưng người, người quấn dây thừng sẽ an toàn hơn. Hơn nữa, nương vào lực của dây thừng, cho dù biểu diễn vài động tác, cũng đều phương tiện.”

Lâm Xuân nghe xong liên tục gật đầu.

Thu Sinh theo tới nói: “Vậy chúng ta mau buộc dây thừng. Vừa rồi cha ta còn nói sợ Xuân Nhi té, không cho chơi. Buộc dây thừng sẽ không sợ. Hạ Sinh, đi lấy dây thừng đến, cần to nhất, rắn chắc nhất.”

Hạ Sinh gật đầu, lập tức liền đi tới phòng tạp vật tìm dây thừng.

Làm ca ca không thể giúp, nên an bày chuyện cho xong.

Kỳ thật Lâm Đại Đầu đứng ở bên ngoài, nghe vậy rất cao hứng miễn bàn.

Hắn cảm thấy Đỗ Quyên quả nhiên thiện tâm.

Đỗ Quyên lại nói: “Chơi cái này tuy không sai, đến cùng cũng có chút mạo hiểm. Kỳ thật không cần leo cao dẫm thấp vẫn có thể chơi vui. Tỳ như, làm một quả cầu lớn, sư tử ngồi xồm trên quả cầu, đẩy quả cầu lăn, mình cũng lăn theo nó...”

Lời còn chưa dứt, Lâm Xuân liền cười nói: “Cái này tốt. Quả cầu... thì dùng lát tre đan một cái, bên ngoài bọc da, nhẹ nhàng mà không dễ bị giẫm hư.”

Thu Sinh vui vẻ nói: “Ngươi mới bao lớn, có thể nặng bao nhiêu mà đạp hỏng? Hai người ngồi lên cũng không móp. Ta nói với ngươi, đan ruột quả cầu đặc một chút...”

Mấy người thương nghị vài cách chơi.

Lâm Xuân nói, đợi ăn cơm trưa xong hắn sẽ đi tìm Cửu Nhi, lại mời Đại gia gia hỗ trợ chuẩn bị đạo cụ.

Đỗ Quyên về nhà trước.

Đến tối, Hoàng gia cũng giao thừa trước.

Mấy năm nay, nhà Đỗ Quyên đều ăn tết với nhà tiểu di. Bình thường sẽ an bài như vậy: lúc trời còn chưa tối thì ở Hoàng gia ăn cơm trước, sau bữa cơm vui đùa, đợi trẻ một chút đói bụng thì tới nhà tiểu ăn cơm tất niên.

Đốt mấy viên pháo xong là bắt đầu ăn cơm tất niên.

Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ngồi ở vị trí đầu.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh ngồi bên tay phải. Đỗ Quyên, Hoàng Ly ngồi bên tay trái, Hoàng Tước Nhi ngồi một mình ở cuối bàn, phụ trách cùng Đỗ Quyên giúp người lấy Đông đệ Tây.

Mặt của mọi người đều tràn đầy vui vẻ tươi cười, thực thật lòng sung sướng.

Phùng Thị định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm Đông Sinh: “Cha, nhà Hoàng Ly bọn họ đều ăn tất niên, sao chúng ta còn chưa?”

Rồi kẻ đó là thanh âm tức giận của Lâm Đại Đầu: “Sớm qua trễ qua còn không phải đều là qua. Ngươi vội vã như vậy làm cái gì?”

Đông Sinh nói: “Vội vã cùng Hoàng Ly bọn họ đón giao thừa nha.”

Lâm Đại Đầu nói: “Vậy còn không đi hỗ trợ nướng ngươi nhóm lửa? Không thấy nướng ngươi bận rộn đến mức chân không chạm đất sao! Sao lão tử xui xẻo như vậy, sinh bốn thằng con trai, không một đứa biết nấu cơm. Lần tới lại sinh tiểu tử, lão tử sẽ nhét hắn ngược vào trong bụng mẹ...”

Hùng hùng hồ hồ lăm lăm, thanh âm thấp dần.

Đỗ Quyên nhin không được, phốc xuy một tiếng cười.

Hoàng Ly cũng cười gật gù, nói: “Đại Đầu bá bá nói hắn thật xui xẻo nha!”

Mọi người cũng cười theo, Hoàng Lão Thực đặc biệt cười rất vui vẻ.

Phùng Thị trắng mắt liếc Hoàng Ly, nửa vui nửa sáng giọng: “Đừng nói bừa!”

Phùng Minh Anh nhìn lướt qua bàn ăn, thấy bày đầy hồng vàng xanh trắng, sắc màu không đồng nhất; nồi lẩu lạnh trộn nóng, hương thơm bốn phía, cười hỏi Phùng Thị: “Đây đều là Tước Nhi và Đỗ Quyên nấu? Chắc chắc, khó trách Đại Đầu ca đồ mất.”

Phùng Thị hãnh diện cười nói: “Không phải sao! Ta không đụng tay. Các nàng còn chê ta chiếm chỗ kia. Tuổi lớn, tay chân chậm chạp, không lưu loát như các nàng nên bị ghét bỏ.”

Phùng Minh Anh cười nhạo nói: “Sao ta nghe lời này, giống như tỷ tỷ đang khoe khoang khuê nữ có thể làm vậy? Đây là tỷ tỷ xuất đầu, hưởng phúc khuê nữ ...”

Phùng Thị cất giọng nói: “Hưởng phúc gì chứ? Ta là trâu già mạng khổ. Các nàng lớn, lại có thể làm, ta cũng không có phúc hưởng, luôn phải đi theo bận tâm. Cứ nói những món ăn này, các ngươi ăn khẳng định nói rất ngon. Các ngươi thật không phát hiện: hai tỷ muội các nàng tay to chân lớn, chính là một kẻ phá của! Ta thật đau lòng —— không nói tới dầu mỡ, dùng xương nấu canh không tính, còn muốn thêm bộ xương gà, lại dùng tôm thêm vị. Tôm lớn như vậy, nấu tới nấu lui cũng là một chén đồ ăn thôi, vậy mà để hai nàng nấu hết; lại lấy thịt chuột trúc nói cái gì xào lửa lớn...”

Miệng nàng quở trách không ngừng, trên mặt lại cười được phá lệ sáng lạn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau le lưỡi, ngượng ngừng cười. Năm nay bữa cơm tối quả thật lớn chút, khó trách nướng đau lòng.

Đỗ Quyên thấy nương nói không có xu thế ngừng lại, vội vàng cắt đứt nằng thao thao bất tuyệt, nghiêm nghị tuyên bố: “Ăn cơm!”

Hoàng Ly dùng muống nhỏ gõ gõ mép bát, nhu thanh nói: “Qua năm mới!”

Hoàng Tước Nhi tăng hắng một tiếng, ánh mắt sáng long lanh, mím môi cười nhìn qua mọi người.

Bộ dáng của ba cô gái, chọc bốn người lớn đều cười rộ lên.

Hạnh phúc ngày tết tràn đầy phòng, cùng với tiếng cười phiêu tán trong không gian.

Cười xong, Nhậm Tam Hòa nâng ly lên, đối với Hoàng Lão Thực ngắn gọn nói: “Hi vọng năm sau mỗi gia đình đều khoẻ mạnh, mùa màng thuận lợi!”

Hoàng Lão Thực cũng nâng chén, luôn miệng nói: “Mọi người đều tốt! Đầu tốt!”

Vì thế uống rượu dùng bữa.

Tuy Đỗ Quyên hai mươi món ăn, chân chính ăn cũng chỉ có 2 cái lẩu, còn có chút món xào. Những món khác, đều là mức ra bát bày đầy trên bàn, ngụ ý mùa màng phong phú. Vài ngày kế tiếp, những món ăn này sẽ bị ăn hết.

Đêm nay, đồ ăn đích xác không giống bình thường. Mọi người nhịn không được, không để ý đến quy củ năm rồi, đều ném qua một lần từng món ăn trong bát.

Tỷ như, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đặc biệt thích ăn món gói trộn “heo lợi nhuận”, dùng để nhắm rượu cực tốt.

Cái gì là “heo lợi nhuận”?

Kỳ thật chính là lưỡi heo, nhưng qua năm không thể nói điềm xấu, đầu lưỡi “lưỡi” đồng âm với lỗ vốn “chiết”, nghe không may mắn, cho nên gọi “lợi nhuận”.

Còn có cá chép kho tàu. Tám đầu cá, không thể động.

“Hàng năm có ngư (dư)” nha, cá nhất định phải giữ đến mùng ba mới có thể ăn, thậm chí có người giữ đến 15 tháng giêng mới ăn.

Vì thế, Đỗ Quyên dùng cá khác nấu canh chua cá và cá sốt chua ngọt.

Nhưng mọi người đều thèm thường nhìn cá kho tàu, sắc màu hồng điểm, rất muốn ném thử.

Phùng Minh Anh khác với người bên ngoài. Ăn một món, tán thưởng trước, rồi hỏi Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi cách làm, sau đó linhhi hoặc hỏi vì sao ăn ngon như vậy.

Hai tiểu cô nương này mới bao lớn, huống hồ đều do nàng chỉ bảo.

Nàng gấp một đĩa rau thơm trộn đậu phụ khô ăn, sau đó dùng thìa mức một muống vào bát Nhậm Tam Hòa, có chút không phục nói: “Ngươi ném thử cái này. Sao ta cảm giác Đỗ Quyên làm món đậu phụ khô này thơm ngon hơn nhà mình làm vậy? Trộn với rau thơm và củ lạc, vừa thanh hương, vừa ngon miệng.”

Hai mắt chăm chăm nhìn hân, hi vọng hân nói một chút.

Nhậm Tam Hòa nhìn thê tử mỉm cười nói: “Chúng ta cũng không kém.”

Nói xong gấp miếng đậu phụ khô nhai, lại thấy trong bát xanh, hồng, vàng hỗn loạn. Rau thơm xanh biếc, tương đậu phụ khô đỏ, củ lạc vàng nâu, nhìn rất đẹp mắt, ăn nhẹ nhàng khoan khoái, liền gật đầu không ngừng.

Ăn xong mới nhìn Phùng Minh Anh giễu giễu nói: “Nếu không, đêm nay ngươi và Đỗ Quyên, Tước Nhi so đấu vài lần đi. Do chúng ta tới ăn thử rồi bình phán, coi trừ nghệ các ngươi ai cao hơn một bậc. Cho dù hai nàng ‘trò giỏi hơn thầy’, đó cũng là ngươi dạy ra. Ngươi cũng có công lao.”

Mọi người cười ha hả.

Phùng Minh Anh có chút ngượng ngừng đỏ mặt.

Đỗ Quyên cười nói: “Tiểu di, ngươi là cách nấu cơm hương. Ta ném đậu phụ khô tiểu di nấu, cảm thấy ăn rất ngon, không hề kém chúng ta nấu.”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Uh, đậu phụ khô tiểu di ăn ngon. Nhà ta cũng ăn ngon.”

Nàng bỗng nhiên đột nhiên nhanh trí, nói: “Tiểu di, chúng ta đổi đi. Chúng ta đưa đậu phụ khô cho tiểu di, tiểu di cũng cho chúng ta một ít. Chúng ta có thể ăn cả hai bên.”

Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đều cười nói: “Tốt như vậy. Chú ý này tốt.”

Phùng Thị vò cả giận nói: “Tiểu quý này keo kiệt! Bình thường tiểu di đưa bao nhiêu thứ tốt cho người ăn hả? Không dễ dàng tiểu di khen đậu phụ khô này ăn ngon, người không nói đưa chút cho tiểu di, còn muốn cùng tiểu di đổi, người nói mà không biết xấu hổ! Uống cho tiểu di và tiểu dưỡng thương người.”

Hoàng Ly nhất thời yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn phá lệ có chút hồng.

Bởi vì, quả thật tiểu di đối với nàng rất tốt, trong nhà gần như món ngon gì đều go tiểu di đưa. Nàng khôn khéo, cũng chỉ là một đứa bé, cho nên xấu hổ.

Bé gái rất xấu hổ, “Ân chi ân chi” hừ, ánh mắt lại lẩn lóc chuyển, nghĩ phải vẫn hồi mặt mũi như thế nào.

Nhưng trong chốc lát sao nghĩ ra.

Đỗ Quyên cười nói: “Đôi cũng không có gì. Nhà tiểu di ít người, ăn không hết dễ bị hư, nhưng cũng không thể nói như vậy. Quả nhiên uống tiểu di thương người.”

Nói xong, liền cùng Hoàng Tước Nhi thu xếp giúp người lớn múc canh, gấp đồ ăn.

Hoàng Ly học theo, gấp lỗ tai heo cho Phùng Minh Anh, lấy lòng nói: “Tiểu di, ăn cái này, cái này nhìn đẹp. Tiểu di ăn, sang năm giúp ta sinh một tiểu đệ.”

Đỗ Quyên vội vàng cải chính nói: “Là tiểu biểu đệ.”

Hoàng Ly chưa hiểu rõ ra sao, nhưng lập tức sửa lời nói: “Tiểu biểu đệ.”

Mặt Phùng Minh Anh đỏ bừng.

Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đều nói “Lời này tốt!”

Nhậm Tam Hòa liếc nhìn vợ, mỉm cười đối với Hoàng Ly nói: “Nếu tiểu di sinh tiểu biểu đệ, không cho người khi dễ hần.”

Hoàng Ly vội vàng uốn ngực nhỏ nói: “Ta khẳng định không khi dễ. Ta dẫn hần đi chơi.”

Phùng Minh Anh thấy mình bụng còn chưa động tĩnh, người này nói giống như nhi tử đã được sinh ra vậy, không khỏi ngượng ngùng tròn trắng mắt nhìn hần.

Vô cùng náo nhiệt ăn xong bữa cơm này. Bên ngoài sắc trời tối sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: So bì

Trong sân nhà Lâm gia cách vách bùm bùm tiếng pháo nổ vang, bọn họ rút cuộc qua năm.

Xa xa cũng vang lên tiếng pháo rộn ràng. Cổ thôn bắt đầu tổng cựu nghênh tân *.

* Từ bỏ cái cũ, nghênh đón cái mới = giao thừa.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thật nhanh rửa bát, thu thập thỏa đáng xong, lại bung các loại trái cây quả khô lên, trà cũng mới pha, rồi vây quanh bên người các trưởng bối, nghe bọn hần nói chuyện tào lao trên trời dưới đất, uống trà đón giao thừa.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh li xi cho ba khuê nữ.

Mỗi người đều được 10 văn tiền. Phùng Minh Anh cũng cho theo số này.

Hoàng Ly cầm 2 bao xì xì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhanh như chớp chạy vào trong phòng.

Hoàng Tước Nhi vội hô: “Chờ ta đốt đèn đã. Coi chừng bị đụng đầu.” Rồi cũng đi theo vào.

Đỗ Quyên cười nói với Phùng Minh Anh: “Là đem đi giấu. Nàng không cho ai chạm vào cái rương nhỏ của mình đâu. Cách một thời gian lại lôi ra đếm một lần.”

Phùng Minh Anh nghe xong buồn cười không thôi, “Thật vậy?”

Phùng Thị liếc nàng một cái nói: “Thùng của người cho người khác chạm vào chắc? Nương không biết người đựng cái gì trong rương, cả ngày khóa. Người không hiểu được còn tưởng rằng ta là mẹ kế, luôn đề phòng ta trộm vốn riêng của người.”

Mọi người đồng loạt cười rộ lên. Đỗ Quyên cũng lúng túng ngây ngô cười.

Đúng lúc này, tiếng trống thùng thùng vang lên, từ cách vách truyền đến, dần dần di chuyển về hướng bên này, sau đó vào sân nhà Hoàng gia, làm mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài.

Càng tới gần, tiếng trống càng thêm dồn dập.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nhanh dọn sạch bàn đi.”

Rồi nhanh chóng cùng Hoàng Tước Nhi càn quét, mới dọn sạch đồ trên bàn. Hai đầu sư tử nhỏ từ ngoài cửa đi vào: mắt và miệng to, miệng đầy răng nanh, xõa lông màu nâu nhạt, trên cổ còn quấn mảnh vải đỏ.

Đỗ Quyên sợ hãi than: sư tử này không chỉ hình dáng giống nhau như đúc, căn bản nhìn không thấy tay chân người múa bên trong, ngay cả thân thủ và động tác đều diễn thập phần giống nhau, tung nhảy xê dịch, đều phô ra dã tính và thú tính.

Trách không được ai cũng muốn Lâm Xuân và Cửu Nhi đến diễn. Người bên ngoài không có công phu này.

Đám người Thu Sinh theo ở phía sau, ra sức gõ trống da trâu.

Đỗ Quyên cười la lớn: “Sao tới nhà của ta của ta trước?”

Hạ Sinh cũng la lớn: “Nhà chúng ta còn chưa ăn! Còn đang uống rượu!”

Mọi người đều cười to.

Thu Sinh và Phúc Sinh giống như cổ ý, gõ trống liên tục không ngừng nghỉ.

Tai của mọi người như bị điếc, không thể nói chuyện với người đối diện, nhưng trên mặt mỗi người đều tươi cười, trong lòng nhảy nhót theo nhịp trống, nhiệt huyết sôi trào, tâm tình kích động.

Phùng Thị cao hứng hồng rồi, vội vàng kêu các thiếu niên ngồi, lại dùng trà quả tiếp đón.

Mọi người đâu có nghe thấy, có nghe cũng lung tung đáp ứng; hưởng hồ đều mới ăn no, bởi vậy chỉ nhìn chăm chăm hai đầu sư tử nhỏ cười đùa.

Hoàng Ly và Đông Sinh cực kỳ hưng phấn, nóng lòng muốn thử tới gần sư tử.

Kết quả mỗi đầu tiểu sư tử đều giơ móng vuốt. Bọn họ sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, mặt biến sắc.

Đông Sinh lấy can đảm đối với Hoàng Ly hô: “Đó là Tam ca của ta.”

Chỉ là tươi cười có chút miễn cưỡng, có chút cố gắng trấn định. Bởi vì hắn cảm thấy tam ca phủ thêm tầng da sư tử này, không hề giống tam ca, thật hung dữ nha.

Lập tức, mọi người đều đứng sát tường, nhường khoảng trống ở giữa, mặc cho hai con sư tử phát huy. Bọn họ trèo lên băng ghế dài trước, rồi nhảy lên bàn. Sau đó, một đầu sư tử phóng lên vai một đầu sư tử khác, chông thêm đứng lên, rung đùi đắc ý, bề ngẩng nhìn bốn phía!

Chỉ có Nhậm Tam Hòa vẫn ngồi bên cạnh bàn không cử động.

Lúc này, bỗng nhiên hắn đứng lên. Cũng không biết từ đâu lấy ra một thanh chủy thủ, vỏ bọc khắc hoa văn kiểu cổ xưa, quơ trước mặt hai con sư tử.

Hai sư tử chậm lại, đều nhìn chăm chăm cây chủy thủ kia không động.

Đáng cười nhất là, Phúc Sinh và Thu Sinh đang gõ trống, vì muốn thấy rõ Nhậm Tam Hòa lấy thứ gì, cũng ngừng đánh.

Trong thính đường an tĩnh lại. Vài đôi mắt đều nhìn hai đầu sư tử nhỏ.

Hai sư tử đều ngheo đầu, thập phần thèm thuồng nhìn chăm chăm cây chủy thủ kia.

Nhậm Tam Hòa kéo dây thùng thồ từ trên xà nhà xuống. Đây là lúc trước Đỗ Quyên nhờ hắn treo lên, dùng để múa sư tử. Một cái xoay người, rất nhẹ nhàng đã bay lên chỗ cao nhất của nóc nhà, đặt chủy thủ ở đó.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, hắn tháo dây thùng xuống.

Đỗ Quyên há to miệng —— vậy làm sao mà lấy?

Mọi người đều há hốc mồm, cảm thấy đây cũng quá làm khó người.

Mà hai đầu sư tử kia lại hưng phấn, cũng không chống thêm, gầm rú tản ra. Một con đánh về phía cây thang gỗ lên lầu, tứ chi quơ loạn, rất nhanh đã lên tới phía trái lầu các. Một con khác trực tiếp đánh về phía thân hình cao lớn của Phúc Sinh. Trong lúc hấn còn chưa phản ứng kịp thì đã như khi phóng lên trên vai hấn, đem hấn làm thang, phóng lên bên phải lầu các.

Rồi tiếp đó, hai con sư tử vịn lầu các lên tới đỉnh, hướng nóc chính giữa bò đi.

“Ái dà —— “

Mọi người đều kinh hô.

Nhậm Tam Hòa đứng lặng giữa phòng, ngược nhìn nóc nhà.

Thần sắc hấn lạnh lùng, không hốt hoảng chút nào.

Chợt phát hiện tiếng trống ngừng, vội quát: “Gỗ trống!”

Phúc Sinh và Thu Sinh vội vàng gõ mạnh.

Kết quả, động tác của con sư tử nhỏ phía bên phải lầu các nhanh hơn chút, lấy được chùy thủ trước. Thấy con sư tử đối diện đến đoạt, hấn cũng không quay đầu, cứ như vậy thả người nhảy xuống.

Phương hướng kia là vị trí Nhậm Tam Hòa đứng yên.

Trong tiếng kinh hô, Nhậm Tam Hòa một tay khoác lên cao, sư tử liền mượn lực lật lên bàn, đứng rất vững vàng, không đung đưa, hiển nhiên cực kỳ đặc ý.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt hoan hô vang dậy.

Chợt nhớ tới còn có một con sư tử đang ở trên xà nhà, lại vội nhìn lên.

Đầu sư tử kia không cướp được phần thưởng, tựa hồ rất căm tức, trực tiếp lao xuống đầu sư tử đang đứng trên bàn.

Nhậm Tam Hòa lần nữa khoác tay, làm cho hấn vững vàng hạ xuống, mới lui ra phía sau.

Mọi người lên tiếng hô lớn, thiếu chút nữa không ném đi nóc nhà.

Tiếp đó, Hạ Sinh lại đẩy qua một quả cầu lớn, biểu diễn trò sư tử lăn tú cầu.

Đỗ Quyên cũng theo chơi, mang điểm tâm mình làm, làm phần thưởng, cho sư tử cướp ăn, làm ra các loại động tác.

Biểu diễn như vậy rất vui, chỉ thấy hai con sư tử khi thì đứng thẳng, khi thì khom người, rung đuôi đặc ý đảo quanh bé gái cười tươi như hoa có lúm đồng tiền, tương phản với khí phách hung mãnh vừa rồi, trở nên hoạt bát ôn nhu, đúng như tình cảnh trò chơi nữ tử cùng dã thú.

Đỗ Quyên chơi đến hoà hứng, khoẻ điểm tâm ra nói: “Đây là ta mới chế yêu...”

Một lời chưa xong, một con sư tử nhỏ đột nhiên đứng thẳng, đem hai chân trước khoát lên vai nàng, há to miệng chà lên hai má như hoa của nàng.

Tuy biết là giả nhưng đôi mắt sư tử như chuông đồng và răng nanh trong cái miệng to như cái thau lớn, đột nhiên đập đến trước mặt, Đỗ Quyên bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc.

Đội nhìn thấy trong miệng sư tử lộ ra hàm răng trắng của Lâm Xuân, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vội đem điểm tâm nhét vào sư tử miệng, thuận tay đưa dai nhéo một cái lên má hấn.

Chơi nháo một trận, Lâm Xuân và Cửu Nhi mệt mỏi, mới lấy đầu sư tử xuống.

Có thể mọi người mới thấy rõ người múa sư: cây chùy thủ kia bị Cửu Nhi đoạt đi, điểm tâm thì bị Lâm Xuân ăn, khoe miệng còn dính mảnh vụn điểm tâm.

Đỗ Quyên thấy Cửu Nhi thoi một quyền vào Lâm Xuân, nói “Cái gì ngươi cũng đoạt!” Vội đưa đĩa điểm tâm cho hấn, an ủi: “Cái này đều cho ngươi. Ngươi bụng ăn.”

Cửu Nhi mới cười.

Lâm Xuân đầy đầu mồ hôi, chỉ lo thở.

Đội Lâm gia ăn xong cơm tất niên, lại đi cách vách múa sư, sau đó sẽ đi nhà Cừu Nhi...

Đám con nít chạy theo phía sau bọn họ.

Các phụ nữ theo thường lệ ở phòng bếp thu thập, làm sủi cào, làm mì sợi, để sáng mai ăn.

Lâm Đại Đầu tới Hoàng gia, cùng Hoàng Lão Thực Nhậm Tam Hòa uống trà nói chuyện phiếm.

Nói tới Đỗ Quyên buổi trưa đưa qua canh chua cá, hẳn khen ngợi, “Một nồi đều ăn hết sạch sẽ, ngay cả canh cũng uống cạn.”

Hoàng Lão Thực nghe xong thập phần đắc ý.

Mà Đỗ Quyên thừa dịp đi xem múa sư tử, cầm hai món ăn và mấy hộp điểm tâm tự tay làm tới nhà mẹ nuôi.

Đêm đó, ba tỷ muội chơi đến nửa đêm mới cùng Lâm gia huynh đệ trở về.

Ai ngờ Hoàng đại nương thấy tới 30 năm nay bên đại nhi tử không giống năm rồi đưa đồ ăn tới, vốn trong lòng không thoải mái, lại nghe Tiểu Bảo nói Đỗ Quyên làm điểm tâm đưa tới cho lão thái thái nhà mẹ nuôi, còn đưa đồ ăn cho nhà Lâm Đại Đầu, nhất thời tức giận đến nửa chết nửa sống.

Nàng không nghĩ ra dụng ý của cháu gái, chẳng lẽ là chuẩn bị sáng mai chúc tết mới mang đến?

Ánh mắt Phụng Cô chột lóe, lắc đầu nói: “Sợ là ngày đó cha nói ‘Cháu gái có thể làm cũng vô dụng, cũng là con người ta’, Hoàng Ly về nhà học lại, trong lòng các nàng chán ghét...”

Hoàng đại nương nổi trận lôi đình, “Lời này thì làm sao? Các nàng không gả cho người ta? Còn làm cao, phản rồi!”

Sắc mặt Hoàng lão cha cũng âm trầm.

Thật sự là người ra sao sẽ nuôi ra khuê nữ như vậy. Mới bây giờ đã giống hệt nương mình...

Ngày thứ hai là mừng một đầu năm.

Mỗi buổi sáng Hoàng Ly đều ngủ như heo con, kêu cổ nào cũng không tỉnh. Hôm nay lại là người thứ nhất tỉnh dậy.

“Nhị tỷ tỷ, dậy! Mặt trời lên rồi.” Vừa tỉnh dậy, nàng đã tinh thần phấn chấn đẩy Đỗ Quyên. Tay thì đẩy Đỗ Quyên, chân ở trong chăn đạp Hoàng Tước Nhi, “Đại tỷ tỷ, dậy! Nương kêu ăn cơm.”

Có Trời biết, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực còn đang nằm mơ kia.

Ngày hôm qua Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên mệt mỏi cả ngày, bởi vậy ngủ thật say.

Hoàng Ly rút cuộc ném được tư vị kêu người rời giường, trăm hô ngàn oán, vừa kêu vừa lay, đem đánh thức cả cha mẹ đang ngủ trong phòng phía đông, 2 tỷ tỷ còn nhắm mắt ngủ.

Nàng liền lên tiếng kêu to “Còn trẻ không cố gắng, đến già sẽ bị thương...”

Đỗ Quyên đang nhắm mắt đột nhiên ngồi dậy, hô to “Ngừng!”

Hoàng Ly nhất thời câm miệng.

Đỗ Quyên như cũ nhắm mắt lại, ôn nhu nói: “Hoàng Ly, nhị tỷ có có dạy qua người chưa: đầu tiên, lúc người khác ngủ, ngàn vạn ngàn vạn lần không thể đánh thức nàng; tiếp theo, ngàn vạn lần không nên làm ồn người khác ngủ.”

Hoàng Ly ngừng một lúc, mới nói: “Không dạy qua. Nhị tỷ tỷ từng kêu ta rời giường.”

“Xì” một tiếng, Hoàng Tước Nhi rút cuộc nhịn cười không được, “Báo ứng!”

Nàng cũng ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời vừa hừng đông.

“Dậy đi. Ngủ cũng ngủ không an ổn.” Nàng nói với Đỗ Quyên, “Không bằng thức dậy, ăn cơm xong đi tìm Thủy Tú tỷ tỷ các nàng chơi.”

Đỗ Quyên cũng bỏ qua nỗi khó chịu, nhận mệnh rời giường mặc quần áo.

Ba tỷ muội đều thay đồ mới và giày mới.

Không phải là hàng tốt nhưng rất khác biệt.

Đỗ Quyên nhớ kỹ giáo huấn khi còn nhỏ, không cho Phùng Thị mua vải tốt, cũng không có tiền mua đồ tốt, chỉ làm chút quần áo vải thô mặc. Nhưng dù vải thô kém, nàng vẫn tốn tâm tư điểm xuyết, hiện lên đặc sắc của tỷ muội các nàng.

Nàng đã sống 2 kiếp, tốt xấu thấy qua nhiều việc. Nhưng tiểu thư tỷ và muội muội từ khi ra đời đến này vẫn ở trong núi, nàng đương nhiên muốn phí chút tâm tư giúp các nàng trang điểm.

Hôm nay Hoàng Tước Nhi mặc áo xanh in hoa xứng với váy trắng, tay áo và cổ áo đều viền một tầng lông chuột, không phải là mảnh lông nhung dày, chỉ có nhột nhột một vòng, như trang sức vậy.

Bởi hôm nay không cần làm việc nên không chải tóc song nha kế. Đỗ Quyên giúp nàng ở trên đỉnh đầu vén cái búi Tiều kế tinh vi, tóc phía dưới cũng không buộc gọn lại, cứ tự nhiên rũ xuống trên vai.

Chải đầu xong, Đỗ Quyên lùi ra sau một bước chăm chú nhìn tiểu thư tỷ, cảm thấy kiểu trang điểm này làm cho nàng phá lệ văn tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, cười lên lại không mất vẻ nhẹ nhàng khả ái, bởi vậy hết sức hài lòng.

Đến phiên mình, nàng cũng chải một kiểu tóc với Hoàng Tước Nhi, trên người thì là áo màu hồng in hoa nhỏ xứng váy màu phấn hồng, cổ áo và tay áo viền lông chồn trắng, càng làm cho mặt nàng trắng nõn như ngọc, con ngươi đen long lanh, cánh môi kiểu điểm ướm át. Nở nụ cười không giấu được vẻ tươi sáng, hào quang loá mắt.

Về phần tiểu Hoàng Ly, người mặc quần áo màu hồng và màu đồng, viền lông chồn đỏ, trước ngực còn thêm một con sóc nhỏ rất sống động, là dùng da lông thật kết lên. Trên đầu tóc rẽ, khuôn mặt đỏ hồng, nhìn rất lạnh lợi hoạt bát.

Mấy tỷ muội đều mặc quần áo xanh xanh đỏ đỏ, cũng không phải là Đỗ Quyên tục khí, mà là ở non xanh nước biếc, nếu ăn mặc quá thuần khiết thì có vẻ mơ hồ mong lung. Cho nên, như người trên đại thảo nguyên hoặc là dân tộc thiểu số vùng núi, đều thích quần áo trang sức điểm lệ, không phải là không có duyên cớ.

Trang điểm hoàn tất, ba tỷ muội mới ra khỏi phòng.

Hoàng Lão Thực thấy ba khuê nữ như hoa như ngọc, xoa xoa tay cười nheo mắt.

Phùng Thị đón ba tỷ muội qua, vẻ mặt tươi cười dặn dò Hoàng Ly nói: “Lúc chơi cẩn thận chút, chớ để dầu thỏ bám trên người. Giặt không sạch ta coi ngươi khóc đi thôi.”

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu, hành động câu nệ rất nhiều.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng thay bộ đồ mới, nhìn tinh thần không ít.

Hoàng Tước Nhi hỏi: “Nương, buổi sáng ăn sủi cảo?”

Phùng Thị hỏi ngược lại: “Các ngươi muốn ăn cái gì? Có sủi cảo có mì sợi, còn có trứng trà. Các ngươi muốn ăn cái gì thì nương làm cái đó. Nếu không muốn ăn mấy món đó còn có cơm dư. Làm món cơm chiên trứng, đem đồ ăn tối qua dư hâm nóng lên, ăn cơm cũng tốt.”

Hôm nay nàng sẽ không để khuê nữ vào bếp, phòng bếp cũng không nhiều việc.

Năm mới, tề con mặc đồ mới, chỉ lo ăn uống chơi đùa. Phụ nữ sẽ nấu cơm nhóm lửa, ngay cả đàn ông cũng thanh nhàn.

Ba tỷ muội nghe lời của mẹ, đồng loạt hạnh phúc cười.

Thương nghị một hồi, Hoàng Tước Nhi nói với nương: “Vẫn là ăn sủi cảo đi. Mừng một ăn sủi cảo tốt. Đợi lát nữa nôi cũng dễ rửa. Chiên cơm quá khó khăn.”

Vì thế, Phùng Thị đi làm việc.

Ba tỷ muội trên chộc nói giỡn với Lão Thực cha.

Lúc này là lúc Hoàng Lão Thực vui vẻ nhất.

Điểm tâm xong, tỷ muội Đỗ Quyên đầu tiên đi chúc tết gia nãi nãi.

Trong sân Hoàng gia, Hoàng đại nương bồi 2 bà già ngồi phoi nắng, nói nhảm. Đại Nữu cũng ngồi kế bên cắn hạt dưa. Hoàng lão cha ngồi trong phòng bồi hai lão hán uống trà. Những người này đều là hàng xóm.

Tiểu Bảo và Tiểu Thuận không ở nhà, hẳn là đi ra ngoài chúc tết.

Hoàng đại nương nhìn thấy mấy cháu gái ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, thu hút ánh mắt mọi người, vốn trong lòng nên vui vẻ, nhưng thấy các nàng tay không, lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, con tức trào dâng.

Trước mặt người, nàng cũng không cho tý muội các nàng ngồi, mà là quai thanh quai khí nói: “Yêu, các người còn nhớ rõ người nãi nãi này sao? Còn biết được có gia gia?”

Khuôn mặt tươi cười của ba tỷ muội liền cứng lại.

Đỗ Quyên rất nhanh phản ứng lại, cười hỏi: “Nãi nãi, sao chúng ta lại không nhớ rõ gia gia nãi nãi? Nãi nãi không nói rõ, đầu óc chúng ta ngu muội, nghe không hiểu đâu.”

Hoàng đại nương giễu cợt nói: “Ngu muội? Người một lòng nhớ kỹ người bên ngoài, vừa đưa đồ ăn lại đưa điểm tâm, còn gia gia nãi nãi mình lại quên bằng đi, ngu chỗ nào? Thông minh như vậy, biết bám vào nhà giàu, gia gia nãi nãi nghèo khổ, người đương nhiên chường mắt ...”

Nàng oán hận nói, không cho chút tình cảm nào.

Nàng cũng muốn xem những kẻ khen cháu gái nói như thế nào.

Hai bà mẹ kế bên cũng kinh ngạc nhìn Đỗ Quyên, cũng cảm thấy nàng không giống như vậy.

Đỗ Quyên cười nói: “Nãi nãi đáng nói chuyện này hà! Ta làm chuyện gì chứ!”

Hoàng đại nương thấy bộ dáng nàng trấn định, thập phần hoài nghi.

Đỗ Quyên lại cười nói: “Chúng ta nghèo, cũng không dám không hiểu thuận gia gia nãi nãi. Nghe ta cha nói, lúc trước khi ở riêng đã nói rõ ràng: nhà chúng ta một năm cho gia gia nãi nãi 300 cân đồ ăn. Tiết đoàn ngộ và tết Trung thu có trứng gà gì đó thì đưa một chút. Năm mới giết heo cho 10 cân thịt, 2 cân mỡ lá. Những thứ đó, chúng ta đưa không thiếu thứ gì. Ngoài chuyện này ra, bình thường có thêm thứ gì, bất kể là ông ngoại ta mang muối đến, hay là tiểu di ta đưa thịt, hoặc là nhà mẹ nuôi ta đưa gì đó, chỉ cần chúng ta có được đều sẽ đưa chút đến cho gia gia nãi nãi. Năm trước còn đưa con thỏ, gà, thịt nai, thịt dê và thịt hoẵng nữa. Dầu chiên gì đó cũng đưa. Còn đưa một con cá chép. Nãi nãi nói đi, chúng ta không hiểu thuận gia gia nãi nãi chỗ nào?”

Giòn tan nói một hồi, làm Hoàng đại nương nghe xong ngây người.

Còn biết tính sổ!

Lời nói này làm bà ghen đến trừng mắt, nhưng cũng không bỏ qua như vậy, như cũ néo chuyện đó không buông: “Vậy người đưa đồ ăn cho người bên ngoài ăn, sao không biết đưa cho gia gia nãi nãi ăn?”

Đỗ Quyên kinh ngạc nói: “Không phải đã đưa thịt tới sao? Năm rồi bởi vì không đưa thịt, mới đưa bát đồ ăn đến. Năm nay trực tiếp đưa thịt tới, còn phải đưa đồ ăn?”

Hoàng đại nương thấy nàng như thế, thập phần căm tức: “Đưa thịt sẽ không đưa đồ ăn? Người có thể đưa người bên ngoài đồ ăn sao không thể đưa gia gia nãi nãi?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Chúng ta không đưa bọn họ thịt.”

Hoàng đại nương nhanh tức điên rồi: “Người ta có thể cùng gia gia nãi nãi người so sao?”

Đỗ Quyên nói: “Ta cũng không đem bọn họ cùng gia gia nãi nãi so nha! Tất cả món ăn thôn quê và cá của nhà ta đều do người ta đưa. Chúng ta chỉ là đáp lại lễ nhân tình thôi, cũng không đưa thêm gì cho bọn họ.”

Hoàng đại nương nói: “Người nấu ăn tặng người, không cho gia gia nãi nãi là không đúng!”

Đỗ Quyên nói: “Chiếu như vậy tính, lúc nương ta sinh Hoàng Ly, trong thôn rất nhiều người đưa ở cữ lễ. Ta nhớ rõ, Lý nãi nãi bắt một con gà tới. Con dâu Lý nãi nãi sắp sinh rồi, đến thời điểm đó khẳng định nương ta cũng muốn đưa một con gà tới, còn phải đưa thêm trứng gà. Vậy là chúng ta cũng phải đưa một con gà và trứng gà cho gia gia nãi nãi sao? Đáp lễ người khác cũng phải chuẩn bị thêm một phần cho gia gia nãi nãi? Nãi nãi, nếu thật phải như vậy cũng không được, nhà ta không thể kham nổi, chúng ta không có cách sống nổi!”

Hoàng đại nương há to miệng. Bà giận đến hồ đồ.

Sao tính sổ không lại vậy chứ?

Có chút loạn!

Lý bà mẹ và một bà già khác đều lắc đầu, cảm thấy như vậy thật quá mức.

Hoàng Tước Nhi đứng ở một bên lắng lắng nghe, không có thời cơ xen mồm.

Con người của Hoàng Ly chuyển động, nhìn nãi nãi, rồi nhìn qua nhị tỷ.

Cơ hội học tập thực tiễn tốt như vậy, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

Nhị tỷ tỷ nói, con nít phải nhìn nhiều, nghe nhiều, học nhiều, còn phải suy một ra ba, mới có tiến bộ. Bởi vậy, nàng rất dụng tâm nghe mỗi một câu nhị tỷ tỷ và nãi nãi nói, cũng quan sát sắc mặt mọi người ở đây.

Xem kia, nhị tỷ tỷ vẫn luôn cười tủm tỉm, nãi nãi càng nói hòa khí càng lớn, trước đó ngồi không động, hiện tại mông cổ mải tới mải lui, ngồi không yên.

Đại Nữu tỷ tỷ nhủ mảy suy nghĩ, chắc là nghĩ cách hỗ trợ nãi nãi.

Hừ! Nếu Đại Nữu tỷ tỷ giúp nãi nãi, nàng cũng không thể đứng nhìn, cũng sẽ xen mồm. Nàng có chút đợi không kịp, trong lòng nghĩ sẵn vài câu, chỉ là không có cơ hội nói ra, sợ cắt ngang lời của nhị tỷ tỷ.

Ai! 2 lão nãi nãi giống như thiên về nhị tỷ tỷ.

Ngay cả Hoàng Ly có thể nhìn ra tâm tư của Lý bà mụ, sao Hoàng đại nương lại nhìn không ra chứ?

Bà cực kỳ giận dữ, hung hăng nói với Đỗ Quyên: “Ai muốn gà và trứng gà của người? Ta đang nói người nấu đồ ăn! Thức ăn người làm đêm 30! ! !”

Đỗ Quyên nói: “Đồ ăn đó, là có chuyện như vậy: nhà tiểu di ta, nhà mẹ nuôi ta, còn có Đại Đầu bá bá bọn họ, thường tiếp tế chúng ta. Nhà ta nghèo, không có gì tốt để đáp lễ, ta đành phải tự mình ra tay, làm chút đồ ăn đưa cho bọn họ, coi như là một phần tâm ý. Bằng không có thể làm sao chứ? Chẳng lẽ đưa lễ giống như đưa cho gia gia nãi nãi, cũng đưa thịt và cá cho bọn họ? Những thứ kia vốn là bọn họ đưa cho nhà ta, nếu đưa ngược lại cũng quá không dụng tâm, coi không được. Ngược lại ta tự mình làm đồ ăn, tốt xấu có chút thành tâm...”

“Người đưa bọn họ đồ ăn, mà không thể đưa một chén cho gia gia nãi nãi?”

“... Nãi nãi ý tứ ta nghe hiểu, là nói ta làm đồ ăn và điểm tâm cũng phải tặng cho gia gia cùng nãi nãi. Nhưng là nãi nãi, không nấu cũng đưa, nấu xong còn phải đưa, nhà chúng ta... thật sự... không có cách nào chịu nổi a! Một nồi nấu ra không nhiều, hôm qua lại vội, không giống như bánh trôi chiên, làm nhiều, chúng ta sẽ đưa.”

Đỗ Quyên vừa nói, một bên lúng túng kéo khóe miệng.

Hoàng đại nương cậy mạnh nói: “Các người có thể đưa cho người ngoài, đưa cho gia gia nãi nãi thì không thể?”

Hoàng Ly nghe xong tâm ngứa, thấy có cơ hội nhanh chóng chớp lấy, nói: “Nãi nãi, chúng ta không đưa người ngoài bánh trôi thịt, cũng không tặng người ta thỏ và gà, thịt nai, thịt hoẵng, còn có thịt dê, còn có bánh chiên, cá chép. Những thứ đó đều đưa cho gia gia nãi nãi.”

Hoàng đại nương tròn mắt nói: “Ta là nãi nãi người, đương nhiên so với người ngoài cường!”

Đây mới là trọng điểm!

Trong mắt bà, nhi tử là con của bà, cháu gái là cháu của bà, mặc kệ như thế nào đều phải lấy bọn họ làm đầu. Đồ đưa cho người khác, bọn họ là gia gia nãi nãi mà không có, cái này sao được chứ?

Bà nghĩ không sai. Đỗ Quyên cảm thấy rất buồn cười.

“Nãi nãi là nãi nãi ta, đương nhiên thân hơn người ngoài. Ta cũng rất thích Lý nãi nãi nhưng ta không đưa thịt cho Lý nãi nãi nha! Nấu ăn đưa cho tiểu di và mẹ nuôi, đó là bởi vì cha nuôi và tiểu dưỡng chia thịt cho chúng ta, bằng không nhà chúng ta có thể có cái gì, làm gì có nào là thịt nai, chim trĩ đưa cho gia gia nãi nãi chứ? Cha ta không biết làm gì khác, liền chỉ biết làm chút việc tốn sức. Nương ta năm ấy sinh ta ở trên núi, thiếu chút mất nửa cái mạng, sau này cũng không bảo dưỡng tốt, di căn một thân bệnh. Ba tỷ muội chúng ta cũng không tiền đồ, không có tài làm gì cả. Không giống như tiểu thúc làm thợ mộc, Tiểu Bảo ca ca lại là có khả năng, Tiểu Thuận đệ đệ cũng thông minh, tương lai có thể chống đỡ môn hộ, có thể có rất nhiều thứ tốt đến hiếu kính gia gia nãi nãi. Cha và nương ta trồng vài mẫu, một năm kiếm cỡ nào cũng lấp liếm qua ngày, đủ no bụng mà thôi.”

Nàng vừa nói, vừa miễn cưỡng cười, phảng phất vì nhà mình bần cùng mà thấy xấu hổ, tựa hồ còn vì yêu cầu vô lý của nãi nãi mà cảm thấy khó xử và ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Giảm miễn hiếu kính

Đỗ Quyên nói dài như vậy, là đang nhắc nhở gia gia và nãi nãi: đừng có ăn xài đồ của nhà nàng đưa tới, còn nói lão con dâu cả và cháu gái không tốt, còn cừu hận tiểu di.

Đỗ Quyên không có ý muốn cho nãi nãi xấu hổ.

Nói thật, nếu nhà nàng không có nhà tiểu đi giúp đỡ, thậm chí Lâm gia giúp đỡ, thật sự không có gì cả, chỉ có thể miễn cưỡng ảm no mà thôi.

Nàng chỉ trần thuật sự thật mà thôi.

Buồn cười là gia gia nãi nãi có mắt như mù, thấy không rõ sự thật này, chỉ biết hưởng thụ người ta hiếu kính, sau lưng còn ngấm trái một câu “người bên ngoài”, phải một câu “người bên ngoài”, so bì luôn cả với món nợ nhân tình cháu gái thiếu người ngoài.

Nàng phải nhắc nhở bọn họ: mấy thứ này không phải do đại nhi tử người kiếm được, bằng không còn tưởng rằng đại nhi tử có bao nhiêu năng lực đâu.

Hoàng đại nương tức giận đến không biết nói như thế nào mới tốt.

Muốn giải thích lại không có từ giải thích; muốn mắng lại không thể mắng.

Rốt cuộc, bà nhịn không nổi nữa, nói không lựa từ mắng: “Suốt ngày than nghèo! Chúng ta đòi đồ người thì sao? Cha người lên núi săn thú, không nên hiếu kính cha nương hần à? Người có lòng nấu ăn đưa mẹ nuôi mà không nhớ rõ đưa cho gia gia nãi nãi? ...”

Liên tục chính là câu nói kia.

Đỗ Quyên cảm thấy rất vô lực.

Nàng nói lần nữa: “Nãi nãi nếu là không nấu phải hiếu kính, nấu chín cũng phải hiếu kính, chúng ta thật sự chịu không nổi. Nói ta cha đi săn chỉ sợ làm cho người nghe xong cười đến rụng răng. Bất quá là cha nuôi và tiểu dưỡng thấy tỷ muội chúng ta đáng thương, muốn tiếp tế chúng ta, nên dẫn hần lên núi, lấy cố chia điểm thịt cho chúng ta. Nhưng chúng ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người ta, chúng quy vẫn phải trả nhân tình. Nếu mỗi lần trả lễ nhân tình, đều phải chuẩn bị thêm một phần cho gia gia và nãi nãi, cho nhà tiểu đi gia cũng phải cho gia gia nãi nãi, cho nhà mẹ nuôi gia cũng thêm phần cho gia gia nãi nãi, cho Thím Lâm cách vách cũng cho gia gia nãi nãi... Nãi nãi, chúng ta đây không có cách nào sống nổi!”

Hoàng đại nương: “...”

Hai bà già kể bên bưng tỉnh đại ngộ: Đỗ Quyên dùng đồ ăn và điểm tâm chính tay mình làm đi nhân tình lễ, bởi vì không thể lấy ra vật quý trọng khác, lại không thể đưa đồ Nhậm Gia Hòa, Lâm gia đưa cho nhà nàng trả ngược về.

Nhưng đồ người ta cho, các nàng đã đem đi hiếu kính gia gia nãi nãi.

Nếu lúc đi trả nhân tình lễ, gia gia nãi nãi lấy thêm một phần; hơn nữa hàng năm quy định dường lão đồ ăn cùng ngày tết hiếu kính đều phải đưa đủ... Trời đất! So với địa chủ thu thuê còn lợi hại hơn đâu.

Vì thế, về mặt của các nàng rất đặc sắc.

Bởi sợ đắc tội Hoàng đại nương, không tiện mở miệng chen vào nói, chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi.

Hoàng đại nương nhìn các nàng, còn nhìn không ra sao.

Trong lòng có cả vụn cái bất mãn, lại không nói ra được câu nào.

Đại Nữu ở bên cạnh thêu thùa may vá, nghe Đỗ Quyên nhanh mồm nhanh miệng, nói làm nãi nãi không xuống đài được, có chút không vui.

Nàng biết, nhà đại bá không nghèo như Đỗ Quyên nói.

Nãi nãi chỉ bất quá muốn ăn đồ ăn và điểm tâm cháu gái làm mà thôi, đây không phải là nên sao? Đỗ Quyên như vậy, chẳng lẽ bình thường hiếu tâm đều là giả vờ?

Nàng liền nhàn nhạt nói: “Đỗ Quyên, đừng nói đáng thương như vậy. Nhà các người qua được như thế nào, ai mà không hiểu được? Bất quá chỉ là một chén đồ ăn, người nguyện ý thì đưa, không muốn thì thôi, đừng nói như gia gia nãi nãi bức người vậy.”

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, cười nói: “Đại Nữu tỷ tỷ nói rất đúng. Ta cũng cảm thấy rất mất mặt. Dựa vào tiểu đi giúp đỡ, chúng ta mới chút món ăn thôn quê ăn. không biết còn tưởng rằng cha ta đi săn thú đâu. Có đôi khi ta nghĩ, nếu tiểu đi ta không gả lại đây, sợ là nhà chúng ta cả năm cũng không ăn được một lần thịt thỏ, chó nói chỉ là đưa con thỏ, chim trĩ, thịt nai, thịt dê gì đó hiếu kính gia gia nãi nãi. Đại Nữu tỷ tỷ, người nói có đúng không?”

Mặt Đại Nữu liền đỏ lên.

Nàng nói không phải là chuyện này, sao Đỗ Quyên lại kéo tới vấn đề đó?

Hoàng Tước Nhi bỗng nhiên chen miệng nói: “Sau này, chúng ta không thể để nhà tiểu đi giúp đỡ. Luôn dựa vào người bên ngoài sống thì không được. Như nhà tiểu thúc thật khá giả, chúng ta không thể không nương nhờ tới cửa đòi Đông muốn Tây, mượn Đông mượn Tây. Nương không cho!”

Hoàng Ly ngây thơ hỏi: “Không cần nhà tiểu đi giúp đỡ, vậy sau này không phải là chúng ta không có gì để hiếu kính gia gia nãi nãi?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: “Khẳng định không có.”

Nàng đã quyết định, không cho tiểu đương dẫn cha lên núi săn thú. Các nàng muốn ăn thịt, trực tiếp đến nhà tiểu di ăn, còn phương tiện nữa.

Hoàng đại nương vốn thấy Đại Nữu chen vào nói, rất cao hứng. Không ngờ ba tỷ muội đồng loạt mở miệng làm Đại Nữu không lời nào để nói, càng thêm tức giận đến ngả ngửa.

Phượng Cô ở trong phòng bếp đã nghe cả nửa ngày.

Nàng vốn không muốn quản, nhưng Đại Nữu xen miệng, nàng không thể bỏ mặc, vì thế đi ra.

Nàng vừa mở miệng liền bắt lấy vấn đề mấu chốt.

Nàng nói: “Đỗ Quyên, ngươi đừng nghĩ nhiều. Gia gia nãi nãi ngươi cũng là bởi vì ngươi biết nấu ăn, muốn ném thử đồ cháu gái nấu, cũng chưa nói nấu xong phải hiếu kính, không nấu cũng hiếu kính...”

Không chờ nàng nói xong, Đỗ Quyên lập tức vỗ tay cười nói: “Nhị thẩm nói thật sao? Ta nói mà, sao gia gia nãi nãi lại ác tâm như thế chứ, muốn chúng ta một năm hiếu kính nhiều đồ như vậy. Như vậy là được rồi. Sau này, trừ bỏ hàng năm cùng ngày tết hiếu kính, chúng ta cũng không cần đưa thêm gì cả. Nếu ta nấu món ngon thì đưa một chén tới đây cho gia gia nãi nãi ăn.”

Nói xong, vẻ mặt đầy vui sướng nhìn Hoàng đại nương, bộ dáng như cảm tạ.

Đưa một chén đồ ăn, có thể so với đưa mười mấy cân thịt sao?

Phượng Cô sợ ngây người, lòng tràn cảm thấy không ổn, không dám nhìn tới sắc mặt bà bà.

Nếu như nói lúc này Hoàng đại nương bực mình, vậy bây giờ gần như muốn bạo nộ. Sao nói thành “giảm miễn” hiếu kính với bà vậy chứ?

Trong phòng, Hoàng lão cha cũng giận không kềm được, tận lực nắm chặt chén trà tro trong tay mới có thể che giấu tức giận và căm hận trong lòng.

Đỗ Quyên lưu loát nói những lời này, còn có Hoàng Tước Nhi cũng dám tranh luận cùng nãi nãi. Đám cháu gái, thật là gan lớn bằng trời!

Vốn cháu gái không nghe lời, hẳn là gia gia, mắng hai câu coi như xong. Nhưng là, hẳn nghĩ tới Phùng Trường Thuận... Đỗ Quyên giống y ông ngoại nàng, lại thêm một lần gọi ra mối hận cũ.

Còn có, nói cái gì tỷ muội các nàng vô dụng. Đây là ghi hận câu nói ngày trước hẳn nói với Hoàng Ly.

Nhưng hẳn lại không thể tức giận.

Đỗ Quyên và nương nàng, Phùng Thị, thì khác.

Cả thôn già trẻ, ai chẳng biết nàng hiếu thuận?

Phàm là cái gì là mang đến đưa gia gia nãi nãi. Trước mặt hay sau lưng, nhất định lấy gia gia nãi nãi làm đầu. Gặp mặt, kêu cũng đặc biệt ngọt. Đối với đứa cháu gái này, hẳn nói không lại chửi cũng không được. Bằng không, ngày mai sợ là nước miếng người trong thôn có thể làm hẳn chết đuối.

Trong phòng, ngoài phòng có mấy lão nhân, đều đã một bó tuổi, ai mà không biết?

Hắn không dễ dàng không chế cảm xúc của mình. Nhìn hai lão hán cười khan một tiếng, hướng ra bên ngoài hô: “Bà già, ngươi chết thêm sao? Hôm kia đưa nhiều thịt như vậy đến, còn có bánh trôi thịt và bánh chiên, còn có cá tươi, ngươi còn không biết đủ? Đã quá Ngọ (giờ Ngọ = 12pm), đám trẻ tới đây chúc tết, nước đều không uống một ngụm, trái cây cũng chưa ăn một miếng, đã nói linh tinh. Để người nghe được còn ra bộ dáng gì!”

Thật là kỳ quái. Ngoài miệng hẳn nói được rõ ràng nhưng trong lòng không nghĩ như vậy. Hẳn rất hận, cảm thấy con dâu cả cố ý dạy cháu gái đối phó mình, cố tình không cho hẳn dễ chịu, không chừng trong này còn có công lao của ông xui Phùng Trường Thuận.

Bên ngoài, Hoàng đại nương miễn cưỡng trả lời: “Ai nói gì đâu? Chỉ là đùa giỡn.”

Rồi tiếp đón Đỗ Quyên tỷ muội ngồi.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng không thành ý của nàng, cũng lười ngồi, liền đứng.

Hoàng đại nương cố ý muốn vắng vẻ các nàng nên không nói nữa, cũng không kêu ăn trái cây, cũng không kêu châm trà. Ngay cả Đại Nữu, Phượng Cô đều không lên tiếng, ngược lại Lý bà mụ cách vách thân thiết kêu Đỗ Quyên ngồi.

Đỗ Quyên nhìn ra tâm tư các nàng, sẽ không tự trừng phạt bản thân đâu.

Nàng kéo Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly vào phòng, chúc tết gia gia, sau đó đi ra nói với Hoàng đại nương: “Nãi nãi, chúng ta đi.”

Hoàng đại nương lập tức lạnh lùng nói: “Yêu! Ở lại nơi một lát cũng không nổi sao?”

Đỗ Quyên không kiên nhẫn, hỏi: “Nãi nãi còn có lời khác sao? Ta đứng mời chân rồi.”

Hoàng đại nương giận dữ nói: “Vừa rồi không phải bảo ngươi ngồi?”

Đỗ Quyên ủy khuất nói: “Ta không dám ngồi. Nãi nãi, ngươi nghiêm mặt bộ dáng thật dọa người. Tiểu thẩm và Đại Nữu tỷ tỷ cũng sinh khí không ngó đến chúng ta. Chúng ta không nên ở lại đây mất mặt, đỡ phải nãi nãi và tiểu thẩm nhìn thấy chúng ta lại giận. Nãi nãi, ngươi đừng nóng giận nga! Đi nghỉ một lát. Chúng ta đi là được. Đợi khi ngươi hết giận, chúng ta lại đến chơi.”

Hừ! Muốn đầu tâm cơ thủ đoạn với nàng, xem như phí công!

Thật xin lỗi, nàng luôn thích đem lời nói được rõ ràng.

Hoàng Ly cũng nhỏ giọng nói: “Tỷ, ta sợ quá! !”

Rồi đưa thân thể nhỏ bé của mình dựa sát vào Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi vội ôm nàng vào lòng.

Đỗ Quyên cũng an ủi: “Tiểu muội đừng sợ. Nãi nãi cũng không nể người, bắt quá chỉ nói hai câu. Nãi nãi là nãi nãi, nói hai chúng ta câu cũng là nên, chúng ta nên lắng nghe. Đi, đi về nhà trước đi, ngàn vạn lần đừng chọc nãi nãi sinh khí.” Nói xong, một tay dắt Hoàng Ly, tay còn lại nắm tay Hoàng Tước Nhi đi ra ngoài.

“Các ngươi nhìn xem... Nha đầu kia! Ta nói cái gì, a? Ta chưa nói gì hết nha! ...” Hoàng đại nương trơ mắt nhìn ba cháu gái đi ra ngoài cửa không hề quay đầu lại, tức giận đến nói không tròn câu.

Lý bà mụ cùng một bà già khác liếc nhau, âm thầm bĩu môi, nghĩ thầm vậy mà còn bảo là chưa nói gì? Cháu gái đến chúc tết, mũi không phải mũi mắt không phải mắt. Năm trước đưa rất nhiều hiếu kính, chỉ vì không đưa một chén đồ ăn, cứ như vậy đối với cháu gái.

Ai, đưa cháu gái ngoan ngoãn này, sao Hoàng gia lại không biết quý phúc khí vậy chứ?

Nếu nàng có cháu gái như vậy, ngủ cũng cười tỉnh.

Ngay cả Phụng Cô cũng nhàu mày, không biết nói như thế nào.

Vậy thì tốt rồi, nói vậy rất mau sẽ có người nói bà bà và nàng mừng chửi cháu gái tới cửa chúc tết đến nói bỏ đi.

Sau khi tỷ muội Đỗ Quyên ra ngoài, Hoàng Tước Nhi hỏi: “Cứ như vậy đi về nhà?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Đi về nhà trước, thờ ra một hơi hãy nói.”

Tâm tình nàng có chút không tốt, nhu cầu cấp bách là bình phục.

Đây chính là chuyện rất ít xảy ra.

Không thể tưởng tượng được với tính tình vạn sự tùy tâm của nàng, cũng sẽ có lúc như vậy.

Vừa rồi lúc nàng đi vào chúc tết gia gia, trong mắt Hoàng lão cha tràn đầy hận ý, hoàn toàn không giống lời hấn nói có tình có lý như vậy.

Nàng thực phiền chán nhưng không có cách nào.

Bởi vì bây giờ nàng không phải chỉ một mình, không thể tự mình nghĩ như thế nào thì như thế ấy. Nàng có 2 tỷ muội, còn có cha mẹ.

Ba tỷ muội trầm mặc đi trở về, Đỗ Quyên bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, dặn dò Hoàng Ly nói: “Về nhà chó đem việc này nói với nương, biết chưa?”

Hoàng Ly vội vàng gật đầu.

Hoàng Tước Nhi thấy sắc mặt luôn cười tủm tỉm của nhị muội không được tốt, an ủi: “Đỗ Quyên, ngươi đừng tức giận. Mặc kệ nãi nãi nói cái gì, ta đều không để ý nàng. Sau này, cũng không cho đồ. Tùy nàng nháo đi.”

Đỗ Quyên thấy đại tỷ trái lại an ủi mình, liền cười nói: “Đúng vậy. Tùy nàng nháo đi.”

Sau khi trở về, ba tỷ muội không hề đề cập tới chuyện vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chúng ta cũng dài miệng

Hoàng Lão Thực tới nhà cha mẹ trẻ hơn, bị nhị lão hung hăng nắn một trận xả giận.

Đây coi như là vạ lây. Hắn trở về cũng không dám nói.

Hôm nay, Đỗ Quyên trừ bỏ đi nhà Cửu Nhi chúc tết mẹ nuôi, cũng không đi nhà người khác, cũng không đi theo coi Lâm Xuân Cửu Nhi bọn họ múa sư tử, chỉ ở nhà tiêu di chơi, hoặc dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly nhận chữ.

Mấy ngày kế tiếp, các nàng cũng không đi ra ngoài, ở bên đông sương nhà Nhậm Tam Hòa đọc sách. Sau này Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng tới, cũng đi theo đọc sách.

Đọc sách mệt mỏi, mọi người liền ở trong sân đá cầu hoặc tập võ.

Như thế qua hơn mười ngày, đến 12 tháng giêng, Hoàng đại nương từ Cây Lê Cầu thăm người thân trở về, lại dẫn theo một đoàn khách.

Theo thường lệ, Hoàng Lão Thực phải xuất đầu chiêu đãi nhà cậu.

Tính cả con nít, có khoảng mười bảy mười tám người.

Vào trong viện ngồi xuống, bình thường tiểu viện trống rỗng có vẻ chật chội.

Lập tức, cha con Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực tiếp đón đàn ông uống trà. Phụ nữ do Hoàng đại nương tiếp đãi.

Phượng Cô không đến nhưng Hoàng lão Nhị, Tiểu Bảo, Đại Nữ và Tiểu Thuận đều tới.

Mẹ con Phùng Thị ở phòng bếp bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Hoàng Ly chạy khắp nơi, hỗ trợ bung lấy đồ, thuận tiện canh chừng đám nhỏ, không cho bọn họ rờ mó lung tung.

Đầu năm Hoàng đại nương bị Đỗ Quyên làm cho tức không nhẹ, nghĩ rằng hôm nay đến cửa một lượt, coi người đẩy như thế nào? Bà lại muốn lấy lòng trước mặt người nhà mẹ đẻ, nên dùng sức thổi Đỗ Quyên nấu thức ăn ngon.

Tẩu tử và em dâu nhà mẹ đẻ nàng không tin, nói Đỗ Quyên bao lớn mà biết làm đồ ăn. Cho dù làm cũng không thể làm tốt như vậy, thổi phồng như thân tiên.

Hoàng đại nương son sắt bảo chứng, lại kêu Đỗ Quyên ra phân phó.

Hôm nay Đỗ Quyên lại không chương muối (người nấu chính), nàng ở bên bếp lò nhóm lửa.

Hôm nay là Hoàng Tước Nhi chương muối, Phùng Thị hỗ trợ rửa rau, thái rau.

“Nãi nãi kêu ta?” Đỗ Quyên đi ra hỏi.

“Ta nói với đại cữu nãi nãi người là người nấu sườn chua ngọt ăn ngon nhất, các nàng còn không tin đâu. Người hôm nay làm cho các nàng ném thử. Còn có canh cá chua, thịt kho tàu, móng heo. Còn có cái gì đậu hũ, còn có...”

Hoàng đại nương vừa nói vừa cố gắng nghĩ, có vài món nàng đã ăn qua, có vài món căn bản chưa từng ăn, như canh chua cá là nghe Lâm Đại Đầu nói.

Đỗ Quyên không chờ nàng nói xong, liền cười nói: “Hôm nay đại tỷ ta chương muối.”

Hoàng đại nương không vui nói: “Cữu nãi nãi người không dễ dàng đến một lần, người không thể khách khí chút? Nấu đồ ăn cũng không bằng lòng? Thiêu cho người bên ngoài ăn thì rất cần mẫn.”

Đỗ Quyên cảm thấy, nếu thật cùng nãi nãi so đo, không bị tức chết mới là lạ.

Nàng lại không phải coi tiền như rác, không có việc gì nấu cho người ta ăn?

Người ăn thức ăn của nàng, có ai không có ân với nàng, hoặc là tận tâm chiếu cố nhà của nàng chứ? Ngược lại gia gia nãi nãi, không cần suy nghĩ, chỉ bởi vì nuôi Lão Thực cha một thời gian thì đương nhiên có sẵn ăn, ăn xong còn chọn tam lấy tứ.

Những lý do này nãi nãi biết rõ, càng muốn nói “nấu cho người bên ngoài ăn”.

Khó trách nương bị nàng làm cho tức giận đến như vậy, bao nhiêu năm đều canh cánh trong lòng, nàng lại không phải là người dễ mở lòng.

Nghĩ xong, nàng cười nhạt nói: “Ta cũng không có thời gian nấu cho ‘người bên ngoài’ ăn. Chỉ nấu một lần đưa cho mẹ nuôi và nhà tiểu di. Không có bọn họ, sao có món ăn thôn quê và cá mà hiếu kính cho gia gia nãi nãi.”

Tại sao nàng không chỉ một lần mà đến 2, 3 lần nhắc nhở?

Hoàng đại nương vừa thấy nàng bày ra sắc mặt này, là biết mình không cần thận nói sai, xấu hổ chất vấn: “Không phải ngoại còn đưa cách vách?”

Đỗ Quyên cười nói: “Nãi nãi, nếu không phải Đại Đầu thím cho ta bú sữa, ta còn không biết có lớn lên được hay không. Đã chết còn nấu nướng gì? Cá cũng do Lâm Xuân và Cửu Nhi xuống nước lưới được.”

Trước mặt người, Hoàng đại nương tức giận đến tím mặt, “Một chút ân tình của người bên ngoài ngoại nhớ thật rõ ràng, mà không nhớ rõ cha ngoại từ đâu ra. Không có cha ngoại, nào có các ngoại?”

Đỗ Quyên cười to nói: “Ái dà, nãi nãi! Nếu ta không nhớ rõ chuyện này, không cảm kích gia gia nãi nãi, hàng năm đưa nhiều đồ như vậy cho gia gia nãi nãi là vì cái gì chứ? Tiểu di ta chiếu cố nhà chúng ta như vậy, chúng ta cũng không đưa đâu. Còn có, đây cũng không phải là một chút ân tình, nếu ta không ăn sữa của Đại Đầu thím, đã sớm chết đói. Nếu không có cha nuôi và tiểu dưỡng giúp đỡ, ta có lòng nấu ăn cho người ăn cũng chỉ có thể xào rau xanh. các ngoại cũng không hiếm lạ rau xanh xào chứ?”

Nàng thật muốn bỏ đầu của nãi nãi ra, xem xem bên trong đựng những thứ gì.

Đạo lý đơn giản như vậy, sao nàng chỉ nghĩ theo ý của mình như vậy chứ?

Đỗ đại tiểu thư quả thực muốn phát điên!

Bởi vì, nàng không cảm thấy nãi nãi có ý làm khó dễ nàng. Nãi nãi sinh khí, thật khó chịu!

Hoàng đại nương bị nàng nói, sắc mặt biến xanh biến hồng.

Nhưng bà vẫn như cũ nói nàng đối với người ngoại thế nào, đối với mình lại không đề bụng ra sao, giống như máy ghi âm lặp lại cùng một câu.

Thân thích thấy Hoàng đại nương xấu hổ, vội khuyên giải.

Đang nói, Hoàng Tước Nhi từ phòng bếp đi ra.

“Nãi nãi, tuy tay nghề ta không được tốt, nấu ra không phải không thể ăn. Ta nấu cho đại cửu nãi nãi ăn không được? Đỗ Quyên qua năm mới 9 tuổi, cầm muôi không nổi. Hôm nay nàng giúp ta nhóm lửa.” Nàng bình tĩnh nói.

“Cầm muôi không nổi còn nấu cho người ngoại ăn?”

Hoàng đại nương nghe xong một đầu hỏa, tóm lại vẫn là nuốt không trôi khẩu khí kia.

“Đó là lúc nàng rảnh rồi, người có sức, mới nấu một hai món. Hôm nay tới nhiều người như vậy, tôi thiếu muốn nấu mười mấy món, sao nàng có thể kham nổi? Ta nhớ rõ Đại Nữu tỷ tỷ đến 10 tuổi mới bắt đầu nấu cơm nấu ăn.” Hoàng Tước Nhi như cũ, không nhanh không chậm nói.

Đỗ Quyên ha hả cười nói: “Chúng ta nào có mệnh tốt như Đại Nữu tỷ tỷ vậy, có nãi nãi chiếu cố! Nương chúng ta bận rộn trong nhà, lại phải ra ruộng, lên núi, chúng ta bốn năm tuổi đã học nấu cơm, bằng không sẽ đói chết a!”

Đại Nữu liền đỏ mặt.

Hoàng đại nương càng nổi giận, tâm như dày vò.

Có thể bà mới ý thức được, ai cũng khen Đỗ Quyên có thể làm, nhưng Đỗ Quyên mới 9 tuổi.

Còn có, mấy đứa cháu gái đều do con dâu cả tự mình nuôi lớn, bà không giúp chút nào.

Nếu bà nghĩ thông suốt, không chừng còn có thể thương tiếc. Nhưng trước mặt người ta bị hai đứa cháu nói cho cứng họng, chút thương tiếc kia bị phần nộ thay thế.

“Mẹ ngoại đâu? Mẹ ngoại hôm nay không lên núi chứ?”

“Nương ta đang rửa rau, thái rau. Nàng nói chúng ta còn tay nhỏ mềm, không thể chặt xương làm cá, sợ chúng ta bị đứt tay, cho nên làm việc nặng. Chúng ta chỉ nấu thôi.”

Hoàng đại nương nhìn Hoàng Tước Nhi, gần như kinh ngạc.

Khi nào thì đứa cháu lớn này lớn gan như vậy có thể nói chuyện?

Đại cữu nãi nãi nghe lời của Hoàng Tước Nhi đều không khỏi nhìn thẳng vào nàng: đáng người cô gái trước mặt tú lệ, mi cong mắt hạnh, yên tĩnh hào phóng, nói chuyện rõ ràng có lý...

Ân, sao xuất sắc như vậy?

Một bà mẹ cười nói: “Đại cô hấn, đừng nói đám nhỏ. Tước Nhi nấu cũng giống như nhau. Đều là người một nhà, ai nấu cũng ăn mà. Nhìn Tước Nhi này, bộ dáng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng khoan khoái, không kém Đỗ Quyên. Hơn mười tuổi rồi?”

Nghe thế Hoàng đại nương mới hoãn quá một chút, nói: “12.”

Đại cữu nãi nãi cười nói: “Ái dà, thật là con gái 10 tuổi có 18 biến. Tước Nhi khi còn nhỏ nhất gan đến đòi mạng, bây giờ thật có tiền đồ.”

Mọi người liền sôi nổi khen Hoàng Tước Nhi, lại kéo nàng đến bên người, kéo tay hỏi thăm, xoa đầu nhéo hai má, xoi mói.

Hoàng Tước Nhi an tĩnh đứng yên, cũng không nói nhiều. Hỏi một câu đáp một câu.

Đỗ Quyên cảm giác có chút quái dị, vội hô: “Tỷ tỷ. Gà hầm xong rồi.”

Hoàng Tước Nhi vội giặt tay lại bước đi, vừa nói: “Nãi nãi, ta đi nấu cơm. Chắc là Đại cữu nãi nãi bọn họ đói bụng. Đợi lâu không tốt.”

Nàng đi, có vài đôi mắt còn dính theo bóng lưng nàng theo vào phòng bếp.

Đỗ Quyên vừa định vào phòng bếp, chợt nghe một đứa bé hô: “Ta muốn ăn bánh chiên! Ta muốn ăn bánh chiên! Ô ô, ca ca đều ăn hết rồi.”

Hoàng đại nương vội vàng kêu Đỗ Quyên, phân phó nói: “Đỗ Quyên, bánh chiên hết rồi, mang thêm ra. Lấy nhiều chút. Tiểu Hổ và những đệ đệ người, bọn họ đều thích ăn, cữu nãi nãi người cũng thích ăn.”

Đỗ Quyên dừng chân, đầu óc xoay chuyển, đối với Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, người đi lấy. Ta đi nhóm lửa.”

Hoàng Ly vội gập đầu. Bụng cái đĩa trúc nhỏ chạy vào phòng.

Chỉ chớp lát lại bụng cái đĩa đi ra, đặt lên trên bàn nhỏ.

Mọi người nhìn, chỉ có nửa đĩa bánh chiên, còn có thật nhiều mảnh vụn.

Hoàng đại nương không vui nói: “Sao chỉ lấy bằng ấy?”

Mắt Hoàng Ly vụt sáng nói: “Không còn. Còn gì nữa không?”

Hoàng đại nương hồ nghi nói: “Thật không còn?”

Hoàng Ly buông thông tay nói: “Thật không còn. Nãi nãi không tin?”

Đứa bé này cũng thật biết đùa. Nói xong còn hỏi ngược một câu.

Hoàng đại nương thật không tin.

Đứa cháu gái này nói ngọt biết dỗ người, lợi hại hơn Đỗ Quyên nhiều, nên bà cảm thấy rất có khả năng là nàng đang nói dối. Nhưng trước mặt người, bà cũng không tiện tra hỏi, đành phải thôi.

Chỉ có nửa đĩa, mấy đứa bé tranh nhau bốc.

Hoàng đại nương thấy sinh khí, kêu Phùng Thị: “Vợ lão Đại, người ra đây.”

Phùng Thị đi ra, hỏi: “Nương, chuyện gì?”

Hoàng đại nương chỉ vào cái đĩa trúc, nói: “Mang một ít bánh chiên đến. Thân thích một năm mới đến một lần, có cái gì cũng đừng tiếc, ăn một lần đâu có nghèo.”

Bà thật có bản lĩnh, chỉ một câu là thành công làm Phùng Thị tức giận đến cả người phát run. Mà Phùng Thị mỗi khi khí dồn lên não là tay chân như nhũn ra, đứng không vững.

Đỗ Quyên nghe nãi nãi gọi nương, cũng vội đi ra ngoài.

Nàng vừa nghe lời này, không chờ Phùng Thị lên tiếng, liền cướp hỏi Hoàng Ly: “Không phải kêu người lấy rồi sao? Sao người không lấy?” Vừa hỏi vừa ra hiệu cho Hoàng Tước Nhi ra sau, kéo nương vào phòng bếp.

Nhưng Phùng Thị đứng như chết nhìn chăm chăm Hoàng đại nương, không động.

Hoàng Ly há miệng lớn tiếng nói: “Không còn! Ăn hết rồi! Ta nói nãi nãi không tin, còn muốn hỏi nương. Trước đó còn thừa không nhiều, đã lấy ra 2 đĩa.” Chuyển hướng nhìn qua bàn khách bên kia, “Bên kia cũng lấy hai đĩa. Bình nhà ta không phải là Tụ Bảo bồn, ăn hết lại có thêm.” Nói xong “đặng đặng” chạy vào phòng.

Hoàng đại nương lần nữa nổi giận, trán nổi gân xanh.

Hôm nay thật không phải là ngày lành!

Đỗ Quyên giật mình, nhắc nhở: “Nãi nãi, hôm nay đã là 13 tháng giêng.”

Nông dân trên cơ bản qua ba ngày tết, món ngon trong nhà không thừa cái gì. Của cải đầy, đồ sẽ nhiều hơn một chút.

Hoàng đại nương lần nữa gặp cản trở, lại thấy vẻ mặt con dâu cả bị phẫn, không nói câu gì, hình như còn đang trách bà, cũng tức giận ghê gớm, quát mắng nàng: “Ngươi làm sao lo liệu cái nhà này? 13 cũng tốt, 15 cũng tốt, có thân thích tới cửa, thông gia còn chưa tới cửa nữa, đã đem đồ vật ăn sạch sẽ...”

“Nãi nãi!” Đỗ Quyên ngắt lời nàng, cười nói, “Tỷ muội chúng ta cũng dài miệng, cũng như Tiểu Thuận đệ đệ bọn họ vậy. Nhà ta cũng mời mẹ nuôi, tiểu di bọn họ ăn cơm, kính mời Tam gia gia bọn họ ăn cơm.”

Hoàng đại nương giận dữ nói: “Ai cho các ngươi há mồm? Nhân tình lớn như nợ, không nghe người ta nói đồ vật phải giữ cho chính mình ăn, không đợi khách. Cha ngươi từ kẻ đá chui ra sao mà lực thân không nhận hả?”

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hộ mẫu (bảo vệ mẹ)

Đỗ Quyên thấy Phùng Thị muốn nói chuyện, kiên quyết kéo nàng ra phía sau.

Tự nàng tiến lên cười nói: “Nãi nãi, nếu nương ta không giữ lại thì Hoàng Ly, nha đầu tham ăn kia đã ăn hết cả bình rồi. Vừa rồi Hoàng Ly nói đã lấy ra 4 đĩa, có thể chứ, thêm đĩa này là 5. Chúng ta cũng không chiền bao nhiêu. Nhà ai đãi khách, cho dù là keo kiệt, một lần chỉ lấy một đĩa ra, ăn hết thì thôi. Dĩ nhiên, chờ ta nhà có tiền, sẽ chiền mấy bình lớn, để ở kia tùy tiện các thân thích ăn.”

Trong đám thân thích cũng có người hiểu lẽ, nghe lời Đỗ Quyên nói lúng túng không thôi, thăm trách Hoàng đại nương nhiều chuyện nên hoà giải nói: “Đại cô, hết thì hết. Nhà ta cũng giống như vậy, ngay cả hạt dưa và đậu phộng đều ăn sạch kia.”

Lúc này, Hoàng Ly cố sức xách một cái vại sành từ trong nhà đi ra, đặt lên trên bàn nhỏ, thờ phỉ phò nói: “Tự các ngươi xem, đều hết.”

Mọi người lúng túng hơn.

Khóe miệng Hoàng đại nương liên tục bĩu ra.

Hôm nay hình như nàng nói cái gì đều không thuận, rốt cuộc là làm sao?

Đại cữu nãi nãi thấy Đỗ Quyên vẫn cười tủm tỉm, không va chạm trường bối, lại vẫn có trách nhiệm, thập phần tán thưởng.

Nàng còn nhớ tới mối hơn nhân của tiểu tôn tử Ngưu Nhi và Đỗ Quyên, vẫn trông cậy vào cửa thân này, bởi vậy hoà giải nói: “Cô hấn, thôi, hết thì hết. Thứ này ăn nhiều cũng không tốt, gần đến lúc ăn cơm rồi.” Âm thầm dùng tay đẩy Hoàng đại nương.

Rồi hướng Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, ngươi làm chuyện của mình đi. Nãi nãi ngươi chỉ hỏi một chút.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta hiểu nãi nãi chỉ hỏi một chút.”

Hoàng lão cha đã nghe được, phần nộ không kém bà già.

Ăn hay không, hấn không để ý. Chỉ là cháu gái trước mặt mọi người nói chuyện với nãi nãi như vậy, giống y như Phùng thị. Không! so với Phùng Thị càng lợi hại hơn, bởi vì lời của tỷ muội Đỗ Quyên nói, luôn có tình có lý, làm bà già không thể đáp trả, mất hết mặt mũi.

Con dâu cả không ra mặt giáo huấn cháu gái, luôn đối phó cha mẹ chồng. Tâm thật là độc!

Nhà đại nhi tử đã không là họ Hoàng, thành Phùng gia !

Hoàng lão cha kỳ thật không mạnh hơn Hoàng Lão Thực bao nhiêu, còn thật ngu muội ngoan cố. Tôn nghiêm trường bối bị khiêu chiến, lại không có lý do mắng cháu gái, liền trừng đại nhi tử, nửa ngày mới cầm hận nói: “Người nuôi ra khuê nữ thật tốt!”

Hoàng Lão Thực bị trừng, vẻ mặt ngờ ngạc không hiểu gì, chỉ biết cười làm lành nói: “Khuê nữ hiểu chuyện lại giỏi giang. Người trong thôn đều khen ngợi!”

Hắn cũng thành công làm Hoàng lão cha tức hộc máu.

Đại cửu gia thấy cái đĩa trên bàn trong này còn có chút bánh chiên, vội nói: “Ồ đây còn một chút. Lấy qua ăn đi. Ôn ào gì thế!”

Tiểu Bảo liền bưng cái đĩa kia qua.

Mới an tĩnh lại, chợt nghe Hoàng Tước Nhi cả kinh kêu lên: “Nương, nương! Người làm sao vậy?”, vừa nói vừa cố gắng dùng thân mình mảnh khảnh của mình đỡ Phùng thị, hết sức đỡ nàng đi vào phòng bếp.

Đỗ Quyên cũng vội vàng chạy tới đỡ, trong lòng hối tiếc không thôi, vừa tức vừa giận.

Lời nãi nãi nói nàng có thể coi như gió thoảng bên tai, nhưng nương lại không được. Nương tận tâm tận lực chiêu đãi người, còn bị nãi nãi trách cứ trước mặt khách là keo kiệt không nỡ bỏ ra. Thật không thể nhịn được nữa!

Mọi người đều hoảng sợ, vội vàng tới xem.

Chỉ thấy sắc mặt Phùng Thị trắng bệch, nhắm mắt ngồi trên ghế nhỏ, tựa vào tường phòng bếp không cử động. Hoàng Tước Nhi ở một bên đỡ nàng. Đỗ Quyên đang giúp nàng nhu huyết Thái Dương. Hoàng Ly tựa hồ bị dọa sợ, đưa ngón trỏ lên miệng cắn, bộ dáng ủy khuất như muốn khóc lại không dám khóc.

Hoàng đại nương thấy nháo ra kết quả như vậy, càng giận, càng hận!

Bên ngoài, Hoàng Lão Thực nghe Hoàng Tước Nhi kêu to, cuống quýt muốn sang đây xem.

Hoàng lão cha gào to: “Chuyện đàn bà, người đi theo làm gì?”

Hoàng Lão Thực sùng sốt một chút, Vội nói: “Cha, nương bọn nhỏ hình như không khỏe. Ta đi nhìn xem.”

Hoàng lão cha cả giận nói: “Người đang trù ẻo nàng chết hả? Còn không ngồi xuống cho ta! Mẹ người ở đằng kia, Đại cửu mẫu người và tiểu cửu mẫu đều ở đó, còn có các biểu tẩu người, những người này đều không đủ hầu hạ vợ người sao? Cho dù nàng chết cũng có thể thu xếp được. Người đi làm cái rắm gì!”

Hoàng Lão Thực nghe xong há hốc mồm, ngượng ngùng ngồi xuống.

Đại cửu gia tỏ vẻ thân thiết, kêu Tiểu Bảo, phân phó nói: “Đi, đi xem đại nương người rồi về đây nói một tiếng.”

Tiểu Bảo vội đáp ứng đi.

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng, “Hàng năm đều phải làm một lần!”

Trong phòng bếp, Đỗ Quyên giúp Phùng Thị xoa nhẹ một hồi, cố nặn ra nụ cười nói với mọi người: “Đại cửu nãi nãi, các người đi ra ngoài phơi nắng đi. Nơi này nhiều khói dầu, tro bụi cũng nhiều, đừng làm dơ xiêm y. Nương ta đã có ta và tỷ tỷ ta chiếu khán.”

Tuy Hoàng đại nương có chút sợ nhưng đến cùng vẫn không quản được miệng mình. Nàng đã quen như thế, tức giận nói: “Đây là bày mặt mũi cho chúng ta xem đâu...”

“Nãi nãi!” Đỗ Quyên gấp rút cướp lời, “Nương ta không bày mặt mũi. Vài ngày trước Hoàng Ly muốn ăn bánh chiên, náo loạn vài lần, nương ta đều không cho. Vì chuyện này, tôi qua còn mắng nàng nữa.”

Đại cửu nãi nãi vội nói: “Ái dà! Vợ lão Đại quá quan tâm. Ăn thì ăn, lưu trữ làm cái gì?”

Đỗ Quyên nói: “Nương ta chính là như vậy. Làm việc không biết lấy lòng người khác, cho nên thường là hương cũng đốt mà vẫn đắc tội Bò Tát, chịu thiệt nhất.”

Nói xong, không cho mọi người cơ hội nói chuyện, đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Tỷ, chúng ta đỡ nương lên giường.”

Hoàng Tước Nhi vội gạt đầu, một phụ nữ cũng tới hỗ trợ nâng lên.

Hoàng đại nương thấy con dâu cả nói phui tay thì phui tay, bất kể khách khứa ở đây, con giận dĩ nhiên không nhẹ, nhả mặt nói: “Đây là đuổi chúng ta đi?”

Tuy Phùng Thị choáng váng nhưng trong lòng vẫn hiểu.

Nghe xong lời này, cổ mở to mắt, run run nói: “Để cho ta tới...”

“Đừng nhúc nhích!” Đỗ Quyên căn nài lại, rồi quay qua Hoàng đại nương, nghiêm mặt nói, “Nãi nãi, nương ta thật không thoải mái. Ngươi xem mặt nàng trắng bệch như vậy, không thể giả vờ được. Nãi nãi yên tâm, không ai đuổi các ngươi đi. Nương ra bị bệnh, còn có ta và tỷ tỷ, hợp lại có thể nấu một bữa cơm, không để cho đại cữu nãi nãi bọn họ đói bụng là được.”

Hoàng đại nương nhìn sắc mặt Phùng Thị, không lời chống đỡ.

Bởi không thể đáp lời nên quay đầu đi ra bên ngoài hòng dỗi.

Ra đến sân ngồi xuống, càng nghĩ càng giận, không biết đang tốt lành sao lại biến thành dạng này.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đỡ Phùng Thị vào trong phòng nằm xuống, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Nương thả lỏng ngủ đi. Bên ngoài có ta và tỷ tỷ. Ngươi đi ra ngược lại là chuyện xấu, không bằng ngủ.”

Phùng Thị khẽ gật đầu, ngăn khí ở ngực, đau đến khó nhìn.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Ly thăm thi vài câu. Hoàng Ly lặng lẽ đi ra ngoài.

Nơi này, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đóng cửa phòng lại, đi phòng bếp tiếp tục nấu cơm.

Đại cữu nãi nãi liền phân phó con dâu, chính là nương Ngưu Nhi, đi giúp hai chị em nàng. Tuy Hoàng đại nương giận dữ cũng không thể để hai đứa cháu gái nấu cơm cho cả đám người ăn, bởi vậy cũng kêu Đại Nữu đi hỗ trợ.

Bốn người liền bận rộn.

Nương Ngưu Nhi nói chuyện với Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, thập phần nhiệt tình.

Đỗ Quyên tiếng có tiếng không trả lời. Hoàng Tước Nhi dứt khoát không lên tiếng.

Nương Ngưu Nhi nương nhìn hai tỷ muội vui đầu làm việc, bỗng nhiên cảm thấy không có ý nghĩa gì, giống như gia đình mình vừa đến là làm cho nhà người ta biến thành hồngбет.

Nói tới, sự việc hôm nay là do đại cô nói lời không dễ nghe.

Nhưng biểu thái cũng quá vô dụng, chỉ có một câu nói thôi mà tức giận đến như vậy.

Làm con dâu người ta mà ngay cả câu nói nặng cũng chịu không nổi, thì sống như thế nào?

Bên ngoài, Hoàng đại nương đang tổ khổ với người nhà mẹ đẻ, “Ta cũng không biết nàng là bà bà hay ta là bà bà. Một câu không thể nói, nói ra thì nháo. Động một chút là nằm xuống. Ta thật không biết ta làm chuyện xấu ở kiếp nào mà cưới đứa con dâu như vậy về...”

Vừa nói, vừa không ngừng gạt lệ.

Đám người Đại cữu nãi nãi không ngừng khuyên giải an ủi.

Mặt Hoàng lão cha âm trầm nói: “Đây là nàng ghét bỏ chúng ta, muốn đuổi chúng ta đi. Có con dâu như vậy sao? Kêu nàng dậy nấu cơm. Không dậy thì trở về Phùng gia đi.”

Hoàng đại nương gạt mình, vội nói: “Thôi, cùng nàng chấp nhận làm cái gì. Tước Nhi và Đỗ Quyên đang nấu cơm kia.”

Bà cũng không phải người mù. Sau khi Đỗ Quyên nhắc nhở, dĩ nhiên bà nhìn ra sắc mặt Phùng Thị không tốt, không phải giả bệnh. Bởi vậy, mặc dù buồn bực trong lòng, bà cũng không dám náo loạn. Nếu nháo xảy ra án mạng, bọn hán không thể gánh vác nổi.

Bởi vậy, nàng mới ngăn Hoàng lão cha lại.

Hoàng lão cha thấy bà già nhìn hán nhảy mắt, mới không nói gì nữa, chuyển sang mắng đại nhi tử.

Hoàng Lão Thực vừa nghe Tiểu Bảo nói Phùng Thị không sao, ai ngờ lại nằm trên giường, vội vàng muốn đi xem, bị Hoàng lão cha mắng cầu huyết lâm đầu.

Ngay cả Hoàng lão Nhị cũng bất mãn nói: “Ca, ngươi thật không có tánh khí.”

Đang ồn ào, bỗng nhiên Phùng Minh Anh dắt tay Hoàng Ly từ bên ngoài đi tới.

Mọi người liền an tĩnh lại nhìn thiếu phụ xinh xắn kia. Không mặc tơ lụa, cũng không cài hoa thụy, cả người lại lộ ra nét trầm ổn đại khí.

Người ta nhìn nàng, nàng cũng nhìn người, lại không chào hỏi ai, không giận không cười, liền vào nhà.

Hoàng Lão Thực mừng rỡ, vội nói: “Tiểu di tới. Mau vào xem nương bọn nhỏ...”

Bị Hoàng lão cha trùng, lời còn lại kẹt trong cổ họng.

Đỗ Quyên nghe tiểu di tới, mới để trái tim xuống.

Nàng vội vàng vào phòng, thấp giọng nói chuyện cùng tiểu di.

Sắc mặt Phùng Minh Anh lạnh lùng, muốn đứng dậy đi ra ngoài lý luận.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nàng.

Phùng Minh Anh nói: “Như thế nào, mẹ ngươi cứ chịu đựng như vậy?”

Đỗ Quyên thở dài: “Tiểu di, ngươi suy nghĩ thật kỹ: ngươi đi ra ngoài gây một trận, ngươi được xả giận, nương ta sẽ hết giận hay là giận càng thêm giận?”

Phùng Minh Anh liền trầm mặc.

Nàng gần như không cần nghĩ, khẳng định Phùng Thị sẽ tức giận càng lợi hại.

Mặc kệ kết quả thế nào, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đều sẽ lấy mặt mũi về từ trên người Phùng Thị. Ai kêu nàng là con dâu người ta! Cha mẹ chồng chăm chọc, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nàng không thể mất điếc tai ngo, thì chỉ có bị khinh bỉ thôi.

Kỳ thật, lời của Đỗ Quyên vừa rồi trong mềm mại có cứng rắn, làm Hoàng đại nương không thể đáp lời, bị sượng mặt, nhưng Phùng Thị vẫn bị tức xiu.

Vì thế, Phùng Minh Anh cố nén cơn giận, canh giữ bên giường Phùng Thị, chậm rãi khuyên giải nàng.

Đỗ Quyên lại dặn dò Hoàng Ly vài câu, kêu nàng đi ra ngoài.

Người bên ngoài đều thót tim, đợi Phùng Thị muội muội xuất đầu thay tỷ tỷ xả giận. Nhất là Hoàng đại nương, biết Phùng Minh Anh lợi hại, hơn nữa còn có Nhậm Tam Hòa, liệu định hôm nay sẽ có một trận nháo, trong lòng không khỏi lo sợ bất an.

Ai ngờ đợi nửa ngày, chỉ có Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi ra .

Mọi người có chút không tin vào mắt mình.

Đỗ Quyên cũng lười để ý tới bọn họ, đi phòng bếp nấu cơm.

Nàng kêu Hoàng Ly gọi tiểu di đến không vì để cãi nhau xả giận, là vì phòng ngừa gia gia nãi nãi báng bổ nương. Tốt xấu gì ứng phó cho xong bữa cơm này, đem những người này tiễn bước, nương sẽ tốt thôi.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương thấy tình hình như vậy, càng tức giận.

Nhưng Phùng Minh Anh một câu cũng không nói, bọn họ cũng không khai mào cuộc chiến, trong lòng tựa như bị tảng đá lớn đè nặng không thoát mái, không tự tại như lúc này.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên dưới sự hỗ trợ của Đại Nữu và nương Nương Nhi nương, rất nhanh đã nấu cơm xong. Phùng Thị không có mặt, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên thu xếp dọn hai bàn.

Mọi người ăn xong, ánh mắt nhìn về phía hai bé gái nhiệt tình hơn, khen không dứt miệng.

Lần này, không chỉ khen ngợi Đỗ Quyên, cũng khen Hoàng Tước Nhi.

Bọn người Đại cữu nãi nãi rất hòa khí, không có ý trách cứ Phùng Thị, còn khen nàng nuôi dạy khuê nữ thật tốt. Hoàng đại nương nghe vừa vui vẻ vừa không vui, rất mâu thuẫn.

Nương Nương Nhi còn đi vào phòng mời Phùng Minh Anh, lại quan tâm hỏi Phùng Thị khá hơn chưa, có thể dậy ăn cơm không.

Phùng Minh Anh cười nói nàng không có việc gì, kêu Đỗ Quyên múc một chén cho nàng ăn thì tốt rồi; còn nói tỷ tỷ tức ngực, không thể ăn cơm, lát nữa nấu chút cháo cho nàng ăn.

Nói xong đi ra ngoài.

Nương Nương Nhi cũng không nói nhiều, cười cũng theo ra.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi uống trà. Các phụ nữ vài lần lúi cúi Hoàng Tước Nhi hỏi han. Hoàng Tước Nhi lấy có có việc, vài lần tránh né.

Đỗ Quyên thấy càng thêm nghi ngờ, lại thấy các nàng nhìn Hoàng Tước Nhi, cùng Hoàng đại nương thì thầm, trong lòng “lộp bộp” một chút, cảm giác không ổn.

Đại cữu nãi nãi và nương Ngưu Nhi nóng nảy như ngồi trên lửa, vội vàng bắt chuyện với nàng.

Nàng liền kiệt lực tìm việc, làm cho mình và Hoàng Tước Nhi trở thành rất bận rộn, thu xếp hầm cháo cho Phùng Thị ăn, rồi rửa bát, lại cho heo ăn, không ngừng nghỉ.

Mọi người nhìn tỷ muội các nàng càng thêm thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Việc hôn nhân của tiểu thư tỷ

Ngược lại Hoàng Ly rất lợi hại, ngăn cản đám con nít không cho sờ loạn, không cho quậy phá.

Tỷ muội các nàng khóa cửa phòng nhưng cũng có đứa nghịch ngợm như khi, từ bên ngoài cửa sổ cầm con gà trống tơ bày trên thành cửa sổ ra ngoài.

Sau một hồi nghiên cứu, hần phát hiện ra lông gà được cắm vào.

Sau khi biết rõ thì đầy đất đều là lông gà.

Hoàng Ly đẩy hần ngã trên đất, lại khóc lại nháo nói hần khi dễ người.

Hoàng đại nương mắng hai câu, thanh âm của nàng không át được tiếng khóc của Hoàng Ly.

Lúc này, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đều không để ý nên không lộ diện.

Hoàng Lão Thực đau lòng ôm lấy tiểu khuê nữ, vừa dỗ vừa vuốt ve, hứa là hần sẽ giúp nàng làm một con gà trống tơ khác, làm cho mọi người nhìn thấy sẽ rất trông mắt.

Hoàng lão cha tức giận ào ào mắng nhi tử.

Hoàng Lão Thực căn bản không nghe rõ, lung tung đáp: “Cha nói cái gì? Đợi chút, ta ôm Ly Nhi đi vòng vòng bên ngoài đã. Nga, khuê nữ ngoan, đừng khóc nga! Lát nữa cha làm cho ngươi một gà trống lớn...” Ôm Hoàng Ly vừa run vừa đung đưa, miệng còn vụng về dỗ dành, rồi đi ra ngoài.

Hoàng lão cha giận đến ngực đau như Phùng Thị vậy.

Bỗng nhiên Hoàng Ly hô lớn: “Ngươi làm gì đó?”

Hoàng Lão Thực vội dừng bước, hỏi nàng làm sao.

Ngón tay Hoàng Ly chỉ về phía cửa sổ phòng của mấy tỷ muội, lên án nói: “Cha —— ngươi coi hần kia!”

Mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy Tiểu Thuận và một bé trai chính đang nhón chân rướn lên trên cửa sổ, đẩy hai cánh cửa sổ ra nhìn vào bên trong.

Hoàng Lão Thực vội hô lớn: “Tiểu Thuận, đừng nhúc nhích!”

Người khác không biết chuyện gì xảy ra nhưng hần biết: trên bàn cạnh cửa sổ hai khuê nữ bày rất nhiều vật trang trí, trong đó có một khúc rễ cây rồng ruột, bên trong có một cây tùng nhỏ.

Hần sợ Tiểu Thuận tính nghịch, kéo gãy cây tùng.

Nếu thật xảy ra, chẳng những Hoàng Ly nháo, ngay cả Đỗ Quyên cũng nháo.

Một người nháo hần còn chịu được, nếu 2 khuê nữ bảo bồi đều nháo lên, Lão Thực cha nghĩ tới tình cảnh đó, da đầu liền run lên, kiên quyết ngăn lại.

Hần kêu lên rất tự nhiên, người khác nghe thấy lại rất không thoải mái.

Hoàng lão cha quát: “Bảo bối gì, cháu nguoi chạm vào cũng không được?”

Hoàng Lão Thực vội giải thích nguyên do, về mặt thập phần nghiêm túc.

Hoàng lão cha thấy hấn xem trọng khuê nữ, mà không để cháu vào mắt, tức giận gân xanh trên trán nổi lên, nói không ra lời, chỉ lập lại “Đồ hỗn hào.”

Lão Thực cha bối rối, không biết tại sao hấn thành vô liêm sỉ.

Hoàng lão Nhị thấy nhi tử bị đại bá ghét bỏ như vậy, sắc mặt thật khó coi, quát ra lệnh Tiểu Bảo mang Tiểu Thuận đi về nhà.

Tiểu Thuận là đứa bé khôn lanh khéo léo. Hấn nghe kêu chỉ đứng nhìn, không kéo cây tùng kia.

Hoàng lão Nhị nghe xong càng tức giận, “Nguoi không nhổ cây, nguoi ta còn đề phòng nguoi như phòng trộm kia!”

Một câu nhắc nhở Hoàng đại nương. Thân thích tới nhà, cửa phòng khóa kín, đây là quy củ nhà ai mà coi cha mẹ và họ hàng như trộm?

Hoàng Lão Thực cứng họng, ứng phó không nổi cục diện phức tạp như vậy.

Phòng riêng của khuê nữ, ngay cả hấn đều không đi vào, cho dù kêu nguoi cũng đứng ở cửa kêu, đã quen rồi, bởi vậy trước nay không cảm thấy có gì.

Tiểu Hoàng Ly giòn giã nói: “Tỷ tỷ ta đọc sách viết chữ, sợ ta làm rối loạn đồ của nàng mới khóa.”

Một câu làm mọi nguoi đều không có thanh âm.

Hoàng đại nương biết tỷ khí của Đỗ Quyên. Nếu hôm nay cưỡng bức nàng mở cửa, không chừng nàng sẽ nháo cho cả thôn biết, nên cố nhịn.

Không phải bà sợ Đỗ Quyên, mà là phân tích lợi hại, cảm thấy nháo lên thì không đáng.

Im lặng cả nửa ngày, Hoàng lão cha mới nói: “Con gái đọc sách, chẳng lẽ còn muốn khảo Trạng Nguyên? Chính sự không làm, chỉ lo làm mấy chuyện vô dụng.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Đỗ Quyên cũng không chậm trễ chính sự. Nấu cơm, làm đồ ăn, giặt xiêm y, lên núi hái lá trà, nhặt nấm, đánh hạt dẻ, đốn củi, chuyện gì cũng làm hết.”

Hoàng đại nương và Hoàng lão cha không đáp trả được, càng thêm tức.

Đến tốt cùng là vì sao, cháu gái bọn họ xuất sắc như vậy mà họ không hài lòng? Ngay cả bản thân họ cũng không biết nguyên do.

Cũng tại con dâu lớn không tốt, bọn họ nghĩ.

Đại cữu nãi nãi vội khen ngợi Đỗ Quyên, vừa khuyên nhủ lại dễ dàng, mới khuyên được mọi nguoi.

Sắc mặt Hoàng lão Nhị càng không dễ coi, trực tiếp mang Đại Nữu bọn họ đi về trước.

Lúc này náo loạn một trận, Phùng Thị còn nằm ở trên giường, Phùng Minh Anh còn đang canh chừng nàng; bây giờ lại náo nên mọi nguoi cảm thấy không có ý tứ, không tiện ở lại ăn cơm chiều, nên đi tới nhà bà nội Đỗ Quyên.

Lúc đi, tiểu cữu nãi nãi kéo tay Hoàng Tước Nhi, yêu thương kêu nàng buổi tối đừng nấu cơm, mang muội muội tới nhà bà nội ăn cơm.

Hoàng Tước Nhi chỉ cười, cũng không đáp ứng.

Đỗ Quyên đợi mọi nguoi đi hết mới cùng Hoàng Tước Nhi vào nhà xem Phùng thị.

Phùng Minh Anh đang nạp đế giày, nghe tiếng các nàng đi vào, ngẩng đầu hỏi: “Đi rồi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Đều đi. Nương ta đỡ hơn chút nào không?” Rồi cùng Hoàng Tước Nhi đi đến bên giường xem Phùng thị. Kỳ thật lúc trước nàng đã đi vào xem qua mấy lần, nương đều đang nói chuyện với tiểu di.

Phùng Thị đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe hỏi liền mở mắt ra.

Phùng Minh Anh hừ một tiếng nói: “Tốt cái gì? Tính tình mẹ nguoi là như vậy, gia gia nãi nãi nguoi lại như thế, ở chung một chỗ là không có chuyện tốt. Ta vừa khuyên nhủ hết lời, gia gia nguoi lại mắng 'Kêu nàng dậy nấu cơm! Không đứng dậy thì cút về.' nàng tức đến chết ngắt. Ta lại khuyên mãi mới đỡ, nãi nãi nguoi còn nói nguoi đem cửa phòng khóa là coi thân thích như trộm, nàng nghe xong lại lên cơn tức... Nguoi suy nghĩ coi vậy còn có thể tốt sao? Ta nói gì cũng vô dụng.”

Nói xong nhìn về phía giường, “Sao nguoi không biết học em dâu nguoi chút nào vậy?”

Đỗ Quyên thấy Phùng Thị mím chặt môi, thần sắc âm đạm, vội nói: “Mỗi nguoi một tính, nương không cần học nguoi khác, chỉ là có vài chỗ nên sửa.

Tỷ như nghe lời nãi nãi nói là nổi giận, cái này nhất định phải sửa, bằng không quá bị thua thiệt. Bất kể nàng nói cái gì, nương coi như không nghe thấy là được rồi.”

Hoàng Tước Nhi giúp Phùng Thị đắp kín chăn, cũng nói: “Nương, Đỗ Quyên nói rất đúng. Khi còn nhỏ ta rất sợ gia gia nãi nãi. Hiện tại ta không sợ bọn họ chút nào. Mặc kệ bọn họ nói cái gì, ta đều không để ý. Ta lại hiểu thuận, ta sợ cái gì? Nương cũng nên như vậy.”

Phùng Minh Anh nói: “Tỷ tỷ, người xem hai đứa cháu gái, biết lý lẽ lại giỏi giang, người thật là... Còn có gì mà không biết đủ? Sao người dư hơi tức giận một bà già không phân rõ phải trái chứ?”

Phùng Thị nhân tiện nói: “Là ta vô dụng. Ba khuê nữ đều tốt. Hoàng Ly của ta cũng có thể làm, một điểm không chịu thiệt. Các người yên tâm, ta từ từ sửa. Ta cũng không biết tại sao, vừa nghe lão bất tử nguy biện, lửa trong lòng ta không dè ẹp được...”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Lát nữa ta nấu vài món thanh đạm chút, cho nương hạ hỏa.”

Một câu chọc cười Phùng Thị. Hoàng Tước Nhi và Phùng Minh Anh cũng cười không ngừng.

Lúc này, Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Ly đi tới. Hắn vừa đi tiến thân thích.

Hoàng Ly giẫy giụa đòi xuống dưới, chạy đến trước giường Phùng Thị, mềm mại kêu lên: “Nương!” Hết sức nhu thuận, hoàn toàn khác với bộ dáng tỉnh ma bình thường.

Phùng Thị sờ nàng đầu hỏi: “Ăn no chưa?”

Nàng cảm thấy, hàng năm cha mẹ chồng mang thân thích đến, trong nhà mọi người đều phải rối ren hết một ngày. Hôm nay nháo đến như vậy, nàng sợ Hoàng Ly chưa ăn no.

Hoàng Ly vội gật đầu cười nói: “Ăn no. Ăn hai chén.”

Hoàng Lão Thực tiến lên phía trước, hỏi: “Nương Tước Nhi, có khá hơn chút nào chưa?”

Phùng Thị sầm mặt nói: “Người còn biết tới hỏi ta?”

Về mặt Hoàng Lão Thực đau khổ nói: “Hồi nãy ta muốn tới thăm người, cha không cho đến, nói có nương và đại mợ các nàng ở đây, không có chuyện gì. Ta liền...”

Phùng Thị cất cao giọng nói: “Rồi người không tới? Ta chết người cũng không tới?”

Hoàng Lão Thực liền cúi đầu.

Đỗ Quyên muốn hoà giải, cũng không biết làm sao, bỗng nhiên lười nói chuyện.

Nàng suy nghĩ, sờ đi hôm nay nháo thành như vậy, nói đến cùng là bởi vì nàng cho mẹ nuôi, tiểu di và nhà Lâm Xuân đồ ăn, lại không đưa cho gia gia nãi nãi, bởi vậy bọn họ đổ hết lên đầu nương.

Nàng sai rồi sao?

Nàng thật sự có chút mê mang.

Nàng cảm thấy mình không thể tùy tâm làm việc, tựa hồ mỗi hành động đều liên lụy đến người khác. Đến cùng phải nên như thế nào đây?

Còn có một người cũng đang áy náy bất an. Chính là tiểu Hoàng Ly.

Bởi vì, bánh chiên căn bản chưa ăn hết, nàng lừa nãi nãi nói đã ăn hết rồi, làm hại nãi nãi chửi nương, làm nương giận hờn mê, sau đó gia gia cũng chửi nương.

Nàng cũng nhìn ra, nãi nãi nói không lại tỷ muội các nàng, liền lấy nương ra xả giận.

Nhị tỷ nói, nương không chịu nổi nặng nề, nghe được lòng sẽ phát sốt. Không giống nàng, nghe được cũng như không. Nếu là người bên ngoài nói, nàng còn dám đáp trả, nếu không sẽ mắng lại. Nương không làm được.

Cho nên, nàng cảm thấy mình làm sai, ngoan ngoãn cúi cái đầu nhỏ xuống.

Phùng Thị mắng vài câu xong, Phùng Minh Anh mới khuyên nhủ: “Đại tỷ, được rồi, đừng mắng tỷ phụ. Người gây chuyện đều đã đi, người mắng người trong nhà làm cái gì? Đây không phải là tự tìm giận sao!”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Nương, người đừng trách cha. Nương, người muốn ăn cái gì?”

Phùng Thị lắc đầu nói: “Ta không muốn ăn. Đợi buổi tối rồi ăn luôn.”

Đỗ Quyên nháy mắt Hoàng Ly, để nàng kéo cha đi ra ngoài. Đứng chỗ này làm cho nương thấy càng thêm bực bội.

Hoàng Ly đi qua lời Hoàng Lão Thực, đối với Phùng Thị nói: “Nương, ta và cha đi thả lửa.”

Phùng Thị gật đầu nói: “Đừng có chạy lung tung. Đừng nghịch nước.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Ta trông nàng, không cho nàng vọc nước.”

Hai cha con liền đi ra ngoài.

Nơi này, Đỗ Quyên lại khuyên Phùng Thị vài câu, sau đó do dự một chút, mới hỏi: “Nương, việc hôn nhân của chúng ta, cha mẹ có khả năng làm chủ?”

Phùng Thị kinh ngạc nói: “Lời nói này, việc hôn nhân của các người, nương và cha người không thể làm chủ, còn có ai có thể làm chủ?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia nãi nãi thì sao?”

Phùng Thị liền ngậy ngấn cả người.

Tâm Đỗ Quyên trĩu xuống, kỳ thật dù không hỏi nàng cũng biết đáp án, chỉ là muốn chứng thật một chút mà thôi.

Vốn việc hôn nhân của tỷ muội các nàng khẳng định là do Phùng Thị và Hoàng Lão Thực làm chủ, nhưng nếu gia gia nãi nãi nhất định muốn nhúng tay, cha mẹ cũng không thể không nghe —— ai kêu bọn họ là văn bối chứ!

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi đều kinh ngạc, không rõ Đỗ Quyên hỏi cái này làm gì.

“Làm sao vậy Đỗ Quyên?” Phùng Minh Anh hỏi.

“Hôm nay những người đó đều nhìn chăm chăm tỷ tỷ. Ta thấy các nàng coi trọng tỷ tỷ.” Đỗ Quyên nói ra sự lo lắng của mình.

“Thật sự?” Phùng Thị thất kinh hỏi.

Đỗ Quyên gật gù đầu.

Sắc mặt Hoàng Tước Nhi liền thay đổi, hai tay bắt an xoắn lấy nhau.

Phùng Minh Anh cũng nhíu mày không nói.

Thần sắc Phùng Thị biến ảo, bỗng ngừng đầu nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng của Hoàng Tước Nhi, cắn răng nói: “Nếu bọn họ... Bọn họ không cho Tước Nhi gả cho người trong sạch, ta liều chết cũng không đáp ứng. Lúc này nên tới nhà ông ngoại người, để cho người ông ngoại hỏi thăm. Nếu có người tốt, liền đem Tước Nhi hứa ra ngoài núi đi, không gả ở địa phương quý quái này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tình hoài thiếu nữ

Người trong sạch?

Đỗ Quyên nghĩ, ý nương là chỉ cần người không sai, nàng sẽ không phản đối?

Phùng Minh Anh lại nghĩ, chuyện này đích thực có chút khó.

Việc hôn nhân, đương nhiên ông ngoại nói chuyện không có phân lượng bằng gia gia.

Phùng Thị kêu Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên không cần đoán mò, nàng sẽ không đẩy khuê nữ vào hố lửa. Phùng Minh Anh cũng nói là các nàng không cần quan tâm.

Đỗ Quyên cảm thấy, tiểu di và nương đều không hiểu rõ ý của nàng.

Cũng đúng, quan niệm của nàng và các nàng cách nhau mấy trăm năm.

Hoàng Tước Nhi thì sao?

Nàng cười chuyển đề tài, kêu tiểu di nói với tiểu dượng, sau này không cần mang cha lên núi săn thú, không cần phân chút món ăn thôn quê về. Cuộc sống khá hơn, phân tranh cũng nhiều hơn.

Nàng nói: “Nếu chúng ta thèm, trực tiếp đi qua nhà tiểu di ăn.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Tốt lắm a! Ta lại có thêm người giúp ta nấu ăn nữa.”

Nhìn sắc trời không sớm, Phùng Minh Anh đem chỉ nhét vào đế giày, đứng dậy phúi đầu chỉ trên người xuống, vừa nói: “Ta đi về. Tiểu dượng người dạy Lâm Xuân bọn họ cả nửa ngày rồi, chắc đã đói bụng. Ta về nấu chút gì đó cho bọn họ ăn.”

Xoay mặt nhìn Phùng Thị nói: “Đại tỷ, nghe ta, đừng tức giận.”

Phùng Thị vội đáp ứng, giãy giụa ngồi dậy nhìn theo nàng.

Đỗ Quyên vội đỡ lấy nàng, nói: “Tiểu di yên tâm, ta và tỷ tỷ sẽ khuyên nương.”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Kỳ thật chỉ cần nãi nãi không ở đây, chúng ta khuyên nương là tốt rồi. Nương không nên gập nãi nãi.”

Phùng Minh Anh phốc xuy một tiếng cười nói: “Đó là đương nhiên. Người chưa nghe nói qua 'nhắm mắt làm ngơ' sao? Vậy cũng không được. Nhà ai cũng có chuyện phiền lòng. Nhà các người nếu không có gia gia nãi nãi các người bói móc, còn không thành thần tiên chắc. Lão thiên gia thấy cũng không vui a.” Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Phùng Thị nghe xong lời này mỉm cười.

Đại tiểu di đi xong, Đỗ Quyên hỏi nương muốn ngủ thêm hay dậy.

Phùng Thị nói, lúc này có đông người, nàng không yên tâm, căn bản không ngủ được. Bây giờ muốn ngủ một hồi, trễ chút mới dậy.

Đỗ Quyên đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng dịch chăn, vừa khuyên nhủ.

Đại Phùng Thị ngủ an ổn, Đỗ Quyên mới khép cửa phòng, cùng Hoàng Tước Nhi về phòng của mình, ngồi trên giường La Hán nói chuyện.

“Tỷ tỷ, người nghĩ thế nào về việc hôn nhân.” Đỗ Quyên mở đầu hỏi.

“Ta... Ta không muốn gả.” Hoàng Tước Nhi rất bất an.

“Không muốn gả là không có khả năng. Mấu chốt là tỷ tỷ muốn gả cho kiểu người nào, có để ý ai chưa. Suy nghĩ kỹ, chúng ta mới có biện pháp. Nếu dựa vào gia gia nãi nãi làm chủ, ta sợ gập bà bà giống như nãi nãi, sẽ gian nan khác chi nương.” Đỗ Quyên cố gắng dẫn đường Hoàng Tước Nhi.

“Ta đâu biết nên gả cho người nào.” Hoàng Tước Nhi buồn bực nói.

“Nhưng nếu người không mau suy nghĩ, ta sợ những người đó trước mặt nãi nãi nói năm ba lời hay, thêm người khuyến khích, nãi nãi sẽ đáp ứng. Đến lúc đó...”

Đỗ Quyên bất chấp Hoàng Tước Nhi vẫn là bé gái 12 tuổi, căn bản không có năng lực phân rõ nhân sinh, nói cho nàng nghe nỗi lo lắng của mình.

Đang nói nửa chừng, như chợt nhớ tới cái gì, “Hoắc” một tiếng xoay người ngồi dậy, kinh hoàng kêu lên: “Ai nha, ta muốn đi tìm cha và Hoàng Ly. Tỷ, một mình người cứ từ từ suy nghĩ trước. Người cứ như vậy nghĩ ——”

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới nói tiếp: “Việc gả người... như thế này đi, đương nhiên phải nhìn nhân phẩm và tướng mạo của người con trai đẹp xấu thế nào trước, siêng năng hay không. Trừ bỏ cái này, người còn phải xem cha mẹ hắn có dễ nói chuyện hay không. Cái này đặc biệt trọng yếu. Đừng gả cho một ác bà bà khó dây dưa, thì trượng phu có tốt cũng vô dụng.”

Đỗ Quyên đưa ra cách dạy cho học sinh tổng kết quy nạp, giúp Hoàng Tước Nhi phân tích.

Nàng tự cho là suy xét thật chu toàn, cũng không dùng quan niệm hôn nhân kiếp trước áp đặt vào kiếp này. Bởi vì ở đây, cha mẹ chồng không dễ ở chung sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc sau này.

Ai ngờ Hoàng Tước Nhi lại nhẹ giọng nói: “Ông ngoại nói, khi đó hắn thấy gia gia nãi nãi thành thật dễ nói chuyện, đối xử người cũng tốt, cha ta thành thực, tiểu thúc cũng không phải nghịch ngợm, tính tình đại cô cũng tốt, mới đem nương hứa cho cha.”

Đỗ Quyên nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đúng a, người sẽ thay đổi!

Mỗi người mỗi ngày sẽ thay đổi!

Lấy nữ nhân mà nói, tiểu cô nương làm vợ người sẽ khác, làm nương nuôi con càng thay đổi, từ vợ thặng chức làm bà bà càng là một chuyển biến lớn. Trong quá trình thay đổi đó, có người là bởi vì thân phận mình thay đổi dẫn đến tính tình thay đổi; có người vì người ngoài xen vào làm cho thay đổi.

Nàng đánh giá Hoàng Tước Nhi, trong vẻ điềm tĩnh lộ ra kiên cường, không khỏi có chút đau lòng.

Bỗng nhiên lại nghĩ, khi xưa Phùng Thị lúc chưa gả thì có phải cũng giống như thế này không?

Nàng cũng không biết nói gì cho phải, chỉ nói: “Tỷ, nguoi suy nghĩ đi. Có lời gì, đợi buổi tối chúng ta lên giường lại nói.”

Sau đó nhảy xuống giường, đi ra ngoài.

Chờ nàng đi xong, Hoàng Tước Nhi cũng đứng dậy đi ra sân, mờ mịt nhìn quanh đánh giá nơi mình ở hơn mười năm qua: phải gả cho người sao?

Nhanh như vậy!

Ánh chiều tà ngã về tây. Nắng chiều sáng lạn trên đỉnh núi phía tây, chiếu vào thôn, từng nóc nhà ngọn cây tựa hồ cũng được phủ lên một vàng sáng rọi, so với sương mù mông mông đầu xuân, có nét lộng lẫy rực rỡ riêng.

Gả cho người như thế nào mới tốt đây?

Nàng vừa nghĩ, vừa không có mục tiêu đi về hướng tường viện.

Tường viện xanh biếc ngày xưa giờ thật tiêu điều. Nhưng nàng lo lắng lại phát hiện một điểm xanh nhạt. Nhìn kỹ nơi chân tường, trong khe đá của vách tường, đều lộ ra lắm lắm nhiều điểm xanh nhạt.

Mùa xuân tới rồi!

Những chồi non xanh nhạt tựa như hạt giống tình hoài của thiếu nữ nảy mầm, lạ lẫm nhưng cẩn thận, nhút nhát thăm dò, phảng phất còn có chút bất an.

Đang chăm chú nhìn, chợt nghe đối diện có người gọi “Tước Nhi!”

Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu nhìn lên. Thì ra nàng bất tri bất giác đi tới tường viện giữa nhà nàng và Lâm gia. Hạ Sinh từ trong phòng đi ra, nhìn thấy nàng, liền cười đi tới gọi nàng.

Hoàng Tước Nhi cũng mỉm cười kêu lên: “Hạ Sinh!”

“Tước Nhi, khách nhà nguoi đều đi hết rồi?” Hạ Sinh hỏi.

“Đều đi .” Hoàng Tước Nhi nói.

“Nguoi đang làm gì đó?” Hạ Sinh cười hi hi lại hỏi.

“Ta... Không có việc gì, chỉ đi vòng vòng.” Hoàng Tước Nhi nói, nét tươi cười có chút miễn cưỡng, không còn nét vô tư bình thường.

“Nãi nãi nguoi mắng nguoi?” Hạ Sinh nhìn sắc mặt thiếu nữ suy đoán.

Nhìn tiểu thiếu niên sân nhà bên, Hoàng Tước Nhi do dự một chút mới nói: “Sợ là nãi nãi ta muốn làm mai cho ta.”

Rất tự nhiên, nàng nói với hắn.

Hạ Sinh nghe xong ngẩn ra, vội hỏi: “Nói cho nhà ai? Người nọ có được hay không?”

Hoàng Tước Nhi lắc đầu nói: “Còn chưa nói. Đỗ Quyên đoán. Nhìn dáng vẻ chắc sẽ nói. Các nàng kéo ta, hỏi ta bao lớn, biết làm cái gì, còn nói nhỏ với nãi nãi ta.”

Hạ Sinh hiểu ý của nàng.

Lúc các bà mẹ làm mai đều là như vậy, bình phẩm con gái người ta từ đầu đến chân, sau đó sẽ cùng người lớn thương nghị.

Hắn cau mày nói: “Vậy nguoi...” Phảng phất như không biết nên hỏi thế nào.

Hoàng Tước Nhi đáp: “Ta không bằng lòng.”

Thực ngắn gọn, thực quyết đoán, mặc kệ nãi nãi chọn nhà ra sao, đối phương là hạng người gì, sẽ không bằng lòng.

Quả thật nàng quá nhỏ, rất ngây thơ với sinh hoạt tương lai, không biết nên gả cho người như thế nào mới tốt. Có lẽ năm đó gia gia nãi nãi để lại ấn tượng quá xấu trong ký ức tuổi thơ của nàng, nên vừa nghe nói bọn họ muốn tuyển người cho mình, trong tư tâm nàng cảm thấy đó chính là đưa nàng vào hố lửa, tương lai khẳng định sẽ chịu khổ như nương nàng.

Hạ Sinh nghe xong gãi đầu gãi tai. Muốn nói gì đó, nhất thời lại nghĩ không ra.

Toàn bộ thân mình hắn đều nằm sấp dài trên tường, nhìn bé gái đối diện, thập phần hao tổn tinh thần: Tước Nhi không bằng lòng, hắn cũng không giúp được năng.

Việc này không thể so sánh. Nếu nàng muốn ăn thịt, hắn còn có thể đi bắt chuột trúc. Nay hắn đã lớn, không cần vụng lầy trộm trong nhà, nhưng việc này hắn không nói nên lời.

Hoàng Tước Nhi thấy Hạ Sinh nhú mày, mỉm cười nói: “Không có việc gì, ta chỉ nói với ngươi thôi.”

Nàng cũng không trông cậy vào hắn hỗ trợ. Hắn hỏi thì nàng nói cho hắn biết.

Đây là một loại tín nhiệm và ý lại từ nhỏ tới bây giờ.

Từ đó tới bây giờ, Hạ Sinh chịu nói chuyện với nàng, không phải thích nàng, vì nàng không có làm cho người ta thích. Không giống Đỗ Quyên, mọi người, bất kể là lão gia gia hay lão nãi nãi, bá bá hay thăm thăm đến trẻ nhỏ... đều thích Đỗ Quyên. Hạ Sinh chịu nói chuyện với nàng vì hắn tốt bụng.

Đúng vậy, nhìn qua Hạ Sinh có vẻ rất nghịch ngợm, kỳ thật rất mềm lòng.

Nàng nhìn hắn, tựa hồ nhìn thấy một bé trai năm xưa vui vẻ bung một cái chén thô lớn chạy về phía nàng. Trong chén múc đầy một chén com, còn có rất nhiều thịt chuột trúc và đậu cove xào, đưa cho nàng ăn; chỉ bởi vì nàng nói nương nàng bị bệnh, nàng nấu com nhưng không biết xào rau.

Năm đó nàng mới bốn tuổi.

Nương bị cha chọc giận bệnh ngủ trên giường. Nàng một mình ôm muội muội qua tìm Thím Lâm cho bú sữa.

Nhìn qua hình ảnh ôm muội muội hắn là thực đáng thương, nên Hạ Sinh tội nghiệp nàng, len lén bới thêm một chén com nữa cho nàng ăn.

Chắc khi đó hắn cũng sợ. Đại Đầu bá bá rất hẹp hòi, cho nên chờ nàng ăn xong, hắn còn giúp nàng lấy hết xơ thịt nhét trong kẽ răng cho sạch sẽ, thập phần cẩn thận.

Hồi tưởng lại tình hình kia, nàng không thấy thẹn thùng, ngược lại cảm thấy thú vị.

Nàng mỉm cười nhìn thiếu niên kia, nhớ lại thật nhiều lần hắn vụng trộm lấy đồ ăn trong nhà đưa cho tý muội các nàng. Người khác hề nghĩ đến hắn có thể làm như thế, bởi vì bề ngoài Hạ Sinh nhìn rất nghịch ngợm, có khi còn đánh nhau với Thu Sinh nữa.

Hạ Sinh thấy Hoàng Tước Nhi nhìn mình cười, vội nói: “Tước Nhi! Ngươi đừng vội, để ta nghĩ...”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ngươi đừng suy nghĩ. Ngươi cũng giúp không được ta. Nương ta nói... Nói nàng sẽ không bỏ mặc.”

Nay, Hoàng Tước Nhi đành phải đem hi vọng ký thác vào Phùng Thị.

Hạ Sinh liền nói không ra lời, khuyên cũng không phải, an ủi cũng không biết nói gì.

Bỗng nhiên, thiếu niên cảm thấy có chút khó chịu, liền mắng: “Nãi nãi ngươi thật không phải...”

Nói phân nửa vội vàng ngừng lại, suýt nữa đem “là người” mắng ra, lúng túng cười ngượng ngùng nhìn Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi mỉm môi cười, hỏi hắn: “Khi nào ngươi đi đến nhà sư phó ngươi?”

Hạ Sinh nói: “Qua 15 sẽ đi.”

“Nga!”

Hoàng Tước Nhi lên tiếng rồi không nói gì nữa.

Ánh chiều tà dần tắt, hoàng hôn buông xuống.

Hai thiếu niên nam nữ cách nhau một bức tường loang lổ điểm xuyên hơi thở mùa xuân, trong một buổi chiều tàn, ngẫu nhiên nhớ tới cái gì thì hỏi một câu, kẻ khác đáp lại một câu.

Đỗ Quyên đi đến cửa viện, nhìn thấy tình hình này.

Bỗng nhiên trong lòng nàng vừa động.

Một ý niệm cực nhanh lóe lên, nhanh đến nỗi nàng suýt chút bất không được.

Chương 125: Nguyên ý gả cho hấn!

Nhưng Đỗ Quyên vẫn bắt được, mừng rỡ như điên.

Nàng mạnh mẽ quay đầu, quay lại nhìn Hoàng Lão Thực đang dắt con lừa ở phía sau, nói: “Cha, nhớ rõ người đã đáp ứng ta. Nhớ rõ nha! Nếu người quên, tùy tiện đáp ứng gia gia nãi nãi, ta liền... ta sẽ không để ý người nữa. Hoàng Ly, có phải không?”

Nàng uy hiếp Lão Thực cha không tính, còn kéo Hoàng Ly đang ngồi trên lưng con lừa làm đồng minh.

Tiểu Hoàng Ly lập tức nói: “Đúng vậy! Cha, nếu người nghe lời gia gia nãi nãi, không nghe ta lời nói, ta sẽ không để ý người nữa. Ta sẽ không châm trà lấy nước rửa mặt cho người, không kể chuyện xưa cho người nghe, không bồi người nói chuyện, cũng không ăn trái cây người hái, trưởng thành cũng không nuôi người.”

Uy hiếp của nàng trực tiếp hơn, cụ thể hơn, cử ra một chuỗi dài.

Hoàng lão cha nghe thấy nghiêm trọng như thế, luống cuống vội phát ra lời thề.

Ba cha con nói xong, đi vào viện.

Hoàng Tước Nhi nghe thanh âm, vội vàng xoay người đi tới, kêu lên: “Cha, trở lại.”

Hoàng Lão Thực nói: “Uh, cha trở lại. Tước Nhi, nương người khá hơn chút nào không?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Nương đang ngủ.”

Tường bên kia, Hạ Sinh cũng chào hỏi bọn họ xong nhìn Hoàng Ly đang ngồi trên lưng lừa, nói: “Hoàng Ly, coi chừng bị té.”

Hoàng Ly nói: “Ta không té đâu. Chúng ta cười lừa còn hát nữa —— chờ xem!”

Đỗ Quyên nhin không được, cười rộ lên.

Đây là nàng vừa rồi thấy Hoàng Ly cười lừa, thuận miệng dạy nàng câu này. Còn chưa dạy xong, nàng xoay mặt dùng ngay câu nói dở chừng.

Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh cũng cười.

Hoàng Ly dào dạt đắc ý, cảm thấy mình nói đúng.

Trời tối, gà đã sớm lên chuồng, trong viện trống rỗng im lặng.

Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Ly từ trên lưng lừa xuống, rồi tự mình dắt lừa ra phía sau buộc vào chuồng gia súc. Mọi người đều về phòng.

Đỗ Quyên nói với Hoàng Ly: “Ta và đại tỷ nấu cơm, người đi vào phòng xem nướng tỉnh chưa. Cần thận chút, đốt đèn lên.” Rồi kéo Hoàng Tước Nhi vào bếp.

Hoàng Tước Nhi hỏi: “Buổi tối nấu món gì?”

Đỗ Quyên nói: “Nấu cháo thịt. Tỷ người đến đây, ta có chuyện nói với người.”

Hoàng Tước Nhi nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”

Đỗ Quyên đi đến trước bếp lò sờ soạn lấy đá lửa đốt đèn, mới nói: “Chúng ta vừa nấu cơm vừa nói.” Nói xong liền đi múc bột ngô, kêu Hoàng Tước Nhi nhóm lửa.

Bỏ mì vào nồi xong, nàng mới bắt một cái băng ngồi nhỏ xuống trước mặt Hoàng Tước Nhi, hỏi: “Tỷ cảm thấy Hạ Sinh ca ca như thế nào? Người có được hay không?”

Hoàng Tước Nhi thuận miệng đáp: “Hạ Sinh ca ca đương nhiên được.”

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Vậy hứa gả người cho Hạ Sinh, người vui vẻ không?”

Hoàng Tước Nhi ngây ngẩn cả người.

Nàng đang lấy củi bỏ vào bếp lò, bị sừng sốt, quên cử động, củi cháy bên ngoài cửa lò, nàng cũng không hay, còn lớn miệng nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Lửa! Lửa! Nhanh nhét vào.”

Hoàng Tước Nhi mới phản ứng lại, không ngừng bận rộn thêm củi vào bếp.

Lửa cháy đều, nàng mới quay đầu, lộp bộp nói với Đỗ Quyên: “Hạ Sinh sao... Ta sao... sao nãi nãi đem ta hứa cho Hạ Sinh chứ?”

Đỗ Quyên bị nàng luân phiên hỏi, bật cười, nói: “Người đừng nghĩ nhiều như vậy, người chỉ nghĩ xem người có vui về gả cho Hạ Sinh ca ca sao?”

Hoàng Tước Nhi mờ mịt.

Hạ Sinh rất tốt, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới vấn đề này, không nghĩ tới nên gả cho ai, không nên gả cho ai. Nàng năm nay mới mười hai tuổi, việc hôn nhân chưa đặt tới trước mắt.

Đỗ Quyên bắt đầu dẫn đường: “Hạ Sinh ca ca tốt, lại thận trọng biết chăm sóc người. Thím Lâm và Đại Đầu bá bá cũng không sai. Nếu người gả tới Lâm gia, tương lai về nhà mẹ đẻ, chiếu cố cha mẹ cũng phương tiện. Nếu đồng ý, nói không chừng nương sẽ đáp ứng cửa thân này.”

Hoàng Tước Nhi bị nàng nghiêm túc phân tích đã động, quả nhiên cúi đầu suy nghĩ.

Đỗ Quyên đề cho nàng nghĩ, mình đứng dậy tới bếp lò nấu cơm.

Hoàng Tước Nhi bỗng nhiên nói: “Đại Đầu bá bá keo kiệt như vậy, tương lai nói không chừng sẽ bức bối. Không nói chuyện khác, hấn keo kiệt như vậy, có thể để ta chiếu khán nhà mẹ đẻ sao? Nói không chừng ta chưa cho nhà mẹ đẻ thứ gì, hấn đã chi tam mắng tứ. Rồi nương nghe xong có thể chịu được sao? Người không nhớ rõ nhưng ta nhớ, khi người còn nhỏ ăn Thím Lâm một ngụm sữa, hấn còn đòi cha đưa trứng gà kia!”

Lúc này ngược lại là Đỗ Quyên ngây ngẩn cả người.

Nàng kinh ngạc nhìn Hoàng Tước Nhi đang ngồi bên bếp lò. Hai má tiểu thư tỷ bị ánh lửa trong bếp phản chiếu đỏ ửng, ánh mắt của nàng phá lệ lóe sáng.

Nàng còn nhỏ như vậy nhưng có thể nghĩ sâu xa đến thế!

Đúng vậy, Hoàng Tước Nhi không thể nghĩ thông suốt cảm giác của mình đối với Hạ Sinh, nhưng đối với chuyện gả vào Lâm gia, nàng phân tích sinh hoạt tương lai thực tình chuẩn.

Lâm Đại Đầu thật có khả năng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Đỗ Quyên suy nghĩ một hồi mới gật đầu nói: “Có khả năng này. Nếu gia gia nãi nãi ta có thể thay đổi, Đại Đầu bá bá vốn người hẹp hòi, thì càng không cần nói. Nhưng tỷ tỷ, theo như người nói, ai cũng có khả năng thay đổi. Ta nói thật, cha mẹ chồng muốn bắt bẻ, bản thân mình cũng phải linh hoạt chút, mới không dễ dàng chịu thiệt. Vậy đến cùng người cảm thấy Hạ Sinh ca ca như thế nào?”

Lại đến phiên Hoàng Tước Nhi trầm mặc.

Đỗ Quyên lẩm bẩm: “Hạ Sinh ca ca so với cha hấn lâu cá hơn. Khó được là tâm tính tốt, hấn nhiều mưu ma chước quỷ. Người nghĩ lúc hấn trộm thịt trong nhà cho chúng ta ăn là biết.”

Biết rõ Hoàng Tước Nhi còn nhỏ, nàng như cũ bức nàng suy xét vấn đề này, Đỗ Quyên cũng là không có biện pháp. Nàng thực không yên lòng trường bối an bài mù hôn ách gả tiểu thư tỷ, nhưng nàng lại không thể làm thay, đành phải để tiểu thư tỷ tự mình nghĩ.

Hoàng Tước Nhi vẫn trầm mặc.

Cơm chiều ăn trong phòng Phùng Thị.

Ba chị em Đỗ Quyên ăn xong, ở lại đùa giỡn với Phùng Thị. Đoán chừng cháo thịt đã tiêu hóa xong, Phùng Thị cũng khôi phục thần tình cao hứng như xưa, mới đi rửa mặt ngủ.

Vào phòng của mình, ba tỷ muội đều không lên tiếng, ai nấy tự nghĩ chuyện của mình.

Thỏi đèn, lên giường. Bóng đêm nặng nề yên tĩnh phủ khắp, có thể nghe rõ tiếng hô hấp.

“Nhị tỷ tỷ, kể chuyện xưa.” Hoàng Ly nhỏ giọng nói.

“Hôm nay nhị tỷ mệt, ngày mai kể có được không?” Đỗ Quyên không yên lòng trả lời.

“Ân. Tốt.” Hoàng Ly không nháo, nhu thuận ân một tiếng, chen lấn sát vào người Đỗ Quyên, ôm lấy cánh tay nàng, đem mặt sát vào cổ nàng.

Đỗ Quyên nghe tiếng hô hấp đều đặn của Hoàng Tước Nhi, biết nàng còn chưa ngủ.

Ai, thật khó cho nàng!

Hôm nay là 13 tháng giêng. Thời tiết mấy ngày nay đẹp. Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ, để lại những đốm sáng trên đất.

Đỗ Quyên nín thở một hồi, vẫn không buồn ngủ, nhin không được đứng dậy xuống giường.

“Nhị tỷ tỷ. Ngươi làm cái gì?” Hoàng Ly vội vàng góc đầu nhỏ lên hỏi.

“Mở cửa sổ ra. Trăng thật lớn!” Đỗ Quyên nói.

“Rủi mè đi vào thì sao?” Hoàng Ly lo lắng nói.

“Vậy thì tốt, tối hôm trước ta còn nghe con chuột kêu từ góc giường. Những con chuột đáng chết này, không cho chúng nó biết tay, một đám coi trời bằng vung.” Đỗ Quyên hung tợn nói.

Hoàng Ly nghe nàng nói thú vị, hi hi nở nụ cười.

Đỗ Quyên đi ra ngoài bình phong, đẩy cửa sổ ra. Ánh trăng như dòng nước bạc tràn vào, ánh sáng đầy đất.

Nàng không khỏi bật thốt lên: “Hai tay đẩy cửa sổ ra ngoài đón trăng.”

Đem khung cửa sổ cài tốt lắm, lại đi ra phía sau giường rửa tay, mới lên giường.

Hoàng Ly đợi nửa ngày cũng không nghe thấy câu sau. Thấy Đỗ Quyên lên giường, lại góc đầu nhỏ lên hỏi: “Nhị tỷ tỷ, câu kế đâu? 'Hai tay đẩy cửa sổ ra ngoài đón trăng' câu kế là gì?”

Thơ bình thường đều là hai câu bốn câu, nàng mới hiểu được.

Đỗ Quyên chui vào chăn, phủ kín một hồi, mới thò đầu ra nói: “Phía dưới nào? Về dưới là 'Một đá đánh tan ao nước trời'. Ta không đối cảnh, phải đứng bên ao nước, ném một hòn đá xuống, ngươi sẽ hiểu.”

Hoàng Ly “Nga” một tiếng, không hỏi nữa, lại yên lặng nhớ nằm lòng câu đối này.

Đêm yên tĩnh, trăng sáng rõ, tâm linh Đỗ Quyên cũng trong vắt, dần dần rơi vào mộng lung.

Đang mơ hồ chợt nghe Hoàng Tước Nhi nói: “Đỗ Quyên! Ta... ta nghĩ xong.”

Đỗ Quyên hồ hồ đáp: “Àn?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ta nghĩ xong. Ta... ta thích.”

Đỗ Quyên lập tức thanh tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nàng mộng lung nhìn thấy Hoàng Tước Nhi cũng đã ngồi dậy, đang ôm lấy chân nhìn nàng. Đôi mắt đen lờ lờ sáng, lại thấy không rõ về mặt.

“Thật sự?” Đỗ Quyên ngạc nhiên hỏi, “Ngươi nghĩ xong?”

“Uh, “ Hoàng Tước Nhi khẽ giọng kiên định đáp, “Ta nghĩ xong.”

Đỗ Quyên thở ra một hơi.

Nàng cũng vì nghĩ cho Hoàng Tước Nhi.

Trong đám người đó, như Phúc Sinh đại ca, mẹ nuôi đã giúp hấn nghị thân; Thu Sinh ca ca cũng không sai, nhưng so với Hạ Sinh thì tùy tiện hơn, không thích hợp với Hoàng Tước Nhi lắm; chỉ có Hạ Sinh, từ nhỏ đã nói cười với Hoàng Tước Nhi tuy không đặc biệt thân mật, nhưng có một loại ăn ý khác.

“Đại tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ, các ngươi nói cái gì?”

Hoàng Ly đã sớm phát hiện đại tỷ nhị tỷ đêm nay không được bình thường.

Hồi nãy nàng còn tưởng là chuyện ban ngày gia gia nãi nãi nháo, nhưng nghe đại tỷ nói, cái gì “vui vẻ” “nghĩ xong”, hiển nhiên có duyên cớ khác.

Lòng hiếu kì của tiểu nha đầu bị kích thích dữ dội, còn có thể không hỏi một tiếng.

Đỗ Quyên bất chấp lạnh, ôm chần dòi qua tới gần Hoàng Tước Nhi, trịnh trọng dặn dò: “Đại tỷ, ngươi hãy nghe ta nói. Ngươi không cần nghĩ ngợi gì. Không đúng! ngươi phải nghĩ. Mặc kệ gặp chuyện gì, không thể buồn bã, càng không thể khóc sụt sướt, oán trời trách đất, phải suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ. Tìm ra biện pháp giải quyết mới là quan trọng nhất. Chúng ta cứ như vậy...”

Nàng đề sát vào tai Hoàng Tước Nhi, nhẹ giọng nói: “Chúng ta nên tìm hiểu ý tứ của Hạ Sinh ca ca trước. Chỉ cần hắn cũng vui vẻ đồng ý, chúng ta lại nghĩ biện pháp tiến hành bước tiếp theo. Chuyện này ngươi không thể đi hỏi, ta đi tìm Lâm Xuân hỗ trợ.”

Nàng không dám giật giây Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh “tư định chung thân”, đó mới là hại nàng. Nàng phải tìm hiểu trước, lại nghĩ biện pháp vẹn toàn.

Đề Hoàng Tước Nhi tự nghĩ biện pháp, là tác phong dạy học của nàng: bồi dưỡng năng lực học sinh độc lập suy tính.

Nếu nàng ra mặt giúp Hoàng Tước Nhi mọi chuyện mới không tốt.

Lờ mờ, Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu, trong lòng suy nghĩ đủ điều.

Hai người bàn luận xôn xao, Hoàng Ly ở kế bên gập đến độ lòng như bị mèo quào, gọi “Nhị tỷ tỷ!” rất bất mãn mình bị bỏ qua.

Đỗ Quyên vội quay đầu trấn an nàng, nhỏ giọng nói: “Hoàng Ly, đừng quấy rầy! Đại tỷ và nhị tỷ đang nói chuyện rất quan trọng. Rất quan trọng, rất rất quan trọng! Bây giờ không thể nói cho ngươi biết, nhưng nhị tỷ đáp ứng ngươi, ngày mai sẽ nói với ngươi. Chúng ta còn cần ngươi hỗ trợ.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Trù tính chung thân

Hoàng Ly nghe nói nàng nói trịnh trọng như vậy, còn nói muốn mình hỗ trợ, lập tức cảm thấy vinh diệu vì được coi trọng, vội vàng ưỡn ngực nhỏ, hỏi: “Muốn ta hỗ trợ cái gì? Nhị tỷ, ngươi nói đi!”

Nàng không ngại gì.

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng hỏi: “Hoàng Ly có khả năng làm cái gì?”

Đỗ Quyên cũng nhỏ giọng nói: “Tác dụng lớn đó. Hoàng Ly, ngươi hãy nghe cho kỹ: ngày mai ngươi quán cha, suốt một ngày không cho hắn đi nhà bà nội.”

Hoàng Ly mặc kệ Đỗ Quyên có dụng ý gì, gật đầu nói: “Tốt! Ta sẽ, ta sẽ kêu cha đi rừng trúc đào măng.”

Nàng nói là đào măng mùa đông, chính là măng còn chưa lộ đầu ra.

Thứ này dùng thịt khô hầm ăn ngon nhất.

Đỗ Quyên nhin không được khen nàng thông minh, còn nói kêu Đại Đầu bá bá cách vách mang Đông Sinh đi theo. Đợi trở về, nàng nhất định dùng măng làm món ngon khao bọn họ.

Hoàng Ly càng vui vẻ hơn.

“Vậy đêm mai nhị tỷ có thể nói đầu đuôi với ta sao?”

Lừa tám chuyện của bé gái hừng hực thiêu đốt.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Khẳng định sẽ nói với ngươi. Sau này còn cần ngươi hỗ trợ nữa.”

Đêm nay, đầu óc Đỗ Quyên đã xoay tròn ở tốc độ cao. Trong mông lung, một kế hoạch đại khái đã hình thành nhưng còn chưa thấu đáo.

Hoàng Ly mừng rỡ.

Thần bí như vậy, ba tỷ muội đồng thời thương nghị, còn bàn chuyện gặt cha mẹ, đối với Hoàng Ly có sức hấp dẫn vô cùng, nàng vì có thể tham dự trong đó mà cảm thấy vinh diệu.

Đỗ Quyên thấy Hoàng Tước Nhi cả nửa ngày không lên tiếng, ám chỉ nói: “Chỉ cần cha không đi nhà bà nội, bọn họ không thể quyết định. Chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị.”

Đã tới nước này, Hoàng Tước Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Bước đầu thương nghị đã xong, Đỗ Quyên nói: “Ngủ trước. Ngày mai rất nhiều chuyện đó.”

Sau này nhích lại gần, mới phát hiện sau lưng lạnh ngắt. Nàng vội vàng chui vào chăn, thuận tay kéo thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Hoàng Ly vào trong lòng, sưởi ấm lẫn nhau.

Ở bên kia, Hoàng Tước Nhi cũng ngủ.

Nhưng đêm nay, nàng biết là đừng nghĩ ngủ an ổn!

Trong lòng lo nghĩ, ngày hôm sau lúc gà gáy lần thứ nhất, Đỗ Quyên đã thức dậy.

Nàng vừa lạng lẽ xuống giường, đã nghe thấy tiếng sột soạt phía sau, Hoàng Tước Nhi cũng dậy. Dưới ngọn đèn, Đỗ Quyên nhìn ra rõ ràng nàng chưa ngủ đủ, mắt quầng đen, tinh thần tiêu tụy.

Đỗ Quyên vội dặn nàng buổi sáng nấu mấy cái trứng cho nướng và Hoàng Ly ăn, thuận tiện lấy một cái trứng nóng lột vỏ lăn mấy lần quanh mắt cho giảm sưng.

Hoàng Tước Nhi gật đầu, khẽ giọng hỏi: “Ngươi đi luyện công?”

Đỗ Quyên gật đầu, cũng nhẹ giọng nói: “Ừ. Thuận tiện tìm Lâm Xuân nói chuyện đó.”

Hoàng Tước Nhi mệt mỏi, tinh thần có chút uể oải.

Tối qua nàng trần trọc trằn trọc suy nghĩ một đêm. Cũng không có kết quả. Sau lại nghĩ, phải để muội muội thăm dò Hạ Sinh có bằng lòng cưới nàng hay không trước. Bằng không, nàng lo nghĩ cũng như không.

Hạ Sinh đáp ứng cưới nàng sao?

Thiếu nữ không xác định được.

Chuyện này không đơn giản như đưa chút ăn ngon cho nàng, cũng không phải giúp nàng nướng cá, cũng không phải giúp nàng công gùi đống lá trà...

Đây là chuyện cả đời.

Đỗ Quyên thấy Hoàng Tước Nhi thấp thòm, biết nàng bất an, vội an ủi: “Tỷ tỷ đừng nóng vội, chờ ta đi tìm Lâm Xuân, hẳn đi hỏi Hạ Sinh ca ca là biết. Không lâu đâu, điểm tâm xong là biết rồi.”

Hoàng Tước Nhi mím môi gật gật đầu, kiệt lực đè nén nỗi khấp trương trong lòng.

Đỗ Quyên mau chóng mặc một bộ quần áo màu trơn rộng rãi, đi vào bếp rửa mặt, rồi chà nồi rửa bếp xong chào Hoàng Tước Nhi một tiếng, chạy đi ra ngoài.

Mặc dù trời chưa sáng hẳn, nhưng trong ánh sáng mờ mờ, nhà cửa cây cối đều rõ ràng. Đỗ Quyên ra khỏi nhà, nhìn qua cách vách, thấy nhà còn đóng kín cửa, nên đứng ở bên ngoài đợi.

Quả nhiên, mới đợi một lúc, chợt nghe “két” một tiếng, Lâm Xuân đi ra.

Nhìn thấy Đỗ Quyên ở bên ngoài, Lâm Xuân kinh ngạc kêu nhỏ: “Đỗ Quyên?”

Đỗ Quyên có thể dậy sớm như thế, thật ít khi.

Đỗ Quyên đặt ngón tay lên miệng, “hư” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đi. Vừa đi vừa nói chuyện.”

Lâm Xuân nghe xong vội cầm miệng, cùng nàng đi về hướng nhà Nhậm Tam Hòa.

Trên đường, Đỗ Quyên nói với Lâm Xuân chuyện xảy ra. Tiếng nói nhỏ thì thầm cùng với tiếng côn trùng nỉ non, như hoà thành một khối.

Đối với Lâm Xuân, nàng không khó nói.

“Hèn chi tối qua nhị ca hỏi những lời đó?” Lâm Xuân bật thốt lên.

“Hạ Sinh ca ca hỏi cái gì?” Đỗ Quyên vội hỏi.

“Hỏi... Hai! nói không rõ. Đợi ra trở về hỏi lại hẳn.” Lâm Xuân tựa hồ không biết nói với Đỗ Quyên như thế nào.

Thì ra, tối qua Hạ Sinh ở bàn cơm nói quá nhiều, lúc thì hỏi chuyện Lâm Đại Đầu giúp đại ca Thu Sinh chọn vợ, một hồi thì hỏi sao Lâm Xuân và Đỗ Quyên còn không đính thân.

Từ đầu tháng chạp Lâm Đại Đầu bắt đầu vì chuyện của Lâm Xuân mà lo lắng, rất không kiên nhẫn nhưng cũng không nói duyên cớ, chỉ mắng mắng thẳng con trai không cố gắng, nói mình nuôi mấy con quý đòi nợ vãn vãn.

Mắng làm Hạ Sinh không thể nói gì.

Lâm Xuân kỳ quái sao nhị ca lại lo chuyện bao đồng như vậy. Lúc này mới mơ hồ hiểu ra.

Trong lòng hẳn thực vui vẻ, ước gì cửa này thân có thể thành. Nếu Hoàng Tước Nhi thành nhị tẩu hẳn, vậy hẳn và Đỗ Quyên là thân thích.

Nhưng Đỗ Quyên nói cho hẳn biết: “Chuyện này có chút khó khăn. Lâm Xuân, dưa xanh hái không ngọt, người nhất định phải hỏi nhị ca người, có vui vẻ nguyện ý cưới tỷ tỷ ta không, sau đó chúng ta lại thương nghị chuyện kế tiếp. Việc này không cần nói cho người lớn biết. Chúng ta phải nghĩ một biện pháp vạn toàn mới được. Bởi vì gia gia nãi nãi ta khẳng định sẽ ngăn trở, nương ta không nhất định sẽ đáp ứng.”

Chuyện của nàng và Lâm Xuân còn chưa định đoạt, Phùng Thị chắc chắn sẽ không hứa Hoàng Tước Nhi cho Hạ Sinh.

Lâm Xuân vội nói: “Người nói với ta trước. Nếu nhị ca ta vui vẻ, người có cách làm cho bọn họ định thân? Nói ra ta giúp người suy nghĩ một chút sẽ thành.”

Đỗ Quyên nói: “Ta đương nhiên muốn nói cho người biết.”

Nàng cảm thấy, thương nghị với Lâm Xuân đáng tin hơn thương nghị với người nhà.

Vì thế, nàng nói hết cho hẳn nghe.

Lâm Xuân nghe xong mắt sáng lên, nói: “Việc này thật có thể thành. Bên cha ta bao trên người ta. Bên cha người còn phải dựa vào người và Tước Nhi tỷ tỷ, còn có Hoàng Ly.”

Đỗ Quyên hết sức cao hứng, hỏi: “Người cũng cảm thấy chủ ý này tốt?”

Lâm Xuân nói: “Tốt! Đây mới là thượng sách.”

Hai người thả chậm bước chân. Nói xong hết câu chuyện cũng vừa lúc tới cửa nhà Nhậm Tam Hòa. Đúng lúc Cửu Nhi cũng tới, ba người đi ra phía sau viện ai nấy tự luyện công.

Sáng nay, Lâm Xuân luyện công có chút thất thần.

Đỗ Quyên càng không cần nói, dù chuyện tâm cũng xảy ra sự cố.

Nhậm Tam Hòa huấn luyện khinh công cho nàng bắt đầu từ nhảy cọc mai hoa (mai hoa thung). Những cây cọc kia không phải cắm trên bãi đất trống, mà là cắm trong một ao nước hình tròn, trong ao đổ đầy nước. Ngay từ đầu, đường kính ao chỉ có hai mét. Sau này dần dần mở rộng ra.

Mới luyện mấy tháng, Đỗ Quyên vì mới mẻ đã vượt qua. Hơn nữa nhảy mai hoa thung, trên đùi đều cột thêm vật nặng, trên lưng cũng công đồ, thật khó không thể tả. Nàng liền bắt đầu lười biếng.

Nhậm Tam Hòa lại không buông tha nàng. Mỗi buổi sáng kêu Lâm Xuân gọi nàng rời giường.

Đỗ Quyên sợ bị người nghe mất mặt, Lâm Xuân vừa kêu nàng đã thức dậy.

Kiên trì như vậy được hai ba năm, mặc dù có điểm tiến bộ, so với Lâm Xuân và Cửu Nhi thì thật kém xa, sơ sẩy một chút là hụt chân, từ trên cọc rơi xuống ao nước.

Một ngày nào đó, Nhậm Tam Hòa thay nước trong ao bằng phân và nước tiểu người.

Cả người Đỗ Quyên thối hoặc từ trong ao phân bò lên, muốn khóc, “Là chủ ý của ai? Quá ác!”

Ác thì ác, nhưng từ đó nàng tiến bộ thần tốc.

Trừ những ngày kiểm có không đến. Một khi đã tới, nhất định là vạn phần cẩn thận, liều mạng nhỏ cũng phải tranh thủ không rơi xuống ao phân.

Nhậm Tam Hòa đối với kết quả này hết sức hài lòng.

Nhưng sáng hôm nay, Đỗ Quyên lại rớt vào ao phân.

Nàng tức giận đến muốn khóc, “Làm sao mà giặt nha! Tiểu dượng, ta thật cố gắng, mau đổ phân trong ao thành nước thường đi! Ta cam đoan không lười biếng.”

Nhậm Tam Hòa quát: “Không lười biếng? Vừa rồi người đang suy nghĩ cái gì?”

Đỗ Quyên chột dạ nói không ra lời.

Nhậm Tam Hòa nói: “Luyện công phải hết sức chăm chú, mà ngươi còn chần chừ? Nếu thay nước trong ao này, ta sợ là ngươi càng không thêm đề ý.”

Về mặt Đỗ Quyên thăm thiết từ trong ao bò lên, rồi dầm mai hoa thung.

Không sai, đây chính là trùng phạt. Rót vào ao phân không cho đi tắm rửa thay quần áo ngay lập tức, mà là mang một thân thối hoắc tiếp tục luyện.

Với biện pháp quản thúc gắt gao như vậy, sao nàng dám không cố gắng chứ!

Dám không tiến bộ sao?

Lúc mặt trời lên cao, ba đứa trẻ mới kết thúc khổ luyện.

Cửu Nhi vừa định cùng Đỗ Quyên nói chuyện. Bên người thổi qua một trận gió —— một trận gió thum thum. Là Đỗ Quyên, nàng nhanh như chớp chạy đi vào nhà, đảo mắt không thấy bóng dáng, chỉ để lại “bóng thổi đi động”.

Cửu Nhi cười ha ha. Lâm Xuân cũng nhin không được mỉm cười.

Đỗ Quyên chạy như bay đến trước sân, tiểu di sớm đã biết tin nàng rót vào ao phân, đã nấu sẵn nước cho nàng. Nàng vội vội vàng vàng tắm rửa thay quần áo, đầu cũng gội.

Tắm xong, nàng bao quần áo dơ lại, hô một tiếng “Tiểu di, ta đi.”, rồi chạy vội về nhà.

Nhậm Tam Hòa nhìn bóng lưng nàng buồn bực không thôi.

Về đến nhà, đúng lúc ăn điểm tâm.

Hoàng Tước Nhi thấy tóc Đỗ Quyên ướt, vội vàng lấy khăn cho nàng lau đầu, lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn nàng.

Đỗ Quyên đối với nàng gật đầu, nói: “Nói.”

Hoàng Tước Nhi cúi đầu, khoe miệng mỉm cười, sắc mặt ửng đỏ.

Lúc này Hoàng Ly cười hỏi: “Nhị tỷ tỷ lại rót trong ao phân hả?”

Cười tủm tỉm có chút sung sướng khi người gặp họa.

Đỗ Quyên liếc nàng một cái, nói: “Ngươi quên tối hôm qua ta nói gì với ngươi rồi?”

Mắt Hoàng Ly chuyển động, liền nhớ tới “đại sự”, lập tức nháo Lão Thực cha, nói muốn đi rừng trúc đào măng, nói là nhị tỷ tỷ nói, dùng măng mùa đông là tốt lắm thịt thơm nhất.

Lão Thực cha không chút do dự đáp ứng.

Phùng Thị quát lớn Hoàng Ly nói: “Ngươi lại nháo cái gì đó?”

“Đề cha đi.” Đỗ Quyên đến gần Phùng Thị nhẹ giọng nói, “Cha đi cũng tốt. Nương, đợi ăn cơm xong, ngươi đi về phòng nghỉ ngơi, ta đi gọi Thím Lâm tới bồi ngươi nói vài lời. Ta sợ nãi nãi kêu ngươi đi qua hỗ trợ nấu cơm.”

Thấy Phùng Thị do dự, nàng vội nói tiếp: “Cũng không phải kêu nương có ý lười biếng. Ngày hôm qua nháo như vậy, nương đi bị tội, nãi nãi còn không thoải mái. Không đi tốt hơn. Ta và tỷ tỷ đều có thể nấu một bữa cơm đãi khách, tiểu thẩm và Đại Nữu tỷ tỷ vì sao không thể? Đại Nữu tỷ tỷ còn lớn hơn chúng ta nữa!”

Phùng Thị nghĩ cũng phải, liền gật đầu nói: “Nương nghe lời ngươi.”

Đỗ Quyên yên tâm.

Vừa quay đầu, nghe Hoàng Ly riu rít nói với cha là buổi trưa khăng định không về kịp, mang chút cơm gạo đường, đậu phộng dùng ngũ vị hương lá trà làm, một mồi thì ăn, nhin không được nhìn tiểu muội cười.

Hoàng Ly nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của nàng, thập phần đắc ý.

Hôm nay nàng nhất định phải cuốn lấy cha một ngày, không cho về nhà.

Đỗ Quyên cũng đi theo hòa vô, nói lát nữa sẽ giúp bọn hắn thu thập bao bọc; lại giật giây Lão Thực cha, lôi kéo Đại Đầu bá bá đi theo, “Nếu phát hiện một ổ chuột trúc, bắt cả ổ chuột, còn không phải là vận khí tốt sao! Cha, ngươi cũng có thể đi theo Đại Đầu bá bá học đi tìm hang chuột như thế nào.”

Lão Thực cha nghĩ đúng là nên như vậy.

Lại nói, hần một mình mang tiểu khuê nữ đi, cũng lạnh lẽo chút. Không bằng rủ rê Lâm Đại Đầu, kêu luôn cả nhà Lão Căn đi, mọi người đi chung mới náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Kêu cha suốt đêm giúp người chuẩn bị sinh lễ

Mọi người, người một lời ta một tiếng nói rất náo nhiệt. Hoàng Tước Nhi lại không xen mồm.

Nếu là chuyện khác, nàng khẳng định sẽ góp lời. Nhưng đây làm đám em giúp việc hôn sự của nàng, nếu nàng vợ vàng tham gia, còn không mắc cỡ chết người!

Bởi vậy, nàng im lặng dị thường, cúi đầu ăn cơm.

Điểm tâm vừa qua, đàn ông ba gia đình sát vách nhau, cách một bức tường vẫn đáp qua lại một lúc, sau đó ước hẹn đi đào măng, bắt chuột trúc.

Sau đó, Đỗ Quyên qua Lâm gia tìm vợ Đại Đầu.

Vợ Đại Đầu thất kinh hỏi: “Mẹ người bị bệnh?”

Đỗ Quyên nói: “Đầu choáng váng. Trong lòng cũng không thoải mái. Hôm qua bị nải nải ta sắc một câu, buổi trưa không ăn cơm. Tim tím qua bởi nàng trò chuyện. Tím có kinh nghiệm, nói chuyện nương ta chịu nghe. Không giống chúng ta còn nhỏ, nói nương ta cũng không để ở trong lòng.”

Vợ Đại Đầu vội đáp ứng.

Phụ nữ thường thích bàn luận chuyện nhà chuyện cửa, nàng rất vui được “thỉnh” qua khuyên giải Phùng thị, lại có thể nghe chút thị phi mẹ chồng nàng dâu, coi như giết thời gian.

Vì thế vợ vàng thu thập việc may vá, đem qua vừa làm vừa tám chuyện.

Vừa thu dọn vừa hỏi Đỗ Quyên: “Nải nải người làm cái gì lại cho mẹ người tức?”

Đỗ Quyên nói: “Cũng không có chuyện lớn gì. Tím còn không biết, nải nải và nương ta không hợp nhau cũng không phải một ngày hai ngày. Không có việc gì đều là như vậy.” Nói tới cái này, nàng có chút phiền chán.

Vợ Đại Đầu nói: “Vậy cũng được.”

Nàng ở cách vách Hoàng gia, hiểu rõ nội tình nhất.

Đỗ Quyên đợi nàng thu thập xong, mới cười nói: “Tím đi qua trước, ta tìm Lâm Xuân nói chuyện một chút.”

Vừa rồi Lâm Xuân thấy nàng tới, nháy mắt nàng.

Vợ Đại Đầu ước gì như thế, vội nói: “Lâm Xuân ở bên kia kia. Lâm Xuân, Đỗ Quyên tìm người đấy!”

Đỗ Quyên nói: “Tím đừng kêu, ta tự mình đi.”

Vì thế, vợ Đại Đầu đi qua Hoàng gia, Đỗ Quyên đi tìm Lâm Xuân.

Lâm gia còn chưa có sương phòng, có 5 gian phòng chính.

Vì Lâm Xuân đọc sách, Lâm Đại Đầu an bài hần một phòng riêng, cho Đông Sinh ở với Hạ Sinh. Thu Sinh lớn, dĩ nhiên ở một mình.

Lâm Xuân nghe nương gọi hần, sớm ra đón.

Hần cười nói: “Đỗ Quyên, đến đây, nhị ca ta cũng ở đây.”

Sáng nay, Thu Sinh cũng kêu Tiểu Căn đi theo những người lớn vào rừng bắt chuột trúc. Bây giờ trong nhà chỉ còn sót Hạ Sinh và Lâm Xuân. Vốn Hạ Sinh cũng muốn đi theo, bị Lâm Xuân giữ chặt, nói có việc hỏi hần, mới không đi.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên vừa vào phòng, Hạ Sinh liền bật dậy nghênh đón nàng, vội vàng hỏi: “Đỗ Quyên, cha ngươi... Tước Nhi thật muốn gả cho ta?”

Rốt cuộc là con trai, rất trực tiếp.

Đỗ Quyên vừa nghe những lời này, lại nhìn vẻ mặt của hắn, nhẹ nhàng thở ra, biết việc này thành. Khăng định Hạ Sinh động tâm với Hoàng Tước Nhi.

Căn bản không cần hoài nghi thành tâm của hắn.

Trẻ con trong núi, mọi người từ nhỏ lớn lên với nhau, tính cách tính tình, từ trong ra ngoài đều biết rõ. Thích chính là thích. Nếu không thích, chắc chắn Hạ Sinh sẽ không bởi vì đồng tình mà đáp ứng cưới Hoàng Tước Nhi. Hoàng gia không có gì làm cho hắn lo nghĩ.

Nhưng nàng vẫn rất nghiêm túc hỏi Hạ Sinh.

Hạ Sinh ngây ngô gãi gãi đầu, đỏ mặt nói: “Chiều hôm qua Tước Nhi nói với ta việc này, ta cũng không nhớ ra. Sau đó ta chỉ muốn nghĩ biện pháp giúp nàng. Ta lại nghĩ, sao ta không cưới nàng chứ? Tước Nhi giỏi giang như vậy. Ha ha! Bộ dạng cũng... cũng dễ nhìn. Nhưng là, ta lại sợ ngươi cha cùng ngươi nương không đáp ứng. Ta cha cũng...”

Bộ dáng xấu hổ của hắn làm cho Đỗ Quyên và Lâm Xuân thấy đều buồn cười.

Đỗ Quyên không nhiều lời, nói thẳng vào kế hoạch mình trù tính.

Hạ Sinh nghe xong rất kích động, lại bất an và chờ mong, lại nhiệt huyết sôi trào, “Như vậy có thể thành sao? Nháo lên, cần phải tranh cãi âm ỉ một trận đó.”

Đỗ Quyên hỏi: “Ngươi sợ?”

Hạ Sinh như con gà chọi thắng cổ kêu lên: “Ta sợ? Chê cười! Ta sợ cái...” Lời chưa dứt đã cấp tốc thẳng phanh lại. Lời cuối không dễ nghe, không thể nói trước mặt Đỗ Quyên.

Lâm Xuân vẫn lắng lắng nghe, nghe xong lại hỏi.

“Khi nào ngươi và nương ngươi đi tới nhà ông ngoại ngươi?”

“Sáng sớm 16. Chờ chúng ta đi, ngươi kêu cha ngươi tới cửa cầu hôn.”

“Uh, việc này cần chuẩn bị sớm chút. Đêm nay ta sẽ nói với cha.”

“Cha ngươi có đáp ứng không?”

“Cha ta, hắn... Hắn nhất định sẽ đáp ứng.”

Lâm Xuân không tiện nói với Đỗ Quyên là cha hắn muốn khuê nữ Hoàng gia làm con dâu muốn điên rồi, nghe chuyện tốt này còn có thể không đáp ứng sao?

Hạ Sinh trợn trắng mắt nói: “Nếu cha không đáp ứng, ta sẽ nháo với hắn!”

Đỗ Quyên phốc xuy một tiếng cười nói: “Hạ Sinh ca ca, ngươi tốt nhất đừng ra mặt, chọc người nhàn thoại. Người ta mà nói ngươi nhỏ như vậy mà đã có cái gì với tỷ ta, thì không tốt. Ngươi để cho Xuân Nhi nói, bảo đảm chuyện tốt sẽ thành. Lúc cha ngươi hỏi ngươi, ngươi chỉ gật đầu thì tốt rồi.”

Hạ Sinh do dự một chút, nói: “Tốt lắm. Hai ngươi có thể làm sao? Đây chính là đại sự! Lời của con nít, người ta không tin tưởng đâu.”

Hắn nhìn Đỗ Quyên và Lâm Xuân, bỗng nhiên hoài nghi.

Không có biện pháp, hai người này thật quá nhỏ.

Con nít nhỏ như vậy, lại muốn ra mặt thúc đẩy việc hôn nhân của hắn và Hoàng Tước Nhi. Hắn nghĩ lại liền không yên lòng, tuy vừa rồi hắn nghe kế hoạch của Đỗ Quyên, kích động không thôi, gần như cho rằng việc này nắm chắc.

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Chúng ta không được, ngươi có biện pháp tốt hơn sao? Đừng trách ta nói thẳng, ngươi cứ như vậy tới cửa đi, đừng nói gia gia nãi nãi ta, cửa ải của nương ta ngươi cũng đừng nghĩ tới.”

Hạ Sinh nghe xong ủ rũ, không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng.

Lâm Xuân càng kiêu ngạo hơn, liếc mắt nhìn nhị ca nói: “Cả Ngự nương nương Đỗ Quyên còn thỉnh được, giúp ngươi làm chút chuyện này mà không được, vậy còn gọi là Đỗ Quyên sao? Ta là ngươi thì không cần lo lắng, đêm nay chờ coi là được, chỉ cần kêu cha suốt đêm chuẩn bị sính lễ cho ngươi!”

Đỗ Quyên nghe xong há to miệng.

Hạ Sinh vừa cao hứng, vừa ghen tỵ nói: “Còn không phải ý vào cha thương người!”

Lâm Xuân khinh thường nói: “Luôn nói là cha thương ta, cha không cho các người ăn uống sao? Chỉ bắt các người làm việc không cho ta làm việc hả? Còn nói những lời này thì ta không để ý tới người nữa.”

Hạ Sinh hì hì cười nói: “Vốn là cha thương người mà không cho ta nói?”

Ba người lại thương nghị, cố nghĩ tới hết thấy cụ thể chi tiết và khả năng phát sinh ngoài ý muốn, đồng thời đưa ra biện pháp đối phó, mãi đến khi thập phần hoàn thiện mới thôi.

Thương nghị xong, Đỗ Quyên đứng dậy muốn đi, nói còn có chuyện khác.

Hạ Sinh và Lâm Xuân đưa tiễn các nàng.

Hạ Sinh không yên tâm nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, người nói với Tước Nhi đừng nóng vội!”

Đang nói gì đây?

Đỗ Quyên nhếch miệng, nói: “Tỷ tỷ ta không vội!”

Chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy heo chạy. Lâm Xuân nhớ tới phần đông cưới vợ, đều là con trai vợ vàng hơn con gái, nên lườm nhị ca, nói: “Người cưới vợ, là người gấp mới đúng.”

Hạ Sinh vội nói: “Ta không phải nói ta, ta là nói gia gia nãi nãi Đỗ Quyên. Nếu là bọn họ ra tay trước, đem Tước Nhi hứa cho người khác... người tốt như vậy...”

Đỗ Quyên vội nói: “Sẽ không, cha ta không có ở nhà.”

Nói xong, nhanh chóng đi về.

Về đến nhà, chợt nghe Phùng Thị và vợ Đại Đầu thì thầm nói chuyện trong phòng. Nghiêng tai lắng nghe, là Phùng Thị đang trách bà bà không phải, nói nàng ngang ngược không phân rõ phải trái. Ở nhà con trai cả lên mặt. Ăn bốn năm cái đĩa bánh chiên còn chê nàng keo kiệt.

Đỗ Quyên nghe một hồi, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nàng cảm thấy, người như nương, luôn phải phun mặt vàng với người ta, ở kiếp trước người ta gọi là “thỏ tào“. Để giấu ở trong lòng, sớm hay muộn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Nàng đi tới phòng bếp, thấy Hoàng Tước Nhi đang cúi đầu nhặt rau, liền hỏi: “Sớm như vậy đã ra vườn hái rau rồi?”

Hoàng Tước Nhi có tâm sự. Nàng cầm lá tỏi trong tay, ngơ ngác sững sờ.

Nghe thanh âm của Đỗ Quyên, nàng cả kinh ngẩng đầu, lấp bắp nói: “Người... Người đã về?” Rồi mặt đỏ lên.

Thiếu nữ ngây thơ bị tình thế bức bách. Trước tiên là mối tình đầu.

Đỗ Quyên cười, cầm cái băng ghế ngồi nhỏ, đặt bên người nàng ngồi xuống.

Tùy tay cầm lên tép tỏi, lột đi lớp vỏ bên ngoài lộ ra phần thân trắng ruột củ tỏi, miệng nói: “Hạ Sinh ca ca gấp cưới người.”

Chỉ một câu đánh trúng tâm của Hoàng Tước Nhi.

Nàng nhìn Đỗ Quyên cười, tựa như mừng rỡ, tựa như xấu hổ, còn như muốn hỏi điều gì. Nhưng miệng mấp máy lại không hỏi ra câu.

Đỗ Quyên đành nói rõ với nàng việc này, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh.

Đi ra ngoài nhìn, là Tiểu Bảo ca ca tới.

Nàng vội vàng bỏ lại tỏi trong tay, chạy ra ngoài.

“Tiểu Bảo ca ca, người có việc?” Đỗ Quyên hỏi.

“Đại bá ở nhà không?” Tiểu Bảo đứng lại, liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, rồi đưa ánh mắt chuyển hướng nơi khác, như đang hỏi bức tường vậy.

“Ai nha, Tiểu Bảo ca đã tới chậm. Cha ta đã lên núi rồi.” Đỗ Quyên đạo.

“Lên núi?” Tiểu Bảo nghi ngờ hỏi.

“Ừ.” Đỗ Quyên gật đầu.

“Gọi hắn trở về đi. Gia gia tìm hắn.” Tiểu Bảo lại liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, truyền đạt chỉ thị của Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên nghĩ thầm quả nhiên, may mà nàng đoán được tiên cơ.

“Ta không biết bọn họ đi đâu.” Nàng nói.

Tiểu Bảo nghe xong thập phần do dự, hiển nhiên không ngờ là như vậy.

Đứng một lúc mới nói: “Đại đại bá trở về thì gọi hắn qua.”

Đỗ Quyên vội nói: “Nhất định, nhất định.”

Tiểu Bảo vừa định xoay người, bỗng dừng lại, nói: “Đại bá nương khá chưa? Nãi nãi kêu người và Tước Nhi đi qua hỗ trợ nấu cơm.”

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng lộp bộp, ngàn phòng vạn phòng lại không phòng đến trên người mình.

Nàng nhìn Tiểu Bảo cười, nói: “Đầu nương ta choáng váng, còn đang nằm nghỉ. Ta và tỷ tỷ phải ở nhà chiếu ứng, không đi được. Không phải có tiểu thám và Đại Nữu tỷ tỷ sao? Hai người các nàng còn nấu không được một bữa cơm? Ngày hôm qua ta và tỷ tỷ còn nấu được. Đại Nữu tỷ tỷ còn lớn hơn ta nữa, tiểu thám cũng có thể làm. Chúng ta không đi làm loạn thêm.”

Tiểu Bảo nghe xong vẻ mặt cổ quái nhìn Đỗ Quyên.

Nhưng chung quy hắn không nói gì.

Đối với tiểu đường muội (em gái họ) này, hắn thật có cảm giác rất phức tạp.

Càng lớn lên càng thấy nàng thật sự rất giỏi, cũng rất thảo hi. Nhưng là, hắn khó có thể thân cận với nàng, trong lòng còn có chút sợ nàng, lại có chút ghen tị và phòng bị nàng. Đây là nương dạy, nhưng đa phần là bội phục.

Tỷ như vừa rồi, lời nói này đưa cháu gái nào dám nói với nãi nãi như vậy?

Đỗ Quyên dám.

Hắn có thể nghĩ tới lúc thuật lại lời nói này, nãi nãi sẽ tức giận đến mất lý. Nhưng bình thường đều mắng đại bá nương, mà không có biện pháp nào với Đỗ Quyên cả.

Nãi nãi sẽ không đánh Đỗ Quyên, cũng sẽ không mắng Đỗ Quyên.

Không phải là sợ hãi, mà là bất kể mắng Đỗ Quyên cái gì, Đỗ Quyên đều có đầy đủ lý do, hơn nữa rất hợp lý đưa ra, làm nãi nãi không xuống đài được.

Kỳ thật lý do gì cũng không quan trọng, trọng yếu là nãi nãi muốn đánh Đỗ Quyên cũng không được ... Nói nàng không đánh tới là được.

Tiểu Bảo nhìn tiểu đường muội cười thập phần thần nhiên, rốt cuộc cái gì cũng chưa nói, xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Lâm Xuân, Đỗ Quyên liên thủ

Đi tới cửa, chợt nghe Đỗ Quyên kêu: “Tiểu Bảo ca ca đi từ từ. Người nói với gia gia, chờ ta cha trở về, ta sẽ kêu hắn tới nhà bà nội. Còn có, nói với nãi nãi là ta và tỷ tỷ hôm qua đều mệt nhọc, đến bây giờ cánh tay còn đau nhức nhắc lên không nổi, không có cách nào qua hỗ trợ nấu cơm.”

Tiểu Bảo đứng vững, quay đầu, thật sâu nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm thấy hắn như muốn nói “Người thật có năng lực, ca bội phục người!”

Nàng cười càng thêm sáng lạn.

Hừ, sẽ có lúc muội muội càng làm cho người bội phục, chờ coi đi.

Lúc xoay người vào nhà bếp, trong phòng nung thật yên lặng, không có động tĩnh gì.

Hắn là nương và Thím Lâm đã nghe được chuyện vừa rồi.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ, hừ hừ bài hát trẻ em đi vào bếp, ngồi xuống, thở ra một hơi nói: “Tốt lắm. Đuổi đi rồi.”

Hoàng Tước Nhi mỉm môi cười.

Đỗ Quyên lại lột mấy tép tỏi, thấy Hoàng Tước Nhi còn không lên tiếng, nhin không được mở miệng nói: “Muốn cười thì cười đi. Nghẹn như vậy không khó chịu à?”

Hoàng Tước Nhi liếc nàng một cái, nói: “Xem ngươi có thể chắc!”

Đỗ Quyên ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Sai! Kỳ thật một chút ta cũng không thể. Ta nói với ngươi, đại tỷ, có thể hay không đều không trọng yếu, quan trọng nhất là tâm lý ngươi phải mạnh mẽ.”

Hoàng Tước Nhi nghi ngờ hỏi: “Tâm lý mạnh mẽ?”

Đỗ Quyên trình trọng gật đầu nói: “Đúng! Chính là không quan tâm người bên ngoài nói cái gì, ngươi đừng nóng giận. Đây là quan trọng nhất. Điều quan trọng thứ hai là, nếu ngươi có thể làm cho hấn tức giận đến mức 'một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên', đó mới là bản lĩnh thật sự!”

Hoàng Tước Nhi nửa tin nửa ngờ nói: “Ngươi nghe nải nải nói chuyện, có thể không tức giận sao?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Giận chứ. Nhưng nghe nhiều thì việc không đáng lo.”

Nói xong, nàng chợt nhớ tới chuyện lúc trước, vội nói: “Không nói cái này. Lúc này ta nói với ngươi chuyện đó, ta và Lâm Xuân nghĩ ra ý tưởng...”

Đêm chuyện Lâm Xuân và Hạ Sinh thương nghị nói ra.

Hoàng Tước Nhi không còn ngượng ngùng như trước nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, có chút khấn trương.

Đỗ Quyên hỏi: “Tỷ, ngươi quyết định ra sao? Có sợ không?”

Hoàng Tước Nhi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không sợ. Ta cũng nghĩ xong, thì... thì gả hấn. Ta... ta nhất định có thể sống tốt. Ta sẽ không như nương.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Vậy thì tốt. Hai ngày nay, ngươi chớ có nhiều chuyện. Chịu đựng đến lúc ta và nương đi là tốt rồi. Nhưng ta cần phải nhắc nhở ngươi: đến lúc đó ngươi trăm ngàn lần đừng lùi bước. Nếu ngươi đồng ý, việc này không còn là chuyện của một mình ngươi, cũng không phải là chuyện của một nhà Hoàng gia. việc này liên lụy đến vài nhà đó.”

Hoàng Tước Nhi dùng sức gật đầu, nói: “Ta hiểu được. Ta không sợ!”

Nói xong, Đỗ Quyên khuyến khích nàng cố gắng, củng cố tâm lý của nàng.

“Tuy nói là Đại Đầu bá bá keo kiệt, nhưng Hạ Sinh ca ca lại không thật thà như cha của mình. Hấn lợi hại lắm. Hấn như Đại Đầu bá bá vậy, lại biết lo cho gia đình, bao che khuyết điểm. Cho nên nói, đại tỷ ngươi hoàn toàn không cần lo lắng. Ngươi xem Đại Đầu bá bá đối với Thím Lâm tốt biết bao, đúng không? Nên ta nghĩ, ngươi gả đi, khẳng định Hạ Sinh ca ca cũng sẽ đối tốt với ngươi.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong thực vui vẻ, trên mặt lại đỏ ửng, tiếng nhỏ như tiếng ruồi muỗi nói: “Hấn là người như vậy.” Nàng cảm thấy muội muội nói rất đúng, càng thêm kiên định tin tưởng.

Đỗ Quyên nhắc nhở nàng thêm vài chuyện, dặn dò nàng hai ngày nay phải suy nghĩ rõ ràng, xem còn có thiếu sót gì không, buổi tối ba tỷ muội thương lượng tiếp.

Đúng vậy, Đỗ Quyên tính cả tiểu Hoàng Ly vào.

Chẳng những tính vào, tiểu muội này còn có chỗ trọng dụng nữa.

Hoàng Tước Nhi nghiêm túc gật đầu.

Hai chị em chỉ lo nói chuyện, một đồng tỏi và rau hẹ vẫn chưa nhặt xong.

Vợ Đại Đầu và Phùng Thị nhàn thoai một buổi sáng. Nhìn không còn sớm, liền cáo từ về nhà nấu cơm. Sau khi ra ngoài, không gặp hai chị em Hoàng Tước Nhi, liền hướng phòng bếp hô: “Tước Nhi, Đỗ Quyên! Đang nấu cơm hả?”

Đỗ Quyên nghe thấy vội nói: “À! còn chưa đâu. Đang nhặt rau. Thím đi sao?”

Vợ Đại Đầu nói: “Ừ! Về nhà nấu cơm. Ta là không có phúc như nương ngươi. Không nấu cơm một bữa là bị nhin đói hết cả lũ.”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười nói: “Hôm nay thím đừng về nhà, ở lại nhà ta ăn. Ta cam đoan không đói chết người.”

Phùng Thị ở trong phòng và vợ Đại Đầu ở phòng khách đều cười.

Vợ Đại Đầu nói: “Đói không chết người, cũng ăm ỉ đến lật trời!”

Nói xong đi về nhà.

Hoàng Tước Nhi mỉm cười nghe.

Trong lòng, lời nói của thím Lâm như không giống như trước kia.

Nếu là... thành, đó chính là bà bà tương lai của mình. Nàng muốn đi cách vách giúp người ta nấu cơm.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng trào ra cảm giác mới lạ, thực không quen.

Một ngày này, nàng ôm tâm sự, vừa khăn trương, chờ đợi, còn thẹn thùng.

Nàng bỗng sợ hãi, không dám đi ra sân.

Nhưng nhà và sân nối liền, không ra ngoài là không có khả năng.

Mỗi khi nàng không thể không ra sân đổ nước, hoặc làm gì đó, trong lòng như có con nai con, bang bang nhảy, cúi đầu hoảng hốt khăn trương, cũng không dám nhìn qua cách vách, sợ nghe tiếng kêu quen thuộc kia “Tước Nhi”.

Mà cách vách Hạ Sinh tương phản, cảm thấy đứng ngồi không yên.

Hắn thỉnh thoảng chạy ra sân nhìn qua bên Hoàng gia.

Một là sợ Hoàng lão cha và Hoàng đại nương mang thân thích đến bàn tính việc hôn nhân cho Hoàng Tước Nhi, hoặc có người đến kêu Hoàng Lão Thực qua bên kia nghị thân; hai là muốn thấy Hoàng Tước Nhi một chút.

Lâm Xuân thấy Hạ Sinh như vậy, vội kêu hắn vào phòng, cùng hắn cẩn thận họp kế, buổi tối nên nói với cha mẹ như thế nào.

Như lại nhớ tới điểm mấu chốt, Lâm Xuân muốn tới Hoàng gia nói với Đỗ Quyên.

Hạ Sinh cũng muốn đi.

Lâm Xuân dừng bước nói: “Nhị ca, lúc này ngươi không thể đi. Nam nữ lớn có cách biệt ngươi hiểu hay không? Ngươi đừng hại Tước Nhi tỷ tỷ bị người nói nhảm.”

Hạ Sinh rất buồn bực. Hai nhà bình thường đều thoải mái nói chuyện, sao bây giờ lại lén lút như vậy?

Hắn không phục hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi không phải là con trai chắc?”

Hai mắt Lâm Xuân nhìn nóc nhà nói: “Ta mới có 10 tuổi. Ngươi bao lớn rồi?”

Hạ Sinh thờ phỉ phò nói: “Không đi thì không đi. Vậy ta làm cái gì?”

Lâm Xuân cau mày nói: “Nhị ca, ngươi có nhiều chuyện làm lắm. Dù không có chuyện gì, ngươi không thể luyện lực cánh tay sao? Nếu không nữa thì đem công khóa ta dạy ngươi ôn tập lại một lần. Ngươi cũng đừng có không có việc gì, thợ đá phải dựa vào khí lực, còn muốn giỏi hơn nữa, ngươi không luyện sức cổ tay, tương lai sao làm được tổ sư gia khai núi đá của Lâm gia ta chứ?”

Hạ Sinh nói: “Ta không nói là muốn làm tổ sư gia, là ngươi nói.”

Lâm Xuân nói: “Vậy ngươi không muốn làm? Thật không tiền đồ!”

Hạ Sinh nói: “Tốt lắm. Ta luyện là được. Ngươi đi nhanh đi!”

Lâm Xuân liền cầm hai tờ giấy chạy qua cách vách tìm Đỗ Quyên.

Hai người nói nhỏ một hồi, sau đó Lâm Xuân trở về.

Trong chốc lát, Đỗ Quyên lại chạy đến Lâm gia, nói với Lâm Xuân và Hạ Sinh là mình phát hiện lỗ hổng mới, rồi giao phó hai người một phen.

Cứ như vậy, Lâm Xuân và Đỗ Quyên chạy tới chạy lui giữa hai nhà, không ngừng tu chỉnh hoàn thiện kế hoạch, càng ngày càng có tin tưởng.

Chạng vạng, Đỗ Quyên đang ở Lâm gia thương nghị cùng huynh đệ bọn họ, chợt nghe bên ngoài náo động. Đám người đào mương đã trở lại.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nhanh! Cha người và cha ta đều trở lại.”

Lâm Xuân bình tĩnh nói: “Đừng hoảng hốt. Xem ta và cha ta đi.”

Hạ Sinh cũng nói: “Đỗ Quyên, người về nhà đi. Bắt đầu từ nhà ta trước. Các người đừng nóng vội.”

Đỗ Quyên không để ý, nói: “Uh, ta không vội!”

Có thể nói là nàng thật có điểm gấp, không trấn định như buổi sáng.

Nàng không thể đoán trước được kết quả của chuyện này.

Chạy ra sân là thấy một đám người đang đi tới trên đường thôn. Hoàng Lão Thực, Lâm Đại Đầu bọn người trở lại, đeo giỏ trúc, kéo rổ.

Tiểu Hoàng Ly thấy nàng, thật nhanh chạy tới ôm lấy chân nàng, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta bắt chuột trúc, còn đào rất nhiều măng nữa.”

Đỗ Quyên cũng hết sức cao hứng, cười nói: “Các người còn có thể bắt chuột trúc? Khẳng định là Thu Sinh ca ca bọn họ tìm được hang chuột trúc, rồi các người giúp một tay, đúng hay không?”

Hoàng Ly rất thành thật gật đầu nói: “Đúng!”

Đông Sinh cũng đắc ý nói: “Hai ổ chuột trúc đều do đại ca ta tìm được.”

Thu Sinh nghe xong hết sức cao hứng, nói: “Đỗ Quyên, hôm nay người nói sai rồi. Là Lão Thực thúc nói những cây trúc này sao bị chết trước, ta mới phát hiện ra phía dưới kia có hang chuột. Cho nên nói, Lão Thực thúc cũng có công lớn.”

Đỗ Quyên liền cười: “Là chó ngáp phải ruồi.”

Vừa nói cười, mọi người ai tự trở về nhà này.

Hoàng Lão Thực được chia một con chuột trúc, còn đào được một gùi măng.

Đem mấy thứ đồ xuống sân viện, nhìn mặt ba khuê nữ và vợ đầy vui vẻ, Lão Thực cha cảm thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc.

“Nương Tước Nhi, vừa rồi gặp lão Nhị, nói cha gọi ta tới một chuyến. Chuột trúc này người giết đi.” Hoàng Lão Thực nói.

Đỗ Quyên nghe xong cả kinh, cùng Hoàng Tước Nhi trao đổi ánh mắt.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, vội vàng tiến lên nói: “Cha, gấp cái gì. Người bắt được chuột trúc sao có thể không đưa một chút cho gia gia nãi nãi chứ? Vậy sao được! Ta xem như vậy, cha đem chuột này giết, lột da, chặt hơn một nửa đem qua. Vừa lúc các thân thích ở đó, gia gia nãi nãi thấy không chừng sẽ cao hứng.”

Hoàng Lão Thực nghe thấy cũng đúng, liền nói: “Tốt lắm. Giết rồi mới đi.”

Phùng Thị nghe xong mím chặt miệng, không nói đi, cũng không nói không đi.

Mỗi lần nàng nghe chuyện gì có liên quan đến cha mẹ chồng là phiền lòng nhưng lại giữ lấy trong lòng. Tuy phiền nhưng biết Đỗ Quyên nói rất đúng, bởi vậy chấp nhận.

Cả nhà bận rộn. Lão Thực cha giết chuột, lột da. Mẹ con Phùng Thị lột măng. Hoàng Tước Nhi chuẩn bị cơm chiều.

Vội một lúc cũng xong. Lão Thực cha chặt một cái đuôi chuột, dùng dây cỏ buộc lại, muốn đi tới nhà cha mẹ.

Đỗ Quyên vội đứng lên nói: “Cha, ta đi với người.”

Hoàng Ly cũng nói: “Ta cũng đi.”

Phùng Thị bán mặt nói: “Đều đi làm cái gì? Hoàng Ly, người điên cả một ngày, còn không mệt hả? Chân không mỏi sao? Trời tối còn muốn chạy? Ở nhà đợi đi, buổi tối tắm rửa thay quần áo!”

Đỗ Quyên liền cười nói: “Hoàng Ly không đi. Ta đi với cha.”

Phùng Thị nghe, thập phần hoài nghi.

Đỗ Quyên không thích tới nhà bên nội. Hôm nay nhất định là có chuyện, nàng không ngăn cản nữa. Khuê nữ này làm việc rất có chừng mực.

Lão Thực cha không nghĩ nhiều, cho rằng khuê nữ muốn đi dạo với mình, bởi vậy nói: “Muốn đi thì đi mau. Trời tối rồi.”

Đỗ Quyên tiến lên vịn cánh tay hắn, đi ra ngoài, vừa cười nói: “Hôm nay 14, trăng thật tròn. Cha, chúng ta đi nhanh chút. Nếu là không có việc gì, sớm chút trở về, ta nấu chuột trúc hầm măng cho ngươi ăn. Cha, hôm nay ngươi mệt muốn chết rồi.”

Hoàng Lão Thực sung sướng, cười nói: “Cha không mệt. Chút chuyện này tính cái gì, có khác gì đi chơi đâu.”

Đỗ Quyên lại hỏi hắn quá trình bắt chuột trúc.

Lão Thực cha liền hưng trí ngẩng cao đầu nói.

Hai cha con cười cười nói nói, rất nhanh đã đến nhà bà nội Đỗ Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Nhường giường

Thấy nhi tử đưa thịt đến, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đương nhiên thích.

Các thân thích đều vây quanh xem, hỏi han.

Tiếp đón xong đều ngồi xuống, Hoàng Lão Thực hỏi: “Cha, tìm ta có việc gì?”

Hoàng lão cha sầm mặt nói: “Không có chuyện thì không thể gọi ngươi tới sao? Đại cữu cữu, tiểu cữu cữu ngươi không dễ dàng tới đây, ngươi lại đi không thấy bóng dáng, có ai làm cháu như ngươi sao?”

Hoàng Lão Thực lúng túng cười nói: “Là Hoàng Ly muốn ăn măng. Ta liền...”

Hoàng lão cha tức giận nãy: “Xem ngươi chiều chuộng con không ra bộ dáng gì. Con nít muốn trăng trên trời, ngươi cũng bắt thang hái xuống hả?”

Hoàng Lão Thực ngậm ngùi cười.

Hoàng lão cha quở trách nhi tử một hồi, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Đỗ Quyên không nói tiếng nào đang ở trong ngực đại nhi tử, ánh mắt lấp lánh nhìn mình chằm chằm.

Hắn cả kinh, trầm giọng nói: “Đỗ Quyên, đi vào phòng chơi với nãi nãi đi.”

Hoàng đại nương vội đi tới dắt nàng đi. Mấy phụ nữ khác cũng kêu.

Đỗ Quyên lắc đầu, úp mặt vào ngực Lão Thực cha, nói: “Ta ở đây nghe cha và gia gia nói chuyện. Ta không tinh nghịch, không ngắt lời.”

Hoàng đại nương nói: “Đàn ông nói chuyện, có cái gì hay mà nghe?”

Đỗ Quyên nói: “Ta không nghe. Ta ở với cha.”

Đơn giản đem đầu chôn trong ngực Lão Thực cha, hết sức không muốn xa rời.

Hoàng lão cha nhìn thấy khó chịu, mắng: “Lớn như vậy, còn ra bộ dáng gì?”

Hoàng Lão Thực không biết vì sao cha lại phát tác lên người khuê nữ, vội nói: “Đỗ Quyên còn nhỏ mà.” Rất rõ ràng là che chở.

Hoàng lão cha tức giận muốn mắng to, 2 cữu gia gia vội khuyên giải.

Đỗ Quyên bỗng nhiên nói: “Hai ngày nữa ta phải đi tới nhà ông ngoại. Ta luyến tiếc cha, cho nên muốn mỗi ngày ở với cha.”

Hoàng Lão Thực nghe, trái tim muốn hòa tan, vội ôm nàng ngồi lên chân của mình, an ủi: “Sáng 16 cha đưa ngươi và nương ngươi đi.”

Hoàng lão cha nghe xong ngẩn ra, vội hỏi: “Đi nhà ông ngoại ngươi? Có những ai đi?”

Hoàng đại nương cũng nhìn chằm chằm Đỗ Quyên. Những người khác đều nhìn sang.

Đỗ Quyên nói: “Ta và nương ta đi.”

Hoàng Lão Thực thấy mọi người đều quan tâm việc này, nên bổ sung thêm: “Tiểu di và tiểu dưỡng nàng cũng đi chung, bằng không trên đường không yên lòng.”

Hoàng lão cha càng chú ý hơn hỏi: “Tiểu di và tiểu dưỡng nàng cũng muốn đi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ừ, tiểu di và tiểu dưỡng đi chung với chúng ta. Tỷ tỷ ta và Hoàng Ly cùng cha ở lại trông nhà.”

Nàng cẩn thận quan sát gia gia, nãi nãi và những thân thích kia.

Thế nhưng gia gia nãi nãi không có mắng, chỉ trao đổi ánh mắt.

Hoàng lão cha trầm ngâm một hồi, nói: “Mẹ ngươi có nói lúc nào trở về không?”

Đỗ Quyên nói: “Đi khoảng chừng mười ngày. Đã nhiều năm rồi nương ta chưa có trở về.”

Hoàng đại nương bỗng nhiên nói: “Nàng về nhà mẹ đẻ coi như xong, mang ngươi làm cái gì? Đỗ Quyên, đừng đi. Đường khó đi như vậy, lỡ bị té thật khổ.”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Ta muốn đi. Ta lớn như vậy còn chưa từng đi ra ngoài. Ta muốn nhìn bên ngoài núi như thế nào.”

Hoàng đại nương cả giận nói: “Ngoài núi còn không phải là núi! Có cái gì tốt xem. Ngươi lớn như vậy? Ngươi có bao lớn! Ta sống mấy chục năm, ta còn chưa đi ra ngoài kia! Ta còn chưa nói gì.”

Hoàng lão cha bỗng nhiên nói: “Nàng muốn đi thì tùy nàng đi thôi. Ngươi cảm được nàng chắc?”

Hoàng đại nương nghe xong tuy hoài nghi nhưng không nói chuyện.

Kế tiếp, Hoàng lão cha nói vài lời vô thưởng vô phạt, cũng không nói với đại nhi tử tìm hấn đến có chuyện gì. Hoàng Lão Thực vẫn đang cung kính chờ nghe.

Thấy không có việc gì, Đỗ Quyên kêu Lão Thực cha về nhà.

Hoàng đại nương bắt đầu âm dương quái khí.

Hoàng Lão Thực khó xử, cúi đầu dỗ Đỗ Quyên nói: “Khuê nữ, cha muốn bồi cữu gia gia bọn họ ăn cơm. Nếu không, ta đưa ngươi về trước?”

Đỗ Quyên âm thầm bĩu môi, nghĩ thầm cha thật không có mắt nhìn, còn tưởng rằng ở trong lòng gia gia nãi nãi và đám thân thích đó trọng yếu lắm, không biết người ta căn bản không coi hấn ra gì. Hấn ở hay không ở, bồi hay không bồi, người ta căn bản là không quan trọng.

Giữ hấn lại, hấn là có mưu đồ.

Bởi vậy, nàng liền cười nói: “Nhà bà nội nhiều khách như vậy, hai bàn cũng ngồi không hết. Chúng ta còn ở đây ăn cơm, cũng thật không có mắt. Muốn nói cần người tiếp khách, không phải có gia gia và tiểu thúc sao? Cha ở trong rừng cả một ngày, vừa đào măng lại đào hang chuột, trên người rất bẩn, cần trở về tắm rửa đó.”

Hoàng lão cha nghe xong không kiên nhẫn nói: “Muốn đi thì đi đi!”

Rồi nhìn Hoàng đại nương trừng mắt.

Đại cữu gia cũng nói là không cần bồi bọn họ. Đều là thân thích, không cần những nghi thức xã giao đó.

Đỗ Quyên vội vàng đứng dậy kéo Lão Thực cha, nói: “Chúng ta đi đây.”

Hoàng đại nương gọi nàng lại nói: “Thân thích đông, bên này ngủ không đủ, phân mấy người tới nhà các ngươi. Tối qua đã muốn đưa mấy người qua. Tính tình mẹ ngươi ác liệt, lại biến thành nửa chết nửa sống, đi cũng không cho sắc mặt tốt, nên ta lười nhiều chuyện, để bọn hấn chen chúc ở đây, hại cữu cữu nãi nãi ngươi cả một đêm chưa ngủ đủ. Đêm nay muốn đưa mấy người qua. Nhà tiểu di ngươi rộng rãi, tỷ muội các ngươi đi tới nhà tiểu di ngươi ngủ, đêm kia giường nhường lại đi.”

Đỗ Quyên nghe xong, vội đáp ứng một tiếng “Hảo”, một bên kéo Lão Thực cha đi ra ngoài, vừa nói: “Đội Đại Nữu tỷ tỷ mang các nàng đến, ta đi tỷ muội giường của chúng ta, không cần đi nhà tiểu di ta.”

Nói chuyện, đã đi ra ngoài.

Hoàng đại nương nghe cảm thấy không đúng, đuổi theo ra ngoài nhìn theo bóng dáng hai cha con hô lớn: “Ta kêu các ngươi đem giường nhường lại, có nghe thấy không? Thân thích tới, không đưa giường cho người ngủ, mẹ ngươi dạy ngươi như vậy sao? Thật không có gia giáo!”

Đỗ Quyên cũng không quay đầu lại đáp: “Giường của chị em chúng ta, không thể tùy tiện cho người khác ngủ. Nhà ta có dư bao nhiêu giường, các thím tới không có chỗ ngủ.”

Hoàng đại nương nhìn bóng dáng hai cha con nàng khuất sau hàng hiên, tức giận đến không còn cách nào.

Nàng vốn muốn an bài mấy người nhà mẹ đẻ tới nhà đại nhi tư ngủ, kêu Đỗ Quyên Hoàng Tước Nhi nhường giường ra, vừa thể diện lại thể hiện uy nghiêm trưởng bối của mình. Ai ngờ Đỗ Quyên hoàn toàn không để ý tới nàng, sao bà không khi?

Đáng giận nhất là, bà không bắt được ý nghĩ của Đỗ Quyên.

Nếu Đỗ Quyên nói giường của con gái không cho người lạ ngủ, nhất định sẽ không cho.

Dù mắng buộc nàng nhường, nàng cũng sẽ không nhường. Cuối cùng nói nhao nhao cho cả thôn biết, nàng có thể ở trước mặt người cả thôn nói bà vô lý. Kết quả đó, Hoàng đại nương nghĩ tới là da đầu run lên.

Nàng cũng hoài nghi, sao Lão Thực lại sinh ra một khuê nữ như vậy chứ?

Chẳng những Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Ly cũng không giống là con Lão Thực, đương nhiên cũng không giống cháu gái bà. Hoàng Tước Nhi hoàn hảo hơn, cũng chỉ là giống hơn. Bản chất nha đầu kia cũng là đứa can trường.

Bà càng nghĩ càng giận, cuối cùng chỉ có thể ra sức mắng Phùng thị, nói nàng không biết dạy khuê nữ.

Đỗ Quyên sớm đã kéo Lão Thực cha đi dưới ánh trăng.

Nàng nghe phía sau viện truyền đến tiếng mắng, thấp phần phiền chán.

Nãi nãi ý mình là bà bà, chuyện gì cũng đổ hết lên người nương, người tốt tính cách mấy cũng bị tra tấn đến điên luôn, huống chi nương là người chịu không nổi oan uổng.

Tuy nói là thân thích tới nên an trí thoải đáng, nhưng cũng phải xem là chuyện gì. Dù ở nông thôn nghèo cũng có quy củ. Như giường của tỷ muội các nàng, kêu Đại Nữu tỷ tỷ đến chen chúc còn có thể, nhưng bắt nhường ra cho đám phụ nữ kia thì thật quá đáng, trong nhà lại không phải là không có giường.

Ngay cả lần trước bà ngoại đến, tỷ muội các nàng muốn nghe bà ngoại nói ngán ngủ, kéo bà ngoại ngủ một giường với các nàng. Bà ngoại còn nói “Ta một bà già, chen lấn với đám trẻ các ngươi làm làm cái gì? Giường các ngươi sạch sẽ, ta ngủ không quen. Kêu người cha ngủ trên gác xép, ta ngủ với nương người.”

Nãi nãi ngược lại không có mắt nhìn, chỉ muốn lấy lòng, chỉ thích tới nhà con trai kiếm cái ăn đồ mặc, rồi khoe khoang trước mặt thân thích, lấy mặt mũi mà không hề có kỵ cảm thụ của con dâu cả và cháu gái.

Chuyện như vậy, Đỗ Quyên tuyệt đối sẽ không nuông chiều.

Bằng không có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, sau này còn không đem gia sản nàng tính cho hết.

Đi trên đường thôn với Lão Thực cha. Đã gần đến ngày trăng tròn, ánh trăng xuyên qua chạc cây thưa thớt, thành những đốm sắc sỡ, bóng cây lác lác. Người đi, trăng cũng đi. Đến nơi trống trải, ánh trăng mờ ảo phủ khắp nơi, khó phân rõ cảnh vật xa gần.

Nhớ tới chuyện sắp làm, tâm tình Đỗ Quyên đột nhiên sáng sủa.

Cao hứng, nàng ôm cánh tay Lão Thực cha đong đưa, miệng còn hừ hừ “Ánh trăng đi ta cũng đi”.

Lão Thực cha thấy khuê nữ cao hứng như vậy, cũng cao hứng theo.

Đỗ Quyên liền hỏi: “Cha, người nói xem ta có nên nhường giường lại hay không?”

Hoàng Lão Thực nói: “Nhường cái gì? Không phải trong nhà còn có giường sao. Trên gác xép cũng có thể ngủ được.” Một mặt ở trong lòng nói thầm, nương cũng thật là, giường khuê nữ hần, làm sao có thể cho người khác ngủ chứ?

Người đều có tư tâm, chỉ là không bị đào ra mà thôi.

Tỷ như Hoàng Lão Thực, tuy hần là Lão Thực nhưng thấp phần thiên vị mấy khuê nữ.

Ở trong lòng hần, đồ của khuê nữ hần đều không thể tùy tiện lộn xộn. Mọi biểu tấu gì đó, hết thấy đều không thể so với khuê nữ. Vì các nàng mà kêu khuê nữ hần chịu ủy khuất, vậy cũng không được.

Đỗ Quyên nghe xong cười hi hi nói: “Cha thật có đạo lý. Cũng không biết nãi nãi làm sao, mỗi lần thân thích tới là ước gì chúng ta đem hết vốn liếng ra chiêu đãi người, không cho ăn không cho ngủ chiêu đãi thân thích.”

Hoàng Lão Thực ha hả ngây ngô cười, không tiện nói tiếp.

Về đến nhà, tiểu Hoàng Ly nghe thanh âm, lập tức từ phòng bếp chạy vội ra hô: “Cha và nhị tỷ tỷ trở lại. Nương! cha trở lại.”

Thì ra, Hoàng Tước Nhi đã nấu xong cơm chiều.

Bởi vì mấy mẹ con không biết Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên về ăn hay không, nên không ăn trước, tập trung trong phòng bếp chờ.

Nhìn thấy hai cha con đi vào, Phùng Thị dò xét nhìn Hoàng Lão Thực, cũng không hỏi, chỉ nói: “Ăn cơm đi. Hoàng Ly, bưng ghế kia qua.”

Nàng chờ Hoàng Lão Thực tự mình nói với nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng không nên như vậy: Lão Thực cha là người chất phác, không tỉ mỉ như vậy. Nếu đợi hắn cảm nhận tâm tư của người, chủ động tới nói cho người biết, an ủi người, đợi một vạn năm cũng đợi không được.

Lão Thực cha cũng không có ý bỏ qua. Hắn chính là như vậy.

Cho nên, tỷ muội các nàng tận khả năng cứu vãn, trong nhà mới ấm áp rất nhiều.

Hoàng Tước Nhi thì không như vậy, vừa bưng thức ăn lên bàn nhỏ, vừa như không có chuyện gì xảy ra hỏi Đỗ Quyên: “Gia gia tìm cha có chuyện gì?” Đáy mắt lại lộ ra khẩn trương và thân thiết.

Hoàng Ly vừa bưng ghế, vừa vênh tai nghe.

Chuyện trong nhà này, bất kể việc lớn việc nhỏ, chuyện tốt chuyện xấu, chỉ cần có khả năng, con gái nhỏ cũng muốn biết rõ ràng, lúc cần thiết thì chen một chân.

Chuyện trước mắt, rõ ràng có liên quan tới chuyện tối qua nhị tỷ nói “Rất trọng yếu, rất trọng yếu”, nàng có thể mặc kệ sao?

Đỗ Quyên cũng không muốn tỷ muội sốt ruột, cười nói: “Không có việc gì.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh ngạc, sao lại không có việc gì chứ?

Trước gia gia gọi Tiểu Bảo đến kêu cha. Buổi tối lại nhấn riêng hắn, có thể không có việc gì?

Đỗ Quyên nói: “Là thật không có việc gì. Chúng ta đến, nãi nãi giữ chúng ta ăn cơm, ta nói người nhiều ngồi không đủ chỗ, ta và cha trở về trước.” Nghĩ nghĩ lại nói, “Nga! Ăn cơm xong đi dọn giường. Nãi nãi nói muốn an bài vài người lại đây ngủ.”

Phùng Thị nghe xong gật đầu, mới yên tâm ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trong lòng chỉ có mùa xuân

Không có người ngoài, người một nhà rất hòa thuận.

Hơn nữa có thịt chuột trúc, mọi người ăn đặc biệt cao hứng.

Lão Thực cha và Hoàng Ly đều nói Hoàng Tước Nhi nấu không kém Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nói: “Đại tỷ đương nhiên nấu được. Cha và Hoàng Ly khen như vậy, ta hiểu được vì sao, dù sao không phải vì đại tỷ nấu ngon.”

Hoàng Ly nhanh chóng hỏi: “Vì sao?”

Đỗ Quyên nháy nháy mắt nói: “Khoe khoang đó! Cha thường không bắt được chuột trúc, hôm nay bắt được một lần. Xem cha cười kia, miệng kéo tới tai luôn. Hoàng Ly cũng vậy, lặp lại nhiều lần ‘Ta và Đông Sinh ca ca lấy gùi chặn ở cửa động’, sợ chúng ta không chú ý nghe.”

Lão Thực cha nghe xong, hắc hắc cười gượng, hiển nhiên bị nói trúng tâm sự.

Hoàng Ly nhao nhao không thuận theo, nói không phải như vậy.

Phùng Thị hiếm khi hài hước, liếc mắt nhìn Hoàng Lão Thực, còn nói “Trong nhà không có pháo đốt, bằng không nên đốt một phong mới tốt. Cha người sống đến từng này tuổi, lần đầu bắt chuột trúc đó.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cười vang lên.

Hoàng Lão Thực cười càng vui vẻ, không quăn bách chút nào.

Cười một hồi, Đỗ Quyên đối với Phùng Thị nói: “Nương, hai ngày nay ngươi nghỉ ngơi nhiều một chút. Ngày sau phải đi, nếu ngươi không khoẻ lên là không được. Ngày mai 15, ngươi cũng không bận chuyện gì thì đi trò chuyện với tiểu di, xem có muốn mang gì cho ông bà ngoại, đừng bỏ sót. Chuyện khác có ta và tỷ tỷ.”

Phùng Thị nghe xong gật đầu.

Sáng nay, nàng kể lễ bất mãn của nàng với bà bà cùng vợ Đại Đầu, đem phần hận tích tụ bấy lâu nay đều tiết ra hết, tuy không thể thần thanh khí爽 nhưng cũng đã khôi phục như thường. Còn nữa, nhắc tới về nhà mẹ đẻ là nàng nhớ tới đứa con trai bị mất đi, lòng tràn đầy chờ mong, đâu còn tâm tư lo lắng những người khác.

Lập tức, người một nhà ăn cơm, nhàn thoải.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu thập bát đĩa, Hoàng Lão Thực lấy nước rửa bát, cho heo ăn, xong mọi người mới nấu nước tắm rửa.

Đỗ Quyên trải giường phía tây trước.

Nhưng chờ đến chờ đi cũng không thấy thân thích bên kia đến.

Đỗ Quyên buồn bực.

Lát sau, Tiểu Bảo tới nói cữu nãi nãi các nàng không lại đây, nói đêm nay ngủ tạm một đêm, sáng mai đi về, đỡ phải phiền phức lại đây ngủ.

Đỗ Quyên nghe xong cũng không để ý. Nàng cầu còn không được kia.

Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Nếu người bên kia từng trải, sẽ ngủ cách vách, buổi tối tỷ muội các nàng khó mà nói chuyện tư mật. Lúc này nói không đến, dĩ nhiên nàng vui vẻ.

Vì thế đợi cha mẹ đều ngủ, ba tỷ muội lại thì thầm nói chuyện.

Lúc này, Đỗ Quyên đem chuyện đã xảy ra nói cho Hoàng Ly nghe.

Bởi vì, nàng có chuyện quan trọng muốn giao cho Hoàng Ly làm. Nếu không nói với nàng rõ ràng, sợ sẽ hỏng việc.

Hoàng Ly nghe nói chuyện “rất trọng yếu, rất trọng yếu” lại là việc hôn nhân của đại tỷ, nhất thời kích động hai mắt loé sáng, tựa như đá phát quang trong bóng đêm.

Đợi Đỗ Quyên giao phó chuyện nên làm xong, nàng càng kích động.

Tuổi nhỏ như thế đã được giao trọng trách, có thể không kích động sao?

Lại nói, nhị tỷ giao phó nhiệm vụ nàng cảm thấy không khó chút nào.

Ba tỷ muội thương nghị đến nửa đêm, qua cơn buồn ngủ.

Hoàng Ly liền hừ hừ nói đối bụng.

Bởi thấy ánh trăng sáng hơn cả tối hôm qua, Đỗ Quyên đơn giản khoác áo rời giường, mở cửa sổ ra để ánh trăng tràn vào trong phòng. Sau đó cầm cái đĩa trúc, từ trong vách ngăn dưới giường móc một ít bánh chiên, thịt khô ra ăn.

Gầm giường có thiết kế ngăn ngầm, có thể giấu đồ.

Hoàng Tước Nhi nghe động tĩnh, lập tức biết nàng đang làm gì, lập tức mặc áo khoác, đi đổ nước ấm.

Kế tiếp, ba tỷ muội như con chuột, “trước giường mình nguyệt quang” (bên giường ngập ánh trăng), vừa thì thầm ăn vặt, vừa nói chuyện nho nhỏ, thỉnh thoảng thấp giọng cười trộm.

Mà cách vách Lâm gia cũng trắng đêm thương nghị việc này.

Lâm Đại Đầu nghe Lâm Xuân nói, Hoàng gia muốn làm mai cho Hoàng Tước Nhi, kinh hãi.

“Là thật?” Hấn hỏi.

“Đương nhiên là sự thật. Đỗ Quyên nói còn có thể không đúng.” Lâm Xuân nói.

“Lão Thực thúc ngươi đồng ý chưa?” Lâm Đại Đầu nói, “Hôm nay ta đi chung với hấn, sao không nghe hấn nói chuyện này chứ?”

“Lỗi tai cha không tốt hả? Ta vừa nói là gia gia nãi nãi Đỗ Quyên muốn làm chủ làm mai. Còn chưa nói với ra đâu.” Lâm Xuân bắt mẫn nói.

“Chưa có tin tức chính xác, ngươi đừng có ồn ào với ta.” Lâm Đại Đầu oán giận nói.

“Đội biết chính xác, việc này đã định rồi!”

Phản ứng của cha trì hoãn như vậy, Lâm Xuân có chút hận rèn sắt không thành thép.

Quả nhiên, Lâm Đại Đầu vừa nghe lời này, khăn trương hấn lên.

Vợ hấn thở dài, nói tiếc cho Hoàng Tước Nhi, một khuê nữ tốt như vậy, không biết gia gia nàng nãi nãi đem nàng hứa loại gia đình gì nữa. Căn cứ vào thành kiến của hai cụ đối con dâu cả, phỏng chừng cũng sẽ không là người tốt lành gì.

Lâm Xuân nhìn vẻ mặt cha mẹ ủ rũ, đột nhiên hỏi: “Cha, nương, các ngươi có nghĩ cưới Tước Nhi tỷ tỷ về làm con dâu không?”

Lâm Đại Đầu nghe xong sùng sốt, nói: “Ai cưới?”

Lâm Xuân nói: “Đương nhiên là nhị ca cưới. Chẳng lẽ để Đông Sinh cưới?”

Hấn không hề đề cập tới bản thân.

Nương hấn trừng mắt nhìn hấn một cái, sắc giọng: “Nói bậy không!”

Lâm Đại Đầu gấp gáp hỏi: “Ngươi có cách?”

Lâm Xuân tin tưởng thỏa mãn gật đầu nói: “Chỉ cần cha nghe ta, ta sẽ có cách, đảm bảo cửa thân này thành công để cha mẹ được một con dâu tốt.”

Lâm Đại Đầu không kiên nhẫn hỏi thúc hấn nói. Vợ hấn cũng thúc.

Lâm Xuân đem lời đã chuẩn bị sẵn nói ra.

Lâm Đại Đầu không mừng rỡ, cũng không kinh hãi, mà là cúi đầu nghĩ ngợi, thỉnh thoảng hỏi vài câu, rồi thấp giọng cùng vợ thương nghị vài câu.

Đội biết rõ toàn bộ sự việc, liền quả quyết tuyệt, nói: “Không được! Nếu nháo lớn, sau này ngươi còn muốn cưới Đỗ Quyên không? Không thành kẻ thù là chuyện tốt. Nhất định không được. Cưới một cái, ném một cái, chuyện lỗ vốn này ta không làm!”

Lâm Xuân nghe xong cứng họng.

Hấn trăm ngàn lần không nghĩ tới, cha đem chuyện này kéo chuyện hôn nhân của hấn vào.

Hấn thầm suy tư: Đỗ Quyên nói qua, làm người làm việc phải biết chừa đường lui, cứ đánh thẳng về phía trước, quá cứng dễ gãy. Nếu cha lo lắng việc này, không bằng tạm thời dỗ hấn một hồi...

Nghĩ xong, hấn liền nhìn cha mình giận dữ nói: “Cha nha, ta nói ngươi có cái gì tốt đây! Ngươi không thể nghĩ xa một chút? Trước mắt chuyện ta và Đỗ Quyên không thể đề cập tới, ngươi đừng nhớ thương nữa. Việc này phải dùng chiến thuật lấy lui làm tiến. Trước hết ngươi nghĩ biện pháp giúp nhị ca đính ước với Tước Nhi tỷ tỷ đã, vớt một nàng dâu về trước rồi nói. Vớt một cái là đủ, vớt 2 cái được một đôi, từ từ mà làm. Sau này, chúng ta và Hoàng gia là thân thích. Có Tước Nhi tỷ tỷ ở bên chúng ta, ta và Đỗ Quyên đó không phải là... Nước lên đắp thành là được.”

Bình thường hấn không nói nhiều. Một khi nói là có đầu có đuôi.

Lâm Đại Đầu nghe sùng sốt: “Nước chảy thành sông? Cái gì... chiến thuật?”

Vợ Đại Đầu cũng không dám lên tiếng.

Nhi tử nói đa phần nàng có thể nghe hiểu, số ít nghe không hiểu.

Bất quá, căn cứ suy đoán, hình như là nói cưới Hoàng Tước Nhi xong, cưới Đỗ Quyên sẽ dễ dàng hơn. Đúng, chính là ý này!

Lâm Xuân liền giải thích: “Chính là nói không cần phí tâm phí sức đi đào nương, nước lên, chỉ cần một thuyền chờ cơ hội là đủ.”

Lâm Đại Đầu nói: “Nga, là có chuyện như vậy. Nước lên chờ cơ hội. Sau đó thì sao? Ngươi cùng Đỗ Quyên...”

Câu này có quan hệ với Đỗ Quyên sao?

Lâm Xuân nói: “Ta suy luận là nói ngươi nếu cưới Tước Nhi tỷ tỷ về, sau này mới dễ cưới khuê nữ thứ hai, thứ ba.”

Hắn biết dã tâm của cha nên cố dờ hết sở trường dụ dỗ ra.

Đầu tiên, hai nhà thành thân thích, lui tới càng dễ dàng hơn.

Còn có, đời Hoàng Tước Nhi gả đến, cha mẹ dùng hành động thực tế chứng minh bọn họ là cha mẹ chồng tốt, làm con dâu Lâm gia là hạnh phúc cỡ nào.

Cuối cùng, khuê nữ ở Lâm gia qua thật tốt, Hoàng Lão Thực sẽ vừa lòng Lâm gia, bàn chuyện khuê nữ kế tiếp sẽ dễ dàng ...

Ánh mắt Lâm Đại Đầu dần dần sáng lên.

Nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng, lo lắng việc này nháo ác, cuối cùng làm cho việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên thất bại.

Lâm Xuân lại giải thích một đồng lớn, nói khô cả họng, uống rất nhiều nước.

Bỗng nhiên Lâm Đại Đầu thấy có chút nghi hoặc, nhìn Lâm Xuân nghĩ: “Không đúng. Sao tiểu tử này để ý chuyện của Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi như vậy? Hắn vội vàng chủ động nghĩ kế. Thật quái!”

Hắn liền nhìn nhi tử giáo hoạt cười, nói: “Vậy ngươi nghe lời cha cưới Đỗ Quyên đi, nhân cơ hội này ta đem việc hôn nhân của ngươi và Đỗ Quyên cũng định ra. Bằng không thì Hoàng Tước Nhi ta cũng bỏ. Hạ Sinh không cưới được Tước Nhi không có việc gì, ngươi nhất định phải cưới Đỗ Quyên. Đây là năm xưa hai nhà đã thỏa thuận. Nếu ngươi không đáp ứng cha, cha cũng không đáp ứng ngươi.”

Lâm Xuân chưa có phản ứng, Hạ Sinh đang nghe lén ngoài cửa tức giận sôi lên, “phanh” một tiếng đẩy cửa phòng ra xông tới, cảm tức nhìn Lâm Đại Đầu nói: “Cha! Ta không phải là con trai của ngươi sao?”

Lâm Đại Đầu ngạc nhiên: “Hạ... Hạ Sinh?”

Hạ Sinh tức giận nói: “Cha còn nhớ rõ Hạ Sinh sao? Trong lòng cha một năm bốn mùa chỉ có mùa xuân, không có Hạ Thu Đông!”

Lâm Xuân nghe lời của nhi ca nói, phốc xuy một tiếng cười vui vẻ.

Thu Sinh và Đông Sinh từ phía sau đi vào, đều cười đến dậm chân.

Lâm Đại Đầu nhếch miệng cười, không nói chuyện.

Vợ Đại Đầu muốn cười nhưng kiệt lực nhịn xuống, vội kéo nhi nhi từ đến bên người, nói: “Cha ngươi không phải ý đó. Hạ Sinh, cha ngươi là vì Xuân Nhi...”

Thu Sinh nhàn nhàn nói: “Việc gì cha cũng lo cho Xuân Nhi trước, không nhớ rõ chúng ta. Ta là lão Đại còn chưa định thân, chuyện của Hạ Sinh gấp gấp trước mắt, cha còn chỉ nghĩ đến Xuân Nhi.”

Đông Sinh nhào vào trong ngực lão cha, hô theo: “Còn có ta, cha.”

Lâm Đại Đầu nhìn bốn nhi tử từ thấp đến cao, gần xanh trên trán đập loạn, tức giận nằng Đông Sinh nói: “Tóc ngươi còn chưa dài đã muốn cưới vợ?” Rồi ngẩng đầu nhìn Thu Sinh mắng: “Đừng ngắt lời! Tiểu tử này không biết tâm tư của cha ngươi sao?”

Thu Sinh “hừ” một tiếng.

Lâm Xuân thấy đều tới, liền kéo đại ca nhi ca ngồi xuống, nghiêm túc thương nghị.

Hạ Sinh đầu tiên nói: “Cha không định thân cho ta? Hừ, không sợ kết quả là 'Giỏ trúc mức nước chẳng được gì, không vớt được gì cả! Đến lúc đó Đỗ Quyên hận chết ngươi, còn làm con dâu ngươi sao, nghĩ đẹp!”

Lâm Đại Đầu vừa nghe vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Xuân ngăn cản không kịp, Hạ Sinh đã nói ra, rất bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Nhi ca!”

Hạ Sinh cũng thấy nói sai, ngượng ngừng không lên tiếng.

Lâm Đại Đầu chỉ lo hỏi.

Lâm Xuân liền đuổi Đông Sinh đi ngủ, sợ hắn còn nhỏ, nghe xong đi ra ngoài nói lung tung.

Đông Sinh cũng là thằng nhóc bát quái, nơi nào chịu đi.

Lâm Đại Đầu nói: “Nói đi, tiểu tử này nghe xong không dám ra ngoài nói lung tung đâu. Nếu hắn nói, ta lột da hắn.”

Đồng Sinh phát thẻ, nói nhất định không ra ngoài nói lung tung

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Cầu nguyện đêm trăng

Lâm Xuân liền nói, Đỗ Quyên sợ gia gia đem Hoàng Tước Nhi hứa cho gia đình không tốt. Hấn nghe nói chuyện này xong, chợt nhớ tới nhị ca, mới giật gậy nhị ca cưới Hoàng Tước Nhi.

Hấn lướt giận nội tình, không nói chuyện Hoàng Tước Nhi không chịu vâng theo an bài của gia gia, cũng không nói chuyện Hoàng Tước Nhi nhìn trúng Hạ Sinh, chỉ nói đây là chủ ý của hấn, nói cho nhị ca nghe xong, nhị ca cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng Lâm Đại Đầu là người từng trải, việc này hấn còn không nghĩ ra?

Liên tưởng tới lời Hạ Sinh nói vừa rồi, hấn đoán Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh khẳng định vừa mắt nhau.

Hoàng Tước Nhi không chịu gả cho người khác, Đỗ Quyên mới ra mặt giúp tỷ tỷ.

Đỗ Quyên không dám tìm người khác, nên nhờ Lâm Xuân ở giữa tác hợp.

Lâm Xuân có thể không giúp Đỗ Quyên sao?

Nghĩ tới điều này, Lâm Đại Đầu không khỏi đắc ý vạn phần, lại cảm khái ngàn vạn: mình phí tâm phí sức tính kế, cũng không bằng Hạ Sinh tiểu tử này tự mình ra tay, quyền rũ tâm khuê nữ người ta.

Gái lớn không giữ được a!

Ân, nói như vậy thì việc này thật không thể khinh thường.

Vừa có thể cưới con dâu, vừa có thể lấy lòng Đỗ Quyên. Nếu không làm việc này, hấn không phải là đũa ngọc sao!

Vì thế, hấn cùng ba nhi tử nghiêm túc tính kế.

“Ta cân nhắc, việc này phải nói một tiếng với Đại gia gia ngời trước, trong lòng hấn có tính toán, đến lúc đó cũng có thể giúp nói chuyện.” Lâm Đại Đầu nói.

“Không được! Không thể nói với Đại gia gia.” Lâm Xuân không đồng ý.

“Đúng, không thể nói. Ta không muốn nhiều người biết.” Hạ Sinh nói.

“Âi, đừng nói! Cha định việc này với Lão Thực thúc đi.” Thu Sinh nói.

Lâm Đại Đầu thấy ba nhi tử đều nói như vậy, nên bỏ qua việc nói cho Lâm lý chính biết.

Tiếp, bắt đầu thương nghị lễ đính hôn.

Lâm Đại Đầu nói muốn tìm lễ vật có phân lượng làm lễ đính hôn, nên phân phó vợ lục tung sưu tầm lễ vật đính hôn lão nương cho nàng năm xưa.

“Trước mắt để Hạ Sinh dùng gấp trước. Các ngời đừng nóng vội. Cha xử lý sự việc công bằng, tương lai các ngời đều có. Một năm bốn mùa, thiếu đi mùa nào cũng không được.” Hấn nhắm vào lời oán giận của Hạ Sinh vừa rồi “Trong lòng cha chỉ có mùa xuân, không có Hạ Thu đông’.

Mấy huynh đệ nghe xong đều nháy mắt lẫn nhau.

Hạ Sinh bội phục nhìn Lâm Xuân, nhớ tới hấn từng nói qua, sẽ kêu cha suốt đêm chuẩn bị sinh lễ cho hấn. Quả thật làm được.

Người một nhà thương nghị đến nửa đêm, phỏng đoán đủ loại phát triển của câu chuyện.

“Cha, ngời sợ hãi?” Thấy cha vẫn nhủu mi, Hạ Sinh hỏi.

“Lão tử sợ cái gì! Cha nói cho ngời biết, vợ phải đoạt!” Lâm Đại Đầu nói.

Mấy huynh đệ đều cười rộ lên.

Nhớ tới cuộc chiến sắp tới, ai cũng xoa tay.

Phút cuối cùng, vợ Đại Đầu lại nấu chút mì cho cha con bọn họ ăn, xong mới đi nghỉ tạm.

Lâm Xuân lên giường ngủ một hồi đã lặng lẽ dậy.

Hắn không ngủ được.

Luc này vì đồ cha nói cưới Hoàng Tước Nhi trước, tương lai sẽ nghĩ biện pháp cưới Đỗ Quyên. Mặc dù là sách lược nhưng trong lòng hắn không phải là không có ý nghĩ đó.

Đỗ Quyên nói phu quân kiếp trước của nàng sẽ tìm đến nàng. Lúc nào sẽ đến?

Thật sự sẽ đến sao?

Nếu không đến, vậy hắn...

Còn có, đến cùng phu quân Đỗ Quyên là người như thế nào?

Có thể... hắn chính là phu quân kiếp trước của nàng hay không?

Lâm Xuân bị ý nghĩ này làm hoảng sợ không ngủ được.

Hắn ngồi trên giường lẳng lặng suy nghĩ một hồi, nghĩ ra một cách.

Vì thế lặng lẽ xuống giường mặc quần áo, sau đó lặng lẽ đi ra cửa.

Mỗi buổi sáng hắn đều ra ngoài luyện võ. Bởi vậy, người nhà nghe động tĩnh cũng không thêm để ý. Lại nói, tối qua mọi người đều thức khuya, đều ngủ như chết.

Bên ngoài vắng lặng yên tĩnh. Trên bầu trời xanh thẫm, một vòng trăng tròn chiếu xéo.

Ánh trăng lạnh lẽo toả bóng xuống sơn thôn, mông lung mộng ảo. Trong bóng tối lạnh lẽo, không có rõ ràng cùng ấm áp của ban ngày, lộ ra nét thần bí à an tường của đêm.

Lâm Xuân nhẹ nhàng như mèo đi ra khỏi thôn trang, chạy về hướng miếu Ngự nương nương.

Tới Ngự nương nương miếu, hắn nhẹ nhàng đi vào chính điện, đứng ở phía đuôi cá của Ngự nương nương, ngẩng đầu lẳng lặng đánh giá nàng.

Nhìn một hồi, hắn dạo quanh miếu một vòng.

Xác định không có người ở đây mới đi ra phía trước tượng đá, rất cẩn thận từ trong lòng lấy ra ba cây nhang, dùng đá lửa đốt, cắm vào lư hương trên bàn thờ trước tượng đá.

Sau đó, thiếu niên quỳ trên bồ đoàn, hai tay tạo thành hình chữ thập, khẽ giọng cầu nguyện nói: “Ngự nương nương, ta muốn biết ta có phải là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên hay không. Nếu đúng là như vậy, thỉnh nương nương báo mộng cho ta biết.”

Nói xong, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Dập đầu xong, hắn không lập tức đứng dậy, mà tĩnh tâm suy nghĩ một hồi, lại nhẹ giọng nói: “Nếu không phải, cũng thỉnh nương nương báo mộng cho ta biết.”

Nói xong, một lần nữa dập đầu lạy ba cái.

Dập đầu xong vẫn không đứng dậy. Hắn xếp hai chân lại, ngồi xuống bồ đoàn, nhắm mắt lại, hai tay tạo thành hình chữ thập, dồn khí đan điền, tĩnh tọa.

Dần dần, hắn rơi vào cảnh giới người vật hoà một.

Lần nữa miếu Ngự nương nương lại trở về yên lặng. Thiếu niên ngồi trước tượng đá không biết là đang ngủ hay không mà không có tiếng động nào.

Không biết trải qua bao lâu, tiếng gà gáy trong cổ thôn truyền đến.

Đồng thời, một nhóm người bắt đầu ra ruộng. Là bốn năm nông phụ.

Các nàng cầm rổ trên tay, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện, đi về phía miếu Ngự nương nương.

Đi tới gần hơn, tiếng nói chuyện kinh động Lâm Xuân.

Hắn lập tức tỉnh táo lại, nghiêng tai lắng nghe.

Chợt nhớ hôm nay là 15 tháng giêng. Mồng một, mười lăm mỗi tháng, trong thôn đều có người tới miếu nương nương thắp hương tế bái. Chẳng những người thôn Thanh Tuyền tới, ngay cả người trong thôn Cây Lê Cầu cũng đuối tới. Nghe nói Ngư nương nương rất linh nghiệm, cầu gì được đó.

Những người này chắc là dậy sớm đến thắp hương cầu nguyện.

Hắn đoán không sai, chỉ không nghĩ tới là người tới là Hoàng đại nương và người nhà mẹ đẻ của bà.

Đoàn người tới gần, tiếng nói chuyện đứt quãng truyền vào tai Lâm Xuân.

“... Còn tưởng là phải tới chút tâm trí, nào ngờ nàng muốn về nhà mẹ đẻ, ngay cả em gái và em rể cũng đi. Vậy càng tốt! Hôm nay các người đi về trước... Lão ngũ chuẩn bị sinh lễ xong, 18 mang Diên Tử tới đây. Ta và cha hắn sẽ kêu lão Đại đến, đem chuyện của Tước Nhi định luôn, đỡ phải cùng nàng lăm miệng. Nàng là mẹ bà chanh chua, chuyện tốt cũng bị nàng nói cho thất bại.”

“Sao tới qua không nói với Đại diệt tử?”

“Sao Đỗ Quyên cũng đi?”

“Muốn đi chơi thôi. Nàng thiên vị nhà đầu kia nhất, đương nhiên mang nàng theo. Đỗ Quyên đi cũng tốt. Nhà đầu kia còn khó chơi hơn nương nàng. Nếu nàng ở nhà, không chừng sẽ xảy ra sự cố. Nàng rất thông minh, còn... Nga, đến rồi. Không nói nữa, tội nghiệt, tội nghiệt! Ngư nương nương, ta cũng thích Đỗ Quyên, chỉ là nhà đầu kia thân với ông ngoại hơn, không thân với chúng ta...”

Vừa nói chuyện, mọi người đi vào miếu.

Hoàng đại nương nhớ tới Đỗ Quyên có quan hệ sâu xa với Ngư nương nương, sợ tới mức nhanh chóng quỳ xuống, lải nhải lắm bảm giải thích không ngừng, sợ nương nương trách tội nàng.

Bên cạnh có người lấy cồng phẩm trong rổ ra bày lên bàn thờ. Có nhang, có nến, trong miếu sáng hẳn lên, sau đó lần lượt quỳ lạy dập đầu.

Hoàng đại nương dập đầu xong, đứng dậy, lại buồn bực nói: “Sáng sớm, sao cái đèn không lạnh mà còn nóng nữa?”

Nghe xong lời này, những người khác càng thêm tin tưởng, thành kính quỳ lạy.

Sở dĩ người nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương đợi 15 tháng giêng mới đi vì muốn đến miếu nương nương dâng hương. Mùng một và 15 là ngày hội dâng hương chính, dâng hương mới có về thành tâm. 15 tháng giêng là tiết nguyên tiêu, nhà nhà đều muốn đoàn viên, rất ít người ở nhà thân thích không trở về.

Các nàng thuận miệng nhàn thoải, không ngờ tới toàn bộ để Lâm Xuân nghe.

Lúc các nàng đi đến trước miếu, hắn đã lách mình trốn vào phòng cách vách.

Bên ngoài, những phụ nhân đều quỳ xuống bái cầu Ngư nương nương. Có người cầu sinh con trai, có kẻ cầu tiêu tai trừ bệnh, còn có người cầu phú quý, thay khuê nữ cầu con rể tốt, đủ loại.

Đợi mọi người đều bái qua, Hoàng đại nương lại quỳ xuống.

Vì bà vừa mới nói xấu Đỗ Quyên, bỗng nhớ tới Đỗ Quyên rất được Ngư nương nương ưu ái, nên sợ tới mức quỳ xuống thỉnh tội, quên luôn chuyện mình muốn cầu.

Lúc này bà thấp giọng cầu nguyện nói: “Cầu Ngư nương nương phù hộ Tiểu Bảo và Tiểu Thuận nhà ta bình an ... Một gia đình đều thuận lợi ... Bà già này cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ là con dâu cả của ta, quá bất hiếu ...”

Nàng bắt đầu quở trách Phùng Thị đối với bà bất kính thế nào, dạy khuê nữ không thân gia gia nãi nãi ra sao, đưa đồ ăn cho người bên ngoài ăn cũng không cho gia gia nãi nãi ăn, trước mặt mọi người không nề mặt mũi cha mẹ chồng, vân vân.

Nói thập phần bi thiết cảm động, người bên cạnh nghe đều lau nước mắt.

Lâm Xuân ở phòng trong nghe được đầy kinh ngạc.

Còn đang trong khiếp sợ chưa tỉnh lại, chợt nghe một phụ nữ nhẹ giọng nói: “Bác, nếu hai ngày nữa biểu tẩu và vợ chồng em gái nàng đều đi, mang cả Đỗ Quyên đi, không bằng nhân cơ hội đem việc hôn nhân của Ngư Nhi và Đỗ Quyên cũng định đi. Có dượng và đại biểu ca làm chủ là được rồi.”

Lâm Xuân thấy một cổ lửa giận dâng lên, thăm mắng lão yêu bà.

Đỗ Quyên dạy hắn rất nhiều, duy chỉ không dạy hắn lấy hiếu là trời, cho nên hắn đối với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không có lòng tôn kính nào.

Cổ nén ý định muốn giả thần giả quỷ hù chết các nàng, hắn nín thở tiếp tục nghe.

Chợt nghe Hoàng đại nương giận dữ nói: “Sợ là không dễ dàng.”

Một phụ nữ nói: “Sao lại không dễ dàng? Vậy mới dễ dàng đó.”

Hoàng đại nương nói: “Đề ta trở về bàn tính với gia gia nàng coi...”

Nương Nguru Nhi lại quỳ xuống, cầu Ngư nương nương thành toàn việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Nguru Nhi.

Luyên thuyên, không dễ dàng đều bái cầu xong, đoàn người rời đi.

Lâm Xuân từ buồng trong đi ra, kinh ngạc nhìn tượng đá Ngư nương nương.

Tối qua hấn phá lệ ngủ say, cảm giác thoải mái, tinh thần, phảng phất như vừa nhắm mắt lại ngủ đã mở mắt ra. Đừng nói Ngư nương nương báo mộng, ngay cả giấc mộng bình thường cũng không có một cái.

Trong lòng hấn nghi hoặc, nghĩ là Ngư nương nương khinh thường báo mộng cho hấn?

Nghĩ không ra cũng đành thôi.

Nghe xa xa lại có tiếng người đi tới, hấn vội vàng ra khỏi miếu nương nương, từ một đường khác quay trở về thôn.

Về phía sau thôn, cũng không vào nhà, trực tiếp tới nhà sư phó.

Quả nhiên, Đỗ Quyên cũng đã đến.

Sáng sớm hôm nay, hai người đều không dám thất thần, thành thật kèm chế tính tình, khắc khổ luyện công. Đợi luyện công kết thúc mới vội vàng ráp chung một chỗ, trao đổi tin tức mới nhất.

Cửu Nhi nhìn ra khác thường, cũng bu lại.

Đỗ Quyên biết không thể gạt được hấn, nên nói cho hấn biết.

Cửu Nhi nghe xong, lập tức tinh thần dâng lên ngàn ngạt, oán hận nói chuyện lớn như vậy mà thiếu hấn làm sao mà thành? Tối thiểu, hấn thấy chuyện không đúng cũng có thể giúp làm chân chạy.

Lâm Xuân liền nói, việc này có chút gấp, trước đó không thương lượng xong, cho nên chưa nói.

Rồi nói kết quả thương nghị tối hôm qua ở nhà hấn cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nghe xong yên tâm, dặn hấn đợi tin của mình. Đêm nay tỷ muội các nàng đêm giữ Lão Thực cha lại, việc này coi như thành hơn phân nửa.

Ba người đang nói thầm, Nhậm Tam Hòa đi tới, nghi ngờ nói: “Sao còn không đi? Muốn ở lại đây ăn điểm tâm sao? Sáng nay sư nương các người không dự bị phần cho các người đâu.”

Ba người nghe xong đồng loạt bật cười.

Cửu Nhi nói: “Sư phó, hôm nay 15. Buổi tối người và sư nương đoàn viên, buổi trưa tới nhà ta uống rượu. Tối qua cha ta đã dặn ta kêu người và sư nương tới. Nhị thúc ta từ ngoài núi mang về vài vỏ rượu ngon, tối 30 cũng không nở lấy ra, hôm nay khai phong.”

Nhậm Tam Hòa nghe xong mỉm cười nói: “Nói với cha người, ta nhất định tới.”

Nói giỡn một hồi mới giải tán.

Trên đường trở về, Lâm Xuân nói với Đỗ Quyên, chuyện bà nội nàng nói trong miếu.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Đưa thức ăn heo cho nãi nãi

Đỗ Quyên nghe xong cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Thanh thân điểm dặm điền viên sinh hoạt, luôn có chút không thoải mái.

Tựa như cảnh đẹp núi sâu nhưng đường gian nan, nguy cơ trùng trùng.

Nghĩ xong, nàng cười nói với Lâm Xuân: “Đầu ở trên cổ bà, bà muốn nghĩ như thế nào, người bên ngoài cũng không xen vào được.”

Lâm Xuân cũng cười.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên hỏi hần: “Sao ngươi đến miếu nương nương ngủ?”

Lâm Xuân nghe xong im lặng, đầu óc chuyển động, trời chầy nói: “Ta giúp nương ta đi dâng hương, cầu cho nương ta mang thai sinh một muội muội.”

Đỗ Quyên nghe xong bật cười, vui vẻ nhìn hần.

Có bà bà vì con dâu cầu con, có nương vì khuê nữ cầu con, có người tự mình đi cầu, chỉ là chưa nghe nói có nhi tử vì nương đi cầu.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên cười run rẩy hết cả người, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Vừa lúc hai người đi đến cửa nhà Hoàng gia, nhìn thấy Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi mỗi người đứng trong sân, cách nhau bức tường nói chuyện.

Hần vội vàng kéo Đỗ Quyên, bấu môi hất đầu vào bên trong nói: “Xem bọn họ kia.”

Đỗ Quyên đưa mắt nhìn, lại cười, “Thì có gì đâu. Hô một tiếng thì quá tàn nhẫn, gây đánh uyên ương đó.”

Lâm Xuân không cảm thấy gây đánh uyên ương có gì tàn nhẫn, chỉ cảm thấy lúc này nhất định phải quản nhị ca, bởi vậy nói: “Để người khác nhìn thấy không tốt.” Rồi cao giọng hướng bên trong hô: “Nhị ca, ngươi nằm sấp trên tường làm gì đó?” Nghiêm nhiên làm tiểu gia trưởng.

Hoàng Tước Nhi giật mình, vội vàng xoay người tránh ra, mặt đỏ không dám nhìn người.

Mà trong sân Lâm gia, Lâm Đại Đầu cũng vừa vận nhìn thấy một màn này, quát một tiếng “Hạ Sinh, đến giờ cơm ngươi còn lang thang bên ngoài?” Thanh âm nghiêm khắc, trên mặt lại mang nét cười.

Vợ Đại Đầu cũng ở hành lang hô: “Hạ Sinh, đến giúp nương bưng thức ăn.”

Hạ Sinh từ mé tường đi ra, trong lòng buồn bực muốn chết.

Sao ai cũng đề phòng hần như đề phòng cướp vậy?

Hần đã làm cái gì?

Lui tới nói chuyện với Hoàng Tước Nhi trước nay đều như thế, sao hiện tại lại không được chứ?

Đỗ Quyên trừng mắt nhìn Lâm Xuân, đi vào trong viện.

Trong phòng bếp, Hoàng Tước Nhi nhìn Đỗ Quyên đi tới, có chút hoảng hốt nói: “Đỗ Quyên. Nước đã nấu xong, ngươi tắm rửa đi.”

Đỗ Quyên cười tủm tỉm “À” một tiếng, đi đến mức nước.

Hoàng Tước Nhi ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Hạ Sinh nói với ta... Bọn họ... cha hần đều... đều chuẩn bị xong. Bảo ta đừng sợ.”

Đỗ Quyên nhin cười không được, cố ý nói: “Tỷ, ta không có hỏi ngươi.”

Hoàng Tước Nhi phát hiện muội muội bốn cọt cười, ngượng ngùng liếc nàng một cái, cúi đầu.

Đỗ Quyên không khỏi cảm thán: tuổi dậy thì thật là đẹp nha!

Sau bữa cơm, Phùng Thị chăm chú chuẩn bị ít hành trang, chuẩn bị cho ngày mai rời núi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ở trong phòng bếp bận rộn.

Hai chị em đem quả bí đỏ già cuối cùng trong nhà ra nấu. Sau đó nghiền nát thành bột, lại nghiền nát cơm đã nấu chín. Trộn chung hai thứ lại, bọc lấy nhân thịt, làm bánh bí đỏ.

Trong phòng bếp hương khí bốn phía.

Hoàng Ly thích nhất món này, bởi vậy vẫn đợi trong phòng bếp, mắt không nháy nhìn chăm chăm 2 tỷ tỷ, chứng kiến toàn bộ hành trình chế tác bánh bí đỏ.

Hấp mấy nồi, Đỗ Quyên nghĩ hôm nay 15 tháng giêng, không có gì đưa gia gia nãi nãi, đưa chút này đi thôi. Lần trước nãi nãi vì món ăn, gây ra biết bao nhiêu chuyện. Trước mắt nàng không muốn có chuyện nữa.

Vì thế, bỏ vào một chén, kêu Hoàng Ly đưa đi cho nãi nãi.

Hoàng Ly thực không tình nguyện bưng bát đi.

Đến nơi, Hoàng đại nương đang ngồi trong sân chơi với Tiểu Thuận, liền hỏi là cái gì.

Hoàng Ly nói: “Bánh bí đỏ. Nhị tỷ tỷ làm.”

Hoàng đại nương nghe xong tức giận trong lòng.

Vốn nàng bỏ qua chuyện mồng một tháng giêng, lúc này nhìn thấy lại nghĩ tới. Vung tay lên hất đồ chen, miệng mắng: “Nếu không muốn đưa thì đừng đưa! Tặng người ta thức ăn ngon tốt, rồi lấy đồ cho heo ăn cho gia gia nãi nãi ăn. Các người thật hiếu thuận!”

Chén thô rơi xuống đất, bánh bí đỏ trong chén đều lăn ra đất.

Hoàng Ly không giải thích, vội vàng khom người nhặt.

Đây là sân phơi chính, thập phần bằng phẳng, cũng rất sạch sẽ, bánh rơi ra đất chỉ dính chút bụi; Lại nói, bé gái thật tiếc những cái bánh bí đỏ này —— đều dùng dầu chiên, bên trong còn có hạt thông hạt điều bằm nhỏ trộn thịt, thơm ngon miễn bàn, lại mềm mại, sao nàng có thể bỏ đi không cần!

Thật nhanh nhặt lên một cái, cắn hai ngụm ăn trước, sau đó đem phần còn lại nhét vào miệng, lại vung tay ra nhặt cái khác, một mặt “Ô ô a a” xua đuổi đám chó theo mùi hương bu tới.

Nhặt hết bánh bỏ vào trong bát xong mới đứng lên.

Sau đó, nàng nhìn Hoàng đại nương đang trợn mắt hốc mồm, còn có Hoàng lão cha và đám người tiểu thúc nghe tin từ trong nhà đi ra, khóc nói: “Nhà ta nghèo, chỉ có bánh bí đỏ. Nãi nãi ngại không ngon thì ta cầm về nhà cho mình ăn. Ô ô...”

Một đường khóc chạy đi. Phụng Cô ở phía sau kêu cũng không ngừng.

Hoàng đại nương càng tức giận, kêu lên: “Cho nàng đi! Đem đồ cho heo đưa gia gia nãi nãi, đồ không có lương tâm! Đem thứ tốt đưa người bên ngoài...”

Chợt nghe thanh âm Lý bà mụ cách vách: “Hoàng Ly, tại sao khóc?”

Hoàng Ly vừa khóc vừa nói: “Ta đưa bánh bí đỏ cho gia gia nãi nãi ăn, nãi nãi nói là cho heo ăn, vứt chén đi ... Ô ô, là nãi nãi ngày trước mắng, nói nhị tỷ tỷ ta làm điểm tâm đưa cha mẹ nuôi của nàng, không cho gia gia nãi nãi. Hôm nay nhị tỷ ta làm, bảo ta đưa tới, nãi nãi lại mắng... Ô ô...”

Lý bà mụ hỏi: “Đây chính là điểm tâm nhị tỷ ngươi đưa mẹ nuôi nàng?”

Hoàng Ly nói: “Uh, Thím Lâm rất thích ăn. Lão thái thái và lão thái gia đều rất thích ăn. Chỉ có nãi nãi ra nói là cho heo ăn ... Ô ô... Đều đổ hết ra đất. Ta phải tranh với chó mới nhặt về, bị hư hết vài cái.”

Bên này, sắc mặt đám người Hoàng lão cha cực kỳ khó coi.

Tiểu Thuận ở bên cạnh chép cái miệng nhỏ nhắn hai lần, ngửa đầu nói: “Nãi nãi, bánh này ăn thật ngon đâu. Thơm quá, bên trong có thịt.” Vừa rồi hán cũng đoạt một cái ăn, Hoàng đại nương không phát hiện.

Phụng Cô cảm thấy không ổn, kêu Đại Nữu nhanh đi đem Hoàng Ly trở về.

Đại Nữu vội vàng chạy đi.

Lại thấy Hoàng Ly đang lấy một cái bánh đưa cho Lý bà mụ cách vách, nói: “Lý nãi nãi, cho người một cái nếm thử. Ăn thật ngon.”

Lý nãi nãi tiếp nhận, nói: “Được, tốt. Ta nếm thử xem.”

Đại Nữu: “Hoàng Ly —— “

Một tiếng chưa xong, Hoàng Ly ôm bát liền chạy, đầu cũng không quay lại.

Đại Nữu ngậy người, không biết nên đuổi theo hay không.

Lý bà mụ cắn một miếng bánh, mơ hồ không rõ kinh ngạc nói: “Ái đồ, bánh này... mềm mại như vậy, thơm như vậy... Còn có thịt nữa... Sao nãi nãi người nói là cho heo ăn? Nhà các người lấy bánh này cho heo ăn?”

Đại Nữu rất bối rối, vội quay đầu đi trở về.

Sân Hoàng gia. Hoàng lão cha hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương, hạ giọng khiển trách: “Ngươi không biết hỏi trước một tiếng hả?”

Hoàng đại nương bị chọc tức, lắp bắp nói: “Nàng... Tiểu yêu tinh này cố ý! Nàng không nói, sao ta biết là bánh nhân thịt? Lấy bí đỏ bao thịt, đầu óc Đỗ Quyên bị hư hả?”

Bí đỏ, thật là thứ rẻ mạt.

Lúc còn non, hái vào xào qua loa cũng tính là một chén đồ ăn. Lúc già rồi cũng có thể làm lương thực. Lúc nấu cháo ngô, cắt mấy khối bỏ vào, bỏ bỏ cũng không tệ lắm. Nhưng nếu ăn thường xuyên lại không có vị gì cả. Năm được mùa, trong nhà có dư lương thực thì dùng nó cho heo ăn.

Dùng để làm điểm tâm, đó là chuyện chưa từng có.

Hoàng lão Nhị nghi ngờ hỏi: “Không phải nói Đỗ Quyên đưa điểm tâm cho mẹ nuôi nàng gọi là 'Hoàng kim cao' sao?”

Phượng Cô mím miệng, mắt quan sát bà bà. Lại rũ mắt nói: “Chắc là Đỗ Quyên lấy cái tên dễ nghe thôi. Bí đỏ làm bánh, nhìn không phải là vàng vàng đỏ đỏ sao. Gọi là 'Hoàng kim cao', nghe phú quý may mắn.”

Hoàng đại nương giận nói không ra lời.

Hoàng lão cha cũng chuyển lửa giận lên đầu cháu gái, hừ lạnh nói: “Đưa người bên ngoài thì gọi là 'Hoàng kim cao', đưa gia gia nãi nãi thì là bánh bí đỏ. Thật là cháu gái ngoan của ta!”

Vung tay, xoay người vào phòng.

Tiểu Thuận kéo tay nương, nhỏ giọng nói: “Nương, ta còn muốn ăn bánh bí đỏ. Ta muốn đi nhà đại bá.”

Hoàng đại nương đang nổi lửa không có chỗ phát tiết, mắng: “Ăn cái gì mà ăn! Chết thèm hả?”

Phượng Cô nghe xong, liền kéo Tiểu Thuận vào nhà, vừa thấp giọng dỗ nói: “Năm nay nương cũng trồng bí đỏ, cũng làm bánh như vậy cho người ăn...”

Còn lại một mình Hoàng đại nương suy sụp ngã ngồi trên băng ghế, miệng mắng: “Thứ đáng chết! Tiểu tình quái! Lòng dạ đen tối. Chọc ghẹo nãi nãi...” Mắng xong cháu gái rồi mắng con dâu, mắng xong con dâu, mắng sang đại nhĩ tử.

Mà Lý bà mụ cách vách cùng trong nhà người nói tới chuyện vừa rồi, lắc đầu, vẻ mặt đồng tình, “Hoàng lão đại làm gì cũng không được cha mẹ thương. Đáng thương bé gái kia, bánh rớt xuống đất, từ trong miệng chó giành lại được mấy cái. Bánh bột ngô tròn đều nát thành đồng bột ngô.”

Chồng nàng hừ lạnh nói: “Vậy đó!”

Lại nói Hoàng Ly, một đường khóc chạy về nhà.

Vừa lúc Phùng Thị đi tới nhà tiểu di, chỉ có Hoàng Lão Thực ở trong bếp vừa ăn bánh, vừa giúp 2 khuê nữ nhóm lửa, nàng liền oa oa khóc lớn lên, đem sự tình hai năm rồi nói với cha và 2 tỷ tỷ.

Hoàng Lão Thực nghe xong đau lòng đến đòi mạng, vội ôm tiểu khuê nữ vào lòng dỗ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau. Hoàng Tước Nhi phẫn nộ rồi.

Đỗ Quyên lại biu môi nói: “Là bà muốn như vậy, không trách được chúng ta. Tỷ tỷ có gì phải tức giận chứ? Nên giận phải là nãi nãi đó! Lúc này hân trong lòng nàng cũng không dễ chịu.”

Hoàng Tước Nhi nghĩ cũng phải, nên bình tĩnh lại, quay đầu đi dỗ tiểu muội.

Lão Thực cha vụng về dỗ tiểu khuê nữ “Nãi nãi người không cố ý, là không cẩn thận đổ bát...”

Hoàng Ly nhìn hân mờ mắt nói dối, tỏ vẻ oán giận: “Nãi nãi cố ý! Vừa đập chén vừa mắng người. Ta không phải kẻ điếc người mù, ta nghe thấy rõ ràng!”

Lão Thực cha ngượng ngừng không nói chuyện.

Đỗ Quyên thấy buồn cười, đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Cháu gái đưa đồ ăn cho nãi nãi, quản hân làm từ bí đỏ, hay là dùng khoai núi làm, đều là một mảnh tâm ý. Nào có ai hỏi cũng không hỏi một tiếng đã cầm chén đập? Nếu chỉ nhận thứ tốt, làm con cháu thật khó khăn.”

Nàng thật là trơ trẽn.

Lúc đưa bánh này cho mẹ nuôi, nghĩ tuy là sẽ ngạc nhiên, đến cùng vẫn có chút thanh bần, nên cố ý lấy tên “Hoàng kim cao”, ngụ ý may mắn. Dù sao Lâm gia cũng không hiếm lạ ăn ngon uống ngon. Lâm gia ngược lại rất vui vẻ, nói ăn ngon, mà đưa cho nãi nãi mình lại khác hẳn.

Đỗ Quyên không thấy đó là vấn đề.

Nếu lúc này Hoàng Ly nói đưa “Hoàng kim cao”, nải nải vẫn sẽ mắng như thường: “Thấy ta, lão bà không kiên thức, lấy đồ rẻ mạt lừa gạt ta?”

Điểm này nàng gần như có thể khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Thu phục Lão Thực cha

Khóc một hồi, Hoàng Ly ngừng.

Đỗ Quyên lại dặn dò: “Hoàng Ly, việc này đừng để cho nương biết. Nếu nương biết, nàng bị chọc tức lại phát gắt, ngày mai sẽ không đi được.”

Hoàng Ly nghe xong gật đầu.

Hoàng Tước Nhi kéo nàng đến bên cạnh, giúp nàng lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Nải nải không cần, vừa lúc giữ lại chúng ta ăn, còn có thể ăn nhiều chút.”

Hoàng Ly lập tức đắc ý nói: “Ta đều nuốt lại, không chừa một cái.”

Nàng cười sáng lạn, nếu không phải lông mi còn ướt, ai sẽ tin tưởng vừa rồi nàng khóc thương tâm như vậy?

Đỗ Quyên nhìn miệng trầu trầu, cảm thấy nếu tiểu muội sinh ra ở kiếp trước của nàng, làm tiểu diễn viên khẳng định gặp may.

Hoàng Lão Thực vội nói: “Bánh rớt xuống đất để cho cha ăn, các người ăn bánh nguyên kia.”

Hoàng Ly rất đồng tình cho lão cha mặt mũi, dùng sức gật đầu nói: “Uh, ta cũng nghĩ như vậy.”

Là cha mẹ đều như vậy, ăn cá ăn đầu, ăn thịt ăn xương, cho nên nàng biết bánh rớt xuống đất, cha mẹ nhất định sẽ cướp ăn.

“Phốc!” Đỗ Quyên cười phun cả miếng bánh bí đó đang nhai ở trong miệng ra.

Hoàng Tước Nhi chỉ vào trán Hoàng Ly, sắc giọng: “Để cha ăn thứ xấu, người thật hiếu thuận a!”

Hoàng Lão Thực ha hả cười nói: “Cha da dày thịt béo, ăn cái này không có việc gì. Các người ăn bị đau bụng.”

Đỗ Quyên nghe xong càng không ngôn ngữ. Da dày thịt béo chỉ là bên ngoài thôi a.

Nàng thấy bánh bí đó đã đều chiến xong, quay qua nháy mắt Hoàng Tước Nhi, ý bảo nàng coi chừng người bên ngoài tới, sau đó cầm cái băng ngồi nhỏ tới, ngồi đối diện Lão Thực cha, thực trình trọng nói: “Cha, chúng ta có chuyện muốn nói với người.”

Hoàng Lão Thực ăn bột bánh dính rơi vương vãi, hàm hồ nói: “Người nói, cha nghe.”

Hoàng Ly thấy nhị tỷ như vậy, vội chạy đến kế bên dựa vào Lão Thực cha.

Đỗ Quyên nhìn nàng gật gật đầu, hai chị em thăm hiểu nhau.

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Cha, không có người ngoài, chỉ có mấy cha con chúng ta, nói chuyện cũng không sợ người nghe. Cha, người nói đi, có phải gia nải nải thật thiên vị không? Người đừng không thừa nhận. Gia gia nải nải không thích nương nên không thích người và cũng không thích chị em chúng ta. Bọn họ chỉ thích Tiểu Bảo và Tiểu Thuận.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngẩn ngơ, không nghĩ tới khuê nữ nói tới việc này.

Ngừng một lát, hần mới ngưng ngưng cười nói: “Đỗ Quyên, gia gia nải nải người ...”

Tuy Đỗ Quyên không nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng dư sức đối phó Lão Thực cha.

Nàng không lãng phí công phu, ngắt lời cha, cười nói: “Gia gia nải nải là trưởng bối, chúng ta không thể trách bọn họ, cũng không thể bởi vì chuyện này mà không hiếu thuận.”

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu nói: “Đúng. Đúng. Đúng! Khuê nữ ngoan!”

Đỗ Quyên bĩu môi. Nói tiếp: “Hiếu thuận gia gia nãi nãi là không sai, chúng ta vẫn luôn hiếu thuận. Cha, người nói chúng ta có tính là không hiếu thuận không?”

Hoàng Lão Thực càng dùng sức gật đầu nói: “Hiếu thuận! Thật hiếu thuận!”

“Ân” Đỗ Quyên hài lòng gật đầu nói, “Nhưng là cha, chúng ta cũng phải có thứ tự. Chúng ta hiếu thuận gia gia nãi nãi là thay cha và nương hiếu thuận. Nhưng chúng ta cũng phải hiếu thuận với cha mẹ mới bỏ công cha mẹ nuôi dưỡng chúng ta.”

Hoàng Lão Thực nhất thời há to miệng, cười nói: “Các người đều ngoan, rất hiếu thuận. Ta và nương người đều biết.”

Đỗ Quyên nói: “Vậy cha có từng nghĩ qua chưa, sau này thì sao? Trước mắt cha chưa có nhi tử, đợi sang năm nương sinh thêm một đứa, nó còn nhỏ vậy sau này cha sẽ làm sao?”

“Làm sao?” Lão Thực cha trước giờ đều là cấm đầu cấm cổ làm việc, chưa từng có kế hoạch về sau. Bởi vậy một đầu mê muội, “Ta và nương người... Chậm rãi qua.”

Đỗ Quyên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hiện tại tỷ muội chúng ta còn chưa xuất giá, gia gia nãi nãi và tiểu thúc cứ như vậy đối với chúng ta. Nếu mấy người chúng ta đều xuất giá, ta sợ cha và nương đều bị bên kia khi dễ chết.”

Hoàng Lão Thực giật mình nói: “Sẽ không, sẽ không!”

Đỗ Quyên cướp lời: “Khẳng định sẽ! Nhất định sẽ!”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Khẳng định sẽ!”

Hoàng Ly chu môi ghé sát vào tai Lão Thực cha bá đạo hô: “Nhất định sẽ! ! !”

Lão Thực cha bị tiểu nha đầu hét đến mức lỗ tai phát ù, rụt cổ lại, sợ hãi nhìn ba khuê nữ, ngơ ngác nhìn tình thế trước mắt.

Đỗ Quyên thêm cùi lừa, nói: “Cha, người thật khờ hay già ngu vậy?”

Lão Thực cha lắp bắp nói: “Cha... Cha chính là ngốc a!”

Về mặt rất tự ti nản lòng.

Đỗ Quyên trang nghiêm nói: “Cha, ngốc cũng không sao! Không phải cha sinh ba khuê nữ có khả năng sao?”

Hoàng Lão Thực như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: “Đúng, đúng, cha có mấy khuê nữ giỏi. Máy ngày trước Lâm Đại Đầu ganh tỵ với ta nữa, nói một hồi lâu, đáng về không phục.”

Đỗ Quyên nói: “Vậy cha có muốn nghe ý kiến của chúng ta không?”

Mắt Hoàng Tước Nhi lấp lánh nhìn lão cha. Hoàng Ly trực tiếp dùng ánh mắt áp bức lão cha như muốn nói “Người không nghe ta sẽ khóc”.

Hoàng Lão Thực nhanh chóng gật đầu nói: “Sao không nghe? Không phải cha vẫn luôn nghe các người sao! Đỗ Quyên người nói, có chủ ý gì tốt?”

Đỗ Quyên đánh một vòng lớn, mới quay về chính đề, nói: “Cha, người nhớ kỹ: chuyện khác chúng ta không so đo, cũng hiếu thuận gia gia nãi nãi. Chỉ là chuyện hôn nhân của ba tỷ muội chúng ta, cha người nhất định không thể nghe gia gia nãi nãi.”

Hoàng Lão Thực nghi ngờ nói: “Gà... Gà người? Ai muốn gả các người?”

Hắn thật luyến tiếc gả khuê nữ, cho nên về mặt thận trọng.

Đỗ Quyên cũng không nói nhiều. Nói nhiều nữa Lão Thực cha sẽ hồ đồ, nên chỉ nói với hắn, vì tương lai có thể chiếu cố cha mẹ thật tốt, việc hôn nhân của tỷ muội các nàng nhất định không thể để cho gia gia nãi nãi nhúng tay, “Dĩ nhiên người một nhà chúng ta sẽ thương nghị, sau đó tuyển hợp tâm ý.”

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu, đề nghị này rất hợp tâm tư hắn.

Hoàng Ly lại nói: “Cha, sau này ta sẽ nuôi người và nương. Ta không gả cho người. Ta ở đây chiều phu, chiều một con rể về nuôi cha và nương.”

Hoàng Lão Thực kích động ôm chặt tiểu khuê nữ, cọ cọ vào mặt non mềm của nàng, lẩm bẩm nói: “Khuê nữ ngoan, khuê nữ ngoan!”

Đỗ Quyên thấy tiểu muội ăn nói lung tung, đem lời phòng bị đều nói ra, vội trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người còn chọn rể hả? Nương còn muốn sinh tiểu đệ đệ đó, người ở nhà không đi, tiểu đệ đệ làm sao? Còn phải phân ruộng đất cho người?”

Hoàng Lão Thực nghe xong vui vẻ, lời này càng trúng ý hắn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tí mỉ nói với Lão Thực cha, nói các nàng sẽ cố gả ở trong thôn, tìm thanh niên hiền lành trong sạch, lúc đệ đệ còn nhỏ, sẽ ở gần chiếu cổ cha mẹ.

Bây giờ Hoàng Lão Thực mới hiểu được ý tứ của khuê nữ, hần tỏ vẻ “Không có gì là không tòng mệnh”.

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Cha, ta nói nhiều như vậy vì sợ người gặp gia gia nãi nãi, bị gia gia quát, nãi nãi mắng, chuyện gì cũng đáp ứng. Người nói đi, người có phải như vậy hay không?”

Lão Thực cha liền cúi đầu không lên tiếng, chỉ nhip nhip thanh cùi trong tay.

Cha mẹ lớn hơn trời. Ở vùng núi hẻo lánh này, cha mẹ chính là trời của hần.

Hần quen nghe lời.

Đỗ Quyên nhìn biểu cảm của hần, không khỏi lo lắng.

Nàng và Hoàng Tước Nhi liếc nhau, đều cảm giác “áp lực lớn như núi”.

Nhưng khó có thể kêu hần nghe lời.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, nghiêm trọng nói với Lão Thực cha: “Cha, nếu gia gia nãi nãi kêu người đến, đem chúng ta hứa cho nhà nào đó, người chết cũng không thể đáp ứng! Cho dù đánh chết người, người cũng không thể đáp ứng! Bằng không đợi người trở về, chết chính là chúng ta.”

Hoàng Lão Thực đột nhiên ngẩng đầu, há to miệng.

Hoàng Ly làm áp lực theo, đánh khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng nói: “Cha, nếu người đáp ứng nãi nãi, ta sẽ không ở nhà. Ta và tỷ tỷ sẽ vào ở trong núi. Chúng ta ai cũng không lấy chồng!”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đồng loạt gật đầu.

Hoàng Lão Thực nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Đỗ... Đỗ Quyên, các người... Các người đi vào núi?”

Khuê nữ này từng bị té hai lần.

Hần không hề hoài nghi nàng đang uy hiếp mình.

Đỗ Quyên cười an ủi hần nói: “Cha, người đừng sợ. Kỳ thật việc này rất dễ dàng. Nếu gia gia nãi nãi mặc kệ việc hôn nhân của chúng ta, đương nhiên là tốt rồi. Nếu bọn họ ép buộc người đáp ứng, mặc kệ muốn gả chúng ta cho ai ... cha, chỉ cần người như vậy...”

Ghé sát vào mặt Lão Thực cha nói nhỏ ân cần dạy bảo.

Hoàng Ly bổ sung, nói nàng sẽ ở cùng cha, sẽ dạy hần làm như thế nào.

Lão Thực cha liền nở nụ cười, cảm thấy quả thực dễ dàng.

“Yên tâm, cha đều nghe các người.” Miệng an ủi khuê nữ, Hoàng Lão Thực cũng yên lòng. “Việc này dễ dàng, cha đều nhớ.”

Đỗ Quyên nhất thời vui vẻ, lại dặn dò: “Cha nhớ kỹ: ngàn vạn lần không thể đáp ứng gia gia và nãi nãi. Nếu có người tới cửa cầu hôn, tỷ muội chúng ta nhìn trúng sẽ nói với cha, cha giúp chúng ta định thân.”

Hoàng Lão Thực bảo đảm nói: “Chỉ cần các người nhìn trúng, cha khẳng định đáp ứng.”

Về mặt Hoàng Tước Nhi nhất thời đầy vui sướng.

Đỗ Quyên cười nói: “Cha yên tâm, chúng ta như vậy cũng vì cha và nương. Vì tương lai có thể chiếu cố cha và nương, cũng hiểu thuận gia gia nãi nãi, sẽ giúp tiểu đệ đệ rõ ràng môn hộ.”

Hoàng Ly nhuyển nhu nhu dô nói: “Cha, ta trưởng thành, mỗi ngày sẽ nấu món ngon cho người ăn, làm đồ mới và giày mới cho người mặc, còn giúp người đâm lưng...”

Nhất thời cả người Đỗ Quyên nổi một tảng da gà.

Hoàng Lão Thực lại cười không khép được miệng, hạnh phúc tìm không ra phương hướng.

Mấy cha con đang nói, bỗng nhiên Hoàng Tước Nhi nói: “Nương đã về.”

Đỗ Quyên vội đối với Lão Thực cha nói: “Chuyện vừa rồi, cha đừng nói với nương. Nương dễ nổi giận, nếu cha nói coi chừng bị nương mắng. Cũng

không thể nói với người bên ngoài. Ngán vạn ngàn vạn lần! Nếu cha không khoá cửa miệng lại, nói việc này ra ngoài, chúng ta sẽ không đề ý cha.”

Uy hiếp người không tốt, uy hiếp cha mình càng không đúng, nhưng chiêu này đối với Lão Thực cha có tác dụng nhất, bởi vậy tỷ muội Hoàng gia nhiều lần áp dụng.

Hoàng Lão Thực vội vàng gạt đầu.

Hắn cũng không muốn tìm mắng, đương nhiên sẽ không nói với Phùng Thị.

Vì thế lúc Phùng Thị đi vào, bốn cha con như không có chuyện gì, chỉ nói bánh bí đỏ ăn ngon ra sao, còn nói buổi trưa nấu cái gì ăn.

Phùng Thị cảm thấy kỳ quái, phảng phất cha con bọn họ rất cao hứng, liền hỏi: “Đang nói gì mà cao hứng như vậy?”

Hoàng Lão Thực nhìn khuê nữ nhếch miệng cười.

Có chung bí mật với khuê nữ, cảm giác thật tốt.

Hoàng Ly liền cướp lời nói: “Nương, chúng ta đang ăn bánh bí đỏ.”

Phùng Thị sáng giọng: “Đồ tham ăn! Ăn ít chút, bằng không lát nữa ăn không ngon.”

Hoàng Ly gạt đầu đáp ứng.

Đỗ Quyên hỏi: “Nương không có kêu tiểu di và tiểu dưỡng đến nhà chúng ta ăn cơm?”

Phùng Thị nói: “Buổi trưa tiểu dưỡng và tiểu di người tới nhà cha nuôi người ăn cơm. Trưa nay chúng ta tùy tiện qua bữa, đợi buổi tối nấu nhiều một chút, gọi bọn họ tới đây ăn. Sáng sớm ngày mai phải đi, tiểu di người đỡ phải động muối động dưa, thừa đồ ăn cũng không có chỗ để, còn phải mang tới cho các người.”

Hoàng Lão Thực, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly là không đi, nên nàng nói như vậy.

Đỗ Quyên nghe xong vội gạt đầu, cùng Hoàng Tước Nhi tính toán an bài.

Sau bữa cơm trưa, ba tỷ muội đồng loạt trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ngày hội tình nùng

Đỗ Quyên lại nghiêm khắc dặn dò Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, ta và nương đi, người phải thông minh chút. Đại tỷ bận rộn việc nhà, người phải theo cha, cẩn thận trông hấn. Đừng xem cha vừa rồi đáp ứng dứt khoát, gia gia nãi nãi là cha mẹ ruột của hấn. Nếu gia gia nãi nãi nổi giận, nói không chừng cha sẽ quên lời hứa với chúng ta. Người đi theo hấn, nếu gia gia nãi nãi bức cha, người liền gào thét cho lớn lên! Muốn chết muốn sống gào! Có thể khóc lớn tiếng bao nhiêu thì lớn tiếng bấy nhiêu.”

Đỗ Quyên đang đánh cược, cược một khi xuất hiện tình hình đó, xem trong lòng Lão Thực cha, cha mẹ quan trọng hay là khuê nữ quan trọng.

Không phải nàng không biết lượng sức.

Ở riêng lâu như vậy, vì gia gia nãi nãi chán ghét nương, dần dần đối với Lão Thực cha cũng thờ ơ. Lúc có chuyện thì yêu cầu đòi hỏi thập phần hà khắc, mặc dù có thể bắt ép đại nhi tử, lấy được bất quá là danh nghĩa tình thân và hiếu đạo mà thôi.

Mà mấy khuê nữ cho Lão Thực cha toàn là ôn nhu, làm cho người đàn ông trung thực thô kệch trở nên thập phần nhi nữ tình trường. Bình thường Hoàng Ly muốn làm gì, bất luận đúng sai, hấn luôn đáp ứng. Nếu không nhờ Phùng Thị và Đỗ Quyên quản, khẳng định Hoàng Ly bị hấn sủng vô pháp vô thiên.

Cho nên, Đỗ Quyên cảm thấy Hoàng Ly có thể cùng gia gia nãi nãi ganh đua ưu khuyết điểm.

Hoàng Ly trình trọng gạt đầu.

Đỗ Quyên lại nói: “Tuy người thông minh, nhưng vẫn còn nhỏ. Nên làm như thế nào phải nghe đại tỷ tỷ. Người phải để tâm làm xong chuyện này, ta thường hậu. Đồ mới là khẳng định có, còn có đồ chơi. Trừ bỏ cái này, nếu ta thấy bên ngoài núi đồ ăn ngon mới lạ, ta sẽ cùng người học, trở về làm cho người ăn.”

Hoàng Ly mừng rỡ, lập lại cam đoan, nàng nhất định không phụ nhờ vả.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong mỉm cười nhìn nhau.

Nghỉ xong, Lâm Xuân tới nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, buổi tối nấu com ăn sớm chút. Ăn rồi chúng ta đi bờ sông trong thôn xem đèn. Đêm nay tháng đủ trăng tròn, lại có đèn, chiếu trên sông, cảnh sắc đó mới đẹp.”

Cảnh tượng này, năm rồi Đỗ Quyên cũng đã thấy, đích xác rất đẹp, vội đáp ứng.

Sau bữa com chiều, Phùng Thị và Phùng Minh Anh như cũ thu thập hành trang, chuẩn bị mang cho nhà mẹ đẻ thổ sản vùng núi, vừa cẩn thận thu thập vừa nghĩ xem còn sót thứ gì.

Tỷ muội Đỗ Quyên cùng Lâm gia, con nhà Quả Cầm đi vào thôn chơi.

Tối nay thôn Thanh Tuyền thật là đẹp!

Vầng trăng tròn treo cao giữa vùng trời nước một màu, lặng lẽ toả sáng khắp cổ thôn Thanh Tuyền.

Hai bên bờ sông, những gia đình có điều kiện như Lâm gia đều treo đèn lồng to màu đỏ trước cửa viện, thậm chí treo lên cả cây hoè, cây dương già bên bờ sông. Nhà có điều kiện kém một chút cũng đốt đuốc cắm bên bờ.

Cứ như vậy, dọc theo hai bờ sông đèn đuốc sáng trưng.

Ngon đèn, ánh lửa và ánh trăng trên trời hoà lẫn nhau, phản chiếu trên sông, quang ảnh bị dòng nước xiết phá thành mảnh nhỏ, theo con sóng dập dờn trôi xuống hạ du.

Thu hồi tầm mắt, ánh sáng chỗ cũ như trước bị phá thành mảnh nhỏ.

Nhìn về phía thượng du, một dòng ánh sáng như rồng bơi từ phía trên chạy tới, phảng phất như một phố thị. Trong bóng cây tùng, bóng người lác lác, từ xa lại gần, tiếng cười nói to nhỏ nối liền không dứt, còn có tiếng trẻ con kêu gọi không ngừng.

Dưới ánh trăng, đó đây vẳng đưa tiếng sáo du dương.

Đỗ Quyên say sưa. Cảnh tượng này tương tự như cảnh đêm ở cổ thành Lệ Giang Vân Nam kiếp trước, bất quá nó tự nhiên hơn, đầy hương vị cổ xưa, thần bí, tràn ngập phong tình nông thôn. Cổ thành Lệ Giang đã bị thương nghiệp hóa.

Trên hai cây cầu đá, dòng người đông đúc đi qua.

Lâm Xuân nói bên tai nàng: “Chúng ta đi tới bờ sông chơi. Tối qua ta... bên cạnh miếu nương nương, nước trong xanh hơn. Ánh trăng chiếu thật sáng.”

Trong lòng Đỗ Quyên vừa động, nói: “Xuân giang Hoa Nguyệt Dạ. Trễ thêm một tháng thì tốt rồi.”

Lâm Xuân vội hỏi “Cái gì xuân giang Hoa Nguyệt Dạ?”

Đỗ Quyên thấy tiếng người quá ồn ào, liền nói: “Lát nữa sẽ nói người nghe.”

Không biết từ lúc nào, trên cầu vang lên tiếng trống, trợ hứng cho thuyền chổng xào giữa sông.

Mỗi khi có ngày hội, người trong thôn đều ra góp vui. Đêm 30 và mừng một có múa sư tử, hôm nay ở giữa sông biểu diễn chổng thuyền, không vì giải thưởng thắng thua, mà thuần túy là tìm niềm vui.

Trong sông có rất nhiều đá cục, dòng nước chảy xiết, chổng thuyền dưới sông không phải là chuyện dễ dàng, bởi vậy người tham gia đều là thanh tráng niên.

Lúc Đỗ Quyên bọn họ chạy tới, phát hiện ở dưới cầu đá có trên hai chiếc thuyền gỗ có hơn mười thiếu niên, đang ra sức chổng đỡ, ổn định con thuyền nhỏ đang phập phồng lác lác trong dòng nước xiết. Trên cầu bày ba cái trống lớn. Ba thiếu niên chỉ mặc áo đơn, đang liều mạng gõ mạnh.

Cửu Nhi là một trong số đó.

Ngày hội như vậy, già trẻ thôn Thanh Tuyền đều ra chơi.

Trong bầu không khí nhộn nhịp này hấp dẫn những cặp tình nhân hẹn hò nhất, cũng là cơ hội cho các trưởng bối xem xét lựa chọn cho bọn tiểu bối.

Dưới cầu các thiếu niên biểu diễn mạnh mẽ mười phần, không biết ra sức vì ánh mắt của ai. Trên cầu, bên bờ sông, âm thanh ủng hộ liên tục vang lên xen lẫn tiếng cười thanh thúy của thiếu nữ, cũng không biết đang trầm trồ khen ngợi ai.

Thu Sinh vừa đến đã bị Lâm Đại Mãnh gọi xuống sông chổng thuyền.

Hạ Sinh đi đầu mở đường, vừa quay đầu nhìn Hoàng Tước Nhi cười, lại ân cần dặn dò: “Tước Nhi, đi theo ta. Đỗ Quyên, nắm tay Hoàng Ly, đừng để cho người ta chen lấn. Xuân Nhi, coi chừng Đông Sinh, đừng để hắn chui loan khắp nơi, lỡ bị rơi xuống sông không phải là chuyện chơi. Tiểu Cân, người ở phía sau coi chừng các nàng. Đều đi theo ta, chúng ta qua bên kia lên trên cầu.”

Mọi người đồng loạt đáp ứng, cười đùa đi theo sau hắn về hướng cầu đá.

“Nhìn, Cừu Nhi ca ca đang ở đằng kia.”

Đông Sinh dùng sức hét, đuổi cổ hô to.

Trong đám người cũng ồ lên cùng tiếng cười vang.

Bọn họ đã chen gần đến cầu đá cạnh bờ sông. Tình cảnh dưới sông, trên cầu, bên bờ đều nhìn rõ ràng không sót gì.

Xuyên qua cảnh liễu rủ bên bờ, Đỗ Quyên nhìn thấy Cừu Nhi chỉ mặc áo đơn, đeo đai lưng, chân trần nhảy lên một cái trống lớn, dùng sức nhảy.

Hắn mạnh mẽ đứng vững, tiếng trống “thùng thùng, đông đông”, mang theo tiết tấu mạnh mẽ nhanh đều truyền ra như đánh vào lòng người, làm cho trái tim không tự chủ nhảy cùng hắn.

Thiếu niên kia, vừa nhảy vừa rống to: “Ồi! Ổi!”

Hai thiếu niên bên cạnh thấy hắn xung mẫn như thế, cảm thấy ngứa, cũng nhảy lên mặt trống, dùng chân đạp lên.

Nhưng bọn họ lại dẫm không vang như Cừu Nhi, cũng không nắm giữ tốt tiết tấu, đạp loạn một hồi cảm thấy không được, nhảy xuống vung lên dùi trống gõ như cũ.

Đỗ Quyên xem cao hứng vạn phần, lớn tiếng kêu: “Tốt!”

Đám người Lâm Xuân cũng vỗ tay ủng hộ.

Cừu Nhi đứng trên trống, trên cao nhìn xuống, lập tức phát hiện bọn họ, kích động hô lớn một tiếng “Đỗ Quyên“. Cùng với tiếng kêu, chân dẫm mạnh một cái, “đông” một tiếng trống vang rung trời như đệm cho tiếng kêu lúc này.

Vì thế dọc theo hai bờ sông, mọi người đều biết Đỗ Quyên tới.

Đám người Hạ Sinh cười ngửa tới ngửa lui. Đỗ Quyên cũng không nhìn được.

Nhất thời, mấy chỗ đều có người kêu Đỗ Quyên.

Đều là thanh âm của con gái, chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

Không dễ dàng chen đến bên cầu đá, một bé gái kéo lấy Đỗ Quyên cười to hô lớn: “Đỗ Quyên, sao các người bây giờ mới đến?”

Đây là Quế Hương, biểu muội của Cừu Nhi, khuê nữ của Vương thợ đá.

Năm nay nàng 10 tuổi, rất thích chơi với Đỗ Quyên.

Cả Nhị Nha nhà Quả Cân, các nàng xem Đỗ Quyên như khuê mật.

Lập tức, Lâm Xuân bị Cừu Nhi kéo đi đánh trống trợ uy. Quế Hương lôi kéo tỷ muội Đỗ Quyên cùng Nhị Nha tới nhà mình ngồi chơi. Nhà nàng ở ngay bên bên kia sông, đứng ở trong sân có thể nhìn thấy toàn cảnh trên sông, không cần đi ra ngoài chen lấn.

Đỗ Quyên ngại người nhiều, bởi vậy cầu còn không được, đoàn người liền theo nàng.

Vào viện xong, trong chớp mắt Hoàng Tước Nhi phát hiện không thấy Hạ Sinh.

Đang ngạc nhiên đã thấy Hạ Sinh mỗi tay xách một băng ghế dài, cười ha hả từ nhà Vương gia chạy đến, nhìn các nàng nói: “Ta tìm đại cô mượn hai băng ghế. Các người trông có vẻ mệt mỏi, ngồi đi.”

Vừa nói chuyện vừa đi tới gần, nhanh nhẹn đem băng ghế bày ra.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Hoàng Tước Nhi, ý vị thâm trường cười.

Hoàng Tước Nhi thấy mặt phát sốt, ngực đập thình thịch, vừa vui sướng lại thẹn thùng.

Ngay cả Quế Hương cũng cười nhạo nói: “Hạ Sinh ca ca, người thật tỉ mỉ như đàn bà. Ta còn không nhớ về nhà lấy băng ghế đâu. Đúng như vậy mới nhìn thấy a. Đợi lát nữa còn muốn đi chỗ khác chơi, ai mà ngồi chứ?”

Hạ Sinh cũng không thèm để ý, cười nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Không bắt các người ngồi ngay bây giờ. Đứng một hồi thì ngồi thôi.”

Hoàng Ly lại hô: “Ta nhìn không thấy. Ta muốn đứng trên ghế xem.”

Hạ Sinh đắc ý nói: “Như thế nào? Còn không phải là có công dụng sao!”

Rồi ôm Hoàng Ly và Đông Sinh lên trên ghế đứng ổn. Hắn và Hoàng Tước Nhi đứng cạnh đỡ một đứa bé.

Quế Hương trêu ghẹo nói: “Hạ Sinh ca ca, người thân trọng như vậy, tương lai ai gả cho người là hường phúc.”

Một câu nói làm Hạ Sinh không có thanh âm, quay mặt qua hướng khác.

Tỷ muội Đỗ Quyên không dám nói tiếp, làm Quế Hương cảm thấy kỳ quái.

Vừa lúc Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh trống một hồi, đến tìm bọn họ. Quế Hương hô to “Cửu Nhi ca ca! Xuân Sinh ca ca!” Bọn họ đến nhập bọn.

Cửu Nhi nóng đến bốc hơi, miệng hét lên: “Khát quá. Đến nhà Đại cô uống chút trà. Đỗ Quyên, đi vào bên trong nghỉ một lát đi! Nương và tỷ tỷ ta cũng bên Đại cô. Bên ngoài ồn chết, coi cũng không có ý tứ gì.”

Đỗ Quyên hỏi Hoàng Tước Nhi và Nhị Nha có đi hay không.

Hai người đều gật đầu, vì thế mọi người đi về hướng nhà Vương gia.

Vừa vào nhà chính, chợt nghe một phụ nữ lớn giọng nói: “... Đến cùng Đỗ Quyên định cho Cửu Nhi hay là định cho Lâm Xuân? Muốn định thì định, không thì cũng nói rõ ra. Nhà vệ sinh không có thì, tính là cái gì?”

Đỗ Quyên nghe xong há hốc mồm.

Người xấu cũng sẽ có người thích. Người tốt cũng sẽ có người ghét.

Đỗ Quyên cũng giống vậy.

Đa số thôn dân thôn Thanh Tuyền đều thích nàng, nhưng cũng có thật nhiều người ghét nàng: ghét nàng làm cho người ta thích, thậm chí có người cảm thấy nàng hoa ngôn xảo ngữ dối người, chỉ là có mắt nhìn người thôi.

Trước mắt có một người, chính là nhị thẩm của Quế Hương, gọi là Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương dĩ nhiên có khuê nữ gọi Hòe Hoa, cỡ tuổi Cửu Nhi, bộ dạng có vài phần nhan sắc. Nàng coi trọng Lâm gia, muốn đem Hòe Hoa hứa cho Cửu Nhi.

Nàng thăm dò ý tứ em dâu Lâm thị, muội muội của Lâm Đại Mãnh, nhưng Lâm thị nói đại tẩu trùng ý con gái nuôi Đỗ Quyên làm con dâu.

Hòe Hoa nương nghi hoặc, nói không phải Đỗ Quyên đã hứa cho Lâm gia nhị phòng, Lâm Xuân con trai của Lâm Đại Đầu sao? Năm đó người lớn hai nhà đều nói xong, Lâm Đại Đầu còn giúp Đỗ Quyên làm tiệc đầy tháng nữa.

Lâm thị hàm hồ cho qua, nói năm đó chỉ là nói thôi chưa quyết định.

Hòe Hoa nương liền ghét Đỗ Quyên.

Bởi nàng nghĩ, nếu Cửu Nhi định thân với Đỗ Quyên, đem Hòe Hoa hứa cho Lâm Xuân cũng không sai. Nhưng nay cả hai thanh niên đều lơ lửng, con rể nàng chưa định, có thể không ghen ghét Đỗ Quyên sao?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Tình địch

Đỗ Quyên chỉ sừng sốt trong nháy mắt, rồi cất bước đi vào.

Đôi mắt gia gia nãi nãi, nàng muốn duy trì tình thân, tần hiếu đạo, còn phải cố kỵ để cha mẹ không bị vạ lây, bởi vậy nói chuyện không dám quá tùy tiện.

Nhưng đôi mắt với người không liên quan nàng cần cố kỵ sao?

Huống hồ, người nói thật khó nghe. Nếu nàng nhẫn nhịn, tương lai còn không biết bị truyền thành bộ dáng gì.”Đi con đường của mình, để cho người khác đi nói.” Ở cô thôn trong núi sâu này, nếu bị lời đồn làm cho người lên án, sau này sẽ khó khăn.

Chợt nghe vợ Đại Mãnh nói: “Tẩu tử, người nói gì vậy? Đỗ Quyên...”

Đỗ Quyên đi vào ngắt lời mẹ nuôi, cười nói: “Mẹ nuôi, thím không biết nội tình nên nói như vậy. Vừa lúc ta tới, Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng tới, mẹ nuôi cũng có mặt. Trước mặt nhiều người, ta nói cho thím biết: ta không định thân với Cửu Nhi, cũng không định thân với Lâm Xuân, mẹ nuôi và Đại Đầu thím cũng không có ý định cưới ta làm con dâu. Thím có thể yên tâm. Nhà vệ sinh còn trống, muốn thái cử việc đi, nín lâu không tốt. Bất quá, Cửu Nhi và Lâm Xuân xuất sắc giỏi giang như vậy, mẹ nuôi và Đại Đầu thím khẳng định phải cẩn thận chọn con dâu. Nếu các nàng không để cho ai thái thì không thể trách lên đầu ta.”

Vừa nói, vừa thối lui một bước qua bên cạnh, đẩy Lâm Xuân và Cửu Nhi đang đứng ở sau lưng nàng ra, hướng mọi người triển lãm.

Lời nàng nói thổi phồng 2 người con trai Lâm gia, cũng phải sạch bản thân.

Về phần thái cái gì, tuy thô tục nhưng tiếp lời của Hòe Hoa nương, cũng không tính đột ngột. Còn nữa, nghe xong để khiến mọi người bật cười. Lời nghiêm trang đối với bé gái như nàng mà nói, không quá thích hợp.

“Ha ha ha...”

Quả nhiên, mọi người đều ầm ầm cười ha ha.

Quế Hương cười khom người, Nhị Nha và Hoàng Tước Nhi cũng cúi đầu mỉm cười.

Vợ Đại Mãnh là người ngồi không yên, thiếu chút nữa ngã quy, cười dùng ngón tay chỉ Đỗ Quyên: “Người nha đầu kia... Ái dà, buồn cười chết ta !”

Bị so sánh là nhà vệ sinh (hố phân), Lâm Xuân và Cửu Nhi tròn mắt nhìn Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương nhìn bé gái đang cười khanh khách, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng hỏi tới: “Người thế đi. Nhà các người tuyệt không kết thân với Lâm gia?”

Đỗ Quyên chưa trả lời, vợ Đại Mãnh vợ ra mặt nói: “Tẩu tử, người đem con và cháu ta so với nhà vệ sinh, ta còn chưa mắng người, người còn nói? Nhi tử là của ta, như thế nào, cưới ai làm con dâu còn muốn nhờ người cho phép? Ngay cả chị ta còn chưa nói gì nữa kia.”

Hòe Hoa nương cười lạnh nói: “Không phải. Không phải là ta nghe Đỗ Quyên nói...”

Vợ Đại Mãnh nói: “Đỗ Quyên nói không sai. Đó là trước mắt. Bọn họ nhỏ như vậy, chuyện sau này ai có thể biết trước. Cứ nói lão Lưu gia và lão Lý gia ở thôn Đông chúng ta, thù nhiều năm như vậy, cuối cùng còn kết thân gia. Người làm gì muốn Đỗ Quyên thế? Hơn nữa, 2 nhà chúng ta ra sao, có quan hệ gì với tẩu tử? Tẩu tử lo nhiều quá rồi.”

Lời này đã chặt đứt tâm tư kết thân của Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương xấu hổ đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt thống hận nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thăm than: vậy là triệt để đắc tội người này rồi.

Thật là cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng a!

Có người luôn muốn đổ hết sự bất như ý của mình lên đầu người khác.

Như những kẻ tình trường thất ý, cho rằng đánh ngã tình địch thì có thể như nguyện, mà không biết trong lòng người ta có mình hay không, không biết là dù có tình địch hay không, người ta vẫn không yêu mình.

Hoàng Tước Nhi thấy ánh mắt Hòe Hoa nương bất thiện, không muốn ở đây đợi tiếp nữa, kéo Đỗ Quyên nói: “Đi, chúng ta đi ra ngoài xem thuyền đi.”, đều quên tại sao mình tới đây.

Lâm Xuân quét mắt nhìn phụ nữ đó, không nói một lời đẩy Đỗ Quyên đi.

Hạ Sinh lại không đi, tiến lên cười nói: “Nhị thím, Hòe Hoa nhà người cũng là nhà vệ sinh không có thi đó.”

Hòe Hoa nương đang sinh khí, lập tức tròn mắt nói: “Là đứa ăn giò nào đây?”

Hạ Sinh cười hi hi nói: “Không phải sư nương ta muốn Hòe Hoa làm con dâu sao. Thím không bằng lòng lại nhớ thương sư huynh của ta, trong lòng lại không trách Hòe Hoa nhà người ‘nhà vệ sinh không sót thì’ ?”

Mọi người đều cười, nếu tính như vậy, rất nhiều người đều là thế.

Sắc mặt Hòe Hoa nung càng thêm khó coi.

Đi tới cửa, Lâm Xuân quay đầu kêu lên: “Nhị ca, còn không đi?”

Rất khinh thường liếc nhìn Hòe Hoa nung, cảm thấy nói với nàng rất mất mặt.

Vì thế, đám người Hạ Sinh, Cửu Nhi như ong vỡ tổ đi ra ngoài.

Cửu Nhi ngay trà cũng quên uống, vội chạy đi rồi mới nhớ tới, lại quay đầu tìm đại cô muốn uống trà.

“Ừng ục ục” uống một bát lớn trà, lau vệt nước bên miệng, sắc mặt nói với nung hân: “Sau này đừng nói việc hôn nhân của ta với người khác! Ta trưởng thành phải làm tướng quân. Đại trượng phu chưa đền nợ nước, sao thành gia được?”

Nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực, thần khí như thật xoay người đi ra ngoài.

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên, sững sốt nửa ngày, mới chỉ vào bóng tiểu tử này, hướng mọi người nói: “Xem này... Tiểu tử đáng chết! Còn đại trượng phu? Ta phi! Ba tuổi còn dài dầm kia, còn đòi làm tướng quân!”

Nung Quế Hương cười ngửa tới ngửa lui.

Sau khi đoàn người Đỗ Quyên ra ngoài, ở cửa viện gặp đám người Thủy Tú và vài thiếu nữ lớn hơn, trong đó một bé hơn mười tuổi, mi thanh mục tú, nhìn thấy Cửu Nhi mừng rỡ kêu “Cửu Nhi ca ca”, lại gọi Lâm Xuân “Xuân Sinh đệ đệ”.

Đây là Hòe Hoa.

Đáng tiếc vừa rồi nung nàng ở trong phòng trình diễn, làm cho Lâm Xuân và Cửu Nhi chán ghét cực độ. Lúc này thấy nàng, họ như sợ bị dính vào, không thêm để ý tới. Một người thúc Hạ Sinh và tỷ muội Hoàng gia đi mau, nói đến không kịp.

Thủy Tú cười mắng: “Chạy sao? Các ngươi không phải là người chèo thuyền.”

Nàng đang muốn nói chuyện với Hoàng Tước Nhi. Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên sớm bị người đẩy đi.

Hòe Hoa không được để ý tới, trong lòng ủy khuất vạn phần, thấy đường muội Quế Hương và Nhị Nha, Đỗ Quyên vừa đi vừa ló ló nói chuyện, liền nhìn chăm chăm theo bóng dáng Đỗ Quyên trầm mặc không nói.

Dòng người trên bờ sông ở cầu đá càng thêm ồn ào. Đoàn người Đỗ Quyên bất tri bất giác cùng với Lâm Xuân đi về hướng thượng du, tránh đám người tụ tập xem náo nhiệt.

Hạ Sinh không màng xem náo nhiệt, có thể bởi Hoàng Tước Nhi đã rất vui vẻ. Lâm Xuân muốn mang Đỗ Quyên đi ra ruộng ngắm trăng. Cửu Nhi đương nhiên đi theo. Bọn họ không để ý xem náo nhiệt. Quế Hương kéo Đỗ Quyên, thấp giọng nói về nhị thẩm của nàng, chính là Hòe Hoa nung, nhỏ mọn tính kế, Đỗ Quyên mới chợt hiểu ra.

Quế Hương là một Tiểu Bát Quái. Đỗ Quyên cũng thích nghe tin tức. Nhị Nha và Hoàng Tước Nhi càng không cần nói, bởi vậy mấy bé gái có hỏi có đáp, nói tới việc hôn nhân của thiếu niên nam nữ trong thôn, thập phần hưng trí.

Nếu nói không đầy đủ, đám người Cửu Nhi còn có thể bổ sung.

Tỷ như Quế Hương nói đại biểu ca Phúc Sinh đã sắp định thân. Vài nhà tới cửa cầu thân, đại mợ nhìn trúng tỷ tỷ Trương gia, là cô gái ở chung với Thủy Tú lúc này.

Đỗ Quyên dừng chân lại, hỏi hận nói: “Sao không nói sớm? Ta không cẩn thận nhìn. Ta không thấy Thủy Tú tỷ tỷ.”

Cửu Nhi cười ha ha, nói: “Ngươi muốn xem mắt đại tẩu, không dễ a.”

Mọi người cũng đều cười rộ lên.

Cửu Nhi còn nói, cũng có người đến nhà Tam thúc cầu hôn, “Chính là Thu Sinh ca ca. Như thế nào, Xuân Nhi ngươi không nghe cha ngươi nói?”

Quế Hương, Đỗ Quyên lập tức lên tinh thần, truy vấn là ai.

Hạ Sinh và Lâm Xuân lại đầy đầu mờ mịt, nói không biết a.

Nếu thật có việc này, tối qua Thu Sinh cũng sẽ không đi theo Hạ Sinh thăm oán cha “Trong lòng chỉ có mùa xuân. Không có Hạ Thu đông.”.

Chẳng biết tại sao, nhớ tới những lời này, Lâm Xuân không nhịn được muốn cười, nghĩ ngày nào đó học lại cho Đỗ Quyên nghe, khẳng định nàng sẽ cười đau bụng.

Nói cười, đoàn người càng đi càng xa, dần dần rời xa cầu đá ồn ào kia.

Chỉ khổ cho Đông Sinh và Hoàng Ly. Bọn họ đối với việc này không hứng thú chút nào. Bọn họ chỉ thích nghe tiếng trống “thùng thùng” kia, còn có tiếng cười đùa chúc mừng xôn xao, còn có biểu diễn chèo thuyền trong sông đầy phấn khích.

Nhưng cánh tay không lay chuyển được đùi. Bọn họ còn nhỏ, lời nhẹ, đành phải buồn bã ỉu xiu theo sát các ca ca tỷ tỷ, tâm tư lại dừng lại ở cầu đá.

Đến chỗ vắng người, trống trải, ánh trăng phá lệ trong sáng. Bên người nước chảy róc rách, lòng người cũng trong vắt như suối, vạn điều suy nghĩ biến mất.

Tìm một bụi cỏ, mọi người ngồi xuống.

Lâm Xuân hỏi: “Đỗ Quyên, xuân giang Hoa Nguyệt Dạ là gì?”

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Đó là thơ Trương Nhược Hư Đồi Đường viết. Mùa xuân thủy triều dâng lên, cùng biển nổi thành một mảnh. Sông nhỏ của chúng ta quá hẹp. Bất quá, người có thể triển khai tưởng tượng, tưởng tượng cảnh tượng rộng lớn hơn, nơi đó ánh trăng nghiêng nghiêng trong thủy triều dâng.”

Tiếp, nàng đọc vãn thơ nổi danh thiên cổ kia ra.

“Xuân giang thủy triều Liên Hải bình, trên biển Minh Nguyệt cùng Triều Sinh. Liễm điểm Tuy Ba ngàn vạn dặm, nơi nào xuân giang vô nguyệt minh? ...”*

*Dịch: Sông Xuân và hoa trong đêm trăng

Sông xuân, biển, nước triều bằng,

Mênh mông mặt nước, trăng vàng vạc soi.

Dập dòn sóng vỗ dặm khơi,

Sông xuân đâu chẳng sáng ngời ánh trăng.

“Trước giờ chúng ta đều nhìn ánh trăng và thái dương từ mọc từ phía sau núi, nhưng người ở vùng biển, mỗi ngày nhìn Nhật Nguyệt mọc lên từ mặt nước. Dù chúng ta chưa thấy qua, nhưng có thể tưởng tượng ra. Đem hình ảnh hồ nước trong sơn cốc hôm đó, mở rộng ra vô hạn, mờ mịt bát ngát, nhìn không tới tận cùng, đó chính là biển ...”

Lặng lặng giữa ruộng đồng, một bé gái dùng thanh âm mềm mại ngọt ngào, miêu tả một cảnh tuyệt đẹp: ánh trăng và dòng thủy triều mãnh liệt từ sông lớn đổ ra biển khơi. Trăng tròn từ biển khơi mênh mông vô bờ bay lên, ánh sáng bao trùm toàn bộ mặt biển...

Nói đến cuối cùng, nàng nhẹ nhàng hừ lên giai điệu quen thuộc ...

Lâm Xuân ngưng mắt nhìn Đỗ Quyên, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mịn của nàng, vẻ mặt điềm tĩnh tuyệt đẹp, làm cho người khác an tâm và say mê. Cửu Nhi luôn khí phách cũng nhỏ giọng nói: “Đỗ Quyên, người hát thật dễ nghe!”

Không dám cao giọng sợ phá đi sự yên tĩnh này.

Quế Hương và Nhị Nha liên tục gật đầu, kêu Đỗ Quyên dạy các nàng hát.

Hạ Sinh lại nhìn Hoàng Tước Nhi mỉm cười. Hoàng Tước Nhi cũng an tĩnh cười với hắn, không ngượng ngừng bất an, phảng phất như trở về thời gian trước kia.

Giờ khắc này, ngay cả Đông sinh và Hoàng Ly cũng kiên nhẫn, thuận theo tựa vào ca ca tỷ tỷ, lắng nghe giai điệu không quen.

“... Bờ sông ai đó mới gặp trăng, trăng nước năm nào sơ chiếu người. Nhân sinh đời đời vô cùng, trăng nước hàng năm vẫn không thay... .”

Cùng với lời Đỗ Quyên giảng, Lâm Xuân nhớ tới nàng từng so sánh kiếp trước kiếp này, nhất thời suy nghĩ không không chế tràn ra:

Kiếp trước, thậm chí trước kiếp nữa hắn là hạng người gì?

Hắn cưới ai làm vợ?

Có từng cùng nàng ngồi bên bờ sông ngắm trăng, ngâm thơ?

Hắn muốn tu luyện thêm một kiếp để kiếp sau cưới Đỗ Quyên, có khả năng thành công không?

Kiếp trước, hắn cũng ở tại thôn Thanh Tuyền, hay ở một nơi nào đó của nước Đại Tĩnh?

Đời này, hắn sẽ ở mãi tại thôn Thanh Tuyền hay không?

Nghĩ tới đây chợt thấy bản thân như muối bỏ biển, đặt ở vô cùng trong vũ trụ, chung quanh mờ mịt, dọc không có biển dừng, ngang không có núi chặn...

Cửu Nhi cũng nổi lên hào khí, nghĩ nhất định phải oanh oanh liệt liệt qua cả đời này, để hậu nhân ghi lại trong sách sử, nhớ lại Lâm Dương Sinh (tên thật của Cửu Nhi) đã từng cùng Hoàng Đỗ Quyên bên bờ sông thôn Thanh Tuyền ngắm trăng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Chặn ngang một cước

Đỗ Quyên lưu loát giảng xong, rất hài lòng phản ứng của những đứa trẻ này.

Nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, cười nói: “Tốt lắm. Hồi hồn đi! Đừng nghĩ nhiều như vậy. Vài chục năm trước khăng định cha mẹ chúng ta từng ở bờ sông này ngắm trăng. Mấy chục năm sau chúng ta cũng tới đây bờ sông ngắm trăng. ‘Nhân sinh đời đời vô cùng đã’, nhìn trăng nhiều trẻ hơn đó.”

Quả nhiên mọi người bị nàng gọi về, ồ ồ cười vang.

Vì thế sôi nổi đứng dậy, đang muốn đi, chợt nghe xa xa có người gọi “Hạ Sinh! Xuân Nhi!”

Là Thu Sinh tìm tới, còn có Hòe Hoa đi cùng.

Thì ra hấn ở dưới sông ra sức chống thuyền, lại không thấy bọn đệ đệ và Đỗ Quyên ủng hộ mình. Đợi lên bờ lại tìm không thấy người. Là Hòe Hoa nói cho hấn biết, nói nhìn thấy Hạ Sinh ca ca bọn họ theo bờ sông đi ra mé ngoài thôn, dẫn hấn đi tìm.

Thu Sinh thấy bọn họ chạy đến đồng ruộng không người mà vẫn có thể chơi cao hứng như vậy, đặc biệt là Đỗ Quyên, cười thoải mái, không khỏi cảm thấy vô lực: mình đã già rồi, Xuân Nhi và Đỗ Quyên bọn họ nhỏ như vậy, không cùng lứa với hấn...

Hấn càng sa sút, oán trách vài câu.

Cửu Nhi cười nói: “Thu Sinh ca ca đừng tức giận, chúng ta trở về giúp người gõ trống.”

Đám người Lâm Xuân Đỗ Quyên đều xin lỗi hấn, nói trở về ủng hộ hấn.

Vì thế, đoàn người quay lại thôn.

Hòe Hoa đi chung với Quế Hương, hỏi vừa rồi bọn họ ở bờ sông làm cái gì.

Quế Hương khoe ra nói: “Đỗ Quyên đọc thơ, rất dễ nghe.”

Thơ là cái thứ gì, Hòe Hoa không có rõ ràng, cũng không hâm mộ. Nhưng khi nàng nhìn thấy Lâm Xuân, Cửu Nhi và Đỗ Quyên đi sau một bước, thấp giọng bàn luận xôn xao, không khỏi vừa tức vừa xấu hổ, khinh thường nàng tro trên, trong đáy lòng lại thầm hâm mộ.

Ở cổ thôn, nam nữ lớn lên rất dễ ý. Con gái trừ phi còn nhỏ, người bình thường tuyệt không dám như Đỗ Quyên, lớn như vậy mà rất hào phóng ở chung với con trai còn nói cười.

Quế Hương và đám người Cửu Nhi, Lâm Xuân là biểu huynh muội (anh em họ), Hòe Hoa không cảm thấy nàng đi chung với bọn họ có gì sai, nhưng nàng chú ý mắt chỉ của Đỗ Quyên.

Kỳ thật chẳng riêng gì Hòe Hoa, có thật nhiều con gái thôn Thanh Tuyền không thích Đỗ Quyên.

Các nàng không thích nụ cười sáng lạn của Đỗ Quyên, cảm thấy nàng không tuân thủ bổn phận, không có hàm súc e ngại của con gái, chuyên làm thủ đoạn quyến rũ người, làm nũng cho người thích.

Tỷ muội Đỗ Quyên ngoại trừ qua lại với con cái Lâm gia cách vách, nhà Quả Cầm và nhà mẹ nuôi, cũng không kết giao nhiều bằng hữu, cho nên không biết việc này.

Nhưng nàng ẩn dấu linh hồn của người trưởng thành. Nàng cảm nhận rõ ràng địch ý của Hòe Hoa đối với nàng. Nhớ tới nương nàng nói sau lưng mình, dù Hòe Hoa vẫn còn con nít, nàng cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Nhưng nay nàng lại có chứng cứ phạm tội mới.

Hòe Hoa cảm thấy, Đỗ Quyên tốt với Thủy Tú, Quế Hương vì muốn lấy lòng Lâm gia. Nàng cũng là cháu gái Vương gia, Đỗ Quyên lại không để ý nàng. Còn có Nhị Nha, Đỗ Quyên không nói nhiều với nàng. Kỳ thật Nhị Nha là người ngại ngùng nhát gan, nói ít, nghe nhiều, nhưng Hòe Hoa lại không nghĩ

như vậy.

Lập tức mọi người trở lại cầu đá, Thu Sinh trở lên thuyền.

Lúc này, các đệ muội không vứt bỏ hấn. Lâm Xuân và Cửu Nhi tự mình nổi trống.

Cửu Nhi bừa bãi đường hoàng, tuy niên thiếu lại hào khí phóng đảng, cả người tản ra tinh thần phấn chấn bức người. Lâm Xuân cũng mạnh mẽ khang kiện, nhưng giữa đôi mắt càng lộ ra vẻ trí tuệ, khiến cho hấn và Cửu Nhi có khí chất anh duệ bất đồng.

Hai thiếu niên tài tuấn như vậy, dù cho thiếu nữ căn bản chưa xác định được tình cảm của mình, cũng không tự chủ quý mến, muốn thân cận với bọn họ.

Hòe Hoa rất muốn tiến lên nhưng không đủ dũng khí.

Đỗ Quyên đứng trước mặt Cửu Nhi và Lâm Xuân, cùng mọi người đánh nhịp ủng hộ.

Lâm Xuân và Cửu Nhi nhìn chăm chăm nàng, không thèm nhìn mặt trống, cùng với nàng hô nhịp khi thì gõ nhẹ, khi thì đánh mạnh, khi dày đặc như mưa, khi thì đơn lẻ vang như tiếng sấm, chính xác là kích tình bắn ra bốn phía!

Đỗ Quyên tươi cười sáng lạn, như hoa nở rộ.

Ánh trăng 15 chiếu lên mặt nàng, da thịt như bạch ngọc trơn mịn, bóng loáng.

Hòe Hoa nhìn trong lòng thấp phần khó chịu.

Đỗ Quyên không biết tâm tư của Hòe Hoa. Nàng bị dân phong nồng đậm chất phác và cảnh tượng sung sướng làm say mê, phảng phất như trở lại buổi tiệc tối cuồng hoan ở đại học khi xưa, thanh xuân, kích tình bắn ra bốn phía!

Đám người Hạ Sinh, Quế Hương cũng liếc mạy vỗ tay điên gọi, tiếng hô như nước lũ.

Dưới sông các thiếu niên chống thuyền ghen tỵ nói: “Đây là xem chúng ta chống thuyền hay là nhìn bọn họ gõ trống vậy?”

Mọi người cười vang, cũng cảm thấy các thiếu nữ giọng khách át giọng chủ.

Nháo đến trăng lên đỉnh đầu thì Hoàng Tước Nhi bên tai Đỗ Quyên nhắc nhở: “Trở về đi. Sáng mai người phải dậy sớm đi đường đó.”

Đỗ Quyên tỉnh ngộ, đi tới nói với Lâm Xuân.

Hạ Sinh cũng đi xuống sông, kêu Thu Sinh đi lên.

Huynh đệ Lâm gia đồng loạt muốn đi, huynh muội Tiểu Cân cũng đi theo.

Quế Hương còn chưa cùng Đỗ Quyên chơi đủ, lại nghe nói ngày mai nàng phải đi ra ngoài núi tới nhà ông ngoại, vừa hâm mộ lại bất mãn, ôm cánh tay Đỗ Quyên oán giận nói: “Đỗ Quyên, người xấu lắm! Một mình ra ngoài núi chơi. Nhớ phải mang thứ tốt về cho ta, bằng không trở về ta không để ý tới người.”

Đỗ Quyên cười gật đầu, cam đoan mang thứ tốt về, nàng mới bỏ qua.

Cửu Nhi trực tiếp đi theo bọn họ.

Vì buổi tối hấn và Lâm Xuân còn phải tới nhà sư phó luyện công. Lại có, hai vợ chồng Nhậm Tam Hòa đều phải rời núi, trong nhà còn có heo, gà, không ai trông giữ là không được. Bởi vậy hấn giao nhà cho 2 đệ tử. Hấn đi, Cửu Nhi và Lâm Xuân đến ở Nhậm gia, tự tập võ đọc sách.

Nhậm Tam Hòa ăn cơm trưa ở Lâm gia đã giao phó.

Hòe Hoa thấy tỷ muội Hoàng gia vừa đi, huynh đệ Lâm gia cũng đi theo, nổi thất lạc không nói nên lời tràn lan trong tim.

Vừa lúc bên người có Vương gia đường tỷ muội, nhìn theo hương đám người Đỗ Quyên đi, khẽ giọng nghị luận, hỏi thăm nàng có cùng Lâm Xuân định thân hay không. Việc này năm xưa luôn bị Lâm Đại Đầu lật ra nói, nhưng chưa định.

Nàng liền tùy ý nói: “Định hay không định thân có gì mà khẩn cấp. Người ta sẽ nói sẽ cười, ngay cả Cửu Nhi ca ca đều thích nàng.”

Các thiếu nữ không lên tiếng, trong mắt lại lộ ra vẻ không thích.

Cửu Nhi, Lâm Xuân tốt như vậy, các nàng chưa có mối tình đầu, không tự chủ sẽ chú ý. Hấn, quá chói mắt!

Đỗ Quyên không biết Hòe Hoa vì nàng chiêu một đám tình địch nhỏ, vội vàng chạy về nhà, thu thập rửa mặt, ba chị em liền lên giường. Mọi người chen chúc một đầu, trước khi đi dọn dò lại một lần.

Đỗ Quyên lập lại chuyện cần ghi nhớ, dặn dò Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly.

Hai người đều trịnh trọng gật đầu.

Đồng thời ở trong sân của thôn Thanh Tuyền, vài bà mẹ ngồi kéo nhàn thoại, thấp phần nao nhiệt. Một bà già tránh đi mọi người, ngồi cùng Hoàng đại nương trong một góc vắng bàn luận xôn xao.

Đây là Diêm bà mỗi thôn Thanh Tuyền, được người nhờ vả, đến nghe tiếng gió từ Hoàng đại nương.

Thì ra sư huynh Hạ Sinh, Thạch Phiến, từ khi thấy Hoàng Tước Nhi, trong lòng có ý nên nói với cha mẹ.

Nương Thạch Phiến liền nhờ Diêm bà mỗi làm việc này.

Diêm bà mỗi suy nghĩ chu đáo. Vì ổn thỏa, sợ trực tiếp đi tìm Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cầu hôn, lỡ bị cự tuyệt sẽ không có đường lui. Bởi vậy xuống tay từ Hoàng đại nương trước.

Mọi người đều biết, Hoàng Lão Thực nghe lời cha mẹ nhất. Chuyện lớn thì Phùng Thị cũng không dám nghịch ý cha mẹ chồng. Mà hai cụ Hoàng gia chán ghét con dâu cả nhất. Nếu có thể làm chủ việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi, 2 cụ khẳng định sẽ nhúng tay.

Chỉ cần hai cụ Hoàng gia chịu, cửa thân này coi như thành.

Hoàng đại nương nghe Diêm bà mỗi há mồm ngậm miệng, 'cháu gái người ra sao', đem cháu gái khen 'trên trời có, trần gian không', rất cao hứng, chỉ là có chút nghi hoặc. Bà mẹ này không chỉ đích danh ai, khen đến hàm hồ, nhưng không biết là khen đứa cháu nào.

Vừa vặn đám người bên kia thấy hai người trốn vào góc nói nhỏ, đều thúc gọi tới.

Diêm bà mỗi liền cười nói: “Chính là lão nhị!”

Hoàng đại nương liền hiểu: đây là nói tới khuê nữ Hoàng lão Nhi, Đại Nữu.

Bà lại nghĩ không đến, Diêm bà mỗi làm mai cho Hoàng Tước Nhi, lại cầu đến trên đầu bà.

Theo lý, việc này nên đi tìm Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cầu hôn trước mới đúng.

Không chỉ bởi vì bọn họ là cha mẹ ruột, còn bởi vì đại nhị tử đã ở riêng.

Bởi vì đám người kia thúc giục, Diêm bà mỗi nói hai ba câu đem chuyện nương Thạch Phiến nhờ nàng nói ra, nói rõ là nếu Hoàng đại nương nhận lời việc này sẽ chọn ngày tới cửa cầu hôn.

Dĩ nhiên Hoàng đại nương không lập tức đáp ứng, nói muốn trở về cùng lão già và nhị tử thương nghị, sau đó sẽ trả lời.

Câu trả lời nằm trong dự liệu của Diêm bà mỗi, nên bà cười nói sẽ chờ.

Lập tức hai người tản ra không đề cập tới.

Lại nói rạng sáng ngày 16 tháng giêng, gà vừa gáy đột đầu, cả nhà Đỗ Quyên đều dậy.

Thu thập một phen, ăn qua loa vài thứ, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh vội vàng dắt con lừa đã chất đầy thổ sản vùng núi tới. Cửu Nhi và Lâm Xuân đi theo phía sau.

Đỗ Quyên đeo cái giỏ nhỏ của mình. Phùng Thị cũng đeo giỏ lớn, dắt một đầu lừa cồng 2 giò trúc, tụ họp với vợ chồng Nhậm Tam Hòa lên đường.

Hoàng Lão Thực nói muốn đưa các nàng không biết lần thứ mấy, lại bị Phùng Thị ngăn lại, “Người đi rồi 2 tỷ muội nàng ở nhà sao được? Thứ này cũng không nặng, đồ nặng đã chất hết lên lưng lừa. Người đưa hơn mười dặm đường rồi một mình quay về, chúng ta không yên tâm.”

Đỗ Quyên cũng khuyên nhủ: “Cha, người chiếu khán trông nom nhà cửa là được rồi.”

Nhậm Tam Hòa cũng hướng hấn gật gật đầu, nói ngắn gọn: “Tỷ phụ yên tâm!”

Hoàng Lão Thực nghĩ lại. Nhậm Tam Hòa có bản lĩnh, hấn không cần lo.

Nhưng là, đến cùng hai mẹ con đi, hấn thấp phần không nỡ. Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly cũng không nỡ. Hơn nữa trong lòng ôm tâm sự. Đỗ Quyên đi, cảm thấy bỏ lỡ cánh tay mặt, bởi vậy vẫn đi theo phía sau bọn họ.

Phùng Thị và Đỗ Quyên kêu bọn họ về vài lần, ba cha con luôn “Ai, ai” đáp ứng, nhưng cũng không đi về.

Cách vách, cả nhà Lâm Đại Đầu cũng dậy.

Hắn chạy ra sân, làm như không biết cười hỏi: “Đỗ Quyên, đi ông ngoại hả? Yên tâm đi chơi a! Đừng lo lắng trong nhà. Chúng ta là hàng xóm cách vách, nếu cha người cần hỗ trợ, chúng ta còn có thể không đưa tay?”

Đỗ Quyên nghe xong có chút ghen khuất. Cái này thật là được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nhớ năm xưa lúc nàng còn bú sữa mẹ, Lâm Đại Đầu nhắm vào nàng, muốn nàng và Lâm Xuân định thân, nàng từng quyết định, tương lai phải đặc biệt quậy phá hắn, làm hắn chủ động đánh mất ý niệm kết thân.

Ai ngờ một năm lại một năm trôi qua, mấy đứa nhỏ Lâm gia hồn nhiên lại thiện lương, nàng không thể hạ thủ. Đừng nói gây họa, thân cận còn không kịp nữa kia. Nay hai nhà càng muốn trở thành thân thích.

Bị một hán tử nông thôn đánh bại, nàng có thể không ghen khuất sao!

Nàng nhin không được trọn mắt nhìn hắn, lại dò xét nhìn Thu Sinh và Hạ Sinh đi phía sau hắn, không biết quyết định lần này sẽ mang đến kết quả gì, tương lai Hoàng Tước Nhi rốt cuộc là tốt hay xấu.

Trong lòng nàng có chút không bỏ xuống được.

Nếu không phải vì xác nhận Lý Đôn, nàng gần như muốn buông tha đi chuyện này.

Vợ Đại Đầu cũng đuổi ra cùng Phùng Thị nói chuyện.

Nhậm Tam Hòa cảm thấy là lạ, quát: “Đừng đưa nữa! Đều trở về.”

Rồi vội vàng dẫn đầu dắt ba con lừa đi, đám người Đỗ Quyên vội vàng đuổi theo.

Phía sau, Hoàng Tước Nhi có chút khẩn trương gọi “Đỗ Quyên...” Phảng phất như mất đi chỗ dựa cố nín lấy cọng rom cứu mạng.

Hoàng Ly cũng khóc nức nở kêu “Nhị tỷ tỷ!”

Đỗ Quyên dừng bước, quay đầu nhìn về phía hai người.

Dưới ánh trăng, thân mình thanh mảnh của tiểu thư tỷ có vẻ cô linh, cho dù đang lôi kéo Hoàng Ly, dựa vào Lão Thực cha, cũng vẫn có vẻ bất lực yếu đuối.

Nàng vội vàng chạy ngược lại, ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói: “Đừng sợ!”

Vừa dùng sức nắm chặt tay nàng.

Hoàng Tước Nhi liền gật đầu cười.

Đỗ Quyên lại cúi đầu thì thầm với Hoàng Ly gì đó. Hoàng Ly cũng cười.

Có thể Đỗ Quyên mới chạy theo sau. Lâm Xuân và Cừ Nhi ở phía trước chờ nàng.

Đội nàng đi tới gần, hai người vừa đi vừa nói với Đỗ Quyên, đoạn đường nào địa phương nào nguy hiểm, nơi nào có ngọn núi cao và hiểm trở, nơi nào có cốc (thung lũng), “Lần trước trên đỉnh núi gần Hoàng Phong Lĩnh chúng ta phát hiện mấy cây cây trà, đội tháng 4 chúng ta đi hái. Bên kia nắm nhiều nhất. Núi đá nơi đó cũng đẹp, hình khi hình ngựa, các loại các dạng đều có...”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Long trọng tiếp đãi

Nói chuyện, đã ra khỏi thôn.

Nhậm Tam Hòa quay đầu, nhìn Lâm Xuân và Cừ Nhi quát: “Các người còn không quay về luyện công, đi theo làm cái gì?”

Hai người đồng loạt dừng chân lại, nhìn về phía Đỗ Quyên, vẻ mặt có chút không nỡ.

Phùng Minh Anh bỗng nhiên trêu ghẹo nói: “Hai người ở nhà đừng có biếng nhác. Nếu để cho heo nhà ta đói gầy, coi ta về có kêu sư phó của các người thu thập các người không?”

Cửu Nhi vội nói: “Sư nương yên tâm, chúng ta không ăn cũng phải cho heo ăn...”

Chọc cho mọi người đều cười rộ lên.

Lâm Xuân liếc mắt nhìn sư phó, rồi nhìn Đỗ Quyên miệng mấp máy.

Đỗ Quyên nhìn ra là ba chữ “Ngươi yên tâm“. Yên tâm cái gì, dĩ nhiên nàng hiểu.

Cửu Nhi cũng nhìn nàng nhếch miệng cười, hào khí vỗ vỗ bộ ngực, ra vẻ “Bày mưu nghĩ kế, định liệu trước“.

Đỗ Quyên liền phát tay nói: “Trở về đi. Ta đi.”

Sau đó xoay người đuổi theo nương và tiểu di.

Lâm Xuân kinh ngạc nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dưới ánh trăng sơn dã, càng đi càng xa, bỗng nhiên trong lòng trống rỗng.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đỗ Quyên, sớm chiều ở chung chưa từng tách ra. Cho dù hắn và Nhậm Tam Hòa vào núi săn thú, cũng là qua vài ngày rồi trở về thôn, trên tâm lý không cảm thấy là tách ra, vẫn còn ở trong phạm trù thôn Thanh Tuyền.

Nhưng lần này không giống với. Lần này Đỗ Quyên đi ra ngoài núi.

Từ trên tâm lý mà nói, đã ra khỏi thế giới thôn Thanh Tuyền.

Hắn bỗng nhiên nghĩ, Đỗ Quyên có thể sẽ gặp phu quân kiếp trước của nàng hay không?

Thiếu niên đột nhiên run sợ, cảm giác bất an không tên.

Mãi đến khi Cửu Nhi kéo hắn, hắn mới lấy lại tinh thần, cùng nhau đi trở về. Đi vài bước lại quay đầu lại nhìn, Đỗ Quyên bọn họ đã mất tung ảnh.

Nhậm Tam Hòa đợi Đỗ Quyên tới, nghi ngờ hỏi: “Các ngươi nói thăm cái gì?”

Đỗ Quyên cười nói: “Không có gì?”

Không có gì mới là lạ nhưng Nhậm Tam Hòa không hỏi thêm.

Đỗ Quyên đổi đề tài hỏi hắn hành trình của đoạn đường này, phỏng chừng lúc nào sẽ tới.

Phùng Minh Anh cười nói: “Đỗ Quyên, ngươi đừng cao hứng sớm. Đợi lúc đi không nổi, kêu khổ thấu trời cũng không có người cõng ngươi. Con đường đó, cười lừa còn không thoải mái bằng đi bộ.”

Trái lại Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Tiểu di, mấy năm nay ngươi sống an nhàn sung sướng, bị tiểu đệ dưỡng chiều hư, ta sợ là ngươi không đi nổi bất tiểu đệ cõng đó. Ta sẽ không.”

Phùng Minh Anh nghe xong thẹn thùng, vội vàng nàng đánh một cái.

Phùng Thị không nói chuyện, trầm mặc khác thường.

Hai canh giờ sau, mặt trời lên cao, bọn họ đi tới vùng núi phụ cận thôn Thanh Tuyền. Đi tới nữa là địa phương Đỗ Quyên chưa từng đi qua.

Rất cuộc Đỗ Quyên hiểu vì sao thôn Thanh Tuyền giống như thế ngoại đào viên.

Khoảng cách với ngoài núi khoảng hơn một trăm dặm lộ trình. Đối với người trong núi mà nói, căn bản không là vấn đề. Đường núi xa xôi không phải là vấn đề. Vấn đề là, đường núi này đích thực khó đi, thật là “Thực đạo khó. Khó với thượng thanh thiên!”*

*Đường Thực khó. Khó đi như lên trời

Trên đời vốn không có đường, nhiều người đi nên thành lộ.

Nhưng đường nhỏ từ thôn Thanh Tuyền thông ra ngoài núi, người trong thôn và tiểu thương đi bao nhiêu năm, cũng không thể gọi đó là đường, chỉ có thể phân biệt ra dấu vết thông hành của người lẫn vật.

Đi xuyên qua rừng rậm che khuất bầu trời, là núi đá khí thế. Tuy khó đi nhưng không dễ dàng bị trượt. Tất cả ưu việt, ngay cả cảnh sắc ven đường cũng cực đẹp: không có núi chim hót thanh thúy dễ nghe, không có cốc âm thanh trong sáng không bị vọng lại, lại có tiếng thác nước truyền đến, nghe qua khiến mệt mỏi biến mất.

Bởi đường bọn họ đi căn bản không thể gọi là đường, cho nên chim thú trong núi cũng không sợ người. Dọc theo con đường này, Đỗ Quyên thường nhìn

thấy hồng gà cảnh, con thỏ, thậm chí dê núi.

Không cần phải nói, cơm trưa của bọn họ là dùng tài liệu sẵn có giải quyết ngay tại chỗ.

Tuy Đỗ Quyên nhỏ người, nhưng thân mình nhẹ nhàng mạnh mẽ, một đường đi tới không như tiểu di nói kêu khổ thấu trời. Ngược lại là hai tỷ muội Phùng Thị, một đến mức thở hồng hộc, thỉnh thoảng cần dừng chân nghỉ tạm.

Về phần Nhậm Tam Hòa thì không sao cả.

Đỗ Quyên cho rằng đường đi cứ như vậy, ai ngờ đến Hoàng Phong Lĩnh mới biết được cái gì là lạch trôi: một đường núi gấp khúc đi quanh trong núi, một bên là vực sâu vạn trượng, hơi vô ý sẽ té xuống.

Nơi này không thể cười lừa, dễ dàng sảy chân.

Cho nên đại đa số đều dắt lừa cẩn thận qua núi. Có nhiều chỗ, còn phải tháo hàng hoá xuống, do người khiêng qua.

Tại nơi này ép buộc hết hai canh giờ.

Phía trước còn có đường dốc, có thể so với “Một đường trời” tuyệt cốc...

Trách không được thương nhân xu lợi, thương lộ này không dễ dàng.

Tiền là tốt nhưng phải có mệnh xài mới được!

Nhậm Tam Hòa mang theo ba phụ nữ và trẻ em, đến trời tối mới tính rời núi. Quảng đường còn lại cũng là đường núi, nhưng phần lớn là đi quanh chân núi, thập phần bằng phẳng, không có nguy hiểm.

Đường dễ đi, Đỗ Quyên rõ ràng cảm giác không giống với. Nhiều thôn trang ở ven đường hơn, loáng thoáng nhiều ngọn đèn, có thể thấy mật độ người ở.

Chờ bọn hắn dẫm lên một con đường rộng khoáng hai mét gọi là “Đại lộ”, đã phát hiện Phùng Trường Thuận mang theo tiểu nhi từ Phùng Hưng nghiệp chờ ở ven đường. Trắng tròn 16 chiều rõ khuôn mặt bọn họ.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên kích động vạn phần.

Đây mới là thân thích! Đây mới là trường bối!

Nàng cao giọng hoan hô “Ông ngoại! Tiểu cữu cữu!”, rồi chạy như bay qua, giò trúc nhỏ trên lưng nàng lắc lư như điên.

Phùng Trường Thuận cười ha ha nói: “Đội đến lúc này, còn tưởng rằng các ngươi hôm nay không tới chứ. Có phải là Đỗ Quyên không đi được, nên bị chậm?”

Đỗ Quyên ôm cánh tay hắn cười, cũng không biện giải.

Phùng Minh Anh thấy lão cha làm nũng nói: “Cha, cháu ngoại ngươi không cản trở, là khuê nữ ngươi cản trở. Thường lui tới thật nhìn không ra, Đỗ Quyên hơi lớn như vậy lại có thể đi! Ngươi xem nàng, đi cả một ngày, lúc này còn chạy nhanh hơn thỏ. Chân ta và tỷ tỷ đều muốn đứt!”

Phùng Trường Thuận cùng Nhậm Tam Hòa đồng loạt cười to.

Tiểu cữu cữu Phùng Hưng nghiệp cười hỏi Đỗ Quyên: “Ngươi thật không cần tiểu dưỡng ngươi công?”

Đỗ Quyên đắc ý lắc đầu.

Phùng Hưng nghiệp lấy gùi trên lưng nàng xuống, lại dắt con lừa bên đường, ôm nàng lên lưng lừa nói, “Đừng thể diện. Chắc là chân đều bị rộp hết? Đường dễ đi. Cưỡi lừa cũng không sao.”

Đỗ Quyên thấy chỉ có hai con lừa, vội nói: “Không có. Ta có mang giày. Ta có thể đi được. Con lừa để nương và tiểu di ngồi đi.”

Kỳ thật, Phùng Thị một mồi hơn nàng. Phùng Minh Anh thì càng không cần nói.

Phùng Hưng nghiệp vội ôm nàng xuống, nói “Vậy để tiểu cữu cữu công ngươi. Con lừa để đại tỷ và tiểu muội cưỡi.”

Vì thế, Phùng Thị và Phùng Minh Anh đều cưỡi lừa.

Nghĩ mấy người chạy một ngày đường, nhất định mệt mồi, mọi người vội vàng lên đường.

Phùng Trường Thuận vừa đi vừa cùng Nhậm Tam Hòa hàn huyên, hỏi tình hình đi đường.

Lại đi hơn một canh giờ mới đến thôn trang nơi ông ngoại sinh sống.

Đây cũng là một sơn thôn dựa vào núi, chỉ là núi thấp hơn, chỉ có thể tính là đồi.

Nhà ông ngoại là một đại viện, chính phòng 8 gian, hai bên là hai dãy phòng, sương phòng có 5 gian, nghe nói mặt sau còn có sương phòng.

Lúc bọn họ tới, từ các phòng tuôn ra một đồng người.

“Đại cô, tiểu cô đến.”

“Tú anh, Minh Anh trở lại?”

“Tiểu cô phụ!”

“Đỗ Quyên!”

Đám người Đỗ Quyên chào hỏi từng người.

“Nương, tẩu tử.”

“Đại cậu, đại mợ...”

Tiếng cười nói không dứt, thập phần náo nhiệt.

Đỗ Quyên lập tức bị một đám người bao quanh. Bà ngoại ôm lấy nàng, hôn lên gò má của nàng kêu “Ai dà! Cháu gái ngoan của ta. Thật có khả năng! Đi xa như vậy cũng không khóc. Mau cùng bà ngoại đi vào.” Nói xong thân nàng một chút.

Đỗ Quyên cảm thấy rất mới lạ, hi hi cười.

Nàng cảm nhận được không khí hoan nghênh nồng đậm, không chút giả tạo, tuyệt không phải là xã giao dối trá. Mọi người vẫn luôn đợi bọn họ, đều chưa ăn cơm.

Hàn huyền xong, đoàn người đi vào phòng chính phía đông, gia súc đều có các cậu an bài, lại đem hành lý chuyển vào phòng.

Đỗ Quyên nhìn nam nữ trẻ con chen chúc nhau vào, không khỏi chắc lưỡi: người lớn hơn 10 người, trẻ con hơn 10 đứa, nhà ông ngoại thật hưng vượng a!

Hơn nữa, nàng cảm giác được nhà này rất hoà hợp. Đứa nhỏ tranh cãi ầm ĩ, người lớn cười mắng, đều chân thật nhưng không ai so đo.

Cũng đúng, ông ngoại và gia gia đối trận biểu hiện ra khí thế và thủ đoạn, cai trị một gia đình nông dân, dư dả.

Lập tức, ông ngoại và các cậu tiếp đón tiểu dưỡng, mấy mợ thu xếp bụng thức ăn, Phùng thị, Phùng Minh Anh và Đỗ Quyên thì bị Phùng bà mụ kêu vào buồng trong, ngồi ở mép giường.

Theo sát sau, đại mợ Đỗ thị dẫn theo 2 bé gái bụng 2 bồn nước ấm vào, đặt trước giường, nói các nàng đi đường xa, chân khẳng định bị đau nhức. Rửa chân trước, đổi một đôi giày mềm mại, sau đó sẽ ăn cơm.

Hành động này thực hợp tâm ý Đỗ Quyên, cảm thấy thập phần tri kỷ.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh trở về nhà mẹ đẻ không câu thúc chút nào. Thấy cháu gái bụng bồn nước đến trước mặt, liền cởi giày rửa chân.

Đỗ Quyên cũng muốn xuống rửa, đại mợ nàng lại bụng ghé dựa lại, ngồi xuống cạnh bên, tự mình giúp nàng cởi giày.

Nàng hoảng sợ, vội nói: “Ta tự mình làm. Đại mợ, ta lớn như vậy còn để trường bối rửa chân, mắc cỡ chết người.”

Đỗ thị giữ nàng không cho động, đem hai chân nàng ôm vào ngực, cười nói: “Người mới bao lớn! Giường cao như vậy, không phải sợ người khom lưng với không tới sao.”

Nói xong, lại giúp nàng cởi tất bông, sau đó bàn tay to ấm áp mang vết chai nhẹ nhàng xoa nắn bàn chân nhỏ của nàng, lại cúi đầu nhìn kỹ một chút, ngừng đầu nói với Phùng bà mụ: “Bị phỏng nước vài chỗ.”

Bà ngoại đau lòng nói: “Chân non mềm, đi xa như vậy mà không bị rộp sao? Tùy tiện tắm rửa trước, đổi đôi giày, đợi ăn cơm xong tắm một cái ngủ ngon một giấc.”

Phùng Thị nghe xong vội hỏi Đỗ Quyên: “Sao không nghe người kêu đau?”

Đỗ Quyên ngây ngốc nói: “Ta cũng không cảm thấy nha!”

Mọi người đều cười.

Rửa xong, lại tìm giày đổi.

Phùng Minh Anh vội nói: “Chúng ta đều mang theo giày.”

Phùng bà mụ nói: “Biết là người mang theo. Hành trang còn chưa mở ra, bây giờ đi đâu tìm? Mang cái này trước đi.”

Cho Đỗ Quyên một đôi giày màu đỏ. Đỗ thị một chiếc mang vào chân nàng, “Đây là đại mợ làm cho người. Dùng thước tắc chân của tam biểu tỷ người, không nghĩ tới là vừa vặn.”

Đỗ Quyên vô cùng cảm kích, chân tâm cảm tạ nói: “Làm khó đại mợ.”

Đại mợ đã tới nhà nàng một lần lúc nàng tám ba ngày. Lần đó nàng đã cảm thấy nàng không sai, đúng thật hiền lành.

Phùng Minh Anh đang mang giày, thấy thế vội tả oán nói: “Đỗ Quyên, Đại cữu mẩu người thật bất công! Giúp người làm giày mới, ta và nương người đều không có, đành phải mang giày cũ.”

Đỗ Quyên đắc ý nói: “Hâm mộ đi? Ghen tị đi? Đều ao ước, ganh ghét oán hận đi?”

Tiểu di, từ lúc bước vào cửa nhà mẹ đẻ—— Không, bắt đầu từ lúc nhìn thấy ông ngoại, là như trở về thời thiếu nữ, thích làm nũng. Nàng thấy không nhịn được cười.

Phùng Thị và đám người Đỗ thị đều nở nụ cười.

Bà ngoại lại không hài hước, sáng giọng nói với tiểu khuê nữ: “Người không có giày mang sao, còn bắt tẩu tử giúp người làm giày? Vậy một năm người cho ta mấy đôi giày làm chi?”

Phùng Minh Anh vịn vẹo thân mình, tiến lên ôm lấy cánh tay lão nương, dịu dàng nói: “Hiếu thuận đó! Nương không hiếm lạ?”

Phùng bà mụ nghe xong ha hả cười, thập phần thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Chính là hấn!

Đại mợ giúp Đỗ Quyên mang giày, chân nàng bị nâng cao lên, thân trên không khỏi ngã ra sau xuống giường. Một bé gái cỡ tuổi nàng tiến lên trước, thăm dò nói với nàng: “Ta gọi Thúy Nhi.”

Về mặt lo sợ nhìn Đỗ Quyên, khát vọng thân cận thực rõ rệt.

Đỗ Quyên vội hỏi: “Là biểu tỷ hay là biểu muội? Khuê nữ của cậu nào?”

Thúy Nhi thấy nàng thân thiện như thế, nhảy nhót nói: “Người đoán xem?”

Bên cạnh 2 bé gái khoảng sáu bảy tuổi nghe xong đồng loạt cười nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng cười, nói: “Không đầu không đuôi như vậy, ta đoán không ra đâu.”

Thúy Nhi khích lệ nói: “Đoán mò đi.”

Đỗ thị giúp Đỗ Quyên mang giày xong, nhìn nàng trách mắng: “Đoán cái gì! Đi ăn cơm. Người coi người như vậy, nào có hiểu chuyện như Đỗ Quyên. Chẳng lẽ người còn muốn làm tỷ tỷ?”

Đỗ Quyên liền biết đây là biểu muội, hơn nữa còn là khuê nữ của đại cữu.

Nàng liền kéo tay Thúy Nhi, lại kêu 2 tiểu biểu muội khác, theo mọi người đi ra ngoài ăn cơm.

Cơm chiều bày trong phòng ngoài, hai cái bàn lớn một cái bàn thấp đều bày đầy bát đĩa, mùi thức ăn thơm bốn phía. Mọi người nói cười náo động, đi tới đi lui, thập phần náo nhiệt, làm Đỗ Quyên cảm nhận không khí đại gia đình tương tự Lâm gia.

Bà ngoại đem Đỗ Quyên đến bên người, cho nàng ngồi với mình.

Thúy Nhi thấy thế tiến lên khăn cầu: “Nãi nãi, để Đỗ Quyên ngồi với chúng ta đi.”

Đỗ Quyên vội gạt đầu, nói mình muốn ngồi ăn với anh em họ, náo nhiệt hơn, ngồi một bàn với người lớn rất câu nệ.

Phùng bà mẹ đáp ứng, lại dặn dò cháu trai và cháu gái, “Không được khi dễ Đỗ Quyên.”

Vì thế, Đỗ Quyên an vị trên bàn nhỏ.

Đàn ông ngồi một bàn, Phùng Trường Thuận cao giọng quan tâm Đỗ Quyên cười nói: “Đỗ Quyên, đói bụng không? Đến nhà ông ngoại đừng khách khí, coi như nhà mình mới tốt. Đại cửu mẫu người chuẩn bị bữa cơm này từ sáng sớm, nấu rất nhiều món ăn ngon. Người phải ăn nhiều chút.”

Đỗ Quyên giong tan đáp lời.

Một mẹ cười nói: “Nhà chúng ta chỉ có đại tẩu nấu ăn ngon nhất.”

Phùng Minh Anh nói tiếp: “Đỗ Quyên cũng biết nấu ăn đó. Tay nghề khá tốt. Quay đầu để nàng nấu cho các người nếm thử.”

Mọi người đều kinh ngạc hỏi: “Thật sự?”

Phùng Minh Anh nói: “Sao lại không thật? Ngay cả ta cũng không bằng nàng đâu.”

Bà ngoại trắng mắt liếc Phùng Minh Anh, nói: “Lòng dạ đen tối! Nàng nấu, mới bao lớn chứ? Mới bấy lớn lần đầu đến nhà bà ngoại, lại đi xa như vậy, còn kêu nàng nấu cơm, các người có thể nuốt được hả?”

Nói xong hướng Đỗ Quyên nói: “Đừng để ý tiểu di người. Nhà có bốn mẹ, luân phiên làm cũng không đến lượt người nấu cơm!”

Các mẹ đều cười, nói sao có thể chứ.

Đỗ Quyên không khỏi cảm thán: bà ngoại và nãi nãi sao khác biệt lớn như vậy chứ!

Trong lòng cảm động, liền nói: “Chờ ta nghỉ một ngày, sẽ nấu hai món ăn cho mọi người nếm thử. Ta còn muốn học tay nghề với các mẹ nữa.”

Học tập giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi.

Cho nên, trước nay nàng không buông tha bất kỳ cơ hội học tập với người khác.

Lại nói, đồ ăn nông gia không có công thức gì cả. Bình thường mỗi chủ nhà đều có một hai sở trường. Nhìn lâu nhiều học sẽ không sai.

Các mẹ đều khen nàng hiểu chuyện.

Phùng Thị nghe xong hết sức cao hứng, mặt tươi cười nhìn Đỗ Quyên.

Phùng Minh Anh bất mãn kêu lên: “Đỗ Quyên. Người thành bột nhang rồi.”

Đỗ Quyên mặt mày hớn hờ hỏi: “Hâm mộ sao? Ghen tị sao?”

Phùng Minh Anh đã quen nàng cười nói như vậy, còn có thể phối hợp nữa. Nàng nghiêm trang gạt đầu nói: “Hâm mộ! Ghen tị đến phát cuồng!” Lại chuyển hướng hỏi Phùng bà mẹ, “Nuong, người thích cháu ngoại nhiều hay thích tiểu khuê nữ nhiều hơn?”

Mọi người nghe xong ầm ầm cười to, không khí thập phần náo nhiệt.

Nhậm Tam Hòa nhìn về phía vợ ánh mắt nhu hoà. Thấy nàng nhìn sang, ánh mắt chỉ có hai người hiểu. Phùng Minh Anh xấu hổ quay đầu không nhìn hẳn.

Anh em họ thấy Đỗ Quyên không rụt rè, nói chuyện với người lớn xong, lại quay lại hỏi bọn họ là con của cậu nào, bao lớn, vội đều cướp trả lời.

Thì ra đại cửu, nhị cửu đều đã có bốn người con. Tam cửu có ba đứa, tứ cửu* cũng có 2 đứa, nam nữ cộng lại là 13 người.

* cửu = cậu

Đỗ Quyên nghe tên choáng váng đầu, vội vàng nói: “Trong chốc lát ta không nhớ hết được, từ từ nói đi. Mai một hồi lại các người, các người đừng nóng giận a.”

Đám nhỏ đều nói không tức giận.

Thúy Nhi và 2 biểu tỷ không yên giúp Đỗ Quyên gấp đồ ăn. Anh em họ lại hỏi nàng trong núi có gì ngon, có gì chơi, đều có khát vọng đi vào núi như Hoàng Ly muốn ra ngoài núi vậy.

Có thể Đỗ Quyên mới nhớ tới, vội nói: “Tiểu di mang quà cho các người.”

Đám nhỏ vui mừng, vội hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên cười nói: “Ngoài núi thứ gì cũng có, bình thường các người ăn cũng không hiếm lạ. Ta và tiểu di làm rất nhiều thịt khô ngũ vị hương mang đến, còn có đường rang hạt dẻ, còn có hạt thông, măng khô ngũ vị hương...”

Nhất thời đám nhỏ kích động không thôi, đều tươi cười rạng rỡ.

Đại biểu ca Phùng Chí Tài mười bốn tuổi rất hài hước, cười nói: “Đỗ Quyên, người đừng cho chúng ta mặt mũi. Ngoài núi thứ tốt nhiều, đều ở chỗ ông bà. Cho nên mặc kệ đại cô và tiểu cô mang thứ gì đến, chúng ta đều thích.”

Cả phòng nghe xong đều cười vang.

Phùng Trường Thuận ở bàn trên cười mắng: “Đồ không có tiền đồ! Kiến thức hạn hẹp! Không sợ muối muối của người nghe xong chê cười người.”

Phùng bà mẹ lại trách Phùng Thị và Phùng Minh Anh nói: “Hạt dẻ rang là được rồi. Các người mua đường, muối cũng không dễ dàng mang về. Có bao nhiêu đều dùng để rang hạt dẻ, còn tốn công sức mang tới đây.”

Nhậm Tam Hòa vội nói: “Cũng không bao nhiêu, ta mua thêm mang về thì được rồi.”

Nghe thế Phùng bà mẹ mới thôi.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Phùng Thị: “Hoàng Ly không tới, cũng không nháo?”

Phùng Minh Anh nghe xong cười một tiếng, liếc qua Đỗ Quyên một cái, nói: “Sao mà không nháo! Nhưng Đỗ Quyên có biện pháp trị nằng. Nàng rất ngoan ngoan nghe lời nhị tỷ nằng.”

Nói xong, đêm chuyện của các tỷ muội nằng kể ra với mọi người.

Mọi người nghe xong đều buồn cười.

Vô cùng náo nhiệt ăn cơm tối. Người lớn thu thập hành lý, mang thổ sản vùng núi bày ra. Người lớn trẻ con đều rất vui vẻ, không buồn ngủ chút nào.

Đỗ Quyên lại đành phải theo, toàn thân mệt mỏi, tắm nước nóng xong, ngã xuống giường, ngay cả chuyện Lý Đôn cũng không kịp nghĩ, đã chìm trong giấc ngủ thom ngọt.

Sáng hôm sau thức giấc, mặt trời đã lên cao.

Mọi người đều ăn sáng rồi. Nhậm Tam Hòa không ở nhà, cùng cậu tư đi phủ thành.

Lần này hắn đi mang theo mấy chục tấm da, còn có một ít dược liệu. Nghĩ ở trấn nhỏ phụ cận bán không được giá cao, bởi vậy đi phủ thành Kinh châu.

Đỗ Quyên càng thêm xác định: nằng nhất định không phải nữ nhi bị mất của tài chủ Dương gia.

Nếu không, Nhậm Tam Hòa sẽ không bỏ lại nằng như vậy.

Ngược lại tới qua nằng nghe nói hắn muốn đi phủ thành, đã khẩn cầu nói muốn đi theo để mở mang tầm mắt, hắn lại sầm mặt xuống, nói: “Đường xa, phủ thành cũng không có gì chơi vui, chỉ là người nhiều. Người nhỏ như vậy, đi theo, một mình ta chiếu cố không được. Rủi bị bắt đi, ta giao phó với người cha mẹ người thế nào đây?”

Trong lòng Đỗ Quyên có tính toán, vội nghe lời gạt đầu.

Nàng cũng không muốn bại lộ thân phận, ước gì nó vĩnh viễn không thấy mặt trời mới tốt.

Hơn nữa sau khi Đỗ Quyên thức dậy, Thúy Nhi dẫn nằng đi rửa mặt, ăn cơm.

Đại mợ đang bận rộn trong phòng bếp. Thấy nằng tới vội bụng đồ ăn phần cho nằng ra, lại hỏi nằng ngủ như thế nào, còn cảm thấy mệt không.

Đỗ Quyên nhất nhất đáp lời.

Ăn điểm tâm xong, nằng kéo Thúy Nhi và 2 tiểu biểu muội ở trong viện phơi nắng, vừa hỏi các loại tình huống.

Hỏi xong mới hiểu vì sao ông ngoại muốn bọn hắn qua 15 hầy đến. Bởi vì tư thực trấn trên khai giảng ngày 16, nói vậy nhị tử Dương gia đang ở tư thực đọc sách, bình thường sẽ không thấy được, chỉ có thể thừa dịp hắn đến trường về nhà, mới có thể nhìn thấy.

Thúy Nhi biết rõ ràng như thế, bởi vì Phùng gia có 2 bé trai đang học ở tư thực kia, chính là đại biểu ca Phùng Chí Tài và tam biểu ca Phùng Chí Minh.

Đang hỏi thì thấy một tiểu biểu đệ không nhớ tên gì, chạy vào hô to “Nãi nãi, xe ngựa tới. Nhanh lên!”

Phùng bà mụ liền vội vàng đi ra gọi Đỗ Quyên, nói nàng muốn mang nương nàng và tiểu đi đi trốn trên đạo, cho nàng đi chung.

Đỗ Quyên nhất thời kích động không thôi, vội vàng vào nhà chuẩn bị.

Rất nhanh, các nàng đã ngồi trên xe ngựa hướng về trấn Hắc Sơn.

Trấn Hắc Sơn cách nhà ông ngoại ước chừng nửa canh giờ đi bộ, ngồi xe ngựa nhanh hơn chút. Mới nói một hồi, xe ngựa quẹo qua một ngọn núi, đã trông thấy nhà cửa đông đúc phía trước. Bà ngoại nói, đó chính là trấn Hắc Sơn.

Mắt Đỗ Quyên không nháy nhìn chăm chăm trấn nhỏ trước mặt. Phùng Thị ngồi đối diện cũng khẩn trương, ngay cả tiểu đi nói với nàng, nàng đều không yên lòng trả lời.

Đến trấn khẩu, sau khi xuống xe, Đỗ Quyên mới có thể tỉnh tã đánh giá trấn nhỏ này.

Nói là thị trấn, thật ra giống một đại thôn trang hơn. Bởi vì nó dựa lưng vào một ngọn núi đá đen như than, cho nên gọi là trấn Hắc Sơn. Toàn bộ thị trấn từ bờ hai ngã tư đường giao nhau như chữ “Đinh”, tất cả đều là nhà dân và trang viện.

Thị trấn không lớn nhưng đông người lại nhiều, cũng rất náo nhiệt.

Đỗ Quyên nhanh chóng phát hiện căn nguyên: trấn có một quan đạo gần ba mét rộng từ núi đá bên phải quẹo vào. Trên quan đạo, rất đông tiểu thương không hề vắng và xe ngựa.

Trách không được, trấn nhỏ này là một trục giao thông trọng yếu.

Vì thế, mấy người đi đạo ở trên đường, nhìn trúng gì đó cũng không mua, đợi ngộ sẽ mua.

Phùng Minh Anh cho rằng Đỗ Quyên sẽ cảm thấy mới mẻ, mỗi một gian hàng và cửa hàng đều dắt nàng ghé qua, lại hỏi nàng muốn mua gì, ăn cái gì, nàng đều cho mua.

Đỗ Quyên đâu để ý mấy thứ đó, cho dù cảm thấy hứng thú với mấy món quà nhỏ, trước mắt cũng không có tâm tư chọn. Nàng khác thường gắt gao nín tay áo Phùng Thị. Chỉ cần nàng đi tìm nhĩ tử, nàng nhất định muốn đi theo.

Tối gần buổi trưa, Phùng bà mụ nói với Phùng Thị: “Tú Anh, người đi tư thực, đợi cháu người tan học, dẫn bọn hán tới đây. Ta và Minh Anh đi Hắc Sơn từ lâu gọi món ăn trước.”

Xem ra bà ngoại đã thương nghị sẵn với nương. Đây là chế tạo cơ hội.

Đỗ Quyên lập tức nói: “Ta cũng muốn đi. Ta muốn xem tư thực ra sao.”

Phùng Thị vội nói: “Được, người cùng nương đi.”

Nàng gắt gao kéo Đỗ Quyên như đang tìm kiếm chỗ dựa.

Phùng Minh Anh nói: “Nương, không bằng chúng ta đi chung với tỷ tỷ. Đón Chí Tài bọn họ rồi gọi món ăn không phải tốt hơn?”

Không biết Phùng bà mụ nghĩ như thế nào, cự tuyệt.

Nàng nói: “Ta lớn tuổi đi không được. Người đi với nương tới tiệm rượu ngồi trò chuyện nghỉ một lát. Để tỷ tỷ người và Đỗ Quyên đi thôi. Đề chạy đi làm gì?”

Phùng Minh Anh chỉ đành thôi.

Đỗ Quyên cứ dựa theo phương hướng bà ngoại chỉ, kéo Phùng Thị đi về phía đầu ngã tư đường chữ “Đinh”, tìm một gian gọi là “Trương Trạch” đại viện.

Hai mẹ con đứng ở phố bên cạnh ngoài cửa viện, không nói lời nào, nhìn chăm chăm cánh cửa lớn kia, ai cũng ôm tâm tư riêng. Lúc này, Phùng Thị không để ý tới Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không cần biết Phùng Thị.

Đợi một lát đã thấy một tốp năm ba hài đồng, từ sáu bảy tuổi tới mười mấy tuổi, lủi rủ nói không ngừng đi tới.

Phùng Thị vội tiến lên, quan sát từng đứa.

Hai mắt Đỗ Quyên đảo qua, xẹt qua đám người, ánh mắt dừng lại trên người một thiếu niên, kích động thầm nghĩ: “Chính là hán!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Giống như thật mà là giả

Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu ý tứ của bà ngoại: không có người bên cạnh, một mình Phùng Thị đến xem, liếc mắt là có thể tìm ra nhi tử thì càng chứng minh mẫu tử liên tâm.

Đỗ Quyên dựa vào cái gì?

Nàng chỉ có thể dựa vào bề ngoài.

Thiếu niên này khoảng mười tuổi, tóc dùng dây màu bạc buộc lại trên đỉnh đầu, tóc đen, mặc cẩm bào bằng lụa như ý màu xanh ngọc, diện mạo đáng người kiện khang có anh khí đàn ông Phùng gia, nhưng đôi mày rậm, hai mắt lại ôn nhuận nhu hòa, đó là hình ảnh của Lão Thực cha, còn có đôi môi kia...

Những đặc thù đó, với người lần đầu tiên gặp mặt, nhất là người quen biết Phùng gia và Hoàng gia, liếc mắt là nhìn ra trên người hần kết hợp đặc thù của Hoàng Lão Thực và nam đinh Phùng gia.

Khó trách ông ngoại hoài nghi, bởi vì người thiếu niên đó giống Phùng gia nhiều hơn một chút.

Nhìn kỹ cực kỳ giống cậu tư Phùng Hưng nghiệp.

Nhận định xong, Đỗ Quyên bỏ lại Phùng thị, hào hứng chạy tới thiếu niên kia, thúy thanh kêu lên: “Tam biểu ca, người tan học?”

Cười môi mắt cong cong.

Tối qua tam biểu ca Phùng Chí Minh không ở nhà, nghe nói ở nhà bà ngoại hần, nàng liền mượn lý do này nguy trang đến gần thiếu niên kia. Dù sao nhận lầm người cũng không phải là chuyện lớn gì.

Dương Nguyên khẽ nhếch miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bé gái có lúm đồng tiền như hoa trước mặt. Sao hần không nhớ rõ có một biểu muội như vậy chứ?

Đỗ Quyên muốn chính là hiệu quả này, lập tức giải thích: “Ta gọi Đỗ Quyên! thôn Thanh Tuyền. Người không nhớ rõ?”

Nói xong nhìn chằm chằm hần.

Liền thấy Dương Nguyên ngẩn ra.

Đáng tiếc, không phải khiếp sợ “chấn động”, mà là mờ mịt “giật mình”.

Lòng Đỗ Quyên trầm xuống, như cũ không buông tha, khẽ giọng kêu lên: “Lý Đôn!”

Dương Nguyên đang nghĩ, thôn Thanh Tuyền là địa phương nào?

Chợt nghe bé gái lại gọi “Lý Đôn”, liền kết luận nàng nhận lầm người, nên lễ độ cười nói: “Tiểu muội muội, người nhận lầm người. Ta gọi Dương Nguyên, không gọi Lý Đôn. Người muốn tìm Lý Đôn? Hình như tư thực chúng ta không có người này.”

Cuối cùng Phùng Thị từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đi đến gần hai người.

Vừa rồi nàng liếc mắt đã khẳng định hần chính là nhi tử mất đi của mình, lại thấy Đỗ Quyên chạy thẳng tới phía hần, còn nhận lầm hần là cháu nhà mẹ đẻ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, gần như đứng không vững, đầu còn động được hai chân.

Đỗ Quyên chịu đựng nổi thất lạc, cố cười nói: “Người gọi Dương Nguyên a! Ta và nương ta đến tìm biểu ca ta Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh. Nhận lầm người, xin lỗi a!”

Dương Nguyên mỉm cười nói: “Không có việc gì. Phùng Chí Tài còn ở bên trong.”

Bên người hần là 2 thiếu niên mười một mười hai tuổi, đã nhìn hồi lâu. Lúc này bỗng nhiên cười nói: “Nhận sai cũng không quan trọng. Dương Nguyên người nhận nàng làm muội muội cũng không sai. Nàng chỉ coi trọng người, sao không gọi chúng ta chứ?”

Nói xong còn nháy mắt chọc ghẹo.

Mười một mười hai tuổi là thời điểm bướng bỉnh. Lời này cũng có ý trêu đùa.

Sao Đỗ Quyên nghe mà không hiểu.

Chỉ là nàng ôm hi vọng to lớn đến, lại bị tạt một chậu nước lạnh, tuy đã có dự toán xấu nhất nhưng vẫn có chút không chịu nổi.

Bởi vậy tâm tình cũng không phát tác, chỉ cố cười nói: “Là ta hoa mắt, thấy hấn có chút giống tam biểu ca, mới kêu. Các người đều là người đọc sách, nhìn vẫn nhẽ. Nghe người ta nói, người đọc sách 'Phúc có thi thư khí tự hoa', đều là quân tử khiêm tốn.”

Hai thiếu niên nghe nàng đánh giá mình cao như thế, liền ngượng ngùng.

Dương Nguyên đang định nói chuyện, chợt cảm thấy bên cạnh có ánh mắt nhìn chăm chú. Quay đầu nhìn lại, là nông phụ trung niên, nhìn hấn chăm chăm, môi run run, bộ dáng như muốn nói gì lại nói không ra lời.

Hấn cảm thấy cực kỳ quái.

Đỗ Quyên cũng phát hiện Phùng Thị khác thường, vội vàng giới thiệu: “Đây là nương ta.”

Dương Nguyên mỉm cười nhìn Phùng Thị, kêu một tiếng “Đại nương”.

Phùng Thị “Ai ơ” hai tiếng, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Hai thiếu niên kia muốn bù lại hình tượng quân tử của mình, liền hỏi Đỗ Quyên có muốn bọn họ giúp nàng đi vào kêu Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh một tiếng hay không.

Đỗ Quyên vội nói không cần.

Nàng còn không hết hy vọng, thấy Dương Nguyên cầm một xấp giấy trong tay, cố ý hăm dọa nói: “Ta cũng nhận được vài chữ, thật muốn đọc sách. Ta nghe được một câu thơ, 'Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, tiếng than đỗ quyên gào thét.' không biết có ý tứ gì?”

Mấy thiếu niên sững sốt một chút, chợt cười to lên.

Dương Nguyên mới cười một tiếng, nhìn thấy Đỗ Quyên ánh mắt ửng đỏ, vội ngừng lại, ôn nhu nói với nàng: “Hai câu này là trong 2 bài thơ khác nhau, không liên quan. Một bài là...”

Hấn cũng không thấy phiền, đứng cùng Đỗ Quyên nói tới 2 bài thơ của Bạch Cư Dị Đại Lâm tự đào hoa > và *.

* Hoa đào chùa Đại Lâm và đàn tỳ bà

Đỗ Quyên nhìn hấn, nước mắt không nhịn được tràn ra.

Thiếu niên này, rốt cuộc không phải là Lý Đôn sao?

Nếu không phải, nàng đã đợi chín năm, chẳng phải là công dã tràng?

Nếu phải, đối diện người yêu ngày xưa mà không nhận nhau, có gì đáng kích hơn không?

Đối mặt với đôi mắt ôn hòa của thiếu niên, nàng cũng không có đau triệt nội tâm như lúc vừa xuyên tới đây. Có, chỉ là nhàn nhạt ưu thương, từ trong lòng chậm rãi khuếch tán ra toàn thân, như chậm rãi chìm vào đáy nước, bị nước bao phủ đến đỉnh đầu...

Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, nếu bàn về dương lịch, không sai biệt là tháng năm rồi.

Kiếp trước, mừng một tháng 5 là ngày nàng và Lý Đôn cử hành hôn lễ.

Nhưng vào ba mươi tháng tư hôm đó, bọn họ ngã xuống vách núi. Tình hình lúc đó, “tiếng than đỗ quyên” sao có thể hình dung? Tên của nàng lại gọi là Đỗ Quyên.

Hai câu thơ hoàn toàn không liên quan. Người bên ngoài nghe là không liên quan nhau, nhưng nếu là Lý Đôn nghe xong, nhất định sẽ hiểu ý của nàng.

Không có ẩn dụ gì đặc biệt, bắt quá từ mặt chữ liên hệ sự thật mà thôi.

Nhưng là, Dương Nguyên nghe không hiểu.

2 thiếu niên cười một trận, thấy mắt Đỗ Quyên rung rung, môi mím chặt, liền ngượng ngùng ngừng cười.

Nghe Dương Nguyên tận tâm tận lực giảng giải, Đỗ Quyên hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Đa tạ người. Ta nhớ rồi. Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, son tự đào hoa thủy nở rộ. Trường hận xuân quy vô mạch xứ, không biết chuyển vào trong này đến...”.*

*Đại Lâm tự đào hoa

Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận,

Son tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xứ,

Bất tri chuyển nhập thử trung lai.

Bản dịch của Tần Đà

Tháng tư hoa đã hết mùa,

Hoa đào rụng rớt cảnh chùa mới nay.

Xuân về kín chốn ai hay,

Biết đâu lần khuất trong này núi non.

Nàng lưu loát đem đọc 2 bài thơ một lần, sau đó nhìn thiếu niên sáng sủa cười, trong tươi đẹp mang theo nét thống khổ.

Dương Nguyên ngẩng ngẩn cả người. Hắn chỉ tùy tiện nói một lần thôi? Bài thứ hai còn chưa giảng xong nữa.

Cô bé này nghe qua đã không quên được!

Hay là nàng đã thuộc, chẳng qua không cẩn thận đem trộn lẫn hai bài thơ?

Hắn tập trung đánh giá bé gái trước mặt, đột nhiên nhìn vào đôi mắt nàng, không khỏi sùng sốt: nơi đáy mắt đen bóng kia lóe ra ánh sáng không biết tên... tru thương, làm lòng hắn run lên.

Thật kỳ quái!

Hắn hoang mang lắc đầu, đối với Đỗ Quyên khen: “Tiểu muội muội rất thông minh!”

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Phùng Thi, thấy tinh thần nương vẫn hoảng hốt, đành phải chuẩn bị lên tinh thần cười nói: “Ta nghe người đọc qua. Vị này... Dương thiếu gia, vừa rồi nhận lầm người thật ngượng ngùng. Chậm trễ các người, thật xin lỗi! Ta đi vào tìm biểu ca ta.”

Một thiếu niên vội nói: “Tư thực người ngoài không vào được. Ta giúp người đi gọi.”

Nói xong, không chờ Đỗ Quyên đáp lại, xoay người chạy vào viện.

Nơi này, một cái một người giống hạ nhân đi tới, nói với Dương Nguyên: “Thiếu gia, nên trở về ăn cơm.”

Dương Nguyên nhìn nhìn Đỗ Quyên, có chút không nỡ, nói: “Đợi một chút đi. Đợi Triệu Cần ra đi chung.”

Nói xong, liền hỏi Đỗ Quyên là người ở nơi nào.

Hỏi rồi mới nhớ ra, vừa rồi Đỗ Quyên đã nói nàng là người thôn Thanh Tuyền, không khỏi nghi ngờ nói: “Không nghe nói quanh đây có thôn Thanh Tuyền à?”

Đỗ Quyên chưa trả lời, hạ nhân kia, gọi Tiểu Tư, cười nói: “Thiếu gia, thôn Thanh Tuyền ở bên trong núi lớn. Lần trước phòng bếp mua nai chính là thợ săn thôn Thanh Tuyền đưa đến.”

Dương Nguyên “Nga” một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ.

Thiếu niên khác tên là Tiền Vân Vân cũng cả kinh nói: “Trong núi đến? Thật xa a!”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Là rất xa.” Lại chỉ vào sách trên tay Dương Nguyên hỏi: “Ta có thể xem cái này sao?”

Tiểu Tư vội nói: “Người nhà đầu kia không biết chữ mà coi cái gì!”

Hắn cảm thấy nha đầu nông thôn này thật kỳ quái, nên ngăn cản thiếu gia nói chuyện tốt hơn. Nương nàng càng kỳ quái hơn, trần trần nhìn chăm chăm thiếu gia.

Ái dà, chẳng lẽ là mẹ mình?

Hắn nhất thời cảnh giác.

Dương Nguyên trừng mắt nhìn hắn một cái, đưa sách trong tay cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên lại không tiếp sách đó, lại nhìn xuống đám giấy dưới quyền sách. Tờ trên cùng là một bức họa cảnh vật, giống như bút chì cứng họa.

Nàng liền chỉ vào bức vẽ hỏi: “Dùng cái gì vẽ?”

Dương Nguyên nói: “Cái này hả, là dùng bút lông ngỗng vẽ.”

Đỗ Quyên giật mình, “Lông ngỗng cũng có thể làm bút?”

Kỳ thật nàng muốn hỏi “Làm sao người nhớ tới?”

Tiền Ngũ cười nói: “Dương Nguyên không giống người ta, chỉ thích dùng bút lông ngỗng. Ta dùng thứ đó không quen, không biết cảm như thế nào.”

Dương Nguyên cũng cười, nói: “Ta từ nhỏ đã thích dùng bút lông ngỗng, cảm thấy thuận tay.”

Từ nhỏ đã có thói quen?

Đỗ Quyên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Nàng bỗng nhiên nhích lại gần bên người Dương Nguyên, cách gò má hắn khoảng một thước khoảng rồi dừng lại, nhỏ giọng nói một câu.

Mặt Dương Nguyên hiện ra nét kinh hãi, hỏi tới: “Thật sự?”

Đỗ Quyên gật đầu, rồi nói: “Ngày mai ta phải đến trấn trên, mang cho người xem có được hay không?”

Dương Nguyên cũng nhỏ giọng hỏi: “Vẫn vào giờ này?”

Đỗ Quyên mỉm cười gật đầu.

Tâm tình của nàng đã bình phục.

Trước khi đến đây, nàng đã chuẩn bị tâm lý.

Mang theo ký ức đầu thai chuyển thể tỷ lệ so với trùng số năm trăm vạn còn thấp hơn, nên không bài xích Lý Đôn đầu thai hoàn toàn quên ký ức.

Nếu quả thật là như vậy, nàng phải tốn chút tâm tư tìm ra Lý Đôn.

Nhưng nàng thật tin rằng, Lý Đôn sẽ đầu thai vào người con trai bị mất của Phùng Thị. Lúc ấy trên núi chỉ có 2 đứa nhỏ, mà nàng xuyên vào người một trong số đó, Lý Đôn chỉ có thể là một đứa khác.

Mang theo ý nghĩ đó, nàng càng nhìn cử chỉ của Dương Nguyên, càng cảm thấy giống Lý Đôn.

Nhưng trước mắt đầu tiên phải xác nhận Dương Nguyên chính là đứa con trai mất đi của Phùng Thị.

Có mục tiêu rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Tuy nàng có trăm phần trăm nắm chắc Dương Nguyên chính là đứa con bị mất của Phùng Thị, lại không có chứng cứ xác thực, muốn nhận thức càng là chuyện xa vời.

Cho nên nàng mới dùng chút tâm tư để tiếp xúc lần thứ hai với Dương Nguyên.

Tiền Ngũ và Tiểu Tư thấy hai người nói nhỏ, đều mất hứng.

Tiền Ngũ cảm thấy bị bỏ qua, Tiểu Tư cảm thấy nha đầu kia tâm thuật bất chính, quay đầu phải nhắc nhở thiếu gia một tiếng mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Ước hội

Đúng lúc này, Triệu Cần mang theo Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh đi ra.

Phùng Chí Tài cao hứng chào hỏi Phùng Thị và Đỗ Quyên, hỏi các nàng làm sao đến được tư thực.

Có thể Phùng Thị mới thu hồi tâm thần, cùng cháu nói duyên cớ.

Phùng gia huynh đệ dĩ nhiên cao hứng vạn phần.

Dương Nguyên nhìn hai mẹ con nói đùa với huynh đệ Phùng gia, nói với Triệu Cần: “Ta nhìn giống biểu ca nàng sao?”

Triệu Cần đưa mắt qua hai người một lần, ngạc nhiên nói: “Thật là có điểm giống đó. Có phải hay không Tiền Ngũ?” Dùng cánh tay lay Tiền Ngũ.

Tiền Ngũ cũng quan sát một hồi, gật đầu nói: “Là giống. Trước đây sao không phát hiện ta.”

Dương Nguyên liền cười, nói khó trách Đỗ Quyên nhận lầm người.

Về phần bộ dạng có phần giống huynh đệ Phùng gia, hấn căn bản không để trong lòng.

Tiểu Tư thấy mẹ con Phùng Thị quả nhiên là đến tìm người, bài trừ khả năng là mẹ mình, yên lòng thúc giục thiếu gia đi về.

Lúc sắp đi, Dương Nguyên mỉm cười cáo biệt Đỗ Quyên.

Không ngờ ánh mắt vừa chuyển bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Phùng Thị.

Hấn giật mình, lễ độ gật đầu chào nàng.

Phùng Thị nhất thời nước mắt tuôn như mưa.

Đỗ Quyên nhìn đám người Dương Nguyên đi về phía trước một đoạn ngắn, sau đó rẽ vào một con hẻm khuất bóng, mới kéo Phùng Thị nói: “Nương biểu ca, chúng ta đi thôi. Bà ngoại và tiểu di đang chờ đó.”

Phùng Thị lung tung đáp ứng, mấy người đi về hướng Hắc Sơn từ lâu.

Đến từ lâu, Phùng bà mụ quan sát vẻ mặt Phùng Thị, thăm than.

Nàng liền hỏi: “Tú Anh, ăn cơm xong người muốn đi đâu?”

Phùng Minh Anh cười nói: “Trần Hắc Sơn bao lớn, còn có thể đi đâu? Từ đầu đường dạo đến cuối phố, dạo xong thì xong rồi.”

Phùng Thị lại nói: “Nương, không phải lúc này người nói muốn tới nhà mẹ ba xem sao? Gọi Minh Anh bồi người đi đi. Đỗ Quyên lần đầu ra ngoài núi, ta mang nàng đi một vòng, đi dạo cũng không chừng muốn mua gì đó.”

Phùng bà mẹ cười nói: “Ta đang định nói đi. Đã như vậy, mẹ con người chậm rãi dạo. Ta và Minh Anh đi tới nhà mẹ ba người.”

Phùng Minh Anh định kháng nghị, Phùng bà mẹ đã sẵn giọng: “Hai năm người không về đây. Lúc này tới mà không đi thăm mẹ ba người? Uổng cho nàng thương người bao năm qua.”

Phùng Minh Anh bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Rồi không nhịn được nhìn Phùng Thị và Đỗ Quyên hỏi: “Chúng ta đi chung tốt hơn, sao phải chia làm hai đường?”

Đỗ Quyên đoán Phùng Thị có tính toán khác, cho nên lấy mình làm tấm mộc, nên phối hợp nói: “Tiểu di, ta sợ nhất tới nhà người ta làm khách. Xin người thương xót, đừng kéo ta đi.”

Phùng Minh Anh nghe xong cười, liếc nàng một cái, nói: “Tùy người!”

Kỳ thật nàng cũng không muốn đi, bởi vậy hiểu tâm tình Đỗ Quyên.

Ăn cơm xong, Phùng bà mẹ thanh toán tiền, mang theo đám người Phùng Minh Anh đi trước.

Phùng Thị ngồi yên một lúc, phảng phất như hạ quyết định, nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên. Nương... Nương có có tâm sự muốn nói với người. Chúng ta tìm một chỗ không người đi.”

Đỗ Quyên trong lòng “lộp bộp”, thầm nghĩ “Chẳng lẽ nương muốn đem chuyện mất nhi tử nói cho ta biết?”

Trên mặt lại thận trọng, nói: “Nương, chúng ta đi ra ngoài tìm.”

Vì thế, hai mẹ con rời từ lâu, đi vòng quanh tiểu trấn tìm chỗ.

Nhìn quanh bốn phía xong, Đỗ Quyên dẫn Phùng Thị đi tới một trấn nhỏ sau lưng Hắc Sơn, tới một tảng đá ngồi xuống.

Nơi này chẳng những yên tĩnh còn rất thoải mái. Chung quanh đều ở trong tầm mắt, không cần lo lắng có người rình mò nghe các nàng nói chuyện. Dưới chân núi chính là trấn Hắc Sơn, các kiểu nhà cao thấp trải ra một mảng lớn. Trên quan đạo dưới chân núi, có hai ba xe hoặc đám người lác đác đi qua, làm cho người kinh ngạc với lưu lượng người ở trấn nhỏ này.

Sau giờ ngo, ánh nắng đem núi đá nóng lên ấm áp, ngồi không sợ thành băng.

Phùng Thị rất hài lòng nơi này, chậm rãi ngồi cùng Đỗ Quyên nói tới chuyện năm xưa.

Nàng nói ngày đó mình ở trên núi sinh một đôi song bào thai, sau khi sinh bị hôn mê, để sói tha nhi tử đi. Nhưng căn cứ tình hình nàng truy tìm sau đó, nhi tử cũng không có bị sói ăn mất. Bởi vậy chuyện này luôn ám ảnh trong lòng, luôn muốn tìm nhi tử trở về. Thẳng đến khi Phùng Trường Thuận vào núi...

Nói đến cuối cùng, Phùng Thị vội vàng nắm lấy cánh tay Đỗ Quyên, khóc nói: “Đỗ Quyên, nương dám khẳng định, Dương gia tiểu thiếu gia kia chính là đệ đệ ngươi. Nương là người vô dụng, nhìn thấy hấn liền choáng váng, không biết phải nói như thế nào. Nương biết ngươi là người thông minh, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp. Đỗ Quyên, ngươi nhất định phải giúp nương đưa đệ đệ về. Ngươi không phải nói, ngươi vẫn cảm thấy có đệ đệ sao? Chính là hấn nha...”

Đỗ Quyên vội vàng trấn an nàng, “Nương đừng nóng vội, từ từ nói.”

Nàng không khỏi bội phục Phùng thị, xem như nhanh trí, nghĩ ra lý do song bào thai thoái thác, ra mặt cho mình.

Nàng vốn thông minh, hôn nữa vẫn còn con nít, tiếp xúc với Dương Nguyên dĩ nhiên tiện hơn Phùng Thị. Bất quá điều này cho nàng danh chính ngôn thuận lấy cớ, có thể công tư trộn vụn đôi đường, quan sát Dương Nguyên rốt cuộc có phải là Lý Đôn hay không.

Nghĩ xong, nàng nói với Phùng Thị: “Hèn chi ta thấy hấn quen quen, giống tiểu cữu cữu, còn có chút giống cha. Nhưng là nương, việc này ta không thể nói ra được. Không có bằng chứng, nếu đến Dương gia đòi người, người ta khẳng định không tiếp thu, sau này còn dễ phòng chúng ta.”

Phùng Thị liên tục gật đầu, nói: “Ông ngoại ngươi cũng nói như thế. Cho nên ta hôm nay chỉ muốn xác nhận hấn, cố chịu đựng không dám lên tiếng. Đỗ Quyên, ngươi có chủ ý gì tốt sao?”

Nàng biết trí tuệ của Đỗ Quyên, không cảm thấy mình là nương mà hỏi ý kiến 9 tuổi khuê nữ có gì không đúng.

Lúc trước Đỗ Quyên đã suy nghĩ vấn đề này, trong lòng sớm có ý tưởng.

Lúc này giả bộ nghiêng đầu tự hỏi một lúc, mới nói với Phùng Thị.

Phùng Thị gật đầu không ngừng nói: “Được, tốt. Cứ như vậy. Ngày mai ta lại đến.”

Đỗ Quyên lại khuyên nhủ: “Nương, ngươi cũng phải chuẩn bị tâm lý, việc này sợ là không phải hai ba ngày có thể có kết quả, phải từ từ. Ngươi đừng có bộ dáng mất hồn như trước, phải nghĩ thoáng một chút. Bất cứ việc gì cũng có ta, nương cứ coi đi.”

Trong lòng Phùng Thị dâng lên niềm hi vọng vô cùng, dễ dàng tiếp nhận lời khuyên, “Yên tâm đi. Trong lòng nương có phán đoán, sẽ không vội.”

Hai mẹ con lại thấp giọng nói một hồi mới xuống núi.

Trên đường trở về, tinh thần Phùng Thị phấn chấn hẳn lên, sắc mặt tốt hơn nhiều.

Đêm đó trở về nhà ông ngoại, Đỗ Quyên tìm biểu ca mượn nghiên mực và giấy, dùng lông gà làm một cái bút đầu cứng, chấm mực vẽ mấy bức họa.

Buổi tối, Phùng Trường Thuận nghe Phùng Thị nói quyết định của nàng, vội gọi Đỗ Quyên tới.

Cẩn thận hỏi ý nghĩ của nàng xong, lại chỉ điểm một phen, mới thở dài nói: “May mà mẹ ngươi có một khuê nữ giỏi giang, coi như là không ăn không khổ.”

Ngày hôm sau, Phùng Thị một mình mang Đỗ Quyên đi trấn trên.

Cũng không biết ông ngoại và bà ngoại an bài như thế nào, tiêu di và các mợ không truy vấn, cũng không muốn đi theo.

Đi tới trấn Hắc Sơn, đợi đến buổi trưa, Đỗ Quyên và Phùng Thị đi tư thực. Lần này, nàng không tới gần, mà đứng trên đường đối diện tư thực xa xa nhìn.

Tan học, Dương Nguyên đảo qua bốn phía nhìn thấy Đỗ Quyên.

Hắn vội chạy tới, cười hỏi: “Ngươi tới sớm?”

Đỗ Quyên cười nói: “Mới đến một hồi. Nương ta muốn mua đồ, ta đi với nàng mua xong mới tới.” Nói xong quay đầu khăn cầu Phùng Thị nói: “Nương, ta cùng ca ca này nói chuyện, được không?”

Dương Nguyên vội nói vào: “Đại nương, ta và Phùng Chí Tài bọn họ cùng trường. Nhà ta ngay ở trấn trên, là người hồ sen Dương lão gia gia. Ta sẽ chiếu cố Đỗ Quyên muội muội.”

Phùng Thị ôn hòa nhìn thiếu niên mỉm cười, có chút hoảng hốt đáp: “Kia... Ngươi đừng có chạy lung tung. Nương qua bên kia nhìn xem. Ngươi... quay đầu nhớ đến tìm nương.”

Đỗ Quyên vội nói: “ta đi cửa hàng Lâm gia tìm nương.”

Cửa hàng Lâm gia, là cửa hàng do ông nuôi của Đỗ Quyên, Lâm lý chính mở ở ngoài núi.

Phùng Thị gạt đầu, liếc mắt nhìn Dương Nguyên mới xoay người đi.

Ở đây, Dương Nguyên cười nói với Đỗ Quyên: “Đi, ta dẫn ngươi đi chỗ này.”

Đỗ Quyên hỏi: “Ngươi không cần về nhà ăn cơm sao? Cha mẹ ngươi có yên lòng không?”

Dương Nguyên nói: “Ta đã sớm nghĩ tới việc này, cố ý kêu Tiểu Lục về nhà mang đồ ăn đến. Chúng ta ăn chung.” Nói xong hướng đối diện vẫy vẫy tay, gãi sai vật ngày hôm qua liền nhấc một cái hộp đồ ăn đi tới.

Dương Nguyên mang Đỗ Quyên đi, cũng triển núi đó.

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Quyên nhìn nhìn, vẫn là núi đã ngày hôm qua, không nhịn cười được.

Nàng thấy Dương Nguyên mở hộp đồ ăn ra, cũng vội mở hành trang mình mang đến ra, lấy một cái rô tròn nhỏ tinh xảo ra, bên trong là bánh khoai tây nướng chiên, có ngọt, có mặn, còn có dưa chua hầm thịt vụn.

Tiểu Lục thấy rất khinh thường.

Dương Nguyên lại ngạc nhiên, gấp một miếng ăn thử, lập tức khen: “Ăn ngon.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta làm đó.”

Mắt Dương Nguyên sáng lên, nói: “Thật sự? Ngươi có thể làm?”

Tiểu lục nói thầm: “Ngay cả Hương tỷ tỷ ở phòng bếp cũng biết nấu ăn.”

Dương Nguyên trừng hấn một cái, nói: “Ngươi đi xuống dưới chờ ta.”

Tiểu Lục bị phải đi. Trước khi đi còn oán trách trừng mắt nhìn Đỗ Quyên, thầm nghĩ thiếu gia không biết phát thất tâm phong gì, chạy trên núi cùng một dã nha đầu ăn cơm.

Đỗ Quyên giọng rõ lên, nhìn hấn cười nói: “Tiểu Lục ca ca, ngươi cần phải nếm thử bánh này”

Tiểu Lục thấy nàng cười rục rờ như vậy, vốn rất khinh thường bánh nhưng không thể nói lời cự tuyệt, quý khiến thần xui cầm lấy một cái, còn khách khí nói cảm ơn, bỏ vào miệng cắn một miếng, xoay người đi.

Mới đi vài bước, hấn vội vàng quay đầu nói: “Ta lấy thêm hai cái.”

Dương Nguyên đang nhìn chăm chăm hấn. Thấy hấn quay đầu, đoạt lấy rô, sầm mặt nói: “Không phải ngươi chê sao? Vậy thì không cho ăn. Hừ! ta biết ngươi sẽ quay đầu.”

Đỗ Quyên nhìn bộ dáng xấu hổ của Tiểu Lục, ha hả cười rộ lên.

Nàng khuyên Dương Nguyên nói: “Tiểu Lục ca ca còn chưa ăn cơm, cho hắn mấy cái đi.”

Lúc này Dương Nguyên mới đưa rõ ra, ý bảo Tiểu Lục lấy.

Lúc này Tiểu Lục không khách khí chút nào cầm năm cái.

Trước khi đi, mặt mày hớn hở nói cảm tạ Đỗ Quyên.

Lúc này, hắn cảm thấy Đỗ Quyên đặc biệt làm cho người khác vui, khó trách thiếu gia muốn ăn cơm nói chuyện với nàng.

Tiểu Lục tới chân núi cách đó không xa ngồi. Nơi này, Đỗ Quyên và Dương Nguyên ăn cơm.

Trong hộp đồ ăn của Dương Nguyên, không cần phải nói đều là thức ăn ngon.

Nhưng Đỗ Quyên thường ăn món ăn thôn quê, tự mình nấu nên không hiếm lạ.

Nàng vừa ăn vừa hỏi, Dương Nguyên trả lời, lý giải không ít tình huống Dương gia.

Tỷ như, Dương Nguyên còn có một đệ đệ, năm nay ba tuổi.

Đỗ Quyên nghe xong sững sốt, cười hỏi: “Người còn có đệ đệ nha? Vậy nương người sẽ không thích người có phải không? Từ khi nương ta sinh muội muội ta, liền chăm cho nàng, ta và tỷ tỷ bị bỏ sang một bên.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Chiếm lấy người

Thần sắc Dương Nguyên cứng lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra nói: “Đệ đệ còn nhỏ, nương khẳng định thương hắn hơn. Ta đã đi học, sao có thể còn cần nương bận tâm.”

Tâm Đỗ Quyên liền co rút, cảm thấy sự tình khẳng định không đơn giản.

Con trai và con gái hoàn toàn khác nhau, đó là phải thừa kế gia nghiệp.

Có thể tưởng tượng, ban đầu Dương gia chỉ có đứa con nuôi này, dĩ nhiên coi như con ruột. Sau này bỗng nhiên sinh con, còn có thể đối xử bình đẳng với con nuôi sao?

Nếu nói thẳng ra là sợ tương lai con nuôi tranh gia sản.

Nếu nói trắng...

Đúng rồi, vì sao Dương gia không nói toạc ra?

Trong bụng nàng cấp tốc suy nghĩ, nghĩ không ra lý do.

Vì thế tạm thời bỏ qua, từ trong bao quần áo cầm ra bức họa tối qua vẽ cho thiếu niên xem.

Dương Nguyên đã ăn xong, tiếp nhận bức họa ngưng thần nhìn kỹ.

Tuy Đỗ Quyên không phải là họa sỹ lớn gì, nhưng với trình độ phác họa của nàng, chấn trụ một tiểu hài tử 9 tuổi vẫn dư sức.

Chợt nghe Dương Nguyên không nên được hỏi một ít kỹ xảo hội họa, Đỗ Quyên kiên nhẫn giải đáp, hần lắng nghe hai mắt phát sáng, tự biết rất có ích lợi.

Cuối cùng, Dương Nguyên hỏi Đỗ Quyên, điển cổ trong bức họa kia từ đâu đến.

Đỗ Quyên đang chờ hần hỏi, liền nói là nghe các lão nhân kể. Tiếp đó, êm tai kể rõ câu chuyện của Lý Đôn và Đỗ Quyên: một đôi thanh niên nam nữ sắp thành thân, cùng dạy học. Một ngày nào đó, nữ tiên sinh vì cứu một học sinh bị sây chân ngã xuống vách núi, nam tiên sinh nhảy xuống theo...

Nàng vừa nói vừa nhìn chăm chăm Dương Nguyên.

Đầu tiên Dương Nguyên mỉm cười lắng nghe, về mặt thập phần thoải mái.

Sau khi nghe dở dang, đôi mi hơi cau lại.

“Sau đó thì sao?”

Nghe xong, hần mới hỏi.

“Không có sau này. Bọn họ đều chết hết.”

Đỗ Quyên nhìn hần nghĩ, phần sau của câu chuyện đang ở trước mắt, kết quả thế nào thì phải xem ngườì.

Dương Nguyên còn nhỏ, đối với kết cục này tựa hồ có chút không đành lòng.

Về mặt hần buồn bã thở dài, xuất thần nhìn trần nhà dưới chân núi.

Đỗ Quyên cũng trầm mặc một lúc, rồi phá vỡ yên lặng. Nàng bắt đầu kể những chuyện lý thú ở thôn Thanh Tuyền, “Thôn chúng ta có Ngự nương nương miếu, rất linh nghiệm.”

Dương Nguyên bị đề tài mới hấp dẫn, quay đầu hỏi: “Ngự nương nương miếu?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Uh, chính là mỹ nhân đuôi cá. Là ta thấy được.”

Nàng cười đem chuyện năm đó rơi xuống nước được mỹ nhân ngư cứu lên, sau này trong thôn xây lên nương nương miếu nói một lần.

Dương Nguyên nghe vừa khiếp sợ lại thấy thần kỳ.

Hần nhìn Đỗ Quyên ánh mắt đen láy, vậy mà tin tưởng lời của nàng.

Chuyện này gọi ra hứng thú của hần, rồi lại hỏi tới về chuyện khác của mỹ nhân ngư.

Đỗ Quyên có cơ hội nói rất nhiều. Cầu con, cầu nhân duyên, cầu bình an, đều được như ý. Nhưng nàng không nói hết, cũng không nói thành được ra sao, cũng không biết vì sao.

“Có một ngày, ta đang chơi ở nương nương miếu, nghe một phụ nữ cầu Ngự nương nương, nói nàng lúc đồn cũi ở trên núi sinh ra một đứa con trai, lúc hôn mê bị mất, cầu nương nương giúp nàng tìm về. Nàng nói, con trai nàng ở bắp đùi có một cái bớt màu xanh, như hình đám mây...”

Nói đến đây, Đỗ Quyên thấy tiểu thiếu niên trước mặt bỗng nhiên mở to hai mắt.

Rất nhanh, hần cố làm như không có chuyện gì, hỏi: “Sau đó thì sao? Người đó có tìm được con trai của nàng không?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không có. Hình như là báo mộng cho nàng, kêu nàng đợi. Còn nói cái bớt đó chính là mây, đem con bay ra ngoài núi. Thời điểm đến tự nhiên có thể tìm về.”

Đôi mày của Dương Nguyên bắt đầu tụ lại.

Đỗ Quyên không nói sâu hơn.

Lúc trước, nàng đối với việc vạch trần thân thế Dương Nguyên còn có chút do dự, không biết với hắn mà nói là tốt hay xấu. Nhưng khi nàng nghe nói Dương gia đã sinh nhi tử, hơn nữa tựa hồ đối với Dương Nguyên không tốt lắm, nàng không do dự nữa.

Xem ra Dương gia này cũng không phúc hậu.

Trong núi chỉ có 2 thôn, nàng không tin bọn họ thật tâm tra tìm gọi không tra ra Dương Nguyên.

Dương Nguyên yên lặng một hồi rồi nói chuyện phiếm với Đỗ Quyên.

Cuộc nói chuyện này, hắn nhìn Đỗ Quyên với cặp mắt khác xưa, trong tâm tư không thể không thừa nhận, bé gái nông thôn này đọc sách tựa hồ không ít hơn mình. Bất luận hắn nói cái gì, nàng luôn có thể tiếp chuyện, hơn nữa rất có kiến giải, còn có thể khơi mào hứng thú của hắn.

Cử chỉ nàng hào phóng, tươi cười ngọt ngào, phảng phất như canh hoa đầu xuân tươi đẹp, cảnh đẹp ý vui, thấy là không nhịn được khát vọng muốn thân cận. Hắn không do dự nói cho nàng nghe cuộc sống và những chuyện quan trọng mình đã trải qua, hơn nữa mỗi câu đều “Đỗ Quyên muội muội”, gọi thật phần tự nhiên và thân thiết.

Đỗ Quyên cũng cảm thấy Dương Nguyên trí tuệ, tương đương với Lâm Xuân.

Chuyện này càng củng cố phán đoán của nàng: hắn nhất định là Lý Đôn chuyển thế!

Tiểu thiếu niên cười rộ lên thật phần ôn hòa, rất có hương vị đôn hậu của Lão Thực cha; nhưng nếu đôi mày kiếm khẽ nhúc nhích, ánh mắt chuyên chú thì lại trở nên sắc bén như Phùng gia ông ngoại.

Đỗ Quyên nhìn thật phần tán thưởng, cái này gọi là trưởng thành chuyên tập hợp ưu điểm của cha mẹ, lấy tinh hoa bỏ cặn bã.

2 cái đứa nhỏ vừa nói vừa cười, căn bản quên mất canh giờ.

Tiểu Lục ở bên dưới đợi thật phần buồn bức, không biết bọn họ nói gì mà náo nhiệt như vậy. Thiếu gia là người đọc sách, tiểu nha đầu kia chỉ là một đã nha đầu nông thôn, sao hai người có thể ở chung chứ?

Hắn nhìn sắc trời không còn sớm, không thể không lên tiếng ngắt lời bọn họ, nhắc nhở thiếu gia nên đi học. Tối trễ sẽ bị phu tử phạt.

Dương Nguyên có thể mới tỉnh ngộ, vội vàng cáo từ Đỗ Quyên, ước định ngày mai gặp ở nơi này, hắn mang tranh hắn vẽ đến cho nàng xem.

Đỗ Quyên cầu còn không được, dĩ nhiên đáp ứng.

Lúc xuống núi, tâm tình Đỗ Quyên rất tốt, nhảy nhót đi.

Dương Nguyên vội đưa tay giữ chặt nàng, nói: “Cẩn thận chút, Đỗ Quyên muội muội. Trên núi đều là đá, té ngã sẽ trầy da.”

Đỗ Quyên cất giọng nói: “Ta là cô nương trong núi. Ngày nào không đi đường núi? Núi nhỏ như vậy, với ta mà nói rất bình thường, không thể so với tiểu thư trong thành các ngươì, nững nịu.”

Nói xong, chính mình không nhịn được bật cười.

Kiếp trước, nàng là người trong thành. Nay trái ngược.

Dương Nguyên thấy nàng đi trên núi đá như giẫm trên đất bằng, thân nhẹ nhàng như bướm bay nên không nói thêm. Tính trẻ con nổi lên, Dương Nguyên cũng chạy nhảy theo nàng.

Đến chân núi, Đỗ Quyên nói với Tiểu Lục: “Tiểu Lục ca ca, để ngươì đợi lâu.”

Tiểu Lục lập tức cười nói: “Không có việc gì. Ta luôn theo chân thiếu gia.”

Bởi hào cảm với Đỗ Quyên tăng lên nên lưu tâm nhìn kỹ nàng, nhất thời kinh ngạc nhận ra bộ dạng nha đầu kia thật đẹp, bất quá một thân quần áo vải thô, không gây chú ý cho người khác.

Liên thu hồi lòng khinh thị đối với nàng lại vài phần.

Dương Nguyên dặn dò Đỗ Quyên, không nên một mình chạy loạn, “Có mẹ mìn chuyên bắt cóc con nít đó. Nhất định phải đi cùng người lớn mới được. Nếu người lớn trong nhà không cho, ngày mai ngươì đừng tới. Ta chờ qua giờ hẹn không thấy ngươì sẽ đi về, không sao cả.”

Đỗ Quyên không nghĩ hắn cẩn thận như vậy, mới gặp hai lần lại tin nhiệm chiếu cố mình, nên thật phần vui vẻ —— đây chính là duyên phận nha —— vội đáp ứng.

Dương Nguyên và Tiểu Lục đưa Đỗ Quyên đến cửa hang Lâm gia, nhìn thấy Phùng Thị đón nàng đi vào, mới xoay người đi tư thực.

Tiểu Lục thấy thiếu gia như vậy, liền đề nghị: “Thiếu gia thật thích nha đầu kia. Nha đầu kia cũng là người lanh lợi, không bằng mua về hầu hạ thiếu gia.”

Dương Nguyên dừng bước, ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghĩ mình nói đúng, cười híp mắt chờ thiếu gia khích lệ mình.

Nào ngờ Dương Nguyên sừng sốt xong, lớn tiếng mắng: “Đồ chó! Ngươi ác như vậy?”

Tiểu Lục nhất thời vội, giải thích: “Thiếu gia, sao ta ác độc chứ? Nàng đến chỗ chúng ta sẽ không bị khổ, không phải tốt hơn ở nhà sao?”

Dương Nguyên quát mắng nói: “Đang tốt lành sao muốn chia lìa mẹ con người ta. Sao tâm tư ngươi ác độc như thế? Sao ngươi nhìn ra người ta nghèo khổ muốn bán thân làm nô? Hôm nay người ta cho ngươi ăn bánh bột ngô nhân thịt đó.”

Có thể Tiểu Lục mới nhớ tới, thậm chí mình xuẩn.

Kỳ thật trong lòng hắn không cho là đúng, cảm thấy nha đầu ở nông thôn cho dù có ruộng, ở nhà trồng cây cũng không bằng làm nha hoàn cho thiếu gia. Bao ăn bao uống có xiêm y, hàng tháng còn có mấy trăm tiền nữa.

Dương Nguyên cũng mặc kệ hắn, tự đi đến trường.

Nhưng lời Đỗ Quyên về đứa nhỏ mất đi kia vẫn để lại bóng ma trong lòng hắn. Hắn có chút nghi hoặc lại có chút bất an, nên thất thần không nghe giảng bài.

Không dễ dàng kéo đến chặng vạng tan học, hắn hạ quyết tâm thăm dò mẹ mình.

Dương gia là gia đình nhà giàu có ở trấn Hắc Sơn. Từ tiền đại trạch viện, tuy khí thế kém hào môn quý tộc, cũng là đình đài mái hiên chằng chịt, hòn giả sơn khí thế cheo leo, cầu nhỏ nước chảy, là Giang Nam lâm viên thịnh cảnh, trong đó tôi tớ lui tới qua lại.

Dương Nguyên về đến nhà, đi gặp nương trước.

Mẫu thân hắn Lưu thị đang ngồi nói chuyện với Trần di (di=di) đến từ phủ thành ở ngoài sảnh. Đệ đệ Dương Chân và biểu muội Trần Thanh Đại đang ở một bên chơi trò tử nhi.

Lưu thị là một phụ nhân khôn khéo, phục sức hào phóng khéo léo, lời nói lão luyện lanh lẹ.

Muội muội nàng Trần phu nhân là một phụ nhân giàu có, đầy mình vàng bạc chói mắt.

Thấy hắn đến, Trần Thanh Đại mừng rỡ lập tức chạy tới, kéo hắn chơi chung.

Dương Nguyên mỉm cười, không cự tuyệt cũng không đáp ứng, chào hỏi nương và di trước, sau đó cười nói: “Hôm nay ở cửa tư thực gặp một người, nhận lầm ta là biểu ca nàng, nói bộ dạng giống y.”

Đáy mắt Lưu thị lóe lên một tia dị sắc, rất nhanh phai mờ, cười nói: “Vậy ngươi đi làm biểu ca người ta đi, ta đỡ bận tâm.”

Rồi ngoắc tay ý bảo hắn đi tới gần, thay hắn chỉnh lý áo, lại sờ hai má hắn từ ái nói: “Ta mới nói với di ngươi, từ lúc sinh đệ đệ ngươi, ta không có tình thân quần ngươi, làm ngươi chậm trễ không ít. Cho nên thương lượng với cha ngươi, đưa ngươi đi thư viện ở phủ thành đọc sách. Ngươi có nguyện ý không?”

Nhất thời Dương Nguyên đại hỉ, vội gật đầu nói: “Đương nhiên nguyện ý.”

Lưu thị liền cười, ôm hắn vào trong ngực, đối với Trần phu nhân cười nói: “Ngươi nhìn xem, nghe nói muốn ra cửa là cao hứng như vậy, cũng không nói là không nở rời cha mẹ và đệ đệ. Ưông ta thương ngươi!”

Câu nói sau cùng là nói với Dương Nguyên.

Dương Nguyên tựa vào trong ngực mẫu thân, cảm thụ được ôn nhu từ lâu không được hưởng thụ, ngang nhiên nói: “Nhi tử đọc sách làm rạng rỡ tổ tông, còn không phải là vì cha mẹ tranh quang! Tương lai, nói không chừng còn có thể lấy được danh cáo mệnh cho nương đó!”

Nói một hồi làm cho nương hắn và di đều cười, thập phần vui vẻ.

Nói cười, Dương Nguyên sớm quên sạch chuyện muốn thử dò xét.

Lưu thị lại nói: “Ngươi còn nhỏ, đi xa như vậy nương thực không yên lòng. Vừa lúc di ngươi tới, nói muốn đón ngươi về nhà ở. Nhà di ngươi lớn lại rộng mở, lại chỉ có một mình Thanh Đại muội muội ngươi, ngươi đi, vừa lúc có thể làm bạn. Phương diện ăn ở, có di ngươi chiếu ứng, ta mới có thể yên tâm.”

Lúc này Dương Nguyên lại không lên tiếng trả lời, chỉ lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Vừa thấy đã phân ra

Đúng lúc nô tì đến thỉnh dùng cơm mới vừa bỏ qua chuyện này, đều đi dùng cơm.

Buổi tối, Lưu thị cho người hầu hạ lui ra hết, cùng chồng Dương Ngọc Vinh và em gái Trần phu nhân thương nghị nói: “Nghe Nguyên Nhi lúc nãy nói, ta cảm thấy việc này có chút không đúng. Vẫn nên tiến hẳn đi sớm chút.”

Dương Ngọc Vinh nói: “Kêu Tiểu Lục tới hỏi trước đã, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Lưu thị vội chặn lại nói: “Đừng hỏi. Hỏi mới không tốt đó. Đứa nhỏ này là người có tâm, lơ lửng ra chút gì làm cho hấn chán ghét, ngược lại không tốt. Trực tiếp đưa hấn đi phủ thành. Thật nếu là người nhà kia tìm tới cửa, ta không nhận gì hết, hấn có thể làm gì?”

Dương Ngọc Vinh gật đầu, đối với Trần phu nhân nói: “Sau này phiền toái muội muội.”

Trần phu nhân cười nói: “Phiền toái cái gì? Đây không phải là chuyện của ta sao. Vừa lúc ta kiếm được con rể tới cửa.”

Mấy người đều cười.

Lưu thị thở dài: “Đây cũng là phúc khí của hấn. Ta nghĩ mình có con trai, nhà này không thể giao cho hấn, không thể đem gia nghiệp truyền cho người ngoài. Nghĩ sao mà đem sự tình nói ra chứ! Sợ lão gia tử sinh khí, mới không dám nói. Lại nói, nếu nhị phòng biết chuyện này, khẳng định sẽ néo không thả. Còn chưa nói tới việc muội muội vừa tới đã coi trọng hấn. Đây không phải là vận mệnh của hấn thì là cái gì?”

Thì ra, Dương Nguyên là Dương gia đích tôn Dương Ngọc Vinh nhất được.

Bởi vì Dương Ngọc Vinh năm đó đã 35 tuổi mà chưa có con trai, liền giấu, nhận làm con để thừa kế gia nghiệp. Ai ngờ ba năm trước Lưu thị hoài thai, sinh hạ Dương Chân. Hai vợ chồng hấn đối đãi với Dương Nguyên không bằng lúc trước, hơn nữa có ý phòng bị, lo lắng hấn lớn lên sẽ dụng nghiệp riêng.

Đầu tiên cũng nghĩ tới muốn công khai thân thế của hấn, đuổi hấn đi, chỉ là ngại với Dương lão gia nên không dám nói ra tình hình thực tế, lại kiêng kỵ nhị phòng, cho nên mới kéo dài. Nhưng từ đó đối với Dương Nguyên liền lạnh nhạt, lại không dám làm quá mức rõ rệt, sợ người nghi ngờ.

Năm nay, muội muội của Lưu thị ở phủ thành đến nhà tỷ tỷ ở trấn Hắc Sơn làm khách. Thấy nữ nhi Thanh Đại dán theo Dương Nguyên chơi, Dương Nguyên nhìn cũng thực trí tuệ, nên nói đùa muốn cùng tỷ tỷ kết thân gia.

Lưu thị giật mình, nghĩ muội muội chỉ có người khuê nữ này, liền sinh ra một ý niệm: muốn đem Dương Nguyên cho muội muội ở rể.

Đây chính là biện pháp chu toàn nhất.

Nàng liền đem lai lịch Dương Nguyên nói ra.

Trần phu nhân đại hỉ, cẩn thận hỏi thăm bọn họ nhất được Dương Nguyên ở đâu.

Dương Ngọc Vinh liền hàm hồ trả lời, ánh mắt lóe ra.

Lưu thị lại lộ ra cho muội muội: “Là 2 thôn ở trong núi. Muội muội nghĩ đứa nhỏ này còn có thể là người ở nơi nào? Muội muội cũng đừng hỏi, đem việc này giấu trong bụng, coi hấn là con ta. Tìm không được gốc rễ mới tốt, thế mới thỏa đáng đó.”

Trần phu nhân liên tục gật đầu, cũng ước gì việc này vĩnh viễn không có người biết.

Hơn nữa nói trước mặt, Dương Ngọc Vinh hừ lạnh một tiếng nói: “Đây là thấy hấn đọc sách giỏi, tương lai có lẽ có tiền đồ, mới đem Thanh Đại hứa cho hấn. Bằng không, phần gia nghiệp to lớn của Trần gia, sao có thể tiện nghi hấn? Cho dù hấn biết thân thế, lại có uy khuất gì? Dù tìm về cha mẹ ruột, bất quá cũng là nông dân nghèo, có thể giống như bây giờ được đi học sao?”

Trần phu nhân cười nói: “Nói thì nói như thế, có thể gạt vẫn tốt hơn, không thể uổng phí công sức nuôi dưỡng, lại dưỡng ra bạch nhãn lang.”

Lưu thị vẫn có chút lo lắng, nói: “Tương lai ở rể có cần một lý do không? Dem trưởng tử ở rể người ta, mặt mũi không thể nào nói nổi đâu, không thể giao phó bên Lão gia.”

Chuyện này dù sao cũng phải giao phó với lão gia, vợ chồng bọn họ còn chưa nghĩ kỹ.

Dương Ngọc Vinh lại nói: “Ta suy nghĩ vài ngày, cảm thấy điều này cũng không khó làm. Chờ thêm một hai năm xem tình hình học hành của hần. Nếu thật không sai thì cho hần và Thanh Đại định thân. Đợi lúc thành thân, chúng ta lại kiểm chuyện nháo một chút, sau đó khuyên hần, nói Trần gia chỉ có một khuê nữ, không bằng qua đó kế thừa gia nghiệp, đỡ phải ở Dương gia cùng huynh đệ tranh tài sản, mất hòa khí huynh đệ. Phàm là người đọc sách đều có chút ngạo khí, nói vậy hần có thể nghe lọt. Ở bên cha, đến lúc đó ta đem sự tình nói cho hần biết, chẳng lẽ hần còn đem gia sản tư truyền cho người ngoài? Khẳng định ước gì tiền bước hần.”

Lưu thị và Trần phu nhân nghe xong đều gật đầu.

Thương nghị xong, ba người lại sợ xảy ra chuyện, định ngày mai Trần phu nhân sẽ mang Dương Nguyên đi. Bên tư thực, Dương Ngọc Vinh sẽ ra mặt chấm dứt.

Lại nói ở đông sương, trong thư phòng Dương Nguyên, Trần Thanh Đại quần lấy Dương Nguyên, một hồi hỏi chữ, một hồi muốn giảng thơ, một hồi muốn dạy vẽ tranh, không để hần yên ổn đọc sách.

Dương Nguyên nhướn mày, lập tức giãn ra, nghiêm túc đối với Thanh Đại nói: “Vừa rồi lời của mẹ ta nguoi cũng nghe thấy. Thư viện Phủ thành không phải có thể tùy tiện vào, nghe nói phải khảo hạch. Chẳng lẽ nguoi muốn ta mất mặt thi được không chứ?”

Trần Thanh Đại liền do dự.

Tâm tính nàng mạnh mẽ, căn bản không tinh tâm được, một lòng muốn người biểu ca này giờ nào phút nào cũng bồi mình, kia mặc kệ hần làm gì, nàng đều cảm thấy thú vị.

Nhưng là, nàng thích chơi với biểu ca vì biểu ca xuất sắc. Nếu biểu hiện của hần bình thường, nàng cũng không hiếm lạ gì.

Dương Nguyên nhìn vẻ mặt nàng, ánh mắt chợt lóe, nói: “Nguoi không phải muốn làm một tiểu thư thế gia có tài có sắc sao? Ta dạy chữ, nguoi cũng không dụng tâm luyện, thi từ cũng không thuộc. Triệu Cần muội muội so nguoi giỏi hơn nhiều.”

Nhất thời mặt Trần Thanh Đại phỉếm nộ khí, nhưng Dương Nguyên không chờ nàng phát tác đã cầm sách trên bàn lên cùng giấy, ôn nhu nói với nàng: “Thanh Đại muội muội là người thông minh, chỉ là không dụng tâm. Nếu dụng tâm, khẳng định sẽ giỏi hơn Triệu Cần muội muội nhiều. Nha! Cầm thơ này về phòng, cố học thuộc. Sáng mai ta sẽ khảo nguoi.”

Trần Thanh Đại lập tức cười, thuận theo gật đầu, cầm sách đi.

Dương Nguyên đưa nàng ra cửa, nhìn bóng lưng nàng, đôi mắt nhìn quanh, hừ nhẹ một tiếng, xoay người vào đọc sách.

Nếu Đỗ Quyên thấy vẻ mặt này của hần, chắc chắn kinh ngạc rút cằm.

Đôi mắt Lão Thực cha dịu ngoan, lại bị hần đổi thành giao hoạt, không kinh ngạc sao!

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, Dương Ngọc Vinh nói với Dương Nguyên, muốn hần tức khắc theo đi đi phủ thành. Nương hần đã chuẩn bị chút hành trang cho hần.

Dương Nguyên nghe xong sững sốt, nghi ngờ hỏi: “Cha, sao lại vội vã như vậy?”

Dương Ngọc Vinh đã chuẩn bị trước, nói: “Sao không vội? Bình thường là tháng giêng khai trường, thư viện phủ thành cũng thế. Lúc trước ta và nương nguoi còn chưa nghĩ kỹ có nên để nguoi đi hay không, nên trì hoãn hai ngày. Nay đều định rồi, còn không mau đi, còn muốn trì hoãn bao lâu nữa? Đi trễ nguoi có thể theo kịp việc học không?”

Dương Nguyên nghĩ cũng đúng, nên cũng vội theo.

Hần vội vàng muốn đi ra ngoài, nói là đi tư thực nói với phu tử.

Dương Ngọc Vinh gọi hần lại nói: “Nguoi không cần phải đi, mau đi thu xếp sách vở, đợi ăn cơm xong thì đi với di nguoi. Tư thực bên kia, cha giúp nguoi đi nói.”

Dương Nguyên cảm thấy sốt ruột, vội nói: “Nhi tử còn muốn đi nói một tiếng với mấy người bạn thân.”

Kỳ thật hần nhớ tới ước định với Đỗ Quyên.

Dương Ngọc Vinh cười nói: “Là Triệu Cần tiểu tử kia phải không? Như vậy đi, nguoi viết phong thư, cha thay nguoi chuyển cho bọn họ, nói cho bọn hần biết một tiếng thì xong rồi. Nguoi đừng trì hoãn, lẽ mề khởi hành muộn, buổi tối không đến kịp huyện lý tìm nơi ngủ trọ, hoang sơn dã lĩnh không an toàn.”

Dương Nguyên không phản đối nữa, đáp ứng trở về phòng.

Phải đi gấp, hần có chút hỗn loạn, vừa thu thập sách vở, vừa nghĩ tới Đỗ Quyên, làm sao để thoát thân đi gặp nàng đây?

Kết quả, cha mẹ không ngừng hỏi hấn chút chuyện, dận dò nhắc nhở, hấn không tìm được cơ hội thoát thân.

Chịu đựng đến buổi trưa, hấn mượn cớ kêu Tiểu Lục đến, phân phó vài câu. Tiểu Lục vội vàng đi ra ngoài.

Tiểu Lục đi tới triền núi sau trấn thay thiếu gia truyền tin.

Đỗ Quyên còn chưa tới.

Hôm qua nàng trở về nói với Phùng Thị tình hình gặp mặt Dương Nguyên, Phùng Thị kích động không thôi, dốc hết sức mong nàng hôm nay lại tới gặp Dương Nguyên.

Đỗ Quyên nói không thể đi tư thực, dễ làm cho người chú ý, trực tiếp đến hậu sơn đợi cũng giống nhau. Nàng đoán chừng giờ Dương Nguyên tan học, hơn nữa trấn nhỏ có bao lon, nàng cũng lười đi dạo, nên không đến sớm.

Không dễ dàng khắp đúng giờ tới, lại thấy Tiểu Lục đứng tại chân núi.

Tiểu Lục thấy Đỗ Quyên, vội nghênh đón, đem thư của thiếu gia viết đưa cho nàng. Không chờ nàng mở ra xem, đã chủ động nói cho nàng biết thiếu gia phải đi phủ thành đọc sách.

Đỗ Quyên suy sụp, thâm cảm thấy kỳ quái.

Mở thư Dương Nguyên ra đọc, ý tứ không sai biệt lắm, cũng không thêm tin tức gì khác hoặc lời giải thích.

Nàng vừa suy nghĩ đối sách, vừa đem rổ trong tay đưa cho Tiểu Lục, nói: “Đây là một ít đồ ăn trong núi chúng ta, không phải là thứ quý giá gì, mang cho thiếu gia nhà ngươi ném thử. Bên trong có một bao nhỏ, là chuẩn bị cho Tiểu Lục ca.”

Lập tức mặt mày Tiểu Lục hớn hờ.

Hấn mở rổ lấy cái bao ra, bóc một miếng thịt ăn, lập tức hai mắt tỏa sáng, mừng khôn tả xiết.

Miệng hàm hồ nói: “Đỗ Quyên cô nương, ngươi còn có lời gì nói với thiếu gia không? Nếu không, ta dẫn ngươi đi Dương gia tìm hấn.”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, nói: “Không cần. Ta cũng không có gì muốn nói với hấn. Bức họa này ngươi đưa cho hấn, nói với hấn phải cố gắng đọc sách. Có cơ hội ta nhất định đi nhìn hấn.”

Nàng cũng không muốn để người Dương gia phát hiện mình.

Tiểu Lục vội gật đầu, tiếp nhận một cuộn giấy, để vào túi.

Đỗ Quyên liền thúc giục: “Ngươi mau trở về đi. Không chừng thiếu gia nhà ngươi đang tìm ngươi đấy.”

Nàng tưởng Dương Nguyên không thể thoát thân nói lời từ biệt với mình, tất có duyên cớ, không hề cho rằng hấn không để lời mình nói ở trong lòng, chỉ sai phái Tiểu Lục nhắn tin.

Tiểu Lục nghĩ đến tình hình lúc thiếu gia dặn dò, tỉnh ngộ, vội cáo từ đi.

Nơi này, Đỗ Quyên và Phùng Thị bàn luận lý do.

Nhất thời Phùng Thị như bị sét đánh ngang tai, ngây dại.

Vừa mới nhìn thấy hy vọng đã tiêu tan?

Đỗ Quyên vội thấp giọng an ủi: “Nương, ta đã nói trước, việc này không gấp được. Hấn còn nhỏ, một vài chuyện cũng khó mà nói rõ ràng. Nay cứ để tùy hấn đi, chờ thêm hai năm hấn lớn thêm một chút, ta lại tìm cơ hội gặp hấn, đem đầu đuôi nói cho hấn biết. Khi đó hấn sẽ không trốn tránh.”

Phùng Thị roi lệ nói: “Hấn biết rồi có thể nhận lại ta không?”

Nàng vò vạt áo in bông đang mặc trên người, mồ mịt luống cuống.

Bộ quần áo này vừa mới may, nhưng đứng trước mặt nhi tử thần thái sáng láng, nàng tự thấy xấu hổ, không dám nói nhiều một câu.

Đỗ Quyên vội lại khuyên nhủ: “Ta thấy hấn không giống kẻ không có lương tâm. Đọc sách biết lễ, về sau sẽ tốt hơn. Nương yên tâm đi, đã chờ nhiều năm như vậy, chờ thêm vài năm cũng không sao. Lại nói, nếu chúng ta sớm đón hấn về, chưa chắc chúng ta có điều kiện đưa hấn đi phủ thành đọc sách đâu. Nói tới là ta còn chiếm tiện nghi đó.”

Phùng Thị nức nở nói: “Tiện nghi dễ chiếm như vậy sao? Chỉ sợ đứa con này không chịu quay về.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 143: Người quý tình chưa xong

Sao Đỗ Quyên không biết như thế chứ, nhưng đoán không được ý tưởng của Dương gia.

Bỗng nhiên đưa đứa con nhặt được đi thư viện phủ thành đọc sách, là chân tâm muốn tài bồi hần?

Nhất thời không nghĩ ra cũng không cần nghĩ, chỉ khuyên Phùng Thị nói sau giờ Ngọ Dương Nguyên sẽ đi với đi hần, không bằng các nàng đi ăn chút gì đó trước, sau đó canh giữ ở quan đạo bên cạnh, nói không chừng còn có thể gặp hần thêm một lần nữa.

Phùng Thị lập tức gật đầu. Có thể nhìn nhi tử đương nhiên là được.

Vì thế hai mẹ con nhanh chóng đi.

Chờ cho các nàng rời đi, có hai người đi ra từ một góc phòng của cửa hàng. Đó chính là Trần Thanh Đại và nha hoàn của nàng.

Nàng muốn đi dạo nên mang theo nha hoàn đi, xem có thể mua đồ lưu niệm và thổ sản địa phương, làm quà cho các tỷ muội và bạn bè của nàng.

Đang đi đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lục đi về phía sau núi.

Nàng ngạc nhiên nên đi theo, lại nhìn thấy hần và Đỗ Quyên nói chuyện.

Chẳng biết tại sao, nàng kết luận Tiểu Lục thay biểu ca đến truyền tin cho nha đầu nông thôn kia. Ý nghĩ này làm cho nàng khó chịu.

Nhìn xa xa thấy Đỗ Quyên và Phùng Thị không có hành động gì đặc biệt, nàng liền nói với nha hoàn: “Đi, trở về.”

Hai chủ tớ vội vàng đi về Dương gia, chặn Tiểu Lục ở ngay cửa.

“Đây là cái gì?”

Trần Thanh Đại chỉ vào rổ trên tay Tiểu Lục hỏi.

Tiểu Lục vội nói: “Đây là tiểu ... Vừa mua.”

Hần nói láo.

Trần Thanh Đại khinh miệt nhìn hần một cái, nói: “Lấy đến cho ta xem một chút.”

Tiểu Lục khó xử, không biết nên cho hay không.

Nhưng người ta không cho hần thời gian do dự. Nha hoàn của Thanh Đại, gọi là Vân Phương đi tới giật lấy cái rổ, chủ động giở nắp đặt lên, đưa tới trước mặt tiểu thư, ý bảo nàng xem.

Thanh Đại ngấm một cái. Đối với những túi giấy bao đồ ăn kia không có hứng thú chút nào, lại cảm bức họa lên, “Đây là cái gì?”

Tiểu Lục vội nói: “Đó là của thiếu gia.”

Nhất thời Trần Thanh Đại chưa chất nhưng thầm khinh bỉ Đỗ Quyên. Nàng tận mắt chứng kiến Đỗ Quyên đưa những thứ này cho Tiểu Lục. Quả nhiên là chuyện cho biểu ca.

Không nghĩ tới nha đầu kia còn nhỏ tuổi như vậy mà đã không biết xấu hổ!

Không biết xấu hổ ra sao, nàng cũng không nói được. Dù như vậy là không tốt.

Nàng ngao ngễ nói: “Cho biểu ca? Vậy ta đưa cho hần là được.”

Không chút do dự nàng xoay người rời đi.

Tiểu Lục cuống quýt kêu lên: “Trần cô nương, Trần cô nương!”

Vân Phương nhét rổ vào tay hần, khiển trách: “Kêu cái gì mà kêu? Tiểu thư đi vào gặp Dương thiếu gia còn trước ngươi đó. Bọn họ là biểu huynh muội, cầm đồ gì còn để cho một hạ nhân như ngươi lăm miệng!” Nói xong xoay người rời đi.

Tiểu Lục á khẩu không trả lời được.

Nhìn theo bóng dáng Trần Thanh Đại, hần chột nhớ tới Đỗ Quyên, thầm nghĩ hai người thật đúng là không thể so. Dung mạo không thể so, tính tình tính các càng không thể so.

Đỗ Quyên rất tùy ý gọi hần “Tiểu Lục ca ca”, cũng không phải vì lấy lòng hần, nghe rất thân thiết. Trần cô nương luôn tùy ý miệt thị hần, là quen cao cao tại thượng.

Trách sao thiếu gia không thích chơi với biểu cô nương mà thích chơi cùng Đỗ cô nương.

Tiểu Lục vừa nghĩ, vừa thờ phì phò cầm rỏ đi tới thư phòng.

Mặt khác, Trần Thanh Đại đi đến một hành lang gấp khúc có rừng có nước, cúi người ngồi cạnh hành lang, mở bức họa ra xem.

Trong bức họa là một mỹ nhân thân người đuôi cá, như đang cười gió bay, lại như đang bơi dưới đáy nước, thân tư xinh đẹp, dung nhan tuyệt mỹ. Bên cạnh còn viết ba chữ cực nhỏ: mỹ nhân ngư.

Trong lòng nàng kinh ngạc không thôi.

Bởi vì kỹ xảo hội họa nàng đã thấy qua trong thư phòng biểu ca. Đó là một họa người, hình như là một nam một nữ từ trên vách núi nhảy xuống, thân ở giữa không trung, một người như muốn kéo lấy một người khác.

Lúc ấy nàng cảm thấy rất tò mò, muốn lấy đi. Dương Nguyên không cho.

Bức họa này là sao?

Trần Thanh Đại không nghĩ ra, không biết là Dương Nguyên đưa cho đã nha đầu kia hay là đã nha đầu kia đưa cho Dương Nguyên. Nàng nghi hoặc nhưng trong tư tâm nàng cảm thấy Đỗ Quyên không có khả năng vẽ được bức họa như vậy.

Bất kể như thế nào, giờ khắc này trong lòng nàng thật không thoải mái.

Nàng không muốn giao bức họa cho Dương Nguyên, bởi vậy giương tay một cái, bức họa liện rơi vào trong ao.

Nhìn bức họa ngâm trong nước, khuôn mặt trở nên mơ hồ, trong lòng nàng dễ chịu chút, vỗ vỗ tay đứng dậy đi.

Nàng trực tiếp tới phòng Dương Nguyên tìm hần, lại phát hiện biểu ca không ở đó.

Vừa muốn đi đã thấy Dương Nguyên từ bên ngoài vội vàng đuổi tới, nhìn thấy nàng phủ đầu hỏi: “Thanh Đại, bức họa người vừa lấy từ Tiểu Lục kia đâu?”

Thanh Đại thấy hần vừa gặp mặt đã hỏi việc này, sắc mặt liền khó coi.

Nàng định nói ném vào nước, thấy vẻ vội vàng trong mắt hần, bỗng nhiên trong lòng thêm khó chịu, uyển chuyển xin lỗi nói: “Xin lỗi nga biểu ca, vừa rồi ta ngồi ở bên hành lang xem tranh, không cẩn thận đánh rơi vào trong nước. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Về mặt có chút áy náy.

Dương Nguyên căn bản không tin. Người biểu muội này bị di nương chiều nên kiêu căng tùy hứng, tính tình lại thẳng thắn, không thủ đoạn. Trước mặt khẳng định nàng đang nói dối, rõ ràng là nàng cố ý ném họa vào nước.

Dương Nguyên yên lặng nhìn nàng một lúc mới nói: “Mất rồi thì thôi, cũng không có gì. Vừa rồi nương cho người đến kêu ăn cơm, đi thôi.” Nói xong quay đầu bước đi.

Trần Thanh Đại thấy hần như vậy, đoán không ra ý tứ của hần, chỉ phải theo sau.

Đi bên cạnh Dương Nguyên, nàng thăm dò hỏi: “Biểu ca, tranh này là ai vẽ đưa cho người? Sẽ không là nhà đầu nông thôn kia vẽ chứ?”

Nàng quỳnh lên, liễn lộ chân tướng.

Dương Nguyên nghe xong, nhìn nàng cười nói: “Chính là nàng họa. Nàng biết vẽ. Ta vốn định cùng nàng học, ai ngờ phải đi. Biểu muội, người ở phủ thành, kiến thức rộng rãi, quay đầu hỏi thăm một chút, xem có người nào biết lối họa đó. Nếu người học được thì dạy ta, khỏi mất công ta ở bên ngoài tìm người khác học.”

Trần Thanh Đại nghe hần nói, đang định tức giận nhưng nghe tới câu sau, mừng rỡ mặt mày hớn hờ, liên tục gật đầu đáp ứng, nói về nhà sẽ cho người đi tìm kiếm hỏi thăm.

Thì ra là biểu ca là muốn học họa nha!

Như vậy là dễ rồi. Như biểu ca nói, nàng ở phủ thành, trong nhà lại có tiền tài quyền thế, dù gì kiến thức cũng rộng rãi hơn nha đầu nông thôn. Từ đó luôn tâm niệm chuyện vẽ tranh, về nhà đã vội hỏi thăm. Đây là lời ngoài mặt.

Dương Nguyên thấy nàng như vậy, âm thầm cười lạnh, nghĩ nàng có chuyện làm, đồ phải đeo dính mình. Chỉ là mắt bức tranh Đỗ Quyên họa, thật đáng tiếc.

Vừa rồi hấn cũng nổi giận, nhưng không bùng nổ.

Hấn không thể vì một bộ họa mà mắng biếu muối một trận.

Trước đây đã xảy ra chuyện tương tự. Hấn phát tác lại bị nương trách phạt và chỉ bảo. Vài lần qua đi, hấn có kinh nghiệm, sẽ không trực diện tranh chấp với nàng, mà thay đổi tìm cách sai phải trừng phạt nàng.

Đương nhiên, loại trừng phạt này là hấn tự cho là thế, hoàn toàn đều do tâm tính tác quái, kỳ thật đối với tương lai Trần Thanh Đại mà nói, còn có lợi nữa.

Tỷ như vừa rồi, hấn kêu Trần Thanh Đại tìm người học họa, lại không nói chính hấn theo học, mà giật giằng nàng học xong về dạy mình, dùng việc này tra tấn trừng phạt nàng, bởi vì biết nàng không chịu ngồi yên.

Nhưng về tranh có thể học trong một ngày hai ngày sao?

Nếu không có tư chất, học vài năm chưa chắc có thể nhập môn.

Có thể nghĩ, sau này nha đầu kia sẽ nếm mùi đau khổ.

Cho dù nàng thật kiêu chể tính tình nghiêm túc học, vậy hấn cầu còn không được. Bởi vì nàng không rảnh rồi đến phiên hấn.

Nếu nàng học nửa đường không chịu học tiếp, hấn sẽ kích thích nàng, làm cho nàng vì tranh cường hão thắng mà không vút được.

Sau bữa cơm, Trần phu nhân cáo từ tỷ tỷ, mang theo Dương Nguyên, Trần Thanh Đại lên đường.

Xe ngựa từ chân Hắc Sơn đi qua, qua rèm xe Dương Nguyên nhìn thấy Đỗ Quyên và Phùng thị ngồi trên sườn núi.

Hấn rút đầu lại, thân mình nghiêng vào trong thùng xe.

Theo bản năng, hấn không muốn người nhà biết hấn quen biết Đỗ Quyên.

Nhìn tiểu bóng dáng xa dần, hấn chau mày, nghĩ lúc nào trở về thối thôn Thanh Tuyền tìm nàng.

Lúc xe ngựa Dương gia bắt đầu chuyển bánh, Đỗ Quyên đã chú ý nên kéo Phùng Thị lên núi đợi. Nhưng Dương Nguyên còn nhỏ không cưỡi ngựa, mà là ngồi trong xe ngựa nên không thấy mặt.

Tìm Phùng Thị như bị đao cắt, nhìn theo mấy chiếc xe ngựa khóc không ngừng.

Đỗ Quyên khuyên một lúc lâu mới nguôi.

Chính nàng cũng để cảm xúc của mình lẫn theo xe ngựa kia.

Vừa gặp mặt, còn chưa biết rõ hấn có phải là Lý Đôn hay không đã bị phản ra. Nói không mất mát là không có khả năng. Tối qua nàng còn nghĩ cách, xem có thể làm nghề gì đó ở trấn Hắc Sơn, sau đó thuyết phục cha mẹ chuyển ra ngoài núi ở. Vừa né tránh gia gia nãi nãi, thứ hai nghĩ biện pháp nhận về người đệ đệ này. Ai ngờ chưa nghĩ xong, người phải ra đi.

Nàng khuyên Phùng Thị không thể nóng vội, kỳ thật cũng là khuyên chính mình.

Đối với thân thể Dương Nguyên, nàng có mấy phần nắm chắc vạch trần chân tướng.

Nhưng đối với chuyện hấn khôi phục ký ức Lý Đôn kiếp trước, nàng không nắm được phần nào cả.

Nàng nói cho hấn biết chuyện của mình và Lý Đôn, còn vẽ bức họa kia cho hấn với hy vọng một ngày nào đó hấn có thể nhớ lại chuyện của kiếp trước. Nếu không thể, cũng muốn cho hấn cảm thấy giống như đã từng quen biết. Nàng không tin duyên tình 2 thế mà không có chút cảm giác quen thuộc nào.

Cho dù hấn thật không có cảm giác, nàng cũng muốn hấn thích mình một lần nữa.

Nếu hấn là Lý Đôn, nhất định kiếp này sẽ thích Hoàng Đỗ Quyên!

Đỗ Quyên nghĩ, đột nhiên sinh ra một loại xúc động, muốn cùng Dương Nguyên nói lời từ biệt.

Nàng tận khả năng lưu lại ấn tượng đặc biệt trong lòng hắn, muốn lưu lại một ít chỉ thuộc về Lý Đôn và Đỗ Quyên.

Nghĩ tới chuyện này, nàng nói với Phùng Thị: “Ta đi nói với hắn, ta và nương đến đưa hắn.” Liền đuổi theo hướng chiếc xe ngựa.

Nàng ở trên núi đuổi theo. Xe ngựa chạy dưới chân núi.

Đuổi tới trước rìa núi, nương vào một khối núi đá dựng thẳng đứng, nàng cất cao tiếng hát:

Oh, my love, my darling

I've hungered for your touch, a long lonely time

And time goes by, so slowly and time can do so much ...

Ôi, tình yêu của em, anh yêu dấu hỡi!

Em vẫn luôn khao khát cái vuốt ve của người

Một thời gian dài, cô đơn

Và thời gian trôi qua thật chậm

Và thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều

Anh vẫn còn là của em chứ ?

Em cần người yêu

...

Đây là bài hát tiếng Anh (Unchained melody - không biết sao lại dịch ra như vậy, có lẽ là dựa vào nội dung truyện phim The ghost).

Tiếng hát trong trẻo trẻ con của Đỗ Quyên, quả thực khó lọt tả được tình yêu sâu lắng tang thương của ca từ. Nhưng nàng lại hát ra thâm tình và đau thương, còn có vô tận khát vọng và không nở.

Trong xe ngựa, từ lúc Dương Nguyên bắt đầu nghe tiếng ca là biết Đỗ Quyên tới. Đây là giọng hát Đỗ Quyên.

Không hiểu sao, hắn cảm thấy là như vậy.

Ngưng thần lắng nghe, lại cùng hôm đó ở cửa tư thực nghe Đỗ Quyên gọi mình Lý Đôn, hắn có chút mờ mịt mà không phải là chán động.

Hắn nghe không hiểu ca từ, làn điệu phong cách khác xa những ca khúc thường nghe. Sở học của hắn còn thấp không thể hiểu được.

Không cảm thụ được sự va chạm nội tâm cường liệt, lại nghe ra chút ưu thương và không nở.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Gặp lại thì người còn nhớ ta không?

Hắn rất muốn xuống xe, lên núi nghe Đỗ Quyên hát, sau đó sẽ hỏi nàng hát cái gì.

Nhưng nhìn Trần Thanh Đại ngồi đối diện, lại nhịn xuống.

Trần Thanh Đại cũng nghe thấy tiếng ca, buồn bực hỏi: “Đây là ai, hát cái gì vậy? Sao lại cổ quái như thế?”

Nói xong vừa định vén màn xe lên, thò đầu nhìn lên núi.

Dương Nguyên không muốn nàng phát hiện Đỗ Quyên, càng không muốn nàng biết mình đang nghe nhạc, bởi vậy chặn lại nói: “Đừng nhúc nhích! Rót xuống làm sao? Nghe cái gì cũng tò mò muốn xem, đoạn đường này người cứ đuổi cổ ra thò đầu bên ngoài, cũng đừng thụt vào.”

Nha hoàn Vân Phương nghe, bật cười.

Trần Thanh Đại xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, mới nói với Dương Nguyên: “Ta chỉ muốn xem ai hát nha! Hình như là tiểu cô nương. Biểu ca...”

Dương Nguyên ngắt lời nàng, trầm khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Có gì hay mà nghe! Người ngồi chung xe với ta, ta muốn khảo việc học của người. Đem bài thơ này đọc trước đi, một hồi giảng cho ta nghe.”

Trần Thanh Đại lập tức nhảy nhót tiếp nhận sách, cúi đầu học nằm lòng.

“Rất tốt!” Dương Nguyên nghĩ, “Cuối cùng có thể an tĩnh nghe khúc ca.”

Nhưng đến cùng Đỗ Quyên hát cái gì chứ?

Trong lòng hần vạn phần nghi hoặc.

Có phải vì đưa tiễn hần không?

Khẳng định là thế, bởi vì tiếng ca có chút ưu thương.

Trong lòng hần cũng không nở, lặng lẽ nhắm hai mắt lại...

Trên đỉnh núi, Đỗ Quyên vẫn hát, lặp lại lời ca, mãi đến lúc xe ngựa biến mất trong tầm nhìn, nàng mới ngưng lại, nhìn quan đạo nghĩ: “Gặp lại thì người còn nhớ ta không?”

Phùng Thị đi tới, nghi ngờ hỏi khuê nữ: “Người vừa hát cái gì vậy?”

Đỗ Quyên quay đầu, mỉm cười nói: “Là một đoạn trong bài hát. Hần hát cho ta nghe. Ta hát như vậy, hần sẽ biết là ta tới, cũng biết nương tới.”

Nhất thời Phùng Thị lại bắt đầu kích động.

Đỗ Quyên lại khuyên nàng kiên nhẫn chờ, vừa kéo nàng đi xuống núi.

Đứng trên quan đạo, Phùng Thị nhìn về đằng trước không chịu quay đầu.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến, hai con tuấn mã chạy gấp lại đây.

Lập tức người trên ngựa nhìn thấy bọn họ, kéo dây cương, ngựa liền dừng lại.

Đỗ Quyên tập trung nhìn, nhìn không được kêu lên: “Tiểu dưỡng, Tiểu cữu cữu! Các người trở lại?”

Nhậm Tam Hòa kinh ngạc nhìn các nàng, hỏi: “Sao lại ở đây?”

Hần không nghĩ là Đỗ Quyên sẽ đến đón mình.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta và nương đi dạo. Đi đến nơi này, thuận tiện xem tiểu dưỡng và tiểu cữu cữu trở lại chưa. Ai ngờ thật trở lại. Thật là vận khí tốt!”

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng như cười như không nói: “Nga? Thật sự?”

Vừa nói vừa nhảy xuống ngựa, động tác nhẹ nhàng ôm Đỗ Quyên lên ngựa ngồi, còn mình nắm dây cương đi bên cạnh, sau đó mới hỏi Phùng thị: “Chỉ có tỷ tỷ và Đỗ Quyên tới?”

Chợt thấy nước mắt còn loang trên mắt Phùng Thị, càng kinh ngạc.

Phùng Thị vội nói: “Chỉ có 2 mẹ con thôi.”

Phùng Hưng nghiệp cũng nhảy xuống ngựa nói với Phùng Thị: “Đại tỷ, người lên ngựa đi.”

Phùng Thị vội vàng vẫy tay lui về phía sau nói: “Ta không dám cưỡi. Người tự cưỡi đi. Ta đi bộ là được.”

Phùng Hưng nghiệp đành thôi, vừa đi vừa hỏi tình hình trong nhà, còn chút hiểu biết về phủ thành, chậm rãi đi về nhà.

Trên đường, Nhậm Tam Hòa không hỏi Đỗ Quyên chuyện vừa rồi.

Đỗ Quyên lại nghĩ, trở về phải thuyết phục nương cùng ông ngoại, đem việc này nói cho hần biết.

Nay Dương Nguyên không ở trấn Hắc Sơn, muốn thuận lợi nhận lại hần, tất yếu phải nhờ tiểu dưỡng hỗ trợ. Không nói đến võ công của hần, chỉ là kiến thức thì nhà ông ngoại cũng không thể so. Có hần hỗ trợ, dĩ nhiên là làm chơi ăn thật. Còn có, hần đã sớm mua ngựa, gởi nuôi ở nhà ông ngoại. Công phu cưỡi ngựa của hần người bình thường không thể so. Đi phủ thành, đối với hần cũng rất dễ dàng.

Đỗ Quyên làm như vậy là có lý do: Nhậm Tam Hòa vốn biết nội tình, rất rõ ràng Đỗ Quyên không phải là thân khuê nữ Hoàng gia.

Nhưng hắn không biết đứa nhỏ Phùng Thị sinh lúc ấy đi đâu, nói không chừng cho rằng đã chết. Chung quy sinh sản nơi hoang dã, rất có khả năng chết non.

Về sau Đỗ Quyên còn có thể rời núi đi tìm Dương Nguyên. Nàng chưa bao giờ rời khỏi phạm vi chú ý của Nhậm Tam Hòa, đến thời điểm dĩ nhiên muốn cho hắn một câu trả lời hợp lý, không bằng hiện tại nói cho hắn biết tình hình thực tế.

Trở lại Phùng gia, là một phen náo nhiệt.

Đêm đó, Đỗ Quyên cùng ông ngoại và Phùng Thị nói ý nghĩ của mình.

Phùng Trường Thuận gật đầu đáp ứng. Hắn cũng sớm muốn nói chuyện này cho tiểu con rể biết. Con rể út là người có khả năng. Nói với hắn là thêm ý kiến.

Vì thế, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh bị gọi vào buồng trong. Người ở chỗ này trừ bỏ Phùng Trường Thuận và Phùng bà mẹ, còn có Phùng Thị và Đỗ Quyên.

Phùng Thị lần nữa đem tình hình sinh con năm đó nói một lần, chẳng qua đổi thành bào thai long phượng.

Đỗ Quyên liền thấy Nhậm Tam Hòa ngạc nhiên há to miệng, còn thật nhanh liếc nàng một cái.

Nàng không khỏi có chút buồn cười, biết vì sao hắn kinh ngạc.

Phùng Trường Thuận thuật lại phát hiện của hắn, Dương gia tiểu thiếu gia Dương Nguyên lớn lên giống Phùng Hưng nghiệp khi còn nhỏ. Sau đó là Đỗ Quyên nói chuyện nàng thăm dò Dương Nguyên.

Tổng kết lại, Dương Nguyên nhất định là đứa con Phùng Thị mất đi ngày đó.

Chấn động lớn nhất phải kể tới Phùng Minh Anh. Nàng dùng hai tay che miệng lại mới không kêu thành tiếng, nhưng hai mắt lập tức đỏ, nước mắt tràn đầy hốc mắt.

“Tỷ tỷ, người... người làm sao chịu đựng nỗi xuống núi?”

Nàng không dám tưởng tượng, nếu là mình rơi vào trường hợp đó còn có thể sống sót xuống núi hay không.

Phùng Thị rơi lệ, vừa đỡ dần nói: “Không nhớ rõ.”

Nàng thật sự không nhớ rõ.

Lúc ấy vừa vui sướng sinh được con trai, thoáng cái đã bị sợ hãi phát hiện nhi tử mất, rồi tuyệt vọng vì không tìm về được... Dù loại cảm thụ, nay nhớ lại tim vẫn còn đau như cắt, lúc ấy làm sao chống nổi được?

Ngay cả chính nàng cũng hoài nghi.

Đỗ Quyên vội lấy khăn tay ra giúp nương lau nước mắt, lại khuyên Phùng Minh Anh nói: “Tiểu di, người đừng khổ sở, chộc nương cũng rơi lệ theo. Hôm nay nàng đã khóc vài lần rồi. Ông ngoại kêu người và tiểu dưỡng đến, không phải là muốn hỏi ý kiến sao. Trước mắt cần bàn bạc, còn khóc cái gì? Nên phân chân, nghĩ biện pháp đưa người trở về mới đúng. Đến lúc đó mới là đại hi sự!”

Nói một hồi làm Phùng Thị ngẩng đầu, đầy mặt mong chờ nhìn về phía Nhậm Tam Hòa.

Hắn cũng đang giúp thê tử lau nước mắt, vừa thấp giọng khuyên giải an ủi.

Chợt thấy trong phòng yên tĩnh. Ngẩng đầu nhìn lên, mọi người đang quan sát hắn.

Hắn không còn sự bình tĩnh vững vàng như ngày xưa, vẻ mặt có chút ngưng ngưng, ngôn từ chậm chước nói: “Cái này... Việc này không thể gấp. Gấp cũng vô dụng. Không có chứng cứ, Dương gia không nhận thì có ích lợi gì?”

Nói xong, không người tiếp lời, mọi người như cũ quan sát hắn.

Nhậm Tam Hòa cũng có chút xấu hổ. Biết là không nói lời hữu dụng nhạc phụ sẽ không buông tha mình, nên cúi đầu trầm tư.

Hắn dụng tâm suy nghĩ, mới ngẩng đầu nhìn Phùng Thị nói: “Dù sao đại tỷ đã chờ chín năm, không ngại kiên nhẫn đợi. Ta bớt chút thời gian đi tìm hiểu chi tiết Dương gia. Cần phải đem chuyện này tra rõ, mới tới cửa Dương gia đòi người. Bây giờ, đại tỷ nên nhẫn nhịn. Ta nói thẳng, đại tỷ để hắn giúp người tài bồi nhi tử người tốt hơn. Người nghĩ đi, nếu thật sớm nhận con về thì cơ hội đi phủ thành học sẽ không còn. Nói tới, người còn chiếm tiện nghi đó.”

Hắn có cùng một lý do thoái thác giống Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên phớt xuy cười.

Phùng Thị thấy Tam Hòa chịu đưa tay hỗ trợ, trong lòng thả lỏng, cũng cười.

Phùng Trường Thuận ngạc nhiên hỏi Đỗ Quyên: “Tiểu dưỡng người nói có lý. Người cười cái gì?”

Đỗ Quyên liền nói, mình cũng khuyên nương như vậy.

Mọi người nghe xong đều cười rộ lên.

Cười xong, Đỗ Quyên nhìn chằm chằm Nhậm Tam Hòa nói: “Tiểu dưỡng, chuyện này thật sự rất quan trọng. Tim đệ đệ về không chỉ giải khúc mắc cho nương, đối với cả nhà chúng ta đều tốt. Nếu nhà chúng ta có con trai, gia gia nãi nãi cũng có thể yên tĩnh chút.”

Nàng nhìn ra Nhậm Tam Hòa có chút không dễ bụng.

Nếu nói lý do, nhất định có liên quan với nàng. Có lẽ là sợ việc này ảnh hưởng tương lai của nàng, nói không chừng còn lo lắng tiết lộ thân thế bí mật của nàng. Bởi vậy, nàng liền nhắc nhở hắn. Hoàng gia tìm về đứa con trai này, thật sự rất quan trọng, đối với nàng cũng rất trọng yếu.

Được rồi, Đỗ Quyên thừa nhận mình có chút áp chế người.

Nhưng là, bọn họ bây giờ là châu chấu bám chung một sợi dây thừng, lại là thân thích, không phải nên dắt tay hăm hở tiến lên, cùng có cuộc sống tốt đẹp sao?

Cho nên, Đỗ đại tiểu thư liền lợi dụng bản thân áp chế tiểu dưỡng.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa nghe xong lời này, vẻ mặt thận trọng hơn.

Hắn trầm ngâm một hồi mới nói: “Mấy ngày nay ta vừa lúc ở đây, trước tìm hiểu rồi nói. Nếu không biết rõ mà đã vội vã cùng Dương gia đòi người, vạn nhất bọn họ không nhận là không có đường cứu vãn.”

Phùng Trường Thuận cũng gật đầu nói: “Ta cũng nói như vậy. Cho nên lúc đầu mặc dù trong lòng ta nghi hoặc, nhưng không gây lớn ra là vì nguyên do này. Các người nghĩ đi, nếu Dương gia chịu trả nhi tử lại, sao không nói với người ngoài là đứa bé này là nhặt được, tội gì gât?”

Đây cũng là nghi ngờ của Đỗ Quyên.

Ban đầu Dương gia không có con trai, còn có cái lý do thoái thác. Nay đều có con ruột, vì sao còn gât? Chuyện này cũng không phải là chuyện xấu xa gì, nói ra người ta sẽ tán dương Dương gia làm việc thiện nữa.

Mọi người suy đoán một trận, không được kết quả, đành tạm thời bỏ qua.

Ngày hôm sau, quả nhiên Nhậm Tam Hòa đi ra ngoài nghe ngóng.

Trở về nói, từ lúc Dương gia đại phòng sinh con trai thứ hai, đối với Dương Nguyên thương yêu không bằng ban đầu. Lúc này đưa hắn đi phủ thành đọc sách, thấy là chuyện tốt, chỉ sợ có ý đồ khác.

Nhưng hắn nghĩ không ra, vì sao Dương gia không công khai thân thế của Dương Nguyên?

Chỉ cần công khai, sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Phùng Thị nghe nói xong lại khóc, cảm thấy nhi tử khẳng định không được cha mẹ nuôi thích, không biết bị tra tấn như thế nào nữa, có bán hắn ra ngoài hay không?

Đỗ Quyên vội an ủi: “Tiểu dưỡng nói 'thương yêu không bằng ban đầu', đó là so với lúc ban đầu. Nói đệ đệ chịu khổ, ta thấy là không. Nương ngẫm lại đi, lúc chúng ta nhìn gặp hắn, quần áo trên người hắn, thức ăn, còn có tiểu tử đi theo, cũng không phải là không ai quản không ai hỏi tới.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, nói đúng là như vậy.

Hắn nói: “Dương gia ghét bỏ hắn, việc này có thể nhờ vả. Chờ lần sau rồi nói, ta đi phủ thành sẽ nhờ bằng hữu lưu tâm hắn. Đại tỷ không nên quá lo lắng, cứ coi như nhi tử ở bên ngoài đọc sách, thời điểm đến, nhi tử sẽ trở lại.”

Phùng Trường Thuận gật đầu, nghiêm trang khuyên nữ nhi nói: “Em rể người làm việc đáng tin cậy, người nghe hắn là không sai. Nếu nóng vội, không nói Dương gia, người có chết hắn cũng không nhất định chịu nhận người. Trước mắt hắn đang là thiếu gia, dựa vào cái gì nhận người một phụ nữ nông thôn làm nương? Không bằng chờ hắn lớn thêm một chút, hiểu chuyện hiểu đạo lý, chúng ta cũng chuẩn bị xong, rồi đem việc này nói ra.”

Lời này đụng vào tâm khảm Phùng Thị, không phải nàng luôn luôn tự ti sao.

Bởi vậy nàng liền tục gật đầu, kiềm chế tưởng niệm bao năm qua xuống, toàn tâm toàn ý chờ nhi tử lớn lên.

Việc này tạm thời đặt xuống, mấy người an tâm an ý làm khách.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Trong nhà nháo lên

Cuộc sống Đỗ Quyên dạo này thật bay bổng. Mỗi ngày trừ bỏ ăn uống chơi đùa, thì chính là ăn uống chơi đùa, không gò bó không lo âu, còn có hai người chơi cùng nữa.

Phùng gia không ở riêng, bốn đứa con trai ở cùng một đại viện.

Người lớn đông đứa nhỏ cũng nhiều, thường có khắc khẩu, thậm chí có lúc đánh nhau đến quỵ khóc sùi gào, nhưng không vì vậy mà sinh ra mâu thuẫn lớn. Bởi vì Phùng Trường Thuận rất có uy nghiêm, giỏi trị gia, có thể đè ép được.

Hắn đối với chuyện quản lý tài sản cũng thoáng. Trừ quy định đóng góp vào quỹ công, các con trai tự mình muốn làm cái gì cũng tùy ý, cho nên đám con trai con dâu đều không cảm thấy bị câu thúc, không ai muốn ở riêng.

Đỗ Quyên lấy làm kì.

Mấy ngày nay, nhiệm vụ của các mợ chính là chế biến món ăn.

Đỗ Quyên nhìn thấy ngứa tay, cũng làm mấy món ăn, mọi người đều nhất trí tán thưởng.

Nhưng bà ngoại không cho nàng làm nhiều, luôn đuổi nàng đi chơi, sợ nàng làm dơ xiêm áo trên người.

Chơi ngán, Nhậm Tam Hòa liền dạy nàng cười ngửa.

Cuộc sống như thế, lẽ ra Đỗ Quyên nên vui đến quên trời quên đất mới đúng, cũng không biết vì sao nàng luôn bất an.

Dương Nguyên đi, nàng lập tức mất đi mục tiêu tới đây, trong lúc cấp thiết lại không thể có hành động, bởi vậy lòng không yên. Còn nữa, chuyện của Dương Nguyên tạm thời gác lại, chuyện trong nhà lại nổi lên.

Nàng rất nhớ thương Hoàng Tước Nhi, không biết chuyện của nàng thế nào rồi.

Nghĩ tới gia gia nãi nãi, lại cân nhắc Lão Thực cha và tỷ tỷ muội muội, Đỗ Quyên không thể bình tĩnh, trong lòng nàng gấp đến độ như bị mèo quào, hận không thể trở về thôn Thanh Tuyền ngay lập tức.

Trừ bỏ chuyện này, nàng còn nhớ thôn Thanh Tuyền nữa.

Trước mắt hiện lên bóng dáng Lâm Xuân, có chút tương niệm hắt.

Cũng thật quái, Lâm Xuân, Cửu Nhi, Hoàng Tước Nhi đều là tiểu hài tử, Đỗ Quyên ở chung với bọn họ cùng đùa giỡn cùng làm việc mà không cảm thấy ngại thẹn nhảm chán. Nhưng nàng thật không có tinh thần chơi đùa với anh chị em bà con trong nhà.

Nhưng nương và tiểu di vài năm mới về nhà mẹ đẻ một lần, mỗi ngày cùng bà ngoại và các mợ vợ ăn vợ uống, nói nói cười cười, thân mật hòa hợp, nàng đích thực ngượng ngùng đòi về, chỉ có thể chịu đựng.

Dày vò đến tháng giêng 23, Cửu Nhi tới.

Đại ca hấn, Phúc Sinh cũng tới, còn có 2 đường thúc của hấn.

Giây phút nhìn thấy Cửu Nhi, Đỗ Quyên cảm thấy lòng sống lại.

“Cửu Nhi, sao ngươi lại tới đây? Có phải đến đưa thổ sản vùng núi không? Trên đường vẫn thuận lợi chứ? Trong nhà... thế nào?”

Ngoài miệng Đỗ Quyên hỏi những chuyện vặt vãnh, mặt mày lại truyền đạt vấn đề khác.

Cửu Nhi thấy biểu tình phong phú của nàng, cũng bất chợt bày ra biểu cảm, ngoài miệng lại ra vẻ tùy ý lớn tiếng nói: “Trong nhà hả? Trong nhà đều tốt. Chỉ là gia gia nháo lên.”

Lời nói này, đều nháo lên còn nói là tốt?

Đỗ Quyên nghe nghi ngờ, không biết đứa trẻ này có ý thức được mình nói sót không.

Người thôn Thanh Tuyền đến, Phùng Thị và Phùng Minh Anh ở nhà mẹ đẻ cũng tính là một nửa chủ nhân, bởi vậy khách khí tiếp đón bọn họ vào nhà ngồi hàn huyên vãn an.

Ai ngờ Cửu Nhi nói một hơi như vậy, mọi người nghe xong sững sờ.

“Nháo lên? Gia gia Đỗ Quyên?” Phùng Thị dừng chân lại, tựa hồ không dám tin tưởng, “Vì sao nháo?”

Phúc Sinh vội vàng nháy mắt, trách hấn lăm mồm.

Đỗ Quyên giành nói: “Nương, trước hết để Lâm thúc thúc bọn họ đi vào uống một ngụm trà, thở ra một hơi rồi từ từ hỏi. Việc này nên hỏi Phúc Sinh đại ca, Cửu Nhi còn nhỏ, nói không rõ.”

Nàng sợ Cửu Nhi nói sót miệng, đem mưu đồ trước đó của bọn họ nói ra.

Cửu Nhi cũng biết mình lỡ miệng, ngại ngùng ngây ngô cười. Hẳn vì việc này mà đến đây, lại thấy Đỗ Quyên sốt ruột, nên không cẩn thận lỡ lời.

Mọi người lập tức vào phòng, ngồi xuống uống ly trà xong, Phúc Sinh mới nói tới lý do.

Thì ra, đại cô Đỗ Quyên tới còn mang theo nhi tử. Hoàng lão cha muốn đem Hoàng Tước Nhi hứa cho cháu ngoại, kêu con trai lớn qua nói. Nào ngờ Hoàng Lão Thực đã hứa Hoàng Tước Nhi cho Hạ Sinh trước một bước, đã thu sính lễ Lâm gia, chỉ chờ Đỗ Quyên và Phùng Thị trở về sẽ chính thức hạ quyết định.

Hoàng lão cha không chịu, buộc nhi tử từ hôn.

Ai biết Hoàng Lão Thực luôn nghe lời cha mẹ lúc này lại quật lên, chết sống không đáp ứng. Hơn nữa, Lâm Đại Đầu cũng không đáp ứng, nói nếu định thân, Hoàng Tước Nhi chính là con dâu tương lai của Lâm gia, trời sập xuống Lâm gia cũng sẽ không từ hôn.

Trong thính đường, người liên can nghe xong lời này đều biểu lộ khác nhau.

Trong đó, Phùng Thị và Đỗ Quyên ngạc nhiên nhất.

Quả thực Phùng Thị không thể tin được. Thứ nhất là Lão Thực thừa dịp mình không ở nhà, một mình dám làm chủ đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, lá gan ở đâu tới?

Lúc trước nàng còn cùng lão nương thương nghị, muốn đem Hoàng Tước Nhi hứa cho con trai của nhị đệ nữa.

Đỗ Quyên cũng nghi hoặc: không phải gia gia nãi nãi muốn đem tiểu thư tỷ hứa cho thân thích thôn Cây Lê Cầu sao? Sao nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, lại xuất hiện một đại cô chứ?

Nói tới người đại cô này phải giới thiệu một chút.

Nàng gọi Hoàng Chiêu Đệ, gả ra ngoài núi, phía đông thôn Thanh Tuyền, mà ông ngoại Đỗ Quyên ở phương Bắc. Vô luận phương hướng nào, đường đều khó đi như nhau. Cho nên, nàng cũng như Phùng Thị, nhiều năm rồi không trở về nhà mẹ đẻ. Ngẫu nhiên trở về một lần, nhiều lắm chỉ ở một hai hôm là đi. Bởi vậy, Đỗ Quyên không có ấn tượng gì với nàng.

Ai ngờ đột nhiên nàng mang theo nhi tử tới.

“Sau đó thì sao? Sau này thế nào?”

Phùng Thị hòa hoãn lại, việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi đưa lên hàng đầu, tạm đem chuyện nam nhân mình tự chủ trương sang một bên, chuyển qua hỏi tới kết quả cha mẹ chồng và nam nhân mình gây nhau.

Sắc mặt Tứ đường thúc Cửu Nhi cổ quái đáp: “Sau này? Lão Thực huynh đệ liền chạy.”

“Chạy... Chạy?” Phùng Thị lần nữa ngạc nhiên, “Đã chạy đi đâu?”

Lâm gia tứ thúc tăng hắng một cái nói: “Chạy khắp nơi. Chờ cha mẹ hấn đi mới trở lại. Cha mẹ hấn nghe nói hấn trở lại, lại tìm tới cửa...”

Trong lòng Đỗ Quyên cười lật trời.

Cửu Nhi mãnh liệt nháy mắt với nàng. Hai người hiểu thầm trong lòng mà không nói, chỉ trao đổi ánh mắt.

Đang vụng trộm cười, Lâm gia tứ thúc nói tiếp: “Sau này, Hoàng lão cha tức quá bị bệnh...”

“A?”

Đỗ Quyên và Phùng Thị đồng loạt kêu lên sợ hãi.

Đỗ Quyên cảm giác không ổn, vội vàng hỏi: “Vậy cha ta liền đi xem gia gia ?”

Mắt Phúc Sinh chứa ý cười, nhìn nàng nói: “Còn có thể không đi sao?”

Ý cảnh cáo nàng trước mặt người nên đề ý, đừng quá phận.

Cửu Nhi biết rõ Đỗ Quyên lo lắng cái gì, vội vàng nói: “Lúc chúng ta tới, Hoàng Ly cũng bị bệnh, khóc thê thảm. Lão Thục thúc gấp đến quýnh quáng, cho nên chúng ta mới thuận tiện đến nói cho thím và Đỗ Quyên một tiếng.”

Đỗ Quyên vừa kích động vừa khản trương: rốt cuộc ông cháu chạm nhau!

Đại pk nha!

Chỉ là thắng bại còn chưa biết.

Không được, nàng muốn trở về.

Nàng sợ Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly chống không được.

Phùng Thị nghe nói Hoàng Ly bị bệnh, cũng nóng nảy, lập tức đứng lên nói: “Đi, về nhà!”

Nàng một khắc cũng không đợi nổi nữa, trong nhà chưa biết nháo thành cái dạng gì.

Bất quá có thể tưởng tượng ra, nhất định thập phần náo nhiệt.

Phùng Trường Thuận nghe xong nửa ngày, lúc này trầm giọng quát: “Hoảng cái gì! Ngươi cũng không nhìn trời, tối rồi. Gần cuối tháng rồi, ánh trăng khuyết mỏng như lưỡi hái, ngươi dám đi đường ban đêm? Đi thu thập đồ đạc, sáng mai đi.”

Phùng Thị đành vào phòng thu thập. Phùng bà mụ đi theo khuyên giải an ủi.

Trong phòng khách, Phùng Trường Thuận giữ lại người Lâm gia ở lại ăn cơm chiều.

Lâm gia tứ thúc chối từ không chịu, nói bọn họ muốn đem hàng đi bán trên, quá muộn không có phương tiện. Họ hẹn Nhậm Tam Hòa sáng mai cùng nhau lên đường, rồi cùng đám người Phúc Sinh cáo từ.

Lúc gần đi Cửu Nhi tới gần Đỗ Quyên nói thật nhanh: “Đừng nóng vội. Không có chuyện gì.”

Trong lòng Đỗ Quyên liền có tính toán.

Thấy Nhậm Tam Hòa nghi ngờ nhìn, nàng cố ý đối với Cửu Nhi nói: “Sáng mai ta chuẩn bị món ngon cho ngươi. Ngươi qua đây ăn đi.”

Cửu Nhi mừng rỡ nói: “Ta đang định nói thế.” Rồi vui vẻ chạy đi.

Chờ bọn hán đi xong, Phùng Trường Thuận mới vỗ bàn mắng to: “Hoàng Lão Thạch không phải là người mà! Chỉ vì chuyện năm xưa mà cứ đi làm khó cả nhà đại nhi tử. Lão già chó má này càng già càng u mê!”

Nhiều năm qua, nói hán không hối hận là gạt người.

Nhớ năm đó, hán hung hăng đánh rớt mặt mũi thân gia, nói những lời ác độc, nhưng hậu quả đều rơi trên người khuê nữ, con rể và cháu ngoại. Năm rồi khuê nữ và cha mẹ chồng cũng có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng quan hệ cũng không ác liệt như hiện tại.

Hán càng nghĩ càng không thể nhịn được nữa, đối với Nhậm Tam Hòa nói: “Tam Hòa, việc này ngươi không thể mặc kệ, nhưng ngươi cũng không thể quản nhiều. Ngươi liệu xem rồi xử lý đi, có cơ hội lại giúp nói vài câu. Đừng để cho Tước Nhi gả đi xa.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu nói: “Nhạc phụ yên tâm.”

Hán vẫn luôn rất bình tĩnh.

Chủ yếu là hán không quá đề bụng việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi. Nếu là đương sự là Đỗ Quyên, sợ là ngay cả nửa đêm hán cũng phải chạy về.

Nhưng Đỗ Quyên sốt ruột hán cũng nhìn ở trong mắt, cho nên hán vẫn sẽ quản.

Đối với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, hán đã sớm không thể nhịn được nữa.

Với tính tình trước kia của hán, nghĩ cũng đừng nghĩ đã trừ khử 2 lão già này rồi.

Sở dĩ hán không động thủ, không phải vì hán thiện tâm, mà bởi vì Đỗ Quyên.

Hắn rất hiểu tâm tính Đỗ Quyên, nếu nàng biết hắn vì nàng mà giết người, nàng nhất định sẽ hoảng sợ, sẽ trách hắn; Lại nói, hắn còn có một dụng ý khác: lưu trữ bọn họ làm đá mài dao cho Đỗ Quyên.

Nếu Đỗ Quyên ngay cả nông dân mà đều không thể ứng phó nổi, vậy thì không được!

Bởi vậy Hoàng lão cha và Hoàng đại nương mới có thể sống sót.

Hơn nữa nói trước mặt, Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm Đỗ Quyên hỏi: “Việc này ngươi có chủ ý gì?”

Đỗ Quyên hàm hồ nói: “Tạm thời còn chưa có chủ ý. Trờ về gặp chiêu phá chiêu, binh tới thì đánh, nước tới đất chặn. Thiên hạ không có gì không giải quyết được. Xe đến trước núi tắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, trời sụp xuống có cột cao chống, ta thấp như vậy, ta sợ ai?”

Đang nghiêm trang khảo sát nàng, Nhậm Tam Hòa nghe nàng nói loạn một chuỗi dài, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đó là muốn cười, lại muốn sầm mặt giáo huấn nàng không đủ nghiêm túc, nhưng biểu tình kia quá phần khích.

Ông ngoại và các cậu mặc kệ, tiếng cười vang thiếu chút nữa xóc nóc nhà.

Bà ngoại đi ra, hỏi làm sao.

Đỗ Quyên vội nói: “Không có gì. Nương, mọi thứ đều thu thập xong?”

Phùng Thị nói: “Đều thu thập. Cũng không có gì nhiều, đồ mua đã sớm gói kỹ, chỉ thu xếp quần áo là xong, rất nhanh.”

Nghe thế Đỗ Quyên mới yên tâm.

Thứ Nhi và các biểu tỷ muội không tha Đỗ Quyên, lôi kéo nàng nói dài nói ngắn.

Phùng Minh Anh nhìn mấy đứa cháu gái trong lòng vừa động, nói với Phùng bà mẹ: “Nương, cho Tiểu Thanh các nàng cùng ta vào núi chơi mấy ngày đi. Nhà ta không nhiều người ít việc.”

Nàng không có đứa nhỏ, bởi vậy đặc biệt thích chơi với cháu ngoại.

Đỗ Quyên cũng mời, nàng nhìn ra được các biểu tỷ muội đều muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Hoàng Lão Thực tiên trăm hậu tấu (1)

Phùng Trường Thuận chen miệng nói: “Đội ba bốn tháng nữa hãy đi. Ba bốn tháng nữa đi còn có thể hái chút lá trà, nhặt chút nấm, đào chút măng, vừa chơi lại có thể lấy chút thổ sản vùng núi, không tốt hơn sao?”

Tiểu thanh lập tức cao hứng nói: “Gia gia, đây chính là người nói nha? Đừng đến lúc đó lại không cho chúng ta đi. Chúng ta cũng không chơi không. Đảm bảo chúng ta sẽ theo Đỗ Quyên lên núi, hái rất nhiều lá trà, nhặt thực nhiều nấm về.”

Đỗ Quyên thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc.

Nàng không nói gì nhìn đại biểu tỷ, thầm trách nàng lúc miêu tả sinh hoạt trong núi cho bọn họ nghe, giọng điệu khoa trương chút, thế nên các nàng cho rằng khắp núi đều là cây trà, khắp nơi đều có nấm mà tin tưởng nói “Rất nhiều” “Thực nhiều”.

Đến lúc đó không lấy được nhiều như vậy, trong lòng có bị thất vọng hay không?

Đám người Phùng Trường Thuận giễu giễu nói: “Tốt! Gia gia chò các người nhặt 'thực nhiều' nấm về. Không đủ thì đừng trở lại, đợi gom đủ mới đi về.”

Mọi người đều cười.

Đại cữu Phùng Hưng Phát chỉ khuê nữ nói: “Ngươi làm như trên núi dễ lấy lắm sao? Cây trà sinh trưởng trên núi cao, một ngọn núi cũng không có mấy cây, cũng không phải đỉnh núi nào cũng có. Nấm cũng không phải khắp nơi đều có, phải tìm mới được. Có đôi khi đi hết một ngày cũng nhặt không được mấy cân.”

Đại mợ Đỗ thị nói: “Các nàng đây là nhìn nhà người ta ăn đậu hủ nhăn răng nanh.”

Đám người Tiểu Thanh nghe, lại thấy Đỗ Quyên mỉm cười trộm, mới hiểu được thực tế tàn khốc.

Nói giỡn một hồi đã đến lúc ăn cơm tối.

Đêm nay, Phùng bà mụ và 2 khuê nữ nói nhỏ đến nửa đêm mới ngủ.

Ngày hôm sau khi gà gáy hiệp đầu, Phùng gia đại viện đã thức dậy rửa mặt ăn cơm, cho gia súc ăn, buộc hành trang. Đợi chú cháu Lâm gia tới, lập tức sẽ lên đường.

Trời còn chưa sáng, chỉ có ánh trăng mờ nhạt trong sương sớm, phải đốt đuốc mới thấy đường.

Phùng bà mụ ôm Đỗ Quyên, lặp lại lời dặn dò trên đường phải cẩn thận, còn nói lúc rảnh rỗi lại đến chơi, thập phần không nỡ. Mấy cái mợ có cái gì đưa cái đó. Giày đưa vài đôi, đều là mấy ngày nay vội vàng làm, nói đường núi khó đi, đặc biệt mài đế giày, đưa giày thực dụng hơn thứ khác.

Đỗ Quyên cũng lưu luyến không rời, kêu bà ngoại và các mợ tháng 3 cùng các biểu tỳ vào núi, ở một tháng hãy trở về, cũng kịp xuân canh.

Mọi người đều đáp ứng.

Ông ngoại và các cậu đưa mãi đến lúc vào núi mới quay đầu.

Đến đến, Đỗ Quyên mang lòng chờ đợi. Lúc trở về, nằng lại nóng nảy, hận không thể một bước là về đến nhà mới tốt.

Trên đường, nằng đi cùng với Cửu Nhi, nhỏ giọng hỏi hấn nội tình.

Cửu Nhi vừa đi vừa nói cho nằng biết, đứt quãng, nhưng cuối cùng Đỗ Quyên cũng hiểu chuyện đã xảy ra. Có chút ở trong dự liệu, cũng có chút xa ngoài dự liệu.

Nằng không khỏi cảm thán: quả nhiên kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Thì ra, buổi sáng ngày 16 tháng giêng sau khi Đỗ Quyên và Phùng Thị đi, hai vợ chồng Lâm Đại Đầu ăn điểm tâm xong, liền cầm bình rượu gạo nhà mình ủ, một hộp điểm tâm, còn có một khúc vải, và những trang sức khác, qua cách vách tìm Hoàng Lão Thực cầu hôn.

Lâm Xuân cũng đi theo.

Hoàng Lão Thực thấy hai người bọn họ khí thế đến nhà, không biết chuyện gì, vội vàng mời vào nhà chính, ngồi vào bàn bát tiên, rồi kêu Hoàng Tước Nhi châm trà.

Dĩ nhiên Hoàng Tước Nhi biết ý đồ Đại Đầu bá bá và Đại Đầu thím đến.

Nằng cố nén ngượng ngùng, cúi đầu châm trà cho mọi người rồi trốn vào phòng, ngay cả gia vụ cũng không làm.

Còn có tâm tư làm sao!

Ngược lại Hoàng Ly, tựa vào trong ngực Hoàng Lão Thực, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lâm Đại Đầu.

Một người khác là Lâm Xuân, cũng nghiêm chỉnh ngồi bên người Lâm Đại Đầu. Hoàng Tước Nhi cũng rót ly trà cho hấn, hấn ra dáng vẻ uống, yên tĩnh đợi Đại Đầu cha mở miệng.

Hoàng Lão Thực căn bản không lưu ý đến 2 đứa bé, hướng hồ hấn rất cung chiều Hoàng Ly, dĩ nhiên sẽ không đuổi nằng đi, lại cho rằng Lâm Đại Đầu cũng thiên vị Lâm Xuân nên mang theo hấn, không hề nghĩ tới chuyện khác.

Đợi Lâm Đại Đầu uống một ngụm trà, Hoàng Lão Thực mới hỏi: “Đại Đầu ca, tẩu tử, các người đây là... tìm ta có việc?”

Lâm Đại Đầu tăng hắng một cái, cùng vợ trao đổi ánh mắt, chỉ một câu đã nói ra lý do đến.

Hoàng Lão Thực kinh ngạc ngó ra, khó xử nói: “Đại Đầu ca, cái này... nương Tước Nhi mới vừa đi, hay là chờ nằng trở lại hãy nói tới việc này có được không?”

Bất cứ việc gì hấn đều hỏi ý vợ, đã thành thói quen.

Cũng vì thế, hấn cảm thấy là lạ: sao Lâm Đại Đầu đợi vợ đi mới đến đề thân chứ?

Lâm Đại Đầu lắc đầu, không đồng ý nói: “Lão Thực huynh đệ, không phải ta nói người, người cũng nên có chủ ý của mình. Chúng ta làm hàng xóm nhiều năm như vậy, nhân phẩm con trai ta như thế nào, người đều thấy được. Năm xưa ta nói như thế nào? Mấy đứa con của ta, ta muốn cho bọn họ học sắn thú, học thợ mộc, học thợ đá. Thế nào? Có phải đều học hay không?”

Hấn không ngừng đưa, bàn tay to vung lên, làm chủ cục diện nói chuyện.

Hoàng Lão Thực không thể không thừa nhận, chỉ có thể “Ài, ừ” không ngừng gật đầu.

Lâm Đại Đầu lại cười to nói: “Điêm qua toàn thôn, ta chỉ coi trọng khuê nữ của Hoàng Lão Thực ngươi: có thể làm, tính tình cách tốt, lại hiếu thuận nghe lời, cho nên ta thay Hạ Sinh đi cầu thân.”

Thấy Hoàng Lão Thực kích động mặt mày đỏ ửng, gấp gáp muốn mở miệng, vội vã ngăn hấn lại vì biết hấn sẽ nói Phùng Thị không ở nhà, hấn không thể làm chủ, nên không cho hấn nói.

“Ta đi cầu thân, không riêng vì ý vào con ta có thể làm, còn vì người bên ngoài không thể so sánh được: hai nhà chúng ta ở cách vách nha! Tương lai bọn họ thành thân, còn không phải Hạ Sinh thành con trai của ngươi. Ngươi có chuyện gì, cách viện hô một tiếng là được. Ngươi nói, người bên ngoài có thể so sao? Ngươi gả khuê nữ cho người bên ngoài, có phương tiện như gả cho con trai Lâm Đại Đầu ta sao? Ngươi nhìn Hạ Sinh lớn lên, hiếu thuận lại ít nói.”

Những lời này rõ ràng đã đã động Hoàng Lão Thực.

Thật đúng với ngày hôm qua khuê nữ nói với hấn: các nàng muốn gả gần, để tương lai chiếu cố cha mẹ.

Còn có nhà ai gần hơn Lâm gia và Hoàng gia?

Thấy Hoàng Lão Thực tâm động, Lâm Đại Đầu không ngừng cố gắng, lại xoè ngón tay đếm: nào là tương lai để Hạ Sinh dưỡng lão hấn, một con rể một nửa con trai; vợ hấn làm người Hoàng gia cũng biết, khẳng định là bà bà tốt, tương lai khẳng định đối đãi với Hoàng Tước Nhi như đối với khuê nữ; Hạ Sinh lại cần mẫn lo cho gia đình, tương lai khẳng định đối với Hoàng Tước Nhi tốt...

Hấn nói đạo lý rõ ràng, tâm tư Hoàng Lão Thực hoàn toàn bị hấn dẫn dắt.

Thình thoảng, vợ Đại Đầu xen vào một câu.

Nàng nói, nàng không có khuê nữ, luôn xem Tước Nhi và Đỗ Quyên các nàng như khuê nữ. Nếu Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, nàng được thêm một khuê nữ...

Hoàng Lão Thực vội gật đầu, bởi vì vợ Đại Đầu luôn tốt với Tước Nhi, Đỗ Quyên.

Lòng hấn rục rịch, cảm thấy đây là một cửa thân tốt đốt đèn lồng cũng khó tìm, hấn không thể đáp ứng ngay lập tức.

Vừa vặn Lâm Đại Đầu nói xong, dừng lại hỏi ý hấn như thế nào.

Hấn dừng lại, Hoàng Lão Thực mới tìm về chính mình, mới nhớ lại Phùng Thị không ở nhà, hấn không có quyền tự chủ trương.

Bởi vậy chặn lại nói: “Ta không phản đối. Nhưng Đại Đầu ca, vợ ta không ở nhà, một mình ta không thể làm chủ. Vẫn nên đợi nương Tước Nhi trở về, chúng ta thương lượng rồi cho ngươi câu trả lời.”

Lâm Đại Đầu nghe xong bức mình không thôi. Không phải hấn đã cố ý đợi Phùng Thị đi mới tới cửa sao.

Nếu Phùng Thị trở lại, kia còn nói cái rắm nha!

Phùng Thị chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Cho dù đáp ứng thì không biết phải tốn bao nhiêu miệng lưỡi nữa, đâu như Hoàng Lão Thực dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Hấn hận sắt không thành thép quả trách nói: “Lão Thực huynh đệ, không phải ta nói ngươi. Tốt xấu gì ngươi cũng là đàn ông, sao chuyện gì cũng nghe vợ hết vậy? Nhà này ngươi không thể làm chủ được việc gì à?”

Hấn muốn khích tướng.

Nhưng Hoàng Lão Thực căn bản không có 'hùng tâm tráng chí', cho nên không bị khích động.

Hấn thực vô tội hỏi: “Cho dù ta làm chủ, chuyện lớn như vậy cũng phải cùng vợ thương lượng đúng không? Không thể ta tự ý định việc hôn nhân của Tước Nhi.”

Lâm Đại Đầu á khẩu không trả lời được.

Hấn thật là đương gia tác chủ nhưng việc hôn nhân của nhi tử vẫn phải cùng vợ thương lượng, cũng không tự chủ trương mọi việc.

Lão tử không thành thì con trai lên. Lâm Xuân ở một bên nghe nửa ngày cuối cùng mở miệng.

Hấn như một ông cụ non, nghiêm trang nói với Hoàng Lão Thực: “Lão Thực thúc, có biết vì sao chúng ta đợi thím đi mới đến không?”

Hoàng Lão Thực thành thật lắc đầu nói: “Không biết.”

Lâm Xuân nói: “Không cho thím biết đó!”

Vô nghĩa, này ai mà không biết!

Hoàng Lão Thực giận trách: “Đứa nhỏ này, đừng nói giỡn!”

Lâm Xuân nói: “Ta không nói đùa đâu. Ta nghe Đỗ Quyên nói, Hoàng nãi nãi muốn đem Tước Nhi tỷ tỷ hứa cho thán thích ở Cây Lê Cầu. Nếu Lão Thực thúc và thím đem Tước Nhi tỷ tỷ hứa cho ca ta, Hoàng gia gia và Hoàng nãi nãi chắc chắn sẽ mắng các người. Bọn họ sẽ không mắng Lão Thực thúc, chỉ biết mắng thím. Lão Thực thúc nghĩ xem có đúng là như vậy không?”

Hoàng Lão Thực vừa nghĩ, không phải a, cha và nương chuyên thích tìm vợ tra hỏi.

Lâm Xuân lại nói: “Cha ta cũng vì lý do này mới đến lúc thím không ở nhà mà nói thán. Lão Thực thúc thật đau lòng thím, đau lòng Tước Nhi tỷ tỷ và Đỗ Quyên, thì nên làm chủ đem cửa này thán định, đỡ phải liên lụy thím bị mắng. Quay đầu Hoàng gia gia và Hoàng nãi nãi nổi giận, cũng trách không đến trên đầu thím, cũng không trách lên đầu Tước Nhi tỷ tỷ và Đỗ Quyên. Lão Thực thúc là con của bọn họ, nhiều lần bọn họ chỉ mắng một trận, còn có thể giết người sao? Việc này không phải xong rồi. Đợi thím trở về, biết Lão Thực thúc suy nghĩ cho nàng như vậy, khẳng định sẽ cao hứng muốn chết. Đỗ Quyên cũng thế.”

Hắn hướng dẫn từng bước, kiệt lực mê hoặc Hoàng Lão Thực.

Lâm Đại Đầu thực kính nể nhi tử: đều là khích tướng như nhau, nhưng lời của tiểu tử này khéo léo có lý hơn.

Lại nhìn về phía Hoàng Lão Thực, nghe Lâm Xuân lời xong cảm thấy dừng khí gấp trăm lần, hóa thân làm đại trượng phu lẫm lẫm, muốn che bão táp từ cha mẹ cho vợ con.

Đầu não nóng lên, liền quên Phùng Thị chưa chắc sẽ đáp ứng cửa thân này.

Hoặc là nói, hắn cho rằng Phùng Thị khẳng định sẽ đáp ứng, có con rể bên cạnh dựa vào dưỡng lão, chuyện tốt này có thể không đáp ứng sao?

Cũng khó trách hắn xúc động, hắn thực luyện tiết khuê nữ xuất giá.

Nhưng khuê nữ lớn, không gả cũng không được a, không thể giữ một đời.

Nhưng nếu Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh, việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Lâm Xuân cũng thành, 2 khuê nữ đều ở trước mắt, hắn không muốn cùng khuê nữ phân ra.

Còn có, tiểu khuê nữ Hoàng Ly còn nói nàng muốn chiêu phu nữa.

Cứ như vậy, ba cái khuê nữ trưởng thành đều ở trước mắt.

Ha ha, thật là tốt quá!

Nghĩ tới chỗ cao hứng, Lão Thực cha không tự chủ được nhếch miệng cười rộ lên.

Lâm Đại Đầu xem thần sắc, cùng vợ trao đổi ánh mắt, cảm thấy việc này không sai biệt lắm, thành!

Là nên thành, đếm dài lăm mòng a!

Lâm Xuân cũng không muốn trì hoãn, sợ có người đến, nên nháy mắt với Hoàng Ly.

Cuối cùng Hoàng Ly cũng mở miệng. Nhiệm vụ của nàng rất trọng đại đó!

Tiểu nữ oa ngửa đầu, ghé sát vào lỗ tai Lão Thực cha, nhỏ giọng mềm mại nói: “Cha, người quên hỏi tỷ tỷ.”

“A!” Hoàng Lão Thực kinh hô một tiếng, “Đúng, sao ta lại quên Tước Nhi. Đại Đầu ca, người đợi đã, ta muốn hỏi Tước Nhi một chút.”

Ôm lấy Hoàng Ly, vội vàng chạy về hướng phòng khuê nữ.

Lâm Đại Đầu nhìn bóng lưng hắn, vui vẻ lên tiếng.

Chuyến đi này nha, lúc trở về, Hoàng Tước Nhi chính là con dâu Lâm Đại Đầu hắn!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Hoàng Lão Thực: tiên trăm hậu tấu (2)

Hoàng Lão Thực đi vào phòng khuê nữ đã thấy Hoàng Tước Nhi ngồi trên giường La Hán, một tay nắm chặt một cái đế giày, một tay nắm chặt kim, lại không se chỉ luôn kim.

Nhìn thấy hần tiến vào, Hoàng Tước Nhi kinh hoàng nói: “Cha... Cha tới. Cha ngồi.”

Hoàng Lão Thực thả Hoàng Ly xuống, ngồi xuống giường La Hán.

Hoàng Ly cởi giày bò lên giường, nằm bên người Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Lão Thực nhìn cái giường sạch sẽ chỉnh tề, chỉ thấy như ngồi trên đồng lửa.

Hần vội vàng đứng dậy đi tới bên bàn tròn xách một cái ghế tròn lại đặt tại trước giường, ngồi lên mới thấy an ổn, mới hạ giọng nói với Hoàng Tước Nhi: “Tước Nhi, Đại Đầu bá bá ngời đến cầu hôn, muốn đem ngời hứa cho Hạ Sinh.”

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng nói: “Ta... Ta nghe thấy được.”

Hoàng Lão Thực vội hỏi: “Vậy ngời có coi trọng Hạ Sinh không?”

Hoàng Tước Nhi muốn nói “Nguyện ý”, nhưng không há miệng nổi, cúi đầu nhìn đế giày trong tay, nửa ngày không thốt ra một câu trả lời.

Hoàng Ly lo lắng, rõ ràng đã thoả thuận xong, đại tỷ còn ngần ngại cái gì đây?

Nàng dùng tay khều khều Hoàng Tước Nhi, kêu lên: “Đại tỷ tỷ!”

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt nhìn tiểu muội, thấy nàng nháy mắt với mình, vừa thẹn vừa hoảng, cảm thấy không có dũng khí để nói với cha là mình rất hài lòng cửa thân này.

Ai ngờ Lão Thực cha không nghe thấy khuê nữ trả lời, cho rằng nàng không bằng lòng, sợ ủy khuất nàng, vội vàng nói: “Tước Nhi không bằng lòng thì coi như xong. Cha đi nói với Đại Đầu bá bá ngời.”

Nói xong đứng dậy muốn đi.

Hoàng Tước Nhi vừa nghe nóng nảy, vội đưa tay giữ chặt cánh tay Lão Thực cha, hấp tấp nói: “Đừng! Cha, ta... Ta thích. Ta...”

Lão Thực cha vừa nghe khuê nữ nói vui vẻ, cao hứng, lại ngồi xuống.

Hoàng Tước Nhi đã nói ra được điều khó nói, cảm thấy không còn cớ kị gì nữa.

Rồi nhớ tới lời nhắc nhở của Đỗ Quyên, trở nên kiên định hơn chút.

Lại nhìn tính tình của Lão Thực cha, nếu mình không chủ động nói rõ ràng, nói không chừng hần sẽ làm việc này rồi tung lên. Ngược lại tiểu muội Hoàng Ly rất thông minh nhưng còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu, không thể tùy cơ ứng biến.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có trông cậy vào chính nàng.

Nàng xích tới gần Lão Thực cha, thò tay lấy một cọng cỏ khô trên đầu hần xuống, nghĩ hần dính lúc vào chuồng gia súc sáng nay, lại giúp hần vuốt phẳng áo.

Lão Thực cha hưởng thụ khuê nữ hầu hạ, thập phần hạnh phúc, thấp giọng nói: “Tước Nhi, ngời nói, ngời có vui vẻ không? Ngời nghĩ sao, cha sẽ nói như thế.”

Hoàng Tước Nhi thấp giọng nói: “Cha, vừa rồi ta nghĩ, gả cho Hạ Sinh cũng tốt. Sau này, ta ở cách vách, cha và nương có chuyện gì, lập tức có thể trở về hỗ trợ. Nếu nương không ở nhà, cha cũng không cần nấu cơm, ta đưa một chén lại đây là được. Lại có may vá gì đó, tắm rửa giặt giũ, ta cần nắm chút, làm xong việc ở nhà chồng, còn ai không cho ta giúp nhà mẹ đẻ chứ? Hạ Sinh cũng sẽ không. Nói không chừng qua một hai năm nữa nương sinh tiểu đệ đệ, ta cũng có thể giúp chiếu ứng...”

Nàng nhẹ nhàng nói xong.

Lão Thực cha chỉ thấy quanh thân được một cổ ấm áp vây quanh, rất ấm áp, tâm tư chất phác khô khan trở nên mềm mại, nổi ngọt ngào và chua xót không tên dâng trào, mắt trở nên ẩm ướt.

Hần vụng về gio tay, muốn sờ mặt khuê nữ.

Nhưng qua một mùa đông, hai gò má khuê nữ chẳng những trắng còn lảng mịn, hấn không dám đem bàn tay to thô ráp của mình sờ lên. Tay giờ lên lại rút về, ha ha cười lâu lĩnh nói: “Khuê nữ ngoan! Thật là khuê nữ ngoan của cha!”

Đừng xem hấn là Lão Thực. Hấn nghĩ sao nói vậy.

Không giống Phùng thị luôn nghiêm chỉnh. Những lời như vậy, hấn quyết sẽ không nói với khuê nữ. Trừ phi cảm xúc đặc biệt kích động mới có thể thoát ra một đôi lời.

Lập tức, Hoàng Ly thấy cha và tỷ tỷ như vậy, cũng dỗ nói: “Cha, ta trưởng thành cũng không gả cho người ta, sẽ ở nhà bồi cha. Ta mỗi ngày nấu đồ ăn ngon cho cha ăn, làm đồ mới, cho người ta ghen tỵ cha chết luôn! Hừ, có con trai không nổi sao?”

Nàng dỗ người không cần tiền vốn, bất kể hậu quả, bởi vậy há mồm là nói.

Hoàng Lão Thực lại thích nghe nhất, nghe hoài không chán, mừng rỡ ha ha cười.

Hoàng Tước Nhi thấy sự thành, lại dặn dò: “Cha, việc này ngươi làm chủ đi. Đừng để cho gia gia nãi nãi trách nương. Ngươi định, gia gia nãi nãi cũng không có cách nào.”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Đúng vậy. Định đi cha! Ta không nỡ để đại tỷ gả đi thật xa. Ngày trước nhị tỷ còn khen Hạ Sinh ca ca không sai đâu.”

Hoàng Lão Thực vội vàng hỏi: “Nhị tỷ ngươi cũng nói Hạ Sinh tốt?”

Hoàng Ly mạnh mẽ gật đầu.

Hoàng Tước Nhi lại đem chuyện khi còn nhỏ Hạ Sinh trộm thịt cho nàng và Đỗ Quyên ăn nói ra.

Nhất thời Hoàng Lão Thực thêm ấn tượng tốt với con rể tương lai. Hạ Sinh như vậy căn bản là không giống con của Lâm Đại Đầu hẹp hòi kia nha, vậy hấn còn lo lắng gì? Cứ chờ con rể tương lai hiếu thuận đi!

Sự tình cứ như vậy định ra.

Hoàng Lão Thực tư thế mườì phần ra khỏi phòng khuê nữ, rất giống gia chủ.

Hấn ngồi xuống bàn đối diện Lâm Đại Đầu, tặng hắng một cái, đường hoàng nói vài câu vô nghĩa trước, nào là không phải là hấn gian khổ nuôi khuê nữ, mà là hấn luyến tiếc gả đi xa, cho nên mới hứa cho Lâm gia.

Hấn nói, vợ chồng Lâm Đại Đầu hòa theo.

Cuối cùng, hai bên đều giai đại hoan hỉ, cửa thân này định tại chỗ.

Vợ Đại Đầu vội vàng mở túi ra, cầm một đôi vòng bạc ra cùng một cái khóa Kỳ lân bằng vàng, nói là cho Hoàng Tước Nhi làm tín vật định thân. Đôi vòng thì không nói, cái khoá vàng nặng trĩu, vàng chói, nhìn là biết đáng giá.

Lâm Đại Đầu giải thích, nói Hoàng gia thu lễ này coi như là hai nhà chính thức định thân. Mặt khác chuẩn bị đồ, đến lúc đó mời thân thích hai nhà đến công bố lễ đính hôn.

Hoàng Lão Thực thấy Lâm gia coi trọng như vậy, cao hứng mà không biết như thế nào cho phải.

Lâm Đại Đầu là một nông dân, sao trong nhà có vật như vậy?

Kỳ thật của cái Lâm gia không phải người thôn Thanh Tuyền có thể tưởng tượng. Lâm lão thái gia và Lâm lão thái thái bất hiển sơn bất lộ thủy, để con cháu tự kiếm tự ăn. Nhưng bất luận con cháu nào thành thân, bọn họ đều sẽ giúp đỡ một khoản, không nhiều lắm nhưng đủ để thành gia lập nghiệp ở thôn Thanh Tuyền, xem như áp đáy hòm cho người thành gia làm vốn ban đầu.

Lâm Đại Đầu nóng lòng muốn định cửa thân này, dĩ nhiên muốn hạ vốn gốc, đem vốn ban đầu gia gia nãi nãi cho lúc mình thành thân khi xưa ra.

Hấn cũng không sợ, trong lòng hấn có một bài toán: tương lai mấy nhi tử thành thân, thái gia gia và thái nãi nãi khẳng định sẽ giúp đỡ, hấn có cái gì mà cho?

Giao tín vật xong, hấn cười nói: “Việc này hai ta nói vẫn không xong, còn cần bà mối. Ta đã thỉnh Khâu bà mụ, buổi trưa qua nhà ta ăn, nói Tước Nhi không cần nấu cơm.”

Hoàng Lão Thực vui tươi hơn hờ gật đầu, không có gì là không hài lòng.

Vì thế, bà mối Khâu bà mụ ở thôn Thanh Tuyền được mời đến, ở giữa làm thành cửa thân này.

Hạ Sinh nghe được tin này, miệng chưa từng khép lại.

Trước kia hần tỉnh tỉnh mê mê, chưa thông suốt, nên không hề để ý.

Mấy ngày nay mọi người thương nghị việc hôn nhân của hần và Hoàng Tước Nhi, đã không giống nhau.

Thiếu niên nhớ tới bộ dáng điềm đạm nho nhã của Hoàng Tước Nhi, trong lòng ngứa ngáy, êm ái, nhu tình lại ngọt ngào, lúc nào cũng không thể quên được Tước Nhi, đầu óc in đầy bóng dáng tú lệ kia.

Buổi trưa, Hoàng Lão Thực mang theo Hoàng Ly qua cách vách ăn cơm.

Hoàng Tước Nhi thẹn thùng không đi. Là Lâm Xuân và Hoàng Ly đưa cơm tới cho nàng ăn.

Hạ Sinh muốn đích thân đưa đi, bị Lâm Xuân cản.

Hần cả giận nói: “Đã định thân mà ta vẫn không thể gặp? Ngươi mới bấy lớn, quản nhiều như vậy làm cái gì?”

Lâm Xuân sầm mặt nói: “Chuyện còn chưa xong đâu. Ngươi lại như vậy, ta không đếm xỉa tới, coi ngươi làm thế nào.”

Hạ Sinh liền không lên tiếng.

Người đệ đệ này tuy nhỏ tuổi nhưng rất có chủ ý, bởi vậy hần thật sợ bị bỏ mặc. Lại nói hần cũng biết là sự tình cũng quả thật chưa xong, phía sau còn không biết như thế nào nữa.

Không nói đến Hoàng Lão Thực tiên trăm hậu tấu, định sẵn chung thân của khuê nữ, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không biết gì, còn đang thương nghị một mối hôn nhân khác.

Chính Diêm bà mới nói ra chuyện Thạch gia cầu hôn. Đầu tiên là cầu Hoàng Tước Nhi, lại bị Hoàng đại nương biến thành cầu Đại Nữu. Bởi vậy trở về thương nghị với Hoàng lão cha và vợ chồng con trai út.

Sau khi cả nhà cân nhắc phân tích, cảm thấy cửa thân này có thể kết.

Đầu tiên, Thạch gia có tay nghề thợ đá, tuy không nổi danh như Vương gia nhưng cũng là một cái nghề. Nông dân, có tay nghề và không có tay nghề, căn bản không thể so. Như Hoàng lão Nhi, tuy thu nhập bằng nghề mộc rồi rạc nhưng so với đại ca hần, Hoàng Lão Thực, mạnh hơn nhiều.

Tiếp theo, tiểu tử Thạch Phiến kia, mọi người đều biết, tính tình thành thật trung hậu.

Chỉ là, Phụng Cô luyến tiếc Đại Nữu. Nàng tưởng tượng ra tình hình khuê nữ lau nước mắt, bởi vậy không nguyện ý gả Đại Nữu đi xa.

Bởi vậy, cách một ngày Hoàng đại nương cho Diêm bà mới biết là đồng ý mối hôn sự này.

Diêm bà mới đại hi, nhiệt tình kêu Thạch gia dự bị sinh lễ, qua một ngày tới cửa cầu hôn. 18 là ngày lành.

Hoàng đại nương cười hì hì đáp ứng.

Diêm bà mới bỗng nhiên do dự hỏi: “Ngày mai đi ngươi sang bên kia?”

Hoàng đại nương kỳ quái hỏi ngược lại: “Không sang thì ta đi đâu?”

Diêm bà mới nghĩ cũng phải, nói: “Vợ Lão Thực không ở nhà đâu.”

Nhắc tới con dâu cả Hoàng đại nương bực bội, bĩu môi nói: “Không ở nhà thì không ở nhà! Có chuyện của nàng sao?”

Diêm bà mới hiểu ý cười nói: “Cũng đúng, có lão nhân gia ngươi làm chủ là được rồi.”

Nàng cho rằng Hoàng đại nương thấy Phùng Thị không ở nhà mới đồng ý cửa thân này, trực tiếp bỏ qua con dâu cả quyết định mọi việc vì cho nàng biết tay, nên không nói gì, chỉ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng.

Diêm bà mới còn nói ngày 18, Hoàng Lão Thực nhất định phải đi.

Hoàng đại nương nghĩ, cháu gái định thân, đại bá cũng nên tới, liền nói đó là dĩ nhiên.

Vì thế, hai người cứ như vậy thoả thuận, ai nấy tự trở về chuẩn bị.

Đến ngày 18 tháng giêng, Hoàng gia rất náo nhiệt. Chẳng những rất nhiều thân thích thôn Cây Lê Câu tới, ngay cả khuê nữ Hoàng đại nương đã xuất giá nhiều năm, Hoàng Chiêu Đệ, cũng mang theo con trai cả Diêu Kim Quý tới.

Hoàng đại nương vội vàng kêu Tiểu Bảo đi gọi đại bá, cũng kêu Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đến.

Hoàng Tước Nhi nghe nói xong, trong lòng đột nhiên bắt đầu khẩn trương.

Không muốn đi, lại chột nghĩ, dù sao cha đã làm chủ đem mình hứa cho Hạ Sinh, ngay cả lễ đính hôn đều thu, nàng còn sợ gì?

Đi nhìn xem cũng tốt.

Nếu như không đi, quay đầu Lão Thực cha ứng phó không được, ra chuyện nữa thì không ổn.

Bởi vậy, nàng vừa phân phó Hoàng Ly chạy như bay đến cách vách, đem việc này nói cho Hạ Sinh và Lâm Xuân biết, vừa làm như không có chuyện gì, thu dọn một hồi.

Đội Hoàng Ly trở về, ba cha con đi tới nhà bà nội.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Một nhà có con gái trăm nhà cầu

Nhà cũ Hoàng gia hôm nay rất náo nhiệt.

Trong phòng bếp, chảo dầu “chì lạp” vang lên liên hồi, hương khí bay khắp nơi. Khách khứa đàn ông đàn bà ở rải rác trong phòng ngoài sân, nói chuyện phiếm, hoặc ngồi quan sát chung quanh. Tiếng nói tiếng cười truyền đến hàng xóm.

Hoàng Lão Thực mang theo hai khuê nữ tới, nhận được sự chú ý chưa từng có của mọi người.

Cả nhà tiểu cửu thôn Cây Lê Câu không cần phải nói, lời Hoàng Tước Nhi đến bên cạnh. Mà đại cô Hoàng Chiêu Đề lần này tới trong núi, cũng chứa một ít tâm tư. Đó chính là mang nhi tử đến xem mắt 2 đứa cháu gái, Đại Nữu và Hoàng Tước Nhi. Nếu có duyên hợp mắt thì thân càng thêm thân. Tối qua 2 mẹ con đã nhìn qua Đại Nữu, hiện tại chỉ còn lại Hoàng Tước Nhi.

Bởi vậy, cha con Hoàng Lão Thực phụ nữ vừa đến, người từng gặp mặt hay chưa gặp mặt, đều đưa ánh mắt về phía Hoàng Tước Nhi, ngay cả tiểu Hoàng Ly cũng bị người ta nhìn chăm chăm.

Nhìn như vậy, mọi người càng tán thưởng Hoàng Tước Nhi hơn.

Hoàng Tước Nhi và Đại Nữu là chị em họ, bộ dạng có chút giống nhau, tính cách cũng tương tự, đều văn tĩnh ít lời.

Nhưng cần thận so sánh, rất rõ ràng có sự khác biệt.

Đại Nữu bốn phần đoan trang, đại khái ngày thường không đùa giỡn với tỷ muội, quen trầm ổn, cử chỉ có vẻ câu nệ, luôn sụp mí mắt nên thiếu đi sự phần phấn của thiếu nữ.

Lúc Hoàng Tước Nhi chưa tới, tính cách ấy của nàng không rõ rệt, mọi người đều khen nàng đoan trang biết lễ. Sau khi Hoàng Tước Nhi đến, dưới sự so sánh, ưu điểm của nàng trở thành khuyết điểm.

Lại nhìn Hoàng Tước Nhi, cũng im lặng nhưng ánh mắt lạnh lợi chuyển động, hoặc miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đều làm cho người ta cảm thấy nàng nhu hoà xinh xắn. Lơ đãng nhovn một nụ cười nhẹ, lộ ra vài răng nhỏ, càng làm trước mắt sáng ngời, cảm thấy nàng linh hoạt hẳn lên.

Còn nữa, xiêm y của tỷ muội các nàng đều do Đỗ Quyên thiết kế. Cổ áo, tay áo, ống quần, eo lưng, đều được xử lý đặc biệt, không giống xiêm y bình thường thẳng đuột xuống: eo lưng thu nhỏ lại, cổ tay áo và ống quần cũng thu nhỏ lại, hoặc dùng dây lưng thắt cái nơ con bướm, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, tiện làm việc lại không mất đi nét giản tiện xinh đẹp.

Trước khi ra khỏi cửa, nàng cố ý tìm bộ xiêm y cũ có miếng vá thay vào.

Nhưng là, tỷ muội các nàng vá xiêm y cũng đặc biệt: cũng không quy củ vá một miếng vải vuông vào, mà dùng một miếng vải cùng màu, cắt thành hoa cỏ hoặc là những động vật nhỏ khâu lên, làm cho người ta không thấy đó là miếng vá, mà cho là thêu lên trang trí, rất có đặc sắc riêng.

Bởi vậy, dù là xiêm y vải thô mang miếng vá, mặc trên người thiếu nữ 12 tuổi mới phát dục, cũng khó che lấp vẻ tú lệ yếu điệu, không ai không khen ngợi.

Diễn tử và Diêu Kim Quý không đòi mất được.

Diêu Kim Quý, tên như ý nghĩa, đương nhiên rất “Kim Quý”.

Đứa nhỏ ở tiểu hộ, có rất nhiều đứa được thân nhân đặt ở lòng bàn tay nuông chiều.

Diêu Kim Quý như Tiểu Bảo ở trước mặt Hoàng đại nương, rất được gia gia nãi nãi sủng ái, còn đưa hắn đi tư thực đọc sách, nhận biết vài chữ. Dáng dấp lớn lên cũng không sai, thực tuần tú, cử chỉ lại nhã nhặn, thoát nhìn như thư sinh.

Nên hắn có chút mất cao hơn đầu, không để vào mắt những cô gái bình thường.

Năm nay hắn 16 tuổi, cùng nương đến nhà bà ngoại, đối với người gọi là biểu muội thật không ôm hy vọng quá lớn. Nào ngờ thấy Hoàng Tước Nhi, hắn lập tức động tâm.

Điền Từ là cháu trai tiểu cữu của Đỗ Quyên. Lúc trước nương nó và nãi nãi đều nhìn trúng Hoàng Tước Nhi, hôm nay đến là muốn định thân. Hắn là điển hình trẻ con trong núi, rất rắn chắc đôn hậu.

Không nói đến người lớn nghĩ như thế nào, 2 thiếu niên đều ở tuổi “biết hao sắc mà mộ thiếu nữ”*, thấy Hoàng Tước Nhi như vậy, sao có thể không thích!

* Âm chi con trai đến tuổi yêu đương, biết ái mộ thiếu nữ xinh đẹp.

Hoàng Tước Nhi bị người nhìn đến chịu không nổi, chủ động đi phòng bếp hỗ trợ.

Nàng đi ra ngoài, sau lưng còn có hai đôi mắt dõi theo.

Lại nói Hoàng Chiêu Đệ cùng các phụ nữ khác ở một bên nhàn thoại. Nghe ý tứ các nàng đều vì Hoàng Tước Nhi mà đến, không khỏi cả kinh. Nàng vội vàng đứng dậy đi tìm nhi tử, hỏi ẩn tượng của hắn đối với Đại Nữu và Hoàng Tước Nhi.

Diêu Kim Quý ngạo mạn nói, Tước Nhi biểu muội nhìn không tệ lắm.

Hoàng Chiêu Đệ hiểu ý nhi tử, biết hắn có chút kiêu ngạo. Lời này nghe qua như không thêm đề ý, kỳ thật là đã nhìn trúng Tước Nhi.

Nàng vội la lên: “Ái dà! Ông ngoại ngươi muốn đem Tước Nhi hứa cho Điền Từ đó.”

Diêu Kim Quý nghe xong lập tức thu hồi thần thái không thêm đề ý, nhũn nhũn hỏi: “Đã định rồi?” Trách sao nhiều người tới như vậy.

Hoàng Chiêu Đệ lắc đầu nói còn phải thương lượng với đại cữu hắn.

Diêu Kim Quý mới yên lòng, nhắc nhở nói: “Nương và đại cữu là chị em, còn không so được với người bên ngoài? Lại nói nhi tử... Hừ!” Tuy hắn chưa nói trắng ra nhưng ý tứ thật rõ rệt: hắn còn không sánh bằng một tiểu tử lớn lên ở vùng núi hẻo lánh sao?

Hoàng Chiêu Đệ gật đầu, vội thấp giọng nói: “Nương đi nói với bà ngoại ngươi.”

Nàng vội vàng đi tìm Hoàng đại nương, đem ý cầu thân nói ra.

Hoàng đại nương nghe xong thập phần ngoài ý, oán giận nói: “Sớm không nói?”

Bà không nghĩ tới đứa cháu ngoại xuất sắc này đến xem mắt, bằng không, giả nào cũng không đem Đại Nữu định đi ra ngoài, cũng sẽ không đáp ứng đem Tước Nhi hứa cho cháu trai nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ tuy rằng thân, còn có thể thân hơn khuê nữ của mình?

Nhưng thân thích Cây Lê Câu đều tới, bà không thể đuổi người đi.

Hoàng Chiêu Đệ ngượng ngùng, nghĩ rằng tới qua tới đây rất trẻ, không thấy 2 cô cháu gái, cũng không biết nhi tử có nhìn trúng các nàng hay không, sao có thể nói trước chứ.

Hoàng đại nương phát sầu, kêu Tiểu Thuận lặng lẽ ra ngoài gọi Hoàng lão cha, mời người đến phòng ở bên hông nhà, đem việc này nói với hắn.

Tuy Hoàng lão cha cũng kinh ngạc, nhưng không bỏ lỡ chủ trương.

Hắn suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: “Làm như vậy —— “

Hắn kê tai thấp giọng nói nhỏ với Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương nghe xong liên tục gật đầu, sau đó về phòng.

Bà kêu em dâu nhà mẹ đẻ, cháu vợ, còn có khuê nữ Hoàng Chiêu Đệ qua một bên, cười nói: “Thật không nghĩ tới, các ngươi đều xem trọng Tước Nhi. Một là nhà mẹ đẻ của ta, một là khuê nữ của ta. Ta cũng không tiện thiên vị ai. Tước Nhi là khuê nữ lão Đại, thì do hắn đến tuyển. Hắn nói nhìn trúng người nào là người đó. Các ngươi cũng đừng trách, đây là nhân duyên, cũng là mệnh ...”

Mọi người đều cười, nói sao có thể chứ, vậy thì nghe lão Đại.

Trong tâm tư đều chửi thầm đối phương, trách nàng chặn ngang một cước.

Hoàng đại nương thấy mọi người đều đồng ý, nhẹ nhàng thở ra, vội đi ra ngoài gặp Hoàng lão cha, kêu hắn nói với Hoàng Lão Thực.

Phượng Cô đang ở phòng bếp nấu cơm, vì vào phòng lấy đồ nên nghe những lời này, trong lòng chua xót. Trở lại phòng bếp, không nhịn được đánh giá Hoàng Tước Nhi.

Thì ra nàng cũng thấy Điều Kim Quý tốt, hối hận ngày hôm qua nóng vội. không nên nhanh chóng đáp ứng việc hôn nhân với Thạch gia. Nếu trễ nữa ngày, đem Đại Nữu hứa cho đứa cháu này, thật là tốt biết bao!

Nhưng nàng cũng chưa chết tâm, muốn tìm cơ đẩy lui việc hôn nhân với Thạch gia, rồi gả Đại Nữu cho Điều Kim Quý.

Ai ngờ nghe xong lời bà nói, nàng hoảng hốt toát mồ hôi lạnh.

Vạn hạnh không có nói ra, bằng không chị chồng nhìn trúng Tước Nhi, nàng lại đem Đại Nữu đưa lên, quay đầu bị cự tuyệt, đó không phải là quá mất mặt!

Vừa thấy may mắn, lại thấy không phục, lại thầm đánh giá Hoàng Tước Nhi.

Nhìn ngang nhìn dọc bộ dạng Hoàng Tước Nhi đều không êm dịu như Đại Nữu, so ra không giỏi bằng Đại Nữu, không nghĩ ra nàng còn chưa trưởng thành, sao lại được nhiều người nhớ thương như vậy.

Lại nói trong nhà chính, Hoàng lão cha tiếp nhà tiểu cữu và nam khách ngồi uống trà. Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị hai huynh đệ cũng ngồi đó. Điều Kim Quý và Điền Từ ngồi trên băng ghế nhỏ.

Lúc này, Hoàng đại nương đi ra bên tai Hoàng lão cha nói nhỏ vài câu.

Hoàng lão cha tăng hắng một cái, nhìn qua mọi người cười nói: “Một nhà có con gái trăm nhà cầu, từ trước tới bây giờ đều là như vậy. Trước mắt hai nhà cầu Tước Nhi, đều là thân thích, chúng ta cũng không tiện nhúng tay. Còn có Lão Đại đã ở riêng sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ hắn cũng nên do hắn làm chủ.”

Hoàng đại nương đứng bên cạnh hắn, liên tục cười làm lạnh gật đầu.

Hoàng lão cha lại chuyển hướng về Hoàng Lão Thực, nói: “Lão Đại, hôm nay tiểu cữu nãi nãi ngời và tỷ tỷ ngời đều coi trọng Tước Nhi, cùng lúc cầu thân cho Điền Từ và Kim Quý.”

Hắn chỉ về phía 2 thiếu niên ngồi bên dưới, cười nói: “Đều là những đứa bé ngoan. Ngời làm cha thì ngời chọn con rể. Ngời chọn lựa, bọn họ cũng không hai lời. Đều là thân thích, có lời gì nói thẳng, đừng ra bên ngoài nói.”

Tiểu cữu gia ha ha cười nói: “Kia sao có thể chứ! Lão Đại, khuê nữ là của ngời, con rể cũng do ngời chọn lựa. Thích gả cho ai, người bên ngoài cũng không lời gì để nói.”

Mọi người sôi nổi gật đầu, nói đùa vài câu.

Mặt 2 thiếu niên ngồi dưới đất đều đỏ.

Hoàng Ly đang chơi với Tiểu Thuận nhưng luôn chú ý động tĩnh, vừa nghe lời này, cũng không chơi, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Lão Thực cha, như khi leo cây leo lên đầu gối hắn, ngồi gọn trong lòng hắn, hai mắt long lanh quét nhìn mọi người.

Hoàng lão cha thấy vẻ mặt đại nhi tử kinh ngạc, tưởng hắn chưa bao giờ được người nâng lên như vậy, con dâu lại không có mặt, việc này phải do một mình hắn chủ trương, có chút khó khăn.

Nhưng tình thế trước mắt, hai người bọn họ không tiện nhúng tay, chỉ phải nhắc nhở nói: “Cũng không cần ngời lập tức cho lời chắc chắn. Các thân thích không dễ dàng tụ tập một chỗ, trước tiên nói một chút, quay đầu ngời nghĩ xong, sẽ nói cho nương ngời biết.”

Đây là lo lắng hắn không nói, sợ đắc tội với thân thích.

Đứng ra không nên trước mặt nhiều người nói đến chuyện này, nhưng hai nhà cầu thân tới cùng một lúc, có chút lời tắt yếu nên gấp mặt nói rõ ràng. Về phần kết quả chọn lựa, dĩ nhiên không thể nói ngay mặt, nhất định phải lạng lẽ nói, để người bị cự tuyệt đỡ mất mặt.

Hắn vì nhi tử suy xét thực chu toàn, nhưng nhi tử hiển nhiên không thể lĩnh hội thâm ý của hắn.

Từ lúc Hoàng Lão Thực nghe cha nói, vừa kinh hoàng vừa giật mình. Xem trận thế này, đều tới vì khuê nữ mình, quả nhiên con gái mình đoán không sai.

Hắn vốn không phải là người nghĩ sâu, vừa đến đã đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, thứ hai nữa là Hoàng lão cha vừa rồi đã nói, khuê nữ là của hắn, con rể do hắn chọn, vậy hắn còn lo lắng gì?

Rồi nghĩ, nhiều người đều hiếm lạ khuê nữ hân, sống mấy chục năm rồi cũng chưa hành diện như hôm này. Sự đắc ý không cẩn thận đã biểu lộ lên mặt, miệng cười toe toét như hoa.

Hắn dùng sức muốn khép miệng lại, nhưng không thể.

Cuối cùng đành phải buông tha, nhe răng, vui tươi hơn hờ, lại không so đo áy náy hướng mọi người nói: “Việc tốt như vậy? Tước Nhi đã hứa cho người ta rồi!”

Mọi người nghe xong ngẩn ngơ, nửa ngày phản ứng không kịp.

Vẫn là Hoàng lão cha lên tiếng đầu tiên, không tin hỏi: “Hứa cho người ta? Hứa cho nhà ai? Sao không nghe người nói? Vợ người làm chủ hứa?”

Hắn hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, đầu mâu cuối cùng cũng chĩa vào Phùng thị.

Hoàng Lão Thực lắc đầu như trống bỏi, nói: “Không phải. Nương Tước Nhi không có ở nhà. Là ta, ta đem Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh Lâm gia cách vách. Ta muốn đợi khi nương Tước Nhi trở lại mới mời thân thích hai nhà đến uống thân rượu...”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Bức lui thân

Hoàng đại nương không chờ hắn nói xong, liền bén thanh chất vấn: “Đây là chủ ý của vợ người phải không? Biết là nàng không phải là thứ tốt gì! Nàng là cố ý sai sử người ra mặt, nàng co vòi rút cổ trốn nhà mẹ đẻ. Ta phi! Tưởng đẹp! Nàng mơ tưởng! Đừng nghĩ cứ như vậy đem Tước Nhi hứa cho người...”

Hoàng đại nương tức điên rồi, có cảm giác như bị Phùng Thị lường gạt.

Bà nghĩ, không có con dâu cả sai sử, chỉ bằng tính cách như đầu gỗ của Lão Thực, như thế nào cũng không có can đảm đem khuê nữ hứa cho người ta.

Hoàng Lão Thực thấy quả nhiên nương trách vợ, lần này bị Lâm Xuân đoán trúng, không khỏi vừa vội lại hoảng, hai tay quơ loạn nói: “Không phải vợ ta. Là ta, là ta đem Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh. Ta chỉ muốn, ta không có nhi tử, đem khuê nữ hứa được gần chút, tương lai cũng dễ chiếu ứng chúng ta.”

Nhất thời Hoàng đại nương im lặng.

Bởi vì lý do này thực đầy đủ.

Đám người nhà tiểu cữu, một số trốn ở trong buồng áp tai nghe lén, đều bình tĩnh đại ngộ, tuy không cam lòng, cũng không thể nói gì hơn.

Nhưng Hoàng lão cha cũng không để ý. Hắn triệt để phần nộ.

Sắc mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm Hoàng Lão Thực, lạnh giọng hỏi: “Người mới vừa nói, đợi nương Tước Nhi trở về mới mời rượu, đó chính là nói, việc này còn chưa định xuống?”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Đã định. Ta đã thu lễ đính hôn của Lâm gia rồi. Là một đôi vòng bạc, còn có khóa vàng, rất nặng đó.”

Trong giọng nói không khỏi mang theo chút khoe khoang, không phải khoe mẽ vật đáng giá, mà là khoe Lâm gia đối coi trọng của thân này.

Hoàng lão cha kiên quyết ra lệnh: “Lui đi!”

“A?” Hoàng Lão Thực nghe xong ngẩn ngơ, “Định rồi làm sao mà lui?”

Hoàng lão cha chợt vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Ta kêu ngươi đi lui!”

Hoàng Lão Thực vội la lên: “Cha, không phải ngươi vừa nói, khuê nữ là của ta, việc hôn nhân nên do ta làm chủ sao? Sao ta chọn con rể, lại bắt ta lui?”

Hoàng lão cha giận công tâm, trước mắt bỗng tối đen.

Đưa con bất hiếu này!

Cho hắn làm chủ, là chỉ được làm chủ trong phạm vi mình cho phép thôi.

Ai cho phép hắn tự chủ trương?

Hắn cố trấn định lại, đợi qua cơn choáng váng mới gầm rú Hoàng Lão Thực, nói: “Ta kêu ngươi đem thân lui cho ta! !”

Hoàng lão Nhị biết rõ tâm tư của cha: biết hắn coi chuyện Lâm gia trở thành thông gia là một phe với Phùng Trường Thuận. Tuy không dám đắc tội nhưng tuyệt đối không thân cận. Việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Lâm Xuân hắn còn đang tìm mọi cách ngăn cản kia, đâu cho phép lại đem Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh. Nếu đại ca không lui cửa thân này, không chừng lão gia tức chết!

Bởi vậy, hắn vội vàng nháy mắt Hoàng Lão Thực ra dấu nói: “Ca, cửa thân này không thể kết. Mau về lui đi!”

Nhưng Hoàng Lão Thực đâu hiểu những cong queo bên trong.

Trước giờ hắn luôn không hiểu ý người khác, căn bản không thể hiểu tâm tư của lão cha.

Lại có, Đỗ Quyên từng dặn dò, nếu nãi nãi nàng đem tỷ muội các nàng hứa cho ai, đánh chết hắn cũng không thể đáp ứng, bằng không người chết chính là tỷ muội các nàng. Hoàng Ly cũng nói, nếu hắn đáp ứng nãi nãi, các nàng sẽ không ở nhà nữa, sẽ trốn vào núi.

Cho nên, hắn căn bản không dám nhận lời đệ đệ.

Không chờ hắn trả lời, tiểu cữu cũng nói chuyện.

Tiểu cữu căn bản cảm thấy không thể trông cậy vào cửa thân này, nhưng thấy thái độ của tỷ phu, lại thấy sự tình còn có chuyển cơ, bởi vậy khuyên Hoàng Lão Thực nói: “Cháu ngoại, cậu chen miệng một câu: nghe cha ngoại. Xem ngoại làm cho cha ngoại tức giận như vậy. Nếu có thể nào thì phải làm sao bây giờ?”

Về mặt Hoàng Lão Thực đau khổ nói: “Không được a, tiểu cữu cữu. Ta...”

Một lời chưa xong, Hoàng lão cha ném chén trà trên tay về phía hắn.

Hoàng Ly đang ngồi trong lòng Lão Thực cha nhất thời thét chói tai.

Hoàng Lão Thực giật mình, vội cong hai tay bảo vệ khuê nữ, chén trà kia đập vào cánh tay hắn. Nước trà còn nóng hổi hắt lên người hắn, có chút hắt lên đầu Hoàng Ly.

Hoàng Ly khóc lớn lên, thanh âm chấn động cả mái ngói.

Hoàng Lão Thực vội ôm Hoàng Ly đứng dậy, vừa dùng tay lau nước trà trên đầu nàng, vừa dỗ nói: “Không nóng, không nóng! Cha giúp ngoại thổi một chút. Khuê nữ ngoan ngoãn! Đừng khóc! Cha giúp ngoại thổi, hô —— “

Hoàng lão cha hô to: “Ngoại mau lui cửa thân này, bằng không lão tử đánh chết ngoại!”

Hoàng đại nương cũng mắng không ngừng, rồi tiếng mọi người khuyên can, trong nhà chính náo loạn không ra bộ dáng gì nữa.

Đáng tiếc, thanh âm của bọn họ cũng không sánh bằng Hoàng Ly.

Tiếng khóc Hoàng Ly bén nhọn và não lòng, không khác gì tiếng khóc của Đỗ Quyên khi còn nhỏ. Bởi vậy Hoàng Lão Thực căn bản không nghe thấy lời cha mẹ nói, chỉ một lòng dỗ dành khuê nữ.

Tại Hoàng đại nương chấn động ong ong, tiến lên mắng Hoàng Ly: “Gào, gào tang a! Ta và gia gia ngoại còn chưa chết đâu, ngoại liền gào? Chiêu Đề lại đây! Ôm cháu gái ngoại vào trong phòng đi.”

Bà ngoại Hoàng Ly vương bận, muốn ôm nàng đi nơi khác, dễ dàng thu thập đại nhi tử.

Hoàng Chiêu Đề liền đi tới ôm Hoàng Ly, vừa khuyên đệ đệ, kêu hắn từ hôn.

Hoàng Ly đầu chịu cho nàng ôm, hai tay gắt gao vòng lấy cổ Lão Thực cha, vừa khóc vừa kêu “Về nhà! Về nhà! Cha, ta muốn về nhà!”

Hoàng Lão Thực bị khuê nữ khóc nháo, đầu óc choáng váng, hoàn toàn loạn hết, lung tung đáp: “Về nhà, cha mang ngoại về nhà! Đi, về nhà...”

Rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hoàng lão cha hô to: “Người đứng lại đó cho ta!”

Hoàng đại nương cũng hô to: “Lão Đại, người không được đi!”

Diêu Kim Quý vốn ngồi gần cửa, thấy nháo lên liền đứng lên, níu chặt cánh tay Hoàng Lão Thực nói: “Đại cữu, người nhường ông ngoại một chút đi. Ông ngoại tức giận đến mặt mũi trắng bệch...”

Hoàng Ly đột nhiên cất cao thanh âm, khóc lớn nói: “Về nhà —— “

Rồi vung loạn hai tay, “Ba” một tiếng, đánh Diêu Kim Quý một bạt tai.

Diêu Kim Quý ngạc nhiên, không dám tin nhìn tiểu biểu muội, bàn tay không tự chủ buông thông xuống, Hoàng Lão Thực nhân cơ hội chạy ra sân.

Lão Thực cha bị Hoàng Ly khóc đến không chịu nổi, nào còn để ý đến cha mẹ, liên thanh dỗ dành nói: “Về nhà ! Về nhà ! Ta về nhà ...” Trong lòng, trong mắt hắn chỉ có tiểu khuê nữ này, trong trong ngoài ngoài người làm cái gì, nói cái gì, hắn toàn không nghe thấy, cũng không phát hiện, nói cách khác nghe thấy, nhìn thấy cũng không để ý.

Ra tới sân, Hoàng Ly mới khóc nhỏ giọng chút.

Tiếng khóc nhỏ đi, chợt nghe phía sau Hoàng lão cha giận dữ hét: “Lão Đại, nếu người không lui cửa thân này, lão tử không nhận đứa con trai này nữa.”

Hoàng Ly vội vàng ghé sát vào tai cha nói: “Không thể lui.”

Hoàng Lão Thực trôi chảy đáp trả nói: “Không thể lui nha, cha!”

Hoàng lão cha giận sôi lên, thân mình lung lay, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hắn không thể nhịn được nữa, từ trong nhà lao, tiện tay quơ lấy cây chổi dựng sau cửa, đuổi theo đại nhi tử.

Hoàng Ly quay đầu nhìn thấy, giật mình vội hô: “Cha, chạy mau!”

Hoàng Lão Thực nhìn lại, cũng giật mình, quả nhiên nhanh chân chạy ra ngoài đường.

Hắn sợ cha dưới cơn giận sẽ không từ thủ đoạn, đánh tiểu khuê nữ. Còn có, đây cũng là các khuê nữ lúc trước dạy hắn biện pháp ứng phó, nói lúc gia gia nãi nãi sinh khí mắng người, chạy đi là vô sự. Nếu ngăn trước mắt, bọn họ càng mắng càng sinh khí.

Lão Thực cha nhớ tới mỗi lần Hoàng Ly bị Phùng Thị đánh chửi, đều chạy nhanh hơn con thỏ nhanh, trốn đi nhà tiểu di, đợi qua con lại trở về. Bởi vậy cảm thấy biện pháp này không sai.

Vốn không nhớ ra, trước mắt bị Hoàng Ly thúc giục, không tự chủ liền chạy.

Lại nói Hoàng Tước Nhi đang ở phòng bếp hỗ trợ thái rau, nghe nhà chính truyền đến động tĩnh, tim đập rộn lên, đây là dấu hiệu nháo lên?

Trước đó có thể không để ý tới, nhưng khi nghe thấy gia gia kêu lên hai chữ “từ hôn” thì tâm nàng trĩu xuống, cũng mặc kệ việc trên tay, đem dao phay ném một cái, chạy tới phòng chính đứng ở cửa, xem Lão Thực cha ứng phó thế nào.

Diêu Kim Quý ngồi ở cửa, thấy nàng tới, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng đánh giá, dò xét xem nàng nguyện ý từ hôn hay không muốn từ hôn.

Hoàng Tước Nhi không chú ý hấn, chỉ nhìn chăm chăm Lão Thực cha.

Thấy Lão Thực cha bị gia gia ném một ly trà, sau đó Hoàng Ly ôm khóc nháo chạy đi, nàng cũng vội vàng đi theo.

Hoàng lão cha cảm gậy đuổi theo nhi tử, Hoàng Tước Nhi dĩ nhiên cũng chạy theo.

Việc này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đều giận đến run rẩy ——

Phản, phản rồi!

Thằng con, Lão Thực, làm phản rồi!

Đối xử như vậy với cha mẹ là chuyện chưa từng có.

Bọn họ càng tin là việc này nhất định do Phùng Thị dạy, đều do nàng xúi giục đại nhi tử ra mặt, còn nàng lại trốn đi nhà mẹ đẻ, còn đem Đỗ Quyên đi theo. Chính là như vậy!

Hoàng đại nương đứng ở cửa, vỗ tay mắng to không ngừng, kêu nhi tử trở lại.

Hoàng Lão Thực đâu chịu trở về để bị đánh mắng, chạy như bay.

Hoàng lão cha cảm gậy muốn đuổi theo, bị tiểu cữu gia gia kéo lại.

Qua trận náo loạn này, hàng xóm hai bên Hoàng gia, thậm chí các hộ gia đình trước sau đều vọt tới cửa xem náo nhiệt.

Tuy cha quản con là thiên kinh địa nghĩa, nhưng việc này thật nếu nói ra...

Nói ra không chiếm lý nha!

Đang tốt lành cùng người định thân, hiện tại bất từ hôn, nói sao cũng không chiếm lý.

Cho nên, tiểu cửu gia giữ chặt Hoàng lão cha, khuyên hấn đừng nổi lửa, về thương lượng trước xem việc này phải làm thế nào, “Nhi tử là của người, hấn chạy không thoát, người còn sợ không quản được? Còn có, Tước Nhi còn nhỏ mà, không phải lập tức gả ngay. Từ hôn không phải là việc nhỏ, phải thương lượng từ từ làm. Lâm gia không dễ trêu vào.”

Hoàng lão cha nghe lời này, mới tỉnh táo lại.

Mặt khác, Hoàng Chiêu Đệ cũng khuyên Hoàng đại nương, nói: “Nương, đừng tức giận. Đợi lát nữa ta mang Kim Quý tới nhà đại đệ khuyên nhủ hấn. Đều là người một nhà, có lời gì thì nói rõ ràng. Vừa đánh vừa mắng làm cho người ta chê cười.”

Nàng nghĩ thầm, là tỷ đệ, không có gì nói không xong.

Còn có, trước đây đại đệ chưa thấy qua Kim Quý, mới coi trọng con trai Lâm gia. Chỉ cần nàng mang Kim Quý tới nhà đại đệ, hấn thấy tiền đồ của đứa cháu bên ngoại này, khẳng định sẽ đồng ý từ hôn, đem Tước Nhi hứa cho Kim Quý.

Tiểu cửu nài nỉ nhìn ra tâm tư của Hoàng Chiêu Đệ, nhin không được bực bội.

Nhưng nàng không có cách nào. Người ta là chị em, con bọn họ là con cô con cậu. Mà Hoàng Lão Thực và con mình là anh em họ của đời trước, quan hệ có chút xa.

Quá tức nên thì thầm với đại cửu nãi nãi, nói cô cháu ngoại có tâm tư với nhà Lão Thực. Nếu sớm biết được chuyện này, đêm 14 nên để tỷ phụ định sẵn việc này, để bây giờ sinh ra nhiều chuyện.

Đại cửu nãi nãi nghe xong buồn cười, khuyên nàng đừng nóng vội, việc này còn chưa biết chắc đâu.

Trong lòng nàng rất cao hứng.

Vì sao?

Bởi vì chuyện này nháo lớn, kéo Lâm gia vào, mặc kệ kết quả thế nào, chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân đừng nghĩ sẽ thành, Ngưu Nhi, cháu trai của nàng sẽ có cơ hội cùng Đỗ Quyên định thân ...

Thật là ai cũng tính kế.

Đúng lúc này, chợt nghe có người eo éo nói: “Yêu, đây là làm sao? Đại nương, sao lại nháo lên vậy? Ta thấy Đại diệt tử (cháu cả) mang theo hai khuê nữ chạy. Định thân cho khuê nữ hần, hần làm cha không có mặt là không được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Nhị phòng Hoàng gia bị nhục

Trong sân Hoàng gia, người lớn đang thi thắm, nghe lời này đồng loạt ngừng đầu.

Thì ra là Diêm bà mới tới, phía sau là Thạch gia, có cha mẹ Thạch Phiến và Thạch Phiến, cầm gùi kéo rỏ, phía trên phủ kín bằng vải đỏ. Mỗi người đều mang đây về vui mừng.

Mọi người giật mình, đây là tới đính hôn với Đại Nữu.

Việc này tới qua mọi người mới nghe hai cụ Hoàng gia nói, bởi vậy bất giác kinh ngạc.

Nhưng đợi đã, bà mới kia nói cái gì?

Hoàng đại nương còn chưa nghe rõ, cho rằng Diêm bà mới nói là đại nhi tử không gặt đầu, bọn họ là gia gia nãi nãi không thể một mình làm chủ đem cháu gái hứa cho người khác. Nàng tưởng nói đến chuyện hứa hôn của Diêu Kim Quý và Diên Tử, lòng đang trên lửa, cả giận nói: “Hần không ở cũng hứa như thường! Cháu gái lão nương muốn hứa cho ai thì hứa cho người đó!”

Hoàng Chiêu Đệ cũng không nghĩ nhiều, vội vàng khuyên Hoàng đại nương: “Nương, bớt nóng. Trước hết mời Diêm thím đi vào, giải quyết chuyện này trước.”

Hoàng đại nương cũng hiểu được nặng nhẹ, hướng hồ người Thạch gia còn nhìn nên gặt gặt đầu.

Ai ngờ Diêm bà mới lại gấp, cho rằng Hoàng Lão Thực không đáp ứng việc hôn nhân với Thạch gia, cho nên Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đuổi đánh con trai, bây giờ còn muốn lướt qua đại nhi tử giúp cháu gái định thân.

Vậy thì làm sao mà được chứ?

Đây không phải là kết thân mà là kết thù.

Vốn việc này đã gạt Phùng Thị, nếu Hoàng Lão Thực cũng không gặt đầu, nàng sợ tương lai hai người này không chịu nhận lời.

Cho nên, nàng lắc lư cái eo bép phi đến trước mặt Hoàng đại nương, khuyên như: “Đại nương, có lời gì thì từ từ nói, nên mời Lão Thực tới đi. Vợ hần không ở nhà, nếu hần cũng vắng mặt, thì không thích hợp đâu!”

Hoàng đại nương nghe xong không kiên nhẫn, thầm nghĩ người thật là 'bất chó đi cày', xen vào việc của người khác. Người chỉ cần quản cửa thân của Đại Nữu thì tốt rồi, nhìn chăm chăm vào khuê nữ lão Đại gia làm gì chứ?

Bởi vậy phát tay nói: “Mặc kệ hần, chúng ta vội chuyện của chúng ta. Chuyện nhà của lão Đại lát nữa lại nói, đã có ta và cha hần làm chủ.”

Diêm bà mới hồ đồ, nói: “Đã đến trước mặt rồi còn chờ gì nữa? Đợi lúc nào mới đi? Lão Đại không ở đây, Thạch gia không thể yên tâm.”

Hoàng đại nương phát hỏa, nói: “Thạch gia không cưới khuê nữ của hần, cần hần tới làm gì?”

Trong lòng Diêm bà mới cảm thấy không ổn, hỏi thẳng: “Tước Nhi không phải là khuê nữ lão đại nhà các ngươi sao? Đây là chuyện gì?”

Hoàng đại nương cũng cảm thấy không ổn, mờ mịt hỏi: “Tước Nhi thì dính líu gì?”

Diêm bà mới chấn động, nói: “Không phải đã nói rồi, đem Tước Nhi hứa cho Thạch Phiến sao?”

Sai lầm ở chỗ nào đây?

Thạch Phiến hoảng sợ, vội vàng khều khều nương mình.

Nương Thạch Phiến cũng luống cuống, nhanh chóng tiến lên phía trước nói: “Chúng ta cầu là... Là cháu gái thứ hai của nhà các người, Hoàng Tước Nhi. Hoàng thím người đã đáp ứng rồi.”

Hoàng đại nương nghe xong trước mắt bỗng tối đen, thiếu chút ngã quỵ.

“Loảng xoảng!”

Trên bậc thang một thanh âm vang lên.

Mọi người xoay người nhìn lại, là Phụng Cô đang đứng dưới mái vòm cong cong nối nhà bếp và phòng khách. Dưới đất bên cạnh chân là cái muôi.

Nàng nghe tiếng nói chuyện bên ngoài. Biết Thạch gia đến, nghĩ nàng là nương đang gái, như thế nào cũng phải đi ra tiếp đón một tiếng, nên đổi một khuôn mặt tươi cười đi ra, ngay cả muôi cũng quên bỏ lại.

Ai ngờ nghe thấy lời của Diêm bà mới và bà bà.

Nhất thời giận dữ, phẫn hận, hối hận các loại cảm xúc đồng loạt xông lên đầu, máu cũng xông lên. Tuy giận muốn giết người, nhưng cả người phát run, như nhũn ra, đứng không vững, tê liệt ngã xuống.

Nàng rút cuộc cảm nhận được cảm giác tức giận đến run tay run chân của Phùng Thị.

Hoàng lão Nhi càng giận không kiềm được, muốn mắng nhưng mắng không ra lời.

Bởi vì mình hiểu lầm. Người bên ngoài còn không rõ ràng.

Nếu nói rõ ràng, sau này Đại Nữu đừng nghĩ ngẩng đầu trước mặt người khác. Hắn, Hoàng lão Nhi, cũng sẽ trở thành trò cười trong thôn.

“Cút! Đều cút! ! !”

Hai mắt Hoàng lão cha đỏ lên, dùng sức xua tay Thạch gia nhân và Diêm bà mới.

Lúc này hắn cảm thấy đuối đánh Hoàng Lão Thực, còn chưa kịp buông xuống, cứ thế vung lên liền trúng người Thạch Phiến cha.

Thạch Phiến cha cũng sinh khí, nổi giận vạn phần, lớn tiếng nói: “Hoàng Lão Thạch, nếu người không đáp ứng cửa thân này, cứ việc nói thẳng đi ra, Thạch Phiến nhà ta không phải không cưới được vợ. Đã đồng ý rồi, chờ chúng ta mang bà mới và sính lễ tới cửa, lại lấy cây đuổi người. Hoàng gia các người làm như vậy là sao?”

Nương Thạch Phiến và Thạch Phiến đều tức giận không thôi.

Bọn họ không biết tốt cùng là chuyện gì, liền đưa mắt chuyển về phía Diêm bà mới.

Diêm bà mới cũng tức. Vốn đã nói rồi mà còn gây thêm chuyện?

Nhưng bà không phải là người bình thường. Nghề của bà là thăm hỏi hết mọi nhà, quen xem sắc mặt người nói chuyện. Lúc này nghĩ lại hết toàn bộ lời của Hoàng đại nương nói, lại nhìn thần sắc Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhi, nhìn bộ dáng xấu hổ và giận dữ của Phụng Cô, liền hiểu: nhất định là Hoàng gia hiểu lầm, cho rằng Thạch gia cầu Đại Nữu!

Ái dà, cái này hỏng rồi!

Lúc này, một đám đàn ông đàn bà trong viện Hoàng gia, có thân thích, có người trong nhà, còn có Thạch gia. Bên ngoài Hoàng gia cũng vây quanh một đông người, đầu tiên là hàng xóm, nay gây lớn, ngay cả người cuối thôn cũng đuổi tới xem náo nhiệt.

Diêm bà mới xem tình cảnh này, biết dù giải thích rõ, Hoàng gia khẳng định sẽ không bỏ qua nàng, Thạch gia cũng sẽ không chịu cưới Đại Nữu. Dù Thạch gia đáp ứng cưới, Hoàng lão Nhi và Phụng Cô cũng sẽ không vui vẻ gả. Tóm lại, hai nhà Hoàng Thạch sinh khí, bà là bà mới biến thành “môi bà”, nhất định là không hay ho.

Bà giống như người chết đuối, bắt đầu giãy dụa.

Phải kéo người khác xuống nước, bà cũng bất kể.

“Ai nha Hoàng đại nương, đây là có chuyện gì? Hôm đó không phải chúng ta đã nói là Thạch gia nhờ ta cầu cháu gái thứ hai nhà các người sao? Người nói sẽ về nhà cùng lão gia và đại nhi tử thương lượng. Hôm qua mới hồi âm cho ta, nói đáp ứng cửa thân này. Sao bây giờ chúng ta tới, người lại nháo ra như vậy?”

Bà, một không làm, hai không dứt, đơn giản giả như không biết gì, đem sự tình nói ra.

Cho dù cuối cùng biết rõ ràng là hiểu lầm, vậy thì không chỉ có một mình bà sai.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đồng thời giận dữ hét: “Cút! Phụ nữ đáng chết này!”

Hoàng Tiểu Bảo cũng tức giận nhìn Diêm bà mối và Thạch gia, hận không thể ăn bọn họ.

Hoàng đại nương bị Diêm bà mối làm tức muốn xỉu, quên luôn bên cạnh có thật nhiều người nhìn, cần phải cố kỵ vì thanh danh Đại Nữ. Lửa giận Hoàng đại nương tăng vọt, một lòng muốn làm rõ trắng đen với phụ nữ đáng chết này.

“Thả cái thí nương nguoi! Nguoi nói yêu cầu khuê nữ nhà lão nhị, sao lại kéo đến nhà lão đại hả?”

Nàng rớt cuộc nói ra.

Đám người bên trong bên ngoài nhất thời yên tĩnh.

Thì ra là có chuyện như vậy!

Diêm bà mối rất đắc ý. Bà chính là đội những lời này.

Bà bày ra vẻ mặt đau lòng hối tiếc, vỗ tay nói: “Đại nương, nguoi cũng đừng có không phân rõ phải trái nha. Nguoi hỏi ta cầu cháu gái nào, ta nói là lão nhị, chính là cháu gái thứ hai của nhà nguoi. Nguoi lại không hỏi cầu khuê nữ của đứa con trai nào, ta nói lão nhị thì sai chỗ nào? Là nguoi hiểu lầm, sao đổ trách nhiệm lên ta chứ?”

Hoàng đại nương càng thêm bạo nộ, giọng chân nằng: “Phóng thí! Thạch gia yêu cầu khuê nữ nhà lão Đại, sao nguoi không đi tìm lão Đại nhà ta, tìm ta làm cái gì?”

Diêm bà mối á khẩu không trả lời được.

Trong lòng tự trách: sao lại quên cái này!

Hoàng đại nương thấy sắc mặt bà, biết đã ngăn chặn được, có vẻ tự đắc nói: “Đại nhị từ nhà ta đã ở riêng sống một mình. Việc hôn nhân khuê nữ hần, đương nhiên tìm hần... Dù muốn gia gia nãi nãi quyết định, cũng nên tới nhà lão Đại trước, lại kêu chúng ta đi qua, mọi người ngồi xuống thương lượng mới đúng. Nào có ai như nguoi, trực tiếp tìm đến nhà ta, còn không nói rõ ràng.”

Nàng nói đến một nửa thì đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi mình còn nhúng tay việc hôn nhân của khuê nữ lão Đại, nên vội vàng phanh lại, đổi giọng sang chuyện khác.

Đương nhiên Diêm bà mối không chịu nhận sai, chỉ sừng sốt trong chớp mắt, liền lú rú cãi lại, nói Hoàng đại nương là nãi nãi, nàng thỉnh Hoàng đại nương nói với nhi tử. Vậy thì có sao? Đại nương chính miệng nói muốn trở về thương nghị với nhi tử và lão gia. Về phần nghĩ làm cháu gái, đó cũng không thể trách nàng.

Hai người đối mặt cãi nhau.

Thạch gia cũng giải thích, lý luận.

Hoàng Chiêu Đệ và đám người đại mợ tiến lên lôi kéo, khuyên giải.

Hoàng lão cha tức giận đuổi người đi. Trong hỗn loạn không có ai nghe.

Trong náo loạn la hét ầm ĩ, cuối cùng người vòng trong vòng ngoài hiểu rõ chuyện đã xảy ra: thì ra là hai người hiểu lầm. Thạch gia cầu thân muội muội, Hoàng gia lại nghĩ là cầu tỷ tỷ.

Thấy mọi người khe khẽ tư nghị, Hoàng lão Nhị và Phụng Cô nổi giận.

Nếu ánh mắt có thể giết người, sân Hoàng gia nhất định là máu chảy thành sông.

Phụng Cô nhìn bà bà, mắt như hàn băng.

Lần đầu nàng phát hiện, bà bà này rất đáng ghét, rất ngu, trước mặt nhiều người như vậy mà làm rõ chuyện với bà mối. Sao bà không nghĩ lại, vô luận kết quả tranh cãi thế nào, 2 cháu gái đều bị người trong thôn chê cười!

Trong phòng bếp, Đại Nữ nghe chân tướng “ô ô” khóc.

Nàng muốn trốn về phòng, nhưng đi ra phải đi ngang hành lang, nhất định sẽ bị mọi người thấy, đành phải ở sau cánh cửa phòng bếp không dám động.

Bếp lò đỏ hồng ánh lửa giờ đã nguội lạnh.

Phụng Cô hít một hơi thật sâu, suy tư tìm biện pháp ứng phó cứu vãn.

Thấy Hoàng lão cha quát Hoàng đại nương: “Kêu nàng cút!”

Tinh thần Hoàng đại nương phấn chấn, còn muốn tranh cao thấp với Diêm bà mối, đột nhiên bị tiếng gầm chấn hồn mê, nhất thời không biết sao.

Phượng Cô đi tới, cười nín cánh tay Hoàng đại nương, nói: “Nương, đừng ồn. Việc này cũng không thể trách Diêm thím, không phải là hai bên hiểu lầm sao.”

Mọi người nghe xong lời này kinh ngạc không thôi, ngạc nhiên tự hỏi sao nàng không tức giận.

Hoàng đại nương đờ đờ sát khí nói: “Ngươi quá hiền lành! Sao không trách nàng ...”

Phượng Cô giành trước ngắt lời nàng, nói tiếp: “Nương, con dâu nói vài câu, lão nhân gia người nghe xong cũng đừng có sinh khí: tối qua các người nói chuyện này, trong lòng ta không quá hài lòng. Nhưng ta và lão nhị quen hiểu thuận, luôn nghĩ trường bối nói một là một, nói hai là hai, nửa điểm không dám phản đối, không giống nhà người ta không để ý tới lời cha mẹ nói. Kỳ thật sáng nay lòng ta bối rối, muốn tìm cơ hội nói với nương, không muốn kết cừu thân này. Hiện tại thì tốt rồi, Diêm thím nói bỏ qua chuyện này, trong lòng ta không biết có vui về bao nhiêu.”

Nói xong, lại chuyển về hướng Diêm bà mối cười nói: “Thật làm khó Diêm thím. Đại Nữu nhà ta ăn nói vụng về thật thà, chỉ biết làm việc, cũng không ra cửa, không giống con gái người ta nói ngọt biết dỗ người, cũng khó trách Thạch gia không xem trọng. Ta cũng thấy Đại Nữu không xứng với Thạch Phiến lắm. Đại Nữu nhà ta chỉ thích hợp tìm những người bần phận, lo lắng sinh hoạt. Sáng rọi như Thạch Phiến đây thì không xứng với. Cũng may việc này là hiểu lầm, hai nhà chúng ta không cần lo lắng.”

Mọi người nhìn đứa con dâu này, quả thực bội phục muốn chết.

Lời nói này chà đạp đại phòng Hoàng gia, nói ca tầu không nghe lời cha mẹ nói, nâng vợ chồng mình lên; còn dẫm lên khuê nữ đại phòng, nói các nàng lỗ năng chiều ông dẫn bướm, nâng lên Đại Nữu; còn dẫm Thạch Phiến một cước, nói hấn không đủ bần phận, không xứng với Đại Nữu hiền lành biết lễ.

Cuối cùng, cửa thân này là sự hiểu lầm nàng rất cao hứng, cầu còn không được đâu.

Thạch Phiến và cha mẹ nghe xong sắc mặt phát đen.

Tuy bọn họ không muốn cưới Đại Nữu, nhưng không thể làm cho chuyện nát bét.

Hoàng lão Nhị nhìn vợ, vui sướng vừa lòng, cũng không tức giận nữa, cũng không kêu người cút, còn đi theo làm bộ khuyên giải cha mẹ.

Diêm bà mối cười khan nói: “Đúng vậy. Đại Nữu là cô gái tốt. Chỉ là Thạch Phiến coi trọng Tước Nhi...”

Phượng Cô vội vàng nói: “Tước Nhi có thể làm người thích, khó trách Thạch Phiến thích. Con trai thích Tước Nhi không chỉ một đâu, ở đây còn có vài người. Đại nương mau cầu thân đi, chậm coi chừng giành nhau đánh bẻ đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Không chết không thôi

“Ha ha...”

Phượng Cô mới nói xong, chợt nghe một trận cười truyền đến.

Mọi người nhìn theo tiếng cười, thì ra là Lâm Xuân và Cửu Nhi, cao cao ngồi trên đầu tường viện phía đông Hoàng gia, vẻ mặt khinh thường nhìn đám người liên can trong viện.

Mặt Lâm Xuân hướng vào trong viện, hai tay chống trên đầu tường, hai chân đạp lúc ẩn lúc hiện. Cửu Nhi ngồi ôm gối trên đầu tường, cũng không biết hấn ngồi ổn như thế nào, nhưng bộ dáng thực thoải mái.

Thấy mọi người nhìn qua, Cửu Nhi hỏi Lâm Xuân nói: “Ngươi cười cái gì?”

Lâm Xuân hai mắt nhìn trời, ra vẻ như thấy rõ thiên cơ, nói: “Hèn chi Đỗ Quyên các nàng moi tìm moi phổi hiểu kính gia gia nãi nãi đều không được tốt, thì ra có một tiểu phẩm như vậy chuyện môn châm ngòi ly gián, sau lưng nói xấu cả nhà người ta, ngay cả cháu gái cũng không buông tha.”

Cửu Nhi nghi ngờ nói: “Người phụ nữ này nhìn rất hiền lành.”

Lâm Xuân nói: “Ngu ngốc! Người hai mặt người nhìn không ra?”

Cửu Nhi gật đầu nói: “Cũng đúng. Trước mặt nhiều người như vậy cũng dám dở trò, sau lưng thế nào càng không cần suy nghĩ.”

Hai thiếu niên coi người trong viện như không khí, nghị luận phân tích nhân phẩm Phụng Cô, mọi người nghe vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Bên dưới tường viện còn có thiếu niên tò mò hỏi nội tình nữa.

Lâm Xuân dĩ nhiên là có gì nói đó, nói mãi không ngừng.

Từ miệng hắn, đại phòng Hoàng gia mặc dù bị cha mẹ ghét bỏ, hiểu kính như thế nào cũng bị mắng, đều do Phụng Cô, con dâu út này châm ngòi. Nàng chính là cây quạu phân.

Phụng Cô xấu hổ mặt tái đi.

Nàng không phải là bà ba hoa, rất ít trước mặt người nói ba nói bốn, đề cập tới đại phòng ngôn ngữ càng cực kỳ cẩn thận. Hôm nay thật sự là quá giận, dựa vào cái gì đại phòng gây chuyện hại khuê nữ nàng chịu nhục? Cho nên nàng liền ác độc đâm đại phòng mấy đả.

Ai ngờ chưa kịp thông khoái đã bị Lâm Xuân và Cửu Nhi hung hăng đánh vào mặt.

Đáng giận là đánh vào mặt mà không thể hoàn thủ.

Trước mặt mọi người, nếu nàng cùng 2 đứa trẻ lý luận đôi chối, tranh thua mất mặt, tranh thắng cũng không có gì hãnh diện, chỉ làm cho người xem chê cười thêm. Nhưng không thêm nhìn thì vẫn mất mặt, bởi vì Lâm Xuân và Cửu Nhi không phải là đứa nghịch ngợm chỉ biết gào to, lời nói ra rất sắc bén, người xem nào nhiệt cũng không phải là kẻ ngốc.

Cho nên, nàng cứng người một chỗ không thể tiến thoái, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hoàng lão Nhị tức giận đến phát run, vọt tới bên tường viện, chỉ lên đầu tường mắng: “Cút xuống đi! Đồ không gia giáo, chạy đến nhà người ta giường oai. Ta tìm cha người nói chuyện!”

Hoàng Tiểu Bảo cũng đi tới, mắng to Cửu Nhi và Lâm Xuân.

“Không cần tìm, cha ta tới.”

Cùng với tiếng nói chuyện, Lâm Đại Đầu và vợ cùng Thu Sinh, Hạ Sinh đi vào viện.

Lập tức, cha con chia làm hai đường: vợ chồng Lâm Đại Đầu và Thu Sinh chống lại trường bối Hoàng gia. Hạ Sinh, Lâm Xuân và Cửu Nhi đối đầu với Hoàng Tiểu Bảo.

“Hoàng Tiểu Bảo. Có phải tên tiểu tử ngươi là hán tử hay không? Ngươi sờ lương tâm nói đi, có phải gia gia nãi nãi và cha mẹ ngươi chuyên môn khi dễ đại bá ngươi, ngươi hãy thành thật nói đi?”

Hạ Sinh làm bộ làm tịch, như đại nhân chính thức lên tiếng.

“Hoàng Tiểu Bảo, trước kia ngươi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm những chuyện thất đức ta cũng không nói. Hiện tại ngươi trưởng thành, cũng hiểu chuyện còn học người nhà ngươi không phân rõ phải trái?”

Lâm Xuân sử dụng “công tâm” nguyên tắc, đem nợ cũ nhiều năm trước ra, đả kích Hoàng Tiểu Bảo, thuận tiện còn châm ngòi chia rẽ người Hoàng gia.

“Hắn cũng không tốt lành gì, sao dám nói!” Cửu Nhi dứt khoát hơn.

“Không có chút bản lĩnh nào, chỉ biết khi dễ tỷ muội nhà mình.”

“Đúng là thứ mềm nắn rắn buông!”

...

Thiếu niên ở bên cạnh xem nào cũng ồn ào theo, người một lời ta một tiếng, ra sức châm chọc Tiểu Bảo, ánh mắt nhìn hắn lại thập phần khinh bỉ, kiêu như “Nếu ngươi không phân rõ giới hạn với người nhà ngươi, sau này đừng nghĩ chúng ta để ý tới ngươi!”.

Hoàng Tiểu Bảo siết quả đấm, tức giận đến cả người run rẩy, lại không nói ra lời.

Hắn trưởng thành, hiểu được thị phi, có một số việc nhìn rất rõ ràng nhưng là thiếu niên ở lứa tuổi trọng sĩ diện. Huynh đệ Lâm gia khai mào trận này khiến cho hắn bị cô lập. Đối mặt với ánh mắt cười chê của đồng bạn trong thôn, lòng hắn tràn đầy xấu hổ, còn cảm thấy sợ hãi: sau này đi ra ngoài, có phải thiếu niên sẽ cười nhạo sau lưng hắn, chỉ vào hắn nghị luận?

Điều Kim Quý thấy tình hình như vậy, lại nghe nói Hạ Sinh chính là thiếu niên cùng Hoàng Tước Nhị định thân, liền kêu Điền Từ cùng tới trợ trận Tiểu Bảo.

Hắn ý vào mình đọc qua vài cuốn sách, luôn nói chỉ, hồ, giả, đã, muốn chấn trụ đám trẻ trong núi rậm cho không kêu này.

Lâm Xuân và Cửu Nhi liền bắt ngay điểm tựa hào của hắn mà cười nhạo, không chút nào thua kém.

Đám trẻ ở một bên nháo. Một bên khác, Hoàng lão Nhị tức giận chỉ vào Lâm Đại Đầu nói: “Lâm gia ý thế hiếp người, ngay 2 đứa nhỏ cũng dám mắng trưởng bối. Chúng ta đi tìm lý chính phân xử đi.”

Lâm Đại Đầu cười lạnh nói: “Lâm gia ta ý thế hiếp người? Chê cười! Thế trận thế nào? Nếu thật có thế trận, Hoàng gia người còn có thể không để Lâm gia ta vào mắt như vậy sao? Hoàng gia người chính là kẻ không phân rõ phải trái, còn không biết xấu hổ đòi đi phân xử!”

Hoàng lão Nhị giận dữ, định cãi lại, bị Phụng Cô kéo lại.

Phụng Cô lôi hắn lui về sau một bước, nhường lại cho cha mẹ chồng.

Hoàng lão Nhị mới giật mình, nhớ tới chuyện cha muốn đại ca từ hôn.

Lâm Đại Đầu tìm tới cửa tính sổ.

Lâm Đại Đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Hoàng lão cha, hừ lạnh nói: “Tại sao Lão cha không nói chuyện? Vừa rồi đại nương còn nói trước mặt người, đại nhi từ ở riêng sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ hẳn nên do chính hắn làm chủ. Sao ta cùng Lão Thực huynh đệ định thân, lão cha và đại nương lại muốn hắn từ hôn? Lâm gia ta đắc tội các người chỗ nào?”

Hắn sớm được Hoàng Ly đưa tin, vội đem mấy đứa con trai đều an bài, nghiêm mật chú ý động tĩnh nhà cũ Hoàng gia.

Cho nên, chuyện phát sinh bên này hắn đều biết.

Chỉ là hắn vạn lần không nghĩ tới nửa đường nhảy ra sư huynh Hạ Sinh, cũng coi trọng Hoàng Tước Nhị, còn cùng Hoàng đại nương cầu hôn. May mà Hoàng đại nương phui đi, gặp phải một đồng chuyện, bằng không không biết kết thúc như thế nào.

Sắc mặt Hoàng lão cha dữ tợn, cười lạnh nói: “Hắn có thể làm chủ thì thế nào? Chúng ta làm cha mẹ không thể nói vào? Là quy củ nhà ai? Nhà ai đều là cha mẹ định thân cho trai gái, chỉ cần gia gia nãi nãi không đáp ứng, cửa thân đó sẽ không thành! Lâm Đại Đầu người dám không nghe lời gia gia nãi nãi người nói?”

Nói xong nhìn về phía Lâm Xuân vẫn ngồi trên đầu tường như cũ, giọng the thé nói: “Cũng khó trách. Nhà các người đều không lớn không nhỏ, con nít cũng dám ở ngoài mắng người, không nghe lời trưởng bối còn là thứ gì? Người dạy con thật giỏi!”

Hôm nay tâm tình hắn vốn rất tốt, cho rằng ba đứa cháu gái đều có thể định thân.

Nhất là hai khuê nữ lão Đại, gạt con dâu cả nhẹ nhàng hứa cho người. Chỉ cần tương tượng sắc mặt khó coi của người phụ nữ Phùng gia sau khi trở về, trong lòng hắn thống khoái khôn tả.

Nhưng là, cuối cùng một cửa thân cũng không thành, hắn lại thành trò cười.

Luân phiên đá kích thiếu chút nữa đánh sập hắn.

Lâm Đại Đầu đến giống như lửa cháy thêm dầu, khiến cho hắn phát thê độc: chết cũng không cho lão đại đem khuê nữ hứa cho Lâm gia.

Chết cũng không cho! ! !

Lành làm gạo vỡ làm muối, hắn cũng không sợ đắc tội Lâm gia.

Lâm Đại Đầu giận dữ nói: “Gia gia nãi nãi ta trước nay không như lão cha không phân rõ phải trái như vậy, bức nhi từ từ hôn lại càng sẽ không làm! Con ta rất khỏe mạnh, so với con Hoàng lão Nhị mạnh hơn nhiều.”

Hoàng lão Nhị nghe xong nộ khí lan tràn, vọt thẳng tới trước.

Phụng Cô giữ chặt hắn, không cho hắn đi.

Đang giằng co, bỗng nhiên Lâm Xuân từ trên đầu tường nhảy xuống, đi đến trước mặt Lâm Đại Đầu, nói: “Cha, người đừng không thừa nhận. Dạy dỗ nhi tử, người thật không bằng Hoàng gia gia.”

Lâm Đại Đầu bị chọc tức. Tên tiểu tử đáng chết này sao tới phá đài cha mình?

Thu Sinh vội hỏi: “Xuân Nhi người nói đi, sao không bằng?”

Lâm Xuân nói: “Cha sẽ không dạy nhi tử từ từ hôn, làm chuyện bội bạc. Cha sẽ không cần quấy không nói lý lẽ che chở cháu trai muốn làm chết đuối cháu gái. Cha cũng sẽ không một mặt ăn đồ con dâu và cháu gái đưa, mặt khác trước mặt người mắng các nàng không hiểu thuận...”

Thu Sinh nhất thời bật cười, hắn biết tam đệ muốn phá đám!

Người vậy xem nhìn Lâm Xuân nghĩ, đứa nhỏ này người không lớn, miệng thật độc!

Lâm Đại Đầu nghĩ, tiểu tử đáng chết này, dám đùa nghịch cha của mình, thật là ăn gan hùm mật gấu!

Đều nói hiểu con sao bằng cha, hẳn phát hiện mình thật không hiểu biết đứa con thứ ba này. Bất quá, nhìn sắc mặt khó coi của Hoàng lão cha, trong lòng hẳn thật sáng khoái.

Hắn cười nói: “Xuân Nhi người tuổi còn nhỏ, nào biết được một loại gạo nuôi trăm dạng người. Trên đời có rất nhiều quái nhân, việc lạ.”

Hoàng lão cha bị Lâm Xuân lật ra nợ cũ, lại bị Lâm Đại Đầu chê cười, trong lòng đã không thể dùng từ thống hận để hình dung. Cừu hận thật như con sóng gió động trời ủa tới.

Hắn dù bóp chết Đỗ Quyên cũng sẽ không gả cho Lâm gia tiểu tử!

Bị người tới cửa đánh vào mặt, Hoàng đại nương đầu tiên nhảy ra mắng Lâm Xuân, Hoàng lão Nhị, Hoàng Chiêu Đệ và Phụng Cô, thậm chí đám người tiểu cữu đều sôi nổi tiến lên.

Hoàng lão cha quát ngừng mọi người, về mặt bình tĩnh, cười đối với Lâm Đại Đầu nói: “Lâm Đại Đầu, người đi đi. Cháu gái họ Hoàng, ta muốn hứa cho ai sẽ gả cho người đó. Ai cũng không xen vào được!”

Lâm Đại Đầu lớn tiếng nói: “Hoàng Lão Thục đã đem khuê nữ hứa cho con trai ta. Hoàng Tước Nhi sống là người Lâm gia, chết là quỷ Lâm gia. Muốn Lâm gia từ hôn, không có cửa đâu!”

Hoàng lão cha nheo mắt lại kiên quyết nói: “Vậy thì cưới cái quan tài vào cửa đi!”

Lâm Đại Đầu nghe choáng váng, người trong ngoài nghe cũng choáng váng.

Vợ Đại Đầu phát hỏa: “Đây là lời của người nói sao?”

Lâm Đại Đầu tỉnh lại, nói: “Tim hẳn đã sớm đen, không phải là người!”

Lời này lại làm cho người Hoàng gia mắng thêm một trận.

Hoàng lão cha lại không xen nôm, nhưng mọi người đều có thể từ trên mặt hắn nhìn ra quyết tâm của hắn, dù chết cũng sẽ không để cháu gái vào cửa Lâm gia.

“Lâm Đại Đầu, người đang làm gì đó?”

Một tiếng gầm lên từ cửa viện truyền đến.

Đại gia theo tiếng kêu nhìn lại, thì ra là Lâm lý chính vội vàng đuổi tới.

Lâm Đại Đầu vội nghênh đón, đem chuyện Hoàng lão cha bức đại nhi tử như thế nào nói ra.

Lâm lý chính chán ghét quét mắt nhìn Hoàng lão cha, lại thu hồi ánh mắt, đối với cháu mắng: “Người nhân rồi quản chuyện thiên hạ! Cho dù người ta đánh chết nhi tử, ta theo quy củ báo quan là được, người chạy đến nơi này làm cái gì? Còn chưa cút trở về!”

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: “Đại bá, là như vậy ...”

Hắn hai ba câu đem chuyện định thân với Hoàng gia và chuyện lão cha muốn từ hôn nói.

Lâm lý chính không nhịn được nói: “Không đáp ứng coi như xong. Nhi tử Lâm gia ta còn sợ cưới không được vợ?”

Lâm Đại Đầu vội la lên: “Đại bá, Hạ Sinh đã cùng Tước Nhi định thân.”

Vợ hắn cũng cuống quýt gật đầu phụ họa.

Lâm lý chính kinh ngạc hỏi: “Vừa không đáp ứng, sao lại định thân?”

Lâm Đại Đầu thấy hắn nghe không hiểu, vội nói từ đầu, đem chuyện đã xảy ra đều nói hết.

Lâm lý chính giờ mới hiểu được, nên cười lạnh: “Trở về! Có gì hay mà nói? Nên gấp là người ta! Nếu thu lễ đính hôn của Lâm gia ta, quản con của hắn là ai, là Thiên Vương lão tử tới, cũng đừng nghĩ từ hôn! Người chỉ quản về nhà. Ta cũng muốn nhìn xem: Lâm gia ta không đáp ứng từ hôn, ai dám lấy Hoàng Tước Nhi!”

Nói xong lại nhìn đám con cháu vùng tay lên, quát to: “Đều bỏ trở về cho ta!”

Sau đó, hần liền chấp tay sau lưng cũng không quay đầu lại, đi.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Xâm chiếm khuê phòng

Lâm Đại Đầu nhanh chóng nhìn đám người Thu Sinh nói: “Đi, đều đi!”

Học học... đảo mắt cả nhà đi không còn một móng, cũng không nói một tiếng với Hoàng gia.

Người xem náo nhiệt cũng an tĩnh lại, biết Lâm lý chính sinh khí.

Sắc mặt người Hoàng gia rất khó coi. Bây giờ bọn họ mới nghĩ tới, việc này không chỉ là chuyện nhà của Hoàng gia, mà còn liên lụy đến Lâm gia. Cho dù Hoàng lão cha bắt ép đại nhi từ đồng ý từ hôn, Lâm gia không đáp ứng cũng vô dụng.

Song phương không nhường một bước, cứ giằng co không chết không ngừng!

Chẳng lẽ chỉ có Hoàng Tước Nhi chết mới có thể chấm dứt sao?

Diêm bà mới và Thạch gia kinh tâm động phách, thẳng nuốt nước miếng, tuy tức cảnh hông nhưng còn dám nói cái gì nữa. Huống chi bọn họ đến sau Lâm gia một bước, gây nỡ cũng vô dụng, nên nhẫn nhịn rồi đi.

Người xem náo nhiệt cũng đều giải tán, vừa đi vừa thấp giọng bàn tán.

Sau khi trở về còn kể cho người nhà nghe, thời khắc chú ý động tĩnh Hoàng gia và Lâm gia, chờ đợi xem sự tình phát triển.

Sau ồn ào, người Hoàng gia đều về phòng.

Trong nhà chính, Hoàng lão cha ngồi tại bên bàn, gương mặt già nua đầy vẻ bất bình như oán cừu sâu đậm. Hoàng đại nương khóc lóc quở trách kẻ lẽ với tẩu tử và em dâu, nói đại nhi tử chính là ma tinh trong mệnh của nàng, con dâu cả và các cháu gái chuyên môn đến gây họa cho nàng ... Phụng Cồ cũng không nấu cơm, ở trong phòng an ủi Đại Nữ.

Hoàng Tiểu Bảo thấy vẻ mặt gia gia rất kiên quyết không chịu thua, tai nghe nải nải khóc kể, đại cô lại nhai khuyên giải an ủi, mọi người mồm năm miệng mười nghĩ kể, lửa trong lòng từ từ bành trướng lên.

Hần dùng sức áp lửa giận xuống, rốt cuộc không đè ép được, gầm rú lớn lên: “Mở to mắt nói dối, các ngươi không thấy thẹn sao? Đại bá không phải là con ruột nải nải có phải không?”

Mặt Hoàng đại nương đầy lệ, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Hoàng lão cha cũng không thể tin nhìn về phía cháu trai.

Hoàng lão Nhị kinh hoàng mắng: “Tiểu Bảo, ngươi mê sảng hả?”

Đám người Tiểu cừu cũng đều kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hai mắt đỏ hồng, ha hả cười thảm nói: “Ta điên rồi! Suốt ngày nghe các ngươi nói đại bá và đại bá nương thứ này không tốt, thứ kia không tốt, nhưng mắt ta không mù. Ta thấy Đỗ Quyên các nàng đưa này đưa kia đến đây, đưa đồ các ngươi còn mắng, rồi muốn các nàng làm thế này thế kia. Nay còn muốn nhúng một tay vào việc hôn nhân của Tước Nhi tỷ tỷ. Ta cảm thấy mắt mắt! Mất mặt! Mất mặt! ! !”

Hần siết chặt quả đấm, gầm thét hô liên tiếp ba lần “mất mặt”, như muốn phát tiết hết nỗi nhục mà đám thiếu niên đã cười nhạo hần lúc nãy.

Thanh âm bén nhọn, chấn động đến mức mắt Hoàng đại nương và Hoàng lão cha nổ đom đóm, đầu óc ong ong, lửa giận trong lòng bốc cao vạn trượng!

Hoàng lão cha chỉ tay vào cháu trai, run run nói: “Ngươi... Đồ hỗn hào! Còn không phải năm xưa ngươi gây họa. Ngươi còn dám nói!”

Hoàng Tiểu Bảo càng tức giận hơn, lớn tiếng nói: “Là ta chọc họa! Ta bị đánh, ta cũng không trách các ngươi. Nhưng gia gia vì tranh một hơi với ông ngoại Đỗ Quyên mà nhiều năm qua rồi vẫn nháo. Nháo cho nhà đại bá ngày qua không dễ chịu, chúng ta cũng không yên. Gia gia, đến cùng ngươi muốn làm cái gì? Nhất định muốn bức tử cả nhà đại bá, gia gia mới thống khoái?”

Lời này chọt trúng tâm bệnh của Hoàng lão cha, hần thở mạnh mấy hơi, tức giận hô: “Tiểu súc sinh...”

Hoàng Tiểu Bảo phát tiết xong, bị Hoàng lão Nhị trùng mắt quát mắng, lại thấy nương cũng chạy ra, nải nải khóc thét, nên giận dỗi chạy đi.

Không nói đến Hoàng gia rối loạn, lại nói Hoàng Lão Thực. Hắn mang theo hai khuê nữ chạy về nhà, đóng cửa lại, thở ra một hơi nói: “Tốt lắm. Trờ về thì tốt rồi.” giống như đứa nhỏ trốn nhà vậy.

Bộ dáng kia làm cho Hoàng Tước Nhi nhìn không được bật cười.

Hoàng Ly cũng ngừng khóc, nở nụ cười.

Hoàng Lão Thực vội hỏi: “Khuê nữ, có nóng không?”

Hoàng Ly lắc đầu nói: “Không có đâu, cha. Chúng ta trốn vào phòng đi.”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu.

Hoàng Tước Nhi lắc đầu nói: “Cha, không được. Trong chốc lát, dù gia gia nải nải không đến, đại cô bọn họ khẳng định muốn đến. Chúng ta đừng ở nhà đợi.”

“A?” Hoàng Lão Thực nhất thời mờ mịt, “Không ở nhà đợi thì đi chỗ nào?”

Hoàng Tước Nhi cười nói: “Ta cho heo ăn, khóa cửa lại, ra ngoài đi dạo, mang theo một ít thức ăn, buổi tối lại trở về.”

Hoàng Ly vỗ tay cười nói: “Ài, đi ra ngoài chơi, cho bà nội tìm không ra.”

Hoàng Lão Thực cũng cảm thấy thú vị, liền đáp ứng.

Ba cha con bận rộn thu thập ỏn thoả, đựng đầy một túi to đồ ăn và đồ dùng, còn mang theo cái nồi nấu nước, sau đó khóa hết cửa trong cửa ngoài lại, chào hỏi người Lâm gia rồi tiêu dao tự tại đi chơi.

Ba người ăn uống vui đùa, thuận tiện ăn cơm đã ngoại, thập phần tiêu dao.

Đáng tiếc là vừa mới đầu xuân, bằng không sẽ không khác gì du xuân.

Dạo đến trời tối, ba cha con mới lạng lẽ trở về.

Đứng xa xa trên đường thôn nhìn về phía nhà mình, không khỏi há hốc mồm: nhà mình đèn đuốc sáng trưng. Nhà chính, phòng bếp, phòng ngủ đều sang đèn, ảm ảm còn thấy được bóng người thoáng qua.

Trong nhà có trộm?

Lâm gia ở cách vách, sẽ không bị trộm.

Nghĩ cũng đừng nghĩ, là gia gia nải nải tới.

Thấy thấp hết mấy cái đèn, Hoàng Lão Thực thật đau lòng.

Hoàng Ly thấy đèn trong phòng tỷ muội các nàng cũng sáng, nhất thời nóng nảy: “Ai nha! bọn họ vào phòng của chúng ta, khẳng định sẽ lục lọi. Cha, chúng ta mau trở về.”

Hoàng Lão Thực cũng không yên lòng, vội gật đầu, cổng nàng chạy về nhà.

Hoàng Tước Nhi kéo cha và muội muội lại, nói: “Không thể về đi!”

Hoàng Ly không rõ, hỏi: “Không quay về? Vậy nếu bọn họ ăn hết đồ của chúng ta, đều lục lọi loạn lên thì làm thế nào đây?”

Nàng vừa nghĩ đến ngôi nhà nhỏ ấm áp của mình bị một đám người ngoài chiếm lĩnh, trong lòng liền nổi lửa, hận không thể lập tức trở về đuổi hết bọn họ ra.

Hoàng Tước Nhi thấp giọng nói: “Khẳng định là gia gia nải nải. Dù chúng ta về cũng không đuổi được bọn họ đi, gia gia nải nải còn muốn thay đổi biện pháp bức cha từ hôn. Mặc bọn họ tạo phản đi, dù sao cũng không chuyển nhà đi được. Người đã quên lời nhị tỷ người dặn dò sao?”

Quả thật Đỗ Quyên đã dặn dò các nàng đứng chống đối trực diện với gia gia nải nải, bởi vì cánh tay không lay chuyển được đùi, khẳng định bị thua thiệt.

Hoàng Lão Thực nhớ tới bộ dáng lão cha nổi giận, da đầu run lên, cũng không dám đi.

Hoàng Ly bắt đắc dĩ, không cam lòng hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ta đi miếu nương nương.”

Hoàng Ly nói thầm: “Chúng ta còn chưa ăn cơm nữa.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Còn có chút thức ăn trong túi, ăn tạm trước đi, sáng mai tìm Lâm Xuân nghĩ biện pháp.”

Không cần bọn họ tìm, huynh đệ Lâm gia luôn chú ý tình hình bên ngoài. Lâm Xuân phát hiện bọn họ đầu tiên, vội cùng Hạ Sinh chạy tới.

Gặp mặt hỏi, quả nhiên là Hoàng đại nương bọn họ tới, đang chờ bọn họ ở nhà.

Mấy người sau một hồi thì thăm, cha con Hoàng gia tới miếu nương nương trước. Lâm Xuân chạy về nhà lấy rất nhiều đồ ăn, tới ăn cùng bọn họ.

Vốn Hoàng Tước Nhi định tới nhà tiểu di nương, ai ngờ Lâm Xuân nói, gia gia nàng đã tới nhìn vài lần, nên đành từ bỏ.

Những ngày sau đó, Lâm Xuân và Cửu Nhi ở nhà sư phó nấu cơm, thay phiên nhau đưa đồ ăn cho cha con bọn họ, đồng thời đi bảo hộ bọn họ. Hạ Sinh và Đông Sinh luôn điều tra động tĩnh cách vách.

Ngày hôm sau, Hoàng đại nương bọn họ còn chưa đi.

Ngày thứ ba, cũng chưa đi.

Ngày thứ tư, thân thích Cây Lê Câu không chịu đựng nổi. Bọn họ không tiện ở mãi tại nhà thân thích, trong nhà cũng có việc; hơn nữa nhìn tình hình này, cửa thân này không thể trông cậy vào. Vì thế liền cáo từ về Cây Lê Câu.

Hoàng Tước Nhi nghe nói trong nhà chỉ còn lại đại cô bọn họ, muốn về nhà nhìn xem.

Hoàng Lão Thực cũng không chịu đựng được, lại đau lòng tiểu khuê nữ, ở bên ngoài ngủ không được ngon, nên nói với Hoàng Tước Nhi: “Người đại cô nguoi khá tốt. Lúc chưa xuất giá rất thương ta. Đợi trở về, ta sẽ nói với đại cô nguoi, kêu nàng khuyên nhủ nãi nãi nguoi, không chừng việc này sẽ qua đi.”

Hoàng Tước Nhi tỏ vẻ không tin, nhưng lúc này không có biện pháp khác.

Màn đêm buông xuống, mấy cha con luôn tránh né bên ngoài rút cuộc về nhà.

Hoàng lão cha ăn cơm, đang đi bộ trong sân tiêu thực. Nhìn thấy bọn họ trở về, hừ một tiếng, nói: “Trở về rồi? Ta còn tưởng rằng nguoi muốn ở bên ngoài một đời nữa chứ, đang chuẩn bị kêu Tiểu Bảo chuyển bên này ở.”

Hoàng Lão Thực ngượng ngùng cười nói: “Cha. Vì ta, ta cũng không có cách nào.”

Hoàng lão cha không để ý hấn, chấp tay sau lưng vào nhà.

Cha con Hoàng Lão Thực vội đi theo vào.

Vào phòng vừa nhìn, Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ đang ngồi bên cạnh bàn vừa cắn hạt dưa, vừa nói nhàn thoải. Hoàng Tước Nhi liền kêu một tiếng nãi nãi.

Hoàng đại nương cảm tức nhìn chăm chăm đại nhi tử, quên trả lời.

Ngược lại, Hoàng Chiêu Đệ thân thiết cười nói: “Tước Nhi và Hoàng Ly trở lại. Còn chưa ăn cơm phải không? Ái dà, chúng ta cũng không nấu nhiều, đều ăn xong hết rồi. Đi, ta cùng nguoi làm đi.” Nói xong đứng lên.

Hoàng Tước Nhi không nắm tay nàng, nắm Hoàng Ly về phòng của mình.

Đẩy cửa ra lập tức hoảng sợ, nhìn thiếu niên tựa vào đầu giường, hơi giật mình nói không ra lời.

Diêu Kim Quý đang nghiêng mình trên giường của biểu muội, tay cầm quyển sách đọc. Nghe động tĩnh ngẩng đầu nhìn lên. Là Hoàng Tước Nhi bước vào, hấn vội ngồi thẳng lên, sắc mặt ửng đỏ, ngượng ngùng hô: “Tước Nhi muội muội trở lại.”

Hoàng Tước Nhi đảo mắt khắp phòng: giường La Hán có nhiều nếp nhăn, mấy cái gối đầu và chăn lung tung chất đống; trên bàn tròn bày chén trà, trái cây, dưới đất còn có vỏ dưa; bàn trang điểm bày rất nhiều sách, đều lục từ ngăn tủ ra...

Không thể dễ dàng tha thứ nhất là, thiếu niên kia nằm trên giường tỷ muội các nàng, trên người đắp chăn của Đỗ Quyên ...

Nàng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, vừa xấu hổ, lại không biết ứng đối thế nào, chỉ nghiêm mặt hỏi: “Ai cho nguoi vào?”

Diêu Kim Quý vội nói: “Ta nhàn rồi, muốn tìm vài cuốn sách xem...”

Hoàng Ly bèn giọng ngắt lời của hấn: “Nguoi lục tủ nhà của ta? Còn ngủ giường của ta! Nguoi không biết xấu hổ! Nguoi cút ra!”

“Cha ——” nàng khóc hê hê kêu cha, chạy ra bên ngoài, “Người xem người này, ngủ trên giường của ta và tỷ tỷ, còn lên lục đồ của chúng ta, còn ăn vụng đồ của chúng ta, làm phòng thất loạn bát tao. Cha ——”

Lão Thực cha đang chịu thâm vắn, thỉnh thoảng nghe lời này, liền luống cuống, “Ai? Ai trộm đồ?” Lập tức đứng dậy, hai ba bước chạy vào phòng khuê nữ.

Hoàng Chiêu Đệ ở phía sau vội hô lên: “Lão Thực, là cháu ngoại.”

Hoàng Lão Thực nhìn thấy Diêu Kim Quý bận rộn xốc chăn lên bước xuống giường mặc áo khoác, tức giận đến mặt đỏ lên, giận không kèm được.

Hắn là Lão Thực, cũng hiểu được này nam nữ hữu biệt.

Ngoại sinh thì làm sao?

Ngoại sinh có thể ngủ trên giường của khuê nữ hân?

“Ai cho ngoại vào phòng này?”

Lão Thực cha hét lớn một tiếng, nổi giận.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nghe xong giật mình, vội vàng chạy tới.

Thấy tình hình như vậy, Hoàng đại nương cũng có chút xấu hổ, lại không muốn mắng cháu ngoại, nhớ tới hình ảnh đại nhi tử cúi đầu, nên khiển trách: “Hô cái gì? Cháu ngoại không thể ngủ giường này? Hắn là người sạch sẽ nhả nhận như vậy, còn có thể làm ô uế giường các nàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Cháu gái PK gia gia

Hoàng Lão Thực bất mãn nói: “Nương, đó là giường của cháu gái ngoại. Kim Quý đã bao lớn rồi?”

Hoàng đại nương định nói chuyện, chợt nghe Hoàng Ly khóc kêu lên: “Cút đi! Ngoại cút đi! Cút đi! Cút đi! ...”

Nàng bị tức, hô: “Vậy cũng được à! Đứa bé này không hiểu lẽ...”

Hoàng Tước Nhi nghe lời nãi nãi nói, tức đòi mạng.

Nàng không thể đối đáp tay đôi với nãi nãi, liền thống hận chĩa vào Diêu Kim Quý nói: “Ngoại hiểu lẽ! Ngoại hiểu lẽ mà dám vào phòng muội muội ngủ. Thật không biết xấu hổ!”

Hoàng Ly khóc lớn, vừa kêu vừa nhảy.

Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý lúng túng không thôi.

Ba ngày trước vừa đến nhà này, lòng Diêu Kim Quý đã say.

Người khác cảm thấy trong phòng này bày đồ ngổn ngang, nhưng hắn nhìn ra nhà này nhẹ nhàng khoan khoái lịch sự tao nhã, hiển nhiên chủ nhân tốn tâm tư bố trí. Hơn nữa, đợi ở trong phòng, chớp mắt lúc nào cũng quanh quẩn một mùi hương, phảng phất hương vị thiếu nữ.

Ở trong phòng đó, hắn không khỏi tìm đập mặt đỏ, giống như người thiếu nữ kia ở ngay bên cạnh mỉm cười nhìn hắn. Đến khi phát hiện trong phòng còn có sách, mắt càng sáng hơn, thậm chí nghĩ trách không được.

Hắn không nỡ đi ra ngoài. Ban ngày tựa vào giường La Hán đọc sách dùng trà quả, hết sức thích ý.

Đến buổi tối, đầu tiên hắn có chút do dự, đắn đo nhưng vẫn ở lại.

Hắn cảm thấy, nhà đại cữu có thể tiếp đãi mình, xứng với mình cũng chỉ có gian phòng này, cái giường này. Bằng không, chẳng lẽ hắn muốn ngủ trên giường đại cữu và đại mợ sao?

Nghĩ tới bộ dáng xuân khờ của đại cữu, đại mợ cũng là một nông phụ thô bỉ, trong lòng hắn liền có chút chán ghét. Lên lầu ngủ càng không được. Leo cao như vậy, không chừng ngủ đến nửa đêm có con chuột chạy bên người nữa.

Ngược lại cách vách còn có cái giường, nhưng phòng kia vừa nhìn bình thường không thể cho người ở, sao có thể so với gian phòng ấm áp xinh đẹp tuyệt trần của biểu muội chứ.

Vì thế, hắn liền ngủ lại.

Đợi lên giường mới phát hiện hương khí từ đâu mà đến: gối đầu. Thậm chí vài thò đều mang nhàn nhạt thanh hương.

Thì ra, tỷ muội Đỗ Quyên hái hoa Kim Ngân, hoa cúc, hoa mai, chế thành hoa khô, dồn vào gối đầu cho thơm, hoặc là làm thành túi thơm đặt trong tủ quần áo để tăng thêm hương khí.

Điều Kim Quý thấp phần quý mến tâm tư lung linh của thiếu nữ, có hứng thú với người biểu muội này hơn những thôn cô khác chỉ biết vui đầu làm việc. Màn đêm buông xuống, nằm ở trên giường, tình ý càng sôi trào, ngay cả mộng cũng mang đầy sắc thái kiều diễm.

Hoàng Chiêu Đệ cũng không ngăn trở. Nàng luôn tuân theo mọi yêu cầu của nhi tử.

Buổi tối Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không ở nơi này ngủ, căn bản không biết việc này.

Trước mắt biết cũng không trách hắn. Bọn họ cảm thấy đứa cháu ngoại này vẫn nhã, là người đọc sách, chỉ có bộ giường của cháu gái nhà đại nhi tử mới cho hắn ngủ. Hơn nữa, bọn họ còn muốn đem Hoàng Tước Nhi gả hắn, như vậy vừa lúc.

Nhưng cháu gái lại nháo lên.

Hoàng Tước Nhi còn chưa như thế nào, tiếng khóc Hoàng Ly rung trời, làm cho người khác không có cách nào nói chuyện.

Hoàng lão cha quá phiền, kêu nhi tử đi ra ngoài.

Hoàng Lão Thực trừng mắt quát Diêu Kim Quý: “Ngươi cũng đi ra ngoài!”

Hắn không chút nào thấy đứa cháu bên ngoại này có bao nhiêu kim quý, cần đối đãi đặc thù mà dám ngủ trên giường khuê nữ hắn.

Diêu Kim Quý cứ tưởng rằng Tước Nhi biểu muội thấy mình nhất định sẽ ái mộ quý mến, đối với chuyện ngủ trên giường của các nàng, chỉ biết ngượng ngùng oán trách, nói không chừng trong bụng còn âm thầm vui vẻ nữa.

Trong tưởng tượng của hắn, dù biểu muội lờm lẩn một cái, cũng phải là tình ý mới đúng. Ai ngờ Hoàng Tước Nhi có xấu hổ, nhưng là xấu hổ và giận dữ, đại cữu còn dám rộng to với hắn, Hoàng Ly còn kêu hất cút. Những điều này làm hắn kinh ngạc không thôi.

Hắn cảm thấy mình trông nhầm: đại cữu thô lỗ không biết lễ, ngay cả tôn trọng tối thiểu đối với người đọc sách cũng không có; biểu muội cũng là đứa không thức thời, trong phòng này sách chỉ là bài trí, một hắn còn tưởng rằng các nàng không giống những thôn cô khác.

Lập tức, hắn cũng xấu hổ và giận dữ, tức giận đi ra ngoài.

Hoàng Ly còn không chịu bỏ qua. Cửa phòng vừa đóng, nàng ngồi trong phòng khóc, cũng không cho Hoàng Lão Thực đi ra ngoài.

Bên ngoài, Hoàng lão cha hét to, kêu nhi tử đi ra ngoài.

Nhưng mỗi khi hắn vừa mở miệng, Hoàng Ly liền bèn thanh quát to, ngăn chặn thanh âm của hắn, một lòng đối kháng với gia gia, cho bọn hắn không được an bình.

Hoàng lão cha tức giận đến cả người loạn chiến, đập 2 cái chén trà.

Hoàng Tước Nhi nghe không khỏi thống hận gia gia.

Cái cốc này mặc dù là thô sứ nhưng không phải dễ có. Chẳng những phải bỏ tiền mua, mà từ ngoài núi mang vào, rất tốn công phu.

Hoàng Ly khóc lớn tiếng hơn, gần như toàn bộ thôn Thanh Tuyền đều có thể nghe. Nghe nói năm xưa nhị tỷ nàng, Đỗ Quyên cũng làm như vậy.

Nhớ tới nhị tỷ tỷ, nàng thật sốt ruột: nếu nàng không thể hoàn thành nhiệm vụ nhị tỷ giao phó, nhị tỷ có thể mua cho nàng đồ mới, đồ chơi, quà vật sao?

Quan trọng nhất là: nếu chút chuyện này nàng cũng không làm xong, sau này nhị tỷ còn có thể tin tưởng nàng, cho thương lượng “đại sự” sao?

Nghĩ tới việc này, bé gái cực kỳ bi thương, khóc chết đi sống lại.

Bên ngoài, mẹ con Hoàng đại nương hai mặt nhìn nhau. Diêu Kim Quý sớm chịu không nổi trốn đi ra ngoài. Hoàng lão cha ở trong phòng đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng quát lên một tiếng lớn, cùng cháu gái lên võ đài.

Đáng tiếc, vô luận hắn hung hăng như thế nào, nổi giận như thế nào, thằng con trai Lão Thực đều không ra khỏi cửa phòng một bước. Hắn hoàn toàn bị tiểu khuê nữ khóc cho đầu óc choáng váng, mất đi chủ trương, chỉ canh giữ bên người nàng, kéo tay nhỏ bé của nàng dỗ dành. Đỗ không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng khóc theo.

Hoàng Tước Nhi nghiêm mặt, vội vàng thu thập giường, đổi tấm trải.

Hoàng lão cha tức giận đến tức ngực, từ góc phòng cầm cây đòn gánh lên, muốn phá cửa phòng.

Hoàng Chiêu Đệ giật mình, vội vàng kéo hắn lại khuyên dỗ.

Hoàng đại nương cũng sợ lão gia tử nổi giận lên, liều mạng lại nháo ra chuyện gì, xui xẻo vẫn là nhà mình, cũng vội giữ chặt hắn.

Hoàng Chiêu Đệ thấy cha tức giận đến run rẩy, đột nhiên nhanh trí hạ giọng nói: “Ồ đây mất công cũng không phải, bên ngoài rất nhiều người lại tới nữa, không bằng đi về trước. Đại đệ bị chất nữ đeo bám. Về nhà cha già bệnh, gọi hắn đi xem. Chờ hắn tới bên kia thì dễ làm rồi. Chúng ta mọi người khuyên hắn.”

Hoàng đại nương tuổi lớn, bị Hoàng Ly làm cho đầu ong ong, ước gì đi về, vừa nghe lời này liền nói tốt. Nàng cũng không sợ đại nhi tử không đi. Cha ngã bệnh, hắn dám không đi?

Hoàng lão cha không lên tiếng, xem như chấp nhận.

Hắn phần hận nghĩ, còn phải giả bệnh sao?

Hắn choáng váng, tức ngực, dưới nách đau đớn không ngừng. Mấy ngày nay không ăn ngon ngủ yên, thật là bị bệnh có được không!

Vì thế, ba người rời đi.

Lúc Hoàng Chiêu Đệ đi, cách cánh cửa chào đệ đệ.

Hoàng Ly khóc một hồi, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, còn chưa tin bọn họ đi đâu, kêu Hoàng Tước Nhi lặng lẽ mở cửa phòng nhìn ra ngoài. Quả nhiên đi.

Nàng lập tức nín khóc.

Khóc thét một hồi mẹ người, nàng còn nói nàng chưa ăn cơm chiều nữa.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ rớt cuộc ngừng khóc, buông một hơi thở dài.

Lập tức, ba cha con đi ra, vội vàng thu thập trong nhà.

Hoàng Tước Nhi thu xếp nấu cơm ăn. Sau khi thu dọn, phát hiện thịt và các loại rau khô thiếu rất nhiều, cũng bất chấp.

Tuy vội nhưng rất dỗi dằn, thật ứng với câu nói “Ổ vàng ổ bạc, cũng không bằng ổ chó của mình.” Huống chi mấy ngày nay bọn họ lưu lạc ngoài miếu.

Không bao lâu, vợ chồng Lâm Đại Đầu cách vách tới thăm bọn họ, thuận tiện đưa chút đồ ăn đến. Nói tới chuyện lúc trước, kêu bọn hắn yên tâm, nói Lâm gia tuyệt không từ hôn.

Lâm Xuân và Hạ Sinh cũng theo tới, hỏi thăm tình hình vừa rồi. Họ nghe nói mấy ngày nay Diêu Kim Quý đều ngủ trong phòng tỷ muội các nàng, còn ngủ trên giường của các nàng, đều bị chọc tức, hận không thể đem tiểu tử kia nhấn xuống cống sặc chết.

Vợ Đại Đầu bủi môi nói: “Chiều đệ thật không phải tốt lành gì!”

Đội người Lâm gia đi, ba cha con mới ăn cơm.

Ăn cơm, thu dọn xong, Hoàng Tước Nhi lại nấu nước tắm rửa.

Ai ngờ lúc này Hoàng Chiêu Đệ lại tới, nói Hoàng lão cha khí bị bệnh, đã ngất đi, kêu huynh đệ qua xem.

Hoàng Lão Thực nghe xong giật mình, vội đáp ứng.

Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly nghe là cảnh giác.

Bởi vì đám người Đỗ Quyên phỏng đoán gia gia nãi nãi biết sử dụng thủ đoạn, đặc biệt dặn dò các nàng, cũng dạy biện pháp ứng đối.

Hoàng Ly thấy vẻ mặt cha sốt ruột, lập tức quyết định: nàng cũng muốn sinh bệnh!

Nàng và gia gia đều cảm thấy ủy khuất, cảm thấy mình căn bản không cần giả bộ, thật muốn bị bệnh.

Bởi vì nàng lưu lạc bên ngoài vài ngày, trở về lại nháo lớn một trận, vừa rồi lại ăn nhiều, hiện tại lại nghe thấy gia gia giả bệnh lừa cha đi, vừa sinh khí vừa phiền não, còn phải lo nghĩ ứng đối như thế nào, trong lòng lo lắng mọi việc, bé gái thật không thoải mái.

“Cha, ta đau bụng!”

Hoàng Lão Thực định đi với Hoàng Chiêu Đệ xem cha, nghe vậy lại giật mình, cuống quýt bế khuê nữ dậy, hỏi nàng làm sao.

Hoàng Tước Nhi đi tới, dùng tay sờ đầu của muội muội, nói: “Có chút phát sốt. Ở bên ngoài vài ngày, ăn không ngon ngủ không yên, vừa mới trở về lại khóc một trận, còn không phải bị bệnh.”

Hoàng Lão Thực nhanh chóng ôm Hoàng Ly vào phòng.

Hoàng Chiêu Đệ thấy tròn tròn mắt, truy hỏi: “Đại đệ, kia cha...”

Hoàng Tước Nhi nói: “Đại cô đi về trước đi, đợi Hoàng Ly đỡ hơn, cha ta sẽ qua thăm gia gia.”

Hoàng Chiêu Đệ không chú ý, suy nghĩ một thoáng mới nói với Hoàng Lão Thực: “Vậy ta ở lại đây chiếu khán Hoàng Ly. Đại đệ người đi xem cha. Trong lòng hấn không dễ chịu đâu. Người khuyên hấn vài câu, đem sự tình nói ra thì tốt rồi.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Đại cô nói như vậy, thì đại cô đi khuyên gia gia tốt hơn cha ta. Gia gia nhìn thấy cha ta liền bốc hỏa, bệnh nặng thêm. Đại cô là phụ nữ, nói chuyện lọt tai gia gia hơn.”

Hoàng Lão Thực nghe thấy có lý, vội quay đầu nói: “Đứng, đứng! Đại tỷ, người đi khuyên nhủ cha. Ta không đi. Ta vừa tới cha sẽ mắng ta.”

Hoàng Ly lại khóc lên, gọi “Cha không cần đi! Cha, người không cần ta?”

Hoàng Lão Thực nghe đau lòng muốn chết, vội nói: “Sao cha không cần người chứ? Cha không đi.”

Hoàng Ly như cũ không yên lòng, vẫn ai ai thấp giọng khóc.

Hoàng Chiêu Đệ muốn tới gần ôm nàng, đều bị nàng phát tay lung tung đẩy ra.

Hoàng Lão Thực cũng kêu Hoàng Chiêu Đệ tránh ra, nói: “Tỷ, người đừng tới đây. Hoàng Ly chỉ thích oán ta, ngay cả nương nàng cũng không theo đâu.”

Lời hấn nói mang theo vui vẻ và lo lắng.

Hoàng Chiêu Đệ buồn bực hỏi: “Vậy người không đi qua ?”

Hoàng Tước Nhi thay cha trả lời: “Lát nữa cha ta qua. Đại cô đi trước đi.”

Hoàng Chiêu Đệ không chịu đi, ngồi ở bên cạnh đợi.

Đợi đến gần nửa đêm, Hoàng Ly khóc suốt.

Lòng nàng tràn đầy bàng hoàng bất an, sợ Lão Thực cha đi gia gia, sau đó gia gia bức cha từ hôn, sau đó đại tỷ bị gả đi rất xa, sau đó nương và nhị tỷ trở về phát giận, nói không chừng nương bị khí ngã bệnh, sau đó trong nhà sẽ không được an bình, ngày lành của nàng không còn.

Cho nên nàng thập phần sợ hãi, luôn kêu Hoàng Lão Thực “Cha đừng đi!”

Rõ ràng đều mệt đến mức không mở mắt ra được, còn cố chống khóc cầu không thôi.

Ngẫu nhiên tâm thần buông lỏng, ngủ, hai tay cũng vẫn túm lấy ngón tay Hoàng Lão Thực. Chỉ cần Hoàng Lão Thực vừa động, nàng nhất định bừng tỉnh, sau đó khóc lớn “Cha đi”.

Trong lúc ngủ mơ còn băn khoăn việc này, có thể thấy được chấp niệm sâu đậm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Kết quả PK

Bé gái kinh hoàng sợ hãi, lòng tràn đầy bất an, một lòng so “bệnh” với gia gia; hơn nữa mấy ngày nay chưa ngủ đủ, buổi tối lại ăn nhiều chút, khóc vài lần, càng về sau thật phát sốt.

Mấy lần Hoàng Chiêu Đệ kêu đệ đệ đi, đều bị nàng bừng tỉnh khóc chặn lại.

Bộ dạng khuê nữ như thế, Hoàng Lão Thực nào dám rời đi nửa bước.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội thật bị bệnh, cũng cuống quýt, vội vàng lấy khăn đắp trán cho nàng, một bên thúc đại cô đi, khẩu khí không tốt cho lắm.

Bên nhà cũ Hoàng gia, Hoàng lão cha đợi đến hoa tàn cũng không đợi được đại nhi tử đến thăm hân. Nằm ở trên giường quả thực dày vò, tính nóng xông lên, khí tức ngực đau đớn.

Cuối cùng, hân giống Hoàng Ly, bệnh giả thành bệnh thật.

Hoàn toàn do tức giận gây nên!

Trận này ông cháu pk lớn quá sinh bệnh.

Hoàng Chiêu Đệ đợi đến nửa đêm, thấy đệ đệ vẫn không thể thoát thân rời đi, không còn cách nào, đành phải đi về trước phục mệnh.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội vì mình ép buộc đến phát bệnh, cực kỳ đau lòng.

Đợi cô cô vừa đi, nàng liền nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, Hoàng Ly như vậy, ngàn vạn lần cha đừng tới nhà gia gia. Gia gia đang giả bệnh dụ người đó, muốn dụ người qua, sau đó cùng nãi nãi bức người từ hôn. Nếu người thật muốn đi, Hoàng Ly sinh khí, không biết sẽ khóc thành cái dạng gì.”

Hoàng Lão Thực nghe xong cả kinh nói: “Thật sao?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: “Đương nhiên là thật. Cha, người nghĩ đi, lúc chúng ta trở lại, không phải gia gia rất khỏe mạnh đi lại trong sân sao. Chỉ là Hoàng Ly làm cho hân không có cách nào nói với người chuyện từ hôn, hân mới nghĩ ra cách này.”

Hoàng Lão Thực nghĩ nghĩ, quả nhiên là như vậy.

Hân liền yên lòng, một lòng bồi tiểu khuê nữ, không đi nhà cũ.

Hoàng đại nương nghe Hoàng Chiêu Đệ trở về nói chuyện trải qua, tức giận suốt đêm chạy tới mắng, nói nhi tử hắc tâm, ngay cả cha cũng không cần.

Hoàng Ly trong lúc ngủ mơ bị bừng tỉnh, lập tức khóc thét.

Hoàng Lão Thực bất mãn nói: “Nương, cha không bệnh, người dụ ta làm cái gì? Người xem, Hoàng Ly bệnh thành như vậy, ta có thể mặc kệ sao?”

Hoàng đại nương nghe xong cả kinh, trong lòng có quý, không dám mắng nữa. Huống hồ lúc này cũng nửa đêm, mắng người trong thôn nghe thấy thì không tốt. Tới nhìn Hoàng Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như thật bị bệnh.

Nhất thời sợ bà mất mặt, nên đến bên giường ngồi xuống.

Hoàng Tước Nhi đổi khăn cho Hoàng Ly, vừa nói với Hoàng đại nương: “Nãi nãi đi về trước đi. Gia gia ngã bệnh, nãi nãi không chiếu khan sao? Hoàng Ly đã có ta và cha rồi.”

Hoàng đại nương hết cách, đành đứng lên nói: “Có chuyện gì thì gọi chúng ta.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, nghĩ thầm các người không đến thì chúng ta không có chuyện gì cả. các người tới, không có việc gì cũng thành có.

Đêm đó, Hoàng Lão Thực canh giữ bên giường Hoàng Ly, ngay cả xiêm y cũng không thay, lung tung gác bên bàn qua một đêm. Hoàng Tước Nhi ngủ ở gian trong.

Ban đêm, Hoàng Ly bừng tỉnh vài lần, hoảng sợ thét chói tai.

Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi dậy an ủi, làm dịu đi.

Cuối cùng, Tước Nhi cũng không dám ngủ, cũng canh bên giường muội muội.

Cứ như thế qua một đêm, sáng sớm hôm sau, Hoàng Tước Nhi liền đi tìm Lâm Xuân, nói cho hân biết việc này. Dựa theo sự thương nghị lúc trước, nếu là có tình huống gì ngoài ý muốn, phải nhanh chóng phái người rời núi báo tin cho Đỗ Quyên bọn họ. Hoàng Tước Nhi cảm thấy muội muội bị bệnh, việc này không nhỏ, kêu nương và Đỗ Quyên trở về.

Lâm Xuân vội cùng Cửu Nhi thương nghị đi an bài.

Lại nói nhà cũ bên kia, tối qua Hoàng Tiểu Bảo nghe nãi nãi và đại cô nói chuyện mới biết là gia gia giả bệnh lừa đại bá. Ai ngờ đường muội Hoàng Ly cũng bị bệnh, đại bá mới không bị lừa đến.

Trong lòng hân khó chịu tức giận, liền chạy đến nhà đại bá gia nói cho Hoàng Lão Thực biết là gia gia không bệnh, nói hân không cần đi, lại hỏi thăm tình trạng của muội muội.

Hoàng Lão Thực thấy cháu cũng nói như vậy, càng yên tâm hơn không đi nhà cũ.

Chỉ có Hoàng Tước Nhi nghỉ ngơi nhìn Tiểu Bảo, rất đề phòng.

Hoàng Tiểu Bảo cũng không đề ý, vào phòng xem Hoàng Ly xong bước đi.

Nhưng Hoàng lão cha đã có tuổi, hôm qua vừa tức vừa nộ, bệnh giả thành bệnh thật, hôm nay dậy không nổi. Hoàng đại nương thấy lão gia tử thật bị bệnh, nhất thời đúng lý hợp tình, ra lệnh Chiêu Đệ đi gọi Hoàng Lão Thực.

Đương nhiên Hoàng Lão Thực sẽ không mặc kệ cha, nghe nói cha thật bị bệnh, lập tức tới. Bất quá, hân ôm Hoàng Ly đến. Hoàng Tước Nhi cũng đi theo.

Hoàng lão cha thấy hân ôm cháu gái bị bệnh đến. Hai má cháu gái đỏ ửng, còn khóc khóc hề hề, đừng nói khuyên hân từ hôn, ngay cả lời bình thường cũng không thể nói một câu, càng bức bội, bệnh nặng thêm một tầng.

Hoàng đại nương nháy mắt Hoàng Chiêu Đệ.

Hoàng Chiêu Đệ tiến lên muốn ôm chắt nữ, để đại đệ để nói chuyện với cha.

Hoàng Ly lại lớn khóc lên, ôm cổ Hoàng Lão Thực không buông.

Trên giường Hoàng lão cha bị tiếng khóc bén nhọn của cháu gái đâm vào 2 huyệt Thái Dương, đầu ong ong, đau đớn tê liệt.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ khóc khản cả giọng, diện mạo đỏ lên, không thể nhịn được nữa nói thẳng với Hoàng Chiêu Đệ: “Tỷ, ngươi đừng đụng khuê nữ ta!”

Nói xong đứng lên vỗ về Hoàng Ly, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hoàng Chiêu Đệ xấu hổ đứng ngăn người tại chỗ.

Hoàng đại nương thấy tình hình như thế, nhịn không được lại mắng lên.

Trong phòng loạn lên, đừng nói Hoàng lão cha dưỡng bệnh, không bị tức chết tại chỗ coi như đã khỏe lắm rồi.

Hoàng Tiểu Bảo nghe tin đuổi tới, thấy tình cảnh náo loạn như thế, tức giận nói: “Đại bá không biết khám bệnh, gọi hân để làm cái gì? Cho là hân có thể nấu cơm, hầu hạ dâng nước trà sao mà các người nhất định gọi hân đến? Hoàng Ly ngã bệnh, đại bá nương không ở nhà, các người không nói chiếu cố thì thôi còn bức đại bá như vậy, các người có chút lương tâm nào không? Chỉ vì muốn hứa Tước Nhi tỷ tỷ cho tiểu tử này?”

Hân phẫn hận chỉ vào Diêu Kim Quý, hai mắt phun lửa nói: “Ai cho phép ngươi ngủ trên giường tỷ tỷ ta? Người không biết xấu hổ như vậy, gả Tước Nhi tỷ tỷ cho hân, còn không phải là huỷ cả cuộc đời!”

Hoàng Chiêu Đệ biến sắc mặt, nói không ra lời.

Mặt Diêu Kim Quý đỏ lên, nổi giận nói: “Dã tiểu tử vô tri! Ngỗ nghịch trường bối, ăn nói bừa bãi, không gia giáo!”

Nói xong giận dữ phất tay ra khỏi phòng.

Hoàng Tiểu Bảo đuổi theo hân mắng to, nói hân mới là kẻ không gia giáo.

Hoàng đại nương thấy cháu trai thay đổi như một người khác, vừa sợ vừa giận.

Phượng Cô vì việc hôn nhân của Đại Nữ, trong lòng hận đại phòng, thấy nhi tử khuỷu tay cong ra ngoài, cũng phóng mặt quát lớn nhi tử không biết tốt xấu.

Hoàng lão Nhị cũng đánh đuổi nhi tử.

Hoàng Tiểu Bảo bỏ chạy.

Trong phòng, Hoàng lão cha nghe cháu trai nói, tức giận hôn mê bất tỉnh.

Nhiều năm qua, hân cố chấp tranh một hoi, chỉ là không muốn lòng đại nhi tử luôn hướng về cha vợ hân, cùng lúc cha vợ hân giao hảo với Lâm gia, nên hân mới ngăn trở việc hôn nhân của cháu gái hân. Ngờ đâu, chẳng những hân không quản được đại nhi tử, không biết vì sao ngay cả cháu trai cũng hướng về người ta, sao hân không hận không giận cho được?

Sau khi Hoàng đại nương phát hiện, kêu trời kêu đất khóc lớn.

Hoàng lão Nhị vội la lên: “Ca. Ngươi xem cha, đều do ngươi chọc tức. Ngươi còn không mau đáp ứng cha từ hôn, không chừng bệnh sẽ tốt lên.”

Hoàng Chiêu Đệ cũng lau nước mắt nói: “Đại đệ, người nghe cha đi, đỡ tỉnh cha trước rồi nói.”

Hoàng Ly nghe lời này, quên khóc, kinh ngạc nhìn Lão Thực cha.

Lão Thực cha luôn phản ứng trì hoãn nhìn tiểu khuê nữ không giúp mình, bỗng nhiên trong lòng run lên. Hắn cảm thấy, chỉ cần mình đáp ứng cha từ hôn, hắn sẽ mất tiểu khuê nữ này; chẳng những mất tiểu khuê nữ, ngay cả đại khuê nữ và Đỗ Quyên cũng sẽ mất.

Hắn không chút do dự nào, kiên định lắc đầu nói: “Đã định thân, sao mà lui được.”

Nếu cha sinh khí thì đánh chết hắn đi!

Dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không đáp ứng từ hôn!

Hắn nhìn về phía lão cha nằm trên giường và lão nương đang ở bên cạnh kêu khóc, trong lòng chua xót vạn phần. Hắn không rõ vì sao bọn họ nhất định không cho mình và Lâm gia kết thân. Của cải Lâm gia, danh vọng ở trong thôn đều là tốt.

Hoàng lão Nhị và Hoàng Chiêu Đệ đều ngây dại, không nghĩ tới cha đã ngắt đi, người huynh đệ bình thường trung thực này lại cần chết không mở miệng.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Hoàng Ly, có phải là chiều ý tiểu nha đầu này không?

Hoàng Tước Nhi nhìn tiểu thúc và đại cô, trong lòng rét run, giận dữ chất vấn: “Các người dựa vào cái gì đều khi dễ cha ta? Sống cũng khi dễ, chuyện làm mai cũng khi dễ.”

Hoàng Chiêu Đệ vội vàng nói: “Tước Nhi, chúng ta nào có khi dễ cha người? Đây không phải là thân càng thêm thân sao. Kim Quý nhà ta một không ngốc hai không quê, còn đọc sách, còn không xứng với người?”

Hoàng Tước Nhi nghiêm chỉnh nói: “Cha ta nuôi con gái, không phải là nuôi heo, muốn làm gì thì làm cái đó? Thân càng thêm thân thì cũng phải để hắn vui vẻ đồng ý. Bức như vậy là sao?”

Hoàng đại nương lay Hoàng lão cha tỉnh lại, nghe vậy giận dữ nói: “Ồ đây việc hôn nhân của con gái đều do trưởng bối làm chủ. Các người một đứa hai đứa, chỉ biết học mẹ người, chống đối cha mẹ chồng, làm hư luôn cha người.”

Hoàng Tước Nhi lớn tiếng nói: “Ta cha không nhitừ, hắn muốn gả khuê nữ gần, sau này dễ chiều cổ hắn, điều này cũng sai sao? Vì sao nhất định canh chừng chúng ta? Muốn thân càng thêm thân, sao không đem Đại Nữu tỷ tỷ hứa cho biểu ca, không phải tuổi tác bọn họ vừa xứng sao? Tại sao phải nhất quyết ép con của cha ta, đây không phải là khi dễ hắn thì là cái gì!”

Thiếu nữ tức giận chất vấn, tia sáng lạnh lẽo trong mắt lóe ra.

Hoàng Lão Thực ngây dại, không nghĩ tới khuê nữ cũng lợi hại như vậy.

Hoàng Ly càng sùng bái nhìn đại tỷ.

Hoàng Tước Nhi nhắc tới Đại Nữu, lời này đã đắc tội hai người.

Không, là đắc tội với vài người: gia gia nãi nãi, tiểu thúc tiểu thẩm, mỗi người đều tức điên rồi, sắc mặt tiểu thẩm đặc biệt âm lãnh.

Không phải vợ chồng Hoàng lão Nhị muốn gả Đại Nữu cho Diêu Kim Quý sao.

Nhưng ngoại sanh coi trọng Hoàng Tước Nhi, bọn họ có thể làm gì?

Còn có Thạch gia, đầu tiên đã thoả thuận xong việc hôn nhân, nhưng cũng chạy đến Hoàng Tước Nhi. Cái ngày nhục nhã đó, đến bây giờ vẫn như con chuột gặm nhấm tâm Phụng Cô, bởi vậy đối với đại phòng và cháu gái chỉ có niềm thống hận không thôi.

Nàng cười lạnh nói: “Đại Nữu tỷ tỷ người đâu thể làm cho người ta thích, nhiều người tới cầu. Kim Quý lên giường của người, người bên ngoài còn dám nói cái gì?”

Hoàng Tước Nhi tức giận đến phát run, phẫn nộ quát: “Tiểu thẩm người nói cái gì?”

Hoàng Ly lại không hiểu, chỉ lo loạn máng “Không biết xấu hổ, thừa dịp chúng ta không ở nhà, lén lút lút đi vào tạo phản...”

Cửa là Hoàng lão cha và Hoàng đại nương kêu lão nhị làm ra, bởi vậy nghe xong lời này, cũng không để ý nàng bị bệnh định tiến lên đánh nàng.

Hoàng Tước Nhi vội vàng kéo Hoàng Lão Thực chạy.

Sau khi trở về, hai cha con canh chừng Hoàng Ly không dám rời đi một bước, cũng không thềm quán nhà cũ bên kia.

Hoàng đại nương tới cửa nắng vài lần, mỗi lần đều có Hoàng Ly khóc thét làm nhạc đệm, chọc vô số người trong thôn đến xem. Hơn nữa Lâm Xuân và

đám thiếu niên âm thầm khích động, lời nhàn thoại nào cũng có.

Hiện tại, trận pk bà cháu đấu ngang nhau.

Cách một ngày, Cửu Nhi và đại ca Phúc Sinh thu gom một đồng thổ sản vùng núi rồi núi.

Tháng giêng 24, đoàn người Đỗ Quyên rốt cuộc trở lại thôn Thanh Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: PK với cháu gái khác

Lâm Xuân tính toán canh giờ, từ chạng vạng đã bắt đầu canh giữ trên đường thôn.

Đến khi trời tối, nhìn thấy ánh đuốc trong bóng đêm từ trong núi đi ra, di động về phía thôn, hấn vội vàng chạy qua.

“Đỗ Quyên!”

Hô to một tiếng, tràn đầy vui mừng.

Đỗ Quyên cũng cao hứng vô cùng, vội nghênh đón.

“Sao rồi, Hoàng Ly có đỡ hơn chút nào không?”

Nàng lo lắng trong nhà, có nhiều chuyện muốn hỏi hấn nhưng trước mặt mọi người không tiện hỏi, nên hỏi Hoàng Ly bệnh ra sao, bàn tay lặng lẽ chạm vào cánh tay hấn.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh cũng khẩn trương hỏi.

Lâm Xuân vội nói: “Hoàng Ly tốt hơn nhiều. Hết sốt rồi.”

Dứt lời, đỡ gùi trên vai Đỗ Quyên xuống đặt trên lưng mình.

Tiếp đó hấn đi tới chào hỏi Nhậm Tam Hòa và đám người Tứ đường thúc.

Cửu Nhi đi ở bên cạnh hấn, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia... Không nào loạn?”

Lâm Xuân ho khan một tiếng, nói: “Không nào loạn.”

Trên đường về thôn, hấn nhanh chóng tới gần Đỗ Quyên, bên tai nàng nói: “Không sao. Cha ngươi rất lợi hại.”

Đỗ Quyên nghe, không thể tin được.

Nếu nói tiểu thư tỷ Hoàng Tước Nhi trong lúc nguy cấp phát cẩu, nàng rất có khả năng.

Tiểu muội Hoàng Ly cũng không phải đèn cạn dầu, ép bức nàng có thể liều mạng.

Về phần Lão Thực cha, lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại cỡ nào chứ?

Nàng quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nghĩ không ra vậy thì đừng nghĩ, cũng đừng hỏi khó. Mau về nhà là biết.

Về đến nhà, Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi nhìn thấy Phùng Thị và Đỗ Quyên, mừng rỡ ra đón hỗ trợ xách đồ vào, hỏi han ân cần.

Phùng Thị không nói chuyện, chạy thẳng vào phòng xem Hoàng Ly.

Nhìn thấy nương và nhị tỷ, đầu tiên Hoàng Ly khóc lớn một hồi, kể lể mọi ủy khuất, sau đó ngủ thật say. Bên cạnh đầu giường của nàng là một đồng lễ vật, ăn có, mặc có, chơi có, nhắc tay là có thể đụng tới.

Đỗ Quyên thấy nàng ngủ nhanh như vậy, cũng yên tâm.

Tuy bệnh nhưng chỉ cần an tâm ngủ nghỉ sẽ mau lành thôi.

Theo như triệu chứng, bệnh của nàng hoàn toàn là do bận tâm sốt ruột gây nên.

Đỗ Quyên nghe Hoàng Tước Nhi nói tỉ mỉ chuyện xảy qua, vừa áy náy vừa cảm động.

Phùng Thị đợi tiểu khuê nữ ngủ, liền gọi Hoàng Lão Thực đi bên ngoài, sầm mặt muốn phát tác.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nói: “Nương, ta cảm thấy cha làm không sai. Chẳng lẽ người muốn cho gia gia cùng nãi nãi chọn người cho tỷ tỷ?”

Phùng Thị không lên tiếng.

So sánh với gia đình cha mẹ chồng chon, Lâm gia tương đối dễ làm cho nàng tiếp nhận hơn.

Hoàng Lão Thực cười làm lành nói: “Nương Tước Nhi, là ta luyến tiếc gả khuê nữ đến nơi xa. Hạ Sinh, đứa trẻ này không sai. Tước Nhi hứa cho hấn, chúng ta có thể thường nhìn thấy khuê nữ, không tốt sao?”

Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh về nhà bỏ lại hành lý, cũng chạy tới.

Đỗ Quyên nghiêm trang đối với Phùng Thị nói: “Nương, gia gia nãi nãi nháo thành như vậy, người không nên trách cha. Nương quên ông ngoại phân phó thế nào sao? Việc này nương không cần xen mồm, để tỷ muội chúng ta và cha nói chuyện với gia gia nãi nãi.”

Nói xong chuyển hướng về Phùng Minh Anh nói: “Tiểu di, người canh chừng nương ta.”

Phùng Minh Anh vội vàng gật đầu.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên như một người lớn, khẩu khí nói chuyện rắn rỏi không cho phép nghi ngờ.

Trước kia tuy nàng hiểu chuyện, nhưng vì còn nhỏ, có việc đều dựa vào làm nũng ăn vạ, quán quít làm cha mẹ thuận theo. Nhưng hôm nay ra tư thế này, tựa như là đương gia chủ trì gia sự.

Hoàng Tước Nhi thì không cần phải nói. Đỗ Quyên vừa trở về, nàng liền có chỗ dựa tinh thần.

Hoàng Lão Thực cũng như trút được gánh nặng, cảm thấy trong lòng không khó chịu và sầu muộn như trước.

Lập tức, Đỗ Quyên dặn dò mọi người, vẻ mặt hết sức thông dong như không hề lo lắng phiền toái sắp tới.

Nhậm Tam Hòa ở một bên lẳng lặng nhìn nàng, cũng không có ý tứ ra mặt.

Thậm chí sau khi Đỗ Quyên nói xong, hấn còn nói một câu “Không sao hả? Không sao thì chúng ta về nhà!”, vội vã muốn “tan họp” rời đi.

Đỗ Quyên buồn cười nói: “Không sao.”

Hoàng Tước Nhi vội giữ lại nói: “Ăn cơm rồi đi. Ta đã chuẩn bị sẵn.”

Nàng cũng đoán chắc là Đỗ Quyên bọn họ đêm nay sẽ trở về, bởi vậy nấu thêm đồ ăn.

Vì thế, vợ chồng Nhậm Tam Hòa ở lại ăn cơm. Sau đó giải tán, ai nấy tự mình thu thập nghỉ tạm.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng ngày hôm sau, cả nhà đang ăn cơm, đã thanh âm Hoàng đại nương bên ngoài truyền đến.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi liếc nhau, thầm nghĩ “Tới rồi”.

Hoàng lão cha mấy ngày hôm trước bởi cùng nhi tử bức bối đến ngã bệnh, nhưng chủ yếu vì tranh một hơi nên cố gắng gượng trở lại.

Thân thể yếu rất nhiều, hấn cũng không cùng nhi tử náo loạn.

Đội con dâu cả trở về, giáp mặt sẽ tính sổ hết một lượt.

Điểm tâm xong, hấn chống quai trượng, kéo thân thể còn bệnh, mang theo con trai và con dâu út, khuê nữ, lại để cho bà già kéo theo hai gia đình thúc thúc, còn có Lâm lý chính, trùng trùng điệp điệp tới nhà đại nhi tử.

Lâm lý chính muốn mặc kệ, nhưng việc này liên lụy đến nhà cháu mình, đành phải tới.

Hoàng Lão Thực thấy trận này, cuống quýt mời mọi người vào phòng, đi tới đỡ Hoàng lão cha, lúng túng nói: “Cha, người đây là... Muốn làm cái gì?”

Hoàng lão cha không để ý tới hấn, trước hết để hai thúc thúc và Lâm lý chính ngồi ghế trên, những người khác ai nấy tự ngồi, hoặc ngồi lên băng ghế tỷ muội Đỗ Quyên bụng tới.

Hắn mới đi đến giữa nhà chính, nói với Hoàng Lão Thực: “Lão Thực, cha hôm nay thỉnh nhiều người đến đây, muốn cầu người một sự kiện: cha sinh ba chị em các người, nay các người đều có trai có gái, cháu người lại có tiền đồ, cha muốn đích thân kết thân, đem Tước Nhi làm con dâu tỷ tỷ người. Nhưng người đem Tước Nhi hứa cho cách vách. Hôm nay cha trước mặt mọi người, cầu người lui thân đi.”

Nói xong, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Hoàng Lão Thực.

Người trong phòng một trận kinh hô, 2 lão thái gia Hoàng gia vội kêu “Người đây là làm cái gì? Mau đỡ hắn.”

Đầu óc Hoàng Lão Thực nhất thời hôn mê, cũng quỳ xuống với cha, hoảng hốt nói: “Cha, người như vậy, nhi tử... Nhi tử chịu không nổi oa!”

Phùng Thị cả kinh sắc mặt trắng bệch, cũng tiến lên phía trước nói: “Cha...”

Một lời chưa xong đã nghe Hoàng đại nương mắng: “Người, phụ nữ đáng chết này, đều do người làm ra chuyện tốt! Người rút đầu lại trốn về nhà mẹ đẻ, để cho cha con bọn họ liệu mạng...”

“Đại nương cần phân rõ phải trái. Việc này có quan hệ gì với tỷ tỷ ta? Tỷ tỷ đã đem Tước Nhi hứa cho con trai nhị ca ta, nàng còn muốn tính sổ với tỷ phu kia!”

Là Phùng Minh Anh chạy tới, đứng lúc chặn đứng Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương nghe xong hai mắt bốc hỏa, vỗ tay nói: “Nằm mơ! Cháu gái Hoàng gia ra, dù ở nhà làm gái lỗ thì cũng không gả cho nhi tử Phùng gia.”

Phùng Minh Anh cười lạnh nói: “Người không bằng lòng thì nói sau. Việc này ai cũng thấy là không quan hệ với tỷ ta, nhưng người dứt khoát oán trách tỷ ta. Tỷ ta hiếu thuận, người không nhớ lấy một chuyện. Lúc không vừa ý, người liền lấy nàng xả giận. Ở thôn Thanh Tuyền này người là một bà bà xảo quyết ác độc nhất!”

Hoàng đại nương bị nàng nói tức giận không thốt ra lời.

Phượng Cô hôm nay cũng tới, không như trước kia không quan tâm đến ngoại vật.

Nàng cũng cười lạnh nói: “Thật là lạ! Đều là chị em dâu, cùng một bà bà, ta chưa từng thấy bà bà xảo quyết đâu. Chính mình xảo quyết, còn đổ oan bà bà không tốt.”

Phùng Minh Anh khê cười nói: “Sao có thể giống như người chứ, kẻ hai mặt! Đem cha mẹ chồng sai sử như trâu, tiện nghi đều chiếm hết, sau lưng còn châm ngòi ly gián, nói ca ca tẩu tử không tốt, đổ cha mẹ chồng buộc đại nhi tử đem đồ tới nhà mình. Ăn đồ của người ta còn mắng người. 'Bạch nhãn lang' chính là người, phụ nữ không biết xấu hổ!”

Phượng Cô chưa từng bị người mắng qua như vậy, còn trước mặt bao người nữa, tức giận đến ngã ngửa.

Bọn người Lâm lý chính chắc lưỡi, đây mới là khuê nữ Phùng Trường Thuận, học được đích truyền của hắn; hơn nữa còn có đặc sắc riêng của mình: rõ ràng mỗi một câu sắc bén như dao, mà nàng cười dài ôn nhu nói ra, nghe rất êm tai. Không chú ý là không biết nàng đang mắng người.

Hoàng đại nương thấy tiểu con dâu cũng ăn mệt, mắng loạn lên.

Lâm lý chính “ba” đập bàn, quát: “Chúng ta đều rất bận rộn, không rảnh nghe các người cãi nhau. Có việc thì nói mau!”, rồi nhìn xuống cha con Hoàng gia đang quỳ dưới đất.

Phùng Minh Anh kéo Phùng Thị nói: “Đại tỷ, việc này không quan hệ với người. Tỷ phu là chủ gia đình, để cho hắn làm chủ đi.” rồi kéo nàng về phòng.

Gia gia quỳ xuống, ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng giật mình, lại bị Đỗ Quyên kéo lại.

Nàng nghĩ thầm người thích quỳ thì quỳ đi.

Bởi vậy cùng Hoàng Tước Nhi ở một bên nhìn, không tiến lên đỡ gia gia, không tiến lên đỡ cha, cũng không khuyên giải an ủi, tựa như xem chuyện của người ngoài.

Mọi người đều yên tĩnh, đều nhìn cha con Hoàng lão cha.

Hoàng lão cha lặp lại lời khẩn cầu vừa rồi một lần nữa với đại nhi tử.

Hoàng Lão Thực khóc nói: “Cha, không thể a! Cha, không thể a!”

Hắn chỉ biết khóc nhưng không gật đầu đáp ứng.

Đỗ Quyên phát hiện, Lão Thực cha chính là khắc tinh của gia gia nãi nãi. Hắn ngu dốt, trước nay không nghĩ sâu, sử dụng những thủ đoạn này với hắn, nhất định bị tức hộc máu.

Hoàng lão cha quả thật tức giận muốn học máu.

Hắn không để ý thể diện, dùng sức đập đầu.

Hoàng đại nương thấy vậy cũng khóc, mắng: “Nghiệp chướng! Lão Đại, ngươi là súc sinh! Đồ bất hiếu! Đồ Quyên, ngươi chỉ nhìn cha ngươi phạm hỗn?”

Bị điểm danh, Đồ Quyên bĩu môi, đi lên phía trước, nghiêm túc nói: “Bất kể là ai đều không thể bất hiếu. Bất hiếu sẽ bị thiên lôi đánh!”

Hoàng đại nương mừng rỡ, vội vàng nói: “Vậy ngươi còn không khuyên ngươi cha đáp ứng?”

Đồ Quyên nói: “Gấp cái gì. Gia gia, nãi nãi, ta muốn hỏi một câu: tại sao các ngươi nhất định bắt cha ta từ hôn? Tại sao nhất định gả tử ta cho nhi tử đại cô?”

Nàng nhìn về phía thiếu niên bên cạnh Hoàng Chiêu Đệ, hắn đang nóng bỏng nhìn nàng.

Từ khi Diêu Kim Quý thấy Đồ Quyên, lập tức ngậy người nhìn. Bây giờ hắn mới hiểu được bày trí trong căn phòng là từ tâm tư lung linh của ai. Hắn nhớ tới lời ông ngoại nói, nhất thời kích động không thôi.

Đồ Quyên không biến sắc đảo qua hắn, trong lòng xác định hắn là cái gỏi thêu hoa.

Tối qua nàng đã nghe Hoàng Tước Nhi nói người biểu ca này ngủ trên giường của các nàng. Thiếu niên này đã lớn như vậy, ở nhà có giường khác mà vẫn chọn ngủ trên giường tỷ muội các nàng, lại không giống như nãi nãi vì sĩ diện mới bắt nàng nhường giường; Hắn hiểu được tình yêu nam nữ, trong lòng nàng chán ghét vạn phần.

Hoàng đại nương nói: “Đương nhiên là thân càng thêm thân.”

Hoàng lão cha dứt khoát nói: “Ta nhìn trúng Kim Quý!”

Còn một câu chưa nói, chính là chướng mắt Hạ Sinh Lâm gia.

Đồ Quyên cười nói: “Gia gia! Gia gia sinh cha, cha sinh chúng ta, tương lai chúng ta cũng sẽ sinh con, con cháu như vậy truyền xuống, vô cùng vô tận. Hiếu thuận không phải của riêng ai. Hiện tại gia gia con cháu đầy đàn, hưởng thụ hiếu thuận của con cháu, cảm thấy cha không từ hôn chính là bất hiếu. Vậy gia gia nghĩ qua chưa: đợi khi 2 chân gia gia duỗi ra, thăng về cõi tiên, tương lai cha ta dựa vào ai?”

Hoàng lão cha nhìn chằm chằm Đồ Quyên, hừ lạnh nói: “Cha ngươi không có con trai, còn có cháu mà!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Quỷ a....

Đồ Quyên hi hi cười nói: “A! Còn có thể trông cậy vào sao? Chúng ta còn ở đây mà cha mẹ, chị em ruột còn khi dễ hắn như vậy, quỷ xuống ép buộc hắn, tương lai còn có thể trông cậy vào cháu? Không phải cháu còn xa thêm một tầng. Nhi tử đại cô cưới ai cũng là cưới, cha ta đem khuê nữ gả xa, không ai ở gần. Gia gia làm gì mà ép nhi tử mình như vậy, không cho hắn đường lui?”

Cháu gái nói mình như vậy, Hoàng lão cha tức giận đến ngực đau, gần như quỳ không vững.

Hoàng đại nương xông lại, lớn tiếng mắng: “Ngươi, con nha đầu chết tiệt này! Ngươi dám nói chuyện với gia gia như vậy? Ngươi, cái đồ có cha nuôi mà không có mẹ dạy...”

“Nãi nãi!” Đồ Quyên gào to một tiếng, “Nãi nãi, đừng có chuyện gì cũng đổ lên nương ta!”

Hoàng đại nương cả giận nói: “Chính là nàng dạy hư các ngươi!”

Đồ Quyên châm chọc nói: “Đúng a, nương ta ngàn không nên vạn không nên dạy chúng ta có món gì ngon đều hiếu kính gia gia nãi nãi. Điểm ấy người cả thôn đều biết.”

Cháu gái nói như tự nhủ, Hoàng đại nương tức giận phát run.

Hoàng lão cha hướng bà già quát: “Cút đi!”

Hết Hoàng đại nương lui xong, mới đối với Đồ Quyên nói: “Ngươi thật hiếu thuận! Vậy thì gia gia không thể bức cha ngươi, cũng không cần hắn từ hôn ——” hắn nhìn chằm chằm Đồ Quyên lạnh giọng nói —— “Đề đại tử ngươi gả gần, tương lai chiếu cố cha mẹ ngươi, đem ngươi hứa cho Kim Quý biểu

ca người. Cứ quyết định như vậy!”

Đây là bọn họ thương nghị hai ngày qua: trước bức Hoàng Tước Nhi từ hôn, đã liệu định đại nhi tử khẳng định không đáp ứng, vậy bọn họ nhân cơ hội đem Đỗ Quyên hứa cho Kim Quý, Hoàng Lão Thực không thể cự tuyệt.

Hoàng đại nương nói với khuê nữ, Đỗ Quyên còn thông minh hơn Hoàng Tước Nhi, bộ dạng cũng tốt, mẹ con Hoàng Chiêu Đệ đáp ứng.

Hoàng Tước Nhi há hốc mồm, gấp giọng nói: “Không được! Muội muội còn nhỏ!”

Diêu Kim Quý hạnh phúc cười.

Hắn cảm thấy Đỗ Quyên nhất định sẽ đáp ứng, vừa rồi nàng còn nhìn mình nữa.

Hoàng Chiêu Đệ cũng nghĩ như vậy.

Lâm lý chính không ngờ Hoàng lão cha chờ cơ hội này, nhất thời ngó ra.

Đây là đánh vào mặt Lâm gia!

Ai chẳng biết chuyện định thân khi còn nhỏ của Đỗ Quyên và Lâm Xuân, tuy chưa chính thức nhưng đã có ước định. Nay Hoàng lão cha không đề cập tới một câu, liền đem Đỗ Quyên hứa cho người, rõ ràng cùng Lâm gia xé rách mặt.

Lão già này bị thất tâm điên, không để lý chính hắn trong mắt?

Hai mắt Lâm lý chính híp lại, bắn ra tia sáng lạnh hiếm thấy.

Đỗ Quyên cũng không phần nộ, giữ chặt Hoàng Tước Nhi, mỉm cười như cũ hỏi: “Vẫn là câu nói kia, vì sao? Vì sao nhất định phải cùng biểu ca nhà Đại cô kết thân?”

Hoàng lão cha như cũ dứt khoát nói: “Ta nhìn trúng Kim Quý, muốn thân càng thêm thân!”

Rồi chỉ vào Diêu Kim Quý, nói: “Điện mạo, nhân phẩm, còn đang đọc sách ở tư thực, tương lai thi đậu tú tài, Trạng Nguyên không phải là không có khả năng. Nếu người không phải cháu gái Hoàng gia ta, chuyện tốt này còn chưa tới phiên người đâu.”

Đỗ Quyên nghi ngờ nói: “Muốn thân càng thêm thân, trừ bỏ tỷ tỷ, Hoàng gia cũng không phải chỉ có một mình ta là khuê nữ. Hay là biểu ca bị bệnh nan y, sống không lâu nên đưa ta đi xung hỉ, đẩy vào hồ lửa?”

Hoàng Lão Thực cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đứng lên nói: “Không thể a, cha!”

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương tức điên rồi, trăm miệng một lời kêu lên: “Nói bừa!”

Hoàng Chiêu Đệ cũng vội vàng giải thích: “Thân mình xương cốt Kim Quý ca người rất tốt, không có chút tật xấu nào.” Nói xong còn đẩy nhi tử về phía trước, kêu Đỗ Quyên và mọi người nhìn.

Đỗ Quyên mới lười xem, tiếp tục nói: “Nếu không bệnh không tai, sao phải nhất định khuê nữ nhà chúng ta? Nếu là hồ lửa, không đạo lý đây khuê nữ cha ta xuống. Nếu là chuyện tốt, chúng ta cũng không chiếm tiện nghi này, nhường cho người bên ngoài đi. Ta mới 9 tuổi đã đem ta hứa người, quá kỳ quái rồi. Sao gia gia không đem Đại Nữu tỷ tỷ hứa cho nhi tử đại cô, tuổi tác bọn họ vừa xứng. Chẳng lẽ cái này không phải thân càng thêm thân?”

Phượng Cô bị vạch trần vết sẹo trong lòng lần nữa, vẫn là trước mặt nhiều người, trong lòng cực hận, cười lạnh nói: “Kim Quý chỉ thích tỷ muội các người thôi. Đại Nữu tỷ tỷ các người thật thà, không bằng tỷ muội các người bộ dạng tốt, biết câu người...”

“Tiểu thẩm!” Đỗ Quyên không thể so với Hoàng Tước Nhi, không chờ nàng nói xong đã lớn tiếng quát, “Tiểu thẩm nói chuyện nên chừa chút khẩu đức, ca ca tỷ tỷ và Tiểu Thuận đệ đệ đang nghe đó. Nuôi mà không dạy dỗ, là lỗi cha mẹ. Người vu tội cháu gái như vậy, là muốn bọn hắn học theo người?”

Nói xong, ánh mắt chuyển về Hoàng lão Nhi, chất vấn: “Tiểu thúc, người ngay cả vợ cũng không biết quản?”

Tiếp đó lại xoay người đối mặt với Hoàng đại nương nói: “Đây chính là con dâu tốt của người! Còn Cây Lê Cầu, nhà Đại cô, còn có cái gì Thạch Phiến, còn không do các người chiêu tới cửa, ngược lại bây giờ mắng tỷ muội chúng ta? Đây chính là chủ thím ruột, ông bà nội của chúng ta đó, rất tốt! !”

Mọi người đều ngơ ngẩn, không phải vì ngôn từ chính nghĩa của nàng, mà vì khẩu khí của nàng. Có văn bối nào dám nói chuyện với trưởng bối như vậy?

Răn dạy trưởng bối đến cỡ này, ngay cả Gia Gia nãi nãi đều kéo vào.

Lâm lý chính nhú mày, muốn nhắc nhở Đỗ Quyên, lại không có người truyền lời.

Hoàng lão cha bỗng nhiên ha hả cười.

Đỗ Quyên càng vô lễ, càng bất hiếu, hắn càng vui vẻ. Trước đây hắn không có biện pháp với đứa cháu gái này, chỉ một cái “Chó cắn con nhím, không

có chỗ hạ miệng”, hiện tại tốt lắm.

Hắn uy nghiêm nói: “Quản người nói như thế nào, gia gia định cho người, người đáp ứng thì đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng! Chỉ cần người là cháu gái Hoàng gia thì phải nghe lời gia gia nãi nãi nói.”

Về mặt đặc ý cực kỳ, thư sướng cực kỳ.

Rồi hướng về phía mọi người ngồi phía trên nói: “Ta cố ý đem Kim Quý đến đây, chính là muốn mọi người nhìn xem có phải tìm mối hôn sự tốt cho cháu gái hay không? Kim Quý là cháu ngoại ta, không phải là ta lung tung tìm người khác. Các người mọi người nói đi, điều này ta cũng làm sai rồi? Hừ, chúng ta làm cha mẹ phải tâm tư, đầu như kẻ bất hiếu dạy khuê nữ đối nghịch gia gia nãi nãi, còn bịa đặt nói chúng ta không có hảo tâm!”

Mọi người nhìn về phía Diêu Kim Quý, không thể không nói, so với trẻ trong núu, hắn thân mật hơn, hình tượng nhã nhặn.

Không chỉ phẩm tướng tốt, người ta còn là ngoại sanh Hoàng Lão Thực.

Ở mặt ngoài, việc này chọn không ra nửa điểm sai lầm, mọi người liền đứng về phía Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên không bằng lòng cũng không tốt, cho nên Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi gấp đến đau bụng.

Trong phòng, Phùng Minh Anh và Phùng Thị đều ngóng ra cửa xem bên ngoài. Nếu không nhờ Phùng Minh Anh kéo lại, Phùng Thị muốn lao tới đại náo.

Ngoài phòng, đám người Lâm Đại Đầu cũng đang nghe. Nghe lời này thì gấp ghê gớm.

Lập tức, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, người người đều nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng không sinh khí, khẽ cười nói: “Việc hôn nhân của ta gia gia cũng không tư cách làm chủ, Ngự nương nương có sắp xếp rồi. Lại nói ——” nàng bỗng nhiên thờ dài, buồn bã nói —— “Ta cũng không phải cháu gái của người.”

Lời vừa nói ra, toàn trường ngạc nhiên, chỉ có sắc mặt Phùng Thị trắng bệch, lưng lay sắp đổ.

Hoàng lão cha kinh ngạc nói: “Người nói cái gì?”

Hoàng Lão Thực bị dọa sợ, vội vàng hô: “Đỗ Quyên!”

Hắn cho rằng Đỗ Quyên muốn rời đi Hoàng gia. Lúc trước tỷ muội các nàng đã nói là nếu hắn đáp ứng yêu cầu của gia gia, tỷ muội các nàng sẽ trốn vào núi.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì, lập tức chuyển hướng về Hoàng lão cha nói: “Cha, Đỗ Quyên là khuê nữ của ta. Ta đã phân ra sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ ta, ta tự mình làm chủ. Ta không đáp ứng cửa thân này!”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nhìn Lão Thực cha vui mừng cười.

Hoàng lão cha tròn mắt nhìn nhi tử nói: “Người dám! Lão tử đánh chết người!”

Hoàng Lão Thực lại cười, nói: “Cha, dù là đánh chết ta, ta cũng không đáp ứng.”

Đem lực chú ý của cha dẫn đến trên người mình, hắn hết sức cao hứng.

Hắn cảm thấy, cha hắn sẽ không làm gì hắn. Nhiều lần đánh hắn vài cái, hắn chạy đi là vô sự. Mấy ngày hôm trước hắn làm như vậy, hiệu quả rất tốt. Bởi vậy, hắn hùng tráng phọt ra một câu, có chút ý xấu.

Hoàng lão cha bị đại nhi tử chóc tức muốn gào thét.

Đỗ Quyên nhìn cha mình buồn cười.

Nhưng là, nàng không thể để Lão Thực cha đứng mũi chịu xào, như vậy không giải quyết được vấn đề.

Vì thế thu lại tươi cười, nghiêm nghị quét nhìn toàn trường một lần, sau đó kéo Hoàng Tước Nhi đến bên người, từng câu từng chữ đối với Hoàng lão cha nói: “Ta và tỷ tỷ không phải là cháu gái của người. Năm trước, 2 cháu gái của người đã chết rồi. Bị nãi nãi đuổi xuống sông chết đuối ...”

“A ——”

Một tiếng thét chói tai kinh khủng truyền đến.

Mọi người nghe lòng to dựng đứng, lại bị thanh âm này dọa, toát mồ hôi lạnh.

Theo tiếng kêu nhìn lại, thì ra là Hoàng Chiêu Đệ.

Nàng là người nhất gan, bị Đỗ Quyên nói sợ tới mức cả người như nhũn ra, nhìn nàng và Hoàng Tước Nhi giống như thấy quỷ.

Hoàng đại nương cũng hét to: “Các người... Các người là cái gì? Các người, các người muốn làm gì?”

Nàng cũng bị dọa sợ, tay chân run rẩy.

Hãy nói đi, chuyện năm ấy cũng quá kỳ quái: 2 đứa cháu gái rơi xuống sông một lúc lâu như vậy, còn chưa bị chết đuối, còn được người tìm về, còn nói đùng phải Ngư nương nương. Lúc ấy nàng đã hoài nghi việc này, nhưng nhìn thấy 2 cháu gái khỏe khoắn vui vẻ, lại nghĩ không ra nguyên do.

Thì ra... thì ra cháu gái đã sớm chết!

Còn 2 đứa này là ——

Nàng không dám nghĩ tiếp, nhưng ý niệm kia tự động hiện lên ở trong đầu.

Nàng không chịu nổi, thân mình mềm mềm, ngồi dưới đất.

“Quý a —— “

Hoàng Chiêu Đệ lần nữa hét lên một tiếng, nhào vào trong ngực Diêu Kim Quý, liều mạng ôm hân.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị cũng hoảng sợ nhìn Đỗ Quyên. Phụng Công giữ chặt cánh tay Hoàng lão Nhị, cũng kinh sợ không thôi.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị lại tròn tròn mắt.

Khi phản ứng được, hai người không hẹn mà cùng chạy tới ôm lấy Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, khàn giọng kêu khóc nói: “Khuê nữ —— “

Bọn họ không sợ quỷ, lại sợ 2 khuê nữ thật là quý. Hôm nay, trước mặt mọi người nói hết ra, sau đó sẽ phải rời bọn họ đi.

Không đi thì làm thế nào đây?

Người không thể sống chung với quỷ.

Thân mình Hoàng Tước Nhi cứng ngắc, bởi không biết Đỗ Quyên muốn làm cái gì, không biết nói như thế nào.

Đỗ Quyên còn chưa nói hết, không ngờ xuất hiện hiệu quả này.

Nàng thấy mọi người đều sợ hãi nhìn tỷ muội các nàng, Lâm lý chính cũng không ngoại lệ. Nàng sững sốt một hồi, không nhận được cười rộ lên, cười đến gập cả người.

Ngay cả người ái mộ nàng, Diêu Kim Quý, cũng hoảng sợ: hân bị tươi cười của Đỗ Quyên làm hoa mắt, cảm thấy nàng đẹp được không giống người, nữ tử nhân gian không có khả năng sinh động như vậy, nếu là quỷ quái hóa thân thì có lý.

Ngoài phòng, Cửu Nhi “cáp” một tiếng muốn cười to, Lâm Xuân vội vàng đưa tay che miệng của hân, kéo hân chạy đến tường viện trước mặt ngời xuống cười.

Đây là vì không đề cho người ở bên trong nghe.

Bọn họ sẽ không tin Đỗ Quyên là quỷ đâu.

Thấy dọa được Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ, bọn họ thập phần thỏa mãn, bởi vậy không muốn người khác nghe bọn họ cười, muốn dọa thêm các nàng một hồi.

Hạ Sinh lại không cười, mà mắng: “Mẹ người mới là quỷ đó!”

Các nhi tử như vậy, tuy vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng nghi hoặc, nhưng không kinh ngạc như người ở trong phòng, biết bọn họ khẳng định là nghĩ khác.

Trong phòng, Đỗ Quyên cười một trận, mới chế nhạo đối với Hoàng lão cha nói: “Chúng ta không phải là quỷ. Nhưng tính rõ ra, cháu gái hai người quả thật đã bị chết đuối, bị nãi nãi các nàng đuổi xuống sông chết đuối. Nếu không phải lý chính gia gia kiên trì không buông tay, kêu người trong thôn tìm suốt đêm, ta và tỷ tỷ còn mạng trở về sao? Cuối cùng tìm được chúng ta cũng là người Lâm gia và tiểu đương. Cho nên nói, cháu gái gia gia đã sớm chết.”

Mọi người mới chợt hiểu ra.

Phục hồi lại, Hoàng đại nương tức giận đến bén giọng hô: “Ta có ý sao? Là tự các người chạy trốn té xuống sông, sao còn trách ta!”

Hoàng Tước Nhi đã rõ ý tứ của Đỗ Quyên, nói với Hoàng đại nương: “Có phải cố ý hay không cũng không quan trọng, dù sao chúng ta là bị nãi nãi đuổi xuống sông.”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu Bảo ca ca đây ta xuống xông, nãi nãi không mắng hấn, còn đánh đại tỷ, còn đánh ta. Chúng ta chạy, lại rượt theo. Cái này còn không phải là lỗi của nãi nãi?”

Hoàng lão Nhị quát: “Đỗ Quyên, sao ngươi nói chuyện với nãi nãi như vậy? Các ngươi chết sao? Bây giờ không phải là tốt lành đứng ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Đánh chết ta giúp ngươi nhặt xác

Đỗ Quyên cười lạnh nói: “Tốt lành? Nếu Lâm gia không ra mặt kêu người trong thôn tìm chúng ta, chỉ sợ tiểu thúc và tiểu thẩm cũng không nhớ tìm chúng ta, khi đó đang bận đánh cha và nương ta kìa. Tiểu thúc rất có năng lực nha, nhi tử làm sai, chẳng những không dạy dỗ còn động thủ đánh ca ca tẩu tử!”

Chuyện năm đó lại bị lật ra. Sắc mặt đám người Hoàng lão cha, Hoàng đại nương không giống nhau, nhưng có một điểm giống nhau là trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Lòng Hoàng lão cha đầy cừ hận, chính là bắt đầu từ năm ấy!

Hoàng lão Nhị cá giận: “Ngươi nói bừa! Là mẹ ngươi...”

Đỗ Quyên đánh gãy hấn nói: “Chuyện lần đó thì không nói. Sau đó thì sao? Sau này gia gia nãi nãi đổ ta đi Cây Lê Cầu, làm hại ta đi lạc ba ngày, cũng không phải là cố ý? Hôm nay thì sao? Hôm nay các ngươi biết rõ ta cha đem Tước Nhi tỷ tỷ hứa cho Lâm gia, còn muốn buộc hấn từ hôn, buộc hấn làm chuyện vong ân phụ nghĩa, đây cũng không phải là cố ý?”

Hoàng Tước Nhi kích động hô: “Lần nào các ngươi cũng không phải là cố ý, lần nào cũng bức chết chúng ta!”

Cùng với lời tỷ muội các nàng kể ra, người vòng trong vòng ngoài xem náo nhiệt xâu lại toàn bộ các sự kiện lại với nhau, quả nhiên cảm thấy hai cụ Hoàng gia thật quá đáng, nhất thời khẩu phong lại chuyển hướng.

Đỗ Quyên theo sát nói: “Trước đây chúng ta còn nhỏ không hiểu chuyện, hôm nay không thể được.”

Mắt Hoàng lão cha hiện ra sợ hãi, thất kinh hỏi: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Đỗ Quyên lạnh nhạt nói: “Làm cái gì? Dựa theo hiếu đạo, ta và tỷ tỷ nên nghe lời gia gia. Nhưng là, năm ấy chúng ta đã trả mệnh lại cho gia gia và nãi nãi, ta còn trả hai lần; hiện tại, chúng ta không phải là cháu gái gia gia, gia gia dựa vào cái gì quản việc hôn nhân của chúng ta?”

Nàng đưa ánh mắt quét một vòng quanh phòng, cất cao giọng nói: “Bây giờ chúng ta ở đây, là vì báo ân cha mẹ, không có quan hệ gì với gia gia nãi nãi. Nương ta ở trên núi sinh ta, thiếu chút nữa mất nửa cái mạng, ta không nên tận hiếu với nàng sao? Còn có tỷ tỷ, cha đem nàng hứa cho Lâm gia, một là báo ân, hai là vì ở lân cận chiếu khán cha mẹ.”

Không sai, Đỗ Quyên muốn phôi sạ quan hệ với gia gia nãi nãi.

Nàng vốn không muốn dùng biện pháp cực đoan này. Nhưng khi trở về nghe Cửu Nhi nói đại cô cũng xía vào, nàng nghĩ ra biện pháp này.

Bị người hợp lại chỉ trích, cũng muốn đem việc này giải quyết một lần.

Trước đây, nàng từng thử muốn hoà giải mâu thuẫn, cũng nỗ lực hết vài năm.

Hiện tại, gia gia nãi nãi nhúng tay vào việc hôn nhân của tỷ muội các nàng, đây là điểm mấu chốt của nàng, nàng tuyệt không nhượng bộ!

Nhưng nàng thật sự nghĩ không ra biện pháp thích đáng để ngăn gia gia nãi nãi nhúng tay vào việc này.

Bọn họ là gia gia nãi nãi của nàng, có quyền lực cao nhất Hoàng gia.

Muốn không nghe lời của bọn họ, trừ phi không nhận gia gia nãi nãi này.

Rất tốt, vậy thì nàng không nhận!

Người một phòng kinh sợ lẫn lộn, nhưng lần này không ai nói chuyện.

Phàm là người thôn Thanh Tuyền, không ai không biết chuyện năm đó: Hoàng gia tỷ muội thật sự đã chết qua một lần; mà Đỗ Quyên, ba năm sau lại mất tích một lần nữa, sau đó không giải thích được xuất hiện ở miếu Ngự nương nương.

Đối với chuyện đó, mọi người đều kính sợ.

Bởi vì không ai có thể giải thích được nguyên nhân trong đó.

Rốt cuộc Hoàng lão cha không chịu nổi đả kích này, ngã xuống đất.

Hoàng Lão Thực, Hoàng lão Nhị vội vàng nâng dậy.

Đỗ Quyên đứng yên không động, Hoàng Tước Nhi thấy nàng không động, cũng không động.

Hoàng lão cha đầu chịu nhận thua như vậy, thấy đại nhi tử ở bên người, giương tay lên chính là một bàn tay, “Sao ta lại nuôi ra người, tên súc sinh này...”

Phùng Thị theo bản năng muốn tiến lên ngăn cản.

Mấy năm gần đây, vợ chồng bọn họ ở chung rất hòa hợp. Tuy ngoài miệng nàng động một cái là mắng chồng mình, kỳ thật trong lòng rất thương hắn. Thấy công công đánh hắn, không cần suy nghĩ muốn ngăn cản.

Đỗ Quyên vội vàng kéo nàng lại, sau đó đối với Hoàng lão cha nói: “Gia gia cứ việc đánh. Cha là con trai của người, người muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy.”

Nói xong, xoay mặt đối với Phùng Thị nói: “Nương, lão tử đánh nhi tử, ai cũng không được xen vào. Chúng ta cũng không thể giúp cha đánh trả, đành phải tùy gia gia đi. Đợi gia gia đánh chết cha, chúng ta giúp hắn nhập xác.”

Rồi quay qua Hoàng Tước Nhi nói: “Đại tỷ, nhanh, ôm Hoàng Ly ra nhìn cha một lần cuối.” Lại chuyển về hướng Phùng thị, “Nương, người lên gác xép nhìn xem, tìm mấy cây gỗ tốt một chút, dùng để đánh quan tài. Cũng không thể để cha bị đánh chết, ngay cả chỗ ngủ cũng không có.”

Rồi nàng khom lưng dận dò Hoàng Lão Thực: “Cha, người đừng sợ. Nếu người chết, ta và tỷ tỷ còn có Hoàng Ly, chúng ta sẽ xây phòng ở cạnh mộ của người, thường xuyên hoá vàng mã cho người, bày cúng phẩm, vẫn bồi người.”

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu nói: “Cha không sợ. Đỗ Quyên, lát nữa cha còn chưa chết. Cái kia... Quan tài không nên đánh trước...”

Nói xong, hắn thấy có chút xấu hổ.

Con nít gan nhỏ, nhìn thấy gia gia đánh cha tưởng rằng muốn đánh chết hắn.

Kỳ thật sao cha có thể đánh chết hắn chứ?

Hắn nhưng là con của lão cha mà.

Hắn căn bản không nghĩ tới một khắc kia Hoàng lão cha bị lừa giận làm mờ lý trí, thật hận không thể một gậy đánh chết hắn, chỉ tiếc trong tay không có gậy, hắn cũng không có khí lực đó.

Hiện tại, Hoàng lão cha bị Đỗ Quyên nói một tràng, lại thấy mọi người nhìn cả nhà hắn với ánh mắt quái dị, mới tỉnh táo lại, tìm về chút lý trí. Chỉ là hận ý trong lòng càng sâu, sắc mặt thật dữ tợn đáng sợ.

Hoàng lão Nhị và Hoàng Chiêu Đệ đều vội vàng tiến lên khuyên can.

Hoàng lão Nhị tức giận nói với đại ca: “Ca, người muốn tức chết cha?”

Hoàng Lão Thực hoảng hốt vội nói: “Ta không muốn khí cha.”

Hoàng lão Nhị: “Vậy người còn không đáp ứng cha?”

Hiện tại, chỉ có Hoàng Lão Thực mới có thể chế trụ tỷ muội Đỗ Quyên.

Hoàng Lão Thực lắc đầu nói: “Ta không đáp ứng. Cha muốn xả giận thì đánh ta đi.”

Hoàng lão Nhị cũng tức học máu, xúc động muốn bóp chết hắn, trách sao cha khí lớn như vậy, việc này đặt trên người ai mà không tức giận như thế?

Tỷ muội Đỗ Quyên rất nhàn nhã đứng, không vội tới đỡ cha.

Mà Phùng Thị lại bị Phùng Minh Anh thừa dịp loạn kéo vào phòng.

Đám người lý chính ngồi giữa phòng và đám người bên ngoài xem náo nhiệt nhìn tỷ muội Đỗ Quyên, trong lòng lạnh suu suu.

Bình thường xảy ra chuyện như vậy, không phải con gái thường kêu khóc rồi tới khuyên can và bảo hộ người nhà sao, phản ứng của Đỗ Quyên cũng quá kỳ quái.

Là kỳ quái nhưng rất hữu hiệu, Hoàng lão cha không đánh nổi nữa.

Chẳng lẽ hán thật có thể đánh chết đại nhi từ trước mặt mọi người sao?

Không thể đánh nhưng có thể mắng!

Hán gầm hét Đỗ Quyên: “Không phải là cháu gái Hoàng gia ta, vậy thì cắt! Cút xa! Không cho ở lại Hoàng gia ta.”

Hoàng đại nương cũng tức điên rồi, cũng kêu các nàng cắt.

Đỗ Quyên không hề tức giận, cười nói: “Cái nhà này do cha ta làm chủ. Cha, người nói, người có muốn đuổi ta và tỷ tỷ đi không?”

Hoàng Lão Thực giật mình. Vợ vàng nói: “Nói bừa! Gia gia người nói chơi. Đỗ Quyên, đừng có tranh luận với gia gia người, hán chỉ nói thôi.” Hán vừa nói vừa chớp mắt với khuê nữ, ý bảo nàng đừng có chống.

Thật tội nghiệp cho người đàn ông thành thật này. Hán không thấy rõ tình thế trước mắt.

Nhưng Đỗ Quyên thích hán như vậy. Gia gia nải nải nổi trận lôi đình, bão táp không thương hại được hán. Nếu là mẹ, chỉ sợ bị tức chết qua mấy lần rồi.

Đỗ Quyên buông thông tay nhìn Hoàng lão cha nói: “Gia gia, cha ta không nỡ bỏ chúng ta.”

Hoàng lão cha đầu cần nàng nói. Hán đã sớm nghe thật rõ ràng, nhin không được khí huyết cuộn cuộn, choáng váng mắt hoa. Tuy hán hận nhưng tình thân lại uể oải đi xuống. Luân phiên đá kích này quá lớn. Tuổi cũng cao, có chút không chịu nổi.

Đỗ Quyên vừa cười với hán, nói: “Quên nói với gia gia, tuy người không xen vào chúng ta, Hoàng Ly vẫn là tôn nữ của người. Người dứt khoát đánh chết cha ta, nương ta và Hoàng Ly, ra một hơi này, cả nhà chúng ta sẽ không quan hệ với người.”

Hoàng lão cha trừng nàng, không thể lộ vẻ phẫn hận nữa.

Tình thế chuyển tiếp đột ngột, sự chuyển biến này vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Mọi người nhìn về phía Đỗ Quyên, ánh mắt phức tạp.

Thế tục là như thế. Làm cha mẹ chẳng sợ làm sai. Dù sao cũng là cha mẹ, không thể khinh thị uy nghiêm trưởng bối, huống chi chuyện năm đó không phải Hoàng đại nương cố ý tạo thành.

Hơn nữa mặc kệ nói như thế nào, tỷ muội Đỗ Quyên vẫn sống sót.

Nàng còn nhỏ đã lợi hại như vậy, trước mặt mọi người ép gia gia nải nải không góc đầu lên được. Người đã là cha mẹ, trong tâm tư cũng có chút chướng mắt. Mọi người đều nghĩ, nếu mình giúp tiểu bối tìm người ta mai mối, tiểu bối không thuận theo đòi chết nháo, sợ là trong lòng cũng không thoải mái!

Trong phòng an tĩnh một cách quỷ dị.

“Đều đừng ồn ! Đều dừng lại cho ta!”

Lâm lý chính không lên tiếng. Hai thúc gia gia Hoàng gia rút cuộc nhin không được.

“Hoàng Lão Thạch, người nháo đủ chưa? Nháo đủ thì trở về đi!”

Nói xong, mình chấp tay sau lưng đi trước.

Không đi có thể làm gì?

Vụ này nếu xử án, dù Huyện thái gia tới cũng đừng nghĩ xử được, huống chi là bọn họ.

“Tam gia gia khoan đã!”

Hai thái gia trong tộc muốn phui tay, Phượng Cô lại không buông tha bọn họ.

Tam thái gia dừng chân lại, không nhin được hỏi: “Lại có chuyện gì?”

Phượng Cô nhìn Đỗ Quyên nói: “Thỉnh Tam gia gia làm chứng, cha mẹ chồng bọn họ sau này cùng đại phòng qua, cũng giúp chúng ta cật lực cũng không được tốt. Chiêu cố cha mẹ chồng, người ta còn mắng chúng ta 'được tiện nghi khoe mẽ'. Hai lão nhân nên cùng lão Đại qua.”

Đây là ám chỉ lời của Phùng Minh Anh lúc này.

Hôm nay nàng chịu đủ, sau này không muốn xảy ra nữa, nên để cha mẹ chồng chung đụng với nhà lão Đại đi thôi, nhị phòng sống cuộc sống của mình.

Vì điều này, nàng không hỏi qua Hoàng lão Nhị một tiếng, giành nói ra trước.

Hoàng lão Nhị không dám tin nhìn vợ, không nghĩ tới nàng sẽ nói lời này.

Có thể tưởng tượng ra tâm tình của Hoàng lão cha và Hoàng đại nương lúc này, tức giận còn mang theo một tia bi thương. Chẳng lẽ trước kia mình thật sự nhìn lầm đứa con dâu út này?

Đỗ Quyên không chờ Tam gia nói chuyện, lập tức nói tiếp: “Được a!”

Một chút do dự cũng không có, mọi người nghe kinh ngạc không thôi.

Không phải là không nhận gia gia nãi nãi sao, như thế nào còn đáp ứng thống khoái như vậy?

Hoàng Lão Thực cũng vội vàng nói: “Cha mẹ ở với ta, cùng ta qua.”

Hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thấy khuê nữ hiếu thuận, cười không khép miệng.

Hai cha con nàng như vậy, làm cho lòng Hoàng lão cha và Hoàng đại nương dễ chịu rất nhiều. Tuy song phương vẫn trong tình trạng giằng co, trong lòng bọn họ vẫn hận, nhưng Đỗ Quyên như vậy cũng coi như cúi đầu, bọn họ tốt xấu vẫn hồi chút mặt mũi.

Ai ngờ Đỗ Quyên ngay sau đó cười nói với Phụng Cô: “Dường gia gia nãi nãi là nên. Thừa dịp mọi người đều ở đây, chúng ta tính cho rõ ràng. Dường thì dường, số cũng phải tính. Không phải là ‘Thân huynh đệ, mình tính trưởng’ sao.”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Tiểu Bảo xuất đầu

Phụng Cô cười lạnh nói: “Chất nữ muốn tính sổ gì?”

Đã biết nàng không dễ dàng nói chuyện mà.

Đỗ Quyên nói: “Muốn tính nhiều lắm. Tiểu thẩm không biết chứ, dựa theo luật pháp Đại Tĩnh ta, phạm sản nghiệp tổ tiên trong nhà đều do đích tôn kế thừa, làm quan tước vị cũng như vậy. Nói cách khác, nhà cũ bên kia hẳn thuộc về nhà ta. Đây là một.”

Nàng ngừng lại, liếc mắt nhìn tiểu thúc tiểu thẩm, quả nhiên sắc mặt thay đổi.

Nhẹ nhàng cười, nàng nói tiếp: “Thứ hai chính là tiểu thúc phải đem hiếu kính năm rồi bù thêm cho gia gia nãi nãi. Liền chiếu theo hiếu kính hàng năm của nhà ta cho gia gia nãi nãi, sau này hàng năm cũng phải đưa như vậy.”

Phụng Cô cả giận: “Gia gia nãi nãi người ăn ở chung với chúng ta, còn muốn bù cái gì? Người mới bảy lớn đã biết tính kế...”

Đỗ Quyên không để nàng nói xong, ngắt lời nói: “Tại sao là tính kế? Tiểu thẩm đừng nói với ta là mấy năm nay các người nuôi gia gia nãi nãi. Thật là cười chết người! Gia gia như một trống niên giúp các người làm ruộng. Nãi nãi giúp các người giặt đồ nấu cơm còn trông con. Tự bọn họ nuôi sống bản thân còn đủ, còn không tính những thứ nhà ta hiếu kính cho gia gia nãi nãi. Tiểu thúc tiểu thẩm các người nói đi, nhiều năm như vậy các người buôn bán lời bao nhiêu? Đã giúp các người làm nhiều như vậy, phút cuối cùng già đi, các người một cước đá 2 lão ra, còn nói với bên ngoài mình có bao nhiêu hiếu thuận.”

Nàng rồi hướng về Tam thái gia nói: “Người ta đều nói tỷ muội chúng ta có thể làm. Việc này còn không phải là bị bức. Khi còn nhỏ, không có người quản chúng ta, ta và tỷ tỷ mới ba bốn tuổi đã bắt đầu làm gia vụ nấu cơm. Thái gia gia người nói, tiểu thúc có nên đem lợi nhuận mấy năm nay bỏ ra không?”

Tam thái gia và Tứ thái gia đều nói không ra lời.

Phụng Cô đã sớm biết Đỗ Quyên không giống con nít, lại không nghĩ rằng nàng có thể tính sổ cẩn thận rõ ràng như thế, về mặt lúc đỏ lúc trắng.

Nhưng nàng cũng không đơn giản, cười lạnh nói: “Người, một đứa nhỏ, không đương gia sao biết củi gạo quý. Người chỉ thấy gia gia nãi nãi người được những thứ kia, sao người không nghĩ lại, 2 lão theo chúng ta qua, nhân tình lui tới, tiêu phí lớn biết bao nhiêu? Không nói khác, lấy thân thích Cây Lê Cầu so ra. Hàng năm bọn họ đến, chủ yếu là ở bên kia hay là ở nhà người, người hiếu rồi chứ?”

Đỗ Quyên nói: “Ta không đương gia? Tiểu thẩm chưa nghe nói qua ‘Trẻ nhà nghèo sớm đương gia’ sao? Tuy ta nhỏ, nhưng trưởng ta biết rất rõ.”

Nói xong xoè ngón tay tính nói: “Nhân tình lui tới, nhân tình lui tới, có đi thì có đến. Ngươi nói là tiêu phí, thu vào ngươi không thấy à? Không nói cái khác, hàng năm các ngươi đi Cây Lê Cầu, ở một lần là rất nhiều ngày, không phải cừu gia gia bọn họ cũng chiêu đãi các ngươi sao? Nhà ta không có ai đi. Cứ tính cha ta đi, nhiều lắm ngày hôm sau sẽ trở lại. Cừu gia gia bọn họ đến, chúng ta cũng giống vậy thỉnh bọn họ ăn cơm. Bình thường thân thích Cây Lê Cầu có việc vui, theo nải nải phân phó, một nhà chúng ta đều đưa lễ. Nhà ta ngay cả khi sinh Hoàng Ly, nương ta ngại phiền toái nên không làm tiệc đầy tháng. Những món lễ đó có thể nói là có đi không có về...”

Chút việc đó, Đỗ Quyên đã ở trong căn nhà nghèo khó này bằng ấy năm, nàng có thể không rõ ràng sao?

Hai người đối mặt tỉ mỉ tính sổ, nói rõ ràng từng món từng món, người ngoài xem náo nhiệt nghe được mùi ngon.

Hoàng đại nương nghe Đỗ Quyên nói lễ nhà nàng đều “Có đi không có về”, há mồm muốn mắng “Ai kêu nương ngươi ngại phiền toái không mời khách”. Nhưng con dâu út đẩy hai cụ ra ngoài, chộc giận nàng nên nàng nhịn, không muốn giúp con dâu út nói chuyện, lạnh lùng nhìn nàng và Đỗ Quyên.

Hoàng lão Nhị thấy ánh mắt tức giận của cha mẹ, xấu hổ cúi đầu.

Hắn không nói chuyện không phải là tán thành ý của vợ, chỉ là vợ hắn đột nhiên nói ra làm hắn ngại ngần cả người. Vốn định quát nàng, nói cha mẹ sẽ sống với mình, ai ngờ Đỗ Quyên lạnh lùng lạnh miệng nhận lời, đại ca cũng sáng khoái nhận, sau đó Đỗ Quyên bắt đầu tính trướng, chưa cho hắn cơ hội nói chuyện.

Lúc này nếu hắn tỏ thái độ, nói cha mẹ ở cùng mình, có vẻ như hắn nghe Đỗ Quyên tính trướng, sợ chịu thiệt nên không nỡ để cha mẹ đi.

Hắn cúi đầu, càng nghĩ càng giận.

Hoàng Lão Thực cũng thấy xấu hổ, lắp bắp nói: “Đỗ Quyên...”

Còn chưa nói đã bị Hoàng Tước Nhi ngăn lại, “Cha đừng ngắt lời!”

Hoàng Lão Thực nhanh chóng dừng lại, quả nhiên không ngắt lời.

Trong lúc Hoàng lão cha đang bị phần, chợt nghe tiếng rống to: “Đừng ồn!”

Mọi người nhìn quanh, Hoàng Tiểu Bảo đi ra, sắc mặt hết sức khó coi.

Hai ngày này hắn đã phát vài lần hoả. Đến cùng người nhỏ, lời nhẹ, không thể thay đổi ý tưởng người lớn. Gia gia nải nải kháng kháng cô chấp, muốn bức đại bá từ hôn, ngay cả cha mẹ cũng xen vào. Điều này làm cho hắn thực phiền não.

Lúc này hắn cũng theo tới nhưng trốn ở đằng sau.

Hắn nghe nói Đỗ Quyên trở lại, muốn nhìn xem nàng ứng đối với thủ đoạn của gia gia nải nải như thế nào. Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy tiểu đường muội này có biện pháp đối phó gia gia nải nải.

Quả nhiên, Đỗ Quyên làm gia gia nải nải tức giận nửa chết nửa sống.

Cái này còn không tính, ngay cả nương cũng bại trên tay nàng.

Nói tới nương, hắn cũng cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

Ở trong lòng hắn, nương là một người vợ ôn nhu hiền lành, so đại bá nương không biết tốt hơn bao nhiêu. Nải nải không thích đại bá nương, bởi nàng quả thực không làm cho người thích. Hắn cũng không thích nàng.

Nhưng ngày đó, nương ở trong sân nói xấu Tước Nhi tỷ tỷ, hôm nay trực tiếp đối diện mắng Đỗ Quyên, đều làm cho hắn xấu hổ không ngóc đầu lên được, cảm thấy nương không giống nương trong trí nhớ của mình.

Vậy mà nương lại đưa ra muốn gia gia nải nải sống với đại bá, Đỗ Quyên và nương lời nhau ra tính toán... Hắn mới là kẻ không đương gia không biết củi gạo dầu muối quý, chỉ lo mặt mũi, cảm thấy tính trướng như vậy rất nhỏ mọn, quá mất mặt, bởi vậy xúc động ra mặt.

Hắn đi đến trước mặt gia gia, nhả mặt nói: “Ai cũng đừng ồn. Ta là cháu trai lớn của Hoàng gia, ta nuôi gia gia nải nải.”

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, khinh miệt cười nói: “Ngươi lạnh lùng lạnh miệng lắm, nhưng ngươi nuôi nổi sao? Coi như mấy người các ngươi đều gả gán, đó cũng là xuất giá. Gả đi chính là người nhà khác. Ngươi có thể chiếu cố đại bá và đại bá nương, ngươi còn có thể mang gia gia nải nải theo sao? Đừng nói mạnh miệng!”

Ngạo nghễ ngẩng đầu, ý bảo mình thì khác, tương lai sẽ chống đỡ môn hộ.

Đỗ Quyên nhìn không được vỗ tay nói: “Tốt! Tiểu Bảo ca ca là một nam tử hán!”

Nàng rất kinh ngạc: chẳng lẽ năm xưa đánh hắn một trận, đánh cho tiểu tử thành tài?

Hoàng Tiểu Bảo nghe nàng nói mình như vậy, mặt đỏ bừng lên.

Tiểu thiếu niên hiển nhiên không quen ra mặt làm chủ. Không giống Đỗ Quyên, dù tuổi nhỏ nhưng trong thân thể ẩn dấu một linh hồn đã trưởng thành. Hắn mới mười hai tuổi. Hôm nay bị bức ra trước đám đông, kiệt lực làm ra vẻ có đảm đương, kỳ thật hắn rất khản trương. Tuy cứng rắn chống, thân thể vẫn run nhè nhẹ.

Cũng may Đỗ Quyên không quan sát kỹ hắn, nói tiếp: “Chúng ta không thể tính sổ tỉ mỉ, làm cho người ta chê cười con cháu Hoàng gia bất hiếu. Sau này, nhà chúng ta tăng lương thực hàng năm cho gia gia nãi nãi một trăm cân, lúc giết heo tăng thịt heo lên 10 cân, hàng năm cho 2 lão nhân một bộ đồ mới, một đôi giày mới. Mặt khác, bình thường chỉ cần nhà ta có thức ngon, đều sẽ đưa một phần cho gia gia nãi nãi.”

Tiếng nói vừa dứt, trong ngoài đều trầm trồ tán thưởng.

Thì ra bên ngoài có không biết bao nhiêu người vây quanh, đều đến xem náo nhiệt.

Tam thái gia lớn tiếng nói: “Tốt. Tốt! Đây là những trẻ hiếu thuận.”

Rồi nhìn xuống hai người Hoàng lão cha nói: “Các ngươi còn có gì để nói? Có con cháu như vậy, đừng không biết đủ!”

Sự buồn bực vì Đỗ Quyên nói không tiếp thu gia gia nãi nãi lúc này triệt để tiêu tán, cũng không nói đi nữa, xoay người trở lại vị trí cũ ngồi xuống.

Đỗ Quyên cười, giải thích: “Trước mặt người, ta không nói lời hay. Kỳ thật ta không tán thành gia gia nãi nãi tới nhà của ta. Bởi vì nãi nãi và nương ta bất hòa, việc này mọi người đều biết, cũng không phải là chuyện một năm hai năm. Ta sợ gia gia nãi nãi đến nhà chúng ta, chẳng những không tốt, ngược mỗi ngày bức bối, đó mới thật là bất hiếu. Tiểu Bảo ca ca nói như vậy, chúng ta sẽ tận hiếu.”

Không phải nàng không chịu nuôi hai lão, kỳ thật nàng thích nhất người lớn tuổi. Hướng hồ gia gia nãi nãi rất cần mẫn, nhưng chỉ cần mẫn với tiểu thúc. Hai lão đến nhà nàng, có thể thấy trước là hai lão sẽ không sống yên tĩnh như sống với nhị thúc, khẳng định sẽ nháo cho gà bay chó sủa.

Bởi vậy, nàng vừa đáp ứng, vừa cùng tiểu thám tính trưởng ngăn cản việc này.

Ai ngờ nửa đường nhảy ra một Tiểu Bảo.

Nàng nhân cơ hội đáp ứng hắn, lại gia tăng độ hiếu kính.

Kỳ thật cũng không tính là gia tăng. Năm rồi bọn họ hiếu kính gia gia nãi nãi cũng cỡ đó, hiện tại bất quá là nói cho mọi người biết.

Chẳng những sẽ không gia tăng, chỉ sợ còn có thể giảm bớt.

Bởi vì nàng nói là “chỉ cần nhà ta có món ngon sẽ đưa cho gia gia nãi nãi”, nhưng nàng đã nói với tiểu di không cần đưa con mồi cho các nàng. Các nàng muốn ăn sẽ tới nhà tiểu di ăn. Sau này, Hoàng gia là sẽ không thường có món ăn thôn quê, dĩ nhiên sẽ không đưa cho gia gia nãi nãi.

Hoàng lão cha hừ một tiếng nói: “Lòng hiếu thảo của ngươi, ta không chịu nổi!”

Hoàng đại nương cũng cả giận nói: “Hiếu tâm? Nếu thật chúng ta tới đây, người vợ nhân tâm kia không nghĩ biện pháp giết chết hai chúng ta sẽ không buông tay! Lòng dạ hiểm độc, sai sử khuê nữ ra mặt, còn mình trốn qua một bên chế giễu...”

Phùng Minh Anh lập tức giương giọng chửi, nói nàng là thiên hạ đệ nhất độc bà bà.

Tam thái gia vội vàng ngăn cản, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương.

Đỗ Quyên cười nói: “Không phải ta hiếu tâm, là cha nương ta bọn họ hiếu tâm. Ta mới lười quản gia gia nãi nãi đó.”

Nãi nãi không thừa nhận hiếu tâm của Phùng Thị, nàng càng muốn đề cao nương.

Muốn cho bà hiếu là: nếu không có cha mẹ, tỷ muội các nàng sẽ không hiếu kính.

Khí huyết Hoàng lão cha cuộn cuộn một lần nữa.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn không được kêu lên: “Gia gia!”

Hiển nhiên Hoàng Tiểu Bảo không tán thành hẳn liều mạng chống đối, vừa đỡ hắn đứng lên.

Hoàng lão cha nhìn cháu trai cả, trong lòng cảm động nhưng rất thần kỳ không lên tiếng, cũng không có chấp quỳ, nhân thể đứng lên.

Ngay cả Hoàng lão Nhị cũng không lên tiếng, vui mừng nhìn nhi tử.

Phượng Cô rất thức thời nói: “Nương và cha nên nghe Tiểu Bảo.”

Lại chuyển vấn đề sang cho nhi từ làm

Nhi từ trưởng thành chừng chạc như người lớn, bản thân có chủ ý riêng, nòng cẳng cao hứng. Nàng lại hối hận vừa rồi không nên mắng tý muội Đỗ Quyên “quyên rũ người”, phá hủy hình tượng của mình, không chừng ảnh hưởng tới con mình trước mặt người khác không ngóc đầu lên được, bởi vậy lúc này kiệt lực bổ cứu.

Nàng nhìn Phùng thị đang tựa vào cửa phòng, không khỏi đắc ý nghĩ: “Khê nữ nguoi lại có thể làm thế nào? Tương lai còn không phải là gả cho người. Con ta đã thành tài, đương gia xử lý công việc. Hừ! coi nguoi già đi sẽ trông cậy vào ai, còn thật cho rằng có thể dựa vào con rể sao!”

Nhà Hoàng Lão Thực không có ý kiến gì với đề nghị của Đỗ Quyên.

Bởi vậy, cuộc phân tranh này do hai tiểu hài tử nói hai ba câu là kết thúc.

Nhưng là, có người lại không cam lòng.

Điều Kim Quý thấy Đỗ Quyên không nhận gia gia nãi nãi, cũng không đáp ứng định thân với mình, vừa thất lạc vừa không phục. Lại thấy biểu đệ Tiểu Bảo nổi bật được mọi người tán thưởng, hấn ý vào trong bụng có chút nước mực (= có chữ nghĩa), cũng muốn khoe khoang một phen, bởi vậy cũng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Đội mưa mà về

Hắn đi tới trước mặt Đỗ Quyên, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Đỗ Quyên muội muội, biểu ca muốn nói với nguoi vài câu. Cho dù năm xưa nguoi và Tước Nhi biểu muội suýt chết đuối, nhưng chỉ cần không chết, tình duyên đời này của nguoi và ông bà ngoại chưa hết. Không nên khong nhậ ông bà ngoại, trước mặt mọi người chống đối lão nhân càng không nên. Như vậy là ngộ nghịch trường bối, án luật pháp...”

Đỗ Quyên đánh gãy lời của hắn, thúy thanh nói: “Theo lời nguoi nói như vậy là muốn chính mắt thấy chúng ta chết thêm một lần, tự tay kiểm tra không còn hơi thở nữa mới tính?”

Điều Kim Quý vội vàng lắc đầu nói: “Biểu muội, ta không phải ý đó...”

“Điều Kim Quý, nghe nói nguoi đọc qua vài ngày sách, bộ phu tử không dạy nguoi 'phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe' sao? Chủ nhân không có ở nhà, nguoi một mình xông vào phòng của biểu muội, lục lọi nhìn loạn, đây chính là quy củ lễ pháp nguoi học được ở trường hả?”

Trước mặt nguoi, nàng không ngượng ngừng đem chuyện hấn ngủ trên giường của mình lộ ra ngoài. Nếu không làm như vậy, nguoi bị người chỉ trích là tỷ muội mình.

Thoáng chốc mặt Điều Kim Quý đỏ lên.

Hôm nay Hoàng Chiêu Đệ xem như thấy được lợi hại của Đỗ Quyên, bởi vậy sợ nàng làm cho nhi từ xấu hổ, bước lên phía trước cười lạnh nói: “Đỗ Quyên, là đại cô không tốt. Đại cô nghe nãi nãi nguoi nói nguoi biết chữ, mới để cho hắn đi vào phòng nguoi tìm sách xem”

Đỗ Quyên rất chướng mắt nàng bao che dung túng nhi từ như vậy, nên lạnh mặt nói: “Đại cô, chuyện của cha mẹ ta và gia gia nãi nãi đều là chuyện nhà. Đại cô là khuê nữ đã gả đi, trở về nên khuyên giải mới đúng. Đại cô chẳng những không khuyên, còn đi theo bức cha ta là có ý tứ gì? Đáng thương cha ta xứng đáng để cho các nguoi khi dễ, ngay cả tỷ tỷ đã gả đi cũng vội vã trở về khi dễ hắn.”

Nhất thời Hoàng Chiêu Đệ quần bách không thôi.

Nàng cũng là nguoi hèn yếu ít lời, làm sao đối đáp được.

Hoàng đại nương thấy Đỗ Quyên phát tác lên đại cô, bị chọc tức. Nhưng vừa muốn động đã bị Tiểu Bảo kéo lại, không cho nàng tiến lên, cũng không cho nàng xen mồm.

Điều Kim Quý bị Đỗ Quyên nói sang chuyện khác, đã bất mãn, thấy nàng nói nương mình, vội nhân cơ hội nói: “Mối hôn sự này là ông bà ngoại định ra, biểu muội muốn nương ta làm thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cũng giống như biểu muội ngộ nghịch trường bối?”

Đỗ Quyên thiếu chút nữa phát hỏa, muốn phun nước miếng vào mặt hắn.

Nàng hít sâu một hơi, bèn nhón chỉ ra nói: “Đừng ý vào gia gia nãi nãi! Nguoi nghĩ không ai biết tâm tư xấu xa của nguoi sao? Nếu nguoi biết lễ có hiểu biết, thấy đại cữu nguoi đã định thân cho khuê nữ, kiên quyết không đáp ứng từ hôn, nguoi nên ra mặt khuyên gia gia nãi nãi mới đúng. Nguoi chẳng những không khuyên, còn lừa chấy thêm dầu, bức đại cữu làm ra chuyện bội bạc, đây không phải là ngộ nghịch trường bối sao? Hơn nữa dụng tâm hiểm

ác, có tâm tư này thật đáng chết!”

Sắc mặt Diêu Kim Quý tái đi.

Hắn bị Đỗ Quyên chặn trụ, miễn cưỡng nói: “Ta là văn bối...”

Đỗ Quyên cướp lời đáp: “Văn bối thì sao? Trường bối có mâu thuẫn, chúng ta làm văn bối nên khuyên giải, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Gia đình hòa thuận vạn sự hưng, đây mới là gia nghiệp hưng vượng chi đạo. Người đọc sách mà còn không hiểu? Sao Tiểu Bảo ca ca lại hiểu? Hành động của hắn vừa rồi so với người có đảm đương hơn. Như thế mới giống một nam tử hán! Đâu có như người, chúng ta thật vất vả hoá giải việc này, người lại đứng ra châm chọc. Người muốn làm cái gì? Muốn châm ngòi cho gia gia nãi nãi ra mặt lần nữa, nhất định phải đem ta hứa cho người? Phi! với phẩm tính này cũng xứng cưới con gái Hoàng gia ta? Là nhi tử đại cô thì thế nào chứ!”

Nàng mang bộ dáng giáo sư ra, ngôn từ chính nghĩa răn dạy, từng chữ nặng nề gõ.

Lời nói này hoàn toàn không giống một bé gái trong núi nói. Chẳng những Diêu Kim Quý, luôn cả đám người Lâm lý chính cũng bị chấn động.

Phen này Diêu Kim Quý bị nhục nhã nặng nề, không chỗ chui.

Có thể hắn mới phát hiện, người biểu muội này đọc không ít sách. Ngực mình dính chút mực trước mặt người ta căn bản không đủ xem.

Lập tức giận dữ bỏ lại một câu “Chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi”, rồi đi. Hoàng Chiêu Đệ cũng cảm thấy mặt mũi mất hết, lau nước mắt đuổi theo.

Ngược lại cả gia đình Hoàng lão Nhị không biết nói như thế nào mới tốt.

Đỗ Quyên tôn sùng Hoàng Tiểu Bảo như thế, làm cho bọn hắn thập phần ngoài ý muốn.

Hoàng Tiểu Bảo được Đỗ Quyên khen ngợi, mặt hồng hồng, ngẩng ưỡn ngực lên, thấy mình đã trưởng thành, đã có thể chống đỡ môn hộ.

Hoàng đại nương thấy Đỗ Quyên làm cho khuê nữ tức giận bỏ chạy, tức giận nói: “Gan người thật lớn a! Con cái nhà ai dám nói chuyện với trường bối như vậy?” Rồi chuyển hướng về Phùng Thị mắng, “Thứ phụ nữ hư hỏng, nuôi ra khuê nữ tốt! Mắng gia gia nãi nãi, mắng đại cô, nói chuyện cùng trường bối như vậy, thật là thứ không mẹ dạy!”

Lúc này Đỗ Quyên nói mình không còn là cháu gái của bọn họ, mọi người phản ứng khác nhau, trong lòng nàng còn có chút bất an. Lúc này thấy bản tính nãi nãi vẫn như cũ không thay đổi, trong lòng không còn chút hối hận nào.

Nàng nhìn Hoàng đại nương lạnh nhạt nói: “Nãi nãi sao không chửi cháu ngoại mình? Hắn, một không phải là người Hoàng gia, hai lại là văn bối, chỗ này có phần hắn nói chuyện sao? Cha ta không bằng lòng hứa ta cho hắn, hắn lại châm ngòi để gia gia nãi nãi ra mặt, cái này chẳng lẽ không phải bất kính với cậu sao? Thật là bồi nhọ Không môn thánh nhân!”

Hoàng đại nương tức giận đến nói không ra lời.

Hoàng lão cha vốn là mặt xám mày tro, lòng tràn đầy bi phẫn, lúc này thấy Đỗ Quyên lớn lối như thế, lửa giận lại tràn thêm một tầng.

Đỗ Quyên không nhận người gia gia này, hắn liền tron mắt trường Hoàng Lão Thực nói: “Người nuôi dạy khuê nữ thật tốt, mắng đuổi đại cô đi. Nếu hôm nay người không dạy dỗ con gái mình, cho nàng bồi tội với tỷ người, sau này người đừng gọi ta là cha!”

Hoàng Lão Thực ngây ngẩn cả người.

Đỗ Quyên cười hỏi: “Cha, người nói, nếu con trai của người không biết xấu hổ giống như Diêu Kim Quý, người có đánh hắn không?”

Lão Thực cha gật đầu, nói: “Ta khẳng định đánh hắn, bắt hắn quỳ xuống!”

Hắn còn ghi hận đứa cháu này ngủ trên giường khuê nữ mình.

Đỗ Quyên nhìn gia gia ý vị thâm trường cười nói: “Cha thật biết đạo lý.”

Ngụ ý, lão nhân gia người không nói lý lẽ.

Hoàng lão cha giận dữ nói: “Đồ hỗn hào! Lão tử đánh chết người!”

Rồi muốn xông lên phía trước đánh Hoàng Lão Thực.

Mấy ngày nay Hoàng Lão Thực bị khuê nữ dạy dỗ, quen bỏ chạy. Lúc trước bị đánh không chạy bởi vì đang quỳ, không nhớ ra là nên chạy. Lúc này thấy lão cha vừa động, lập tức nhanh chân bỏ chạy.

Chạy ra sân đứng lại, mới quay đầu tả oán nói: “Cha, rõ ràng là Kim Quý không đúng, sao bắt khuê nữ ta bồi tội?”

Người thấy hành động của hắn, đều há to miệng.

Hoàng Tiểu Bảo vội vàng kéo gia gia, thấp giọng nói: “Gia gia, người đừng cứ hướng về người ngoài có được không? Bình thường hiểu thuận người đều là nhi tử và cháu gái, không phải là cháu ngoại. Kim Quý biểu ca tự mình tìm mắng. Đỗ Quyên mới bao lớn nha, đã hứa cho hần? Ngoài núi không con gái sao?”

Hoàng lão cha thấy cháu trai cũng giúp Đỗ Quyên, thế lửa càng vượng.

Nhưng nghĩ lại, nay Đỗ Quyên đã không nhận người gia gia này, đưa con trai cả, Lão Thực u mê yêu thương khuê nữ như mạng của mình, hần có liều mạng cũng là uống phí khí lực, còn làm cho người trong thôn chế giễu.

Nói cách khác, chẳng lẽ còn muốn quỳ tiếp?

Lúc này quỳ cả nửa ngày, chân hần chịu tội, đến bây giờ đứng còn run rẩy.

Hoặc là dùng cái chết để ép buộc?

Vốn hần có ý tưởng này nhưng chẳng biết tại sao bây giờ lại không tự chủ rùng mình một cái, cảm thấy coi như mình chết thật, Lão Thực nhiều lắm là thương tâm khóc một trận, nhưng vẫn sẽ không từ hôn, lại càng sẽ không xử phạt Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi. Con trai hần chính là đầu gối, vô tâm vô phê!

Nhận thức này làm cho hần vừa thống hận vừa không cam tâm.

Nhưng cứ như vậy mà đi về, đích thực khó nhịn nổi. Hần liền đưa mắt nhắm ngay Phùng thị. Theo kinh nghiệm của hần, khó có thể làm gì nhi tử nhưng đối với người con dâu này thì đã kích đó thật lớn.

“Hoàng gia ta xui tám đời mới cưới người, cái Tang Môn tinh này! Sinh ra 2 yêu tinh hại người, dạy ra thứ súc sinh vô nhân tính!”

Nói xong quay đầu bước đi.

Quả nhiên Phùng Thị biến sắc.

Hoàng đại nương cũng hướng mặt đất “Phi” một ngụm, mắng: “Tang Môn tinh!”

Nhưng Phùng Minh Anh lập tức đáp trả nói: “Cha ta nói mắt hần bị mù mới đem khuê nữ gả vào một gia đình không biết xấu hổ, một gia đình đều là súc sinh! Nếu không vì tội nghiệp đám cháu ngoại, năm đó hần đã mang đại tỷ về nhà.”

Hoàng đại nương giận dữ, giọng the thé nói: “Kêu nàng lập tức cút!”

Phùng Minh Anh khinh miệt cười lạnh nói: “Cái nhà này còn chưa tới phiên đại nương làm chủ.”

Nàng biết tỷ phu không có khả năng bỏ tỷ tỷ, cố ý kích thích bọn họ.

Hừ, còn tưởng là năm xưa hả!

Quả nhiên lời này chọt trúng tâm tư Hoàng lão cha, hần quay đầu trừng mắt chị em Phùng Thị, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập cừu hận thấu xương.

Hần thật muốn đập đầu vào tường, dùng cái chết để bức bách đại nhi tử, nhất định bắt mẹ con các nàng chịu thua cúi đầu trước mặt mình.

Nhưng trong lòng buồn đau, như muốn ngăn vết thương sâu trong lòng lại, không dám buông ra.

Nỗi đau thầm kín kia nhắc nhở hần, Lão Thực nhi tử nhất định sẽ nghĩ: cha chết thì ngày vẫn qua, không có khuê nữ thì không thể sống được...

Mặt hần âm trầm, trong lòng bi thương gào thét!

Hoàng đại nương cũng giờ chân mắng to không ngừng, lúc này, ngày cả đại nhi tử cũng không buông tha.

Đáng tiếc Hoàng Lão Thực trước sau như một, chết lặng, nghe cũng như không nghe.

Hoàng Tiểu Bảo vội vàng kéo gia gia ra bên ngoài, nói: “Gia gia, ta công người.”

Hoàng lão cha không nói một lời, để cháu trai công.

Phượng Cô muốn giúp nhi tử thể hiện năng lực, cũng khuyên giải Hoàng đại nương đang lải nhải quở trách Phùng Thị. Cả nhà có thể mới đi.

Trên đường, Hoàng lão cha rõ ràng đối với Phượng Cô nhân nhạ. Hoàng đại nương càng không để ý tới nàng.

Lúc ấy Phượng Cô cũng chưa nói gì, đợi tới nhà mới đối với hai lão nói: “Cha, nương! Vừa rồi ta nói như vậy, không phải không muốn nuôi cha mẹ, mà vì thấy Đỗ Quyên làm cho cha mẹ tức giận đến vậy, ta chỉ muốn nói nàng một lúc, giúp cha mẹ xả giận. Nếu ta thật có tâm tư đó, ta dám không thương

lượng với cha Bảo Nhi sao? Ta nghĩ là Đổ Quyên sẽ không đáp ứng, quả nhiên đề ta đoán trúng. Dù nàng thật đáp ứng, cha mẹ ở nhà đại ca, chúng ta có thể mặc kệ không hỏi tới sao? Con dâu gả đến Hoàng gia nhiều năm như vậy, là dạng người gì, cha và nương còn không rõ ràng?”

Hoàng đại nương nghe những lời này, hừ lạnh một tiếng, trong lòng dễ chịu hơn.

Hoàng lão Nhị quát mắng nói: “Vậy ngươi cũng không nên nói như thế, muốn nói cũng nên thông qua cha mẹ trước chứ. Liều mạng nói tới làm cho người ta cho rằng chúng ta không cần cha mẹ, mặt mũi cha mẹ để nơi nào?”

Phượng Cô cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Là ta nghĩ sai.”

Hoàng lão cha tựa vào giường, thủy chung không lên tiếng, bất quá khí trong lòng cũng giảm bớt.

Không phải hấn bắt công. Xem lão nhị kia, lúc nên quản vợ thì rất nghiêm túc, vợ cũng nghe hấn quản giáo; không giống nhà lão Đại, toàn bộ đảo lộn.

Nhớ tới lão Đại, ngực hấn lại bắt đầu đau.

Phượng Cô thấy sắc mặt công công không tốt, bước lên phía trước săn sóc hỏi: “Cha muốn ăn cái gì, ta đi làm ngay.”

Hoàng lão cha chịu đựng cơn đau ở ngực, lắc đầu nói: “Đi tìm đại tỷ và cháu ngươi, xem đã chạy đi đâu.”

Phượng Cô vội gật đầu đi ra ngoài.

Thật ra tìm người nên gọi Tiểu Bảo đi, nhưng nàng nhìn ra công công có lời không muốn nói trước mặt nàng, nên nàng rất nghe lời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Hoàng lão cha, Hoàng đại nương và Hoàng Tiểu Bảo.

Lúc này Hoàng lão cha mới bị phần gặm nhẹ, nói: “Ta không phục khẩu khí này nha —— “

Hôm nay thật mất hết uy nghiêm: hấn bị cháu gái đánh bại, nhi tử thà chết cũng không nghe lời của hấn...

Hoàng lão Nhị đứng ngẩn người, không biết như thế nào cho phải.

Hoàng đại nương khóc lớn lên.

Khóc một hồi, bà cắn răng nói: “Bệnh ngươi còn chưa khỏe, gọi phụ nữ kia đến hầu hạ! Lão nương cũng không tin, cháu gái chết, con dâu còn chưa chết đâu. Chỉ cần một ngày nàng là con dâu Hoàng gia, ta có thể ép nàng một ngày!”

Hoàng lão cha nghe xong mắt sáng lên.

Hoàng Tiểu Bảo vốn không muốn nói, ở một bên trầm mặc, đến lúc này cũng nhịn không được, khuyên nhủ: “Gia gia nãi nãi! Vì sao phải tìm mọi cách tranh đấu với nhà đại bá vậy? Kêu đại bá nương tới, làm cho nàng khó chịu, quay đầu Đổ Quyên các nàng lại đến nháo, gia gia và nãi nãi lại bị khinh bỉ, chúng ta cũng bị khinh bỉ lây. Yên bình qua ngày, tìm con giận này làm cái gì?”

Hoàng lão cha đột nhiên ngồi thẳng lên, trừng đại cháu trai, muốn nói gì đó lại không nói ra được, hờn dỗi xoay người nằm xuống.

Hoàng đại nương the thé nói: “Tiểu Bảo, ngươi bị quỷ nhập thân rồi hả, sao lại nói chúng ta gây khó đại bá ngươi? Đại bá của ngươi từ trong ruột ta bò ra, hấn như vậy đối với ta và gia gia ngươi, ngươi còn nói chúng ta và hấn không qua được?”

Hoàng lão Nhị thấy cha mẹ như vậy, vội quát nhi tử, nói: “Là đại bá của ngươi và đại bá nương bất hiếu, không nghe lời gia gia nãi nãi ngươi. Ngươi gào thét cái gì?”

Tiểu Bảo chất vấn: “Gia gia nãi nãi làm gì mà quản tới việc hôn nhân của Tước Nhi tỷ tỷ và Đổ Quyên? Đại bá không phải đã phân gia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Bảo bối nhỏ kiêu ngạo (làm nũng)

Hoàng lão Nhị nhịn không được, nói: “Ở riêng cũng phải nghe cha! Cha muốn quản thì quản.”

Tiểu Bảo nói: “Vậy cũng nên thương lượng, nào có bức như vậy?”

Thái độ của nãi nãi lúc nói việc hôn nhân của đại tỷ khác xa, tựa hồ chỉ cần cha mẹ không bằng lòng, nãi nãi sẽ thuận theo ý của bọn họ.

Hoàng lão cha đến cùng nhịn không được, quyết tâm muốn chỉ bảo cháu trai.

Bởi vậy hắn lại ngồi dậy, về mặt ngưng trọng đối với Tiểu Bảo nói: “Đại bá nương của ngươi quản gặt gao đại bá ngươi, trong mắt đâu còn có cha mẹ chồng. Nếu Tước Nhi và Đỗ Quyên cùng Lâm gia kết thân thì cả nhà đại bá của ngươi chỉ nhận Phùng gia, không nhận Hoàng gia. Cho nên ta mới đem Đỗ Quyên và Tước Nhi hứa cho người Hoàng gia chúng ta. Ngươi có hiểu không?”

Thần sắc Hoàng Tiểu Bảo dờ dẩn nói: “Không hiểu.”

Đỗ Quyên và Tước Nhi tỷ tỷ hứa cho Lâm gia, sao chỉ nhận Phùng gia không nhận Hoàng gia, có chết hắn cũng nghĩ không thông. Trước đây từng nghe gia gia nãi nãi nói qua, nói là bởi vì quan hệ của Nhậm Tam Hòa, nhưng hắn như cũ vẫn không hiểu.

Ba người Hoàng lão cha nhìn hắn suy sụp vô lực.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn gia gia, nãi nãi và cha, chỉ thấy phiền lòng vô lực.

Hắn không muốn nói thêm gì nữa, không một tiếng động đi ra ngoài.

Chung quy hắn chỉ có 12 tuổi, không thể thật sự đương gia xử lý công việc. Sau khi đột xuất bộc phát tính tình nhưng không mấy hiệu nghiệm, đối mặt với trường hợp rối loạn, nhịn không được muốn trốn tránh.

Lại nói nhà Đỗ Quyên, đợi Hoàng Tiểu Bảo công Hoàng lão cha rồi đi, 2 thái gia gia Hoàng gia cũng đi. Hoàng Lão Thực muốn giữ bọn họ lại ăn cơm, nhưng bọn họ không dám ở lâu, sợ gia gia nãi nãi Đỗ Quyên nói bọn họ bất công.

Người xem trò vui từ từ giải tán nhưng một đám chưa chịu bỏ qua việc này, thấp giọng bàn tán, hơi lớn thanh tranh luận, tất cả đều xoay quanh Đỗ Quyên.

Bởi vì hôm nay ngôn ngữ hành động của Đỗ Quyên gây chấn động lớn, khen chê không đồng nhất.

Mọi người đều đi, Nhậm Tam Hòa mới lộ diện.

Hắn nhìn Đỗ Quyên mỉm cười, trong mắt hào quang lóng lánh.

Đỗ Quyên biết hắn đang khen mình, nhưng trong lòng cũng không đắc ý, thậm chí mình dọa lạc đến nỗi phải đầu trí đầu dừng với lão đầu, lão thái thái nông thôn. Là thắng, có gì đáng để khoe ra? Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, tiếp đón hắn ngồi bên bàn.

Cả nhà Lâm Đại Đầu cũng xông vào, ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Nay hai nhà Lâm Hoàng thật thông gia.

Hạ Sinh vẫn nhìn Hoàng Tước Nhi cười, vui vẻ nói không ra lời.

Hắn cảm thấy, Tước Nhi không lợi hại như Đỗ Quyên, cũng không rụt rè như khi còn nhỏ. Hiện nay nàng nói chuyện không cứng không mềm, vẫn tĩnh lại biết lễ, đích thực làm cho hắn thích.

Hoàng Tước Nhi thấy người Lâm gia đều tới, lại cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Hạ Sinh, liền ngượng ngừng đứng lên, nói qua với Đỗ Quyên rồi vội tránh vào phòng trong.

Ánh mắt Hạ Sinh đuổi theo bóng lưng nàng, hết sức tiếc nuối, bởi vì hắn muốn hỏi nàng lúc đối mặt với Hoàng lão cha có sợ hãi hay không, còn có tương lai của bọn họ, hắn thật muốn nói...

Về phần Lâm Xuân và Cửu Nhi thì nhìn Đỗ Quyên cười.

Bởi vì, trận này do bọn họ lên kế hoạch và chỉ huy, kẻ sách thật sự thành công!

Về điểm ấy, Đỗ Quyên cũng thấy cao hứng, để học sinh tự mình tham dự, càng tăng thêm lịch duyệt và kiến thức của bọn họ.

Các trưởng bối phân chỗ ngồi xuống. Lâm lý chính uống ngụm trà, mới nghiêm trang đối với Đỗ Quyên nói: “Ngươi, nha đầu kia, hôm nay quá kỳ cục! Không nhận gia gia nãi nãi, vậy mà ngươi có thể nói ra?”

Đỗ Quyên nói: “Ta và tỷ tỷ vốn là chết qua nhà. Ta chết hai lần.”

Lâm lý chính buồn bực nói: “Đây không phải là không chết sao! Chỉ cần không chết, ngươi vẫn là cháu gái bọn hắn. Tình cảm ông cháu vẫn chưa đoạn!”

Hắn và Diêu Kim Quý cùng một khẩu khí.

Cửu Nhi the the nói “Quý a —— “

Mọi người ầm ầm cười ha hả.

Đồng Sinh tiến lên sờ tay Đỗ Quyên, ngửa đầu nói: “Là nóng.”

Bởi vì có lão nhân nói, trên người quý không có hơi ấm, nên đứa trẻ này muốn thử xem.

Vợ Đại Đầu vội đánh hấn một bàn tay, nói: “Tán dóc cái gì!”

Đỗ Quyên cười lạnh với Lâm lý chính nói: “Lâm gia gia, ta chỉ dùng lời này để bịt miệng gia gia thôi, không coi là thật. Không nói như vậy, việc này kéo đến kéo lui cũng kéo không xong.”

Lâm lý chính hừ một tiếng, nói: “Sao ta không hiểu chứ? Ta thấy người bình thường còn hiểu thuận, bằng không lúc ấy ta đã muốn mắng người. Nói tới nói lui, sau này các người cũng không thể bắt hiểu với gia gia nãi nãi người, coi chừng bị người trạc cột sống.”

Hắn nhìn về phía Đỗ Quyên, ánh mắt có chút phức tạp và do dự.

Hoàng Lão Thực vội vàng nói: “Vậy sẽ không. Máy khuê nữ ta hiểu thuận nhất.”

Đỗ Quyên cũng bảo đảm nói: “Sao có thể chứ. Cha và nương ta sẽ không cho. Cha ta nổi danh Lão Thực, nhi tử hiểu thuận; nương ta tuy bắt hòa với nãi nãi ta, thích tỏ vẻ mạnh mẽ nhất, dù mình không ăn cũng muốn hiểu kính cha mẹ chồng. Đều do nãi nãi hồ đồ, không nhìn thấy nương tốt.”

Phùng Thị cảm kích nhìn khuê nữ, trong lòng ề ề.

Hôm nay bà bà mắng thật sự khó nghe, còn trước mặt rất nhiều người. Nhưng trừ bỏ lúc bắt đầu, sau đó nàng không tức giận chút nào.

Vì sao?

Bởi vì nàng thấy hai khuê nữ và Hoàng Lão Thực chộc giận cha mẹ chồng, nhất là Lão Thực của mình, thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy thà chết cũng không đáp ứng yêu cầu của cha mẹ từ hôn, cũng không đáp ứng đem Đỗ Quyên hứa cho ngoại sanh. Trong nháy mắt, oán khí ập ủ bao năm qua đều tiêu tán.

Hiện tại cả người nàng thoải mái, nhìn chồng và khuê nữ thấy rất hạnh phúc và thỏa mãn, đối với việc Hoàng Tước Nhi hứa cho Hạ Sinh, trong lòng cũng không có khó chịu, cảm thấy rất tốt.

Lúc này nếu Hoàng Lão Thực muốn nàng cúi đầu bồi tội trước cha mẹ chồng, nàng cũng nguyện ý cho hắn mặt mũi này.

Lâm lý chính khuyên vài câu, sau đó hỏi tới việc hôn nhân của Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi.

Các nam nhân liền thương nghị.

Việc này không cần Đỗ Quyên quan tâm, ngay cả Phùng Thị cũng không xen mồm.

Nàng muốn giữ mọi người ở lại ăn cơm trưa, kéo vợ Đại Đầu đi phòng bếp hỗ trợ.

Vợ Đại Đầu vội vàng nói không được, phải nên tới Lâm gia ăn mới đúng.

Lâm lý chính vội vàng ngăn cản nói: “Đừng làm. Hôm nay người Lâm gia không thể ở đây ăn cơm. Vợ chồng Đại Đầu cũng đừng gọi bọn họ qua ăn. Việc này nên để qua vài ngày cho nguội bớt. Nóng nảy quá không là đánh vào mặt cha mẹ chồng người sao!”

Phùng Thị nghĩ thấy cũng đúng. Vừa làm cho cha mẹ chồng giận dữ ra về, mặt khác lại nòng nhiệt ăn cơm nghị thân với Lâm gia, đúng là đánh vào mặt cha mẹ chồng, truyền đi không dễ nghe.

Nhậm Tam Hòa gật đầu, cũng nói lời này có lý.

Lâm Đại Đầu ha ha cười nói: “Đệ muội không vội. Chờ mấy ngày nữa đặt sính lễ, còn sợ chúng ta không ăn chung sao. Ta chọn mừng 2 tháng 2 đi. Mừng 2 tháng 2, Long Sĩ Đầu, rất tốt!”

Hoàng Lão Thực hỏi ý Phùng thị trước, đáp ứng, liền quyết định mừng 2 tháng 2 làm lễ.

Nói định xong, người Lâm gia và Lâm lý chính đều rời đi.

Vợ chồng Nhậm Tam Hòa không ở nhà nhiều ngày, trong nhà có rất nhiều chuyện cần phải làm, bởi vậy cũng cáo từ, nói buổi tối sẽ tới dùng cơm.

Bọn người đi xong, Đỗ Quyên nghe trong phòng truyền ra tiếng kêu yếu ớt của Hoàng Ly: “Nhị tỷ tỷ“, nàng vội vàng xoay người chạy vào.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cho rằng Hoàng Ly làm sao, cũng theo vào.

Chỉ thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ngồi ở mép giường đỡ dành tiểu muội, cuống quýt liên hỏi “Làm sao?”

Kỳ thật Hoàng Ly không có gì. Bởi vì lần này lập công, bé gái có chút kiêu ngạo, đang bệnh nhưng thập phần hưởng thụ 2 tỷ tỷ sủng ái và chiều chuộng, không có việc gì cũng ồ ồ là hô một tiếng “Đại tỷ” “Nhị tỷ”, muốn cái này, muốn cái kia, nghe các nàng ôn nhu dỗ dành mình, thay đổi kiểu chơi với mình, cảm giác đó thật tốt ghê gớm.

Lúc trước gia gia nãi nãi nháo tới cửa tới, nàng biết không ai lo lắng cho nàng, rất thấu hiểu một mình nằm. Đợi người vừa đi là bắt đầu kêu réo, không chỉ có đại tỷ, còn phải luôn kêu nhị tỷ.

Thấy cha mẹ hỏi, Đỗ Quyên trấn an nói: “Không sao. Cũng không sốt.”

Phùng Thị không yên lòng, kêu Đỗ Quyên tránh ra, tự mình ngồi lên giường, đưa tay sờ trán Hoàng Ly.

Hoàng Lão Thực đứng bên cạnh khăn trương hỏi: “Còn sốt không?”

Tựa hồ cảm thấy xúc cảm không ổn, Phùng Thị không lên tiếng, lại chồm người qua, dùng miệng chạm vào trán Hoàng Ly, vì cảm giác đôi môi với thân nhiệt nóng lạnh tốt hơn, sau đó mới trả lời: “Không sốt.”

Tuy nói như vậy, bàn tay lại giúp Hoàng Ly kéo góc chăn, rồi ôn nhu nói: “Vẫn không thể đứng lên đâu. Bên ngoài gió lớn, dưỡng thêm một ngày. Kêu tỷ tỷ người bồi người kẻ chuyện xưa nghe, nương đi nấu món ngon cho người ăn. Muốn ăn cái gì?”

Nương ôn nhu như vậy thật hiếm thấy. Hoàng Ly quả thực hạnh phúc chết được.

Nàng nhìn Phùng thị, nhỏ giọng nói: “Không muốn ăn gì hết.”

Bộ dáng yếu ớt, tựa hồ còn suy yếu hơn tối hôm qua.

Lão Thực cha nghe xong nóng nảy, vội nói: “Không ăn làm sao khoẻ lên được? Con gái, mẹ người từ nhà bà ngoại mang về rất nhiều thứ ngon, buổi trưa làm cho người ăn. Xem người kia, gầy quá!” Bộ dáng thật đau lòng.

Ánh mắt Hoàng Ly sang hắn lên, ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Ừ.”

Lúc này cũng không nói không muốn ăn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thấy rõ ràng tiểu tâm tư của nàng, nhìn nhau nhin cười. Bởi vì thương tiếc nàng bị bệnh nên không chọc thủng, mặc cho nàng làm nũng đi.

Phùng Thị nói: “Bà ngoại người cho rất nhiều thịt khô, còn có hai con vịt hun khói. Buổi trưa nương hầm một con vịt, dùng củ cải hầm...”

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Hoàng Ly còn chưa khỏi mà, sao có thể ăn nhiều dầu mỡ được. Nương, đừng nậu loạn! Không phải còn có mận thầu sao, liền nấu một nồi cây dầu sò, lột da thì ăn mận thầu.”

Rồi quay sang Hoàng Ly dỗ dành, nói: “Người phải nghe lời ăn kiêng, bệnh mới mau khỏi. Bằng không thấy món ăn mà không thể ăn, còn khổ hơn!”

Hoàng Ly vội gật đầu, cũng cảm thấy không thể bị bệnh tiếp, phải mau khoẻ.

Đỗ Quyên lại nói: “Đại mợ ngâm củ tỏi vào củ nghệ rất khai vị, người ăn còn muốn ăn thêm đó. Cây dầu sò cũng là món mới của ta, không giống cháo gạo và cháo bột ngô. Ta nghĩ ngâm thêm năm cho vào để thêm vị.”

Hoàng Ly kim lòng không nổi nuốt nước miếng, cũng không giả bộ yếu ớt nữa, lớn tiếng nói với Phùng Thị: “Muốn ăn cây dầu sò.”

Hoàng Lão Thực đáp ứng trước tiên, “Nấu, nấu cây dầu sò.”

Nói xong mới nhớ tới, hỏi Đỗ Quyên: “Cây dầu sò là cái gì?”

Phùng Thị tròn trắng mắt nhìn hắn, nói: “Hỏi nhiều như vậy làm chi? Đợi lúc ăn thì biết.”

Rồi quay sang Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nói: “Tước Nhi lo việc gia đình vài ngày, Đỗ Quyên cũng đi một, hai người ở lại đây bồi Hoàng Ly và thu thập đồ mường về. Nương đi nấu cơm”

An bài xong nàng mới xoay người đi ra ngoài.

Đỗ Quyên vội nói: “Cha, người đi giúp nương nhóm lửa.”

Hoàng Lão Thực lập tức đáp ứng, nhanh chóng vui vẻ đi theo ra ngoài.

Phùng Thị đi ở phía trước, không tự chủ mím môi cười.

Nàng biết Đỗ Quyên sẽ phân phó cha nàng đi phụ mình. Khuê nữ thật đúng là tri kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Nơi trút giận

Tỷ muội Đỗ Quyên ở trong phòng. Trên giường La Hán và trên bàn tròn chất đầy đồ đạc, ngay cả cái bàn dài bên cửa sổ cũng chất đầy, có đồ ăn đồ dùng. Nàng và Hoàng Tước Nhi đang chỉnh lý sắp đặt.

Đỗ Quyên đi ra ngoài một hồi, giấy lát sau cầm vào 2 cái bát nhỏ đi vào.

Nàng lấy chút đồ ăn từ trong 2 cái vại sành, rồi nhìn ra sau tấm bình phong, bưng bát đi vào, “Hoàng Ly, cho người nếm thử gừng và tỏi ngâm nhà bà ngoại làm, rất đã miệng.”

Miệng người bệnh thường không có vị, nên nàng nói như vậy.

Hoàng Ly quyết miệng nói: “Tỏi thôi!”

Nhị tỷ thường ép nàng ăn lá tỏi, hoặc là xào rau bỏ tỏi vào. Nàng ghét nhất.

Đỗ Quyên dỗ dành: “Ngoan, mùa xuân tới rồi, ăn nhiều tỏi sẽ không sinh bệnh.”

Nàng gấp một miếng màu vàng nhạt đưa đến bên miệng muội muội, dụ dỗ: “Người ăn thử xem, nếu không thích, ta không ép người ăn.”

Hoàng Ly liền há mồm ăn.

Đỗ Quyên lại gấp một tép tỏi màu trắng sữa đút cho nàng.

Hoàng Ly cũng nhai, quả nhiên đặc biệt ngon miệng, vừa non vừa giòn còn có vị ngọt, không giống như tỏi cay độc gay mũi thường ăn.

Miệng bé gái đầy món mới, chợt thấy bụng trống không rất đói, các loại mỹ thực trước mắt bay loạn, liền khẩn cầu: “Nhị tỷ, cho ta ăn thêm một miếng.”

Đỗ Quyên cười nói: “Khai vị phải không? Ta không có lừa gạt người chứ. Nếu ăn không ngon, ta phí công sức mang về làm cái gì? Tiểu di đều nói ta đó.”

Hoàng Tước Nhi ở bên ngoài cười nói: “Người phí công sức gì chứ? Là con lừa lao碌 thì có!”

Đỗ Quyên nhin cười không được.

Đang nói chuyện, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đi vào .

Phùng Thị đi đến trước giường nói với Hoàng Ly: “Đưa muối ăn nhiều bụng khó chịu. Nương nấu com xong rồi, lát nữa uống cây dầu sỏ, ăn mận tàu xong lại ăn thêm mấy thứ kia.”

Đỗ Quyên xoay người đặt bát lên cái tủ thấp đầu giường, rót một ly nước ấm, đỡ Hoàng Ly dậy uống, vừa đỡ nàng nói: “Nương nói đúng. Đã đến lúc ăn trưa. Người chịu khó nhịn một chút, đợi hết bệnh rồi ăn cái gì cũng được.”

Hoàng Ly hết cách, đành chịu đựng.

Gian ngoài, Hoàng Lão Thực nhìn một đồng vải bông và vải trơn trên giường La Hán, trên bàn bày các loại điểm tâm, trà quả và món lót dạ, dưới đất để cá muối thịt khô, gà vịt sấy khô, mừng rỡ mặt mày hớn hờ.

Hắn chỉ vào một vò sứ đã mở ra kỳ quái hỏi: “Sao còn mang gừng ngâm về? Chúng ta cũng có cái này mà.”

Phùng Thị nói tiếp: “Còn không phải là Đỗ Quyên cách nấu com hương, ăn đồ nhà bà ngoại cái gì cũng nói ngon. Lúc đi, bà ngoại và đại mợ xách bốn nắm vại cho nàng, làm chúng ta mang về rất mệt.”

Đỗ Quyên nghe xong không tiện nói gì.

Quả thật đại mợ Đỗ thị làm đồ ăn thật sự rất ngon. Có những món dưa muối cách làm không khác gì, nhưng hương vị lại không giống với. Đỗ Quyên phải nghiên cứu thôi.

Nàng cảm thấy, nấu ăn là một loại hình nghệ thuật. Chỉ cần dụng tâm, mỗi người đều có thể tạo nên phong cách độc đáo riêng của mình, người khác bắt

chức không được.

Vì Phùng Thị muốn đỡ Hoàng Ly nên mở ra một bao điểm tâm.

Một mùi hương lan ra, Đỗ Quyên vội vàng dùng đũa gấp một miếng nhỏ đưa đến bên miệng Lão Thực cha, cười nói: “Cha nếm thử cái này, bánh hoa hồng.”

Hoàng Lão Thực cao hứng há mồm ăn, không kịp nuốt hết đã hàm hồ nói: “Đỗ Quyên, đưa 2 bao điểm tâm này cho gia gia nãi nãi người ăn đi.”

Trong phòng liền quỵ dị an tĩnh lại.

Tay Phùng Thị ngưng lại một chút, ngẩng đầu nói với Đỗ Quyên: “Lấy mấy bao đưa đi đi.”

Thật ra nàng đã chuẩn bị cho cha mẹ chồng một phần.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Tốt.”

Sau đó Hoàng Lão Thực mới giác phát hiện về mặt mẹ con các nàng có chút không đúng, mới nhớ tới trò khôi hài vừa rồi, Đỗ Quyên và Tước Nhi còn nói không nhận gia gia nãi nãi, hẳn liền xấu hổ do dự, không biết tỷ muội các nàng có tức giận hay không.

Hắn không biết giải thích với khuê nữ như thế nào, đành cười làm lành đối với Đỗ Quyên nói: “Cái kia... Đỗ Quyên, cha không ăn. Đem phần của cha tặng cho gia gia nãi nãi người ăn.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong đều cười.

Lão Thực cha là khờ hay là học xấu?

Hắn nói lấy phần của hắn đưa cho gia gia nãi nãi. Chẳng lẽ lúc tỷ muội các nàng ăn có thể làm để hắn ở một bên nhìn.

Đỗ Quyên liếc nhìn Lão Thực cha, nói: “Cha, ta chưa nói là không đưa!”

Đỗ Quyên cầm 2 bao điểm tâm, nghĩ nghĩ lại cầm một xấp vải bông màu xanh thẫm và một khối màu tro lên, dùng kéo cắt 5 thước ra, lại dùng một tờ giấy vàng thô gói lại, dùng dây thừng buộc lại, chuẩn bị sau trưa cơm sẽ đưa đi.

Lão Thực cha nhìn thập phần vui vẻ.

Nghe một nhà đang bận rộn, chợt nghe bên ngoài có người kêu “Ca.”

Là Hoàng lão Nhị.

Hoàng Lão Thực vội đáp lời đi ra ngoài, “Lão nhị.”

Hoàng lão Nhị sầm mặt nói: “Lúc trước cha bị bệnh chưa khỏe lại, hôm nay khuê nữ người làm tức giận thêm một trận, bệnh nặng thêm, không xuống giường được. Nương cũng sinh khí, kêu đại tẩu qua hầu hạ vài ngày. Một mình nương Tiểu Bảo không làm xuê.”

Nói xong không đợi Hoàng Lão Thực đáp lời, xoay người rồi đi.

Hoàng Lão Thực ngưng một hồi, mới đi vào nói với Phùng thị.

Đỗ Quyên các nàng đã nghe được, trong lòng sáng như gương: gia gia nãi nãi không có cách xả giận, tìm biện pháp tra tấn nương.

Đỗ Quyên lập tức nói: “Lát nữa ta đi.”

Phùng Thị chần chờ một chút mới nói: “Không phải người không nhận bọn họ sao? Đi sẽ bị mắng, nói không chừng còn bị đánh. Hay để ta đi thôi. Kêu ta đi, nếu ta không đi, nãi nãi người càng có cơ mắng ta bất hiếu.”

Hoàng Tước Nhi cũng lo lắng nhìn Đỗ Quyên, nói “Nếu không ta để ta đi.”

Đỗ Quyên nói: “Nương ngàn vạn lần đừng đi. Tỷ cũng không cần đi. Ta biết làm thế nào.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Ta và Đỗ Quyên cùng đi.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Được, ta và cha đi.”

Phùng Thị thấy nàng kiên quyết, cho rằng lại có chủ ý gì khác, nên để cho nàng đi thử xem.

Nói xong, Đỗ Quyên lập tức cầm rô đựng điểm tâm và vải đi.

Phùng Thị vội vàng hỏi: “Không ăn cơm hả?”

Đỗ Quyên cười nói: “Trở về rồi ăn.”, rồi kéo Lão Thực cha đi.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau, nghi hoặc không thôi: không phải nói đi hầu hạ gia gia sao, sao một hồi sẽ về?

Đỗ Quyên và Lão Thực cha cười cười nói nói, đã đến bên kia.

Vào viện, Hoàng đại nương đứng dưới mái hiên chất vấn đại nhi tử: “Vợ ngươi đâu?”

Hoàng Lão Thực cứng họng không biết trả lời như thế nào.

Đỗ Quyên vội nói đỡ: “Ta đến hầu hạ gia gia.”

Hoàng đại nương nổi trận lôi đình, mắng: “Không phải ngươi đã chết, không phải là cháu gái ta sao, còn tới làm cái gì? Cút đi!” Lại đưa mắt nhắm ngay Hoàng Lão Thực, “Ngươi có phải là con ta không? Nếu đúng, cha ngươi bệnh sắp chết, còn không kêu vợ ngươi mau đến hầu hạ? Con dâu bất hiếu như vậy, ngươi nên về bỏ nàng đi!”

Hoàng Lão Thực đứng ngốc một chỗ, khổ xử.

Lẽ ra cha hắn bị bệnh, vợ hắn nên đến phục vụ, nhưng khuê nữ không cho nương nàng đến, hắn làm thế nào đây?

Đỗ Quyên tiến lên cười nói: “Tuy ta không phải là cháu gái nãi nãi, nhưng ta vẫn là khuê nữ của cha mẹ ta. Ta thay nương ta đến hầu hạ gia gia cũng như nhau thôi. Tay nghề nấu cơm của ta tốt hơn nương ta nữa.”

Hoàng đại nương tức giận đến ngã ngửa: nàng là khuê nữ của con trai bà, nhưng không phải là cháu gái bà, đây đạo lý của nước nào?

Bà tức giận nói: “Không dám để ngươi hầu hạ! Kêu người phụ nữ đó đến.”

Con dâu cả muốn trốn, không có cửa đâu!

Nàng không có biện pháp với đứa cháu này, còn không quản được con dâu sao?

Đỗ Quyên không thêm đề ý, cười híp mắt đưa điểm tâm và vải cho Hoàng đại nương, nói: “Nãi nãi, đây là chúng ta mang từ nhà ông ngoài về. Nương ta hiếu kính gia gia nãi nãi.”

Hoàng đại nương nghe nói lấy từ bên thông gia về, hơn nữa nhìn thấy bao bọc không lớn, trong lòng càng khí, đoạt lấy ném xuống đất, nói: “Mang về đi, ta không hiếm lạ! Kêu nương ngươi đến.”

Đỗ Quyên vội vàng nhặt bao lên, nghĩ thầm là may mà nàng có dự kiến trước, cẩn thận gói điểm tâm và vải lại, bằng không ném như vậy, vải thì không sao nhưng điểm tâm bị nát hết.

Nàng cầm bao lên, nói: “Nãi nãi không cần thì ta cầm về nhà.”

Hoàng đại nương không đề ý tới nàng, như cũ thoá mạ đại nhi tử.

Hàng xóm cách vách nghe tiếng mắng, sớm chạy tới nghe.

Mấy ngày nay người trong thôn thật có tư vị. Hoàng gia diễn tuồng lớn, vừa trình diễn vừa làm ra trò khôi hài, sinh hoạt thôn Thanh Tuyền thật quá phong phú.

Đỗ Quyên thấy người bu tới, cất cao giọng nói: “Theo đạo lý nương ta nên đến hầu hạ gia gia. Nhưng mỗi lần gia gia nãi nãi gặp nương ta là phiền lòng, nếu không phản đối là há mồm mắng. Nương ta thật muốn tới, đánh mắng là việc nhỏ, gia gia khí càng thêm khí, vậy làm sao khỏi bệnh được?”

Hoàng đại nương giận dữ nói: “Dám trù ẻo gia gia ngươi? Kêu phụ nữ đáng chết kia đến!”

Phùng Thị không chịu đến, bà càng phải bức nàng đến.

Không đến, chính là bất hiếu. Đến, bà có thể chính nàng!

Đỗ Quyên nghi ngờ nói: “Nãi nãi tình nguyện sinh khí cũng muốn kêu nương ta đến, chẳng lẽ kêu nàng đến để xả giận? Mắng một trận, lại kêu người tra tấn nàng, đem mối hận cha ta không chịu từ hôn hắt lên đầu nàng, dù sao cũng không ai nhìn thấy, có phải không? Bằng không, bình thường chán ghét nương ta không muốn gặp mặt nàng, sao lúc này một mực muốn gặp nàng?”

Hoàng đại nương nhất thời cứng họng, đã không thể dùng từ thẹn quá thành giận để hình dung.

Bà hận nhất Đỗ Quyên ở điểm ấy: mặc kệ lòng ngươi nghĩ cái gì, nàng cũng dám nói ra trước mặt người ta, giống như lột hết xiêm y của bà ra vậy.

Trên đời này không có gì nàng không dám nói!

Bên ngoài đám phụ nữ cười trộm, sôi nổi nghị luận.

“Vậy không phải là muốn lên mặt xả giận vào con dâu sao?”

“Xả giận xong, không chừng Hoàng lão hán hết bệnh.”

“Nhưng nương Tước Nhi sẽ bị bệnh. Nàng không chịu nổi cha mẹ chồng mắng đâu.”

“Chịu không nổi cũng phải chịu. Chúng ta làm vợ người ta đều là như vậy. Đều do khuê nữ nàng gây họa, nàng là nương không dạy được khuê nữ. Đỗ Quyên mới bấy lớn, đã chọc tức gia gia nãi nãi đến sinh bệnh, trưởng thành còn tới mức nào nữa?”

Mọi người nghe thấy lời này không đúng, quay đầu nhìn lại, thì ra là nương Hòe Hoa.

Có người tán đồng, có người phản bác, thảo luận càng thêm nhiệt tình.

Trong sân, Hoàng lão Nhị và Phụng Cô từ nhà chính đi ra, đứng dưới mái hiên.

Hoàng lão Nhị nói với Hoàng Lão Thực: “Ca, người thật muốn tức chết cha và nương?”

Hoàng Lão Thực lắp bắp nói: “Lão nhị, ta.. không phải là...”

Không phải cái gì, hán cũng nói không nên lời.

Phụng Cô cũng cao giọng với Đỗ Quyên, kì thực là nói với người bu ngoài cửa: “Đỗ Quyên, người đừng nghĩ nhiều. Gia gia người bị bệnh, ta và Đại Nữu không giúp được, kêu mẹ người đến giúp một tay, không có ý tứ khác.”

Đỗ Quyên khẽ cười một tiếng, hỏi: “Tiểu thúc tiểu thẩm rốt cuộc là gia gia khoẻ mạnh hay là muốn mạng của lão nhân gia hán vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Đập nát nhũ

Hoàng lão Nhị quát: “Đỗ Quyên, người làm sao nói chuyện?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia bị bệnh, tiểu thúc tiểu thẩm hẳn nên khuyên hẳn người giận, tình tâm dưỡng bệnh mới đúng, sao còn ngại nháo không đủ, còn muốn kêu nương ta đến, lấy nương ta làm nơi trút giận. Nương ta không được tốt, gia gia khẳng định cũng sẽ tức giận đến bệnh càng nặng. Có phải là tiểu thúc và tiểu thẩm cố ý kêu nương ta đến chọc giận gia gia, để gia gia giận quá mất đi, các người nhẹ nhàng gán tội danh bất hiếu cho nương ta. Vì cái này, ngay cả mạng của gia gia các người cũng không để ý?”

Hoàng lão Nhị liên thanh la rầy nàng “Nói bừa”, trong lòng lại lo lắng.

Phụng Cô cũng cau mày nói: “Đỗ Quyên, người còn nhỏ đừng nói bậy”

Đỗ Quyên nói: “Ta nói như thế nào? Bệnh tình của gia gia, các người không biết sao? Trong sách nói bệnh nhân nên giải sầu dưỡng bệnh, ta sợ gia gia thấy nương ta càng sinh khí, mới đại diện cho nàng đến.”

Hoàng Lão Thực có lý do này, vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Cha nhìn thấy ta cũng khí, tức giận muốn đánh ta, ta cũng không dám đến.”

Hán thật không dám đến.

Hoàng lão Nhị và Phụng Cô do dự nhưng không chịu nhả ra.

Khúc mắc của Hoàng lão cha là việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên. Chỉ cần một ngày Hoàng Tước Nhi không từ hôn, Đỗ Quyên không định thân theo ý hán, con giận này không có khả năng tiêu tan. Kêu Phùng Thị tới làm cho nàng cúi đầu, khuyên Hoàng Lão Thực từ hôn, hoặc là Đỗ Quyên và Diêu Kim Quý định thân, mới có thể làm cho lão gia từ người giận.

Bởi vậy hai người nói Đỗ Quyên làm cho gia gia tức giận đến như vậy, hẳn không muốn thấy nàng.

Hoàng đại nương càng không nghe lọt tai bất kỳ điều gì, khẳng khái cho rằng Đỗ Quyên qua loa tặc trách nàng, mắng “Kêu nương thối tha chó má của người đến, không ngờ còn bày ra nhiều lý lẽ! Mẹ người không đến gia gia người mới không hết giận đó.”, bà một hai buộc đại nhị từ gọi vợ đến.

Đỗ Quyên nói: “Nãi nãi tội gì tìm việc? Nháo lớn làm cho gia gia thêm bệnh không nói, lấy nương ta xả giận, đem nương ta làm vào nguy hiểm, ông ngoại ta lại đến náo loạn.”

Tuy Hoàng đại nương lắm mồm yêu nói nhảm, lại là người nhất gan.

Nàng biết rõ Đỗ Quyên nói lời thật, bởi vì thân mình Phùng Thị không được tốt, từng xui vì tức vài lần. Nếu xảy ra chuyện, Phùng Trường Thuận sẽ không bỏ qua bọn họ.

Trong lòng do dự, khí thế mắng chửi cũng yếu đi.

Nàng nhất gan, Hoàng lão cha lại là người ngu muội ngoan cố, tính tình quật cường.

Hắn ở trong phòng nghe thanh âm bên ngoài, tính nóng sớm khời phát, thế muốn làm cho con dâu cả cúi đầu trước hắn, muốn cả nhà đại nhi tử cũng phải cúi đầu, nên ra lệnh cho Hoàng Chiêu Đệ đang ngồi bên giường chăm sóc hắn đi ra ngoài truyền lời của hắn.

Hoàng Chiêu Đệ nhìn thấy Đỗ Quyên còn có chút chột dạ, khó chịu không được tự nhiên, bởi vậy chỉ nói với Hoàng đại nương.

Đỗ Quyên làm như không nghe thấy, mặc kệ nàng.

Nhưng Diêu Kim Quý nghe thấy thanh âm của Đỗ Quyên, tâm ngứa, nhịn không được đi ra chất vấn: “Biểu muội đã nói những lời này, vậy thì vì sao không tuân theo an bài của trưởng bối, đáp ứng chuyện định thân? Khi đó chẳng phải là ông ngoại cũng được trút giận, đại mợ cũng không cần bị khinh bỉ?”

Khi đó bản cô nương sẽ bị khinh bỉ!

Đỗ Quyên cố nhịn xúc động muốn đánh hắn xuống, nũng nịu nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, trong mắt đứa cháu này thật không có cậu. Đối với chuyện Hoàng gia ta khoa tay múa chân không nói, còn buộc cha làm chuyện bất nhân bất nghĩa. Hắn muốn ép chết khuê nữ của cha đó. Cha là cậu, nên quản giáo hắn!”

Hoàng Lão Thực cũng bị chọc tức, cảm thấy đứa cháu này không phải tốt lành gì.

Người thành thật cũng biết cẩu gắt. Đối mặt với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, hắn không dám nổi giận, đối mặt với Hoàng lão Nhị và em dâu hắn không biết bác bỏ thế nào, nhưng đối mặt với cháu hắn hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng, hướng hồ tiểu tử này dám ngủ trên giường khuê nữ hắn không nói, còn khi dễ khuê nữ bảo bối hắn lần nữa, phạm vào tối kỵ của hắn.

Bởi vậy, Đỗ Quyên vừa dứt lời, Lão Thực cha liền khom lưng tháo một chiếc giày ném về phía Diêu Kim Quý.

Diêu Kim Quý được người nhà nuông chiều lớn lên, chưa từng thấy qua người đánh người, sưng người không biết né tránh, bị trúng chiếc giày, hắn hét to chạy trốn chết.

Hoàng Lão Thực theo đuổi không bỏ, miệng còn mắng “Ta cho ngươi không học giỏi! Ta cho ngươi khi dễ muội muội của ngươi!”

Hai người đuổi bắt trong sân.

Diêu Kim Quý cảm thấy oan khuất chết được, đến cùng là ai khi dễ ai nha!

Hắn rất ít làm việc, làm sao chạy kịp người cậu làm việc quanh năm, bởi vậy bị Hoàng Lão Thực đuổi kịp đập cho mấy đống giày.

Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ đồng thời hét chói tai.

Hoàng đại nương giận nhi tử, đứa con trước nay không đánh người, bây giờ lại đuổi đánh cháu mình. Hoàng Chiêu Đệ bình thường không nỡ chạm vào ngón tay của con trai, thấy đệ đệ dùng giày đánh hắn, vừa đau lòng vừa thương tâm, khóc nói không mặt mũi ở lại nhà mẹ đẻ nữa.

Hoàng lão Nhị bước lên giữ chặt đại ca.

Hoàng đại nương xông tới đánh lên đầu đại nhi tử vài cái.

Đỗ Quyên liền nói tiêu thúc và tỷ tỷ đã xuất giá hòa nhau khi dễ Lão Thực. Cha không bằng một khuê nữ đã xuất giá.

Sắc mặt Hoàng Lão Thực càng khó chịu, trừng Diêu Kim Quý như muốn ăn thịt người.

Hoàng Tiểu Bảo trở về, nhìn thấy trong viện lại hò hét ầm ĩ, bên ngoài còn có rất nhiều người vây xem náo nhiệt. Hỏi ra mới biết là vì kêu đại bá nương đến hầu hạ gia gia, thật ứng với phỏng đoán lúc trước của hắn.

Hắn giận không kềm được, đi vào không thèm để ý mặt mũi cha mẹ nói: “Ta đã nói mà các ngươi không nghe. Nháo! Chỉ biết nháo! Ta không cần cuộc sống này!”

Nói xong giật dũ vào phòng.

Hoàng đại nương chửi bậy không ngừng nghỉ, Đỗ Quyên nghe thấy thật phiền lòng, mặt lạnh nói: “Các người cảm thấy nương ta đến hầu hạ là đối với bệnh của gia gia tốt, ta về nhà kêu nương ta đến.”

Nói xong xoay người rời đi.

Đi đến cửa viện, có kẻ lăm mồm hỏi: “Đỗ Quyên đang cầm cái gì?”

Đỗ Quyên cố cười nói: “Là 2 bao diêm tẩm và hai khúc vải. Lấy đến đưa cho nãi nãi ta nhưng ghét bỏ không cần, nổi giận quăng xuống đất. Ta đành phải cầm về nhà.”

Mọi người nghe xong tiếc hận không thôi, nhìn Hoàng đại nương thẳng lắc đầu.

Trong sân, Hoàng đại nương tức gần chết.

Nàng căn bản không biết trong túi kia còn có hai khối vải dệt!

Đỗ Quyên về nhà sau, tường thuật lại cho Phùng Thị nghe. Phùng Thị liền tới hầu hạ công công.

Hoàng Lão Thực cũng ở lại, cùng vợ ở bên cha mẹ tận hiếu.

Phùng Thị bị an bài bưng trà dâng nước, giặt giũ nấu cơm, bao hết toàn bộ việc.

Nàng vui đầu làm việc, đối với việc Hoàng đại nương chỉ cây dâu mắng cây hòe mắt diếc tai ngơ.

Hoàng lão cha nhìn đến bóng dáng của nàng trước mắt hoảng hốt, quả nhiên hóa khí chỉ tăng mà không giảm, nhìn nàng mắt tràn đầy hận ý, một lòng tìm cơ hội phát tác.

Oán khí tồn đọng bao nhiêu năm qua căn bản không cho hắn chờ được có thích hợp. Uy nghiêm trưởng bối càng cho hắn thêm dũng khí vô tận. Phùng Thị bưng tới một chén canh gà thỉnh hắn uống thì hắn cầm bát kêu nóng, mắng Phùng Thị muốn bồng chết hắn, đem bát canh gà đập vào Phùng Thị.

Phùng Thị không tránh không né, cứ như vậy hứng nguyên chén canh gà.

Mặc dù canh gà nóng, nhiệt độ không đến mức làm phỏng người, nhưng bát nện vào đầu nàng, tạo ra vết thương vên thái dương, canh gà dính đầy đầu chảy xuống than. Nàng liền thẳng tắp ngã xuống.

Hoàng đại nương hoảng sợ, vội lớn tiếng kêu người.

Vừa vặn Đỗ Quyên không yên lòng nương, ăn cơm xong vội cùng Hoàng Tước Nhi lại đây thăm, vừa lúc gặp một màn này.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Phùng Thị là miếng gan gà, trên mặt có mấy khúc ruột gà hoà cùng máu tươi chảy xuống, đâm vào hai mắt nàng đau đớn, nước mắt không nhịn được chảy xuống, trong lòng hoảng hốt, liều lĩnh kêu lớn lên “Giết người! Giết —— người —— ——”

Đây Hoàng Tước Nhi ra, vừa khóc vừa kêu chạy ra làm Hoàng đại nương ở phía sau kinh hoàng quát to, Phụng Cô cũng từ phòng bếp đi ra chặn người lại. Nàng căn bản không ngừng bước.

Nàng vụn vụn lần không nghĩ tới, gia gia không nhịn nổi một hồi. Nương vừa tới đã phát tác ngay, còn động thủ. Trước đây tuy gia gia nãi nãi không vừa mắt nương nhưng không động thủ a! Nếu biết sẽ như vậy, nàng liều chết cũng sẽ không để Phùng Thị tới đây, mặc kệ người khác nói như thế nào.

Trong lòng hối hận đồng thời phần nộ cực điểm.

Đỗ Quyên thê lương cất tiếng khóc, đầu tiên kinh động Lý gia cách vách.

Lý lão hán, Lý bà mụ và con dâu hoảng hốt chạy tới, gặp Đỗ Quyên từ trong Hoàng gia viện chạy đến, vội vàng kéo lại, run rẩy hỏi: “Đỗ Quyên. Ai giết người? Giết ai?”

Đỗ Quyên khóc nói: “Lý nãi nãi, đi xem một chút đi, gia gia ta đánh chết nương ta.”

Mọi người kinh hãi bất chấp tị hiềm, như ong vỡ tổ chen vào sân Hoàng gia.

Đi theo là những người khác...

Hai chữ “giết người” không khác gì sấm giữa trời quang, nổ trong cổ thôn, kinh động những con người thuần phác nhàn nhả ở sơn thôn.

Đỗ Quyên thấy mọi người đều tới, không sợ gia gia nãi nãi dùng thủ đoạn, vừa kêu khóc, chạy về nhà.

Về đến nhà, nàng vừa khóc vừa kể lại chuyện vừa rồi cho Phùng Minh Anh đang trông coi Hoàng Ly.

Nhất thời mặt Phùng Minh Anh đầy sát khí, xắn tay áo, trở về kêu Nhậm Tam Hòa. Hai người vội vàng chạy tới nhà cũ Hoàng gia.

Nơi này, Đỗ Quyên dụ Hoàng Ly nói là nàng kêu nương già vờ giả vịt, kỳ thật nương không có việc gì, kêu nàng ngoan ngoãn ở nhà đợi, nàng và cha mẹ đại tỷ một hồi sẽ trở lại.

Chẳng biết tại sao, Hoàng Ly cảm thấy lòng hoảng hốt, miễn cưỡng đáp ứng.

Đỗ Quyên vội tìm một lọ thuốc trị thương, cầm chút vải bông, lại chạy tới nhà bà nội.

Đã thấy cửa nhà Hoàng gia chen lấn chật như nêm cối, trong ngoài đều là người, một đám sắc mặt ngưng trọng thấp giọng nghị luận.

Cũng may mọi người vừa thấy nàng đã tự động nhường đường, bằng không thật không dễ dàng chen vào.

Sau khi Đỗ Quyên vào cổng, không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy cả nhà bê bối, bàn lớn trong nhà chính chia năm xẻ bảy, lư hương đồ cúng, khay trà chén trà đẳng toàn bộ bị quét xuống đất, gia gia ở trong phòng còn truyền đến tiếng kêu la tiếng mắng chửi cùng với tiếng đập đồ “bang bang thùng thùng”.

Hoàng Chiêu Đệ đang đứng ở cửa phòng khóc, nhìn thấy nàng giống như thấy cứu tinh, giữ chặt nàng khóc nói: “Đỗ Quyên, mau khuyên nhủ tiểu di và tiểu dưỡng người, đừng đập ...”

Đỗ Quyên đẩy tay nàng ra, hỏi: “Nương ta đâu?”

Hoàng Chiêu Đệ: “Mẹ người...”

Em dâu còn đang hôn mê, nàng sao dám nói!

Phùng Thị đã bị khiêng vào phòng Đại Nữu.

Đỗ Quyên đi tìm Hoàng Tước Nhi vừa khóc vừa giúp nàng thu thập. Đại Nữu cũng ở một bên hỗ trợ, Hoàng Lão Thực đỏ hồng mắt, không ngừng chất vấn, “Sao người không né chứ? Sao người không né chứ?”

Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Cha, người qua đây, để ta xem xem.”

Hoàng Lão Thực lau nước mắt nhường chỗ.

Đỗ Quyên cẩn thận kiểm tra cho nương một lần, miệng vết thương trên đầu không ngừng chảy máu. Hai mắt Phùng Thị nhắm nghiền, cũng không biết đến cùng nàng ra sao có thật bị đập hôn mê không.

Trong lòng quýnh lên, sắc mặt rất không tốt.

Đại Nữu đi ra ngoài cầm một bộ xiêm y của Phụng Cô vào, muốn thay cho Phùng Thị.

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không thay bây giờ, đợi về nhà rồi thay. Vết thương cần rửa sạch, bằng không sẽ nhiễm trùng.”

Đại Nữu đỏ hồng mắt nói: “Đỗ Quyên, Tước Nhi, các người đi khuyên nhủ tiểu di và tiểu dưỡng đi. Đừng đập! Nhà này... Đều... Đều...”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: So ác độc

Hoàng Tước Nhi chỉ vào Phùng Thị nói: “Nương ta không biết sống chết, người muốn chúng ta khuyên như thế nào?”

Lúc này, cho dù tỷ muội các nàng ra mặt khuyên, Phùng Minh Anh cũng không chịu bỏ qua.

Đại Nữu nhìn không được khóc lên, khẩn cầu Hoàng Lão Thực: “Đại bá!”

Hoàng Lão Thực lại an ủi nàng nói: “Đại Nữu đừng khóc, việc này không trách người.”

Đại Nữu nghe xong vô lực lắc đầu, có khác gì đâu!

Đỗ Quyên không đếm xỉa tới đường tỵ, đưa ánh mắt về phía giường trúc dùng trong mùa hè, nói với Hoàng Tước Nhi: “Đem nường xê dịch đến phía trên kia, khiêng về nhà thu thập đi.”

Nơi này tranh cãi âm ỉ không nói, dùng đồ cũng không thuận tay, thay giặt xiêm y cũng không phương tiện, tốt nhất là lập tức về nhà. Phải cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, còn phải dùng rượu trắng, cái này nhà tiểu di mới có.

Rất nhanh, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực dùng cái cán trúc khiêng Phùng Thị ra khỏi Hoàng gia. Phùng Minh Anh, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên theo ở phía sau, trước sau không đến nửa canh giờ.

Đi xuống bậc thang, Phùng Minh Anh đứng lại, chỉ vào Phùng Thị hướng về mọi người nói: “Mọi người nhìn xem tỵ ta bị đánh, đến bây giờ còn không tỉnh. Cha mẹ chồng ác độc như vậy, đừng nói ở thôn Thanh Tuyền ta, ở ngoài núi cũng hiếm có!”

Trên giường trúc, đầu Phùng Thị được băng vải quấn quanh tầng tầng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền như không còn hơi thở; xiêm y trên người nàng không đổi. Nơi bị canh gà xối trứng, bởi vì có dầu, đã bị khô lạnh cứng ngắt, còn có một cỗ hương vị.

Mọi người hít một hơi lạnh, đều cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Phùng Minh Anh nói xong, lại xoay người về cổng Hoàng gia, lạnh lùng nói: “Việc này chưa xong! Nếu tỵ ta không tỉnh lại, ta sẽ đốt sạch nhà này!”

Nói xong, mang theo 2 đứa cháu gái ngang nhiên mà đi.

Nơi đi qua, người vây xem sôi nổi tránh ra, kính sợ nhìn vợ chồng bọn họ.

Nhậm Tam Hòa từ đầu đến cuối không mở miệng, nhưng cả người phát ra hàn uy, đủ để chấn nhiếp tất cả thôn dân ở đây.

Hoàng gia phía sau lưng đã bị đập thành một đống hỗn độn, bao gồm phòng bếp.

Hoàng đại nương đuổi theo ra, ngồi bệt xuống mái hiên, vỗ tay khóc nói: “Các người xem xem, đi vào xem xem. Đây là thổ phi sống nha! Lão Đại, người là đồ bất hiếu, ngay cả cha cũng không cần...”

Cách vách Lý bà mụ khinh thường “Phi” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tìm chết mà! Đánh người mà không nghĩ, người ta nên chịu đựng sao?”

Nói xong xoay người rời đi, mới lười xem đầu.

Cũng không cần nhìn, nghe thanh âm là biết Hoàng gia bị đập thành dạng gì.

Mọi người tránh còn không kịp, sôi nổi rời đi.

Trước kia mẹ chồng nàng dâu Hoàng gia khắc khẩu, bọn họ đều không coi ra gì, còn thấy được mùi ngon, bởi vì thật sự chuyện này không tính là gì. Cuộc sống mà, nhà ai không có những chuyện vụn vặt, nói cũng không rõ.

Nhưng hôm nay thì khác. Phùng Thị bị gọi tới nhà cha mẹ chồng không bao lâu đã ngã xuống. Có thể thấy được lòng Hoàng lão cha có bao nhiêu hận, tình cảnh đó là muốn mạng con dâu cả!

Bỏ qua một bên thị phi đúng sai, chuyện này vượt ra khỏi mẫu chốt tâm lý thuần phác của người dân quê, làm tim bọn hán đập thành thịch, rời xa Hoàng gia như tránh rắn rết. Huống hồ vợ chồng Nhậm Tam Hòa đại phát thần uy. Trong kính sợ, mọi người càng đứng về phía Phùng thị.

Lòng người đơn giản, mắt sáng lòng tối, đại đa số đều thích bảo sao hay vậy, hoặc là tùy miệng xen vào. Khẩu phong vài người thay đổi, những người khác cũng hòa theo mảng hai cụ Hoàng gia ngoan độc.

Hoàng đại nương nhìn thôn dân sôi nổi rời đi, tràn đầy ngạc nhiên.

Nàng vừa khỏi đầu, tiếp đó phải nói tới Phùng Thị bất hiếu khác người thế nào, dạy khuê nữ không nhận gia gia nãi nãi, vợ chồng Phùng Minh Anh hung hãn ra sao, đại nhi tử nàng tuyệt tình thế nào... Ai ngờ mọi người đều đi, nàng nói cho ai nghe?

Trong phòng, Hoàng lão Nhi ngờ ngạc đứng trước giường Hoàng lão cha, nhìn lão cha hôn mê bất tỉnh, nghĩ Đỗ Quyên quả nhiên nói đúng, cha bệnh nặng thêm...

Phượng Cô đứng trong phòng bếp, nhìn nồi biếu bát đầy đất, cũng ngờ ngạc nghĩ, nhi tử nói rất đúng, cuộc sống này không có cách nào qua ...

Hoàng Chiêu Đệ vừa roi lệ vừa thu thập hành lý, muốn lập tức cùng nhi tử đi, hoàn toàn không phát hiện thái dương đã ngã về tây.

Điền Kim Quý vẫn như thấy hình ảnh Nhậm Tam Hòa giống như sát thần mặt lạnh, tay chân không ngừng run rẩy, may mắn lúc này cãi nhau với Đỗ Quyên không có mặt hấn.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn căn nhà hỗn loạn bê bối, phần nộ lại vô lực, không quay đầu lao ra cửa.

Chỉ có Đại Nữu ở lại chiếu cố gia gia...

Giấy lát, Hoàng lão Nhị tỉnh thần, chạy đến bên ngoài tức giận hét lớn: “Ta muốn tìm lý chính. Vô lý như vậy, chính là thổ phi sống!”

Phượng Cô ở trong phòng bếp nghe, gấp đến độ hô: “Đừng đi!”

Sợ hãi không nghe, vội vàng chạy đến ngăn lại, chán nản nói: “Đừng đi, vô dụng thôi.”

Hai mắt Hoàng đại nương vô thần, không có tinh thần giờ chân gây chuyện.

Động tĩnh lớn như vậy, người trong thôn gần như đều tới đủ, Lâm lý chính lại không tới, người Lâm gia đều không tới, thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Lâm lý chính sinh khí.

Buổi sáng, Hoàng lão cha trước mặt mọi người bức nhứt từ từ hôn, lại muốn đem Đỗ Quyên hứa cho cháu ngoại, triệt để đắc tội Lâm gia.

Thỉnh Lâm lý chính phân xử, hấn khẳng định không để ý tới, nói đây là việc nhà Hoàng gia; nhưng nếu Phùng Thị thực sự có nguy hiểm, hấn khẳng định sẽ báo quan.

Nghĩ tới này, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Phượng Cô.

Một trận đập phá làm cho Hoàng gia, cũng làm cho người thôn Thanh Tuyền thấy rõ một sự thật: Phùng thị, không phải là một Phùng Thị của trước kia. Nàng có chỗ dựa cường đại.

Cho tới nay, vợ chồng Nhậm Tam Hòa rất ít nhúng tay vào chuyện Hoàng gia. Sáng nay mọi người mới thấy được công phu miệng lưỡi của Phùng Minh Anh. Nhưng Hoàng gia không để mắt đến bọn họ, hoặc là không quên, chỉ là không nghĩ tới bọn họ lợi hại như vậy.

Phùng Trường Thuận lợi hại, đáng tiếc là “nước xa không giải được cái khát ở gần”. Bây giờ thì khác rồi, Phùng Minh Anh và Nhậm Tam Hòa văn võ song toàn, căn bản không cần đi ngoài núi kiếm nhân thủ, hai người đập tan thành Hoàng gia!

Hàng xóm thông minh liền cảm thán, nói Hoàng lão cha mờ heo mộng tâm, biến Nhậm Tam Hòa, một thân thích có khả năng như vậy, thành cừu gia. Người bên ngoài cầu mà cầu không được, thật là tìm chết!

...

Hoàng gia, Phùng Thị đã tỉnh lại.

Thấy Đỗ Quyên vừa giúp nàng rửa ráy vừa rơi lệ, khó khăn nhếch miệng cười, nhẹ giọng nói: “Khóc cái gì? Nương không sao cả. Nương nghe xong lời của ngươi, cố ý giả bộ bất tỉnh cho bọn họ xem. Tuy đầu ta bị thương nhưng cũng không đau...”

Phùng Minh Anh bĩu môi nói: “Đừng có giả bộ! Trước mặt khuê nữ mình cố chống làm cái gì? Còn nói không đau, ngươi không soi gương, ngươi không thấy sắc mặt ngươi có bao nhiêu khó xem?”

Đỗ Quyên cất giọng khàn khàn: “Nương, gia gia đập ngươi, sao ngươi không né chứ? Rách một vết sâu như vậy còn dính dầu, lỡ mưng mủ thì sao?”

Phùng Thị vội nói: “Ta thật giả bộ, cố ý dọa 2 lão già kia...”

Nhìn về phía Đỗ Quyên ánh mắt thương tiếc lại kiên quyết.

Hoàng lão cha ngu muội ngoan cố, Phùng Thị cũng quật cường.

Hoàng lão cha ác, vì tranh thắng muốn đại nhi tử quỳ xuống dập đầu. Phùng Thị cũng ác, vì triệt để giải quyết việc này tự đưa mình đến cửa cho cha mẹ chồng đánh.

Lúc ấy nàng không trốn, thậm chí còn hứng cái bát đó, chỉ vì muốn bị đập ác một chút, làm cho mình trở thành chết vật, gọi người cả thôn mở to hai mắt xem cha mẹ chồng nàng ác độc như thế nào.

Nàng làm như vậy, vì Đỗ Quyên, cũng vì chồng mình.

Dù nàng không nhanh trí, không giỏi cãi nhau, nhưng sau khi xảy ra chuyện nàng suy nghĩ vẫn đề rõ ràng. Lúc trước Đỗ Quyên nói trước mặt nhiều người là nàng và Tước Nhi đã trả mạng cho Hoàng gia, không còn là cháu gái Hoàng gia. Tuy thành công bức lui cha mẹ chồng, nhưng nàng biết sau này khuê nữ khó tránh khỏi bị người nói bất hiếu, sẽ ảnh hưởng thanh danh. Chung quy chuyện năm đó đã qua thật lâu, Đỗ Quyên và Tước Nhi đều hoàn hảo sống sót.

Lúc này, nếu nàng bị cha mẹ chồng đánh trọng thương, là xác nhận cha mẹ chồng ác độc không phân rõ phải trái, nhắc nhở mọi người nhớ tới chuyện năm xưa, khuê nữ bị ít nhàn thoại hơn.

Lại có, Hoàng Lão Thực lần nữa chống đối cha mẹ, nàng vì hấn bị đánh một trận cũng không tính là gì. Sau này, hấn sẽ không thân cận cha mẹ nữa.

Cho nên, khi nàng bị bát canh gà kia đập trúng trán, thì nàng không có phần nộ bị thương, mà mang theo nụ cười như ý, khinh miệt nhìn Hoàng lão cha, ngã xuống.

Hoàng lão cha bị phản ứng cổ quái của nàng làm nổi trận lôi đình, không giải được hận, bốn phía tìm cái gì thuận tay, muốn đập nàng ngay lập tức.

Ai ngờ Đỗ Quyên đã hét chói tai “Giết người!”. Cả kinh, hấn trợn mắt há hốc mồm.

Hắn thật giết người?

Nhớ lại thân tình mờ nhạt kinh hoàng của cha chồng, Phùng Thị cảm thấy vô cùng vui sướng, tươi cười thoải mái thích ý, phổi hợp mảnh vải màu xám cũ trên đầu, nhìn rất quái dị.

Đỗ Quyên thấy nàng bức bối sầu khổ như ngày xưa mới tin tưởng nàng nói thật, nhưng vẫn lo lắng. Mãi đến tiểu dượng cầm rượu trắng đến, nàng cẩn thận lau sạch vết thương của Phùng Thị, lại dùng nước ấm rửa miệng vết thương lần nữa, lại bôi thuốc trị ngoại thương tiểu dượng cho lên, mới yên tâm.

Sau đó Hoàng Lão Thực bung nước ấm vào, nàng và Hoàng Tước Nhi giúp Phùng Thị gội đầu tắm rửa, thay quần áo, cả người khoan khoái nhẹ nhàng, mới đỡ nàng lên giường.

Hoàng Tước Nhi ôm một đồng lớn xiêm y dính đầy dầu mỡ và băng vải đi ra ngoài, gặp ngay vợ Đại Đầu, “Mẹ nguoi tỉnh chưa?”

“Tỉnh. Thím vào đi.”

Hoàng Tước Nhi để nàng đi vào. Nàng tự đi làm việc.

Vợ Đại Đầu nhìn Phùng thị đang nằm ở trên giường, đầu băng kín, cả kinh che miệng lại, nước nỡ nói: “Làm sao bị thành như vậy? Xuống tay ác quá, còn là nguoi sao?”

Đỗ Quyên vội mang cái ghế nhỏ đến, đặt cạnh giường cho nàng ngồi.

Phùng Thị cười khổ, nói: “Không có việc gì. Ta chỉ là...”

Phùng Minh Anh cướp lời nói: “Đừng cố chống. Đại Đầu tâu từ không phải là nguoi ngoài. Lại nói bộ dáng nửa chết nửa sống của nguoi nói không có việc gì cũng không ai tin.”

Vợ Đại Đầu liên tục gạt đầu, nói sắc mặt Phùng Thị kém quá.

Nói nửa chừng vội ngừng lại, sợ nàng nản lòng, đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, các nguoi cần chăm sóc tốt cho mẹ nguoi. Vết thương trên đầu không phải là đùa đâu...”

Bỗng nhiên lại thấy bất tường, vội lại dừng lại, không khỏi xấu hổ: sao nói đi nói lại đều là lời không may vậy chứ?

Phùng Minh Anh nghe thanh âm Lâm Đại Đầu từ bên ngoài truyền đến, liền hỏi: “Vừa rồi các nguoi cũng đi xem?”

Vợ Đại Đầu mới nói: “Sao lại không đi? Ta và cha bọn nhỏ nghe Đỗ Quyên kêu là vội vàng chạy tới. Đầu tiên là kêu Đồng Sinh vụng trộm chen vào nhìn, nói nương Tước Nhi không... không có việc gì, nguoi và Nhậm huynh đệ lại ở bên trong, chúng ta mới an tâm. Đại bá hấn không cho chúng ta nhúng tay, nói có Nhậm huynh đệ ra mặt là đủ rồi. Nếu chúng ta xen vào, gia gia nãi nãi Đỗ Quyên càng có lợi.”

Phùng Minh Anh gạt đầu nói “Đúng vậy, các nguoi không tiện nhúng tay.”

Hai người thấp giọng nói tới tình hình lúc ấy. Đỗ Quyên lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong sân, Đỗ Quyên ngồi ở cửa phòng bếp, vừa giặt xiêm y, vừa cùng Lâm Xuân và Cửu Nhi nói chuyện.

“Thím đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.”

“Đỗ Quyên, sao nguoi để cho nương nguoi đi hầu hạ gia gia nguoi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107. Chu uộng thân cận

Đỗ Quyên nghe Cữu Nhi hỏi, miệng như mếu, không biết nói như thế nào mới tốt.

Lâm Xuân nhìn thấy trong lòng cả kinh.

Trong ấn tượng của hắn, trước giờ Đỗ Quyên luôn tươi cười, có vài lần khóc nháo cũng là vì đối kháng gia gia nãi nãi. Biểu tình thương tâm như vậy, hắn chưa thấy qua.

Hắn không nhịn được quát lớn Cữu Nhi: “Con dâu hầu hạ cha mẹ chồng, là chuyện thường. Ngươi muốn Đỗ Quyên làm thế nào?”

Cữu Nhi không phản đối.

Đỗ Quyên khổ sở không vì cái gì khác, mà bởi vì chân chính thấy được sự tàn khốc thâm nghiêm của chế độ phong kiến nên kinh hãi mà thôi.

Kiếp trước, cũng có cha mẹ thô bạo với nữ nhi, nhưng khẳng định sẽ nhận sự trừng phạt của pháp luật. Ở đây lại khác, nếu như hôm nay Phùng Thị thật sự bị gia gia đập chết, chưa chắc gia gia sẽ bị phán đền mạng. Không chỉ bởi hắn là trưởng bối, còn vì Đỗ Quyên không nhận gia gia nãi nãi, hành động này trực tiếp liên lụy đến Phùng thị. Nói tới chuyện này, lý do nàng đưa ra, nhân tình nói được thông nhưng luật pháp lại không thừa nhận. Chỉ cần nàng và Hoàng Tước Nhi một ngày không chết, các nàng chính là cháu gái Hoàng gia!

Hoàn hảo là bọn họ sống trên núi cao, Hoàng Đế xa.

Nơi này tuy lạc hậu hơn bên ngoài, nhưng đồng thời cũng nhiều tiện lợi.

Nháo một trận lớn như vậy, có lẽ gia gia nãi nãi sẽ yên tĩnh một chút.

Nghĩ xong, nàng hít sâu một hơi, đổi khuôn mặt tươi cười, nhìn 2 thiếu niên nói: “Ta có thứ tốt cho các ngươi.”

Nàng đứng dậy rửa tay, trở về phòng cầm hai xấp giấy ra, còn có 2 cái hà bao rất tinh xảo.

Nàng đưa hà bao cho Cữu Nhi, nói: “Đây là cho Thủy Tú tỷ tỷ và Quế Hương. Mầu hồng là của Thủy tú tỷ tỷ, mầu vàng cho Quế Hương.”

Cữu Nhi vội cầm lấy cất vào trong ngực, ánh mắt còn nhìn chằm chằm trên tay Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên liền cười, nói: “Ngươi nhìn cái gì? Ta cũng không có tiền mua đồ cho các ngươi. Hà bao cũng không phải mua, là ta thấy bên kia có mấy mảnh vải tốt dư ra, ta liền lấy mấy miếng phông theo hình thức hà bao bán trong cửa hàng, tự mình làm ra. Như vậy tiết kiệm được tiền mua.”

Cữu Nhi ngượng ngùng sờ đầu một cái nói: “Ta không phải muốn ngươi mua đồ cho ta. Vậy cái này là cái gì?” Hắn còn không chết tâm, chỉ vào hai xấp giấy hỏi.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng mong mỏi của hắn, bật cười nói: “Cái này dù có tiền cũng mua không được. Tuy ta không mua đồ cho các ngươi nhưng cũng không quên các ngươi. Ta thừa dịp rảnh rỗi, chuẩn bị cho các ngươi một bộ giáo án. Cái này hao tốn tế bào não nhất... Chính là phí đầu óc.”

Nói xong, đưa hai xấp giấy cho hai người.

Thì ra, gần đây nàng biên soạn giáo án cặn kẽ, làm cho bọn họ phương thức tự học, chỉ ở chỗ mấu chốt mới tự mình giảng giải, bởi vì thực sự nàng không có nhiều thời gian dạy bọn hắn.

Cho Lâm Xuân là giáo án đại số, còn có vài đề vật lý. Cho Cữu Nhi lại là nhân vật lịch sử trừu danh và những sự kiện chiến tranh, cùng với bản lý giải và phân tích.

Bởi vì Lâm Xuân ở gần, thỉnh giáo Đỗ Quyên thập phần tiện lợi, so với Cữu Nhi học mau hơn, cho nên Đỗ Quyên chỉ bọn họ cách trao đổi học tập lẫn nhau, bình thường đều do Lâm Xuân dạy Cữu Nhi.

Hai người thập phần vui vẻ.

Cữu Nhi thấy trên giấy viết đầy chữ nhỏ, cảm động nói: “Đỗ Quyên, làm khó ngươi. Viết nhiều như vậy, lại phải động não, tay còn mỏi nữa.”

Lâm Xuân chỉ cười, không nói chuyện.

Đỗ Quyên nói: “Cảm tạ cái gì. Các ngươi không trách ta không mua đồ cho các ngươi thì tốt rồi.”

Cữu Nhi cười nói: “Chúng ta không phải là con gái. Ai thêm cài hoa.”

Đỗ Quyên lại ngồi xuống bên chậu gỗ, đưa tay bốc lên một nắm tro bên cạnh, dùng sức chà lên đám quần áo bị dính đầy dầu mỡ của Phùng Thị.

Nước đen chảy ra từ kẽ tay trắng nõn của nàng, Lâm Xuân nhìn thấy rất thương mắt, nhưng lại không có biện pháp.

Ba người đang nhàn thoai thì Quế Hương và Hòe Hoa đến cửa.

Quế Hương không cười to kêu to như mỗi lần thấy Đỗ Quyên. Nàng thăm dò nhìn thoáng qua cổng Hoàng gia, mới nhẹ nhàng chạy đến cửa phòng bếp, hạ giọng mừng rỡ nói: “Đỗ Quyên, buổi sáng ta muốn đến xem người nhưng nương ta không cho.”

Buổi sáng nhà Đỗ Quyên lớn như vậy, nương nàng dĩ nhiên không cho nàng đến.

Hòe Hoa nhìn Đỗ Quyên cười cười, hai má lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt, cũng gọi “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên rất ngạc nhiên, không biết vì sao nàng đến cùng Quế Hương, các nàng lại không quen thân.

Trên mặt không lộ vẻ gì, kêu các nàng ngồi. Lại kêu Lâm Xuân hỗ trợ, từ phòng bếp lấy ra 2 cái đòn ghế.

Từ lúc Lâm Xuân nhận giáo án là ở một bên vừa lật xem, vừa nói chuyện với Đỗ Quyên, hỏi một câu trả lời một câu. Cừu Nhi trực tiếp vui đầu vào bàn giảng nghĩa, thấy được mùi ngon.

Lâm Xuân nghe Đỗ Quyên gọi hần lấy băng ghế, mới dời ánh mắt từ trang giấy ra, chạy vào phòng bếp bưng hai cái băng ghế đi ra. Nghe thấy Quế Hương kỳ kỳ tra tra không ngừng nói chuyện với Đỗ Quyên, hần không muốn ở lại, nên đưa mắt nhìn Đỗ Quyên một cái rồi cùng Cừu Nhi rời đi.

Hòe Hoa thấy rõ ràng động tác của hần, thoáng nhìn qua giáo án trên tay hần, thấy chữ nhỏ chẳng chịt hết trang giấy. Vừa rồi hần đọc hết sức chăm chú.

Trong lòng nàng vừa động, liền cười nói với Đỗ Quyên: “Xuân sinh và Cừu Nhi ca ca thật lợi hại, có thể đọc rất nhiều sách. Đỗ Quyên, nghe nói người cũng đọc sách, người dạy ta nhận được chữ có được hay không? Quế Hương nói người từng dạy nàng.”

Đỗ Quyên nghe xong sững sốt, lập tức cười hỏi: “Không phải nhà của người có người biết chữ sao?”

Vô luận là thợ mộc Lâm gia, hay là thợ đá Vương gia, đều có người biết chữ, bởi vì bọn họ có tuyệt kỹ gia truyền của mình, thợ thủ công phổ thông không thể so sánh được.

Hòe Hoa ngượng ngùng cúi đầu, nắm vạt áo nhỏ giọng nói: “Tam thúc bọn họ không có công phu để ý chúng ta đâu. Ta cũng hỏi qua gia gia, hần nói con gái học cái kia vô dụng.”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Ta cũng không biết nhiều chữ, là tranh thủ thời gian học với tiểu đệ của ta. Nói là ta dạy người, người ta còn không cười đến rụng răng. Ta dạy Quế Hương khi nào chứ?” Nói xong nghi ngờ nhìn về phía Quế Hương.

Quế Hương cũng nghi hoặc nhìn về phía Hòe Hoa.

Hòe Hoa liền nói: “Không phải nói là Đỗ Quyên dạy người đọc thơ, gọi cái gì 'Xuân giang Hoa Nguyệt Dạ' sao? Còn có thật nhiều câu.”

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ nói: “Là cái đó, là lúc chúng ta chơi chung, ta thuận miệng đọc ra thôi. Quế Hương thông minh liền nhớ. Chỉ có hai nhà các người có người có bản lĩnh, mới dám làm sư phó chỉ bảo người khác, ta sao...”

Nàng ha hả cười rộ lên.

Quế Hương lại cười nói: “Ai nói ! Đỗ Quyên người hiểu biết nhiều, dạy ta rất nhiều thứ. Ta thích theo người học. Nương ta cũng nói ta càng ngày càng hiểu chuyện đó.” Nàng không biết mình thích khoe khoang làm cho Đỗ Quyên thêm phiền toái.

Hòe Hoa ngượng ngùng đối với Đỗ Quyên nói: “Cũng không phải làm phiền người mỗi ngày dạy. Chỉ là khi ta không hiểu, người giảng cho ta biết, có được hay không?”

Nói xong rất chờ mong nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên chỉ lo cúi đầu chà xiêm y, không thềm để ý cười nói: “Nếu có rảnh rỗi, người hỏi cái ta biết, khẳng định ta sẽ nói cho người biết. Bất quá sao người nhớ tới hỏi ta vậy? Ta chỉ nhận được vài chữ, không bằng người cầu mấy gia gia, thúc bá và ca ca của người. Họ ở gần lại hiểu biết nhiều, hỏi tiện hơn. Trông cậy vào ta sợ là không xong.”

Nói xong vẩy xiêm y trên tay, lại nói: “Nhìn ta nè, ở nhà đâu có thời gian rảnh. Ngay cả dạy Hoàng Ly viết chữ cũng phải đợi vào buổi tối trước khi ngủ mới dạy một lúc. Đến bây giờ nàng mới biết được tên của mình.”

Quế Hương vội nói: “Đỗ Quyên rất cần mẫn, làm rất nhiều việc.”

Hòe Hoa nhẹ nhàng cười nói: “Lúc bận rộn, khẳng định không làm phiền người. Đợi lúc người rảnh rỗi mới hỏi.”

Đỗ Quyên nói không nhận.

Nàng lấy “Dạy không biết mệt” làm phương châm, nhưng cũng không muốn chọc phiền toái.

Không biết bé gái này xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên đòi học chữ với nàng. Nhớ lại sự ịch ý của nàng hôm trước, rồi cách nói chuyện châm chọc của

nương nằng, theo bản năng Đỗ Quyên muốn tránh né nàng. Lại nói, nàng không phải là phu tử ở đây. Nàng bắt quá chỉ là một nha đầu nông thôn bình thường mà thôi.

Từ lúc Hòe Hoa bắt đầu nói muốn cùng Đỗ Quyên học chữ, Lâm Xuân đã cau mày nhìn nàng.

Hòe Hoa cảm giác được ánh mắt của hắn, rất nhanh quét mắt nhìn hắn, nhìn thấy sự nghi hoặc và đề phòng trong mắt hắn, vội đối với hắn cười.

Lâm Xuân lại không cười, ngưng thần nhìn vào đáy mắt nàng.

Cái nhìn soi mói làm lòng Hòe Hoa nhảy dựng, cúi đầu.

Hắn mới như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu hỏi Cửu Nhi đi.

Cửu Nhi lại nghĩ tới một chuyện khác, từ trong lòng lấy ra 2 cái hà bao, đưa cái màu vàng hoa cỏ cho Quế Hương, “Là Đỗ Quyên đưa cho ngươi”, rồi cùng Lâm Xuân đi.

Quế Hương cầm lấy, vui vẻ lật ra xem một lần, đặc ý liếc Hòe Hoa một cái rồi hỏi Đỗ Quyên: “Đa tạ ngươi, Đỗ Quyên. Nhị nha cũng có hả?”

Đỗ Quyên thâm tắc đầu, nghĩ tuổi còn nhỏ, lòng hư vinh thích khoe khoang không đối được, trước mặt Hòe Hoa làm mình khó xử. Lại nghĩ, nhân tình có thân sơ. Mình và Hòe Hoa coi như biết mặt nhau, nếu cũng cho nàng lễ vật, chẳng phải là phải cho toàn bộ bé gái trong thôn sao?

Nghĩ như vậy nên tâm an lý đắc.

Nàng gật đầu nói: “Nhị nha cũng có một cái.”

Rồi đem chuyện mình mua không nổi, ở nhà bà ngoại lấy chút vải dệt thừa ra làm hà bao, nói một lần, để người ta đừng cho làm mình có tiền, hào phóng như vậy.

Quế Hương nghe xong vô cùng cảm kích, cùng Đỗ Quyên thảo luận hình thức kiểu dáng của hà bao, sắc hoa chỉ thêu, lại hỏi ngoài núi có cái gì.

Nàng thở dài: “Cha ta thường rời núi, cũng mua rất nhiều thứ trở về. Nhưng bọn họ là người thô kệch, không giống Đỗ Quyên ngươi, chọn đồ hợp tâm ý của con gái chúng ta nhất. Đỗ Quyên, ngươi nên mua nhiều chút. Ngươi không có tiền, sao không mượn tiêu di ngươi trước, đợi trở về ta trả lại cho ngươi là được.”

Đỗ Quyên nghe xong dờ khóc dờ cười, sắc giọng: “Ngươi thật là con nhà giàu, không biết con nhà nghèo khổ. Ta đâu thể vay tiền tiêu di chứ? Ta làm sao biết ngươi thích loại nào, mua về lỡ không hợp tâm ý ngươi, người khác còn tưởng rằng ta cố ý đồ ngươi kiếm tiền của ngươi nữa.”

Quế Hương nghe xong ngượng ngừng ngây ngô cười.

Hòe Hoa an tĩnh nghe, vẫn chưa như thế nào.

Thấy Hoàng Tước Nhi trong phòng bếp bận rộn, liền hỏi: “Đỗ Quyên, mẹ ngươi đâu?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia ta đã thương nương ta, còn đang nằm nghỉ ngơi.”

Việc này cũng không có gì che giấu, Đỗ Quyên không tin nàng không biết.

Hòe Hoa nghe xong hoảng hốt vội nói: “Đỗ Quyên, ta... ta không nên...”

Quế Hương trừng mắt liếc nàng, nói: “Ngươi thật lắm miệng! Vừa rồi không phải là không nghe người lớn nói.”

Hòe Hoa thấp giọng nói: “Ta quên. Thật sự, Đỗ Quyên. Ta và Quế Hương muốn đến xem mẹ ngươi đã tỉnh chưa. Vừa rồi mãi nói, ta quên chuyện này.”

Đỗ Quyên giặt xiêm y xong, đứng lên cười nói: “Điều này cũng không có gì. Dù sao người cả thôn đều nhìn thấy. Quế Hương, ta cũng không giữ ngươi, ngươi thấy ta còn phải giặt xiêm y. Chờ ta rửa rồi tìm ngươi chơi.”

Quế Hương vội nói: “Ta chỉ là không yên lòng thím, mới đến thăm ngươi. Thím không có việc gì, vậy ngươi làm việc của ngươi, chúng ta đi. Đợi lúc rảnh, chúng ta đi đào rau dại làm bánh bột ngô.”

Rồi cùng Đỗ Quyên cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Hạnh phúc nữ nhân

Ban ngày gầy 2 trận liên tiếp vẫn không ảnh hưởng đến sự ầm áp của nhà Đỗ Quyên.

Có thể nói là, tỷ muội Đỗ Quyên kiệt lực cứu vãn, không muốn chuyện không vui phá hư sinh hoạt nhà mình.

Lúc ăn cơm tối, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực ở phòng ăn, Phùng Minh Anh và mấy đứa cháu gái dứt khoát bụng thức ăn vào phòng cho Phùng Thị, vừa ăn vừa bồi nằng nói chuyện.

Phùng Thị đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường ăn canh.

Trên trán nằng quần vải đỏ. Vốn là dùng vải trắng băng bó, Hoàng Tước Nhi nói điềm xấu, nên quần thêm lớp vải đỏ bên ngoài.

Phùng Minh Anh nâng bát cơm ăn, liếc mắt ngắm nhìn tỷ tỷ, cười một tiếng, nói: “Bộ dáng của ngươi bây giờ, không biết còn tưởng là ngươi ở cử nữa.”

Đỗ Quyên nhớ tới năm xưa Phùng Thị ở trên núi sinh con. Đứa nhỏ mất, lại nhặt được mình trở về, trong đó có đủ loại khổ sở, vội nói: “Nương xem như ở cử đi. Trước đây nương nghèo khổ, lúc sinh con không đường tốt. Nay chúng ta đã lớn, vừa lúc mượn cơ hội này bù lại những khổ sở trước kia.”

Hoàng Ly vội vàng chen miệng nói: “Nương, ta đã hết bệnh. Ngày mai ta hầu hạ nương.”

Phùng Thị nghe thanh âm non mềm của tiểu khuê nữ, trong lòng cũng mềm nhũn.

“Được, nương để ngươi hầu hạ.”

Trên mặt nằng mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt thực nhu hòa, thật giống nữ nhân đang ở cử, tản ra hào quang ôn nhu của người mẹ.

Phùng Minh Anh nhìn ngần ngó, hâm mộ nói: “Tỷ, xem ba khuê nữ của ngươi kia, làm người đồ mất. Ngươi còn có cái gì luẩn quẩn trong lòng?”

Phùng Thị không lên tiếng, uống một ngụm nhỏ canh.

Uống xong, cảm chén đưa cho Hoàng Tước Nhi luôn để ý nằng, lại đón lấy khăn lau miệngn Đỗ Quyên, mới nói: “Ta là không có gì luẩn quẩn trong lòng. Ta đã nghĩ thoáng. Ta cho ngươi biết, hôm nay ta không bức bối chút nào.”

Tựa hồ cảm thấy nói như vậy không quá chuẩn xác, sửa lời nói: “Có chút giận, bắt quá một lúc là hết. Bây giờ là khoảng thời gian thư thái nhất từ khi ta gả đến Hoàng gia. Gia gia đập ta một chén, ta mới không khổ chịu đâu. Hừ, để cho hấn đập! Gậy nũa, ngay cả con trai hấn cũng không nhận hấn mới tốt đó.”

Nói xong, nằng dựa ra phía sau một chút, thở phào một cái, thuận tay Hoàng Ly đang dựa bên người nằng vào trong ngực, như ôm một con mèo nhỏ, không ngừng vuốt ve mái tóc mềm của nằng.

Đỗ Quyên nhìn thần tình biếng nhác thích ý của nương, cả kinh há to miệng ra.

Nếu không phải trên đầu nương còn buộc băng vải, nằng còn cho rằng nằng gặp việc vui, đại loại như sinh con, còn sinh con trai, nên mới hạnh phúc như thế.

Đúng, chính là hạnh phúc!

Khuôn mặt luôn sầu khổ của Phùng Thị lộ ra vẻ hạnh phúc.

Đều nói nữ nhân hạnh phúc có thể nhìn ra từ khuôn mặt. Đỗ Quyên cho rằng lời này là chân lý. Bởi vì một người hạnh phúc hay không hạnh phúc, là rất khó nguy trang, tâm tính trực tiếp biểu hiện trên mặt, muốn giả trang cũng không được.

Nhìn không ra đó là mặt người không đủ độc.

Phùng Thị vẫn là Phùng thị, nhưng rõ ràng nằng đã giải được khúc mắc. Nét thông dong, thỏa mãn và thư thái, lộ rõ trên khuôn mặt của nằng. Dù trên đầu còn có vết thương, sắc mặt cũng không tốt, nhưng sự thích ý và thả lỏng của phảng phất có sức cuốn hút mạnh mẽ, làm cho người thân ở bên cạnh thấy thân thiết và an tâm.

Đỗ Quyên nhìn về phía Hoàng Tước Nhi cũng phát hiện nằng đang ngạc nhiên nhìn nương.

Phùng Minh Anh tả oán nói: “Yêu, náo loạn một trận, tỷ như không có việc gì xảy ra. Sớm biết như vậy, ta đã không ra mặt. Người trong thôn khẳng định nói ở lưng ta, nói ta giống như mụ bà chanh chua.”

Chuyện đã qua nằng mới lo lắng tới vấn đề hình tượng.

Đỗ Quyên lập tức bật cười, Hoàng Tước Nhi cũng nhịn không được.

Hoàng Ly an ủi: “Tiểu di không hề giống mẹ bà chanh chua chút nào, rất hòa khí.”

Phùng Minh Anh nghe xong, nhìn không được dùng tay niết khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Chỉ có người biết đồ người.”

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: “Cha gả người vào đây là vì cái gì? Còn không phải là vì làm chỗ dựa cho tỷ người. Tỷ người bị người đánh, đương nhiên người phải ra mặt.”

Nói làm cho Phùng Minh Anh sắc mặt một miếng cơm, mọi người đều cười rộ lên.

Vui vẻ ăn xong, thừa dịp mọi người cao hứng, Đỗ Quyên hỏi: “Nương, tiểu di, ngày 2 tháng 2, chúng ta có cần kêu gia gia nãi nãi tới đây không?”

Phùng Thị nói: “Kêu. Không kêu, nãi nãi người còn không quấy lật trời.”

Phùng Minh Anh nói: “Chúng ta kêu là chuyện chúng ta, tới hay không là chuyện của bọn họ. Không đến cũng coi như xong. Không đáng cho chúng ta cung kính bọn họ như trước kia. Ta thấy bọn họ không biết phân biệt. Hừ! Chộc giận ta nữa thì ta lại tới đập cho tóc mái luôn!”

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: “Người còn muốn đập! Mới nói sợ người ta mắng người giống mẹ bà chanh chua, nói chuyện cũng không biết dùng đầu óc.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Không có người bên ngoài ở đây ta mới nói.”

Phùng Thị nói: “Hoàng Ly còn nhỏ, không để ý nàng nói ra ngoài thì sao?”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Nương, ta không ra ngoài nói bừa.”

“Ân.” Phùng Thị cúi đầu dặn dò nàng, “Nói chuyện với người khác cần phải nghĩ trước khi nói, không cần cướp lời. Nương đời này bị thiệt vì không biết nói chuyện. Người đừng học nương.”

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu.

Cười cười nói nói, nhóm đàn ông bên ngoài cũng ăn xong, Phùng Minh Anh dặn dò đại tỷ nghỉ ngơi, cùng Nhậm Tam Hòa cáo từ.

Đỗ Quyên muốn hầu hạ nương cho tốt, dĩ nhiên muốn bỏ công sức trên ẩm thực. Sáng sớm ngày thứ hai, hai chị em đã bận rộn trong phòng bếp.

Hoàng Tước Nhi vừa nấu cây dầu sỡ, vừa nhồi da sùi cào.

Đỗ Quyên ở trong vườn hái chút rau chân vịt về làm nhân sùi cào.

Nàng rửa sạch rau chân vịt, trụng trong nước sôi, sau đó để ráo, tỉ mỉ cắt nhỏ. Tiếp đó lại cắt một miếng thịt khô nửa nạc nửa mỡ. Phần mỡ chiên lấy dầu, phần nạc cắt thành thịt băm. Đợi dầu sôi, mới đổ thịt băm vào xào.

Sau đó lại xào 2 cái trứng gà, bỏ rau chân vịt và thịt khô vào, nấu thành hai bát to, cùng Hoàng Tước Nhi bắt đầu làm sùi cào.

Trên bếp nồi cây dầu sỡ đã nấu xong, hương khí bốn phía.

Cây dầu sỡ, vốn là Đỗ Quyên kiếp trước ở phương bắc ăn một loại súp đặc, bên trong có đậu phụ phơi khô, tinh bột, mè, củ lạc, rong biển, trứng đánh, lúc ăn khẩu vị có chút cay. Uống cây dầu sỡ với bánh bao, rất thơm.

Nhưng kiếp trước nàng chỉ biết ăn, không biết làm.

Lúc này đành phải nghe theo ẩm thực chi đạo “Một pháp thông, vạn pháp thông”, căn cứ tưởng tượng và thí nghiệm, tự nghĩ ra Đỗ thị cây dầu sỡ, khẩu vị có một phong cách riêng.

Nàng trước đem đậu phộng nấu chín, rang mè, cùng bột mì nấu sệt sệt. Bởi vì không có đậu phụ phơi khô, tinh bột và rong biển, nàng liền ngâm nắm xé thành chỉ, lại dùng măng khô ngũ vị hương thay thế. Trứng gà thì không thiếu, đánh 2 cái trứng gà, bỏ chút muối vào, vị cây dầu sỡ của nàng không kém gì vị nàng ăn kiếp trước.

Có khi nàng dùng bột hạt dẻ, hoặc là bột đậu, hoặc là bột bắp thay thế bột mì, cho thêm hạt dưa rang, hoặc là thịt khô, căn cứ theo nguyên liệu nấu ăn biến hóa làm ra các mùi vị khác.

Bởi vì khuê nữ khéo tay, ngay cả điểm tâm Hoàng gia cũng rất phong phú, không phải suốt ngày ăn bánh bột ngô nhàm chán.

Hôm qua Hoàng Lão Thực trải qua một trận đại náo, vợ lại bị cha đập bị thương, vốn trong lòng tựa như có tảng đá lớn đè nặng, vẻ mặt thảm thiết, nhưng thấy vợ và khuê nữ không bị ảnh hưởng, hẳn là người không dễ dãi, lập tức cao hứng theo.

Hắn thấy khuê nữ buổi sáng chưng sùi cào, hết sức cao hứng, cười nói: “Chúng ta bung cơm vào phòng nương người ăn, bằng không một mình nàng lại không muốn ăn.”

Đây là tối hôm qua thấy mấy mẹ con nàng ăn cơm chung rất náo nhiệt, mới nhớ tới.

Đỗ Quyên thấy cha có thể nghĩ tới việc này, nàng còn ước gì, nên cùng Hoàng Tước Nhi sắp cơm, đồng loạt tìm tờ chén đựng cây dầu sủi cảo, rồi bung vào bên giường Phùng Thị.

Phùng Thị thấy như vậy, vội hỏi: “Sao bụng tôi đây làm gì?”

Hoàng Ly cao hứng nói: “Bồi nương ăn. Người nhiều náo nhiệt chút.”

Nàng thấy các tỷ tỷ bận rộn nên tự mình dùng thau nhỏ bằng gỗ, múc nước rửa mặt, lắc lư bung vào phòng cho nương rửa mặt, còn lột một nhánh liễu, chấm muối cho nương súc miệng, hầu hạ có khuôn có dạng, thật phần tận tâm.

Vốn Phùng Thị và Hoàng Lão Thực buổi sáng đều không đánh răng. Bởi khuê nữ đánh răng, vợ chồng Nhậm Tam Hòa cũng đánh răng, dần dần bọn họ cũng sửa theo.

Rửa mặt xong, Hoàng Lão Thực khiêng một cái bàn nhỏ vào, nói với Phùng Thị: “Nương Tước Nhi, Đỗ Quyên và Tước Nhi bọc sủi cảo đó. Lát nữa người ăn nhiều chút.”

Dứt lời, thấy nàng rửa mặt xong, thuận tay bung bồn đi ra ngoài.

Nhìn cha con bọn họ bận trước bận sau, cũng vì nhân nhượng mình, Phùng Thị đem lời tới bên miệng “phí việc này làm cái gì” nuốt trở vào. Lại thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nổi lớn vào, nhìn không được oán giận nói: “Sớm tinh mơ làm sủi cảo, cũng không ngại phiền toái.”

Hoàng Tước Nhi bày sủi cảo xong, vẫn tỉnh cười nói: “Không phiền toái. Nương, ta nhồi bột mì rất nhanh. Đỗ Quyên xào nhân sủi cảo cũng nhanh. Cũng không có gì khác, chỉ đánh 2 cái trứng gà, chiên chút thịt khô lấy dầu, trộn rau chân vịt.”

Phùng Thị nghe xong trong lòng chưa xót.

Những vật này, nếu là trước đây cũng không thể ăn thường. Bây giờ bọn hắn thường xuyên ăn.

Đều do khuê nữ thông minh cần mẫn, xuân thu nuôi hai mùa gà, một năm nuôi 2, 3 đầu heo béo, trong nhà trứng gà và thịt khô chưa từng gián đoạn. Như cũ vẫn là bắp ngô, khoai núi và lương thực thô là chính, nhưng hoàn toàn khác trước đây, mỗi bữa đồ ăn đều đổi mới.

Nhìn mấy khuê nữ, lòng nàng tràn đầy cảm khái, chân tâm cảm thấy những người con trai bình thường khác không xứng với các nàng. Hạ Sinh tiểu tử kia nhất được đại tiện nghi, cùng Tước Nhi định thân. Đỗ Quyên thì sao, nàng cần phải giúp nàng chọn người, phải xem Lâm Xuân lớn lên có tốt hay không. Không tốt, nàng cũng bất chấp, nhất định không thể đem Đỗ Quyên hứa cho hắn.

Đang suy nghĩ, tỷ muội các nàng đã bung một chén cây dầu sủi đến, lại bung thêm một chén sủi cảo đặt trên cái tủ thấp đầu giường cho nàng tự mình ăn.

Cha con Hoàng Lão Thực cũng ngồi vây quanh cái bàn ăn.

Lão Thực cha liên tục ăn năm cái sủi cảo, uống một chén cây dầu sủi. Trong lúc đang chờ Đỗ Quyên giúp hắn múc cây dầu sủi, hỏi Hoàng Tước Nhi: “Sủi cảo còn nhiều không? Đưa một chén...”

Cuối cùng hắn còn chưa ngốc lắm, nhìn thấy đầu Phùng Thị còn băng vải, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, nên không nói tròn câu.

Đỗ Quyên nhăn nhó cười, hỏi: “Cha, đưa một chén cho ai?”

Lão Thực cha không quen đùa giỡn tâm nhân, thành thật trả lời: “Ta vốn muốn nói, nếu là có nhiều thì đưa một chén cho gia gia nãi nãi người ăn. Coi như hết rồi, không đưa nữa.”

Hoàng Tước Nhi mỉm cười, cùng Đỗ Quyên trao đổi ánh mắt.

Hoàng Ly nỗ lực khen lão cha: “Cha thật tốt!”

Phùng Thị trừng mắt nhìn tiểu khuê nữ, đối với Đỗ Quyên nói: “Người múc một chén đưa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Thuận theo tiểu đường đệ

Hoàng Lão Thực nhếch miệng cười với Phùng Thị nói: “Nương Tước Nhi, ngươi không tức giận? Đều trách ta. Ta không đáp ứng việc hôn nhân của Đỗ Quyên, cha liền đổ giận lên đầu ngươi.”

Đỗ Quyên nghĩ cha thật quá thật thà, gia gia đâu chỉ xả giận đơn giản như vậy.

Nàng cũng sẽ không nghe Phùng Thị, thật đưa sùi cảo cho gia gia nãi nãi.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không nói hận gia gia nãi nãi nên không đưa.

Nàng nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, đừng nên đưa đi. Gia gia nãi nãi đang nổi nóng, chúng ta càng tới càng chọc giận bọn họ. Chuyện ngày hôm qua cha đã nhìn thấy, nếu nương không đi, làm sao nháo lên.”

Hoàng Lão Thực nghe xong liên tục gật đầu, nhớ tới tình hình kia, lòng hắn còn sợ hãi.

Đỗ Quyên múc cây dầu sỏ vào chén đưa cho hắn, lại nói: “Đội gia gia yên tĩnh hai ngày, người giận, chúng ta muốn hiểu thuận bao nhiêu mà không được, không cần xáp tới bây giờ lại bị mắng. Chúng ta là vãn bối, bị mắng vài câu không tính cái gì, nhưng gia gia nãi nãi càng mắng càng giận, quay đầu chọc tức còn không phải là lỗi của cha? Cho nên nói, mấy ngày nay cha cũng đừng đi qua bên kia.”

Hoàng Lão Thực uống một ngụm cây dầu sỏ, hàm hồ nói: “Vậy thì đừng đưa. Hôm qua gia gia ngươi giận điên rồi. Ta chưa từng thấy qua hắn giận dữ như vậy.”

Nhìn nhìn Phùng Thị lại nói: “Hại mẹ ngươi cũng bị đánh. Nếu bị bẻ đầu thì sao! Không đi, cha cũng trốn vài ngày rồi nói.”

Đỗ Quyên nói: “Cha nên trốn vài ngày. Ta nói lời xui đổ sông đổ bể, lỡ gia gia quá tức giận đánh chết cha, chúng ta và nương phải trông cậy vào ai đây? Khi đó không phải là tùy tiện để người ta khi dễ.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngây người, cảm thấy cây dầu sỏ trong miệng bỗng nhiên không thơm ngon nữa.

Nếu là trước đây, hắn sẽ không để tâm lời nói của Đỗ Quyên

Nhưng sau khi Phùng Thị bị thương, hắn nghĩ lại có chút không rét mà run.

Hắn rất nhát gan, cũng rất sợ chết!

Phùng Thị nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của chồng mình, có chút không đành lòng, tròn mắt liếc Đỗ Quyên một cái, nói: “Đừng nói bừa! Gia gia ngươi...”

Nàng muốn nói “Gia gia ngươi hận ta, không phải hận cha ngươi.”

Tiểu Hoàng Ly lại cướp lời nói: “Sao sẽ không? Gia gia ngay cả nương cũng đập kia!”

Phùng Thị trừng mắt nhìn nàng không cho nàng nói.

Đỗ Quyên cười nói: “Được rồi, gia gia đương nhiên sẽ không đánh cha. Chỉ là nương, trước đây hắn cũng chưa đánh qua đâu. Nhưng người này một khi nổi giận là không nghĩ đến hậu quả, xuống tay không biết nặng không nhẹ. Cho nên cha vẫn nên cẩn thận chút.”

Hoàng Tước Nhi gấp mấy cái sùi cảo cho cha, khẽ giọng khuyên nhủ: “Cha đừng sợ. Đỗ Quyên chỉ nhắc nhở ngươi một tiếng. Mấy ngày nay gia gia sinh khí, cha không có việc gì đừng đi bên kia trêu chọc gia gia. Chờ qua trận này rồi nói.”

Hoàng Lão Thực nghe xong kiên quyết gật đầu. Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Vừa nói chuyện, mọi người ăn xong, thu thập bát đũa bàn ghế.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ dặn nương an tâm dưỡng thương, cũng nói theo: “Vợ, ngươi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì bảo ta đi làm.”

Mỗi lần Phùng Thị nói chuyện với hắn đều bị sặc, hôm nay lại rất dịu ngoan gật đầu.

Bởi vì gia gia đập một cái, tỷ muội Đỗ Quyên phá lệ đồng lòng thuận theo, Phùng Thị cũng thu liễm tính tình, Hoàng Lão Thực vẫn luôn là “Lão Thực nghe lời”, Hoàng gia ngày càng thêm âm áp mỹ mãn.

Đỗ Quyên dùng hết tâm tư làm nhiều món ăn đa dạng, giúp nương điều dưỡng thân mình.

Buổi sáng hôm đó, Hoàng gia giết một con gà, Đỗ Quyên đang bận rộn trong phòng bếp, chợt nghe Hoàng Ly ở cửa viện thấp giọng cùng người nói gì đó. Thò đầu ra nhìn lại không phát hiện người.

Nàng nghi ngờ đi ra hỏi: “Hoàng Ly, nói chuyện với người nào vậy?”

Hoàng Ly chặn tại cửa viện, nói: “Tiểu Thuận.”

Đỗ Quyên thấy Tiểu Thuận ngần ngừ ngoài cửa viện, cúi đầu, chân đi tới đi lui trên đất như đang giết kiến, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Ly một cái, trên tay Hoàng Ly đang cầm một nửa cái bánh hoa hồng đang ăn dở, cẩn thận cắn.

Đỗ Quyên đoán trúng tiểu muội đang chọc ghẹo lòng thèm thuồng của người khác, đầy đầu hắc tuyến, trầm mặt nói: “Hoàng Ly, cho đệ đệ ăn một miếng.”

Nói xong, từ trong túi áo trước ngực nàng lấy ra một cái bánh được bao bằng giấy dầu, đối với Tiểu Thuận hô: “Tiểu Thuận, tới đây cầm lấy.”

Tiểu Thuận lại đứng yên không nhúc nhích, liếc Hoàng Ly một cái lại cúi đầu. Không tránh ra, cũng không lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi.

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, xem ra uy phong tiểu muội còn lớn hơn mình.

Nàng liền đưa bánh cho Hoàng Ly, ra lệnh: “Đi đưa cho đệ đệ.”

Hoàng Ly cầm lấy lại không nguyện ý đưa, tức giận hô: “Nha, cho người! Tự người không đến lấy, còn muốn ta đưa?”

Tiểu Thuận cũng không làm bộ làm tịch, đi tới cầm lấy, nói: “Đa tạ Hoàng Ly tỷ tỷ.”

Lại ngẩng đầu hô một tiếng “Đỗ Quyên tỷ tỷ.”

Đỗ Quyên thấy tinh thần hẳn không được tốt, nghi hoặc không thôi, vừa lấy khăn ra cho hẳn lau tay, vừa ôn nhu hỏi: “Sao người một mình tới đây? Trong nhà... Gia gia khỏe chưa?”

Tiểu Thuận cắn một ngụm bánh, lắc đầu hàm hồ nói: “Không tốt. Đang ngủ.”

Trông mặt Đỗ Quyên chuyển động, lại hỏi: “Nãi nãi và nương người làm cái gì?”

Tiểu Thuận nói: “Nãi nãi mắng người, nương cũng không nấu cơm, cha làm bàn ghế, ca ca không ở nhà.”

Đỗ Quyên nghe xong hồ đồ, không biết “không nấu cơm” là có ý gì. Bất quá xem bộ dáng đứa nhỏ này, phỏng chừng bên kia không được tốt.

Cũng đúng, đập phá rồi tinh rồi mủ, tốt mới là lạ.

Đang suy nghĩ, Hoàng Ly chất vấn: “Nãi nãi mắng cha nương ta?”

Tiểu Thuận nghe xong ánh mắt lóe ra, không dám trả lời.

Hoàng Ly thấy nổi giận, đưa tay đoạt lại miếng bánh hẳn chưa ăn xong, nói: “Không cho người ăn!”

Trên tay không còn, Tiểu Thuận há hốc mồm, mím môi nhìn Hoàng Ly.

Đỗ Quyên vội quát: “Hoàng Ly, tại sao như vậy? Đem bánh trả cho đệ đệ!”

Rất nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng.

Cuối cùng Hoàng Ly sợ nhị tỷ, đành trả bánh lại cho Tiểu Thuận.

Trong sân, Hoàng Tước Nhi hô: “Đỗ Quyên, bao hồn đèn.”

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, nhìn nhìn Tiểu Thuận, nói: “Người có muốn ăn hồn đèn hay không?”

Tiểu Thuận nghe xong, trong mắt lóe ra tia mong chờ nhưng không lập tức gạt đầu, nhìn về phía Hoàng Ly trước.

Đỗ Quyên nhìn thấy buồn bực không thôi: điều này cũng cần Hoàng Ly gạt đầu cho phép?

Coi nàng là không khí hả!

Hoàng Ly vừa thấy sắc mặt nhị tỷ, vội vàng nói với Tiểu Thuận: “Người muốn ăn thì đi vào, không cần rụt rè e ngại, không rộng lượng chút nào.”

Đem lời dạy thường ngày của Đỗ Quyên bùng ra.

Tiểu Thuận vội vàng cười gạt đầu.

Đỗ Quyên chân tâm không phục, kiếp trước thêm kiếp này qua hai lần thơ ấu, nhưng đối với tâm tư của hai đứa trẻ này, nàng không hiểu lắm.

Không hiểu nổi cũng lười suy nghĩ, liền kêu hai người đi vào.

Sáng nay giết một con gà mái đẻ trứng. Đỗ Quyên tách thịt gà ra chuẩn bị xào rau, còn bộ xương gà để hầm canh.

Lấy một miếng ức gà băm nhuyễn, trộn với hỗn hợp trứng gà, rau chân vịt, gừng hành làm nhân, bao rất nhiều hỗn đồn.

Bình thường người ta giết gà, đều trực tiếp hầm canh cho phụ nữ ở cữ hoặc bệnh nhân ăn, cảm thấy đại bổ, nhưng Đỗ Quyên cảm thấy quá ngán. Nàng đem xương gà hầm như đồ vào nồi, bỏ thêm măng vào nấu chung. Sau đó lại hái chút rau non ném vào trong canh. Nấu chín rồi múc ra.

Trong màu nước canh vàng pha lẫn màu xanh của rau, trong trẻo, nhẹ nhàng khoan khoái. Hương khí bốn phía, hơn nữa không thấy quá nhiều dầu mỡ.

Có canh làm súp, bỏ thêm chút hỗn đồn vỏ mỏng vào. Hỗn đồn nhân thịt gà, rau chân vịt làm chủ đạo. Màu rau xanh xuyên qua lớp vỏ mỏng, lóng lánh trong suốt.

Ngay cả Phùng Thị ăn hai chén lớn.

Buồng bát nàng nhìn Đỗ Quyên cười nói: “Nương thật có phúc khí. Khấp thôn sợ là tìm không ra người có phúc như nương.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đồng loạt cười nói: “Ăn một bữa hỗn đồn là có phúc khí?”

Phùng Thị cười không lên tiếng.

Nông dân, ngày quá đều khó khăn. Cho dù là ăn ngon cũng là nồi lớn xào thịt. Làm sao giống như Đỗ Quyên, tỉ mỉ làm ra những món ngon, nguyên liệu đều dùng những thứ thông thường trong nhà, không hề lãng phí. Mấy ngày nay, trừ bỏ buổi sáng hôm đó làm sủi cảo, cùng trưa hôm nay bao hỗn đồn dùng một mì trắng, những lúc khác đều dùng bột ngô, miến bột khoai làm món chính.

Nàng lúc này mới cảm nhận được tâm tư không nở gả khuê nữ đi xa của Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực đang ở trong bếp vùi đầu ăn.

Hỗn đồn ngon như vậy, hấn ăn ba chén cũng không đủ.

May là nhân dùng rau chân vịt là chính, Đỗ Quyên mới làm rất nhiều. Nếu bỏ nhiều thịt, căn bản là không đủ.

Tiểu Thuận cũng thả cửa ăn hai chén.

Có lẽ là hai ngày nay trong nhà loạn, ăn cơm không vô, hấn cảm thấy bát hỗn đồn này là món ăn ngon nhất.

Hoàng Lão Thực thấy sau vụ cãi nhau, tỷ muội Đỗ Quyên còn để cháu mình ở lại đây ăn cơm, trong lòng càng thấy khuê nữ mình tốt, cười hi hi nhìn mấy đứa con.

“Tiểu Thuận, gia gia ngươi đã khá hơn chưa?”

“Tốt lắm. Sáng nay ngồi dậy ăn canh trứng gà.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Hoàng Lão Thực yên lòng quyết định không đi thăm cha, miễn cho bị đánh.

Sau bữa cơm, hấn nói một tiếng với khuê nữ rồi vác đao lên vùng núi phụ cận đồn củi. Cũng không phải là trong nhà hết củi mà là Phùng Thị oán trách hấn, nói khuê nữ nhỏ như vậy, đồn củi làm tay chai thổ hết. Khuê nữ người ta chỉ ở nhà làm việc nhà, chưa xuất giá ai mà làm mấy việc nặng đó, lại không phải là không có cha mẹ.

Hấn đau lòng khuê nữ nên nhớ, vừa ở không là đi phụ cận chặt cây về, củi chất đầy trong kho.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên thu thập phòng bếp xong là ngồi ở cổng lớn thêu thùa may vá. Hoàng Ly cầm cành cây vẽ dưới đất, dạy Tiểu Thuận học chữ.

Đỗ Quyên đang làm giấy cho Hoàng Ly, nghe nàng và Tiểu Thuận nói chuyện. Hoàng Ly nói một lúc rồi trở mặt, nói gia gia nãi nãi, tiểu thúc, tiểu thẩm đều là người xấu, khi dễ cha nương nàng.

Tiểu Thuận trong lòng rối loạn, lại mờ mịt, bỗng nhiên nhìn về phía Đỗ Quyên hỏi: “Đỗ Quyên tỷ tỷ, gia gia nãi nãi là người xấu sao?”

Đỗ Quyên sững sốt một chút, hỏi ngược lại: “Bình thường gia gia nãi nãi đối với người như thế nào?”

Tiểu Thuận nói: “Đối với ta khá tốt. Gia gia có ăn ngon đều chứa lại cho ta ăn. Nãi nãi cũng vậy, chưng một cái trứng gà cũng giữ lại cho ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Vậy là được rồi. Gia gia nãi nãi ở chung với các người, làm việc lại cần mẫn, đối với các người cũng tốt, sao có thể nói bọn họ là người xấu chứ.”

Tiểu Thuận kinh ngạc nhìn Hoàng Ly.

Hoàng Ly cũng úy khuất nhìn nhị tỷ.

Đỗ Quyên đối với Tiểu Thuận nói: “Gia gia nãi nãi không thích chúng ta, mắng chúng ta, chuyện này đối với chúng ta không đúng, đợi người trưởng thành tự mình nghĩ. Đừng nghe bên ngoài nói nhảm thoại rồi cho là gia gia nãi nãi không phải là người tốt. Bọn họ đối với người tốt như vậy, người nên hiểu thuận hồi báo mới đúng.”

Tiểu Thuận vội vàng gật đầu.

Đỗ Quyên lại dạy Hoàng Ly một lần.

Không phải nằng ra vẻ rộng lượng, thật sự là Tiểu Thuận rất biết điều. Thậm chí hẳn không như Tiểu Bảo khi còn nhỏ được nuông chiều mà sinh ra kiêu căng, bởi vậy nàng không muốn những chuyện ồn ào ảnh hưởng tới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chịu thua

Thêm nữa, nàng cũng không muốn làm quá tuyệt tình.

Ngay cả Tiểu Bảo trưởng thành cũng có ý nghĩ của mình. Bộ dáng nói chuyện ngày đó, rõ ràng là không tán thành hành vi của gia gia nãi nãi.

Tiểu Thuận còn nhỏ, sao biết tương lai không tốt?

Có lẽ sau khi hắn lớn lên sẽ bị gia gia nãi nãi dạy dỗ khác tỷ muội các nàng, cũng có lẽ sẽ có chủ kiến của riêng mình, nhưng đây đều là chuyện tương lai. Nếu nàng vì chuyện xích mích của hai nhà mà ghi hận một đứa nhỏ, thì không phải là nàng cũng cố chấp như gia gia nãi nãi sao!

Nếu sống với người có tính như vậy, nàng nghĩ tới đã thấy khó qua.

Đây cũng là lý do nàng chán ghét gia gia nãi nãi.

Như Phùng Thị và ông ngoại, đối với gia gia nãi nãi hận nghiêng răng nghiêng lợi, há mồm là mắng “Lão bất tử”, “Lão già kia”, nhưng bọn hắn chưa bao giờ dạy tỷ muội các nàng không thăm hỏi gia gia nãi nãi, thậm chí hằng ngày đưa hiếu kính gì đó, Phùng Thị không hai lời.

Trái lại Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, thập phần “Ân oán rõ ràng”: có cơ hội là nói nương nàng không tốt ra sao, hận không thể để tỷ muội các nàng từ bỏ nương mới hết giận; nhưng tay vào việc hôn nhân của các nàng, muốn đoạn tuyệt quan hệ thông gia với Phùng gia.

Cũng không nghĩ lại, Phùng Thị không tốt thì cũng là mẹ của cháu mình, vợ của con mình, máu mủ tình thâm sao có thể nói vứt là vứt?

Kết quả của hành động đó là đem mấy cháu gái càng đẩy càng xa.

Nhưng bọn họ lại không biết hối lỗi, chỉ thấy cháu gái bị Phùng Thị dạy hư.

Thật là kéo không rồi!

Tiểu Thuận nghe lời Đỗ Quyên nói, thực thích, vội năn nỉ nói: “Đỗ Quyên tỷ tỷ, người dạy ta nhận được chữ có được hay không?”

Đỗ Quyên nghĩ nghĩ, nói: “Ta rất bận rộn, người học với Hoàng Ly trước, lúc ta rảnh rồi sẽ dạy người.”

Tiểu Thuận liền lấy lòng Hoàng Ly kêu lên: “Hoàng Ly tỷ tỷ, ta theo người học.”

Cái này, ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng nở nụ cười, không nghĩ ra vì sao hắn sợ Hoàng Ly như vậy.

Đang nói giỡn, xa xa truyền đến kêu Tiểu Thuận, là Đại Nữu.

Tiểu Thuận vội nói: “Đại tỷ kêu ta về ăn cơm.”

Nói xong đứng dậy muốn đi.

Đỗ Quyên gọi hắn lại, lại cầm mấy khối điểm tâm đưa cho hắn, nói: “Hôm kia đưa hai bao cho nãi nãi, cái này cho người ăn. Nãi nãi ném xuống đất, ta đánh phải cầm về.”

Tiểu Thuận rất thông minh, vợ nói: “Ta không để nãi nãi nhìn thấy.”

Đỗ Quyên khẽ cười sờ đầu hấn, để cho hấn đi.

Nhà cũ bên kia, bởi vì bị đập một trận, cả nhà đều không có tâm tình.

Đại Nữu nấu com chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, không có tâm tư chú ý. Mọi người ăn com như là báo cáo kết quả vậy, ăn qua loa một chén cũng không chết đói.

Vì Tiểu Thuận đã ăn ở nhà Đỗ Quyên rồi, chỉ ăn lung tung một chút là xong. Sau bữa com, hấn lên cha mẹ chạy vào phòng bếp, cầm một khối điểm tâm cho Đại Nữu, “Đại tỷ, cho người ăn.”

Đại Nữu nghi ngờ hỏi: “Ở đâu ra?”

Tiểu Thuận vụng trộm nhìn thoáng qua bên ngoài, nói: “Đỗ Quyên tỷ tỷ cho.”

Đại Nữu sầm mặt nói: “Ai kêu người lấy đồ của các nàng?”

Tiểu Thuận ngây ngẩn cả người, không dám lên tiếng.

Tiểu Bảo sớm phát hiện đệ đệ không thích hợp, đi theo hấn, lúc này đi tới nói: “Sao không thể lấy? Nhà Đại bá không phải là kẻ thù, sao không thể lấy?”

Đại Nữu giận, mặt đỏ lên, nói: “Khẳng định các nàng nói chúng ta không tốt, mắng gia gia nãi nãi và cha mẹ, có phải không?” Nàng sợ Tiểu Thuận bị dạy phản loạn. Tiểu Bảo đã phản loạn rồi.

Tiểu Thuận vội vàng lắc đầu nói: “Không có. Đỗ Quyên tỷ tỷ còn nói gia gia tốt đó.”

Cái này, đừng nói Đại Nữu không tin, ngay cả Tiểu Bảo suýt bị sặc. Tiểu Thuận cũng đưa một khối điểm tâm cho hấn, hấn đang ăn.

Tiểu Thuận thấy ca ca tỷ tỷ không tin, liền đem lời Hoàng Ly mắng gia gia nãi nãi, lời Đỗ Quyên dạy hấn, học lại một lần.

Đại Nữu ngây ngẩn cả người.

Tiểu Bảo hừ một tiếng, nhìn đại tỷ nói: “Thế nào?”

Tiểu Thuận ngược đầu nhỏ lên nhìn đại ca, rồi quay qua nhìn đại tỷ, nghiêm túc hỏi: “Ca, tỷ, rốt cuộc gia gia nãi nãi ta có phải là người xấu hay không?”

Đại Nữu phồng mặt nói: “Đương nhiên không phải là người xấu. Người đừng nghe người ta nói bậy!”

Tiểu Bảo lại ngớ ra không nói.

Yên lặng một hồi, hấn mới nói: “Không phải Đỗ Quyên nói người trưởng thành tự mình nghĩ sao.”

Tiểu Thuận truy vấn “Ca ca trưởng thành, ca ca nghĩ sao?”

Tâm tình Tiểu Bảo rất phức tạp, hừ một tiếng mới nói: “Gia gia nãi nãi không xấu, đại bá đại nương cũng rất tốt. Không hiểu sao bọn họ cả ngày ồn ào cái gì! Phiền chết!”

Nói xong cũng không quay đầu lại, bỏ đi.

Hấn thật sự là phiền chết!

Tiểu Thuận cũng tinh tế thờ dài, xoay người đi ra ngoài.

Không phải hấn không thông minh, trước đây hấn không lưu tâm việc này, nên rất hồ đồ. Không giống như Hoàng Ly, bị buộc đối mặt mọi chuyện từ gia gia nãi nãi, suy nghĩ nhiều hơn, hơn nữa Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cố ý chỉ bảo, trở nên quý tình.

Tiểu Thuận chạy ra ngoài đường. Tiểu Bảo từ bên cạnh chui ra kéo lấy hấn hỏi “Đi đâu?”

Trông mặt Tiểu Thuận chuyển động, thăm dò hỏi: “Ca, ta muốn học chữ với Đỗ Quyên tỷ tỷ, người nói tốt hay không tốt?”

Mắt Tiểu Bảo sáng lên, nói: “Được a! Sao lại không tốt.”

Ngẫm nghĩ lại không yên tâm hỏi: “Nàng chịu dạy người?”

Tiểu Thuận vui sướng gật đầu nói: “Đỗ Quyên tỷ tỷ nói nàng lúc rảnh rồi sẽ dạy ta. Bảo ta học với Hoàng Ly tỷ tỷ trước.”

Tiểu Bảo nghe xong thập phần vui vẻ, thấp giọng dặn hấn đừng nói việc này với cha mẹ và gia nãi, “Bọn họ biết được khẳng định không cho người đi. Người lên lên học, ta giúp người giấu. Nhất định phải học nhiều chút, phải vượt qua Kim Quý biểu ca.”

Nhắc tới Diêu Kim Quý, hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Biết được vài chữ là nghĩ mình là đại gia, chút bản lĩnh cũng không có, chạy đến nhà hấn đến thể hiện “Kim Quý”. Đỗ Quyên, Cửu Nhi và Lâm Xuân đều nhận được chữ mà vẫn phải làm việc.

Tiểu Thuận liên tục gât đầu, hai huynh đệ đạt chung nhận thức.

Từ nay về sau Tiểu Thuận thường chạy đến nhà đại bá, cùng Hoàng Ly chơi đùa, học chữ.

Hoàng Ly mượn cơ hội hỏi thăm chuyện nhà gia gia nãi nãi, giống như an bài nội ứng ở nhà gia gia.

Rất nhanh đến mừng 2 tháng 2, Lâm Đại Đầu thỉnh gia gia nãi nãi nhà mình cùng trưởng bối trong tộc, hướng Hoàng gia đặt sinh lễ định thân.

Đây là ngày quan trọng, trưởng bối hai nhà đều phải hiện diện.

Bởi vậy, Lâm thái gia tự mình ra mặt, đi theo Hoàng Lão Thực tới nhà cũ Hoàng gia.

Chỉ chúc lát, Hoàng lão cha, Hoàng đại nương, Hoàng lão Nhị, Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận đều tới. Phụng Cô và Đại Nữ không có tới.

Lâm thái gia chỉ nói vài câu với Hoàng lão cha, hỏi hấn vì sao không thích Lâm gia, Lâm gia đắc tội hấn chỗ nào; Hai là nói cho hấn biết: Phùng Trường Thuận có bốn người con trai, con cháu đầy đàn, hưng vượng không biết bao nhiêu, khuyên Hoàng lão cha đừng ép buộc con cháu của mình. Ép buộc không làm gì Phùng Trường Thuận được, cùng lắm thì đem Phùng Thị trở về, xui xẻo vẫn là Hoàng gia.

Hoàng lão cha đã sớm chịu thua, chỉ đợi một bậc thang đi xuống.

Vợ chồng Nhậm Tam Hòa cùng nhau đập, triệt để đập tỉnh hấn.

Hấn lại quật cường, bắt quả chỉ là thôn phu sơn dã, đối với cường quyền bản năng sợ hãi. Phùng gia, hấn không sợ. Khí thế Nhậm Tam Hòa lại làm trái tim hấn băng giá. Người này, hấn không thể trêu chọc.

Đêm hôm đó Diêu Kim Quý nói cho hấn biết, Đỗ Quyên nhận hấn căn bản vô dụng, chỉ cần người không chết, thì vẫn là cháu gái Hoàng gia.

Nhưng hấn không dám lấy chuyện này ra bức Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nữa, bởi vì đại nhi từ căn bản không nghe hấn nói. Cháu gái không thêm quan tâm tới thanh danh, lại không dám khi dễ Phùng thị, biết cũng như không. Duy nhất là tự giữ mình, cũng dự liệu được là Lâm gia dính thân với Hoàng Tước Nhi thì không dám không mời hấn.

Cho nên, Lâm thái gia tự mình tới cửa thỉnh thì hấn liền thuận thế xuống đài.

Đỗ Quyên thấy gia gia nghiêm mặt, lên mặt đi vào viện, bày ra một bộ dáng kiêu căng, tuyên cáo mình không thể động chạm vào thân phận trưởng bối, vừa buồn cười lại đáng giận.

Nàng đương nhiên sẽ không làm mất mặt hấn, cười híp mắt kêu “Gia gia, nãi nãi!”

Hoàng đại nương trừng nàng, lộ vẻ không cam tâm.

Đỗ Quyên bước lên phía trước đỡ nàng, cười nói: “Nãi nãi mau vào ngồi. Lâm lão thái thái và Lâm nãi nãi các nàng đều ở trong phòng ta. Nương ta vẫn không thể xuống giường, đang đợi nãi nãi tới đây chống đỡ đó, thất lễ cũng không tốt.”

Một mặt nâng nàng lên cao, mặt khác gõ nàng: con dâu cả vẫn không thể xuống giường đó, đừng gây chuyện nữa!

Hoàng đại nương phẫn nộ “Hừ” một tiếng rồi mới chịu hạ hê nói hai câu, tỷ như “Có việc cầu ta mới kêu nãi nãi...”, nhưng một trận tiếng cười truyền đến, còn chưa thấy rõ là ai đã bị người lôi đi.

Thì ra là vợ Lâm Đại Mãnh đứng bên cửa sổ nhìn thấy bọn họ, như một trận gió chạy ra đón, lôi kéo vào trong, miệng nàng nói không ngừng, chân không nghỉ kéo vào nhà.

Đỗ Quyên theo ở phía sau vùng trộm cười, đem nước trà trái cây mang lên, tùy các nàng nói giỡn, tự đi ra sau bận rộn.

Lâm gia sinh lễ thực dày: trang sức là một đôi trăm bạc và một bộ bông tai bạc rơi (bông tai tông teng), hai thất vài bông mận đỏ in hoa, sáu cân rượu, sáu cân mì sợi, sáu cân dầu vừng, 200 trứng gà, có lá trà, táo đỏ, đậu phộng đại biểu cát tường như ý, trái cây cùng bánh hi, điểm tâm, còn có hai con dê núi, hai đôi hồng gà cảnh màu sặc sỡ, đều là huynh đệ Thu Sinh ngày hôm qua lên núi săn.

Lần trước đã tặng qua một chiếc vòng bạc và khoá vàng Kỳ Lân. Sinh lễ lần này ở thôn Thanh Tuyền tương đương dày.

Bởi vì trò khôi hài này, Lâm Đại Đầu không chịu để người khen chê, nên mới hạ vốn gốc.

Lâm Đại Mãnh cười nhạo hần nói, sau này còn có đại lễ, phí dụng nghênh cưới, hần còn phải như trâu già vùng vẫy giành sự sống. Đây vẫn mới là tiêu dùng của một đứa con, đợi cưới đủ hết bốn con dâu về, Đại Đầu hần không chừng sẽ gầy thành tiểu đầu.

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Vẫn là nuôi khuê nữ tốt.”

Hoàng Lão Thực liền nhe răng cười.

Lâm Đại Đầu lại vui tươi hơn hờ nói một cũng đáng.

Chẳng những hần cao hứng, huynh đệ Lâm gia đều rất cao hứng.

Đặc biệt Hạ Sinh tràn đầy sức lực, hỗ trợ nấu nước chẻ củi, giết gà lột da thỏ, ôm đồm tất cả việc nặng, phát huy đầy đủ tác dụng của con rể. Thu Sinh thì cùng Lâm Xuân ngồi xổm dưới chân tường, lột da rồi phân chia thịt dê. Tiểu Bảo bọn họ vây quanh xem.

Bởi Đỗ Quyên nói dê lớn, Lâm Xuân liền thương nghị với nàng: “Không bằng chúng ta nướng ăn, làm náo nhiệt chút, hoàn hảo chơi vui.” Dem ánh mắt liếc Hoàng Tiểu Bảo một cái.

Đỗ Quyên giật mình, gật đầu đáp ứng nhanh nhẹn phân công nhiệm vụ.

Lúc trước nháo đến không chịu nổi. Hôm nay định thân làm càng vui vẻ càng tốt.

Thu Sinh cười nói: “Chỉ có các người nghĩ ra được.”

Đỗ Quyên nói: “Thu Sinh ca ca, đợi ta nướng xong người đừng cướp ăn.”

Tiểu Bảo lại hưng trí bừng bừng giật giây, nói nướng thịt chơi vui.

Nói làm là làm, mọi người liền bận rộn lu bù: Thu Sinh, Hạ Sinh vận chuyển củi lửa, tại trong viện đốt một đống lửa; bàn nhỏ cũng được chuyển ra. Lâm Xuân, Cửu Nhi cắt thịt, Đỗ Quyên ướp thịt, sau đó xuyên vào cây trúc đã vót nhọn nướng.

Đồng Sinh, Hoàng Ly và Tiểu Thuận vui quên trời đất, cuồng đảo quanh đống lửa.

Mê nướng thứ nhất ra lò, Đỗ Quyên lấy thịt xuống bỏ vào hai chén, lại cầm đũa, đối với Tiểu Bảo cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, người đưa vào được không? Ta sợ gia gia thấy ta mất hứng, lại nằng ta.”

Hoàng Tiểu Bảo vội tiếp nhận nói: “Ta đưa, ta đưa, người đừng đi.”

Lâm Xuân đến đỡ lấy một cái bát, ôm lấy vai Tiểu Bảo nói: “Hai ta cùng đưa vào.” Rồi đi vào nhà.

Cửu Nhi tròn trĩnh mắt nhìn theo bóng lưng của bọn họ, không biết sao bọn họ tốt như vậy.

Đỗ Quyên bật cười, tiếp tục nướng thịt.

Trong phòng bếp mùi thơm toả bốn phía. Phùng Minh Anh, vợ Đại Đầu và Hoàng Tước Nhi bận rộn khí thế ngất trời.

Lâm Xuân và Tiểu Bảo vào phòng, dùng đũa gấp thịt nướng cho mọi người ăn.

Lâm thái gia cười ha hả nói: “Đám nhỏ thật có tinh thần.”

Hoàng lão cha quét mắt liếc Lâm Xuân, sầm mặt không nói.

Lâm Xuân cười hi hi nói: “Hoàng gia gia, người còn giận ta sao? Ngày đó trở về, thái gia ta nhéo tai mắng ta. Hôm nay ta bồi lễ cho người. Thịt này do ta nướng, người nếm thử xem.” Nói xong đem bát thịt trong tay đặt trước mặt hần.

Lâm thái gia cười tùm tùm nhìn tôn tử, quả thực không thể tin vào tai của mình, đương nhiên, cũng có chút không thể tin vào ánh mắt của mình: đứa bé này luôn có chủ ý, đây là làm sao?

Mặc dù nghi hoặc, ngoài miệng lại nhanh chóng tiếp theo câu chuyện, vờ cả giận nói: “Người còn biết nhận sai? Miệng tiện, làm hại Hoàng gia gia người mắng Lâm gia ta 'không lớn không nhỏ'. Mặt mũi gia đình đều bị người làm mất hết!”

Hoàng lão cha nghe hần mắng Lâm Xuân, trên mặt không nhịn được, vội hoà giải, cười khan nói: “Con nít nói chuyện, ai cũng không để bụng.”

Nói xong chợt nghĩ lại, mặt nóng bừng lên.

Không nên để bụng lời nói của con nít, hần lớn tuổi rồi lại so đo hơn thiệt, mắng hết cả nhà người ta.

Vì thế vội vàng bỏ cứu nói: “Ngày đó ta cũng là... Bị lão Đại làm tức đầu óc u mê.”

Lâm lý chính cười nói: “Có tuổi tác, ai không có chút tính tình. Không nói nữa, đều là thân gia, nói những chuyện đó cũng không có ý tứ.” Trong lòng cười lạnh không thôi.

Lâm Xuân nói tiếp: “Đều là ta không tốt.”

Mọi người thấy hấn ra dáng lãnh trách nhiệm, ồ ồ cười vang.

Tiểu Bảo vỗ vai hấn, cười nói: “Người nướng thêm mấy cây thịt cho gia gia ta ăn, coi như bồi tội.” Nói xong, kéo hấn đi ra ngoài.

Trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào của thiếu niên, nói đợi đầu xuân mọi người tụ lại cùng lên núi săn thú.

Đi theo sau Hoàng Ly, Tiểu Thuận bưng một chén thịt nướng vào phòng đưa cho các nữ khách ăn. Đồng Sinh cầm đĩa theo sau, ba đứa bé lủi rủ nói không ngừng.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị nhìn thấy tình hình này, có chút ngẩn người.

Lâm thái gia ý vị thâm trường nhìn Hoàng lão cha nói: “Tiểu Bảo nhà người hợp ý với cháu của ta. Tương lai bọn họ khẳng định sẽ thân thiết, gặp chuyện cũng có thể góp một bàn tay.”

Hấn đây là chỉ điểm cho Hoàng lão cha: Hoàng gia có hai cháu trai, cháu gái Hoàng gia gả tới Lâm gia, đối với cháu trai hấn chỉ có lợi, lão hồ đồ mới muốn Lâm gia từ hôn đó.

Hoàng lão cha có thể nói cái gì?

Dù hiểu rõ đạo lý đó, trong lòng như cũ bị ghen một hơi.

Chỉ là, khẩu khí này đời này hấn cũng đừng nghĩ được xì ra.

Trong phòng, các nữ khách cũng nói chuyện rất náo nhiệt.

Thật ra Hoàng đại nương còn muốn nhắc lại chuyện lúc trước, muốn đập Phùng Thị một cước, chứng minh nàng khi dễ cha mẹ chồng ra sao, nhưng con cháu dâu ruột của Lâm gia từ bốn phương Đông Tây Nam Bắc, lời chuyện từ xưa đến này ra nói, bà nào có phần chen vào. Nghe đến chỗ mấu chốt, còn không tự chủ hỏi thêm, phụ họa, hoàn toàn bị năm mũi dẫn đi, quên mất hai nhà hôm kia còn cãi nhau.

Cứ như vậy, Hoàng gia và Lâm gia rốt cuộc kết thân.

Oanh oanh liệt liệt một trận khô hài hạ màn, tốt xấu không có nháo đến mức nâng quan tài vào cửa.

Mặc kệ có thừa nhận hay không, lần này Hoàng lão cha không thể nắm được đại nhi tử.

Người thôn Thanh Tuyền không khỏi cảm thán thế sự biến đổi thất thường, rất mong đợi xem việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên, không biết là thuận lợi hay sẽ có biến hoá mới.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Lại 5 năm

Thôn Thanh Tuyền xuân hạ luân phiên, thu đông biến hóa, thoáng chốc đã 5 năm trôi qua.

5 năm, ba khuê nữ Hoàng gia giống như hoa đầu xuân từ từ nở rộ, không chỉ xinh đẹp, trong veo như nước, ngay cả gia nghiệp cũng khôi lên.

Vì thế, Đỗ Quyên bỏ rất nhiều công phu.

Tại đây trong thâm sơn, đừng nói kiếp trước làm giáo sư nàng cũng không có đầu óc kinh tế, cho dù nàng nghĩ ra biện pháp phát tài cũng không có thực lực thực hành, chỉ có thể ở núi dựa vào núi, toàn bằng một đôi tay mà không có cơ hội trở mình nào.

Nhưng đây đúng là điền viên sinh hoạt nàng mong muốn.

Đạo lý cần mẫn, trồng trọt nàng sẽ không, nhưng nuôi heo nuôi gà thì không nói chơi.

Quanh năm suốt tháng Hoàng gia thủy chung bảo trì hơn hai mươi con gà mái đẻ trứng, cộng thêm hai đầu heo mập, phối hợp cùng với trồng lúa mạch và

bắp ngô, đậu tương, bí đỏ, khoai tây và các loại hoa màu, mỗi một ngày đều sưng sè.

Nuôi gà thì không nói, lấy việc nuôi heo mà nói, tỷ muội các nàng vì đánh cở heo chịu khổ rất nhiều, nhưng đến mùa đông vẫn không có gì cho heo ăn.

Sau này, Đỗ Quyên nhỏ cở trong ruộng thì nhìn đầy đất đều là dấu răng của ngựa hoang, liền sinh ra một chủ ý: thu thập rau dại mầm móng, tùy chỗ hắt. Thứ này dễ sinh trưởng, gần như là hễ xuống đất là mọc rễ, sinh trưởng thành phiến. Tỷ muội các nàng liền góp nhặt rửa sạch phơi khô tích trữ. Đến mùa đông lại lấy ra ngâm trộn chung với xác đậu tương, khoai, bắp cho heo ăn, hiệu quả rất tốt.

Rau khô như vậy đừng nói cho heo ăn, dùng thịt hầm người cũng thích ăn.

Về phần thịt thì nuôi heo lớn, không phải là có rồi!

Có thịt, nông gia thu trữ các loại rau xanh, thô lương và thô sản vùng núi, cuộc sống trở nên ngọt ngào, chính xác là thần tiên tiêu dao.

Muốn hỏi Đỗ Quyên vì sao không mở rộng nuôi dưỡng?

Một là bởi vì không đủ người làm, hai là bởi vì trong núi không có thị trường, nuôi nhiều cũng không có chỗ bán, dù ăn là được, đỡ phải để cho người đồ mất, mình còn mệt muốn chết.

Ngoài những việc đó ra, Đỗ Quyên suy tư nhiều lần, cuối cùng quyết định lựa chọn kiếp sống đánh cá và săn bắt, làm nữ hán tử xinh đẹp, chân chính khởi động gia nghiệp, để tương lai sinh hoạt càng có bảo đảm.

Bởi vì có trụ cột luyện ám khí, dưới sự chỉ điểm của Nhậm Tam Hòa, mỗi ngày sớm muộn gì nàng đều luyện ném cục đá một canh giờ. Ban ngày nếu ở không là luyện.

Luyện một cái đã thành nhiều năm.

Cuối cùng, nàng thấy chính xác gần như bách phát bách trúng, chỉ là lực đạo không đủ.

Nhậm Tam Hòa vì nàng chế riêng một túi đinh sắt, nàng dùng để săn thú.

Tay nghề của nàng, săn bắt thú, gà rừng và những động vật nhỏ thì không có vấn đề gì, một đinh sắt là một con mồi, nhưng động vật lớn thì không được. Có lần nàng đánh trúng mắt của một con nai, nhưng nai lại bỏ chạy. Sau này, nàng gặp lại con nai mù một mắt kia, từ đó về sau nàng không bao giờ bắn động vật lớn, miễn cho nghiệp chướng.

Đỗ Quyên như vậy, tiểu Hoàng Ly càng lập chí muốn “cưới” con rể về nhà lập môn hộ. Bởi vậy nàng rất chú tâm cùng Nhậm Tam Hòa học võ công, thấp phần chịu khổ.

Đại tỷ Hoàng Tước Nhi thì không cần phải nói, trong ngoài đều rất có năng lực.

Vì thế, người thôn Thanh Tuyền nhanh chóng phát hiện, chỉ có ba khuê nữ Hoàng gia ngày qua hết sức náo nhiệt, còn rất hòa hợp. Hoàng Lão Thực vui vẻ suốt ngày. Phùng Thị cũng thường xuyên đầy mặt tươi cười.

Hoàng đại nương không dám tới cửa tìm tra như trước. Tỷ muội Đỗ Quyên trưởng thành, đều rất lợi hại. Bọn họ không thể quản thúc nhà lão Đại gia nữa.

Mỗi ngày dù sớm hay muộn, nhà Hoàng gia luôn truyền ra tiếng cười và tiếng kêu:

“Cha, chuyển củi vào nhà bếp.”

“Nương, đại tỷ, ăn cơm!”

...

Mùa hè ở trong sân rảnh rỗi thì thường nghe Hoàng Ly nũng nịu hỏi: “Ta muốn uống trà, ai rót cho ta?”

Hoàng Lão Thực liền cao giọng nói: “Cha rót cho ngươi! Ngươi còn muốn ăn cái gì? Cha lấy đến cho ngươi luôn.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi: “...”

Phùng Thị ở trong phòng bếp đi ra mắng: “Chỉ có ngươi chiều chuộng nàng, còn ra bộ đáng gì? Mấy bước đường còn không thể chạy, chân ngươi bị què há?”

Vừa mắng vừa hỏi: “Đỗ Quyên, Tước Nhi, chè đậu xanh đã lạnh rồi, uống bây giờ hay đợi lát nữa, nương bụng ra?”

Không chờ hai người trả lời, Hoàng Ly liền chất vấn “Nương, ta là nhạt được?”

Lâm gia cách vách nghe được buồn cười, cất tiếng cười to.

Mọi việc như thế diễn ra nhiều không kể xiết, làm cho người hăm mộ lại đỏ mặt.

Nhà người ta ngày cũng tốt hơn, nhưng có nhà ai ảm áp hạnh phúc như vậy?

Như nói Lâm gia, bốn thằng con trai lớn, có sức, trong nhà dù không nuôi heo cũng ăn thịt không ngừng, phòng ốc cũng đổi mới nhưng vẫn không có cách nào so với Hoàng gia.

Bởi Lâm Xuân học xuất sư. Lâm gia có tổ huấn: mỗi một đệ tử, việc đầu tiên là phải kiến trúc lại nhà của mình, phải chế tác nguyên bộ gia dụng, coi như kiểm nghiệm năng lực sau khi xuất sư, cũng là bằng hiệu của mình.

Đầu tiên là sửa sương phòng.

Việc hôn nhân của lão Đại Thu Sinh Lâm gia vẫn chưa định. Chỉ cần chuyện chung thân của hắn định ra, Hạ Sinh sẽ cưới Hoàng Tước Nhi. Như vậy, 2 nàng dâu Lâm gia sẽ cùng vào cửa. Cho nên, Lâm Đại Đầu đề nghị từ xây sương phòng trước, chế tác dụng cụ trong phòng để cho ca ca cưới tâu từ dùng.

Ngoại trừ những việc như xây tường phải mướn nhân thủ, việc khác đều do Lâm Xuân và Hạ Sinh dưới sự trợ giúp của người nhà, từng bước từng bước làm ra, trước sau tốn hết một năm công phu, sương phòng và đồ nội thất trang trí toàn bộ hoàn thành.

Đám người Lâm lão thái gia đến xem, đều khiếp sợ không thôi!

Phòng ở vẻ ngoài đại khí, bên trong kết cấu hợp lý, phòng chính, phòng xếp cách gian, phòng khách, thư phòng, phòng đựng tạp vật, phòng tắm, phòng bếp, nhà vệ sinh, không có gì là không an trí thỏa đáng.

Trong đó gia dụng khí cụ càng đặc sắc hơn: lớn như tủ, giường, bình phong, đều được điêu khắc các loại cây cỏ chim muông hoặc sông núi, nghiêm nhiên là những tác phẩm nghệ thuật; nhỏ chút như ghế, băng ghế, bồn thùng, không có gì là không giản tiện thực dụng, đủ thấy Lâm Xuân bỏ nhiều tâm tư.

Theo người Lâm gia bình luận, thành tựu của Lâm Xuân hôm nay đã vượt xa người trong tộc, chỉ là hỏa hậu hơi khiếm khuyết mà thôi. Mặt khác, tay nghề thợ đá của Hạ Sinh hiển nhiên cũng không phải sư phó hắn có thể dạy ra được, có sáng tạo và phát triển.

Trong đó có công lao của Đỗ Quyên.

Lâm Xuân mỗi ngày vội vàng xây phòng ở, mỗi khi mệt mỏi hoặc có ý tưởng hay nghi vấn liền xoay người đi cách vách cùng Đỗ Quyên tham thảo.

Đỗ Quyên lo lắng trưởng thành không có phương tiện dạy hắn, nhưng không thể lơ là hắn, đại số sơ trung, trung học đều dạy xong, liền dạy vi phân và tích phân, vật lý. Lại đem các môn xã hội học trong trường đại học, nghĩ đến đâu dạy đến đó, chỉ cần cảm thấy đối với hắn hữu dụng.

Kể từ đó, Lâm Xuân làm việc rất nhiều, một ngày phải chạy qua Hoàng gia vài chuyến, hoặc sớm hoặc muộn.

Đỗ Quyên thấy hắn tiến bộ thần tốc, không khỏi cảm thán thiên phú kỳ diệu.

Như bản thân nàng, khả năng hội họa bình bình, đã sớm dạy không nổi hắn, chỉ có thể cho chút giải thích và đề nghị. Thiên phú của nàng ở vũ đạo, dù động tác làm không thích hợp, nhìn qua cũng phi thường tuyệt đẹp, hồn nhiên thiên thành. Lúc xưa, lão sư từng đề nghị nàng đi theo con đường vũ đạo chuyên nghiệp, nàng lại không coi ra gì.

Mà Lâm Xuân lúc làm việc thường có thể cực nhanh chìm vào cảnh giới tương quan, cảm nhận được linh tính tự nhiên của hoa cỏ, sự tiêu dao của loài chim bay lượn trên cao, đã tính của thú dữ, trầm tĩnh nguy nga của núi cao, nhẹ nhàng vui sướng của suối, tâm tùy ý động, vật làm ra đều có linh tính, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Bởi thường xuyên chăm chú, thiếu niên dần dần nói ít đi, luôn có vẻ trầm tư. Hắn nhìn người và vật cũng đặc biệt chuyên chú, hình thành khí chất độc đáo, ánh mắt như có thể nhìn thấu lòng người.

Phòng ốc toàn bộ xây dựng xong, Đỗ Quyên tới tham quan.

Nhìn những đại khí giường, tủ, tinh mỹ bình phong và vật trang trí trên tường, nàng nhìn không được hăm mộ nói: “Thật ghen tỵ nha! Ta hận không thể chuyển vào ở ngay lập tức.”

Lâm Xuân lặng lẽ cười, nhìn nàng hai mắt sáng long lanh.

Đỗ Quyên ý thức được lời này có chút không ổn, cũng không ngạc nhiên, nàng biết Lâm Xuân sẽ không nói bừa đoán mò, ngược lại đối với hắn nói: “Bên trong cũng có công lao của ta. Ta mặc kệ, tương lai người cũng phải giúp ta xây một căn nhà như vậy, giá tiền còn phải rẻ.”

Lâm Xuân cười gật đầu, thập phần thích nàng lừa gạt mình.

Sương phòng được dựng lên, phòng chính nhà cũ Lâm gia nhỏ hẹp hẳn lại. Lâm Đại Đầu liền rèn sắt khi còn nóng, nói với bốn đứa con trai tiện thể sửa lại nhà chính. Vì thế, Lâm gia huynh đệ lại bận rộn, phá sập phòng chính, trong viện chất đầy vật liệu gỗ, đá.

Lâm gia hưng vượng như vậy, còn nói bọn họ không bằng Hoàng gia, không vì cái gì khác mà vì nhà này nữ nhân quá ít, dương thịnh âm suy.

Bốn đứa con trai Lâm gia, Đông Sinh nhỏ nhất đã mười một tuổi, ai cũng cao to khoẻ, đồng loạt đứng chung sừng sững như cỏ thụ trong rừng. Tuy đều có khả năng, nhưng những việc vặt như lau chùi nấu nướng linh tinh đều rơi vào đầu vợ Lâm Đại Đầu.

Bốn đứa con trai, mỗi bữa cơm ít nhất đều ăn ba chén lớn. Vợ Đại Đầu cả ngày ở trong phòng bếp bận rộn. Mỗi lần nấu là phải nấu một nồi cơm lớn, còn phải xào rau, cả ngày bận rộn đến không kịp thở, còn phải giặt giũ nữa.

Cũng không biết có phải là ở cạnh ba đứa hoa Hoàng gia nên bị ảnh hưởng, bốn tên tiểu tử Lâm gia đều thích sạch sẽ, thường thay quần áo, cũng chịu khó tắm rửa, chỉ có lão nương bọn họ chịu tội.

Xây xong nhà, gia vụ cần thu thập càng nhiều hơn.

Có một lần, vợ Đại Đầu lên lầu lấy gì đó, không cẩn thận té ngã gãy chân. Cầu thang gỗ này do Lâm Xuân thiết kế nên chỉ gãy chân. Nếu vẫn dùng thang dây như trước kia, không chừng là tai nạn chết người.

Sau khi gặp chuyện không may, vận tác hằng ngày của Lâm gia bị tê liệt.

May mắn huynh đệ Lâm gia thường giúp Hoàng gia làm việc nặng, tích góp được nhân duyên tốt, lúc này được hồi báo: Phùng Thị kêu Hoàng Tước Nhi tới chiếu cố bà bà tương lai, hỗ trợ nấu cơm giặt đồ mới sống qua đoạn thời gian đó.

Lúc Hoàng Tước Nhi ở Lâm gia, làm cái nhà này toả sáng hơn trước nhiều, thế nên khi vợ Đại Đầu khoẻ hẳn, người một nhà đều luyện tiết để nàng đi.

Trải qua chuyện này, Lâm Đại Đầu hạ từ lệnh cho Thu Sinh: cuối năm nếu hấn còn chưa tuyển được đối tượng, thì cho Hạ Sinh đón dâu trước.

Hấn có thể không nóng nảy sao?

Nhìn xem Hoàng gia cách vách, trong nhà dọn dẹp ngay ngắn chỉnh tề, mỗi ngày đều ăn những món khác nhau, mấy đứa con gái nũng nịu kêu cha mẹ, thanh âm làm hấn khó chịu, Hoàng Lão Thực tươi cười làm cho hấn ghen tị, ngay cả Phùng Thị càng lúc càng trẻ ra. Lại nhìn xem bên nhà mình, loạn tào tạo, vợ mệt đến eo duỗi không thẳng, càng ngày càng già đi.

Lúc trước không phải như vậy. Trước đó Phùng Thị sao so được với vợ hấn.

Cho nên nói nhi tử đều là đến đòi nợ!

Hấn không thể đợi, năm nay cần phải cưới một nàng dâu về.

Kỳ thật, trong thôn có rất nhiều người nhìn chăm chăm con trai Lâm gia. Ngoài núi cũng có.

Xây nhà xong, ba gia đình chung một dãy, hình tượng nhà giàu Lâm gia nổi bật hẳn lên, tới cửa cầu hôn đông hơn, trong đó có một nửa đến vì Lâm Xuân.

Lâm Đại Đầu đắc ý song lại thập phần phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Bị thương

Một ngày tháng ba, sáng sớm Thu Sinh đã lên núi săn thú, Lâm Đại Đầu giúp vợ nấu nước làm gia vụ, Hạ Sinh ở trong viện “đỉnh đỉnh đang đang” đục đá, Lâm Xuân dĩ nhiên là vui đùa trong đồng gỗ. Cả nhà chỉ có Đông Sinh nhàn nhã, ở thư phòng Đông sương viết chữ.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có một giọng con gái gọi “Đỗ Quyên!”

“Tới!”

Đỗ Quyên ở cách vách giòn giã trả lời.

Lâm Đại Đầu thăm dò nhìn ra ngoài. Thì ra là Quế Hương và Hòe Hoa tới, đeo gui, chắc là kêu Đỗ Quyên lên núi hái trà nhạt nếm. Nhị Nha cũng tới theo.

Ngay sau đó, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên từ trong nhà đi ra.

Hai tý muội một hồng một tím, đều chuẩn bị chỉnh tề: tóc dùng khăn bao lại, cổ tay áo và ống quần được cột chặt lại, giữa eo buộc dây lưng lộ ra cái eo nhỏ, thấp phần yếu điệu; nhưng hạ thân từ mông tới ống quần, lại rộng rãi thích hợp, chân mang giày da dề.

Hoàng Tước Nhi đáng người nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần. Đỗ Quyên mười bốn tuổi lại cao hơn tý tỷ, khuôn mặt trắng sữa, đôi mắt vô cùng trong trẻo khiến người không thể nhìn gần; môi anh đào tươi thắm hơn hoa đỗ quyên đầu xuân, tựa như thoa son.

Lâm Đại Đầu vội hỏi: “Đỗ Quyên, đi hái lá trà?”

Đỗ Quyên nhìn sang hấn, cười tủm tỉm nói: “Ài!”

Đang muốn đi, Hoàng Lão Thực từ bên trong cửa đuổi theo ra ngoài, dặn dò hai khuê nữ: “Tước Nhi, ngươi và Đỗ Quyên cẩn thận chút. Đừng đi quá xa, buổi chiều sớm chút trở về.”

Khuê nữ càng lớn, hấn càng không yên lòng để các nàng đi ra ngoài.

Nhưng đến vụ xuân, hấn và vợ phải ra ruộng nên không theo khuê nữ lên núi. Mỗi lần đi ra ngoài, hấn đều lái nhải dặn dò nửa ngày.

Hoàng Tước Nhi an ủi cha, nói nàng và Đỗ Quyên lại không phải lần thứ nhất lên núi, kêu hấn yên tâm.

Hạ Sinh nghe thấy thanh âm Hoàng Tước Nhi, vội ném việc trong tay xuống, chạy đến nói với nàng: “Tước Nhi, đợi ta đi với ngươi.”

Quế Hương và Hòe Hoa nghe đồng loạt cười trộm.

Mặt Hoàng Tước Nhi ửng hồng, liếc hấn một cái nói: “Ta đi hái trà, buổi chiều sẽ trở lại, ngươi đi một chuyến tay không làm cái gì? Trong nhà còn nhiều chuyện làm kia.”

Hạ Sinh liền ha hả cười, dặn dò: “Vậy ngươi cẩn thận chút.”

Ánh mắt lấp lánh nhìn Tước Nhi.

Lâm Đại Đầu không khỏi rung mình một cái, thầm nghĩ: “Tiểu tử đáng chết này nhìn say đắm như vậy, cũng không xem mình đang ở đâu, bên cạnh còn có người nhìn kia.”

Hoàng Tước Nhi ngượng ngùng, quay mặt đi thúc giục Đỗ Quyên. Rất nhanh vài người chìm vào sương mù trắng xóa không còn thấy bóng dáng.

Ở đầu thôn phía Tây, các nàng gặp một đám bảy tám cô gái. Một người hô: “Hòe Hoa, đang chờ các ngươi đó, chúng ta đi chung.”

Hòe Hoa chần chờ nhìn về phía Đỗ Quyên.

Nàng và Quế Hương, Nhị Nha luôn đi theo tý muội Đỗ Quyên. Nhưng nhiều người đi chung thì không dễ hái được nhiều lá trà.

Một cô gái tên Thanh Hà không vui nói: “Đỗ Quyên không muốn chúng ta đi cùng?”

Nàng cũng là Lâm gia, là đường muội của Cửu Nhi.

Đỗ Quyên căn bản không để ý, chợt thấy mọi người đều nhìn nàng, bật cười nói: “Đều nhìn ta làm cái gì? Núi không phải của nhà ta, ta có thể không cho các ngươi đi sao. Chúng ta đi thôi. Đến trên núi cũng phải tách ra, bằng không chen chúc một chỗ hái không được trà. Các ngươi phải cẩn thận chút, tốt nhất 2 người đi chung, chú ý không cần tách ra, lỡ có việc tìm không ra người hỗ trợ. Lần trước ta và tỷ ta thiếu chút bị lạc đó.”

Nói xong vung tay lên dẫn đầu.

Quế Hương mau mồm mau miệng, đối với Thanh Hà nói: “Ta đã nói là Đỗ Quyên tốt nhất.”

Đám thiếu nữ đều cười, cùng nhau đuổi theo.

Dọc đường đi, tiếng oanh tiếng yến không ngừng, làm sơn dã tăng thêm một cảnh trí khác.

Hòe Hoa theo sát sau Đỗ Quyên.

Mấy năm nay, nàng vẫn cùng Đỗ Quyên học tập.

Đỗ Quyên vốn không muốn để ý nàng nhưng nàng thông minh, lại chịu khó. Bắt đầu chỉ là chép cơ hội thỉnh giáo biết chữ, cũng không phải cả ngày quần lấy Đỗ Quyên, cũng có lúc học với huynh đệ nhà mình, có lúc đặc biệt không biết mới tới hỏi Đỗ Quyên. Lúc đến, nhất định sẽ đi cùng Quế Hương. Nếu thấy Đỗ Quyên vội còn chủ động hỗ trợ làm việc, sau đó mới thỉnh giáo.

Đỗ Quyên thấy nàng đề bụng như thế, không tiện cự tuyệt thẳng. Nhưng nàng sẽ không chuẩn bị giáo án như dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi. Hòe Hoa hỏi cái gì nàng trả lời cái đó. Chỉ là trong lúc giải đáp, thoáng bỏ thêm vào một ít đạo lý đối nhân xử thế, hi vọng có thể đối với nàng có dẫn dắt.

Cũng không phải nàng cố ý giữ lại. Trong núi sâu cỏ trong thôn này, nữ hài tử học trên sách vở, nếu là có thể thông thấu thì tốt; như không thể thông thấu, ngược lại là chuyện xấu.

Với Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly, lúc Đỗ Quyên dạy nàng rất thận trọng, nhưng với Hòe Hoa, Đỗ Quyên không có khả năng, không có thời gian chú tâm dạy nàng.

Dù là như thế, Hòe Hoa cũng được ích lợi không nhỏ, biến hóa cực lớn. Tự mình khắc khổ cộng thêm Đỗ Quyên dạy, học xong không tính, còn học rất nhiều. Đều do nàng cầu cha mẹ mua sách, tùy thời gặp Đỗ Quyên, Cửu Nhi liền thỉnh giáo.

Diện mạo nàng vốn xinh đẹp ngọt ngào, nay càng biểu lộ ra vẻ văn nhã. Trong một đám thiếu nữ, nàng càng lộ ra sự thu hút phi thường.

Hon nữa nói trước mặt, mọi người mới đi một canh giờ đã thở gấp.

Quế Hương dừng chân lại hô: “Đỗ Quyên, người đừng đi nhanh như vậy.”

Đỗ Quyên xoay người nhìn về phía mọi người, thấy một đám khom lưng chống gối, há to miệng thở, liền cười nói: “Leo núi có thể rèn luyện thể hình. Sóng lưng thẳng, mỗi một bước làm eo xoay chuyển qua lại, đi nhiều đáng người mới đẹp đó.”

Nói xong, xoay người đi hai bước làm mẫu.

Mắt Hòe Hoa lập tức sáng lên, đi theo vài bước.

Nàng phát hiện, Đỗ Quyên quả thật hiểu biết rất nhiều. Bởi vậy, phàm là nàng nói, nàng đều thập phần dụng tâm nghiêm túc suy tư và học tập, tự nhiên tiến bộ hơn người khác. Nay nàng rất thân cận với Đỗ Quyên, thân hơn Quế Hương và Nhị Nha nữa.

Đám thiếu nữ được gọi lên hứng thú, cũng không than mệt, hưng trí bừng bừng đi theo, đem leo núi như luyện catwalk.

Đỗ Quyên quay đầu vụng trộm cười.

Bất tri bất giác, các nàng đi tới đỉnh núi.

Thái dương đã lên cao, sương mù nhạt rất nhiều, chỉ còn lảng lảng một tầng sương khói. Đôi mắt nhìn về nơi xa, mây mù phủ núi rừng. Dưới son cỏ mỏng lung mờ昧. Tiếng chim hót riu rít cùng tiếng nước róc rách, càng tăng thêm vẻ thần bí u tĩnh của sơn lâm.

Những cây trà dại mọc xanh um tươi tốt. Những chồi non xanh biếc to mọng còn mang theo sương sớm long lanh, hiện rõ những sợi lông tơ trên lá, màu xanh biếc đập thẳng vào mắt.

Hít sâu một hơi, tâm phế giãn ra!

Lập tức, các thiếu nữ cười vui tách ra, ai nấy tự tìm một cây trà ngắt lá.

Ngon núi này phụ cận thôn Thanh Tuyền có nhiều cây trà nhất, nhưng không chịu nổi cả thôn đến hái. Cho nên, muốn gom đủ lá trà cho một năm, còn phải đi nơi khác tìm kiếm.

Đỗ Quyên thích nhất hái trà.

Nàng đứng trước một cây trà cao hơn mình, rướn người tới một chạc cây, hai tay tung bay, hai những chồi non đầy lông tơ mịn như nhung xuống, lấy một chồi bỏ vào miệng nhai trước, nhắm nháp vì đắng rồi đến vị cam, còn lại ném vào bụi phía sau.

Lá trà trên núi cao trải qua sương gió, sắc màu và tính chất đều hết sức tốt. Thân ở trong cảnh đẹp như tranh vẽ, ngắt lấy những lá trà xanh, công việc này quả thật làm người thư sướng. Nàng không kiềm chế được hừ hừ ca khúc.

Đỗ Quyên có công phu trong người, tay chân nhanh nhẹn, mau chóng vượt qua những người khác.

Trong vòng hai canh giờ, các thiếu nữ đã hái hết lá trà trên đỉnh núi này. Bây giờ đã là buổi trưa. Đỗ Quyên đưa mắt nhìn vào đỉnh núi đối diện. Bên kia chỉ có mấy cây trà, núi đá dốc dựng đứng, đặc biệt không dễ đi, người bình thường đều không muốn đi lên.

Đỗ Quyên dĩ nhiên không sợ, nói một tiếng với Hoàng Tước Nhi rồi bay nhanh xuống núi.

Hòe Hoa thấy, vội chạy tới nói muốn đi với nàng.

Đỗ Quyên dừng chân lại, quay đầu cười nói: “Người đừng nên đi. Không phải ta sợ người giành với ta, bên kia cũng không có mấy cây trà. Nếu người say chân, chịu thiệt không nói, còn hại ta công người.”

Không chờ Hòe Hoa nói chuyện, Quế Hương nghe tiếng đi tới lạnh mồm lạnh miệng nói với nàng: “Người có thể chạy qua Đỗ Quyên sao? Nàng phải đợi chờ người, lúc lên núi nói không chừng còn phải lôi người, phí sức như thế còn không bằng nàng hái trà xong chia cho người một nửa.”

Hòe Hoa xấu hổ, đỏ mặt đối Đỗ Quyên nói: “Vậy ta không đi.”

Đỗ Quyên đem mắt nhìn Quế Hương, nghĩ thầm đứa nhỏ này nói chuyện còn thẳng thắn hơn mình, nên cười nói: “Vậy ta đi. Một lát sẽ về.”

Đội đi được một khoảng xa, thấy người trên núi không còn nhìn thấy mình, nàng bắt đầu thi triển khinh công, nhẹ nhàng chạy. Đến đỉnh núi đối diện, men theo ký ức năm xưa tìm đến mấy cây trà đỏ, rất nhanh làm gùi của mình đầy ắp.

Hái lá trà xong, nàng tìm kiếm chung quanh xem có những thứ khác không.

Tâm tình tốt, vận khí cũng tốt.

Ở trong rừng, nàng liên tục phát hiện vài măng nấm.

Thứ này rất ít sinh trưởng một mình, bình thường đều là từng mảng từng mảng.

Đỗ Quyên mừng rỡ, tỷ muội các nàng đều mang theo túi. Đừng nói nấm, dù gặp được thảo các nàng đều sẽ không buông tha.

Gần núi dựa vào núi nha, đi ra một chuyến, gặp sơn trân sẽ không bỏ qua.

Gùi trên lưng đầy, túi to cũng chứa đầy, nàng hát “nơi này đường núi 18 cong, nơi này đường thủy chín khúc liên hoàn...” Nhẹ nhàng xuống núi, khéo mắt thoáng nhìn trong bụi cỏ thấp thoáng màu sắc rực rỡ chột lơ, nàng vội cấp tốc phát tay, hai con hồng gà cảnh bị nàng “siêu độ”.

Một con hằm, một con kho tàu!

Đỗ Quyên tính toán trong lòng, mang tâm tình vui thích và cảm giác thành tựu trở về ngọn núi đối diện, lại phát hiện mọi người vây quanh một chỗ, bộ dáng gấp gáp.

Nguyên lai, hái xong trà, mọi người bắt đầu tìm kiếm thứ khác, đào măng hoặc nhặt nấm, hái dương xỉ, dần dần tản ra.

Ai ngờ Hòe Hoa té lộn mào một cái, làm chân treo bị thương.

Cái này thì phiền toái rồi, mặc dù mọi người đều là thôn cô, không phải là nũng nịu tiểu thư, nhưng các nàng công người xuống núi, đường núi lại khó đi, thực không dễ dàng.

Mọi người bàn tới bàn lui. Người thì nói thay phiên nhau công, kẻ kêu trở về kêu người, ý kiến không đồng nhất. Ngay vào lúc này, Đỗ Quyên tới.

Quế Hương nói: “Ngoại trừ Đỗ Quyên, chúng ta ai có thể công nổi?”

Nàng và Nhị Nha biết Đỗ Quyên có võ công.

Hòe Hoa liền hướng mọi người nói: “Thật có lỗi, liên lụy các người. Quế Hương nói rất đúng, ở đây ngoại trừ Đỗ Quyên có chút võ công, các người đều không được. Bắt Đỗ Quyên công ta về nhà, vậy khẳng định cũng không được.”

Nói xong, chuyển hướng về một đường muội trong tộc nói: “Đậu Hoa, mấy người các người về nhà trước, kêu ca ta tới đón ta.” Lại chuyển hướng Đỗ Quyên, áy náy nói: “Đỗ Quyên, làm phiền người công ta xuống núi, chúng ta ở trong sơn cốc chờ ca ta tới đón ta.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng chỉ có thể như vậy.

Đối với đám con gái này mà nói, nàng luyện qua võ công còn thật giống một nữ hán tử.

Vì thế, mọi người phân đầu hành động.

Đỗ Quyên giao giỏ trúc cho Hoàng Tước Nhi. Chim trĩ và túi thì để cho Quế Hương và Nhị Nha cầm, mình hạ thấp người công Hòe Hoa, đi xuống núi.

Mới đi một đoạn đường, chợt nghe tiếng hổ rống.

Quế Hương cao hứng kêu lên: “Xuân Sinh ca ca tới! Vậy thì tốt rồi.”

Lòng Hòe Hoa nhảy dựng, khẽ cười cúi đầu —— quả nhiên nàng đoán trúng !

Đỗ Quyên ngừng cước bộ, nhìn về phía chân núi, quả nhiên là Lâm Xuân, mang theo một con mãnh hổ thật nhanh chạy lên núi.

Lúc Đỗ Quyên đi, Lâm Xuân chuyên chú vào việc trong tay nên không biết. Hắn mệt nhọc nửa buổi sáng xong, bình thường nghỉ một lát hoạt động tay chân, ăn vài thứ, hoặc đi cách vách tìm Đỗ Quyên tham thảo vấn đề. Nếu Đỗ Quyên bận, hắn sẽ mang Như Gió đi một vòng trong thôn.

Lúc này nghe Hạ Sinh nói tỷ muội Hoàng gia đi hái trà, hắn liền tới đón các nàng.

Hạ Sinh nói cho đệ đệ vì muốn hắn tới đón. Thân thủ hắn tốt, lên núi thực dễ dàng, còn bởi vì hắn nuôi một con hổ, gọi “Như Gió”. Có nó dẫn đường, sẽ dễ dàng tìm thấy Đỗ Quyên các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Lão hồ Như Gió

Hai năm trước Như Gió bắt đầu ở cùng Lâm Xuân.

Lúc ấy mẹ của Như Gió đi săn mồi bị trọng thương, Lâm Xuân và Cửu Nhi nhìn thấy, muốn thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng giết chết cạp mẹ.

Nhưng con cạp mẹ kia che chở Như Gió, hung tàn nhìn bọn họ như muốn làm cuộc giao tranh cuối cùng.

Lâm Xuân nhìn thấy không đành lòng, ném hai con thỏ qua, kéo Cửu Nhi đi.

Qua hai ngày, Lâm Xuân nhớ thương con cạp con kia, lại chạy đi xem.

Cạp mẹ chết, cạp con đói bụng đến phải “ngao ngao” gọi, nằm bên người cạp mẹ, thập phần uể oải đáng thương. Gần đó, còn có một con báo ẩn núp, nhìn cạp mẹ nằm dưới đất, do dự không biết nên tiến lên hay không.

Lâm Xuân đuổi con báo đi, cứu Như Gió, lại đem cạp mẹ chôn.

Hắn cũng không biết tại sao lại mềm lòng như thế, buông tha cạp mẹ, không lột da của nó, cũng không nghĩ đem Như Gió đi ra ngoài núi đi bán lấy tiền.

Nhưng Như Gió còn nhỏ, chưa thể tự mình đi săn. Sau khi ăn con thỏ Lâm Xuân săn được xong, liền ý lại vào hắn, lúc đi muốn đi theo hắn.

Lâm Xuân đâu dám mang nó về.

Đây chính là lão hồ, không phải mèo, trong bản chất có dã tính tự nhiên. Đừng nhìn hiện tại dịu ngoan, quay đầu mang về nhà, gà heo bị tai ương là thứ yếu, một ngày nào đó hung tính đại phát, đem Đông Sinh làm điểm tâm ăn mất, hắn tìm ai lấy thuốc hồi hận đây?

Bởi vậy, hắn kiên quyết không chịu mang nó trở về.

Đe dọa một hồi, hắn đem Như Gió nhét vào hang hồ, sau đó vội vàng chạy.

Lại qua vài ngày, hắn cùng Cửu Nhi đến xem Như Gió.

Bọn họ thấy cạp con sinh tồn quả thật gian nan, hơn nữa thiếu niên thích chơi đùa nên mang theo Như Gió đi săn thú, cố ý bắn bị thương con mồi để Như Gió truy đuổi, rèn luyện năng lực đi săn của nó.

Mỗi lần săn thú kết thúc, bọn họ đều để lại ít con mồi cho Như Gió, sau đó đe dọa, rồi chạy trốn, có khi còn phải đi đường vòng, chỉ vì muốn cắt đuôi cạp con.

Năm sáu tháng trôi qua, hai người hoàn toàn quen thuộc với Như Gió.

Như Gió rất có linh tính, có thể xem hiểu một ít ánh mắt và thủ thế của bọn họ, còn có thể nghe hiểu vài lời. Làm cho người kinh dị nhất là, mặt ngoài nó ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng lại có tính toán khác.

Một ngày hè nào đó, Lâm Xuân và Cửu Nhi trước sau như một cắt đuôi Như Gió về nhà. Vừa mới tắm rửa, bụng bát cơm ngồi trong sân ăn cơm, một tiếng hồ rống làm hắn thiếu chút nữa đánh rơi chén cơm xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh sáng lơ mờ lúc chạng vạng, một con hồ vẫn con đứng trước cửa viện, đang nhìn hắn về mặt đắc ý cười. Hắn xác định tên kia đang nhếch miệng cười!

Nó đã tìm tới cửa!

Lâm Đại Đầu “ngao” to một tiếng - chén bể. Vợ Đại Đầu kêu một tiếng “Má ơi!” - bất động, sợ tới mức tè ra quần. Thu Sinh bỏ lại bát, chạy vội tới sát tường chop lấy cây gậy to. Hạ Sinh kéo Đông Sinh hộ ở bên người, khẩn trương nhìn Lâm Xuân hồ lớn nói: “Xuân Nhi, nhanh lên a! Nhanh...”

Trong viện này, chỉ có Lâm Xuân có võ công cao. Hắn không ngừng cầu hắn.

Lập tức, chó cũng cuống sửa to lên, trong viện loạn thành một đoàn.

Trời ạ! Như Gió gây rắc rối lại không có chút tự giác nào, hoan hỉ chạy tới chỗ Lâm Xuân.

Thu Sinh vùng dậy to lên muốn đập nó.

Lâm Xuân giựt mình tỉnh lại thoát khỏi cơn ngáy dại, vội kêu “Đừng đánh nó! Nó đến tìm ta.”

Hắn tiến lên ôm lấy cổ Như Gió, ra lệnh nó không được nhúc nhích. Sau đó đối với Thu Sinh nói: “Đừng đánh! Con hổ này... Con hổ này không ăn người. Là có chuyện như vậy...”

Hắn nói ngắn gọn, hai ba câu đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Huynh đệ Thu Sinh nghe tròn mắt há hốc mồm.

Đồng Sinh còn nhỏ, căn bản không biết tốt xấu, hưng phấn muốn đi tới sờ mõng lão hổ. Hắn nghe nói là không thể sờ mõng lão hổ được, nhưng con hổ này thân thiết với tam ca như vậy, hẳn là hẳn có thể sờ soạng, lại bị Lâm Đại Đầu quát mắng dừng lại.

Lâm Đại Đầu đối với Lâm Xuân nói: “Tiểu tử đáng chết này, đầu óc bị lú lẫn hả? Còn nuôi lão hổ! Mau giết nó cho ta, lột da nó. Bằng không ngày nào đó lại tìm tới cửa, ăn sạch lão tử, nướng và đệ đệ ngươi, ta coi ngươi hối hận đi.”

Như Gió nhất thời giận dữ, hướng hắn nhe răng gầm nhẹ.

Lâm Đại Đầu sợ tới mức rụt cổ lại, ra lệnh Lâm Xuân mau động thủ.

Lâm Xuân bất mãn nói: “Cha, ta nuôi nó mấy tháng sao có thể hạ thủ được. Ta kêu nó đi là được.”

Lâm Đại Đầu tức giận kêu lên: “Chúng ta nuôi heo gần một năm kia, ta thấy ngươi vẫn ăn canh heo ngon lành mà.”

Lâm Xuân không để ý tới hắn, vội vàng vỗ vỗ lưng Như Gió, ý bảo nó đi cùng mình, vừa đi vừa giáo huấn nó: “Đã kêu ngươi đừng tới, còn nhất định muốn theo tới. Đề mất mạng nhỏ coi ngươi còn tới nữa thôi!”

Nói xong, chợt nhớ tới cái gì, lại xoay người chạy về, chộp lấy một cái đùi gà trong cái bát ở trên bàn, thật nhanh trở về nhét vào miệng Như Gió, cho nó nếm thức ăn tươi, vừa vội vàng thúc nó đi.

Đám người Thu Sinh ở phía sau nhìn choáng váng.

Như Gió rất không vừa lòng: nó chạy từ rất xa đến tìm hắn, đùi gà này chưa đủ nhét kẽ răng nó đâu.

Nhưng Lâm Xuân đuổi nó đi, nó không dám không đi.

Nhưng không sao, nó đã biết Lâm Xuân ở đâu, bởi vậy không chỉ một mà đến 2, 3 lần tới thăm Lâm gia, làm Lâm gia gà bay chó sủa.

Sau này người trong thôn cũng biết, đồng loạt tới cửa kháng nghị, nói lão hổ vào thôn thì quá nguy hiểm, muốn Lâm Xuân sớm giết nó đi.

Lâm Xuân đương nhiên không nghe bọn hắn.

Đều nói tay không đánh mặt người tươi cười, hắn cũng không đành lòng giết a!

Nhưng hắn lại không có cách nào, đành phải ở trên núi bởi Như Gió vài ngày, nhưng vẫn không thoát nó, nên suy xét nuôi thử ở nhà. Không nhẫn tâm giết nó, nhưng nếu bỏ mặc cho nó đi hoang, sợ nó vào thôn tùy ý đã thương người, vậy thì phiền toái.

Buổi tối đầu tiên Như Gió tới Lâm gia là bị Lâm Xuân nhốt trong phòng của hắn. Dù sao hắn cũng không sợ.

Một đêm vô sự, buổi sáng ngày hôm sau lúc mọi người ăn điểm tâm, bụng Như Gió cũng đã đói. Đói bụng thì phải ăn, ở trên núi nó đều tự mình bắt thú ăn. Lâm gia được a, sáng sớm trong sân thả ra một đám gà, Như Gió nhìn hai mắt toả sáng, rất tin mình và chủ nhân sẽ không thiếu ăn.

Nó cũng không cần người dạy, Lâm Xuân đã dạy nó mấy tháng rồi, sớm biết —— hổ con chồm lên bắt ngay một con gà, hai ba ngụm nuốt, tiếp theo là con thứ hai, thứ ba ...

Lâm Đại Đầu đi ra nhìn thấy, nhất thời giờ chân ra sức mắng.

Như Gió thực khó chịu lão gia hỏa này, nhưng nó biết nó không thể cắn hắn, bởi vậy gầm nhẹ cùng hắn giằng co.

Lâm Xuân đi ra nhìn khắp sân bê bối, thờ dãi.

Hắn không để ý cha hắn ra lệnh làm thịt Như Gió, bắt đầu dạy Như Gió: gà trong nhà không thể ăn, muốn ăn lên núi bắt thú. Hắn đi săn lúc nào cũng mang theo nó, lặp lại huấn luyện.

Một lần hai lần, cuối cùng Như Gió hiểu rõ: đói bụng lên núi đi tìm ăn, vật chạy trong thôn này không được đụng vào, không chạy cũng không thể đụng vào.

Hiếu được cái này xong, mỗi lần Lâm Đại Đầu mắng Như Gió, nó sẽ lên núi tha một con thỏ, hoặc là gà rừng, hoặc là một con hươu bào, trở về đặt trước mặt Lâm Đại Đầu, rất khinh thường ngẩng đầu tránh ra, làm Lâm Đại Đầu ghen hờn nhưng không phản đối được.

Trong tâm tư, hắn đã chấp nhận hành vi nuôi hổ của con trai.

Bởi vì con súc sinh này có chút linh tính, sẽ không cắn loạn người.

Sau đó lại phát sinh một sự kiện làm người cả thôn đều chấp nhận Như Gió.

Một lần, nhà Trương đồ tể trong thôn mất một con gà. Vợ hắn lập tức tìm đến Lâm gia, nói Như Gió ăn trộm một con gà mái nhà nàng, muốn bồi thường.

Lâm Xuân không chịu, nói Như Gió muốn ăn vụng, hắn nên trộm cách vách Hoàng gia và Quả Cầm gia, sao lại chạy ra xa trộm gà Trương gia, “Gà nhà người đẹp lắm sao? Dù sao cũng không đẹp bằng gà nhà Lão Thực thúc đi!”

Gà Hoàng gia là hồng gà cảnh tạp giao, màu lông quang hoa sáng lạn.

Vợ Trương đồ tể một mực chắc chắn, nói Lâm gia nuôi hổ quá giảo hoạt, “Thỏ không ăn cỏ gần hang, nên nó chạy đến chỗ xa hơn trộm!”

Lâm Đại Đầu bị chọc tức. Hắn là người không chịu thiệt, nhưng bây giờ cũng không biết biện giải thế nào. Chung quy con hổ này quả thật rất giảo hoạt, trả thù hắn đây. Bởi vậy hắn hoài nghi Như Gió thật sự chạy xa trộm gà ăn, vì không để cho Lâm Xuân phát hiện.

Lâm Xuân lại tin tưởng Như Gió. Hắn mang nó đi tới nhà Trương đồ tể, chỉ vào gà hỏi nó có ăn không.

Như Gió thấy vợ Trương đồ tể cứ lái nhai quở trách, cũng mơ hồ hiểu xảy ra chuyện gì. Bởi vì trước đây nó từng ăn gà ở Lâm gia —— đương nhiên là không phải trộm, là thoải mái ăn —— Lâm Đại Đầu cũng tức giận mắng nó như thế.

Như Gió liền nổi giận, “rồng rồng” kêu hai tiếng, đi quanh một vòng, sau đó vùi đầu vào đóng có khô trong nhà chứa củi, tha một con gà ra, ném xuống trước mặt vợ Trương đồ tể, rồng lớn một tiếng.

Vợ Trương đồ tể thấy tìm lại được con gà đã mất, vốn hoảng hốt, lại bị nó dọa, thụt lui hai bước té bệt mông dưới đất, tiểu một đống quần.

Người vây xem âm âm cười to, đều nói là hổ thần.

Sau này, ngay cả Lâm thái gia cũng ra mặt can thiệp, nói mãnh thú không chịu thuần hóa thì thôi, nhưng nếu nó tự nguyện nhận thức thì đều là rất có linh tính, kêu mọi người không nên thương tổn nó.

Mọi người sôi nổi tám, còn nói lão Lý nuôi con rắn lớn trong nhà, giữ nhà bắt chuột, rất ngoan ngoãn.

Từ đó, Như Gió xem như an thân ở Lâm gia.

Nó rất thù dai. Vì Lâm Đại Đầu mấy lần muốn Lâm Xuân làm thịt nó, nó thấy chung không thích hắn, động một chút là hướng hắn rồng to. Nhìn hắn sợ tới mức mặt biến sắc, nó dào dạt đắc ý.

Lâm Đại Đầu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng đến cùng lòng người giảo hoạt hơn dã thú nhiều, hắn dựa vào tính tình cao ngạo của Như Gió, lúc muốn ăn món ăn thôn quê, hắn cố ý chỉ vào nó mắng to, nói nó ăn hao tổn đồ của mình, bởi vì hiện tại Như Gió ăn uống ở Lâm gia.

Như Gió sinh khí, liền lên núi tha một con hươu bào hoặc là nai về.

Bây giờ những động vật nhỏ như chim trĩ và thỏ nó không thèm bắt.

Lâm Đại Đầu dương dương tự đắc, không biết một thúc giục Như Gió.

Đỗ Quyên thấy được bĩu môi, cười nhạo nói: “Đại Đầu bá bá, người thật có tiền đồ, cùng Như Gió đùa giỡn tâm nhãn. Nó cũng như Đông Sinh lúc lên hai lên ba thôi. Người khi dễ một đứa con nít, không cảm thấy đuối lý? Muốn nó lên núi săn thú, trực tiếp nói với nó là được.”

Hiếm khi nét mặt già nua của Lâm Đại Đầu đỏ lên.

Nhưng hắn có cách gì, súc sinh này rất mạng thù, hắn không nói nó được.

Đỗ Quyên cảm thấy, vạn vật đều có linh tính. Lâm Xuân có được Như Gió không phải dựa vào thuần hóa, mà là dùng chân tình đối lấy. Bởi vậy, trước nay nàng không coi Như Gió như thú cưng, mà thực tôn trọng tôn nghiêm của vua bách thú.

Mỗi lần Lâm Xuân đi tìm Đỗ Quyên, Như Gió đều theo chân, rất thích nàng.

Bây giờ nhìn thấy Đỗ Quyên, nó nhào tới cùng nàng chào hỏi.

Mặc dù biết hồ này không cần người, các thiếu nữ vẫn bị nó dọa sợ tới mức đồng loạt lui về phía sau. Hoàng Tước Nhi cũng không ngoại lệ, chỉ có Đỗ Quyên cười hi hi gọi “Nhur Gió!”

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên công Hòe Hoa, nhuróng mảy, chạy gấp tới.

Hỏi rõ tình hình xong, hấn đưa ngón cái và ngón trỏ vào trong miệng, ngửa mặt lên trời huýt sáo vang dội, Nhur Gió cũng mở rộng yết hầu rống một tiếng thanh chấn sơn dã.

Thôi một trận, Lâm Xuân mới đối với Đỗ Quyên nói: “Ta đến.”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Ải mộ

Hấn kêu Đỗ Quyên đặt Hòe Hoa trên lưng Nhur Gió, dặn nàng bám chặt vào cổ con hồ chỗ da lông, sau đó phân phó Nhur Gió chạy chậm chút.

Hòe Hoa ngồi trên lưng hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn khăn trương trắng bệch.

Nhur gió vừa đi tới trước bước vài bước, nàng đã mất thăng bằng, từ trên lưng hổ ngã xuống, chân đụng vào đá trên núi, nhịn không được kêu thảm một tiếng.

Mọi người đi tới nâng dậy.

Quế Hương tiếc rẻ nói: “Hòe Hoa tỷ tỷ, ta muốn cười Nhur Gió một lúc, nó còn không chịu cho ta cười đó. Không dễ dàng Xuân Sinh ca ca muốn nó cười người, người lại ngồi không vững.”

Hòe Hoa đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, không đáp lời nàng.

Đỗ Quyên sờ lưng Nhur Gió, nói với Lâm Xuân: “Bộ dáng Nhur Gió tốt quá, da sáng trơn mượt, người bình thường rất khó ngồi ổn. Hay để ta công nàng đi.”

Nàng sợ Lâm Xuân không có phương tiện công Hòe Hoa, cũng biết hấn không bằng lòng công, hấn luôn không thân cận với đám con gái trong thôn, huống hồ năm xưa nương Hòe Hoa còn nói loạn.

Lâm Xuân quét mắt qua dáng người nhỏ yếu của nàng. Trong mắt hấn, Đỗ Quyên rất nhỏ yếu, nên trầm giọng nói: “Hay là để ta công cho.”

Hấn đang ở giai đoạn bễ tiếng, tiếng nói trầm thấp âm ách.

Nói xong quay sang Hòe Hoa, nhìn thẳng nàng nói: “Đường núi này không dễ đi, nếu Đỗ Quyên lại ngã xuống thì càng phiền toái. Chuyện gấp phải tòng quyền, ta công người xuống núi.”

Hòe Hoa bị hấn nhìn tâm hoảng ý loạn, đỏ mặt nhẹ giọng nói: “Ài!”

Lâm Xuân hạ thấp người trước mặt nàng.

Hòe Hoa cẩn thận nằm trên lưng hấn, đưa tay ôm chặt cổ hấn, sau đó cảm giác thân mình nhẹ bẫng, bị hấn công lên.

Nàng nhất thời chóng mặt, không thể tin được đây là thật sự.

Không rõ bắt đầu từ lúc nào, nàng không thể áp chế thích Lâm Xuân.

Thích bộ dáng chuyên chú làm mộc của hấn. Thích vẻ mặt trầm tư của hấn nhìn chăm chăm mộc điều trong tay. Hấn vĩnh viễn như đang đắm chìm trong một thế giới kỳ diệu, quên hết thấy chung quanh. Nhưng khi hấn cười rộ lên lại không câu thúc và tùy tính.

So sánh với một Cửu Nhi hào sảng phóng khoáng, trên người Lâm Xuân có thêm sự hàm súc. Nàng muốn tới gần hấn, thấu hiểu hấn, khát vọng thân cận hấn.

Nhưng điều đó thực không dễ dàng.

Nhưng là, có Đỗ Quyên, nàng luôn có thể nhìn thấy hấn.

Thật ra nàng có chút ghen tị. Nhưng nàng là người thông minh cẩn thận, dần dần phát hiện ra là tuy Lâm Xuân rất thân với Đỗ Quyên, nhưng không biết tại sao hai người không có tư tình, thậm chí Lâm Xuân cũng không có biểu hiện ý tứ muốn cưới Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không muốn gả cho Lâm Xuân.

Phát hiện này làm Hòe Hoa thực phần chấn.

Nàng cùng Đỗ Quyên tiếp xúc một khoảng thời gian, biết nàng quả thật không có ý gả cho Lâm Xuân, nếu không thì hai nhà đã sớm định thân. Trong lòng liền sống dậy.

Vừa rồi, nàng không cẩn thận bị trượt, liền cố ý ngã sắp xuống.

Trong đám người này chỉ có Đỗ Quyên biết võ công, có khí lực chống nàng. Lần trước Quế Hương không cẩn thận trượt chân, chính là Đỗ Quyên chống nàng về.

Nàng tính kế như vậy không phải là muốn hớ Đỗ Quyên, mà là có tính toán khác.

Nàng biết Lâm Xuân nhất định sẽ tới đón Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên chống nàng, Lâm Xuân nhất định nhìn không được, chắc chắn tiếp nhận.

Quả nhiên hết thấy như nàng mong muốn.

Mặc dù Lâm Xuân mới 15 tuổi nhưng cao lớn cường tráng, xuống núi thập phần vững chắc. Hòe Hoa nằm trên lưng thiếu niên, ngửi mùi mồ hôi hơi thở độc đáo từ trên người hắn, Hòe Hoa cảm thấy tim mình đập loạn xạ.

Vì giảm bớt khấn trương cũng vì nắm lấy cơ hội nói chuyện với Lâm Xuân, nàng nhường mắt ra phía trước, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Thật khó cho ngươi, Xuân Sinh.”

Ồn nhu khí tức thổi tới bên tai Lâm Xuân, hơi thở như lan.

Thân mình thiếu niên cứng đờ, rất nhanh lại thả lỏng, đầu thấp xuống chút nữa, nói: “Không có việc gì.” Chân bước nhanh hơn, chạy xuống núi.

Hòe Hoa mỉm cười, trong lòng thập phần ngọt ngào.

Đến chân núi, Lâm Xuân cẩn thận đặt Hòe Hoa ngồi lên một tảng đá.

Quế Hương đi lên cười hỏi: “Lâm Xuân, không phải ngươi biết võ sao, mới chút đá mệt mỏi muốn nghỉ tạm? Hòe Hoa có mấy lượng thịt chứ.”

Các thiếu nữ đều ồ ồ cười vang.

Hòe Hoa đỏ mặt trừng nàng.

Lâm Xuân không lên tiếng, từ cổ tay áo rút ra một cây chùy thủ, đi đến chân núi tìm kiếm, tìm đến một bụi dây leo dài, bắt đầu cắt.

Đỗ Quyên hỏi: “Đây là muốn làm gì?”

Lâm Xuân quay đầu đối với nàng cười nói: “Làm cái gì. Đợi Cửu Nhi tới, làm một bộ cái mang Hòe Hoa, còn phương tiện nữa.”

Đỗ Quyên hiểu, vội đối với hắn nói: “Ta cắt dây leo, ngươi đi đón cây đi.”

Buộc cái cân hai cây thô chống đỡ.

Lâm Xuân giao chùy thủ cho nàng, tự mình đi tìm hai cây phẩm chất tương đối, một cước đạp xuống, cây liền bị gãy.

Hai người vội không ngừng, đám người Hoàng Tước Nhi nghe xong cũng tới hỗ trợ vuốt dây leo, chặt nhánh. Quế Hương vui vẻ, hỏi tới: “Xuân Sinh ca, sao ngươi biết Cửu Nhi ca ca đến?”

Lâm Xuân cười, không lên tiếng.

Hắn và Cửu Nhi có ký hiệu liên lạc, đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết.

Hắn luôn ít nói. Hắn không nói, Quế Hương cũng không truy vấn, quay qua đám người Nhị Nha bàn tán suy đoán, Cửu Nhi bọn họ đi nơi nào, sẵn những gì, thập phần chờ mong Cửu Nhi đến.

Sắc mặt Hòe Hoa lại trắng bệch, kinh ngạc nhìn Lâm Xuân.

Hắn không chống nàng ?

Không phải hấn nên công nàng về nhà sao?

Đúng rồi, hấn tị hiềm.

Trước mặt người vẫn nên tị hiềm. Đây cũng là vì tốt cho nàng.

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng ngực buồn buồn khó chịu.

Bỗng nhiên trong đầu toát ra một ý niệm: nếu là Đỗ Quyên rút gãy chân, hấn có công nàng về nhà hay không?

Trong lòng có đáp án, lại không muốn tin tưởng.

Đám người Cửu Nhi tới rất nhanh, đồng hành còn có Thu Sinh, Quả Cân và Hoàng Tiểu Bảo.

Hai bên gặp mặt đều hết sức cao hứng.

Quê Hương hô to “Cửu Nhi ca ca! Ta xem ngươi săn được cái gì?”

Nói xong nàng hào hứng chạy qua.

Đều là ở độ tuổi thanh xuân, các thiếu nữ nhìn thấy nhiều thiếu niên như vậy, đều xấu hổ đỏ mặt. Các thiếu niên nhìn thấy các thiếu nữ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, cả người mặt mũi không cánh mà bay.

15 tuổi Cửu Nhi thân hình cao lớn khôi vĩ. Tuy khuôn mặt còn non nớt, nhưng trong lúc giờ tay nhắc chân hiện ra nét oai hùng hào sảng. Hấn cao ngất, ánh mắt sắc bén, lúc cười hoàn hảo, nhưng lúc sầm mặt, đúng như hung thần vậy.

Đa số thiếu nữ thích hấn có chút bá đạo, dương cương khí mui phần. Mỗi vừa nhìn thấy, nhin không được mặt đỏ tim đập dồn dập.

Lâm Xuân cũng cao ngất như vậy, diện mạo oai hùng, thiếu niên tuấn tú nhưng vì thường xuyên trầm tư, trên người thêm nét trầm ổn, khí chất khác hẳn Cửu Nhi.

Cửu Nhi cười to gọi “Đỗ Quyên”, không chút che giấu tâm tình tốt của mình khi nhìn thấy nàng.

Đỗ Quyên buồn bực hỏi: “Sao ngươi đụng phải Thu Sinh đại ca?”

Ba ngày trước Cửu Nhi đã vào núi. Hiện tại hấn săn thú đều là chạy tuốt vào rừng sâu núi thẳm, tìm kiếm động vật quý hiếm, thu lấy da lông, lộc nhung, hổ cốt, đã không cùng đẳng cấp với những thợ săn bình thường khác.

Thu Sinh cười nói: “Cho nên nói là khéo.”

Lại hỏi Lâm Xuân vì sao buộc cáng. Lâm Xuân giải thích.

Nghe nói Hòe Hoa trật chân, Cửu Nhi kỳ quái hỏi: “Công về nhà là được, khó khăn buộc cáng làm cái gì?”

Lâm Xuân ngừng một lát, nhìn hấn nói: “Vậy ngươi công đi. Ta không làm cáng nữa.”

Cửu Nhi sừng sốt rồi bỗng nhiên hiểu được, ngượng ngùng cười nói: “Ta quên. Công không thích hợp.”

Rồi động thủ hỗ trợ.

Đỗ Quyên thấy Tiểu Bảo cũng săn hai con thỏ, một con chim trĩ, cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, thu hoạch không sai nha. Ngươi đi lúc nào?”

Hoàng Tiểu Bảo cười không khép miệng được, nói: “Sáng nay cùng Thu Sinh đại ca ra tới. Mới nửa ngày có thể săn được nhiều thứ, thật không tệ. Ta lại không có giới gì.”

Những năm gần đây, thiếu niên thôn Thanh Tuyền học săn thú càng nhiều lên.

Trước đây ít người làm nghề này, là bởi vì trong thôn nhà nhà có ruộng đất, dưới tình hình sinh kế bảo đảm, khó tránh không khỏi tiếc mạng. Nhưng đám người Thu Sinh không có công phu, lại thường lên núi săn thú, vài năm qua cũng hun đúc được nhiều kinh nghiệm. Các thiếu niên chịu ảnh hưởng, mới sôi nổi noi theo.

Đến khi Đỗ Quyên cũng thường xách hai con chim trĩ, con thỏ gì đó trở về, mắt các phụ nữ tròn tròn, khi nào săn thú trở nên dễ dàng như vậy?

Trong lúc nhất thời, phong trào săn thú ở thôn Thanh Tuyền tăng vọt, nhà nhà đều theo nghề này.

Mãi đến khi có 2 thiếu niên ở trên núi té gãy chân, phong trào mới chậm lại một chút.

Đỗ Quyên lấy ra lương khô còn thừa lại đưa cho Tiểu Bảo. Hắn cũng không khách khí, cầm lấy ăn. Mấy năm gần đây, huynh muội bọn họ ở chung rất tốt, hoàn toàn mặc kệ ân oán giữa người lớn với nhau.

Đội cáng cột chắc xong, Lâm Xuân cùng một thiếu niên không sẵn được gì khiêng Hòe Hoa. Những người khác đi theo, một đường nói giỡn trở về.

Vì Lâm Xuân đeo gói lá trà cho Đỗ Quyên, trên người nàng không có gì nên hái dương xỉ non ở ven đường trên sườn núi.

Hôm nay là chủ yếu là hái lá trà nên hồi nãy nàng không ngắt.

Trên đường về thuận tiện hái một ít, vừa phương tiện lại thoải mái.

Nàng nhanh tay, chân chạy cũng nhanh, một chút cũng không chậm trễ hành trình, không để mọi người chờ nàng.

Thu Sinh thấy thế, hỏi Hoàng Tước Nhi: “Người có muốn đi hái hay không?”

Ý là nếu Tước Nhi cũng muốn đi, hắn giúp nàng công gói.

Hoàng Tước Nhi nghe vội gật đầu. Nàng cũng rất muốn đi, nhưng đeo rất nhiều thứ, còn giúp Hòe Hoa cầm một gói to nữa, nàng lại không bằng Đỗ Quyên có công phu trong người, nên “có lòng không đủ lực”.

Vì thế, Thu Sinh cầm lấy gói nàng đeo trên vai. Hoàng Tiểu Bảo cũng nhanh đi tới phụ nàng cầm cái gói to.

Hoàng Tước Nhi vung tay ra, như bướm bay đi.

Quế Hương cũng vội nhét cái gói của mình vào tay của người đeo đầy con mồi trên người, Cửu Nhi, vội chạy theo hái dương xỉ. Nàng thuần túy vì chơi vui, không để ý hái bao nhiêu dương xỉ. Không như tỷ muội Đỗ Quyên, hái dương xỉ vì cuộc sống.

Quế Hương vừa đi, những thiếu nữ khác như Thanh Hà đều sôi nổi tìm người giúp mình cầm đó, cũng cùng đi hái.

Các thiếu niên bị các thiếu nữ giao trọng trách, mỗi người đều gia tăng gánh nặng nhưng trong lòng rất hưởng thụ, trên mặt lại một vẻ đại nam tử khí khái, cười nói thiếu nữ ưa chơi đùa, “Thứ này không nấu với thịt, khác gì cò đại đầu, ăn không ngon chút nào. Hái nhiều có ích lợi gì!”

Thu Sinh đã ném qua tỷ muội Đỗ Quyên làm dương xỉ, có rau trộn, có kho tàu, hương vị rất thơm ngon, bởi vậy không lên tiếng.

Nhị Nha lấy can đảm nhờ Hoàng Tiểu Bảo giúp mình cầm gói.

Tiểu Bảo thấy nàng thường đi chung với Đỗ Quyên, nghĩ nàng là bạn tốt của muội muội nên vui tươi hơn hờ không miễn cưỡng đồng ý.

Điều này làm cho Nhị Nha hết sức cao hứng, đỏ mặt mừng rỡ chạy.

Hòe Hoa nhìn đám con gái đi dọc hai bên đường núi, nói cười riu rít như chim, hoạt bát vui vẻ; mà Như Gió đi theo bên người Đỗ Quyên, hấp dẫn đa số ánh mắt của thiếu niên, trong lòng hơi chua xót. Nếu nàng không bị thương, có phải cũng cùng các nàng vui sướng hái dương xỉ hay không?

Lại lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn nghiêng, làm thế nào cũng không thấy Lâm Xuân.

Nàng suy sụp không thôi, thâm hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tâm tư

Rời núi đến cửa thôn, Lâm Xuân dừng chân lại, nói với Cửu Nhi: “Người đến khiêng đi. Ta không tiện đường, đỡ phải chạy.”

Cửu Nhi hết cách, lại một phen ép buộc, đem con mồi treo trên cáng, cùng Đỗ Quyên, Lâm Xuân nói lời từ biệt xong, khiêng Hòe Hoa đi.

Hòe Hoa nhìn Lâm Xuân đưa tay cầm hết toàn bộ đồ của Đỗ Quyên, cười nói với nàng, trong lòng đột nhiên thất lạc.

Nàng không nghĩ tới Lâm Xuân thế nhưng không tiễn nàng về nhà.

Trong những người này chỉ có hắn là tay không, không phải nên đưa nàng sao?

Không tiện đường?

Là bởi vì không tiện đường, cố ý đưa nàng mới có vẻ tình thâm ý trọng.

Nhưng sự thực hiển nhiên, hấn không muốn “có ý” đưa nàng, để Cửu Nhi thuận tiện đưa đi, còn nói đỡ phải hấn tới lui một chuyến...

“Đúng rồi, ta và hấn không thân quen, hấn không tiện đưa đi.” Hòe Hoa nghĩ, “Đội quen thuộc, hấn sẽ không như vậy.”

Nàng vì mình tìm một lý do “thỏa đáng”, tiếp tục suy nghĩ thêm lý do khác, tỷ như hấn không có phương tiện tới nhà mình, tỷ như sợ người nhìn thấy nói nhảm làm hư thanh danh của nàng...

Một đường suy nghĩ, bất tri bất giác đã đến nhà.

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ bị thương, cực kỳ hoảng sợ; lại thấy Cửu Nhi tự mình đưa nàng trở lại, vui mừng quá đỗi. Về mặt kinh quái nàng hỏi khuê nữ bị thương thế nào, vừa nhiệt tình tiếp đón Cửu Nhi và một thiếu niên khác cùng khiêng cáng vào ngồi xuống uống trà, muốn giữ bọn họ ăn cơm chiều, lại lo tới nồi rau đang xào dở, hấn không thể phân thân.

Cửu Nhi và thiếu niên kia đều vẫy tay cáo từ, nói việc nhỏ không đáng cảm tạ.

Hòe Hoa bị Cửu Nhi đỡ đến ngồi trên ghế, thấy thế đối với nương cau mày nói: “Nương, đồ ăn muốn khét kia, người mau vào coi đi. Đều chung một thôn, nói lời khách khí làm cái gì!”

Nương Hòe Hoa bị nhắc nhở, vội vàng chạy vào phòng bếp.

Hòe Hoa gọi Cửu Nhi lại, thiếu niên kia đã sớm đi, đối với hấn cười nói: “Cửu Nhi ca ca, người ngồi xuống, ta cùng người nói vài câu.”

Cửu Nhi chần chờ nói: “Người còn có chuyện gì?”

Trong mắt có chút dè phòng.

Hòe Hoa lại cười nói: “Cửu Nhi ca ca, người không cần lo lắng cho nương ta. Ta hiểu được người thích Đỗ Quyên, sẽ không để cho nương ta phá hư chuyện tốt của người.”

Dù Cửu Nhi luôn hào sang nhưng bị người nói toạc tâm sự, không khỏi đỏ mặt.

Hòe Hoa thấy hấn xấu hổ, phốc xuy bật cười, cố ý nói: “Ai kêu người xuất sắc như vậy chứ. Nương ta muốn người làm con rể muốn điên rồi. Người lớn mà, đều thấy con mình tốt, nàng như vậy cũng khó trách. Người đừng lo lắng, ta không để cho nàng xằng bậy nói lung tung. Chỉ là người, nếu thích Đỗ Quyên, sao không để bụng chút chứ? Kêu thím đi Hoàng gia cầu hôn, định xuống, không phải tốt lắm.”

Cửu Nhi chưa bao giờ thảo luận về Đỗ Quyên với người khác. Ngay cả cùng Lâm Xuân cũng không. Hai huynh đệ duy trì rất vì diệu ăn ý.

Cửu Nhi từng thử đề qua vài lần, đều bị Lâm Xuân chuyển hướng.

Lâm Xuân không biết nói với Cửu Nhi thế nào. Đỗ Quyên sẽ không gả cho hấn, cũng sẽ không gả cho Cửu Nhi. Đây không phải là vấn đề hai huynh đệ hấn thương lượng là có thể giải quyết, muốn hấn nói như thế nào đây? Huống hồ chuyện Đỗ Quyên đội phu quân kiếp trước không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

Thấy Hòe Hoa thẳng thắn như vậy, khen hấn, còn bện tâm hấn, Cửu Nhi bỏ qua xấu hổ, thở dài nói: “Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ đã định thân...”

Lòng Hòe Hoa nhảy dựng, vội vàng nói: “Chỉ là hai nhà tùy tiện nói thôi. Nếu là thật, sao mấy năm nay không đề cập tới? Chỉ sợ sớm đã định ra. Chúng ta khi đùa giỡn hỏi qua vài lần, Đỗ Quyên đều nói không có chuyện này. Nàng đối với Xuân Sinh như thân ca ca. Ngược lại là đối với Cửu Nhi ca ca, ta cảm thấy không giống nhau đâu.”

Mắt Cửu Nhi sáng lên, lấp bắp hỏi: “Thật sự?”

Hòe Hoa tròn mắt nhìn hấn, nói: “Sao lại không đúng? Người cũng thật là, thân với bọn họ như vậy mà không nhìn ra? Cửu Nhi ca ca, không phải ta nói người, người nên tới Hoàng gia nhiều một chút, chẳng lẽ người đội vợ mình tới cửa?”

Nàng cũng không nói dối, bất quá là thoáng lợi dụng tâm lý Cửu Nhi ái mộ Đỗ Quyên, xoay chuyển sự tình về hướng mình hy vọng.

Nàng có thể khẳng định Lâm Xuân thực thích Đỗ Quyên, lại không biết vì sao hấn không tới Hoàng gia cầu hôn. Nếu nói Đỗ Quyên không thích Lâm Xuân, cũng không giống. Nàng đối với hấn phá lệ bất đồng, căn bản không để ý người khác nói như thế nào, thường cùng Lâm Xuân nghiên cứu học vấn. Nếu nói hai người có tư tình, cũng không đúng. Đỗ Quyên chỉ bảo Lâm Xuân như tỷ tỷ đối với đệ đệ; đương nhiên, Lâm Xuân đối với Đỗ Quyên cũng...

Nghĩ tới chuyện này, nàng nhịn không được trong lòng khó chịu, không muốn nghĩ thêm.

Tóm lại, quan hệ giữa bọn họ làm cho nàng thấy không rõ, thực hồ đồ.

Kỳ thật Cửu Nhi cũng biết, cũng có chút hồ đồ.

Cho nên hẳn mới phát giác Hòe Hoa nói thật, mới phá lệ tin tưởng.

Hắn ha hả cười nói: “Ta cho rằng... Đỗ Quyên thích...”

Hắn cẩn thận, chưa nói hết câu.

Bởi vì Đỗ Quyên thường dạy Lâm Xuân, đối đãi với hắn hết sức bất đồng. Hắn cảm thấy bọn họ đã trao tâm cho nhau. Nếu không sao mỗi lần nhắc tới việc này, Lâm Xuân đều tránh né, chắc là không muốn hắn khổ sở đi!

Hôm nay nghe Hòe Hoa nói, hắn như được khai sáng: khi còn nhỏ Đỗ Quyên đã cùng Lâm Xuân bú một bầu sữa mẹ, lại lớn lên cùng nhau, tình cảm đó không kém thân huynh muội. Hai người thân thiết là bình thường, là do mình nghĩ nhiều.

Nếu bọn họ thật có ý kia, với tâm tư muốn Đỗ Quyên làm con dâu của Đại Đầu thú, hai nhà đã sớm định thân, đâu chờ đến lúc này!

Hòe Hoa quan sát lời nói và sắc mặt, đại khái đoán được trong lòng hắn muốn điều gì.

Nên cười nói: “Ta thường cùng Đỗ Quyên nói, Cửu Nhi ca ca là một trai hiền trăm dặm thôn mới tìm được. Đỗ Quyên cũng nói vậy. Nàng còn nói, Cửu Nhi ca ca hào sảng quang minh nhất, tương lai nhất định là một đại trượng phu có đảm đương lắm lắm. Nhìn dáng vẻ của nàng, thực thích Cửu Nhi ca ca!”

Nàng không nói dối, Đỗ Quyên đúng là đã nói như vậy.

Về phần Đỗ Quyên có thích Cửu Nhi hay không, nàng nói xem ra thực thích, cũng không tính là sai.

Cửu Nhi kích động trong lòng không cần phải nói, nhìn Hòe Hoa thập phần cảm kích, cười nói: “Hòe Hoa, đa tạ ngươi. Ta đi trước, ngươi nghỉ khoẻ đi.”

Hòe Hoa gật đầu nói: “Ngươi đi đi. Ở lâu, nương ta lại si tâm vọng tưởng. Không bằng ngươi tới Hoàng gia nhiều chút, Đỗ Quyên và Lâm Xuân học cái gì, ngươi cùng bọn họ học, cũng dễ dàng thân cận chút.”

Nàng nói nương nàng “si tâm vọng tưởng”, Cửu Nhi càng thêm ngượng ngùng, vội chuyển đề tài nói: “Ta và Lâm Xuân học khác nhau, Đỗ Quyên nói... nói ngươi cũng không hiểu. Ta đi trước.”

Hòe Hoa giật mình, vội vàng kêu lên: “Cửu Nhi ca ca.”

Cửu Nhi dừng chân lại, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Hòe Hoa cười nói: “Là như vậy, ta cũng muốn học tính toán nhưng Đỗ Quyên nói nàng bận rộn không rảnh, ta ngượng ngùng đi phiền nàng...”

Nói đến đây, nàng ấp a ấp úng không nói được nữa, phảng phất như rất khó nói.

Cửu Nhi gấp gáp, nghe nàng nói, nghĩ là Đỗ Quyên không rảnh dạy nàng, căn bản không nghĩ tới Đỗ Quyên không muốn dạy nàng, vung tay lên nói: “Cái này dễ dàng. Bán thảo ta học trước đây đều còn, lấy tới cho ngươi xem. Dạy ngươi vài lần, ngươi sẽ biết. Bất quá đều là chút đơn giản, muốn học cao hơn, ta thì không được.”

Hắn nói là bài toán cộng trừ có nhớ.

Hòe Hoa kích động không thôi, vội nói: “Thì học đơn giản. Cửu Nhi ca ca rảnh rồi thì tới, không vội.”

Nàng không dám nhiều lời, sợ bị Cửu Nhi nhìn ra không đúng, thúc giục hắn đi.

Cửu Nhi hạnh phúc xoay người đi, đầu óc đều là bóng dáng Đỗ Quyên.

Hắn cảm thấy mình thật là xuẩn, Đỗ Quyên luôn đối với hắn và Lâm Xuân tốt nhất. Nếu coi Lâm Xuân là ca ca, vậy trừ phi thích hắn còn có thể có ai khác?

Hắn không cho rằng thôn Thanh Tuyền còn có thanh niên nào có thể xứng đôi Đỗ Quyên.

Nghĩ tới điều này, hắn nhin không được nhếch miệng cười.

Ừ, sau này nên tới Hoàng gia nhiều một chút, xác định việc này sẽ kêu cha mẹ thỉnh bà mồi tới Hoàng gia cầu hôn.

Nghĩ tới điều tốt đẹp, hắn bước nhanh.

Đi tới đi lui chợt thấy trên tay trống không, mới nhớ tới con mồi đều để ở nhà Hòe Hoa, vội vàng xoay người đi lấy...

Lại nói tỷ muội Đỗ Quyên, sau khi cùng mọi người tách ra, cùng Lâm Xuân, Thu Sinh nói cười đi trở về. Nhị Nha cùng đi với bọn họ.

Nàng hỏi Lâm Xuân hôm nay làm ra cái gì. Lâm Xuân lại hỏi nàng tình hình hái trà.

Đỗ Quyên cười nói cho hắn biết: “Hôm nay vận khí ta khá tốt. Máy cây trà trên núi đối diện chỉ có một mình ta hái, được nửa gùi. Hái trà xong liền phát hiện một mảng lớn nấm...”

Thu Sinh thấy nàng như nhặt được bảo, cười nói: “Sao các ngươi nhiều người như vậy chạy lên núi? Như vậy sao có thể hái đủ trà chứ? Phải nên tách ra, không phải chỉ có trên núi mới có cây trà.”

Đỗ Quyên cười nói: “Cùng tới chung, sao chỉ định người đi người ở chứ? Nhiều người cũng tốt, như Hòe Hoa té ngã, nếu ít người thì ngay cả người báo tin cũng không có.”

Hoàng Tước Nhị gật đầu nói: “Hòe Hoa thật xui xẻo, chân bị sưng lên.”

Nhị Nha vẫn còn sợ hãi nói: “Sợ là phải dưỡng một tháng mới có thể lành.”

Lâm Xuân vẫn lắng nghe, lúc này khẽ giọng đối với Đỗ Quyên nói: “Lần sau không cần một mình đơn độc chạy loạn, chung quanh đây có khi cũng có mãnh thú.”

Đỗ Quyên biết hắn nói có lý, vội gật đầu.

Lại nhẹ nhàng sờ đầu Như Gió, cười nói: “Bằng không, ngươi cũng không thể gặp Như Gió.”

Lâm Xuân cười, hơi cúi đầu, tới gần bên tai nàng nói: “Ta phát hiện một chỗ, có hơn mười cây trà. Trước đây không ai hái qua. Hai ngày nữa chúng ta đi.”

Đỗ Quyên nghe xong thập phần kinh hãi, đang định nói chuyện, chợt nghe thanh âm trẻ con quát to: “Đỗ Quyên tỷ tỷ! Tước Nhị tỷ tỷ!” Tiếp theo là 2 bóng dáng nhỏ từ phía trước nhào tới. Thì ra đã đến nhà.

Đến là một đôi trai gái của tiểu di.

Lớn là bé trai, năm nay năm tuổi, gọi là Nhậm Viễn Minh. Nhỏ hơn là con gái, năm nay ba tuổi, gọi Nhậm Viễn Thanh, đều bộ dạng phấn điều ngọc trác.

Tiểu Viễn Minh hoàn toàn thừa kế tướng mạo của cha hắn, rất tuấn tú.

Đỗ Quyên nhìn thấy hắn tay liền ngứa, tâm cũng ngứa. May mắn sau khi Hoàng Ly lớn lên lại có 2 tiểu tử khá ái cho mình ngắm nghía.

Nàng đem ý này nói với Lâm Xuân. Lâm Xuân cười đến gập người.

2 đứa bé kêu tỷ tỷ trước, đến khi nhìn thấy Như Gió, lại không để ý tỷ tỷ nữa, vội bỏ nhào tới bên cạnh Như Gió, ôm lấy cổ lão hồ, xoa nắn mặt súc sinh kia, làm cho người nhìn thấy đều kinh hoàng run sợ.

Tiếng cười đùa kinh động một loạt ba gia đình, từng viện đều có người đi ra.

Các phụ nữ vây quanh thiếu nữ, kiểm nghiệm thành quả lao động của các nàng, còn nói lá trà sáng, nắm mập, lại nhai lắm bữa không ngừng. Nhất là vợ Đại Đầu, vừa sợ hãi vừa tán thưởng, đối với việc mình không có khuê nữ hết sức tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Tiếng tiêu đêm xuân

Về mặt Phùng Thị và nương Nhị Nha, chính là vợ lão Quả Cân, đều tươi cười.

Tiếp đó lại khen Đỗ Quyên có thể làm, sẵn được hồng gà cảnh và thỏ béo.

Thu Sinh liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, cố ý nói: “Ta nói các ngươi nha. Ta sẵn được dã vật cũng không thấy các ngươi nhìn một chút, mà cứ nhìn chăm chăm Đỗ Quyên. Chẳng lẽ nàng sẵn được gà vàng gà bạc, so với ta sẵn quý giá hơn?”

Mọi người đều cười không ngừng.

Cười xong, Đỗ Quyên đối với hắn nói: “Thu Sinh ca ca, ngươi sẵn sao có thể so với ta. Gà và thỏ chết trên tay ta, đó là phúc khí của bọn họ, cuối cùng

siêu thoát khổ hải, đắc đạo thăng tiên. Động vật chết trên tay ngươi, đó là vận khí chúng nó không tốt, có thể xem như xui xẻo cực kì ...”

Mọi người lại một trận ầm ầm cười to.

Thu Sinh nghe Đỗ Quyên ngượng ngùng, sớm giác ngộ cười to.

Nhìn miệng nàng cười tươi đẹp đẽ không câu thúc, bỗng nhiên cảm thấy nàng nói không sai, động vật chết dưới tay nàng thật sự rất có phúc khí. Tưởng tượng bàn tay trắng nõn kia uyển chuyển nhẹ vung lên, không hề giống như mình, biến thành huyết tinh hung tàn...

Trong lòng hắn nổi lên cảm giác nhẹ nhàng êm ái.

Lâm Đại Đầu cũng không buông tha đại nhi tử, cười nhạo một tiếng nói: “Đỗ Quyên bao lớn, ngươi bao to? Đỗ Quyên là con gái, bộ dạng ngươi như vậy năm lớn ba thô, không biết xấu hổ cùng nàng so?”

Nha đầu kia, lên núi biết săn bắt, xuống sông có thể mò cá, làm xiêm y, nấu cơm mọi thứ đều rành rẽ. Người không biết nghe xong lời ngươi, khẳng định cho rằng bộ dạng nàng cao lớn thô kệch, nên có thể săn thú bắt cá, ai nghĩ tới bộ dạng nàng như thế này.

Mỗi ngày mỗi tháng lòng hắn đều nóng như lửa đốt, hận không thể đại diện Lâm Xuân ra mặt tỏ lộ với Đỗ Quyên, sớm ngày cưới nàng về nhà.

Nhưng “Hoàng Thượng không vội thái giám gấp” thì có ích lợi gì!

Lâm Xuân, tên tiểu tử đáng chết này, đã 15 tuổi rồi sao vẫn không thông suốt chứ?

Lâm Đại Đầu hận rên sứt không thành thép, lại không dám cưỡng bức nhi tử, cũng không dám cùng Hoàng gia cầu hôn. Nay Hoàng gia là khuê nữ đương gia, nếu Đỗ Quyên không đáp ứng cửa thân này, dù hắn nhắc lại chuyện năm đó cũng vô dụng.

Cho nên, hắn cố lấy lòng Đỗ Quyên, thần thái thập phần nịnh nọt.

Nương Nhị Nha vốn rất cao hứng, thấy ai cũng khen Đỗ Quyên, nhin không được lại ghen tị, lại trách khuê nữ không để mình nở mặt, bởi thế nói: “Nhị Nha là đứa vô dụng. Nếu nàng có một nửa năng lực của Đỗ Quyên, ta cũng không cần lo lắng.”

Nhị Nha nghe xong tươi cười cứng ở trên mặt, thần sắc ảm đạm.

Đỗ Quyên đem thần sắc bé gái nhìn ở trong mắt, nhin không được nổi giận.

Bình thường Nhị Nha rất dễ tự ti, nghe lời này càng tự ti hơn.

Nàng liền nói với nương Nhị Nha: “Thím, tỷ tỷ ta cũng không xấu thú, nương ta cũng không nói nàng vô dụng. Không xấu thú thì không thể làm chuyện khác sao? Nhị Nha cần miễn lại có thể làm, thím ghét bỏ nàng thì đưa cho nương ta làm khuê nữ đi.”

Những người này thực dễ dàng đỏ mặt, muốn con gái tranh mặt mũi cho mình, cũng không nghĩ tới sở trường mỗi người khác nhau, sao có thể so sánh như vậy?

Lại nói, nàng với Đỗ Quyên có thể so được sao?

Nàng mang theo ký ức chuyển thế, trở ngược về hai mươi mấy năm, lại cùng Nhậm Tam Hòa học văn học võ, học một cái là mười mấy năm, người bình thường có thể so?

Kỳ thật, so với những đứa nhỏ khác trong thôn, nàng thật thấy hổ thẹn.

Trong thôn rất nhiều đứa trẻ thập phần trí tuệ, có sở trường riêng. Không nói tới Cửu Nhi và Lâm Xuân, lấy Hòe Hoa mà nói, ban đầu Đỗ Quyên không muốn dạy nàng. Nàng cũng có mắt, không dám bám lấy nàng, lại thật sự bằng nghị lực nhận được rất nhiều chữ, sau đó mua sách về xem... Cho đến ngày nay, Đỗ Quyên không thể không kính nể nàng.

Phùng Thị và vợ Đại Đầu vội khen ngợi Nhị Nha.

Vợ Đại Đầu không chút lưu tình nói: “Hừ, người phụ nữ này hông biết tốt xấu! Nhị Nha trong ngoài đều làm, so với con trai ngươi Quả Cân đều không kém, ngươi còn không biết đủ. Đây là đang khoe khoang với người không có con gái như ta phải không?”

Thấy người cũng khen Nhị Nha, nương Nhị Nha xấu hổ nhưng rất vừa ý.

Hạ Sinh tắm rửa xong đi ra, thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi Hoàng Tước Nhi.

Nói cười, Hoàng Lão Thực sớm đã cầm lấy đồ trên tay khuê nữ đi vào nhà, hỏi tình hình hái trà trên núi, Đỗ Quyên một năm một mười nói cho hắn biết.

Lâm Xuân cũng giúp đem đồ vào sân Hoàng gia.

Hoàng Ly đứng ở cửa phòng bếp giong giọng nói: “Đều trở lại! Ăn cơm ăn cơm.”

Bỗng nhiên nhìn thấy gà trên tay Lâm Xuân, vội nói: “Nhị tỷ săn chim trĩ? Vậy thì chờ thêm chút nữa, ta lại nấu thêm một món. Cha, đem gà này làm thịt.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong ngạc nhiên nói: “Còn giết gà? Có thể làm kịp sao?”

Hoàng Ly bình tĩnh an bài nói: “Kịp. Ta lập tức nấu nước, để cha nhổ lông gà. Nhổ sạch sẽ xong thì cắt chút lườn gà, nấu một nồi canh với nấm, rất nhanh. Khăng định các người nhất được nấm. Chỗ gà còn hầm để ngày mai ăn.”

Nói xong uốn người đi vào phòng bếp.

Hoàng Lão Thực vội đi theo lấy thau.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu không muốn về nhà nên theo vào nói chuyện. Nghe Hoàng Ly nói như vậy, vừa hâm mộ vừa buồn cười.

Nhân tiện Đỗ Quyên nói: “Thấy không? Ăn hàng chính là có chấp như vậy.”

Hoàng Tước Nhi và huynh đệ Lâm gia đồng loạt cười rộ lên.

Từ khi Hoàng Ly theo Nhậm Tam Hòa luyện võ tới nay, thường đói bụng, mỗi ngày phải ăn bốn năm lần, đồ ăn vặt bên cạnh không bao giờ thiếu. Bởi nàng trưởng thành, phải học tập trù nghệ, liền tiếp chương phòng bếp Hoàng gia, cả ngày vội vàng cân nhắc món ăn, Đỗ Quyên gọi đùa nàng “Ăn hàng”.

Trong tiếng cười, Lâm Xuân thấy cha mẹ hâm mộ nhìn khuê nữ Hoàng gia, lưu luyến không chịu rời đi, cảm thấy mát mắt, phát tay nói: “Đi, ta cũng về nhà cũng thịt một con gà. Ta tự mình xuống bếp, làm món gà kho tàu cho các người.”

Huynh đệ Lâm gia thường lui tới với tỷ muội Hoàng gia, cũng học làm được món ăn đơn giản, thậm chí Lâm Xuân và Hạ Sinh làm rất tốt.

Không có biện pháp, không thể chỉ trông cậy vào lão nương, đành phải tự lực cánh sinh.

Nói tới, mấy huynh đệ đều thăm oán Thu Sinh, trách hấn chậm chạp không cưới đại tẩu, hại huynh đệ bọn họ chịu khổ, “Đến tuổi rồi mà không cưới vợ, chính là người không đứng!”

Người Lâm gia rời đi xong, quả nhiên Hoàng Ly rất nhanh nấu xong một nồi canh, sau đó ăn cơm. Viễn Minh và Viễn Thanh cũng ở lại nhà đại di ăn. Hai người lớn, năm đứa nhỏ, không sai biệt lắm ngồi đầy một bàn, thập phần náo nhiệt.

Ăn được một nửa, Nhậm Tam Hòa đã tìm tới cửa.

“Trời tối, gà còn biết về chuồng, sao hai người không biết về nhà hả?”

Hắn nghiêm trang hỏi nhi tử cùng khuê nữ.

Đỗ Quyên phun một miếng cơm trong miệng ra. Hoàng Ly cũng bị nghẹn thẳng ho khan.

Tiểu Viễn Minh hùng khí tráng liệt nói: “Ăn cơm ở nhà không náo nhiệt.”

Viễn Thanh cũng cất giọng trẻ con nói: “Đại di nói, ở đây cứ tự nhiên như nhà mình.” Nhìn nhìn Hoàng Ly lại nói, “Tam biểu tỷ nói, khi còn nhỏ nàng cũng thường lại nhà chúng ta ăn cơm.”

Nhậm Tam Hòa nhàn nhạt hỏi: “Nga, cho nên người ở nhà tam biểu tỷ người ăn bù lại, đúng không?”

Viễn Thanh bị hắn xoay chóng mặt, không rõ kỳ ý liền gạt đầu nói: “Àn! Đúng vậy!”

Tỷ muội Hoàng Tước Nhi bật cười.

Phùng Thị tuổi lớn, tính tình nhu hòa không ít. Viễn Minh, Viễn Thanh lại đáng yêu, bởi vậy nàng ôn nhu với hai đứa cháu này hơn cả khuê nữ của mình.

Lúc này nàng yêu thương nhìn Viễn Thanh nói: “Bọn họ có thể ăn bao nhiêu. Không biết Tước Nhi các nàng đã ăn bao nhiêu thịt ở nhà tiểu di kia, bây giờ còn không cho Viễn Thanh ở nhà đại di này ăn một bữa?”

Hoàng Lão Thực tiếp đón em rể ngồi xuống nói chuyện.

Nhậm Tam Hòa lắc đầu, nói trong nhà đang đợi ăn cơm.

Lại hỏi 2 đứa nhỏ ăn xong chưa, mau cùng hắn về.

Viễn Thanh ồn ào nói, buổi tối muốn cùng biểu tỷ ngủ, không trở về.

Đỗ Quyên nói: “Tiểu dưỡng, để Viễn Thanh ở đây nghỉ ngơi đi. Con gái ở chung nhiều với chúng ta, tính tình hoạt bát sáng sủa. Đừng đều nuôi giống tiểu dưỡng vậy, y như khối băng.”

Nhậm Tam Hòa đã trên 30. Mười mấy năm sinh hoạt nhàn nhã nơi sơn dã, về lạnh lùng trên người hẳn nhạt đi không ít, thêm chút phiêu nhiên hương vị.

Hắn nghe Đỗ Quyên nói xong, lắc đầu nói: “Các người không chê phiền là được.”

Nói xong thúc Viễn Minh đi, coi như chấp nhận cho Viễn Thanh ở lại.

Viễn Minh lập tức cũng muốn ở lại.

Nhậm Tam Hòa sầm mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người đã năm tuổi rồi mà còn đòi ở lại đây ngủ? Có chỗ cho người ngủ sao, hay buổi tối còn cùng các biểu tỷ nháo?”

“Phốc!” Đỗ Quyên lại sặc.

Năm tuổi rất lớn sao?

Bất quá nàng sẽ không xen miệng.

Viễn Minh vô pháp đành bừa môi buông bát, cùng cha đi về.

Sau bữa cơm, người một nhà như trước vội, cho gia súc ăn, rửa bát thu thập, sau đó sao trà, thanh lý nắm, nấu dương xỉ. Đang đợi tắm rửa, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi bụng một chậu xiêm y đi tới nương nước bên cạnh nhà giặt, xong mới cảm thấy thanh nhàn chút.

“1 ngày là lúc vào buổi sáng”!

Thói quen của nông dân, ba mùa xuân, hạ, thu thường thích giặt xiêm y buổi tối, để khỏi phải làm vào sáng ngày hôm sau.

Ăn xong cơm tối, phụ nữ và con gái ngồi xõm bên nương giặt xiêm y, vừa nhàn thoại, cũng là một đạo phong cảnh. Nhất là vào giữa hè ngồi giặt đồ bên bờ lạch, phá lệ mát mẻ.

Lúc tỷ muội Đỗ Quyên đến, Nhị Nha đã giặt được một lúc rồi.

Cách vách cũng truyền đến tiếng chà giặt, là vợ Đại Đầu đang giặt xiêm y.

Lâm gia không cần ra bờ nương giặt xiêm y. Nhà bọn họ có giếng nước.

Nói tới cái giếng nước này, là bởi vì lúc Đỗ Quyên dạy Lâm Xuân thủy động học, khoa tay múa chân nói đến nguyên lý máy áp nước, nghe nói thứ này có thể hút nước từ dưới sâu lên, Lâm Xuân cảm thấy hứng thú, lập tức muốn thí nghiệm, cho nên đào một miệng giếng.

Nhưng nói dễ, muốn bằng thủ công làm ra máy áp nước là rất khó.

Đỗ Quyên chẳng những không đã kích hắn, còn cổ vũ hắn thí nghiệm, bất quá dặn dò hắn không thể gấp. Căn cứ nàng dự đoán, không có phao cao su, piston máy áp nước rất khó bảo trì tính năng phong bế, dĩ nhiên không dễ làm.

Lâm Xuân đi mấy chuyến ra ngoài núi, tìm thợ rèn đánh chế một bộ linh kiện và tay hãm mình cần, nhưng cũng không thành công, nên tạm thời bỏ qua.

Đêm xuân rất đẹp, gió nhẹ nhàng êm ái.

Chính là lúc trăng tròn, ánh trăng nhu hoà như nước. Góc phòng, ngọn cây, bên bờ suối sương mù tràn ngập, nhàn nhạt, bàng bạc như khói lam, nhuộm đậm núi xa thôn gần thành một bức tranh thủy mặc thanh đạm.

Mùi hoa ngọt ngấy cùng hơi thở của cỏ xanh, của cây cối theo gió ủa tới, toàn bộ tiếng người và những động tĩnh khác trong đêm yên tĩnh bỗng chốc đều giảm nhỏ lại, không còn sự ồn ào náo động hay tranh cãi ầm ĩ của ban ngày nữa.

Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi và Nhị Nha vừa giặt đồ, vừa thấp giọng nói chuyện.

Bỗng nhiên, tiếng tiêu phía sau chợt vút lên, theo không gian mà đến, uyển chuyển du dương.

Đỗ Quyên dừng một lát, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên nóc nhà phía tây Lâm gia, một bóng đen ngồi ngay ngắn, đối diện với dòng nước xanh trôi. Tiếng tiêu vui vẻ như đêm xuân phát ra hơi thở bông bột, hoà tiếng nước róc rách, hoa thơm vây quanh!

Là Lâm Xuân!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Nóc nhà của phòng khách

Đỗ Quyên giảm nhẹ động tác gõ xiêm y, mỉm cười lắng nghe.

Tiếng tiêu quanh quẩn trong không gian sơn thôn, cùng âm thanh của trời đất, của tiếng người hài hòa xen lẫn nhau, thành bản sonata đêm xuân.

Đỗ Quyên từng nói với Lâm Xuân, công phu làm nghề mộc có thể dựa vào luyện tập từng bước để cao, nhưng có vài thứ không thể dựa vào luyện tập để nâng cao, tỷ như năng lực cảm giác thiên nhiên.

Nàng cảm thấy tay nghề Lâm Xuân đã lên tới trình độ nghệ thuật. Nếu muốn hình thành phong cách độc đáo riêng của mình, phải có năng lực cảm giác bén nhạy với sự vật quanh mình, người bình thường ít có nội hàm, bởi vậy đề nghị Lâm Xuân học thổi địch.

Âm nhạc có thể trợ giúp tinh lọc tâm cảnh, đạt tới kỳ ảo cảnh giới.

Đánh đàn đương nhiên cũng có thể, nhưng trong thôn không có người biết đàn, nhưng rất nhiều người biết thổi địch.

Vừa vặn Nhậm Tam Hòa biết thổi tiêu, vì thế Lâm Xuân học thổi tiêu.

Lúc mới bắt đầu học, hấn làm cho lảng giềng bất an. Một thời gian dài, mọi người nghe quen, mỗi đêm đều nhờ tiếng tiêu để đi vào giấc ngủ. Nếu một ngày Lâm Xuân không thổi, có người còn không quen nữa.

Đương nhiên, cũng có người thô bỉ sát phong cảnh.

Tỷ như có hán tử nói: “Đứa trẻ này, ở đâu mà có tinh thần tốt như vậy, ngày nào cũng thổi!”

Hắn mệt gần chết, hận không thể ngã đầu là ngủ.

Người khác nói tiếp: “Con trai mười mấy tuổi, tinh thần còn không tốt sao? Lớn rồi muốn lấy vợ. Ngay cả mèo còn kêu xuân hướng chi con trai mười mấy tuổi!”

Nếu Lâm Xuân nghe lời này, sợ là từ nóc nhà té xuống.

Trong đêm xuân, quả thật thiếu niên cũng có chút tình ý, nhưng đánh đồng với “mèo kêu xuân”, thì hắn không thể tha thứ.

Bị ví như “mèo kêu xuân” không chỉ có một mình Lâm Xuân. Hắn mới thổi một lúc, xa xa nơi giữa thôn đã truyền đến thanh âm hoà cùng tiếng tiêu, mười phần mạnh mẽ, cao vút.

Đây là Cừu Nhi!

Đêm nay tiêu tử này thổi rất nhiệt tình, hình như rất hưng phấn.

Nhị Nha thấy Đỗ Quyên nhẹ nhàng nện xiêm y, vừa chú ý nghe khúc, ngay cả Hoàng Tước Nhi chà xiêm y cũng không ra tiếng, nên cũng không dám nói lời nào.

Tuy nàng nghe không hiểu lắm, cũng đại khái biết tiếng tiêu vì Đỗ Quyên mà phá lệ vui vẻ.

Đối với Lâm Xuân và Cừu Nhi, không phải nàng không vọng trộm ảo tưởng qua, chỉ là nàng tự hiểu lấy bản thân, bởi vậy trước nay không dám hy vọng xa vời.

Nàng ở cách vách Lâm gia, từ nhỏ Lâm Xuân đã xem Đỗ Quyên là tâm điểm, nàng thấy rất rõ ràng, hiểu rằng dù Đỗ Quyên không gả cho Lâm Xuân, Lâm Xuân cũng sẽ không cưới nàng. Về phần Cừu Nhi, đó là nhi tử có tiền đồ nhất của đại phòng Lâm gia, nàng cũng không thể trèo cao với tới được.

Nhưng thiếu nữ mười mấy tuổi không thể tránh khỏi có lúc nghĩ tới chuyện này.

Trước đó vài ngày, có người tới cửa xin cưới nàng.

Tuy nàng không dám trèo cao Lâm Xuân và Cừu Nhi nhưng cũng có chờ đợi của mình, chỉ là cha mẹ nàng chưa chắc bận tâm ý tưởng của nàng. Nàng cũng không có dũng khí chống lại gia gia nãi nãi như Đỗ Quyên.

Nhưng cũng không thể không làm gì hết.

Nàng hy vọng Đỗ Quyên giúp nàng. Đỗ Quyên rất có chủ kiến và vẫn luôn chiều cổ nàng. Huống hồ quan hệ của người kia và Đỗ Quyên cũng không sai.

Bởi vì trong lòng có việc, Nhị Nha không thể yên tĩnh nghe khúc, trong chốc lát đã không nhận được.

Nàng nhẹ giọng nói: “Mấy huynh đệ Lâm gia đều tốt có thể làm, đêm nay cha ta còn khen ngợi, nói bọn họ tốt hơn những đứa con trai khác trong thôn. Còn nói Tiểu Bảo ca ca người cũng tốt, vừa học thợ mộc, vừa học săn thú lại hiểu chuyện, lại có thể làm, so với cha hẳn tốt hơn nhiều.”

Nàng biết, tuy nhà Đỗ Quyên bắt hòa gia gia nãi nãi bên kia nhưng tỷ muội các nàng vẫn có quan hệ tốt với Hoàng Tiểu Bảo. Trận đại náo xảy ra vài năm trước, Hoàng Tiểu Bảo còn nói chuyện giúp bọn họ.

Đỗ Quyên cũng nguyên ý nói tốt giúp đường ca, nên nhẹ giọng nói: “Tiểu Bảo ca ca thực có khả năng lại chịu đựng nỗi, hiện tại làm ra đồ tốt hơn thúc ta khi còn nhỏ lắm.”

Nhị Nha dừng lại, tùy ý hỏi: “Đại Nữu tỷ tỷ người xuất giá đã hai năm, chắc Tiểu Bảo cũng sắp cưới tẩu tử cho các người phải không? Nhà người lại phải ra một số bạc lớn.”

Đại Nữu giả đi Cây Lê Cầu. Lúc thành thân, Hoàng lão cha ra lệnh đại nãi tử lấy năm lạng bạc cho chất nữ thêm trang.

Mấy năm nay qua được yên tĩnh, Đỗ Quyên cũng lười cùng gia gia nãi nãi tranh. Dù sao qua vài năm nữa Hoàng Tước Nhi cũng phải thành thân, đến lúc đó tiểu thúc dám không lấy số bạc tương ứng ra thêm trang, nàng có biện pháp làm cho bọn họ mất mặt, cho nên như cho mượn vậy.

Tuy trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng không muốn nói việc này với người ngoài.

Bởi vậy trả lời: “Tiểu Bảo ca ca đón dâu sợ là không nhanh như vậy. Đã nói qua vài mối đều không thành đâu.”

Nhị Nha không có hứng thú với việc nhà Đỗ Quyên ra bạc, bất quá là mượn việc này nói chuyện mà thôi, bởi vậy Đỗ Quyên trả lời đúng tâm ý của nàng.

Nàng cười nhẹ nói: “Nhìn không ra Tiểu Bảo ca ca người thật kén chọn.”

Hoàng Tước Nhi nói tiếp: “Ai mà không kén chọn chứ? Nếu ca ca người không kén chọn, hôm kia xem mắt sao lại không thành chứ?”

Nhị Nha bỏ qua ca ca của mình, Quả Cầm, tiếp tục truy vấn tiêu chuẩn tuyển vợ của Hoàng Tiểu Bảo: “Ca ta đâu có kén chọn, đó là người ta xem coi trọng nhà ta. Tiểu Bảo ca ca người muốn tìm loại con gái nào?”

Rồi bày ra bộ dáng thám thính bát quái.

Đỗ Quyên cũng không nghi ngờ, bởi vì nàng cũng thích nghe mấy chuyện này.

Sinh hoạt những người dân ở đây đều như một câu chuyện. Chuyện vụn vặt, linh tinh rất được yêu thích.

Nàng liền cười nói: “Biết nói sao đây? Đại khái cần chút duyên phận đi. Là cháu đích tôn, lúc gia gia nãi nãi ta tuyển người khó tránh khỏi cẩn thận chút.”

Còn có một câu nàng chưa nói, đó là vết xe đổ Phùng Thị. Gia gia nãi nãi sợ cưới cháu dâu về giống như con dâu cả, nên phải mở to mắt ra chọn.

Nhị Nha trầm mặc.

Bắt tri bắt giác, xiêm y đã giặt xong, nàng vẫn còn đang ngần người.

Mãi đến khi Hoàng Tước Nhi hỏi: “Nhị Nha người giặt xong chưa?”

Nhị Nha mới vội nói: “Xong rồi. Ta đi về trước, người ở nhà ngủ hết rồi.”

Bưng lên thau gỗ vội vội vàng vàng bước đi.

Chờ nàng đi xong, Hoàng Tước Nhi mới nhỏ giọng nói với Đỗ Quyên: “Nàng hỏi Tiểu Bảo làm cái gì? Có phải là coi trọng ...”

Đỗ Quyên sùng sốt, hồ nghi nói: “Không thể nào!”

Hoàng Tước Nhi liếc nàng một cái, nói: “Sao lại không thể! Chỉ có người ngây ngô.”

Nàng vẫn cảm thấy Đỗ Quyên rất thông minh, cái gì cũng biết. Đại lớn một chút, bỗng nhiên phát hiện muội muội này kỳ thật không cái gì cũng biết, có đôi khi thật ngây thơ. Tỷ như Nhị Nha vừa rồi, tâm tư con gái nàng vừa nghe là hiểu, nhưng Đỗ Quyên nghe không hiểu.

Nàng không biết là bởi vì tâm lý tuổi tác của Đỗ Quyên già dặn hơn, trong lòng lại có người, làm sao để ý mấy chuyện đó, bất quá coi như là nhàn thoải nghe xong rồi thôi. Nếu nàng dụng tâm sẽ phát giác ra.

Thấy Hoàng Tước Nhi nói mình ngây ngô, Đỗ Quyên nhin cười không được.

Hai người giặt xiêm y xong, xoay người vào nhà.

Ở trong sân phơi xiêm y, Hạ Sinh đi tới, khẽ giọng kêu lên: “Tước Nhi! Giặt xong?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, nói: “Ngươi còn chưa ngủ, đang làm cái gì vậy?”

Hạ Sinh đến gần nàng, xem ra có lời nói với nàng.

Thời khắc tuyệt vời như thế, Đỗ Quyên không muốn quấy rầy bọn họ. Dù sao đã định thân, lại ở trong nhà mình không sợ có chuyện. Bởi vậy nàng ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà phía tây Lâm gia phát tay.

Tiếng tiêu lập tức dừng lại. Lâm Xuân giơ tay lên, một cọng dây thừng bay xuống, đầu cọng dây rơi trên đầu tường Hoàng gia.

Đỗ Quyên đưa tay kéo dây thừng. Lâm Xuân nhẹ nhàng kéo một cái, nàng liền phóng qua tường viện nhà mình, bay qua đầu tường Lâm gia, phi thân lên nóc nhà phía tây Lâm gia.

Tới nóc nhà, nàng ngồi xuống bên người Lâm Xuân, khẽ cười nói: “Vẫn là ở trên đây tốt. Vừa lên đến là cảm thấy lòng dạ trống trải. Sao ngươi còn không đi luyện công?”

Nói tới cái này nàng liền nhin không được bội phục. Đứa nhỏ này cùng học với mình, vừa học thợ mộc, nhưng võ công chưa từng lơ là. Sớm muộn gì đều luyện tập bất chấp mưa gió, bao nhiêu năm như 1 ngày.

Lâm Xuân nhìn nàng hỏi ngược lại: “Ngươi lại không đi?”

Đỗ Quyên không chút xấu hổ nói: “Không đi. Hôm nay ta mệt eo mỗi lưng đau, ngủ còn không kịp nữa. Ta lại không muốn làm đại hiệp, mỗi buổi sáng luyện một lần là được.”

Lâm Xuân nghe xong, liền nhìn nàng cười.

Hai người dần lớn lên, Đỗ Quyên đối với Lâm Xuân từ ban đầu ân cần dạy bảo, bất tri bất giác biến thành cùng hân thương lượng, gần đây lại biến thành thường hỏi ý kiến hân, thậm chí có một số việc bắt đầu ý lại.

Loại biến hóa này, Đỗ Quyên đều không nhận ra.

Lâm Xuân đương nhiên che chở nàng, cũng không cảm thấy.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Buổi chiều ngươi nói cây trà mộc nơi nào? Có xa hay không?”

Lâm Xuân nói: “Rất xa. Với cước trình của chúng ta sợ cũng phải chạy bốn năm canh giờ.”

Nếu như không xa, cây trà đó sớm đã bị người phát hiện.

Đỗ Quyên nói: “Vậy tỷ ta không đi được. Ta mang Hoàng Ly đi thôi.”

Nàng không tiện ra ngoài riêng rẽ với Lâm Xuân. Hoàng Ly đang tập võ, mang nàng đi vừa lúc rèn luyện một phen.

Lâm Xuân gật đầu nói: “Kêu Cửu Nhi đi chung. Đi ra ngoài một chuyến, thế nào cũng phải mang thứ tốt về. Ngày kia đi. Chỗ đó núi cao, lá trà lớn chậm, đi sớm không được.”

Đỗ Quyên gật đầu, đánh giá bốn phía.

Ngồi cao, nhìn được xa.

Ánh trăng bao phủ thôn trang, sương mù nhẹ bay, đẹp không thể tả!

Yên lặng một hồi, nàng nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới sân thấy Hạ Sinh đang lấy cái gì đó cho Hoàng Tước Nhi xem, thấp giọng nói chuyện. Nàng mỉm cười nói: “Ca ngươi đang làm gì mà thần thần bí bí vậy?”

Lâm Xuân liếc mắt nhìn xuống, nói: “Thạch điêu. Mỗi buổi tối hân đều cân nhắc, điêu khắc vài ngày, khắc hình Tước Nhi tỷ tỷ. Lúc này lấy ra chắc đã điêu khắc xong.”

Đỗ Quyên nhin không được bắt đầu cười khê, nói: “Hân còn công tư rõ ràng nữa, không chiếm dụng thời gian sinh hoạt chung. Là sợ cha ngươi nhìn thấy bị mắng?”

Lâm Xuân nhỏ giọng nói: “Đều không phải, là sợ người nhìn thấy.”

Đỗ Quyên liền che miệng cười trộm.

Tuy hai người hạ giọng nói chuyện nhưng vẫn bị Lâm Đại Đầu ở sương đối diện phát hiện.

Hân tử nhìn thiếu nữ đang ngồi trên nóc nhà, khóe miệng liên tục mỉm lại, kiệt lực bỏ qua.

Bởi là Đỗ Quyên nên hấn bỏ qua. Nếu là một người khác, hấn sẽ lập tức giơ chân chửi mắng.

Đây chính là nóc nhà a!

Nữ nhân là không thể lên nóc nhà, bằng không một gia đình bị xui xẻo!

Con gái cũng không được!

Con gái đẹp cũng không thể!

Nhưng là, cô gái này không phải là cô gái bình thường, là người hấn một lòng muốn cầu làm con dâu, Đỗ Quyên. Hiếm khi nàng và nhi từ ngòi chung một chỗ, lại là buổi tối, dưới ánh trăng lãng mạn như thế, sao hấn có thể không có mất phá hư cảnh đẹp của 2 người chứ?

Đương nhiên không thể!

Hấn liền thuyết phục chính mình: Đỗ Quyên không phải là cô gái bình thường, đó là người được Ngự nương nương cứu qua, có đại phúc khí, cho nên nàng có thể lên nóc nhà ngòi!

Tìm được lý do xong, hấn liền đi ngủ, để “mắt không thấy tâm không phiền”.

Từ lúc hấn bắt đầu nhìn thấy Đỗ Quyên, hấn chưa từng chiếm được thượng phong trước mặt nàng. Hấn đã quen.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Ngây thơ

Ngồi một lúc, Đỗ Quyên ngáp một cái, nói: “Đi xuống.”

Lâm Xuân liền đứng dậy, thuận thế kéo nàng đứng lên, ôm nàng đi vội vài bước, phi thân nhảy xuống, vững vàng đứng trong sân Hoàng gia.

Đỗ Quyên thấp giọng cười nói: “Người vào nhà ta dễ dàng không tốn chút công sức nào. Sau này nhà ta bị mất trộm, người là hiểm nghi lớn nhất.”

Lâm Xuân đang định nói chuyện, chợt nghe giọng nói của Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh phía trước, vội dừng lại.

Chợt nghe Hoàng Tước Nhi nói: “... Trong nhà bận rộn như vậy, phòng lớn còn chưa xây xong, người còn có tâm tư làm cái này? Đại Đầu bá bá nhìn thấy lại nói người, nói người không làm chính sự.”

Hạ Sinh nói: “Sao ta không làm chính sự chứ? Ta lại không chậm trễ làm việc. Lại nói, ta cũng không phải làm không, ta làm cái này cũng có lợi. Ta nói cho người biết, Tước Nhi, ta nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện đó.”

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên hỏi: “Nghĩ thông suốt cái gì?”

Hạ Sinh nói: “Trước kia Xuân Nhi và Đỗ Quyên nói với ta là, ta làm việc quá cứng nhắc, không có không khí sôi động, nói ta không có linh cảm. Ta thật không hiểu linh cảm là cái gì. Lúc này ta đã hiểu.”

Thanh âm của hấn lên cao chút, mang theo sự hưng phấn không thể đè nén được, “Như lúc ta khắc cái này cho người, trong đầu đều là bóng dáng của người: bộ dáng lúc người nói chuyện, lúc người đi bộ, lúc người hái trà... Bộ dáng lúc người cười rộ lên, còn có bộ dáng nhút nhát khi còn nhỏ, ta đều nhớ rõ ràng. Tước Nhi, ngày nào đó ta lại làm cho người tượng đá lúc người còn nhỏ...”

Nói xong, tựa hồ cảm thấy kéo xa, vội lại quay lại chính đề, nói: “Trong đầu ta đều là bóng dáng của người, ta liền muốn điều khắc người theo cảm nhận trong lòng, cảm thấy tay rất thuận. Lúc này ta mới hiểu được, đây chính là linh cảm! Người là người sống, ta điều khắc ra cũng sinh động như sống. Lúc ta làm những vật khác, đều không có sinh khí, cho nên là chết.”

Đỗ Quyên nghe được này, cùng Lâm Xuân nhìn nhau cười, cũng rất cao hứng.

Không nghĩ tới Hạ Sinh có thể lĩnh ngộ được tầng này, coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Hoàng Tước Nhi lại sáng giọng: “Xem người nói kia, ta không phải là vật sống hay là chết!”

Hạ Sinh vội vàng lắc đầu nói: “Không phải ý đó.”

Nói xong giờ khỏi đá điêu khắc lên, dưới ánh trăng hướng Hoàng Tước Nhi ý bảo: “Tước Nhi ngươi xem, ta điêu cả răng khềnh của ngươi khi cười nữa...”

Có lẽ là cảm thấy ánh trăng mờ lung, sợ Hoàng Tước Nhi không thấy rõ, kéo tay của nàng rờ lên mặt tượng đá, “Nơi này, lộ ra có phải không? Ta thích nhìn ngươi cười như vậy.”

Hoàng Tước Nhi thẹn thùng, giắt tay lại nói: “Ai nha, ngươi điêu khắc răng khềnh của ta làm cái gì? Ngươi...” Nàng bỗng nhiên không động, sờ sờ tay Hạ Sinh, cau mày nói, “Ngươi xem tay ngươi này, thô hơn cả vỏ cây. Không phải làm cho ngươi bao tay sao. Sao không mang?”

Hạ Sinh ha hả cười nói: “Ta vừa làm việc, liền quên mất.”

Hoàng Tước Nhi dặn dò: “Nhớ rõ phải mang. Không phải nói tay thô khó coi. Ngươi làm thứ này, cũng là công việc tỉ mỉ, thường phải dùng tay sờ. Nếu trên tay đều là vết chai, sợ là không sờ thấy.”

Hạ Sinh vội gật đầu nói: “Lần tới ta nhớ sẽ mang.”

Đỗ Quyên đều nghe ngây ngốc.

Bọn họ đang hẹn hò nhưng không nói lời ngon tiếng ngọt buồn nôn, nhưng mỗi câu Hạ Sinh nói đều lộ ra sự vắn vưng với Hoàng Tước Nhi, trong lòng không lúc nào không nghĩ tới nàng. Hoàng Tước Nhi mở miệng cũng đầy sự quan tâm..

Thật là một tình cảm thuần phác chân thành tha thiết!

Xa xa truyền đến một tiếng huýt sáo.

Lâm Xuân vừa động, ghé sát vào tai Đỗ Quyên nói: “Ta đi. Ngươi ngủ sớm chút đi.”

Đỗ Quyên gật đầu, nhìn hần phi thân phóng qua tường viện, như cũ từ Lâm gia ra cửa chính. Nàng mỉm cười, xoay người vào nhà, cũng không gọi Hoàng Tước Nhi.

Phòng cha mẹ vẫn sáng đèn.

Nghe tiếng động, Phùng Thị đi ra nói với nàng: “Nhanh đi ngủ, trễ lắm rồi. Sáng mai còn phải dậy sớm luyện công.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Nương đang thiếu thừa may vá? Đã nói buổi tối không cần đốt đèn thức đêm, không nên làm hư đôi mắt, hồng rồi không phải thêm phiền toái cho chúng ta!”

Phùng Thị nhẹ giọng nói: “Nói bừa! Mắt nương hoàn hảo. Nương không làm nhiều chút, các ngươi bận rộn như vậy, nào có ớ không mà làm. Nạp để giày cần dùng sức, các ngươi đâm kim không nổi. Ta nạp sẵn để giày, các ngươi làm giày sẽ dễ dàng hơn.”

Ba khuê nữ khởi động gia nghiệp. Bé gái nũng nịu, lên núi săn thú, xuống sông bắt cá, ngay cả tiểu Hoàng Ly cũng như con trai tập võ, nàng còn có thể không dụng tâm! Mắt thấy Hoàng Tước Nhi muốn xuất giá, xiêm y, giày, đệm chăn đều phải nhanh chóng dự bị, bằng không đến trước mắt lại không làm kịp.

Mấy năm gần đây ngày qua thật tốt, chuyện nàng canh cánh cũng có tin tức, bởi vậy càng trẻ ra. Trong mắt nàng, buổi tối may vá thêm không tính là cái gì.

Đỗ Quyên khuyên không được, cũng tùy nàng đi, tự đi về phòng.

Ở gian phòng ngoài, Hoàng Ly một thân màu xanh đang ngồi trung bình tấn.

Người tiểu muội này luyện võ rất bền lòng có nghị lực, nhưng lại thực thích sạch sẽ. Buổi sáng luyện công xong gội đầu tắm rửa, nhẹ nhàng khoan khoái; Nhưng buổi tối luyện một thân mồ hôi, gội đầu lại không tiện, cho nên buổi tối nàng chỉ luyện một ít kiến thức cơ bản, như ngồi trung bình tấn, trồng chuối, thì ở trong phòng luyện.

Đỗ Quyên đi vòng qua nàng vào sau bình phong, thấy tiểu Viễn Thanh đã ngủ, đắp cái chăn mỏng tử, tay chân nhỏ co ro, ngón tay còn nhét trong miệng.

Nàng nhin không được tả oán nói: “Lại ngủ, cũng không chờ ta chơi một hồi.”

Hoàng Ly nghe xong bật cười, xì hơi nên ngồi không được, đành kết thúc công việc.

Nàng co duỗi chân bị tê cứng, vừa đi ra ngoài. Trong chốc lát đã bung cái bát vệ, ngồi vào bồn tròn dùng muỗng nhỏ múc ăn. Trong bát là nước sôi quậy bột mè, hương khí bốn phía.

Không có biện pháp. Nàng đói bụng, không ăn buổi tối đói bụng sẽ ngủ không được.

Đỗ Quyên nhìn buồn cười không thôi.

Hoàng Ly cũng không thèm để ý, vừa ăn, vừa nhìn chăm chăm vào mặt Đỗ Quyên, hăm mộ nói: “Nhị tỷ, mặt ngươi đều sáng trắng, nhìn không thấy lỗ chân lông. Ai! nếu ta có làn da như ngươi thì tốt rồi.”

Tâm tư thích đẹp của bé gái vượt xa hai vị tỷ tỷ.

Đỗ Quyên thay một cái áo ngủ rộng rãi, đi đến trước mặt nhéo mũi nàng nói: “Ngươi còn ngại làn da không tốt? Ngươi nên biết đủ đi! Hôm kia Quế Hương còn nói là mặt ngươi hồng hào, còn mềm mại hơn hoa. Ngươi còn ngại không tốt!”

Hoàng Ly quay đầu né tránh, cười nói: “Ai cùng nàng so!”

Quế Hương rất đẹp, nhưng thời dậy thì đến, trên mặt mọc lên mấy hạt mụn. Nàng tức giận muốn chết, hỏi thẳng Đỗ Quyên vì sao không dậy thì. Chẳng những Đỗ Quyên không dậy thì, ngay cả Hoàng Tước Nhi lớn hơn nàng cũng ít mọc mụn, hỏi nàng có bí quyết gì không.

Đỗ Quyên có thể có bí quyết gì chứ?

Thế chất mọi người bất đồng, có vài người dễ mọc mụn.

Nàng cũng dạy Quế Hương không thể ăn cay nhiều chất kích thích cùng đầy mỡ gì đó, nhưng không thấy hiệu quả.

Ăn xong, Hoàng Ly lại năn nỉ nói: “Nhị tỷ. Ta muốn tắm rửa. Ngươi giúp ta lấy lòng trắng trứng, lúc ta tắm thuận tiện đắp mặt.”

“Được, tốt, tốt!” Đỗ Quyên nhận mệnh đáp ứng, “Ngươi nhanh lên, ta không mở được mắt rồi.”

Rồi dùng bột hạnh nhân, lòng trắng trứng gà, mật ong đánh thành nửa bát bột.

Đội Hoàng Tước Nhi đi vào, ba tỷ muội đều đắp, đợi gần khô hết mới rửa sạch lên giường ngủ. Trong tiếng sột soạt là tiếng thì thầm, tiếng cười nhẹ không ngừng.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly đi tới sau nhà tiểu di luyện công.

Nay, ở hậu viện Nhậm gia có năm người luyện công. Trừ bỏ Cửu Nhi, Lâm Xuân và Đỗ Quyên, lại thêm Hoàng Ly và tiểu Viễn Minh.

Không sai, Viễn Minh mới năm tuổi đã bắt đầu bị hấn cha tàn phá.

Luyện đến khi mặt trời từ phía sau núi chui ra ngoài, mọi người mới thu công.

Cửu Nhi đi tới cười hỏi: “Đỗ Quyên, ngươi hôm nay làm cái gì?”

Đỗ Quyên lau mồ hôi, sắc hồng trên mặt bắn ra bốn phía, làm thiếu niên nhìn ngây người, mắt sáng rực lên, tim đập nhanh gấp bội.

Từ nhỏ hấn đã thích chơi chung với Đỗ Quyên. Trừ bỏ thích nàng, còn bởi vì hấn, Lâm Xuân và Đỗ Quyên hợp ý nhất. Hiện tại thì khác rồi. Hấn dùng ánh mắt mới tình đầu của thiếu niên nhìn thiếu nữ, lòng tràn đầy hạt giống tình yêu nảy nở ngọt ngào và chờ đợi, như cây non nhẹ nhàng quét qua trái tim, ngứa ngứa run rẩy, lại có chút vội vàng khó nén, không biết phải như thế nào mới tốt. Hoặc là, cứ như vậy cùng nàng ở một chỗ, vẫn nhìn nàng, tốt nhất có thể nắm tay nàng.

Đỗ Quyên nói: “Ta? Hôm nay ta chuẩn bị đi túi tôm.”

Cửu Nhi vội nói: “Ta cùng đi với ngươi. Ta muốn ở nhà nghỉ vài ngày rồi mới lên núi, không làm gì hết, nhưng ta lại không ngồi không được, không bằng đi vớt chút cá trở về ăn.”

Đỗ Quyên không thèm để ý gật đầu nói: “Tốt nha! Chúng ta ăn cơm xong rồi đi, ngươi nhanh lên. Ta không chờ ngươi đâu.”

Bốn phía thôn Thanh Tuyền trừ bỏ núi vẫn là núi, một mình đi thật không ổn, nên mọi người thường hẹn nhau đi chung.

Cửu Nhi mừng rỡ, vội vàng gật đầu xoay người chạy.

Lâm Xuân nhìn bóng lưng hấn, cảm giác có chút kỳ quái, nhưng không nói được vì sao.

Trên đường về nhà, hấn đối với Đỗ Quyên nói: “Đem theo Như Gió.”

Lúc tỷ muội Hoàng gia vào núi, huynh đệ Lâm gia luôn có người đi theo. Sau khi Như Gió tới, nếu Lâm Xuân không rảnh, sẽ kêu Như Gió đi theo. Bởi vậy dù biết Cửu Nhi muốn đi, Lâm Xuân cũng an bài như vậy.

Đỗ Quyên gật gù đầu, biết hấn quan tâm mình.

Điểm tâm xong, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Ly thu thập lưới và giỏ, Cửu Nhi kiêng lưới đánh cá tới, Quế Hương cầm gùi lớn theo ở phía sau.

Đỗ Quyên cười nói: “Nhanh như vậy!”

Cửu Nhi nói: “Còn nhanh? Nếu không phải Quế Hương đòi đi theo, ta đã sớm tới.”

Quế Hương đắc ý cười nói: “Ai muốn cùng ngươi chứ? Ta nghe nói Đỗ Quyên đi túi tôm, ta mới chịu đến. Ngươi không đi thì ta cũng đi. Ngươi còn nói như vậy, chúng ta không cho ngươi đi theo!”

Đỗ Quyên nhin cười không được.

Chút tâm tư của Quế Hương, nàng thấy được rõ ràng: thích Cửu Nhi mà miệng không theo lòng, đem sự ngại thẹn, tùy hứng và thiên chân hồn nhiên của thiếu nữ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu không nhờ tính tình hoạt bát, thì Quế Hương có chút giống tính tình Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng), vừa vặn Cửu Nhi cũng là biểu ca của nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng thật đáng yêu. Về đáng yêu đó, nàng không học được.

Đội thu thập xong xuôi, mọi người liền xuất phát.

Ra viện, Đỗ Quyên hướng Lâm gia hô to: “Như Gió!”

Đứng một hồi, Như Gió từ trong nhà Lâm gia chậm rãi đi ra, cọ cọ vào cánh tay Đỗ Quyên, còn đối với Cửu Nhi gầm rú một tiếng, hết sức cao hứng.

Cửu Nhi cười mắng: “Gầm rú cái gì? Lần trước kêu ngươi lên núi, cũng không cho mặt mũi!”

Đỗ Quyên xuy một tiếng cười, nói: “Đi thôi!”

Bọn họ đi dọc theo bờ ruộng dưới chân núi, Cửu Nhi và Quế Hương ở dưới sông thôn Thanh Tuyền thả lưới bắt cá, tỷ muội Đỗ Quyên thì ở hồ nước, trong ao túi tôm, Như Gió vui vẻ chạy khắp nơi, bơi qua sông, chạy vội tới chân núi.

Mùa xuân là thời điểm túi tôm dễ dàng nhất.

Đem lọp tôm đề xuống nước nơi có nhiều rong rêu, mỗi lần gỡ lên, trong lọp đầy ắp tôm nhỏ, đầy sinh lực, thập phần náo nhiệt.

Hoàng Ly cúi người xuống, hai tay không ngừng bắt tôm trong lọp thả vào sọt, miệng còn lái nhai nhặc: “Buổi tối dùng tôm chưng trứng gà, lại nấu cái chân giò hun khói, canh tôm cải thảo.”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười.

Nàng nóng lòng đi túi tôm, chủ yếu vẫn là vì nuôi gà.

Tôm dễ bắt hơn cá nhỏ, không cần phải thanh lý ruột.

Trong núi nhiều năm, mỗi lần túi tôm về, các nàng trực tiếp sấy tôm trên giường lò, sau đó giã thành bột tôm. Đây chính là bột giàu đạm và calcium. Những phần tạp khác thì cho gà ăn, gà sẽ đẻ trứng nhanh nhất. Người cũng có thể ăn, lúc nấu canh cho vào một chút, hương vị sẽ thơm ngon hơn.

Bởi vậy, tỷ muội các nàng trước giờ rất nghiêm túc túi tôm.

Mỗi lần túi được nhiều tôm, hai chị em nhin không được vui vẻ hừ hừ bài hát trẻ em. Nhặt xong một mẻ lại đổi chỗ đặt lọp. Một mẻ thì đứng nghỉ một lát, nhìn núi chung quanh, nhìn thôn trang xa xa, rồi ngắm dòng sông nước chảy, hết sức thích ý!

So sánh với các nàng, Cửu Nhi và Quế Hương ở bên bờ sông bắt cá lại bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Hỉ triêu

Cửu Nhi căn bản không có tâm tư đánh cá. Hấn đi theo là vì muốn nói chuyện với Đỗ Quyên.

Quế Hương chỉ cần đi theo biểu ca Cửu Nhi là vui vẻ. Lúc thì hỏi hấn tình hình săn thú trên núi, một hồi nói cho hấn biết chuyện lý thú trong nhà, khi thì bỏ lại giỏ cá đi hái nhành liễu dọc bờ sông, nói là bện cái mũ cho Cửu Nhi ca ca đội.

Cửu Nhi không yên lòng trả lời, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Đỗ Quyên bên kia.

Lúc đi dọc lên thượng nguồn, Quế Hương lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Cửu Nhi nhanh tay, từ phía sau đỡ lấy nàng, nhủ mày quát: “Đi đường cũng không vững! Đã nói ngươi đừng đi, ngươi nhất định muốn theo tới. Nếu ngã thì sao?”

Quế Hương nương vào cánh tay mạnh mẽ của hắn đứng vững, bị mắng cũng không tức giận, bởi vì biết hắn quan tâm nàng, làm mặt quỷ phản đối hắn, nói: “Cũng không tệ ngã mà!”

Cửu Nhi bắt đắc dĩ, sợ nàng té thật, đơn giản kéo giỏ cá trên tay nàng qua tay mình, cho nàng đi tay không.

Quế Hương càng vui vẻ, cười tủm tỉm chạy ở phía trước.

Cửu Nhi thấy nàng xoay xoay, cố ý hỏi: “Có muốn ta cõng ngươi hay không?”

Quế Hương ngượng ngừng sáng giọng: “Ta vô dụng như vậy sao?”

Cửu Nhi vai khiêng lưới đánh cá, tay xách giỏ cá, nghe xong lời này, cúi đầu nhìn giỏ cá kinh ngạc hỏi: “Ngươi rất hữu dụng sao? Ngươi có ích lợi gì?”

Quế Hương làm bộ như không phát hiện động tác của hắn, đặc ý nói: “Đội ngươi kéo lưới cá lên, ta giúp ngươi nhặt cá a!”

Cửu Nhi hừ một tiếng, không có biện pháp gì với nàng.

Từ lúc đại tỷ Thủy Tú xuất giá, trong nhà hắn còn lại mấy huynh đệ. Không dễ dàng đại ca cưới đại tẩu về, thai đầu đại tẩu sinh con trai, nương liền coi đứa cháu bên ngoại làm người thích này như khuê nữ. Hắn cũng rất thương yêu người biểu muội này, sẽ không chọc giận nàng thương tâm.

Hai huynh muội ngươi tới ta đi đầu võ mồm, lại đổi một khúc sông khác thả lưới.

Thả được mấy lần, Cửu Nhi đích thực nhện không được, nói với Quế Hương: “Đi, đi qua bên Hồ Quyên. Trong hồ cũng có cá.”

Quế Hương cũng nguyên ý, bởi vì nàng cảm thấy không có Hồ Quyên, Cửu Nhi không hăng hái lắm.

Tận đáy lòng nàng thầm cảm thấy Cửu Nhi thích Hồ Quyên, lại không muốn nhìn thẳng vào sự thật. Dù sao Hồ Quyên gả cho Lâm Xuân là nhất định. Nàng không cần thiết đoán mò.

Hai người đi tới bờ hồ nơi Hồ Quyên túi tôm. Hồ Quyên đang kéo một lợp tôm lên bờ để Hoàng Ly nhặt. Nàng chất vấn: “Sao các ngươi lại tới đây?”

Cửu Nhi không giải thích được, hỏi ngược lại: “Chúng ta không thể lại đây?”

Hồ Quyên nói: “Dĩ nhiên rồi. Lưới cá lớn của ngươi tung ra một cái, lại 'rầm rầm' trong nước đảo vài cái, tôm đều bị sợ chạy hết, ta còn túi tôm gì nữa, ở không coi ngươi đánh cá sao? Lúc trước ta không chịu cùng ngươi túi tôm bên bờ sông cũng là lý do này.”

Quế Hương lập tức phui sạch nói: “Là Cửu Nhi ca ca muốn đến.”

Cửu Nhi vội cười nói: “Vậy ta để ngươi ở phía trước, ta đi theo phía sau.”

Hồ Quyên buồn bực nói: “Sao các ngươi nhất định phải giành chỗ với ta?”

Cửu Nhi ngượng ngừng nói: “Không phải ta đoạt chỗ với ngươi. Chúng ta ở chung một chỗ, cười nói náo nhiệt chút. Ta và Quế Hương ở bên kia không hứng thú chút nào!”

Hoàng Ly nhặt sạch sẽ tôm trong lợp, ở bên mép nước rửa tay, nói: “Nhị tỷ, đừng nói nữa, đường không phải của chúng ta. Quế Hương tỷ, chúng ta đổi người đi. Ta và Cửu Nhi ca ca đánh cá, ngươi cùng nhị tỷ ta túi tôm.”

Nàng đang muốn xem đánh cá đầu.

Quế Hương cũng ngại trĩ, muốn cùng Hồ Quyên trò chuyện, cầu còn không được, vội đáp ứng.

Vì thế, hai nhóm người lại bận rộn.

Hồ Quyên vừa kéo tôm, vừa thăm oán, nói Cửu Nhi làm tôm nàng sợ chạy mất.

Cửu Nhi hắc hắc cười, không để ý nàng.

Khi nói chuyện, hắn kéo một lưới lên, bên trong là một con hồng lý lớn, nhất thời mừng rỡ, kêu lên: “Thế nào? Nếu ta không tới đây thì không bắt được cá rồi.”

Quế Hương và Hồ Quyên lập tức chạy qua xem.

Hoàng Ly nhìn chằm chằm con cá chép kia, hai mắt tỏa sáng, thất thanh nói: “Cá sốt chua ngọt!”

Ba người khác nhất thời cười ngửa tới ngửa lui.

Quế Hương thở gấp nói: “Cá sốt chua ngọt lớn lên trong hồ nước!”

Hoàng Ly chu môi nói: “Ngươi lại chơi chữ!”, rồi tiếc hận nói: “Chỉ có một con à! Nếu là nhiều, ta còn có thể mặt dày xin Cửu Nhi ca ca một con về nhà nấu cá sốt chua ngọt.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ngươi mau bỏ tâm tư này. Cửu Nhi đánh cá phải hiểu kính thái gia cùng thái nãi nãi trước, rồi gia gia nãi nãi, còn có cha và nương. Lo trong nhà xong còn Quế Hương muối muối nữa, khẳng định phải đưa cho Quế Hương muối muối, không thể khuỷu tay cong ra ngoài, cho người bên ngoài trước. Tính như vậy, ít nhất phải bắt được bốn năm con cá chép mới có thể đền tay người muối muối kết nghĩa này.”

Nói một lúc, Quế Hương nghe trong lòng rất hường thụ.

Khó được nhất là, Cửu Nhi không phản đối, không giải thích, mà chấp nhận cách nói của Đỗ Quyên. Cũng có nghĩa là trong lòng Cửu Nhi, nàng xếp hạng trước Đỗ Quyên, với nàng mà nói, Đỗ Quyên xem như “người ngoài”.

Nàng liếc mắt nhìn Cửu Nhi, vừa vui lại sẵn giọng: “Hắn mới không cho ta đâu.”

Hoàng Ly làm cái biểu tình thất vọng, thúc Cửu Nhi nói: “Cửu Nhi ca ca, vậy ngươi mau thả lưới, bắt thêm mấy con cá chép, tỳ ta đang xếp hàng đó!”

Đỗ Quyên và Quế Hương nở nụ cười.

Cửu Nhi cũng cười. Hắn không suy nghĩ nhiều như vậy, lại càng không phân thân sơ.

Hắn đem lưới cá xoay qua, giữ sạch tạp vật bám trong lưới, sau đó hướng Đỗ Quyên chớp chớp mắt, lại cười nói với Quế Hương: “Ta nào dám! Dù không hiểu kính lão thái gia lão thái thái, cũng phải cho ngươi trước. Bằng không, ngươi khóc lên, cô cô còn không về nhà mẹ đẻ tìm ta tính sổ. Nương ta khẳng định sẽ đánh ta.”

Nói xong dùng sức ném lưới vào hồ nước, đợi nó chậm rãi chìm xuống, mới nhẹ nhàng lay động cành trúc, xua cá về phía lưới.

Quế Hương dậm chân không thuận theo, nói mình là người không phân rõ phải trái sao!

Ánh mắt nhìn về phía Cửu Nhi long lanh, hờn dỗi giận quay đi, rất đáng yêu.

Đỗ Quyên cũng cười nói: “Cửu Nhi, ngươi thật oan uổng Quế Hương. Tính tình Quế Hương thẳng thắn, kỳ thật rất thông tình đạt lý, nói tới có chút giống tính tình của mẹ nuôi, cũng giống Thủy Tú tỷ tỷ. Ân, cô nương nhà các ngươi đều lạnh lẽo chân thành tha thiết.”

Quế Hương nghe xong càng thích.

Đây cũng là lý do nàng và Đỗ Quyên tốt, không ghen tị Đỗ Quyên: Đỗ Quyên đối với nàng rất tốt, dạy nàng rất nhiều thứ. Nàng làm không đúng, Đỗ Quyên sẽ trực tiếp chỉ ra, nhưng trước mặt người khác trước giờ đều khen nàng, bởi vậy nàng phá lệ thích nàng.

Đỗ Quyên là cô gái xuất sắc nhất trong thôn. Nàng đi theo Đỗ Quyên học, cũng rất xuất sắc. Tương lai, các nàng còn có thể là chị em dâu.

Cửu Nhi gật đầu, thực “công chính” bình luận: “Nha đầu kia coi như hiểu chuyện.”

Hắn cảm thấy lúc ở cùng với Đỗ Quyên mà dung sủng Quế Hương biểu muội, càng lộ vẻ thân cận hơn.

Chẳng phải là vậy hay sao, nếu ... Đỗ Quyên thành tẩu tử của Quế Hương!

Hắn nhìn không được nhếch miệng cười, trong lòng thập phần sung sướng, tay lay động cành trúc không ngừng, quây đến bọt nước văng khắp nơi. Chờ lúc hắn lưới kéo lên, mấy cô gái kinh ngạc không thôi.

Hoàng Ly đầu tiên kêu lên: “Sao còn không thu lưới? Chần chờ, cá đều bị ngươi dọa chạy mất hết.”

Cửu Nhi có thể mới nhớ tới, không khỏi lúng túng cười, vội vàng đặt hai cây trúc ở bên hông, hai tay dùng sức kéo lưới lên.

Có lẽ mẻ lưới thứ nhất cho mọi người một kinh hi, đối với mẻ lưới thứ hai, bọn họ đều có sự chờ mong lớn. Đỗ Quyên cũng bỏ mặc túi tôm, cùng Quế Hương, Hoàng Ly ba người sáu con mắt đồng loạt nhìn chăm chăm Cửu Nhi, hận không thể bắn vào nước.

Cũng không đợi lâu, lưới đánh cá rất nhanh rời mặt nước.

Bọt nước văng khắp nơi, cá rời khỏi nước bật lên không ngừng, chấn động đến mức lưới cá đung đưa lên xuống.

Hoàng Ly và Quế Hương vỗ tay kêu to: “Lại có một con Hồng Lý! Còn có cá lớn!”

Cửu Nhi nhanh chóng chuyển lưới đánh cá lên trên cỏ, vì thế mọi người thấy rõ ràng: mẻ lưới này vớt được một con Hồng Lý, còn có hai con cá trắng cỏ to, còn có mấy con cá trích. Cá chép và cá trắng cỏ đều đều trên 2 cân.

Đỗ Quyên trừng lớn mắt nói: “Hôm nay sao vận khí ngưoi tốt như vậy chứ?”

Hồ nước này không ở trong núi, thường có người đến thả lưới, sao lại có cá lớn như vậy chứ? Chẳng lẽ là cá lọt lưới đều để cho Cửu Nhi đựng phải!

Cửu Nhi kích động không kiềm chế được——

Đây là điềm tốt a!

Hắn một lòng nhớ thương muốn tới tìm Đỗ Quyên, tới rồi liên tục lưới được 2 con Hồng Lý. Điều này nói cái gì?

Thuyết minh là chuyện trong lòng hắn nghĩ nhất định có thể thành, đây là điềm hi!

Điềm hi a, hắn nhìn Đỗ Quyên ha hả cười.

Đỗ Quyên còn tưởng rằng hắn đang đắc ý, liền bẻ ngón tay nói: “Ta đếm rồi, tính cả cá trích cũng có 5 cá lớn, ta là muối muối kết nghĩa cũng nên được chia một con.”

Cửu Nhi gật đầu nói: “Chia, chia!”

Quế Hương cũng cảm thấy đây là điềm lành, bắt quả là điềm hi của nàng.

Nàng vừa bỏ cá vào giỏ, vừa cười nói: “Đỗ Quyên, ngưoi đừng vội, đợi Cửu Nhi ca ca lưới thêm vài mẻ, không chừng còn có thể lưới được Hồng Lý. Đến lúc đó chia cho ngưoi một con cá chép. Không phải Hoàng Ly nói muốn làm cá sốt chua ngọt sao!”

Một lời nhắc nhở, Hoàng Ly lại bắt đầu thúc giục Cửu Nhi.

Đỗ Quyên nhìn tâm ngứa một chút, thầm oán Cửu Nhi nói: “Đều tại ngưoi, làm chúng ta không còn tâm tình túi tôm. Ngưoi tránh ra, để cho ta tới thả lưới. Ta ngứa tay rồi!”

Cửu Nhi nhìn Đỗ Quyên từ trên xuống dưới, không cách nào tưởng tượng ra được nàng có thể kẹp hai cây trúc dài ở bên hông dùng sức run run kéo. Hình ảnh kia quá quái dị đi, cho nên xoa dịu nói: “Lưới rất nặng, ngưoi không đủ sức kéo lên đâu.”

Quế Hương dậm chân cười nói: “Ai yêu, Đỗ Quyên! Ngưoi như vậy mà đi kéo lưới còn ra bộ đáng gi!” Nàng cũng tưởng tượng tình cảnh Đỗ Quyên kéo lưới, cười không ngừng.

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Không phải ta chưa từng bắt cá. Ngạc nhiên gì chứ!”

Quế Hương nói: “Không giống đâu. Khi đó ngưoi xuống nước...”

Cửu Nhi vội nói: “Đừng nóng vội, ta thả lưới thêm vài lần, chia cá cho ngưoi là được.”

Nói xong, cảm giác bận rộn đến mức ngưoi khô nóng, liền cởi áo ngoài ném cho Quế Hương, bên trong chỉ mặc áo ngắn không có tay, lộ ra hai cánh tay rắn chắc hữu lực.

Hai tay hắn nâng cao thanh trúc, nhẹ nhàng vung, lưới đánh cá ướt sũng nặng nề trên tay hắn phảng phất nhẹ như không có gì, lập tức chìm trong ao nước.

Hắn vừa rung rung thanh trúc, vừa cười nói với Đỗ Quyên: “Để xem mẻ này thế nào.”

Đang bận, từ trong thôn một người vội vàng chạy đến.

Tới gần hơn mới nhìn rõ là Lâm Xuân.

Hắn đã cởi áo khoác mặc làm việc, chỉ mặc áo ngắn xám cùng quần, bên hông buộc đai lưng vải cùng màu, bước đi như bay xẹt đến.

Quế Hương thấy hắn đặc biệt cao hứng.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên, Cửu Nhi và nàng, đúng là hai cặp.

Bởi vậy thật xa đã cười với hắn nói: “Xuân Sinh ca ca, ngưoi mau đến xem, Cửu Nhi ca ca lưới được 2 con Hồng Lý nè!”

Lâm Xuân đi tới trước mặt mọi người, quan sát Đỗ Quyên trước, thấy nàng vẫn bình thường, mới kinh ngạc hỏi: “Sao ao này có cá chép lớn chứ?”

Nói xong thăm dò nhìn vào trong giỏ cá, quả nhiên có hai con Hồng Lý, đại khái hơn ba cân, nên nhìn Cửu Nhi cười nói: “Ngưoi hên quá, cá lọt lưới cũng để ngưoi bắt được!”

Đỗ Quyên nói: “Ta cũng nói như vậy đó.”

Cửu Nhi cười ha ha, hết sức cao hứng.

Lại kéo lưới lên, chỉ có mấy con cá trích và cá chạch, mọi người đều nói hắt dùm hết vận khí tốt rồi.

Lâm Xuân chuyển hướng Đỗ Quyên hỏi: “Túi được bao nhiêu tôm?”

Đỗ Quyên nói còn chưa bao nhiêu, đều do Cửu Nhi, chạy tới đây đánh cá, làm hại nàng cũng không có tâm tư túi tôm.

Lâm Xuân khom lưng nhặt tôm, giúp nàng vớt lên.

Đỗ Quyên liền cầm gùi đi theo phía sau hắt nhặt tôm.

Hoàng Ly vẫn nhìn chăm chăm Cửu Nhi như cũ, chờ đợi có thể lấy được Hồng Lý.

Nhưng Cửu Nhi lại không lưới được Hồng Lý, ngay cả cá trắm cỏ cũng không lưới được, đều là một ít cá không dài quá nửa thước.

Hắt không thèm để ý chút nào, nghĩ rằng một đôi Hồng Lý vừa đủ ...

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Có tình ý

Vội một hồi, bởi hôm nay không nắng, cũng không biết mấy giờ, mọi người cảm thấy mệt mỏi mới ngồi xuống nghỉ tạm.

Hoàng Ly lập tức lấy ra một cái bao, cầm chút măng khô cho mọi người ăn.

Đỗ Quyên cười hỏi nàng nói: “Đói chết rồi?”

Hoàng Ly mềm mại hừ hai tiếng, hỏi Lâm Xuân: “Xuân Sinh ca ca, lúc ngươi tới, đại tỷ ta nấu cơm xong chưa?”

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, nói: “Ta không tới nhà ngươi, không biết đâu.”

Đỗ Quyên cười nuốt mẩu măng trong miệng xuống, nói: “Cái này còn hỏi? Lâm Xuân kết thúc công việc đi ra xả hơi, khẳng định đã đến trưa. Trời này chắc sắp đổ mưa, chúng ta lưới thêm vài mẻ nữa rồi về nhà. Ngươi ráng nhịn đi!”

Quế Hương nhìn Hoàng Ly dùng sức cười, cảm thấy nàng lúc nào cũng nhớ kỹ ăn ngon, thật buồn cười.

Cửu Nhi thanh thản hỏi Lâm Xuân, lúc nào thì xây phòng ở.

Lâm Xuân nói, đã định ngày, mừng một tháng tư bắt đầu xới đất động công.

Lúc trước, hắt và Hạ Sinh đã chuẩn bị vật liệu, đá xanh làm móng, cột to làm kèo, Đại Lương, đòn tay và cái rui, tấm ngấn, còn mời người mở lò đốt gạch ngói, đều đã trừ bị sẵn sàng, chỉ còn chờ mở công, thỉnh đầy đủ nhân thủ, khoảng bốn năm ngày là có thể hoàn thành.

Hắt như tổng công trình sư vậy, tính toán diện tích nhà mới, vẽ ra hoạ đồ, tính toán bề rộng và chiều cao của tường viện sẽ cần bao nhiêu gạch ngói, cột dài ngắn, cho nên mới có thể chuẩn bị trước một bước.

Quế Hương nghe nói là 8 gian phòng chính, gì đó 4 gian, vội hỏi: “Thu Sinh và Hạ Sinh biểu ca ở phòng xây thêm, ngươi và Đông Sinh ở sương phòng, vậy Đại Đầu cậu và mợ ở đâu?”

Lâm Xuân nói: “Cha và nương muốn ở với ai thì ở với người đó.”

Quế Hương nói: “Nhà kia cũng không đủ đâu.”

Lâm Xuân hiểu ý của nàng, liền giải thích: “Chiều ngang phòng chính chỉ đủ 8 gian, nhưng hậu viện còn có sương phòng. Sương phòng tiền viện đều có phòng bên. Như vậy từng phòng đều có năm sáu gian phòng trở lên, ở đủ.”

Lúc Lâm Xuân thiết kế quy hoạch sân, Đỗ Quyên cũng giúp hắt tính toán qua, bởi vậy rất rõ ràng kết cấu, nên không hỏi, chỉ cười nói: “Trông lại bốn người các ngươi đều thành thân, lại sinh mấy đứa nhỏ, viện kia sẽ náo nhiệt. Sớm muộn gì, tựa như ——”, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “...tựa

như gà xổng chuồng, như ong vỡ tổ. Sách, sách! Nghĩ tới tình hình kia thật đồ sộ!”

Mọi người cười rộ lên.

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên thật sâu, không lên tiếng cũng không cười.

Cửu Nhi cười hào sảng, vui vẻ nhất.

Đỗ Quyên nói lời này có nghĩa nàng không có ý định gả cho Lâm Xuân. Bằng không, có cô gái nào trước mặt vị hôn phu nói tương lai sinh bao nhiêu đứa nhỏ...

Nàng nói “tương lai bốn người các người đều thành thân”, giọng điệu hoàn toàn là chuyện không liên quan tới mình.

Quế Hương cười nói: “Ái dà, Đỗ Quyên! Người cũng thật biết so.”

Đỗ Quyên nói: “Nhà ông ngoại ta là như vậy, nhìn rất dọa người.”

Vừa nói vừa hỏi Lâm Xuân: “Hiện tại như vậy ở là đủ, chờ các người tương lai sinh vài đứa nhỏ, đứa nhỏ sẽ trưởng thành đón dâu, phải làm thế nào?”

Bởi vì nàng thấy, chung quanh Lâm gia đã không còn đất trống.

Lâm Xuân nói: “Tương lai nhiều người, nơi này sẽ làm tổ trạch giữ cho đại ca, chúng ta sẽ dọn ra ngoài. Đây là quy củ. Cha ta trước đây cũng ở với gia gia bên Cửu Nhi, sau này mới chuyển ra.”

Đỗ Quyên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ta nói mà!”

Tiếp, nàng cố ý nói với Cửu Nhi và Quế Hương: “Cái này thật sự là 'Người so với người, tức chết người' ! Vốn một hàng ba gia đình đều không sai biệt lắm, bây giờ nhà Lâm Xuân xây lớn như vậy, vừa lúc nằm ngay ở giữa, biến thành đại địa chủ, làm cho nhà ta và nhà Nhị Nha giống như làm công cho nhà địa chủ, nhỏ xui!”

Mọi người sùng sốt một chút, lại là một trận cười. Ngay cả Lâm Xuân cũng cười.

Cửu Nhi cười nói: “Người còn sợ tương lai không có nhà ở!”

Về mặt và khẩu khí đều mang hàm ý, lại không tiện nói rõ.

Quế Hương nghĩ là: nàng cảm thấy lời vừa rồi của Đỗ Quyên, và lời lúc này, đều là cố ý nói với Lâm Xuân, đầy tình ý và thâm ý sâu sắc. Tựa như nàng thường đùa với Cửu Nhi, gặp mặt đều muốn tranh cãi vài câu, sắc vài tiếng, nhưng nếu một ngày nào đó hai người nói chuyện khách sáo, hoặc là không lên tiếng, đó nhất định là nháo mâu thuẫn.

Con gái sao, luôn nói một đằng nghĩ một nẻo.

Nàng liền cười nói: “Có xuân Sinh ca ca, người còn sợ không ở được nhà đẹp?”

Đỗ Quyên nói: “Cũng phải, ta đã sớm nói với Lâm Xuân là tương lai nhất định phải giúp ta xây một căn nhà nhỏ tinh xảo, giá tiền còn phải rẻ.”

Cửu Nhi nghe được phá lệ vui vẻ. Ý của Đỗ Quyên quá rõ ràng!

Nếu nàng có ý gả cho Lâm Xuân, còn có thể nói như vậy sao?

Dĩ nhiên là đến ở nhà Lâm Xuân, đâu cần một căn nhà khác.

Trong lòng hắn quyết định, nhất định phải tìm một đất tốt, dựng một căn khác hẳn thôn Thanh Tuyền, cho Đỗ Quyên thích.

Quế Hương cũng cười thầm: Đỗ Quyên muốn Lâm Xuân giúp nàng cái “Tinh xảo viện”, lại cố ý nói giá tiền phải rẻ. Đợi đến lúc thành người một nhà, còn nói gì có tiền hay không.

Nghe cả nửa ngày Hoàng Ly nhét một cây măng khô cuối cùng vào miệng nhai, vỗ vỗ tay, trịnh trọng nói với Lâm Xuân: “Xuân Sinh ca ca, chờ thêm hai năm, ta mời người hỗ trợ xây căn nhà lớn. Dù không rộng bằng nhà của người, cũng phải cao hơn nhà người. Ta muốn nhà hai tầng, 'Dục nghèo ngàn dặm mục, cao hơn một tầng' đứng trên cao mới có thể nhìn được xa!”

Ánh mắt, vẻ mặt của bé gái thực kiên định.

Lâm Xuân trầm thấp cười một tiếng, ngắn gọn đáp: “Tốt!”

Đỗ Quyên nghe xong ngạc nhiên.

Nàng vẫn biết tiểu muội có lòng dạ cao, cũng không cảm thấy không tốt, trước mắt nhưng có chút lo lắng, tựa hồ nàng càng lớn lên, tính tình càng mạnh

mẽ.

Nàng nghiêm túc đối với Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, nhị tỷ vừa rồi là nói đùa. Kỳ thật, chi cần trong nhà hòa thuận, ở nhà nào đều không trọng yếu. Như nhà chúng ta bây giờ, chẳng lẽ không tốt?”

Hoàng Ly nói: “Ta cũng chưa nói không tốt. Ta chỉ muốn xây nhà đẹp một chút cũng không đúng sao. Nhà chúng ta đều là khuê nữ, khuê nữ nên ở lầu các. Ta muốn một căn nhà lầu nhỏ có gì không đúng chứ?”

Đỗ Quyên: “...”

Cửu Nhi nói: “Đúng! Hoàng Ly có chí khí! Đến lúc đó chúng ta đều đi hỗ trợ.”

Trong núi xây nhà cũng không rẻ. Không nói gì khác, cây lớn trong núi sâu, tự nó không có chân chạy đến nhà, dĩ nhiên phải cần lao động chặt cây sau đó khiêng về.

Bốn cha con Lâm gia như con kiến chuyển nhà vậy. Hết một thời gian dài tìm kiếm và làm việc, bọn họ mới tích lũy được không ít vật liệu và gỗ, tích trữ cho phòng ở hôm nay. Hoàng gia chỉ có một người đàn ông là Hoàng Lão Thực, sao có thể so?

Hoàng Ly cũng không nói suông, nàng đã sớm nghĩ xong: ra bạc thỉnh người làm!

Bằng không nàng dụng tâm luyện công làm cái gì?

Đây còn không phải là vì kiếm tiền!

Hai năm qua, Đỗ Quyên sao chế trà để tiểu dụng đem ra ngoài bán. Cũng bán được mấy chục lượng bạc. Bởi vậy nàng rất có lòng tin, cảm thấy chờ mình học thành võ công xong, khởi động Hoàng gia thì không thành vấn đề.

Khi nói chuyện, trời lát phát mưa phùn, sương mù phủ khắp ruộng đồng.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly vội đội đầu lạp lên, nhìn rất nhàn nhã.

Lâm Xuân đưa tay đặt lên miệng, huyết sáo vang dội gọi Như Gió.

Trong khi chờ đợi, hần và Cửu Nhi ai nấy tự thả lưới túi tôm, đợi Như gió nhanh như chớp, miệng vẫn ngậm một con hươu bào, từ trên núi phóng xuống, mấy người mới lên đường đi về.

Đi trong mưa bụi, tâm tình cũng bị mưa bụi gột rửa dễ chịu, lộ ra tinh thần phấn chấn bông bột và tươi trẻ. Quế Hương thập phần vui sướng, vừa đi vừa lúi rúi nói chuyện với Đỗ Quyên.

Cửu Nhi muốn chia cá cho Đỗ Quyên, nàng chối từ không chịu, nói mình cũng thường bắt cá, không cần cố ý chiều cố nhà nàng.

Hôm nay Cửu Nhi vớt được Hồng Lý có tâm tư đặc biệt, không hề ép nữa, nói: “Cá chép hiếm khi bắt được, ta cầm về nhà nuôi trong hồ nước ở hậu viện đi.”

Quế Hương lập tức tán thành.

Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Cái này không giống phong cách hành sự của ngươi! Ngươi nói thiện tâm muốn phóng sinh thì lập tức thả chúng nó về sông đi. Nếu ngươi muốn ăn thì cầm về nhà giết ăn, coi như siêu thoát nó. Đem về nhà nuôi nửa chết nửa sống, nhốt nó trong ao nhỏ sau nhà ngươi. Tính cái gì chứ?”

Cửu Nhi nghe xong do dự, nghĩ có nên quay đầu thả cá về sông không?

Lâm Xuân thấy hần dừng chân lại, kinh ngạc hỏi: “Không phải ngươi thật muốn thả hai con cá chép này chứ? Ngươi đã hứa nguyện trong miếu nương nương à?”

Cửu Nhi lúng túng cười không thể giải thích, chỉ đành đi theo mà thôi.

Đến lối rẽ, cùng Lâm Xuân, Đỗ Quyên chào một tiếng, rồi cùng Quế Hương đi.

Đến cửa nhà, hần từ trong giỏ cá bắt ra một con Hồng Lý và một con cá trắm cỏ lớn, nói với Quế Hương: “Cho ngươi! Đừng nói ta keo kiệt không chiều cố muối muối.”

Quế Hương cười nói: “Hai con Hồng Lý tách ra không tốt. Không bằng để lại đây nấu đi, buổi trưa ta ghé đây ăn.”

Cửu Nhi vừa nghe, vội thả cá vào giỏ, “Ngươi gọi cô cô tới ăn luôn.”

Không phải hần luyến tiếc, mà là Quế Hương diễn giải với tâm tư khác: không thể phóng sinh, cũng để chúng nó (tức hai con cá chép) chết chung, đồng loạt thoát ly khỏi đường súc sinh (như Đỗ Quyên thường nói) đi đầu thai.

Quế Hương liền cao hứng về nhà kêu nương nàng đi.

Nơi này, Cửu Nhi đem cá về nhà, nương và lão thái thái nhìn cũng nói hôm nay vận khí hẳn tốt, có thể bắt được một cặp Hồng Lý sáng rỡ.

Cửu Nhi đắc ý nói: “Còn phải nói. Đây là cùng Đỗ Quyên mới bắt được.”

Vợ Đại Mãnh nghe xong, cùng tổ bà trao đổi ánh mắt, hỏi: “Đỗ Quyên cũng đi? Không phải người đi cùng Quế Hương sao?”

Cửu Nhi liền đem chuyện Đỗ Quyên túi tôm nói.

Nghe nói sau đó Lâm Xuân cũng tới, vợ Đại Mãnh thờ dài, không tiếp tục đề tài này nữa, cầm lấy giỏ cá nói: “Buổi trưa làm cá sốt chua ngọt. Người đi tắm rửa trước đi, tóc đều ướt sũng.”

Tâm tình Cửu Nhi bay cao, mạnh mẽ xoay người, đi vào trong.

Lại nói Hoàng gia, tỷ muội Đỗ Quyên về đến nhà, thu thập một phen rồi ăn cơm trưa.

Sau bữa cơm, bởi vì ngày mưa không cần xuống ruộng làm việc, Phùng Thị kêu khuê nữ thêu thùa may vá, đỡ phải ở phòng bếp mớ meo, còn nàng đem tôm rửa sạch, bỏ vào nồi dùng lửa nhỏ sáy tôm trên giường lò.

Ngày mưa nhân nhả, Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly thay quần áo sạch sẽ, ngồi ở cửa nhà chính thêu thùa may vá. Hoàng Lão Thực ở một bên tu bổ gùi giỏ bị con chuột cắn phá hư, mấy cha con vừa làm việc vừa nhân thoại nói giỡn.

Phùng Thị sáy tôm, dùng cái sàng to để đựng, trải tôm ra để ở một bên, đợi người hẳn mới gói lại đem cất. Bận xong xong, nàng vào nhà thay đổi một kiện xiêm y sạch sẽ, lại cầm một cái đế giày đi ra.

Hoàng Ly thấy nương cũng tới, vội vàng bưng cái đòn ghế cho nàng ngồi.

Mắt của Phùng Thị không sáng bằng trước kia, ngại trong phòng tối, trực tiếp mang ghế dài ra mái hiên trước nhà ngồi, cùng khuê nữ thêu thùa may vá nói chuyện.

Nàng ngồi ngay hướng đông, đối diện Lâm gia.

Trong cơn mưa bụi, tuy nhà Lâm gia xây chưa xong, nhưng sương phòng cũng rất đồ sộ, nhà mình căn bản không thể so, nàng liền nhìn ngậy người, trong lòng thắc mắc: vì sao Lâm gia không đến cửa cầu hôn cho Lâm Xuân?

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Đồ cưới

Số phận Lâm gia tươi sáng.

Nông thôn có thuyết pháp: nếu chim yến làm tổ dưới mái hiên, gia nghiệp nhất định hưng vượng.

Dưới mái hiên Hoàng gia có một tổ yến.

Dưới mái hiên nhà cũ Lâm gia có 2 tổ yến. Lần này phá sập nhà chính, tổ yến chẳng những không có bị dọa chạy, ngược lại dời đến Đông sương phòng một lần nữa dưới mái hiên xây 2 cái tổ mới, có thể thấy được đối với Lâm gia có bao nhiêu quyền luyến.

Không chỉ như thế, Lâm gia còn có một con hổ, đuôi cũng đuôi không đi.

Thu Sinh lên núi săn thú, cho dù có thu hoạch cũng phải ra sức kiêng về. Từ lúc có Như Gió, cách vài ngày là từ trên núi tha về một món ăn thôn quê, cả nhà thịt ăn không hết, thường cho người thân cận. Vừa rồi Lâm Xuân còn đưa mấy cân thịt hươu bào cho Hoàng gia.

Mặt khác, bốn đứa con trai Lâm gia quả thật đều rất xuất sắc, có thể làm.

Cho nên, trừ bỏ Hạ Sinh đã định thân, Thu Sinh và Xuân Sinh đều bị người nhìn chăm chăm, tới cửa cầu hôn không biết bao nhiêu, rất nhiều phụ nhân hể rảnh là tìm vợ Đại Đầu làm thân,, ngay cả Đông Sinh 12 tuổi cũng bị người dòm ngó.

Trái lại Hoàng gia, Đỗ Quyên đã đến tuổi làm mai lại không có người hỏi thăm.

Hoặc nói là không dám đến.

Đầu tiên là năm đó Đỗ Quyên chính miệng nói, việc hôn nhân của nàng, Ngư nương nương có sắp xếp, bởi vậy người bình thường không dám đi cầu.

Lại có hai nhà Lâm Hoàng năm xưa có nói qua định thân, Đỗ Quyên và Lâm Xuân rất thân cận, người ta không dám tiến tới, nhưng Lâm Xuân lại bị người mơ ước, tới cửa cầu thân rất nhiều, có thể thấy được xã hội này nam nữ quá bất bình đẳng.

Thứ ba là Đỗ Quyên quá xuất sắc, cũng quá mạnh mẽ, ngay cả gia gia nãi nãi cũng không thể chế phục nàng, cho nên người bình thường căn bản không dám cưới.

Cuối cùng là người muốn cưới lại biết rõ mình. Đỗ Quyên đối với bọn họ mà nói, có chút mong muốn không thể thỏa được. Bởi vậy cũng không dám đến.

Bởi vậy Hoàng Ly sớm thả lời muốn chiêu con rể tới cửa, trước cửa Hoàng gia có thể giăng lưới bắt chim, 2 khuê nữ như hoa như ngọc cứng rắn không người hỏi thăm.

Phùng Thị cũng không quan trọng, dù sao người bình thường nàng cũng chường mắt.

Nàng cảm thấy con trai khắp thôn này, trừ bỏ Lâm Xuân và Cửu Nhi, thật không tìm ra người xứng đôi với Đỗ Quyên, chỉ ngạc nhiên sao Lâm gia còn không đến cửa cầu hôn. Thấy bộ dáng thân thiết với Đỗ Quyên của Lâm Đại Đầu và vợ hân vợ, thật không giống bộ dáng muốn từ hôn, nàng liền nghi ngờ.

Nhưng Đỗ Quyên nói cho nàng biết: hôn sự của nàng Ngư nương nương có an bài khác, nói nàng không cần quản. Hỏi an bài cái gì, Đỗ Quyên cũng không nói, chỉ nói đến thời điểm sẽ biết.

Nàng nhìn nhìn 2 khuê nữ, đều xinh như hoa, trong lòng liền bình thường trở lại, không lo lắng chút nào các nàng không gả đi được. Nếu thật trong núi không có người tốt, thì nhờ ông ngoại các nàng ở ngoài núi tìm giúp một nhà khá giả.

Còn có con trai nữa...

Nghĩ tới việc này, nàng mỉm cười, cúi đầu dùng sức kéo chỉ.

Mấy mẹ con đang làm đồ cưới cho Hoàng Tước Nhi.

Gia dụng khí cụ Lâm gia đều chế tác đầy đủ, hơn nữa rất tinh xảo tốt đẹp, Hoàng gia dù tốn hết công sức cũng không làm được tốt hơn, bởi vậy sau khi mọi người thương lượng xong quyết định: làm thêm chút việc may vá, đây đúng là khiếm khuyết của Lâm gia. Gia dụng khí cụ thì không cần làm.

Vì thế mấy năm qua, Hoàng gia lục tục mua vải dệt, tích góp bông vải, thừa dịp nhàn rỗi, mẹ con các nàng từng chút từng chút mua thêm đệm chăn bao gối, khăn trải bàn, đệm gối đầu cho Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh.

Xiêm y giày dép là từ năm nay mới bắt đầu làm. Bởi vì Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi trước đó còn nhỏ, đều đang ở tuổi lớn. Nếu làm sớm, đến lúc đó lại không thể mặc, uổng phí công phu.

Hoàng gia đồ cưới, nói không bao nhiêu tiền thì cũng thật không bao nhiêu tiền, đều là vải bông phổ thông, nhiều lắm là dùng lụa bố; nói quý trọng thì cũng quý trọng, những gia đình nhỏ bình thường mua không nổi, trong đó có thật nhiều quần áo bằng da lông thú, bên ngoài là lớp lụa, bên trong lót bằng da thú, có áo khoác, áo trần thủ, khăn quàng, áo khoác, nhà địa chủ phú hộ không nhất định có thể có.

Mấy mẹ con vừa bận rộn, vừa nói cười.

Làm ước chừng hơn một canh giờ, Hoàng Ly chịu không nổi, đứng dậy đi lấy đồ ăn, châm trà cho mọi người, để mọi người nghỉ tạm, ăn vài thứ.

Phùng Thị cũng buông để giày, đi phòng bếp đem thịt hươu bào hầm lửa nhỏ trong nồi xào qua một lần. Ném một miếng thịt, cảm thấy đã mềm, liền tắt lửa, để lại vài đóm than cháy dở, cơm chiều cũng có thể ăn.

Đúng lúc này, tiểu di Phùng Minh Anh tới.

Cầm dù dán giấy dầu màu đỏ sậm, trên cánh tay đeo một cái rô nhỏ, một tay nắm tiểu Viễn Thanh, từ trong mưa bụi lượn lờ đến gần, cực kỳ giống một bức họa. Đỗ Quyên nhìn tâm tình xúc động, như không tin vào mắt mình.

Hoàng Ly bước lên phía trước tiếp đón, cười nói: “Viễn Thanh, ta đang nhớ ngươi đây.”

Tiểu Viễn Thanh giong gối kêu lên: “Hoàng Ly tỷ tỷ, Đỗ Quyên tỷ tỷ, Tước Nhi tỷ tỷ!” Bộ dáng nhỏ nhắn thân thiết, giống như đã nhiều ngày không gặp, kỳ thật sáng nay nàng còn ăn điểm tâm ở Hoàng gia.

Phùng Minh Anh đi vào dưới mái nhà, cất dù, cười nói: “Nàng ở nhà cứ lải nhải nhắc biểu tỷ, nháo cho ca ca của nàng cũng không chịu viết chữ, ta phải mang nàng đi.”

Đỗ Quyên bung cái băng ghề đến cho Phùng Minh Anh ngồi, từ trong rổ kim chỉ cầm ra một kiện xiêm y cúi đầu về lên.

Đang nói giỡn, một bóng dáng lại tới cửa viện, là vợ Đại Đầu.

Nàng vội vội vàng vàng chạy vào, ngay cả ô dù cũng không che, hơi khom lưng, trên tay nắm chặt một cái đế giày, sợ bị mưa dính ướt, bởi vậy che chờ.

Phùng Thị nhìn thấy buồn cười, cao giọng nói: “Vội cái gì? Không bung dù thì cũng đội cái đầu lạp. Mắc mưa, ngã bệnh ta coi người còn chạy được nữa hay không!”

Vợ Đại Đầu ba bước làm thành hai, vọt tới dưới mái hiên, thở ra một hơi, dùng tay phui nước trên người, vừa cười nói: “Chỉ mấy bước được, phí chuyện đó làm cái gì. Ta không dễ dàng tranh thủ thời gian đi ra một lúc, phải nghỉ cái này tưởng cái kia, vậy thì ta không cần ra ngoài.”

Mọi người đều cười, nói đầu mà bận rộn đến mức như vậy.

Phùng Minh Anh nói: “Vội như vậy người còn ra ngoài làm gì? Nếu trên tay người không cầm đế giày, ta còn tưởng là người là có việc gấp gì nữa, đầu nghỉ tới người đến để thù hằn và chứ.”

Vợ Đại Đầu ngồi xuống cái ghế Đỗ Quyên đưa tới, nói: “Nếu đội làm xong mới đi, đời này ta cũng đừng nghỉ đi ra. Còn không phải là cha bọn hần, thấy ta mệt đến gấp cả người, phát ngaoan nói, người đừng để ý, cứ đi ra ngoài dạo đi, com chiều cũng đừng gấp về làm, mấy tên tiểu tử này có đói một bữa cũng không chết được! Ta nghỉ cũng phải, liền đi ra, ngay cả bát cũng chưa rửa nữa.”

Mọi người nghe xong đều cười.

Đỗ Quyên nhìn mặt mũi Đại Đầu thím già nua, thấy không đành lòng.

Mấy năm nay, nét mặt nương sáng sủa hơn nàng rất nhiều.

Có thể thấy được nhà toàn con trai thật sự rất bận tâm một nhọc.

Nàng liền cười nói: “Thím, kỳ thật người nấu com không cần xào nhiều đồ ăn. Trong nhà có thịt, nấu một nồi lớn, rồi bỏ chút rau khô vào hầm là đủ. Rau xanh cũng giống vậy, xào đến lúc chín một nửa, đồ thịt hầm vào, nấu thêm một lúc nữa là được. Có 2 món ăn là đủ ăn com rồi.”

Vợ Đại Đầu vội cười nói: “Bây giờ ta nấu theo cách đó. Cái gì cũng bỏ vào nấu chung, nấu một nồi lớn, không ăn coi như xong.”

Đang nói chuyện, Hoàng Tước Nhi khề cúi đầu, bụng lỵ trà đến.

Nàng vội tiếp nhận uống một ngụm, một mặt đánh giá nàng dâu tương lai này, tính toán lúc nào có thể lấy vào cửa.

Chợt thấy trên tay Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi là cỡ giày lớn, Đỗ Quyên đang thêu hoa lên cái áo gối lớn màu đỏ, liền biết các nàng đang chuẩn bị đồ cưới cho Hoàng Tước Nhi. Mấy thứ này tương lai đều đưa vào Lâm gia, nhất thời cười không khép được miệng.

Ba nữ nhân là thành một sân khấu, huống chi đều có con cái, lại là thân gia, mấy người Phùng Thị nói hoài không hết chuyện.

Tỷ muội Đỗ Quyên chỉ có phần nghe, rồi đùa giỡn với tiểu Viễn Thanh.

Làm một hồi, Đỗ Quyên ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài sương mù dày hơn.

Trong bụng nàng vừa động, bụng kim chi chạy ra ngoài.

Ở dưới mái hiên cầm lấy đầu lạp đội lên, dọc theo tầng đá chân tường đi đến phòng phía đông. Những bản đá xanh này là do Hạ Sinh giúp lót đường, trải ở giữa sân và bốn phía, hình thành hình chữ “Điền”, để ngày mưa dễ đi, không dẫm lên bùn lầy lội.

Đi đến hết tường viện, một màu xanh đậm đập vào mắt.

Tỷ muội các nàng trồng rất nhiều hoa kim ngân dọc theo tường viện, bò đầy lên đầu tường. Vào mùa xuân và hạ, ba mặt tường viện hoàn toàn bị dây leo màu xanh bao trùm, hoa trắng hoa vàng đủ loại hình dáng, từng đôi, từng đám, nở hết sức phồn thịnh, hương thơm toả khắp.

Dưới chân tường trồng nhiều nhất là hoa Nguyệt Quế, góc tường cũng có hoa la đơn, hoa phượng tiên, hoa phấn cũng có, nhưng không ai quản, tự sinh tự diệt.

Mùa này, hoa kim ngân và hoa nguyệt quế nở, hoa la đơn vừa đâm chồi, từng nhánh non chậm rãi giãn nở ra, hoa phượng tiên và hoa phấn cũng mới trưởng thành.

Tất cả thực vật, đều được gột rửa dưới cơn mưa phùn, bày ra màu xanh mon mon, hoa cũng phá lệ kiều diễm, rung rung nước, không như lúc mưa lớn, hoa bị mưa đánh đến tơi tả không chịu nổi.

Nhìn màu xanh đậm, tâm tình cũng xanh mênh mông!

Không phải Đỗ Quyên chỉ lo phong nhã. Qua ít ngày nữa, nàng sẽ trồng đậu cove và bí đỏ dưới chân tường. Đến thời điểm, đậu cove cũng leo lên đầu

tường, cùng hoa kim ngân tranh nhau ánh sáng. Màu tím của hoa đậu cove rơi xuống, rồi đậu cove kết trái, tùy tay có thể hái. Dây bí đồ đthi sẽ lan tràn dọc theo chân tường. Vách những phiến lá to ra tìm kiếm bí đồ là chuyện nàng thích làm nhất.

Thấy nàng đi ra thông khí, Hoàng Ly cũng nhin không được nắm tiểu Viễn Thanh chạy tới.

Hoa nguyệt quế màu hồng nhạt tinh thuần, hơn nữa mang theo giọt sương trong suốt, Đỗ Quyên rất yêu thích, hái hai đóa xuống cài lên đầu Hoàng Ly và tiểu Viễn Thanh.

Vợ Đại Đầu nhìn cười nói: “Con gái thường thích hoa cỏ.”

Mới nói xong, cách vách tường Đông Sinh hô lớn: “Nurong, mợ tới.”

Nàng nghe xong sùng sốt, vội hỏi: “Mợ nào?”

Đông Sinh trả lời: “Đại mợ. Còn có Tiểu Phương biểu tỷ và Tiểu Liên biểu tỷ.”

“Nga, tới!” Vợ Đại Đầu nghe nói xong, vội vội vàng vàng cầm kim vào để giày, thu gọn chỉ khâu, đứng dậy đi ra ngoài, “Ngươi nói có phải là ta không có phúc, không dễ dàng tranh thủ thời gian đi ra dạo một hồi, trong nhà lại có người tới. Mới đi ra có một lát!”

Phùng Minh Anh cười nói: “Sao lại không phúc, đây không phải là có sẵn người tới giúp sao.”

Vợ Đại Đầu vội vàng chạy, không nghe lời nói.

Phùng Minh Anh nói khẽ với Phùng Thị cười nói: “Lại tới nữa!”

Nháy mắt mấy cái, cho Phùng Thị một ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

Phùng Thị nhìn về phía Đỗ Quyên đứng lặng trong mưa, thăm thò dài.

Lâm Xuân đại mợ mang theo khuê nữ nhà mình và chất nữ đến, để hỗ trợ cho em chồng. Bởi vì Lâm gia muốn khởi công xây nhà, mỗi ngày việc nấu nướng rửa dọn rất nhiều, em gái chồng một mình, đích thực rất mệt.

Đương nhiên, còn có tâm tư khác.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Bị ưu ái phiền não

Đỗ Quyên ngắm cảnh một hồi, lại trở về thêu thùa may vá.

Đường đệ Tiểu Thuận tới, nàng bỏ lại công việc đi giảng bài cho hấn và Hoàng Ly.

Đang bận rộn, chợt nghe tiếng chim hót thanh thúy truyền đến, nàng vội vàng buông cây bút làm từ lông gà trong tay xuống, đối với hai người nói: “Giải đề bài này trước đi.” Nói xong đi ra ngoài.

Trong sân Lâm gia, Lâm Xuân đứng trong góc sát tường Tây sương đang nhìn qua bên này.

Thấy nàng tới, hấn hô một tiếng “Đỗ Quyên”.

Hấn không cầm dù, cũng không mang đầu lạp, đầu trần đứng trong mưa. Nước trên tóc, trên mi rơi xuống từng giọt nhỏ mịn như những hạt thủy tinh. Nước trên mi long lanh càng làm cho đôi mắt đen nháy có vẻ mông lung sâu thẳm.

Đỗ Quyên nhìn cảm thấy có nét phong tình, nhin cười không được.

Lâm Xuân thấy nàng cười ái muội, đầu mày giật giật, hỏi: “Cười cái gì?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không có gì. Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Xuân cũng không truy vấn, nói: “Sáng mai gà gáy sáng là phải đi. Buổi tối ngươi chuẩn bị trước. Đừng quên mang đầu lạp, mặc áo toi.” Hấn đang nói tới chuyện lên núi hái trà.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Biết.”

Đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhô ra từ góc tường sau lưng hắn, là một bé gái mười ba mười bốn tuổi, tò mò đánh giá nàng.

Nàng mỉm cười chào hỏi nàng, lại hướng Lâm Xuân bữu môi, hỏi: “Đó là biểu muội người?”

Lâm Xuân liền quay đầu nhìn lại.

Đưa con gái thấy hắn quay đầu, vội vàng ngượng ngùng co người trốn sau góc tường.

Lâm Xuân cũng không kêu nàng tới giới thiệu với Đỗ Quyên, chỉ quay đầu, nói: “Àn. Là khuê nữ nhị cữu ta.”

Nói xong, Đỗ Quyên đang muốn đi, Lâm Xuân lại gọi nàng lại, cười nói: “Người làm thêm một ít thức ăn mang theo, ta không mang.”

Mẹ hắn thật quá mệt mỏi. Hắn không muốn phiền nàng. Hơn nữa Đỗ Quyên làm thức ăn ngon, hắn cũng không khách khí, trực tiếp liền đề nghị.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ai! biết.”

Hai người ai nấy tự quay đầu trở về không đề cập tới.

Suốt đêm không nói chuyện. Rạng sáng hôm sau, Đỗ Quyên và Hoàng Ly rửa mặt xong liền xuất phát. Đồng hành còn có Cửu Nhi, Lâm Xuân và Đông Sinh.

Mang theo Đông Sinh và Hoàng Ly, hoàn toàn là vì rèn luyện bọn họ.

Tuy Nhậm Tam Hòa không thu Đông Sinh làm đồ đệ, Lâm Xuân lại tự mình dạy đệ đệ võ công.

Nếu là rèn luyện, đương nhiên không thể chậm rãi đi. Huống hồ theo như Lâm Xuân nói, nếu đi bình thường, sợ là trưa ngày hôm sau mới đến, đêm nay cũng đừng nghĩ trở lại. Vì thế, mấy người vừa ra khỏi thôn, liền buông tay chân chạy gấp.

Càng đi sâu trong núi, càng nhiều cây to lâu năm che trời, vách đá cao ngất, tùy ý có thể thấy được dây leo rũ xuống, tiếng nước chảy vang rền, lại có u cốc thanh tuyến, chim hót và nước suối đình đông.

Như Gió chạy ở phía trước.

Trong rừng sâu núi cao, vô luận lên núi hay xuống núi nó đều chạy nhanh như gió, hiện ra hết bản sắc vua của núi rừng.

Chạy không sai biệt lắm hai canh giờ, sắc trời mới sáng rõ.

Mặc dù không mưa, nhưng sương mù trong núi giăng đầy, không khác gì ngày mưa.

Trong ba người, võ công Lâm Xuân giỏi nhất, tự nhiên là chịu đựng được, Hoàng Ly và Đông Sinh thì không được. Đông Sinh đầu tiên kêu lên: “Ngừng... Dừng một chút. Ta không chịu nổi.”

Cong lưng, tay chống đầu gối thở.

Hoàng Ly cũng bần rộn kêu lên: “Ta đói bụng đến choáng váng.”

Đỗ Quyên hỏi Lâm Xuân: “Có còn xa lắm không?”

Lâm Xuân đánh giá bốn phía, nói: “Đi được một nửa.”

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Nếu không thì nghỉ ngơi một chút đi. Uống nước, ăn một chút gì đó.”

Cửu Nhi lại sầm mặt, uy nghiêm đối Đông Sinh hai người nói: “Mới chạy có một lúc đã không chịu nổi? Không cho nghỉ, uống nước rồi đi tiếp!”

Đông Sinh kêu rên một tiếng, nói: “Gà gáy đã xuất phát, đây đã là nửa buổi sáng, còn chỉ tính 'một lúc'?”

Lâm Xuân cũng không nói lời nào, cõng túi đeo trên lưng xuống, lấy ống trúc đựng nước, lương khô ra, đứng tại chỗ chia cho mọi người ăn uống.

Lương khô là bánh ngô sấy trên giường lò, có bánh nhân đậu ngọt, măng chua hầm thịt, đều rất thơm giòn, do tỷ muội Đỗ Quyên tới qua làm.

Mỗi người được chia 2 cái bánh, uống chút nước, Lâm Xuân liền thu dọn lại, trầm giọng nói: “Đi!” Rồi dẫn đầu đi trước.

Hắn tuy không như Cửu Nhi lớn giọng răn dạy, khẩu khí lại không cho phép nghỉ ngơi.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Ly và Đông Sinh buông thõng tay, tỏ vẻ bất lực.

2 đưa nhỏ hết cách, chỉ có thể nhận mệnh theo sát bọn họ tiếp tục đi.

Rất nhanh tới buổi trưa, cuối cùng đã tới một tòa núi cao.

Thái dương đã lên cao phá vỡ mây mù chiếu qua kẽ lá, sương mù dày đặc trong sơn cốc từng chút tán đi.

Lâm Xuân đối với Đỗ Quyên nói: “Ăn chút gì đó trước đi, đợi nắng làm khô sương trên lá trà rồi hãy hái. Bằng không hơi nước nặng, cứ thế cống về thì hỏng hết.”

Đỗ Quyên gật đầu tán đồng.

Đông Sinh và Hoàng Ly vừa nghe, lập tức ngã xuống đất.

Cửu Nhi nhìn quanh, tìm một chỗ rộng bằng phẳng, tiếp đón Lâm Xuân và Đỗ Quyên nói: “Đến nơi này ngồi.” Rồi hướng Đông Sinh quát: “Đừng tùy tiện ngồi loạn. Đến trên núi còn không coi chừng chút!”

Đông Sinh vội vàng đứng bật dậy, thuận thế còn kéo Hoàng Ly.

Hai người vừa đi qua, vừa nói thầm, nói Cửu Nhi ca ca tựa như sát thần.

Lâm Xuân mở toàn bộ bao gói ra, bên trong còn chừng mười mấy cái bánh ngô. Cửu Nhi cũng mở túi ra, lại là mấy hộp điểm tâm, còn có hơn mười mấy cái mận thảo.

Hắn cười nói: “Điểm tâm là cô cô mang đến, ta đều lấy hết.”

Hoàng Ly nhanh tay đoạt lấy một hộp điểm tâm, ôm ăn.

Cửu Nhi nhìn những cái bánh ngô, cười hỏi Đỗ Quyên nói: “Đều do ngươi làm?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ta và đại tỷ làm.”

Cửu Nhi lại hỏi Lâm Xuân: “Của ngươi đâu?”

Lâm Xuân chỉ vào bánh ngô nói: “Không phải đây sao!”

Cửu Nhi cười nói: “Ngươi gặp may.”

Vì thế đều ăn.

Đông Sinh vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Đại mợ còn nói để Tiểu Phương và Tiểu Liên biểu tỳ đi theo. Nếu thật đi theo, lúc này chỉ sợ chúng ta mới đi ra khỏi thôn phía sau núi.”

Cửu Nhi nghe xong ngẩn ra, nhìn Lâm Xuân thất thanh nói: “Biểu muội ngươi tới? Ai nha, chung thân của ngươi tới rồi!”

“Phốc!”

Đỗ Quyên phun ra một mảnh bấp ngô vụn, bất khả tư nghị nhìn chằm chằm thiếu niên.

Lâm Xuân cũng ném cho Cửu Nhi một ánh mắt tức giận, nói: “Đừng có nói nhảm!”

Cửu Nhi đối với Đỗ Quyên cười lảo lỉnh nói: “Đỗ Quyên, ngươi không biết, mợ hắn trăm phương nghìn kế muốn đem khuê nữ gả cho Lâm Xuân...”

Đỗ Quyên chặn đứng lời hắn, giận trách: “Cửu Nhi, ngươi là đại trượng phu, cần phải có phong độ quân tử, đừng dùng giọng điệu như vậy nói người ta. Lại nói, ngươi và Lâm Xuân đều xuất sắc, người ta ưu ái các ngươi cũng là nhân chi thường tình. Chẳng lẽ nhất định muốn người ta nói các ngươi không nên thân, như cứt chó thối ghét bỏ các ngươi mới thanh tịnh?”

Cửu Nhi vội gật đầu nói: “Ta chỉ nói với ngươi.”

Tiếp đến chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Xuân hét lớn: “Mợ ngươi và biểu muội tới, ngươi còn kêu Đỗ Quyên giúp ngươi chuẩn bị lương khô?”

Lâm Xuân theo dõi hắn nói: “Không được sao?”

Cửu Nhi đương nhiên không dám nói không được, hắn còn chưa có tư cách này, chỉ có thể lầu bầu nói: “Ngươi cũng không sợ mệt Đỗ Quyên. Nhiều bánh bột ngô như vậy, sấy giường lò lâu lắm.”

Lâm Xuân nghe xong không lên tiếng.

Cửu Nhi lại hỏi biểu muội hắn đến đây lúc nào, khi nào thì đi.

Lâm Xuân lạnh nhạt nói: “Nhà xây xong thì đi.”

Cửu Nhi đồng tình nhìn hắn.

Không phải hắn nhiều chuyện như đám phụ nữ, chỉ vì hắn biết rõ nhà cậu Lâm Xuân có “dã tâm” đối với hắn. Tuy hắn không biết rõ tâm tư Lâm Xuân, lại biết hắn tuyệt không thích biểu muội, bởi vậy rất đồng tình hắn.

Hai người vừa là huynh đệ, lại là bạn tốt, hắn đương nhiên không hi vọng Lâm Xuân bị ép.

Nghĩ tới việc này, hắn ghé mắt nhìn về phía Đỗ Quyên.

Nàng đã tháo đầu lạp xuống, đầu không chải tóc kiểu dành cho con gái, mà cột tóc như bọn họ, ghim khăn trùm đầu. Cái cổ thon dài cổ bị áo cao bao kín, phòng ngừa bị nhánh cây quét trúng hoặc là muỗi đốt; hai má hồng hồng, hai mắt trong trẻo có thần. Nhìn qua thật là một thiếu niên tuấn tú nhẹ nhàng.

Tim hắn đập nhanh hơn, không thể dời hai mắt.

Hắn từ trước đến giờ hào phóng, hắn không có cách nào hình dung được nét đẹp con gái, chỉ cảm thấy Đỗ Quyên là người con gái duy nhất làm hắn động tâm.

Hắn đột nhiên hỏi: “Đỗ Quyên, ta đi đầu quân, ngươi nói có được không?”

Đỗ Quyên ngăn ra, vội nói: “Đương nhiên được. Thiếu niên phần lớn đầy nhuệ khí, đầy cõil lòng hào hùng. Nếu ngươi muốn đi ra ngoài lang bạt, thì theo ý của mình đi làm. Cầu được công danh hay không, không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là ngươi lang bạt trải nghiệm nhân sinh.”

Cửu Nhi có được sự đồng ý của nàng, vui vẻ cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu ta không ra ngoài liều mạng, không cam lòng đâu. Đỗ Quyên, ngươi thích ở trong núi hay đi ra ngoài?”

Nói xong nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt sinh động chuyên chú.

Lâm Xuân sừng sốt, nhìn Cửu Nhi, lại nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta đương nhiên thích trong núi này. Bất quá, có cơ hội ta cũng sẽ ra ngoài đi một chút, xem thiên hạ Đại Tề.”

Không cần phải nói, nàng thích trong núi này.

Nhưng tương lai Dương Nguyên sẽ trở về sao?

Nếu Dương Nguyên khôi phục ký ức của Lý Đôn, nàng chắc chắn hắn sẽ cùng nàng ở lại thôn Thanh Tuyền. Đương nhiên, thật vất vả hai người xuyên việt đến, nàng cũng sẽ cùng hắn đi ra bên ngoài một chút. Hắn có chí hướng gì, nàng đều sẽ cùng hắn đi hoàn thành.

Cửu Nhi liền cười vui vẻ.

Sở dĩ hỏi cái này, hắn cảm thấy Đỗ Quyên hy vọng hắn đại triển chí lớn. Nàng dạy hắn nhiều năm như vậy, nhất định là không hy vọng hắn an phận ở một góc, lãng phí cả đời.

Còn có, hắn cũng muốn thử sinh hoạt rộng lớn mạnh mẽ.

Cũng vì, hắn muốn kiếm một phần đại phú đại quý cho Đỗ Quyên, sau đó tùy nàng chọn lựa sinh hoạt mong muốn. Nếu nàng muốn đi ra ngoài một chút, hắn sẽ vì nàng sáng tạo cơ hội đó. Nếu là nàng muốn ở trong núi này, hắn tương lai cũng sẽ trở về.

Bất quá trước khi ra đi, hắn muốn định việc hôn nhân với Đỗ Quyên trước.

Chế độ mộ lính ở Đại Tề rất nghiêm khắc, không chỉ quơ quào đại tráng đinh. Không có sở trường, thân thể gầy yếu là không cho nhập quân. Nếu đủ tư cách, một khi nhập quân, ngoài chuyện miễn trừ nghĩa vụ quân sự và cường bức lao động cho cả nhà, còn có xa xỉ quân lương và tiền đồ làm võ tướng.

Trong nhà nếu không có người đủ tư cách tòng quân, binh thường lấy lương tiền thay thế nghĩa vụ quân sự.

Nếu Cửu Nhi đăng lính, không thể nghi ngờ điều kiện là đầy đủ.

Đỗ Quyên cười tủm tủm hỏi: “Ngươi nghĩ kỹ rồi?”

Cửu Nhi dùng sức gật đầu nói: “Ta nghĩ kỹ.”

Đỗ Quyên lại chuyển hướng Lâm Xuân, hỏi: “Ngươi thì sao? Có muốn đi ra ngoài không?”

Lâm Xuân đang cắn một cái bánh bao, nghe vậy nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Ta còn chưa nghỉ kỹ. Trước đem tay nghề luyện thành thực chút rồi mới tính toán tương lai.”

Đỗ Quyên nhìn 2 thiếu niên, thập phần cảm khái.

Ăn xong, nắng gắt hơn, bọn họ liền hướng trên núi đi.

Đỗ Quyên thấy thể núi dốc đứng, thập phần khó đi, cười nói: “Núi này thật khó đi. May mà Quế Hương không tới. Nếu nàng tới, chỉ có thể ở phía dưới chờ.”

Cửu Nhi nói: “Còn nói sao, ta không dám nói cho nàng biết.”

Mà giờ phút này, Quế Hương vì Cửu Nhi lên núi không kêu nàng mà tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Sinh hiềm khích

Quế Hương ăn điểm tâm xong rồi đi tới tìm Cửu Nhi, rù hấn đi đánh cá.

Ai ngờ đại mợ nói Cửu Nhi đi lên núi.

Quế Hương có vẻ không vui, liền chạy đến tìm Đỗ Quyên.

Hoàng Tước Nhi nói cho nàng biết, Đỗ Quyên đi lên núi hái trà.

Nàng thất kinh hỏi: “Đi với ai? Sao không kêu ta?”

Hoàng Tước Nhi do dự một chút, nói: “Cùng Lâm Xuân đi. Hình như rất xa, ngay cả ta đều không được đi, nói là ta chạy không nhanh. Khả năng cũng là bởi vì lý do này mới không gọi ngươi. Hoàng Ly cũng đi. À! còn có Cửu Nhi.”

Nàng đương nhiên muốn đếm cho hết số người đi, bằng không người ta cho rằng Đỗ Quyên và Lâm Xuân đi riêng lẻ ra ngoài sẽ không tốt.

Lòng Quế Hương thực không phải tư vị, nói lời từ biệt với Hoàng Tước Nhi xong, đi nhà Nhị Nha.

“Đỗ Quyên đi đâu hái trà, ngay cả ngươi cũng không nói cho biết?”

“Ta không biết đâu.”

Nhị Nha thấy sắc mặt nàng không tốt, do dự một chút, lại nói: “Không phải lần nào chúng ta cũng đi chung.”

Bởi vì cây trà rải rác trên các đỉnh núi, có núi chỉ có mấy cây, quả thực không thích hợp nhiều người đi hái một lúc. Trước đây tỷ muội Đỗ Quyên cũng thường một mình hành động.

Quế Hương biết điểm này, nhưng hôm nay bất đồng. Hôm nay Lâm Xuân, Cửu Nhi đều đi, Đỗ Quyên lại không có gọi nàng.

Nhị Nha thấy nàng không ngồi, cũng không đi, tựa hồ rất bất an, lại nói: “Hay là chúng ta đi túi tôm đi, nếu không nữa thì đi đào măng. Hôm này thời tiết hoàn hảo.”

Quế Hương thấy nàng tò mò, bỗng nhiên cảm thấy, không có Đỗ Quyên, mình và nàng cũng không có bao nhiêu lời để nói, liền cố mỉm cười, nói: “Không được. Ta về nhà. Nương ta nói hôm nay trồng đậu, ta đi hỗ trợ.”

Nói xong liền đi.

Nhị Nha nhìn theo bóng lưng nàng có chút sững sờ.

Quế Hương về đến nhà đứng ngồi không yên.

Suy nghĩ một lát, nàng bỗng nhiên đứng dậy đi về hướng nhà đường tỷ Hòe Hoa.

Hòe Hoa đang tựa vào giường thêu hoa.

“Hòe Hoa tỳ, chân nguoi đỡ hơn chưa?”

Nàng cười hi hi hỏi.

Ánh mắt Hòe Hoa khẽ động, thoáng nhìn phía sau nàng, không thấy người khác, liền cười nói: “Đỡ rồi. Đem ghế kia chuyển qua đây ngồi. Sao nguoi lại tới lúc này? Không đi tìm Đỗ Quyên?”

Quế Hương kéo một chiếc ghế qua, ở bên cạnh giường ngồi xuống, vừa cười nói: “Đỗ Quyên lên núi hái trà. Đi thật sớm, ta không đuổi kịp.”

Hòe Hoa nghe xong kinh ngạc, hỏi “Đi với Nhị Nha?”

Quế Hương lắc đầu nói: “Đi với Lâm Xuân, Cửu Nhi ca ca.”

Tím Hòe Hoa run lên, kim sợi đâm vào tay.

Nàng nhìn Quế Hương đang kiệt lực làm ra vẻ không quan trọng, bỗng nhiên hiểu tâm tư và ý đồ đến đây của nàng. Nói tới, tuy nàng chỉ lớn hơn Quế Hương 1 tháng, nhưng hiểu chuyện hơn nàng nhiều lắm, cũng không đơn thuần thẳng thắn như Quế Hương.

Nàng liền nín cười, “Nga” một tiếng, tiếp tục thêu hoa.

Quế Hương thấy bộ dáng hiểu rõ của nàng, nhìn không được hỏi: “Nguoi cười cái gì?”

Hòe Hoa ngẩng đầu nhìn nàng, lắc đầu nói: “Không cười cái gì!”

Quế Hương liếc nàng một cái, nói: “Nguoi cho là ta mù chấy!”

Hòe Hoa lại nín cười, nói: “Khó trách Cửu Nhi ca ca đối Đỗ Quyên...”, ngừng một lát, nghi ngờ nhìn Quế Hương nói: “Nguoi và Đỗ Quyên thân như vậy, nguoi không nhìn ra?”

Trong lòng Quế Hương bất an, bật thốt lên: “Nhìn ra cái gì? Nguoi nói cần nói bấy cái gì vậy!” Vẻ mặt rất giận.

Hòe Hoa ngần ngại, nói theo: “Kia... vậy là ta nghĩ sai rồi.”

Quế Hương càng nóng nảy hơn, chất vấn: “Nguoi nghĩ sai cái gì?”

Nhất định muốn nàng nói ra.

Hòe Hoa bất an nói: “Cũng không có gì. Quế Hương, nguoi có muốn uống trà hay không?”

Nhưng nàng càng phủ nhận, càng muốn chuyển đề tài, Quế Hương càng không buông, càng muốn truy vấn.

Hòe Hoa bị hỏi nóng nảy, thành khẩn nói: “Quế Hương. Ta cũng là đoán mò, chưa từng nói qua với ai. Cửu Nhi là con trai của cậu nguoi, trong chuyện này nguoi khẳng định rõ ràng nhất. Nguoi nói không có gì, vậy khẳng định cũng không sao, là ta xem nhầm. Ta nói, không phải là nói cần nói bấy. Việc này cũng không thể nói bừa. Hai người chúng ta và Đỗ Quyên đều tốt, không thể nói bừa.”

Lòng tò mò của Quế Hương hoàn toàn bị khơi dậy.

Lại nói, nàng không như Hòe Hoa nói là hiểu rõ ràng. Bởi vậy nàng một lòng muốn làm rõ, vì sao Hòe Hoa cho rằng Cửu Nhi và Đỗ Quyên tốt, là một đôi. Tuy rằng nàng không nói trắng ra, nhưng nàng nghe ra ý này.

Nàng cũng cảm thấy mình quá gấp gáp, liền định tâm, nghiêm túc hỏi: “Đỗ Quyên đã cùng Xuân Sinh ca ca định thân, sao nguoi kéo nàng và Cửu Nhi ca ca thành một đôi?”

Thấy nàng tự mình nói ra, trong lòng Hòe Hoa buông lỏng.

Nàng nghi ngờ hỏi: “Bọn họ đã quyết định?”

Quế Hương không nhịn được nói: “Khi còn nhỏ hai nhà đã nói rồi mà.”

Hòe Hoa cẩn thận trả lời: “Nhưng ta thấy Đỗ Quyên và Xuân Sinh không giống như thế. Bằng không, sao bọn họ còn chưa định thân chứ?”

Quế Hương cười nhạo một tiếng nói: “Vậy nguoi đi hỏi Đại Đầu cừu đi. Người ta thích lúc nào định thân còn phải nói cho nguoi biết sao? Đỗ Quyên và Xuân Sinh ca ca thân như vậy, làm sao có thể gả cho người bên ngoài!”

Hòe Hoa lại “Nga” một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta còn tưởng rằng Đỗ Quyên và Xuân Sinh ca ca bú cùng một bầu sữa mẹ, lại là từ nhỏ lớn lên với nhau, cho nên thân như huynh muội. Ở chung tốt như vậy, lại không định thân, khẳng định là coi Xuân Sinh như ca ca. Đỗ Quyên và Cửu Nhi ca ca thì không phải như vậy. Xem ra là ta nghĩ lầm.”

Quế Hương liền ngậy đại.

Theo lý bình thường thì thật đúng là như vậy.

Cho dù là định thân, ở chung cũng sẽ kiêng dè chút, như Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi vậy. Nhưng Đỗ Quyên và Lâm Xuân đều bình thản, đúng như lời Hòe Hoa nói, giống như huynh muội.

Quế Hương bị đá kích.

Bọn họ như huynh muội, vậy Đỗ Quyên thật thích Cửu Nhi ca ca sao?

Trong thôn này, còn có người con trai nào có thể sánh bằng Lâm Xuân và Cửu Nhi?

Nếu Đỗ Quyên không gả cho Lâm Xuân, nhất định sẽ gả cho Cửu Nhi ca ca.

Không lý do, nàng cảm thấy mình không sánh bằng Đỗ Quyên.

Trong lòng đau xót, nàng cố cười nói: “Là nguoi nghĩ lầm. Ta nghe Đại Đầu cửu nói qua vài lần ở nhà bà ngoại ta, nói nhất định phải cưới Đỗ Quyên làm con dâu. Xuân Sinh ca ca đem Đỗ Quyên như trông mắt mình, làm sao có thể cưới con gái khác chứ. Hắn không hề liếc mắt đến người con gái khác. Lần trước người ta lấy hắn và biểu muội hắn nói đùa, hắn không thèm để ý bỏ đi.”

Lời này thuyết phục Hòe Hoa, cũng vì thuyết phục chính nàng.

Sau khi nói xong, nàng đứng lên nói: “Hòe Hoa, nhà ta còn có việc, ta đi trước. Đợi Đỗ Quyên trở về, ta cùng nàng và Nhị Nha lại đến xem nguoi.”

Hòe Hoa không yên lòng lên tiếng, nàng cũng bị lời của Quế Hương đá kích.

Chuyện hôn nhân đều là do trưởng bối làm chủ. Các nàng ở đây nghĩ ngợi thì có ích lợi gì, cuối cùng còn không phải đều là nghe trưởng bối.

Nhưng là, vợ chồng Lâm Đại Đầu nhận chuẩn Đỗ Quyên.

Còn có... Xuân Sinh hắn... cũng nhận chuẩn Đỗ Quyên.

Trong lòng nàng cũng khó chịu, không khá hơn Quế Hương bao nhiêu.

Đang xuất thần, nương nàng đi vào, bụng một chén thuốc nồng nặc màu nâu.

Đem bát đưa cho khuê nữ, nương Hòe Hoa hỏi: “Vừa rồi là Quế Hương tới?”

Hòe Hoa gật đầu, một hơi đem thuốc uống hết. Lại tiếp nhận nương đưa nước súc miệng.

Nương Hòe Hoa cau mày nói: “Sao Cửu Nhi không có tới? Hôm nay nương giết một con gà, muốn chờ hắn tới giữ hắn ở lại ăn cơm trưa nữa.”

“Nương, nguoi nói gì vậy? Ngày hôm qua Cửu Nhi mang đồ tới cho ta. Nương, nguoi đừng nghĩ những điều đó được không? Nhà mợ coi trọng Đỗ Quyên, việc này ai chẳng biết. Nếu nguoi gấp gáp nhúng một tay vào, không chừng lại làm cho nguoi chê cười xem thường.”

Hòe Hoa vừa thẹn lại vội, sợ nương nhớ thương Cửu Nhi, bởi vậy nói rất nặng.

Nương Hòe Hoa khinh thường hừ một tiếng, nói: “Đều coi trọng Đỗ Quyên, chẳng lẽ đem nàng chẻ ra làm hai, gả cho hai huynh đệ?”

Hòe Hoa thấy nương càng nói càng thô bỉ, đỏ mặt nói: “Nương, nguoi đừng nói bừa! Nguoi không sợ tiểu dượng của Đỗ Quyên sao? Lại nói, Đỗ Quyên cũng không phải là nguoi như vậy. Nàng còn dạy ta đọc sách nhận được chữ nữa. Nương, nguoi đừng hại ta bị nguoi nói không biết tốt xấu.”

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ nhắc tới Nhậm Tam Hòa, trong lòng sợ hãi; lại nghe nàng luôn mồm khen Đỗ Quyên, đem ngón tay chọc vào trán nàng nói: “Nguoi nha, nguoi quá khờ dại! Nguoi ta đồ nguoi vài câu coi như là nguoi tốt. Nếu nguoi biết tính kế bằng một nửa Đỗ Quyên, nương cũng không cần phí tâm.”

Hòe Hoa bất đắc dĩ nói: “Nương, nguoi nói cái gì đó! Đỗ Quyên thật sự rất tốt.”

Nàng là người thông minh, Đỗ Quyên làm nguoi như thế nào nàng rất rõ ràng.

Nương Hòe Hoa ra vẻ như khuê nữ nàng bị lừa gạt, mắng nàng không cố gắng.

Bất quá, không có nhắc tới chuyện Cửu Nhi.

Quay đi lại phát sầu: Cửu Nhi thì không thể trông cậy vào, vậy khuê nữ phải làm thế nào đây?

Nàng cảm thấy, khuê nữ của mình xuất sắc nhất thôn Thanh Tuyền, trừ bỏ Cửu Nhi và Lâm Xuân, không ai có thể xứng đôi.

Nàng không thể nhớ thương Cửu Nhi, vẫn không thể nhớ thương Lâm Xuân sao?

Nhưng đến cùng, Lâm Xuân và Đỗ Quyên tính toán chuyện gì đây?

Việc này nàng nhất định phải làm cho rõ ràng, bằng không Đỗ Quyên thật chiếm 2 người trai hiền sao. Cũng không có đạo lý nha!

Không nói Hòe Hoa và nương đều có tâm tư riêng. Hơn nữa nói Quế Hương, trong lòng có một khối đá lớn đè nặng, không có mục tiêu đi dọc bên bờ sông, mắt nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Nàng khó chịu nghĩ, Xuân Sinh ca ca đối với Đỗ Quyên tốt như vậy, sao nàng có thể không thích hắn mà gả cho người khác chứ?

Nàng không cách nào tưởng tượng, nếu Đỗ Quyên thật gả cho Cửu Nhi, nàng phải làm thế nào?

Nàng đi tới đi lui, lại chuyển hướng đi Lâm gia.

Thấy Cửu Nhi còn chưa trở lại, nàng định đi tới nhà Lâm Xuân chờ.

Chuyến đi này, phát hiện biểu tỷ và biểu muội, Tiểu Phuong và Tiểu Liên, đều tới nhà Lâm Xuân. Người mợ đó và Đại Đầu mợ không ngừng ám chỉ, ý nói 2 cô gái có thể làm ra sao, hiền lành thế nào, muốn đem Tiểu Phuong hứa cho Thu Sinh, Tiểu Liên hứa cho Xuân Sinh...

Nàng nghe xong tức giận vô cùng: Tiểu Liên kia làm sao có thể so cùng Đỗ Quyên?

Làm sao Xuân Sinh ca ca có thể coi trọng nàng!

Nàng như tìm được mục tiêu phấn đấu, vừa giúp rửa rau, vừa nói chuyện với Tiểu Liên, nói tới nói lui đều nói chuyện Lâm Xuân chiều cô Đỗ Quyên thế nào, Đỗ Quyên xuất sắc ra sao, Đại Đầu cậu và mợ hy vọng Đỗ Quyên làm con dâu Lâm gia vân vân, đả kích Tiểu Liên.

Nàng vốn là người đơn thuần, nói chuyện cũng không cố kị, ngay cả Tiểu Phuong nàng cũng không khách sáo, ý tứ là Tiểu Phuong không xứng với Thu Sinh ca ca, đừng si tâm vọng tưởng.

Tiểu Liên còn thẹn thùng một chút, Tiểu Phuong lại rất lợi hại, há miệng không buông tha người, cùng Quế Hương ngầm ngầm hay công khai đả kích lẫn nhau, người tới ta đi, thiếu chút nữa cãi nhau.

Ngày hôm đó, Quế Hương ở lại Lâm gia, ngay cả trưa cơm cũng không về nhà ăn.

Nương nàng kêu em trai tới tìm, nàng lấy cớ nói đợi Đỗ Quyên, muốn cùng nàng học một thứ, sai đệ đệ trở về.

Ai ngờ đợi mãi đến trời tối.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Tư cách uống trà

Ban đêm, đoàn người Đỗ Quyên trên đường về.

Trong giỏ của tỷ muội Đỗ Quyên chứa đầy lá trà, trên tay còn cầm vệt hoang, chim trĩ. Lâm Xuân và Cửu Nhi mỗi người khiêng một đầu hươu. Trên người Đông Sinh cũng đeo đầy món ăn thôn quê. Trên lưng Như Gió cang buộc nhiều hơn, có hồ ly và một ít động vật nhỏ hiếm thấy.

Hôm nay nơi bọn họ đi là rừng sâu núi thẳm, dĩ nhiên không thể chỉ hái lá trà, không đáng uống công như thế.

Bởi vậy khi trở về còn mệt mỏi hơn khi đi. Hoàng Ly và Đông Sinh không còn sức để nói to.

Lúc trời tối, Nhậm Tam Hòa bỗng nhiên từ trong rừng lác mình đi ra.

“Tiểu dưỡng!”

Hoàng Ly kích động vạn phần, lập tức muốn buông đồ trên người xuống.

Nhậm Tam Hòa liếc mắt nhìn nàng, nói: “Nhìn ngươi bình thường rất có nghị lực, chỉ có chút này đã không chịu nổi? Ngươi cũng không mang bao nhiêu đồ. Ta còn muốn ngươi thêm chút trọng lượng nữa. Không luyện căn bản cho vững, làm sao ngươi học bước kế tiếp?”

Hoàng Ly vội vàng kêu lên: “Ta rất tốt, không một chút nào. Nhưng tiểu dưỡng, ngươi không cần tăng thêm trọng lượng, để ta làm theo chất lượng đi. Một lần làm ta mệt đến suy sụp, ta không bỏ dậy nổi.”

Bọn người Đỗ Quyên nở nụ cười.

Lâm Xuân nhìn sư phó, cũng không hỏi hần sao có mặt ở đây.

Kỳ thật, hần và Cửu Nhi đã sớm phát hiện sư phó vẫn đi theo bọn họ. Những năm gần đây, hần còn phát hiện một hiện tượng: mỗi khi Đỗ Quyên đi xa chút, sư phó tự mình đi theo, hoặc là cho hần và Cửu Nhi đi kèm. Bọn họ đi kèm, sư phó vẫn chưa yên tâm, thường ngầm đi theo.

Trước đây hần không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng gần đây càng ngày càng nghi hoặc.

Nhưng như thế nào đi nữa hần cũng không nghĩ ra lý do bên trong.

Sư phó đối với Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly thì không như vậy.

Nhậm Tam Hòa ý bảo Đỗ Quyên đưa dã vật trên tay cho hần.

Kết quả, Đỗ Quyên: trên vai vác, bên hông đeo, trên tay cầm, thậm chí trên cổ đeo một túi vải. Lúc tháo xuống bộ dáng rất cẩn thận, “Bên trong là trứng vịt hoang. Cẩn thận chút đừng làm vỡ.”

Nhậm Tam Hòa đen mặt, nói: “Ngươi lấy mấy thứ này làm cái gì? Không phải trong nhà không có trứng gà. Còn có vịt hoang, sao lại bắn nhiều như vậy? Mỗi ngày ăn hông gà cảnh còn chưa đủ?”

Đỗ Quyên cười nói: “Chúng ta hôm nay đụng đại vận, ở một sơn cốc sơn phát hiện thực nhiều vịt hoang. Tiểu dưỡng ngươi nói ta còn không ngửa tay sao? Thứ này nấu canh rất ngon. Còn có nhiều trứng như vậy, không nhặt thì cũng kỳ ...”

Nàng một bộ “không nhặt thì phí” khẩu khí, chọc bọn người Lâm Xuân cười.

Đỗ Quyên cũng không có cách nào, đã quen cần kiệm.

Trước đây không có bản lĩnh, chỉ có thể sống tiết kiệm. Nay có bản lĩnh lên núi săn thú, một dải núi dài chính là một trại nuôi thiên nhiên, nàng không thể săn con mồi lớn như con hươu, con hoẵng, gặp những động vật nhỏ đầy mỹ vị tiểu, sao có thể buông tha!

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng lắc đầu, lấy chút đồ trên tay Hoàng Ly và Đông Sinh qua tay mình, rồi mới đuổi bọn họ trở về.

Về phần Cửu Nhi và Lâm Xuân, hần căn bản là không bận tâm.

Có hần ở phía trước, đám nhỏ không dám mè nheo, liều mạng chạy trốn.

Đến trong thôn, trăng đã treo cao.

Quế Hương nghe thanh âm Như Gió, lập tức từ trong nhà Lâm gia lao ra nghênh đón bọn họ.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Cửu Nhi, chẳng biết tại sao mũi nàng cay cay, khóc nức nở hô: “Đỗ Quyên!”

Rõ ràng là muốn kêu Cửu Nhi, kết quả vừa lên tiếng lại biến thành “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên ngạc nhiên nói: “Quế Hương, sao ngươi lại ở đây?”

Quế Hương không đáp mà chất vấn: “Đỗ Quyên, ngươi đi hái lá trà, sao không gọi ta một tiếng?” Nàng nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, như chuyện này lớn bằng trời vậy.

Không chờ Đỗ Quyên trả lời, Đông Sinh cướp lời nói: “Quế Hương tỷ tỷ, may mà ngươi không đi. Ta hối hận vì đã đi đó. Má ơi! Xa như vậy, hai chân ta thiếu điều muốn chặt đứt. Quế Hương tỷ mà đi, nói không chừng bây giờ chúng ta còn chưa tới nữa.”

“Xa như vậy?”

Quế Hương thực giật mình.

Hoàng Ly nói tiếp: “Còn không phải sao. Nhị tỷ, lần tới xa như vậy đừng gọi ta, quả thực ta không chịu nổi.” Vừa quay đầu nhìn thấy Hoàng Lão Thực cũng tới, vội làm nũng nói: “Cha! Ta mệt chết đi được!”

Hoàng Lão Thực cuống quýt chạy tới, lấy giỏ trên lưng nàng xuống.

Hoàng Ly mặc hần tự mình làm, nàng ngay cả chút sức nhúc nhích bả vai cũng không có.

Hoàng Lão Thực lại tới lấy gùi trên người Đỗ Quyên xuống.

Đỗ Quyên bị muội muội chọc cười.

Tuy nàng cũng mệt mỏi nhưng không khoa trương như vậy.

Đồ đạc được dỡ xuống hết xong, nàng kéo tay Quế Hương nói: “Ta ở trên đường còn nói với Cửu Nhi, may là người không đi, bằng không một chết người. Cửu Nhi nói hẳn không dám nói cho người biết, sợ người đòi đi. Hẳn thật có dự kiến trước. Người mà đi, lúc này trên đường sợ là hẳn phải công.”

“Thật sự sao?”

Nhờ ánh trăng, Quế Hương kiệt lực qua sát về mặt Đỗ Quyên.

Phát hiện nàng vẫn như bình thường, lại nhìn Cửu Nhi.

Cửu Nhi sợ nàng cấu kinh, vội vàng cười nói: “Quế Hương, ta bắt cho người một con chim. Xem này, màu lông thật đẹp!” Ngừ khí mang theo hương vị dụ dỗ, từ túi trong kéo ra một con chim đưa cho nàng.

Quế Hương đón nhận, có chút phát ngốc.

Nàng đau khổ cả một ngày, cuối cùng phát hiện ra là mình tự tìm không thoải mái, kỳ thật căn bản không có chuyện gì cả. Đỗ Quyên vẫn như trước đây, Cửu Nhi ca ca vẫn như thế...

Đi tới cửa nhà, rất nhiều người từ Lâm gia và Hoàng gia viện đi ra.

Lâm Đại Đầu và Hạ Sinh hợp lực khiêng đầu hươu từ trên vai Lâm Xuân xuống. Đại mợ đau lòng hỏi Lâm Xuân có mệt hay không, nói Tiểu Liên đã sớm nấu nước nóng, muốn hẳn nhanh chóng đi tắm rửa, đợi ăn cơm, so với nướng hẳn còn tha thiết hơn.

Phùng Thị và muội muội Phùng Minh Anh thì mang theo Nhậm Viễn Minh và Nhậm Viễn Thanh vây quanh tỷ muội Đỗ Quyên hỏi cái này hỏi cái kia. Nhậm Tam Hòa đã sớm đem món ăn thôn quê vào sân Hoàng gia.

Lâm Đại Đầu giữ Cửu Nhi và Quế Hương ở lại Lâm gia ăn cơm chiều.

Cửu Nhi vội vàng lác đầu, nói trong nhà đang chờ, muốn nhanh đi về, vừa đối với Quế Hương nói: “Đi thôi, chúng ta cùng về nhà.”

Quế Hương nghe xong hộc mắt nóng lên, trong lòng buông lỏng, nhu thuận đỡ lấy vệt hoang trên tay Cửu Nhi.

Cửu Nhi nghiêng người tránh ra, nói: “Để ta cầm, cũng không bao xa, đừng làm dơ tay người.” Vừa đi, vừa hỏi nàng sao lại tới.

Quế Hương đầy bụng tâm sự, cuối cùng chỉ nói muốn xem bọn hắn hái bao nhiêu trà.

Hai huynh muội nói chuyện đã đi xa.

Đỗ Quyên về nhà. Nhìn dưới mái hiên cong cong là một đồng lớn món ăn thôn quê màu sắc rực rỡ, cũng không khỏi chặc lưỡi: “Nhiều như vậy!”

Nhậm Tam Hòa dờ khóc dờ cười, nói: “Giờ người mới biết được?”

Đỗ Quyên ngượng ngùng nói: “Lúc ta bắt không cảm thấy.”

Hoàng Ly xoè tay cho cha mẹ và tiểu di xem, nói: “Đều bị trầy trụa hết. Bắt quá chỗ đó chim thật nhiều, thật tiếc bỏ lại. Còn có thật nhiều trứng chim, giò của chúng ta không chứa hết được!”

Vừa kêu mệt, vừa nói đến nước miếng tung bay, hiển nhiên là “Vừa lên sèo đã quên đau”, đem tất cả mệt nhọc quên mất, chỉ nhớ được những trải qua thú vị.

Hai gia đình cùng ăn cơm tối. Ăn xong gia đình Nhậm Tam Hòa mới rời đi.

Sau bữa cơm, Phùng Thị rửa bát, tỷ muội Đỗ Quyên suốt đêm sao trà.

Vài năm qua, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi sao trà đã có trình độ tương đương, nàng thật bỏ ra hết công phu.

Vì sao trà, trong phòng bếp có thêm nôi và bếp khác.

Hôm nay hái lá trà đều là lá non, phiến lá xanh nhạt xen lẫn với những đường gân trắng xanh, phẩm chất tương đối cao. Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cùng động thủ, mỗi một nôi chỉ cho một ít lá trà, sao thanh, xoắn nhẹ, từ từ hong khô, cẩn thận lại tỉ mỉ. Hoàng Ly ở bên dưới nhóm lửa.

Đêm nay, thời gian Lâm Xuân thổi tiêu tựa hồ lâu hơn bình thường một chút.

Tiếng tiêu quanh quẩn trong đêm, làm cho Đỗ Quyên hết sức chăm chú đứng bên nồi sao trà thoai mái hơn, bớt đi mệt mỏi và nôn nóng.

Bận rộn cả đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Quyên không có đi luyện công, nhưng đoán chừng bọn họ luyện công sắp kết thúc, cầm lá trà mới sao đi tới nhà tiểu di, tự mình dùng lò than nấu nước pha trà, thỉnh Nhậm Tam Hòa và Lâm Xuân, Cửu Nhi phẩm giám.

Trà mới sau khi pha xong, màu trà xanh biếc, hương khí xộc mũi.

Nhậm Tam Hòa không cần phải nói, Lâm Xuân cảm nhận sâu sắc nhất, chỉ nếm một ngụm, mắt sáng lên, nói này trà mang theo hương trúc thanh nhã, hơn nữa vị cam thuần, khác hương vị trà trước kia.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta cũng có cảm giác này. Không biết có phải vì trên núi kia có rất nhiều cây trúc không. Nước cũng có quan hệ, ta dùng nước suối ngày hôm qua mang về từ trên núi.”

Ngày hôm qua, bọn họ uống hết nước mang theo, thấy nước suối trên núi thực mát, ngọt lành, liền chứa đầy ống trúc. Đỗ Quyên lúc sắp đi lại lấy một lần, trở về còn dư chút. Bởi nghĩ muốn mời bọn họ thưởng thức trà, đột nhiên nhanh trí muốn dùng nước này.

Nhậm Tam Hòa trầm ngâm nói: “Có đạo lý.”

Cửu Nhi chép miệng hai lần, nói: “Ngọt! Đỗ Quyên, người đổi nước khác thử xem.”

Lâm Xuân vội đi nấu nước khác.

Nơi này, Đỗ Quyên và Nhậm Tam Hòa thương lượng: “Tiểu dưỡng, ta muốn cung cấp lá trà này vào thị trường cao cấp, chính là bán giá cao. Trước đây tay nghề ta không được, năm nay ta có nắm chắc. Khẩu vị trà này độc đáo, hơn nữa có ít, nhất định có thể bán giá cao.”

Nhậm Tam Hòa hỏi: “Tổng cộng được bao nhiêu?”

Đỗ Quyên nói: “Mới hai cân. Hai ngày nữa lại đi hái, nhiều lắm lại được 2, 3 cân. Tiếp tục hái sợ là không đủ phẩm chất.”

Nhậm Tam Hòa lại hỏi: “Người muốn bán giá bao nhiêu?”

Đỗ Quyên trong lòng trầm tĩnh, nói: “Một trăm lượng bạc một cân.”

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng hỏi: “Đắt như vậy?”

Đỗ Quyên vội nói: “Đây không tính là cao. Tiểu dưỡng, lá trà này...”

Nhậm Tam Hòa ngắt lời nàng, khẩu khí không đổi, nói: “Một ngàn lượng bạc một cân!”

“Phốc!”

“Khụ khụ...”

Đỗ Quyên và Cửu Nhi đồng loạt sắc. Lâm Xuân đang ngồi xồm bên lò than canh lửa cũng há to miệng, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Nhậm Tam Hòa lạnh lùng nói: “Chỉ bán cái giá này! Giá này còn rẻ đó. Không phải có tiền là có tư cách uống trà này.”

Đỗ Quyên thấy sắc mặt hần bỗng nhiên trầm xuống, tựa hồ có chút sáng tỏ, hình như là dính lứu đến thân thể của nàng.

Ai, mặc kệ ban đầu là thân phận gì, bây giờ nàng là một thôn cô có được không!

Chỉ cần có tiền mua, nàng sẽ bán, quản ai uống chứ.

Nhưng nàng lại không thể nói toạc ra, đành phải theo hần đi, có thể bán càng cao càng tốt.

Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên phía trước truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, là thanh âm của con gái, giống như từ Lâm gia truyền tới, cùng với tiếng hổ rống cuồng nộ.

Lâm Xuân lúc này bật lên, như gió cuốn đi ra ngoài.

Cửu Nhi hét lớn: “Như Gió cắn người!”

Cũng vội vàng đuổi theo.

Đỗ Quyên giật mình, cũng bất chấp trà trà, nói: “Ta đi nhìn xem.”

Rồi chạy theo Cửu Nhi.

Nhậm Tam Hòa cũng đứng dậy đi.

Cửa Tây sương Lâm gia, Như Gió dựng lông đứng vững, như hổ rình mồi (thì nó là con hổ mà).

Đối diện nó, đám người Lâm Đại Đầu, Thu Sinh tập trung giới bị, nom nóp lo sợ giằng co với nó. Vợ Đại Đầu và Tiểu Phuong cả người run rẩy, đỡ Tiểu Liên gần như đứng không vững muốn té ngã.

Lâm Xuân đuổi tới, trấn an Như Gió, sau đó hỏi căn do.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Ái muội

Thì ra, Tiểu Liên đưa nước rửa mặt cho Lâm Xuân thì không biết tại sao lại kinh động Như Gió, nó không cho nàng vào phòng, rống to một tiếng, làm cho cô gái sợ tới mức đánh đổ bồn, tè ra quần, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Lâm Đại Đầu kinh ngạc nói: “Xuân Nhi không có ở nhà, đưa nước rửa mặt gì chứ?”

Sắc mặt Đại mợ xấu hổ, vội nói: “Là ta, là ta kêu Tiểu Liên đưa. Ta nghe trong phòng có động tĩnh, cho rằng Xuân Nhi dậy, nào biết hấn không ở trong phòng. Ngày hôm qua hấn trở về muộn như vậy, sao sáng sớm lại đi ra ngoài?”

Lúc này, nếu nàng không ra mặt, danh dự Tiểu Liên sẽ bị hủy.

Hạ Sinh cướp lời đáp: “Mỗi buổi sáng Xuân Nhi đi ra ngoài luyện công.”

Vợ Đại Đầu cũng không nghĩ lại, dậm chân thờ dài: “Ái dà, sao về ra nhiều chuyện! Dù hấn ở trong phòng, đưa nước rửa mặt làm gì chứ, hấn không biết tự mình ra ngoài rửa sao? Điều quen như vậy, bốn thằng con trai, thân già côi này của ta sớm một chết rồi, còn có thể sống đến bây giờ!”

Đại mợ lúng túng hơn, cười nói: “Đây không phải là... Ta không phải nghĩ đứa trẻ này ngày hôm qua mệt mỏi hết một ngày sao, trở về lại muộn, ta liền...”

Lâm Đại Đầu hoà giải nói: “Sau này phải cẩn thận chút, đừng vào phòng Xuân Nhi. Ta bị con súc sinh này dọa qua vài lần rồi.”

Lâm Xuân dẫn Như gió về phòng, không quở trách nó.

Buổi tối Như Gió đều ở trong sân, nằm tại cửa Tây sương, xem như giữ nhà. Buổi sáng Lâm Xuân vừa ra tới, nó liền đi vào phòng hấn ngủ. Lúc này, ngàn vạn lần đừng đi quấy rầy nó, bằng không chọc giận nó, nó phát giận. Lâm Đại Đầu bị dọa qua vài lần, giờ không dám vào phòng nhi tử.

Thấy không sao, đám người Đỗ Quyên không tiện ở lại xem náo nhiệt, bỏ đi.

Vợ Đại Đầu nhanh chóng hối thúc Tiểu Phuong, đem Tiểu Liên vào Đông sương thay quần áo, nghỉ ngơi một chút.

Thu Sinh liếc mắt nhìn đại mợ, xoay người ra giếng múc nước rửa mặt.

Vợ Đại Đầu đi đến cửa Đông sương, chợt nhớ tới cái gì, gọi ngược Đỗ Quyên đang đi ra cửa, “Đỗ Quyên, ngơoi chờ chút, thím có cái này cho ngơoi.”

Đưa Tiểu Liên cho tẩu tử nàng đỡ, vừa ngoắc gọi Đỗ Quyên, vừa đi vào phòng bếp.

Đỗ Quyên không biết chuyện gì, vội vàng xoay người tiến vào.

Vợ Đại Đầu từ trong phòng bếp mang ra một cái đĩa gỗ hình hoa mai, trên đó là mười cái bánh trôi lớn, mỗi cái đều to như nắm tay con nít, còn một cái chén lớn, trong bát đựng bột gạo nếp.

Nàng cười nói: “Ăn đồ ngơoi làm hoài, cũng nên đưa lại bánh trôi cho các ngơoi.”

Đỗ Quyên hỏi: “Buổi sáng đã bao bánh trôi sao?”

Rồi tiếp nhận khay gỗ, không hề đưa đẩy khách sáo.

Vợ Đại Đầu nói: “Là mợ hấn và Tiểu Phuong các nàng tới, bằng không ta nào có thời gian rồi chứ, nấu cơm còn không kịp nữa. Tiểu Phuong và Tiểu Liên khéo tay, giúp ta làm. Viên này là nhân đường, cái có mũi nhọn nhọn là nhân thịt khô đưa chua hãm. Mỗi dạng năm cái.”

Lại chỉ vào bát nói: “Đây là bột gạo nếp. Ngươi cảm về thích loại bánh trôi nào, tự mình nhồi ă. Ta biết ngươi làm nhân ngon nhất.”

Đỗ Quyên vội vàng lui về phía sau một bước, nhún nhường nói: “Cái đó thì thôi đi. Có bánh trôi là đủ rồi. Các ngươi không dễ xay gạo nếp, thím giữ lại cho mình ăn đi.”

Vợ Đại Đầu bước lên một bước, cứng rắn cầm chén đưa cho nàng, sáng giọng: “Khách khí với ta làm cái gì! Ta còn có kia, ngày hôm qua mài hai mươi cân gạo nếp. Tỷ muội các ngươi đều ăn như mèo, có thể ăn bao nhiêu? Thu Sinh bọn họ một người ăn bát một ngum là đủ các ngươi ăn.”

Thu Sinh đang rửa mặt bên cạnh giếng nghe vậy, bật cười.

Đỗ Quyên nghe thấy, quay đầu tròn trắng mắt nhìn hấn, hướng hấn làm cái mặt quỷ, nói: “Thu Sinh ca ca, bao nhiêu ngày rồi không cạo râu? Người trẻ tuổi là nhìn già như ông chú, lại không để ý, coi chừng không cưới được tẩu tử!”

Thu Sinh đang cười bị cứng đờ, buồn bực lầu bầu nói: “Ta có già như vậy sao!”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ đợi lát nữa sẽ cạo râu.

Đỗ Quyên thấy hấn buồn bực, cười trộm lúm đồng tiền như hoa.

Vợ Đại Đầu bất mãn nói: “Còn không phải là ông chú sao! Phúc Sinh sắp biết nói rồi, không phải là gọi hấn là đại thúc. Hấn cho rằng mình còn nhỏ đó!”

Thu Sinh nghe xong triệt để sụ mặt.

Đỗ Quyên cười nói: “Thím, Thu Sinh ca ca mới hai mươi. Không nhỏ cũng không thể nói già. Thím đừng có gấp, Thu Sinh ca ca như vậy, sao ngươi sợ hấn không cưới được vợ? Ai, không biết bao nhiêu người cầu đó!”

Vợ Đại Đầu nghe xong về mặt tươi cười.

Thu Sinh cũng cười.

Lúc này Lâm Xuân từ Tây sương đi ra, hỏi Đỗ Quyên nói: “Cầm nổi không? Có cần ta đưa qua không?”

Đỗ Quyên vội nói: “Không cần. Ta bưng được.”

Lâm Xuân liền vào phòng bếp múc nước.

Đại mợ Thu Sinh đi tới, nhìn Đỗ Quyên, muốn nói cái gì lại nhịn xuống. Về mặt nàng có chút bất mãn, có vẻ như không quen nhìn bộ dáng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng không để ý, cười đối với nàng gật gật đầu, liền đi ra ngoài.

Đi đến cửa viện, thoáng nhìn tường viện bên tay phải, cây đã trở những nụ hoa lớn nhỏ xanh mon mơn, không khỏi kêu lên: “Yêu, đã ra hoa rồi! Ta còn nói cây của nhà ta tốt, nhìn thấy cây của các ngươi, cảm thấy cây của nhà ta nhỏ hơn.”

Cây hoa này xanh um tươi tốt, đường kính của tán cây sợ có hai mét rộng.

Thu Sinh ở phía sau nói: “Cây này nhiều tuổi hơn.”

Lâm Đại Đầu không biết từ đâu chạy tới, cười nói: “Cây này là năm ấy thím ngươi sinh Thu Sinh ta trồng. Đã 20 năm rồi. Lúc nở hoa ngươi đều đến hái.”

Về mặt hấn thân thiện, như muốn cùng Đỗ Quyên nói chuyện.

Đỗ Quyên chỉ gật đầu, đi một mạch về nhà.

Điểm tâm thì Lâm gia ngồi một bàn, Lâm Xuân và Tiểu Liên không có mặt.

Tiểu Phuong dọn xong mấy món ăn sáng, lại bưng lên một chén bánh trôi trắng mịn như bạch ngọc, cười tiếp đón dưng và biểu ca rất chu đáo.

Đại mợ nhìn lướt qua bàn, hỏi: “Xuân Nhi đâu?”

Vợ Đại Đầu nói: “Đang tắm rửa. Mặc kệ hấn, chúng ta ăn trước.”

Nói xong bưng lên một chén canh viên, lại hỏi Tiểu Liên thế nào.

Tiểu Phuong vội nói: “Khá nhiều. Ta sẽ bưng vào cho nàng ăn. Bác tự mình ăn đi. Các ngươi ăn bánh trôi xem hương vị thế nào, thích ngọt hay mặn, nói với ta, ngày mai ta làm vị khác.”

Rồi mỉm cười nhìn mọi người, cố ý liếc mắt nhìn Thu Sinh.

Mọi người ăn đều nói ngon, nói đều thích.

Thu Sinh không lên tiếng. Hắn gấp chút dưa chua, bung bát đi ra ngoài ngồi xỏm dưới mái hiên ăn.

Ở trong nhà, bởi vì nói tới con hổ kia, đại mợ còn sợ hãi, nói: “Dọa chết người!”

Lâm Đại Đầu dùng đũa gỗ mép bát nói: “Đúng vậy! phòng của Xuân Nhi, ta và nương hán cũng không vào, chỉ có Đỗ Quyên có thể tùy tiện vào. Trong phòng hán sách nhiều, giấy nhiều, nếu làm rối loạn, làm mất thì nguy rồi. Đều là bản vẽ nhà cửa, đều tính xong xuôi. Mẹ nó cũng không giúp nó dọn phòng. Đều tự hán thu thập, cũng biến thành sạch sẽ.”

Lời này nghe thập phần ái muội.

Phòng của Lâm Xuân, Đỗ Quyên có thể tùy tiện vào nhưng nàng sẽ không tùy tiện vào.

Nếu Đỗ Quyên có mặt ở đây, nói không chừng muốn cầm đũa gỗ vào đầu của Lâm Đại Đầu. Dù sao nàng cũng không sợ hắn, cảm thấy hắn nói chuyện thực dễ bị mắng, cần thu thập.

Lâm Đại Đầu muốn chơi trò ái muội, ước gì người ta đều hiểu sai, khuê nữ Hoàng gia không ai tới cửa cầu hôn là tốt nhất, hán cao hứng nhất. Mặc kệ như thế nào, trước đêm Đỗ Quyên ràng buộc, sau đó cùng nàng từ từ đấu.

Quả nhiên, đại mợ nghe giật mình.

Một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi vợ Đại Đầu: “Xuân Nhi thật cùng khuê nữ Hoàng gia định rồi? Lần trước không phải nói chuyện này không thành sao?”

Lâm Đại Đầu sợ vợ nói lỡ miệng, vội vàng giành nói: “Không phải định là sao? Khi còn nhỏ đã thoả thuận rồi. Lại nói, Xuân Nhi của ta như vậy, trừ bỏ Đỗ Quyên, người khác hán còn chứng mất đó.”

Vợ Đại Đầu vội vàng cười nói: “Ai, Ai! Nói xong! Nói xong!”

Khẩu khí không quyết đoán như Lâm Đại Đầu, có chút chột dạ.

Đại mợ còn có chút không tin nhưng không tiện hỏi tới nữa, chuyển đề tài thảo luận bánh trôi, là ngọt ăn ngon hay là mặn ăn ngon, lại khen Tiểu Phụng khéo tay.

Hơn nữa nói Đỗ Quyên, bởi lần này trà mới pha ra mang theo mùi hương thanh nhã của trúc, hơn nữa phiến lá thon dài giống như lá trúc, trên núi đó cũng có thật nhiều phượng vĩ trúc, nên đặt tên trà này là “Phượng vĩ trà”.

Qua vài ngày, nàng lại cùng Lâm Xuân đi một chuyến Phụng Vĩ Sơn hái trà.

Phụng Vĩ Sơn, là tên nàng mới đặt cho ngọn núi đó, để dễ xưng hô.

Lần này Nhậm Tam Hòa cũng đi.

Sau khi trở về, lại suốt đêm vội vàng sao trà.

Trong lúc sao trà lại bận rộn thái măng, tui tôm, hái dương xỉ, lại lên núi phụ cận hái trà sao chế, lưu trữ cho nhà mình uống hoặc là đưa thân thích, không có một ngày nhàn nhã.

Đào mất đã đến mừng một tháng tư, Lâm gia động công, thỉnh rất nhiều người.

Hoàng gia dĩ nhiên sẽ không đứng nhìn bàng quan, Hoàng Lão Thực ở công trường giúp đỡ, Phùng Thị tới phòng bếp Lâm gia, tỷ muội Đỗ Quyên đồng loạt ở nhà, rửa rau nấu cơm, nấu nước pha trà, bận rộn không ngừng.

Tiểu Phụng, Tiểu Liên, Quế Hương, Nhị Nha, Thanh Hà đều ở bên cạnh.

Lâm gia làm việc hán từ nhiều, lộ tay lộ móng, các thiếu nữ không có phương tiện đi qua, bởi vậy chỉ ở trong sân Hoàng gia làm việc. Bếp chính thì ở Lâm gia, Phùng Thị và những phụ nữ khác đều ở bên kia, Đỗ Quyên các nàng ở bên này xem như trợ thủ.

Nhưng tay nghề nấu cơm của đám người Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi, Quế Hương đều tốt, động tác lại nhanh nhẹn, một ngày qua đi, đám trợ thủ thành chủ lực: tất cả món chính đều từ phòng bếp Hoàng gia nấu ra, do vợ Đại Đầu và đám người Phùng Thị bung đi qua.

Các thiếu nữ tụ tập thành một nhóm, việc nấu cơm cũng đặc sắc. Các nàng vừa nấu bữa ăn chính, lại nghĩ làm ra chút đa dạng bánh bao, sủi cào, các loại bánh bột, bánh xốp, rau trộn miến, mì xào, cho mọi người đổi món ăn, các hán tử làm việc mừng rỡ, sôi nổi khen ngon, cả người đầy sức lực.

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Đây là nói chúng ta không bằng. Chúng ta đều già rồi, vô dụng.”

Tình hình này, khiêu khích càng nhiều thiếu nữ đến nhà Đỗ Quyên hỗ trợ.

Hỗ trợ là lấy cớ, được vui đùa, lại có thể học tay nghề com nước, còn có thể thể hiện thái độ, ai cũng đuổi tới.

Các thiếu nữ tụ tập đông đúc, Hoàng gia không khỏi ồn ào oanh oanh yến yến, cười vang từng trận. Những hán tử cường tráng làm việc ở cách vách, lúc nghỉ tạm ăn gì đó liền ngồi bên sân Lâm gia. Hạ Sinh, Cửu Nhi, Hoàng Tiểu Bảo và một đám thiếu niên sao có thể chịu được, trực tiếp chạy đến Hoàng gia ăn, có thể cùng các thiếu nhân thoại nói giỡn.

Chân Hòe Hoa lạnh không sai biệt lắm, cũng tới rồi.

Bởi chân nàng còn chưa thật lưu loát, Đỗ Quyên an bài nàng làm chút việc không cần đi lại nhiều hoặc đứng yên một chỗ, nhặt rau, hoặc canh chừng lò than bánh rán, bao sùi cảo, làm bánh bột ngô.

Giữa trưa, nàng và Quế Hương cùng mấy cô gái đang ngồi dưới cây đào bóc đậu phộng, Lâm Xuân vội vàng từ cách vách chạy tới, trong tay cầm mấy tấm giấy, thất thanh gọi Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, mau giúp ta tính lại một lần. Hình như nghĩ sai chỗ nào đó.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Thanh xuân đẹp nhất

Đỗ Quyên xem như chủ sự, đang ở phòng bếp sắp xếp, nghe hán gọi vội bước ra.

“Chuyện gì?”

“Chỗ này tính sai rồi. Ngươi giúp ta tính một lần nữa.”

“Chỗ nào?”

“Cửa sổ đằng trước.”

Đỗ Quyên cười to nói: “Đừng đem cửa sổ đến góc tường chứ. Nếu ngươi không tính, bọn họ cũng có thể làm. Ngươi tính toán như vậy, ngược lại bọn họ bó tay bó chân.”

Ở nông thôn xây nhà đâu có chú ý như vậy. Tường xây cao như thế, vị trí cửa sổ ở đâu đều dựa vào nhìn ngắm. Tựa Lâm Xuân như vậy, tính toán tỉ mỉ, bọn họ còn không quen đâu.

Nhưng không có máy tính, toàn dựa vào tính tay, khó tránh khỏi việc sai lầm, đem cửa sổ tính vào góc tường cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Xuân cũng cảm thấy buồn cười, trề môi, bất chấp bị cười, bận rộn bước lên một bước, cúi đầu muốn cùng nàng nói tỉ mỉ. Không ngờ xông đến quá mau, đầu cũng cúi thấp, đụng phải Đỗ Quyên, “đông” một thanh âm vang lên.

Hắn dĩ nhiên không sao, Đỗ Quyên lại “Ai yêu” một tiếng che trán.

Lâm Xuân nhanh chóng đưa tay xoa xoa cho nàng, hỏi “Đụng đau lắm hả? Có nặng lắm không?”

Đỗ Quyên nghiêng đầu nhường đường: “Không có việc gì. Ta xem xem.”

Lâm Xuân đưa tờ giấy trong tay cho nàng, hai năm rưỡi mười nói với nàng.

Nói xong, Đỗ Quyên nói: “Ta đi vào tính.”

Lâm Xuân dặn dò: “Ngươi tính xong thì mang đến cho ta. Ta đi trước.”

Vừa nói, vừa vội vàng xoay người, cũng không ra cửa chính mà chạy đến sát tường phía đông, tung người một cái bay vọt qua, thân tư cực kỳ mạnh mẽ. Các thiếu nữ ở phía sau nhìn thấy tròn mắt há hốc mồm, rồi đồng loạt nở nụ cười.

Quế Hương cười đến khom lưng, nói: “Sao lại gấp đến như vậy chứ!”

Rồi nhìn về phía Hòe Hoa, về mặt phi thường đắc ý.

Hòe Hoa đương nhiên biết vì sao nàng đắc ý như vậy. Đây là đang nói cho nàng biết: nàng nhìn lầm rồi, Đỗ Quyên và Lâm Xuân mới là một đôi!

Trong lòng Hòe Hoa cũng rối rắm khó chịu.

Vừa rồi Lâm Xuân và Đỗ Quyên thân mật, các thiếu nữ nhìn vừa e lệ lại hâm mộ. Hai mắt của nàng đau nhói, tim cũng đau.

Trước đây nàng cũng từng thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân như vậy, hoặc nói bọn họ vẫn luôn chung đũa như vậy. Khi đó tuy nàng kinh dị nhưng không rối rắm. Nhưng hiện tại khác rồi, nàng mỗi ngày một lớn, rồi hướng Lâm Xuân động tâm. Nhìn thấy một màn này, tâm như trong dầu sôi.

Nàng nằm mơ cũng hy vọng Lâm Xuân đối với mình giống như đối với Đỗ Quyên, cho nên mới khẩn cầu Đỗ Quyên dạy nàng toán học. Nhưng Đỗ Quyên lại không chịu dạy. Nàng không khỏi đối với Đỗ Quyên có chút oán hận, cảm thấy nàng không giống như mình tưởng, thẳng thắn chân thành tha thiết, là người lương thiện.

Kỳ thật, nàng không rõ nội tình, oan uổng Đỗ Quyên.

Tuy Đỗ Quyên sợ phiền toái không muốn dạy nàng, cũng là tình hình thực tế không cho phép.

Hòe Hoa nhìn thấy Lâm Xuân yêu cầu Đỗ Quyên tính toán, nhưng Lâm Xuân học được như hôm nay đâu chỉ là một năm công phu, hao tổn rất nhiều tâm lực không nói, dính líu đến toán học đại số vật lý tới mấy môn học. Khúc chiết trong đó, Đỗ Quyên phải nói thế nào cho nàng hiểu đây? Không thể nói cho nàng biết, cũng không có công phu dạy nàng, bởi vậy chỉ có thể chống đẩy.

Hòe Hoa lại cho rằng Đỗ Quyên cố ý tàng tữ, sợ nàng học vượt qua nàng.

Nàng khó chịu, Quế Hương lại cao hứng. Cùng mọi người nói là giúp xong, mọi người lại hện lên núi nhặt nấm, đào thảo dược, tiếp đến lại cố ý đem lời dẫn đến chuyện hái trà ngày đó:

“Cửu Nhi ca ca nói, chỗ kia rất xa. Trời chưa sáng bọn họ đã bắt đầu đi, mãi cho đến trưa mới đến. Người suy nghĩ xem, Cửu Nhi ca ca bọn họ đi nhanh biết bao nhiêu. Đỗ Quyên nói, may là ta không đi, bằng không phải đến ngày thứ hai mới có thể đến.”

Hòe Hoa lắng lắng nghe, trên mặt giữ nụ cười nhẹ.

Sao không nói đến Lâm Xuân và Đỗ Quyên? Cửu Nhi chính miệng nói cho nàng biết là hán thích Đỗ Quyên. Bởi vậy, trong lòng nàng thương xót Quế Hương, cũng thực chờ mong, chờ mong tình cảnh nàng thất bại khó chịu.

Lại nói Đỗ Quyên, đem mấy chỗ Lâm Xuân giao phó tính toán lại một lần nữa, quả nhiên có một chỗ tính sai. Tu chỉnh xong liền đưa qua cho hán.

Sau khi trở về thấy các thiếu nữ tụ tập dưới cây đào lúi rúi cười đùa, có người đứng ở trong sân vỗ tay, cười nói: “Các cô nương còn có công phu nói chuyện phiếm nữa? Đừng dây dưa, lập tức phải ăn cơm. Quế Hương, thịt người kho đã chín chưa? Nhị Nha, bắt đầu chiên trứng đi. Thanh Hà, người có thể chiên cá rồi. Hoàng Ly, mức thịt kho măng ra. Còn có các người vãi vị đại tiểu thư, xào rau và canh nên bắt đầu làm... Đến đến đến, đều làm đi! Bên kia chờ chúng ta thi thố tài năng đó!”

Các thiếu nữ lập tức cười vang, như bướm bay về bốn phía, công việc lu bù lên.

Thì ra, các nàng muốn học hỏi tài nghệ nấu nướng lẫn nhau. Hoàng gia có không đủ nôi, bởi vậy mọi người đều mang theo nôi nhỏ và lò than đến, hơn nữa lâm thời dựng bếp, mỗi người đều tuyển một hai món sở trường làm, mỗi ngày đều rất náo nhiệt.

Sau một hồi bận rộn, Đỗ Quyên phân phó Nhậm Viễn Minh qua cách vách kêu ăn cơm.

Vừa nói ăn cơm, đám người vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh vội tới Hoàng gia bới cơm bung thức ăn. Thùng lớn đựng cơm, tô sành to đựng đồ ăn, hai người khiêng về.

Các thiếu niên lại không chịu ở bên kia ăn, như ong vỡ tổ tới sân Hoàng gia.

Tốt xấu gì cũng cố kị hình tượng, muốn cho các thiếu nữ có ấn tượng tốt, đều tới giếng rửa tay rửa mặt, còn đem áo khoác mặc vào.

Thêm đám thiếu niên dương cương này, trong viện nóng hơn. Thanh âm thiếu nữ thanh thúy, xen lẫn thanh âm khàn khàn hoặc hùng hậu hoặc hào phóng của các thiếu niên, tiếng nói tiếng cười, thập phần náo nhiệt.

“Ta dùng cái nôi này bới cơm, đỡ phải vào mức thêm hoài.” Cửu Nhi chỉ vào một cái nôi nói.

Các thiếu niên âm âm cười ha ha.

Quế Hương vội nói: “Cửu Nhi ca ca, người đừng vội nha. Người ngồi vào bàn ăn đi. Còn có nhiều món ăn chưa nấu xong, không chừng phải bày luôn dưới đất. Có cá hấp xì dầu, có gan heo xào, nấm xào cải ngọt... Đều là xào xong ăn ngay, người đừng chạy xa.”

Cửu Nhi nghe xong mắt sáng lên, cũng không cần nôi cát, chạy đến bên bàn ngồi xuống.

Vì thế, các thiếu nữ như bướm xuyên hoa, từng món ăn bung tới bàn. Bung tới còn có thể ngượng ngùng nói tên món ăn, còn nói một tiếng “Đây là ta làm”, đứng cạnh bàn đợi mọi người thưởng thức, sau đó hỏi hương vị thế nào.

Đều là mười mấy tuổi tiểu cô nương như hoa, huống chi trong núi này nước tốt, dù xấu nhan sắc cũng bình thường, không quá khó coi. Bộ dáng nũng nịu,

xấu hổ thập phần chọc người tâm động.

Các thiếu niên không khỏi ý khí nổi lên, mắt như miếng đều được ăn no nhìn ngấm kiêu diễm.

Mấy người như Hòe Hoa, Quế Hương, Hoàng Tước Nhi được đến khích lệ nhiều nhất.

Một là quả thật thức ăn nấu rất ngon, hai là bởi vì bộ dạng xinh xắn.

Đều ở tuổi hoài xuân, các thiếu niên không tự chủ sẽ có “thêm ấn tượng”. Dù sao đây không phải là cuộc thi trù nghệ chính quy, còn có người đẹp kế bên, thức ăn vào miệng cũng trở nên mỹ vị hơn, thật không phải là bọn họ thiên vị.

Trong đó Hòe Hoa làm cá hấp, được các thiếu niên nhất trí khen ngợi, nhưng nàng chỉ nhìn chăm chăm Lâm Xuân, mà Lâm Xuân rất ít nói. Hòe Hoa thấy hấn gấp vài đũa thịt cá ăn, liền kích động mặt đỏ rần.

Hoàng Tiểu Bảo cười đối với Hòe Hoa nói: “Cá Hòe Hoa làm quả thật ngon. Vừa mềm vừa mịn, nước sốt cũng thơm.”

Nhìn về phía Hòe Hoa ánh mắt rất có tình ý.

Hòe Hoa mỉm cười nói: “Không bằng Đỗ Quyên làm.”

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: “Đều tốt. Đều tốt.”

Cửu Nhi cũng lớn tiếng phụ họa, Lâm Xuân vẫn không lên tiếng.

Khoe một lần, đồ ăn cũng dọn đủ rồi, các thiếu niên cũng ăn lừng dạ, Cửu Nhi liền hỏi: “Đỗ Quyên đâu? Đỗ Quyên không nấu món nào à?”

Mọi người đều dừng đũa, bốn phía tìm kiếm Đỗ Quyên.

Tuy ít người đến cửa Hoàng gia cầu thân, không có nghĩa các thiếu niên không có tâm tư. “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Bọn họ đối Đỗ Quyên thủy chung có đặc biệt tình hoài.

Đỗ Quyên đang ở phòng bếp thu xếp. Com nước cho 2 nhà đều do nàng chỉ huy an bài.

Nghe Cửu Nhi gọi, nàng vội chạy đến, ra vẻ cung kính cười hỏi: “Cửu Nhi đại nhân có yêu cầu gì, xin cứ việc phân phó, tiểu nhân sẽ đi làm.”

Mọi người nghe nàng nói rất thú vị, đều cất tiếng cười to. Lâm Xuân cũng ngẩng đầu cười.

Các thiếu nữ đều vây quanh xem náo nhiệt.

Cười xong, Cửu Nhi tặng hắng một cái, uy nghiêm hỏi: “Món ăn nguoi làm đâu?”

Đỗ Quyên: “Món ăn ta làm...” Ánh mắt đảo thật nhanh qua bàn, tay cũng thò ra chuẩn bị chỉ cho mọi người xem.

Kết quả, mắt đều dạo qua một vòng nhưng không tìm được món ăn nàng làm.

Nàng buồn bực nói: “Không phải làm vịt hoang hầm đậu tương sao? Ăn sạch hết rồi?”

Lâm Xuân vội nói: “Không có vịt hoang hầm đậu tương. Có phải nguoi không bung lên?”

Đỗ Quyên nghĩ lại một lần, kinh hãi nói: “Ai nha, còn đang hầm trên bếp! Không xong, không thể hầm nữa.” Xoay người muốn chạy đi lấy.

Hoàng Ly nghe nàng nói đã nhớ lại, chạy như bay vào phòng bếp bung ra.

Bưng cả nồi lên, Đỗ Quyên vừa mở nắp đây, vừa phân phó nói: “Lấy cái bát đến, phân một nửa đưa đi bên kia, cho bọn họ cũng nếm thử ta ...”

Hai chữ “tay nghề” còn chưa nói ra đã kẹt trong cổ, hai mắt nàng nhìn chăm chăm trong nồi. Từng miếng thịt đen đỏ, từng hạt đậu tương khô cứng, măng khô đã ngâm mềm lại bị nấu thành khô, rất rõ ràng nói cho nàng biết: món này bị khét.

Than củi trong lò bị đốt sạch, bằng không thịt cũng bị cháy thành than.

Quế Hương cả kinh kêu lên: “Khét, Đỗ Quyên!”

Hòe Hoa khẽ cười nói: “Không tính khét, còn có thể ăn.”

Trong lòng mặc danh cao hứng.

Đỗ Quyên cũng biết bị khét, cũng không để ý lắm, không có món của nàng cũng không thiếu đồ ăn. Nhưng vì phát triển không khí, nàng cố ý nói: “Các nguoi biết cái gì, món này chính là như vậy, là ta mới sáng chế ra, gọi ‘Làm nồi vịt hoang đun đậu tương’. Thế nào là ‘làm nồi’? Chính là nấu khô nồi!”

Tiếng nói vừa rơi xuống, mọi người cười ha ha.

Lâm Xuân mỉm cười gấp một miếng thịt, bỏ vào trong miệng ăn.

Đỗ Quyên theo dõi hần hỏi “Như thế nào?”

Vừa dùng ánh mắt uy hiếp: dám nói không tốt, tự gánh lấy hậu quả!

Lâm Xuân bị nét mặt của nàng chọc cười nhưng cố nén, cố ý chậm rãi ăn, từng chút từng chút cắn, chỉ là không lên tiếng.

Mọi người đều theo dõi hần, thúc hỏi: “Ăn ngon hay không?”

Cửu Nhi đợi không kịp hần trả lời, cũng gấp miếng thịt cắn.

Thu Sinh, Hạ Sinh và Tiểu Bảo sôi nổi thò đầu. Đỗ Quyên muội muội làm, bọn họ có thể không cho mặt mũi sao? Dù đốt thành tiêu thành than cũng muốn thử một miếng!

Ai ngờ Cửu Nhi lớn tiếng khen: “Ăn ngon. Nhai thật thom!”

Rồi không ngừng bận rộn gấp thêm hai miếng thịt vào trong bát, lại gặm.

Đám người Thu Sinh đều khen không dứt miệng.

Nhóm con gái không tin, cho là bọn họ an ủi Đỗ Quyên.

Những thiếu niên khác vội vàng động thủ, muốn đích thân nghiệm chứng thật giả.

Đỗ Quyên giật mình, cầm đôi đũa lên, gấp một cái chân vịt bỏ vào trong miệng cắn một cái, cẩn thận thưởng thức.

Ăn xong, nàng cao hứng cười nói: “Chó ngáp phải ruồi a!”

Đem còn lại thịt đưa đến bên miệng Hoàng Tước Nhi, “Tỷ, ngươi nếm thử. Thịt chắc, rất ngon miệng, càng ăn càng thom, có chút giống thịt khô.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Dựa thế

Có thể đám người Quế Hương mới tin tưởng, cũng sôi nổi nếm, sau đó đều nói ngon.

Hồ Hoa thất thần nhìn Lâm Xuân, hần đang cười dài nhìn Đỗ Quyên.

Sau bữa cơm, các thiếu niên vừa uống trà, vừa cùng đám con gái nói chuyện phiếm, hỏi thăm lát nữa có điểm tâm ăn, buổi tối ăn cái gì, không nỡ đi bắt đầu làm việc.

Đỗ Quyên tiếp đón đám người Quế Hương thu thập bát đũa, thúc giục: “Ăn xong rồi còn không nhanh đi làm việc? Lười biếng tán dóc, buổi tối không có đồ ăn.”

Huỳnh đệ Thu Sinh thấy nàng duy trì Lâm gia như vậy, đương nhiên cao hứng, vội kêu mọi người đi.

Lúc sắp đi, Hạ Sinh đưa cái khăn vải lau mồ hôi cho Hoàng Tước Nhi, cho nàng hỗ trợ giặt sạch.

Hoàng Tước Nhi đáp ứng, lại cầm một cái khăn sạch khác đưa cho hần, thuận tiện thay khăn sạch cho Thu Sinh, Xuân Sinh và Đông Sinh.

Hoàng Tiểu Bảo thấy thế, vội đòi đường tỷ cho một cái.

Đám người Tiểu Quả Cân không chịu, nói mọi người đêm làm việc như nhau, sao được chiều đãi khác nhau.

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt, nói khăn mặt phát hết rồi, chỉ có mấy cái thôi.

Cửu Nhi đá Tiểu Quả Cân một cước, nói: “Đi thôi! Thường lui tới cũng không thấy ngươi dùng tay khăn. Đều làm việc như nhau, tay áo ngươi không phải là dùng để lau mồ hôi hả?”

Mọi người cười vang, nháo la hét ầm ĩ.

Một lát sau, Lâm Xuân cầm một khối vải bông lớn chạy tới, nói với Đỗ Quyên: “Thừa dịp các nàng đều ở đây, cắt mảnh vải này ra làm khăn mặt chia cho mọi người dùng lau mồ hôi.”

Đỗ Quyên nhận lấy, khen hần nghĩ được chu đáo.

Vì thế, buổi chiều đám con gái lại thêm việc làm khăn mặt.

Bởi vì kết thúc công việc muộn, trời tối còn có thể đốt đuốc sinh hoạt, cho nên cơm chiều cũng kéo dài. Hôm trước có thêm điểm tâm, như là bánh bao, bánh ngô hoặc là miến. Hôm nay là bánh ngô từ và mien xào.

Hai thứ này sau khi chuẩn bị xong, Đỗ Quyên đang muốn kêu người đi gọi đám phụ nữ bên kia qua bưng đi, Hòe Hoa vội nói: “Không phải Đông Sinh vừa ở đây sao. Đặt bánh vào rổ, gọi hần qua bưng là được. Mọi người đang bận cơm chiều, cũng khó kêu.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, vội kêu Đông Sinh bưng đi.

Bát đĩa bên kia có, không cần từ bên này lấy đi.

Đông Sinh liền khiêng đi.

Hần đi được chốc lát, Hòe Hoa chợt nhớ tới những cái khăn mặt mới làm xong, nói quên kêu Đông Sinh đem qua, nên đứng lên nói muốn đưa đi.

Hoàng Tước Nhi nói: “Chân người không tốt. Kêu Nhị Nha đưa đi đi.”

Hòe Hoa cười nói: “Nhị Nha đang thái rau. Các người đều vội, ta không thể làm việc nặng, chậm rãi đưa đồ đi thì vẫn có thể. Lại không phải xa mười dặm tám dặm, ở cách vách thôi.”

Hoàng Tước Nhi không nói thêm, bởi vì phải cơm tối. Mọi người đều đang bận rộn.

Quế Hương kinh ngạc nhìn Hòe Hoa, luôn cảm thấy cử chỉ của nàng có chút kỳ quái, lại không tiện hỏi, mà cũng không biết hỏi cái gì.

Hòe Hoa liền ôm một bó lớn khăn mặt, từng bước nhỏ từ từ đi về hướng cách vách.

Vào sân Lâm gia đã thấy một đám phụ nữ tụ ở cửa Đông sương nói chuyện.

Nguyên lai, phụ nữ càng thích tham gia náo nhiệt hơn cả đám con gái. Đa số lúc xây nhà, không cần nhiều người tới hỗ trợ nấu cơm, cho nên không thể đều đến. Lại nói, trong nhà các nàng cũng bận rộn. Bình thường làm xong việc nhà, buổi chiều mới đến, hoặc là sớm chút kết thúc công việc ngoài ruộng, xong mới tới Lâm gia nhân thoại một hồi.

Nương Hòe Hoa là từ ngoài ruộng trở về.

Nàng nghe vợ Đại Mãnh khen đám con gái cách vách, nói bọn tiểu bối này ghê gớm, mỗi người đều biết nấu cơm, bao trọn mọi việc làm cho các nàng không có chuyện làm nên mới có công phu ngồi không nói nhảm.

Bởi vì trong đám thiếu nữ cách vách, khuê nữ của nàng Hòe Hoa nổi danh nhất có thể làm, phẩm chất văn nhã. Hôn nữa diện mạo cũng xinh đẹp như Đỗ Quyên, là chính nàng tự cho là thế, nên rất đắc ý. Bây giờ nàng hòa theo đám đông nói giỡn.

Lại thấy các thiếu niên ngồi tùm một chỗ ăn điểm tâm uống trà, duy chỉ có Lâm Xuân cầm giấy bút đi chung quanh xem xét, một hồi cùng người cách bức tường nói thăm vài câu, một lát lại nói với thợ mộc cần chú ý cái gì, tựa như một đại quan sự. Trông mắt nàng chuyển động, liền có chủ ý.

Nàng nói với vợ Đại Đầu: “Xuân Nhi nhà người thật có tiền đồ, tâm địa cũng tốt. Hòe Hoa nhà ta sảy chân ngã, may mà hần tới cổng trở về. Ta luôn nói ngày nào đó tới cửa cảm tạ, các người lại vội nên không có tới. Không phải vừa lúc sao, vừa nghe nói xây nhà, ta liền cho Hòe Hoa tới, tốt xấu gì cũng có thể giúp một tay, giúp rửa rau cũng tốt.”

Vợ Đại Đầu cả kinh, vội cười khan nói: “Sao ta không nghe hần nói gì hết vậy? Thật ra điều này cũng không là chuyện lớn gì. Đều ở cùng một thôn, gặp nhau giúp một cái cũng nên. Xuân Nhi luôn đi đón Đỗ Quyên kia, bọn họ thân như huynh muội vậy.”

Nàng cũng học xấu từ chồng mình, lúc nói chuyện thích nói gộp Đỗ Quyên chung với con trai mình, lại sợ làm hỏng thanh danh Đỗ Quyên, bởi vậy luôn nói Đỗ Quyên là khuê nữ của mình, cùng con trai thân như huynh muội. Lúc này rất sợ nương Hòe Hoa xuyên tạc, vội vàng kéo Đỗ Quyên ra ngoài cuộc.

Những phụ nữ khác nhất thời mở to hai mắt. Đây là lần thứ nhất các nàng nghe những lời này.

Sắc mặt Phùng Thị cũng có chút không được tốt.

Nguyên lai ngày đó Lâm Xuân chỉ cổng Hòe Hoa xuống núi. Lúc ấy ở đó đều là những thiếu nữ thiên chân hồn nhiên, không ai nghĩ nhiều, bởi vậy không

truyền ra.

Nhưng cuối cùng có nhiều người biết. Có người lúc lơ đãng nói ra, nương Hòe Hoa nghe xong tinh thần phấn chấn không thôi. Không phải có cơ hội sao, hôm nay nàng cố ý tới cửa lộ khẩu phong cho Lâm gia, thuận tiện tuyên dương việc này.

Nàng nghĩ, dù Hòe Hoa không thể gả cho Cửu Nhi, gả cho Lâm Xuân cũng không sai.

Nói tới việc này nàng liền buồn bực, bởi vì Lâm Xuân còn cùng Đỗ Quyên kéo không rõ.

Gần đây, mọi người đều đồn là Lâm gia đại phòng cũng nhìn trúng Đỗ Quyên, trong lòng nàng khó chịu như trúng ăn ruồi bọ: rõ ràng là Đỗ Quyên chiếm lấy nhà vệ sinh không sót thì, còn không cho người nói.

Thật là sống thấy quý!

Con gái không tuân thủ bổn phận như thế sao vẫn có người khen ngợi chứ?

Hòe Hoa của nàng tốt hơn Đỗ Quyên nhiều. Nàng nhất định phải đem việc này quấy cho thất bại!

Nghe vợ Đại Đầu nói như vậy, nàng liền cười nói: “Nên là như vậy, là ân tình nặng mà. May mà bộ dáng Xuân Nhi nhà ngươi nguoi ngu cao mã đại, bằng không người bình thường thật không công nổi. Vóc dáng Hòe Hoa nhà ta cũng cao, không thấp hơn Xuân Nhi bao nhiêu, chỉ là dáng người dong dong...”

Nàng chỉ lo nói. Những thiếu niên khác nghe xong vẻ mặt khác nhau, Lâm Xuân càng đen mặt.

Đúng lúc này, Hòe Hoa đi vào, một thân quần áo màu phấn nhạt, thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần, làm cho các thiếu niên đồng loạt quay nhìn nàng.

Hòe Hoa nghe nương nói lời này, xấu hổ mặt đỏ bừng.

Lúc này nàng lớn tiếng nói: “Nương, ngươi nói cái gì đó? Ngày đó là Đỗ Quyên cống ta xuống núi. Sau đó Xuân Sinh bọn họ tới, mới làm cái gì ta trở về.”

Về mặt tức giận trừng mắt nhìn nương mình.

Lâm Xuân quả thật cống nàng một đoạn đường, nàng cũng rất muốn gả cho hắn, nhưng không muốn lợi dụng chuyện này để đạt mục đích. Bằng không cho dù ép buộc thành công, nàng nhất định sẽ bị Lâm Xuân xem thường. Đây không phải là điều nàng mong muốn.

Đỗ Quyên nói, bất cứ việc gì cần tận lực mà làm, nữ tử càng nên tự mình cố gắng tự lập, cho nên nàng nhất định sẽ vì mình mưu cầu một nhân duyên mỹ mãn như ý. Nàng tin tưởng năng lực của mình.

Nàng không nói cho nương biết, sợ nàng mượn cớ sinh sự.

Trước mặt người ta phủ nhận, thậm chí cố ý che giấu việc này, nói là Đỗ Quyên cống nàng xuống núi, lập tức chiếm được hảo cảm của Cửu Nhi, cảm thấy phẩm tính nàng cao thượng. Ngay cả Lâm Xuân cũng hơi xúc động, sâu sắc liếc nhìn nàng một cái.

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ nổi giận, không dám nói nữa, vội ngưng ngừng nói: “Là Đỗ Quyên cống? Là nương nghe lầm.”

Nàng cũng là người thông minh, tiện thể xuống đài.

Nghe lầm đương nhiên là không thể nào, bởi vì Lâm Xuân quả thật cống Hòe Hoa. Vừa rồi nàng nói ra, hiện tại khuê nữ đến phủ sạch, người ta chỉ biết khen khuê nữ tốt, nàng mừng rỡ thành toàn.

Quả nhiên, vợ Đại Mãnh nhìn Hòe Hoa khẽ gật đầu. Vợ Đại Đầu cũng thực tán thưởng.

Hòe Hoa đến gần những thiếu niên kia, đôi gương mặt tươi cười nói: “Khăn mặt đã làm xong rồi, mỗi người một cái, đều tới lấy đi.”

Mọi người liền đi lên.

Hòe Hoa phân phát cho từng người, lại cố ý nhỏ giọng đối với Lâm Xuân: “Xin lỗi nha Xuân Sinh. Ngươi đừng lo lắng, khuya này ta về nhà sẽ nói với nương, sau này sẽ không như vậy.”

Rồi nhét một cái khăn mặt vào trong tay hắn.

Lâm Xuân nhận, mỉm cười nói: “Không có việc gì. Các nàng đều là như vậy, nói xong, nghe qua cũng coi như xong. Ta sẽ không để ý.”

Trong lòng Hòe Hoa có chút chua xót.

Quả nhiên hắn căn bản không thèm để ý. Như thế cho dù nương nàng mượn việc này đưa ra định thân, hắn chưa chắc chấp nhận. Thực có khả năng đó. May là nàng không có khởi lên tâm tư không nên có, khỏi tự rước lấy nhục.

Thất vọng, đồng thời ánh mắt dừng tại cái khăn mặt mới trên cổ Lâm Xuân, không khỏi bắt đầu mỉm cười, trong lòng dâng lên một hy vọng ngọt ngào.

Khăn mặt đều như nhau, được cắt đều một dạng.

Nhưng cái của Lâm Xuân là Hòe Hoa tự mình cắt. Trong một góc khăn thêu một đóa nho nhỏ, rất đơn giản hoa hoè, ở rìa khăn còn có chữ “Hoè” nho nhỏ.

Hòe Hoa thân nhiên cười khê, cảm thấy phần tâm tư của mình rất lịch sự tao nhã, cũng rất cao minh, khác với nương thô bỉ và nông cạn.

Nàng rất có lòng tin, chỉ cần có thời gian, nàng nhất định thông qua sự cố gắng của mình từng chút từng chút chiếm lấy tâm của Lâm Xuân, cuối cùng đẩy Đỗ Quyên ra ngoài, đổi thành nàng Hòe Hoa.

Nghĩ xong, nàng cười hỏi mọi người: “Món miến thế nào?”

Mọi người đều nói ăn ngon, Hoàng Tiểu Bảo khoa trương nói: “Chỉ là hơi ít, một người mới được nửa bát, ăn rồi không khác gì chưa ăn, bụng còn đói.”

Hòe Hoa thanh tú mỉm môi cười, nói: “Miến do Đỗ Quyên xào, dĩ nhiên ngon.” Nhìn nhìn Hoàng Tiểu Bảo, lại nói: “Đang nấu com tối, Tiểu Bảo ca ca gấp cái gì.”

Hoàng Tiểu Bảo nhìn nàng cười đến hoa mắt, ngượng ngừng sờ đầu một cái.

Hòe Hoa nhìn về phía Lâm Xuân, thấy biểu tình hiểu rõ của hắn, trong lòng khẽ nhúc nhích; lại nghe Cửu Nhi nói: “Ta ăn một miếng là biết Đỗ Quyên xào. Hòe Hoa, bánh bột ngô này là giường lò nhà ai?”

Hòe Hoa mới hiểu được, vì sao Lâm Xuân có biểu tình kia.

Trong lòng nàng chua xót, nhìn chăm chăm bánh ngô trên tay Lâm Xuân, nhẹ giọng nói: “Bánh bột ngô... là giường lò của ta. Các nàng nói chân ta không thể động, có kiên nhẫn từ từ sấy giường lò. Hương vị thế nào? Không ngon như Đỗ Quyên làm. Bánh giường lò Đỗ Quyên rất thơm.”

Nàng nói chuyện nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lâm Xuân.

Lâm Xuân thì không cần không nói.

Hắn đang ăn bánh bột ngô, Hòe Hoa chờ hắn đánh giá. Nếu hắn không lên tiếng, chẳng phải là chấp nhận lời Hòe Hoa nói “Không ngon bằng bánh Đỗ Quyên làm”, cũng quá làm cho nàng khó chịu. Vừa rồi trước mặt người ta nàng đính chính lời của nương nàng nói, rồi hướng hắn xin lỗi. Lúc này hắn phải nể tình.

Bởi vậy, hắn cười nói: “Vô cùng ngon. Bên ngoài khô vàng xốp giòn, bên trong dầu vừa vụn chảy ra, vừa thơm vừa toi.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Bảo lưu dấu gốc của ấn triện

Hòe Hoa thấy hắn cười với mình, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, trong lòng bị vui sướng nhồi đầy, nhất thời đỏ bừng mặt, cúi đầu lộng vạt áo, ngại ngừng nói: “Nào có ngon như Đỗ Quyên làm! Nàng phải dạy ta vài lần. Ta chính là dốt.”

Cùng Đỗ Quyên thân cận là có thể thân cận Lâm Xuân.

Nàng nói tới nói lui đều cho thấy, mình do Đỗ Quyên một tay dạy dỗ.

Quả nhiên Lâm Xuân cười nói: “Rất khá, không kém hơn Đỗ Quyên làm.”

Hòe Hoa xấu hổ cười, nhìn thiếu niên.

Vừa rồi ở cách vách, rất nhiều thiếu nữ tụ tập tại một chỗ, khắp sân muôn hồng nghìn tía, người ta nhìn hoa cả mắt, bởi vậy không cảm thấy nàng đặc biệt. Hiện tại, nàng đứng ở công trường phụ cận, chung quanh đều là hán tử và thiếu niên làm việc, nàng tựa như một bông hoa trong rừng cây, gây nhiều chú ý.

Tuy xấu hổ lại không xấu hổ, đứng sừng sững như ngọc, trên mặt mang nhợt nhạt cười khê, má lộ ra 2 lúm đồng tiền nhỏ, đừng nói Hoàng Tiểu Bảo, ngay cả Thu Sinh cũng nhìn thêm hai mắt, những thiếu niên khác càng si mê hơn.

Trong lòng cao hứng, Hòe Hoa liền hỏi mọi người: “Các người muốn ăn cái gì? Nói cho ta biết, ta nói với Đỗ Quyên. Nàng chuyên môn quản việc này. Nếu tối nay làm không kịp, ngày mai làm cũng thế.”

Lâm Xuân vội nói: “Đừng. Các người muốn ăn cái gì thì nói với Hòe Hoa đi.”

Đỗ Quyên ra mặt quản lý hậu trù, nương hấn không cần quan tâm. Tối qua cha mẹ hấn còn nói, Đỗ Quyên dẫn đầu một đám thiếu nữ an bài cơm nước ai cũng khen, còn tiết kiệm đồ ăn, thịt, bột gạo, cho nên hôm nay dứt khoát đem tất cả đồ giao cho bên kia làm, nhóm phụ nữ bên này chỉ nấu cơm, nấu nước, rửa bát đĩa và những việc vặt.

Lời Lâm Xuân nói làm tim Hòe Hoa nhảy nhót lần nữa.

Các thiếu niên liền đề nghị đủ thứ. Có người nói thích ăn miến xào. Kê thì nói buổi sáng muốn uống cây dầu sỡ ăn bánh ngô, người nói muốn ăn sủi cảo ...

Hòe Hoa mỉm cười nghe, yên lặng nhớ.

Có lẽ là tâm tình tốt, nàng càng thấy mình tai thính mắt tinh, tâm tư linh động. Thấy bên chân có một gỗ nhỏ, khom lưng nhặt lên, cười đối với Cửu Nhi và Lâm Xuân nói: “Xem cái này, có giống Đỗ Quyên vẽ con heo nhỏ không?”

Các thiếu niên ngồi trong phòng chính phụ cận công trường, bên cạnh là nơi thợ mộc làm việc, để mấy cái băng ghế, có mấy cây to, lại chất đống rất nhiều ván gỗ. Hòe Hoa nhặt khối gỗ đó, chính là vật liệu thừa thợ mộc cửa xuống.

Nói khối gỗ giống như heo con, đầu tiên là Hoàng Tiểu Bảo buồn bực, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới cũng không nhìn ra hình con heo. Quế Hoa phớt xuy một tiếng cười.

Lâm Xuân cũng cười, gật đầu nói: “Là có chút giống.”

Chưa thấy qua nhân vật hoạt hình Đỗ Quyên vẽ, thì không cách nào tưởng tượng ra được.

Hòe Hoa cầm khối gỗ trên tay lật qua lật lại xem, lại nhìn nhìn Lâm Xuân, tiếc rẻ nói: “Quá bận rộn, bằng không xin người giúp một tay làm con heo con, khẳng định chơi vui. Sợ là tốn không ít thời gian.”

Ai ngờ Cửu Nhi cười nói: “Có gì khó đâu. Chỉ bằng tay nghề của Lâm Xuân, ba nhát đao là làm thành, chậm trễ không bao nhiêu công phu.”

Lâm Xuân vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng bây giờ không tiện chối từ, bởi vậy nói: “Là không khó khăn. Ta giúp người làm.” Ngoắc gọi Đông Sinh lấy thùng dụng cụ của mình đến.

Vừa rồi Hòe Hoa hỏi có tốn thời gian, hấn khó trả lời, bởi vì hấn liếc mắt nhìn ra, làm cái này kỳ thật không tốn thời gian, một hồi có thể hoàn thành. Sờ đi khối gỗ đó giống con heo hoạt hình Đỗ Quyên vẽ, vì trên chóp lộ ra 2 mảnh tròn trịa, giống lỗ tai heo, phía dưới cũng có 2 cái lỗ thủng, giống như mắt heo. Hấn chỉ cần tạo thêm hình là có thể làm ra một con heo ngây thơ khả ái.

Đội thùng dụng cụ lấy đến, Lâm Xuân cũng ăn xong bánh trên tay. Mở thùng lấy ra đao nhỏ và dụng cụ khác, hấn thật nhanh tạo hình.

Chỉ thấy vụn gỗ tung bay, khối gỗ kia dần dần biến hóa.

Hoàng Tiểu Bảo xem choáng váng, càng nhích càng gần, rồi chạm trán Lâm Xuân.

Hòe Hoa đứng ở một bên nhìn xem, mừng rỡ nói: “Đội làm được, Đỗ Quyên và Quế Hương khẳng định thích, không chừng giành giật với ta.”

Đang bận rộn, Lâm Xuân nghe xong mỉm cười, nói: “Đỗ Quyên sẽ không.”

Hấn học nghề, đầu tiên đã điêu khắc một bộ 12 con giáp cho Đỗ Quyên. Có đồ tốt rồi, sao nàng đồ mất món đồ nhỏ này của Hòe Hoa.

Cửu Nhi cũng ha ha cười nói: “Quế Hương mới không hiếm lạ cái này đâu. Nàng có hai rương đồ chơi, đều là ta khi còn nhỏ chơi còn lại, so với cái này tốt hơn nhiều.”

Hòe Hoa vốn cố ý nói như vậy. Kết quả nghe xong lời này trong lòng ghen tỵ.

Lại chợt nghĩ, Quế Hương có đồ chơi, nàng cũng không hiếm lạ. Cái này do Lâm Xuân tự tay giáp mặt vì nàng điêu khắc, có thể giống nhau sao?

Nghĩ thế, nàng liền ngọt ngào cười.

Thấy có người đứng dậy đi làm việc, nàng lo âu nói: “Xuân Sinh, đã bắt đầu làm việc rồi. Đơn giản một chút đi, đừng chậm trễ việc.”

Nàng càng nói như vậy, Lâm Xuân càng không tốt bỏ mặc. Lại nói, hấn giỏi nhất là nghề mộc, một khi ra tay vạn lần cũng không có đạo lý qua loa hoàn thành.

Nhưng hấn từ trước đến giờ đầu não linh hoạt, tâm tư một chuyển, liền có biện pháp: đứng dậy cửa mảnh gỗ này ra làm hai, dùng cái bào bào phẳng,

phía dưới điêu thành một cái bệ hình vuông, lại dùng đao như bút, thật nhanh khắc chữ “Hòe”, hình thành một cái ấn triện hình đầu heo.

Nàng biết Quế Hương có thật nhiều đồ tốt nên cố ý hào phóng nhường cho. Nếu Quế Hương không cần thì thật là tốt; nếu Quế Hương muốn, Cửu Nhi và Lâm Xuân sẽ trách cứ nàng bá đạo, nói trong nhà nàng có thật nhiều thứ tốt, còn cùng người khác đoạt cái này.

Quế Hương nghe nói làm cái này, yên lòng bĩu môi nói: “Khắc tên của người, ta muốn làm cái gì? Nhà ta cũng có thật nhiều đồ chơi, đều do ông ngoại ta làm, mới không hiếm lạ cái này.”

Hòe Hoa cười nói: “Ai có thể cùng người so chứ. Cha có thể làm, ông ngoại cũng có thể, trong nhà ăn ngon uống ngon đồ chơi xếp thành núi.”

Mặc dù là lấy long nhưng làm cho Quế Hương nghe thất thật lọt tai.

Hòe Hoa đạt thành tâm tư, không chọc người phiền thêm, kéo Quế Hương nói: “Chúng ta đi thôi, bọn họ còn phải làm việc nữa.”

Rồi xoay người lại thu thập bát đĩa.

Vợ Đại Đầu nhìn thấy vội chạy tới ngăn cản, nói các nàng rửa rau nấu ăn bận rộn cả nửa ngày, việc rửa bát để các nàng làm, còn nói chân Hòe Hoa còn chưa khỏe hoàn toàn, xách không nổi mấy thứ này.

Nhóm phụ nữ đều sôi nổi đứng dậy, nói đúng là như vậy.

Vợ Đại Mãnh nhìn thấy Quế Hương, nắm tay hỏi han, thập phần thân mật.

Trong lòng nàng rõ ràng, Cửu Nhi và Đỗ Quyên không thành, bởi vậy hướng vào cô cháu ngoại này làm con dâu, đối đãi với nàng dĩ nhiên bất đồng.

Nương Hòe Hoa nghe nàng hỏi món ăn cho buổi tối, muốn khoe khoang năng lực của khuê nữ nàng, cũng chen vào thuyết tam đạo tứ, giống như nàng là quản sự nhà bếp vậy.

Hòe Hoa nghe không vô, lôi kéo nàng đi ra ngoài, vừa nói: “Nương, thái dương đã xuống núi, nên về nhà nấu cơm. Một lát nữa ta cũng muốn về nhà...”

Quế Hương cũng cùng mọi người lên tiếng tiếp đón đi.

Nhìn theo bóng dáng hai mẹ con, vợ Đại Mãnh nói với vợ Đại Đầu: “Hòe Hoa thật không sai, chỉ là lão nương không ra gì.”

Đáng tiếc, nếu không Hòe Hoa cũng xứng với Cửu Nhi của nàng.

Vợ Đại Đầu gật đầu nói: “Cũng phải. Vừa rồi nàng nói này nọ làm ta sợ nhảy dựng. May mà Hòe Hoa tới, bằng không, Xuân Nhi muốn phát tác.”

Vợ Đại Mãnh khinh miệt nói: “Chút tâm tư của nàng ai nhìn không ra? Vừa rồi Hòe Hoa giận đến mặt đỏ lên. Nương không đúng đạo, trai gái đều thấp hơn người khác một khúc.”

Nói là nói như vậy, trong lòng không thể không thừa nhận, Hòe Hoa có thể làm lại hào phóng, cũng không kém người ta.

Vợ Đại Đầu hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, liền nhỏ giọng nói: “Ta cùng hấn cha giúp Thu Sinh định cháu gái nhà mẹ đẻ, bằng không Hòe Hoa thật không sai, Thu Sinh mới có thể đề ý...”

Lời còn chưa dứt, vợ Đại Mãnh liền lắc đầu nói: “Người nghĩ cho tốt, người phụ nữ kia tâm rất lớn, sẽ không vui vẻ đâu. Nàng kiến thức hạn hẹp, cảm thấy tay nghề Thu Sinh không bằng Xuân Nhi kiếm tiền nhiều nên mới nhìn chăm chăm Xuân Nhi. Nàng coi trọng Cửu Nhi, cũng là thấy Cửu Nhi học võ công với Nhậm huynh đệ, trong thôn người sẵn thủ bình thường không cách nào so sánh được. Đừng nói người giúp Thu Sinh định Tiểu Phụng, dù tính không định thì chớ cùng nhà nàng kết thân, hai người cũng phiền phức. Cô của Cửu Nhi cũng là mối phiền phức nhất của đường ca tẩu này.”

Vợ Đại Đầu nghe xong đầy mặt thất vọng.

Kỳ thật, việc hôn nhân Thu Sinh còn chưa định đâu. Nàng và Lâm Đại Đầu là muốn định Tiểu Phụng, xem ra Thu Sinh cũng không mấy vui vẻ, cho nên nàng mới dùng lời thăm dò.

Nghe ý tứ của đại tẩu, xem ra là không thích hợp, nàng liền ngừng tâm tư.

Lại nói Hòe Hoa và Quế Hương trở lại sân Hoàng gia, rất nhanh nhóm thiếu nữ đều biết Lâm Xuân vì Hòe Hoa điêu khắc ấn triện. Mọi người tâm tư bất đồng.

Hoàng Tước Nhi không biết tâm tư chân chính của Đỗ Quyên, nhận định muội muội sẽ gả cho Lâm Xuân, bởi vậy nhìn về phía Hòe Hoa ánh mắt rất bất mãn, lại không thể nói cái gì.

Hòe Hoa thấy những người ghen tị cố ý trước mặt Đỗ Quyên nói không ngừng, liền cười nói: “Đỗ Quyên mới không hiếm lạ cái này đâu. Nàng và Lâm Xuân như huynh muội ruột thịt, muốn cái gì, Lâm Xuân còn không lập tức làm cho nàng, còn làm dụng tâm cẩn thận nữa. Không giống ta, vốn không dám phiền toái Lâm Xuân, là Cửu Nhi nói thứ này không tốn thời gian, hấn mới giúp ta làm.”

Chương 186: Khắc khẩu

Quế Hương lập tức nói: “Đúng vậy! Đỗ Quyên muốn cái gì, Lâm Xuân dù không có nhà ở cũng sẽ lập tức giúp nàng làm. Cái của người chỉ là thuận tay làm.”

Lúc này nàng phục hồi lại, cảm thấy Lâm Xuân giúp Hòe Hoa làm thứ này không thỏa đáng, bởi vậy cố ý dùng lời áp chế nàng. Vốn nàng sẽ nói khó nghe hơn, nhưng Hòe Hoa cũng thừa nhận Lâm Xuân và Đỗ Quyên quan hệ thân mật, nàng liền buông tha nàng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, trong miệng Hòe Hoa “thân huynh muội” có ý khác.

Hòe Hoa thấy, kích động không thể tự kiềm chế, thiếu chút nữa nín hơi.

Một cái ấn triệu như vậy, thật có ý nghĩa hơn một con heo thông thường.

Nàng không chút do dự tin tưởng: trời cao cũng đang tác hợp nhân duyên của nàng, thuyết minh nàng nhất định có thể gả cho Lâm Xuân. Hôm nay, nàng thu hoạch quá lớn!

Nàng dùng tay vuốt ve cái bệ có chữ, lẩm bẩm nói: “Cám ơn người, Xuân Sinh.”

Nàng cảm thấy hốc mắt nóng lên, không dám ngẩng đầu, sợ Lâm Xuân nhìn thấy mình luống cuống rơi lệ, sẽ phát hiện tâm tư của mình.

Lâm Xuân không thêm để ý nói: “Không có việc gì.”

Hoàng Tiểu Bảo kéo hân, ra vẻ hỏi hân sao luyện thành công phu thuần thực như vậy, còn nói muốn cùng hân học tập.

Đang nói giỡn, Quế Hương đi tới.

Nàng đến cùng không yên lòng người đường tỷ này, muốn xem xem nàng làm cái gì.

Bình thường hai tỷ muội thích so đấu. Ngày đó Hòe Hoa nói một hồi, hại Quế Hương đau khổ cả một ngày, trong lòng nàng có chút phồng bị Hòe Hoa, sợ nàng giờ trò, bởi vậy mới theo tới xem.

Xa xa nhìn thấy Hòe Hoa và Cửu Nhi, Lâm Xuân ghé vào một chỗ, giống như đang nói chuyện thú vị gì đó, trong lòng nàng mất hứng, vội chạy tới, cố ý lớn tiếng hỏi: “Làm cái gì vậy, Hòe Hoa? Sao bọn họ không làm việc lại chơi với người vậy?”

Cửu Nhi vội nói: “Nói bậy cái gì! Ai chơi? Bất quá là nghỉ một lát, ăn chút gì đó. Sao người tới đây?”

Quế Hương mất hứng nói: “Sao ta không thể lại đây? Chỉ cho nàng đến.”

Hòe Hoa vội kéo Quế Hương, đem chuyện Lâm Xuân điều khắc con heo hoạt hình nói cho nàng. “Người thích thì cho người.”

Đương nhiên, lời của nàng cũng làm cho Hòe Hoa khó chịu, vui sướng được ấn triệu nhạt vài phần, cảm thấy tiền đồ xa vời như trước.

Đỗ Quyên lại không có nghĩ nhiều.

Trong quá trình Lâm Xuân học tập, từng làm qua các loại các dạng dụng cụ mộc và đồ chơi, bằng không cũng không luyện ra thành quả như vậy. Hân làm những thứ kia, rất nhiều người đều được, Quế Hương có rất nhiều. Nay hân giúp Hòe Hoa điều một cái của ấn triệu, nàng có gì mà nghĩ nhiều? Lại nói, nàng cũng hy vọng nhân duyên Lâm Xuân mỹ mãn, nếu Hòe Hoa có thể làm Lâm Xuân động tâm, nàng mong ước hân cao hứng.

Nhưng trước mắt, đám nha đầu làm sao thể này?

Dù nàng không lưu tâm cũng nhìn ra không đúng.

Còn có, Quế Hương nói cũng quá khoa trương. Nàng có sức quyến rũ lớn như vậy sao, nói thêm một câu có thể làm cho Lâm Xuân buông bỏ việc xây phòng?

Dù là vợ cũng không thể như vậy.

Nàng nhìn Quế Hương cười nói: “Quế Hương, người là đang khen ta hay vẫn là mắng ta vậy? Ta khác người lắm sao mà muốn Lâm Xuân không xây phòng giúp ta làm này nọ?”

Quế Hương le lưỡi, cười nói: “Ta chỉ suy luận thôi.”

Đỗ Quyên nói: “Đó cũng không thể nào! Lâm Xuân không bị khủng, dù chiều cổ người muối muối kết nghĩa này, cũng không thể bỏ nhà đến giúp ta. Nếu thật làm như vậy, Đại Đầu bá bá còn không đánh gãy chân của hắn.”

Hòe Hoa cười nói: “Quế Hương muốn nói Lâm Xuân đãi người đặc biệt bất đồng.”

Đỗ Quyên nói: “Dù bất đồng cũng sẽ không làm như vậy.”

Nói xong, đổi đề tài, phân biệt hỏi trong tay việc mọi người chuẩn bị ra sao. Lại an bài làm món nào trước, món nào sau, bỏ lại đề tài vừa rồi.

Hòe Hoa có chút không cam tâm, vừa nghi hoặc.

Nàng nói như thế, một nửa là muốn đùa Đỗ Quyên trước mặt người làm sáng tỏ quan hệ với Lâm Xuân, tốt nhất lại cường điệu nàng không hề muốn gả cho Lâm Xuân. Ai ngờ Đỗ Quyên lại công nhận Lâm Xuân đối đãi với nàng bất đồng, căn bản không để ý người bên ngoài nhìn nàng như thế nào.

Nàng liền mê mang,

Chẳng lẽ Đỗ Quyên đối ý?

Hay là nàng thích được Lâm Xuân nâng niu như vậy?

Đỗ Quyên không đối ý, cũng không muốn chiếm lấy Lâm Xuân, muốn hắn vẫn nâng niu mình, chỉ là làm sáng tỏ lời nói năm xưa, lại không thể hơn nữa, nhất là bây giờ bọn họ đều lớn.

Thanh giả tự thanh, nàng và Lâm Xuân không định thân, điểm ấy người cả thôn đều biết, người đến Lâm gia cầu thân cũng rất nhiều.

Nếu nàng mãi đi giải thích chuyện này, tương đương nói với người khác là Lâm gia vẫn dán lấy Hoàng gia, Lâm Xuân vẫn mong chờ nàng, Đỗ Quyên, mà Hoàng gia chưa từng đem Lâm gia để vào mắt, đó không phải là sỉ nhục Lâm gia mặt mũi sao!

Lại nói, Đỗ Quyên cũng cảm thấy không có gì để làm sáng tỏ. Đây vốn là sự thật.

Lâm Xuân vốn đãi nàng bất đồng. Chẳng những như vậy, nàng đãi Lâm Xuân cũng bất đồng, vì sao phải phủ nhận?

Về phân tâm tư những người đó, nàng mới mặc kệ đầu.

Nếu Lâm Xuân coi trọng người nào, tự nhiên sẽ giải thích rõ. Nếu Lâm Xuân chường mắt những người đó, vì sao nàng phải giải thích với những người không liên quan?

Mấy năm gần đây nàng vẫn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, cũng dặn dò cha mẹ không cần phản ứng những người dò hỏi, cũng không phải là nhắm vào Hòe Hoa.

Đỗ Quyên không muốn nói, nhóm con gái lại không buông.

Đều mười mấy tuổi, có người nhỏ hơn. Dù không phải vì tình, cũng sẽ vì mặt mũi, vì tranh một ngum con gái không đâu, nói chút nhàn thoại linh tinh.

Không phải đây sao, Tiểu Phuong đối với Hòe Hoa thập phần chướng mắt.

Nàng tự giác muốn gả cho đại biểu ca Thu Sinh, tương lai cùng Hoàng Tước Nhi là chị em dâu. Bởi vậy cố ý cùng nàng thân cận, vẫn sinh hoạt chung.

Bởi thấy sắc mặt Hoàng Tước Nhi không tốt, nàng liền nhỏ giọng thăm thì nói Hòe Hoa si tâm vọng tưởng, nói nàng chính tai nghe được nói, Xuân Nhi chỉ nhận Đỗ Quyên, sẽ không cưới người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nghe xong không lên tiếng, bắt quá lại mỉm cười.

Bởi phòng bếp, nồi và bếp bị đám người Thanh Hà chiếm, hai nàng không có chỗ nấu ăn, nên bị Đỗ Quyên an bài ở bên ngoài đắp lăm thời nồi và bếp.

Đang bận, Thanh Hà từ trong phòng bếp chạy đến, cười hỏi: “Quế Hương, thịt đã thái xong chưa? Ta muốn dùng đó!”

Quế Hương nghe xong vội vàng, dậm chân nói: “Ta đang băm thịt, các nàng chờ nhồi thịt bánh trôi, chưa kịp. Người cần liền sao? Đợi một chút có được hay không? Ta thái nhanh lắm.”

Thanh Hà cười nói: “Cần xào rau, người nhanh chút đi.”

Tiểu Phuong vội nói: “Ồ đây có thịt thái chỉ, Thanh Hà, người cầm dùng đi.”

Thanh Hà lắc đầu nói: “Vậy thì không được. Ta cần thịt thái lát xào măng tây, đánh canh.”

Tiểu Phụng không nhịn được nói: “Dùng thịt gì mà không giống nhau. Chúng ta nông dân sao chú ý như vậy! Nhà cô cho dù khá giả, cũng chịu không nổi ăn như vậy đâu. Còn chưa tới lúc thượng lương (hoàn công, xây nhà xong), chúng ta tiết kiệm chút đi.”

Tính tình Thanh Hà nóng nảy, vừa nghe liền nổi nóng, nói ngay: “Yêu, Tiểu Phụng tỷ còn chưa vào cửa Lâm gia đã lên giọng rồi? Còn chưa biết có vào được không. Đợi vào cửa rồi hãy nói lời này đi.”

Nhất thời mặt Tiểu Phụng đỏ bừng, đứng dậy chất vấn: “Ta có vào được hay không mắc mớ gì tới ngươi? Muốn ăn thịt, ngươi về nhà ăn đi, đừng cầm đồ nhà cô cô. Ta không tin nhà ngươi làm như vậy!”

Thanh Hà nói: “Ta nói thế nào? Không phải làm cho một mình ta ăn. Ngươi muốn lắm miệng ở đây, trái một câu 'Cô cô', phải một câu 'Cô cô'. Ở đây ai không là thân thích Lâm gia, là tam thúc ta đó. Ai so với ai họ hàng xa hơn?”

Tiểu Phụng nói: “Ta đang nói thịt, ai cùng ngươi so thân thích xa gần chứ!”

Thanh Hà nói: “Thịt làm sao? Ta muốn thịt xào đồ ăn làm canh, lại không đào thịt trên người, ngươi đau lòng làm cái gì?”

Đám con gái vội khuyên, nghe loạn hơn.

Hồ Hoa xen vào nói: “Thanh Hà, Tiểu Phụng tỷ, hai người các ngươi đều sai, kỳ thật không có gì.”

Nói xong đôi Tiểu Phụng cười nói: “Tiểu Phụng tỷ, Thanh Hà không phải chỉ đòi thịt xào đồ ăn. Mặc kệ thịt gì, ai cũng có thịt để dùng. Thịt kia mềm nhất, xào rau làm canh đều ngon, cho nên Đỗ Quyên đặc biệt chừa lại, muốn Thanh Hà làm hai món ăn.”

Thanh Hà nghe xong rất cao hứng, giương cằm lên hất Tiểu Phụng, hừ một tiếng, thản nhiên nói: “Nàng mới không hiểu mấy thứ này!”

Ai ngờ Hồ Hoa lại chuyển hướng Tiểu Phụng nói: “Tiểu Phụng tỷ cũng hào tâm, nói tiết kiệm chút cũng đúng, cũng không có ý trách Thanh Hà. Chúng ta nên giúp chủ nhà tiết kiệm chút, có phải không? Đừng làm rộn nữa, gần tới giờ cơm tối rồi.”

Tiểu Phụng nghe Hồ Hoa giải thích xong, lại thấy đáng về đặc ý của Thanh Hà, thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng đều mang ý buồn cười, tựa hồ nói nàng ở không đi gây sự, nhịn không được nổi giận.

Nàng chỉ vào mặt Hồ Hoa nói: “Yêu, ở đâu ra một thanh quan, nói rất hay rất công bình. Xuân Nhi bắt quá là thuận tay giúp ngươi làm một món đồ chơi, lại không đặt sính lễ, liền dát vàng lên mặt mình, làm người hoà giải. Cũng phải nhìn xem mình có phúc khí đó không. Sĩ tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền!”

Thanh Hà cũng rất không thích Hồ Hoa ba phải, hai mặt lấy lòng, cũng chất vấn: “Hồ Hoa, ngươi có ý tứ gì? Chúng ta sao không tiết kiệm? Lại không phải đòi hỏi gì, không phải đều dùng mấy thứ này nấu ăn.”

Hồ Hoa tức giận đến giật mình, mặt cũng đỏ.

“Sao ta dát vàng trên mặt mình chứ? Ta lại chưa nói cái gì.”

“Chưa nói cái gì? Chút tâm tư kia của ngươi ai chẳng biết chứ! Hừ!”

... ..

Nếu ở trường hợp khác, với tính tình của Quế Hương chắc chắn sẽ đứng ra nói lời công đạo, nhưng Thanh Hà và Tiểu Phụng đều là thân thích Lâm gia, nàng không tiện giúp người nào; lại thấy kéo đến việc hôn nhân của Thu Sinh và Lâm Xuân thì càng không dễ nói ai đúng ai sai, nên chỉ nói: “Đừng ồn nữa”.

Hoàng Tước Nhi vốn không thích nói nhiều, huống hồ nghe đám con gái nói thập phần khó nghe, cũng không dám khuyên. Tuy nàng tuy rằng đã cùng Hạ Sinh định thân, còn chưa thành thân đâu, nếu lắm miệng, không khéo cũng giống như Thanh Hà vừa rồi mắng Tiểu Phụng: “Còn chưa vào cửa đâu, đã thay Lâm gia đương gia” cái gì, đó không phải là tự thảo phiền chán.

Đám người Nhị Nha càng không dám lắm mồm. Các nàng không phải thân thích Lâm gia, không có tư cách nói chuyện.

Bởi vậy, tranh cãi qua lại trở thành gây lớn: Tiểu Phụng đem hỏa khí tát lên người Hồ Hoa, châm chọc nàng sĩ tâm vọng tưởng. Tuy Hồ Hoa vẫn tỉnh, nhưng nào phải đến cạn dầu. Hơn nữa Thanh Hà thỉnh thoảng lại chọc Tiểu Phụng vài câu, lại cười nhạo Hồ Hoa ba phải, Tiểu Liên lại giúp Tiểu Phụng biện giải, thế là thành một trận hỗn chiến.

Không ai dám quản, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Hoàng Ly.

Hai ngày nay có rất nhiều thiếu nữ đến giúp đỡ nên Đỗ Quyên không cần nàng giúp, cho nàng đến nhà tiểu di chiếu khán hai huynh muội Viễn Minh và Viễn Thanh, thuận tiện đọc sách viết chữ. Đọc sách mệt mỏi, bọn họ cũng trở về giúp vui.

Nàng trở về đúng lúc Hồ Hoa cầm cái ấn triện về, làm cho mọi người đều vây quanh xem, Hoàng Ly liền để ý.

Nàng không giống 2 tỷ tỷ. Nàng rất tâm nhân.

Ở trong lòng của nàng, Lâm Xuân chính là nhị tỷ phu của nàng. Nhị tỷ nói cái gì “Việc hôn nhân có Ngự nương nương sắp xếp, thuận theo tự nhiên”, nàng cũng cho rằng đó là cùng Lâm Xuân. Cho nên, Hòe Hoa nói chuyện, Đỗ Quyên có lẽ không thèm để ý, nàng lại quan tâm.

Không thể không nói, con gái rất miễn cưỡng, tuy không thể thấy rõ ràng dụng ý chân chính của Hòe Hoa, nhưng nhìn ra nàng không bình thường, cho nên vẫn chú ý nàng.

Nàng và Viễn Minh, Viễn Thanh ở trong phòng, nghe ồn ào bên ngoài, đồng loạt ghé vào cửa sổ nghe.

Nghe một hồi, Hòe Hoa cũng bị kéo vào, Hoàng Ly liền ghé vào tai Viễn Minh nói nhỏ nói vài câu. Tiểu Viễn minh gật gật đầu, bò xuống ghế, thật nhanh chạy đi cách vách.

Chạy đến công trường Lâm gia, hai mắt loạn chuyển nhìn quanh tìm người.

Cửu Nhi đang khiêng gạch thấy, vội vàng kêu lên: “Viễn Minh, người chạy tới đây làm cái gì? Đi mau! Ở đây có gì chơi vui đâu, coi chừng ở trên rút gì đó xuống, trúng đầu chảy máu.”

Viễn Minh vội vàng lui về phía sau, tránh xa khung nhà đã dựng cao mấy trượng.

Thanh âm Cửu Nhi kinh động người ở trên cao đang bận rộn. Lâm Xuân đang ở trên giàn giáo thăm dò, cũng gọi xọng xuống: “Viễn Minh, đừng tinh nghịch! Đi xa chút!”

Nhậm Viễn Minh nhìn thấy hấn, mừng rỡ, ngửa đầu nhỏ kêu lên: “Sur huynh, Xuân Sinh ca ca, người mau qua bên kia, các nàng cãi vã, muốn đánh nhau đó!”

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, “Ai cãi vã?”

Tuy Nhậm Viễn Minh tuần tú (chắc tác giả muốn nói hấn có nét xinh đẹp), lại hết sức có khí khái nam tử, bữu môi nói: “Còn không phải là những tiểu nha đầu kia! Nói nhiều như chim.”

Lâm Xuân có chút chần chờ, nói: “Người đi gọi nương ta đi.”

Đám con gái cãi nhau, hấn xen vào làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Chủ trì công đạo

Nhậm Viễn Minh không nhúc nhích, tiếp tục nói: “Đều gây ồn ào, Đỗ Quyên tỷ tỷ không quản được đâu.”

Một câu mới nói xong, Lâm Xuân đã đi tới trước mặt, là trực tiếp từ trên cái giá hai trượng cao nhảy xuống.

Tiểu Viễn Minh toét cái miệng nhỏ nhún cười, rất có hương vị âm mưu được như ý.

Lập tức, Lâm Xuân nắm Viễn Minh đi đến cách vách.

Cửu Nhi không yên lòng, cũng đi theo.

Tiểu Viễn Minh bị đám người vợ Đại Đầu ngăn cản, hỏi là chuyện gì.

Tiểu Viễn Minh nói: “Là các tỷ tỷ cãi vã. Cãi to lắm, rất hung dữ. Com không có ai nấu, đồ ăn cũng không làm, buổi tối không có cơm ăn đâu. Đều chỉ vào mặt nhau mắng, đều muốn làm vợ Lâm gia.”

Về mặt hấn thập phần hưng phấn, như đang tuyên bố đại hi sự vậy.

Thật hết cách. Ngày trong núi qua thật sự quá bình đạm, không dễ dàng có chút động tĩnh, hấn có thể không thấy cao hứng sao!

Vợ Đại Đầu nghe xong giật mình, vội vàng bỏ việc trong tay lại chạy về hướng bên kia. Phùng Thị cũng kích động, sợ khuê nữ nhà mình chịu thiệt, cũng vội vàng đi theo, những người không liên quan như vợ Đại Mãnh cũng đi theo.

Đi đến cửa viện Hoàng gia đã thấy Lâm Xuân, Cửu Nhi đứng ở ngoài cửa.

Cảm thấy buồn bực, thăm dò nhìn vào bên trong, chợt nghe thanh âm Đỗ Quyên: “... Các người cảm thấy ta không hỏi thị phi, chuyên môn làm người hoà giải?”

Không ai trả lời, nàng tiếp tục nói: “Mọi người thích nghĩ như thế nào là tự do của mỗi người. Dù ta đứng ra bình phán việc này, nói các người cũng sẽ không chịu phục, nói như thế nào đều đắc tội với người khác. Nếu không phải ở tại nhà ta, ta mới lười xuất đầu đố.”

Nàng luôn có một câu nói một câu, Tiểu Phuong không quen nên không thích.

“Thật muốn nháo lớn, nháo đến trường bồi ra mặt, nhất định phải làm rõ thị phi trắng đen, sợ là sẽ không ai tốt cả. Đây không phải là chuyện giết người phạm pháp, không nhất định phải tranh đúng sai thắng thua. Đây chỉ là việc nhỏ, tranh thắng cũng không khẳng định được người khen tốt, thua cũng không khẳng định bị mất mặt. Cho nên ta nói dừng cãi cộ nữa, đợi cơm chiều làm xong xuôi, ta dạy cho các người làm một kiểu quần áo mới.”

Quê Hương nghe xong hết sức cao hứng, vội hỏi: “Thật hả?”

Lại đi kéo Thanh Hà, ý bảo nàng đừng làm rộn, kết thúc đi.

Tánh tình Thanh Hà nóng nảy, thấy như vậy cũng buông tay, cũng hỏi về quần áo.

Mọi người đều nhẹ nhàng thờ ra, nở nụ cười.

Như Đỗ Quyên nói, nói như thế nào đều đắc tội với người. Nàng nhân cho khỏi phiền nhưng đắc tội với hai người.

Một là Tiểu Phuong, cảm thấy cô cô đem chuyện giao cho tỷ muội Đỗ Quyên, các nàng không để bụng chút nào, để mặc cho đám con gái nháo, xảy ra chuyện cũng không quyết định mà sợ đụng chạm người khác. Ba phải, thật không biết cô cô nhìn trúng điểm nào của nàng.

Người khác chính là Hòe Hoa, cảm thấy đều ba phải khuyên người như nhau, dựa vào cái gì nàng bị người mắng, Đỗ Quyên lại áp đảo mọi người? Cũng không thấy Đỗ Quyên nói đạo lý cao thâm gì, thậm chí cũng không nhắc tới nguyên do sự tình từ đầu đến cuối, sao cứ vậy mà kết thúc?

Trong lòng vạn loại bất bình, khi nhìn thấy Lâm Xuân đi tới thì đồng loạt phun trào .

Nàng cố gượng cười lấy ra án triện hình đầu heo, đưa cho Lâm Xuân nói: “Xuân Sinh, cái này trả lại cho người, ta không nhận, đồ phải để người ta nhìn đoán mò, nói chuyện không lọt tai, liên lụy người.”

Lâm Xuân nghe xong nhủ mi nhưng không nhận lấy, ánh mắt đảo qua mặt của đám con gái.

Mặt Tiểu Phuong đỏ lên, hận không thể nhào tới xé miệng Hòe Hoa. Đây không phải là trước mặt mọi người đánh vào mặt nàng sao? Con gái tranh nhau vài câu, ai sẽ đem việc này nháo đến trước mặt đương sự chứ. Nháo loạn, Hòe Hoa cũng mất mặt, huống chi cô cô cũng tới rồi, rất nhiều phụ nữ đều đi vào nữa.

Lúc này nàng mới phát giác được vừa rồi Đỗ Quyên xử lý đúng.

Chẳng những là đám người vợ Đại Đầu, Cửu Nhi và đám thiếu niên cũng đi vào.

Mặt Thanh Hà cũng không dễ nhìn, cũng cảm thấy mất mặt.

Đỗ Quyên thờ dài, nhà mẹ đẻ tiểu cô ở chung một chỗ, thật là nhiều chuyện.

Lâm Xuân nhìn một vòng, mới đối với mọi người nói: “Nhà ta xây nhà, các người đến hỗ trợ, ta rất cảm tạ. Như vậy đi, Đỗ Quyên...”, hần chuyển hướng về phía Đỗ Quyên, “Khi rảnh người về một bộ 12 con giáp ra, ta làm đồ chơi cho các nàng xem như đáp tạ.”

Đám con gái nhất thời lộ vẻ vui mừng.

Đỗ Quyên khổ sở nói: “Người nghĩ cho đẹp, ta chỉ vẽ mấy con thường thấy, rồng, hổ gì đó ta không biết vẽ.”

Một đứa con gái lấy can đảm nói: “Vây cũng đừng làm mấy cái này. Chúng ta không biết chữ, cũng không còn nhỏ, không muốn chơi cái này.”

Lâm Xuân liền hỏi: “Vây người muốn cái gì?”

Đứa con gái đó thấy hần nhìn mình, giật mình, đỏ mặt cúi đầu, lắp bắp không dám nói.

Nàng chỉ nói thôi, cũng không nghĩ tới là muốn cái gì.

Đỗ Quyên giúp mọi người nghĩ kế nói: “Ta thấy là, không bằng các người để Lâm Xuân giúp các người làm cái hộp trang điểm, thực dụng, lại đẹp, có thể dùng rất nhiều năm nữa.”

Tiếng nói vừa dứt, hơn phân nửa đám con gái đều nói “Tốt” “À”.

Đều lên tiếng, rồi lại nhìn nhau ngượng ngùng rút cổ, xấu hổ cười.

Lâm Xuân làm hộp trang điểm nhất định là tinh xảo, các nàng đương nhiên muốn.

Một đứa con gái lớn một chút nói: “Xuân Sinh, người đừng chê cười chúng ta kiến thức hạn hẹp.”

Lâm Xuân cười nói: “Sẽ không. Các người muốn hộp trang điểm, nếu muốn tiểu động vật hoạt hình thì nói với Đỗ Quyên. Đợi xây nhà xong, ta sẽ làm, xong chia cho các người.”

Vợ Đại Đầu nhân cơ hội đi ra, cười nói mấy ngày nay mọi người đều mệt mỏi, Xuân Sinh làm gì đó cho mọi người là hẳn nên. Thêm một hồi nói đùa khách khí, một trận khúc mắc được hóa giải.

Nhưng Tiểu Phuong và Hòe Hoa càng tức.

Tiểu Phuong nghĩ, Đỗ Quyên thật biết lấy lòng người khác, dù sao không cần nàng ra sức, nàng vui vẻ làm người tốt. Đầu heo nhỏ của Hòe Hoa nàng đã thấy qua, vừa nhìn là biết đơn giản. Hộp trang điểm phức tạp hơn nhiều, phí công còn phí vật liệu. Nàng thay nhà cô cô kêu oan, tức chết rồi!

Hòe Hoa phí hết tâm tư mới được Lâm Xuân điều cái ấn triện đầu heo cho mình, kết quả Đỗ Quyên chỉ nói một câu là tất cả đám con gái đều được Lâm Xuân làm hộp trang điểm, đồ của nàng thành “món đồ chơi nhỏ”, không đáng giá gì.

Cũng không phải nàng kiến thức hạn hẹp, cảm thấy hộp trang điểm đáng giá, chỉ là hộp trang điểm đối với con gái mà nói, nó không mang ý nghĩa bình thường, ấn triện của nàng thật không bằng.

Nàng cảm thấy Đỗ Quyên khinh người quá đáng. Một bụng uý khuất nhưng không dám biểu lộ ra. Không dễ dàng kềm nén nước mắt, nàng cúi đầu lặng lẽ đi qua một bên nhóm lửa, không còn tâm tư cười đùa nữa.

Nhưng Hoàng Ly luôn nhìn chăm chăm vào nàng, lúc này đột nhiên hỏi: “Hòe Hoa tỷ tỷ, sao người mắt hừng vậy? Không phải người nói, người được con heo nhỏ, người bên ngoài đồ mắt nói nhầm sao? Xuân Sinh ca đồng ý làm hộp trang điểm cho mọi người, ai cũng có, không ai đồ mắt người, không chỉ trỏ người nữa, không phải người nên cao hứng sao?”

Mỗi người đều có, sao nàng cao hứng được?

Nhưng lời này, vụn vụn lần Hòe Hoa không dám nói ra.

Nàng cá kình, mặt không còn chút máu, ngẩng đầu lấp bắp nói: “Không.. Không phải.”

Cái này đắc tội với hầu hết đám con gái.

Bất luận Hòe Hoa phủ nhận thế nào, mọi người đều nhận định nàng muốn như vậy.

Tuy mọi người còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng dựa vào trực giác con gái, ai cũng cảm thấy Hòe Hoa có dụng ý riêng.

Bởi vậy mọi người khinh thường bĩu môi, tâm tư không đen tối mới là lạ đó! Nàng ước gì Lâm Xuân chỉ làm cho một mình nàng. Hừ, thật buồn cười, ngay cả Đỗ Quyên còn chưa ăn dấm, còn kêu Lâm Xuân giúp các nàng làm hộp trang điểm, nàng tính thứ gì, cũng bày đặt ghen tỵ!

Thấy mọi người đều nhìn mình, Hòe Hoa vừa tức vừa gấp, đơn giản không che dấu, cổ cười nói với vợ Đại Đầu: “Ta chỉ cảm thấy Đỗ Quyên nói rất đúng, cảm thấy thật không có ý nghĩa. Đỗ Quyên mang chúng ta bận trước bận sau, còn bị người nói không biết tiết kiệm, chỉ biết lợi dụng đồ Lâm gia, làm như chúng ta lãng phí rất nhiều.”

Nói đến cuối cùng, thanh âm nàng nghẹn ngào, mắt ngấn lệ, cực kỳ ủy khuất.

Tiểu Phuong thấy nàng lời chuyện lúc trước ra, còn kéo lên đầu Đỗ Quyên, rõ ràng là cáo trạng nàng, nhất thời kinh sợ không thôi.

Quả nhiên nhắc tới Đỗ Quyên, Lâm Xuân, Cửu Nhi, vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh đồng loạt nhìn về phía Hòe Hoa, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Phùng Thị càng nghiêm giọng hỏi Đỗ Quyên.

Thanh Hà còn chưa bình ổn, thấy tình hình này như gãi đúng chỗ ngứa.

Nàng mặc kệ Hòe Hoa có tâm tư gì, liền nắm lấy cơ hội bỏ đá xuống giếng, nói: “Đúng vậy! Ta nói lấy thịt xào măng tây, Tiểu Phuong tỷ liền nói ta phá, không biết tiết kiệm, còn nói chúng ta lãng phí đồ của nhà tam thúc. Vì cô cô, nàng bệnh vực kẻ yếu, nói tới lui kéo một đồng lớn...”

Nàng nói nào là “Tam thúc” lại là “Cô cô”, hai bên thân thích Lâm Xuân gia đều bày ra. Nếu không phải người ở đây đều là quen thuộc, nghe sẽ bị hồ đồ.

Bây giờ mọi người mới hiểu được căn nguyên cãi nhau.

Mặt Phùng Thị liền sầm lại.

Khuê nữ nằng bặn rợn ra sức còn bị người nói như vậy, nàng đương nhiên mất hứng.

Vợ Đại Đầu lúng túng, nhìn Phùng Thị áy náy cười.

Nhưng nàng cũng không thể để người chủ nhà cháu gái, sợ Tiểu Phuong chịu không nổi, tẩu tử cũng mất mặt. Giờ nàng mới nhận ra vừa rồi Đỗ Quyên áp đảo thật đúng, không nên lật ra việc này.

Lâm Xuân nhủ mày, muốn nói điều gì, lại cố kỵ tình cảm họ hàng.

Cửu Nhi không nghĩ nhiều, lớn tiếng nói: “Ai, điều này cũng đáng cãi nhau sao? Nếu thịt không đủ, gọi Như Gió lên núi tha một con hươu bào trở về không phải là có rồi?”

Lâm Xuân vội liếc hẩn một cái, hẩn liền cầm miệng.

Mặt Tiểu Phuong càng trắng hơn.

Vợ Đại Mãnh nhìn sắc mặt khác nhau của đám thiếu nữ, thiếu chút nữa bật cười.

Ở phương diện này nàng là nhân tinh, liếc mắt một cái đã hiểu đại khái.

Thấy vợ Đại Đầu xấu hổ, muốn thay nàng xuất đầu, bởi vậy đi lên phía trước cười nói: “Thanh Hà, Tiểu Phuong tỷ tỷ người nói cũng đúng. Bất quá có chuyện nàng không rõ ràng, người nên nói cho nàng biết. Thịt đồ ăn lương thực chuyển qua bên đây đều là cố định. Bởi vì các người muốn học nấu cơm, mới mượn cơ hội này lại đây hỗ trợ. Dù sao nhiều đồ như vậy, tùy các người làm như thế nào, làm ra cũng là bản lĩnh của các người. Ta thấy Đỗ Quyên an bài rất tốt, so với chúng ta ngày hôm trước nấu cơm còn tiết kiệm hơn.”

Thanh Hà mừng rỡ, vỗ tay nói: “Đúng là như vậy! Đại bá nương, không phải món nào ta cũng xào với thịt, chỉ là tách thịt ra dùng cho những món khác nhau, vậy sao lại không đúng? Tiểu Phuong tỷ liền mắng chúng ta phá đồ nhà tam thức.”

Nàng không buông tha người, bỏ qua chuyện Tiểu Phuong không biết nội tình, néo nàng không buông.

Vợ Đại Mãnh trừng mắt cháu mình, nói: “Tiểu Phuong tỷ người cũng là hảo tâm, nói không phải rồi thôi! Còn ồn ào!”

Hòe Hoa lại cố cười nói: “Ta chỉ cùng Lâm cửu mẫu (kêu như Quế Hương thường kêu) khuyên các nàng, kết quả hai đầu đều đắc tội, đều oán ta, còn mắng ta một trận, không ai dám lên tiếng.”

Nước mắt rớt cuộc rớt xuống.

Đỗ Quyên thở dài. Hòe Hoa oán cả nàng, trách nàng không ra mặt giúp nàng.

Nàng cũng lười quản, tùy các nàng đi, kéo Hoàng Tước Nhi vào bếp nấu ăn.

Bên kia vẫn chờ ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Nam nhân tốt là phải đoạt!

Đại mợ Lâm Xuân thấy khuê nữ bị người chèn ép như vậy, mắng: “Nha đầu chế tiết, cho người lấm miệng. Cô cô người không ngại tiêu phí, người lo lắng làm cái gì?”

Tiểu Phuong xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, khóc nói: “Ta chỉ nói một câu, nàng liền không buông tha người. Các người không nghe thấy nàng mắng ta, nói ta còn chưa vào cửa Lâm gia đã muốn đương gia, còn nói ta không biết có phúc khí vào cửa được không. Nương, người nói đi, ta có thể không giận sao?”

Nói xong, bụm mặt khóc chạy ra ngoài.

Tại cửa viện gặp đám người Thu Sinh, càng thêm xấu hổ, vẫn chạy về Đông sương Lâm gia, ngã xuống giường khóc rống.

Đám người Thu Sinh sắp kết thúc công việc. Bờn nghe nói bên này cãi nhau, các thiếu niên sao có thể chịu được, tự nhiên muốn đuổi tới xem đến tột cùng là chuyện gì. Nếu là đám phụ nữ cãi nhau, bọn họ còn có khả năng không để ý tới. Đám con gái cãi nhau, bọn họ rất hứng thú.

Quả nhiên đến đã nghe tin tức này, đồng loạt nhìn về phía Thu Sinh.

Thu Sinh đen mặt.

Trong viện, đại mợ tức giận đến cả người phát run, trừng chết Thanh Hà.

Vợ Đại Mãnh cũng trầm mặt, trách cứ nhìn Thanh Hà.

Xưa nay Thanh Hà rất sợ đại bá nương, sợ tới mức vội trốn ra sau lưng Quế Hương.

Ngắm lại lại không chịu nhận thua, nhô đầu ra kêu lên: “Nàng cũng nói ta, nàng còn mắng người. Nàng mắng Hòe Hoa si tâm vọng tưởng, còn nói Xuân Sinh ca ca đã giúp nàng làm đồ chơi, nàng tự thiếp vàng lên mặt mình muốn gả cho hắn, còn nói nàng không có phúc đó.”

Hòe Hoa nhất thời đỏ mặt, trong lòng không biết là tư vị gì.

Vợ Đại Đầu nghe đến méo miệng, đây là cái gì chứ!

Lâm Xuân giặt mình, sụp mí mắt.

Vợ Đại Mãnh cũng cảm thấy lời này không xuôi tai, không biết giảng hòa thế nào. Giờ nàng mới hiểu được lời Đỗ Quyên nói lúc này: “Gọi trường bối tới, sợ là ai cũng không tốt.” Là sao thế này, trong lòng thầm trách Hòe Hoa gây chuyện, lúc này Đỗ Quyên đã khuyên giải, đám con gái đã không đề cập tới nữa, nhưng nàng lại nhắc lại.

Nàng liền sầm mặt nói: “Còn nói cái gì nữa! Còn không đi xào rau đi! Nếu không muốn đến thì đừng tới, ở đây không thiếu người hỗ trợ nấu cơm. Nếu không phải là các người nói muốn học tay nghề thì không gọi các người tới đâu.”

Nói xong, xoay người phát tay với đám thiếu niên nói: “Không sao. Đều đi thôi. Đợi lát nữa ăn cơm.”

Đuổi đám người đi, thấy tỷ muội Đỗ Quyên sớm không ở đây, ngay cả Quế Hương và Nhị Nha cũng ở phòng bếp nấu ăn, nghĩ thầm vẫn là Đỗ Quyên có mắt, Hòe Hoa nha đầu kia, cứ tưởng rằng là người tốt, trước đây thật là nhìn lầm rồi.

Rồi hối hận, các nàng những người này căn bản không nên tới đây!

Lại nghĩ, là ai gọi bọn họ tới đây?

Ngắm lại Đỗ Quyên lúc ấy nói chuyện, khẳng định không phải nàng cho người đi gọi.

Vì thế vội đưa ánh mắt đi tìm đám nhóc.

Thì ra Hoàng Ly, Viễn Minh, Viễn Thanh ngại đứng một, mang đòn ghế đặt dưới mái hiên, ngồi xem diễn, vừa cắn hạt dưa. Nghe thấy chuyện lúc trước đều kéo ra, Hoàng Ly thiếu chút nữa bật cười, lại sợ người nhìn thấy, vội nhịn lại.

Lúc mắt vợ Đại Mãnh quét tới, Tiểu Viễn Minh đang đuổi cổ sững sờ nhìn đám người bỏ đi, sao lại bỏ đi hết vậy? Hắn vừa nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Ly tý tý, vào nhà lấy một đĩa hạt dưa ra, đợi xem náo nhiệt ă. Người đều đi, hắn xem cái gì đây?

Sân khấu vừa mới bắt đầu, con hát đi ra dạo qua một vòng, sau đó tuyên bố trình diễn xong, này còn xem diễn sao!

Đương nhiên, tiểu Viễn Minh ra đời ở trong núi, chưa từng xem qua diễn, nhưng gương mặt không hài lòng của hắn, cộng thêm ý còn chưa hết, chuẩn xác biểu đạt ra ý đó.

Tuy vợ Đại Mãnh không biết tên tiểu tử này đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt không thôi của hắn, cũng nhận không được miệng bĩu ra, rất muốn đi tới đánh vào mũi hắn.

Không cần hỏi nàng cũng biết ai kêu tiểu Viễn Minh đi gọi người.

Nói tới ba khuê nữ Hoàng gia, thật khó cho nàng, có nhị tỷ xuất sắc như vậy, nàng còn có thể lớn lên lạnh lợi hơn người, đích thực khó được.

Lập tức, vợ Đại Mãnh không để ý tới Hoàng Ly và Nhậm Viễn Minh, cùng đám người vợ Đại Đầu đi hỗ trợ nấu cơm chiều.

Vì vợ Đại Mãnh ở trong phòng bếp, Thanh Hà không dám vào, chỉ ở nôi và bếp bên ngoài làm, cần gì đó đều kêu người vào lấy. Cũng có lúc mọi người đều vội, nàng không thể không đi vào, nên lạng lẽ đi sát vào tường, cầm gì đó rồi chạy.

Vợ Đại Mãnh thấy mắng: “Chạy cái gì? Ta không phải là lão hồ. Lúc này mới biết dùng mắt nhìn người, lúc trước làm cái gì? Không có mắt, ngốc chết!”

Thanh Hà một tiếng không dám nói, chỉ đối với Quế Hương le lưỡi.

Hòa Hoa cũng ở trong phòng bếp, nghe xong lời này, đỏ mắt nói: “Lâm cửu mẫu, việc này không trách Thanh Hà, là ta, đều là ta không tốt. Vốn Đỗ Quyên đã khuyên giải xong rồi, trong lòng ta khó chịu, một hơi không ra được, chỉ muốn xả giận nên không nghĩ nhiều đã đem việc này nói cho 2 mẹ. Ta tưởng mẹ nghe xong khẳng định sẽ mắng Tiểu Phương tý tý, ta được trút giận. Nào ngờ... Đều là ta không tốt!”

Vợ Đại Mãnh nghe xong thật bất ngờ, không nghĩ tới nàng có thể thẳng thắn nhận sai.

Lại nghĩ, thiếu nữ trẻ tuổi nào hiểu biết nhiều. Hòa Hoa, như lời nàng nói, trong lòng không phục, không nghĩ chu toàn đã liều mạng đem sự tình nói ra.

Vì thế, nàng cười nói: “Ngươi cũng đừng khổ sở, sau này cần rút kinh nghiệm. Con gái trẻ tuổi ở chung tranh miệng, cãi nhau cũng không phải có gì đáng ngại, chỉ là đừng mang thù rồi nói những lời tổn thương người.”

Vợ Đại Đầu cũng sôi nổi cười hoà giải.

Hòe Hoa liền nịnh nọt nói: “Vẫn là Đỗ Quyên hiểu chuyện nhất. Chúng ta không thể kèm chế tính tình của mình, khi giành cái gì cũng quên hết.”

Phùng Thị đắc ý.

Nhưng Đỗ Quyên lại đối với Hòe Hoa cười nói: “Tính tình gì chứ? Thanh Hà có cái gì, không quản được mình ta cảm thấy bình thường, ngươi luôn hiểu lòng người sao hôm nay cũng nhất quyết không tha vậy?”

Trời đất chứng giám, nàng thật rất ngạc nhiên, không phải nghi ngờ Hòe Hoa.

Hòe Hoa nghe xong mặt cứng đờ, đành ủy khuất nói: “Còn không phải... Ngươi nghe Tiểu Phương tỷ tỷ nói như vậy, ta còn có thể bình thường sao? Lúc ấy ta thật muốn xông lên đánh người đó.”

Lời này gọi ra một trận tiếng cười, mọi người đều hiểu nàng.

Vợ Đại Đầu vội dỗ nói: “Hòe Hoa, ngươi đừng nóng giận, sau này ta sẽ nói nàng. Vừa rồi trước mặt người ta, ta không tiện mắng nàng. Nếu nàng tức giận đến gây thêm chuyện, sẽ không tốt.”

Hòe Hoa vội nói: “Chuyện đã qua, mọi người đừng nói Tiểu Phương tỷ tỷ. Ta cũng nghĩ thông suốt, nàng cũng như ta, lúc nổi nóng là liều mạng, cũng không phải thật tâm mắng ta.”

Vợ Đại Đầu vội khen nàng hiểu chuyện.

Thanh Hà nghe tiếng cười trong phòng bếp không ngừng, thực buồn bực nên lặng lẽ tới gần nghe lén.

Vợ Đại Mãnh đã sớm nhìn thấy nàng, lại thấy việc này còn có thể hoan hỉ kết thúc, trong lòng cũng cao hứng, càng muốn mượn cơ hội này chỉ bảo đám con gái này, vì thế cười nói: “Con gái ở chung với nhau, cãi nhau cũng là bình thường. Đừng nói các ngươi, lúc ta còn ở nhà mẹ đẻ cũng cãi nhau với người ta. Đại bá của ngươi thấy ta cãi nhau lạnh lẽo, mới để ý ta.”

Mắt Đỗ Quyên và Quế Hương sáng lên, vội hỏi: “Thật sao?”

Vợ Đại Mãnh nhướn mày nói: “Còn không phải là thật!”

Nói tới việc này là nàng đắc ý, muốn kể với mọi người.

Đỗ Quyên cười hi hi khàn khàn: “Mẹ nuôi, người nói thêm chuyện lúc trẻ đi.”

Quế Hương cũng nói: “Đại mẹ, người nói cho chúng ta nghe đi!”

Ngay cả Hòe Hoa, Hoàng Tước Nhi đều mỉm môi cười, dựng lỗ tai lên.

Đám phụ nữ thấy thế đều ồ ồ cười vang.

Vợ Đại Mãnh nhân tiện nói: “Làm sao ở chung à? Lúc đó ta cũng cãi nhau với mấy đứa con gái, vì đệ đệ các nàng đánh tiểu huynh đệ của ta...”. Nói xong chuyển qua Quế Hương: “Chính là tiểu cữu cữu của Cửu Nhi ca ca người. Ta liền gây với các nàng, mắng cho các nàng không ngóc đầu lên được. Đại cữu người vừa lúc mang da ra ngoài bán, đã nhìn thấy ta, nói ta mắng được thống khoái, còn không phải là nhìn trúng ta!”

Đám người Đỗ Quyên lúc đầu tập trung tinh thần nghe, tiếp đó liền ngây ngốc.

Nghĩ đến bởi vì mắng người quá phần khích mà kết lương duyên, đừng nói Quế Hương, ngay cả Đỗ Quyên ở kiếp trước cũng rất ít khi nghe nói qua.

Đỗ Quyên hỏi tới: “Sau đó thì sao?”

Vợ Đại Mãnh nói: “Sau này? Sau này cha nuôi người liền tìm người tới cửa xin cưới.”

Đỗ Quyên không cam lòng hỏi: “Cứ như vậy?”

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: “Không như vậy còn có thể thế nào?”

Vừa nói tay vẫn không ngừng, đặt một con gà đã nấu chín lên một cái thớt gỗ sạch sẽ, vung dao chặt xuống. Một trận tiếng vang “thùng thùng” đi qua, con gà đổ xuống, thân thể và các bộ vị vẫn còn ra bộ dáng, chỉ là bị chặt thành vô số khối, mỗi khối đều không xê xích bao nhiêu.

Đỗ Quyên rất thương thức kỹ thuật xắt rau hơn người của nàng, vừa tăng hăng một cái nói: “Các người... người và cha nuôi... Các người không có chút khúc chiết nào?”

Vợ Đại Mãnh liếc nàng một cái, nói: “Đừng có nói chuyện nho nhả với ta. Cái gì khúc chiết? Ta vừa thấy cha nuôi người lớn lên đáng đáp tốt, lại vào núi nhìn...phòng này, nhà này làm tốt. Người tốt như vậy, ta còn không nhanh chóng đáp ứng, gả lại đây hưởng phúc sao?”

“Ha ha ha...”

Một phòng người đều cười ngả trái ngả phải.

Vợ Đại Mãnh không hề mất tự nhiên, nói: “Cười cái gì? May mà ta có chủ ý, nhanh chóng đồng ý. Các người đoán thế nào? Sau này công công cũng giúp cha nuôi người tìm môn thân ở Cây Lê Cầu, khuê nữ nhà kia cũng không sai. Ta đương nhiên không cho. Nam nhân tốt nhìn trúng là phải đoạt!”

Vợ Đại Đầu cười sảng giọng: “Tẩu tử trước mặt nói đám nhỏ nói mấy chuyện này, cũng không sợ bị chê cười.”

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Chê cười cái gì? Không phải ta không đứng đắn.”

Đỗ Quyên nhìn người phụ nữ trước mặt đầy thương thức.

Rõ ràng nàng không che giấu chút nào nói nhìn trúng tiền tài quyền thế Lâm gia, Lâm Đại Mãnh đẹp trai, mới đáp ứng cửa thân này, nhưng người nghe không cảm thấy nàng là con buôn, chỉ cảm thấy nàng dứt khoát quyết đoán sáng khoái, nghe rất thông khoái.

Nàng cười đủ rồi mới nói: “Mẹ nuôi, ta thích tính tình sáng khoái này của người, quá đã! Thích thì nói, bằng không bị bỏ lỡ nhân duyên tốt.”

Vợ Đại Mãnh hắc hắc vui vẻ nói: “Nếu không hai mẹ con mình làm sao lại hợp ý chứ!”

Hòe Hoa chậm rãi thu lại tươi cười, thầm nghĩ, “Nam nhân tốt là phải đoạt.” Lời này tốt!

Vợ Đại Mãnh nói xong chuyện của mình, còn muốn nói tới chuyện kết thân của vợ chồng Lâm Đại Đầu, “Đỗ Quyên, người muốn nghe khúc chiết, chuyện của Đại Đầu thím người mới khúc chiết, rất nhiều cong cong nhiều...”

Một lời chưa xong đã bị vợ Đại Đầu cản lại, chết cũng không cho nàng nói.

Vì bên kia kết thúc công việc, mọi người ngừng nói giỡn, dọn cơm chiều ra.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Đào thải

Hai nhà đều đốt đuốc, nhuộm sáng, đêm xuân phá lệ mộng lung lộn lấy.

Các thiếu niên vẫn ăn com bên Hoàng gia, Lâm Xuân lại không ngồi ở bàn, bung một chén com đứng cùng Đỗ Quyên bên bức tường viện dây leo phủ đầy, thấp giọng nói chuyện. Mùi hương thanh thoát của hoa Kim Ngân lặng lẽ tràn ngập, đối lập với tiếng người nói cười ồn ào.

Hòe Hoa ở trong bóng tối nhìn bọn họ, đau lòng không thôi.

Chính nàng cũng ngạc nhiên, mới có vài ngày, tâm tình của nàng biến hóa mỗi ngày, tối hôm nay đối với Đỗ Quyên bất mãn đạt tới cực đỉnh: tìm càng đau, khát vọng trong lòng càng đầy, ý niệm kia càng kiên định.

Tình yêu cho người ta một lực lượng cường đại, trí tuệ vô cùng. Điều này ở trên người Hòe Hoa là một chứng minh tốt nhất.

Về nhà xong, đường muội Tiểu Diệp cách vách đến tìm nàng nói chuyện, cùng nàng chen lấn một giường.

Nói tới chuyện hôm nay phát sinh ở Lâm gia, Hòe Hoa nói trọng điểm là Lâm Xuân đồng ý làm cho mỗi người hỗ trợ nấu com một cái hộp trang điểm, “Xuân Sinh nói, ai hỗ trợ đều có.”

Lập tức tinh thần Tiểu Diệp tỉnh táo, bảo ngày mai cũng muốn đi hỗ trợ.

Hòe Hoa suy nghĩ một chút nói: “Ta không tiện dẫn người đi, bằng không làm như ta kiến thức hạn hẹp, kéo người đi chiếm tiện nghi vậy. Người cùng Điền muội đi chung đi.”

Tiểu Diệp vội gật đầu nói chủ ý này tốt, nhiều người không tiện.

Lập tức thoả thuận, hai người ngủ không đề cập tới.

Trong đêm đen, hai mắt Hòe Hoa lấp lánh nhìn nóc giường, tưởng tượng ngày mai đối mặt một đám con gái tới cửa hỗ trợ, Đỗ Quyên sẽ ứng phó như thế nào.

Ứng phó không được, Lâm Xuân có cảm thấy đề nghị hôm nay của nàng quá lỗ mãng không, thêm phiền toái cho hẳn? Đại Đầu mợ cũng sẽ trách Đỗ Quyên hôm nay không nên lẩm miệng.

...

Lại nói Tiểu Phuong, lúc ăn com tới nàng cũng không đi ra ngoài. Đợi người giải tán, nướng nàng bôi thêm một chén com, gấp chút đồ ăn bụng tới, kêu nàng dậy ăn.

“Người thật không tiền đồ! Thanh Hà cũng bị mắng, sao không thấy nàng khóc chạy về nhà trốn? Người ngay cả com cũng không ăn, đói bụng, thua thiệt còn không phải là chính người.”

Đại mợ bực bội quở trách, trách khuê nữ không tiền đồ.

Tiểu Phuong nhớ tới chuyện lúc trước, đôi mắt đỏ lên, nước mắt rơi vào trong bát com.

Nàng nức nở nói: “Ta giống như các nàng. Một đám...”

Nàng muốn nói các nàng một đám không mặt không mũi, không nhả nhận tuân thủ bổn phận của con gái, nhưng cảm thấy không lý do để mắng người, mà mình cũng không được tiếng tốt nên lau nước mắt ăn com.

Nướng nàng cũng không lên tiếng, về mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Đợi Tiểu Phuong ăn xong, nàng mới nói: “Ngày mai người ngâm chặt miệng cho ta, mặc kệ các nàng làm gì. Hôm nay cô cô người rất giận. Nàng thích nhất Đỗ Quyên, Tước Nhi lại là con dâu chưa qua cửa của nàng, đang tốt lành người bắt lỗi các nàng làm cái gì?”

Tiểu Phuong nghe xong, tỉnh tỉnh vừa áp chế xuống lại nổi lên, nói: “Ta chỉ nói một câu, lại không phải chỉ vào Đỗ Quyên nói. Là các nàng cố ý nương vào Đỗ Quyên ra mặt, làm cho ta bị mắng. Lại nói, ta cũng chưa nói sai. Đỗ Quyên không thể bị người nói sao? Nàng tiêu tiền như nước, chiên cái này chiên cái kia, không phí dầu hả? Nước xương hầm ngon lành, nàng dùng để kho măng và dương xỉ. Một tá là hơn mười cái trứng gà, nàng dùng thịt bao, thịt heo, ức gà, rồi cánh gà, mỗi ngày nổi món, băm thịt hấp sủi cải, làm bánh bao, còn thêm trứng gà, vừa phí thịt lại phí bột mì trắng... Nướng nghĩ coi, bao nhiêu gia nghiệp đủ cho nàng phá? Không phải là đồ của nhà mình nên không đau lòng! Cô cô đừng không hiểu được, chỉ nghe người bên ngoài ăn khen, cảm thấy có mặt mũi...”

Đại mợ càng nghe sắc mặt càng sầm xuống, cuối cùng quai hàm đều nhanh sụp xuống.

Tiểu Phuong đang nói hăng say, hai vợ chồng Lâm Đại Đầu về phòng, nghe bên này có tiếng nói, liền đi sang xem Tiểu Phuong, “Tiểu Phuong khá hơn chưa?”

Đại mợ vội cao giọng nói: “Rất nhiều. Mới ăn com xong. Nàng cô, bên ngoài xong xuôi hết rồi sao, Tiểu Liên đã trở lại?”

Vợ Đại Đầu liền đi tới, nói: “Tiểu Liên đang ở bên Đỗ Quyên kia xem xiêm y.”

Đại mợ thoáng nhìn Lâm Đại Đầu đứng ở cửa, quay mình bỏ đi, vội hô: “Đựng cũng vào ngồi một lát. Tiểu Phuong đứa nhỏ này, trong lòng ghen ghét, ta mắng cũng mắng không xong. Cô cô cũng đừng giúp ta quản giáo vài câu, bằng không nàng không biết trời cao đất rộng.”

Lời nói này rất kỳ quái. Vợ Đại Đầu quản giáo cháu gái nhà mẹ đẻ còn thích hợp, Lâm Đại Đầu thì không, huống chi là buổi tối.

Bất quá, Lâm Đại Đầu vẫn đi vào.

Hắn cũng nghe nói lúc chàng vạng đám con gái cãi nhau. Khác với đường ca Lâm Đại Mãnh, Lâm Đại Đầu rất dễ ý. Hắn đang định hỏi vợ về việc này,

nhất là trong đó liên lụy đến 2 đứa con trai, còn dính lứu tới con dâu tương lai, hẳn đương nhiên muốn để ý.

Đại mợ để hai người ngồi xuống xong, nửa kín nửa hở nói ra uỷ khuất của Tiểu Phuong, còn nói mình mắng khuê nữ như thế nào, không nên nói thẳng trước mặt người khác, để đắc tội với người, có chuyện gì cũng nên đợi buổi tối về nói cho cô cô, vân vân.

Thì ra Ngụy gia (nhà mẹ đẻ vợ Đại Đầu) đều biết tính nết keo kiệt của Lâm Đại Đầu. Bây giờ muốn kết thân với Lâm gia, cố ý chỉ bảo khuê nữ phải biết tính toán trong sinh hoạt, phải tiết kiệm, không thể tiêu tiền như nước, nếu không khẳng định không được dượng thích.

Ngụy gia vốn cũng không giàu, Tiểu Phuong cũng quen tiết kiệm, với lý do này, đương nhiên nói ra rất hợp lý. Đại mợ lờ trong lời ngoài đều có ý nói Đỗ Quyên thu xếp không tốt, lãng phí đồ Lâm gia, không thể quản gia. Hôm nay Tiểu Phuong vì duy trì Lâm gia, mới đắc tội Thanh Hà ...

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu sao nghe không hiểu, đều im lặng.

Vợ Đại Đầu hàm hồ nói: “Đỗ Quyên biết làm đồ ăn, một vật liệu có thể làm ra nhiều món, không phí thứ gì.”

Đại mợ nghe xong bất mãn, kêu lên: “Ai yêu, còn không phí! Người không biết...” Vợ vàng đem lời Tiểu Phuong mới vừa nói lặp lại một lần, ý nói bọn họ đều bị che mắt.

Lâm Đại Đầu nhìn không được.

Hắn keo kiệt nhưng không ngu ngốc.

Ngược lại, bởi vì hắn keo kiệt, phương diện tính toán rất tinh minh.

Hai mẹ con này nói chuyện quá hồ đồ, theo các nàng nói, xào rau tốt nhất không cần thịt, trứng gà và dầu, mỗi ngày ăn cháo ngô, bằng không đều là lãng phí.

Hắn thấy vợ không biết như thế nào cho phải, biết là để cho nàng nói, nàng cũng tính không ra, vội cướp lời nói: “Đỗ Quyên mới có thể làm đó, rất khéo tay. Làm cái suy luận: một cân thịt, Tiểu Phuong có thể làm ra một chén thịt kho tàu. Nếu là Đỗ Quyên, nàng khẳng định tách thịt nạc ra làm 2 món xào, lại đem mỡ thắng dầu. Nếu không hầm măng, không nấu dương xỉ, nàng còn có thể băm tóp mỡ, cho một cái trứng gà vào, cắt chút rau hẹ, trộn đều bao sủi chảo. Người nói, nàng làm được mấy món ăn? Mỗi món còn có thịt nữa.”

Hắn nói đầy sinh động nhưng không phải ai cũng thông minh như hắn —— hắn tự cho là rất thông minh —— đại mợ chính là đầu gỗ, chết cũng không nghe lý lẽ của người khác.

Liền thấy nàng trừng lớn mắt, bộ dáng hận rên sất không thành thép nói: “Cô gia, người đã nhìn thấy vài món ăn đó, người không tính tới trứng gà, bột mì trắng, Đỗ Quyên có thể biến ra sủi chảo hả?”

Lâm Đại Đầu buồn bực muốn chết, cảm thấy nói chuyện với kẻ ngu dốt sao tốn sức như vậy chứ?

Một cái trứng gà giá bao nhiêu?

Xây nhà không nhờ cho người ăn gạo trắng bột mì trắng có thể được sao?

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Vậy thì không làm sủi chảo, cũng không đánh trứng gà, dùng dầu trộn với dưa chua, làm bánh ngô đi. Mấy ngày nay chúng ta mỗi ngày đều ăn bánh ngô, ai ăn cũng khen, đây không phải là dùng bột mì trắng làm chứ?”

Đại mợ á khẩu không trả lời được.

Lâm Đại Đầu thấy nàng vẫn là bộ dáng không phục, thần sắc Tiểu Phuong vẫn ảm đạm bất mãn, nên không muốn nói với các nàng nữa, có khuyên không thay đổi được, nên đứng lên, cười nói: “Trước đây ta nghèo khổ nên rất keo kiệt mới mang danh keo kiệt. Nay ta khá hơn, ta không thể cứ keo kiệt như thế. Con trai cần phải cưới vợ, thanh danh keo kiệt không dễ nghe. Lại nói, trong nhà cũng không thiếu thịt ăn.”

Nói xong đi ra ngoài.

Câu nói sau cùng mới là quan trọng nhất ——

Nay Lâm gia căn bản không thiếu thịt ăn, tiết kiệm để làm gì?

Thu Sinh, Xuân Sinh, Đông Sinh, thêm Như Gió, nếu cùng lên núi vài ngày, ít nhất cũng có mấy trăm cân con mồi trở về, hắn còn sợ không có thịt ăn?

Đường núi khó đi như vậy, không có khả năng đem thịt đem ra ngoài bán. Tốn công mang thịt đi bán, không bằng săn thêm vài con thú, lột thêm mấy tấm da lông, đó mới đáng giá.

Hắn tiết kiệm, thịt ăn không hết, quyết sẽ không vứt bỏ, liền làm thịt muối. Sau này hắn phát hiện, như vậy càng hao tổn, mất muối không nói, thịt mặn ăn hoài cũng ngán. Không muốn ăn lại luyện tể ném, đành phải tặng người. Đem thịt muối tặng người, tương đương là đưa muối lại đưa thịt, thật là thua thiệt lớn. Có kinh nghiệm rồi, hắn sẽ không làm việc ngu ngốc đó nữa.

Đại mợ chỉ thấy Lâm gia ngày khá giả, nào hiểu được nội tình bên trong.

Thu Sinh lên núi săn thú mỗi ngày, chỉ xuống tay với thú có da lông tốt, bởi vậy sẽ không tồn trữ gà thỏ ở nhà, người khác nhìn không ra.

Theo ý của Lâm Đại Đầu, để con mồi sống trên núi, muốn ăn thì lên núi bắt. Bất dư về bỏ phí là bị sét đánh.

Cho nên Lâm Đại Đầu không tiếc thịt, nhưng đau lòng gạo, bột mì trắng. Bởi vì trong sơn cốc này ruộng đất hữu hạn, tuy hoa màu không thiếu, lúa gạo vào lúa mạch không thể trồng trên đất đai bình thường được. Lâm gia thanh niên lao động nhiều, lượng cơm ăn lớn nên không đủ gạo ăn. Ngặt nỗi đường núi khó đi, dù có tiền cũng không chỗ đi mua. Người trong thôn cũng không ai có gạo dư.

Đỗ Quyên nấu cơm, tốn tâm tư làm rất nhiều thức ăn ngon, sau đó phối hợp hoa màu cho người ăn, người ăn lại không oán trách, lại giảm đi không ít bột gạo, rất hợp ý Lâm Đại Đầu, hẳn vô cùng vừa lòng.

Đại mợ và Tiểu Phương muốn lấy lòng, chỉ là trật phương hướng.

Đại mợ thấy cô gia (em rể) hẹp hòi bỗng nhiên nói chuyện hào phóng, nhất thời không có từ ngữ gì đáp lại.

Chẳng lẽ cô gia nay lưng thẳng, không hẹp hòi nữa, trở nên sĩ diện?

Vợ Đại Đầu về phòng. Lâm Đại Đầu đã nằm trên giường nhưng chưa ngủ.

Hắn đợi nàng cũng lên giường, rồi bỗng nhiên giận dữ nói: “Cửa thân của lão Đại... sợ là đứa cháu gái này của ngươi không thích hợp. Nhìn đi, con dâu cả, tương lai phải chống đỡ môn hộ, phải đại khí.”

Hắn làm người keo kiệt, lại muốn con dâu đại khí, nhưng không hề thấy có chút sai nào.

Vợ Đại Đầu cũng thở dài, sau một lúc lâu mới nói: “Chờ sau này hãy nói đi. Đợi xây nhà xong rồi nói, bằng không, ta cũng không tiện mở miệng.”

Nàng cũng cảm thấy Tiểu Phương không thỏa đáng. Bây giờ chỉ làm khách thôi đã cùng người cãi nhau, so với khuê nữ Hoàng gia kém không chỉ một tấc. Xem Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi kia, hôm nay nháo lớn như vậy, cũng không thấy tý muối các nàng gương mặt múa vuốt, người ta cũng không dám khi dễ.

Lâm Đại Đầu nói: “Cũng tốt. Ngươi không muốn trở mặt, đến lúc đó để ta nói.”

Hắn không có gì không dám nói. Không tốt là không cần, tốt là muốn đoạt, điểm ấy cùng vợ Đại Mãnh phi thường nhất trí.

Lại nói Hoàng gia, phòng bếp, sân viện đều thu thập sạch sẽ. Sau khi mọi người đều đi hết, người một nhà tụ ở phòng bếp nói chuyện, vừa nấu nước rửa mặt.

Phùng Thị hỏi kỹ lại Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì.

Hoàng Tước Nhi kể lại một lần.

Phùng Thị tức giận bĩu môi nói: “Nàng (chỉ Tiểu Phương) xuẩn còn nói người khác. Nếu Thu Sinh cưới nàng, sau này sẽ gây chuyện thị phi, sợ ngươi sẽ bị khinh bỉ.”

Lại thay khuê nữ bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Đều tới

Đỗ Quyên cười nói: “Thế này mới tốt đó, nhân cơ hội này, quan sát tính nết mọi người, đại tỷ cũng học một chút. Lâm gia bốn huynh đệ, tương lai bốn chị em dâu, va chạm khẳng định không ít, thêm chút tâm nhãn không sai.”

Hoàng Lão Thực đang ở bên bếp lò nhóm lửa, thỉnh linh toát ra một câu: “Nếu nàng dám khi dễ ngươi, cha không buông tha nàng! Chúng ta ở cách vách, có việc hô một tiếng là nghe thấy.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau ngạc nhiên, sau đó đồng loạt cười.

Phùng Thị mắng: “Ngươi không buông tha ai? Chính ngươi còn cần khuê nữ bận tâm nữa kia.”

Mọi người nói giỡn, chỉ có ánh mắt Hoàng Ly loé sáng lấp lánh, nhìn người nhà không nói.

Nước nóng, cả nhà rửa mặt nghỉ tạm không đề cập tới.

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Tước Nhi, đám người Quế Hương thương nghị món ăn cho bữa trưa, chợt thấy một đám thiếu nữ từ ngoài cửa tiến vào, chừng hơn mười người, từ mười một, mười hai tuổi đến mười lăm mười sáu tuổi đều có, cười kêu “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên tập trung nhìn, có người biết, cũng có kẻ không biết.

Vội kêu tên một người quen, chính là đường muội Hòe Hoa, Tiểu Diệp: “Tiểu Diệp, sao các người tới đây? Tìm ta có việc à?”

Tiểu Diệp vội gật đầu.

Hỏi nàng chuyện gì, nàng lại xấu hổ, tựa như khó nói.

Con gái nông thôn, vui vẻ hào phóng, biết ăn nói không nhiều, phần lớn tương đối thẹn thùng, Đỗ Quyên cũng thường thấy nên không để ý, liền hỏi những người khác.

Mọi người liền ngượng ngùng đẩy ta một chút, ta táng người một phen, cười hắc hắc.

Quế Hương cười nói: “Ai yêu, nương của ta, gấp chết người! Tiểu Diệp, người nói đi.”

Tiểu Diệp liền nói, các nàng là đến hỗ trợ.

Mọi người liền hiểu duyên cớ.

Thanh Hà nhìn có chút hả hê cười nói: “Đều là do Đỗ Quyên người nháo. Nếu người không kêu Lâm Xuân làm hộp trang điểm, thì đã không có chuyện này.” Nàng là người Lâm gia, đương nhiên không hiếm lạ hộp trang điểm, bởi vậy ý trách cứ Đỗ Quyên rất rõ rệt.

Tiểu Phụng cũng lộ ra thần sắc xem kịch vui.

Đỗ Quyên trước đưa ánh mắt nhìn qua đám người Quế Hương, rồi cười nói: “Các người nhìn xem, nơi này đã có nhiều người như vậy, cũng không nhiều việc, không thiếu nhân thủ.”

Đều quá mấy ngày, nhà của Lâm gia mất thấy mai kia sẽ hoàn công. Bây giờ các nàng chạy tới nói muốn giúp đỡ, đây không phải là rõ ràng là vì Lâm Xuân hứa làm hộp trang điểm, hành động cũng quá rõ ràng.

Nếu tới một, hai người thì còn được, tới đây đông như vậy, thật quá đáng.

Hòe Hoa nhìn nhìn Đỗ Quyên, rồi hướng Tiểu Diệp nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Tiểu Diệp, đừng làm rộn. Người đi về trước, quay đầu ta cho người.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe thấy.

Thanh Hà trực tiếp đem lời làm rõ. Đỗ Quyên dứt khoát cự tuyệt. Hòe Hoa ra lệnh đường muội của mình đi về. Đám con gái sầm mặt không đi.

Một đứa gọi Nhị Ný không vui nói: “Đỗ Quyên, người thay Lâm gia đương gia sao mà nói không cần chúng ta là không cần chúng ta? Ta không cần người đưa hộp trang điểm, người đau lòng làm cái gì!”

Hoàng Tước Nhi đang cùng Nhị Nha nhặt rau họ, nghe vậy nghiêm mặt đứng lên.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nàng, nhìn nàng lắc đầu.

Sau đó, nàng quay đầu đối với Nhị Ný cười nói: “Đây là...”

Quế Hương vội vàng nói: “Đây là Lý gia Nhị Ný tỷ tỷ ở con lạch trước bờ sông.”

Đỗ Quyên cũng mặc kệ lạch gì trước bờ sông, thôn Thanh Tuyền lạch ngòi nhiều, nàng không nhớ được, chỉ đối với Nhị Ný cười nói: “Nhị Ný tỷ tỷ, đây là Lâm gia xây nhà, sao ta có thể đương gia. Mới vừa rồi là ta chưa nói rõ ràng. Hay là Nhị Ný tỷ tỷ mang các nàng đi tìm Đại Đầu thím, hỏi xem còn cần người hỗ trợ hay không.”

Nhị Ný nguyên là người thô thiển cày cú, lúc trước không ra mặt là tự giác lớn tuổi chút, có chút ngượng ngùng. Nay thấy việc này không trông cậy vào, không có kị nỡ, mới ra mặt chất vấn Đỗ Quyên.

Lúc này thấy khẩu khí nàng mềm mại, khí thế càng tăng lên một phần, tức giận nói: “Người có ý lừa gạt chúng ta. Người nói không thể đương gia, vậy sao người cần những người này? Các nàng có thể đến, sao chúng ta không thể tới?”

Nàng vừa nói vừa chỉ vào đám người Nhị Nha, Hòe Hoa.

Đỗ Quyên nghe xong há hốc mồm: đây rốt cuộc là nói nàng có thể đương gia hay không thể đây? Trước hết nói nàng không nên làm đương gia Lâm gia, hiện tại còn nói nàng nên làm chủ nhận lấy các nàng, bởi vì nàng lúc trước “thu nhận” đám người Nhị Nha.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt ứng phó rồi lại nói.

Nàng liền kêu người lấy băng ghế, tiếp đón đám người Nhị Ný ngồi.

Ghế không đủ, lại từ trong nhà bưng ra hai cái băng ghế dài.

Bọn người đó ngồi xuống, nàng mới nói tỉ mỉ chi tiết.

“Những người này cũng không phải do ta làm chủ gọi tới. Ngày đầu, chỉ có tỷ muội chúng ta và Nhị Nha. Chúng ta ở cách vách Lâm gia, còn có Quế Hương, Thanh Hà, Hòe Hoa, các nàng là thân thích Lâm gia, chúng ta mấy người ở đây hỗ trợ, cũng chỉ nấu nước, rửa rau, làm việc vặt. Lúc bên kia không làm kịp, mới cho chúng ta giúp nấu một hai món ăn. Sau này mẹ nuôi nói chúng ta nấu không sai, dứt khoát giao cho chúng ta nấu, nói là vừa lúc học tay nghề. Quế Hương mới gọi Tiểu Vân mấy người các nàng đến, Thanh Hà cũng kêu vài người đến. Ta không gọi người nào, ta còn để Hoàng Ly nhà ta đi chơi nữa. Cho nên nói, những người này đều được Đại Đầu thím cho phép mới tới.”

Nói rõ ràng, Quế Hương và Thanh Hà cũng chứng minh.

Đám người Nhị Ný không còn lời nào để nói, lại không trách.

Hòe Hoa khuyên nhủ: “Nhị Ný tỷ tỷ, Đỗ Quyên muốn giúp các người, cũng không dễ nói chuyện. Đây là chuyện của Lâm gia, Lâm gia cậu và mẹ tuy thích nàng, nàng cũng không thể tùy tiện làm chủ.”

Lời này thoáng nghe là vì Đỗ Quyên suy nghĩ, lại nhắc nhở đám người Nhị Ný là hai vợ chồng Lâm Đại Đầu thích Đỗ Quyên, huynh đệ Lâm Xuân cũng xem Đỗ Quyên như thân muội muội, Hoàng Tước Nhi lại là con dâu chưa qua cửa của Lâm gia, việc này thật phải tìm Đỗ Quyên.

Vì thế, Nhị Ný đôi khuôn mặt tươi cười, đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên muội muội, người xinh đẹp như hoa, nói chuyện cũng dễ nghe, không giống chúng ta, đều là người thô kệch. Người giúp chúng ta cùng Lâm Xuân nói một tiếng!”

Đỗ Quyên dờ khóc dờ cười nhìn người trước mặt, diện mạo kỳ thật cũng không kém, chỉ là có chút béo, có vẻ cường tráng, khó xử nói: “Nhị Ný tỷ tỷ, ta thật không làm chủ được.”

Lý do nàng cũng không muốn nói, đều rất rõ ràng.

Nhưng sao những người này không như nàng nghĩ chứ?

Đời nào cũng có tệ đoan.

Ở thôn quê, có vài người thường làm những chuyện vô lý, nói không mãi không thông. Nếu nói bọn họ không tốt, họ lại thường biểu lộ nét cực kỳ giận dỗi và thiện lương, người trong thành thật không bằng.

Nghĩ tới điều này, nàng không muốn hỗ trợ, cũng không muốn thương tổn mặt mũi tiểu cô nương này, nên đề nghị: “Ta cho người đi gọi Đại Đầu thím lại đây, xem nàng nói như thế nào. Nếu có thể giúp, ta nhất định giúp các người nói.”

Vừa cất lời, chợt nghe một người nói “Không cần kêu.”

Cùng với tiếng người, Lâm Xuân cất bước đi vào viện.

Thì ra, lại là Hoàng Ly sai Nhậm Viễn Minh đi cách vách kêu người.

Vốn buổi sáng Hoàng Ly đều ở nhà tiểu di dạy biểu đệ biểu muội đọc sách viết chữ. Nhưng khả trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng cảm thấy đại tỷ nhị tỷ thật không có tâm nhãn, dễ bị người khi dễ. Nàng không yên lòng, đã sớm đón 2 đứa nhỏ tới, học ở trong phòng mình, xem như tọa trấn Hoàng gia, có việc cũng có thể đúng lúc chiếu ứng.

Quả nhiên, mới ăn xong điểm tâm, chuyện đã tới rồi.

Nàng thấy thập phần may mắn mình có dự kiến trước.

Nghe xong vài câu, nàng liền hiểu ý đồ của đám người Nhị Ný, liền kêu Tiểu Viễn Minh đi cách vách kêu người, vẫn là kêu Lâm Xuân.

Tiểu Viễn Minh dĩ nhiên rất tích cực, hào hứng đi.

Mới vào sân Lâm gia, hần liền “Sur huynh, sur huynh!” Một đường hô lớn chạy về phía công trường, làm rất nhiều người ghé mắt nhìn.

Hôm nay Lâm Xuân không lên giàn giáo, ở bên dưới kiểm tra nghề công trình mộc.

Nghe hần gọi, vội hỏi chuyện gì.

Nhậm Viễn Minh giờ chân hờ: “Sư huynh mau đi xem, rất nhiều con gái đến đều muốn hộp trang điểm, đòi hỗ trợ. Đỗ Quyên tỷ tỷ nói nàng không thể làm chủ, các nàng không tin, đang trách nàng.”

Lâm Xuân nghe xong lòng trĩu xuống, vội vàng bước đi.

Vừa kêu Viễn Minh đi nhanh, sợ hắn bị quẹt trúng ở công trường.

Vợ Đại Đầu cũng nghe thấy được, vội đi theo sát.

Tiểu Viễn Minh vừa đi, vừa thờ dãi như ông cụ non: “Sư huynh, nhà các người thật nhiều chuyện, phiền toái chết.”

Lâm Xuân buồn cười, gõ hấn trán nói: “Giả bộ gì chứ! con nít nên có bộ dáng của con nít, ra dáng người lớn làm cái gì?”

Tiểu Viễn minh sờ đầu một cái, hỏi: “Ta nói không đúng sao?”

Lâm Xuân không cùng hắn kéo, sớm vào sân Hoàng gia.

Chỉ thấy trong sân ghé dài ghé ngắn ngang dọc, một đám con gái đang ngồi đó nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, trong lòng thập phần không thích, lại không kiên nhẫn.

Hắn đi đến bên người Đỗ Quyên, quét một vòng đám người Nhị Ný, trầm giọng nói: “Việc này không cần hỏi Đỗ Quyên. Chuyện của Lâm gia, đương nhiên phải hỏi người Lâm gia.”

Thấy vẻ mặt Nhị Ný cứng đờ, hắn nghiêm túc giải thích: “Nhà ở sắp xây xong, mai kia có thể thượng Đại Lương. Các nàng vội mấy ngày, hôm nay không sai biệt lắm là ngày cuối cùng. Ngày mai tiệc rượu làm ở bên kia, thỉnh Hồng Cô cùng Đại Nương. Cho nên nói, bên này không cần thiết thêm người hỗ trợ.”

Thân hình Lâm Xuân cao lớn, khí thế ổn trọng, đứng tại kia như một gốc Thanh Tùng, tinh thần cao ngất, cho các nàng cảm giác áp bách rất nặng. Vừa mở miệng, quyết đoán lưu loát, không hề chừa đường sống, làm đám con gái xấu hổ không thôi.

Lúc này vợ Đại Đầu cũng đi vào, cười làm lành giải thích: “Nhị Ný người xem, các người tới đây muốn hỗ trợ cho nhà ta, thật làm khó các người, nhưng tổng cộng chỉ có mười mấy người đàn ông ăn cơm, một bữa chỉ làm ba bốn bàn đồ ăn, đám con gái bên này, bên kia chúng ta cũng có sáu bảy phụ nữ, nhân thủ đầy đủ.”

Nàng lớn tuổi, nói chuyện liền bất đồng.

Dù biết đám con gái vì hộp trang điểm mà đến, cũng ra về không biết gì, cảm tạ hảo ý các nàng đến hỗ trợ. Nếu không, các nàng về nhà trước mặt người lớn đây vài câu, Lâm gia sẽ đắc tội với một nhóm người.

Đỗ Quyên cảnh giác, biết mình đã coi thường, trước đó làm không ổn.

Nhị Ný đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Thím, ta hiểu được.”

Lúc này, Hoàng Ly bỗng nhiên đi ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đối với Lâm Xuân và vợ Đại Đầu nói: “Thím, Xuân Sinh ca ca, các người nên phái một người ở bên cạnh, hay để Đông Sinh ở lại đây xem đi, thuận tiện ghi sổ. Bằng không người ta có việc đều tới hỏi nhị tỷ ta, tỷ ta cũng khó mà nói. Lại nói, mỗi ngày lấy rất nhiều thứ tới đây, nói không chừng có người cho rằng nhà ta buôn bán lời rất nhiều ưu việt đâu.”

Lại xống tới một bên Đông Sinh nói: “Đây là chuyện của nhà người, người làm công bằng không được nhường ai.”

Đông Sinh không ngừng bận rộn đối với nàng cười, gặt đầu không ngừng

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Nổi danh khuê các

Đỗ Quyên càng xấu hổ, cảm thấy mình lúc nãy sơ suất quá, coi thường việc này, ngay cả tiểu muội cũng cảm thấy không thỏa đáng, so với mình nghĩ được chu toàn hơn.

Nên vội vàng nói: “Đúng, để Đông Sinh tọa trấn ở đây đi, có việc cũng có thể đi sang bên đó hỏi các người. Thịt, đồ ăn và lương thực xuất nhập cũng phải đăng ký. Thân huynh đệ còn phải tính rõ ràng hưởng chi chúng ta là hàng xóm cách vách.”

Vợ Đại Đầu nhớ tới tới qua tẩu tử cùng chất nữ oán hận. Với tình cảnh trước mắt, nàng không khỏi xấu hổ, về mặt nương ngừng. Tiểu Phụng cũng cúi đầu không nói, ánh mắt lóe lên.

Lâm Xuân thấy về mặt nương không đúng, trong lòng “lộp bộp” một chút, lúc này phân phó nói: “Đông Sinh đừng đi qua, ở bên này trông coi. Thịt, đồ ăn, bột gạo và dầu xuất nhập đều nhớ kỹ. Ai lĩnh dùng bao nhiêu cũng nhớ rõ.”

Đông Sinh lớn tiếng đáp ứng.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên, lắp bắp nói: “Xuân Nhi, này... Cái này không được đâu?”

Đừng nhìn nông dân nghèo khổ, nhà mình tính toán chỉ li thì không có việc gì, nếu cùng người giao tiếp mà tính toán cẩn thận, nhất định sẽ bị người nói. Bởi vì mọi người hằng ngày kết giao qua tay gì đó cũng không nhiều, ít có người “Đỉnh là đỉnh, mào là mào” như vậy, không kéo dài tình cảm được. Dù cho trong lòng tính kế, trên mặt cũng nhất định sẽ nói “thôi thôi” “Không có việc gì” chiều đãi khách càng cẩn thận.

Lâm Đại Đầu vì thích tính kế mới mang thanh danh hẹp hòi, mọi người nói tới đều thấy trơ trẽn. Vợ Đại Đầu không muốn con trai mình cũng lấy thanh danh này.

Lâm Xuân vẫn khẳng khái nói: “Vẫn là nhớ rõ tốt hơn. Đỗ Quyên và Quế Hương muội muội các nàng tiết kiệm cũng bị người nói.”

Hắn không sợ tỷ muội Hoàng gia đa tâm, càng biết rõ ràng càng tốt.

Thanh Hà cũng giờ hai tay tán thành, nói: “Tam thẩm, Xuân Sinh ca ca nói rất đúng. Dùng bao nhiêu đồ đều nhớ kỹ, sau này dễ kiểm tra. Rốt cuộc là lãng phí hay là tiết kiệm là biết liền.”

Nói xong, đặc ý liếc mắt nhìn Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng tức giận mặt đỏ bừng. Đây không phải là tát nàng một bàn tay?

Bất cứ ai có bất diện linh lung cỡ nào, cũng khó chu toàn hai bên.

Lâm Xuân ủng hộ Đỗ Quyên, Thanh Hà các nàng không ý kiến, nhưng đặc tội biểu tỷ Tiểu Phụng, hắn vạn vạn lần không nghĩ tới.

Hắn thấy vợ Đại Mãnh cũng tới, vội thỉnh nói: “Sắp thượng lương, người nhiều chuyện cũng nhiều. Trên công trường có đại bá trông nom, nơi này liền thỉnh đại bá nương vất vả chút, giúp thu xếp đi. Nương ta đầu không tốt, năng lực ăn nói cũng kém đại bá nương. Tôi qua nương còn nói đại bá nương có tài quản lý nữa.”

Vợ Đại Đầu cũng bận rộn nói: “Đúng vậy. Đúng vậy.”

Vợ Đại Mãnh thấy cháu tôn sùng vợ chồng mình như thế, cảm thấy rất có mặt mũi, cố ý nói: “Đứa nhỏ này, lúc trước cha mẹ ngươi đã nói rồi, dặn dò thêm một lần làm cái gì? Sợ ta và đại bá ngươi nhàn hạ hả?”

Lâm Xuân cười nói: “Không phải. Chỉ là trước mặt mọi người nói một tiếng, đỡ phải các nàng không rõ ràng, xong việc rồi không biết tìm ai hỏi.”

Nói xong nhìn đám con gái và Đông Sinh nói: “Nếu có việc thì đi hỏi đại bá nương.”

Mọi người đều đáp ứng.

Vợ Đại Mãnh cười.

Lúc trước Lâm Đại Đầu không an bài như vậy.

Xây nhà thường do chính người nhà thu xếp, đợi đến lúc xây xong thượng lương, ngày đãi tiệc mừng mới có người phụ trách tiếp khách.

Lâm Đại Đầu bận rộn đến mức đầu to ra, vợ càng kiệt sức, căn bản thu xếp không xong, Thu Sinh huynh đệ đều có chuyện bận, may mà Lâm gia đại phòng giúp chiếu khán, nhưng vẫn có chút loạn.

Nay Lâm Xuân thuận miệng đem toàn bộ công việc chia thành hai mảng, do người có mặt mũi và năng lực nhất chia nhau quản, là Lâm Đại Mãnh và vợ hắn. Mọi người như thêm lòng tin, hết thấy đầu đau vào đấy.

Hồ Hoa nhìn thiếu niên quyết đoán xử sự, lòng ái mộ không nhịn được tràn lan.

Nhưng yêu sâu đậm, đau càng sâu đậm hơn.

Vốn Đỗ Quyên hôm nay tuyệt không chiếm được điểm tốt gì, dù đuổi được đám người Nhị Nị đi, cũng sẽ bị oán trách, trước mặt lại được Lâm Xuân gán vác hết.

Hồ Hoa ghen ghét bất bình, lại mờ mịt luống cuống, không nghĩ ra vì sao trong mắt Lâm Xuân chỉ có Đỗ Quyên mà không nhìn thấy cái tốt của nàng.

Bỗng nhiên, nàng phát hiện đám con gái kia nhìn Đỗ Quyên như cũ đầy vẻ bất mãn. Nghĩ lại, liền bùng tình đại ngộ: các nàng vẫn trách Đỗ Quyên. Trách nàng chưa cho các nàng mặt mũi, trách nàng rõ ràng được Lâm Xuân đặc biệt chiếu cố lại không chịu giúp các nàng.

Nàng liền lẳng lặng nhìn.

Lâm Xuân rất sâu sắc, cũng phát hiện đám con gái dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đỗ Quyên, như câu cửa miệng Đỗ Quyên thường nói là “các loại ao ước; ganh ghét oán hận”, hần liền nhíu mày.

Đầu óc hần xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh liền có chủ ý.

Vì thế đối với Nhị Ný cười nói: “Nhị Ný tỷ tỷ, các người nghe người ta nói tới đây hỗ trợ ta sẽ đưa hộp trang điểm mới tới?”

Nhị Ný thấy hần lại đề cập việc này, nhần nhục sĩ diện trả lời: “Không giúp. Chúng ta đi.”

Lâm Xuân vội nói: “Ta không ý gì khác. Hộp trang điểm cũng không phải là thứ quý giá gì, ta muốn đưa cho các người một cái, chỉ là không có công phu làm. Vừa rồi ta nghĩ ra chủ ý: sau này bất luận trong thôn khuê nữ nhà ai xuất giá, nhà ta tặng quà đều thêm một hộp trang điểm. Đỗ Quyên nói tiểu cô nương các người thích mấy thứ này. Các vị tỷ tỷ muội muội cảm thấy thế nào?”

Đám con gái đều không thể tin được lỗi tai của mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Lâm Xuân.

Hần cũng mỉm cười nhìn các nàng, hơi hơi nhướn mày, ánh mắt loé sáng.

Đám con gái thấy hần tươi cười, phảng phất như đang nói, chờ các người xuất giá ta cho, không phải càng tốt hơn? Nhất thời một đám xấu hổ mặt đỏ tai hồng, cúi đầu che miệng, hoặc đem đầu giấu sau người bên cạnh.

Chỉ có Nhị Ný kích động nói: “Thật là làm khó Xuân Sinh huynh đệ.”

Đối với nàng mà nói, được cái hộp trang điểm còn không phải là vui vẻ nhất, chủ yếu là vừa mới mất mặt trước mặt đám đồng, hiện tại chẳng khác nào vẫn hồi được mặt mũi.

Nàng nghĩ, Lâm Xuân làm việc rộng rãi như vậy, khó trách con gái đều thích hần.

Nhưng tiểu tử này cũng có thể ép buộc người.

Từ lúc hần đi vào, đầu tiên là một cơn đánh chìm hết tâm tình chìm của mọi người, giờ lại cho một trái táo ngọt, còn “tỷ tỷ muội muội” kêu các nàng, làm người nghe ngứa ngáy, thích đòi mạng, đầu óc choáng váng.

Hòe Hoa bị lời Lâm Xuân nói sợ ngây người, không nghĩ tới hần vì duy trì Đỗ Quyên mà không tiếc làm hộp cho con gái cả thôn, hơn nữa là vĩnh viễn làm ra.

Vậy là tốn hết bao nhiêu hộp?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nỗi tuyệt vọng dâng tràn, đau lòng đến chết lặng.

Nàng chuyển hướng Nhị Ný, nhẹ nhàng cười nói: “Người cần phải cảm ơn Đỗ Quyên. Nếu không vì nàng, Xuân Sinh sẽ không nói lời này đâu.”

Mỗi khi Quế Hương nghe nói Lâm Xuân cùng Đỗ Quyên quan hệ tốt, là không khỏi tán đồng, bởi vậy hùa theo nói: “Đúng vậy. Xuân Sinh ca ca nghe lời Đỗ Quyên nhất.”

Hòe Hoa liền mỉm cười.

Đám người Nhị Ný vội vàng đi cảm tạ Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không nghĩ tới Lâm Xuân làm như vậy, đang buồn bực, đảo mắt đã bị một đám con gái dùng ánh mắt cảm kích chiếu tướng, mới hiểu được dụng ý của hần.

Lặng lẽ dùng tay chạm hần cánh tay tỏ lòng biết ơn, một mặt đối với Nhị Ný cười nói: “Chuyện không liên quan đến ta. Đều là tâm ý của Lâm Xuân.”

Tiểu Phuong chua xót nói: “Sao chuyện không liên quan đến người? Vì người, Xuân Sinh phải đưa một hộp trang điểm cho mỗi người.”

Hoàng Tước Nhi nghe lời này không đúng, lập tức nói: “Là xuân Sinh tự mình muốn đưa cho Nhị Ný các nàng. Đưa lễ nhân tình, người thu phải nhớ ơn!”

Nhị Ný vội vàng nói: “Đúng vậy. Ta còn chưa thu đâu, trong lòng đã cảm kích rồi.” Nói xong chuyển hướng Lâm Xuân, “Xuân Sinh, sau này cần hỗ trợ, chỉ cần nói với cha ta một tiếng. Người nhà ta không có bản lĩnh gì, chỉ có một thân khí lực.”

Lâm Xuân cười nói: “Tốt. Có việc ta sẽ mời cha người hỗ trợ.”

Vợ Đại Đầu trước đó cũng không hiểu cong queo, cảm thấy con trai làm quá mức. Mặc dù đối với thợ mộc mà nói, làm một cái hộp trang điểm không

phải là chuyện lớn gì, nhưng mỗi nhà có khuê nữ xuất giá đều đưa, cũng quá thiết thời. Nhưng trước mặt mọi người đã nói ra, nàng không thể kêu hấn thu hồi. Sau này vợ Đại Mãnh chạm nàng một chút, bên tai nàng nói thắm vài câu, nàng mới cười lại. Lúc này lại nghe lời Nhị Ný nói, càng vui vẻ hơn.

Đây chính là lễ nhân tình, không tặng không, còn được thanh danh tốt.

Vì thế nàng cười hướng mọi người nói: “Đây chính là chuyện tốt! Các người xuất giá đều dùng hộp trang điểm Xuân Nhi làm, nhà ta cũng có thể dính chút không khí vui mừng đâu.”

Đám con gái đồng loạt xấu hổ cười.

Đỗ Quyên vẫn chưa để ý đến lời của đám người Hòe Hoa, mà đang nhớ tới chuyện khác.

Không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nàng bật cười.

Lâm Xuân nghiêng đầu tới gần nàng, nhỏ giọng hỏi: “Cười cái gì?”

Đỗ Quyên nhìn hấn nhỏ giọng nói: “Ta suy nghĩ, những cô gái này mỗi buổi sáng dùng bàn tay nhỏ gầy mở ra hộp trang điểm người làm, người nói có phải là một sự kiện cực phong nhã không?”

Lâm Xuân tưởng tượng rồi cũng cười, cố ý nói: “Đâu chỉ là phong nhã, quả thực là rất điểm phúc. Từ đó ta sẽ nổi danh trong đám khuê các. Ai nha, nghĩ tới là rất kích động!”

Đỗ Quyên nhin không được muốn cười to, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, rốt cuộc bắt được suy nghĩ vừa rồi, vội vàng nói: “Người nói như vậy, ta nghĩ đến một chủ ý làm cho người có thể nổi danh trong nhóm khuê các.”

Lâm Xuân hỏi: “Chủ ý gì?”

Hỏi nhưng không chút để ý.

Hấn mới không nghĩ nổi danh đâu, vừa rồi bất quá là nói giỡn mà thôi.

Đỗ Quyên nói: “Người bỏ chút tâm tư vào hộp trang điểm: chẳng hạn như hạ công phu ở phần tạo hình, hoặc ở trong góc nào đó làm dấu, tóm lại, nhất định phải hình thành phong cách độc đáo riêng của người, rồi lưu lại độc nhất vô nhị dấu hiệu của Lâm Xuân người, để người ngoài muốn phỏng chế cũng không phỏng chế được. Nương vào cơ hội tặng quà này, đánh ra bằng hiệu nổi danh thiên hạ. Không đúng, là nổi danh trong đám khuê phòng.”

Nói xong, cảm thấy câu nói sau cùng có nghĩa khác, nhin không được lại cười.

Lâm Xuân nghe lời này, ngược lại có chút để ý, trầm ngâm nói: “Chủ ý này, nếu thật làm được, bán ra ngoài núi, làm bằng hiệu Lâm gia chúng ta. Đỗ Quyên, người giúp ta suy nghĩ đi, vẽ thêm mấy kiểu, không chừng có thể kích phát linh cảm của ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Để ta cân nhắc.”

Lại thấp giọng nói: “Ta nhất định giúp người nghĩ thêm vài trọng điểm, làm thành mối sinh ý này, rồi làm lớn lên bù lại tổn thất hôm nay của người, quyết không để hành động hôm nay của người lỗ vốn, còn muốn thu hồi lợi nhuận gấp bội.”

Lâm Xuân nghe xong yên lặng nhìn nàng, muốn nói: “Lỗ vốn ta thích.” Cuối cùng cái gì cũng chưa nói, cười cười nói: “Vậy hai ta kết phùng làm.”

Đỗ Quyên cười nói: “Đợi người kiếm được tiền rồi mới kéo ta kết phùng đi.”

Đang nói, Hòe Hoa lại đây hỏi: “Nói chuyện vui gì vậy, không thể nói cho chúng ta biết sao?”

Đỗ Quyên cười nói: “Sao không thể nói chứ? Lâm Xuân nói muốn đem hộp trang điểm làm thành Lâm gia độc nhất vô nhị, để người ta muốn bắt chước cũng không bắt chước được. Từ đó...”

Nói đến đây dừng lại, cảm thấy phần sau không tiện nói ra.

Đám con gái và Nhị Ný mừng rỡ không thôi, châu đầu ghé tai vào nhau.

Quế Hương rất tò mò, nóng vội hỏi Đỗ Quyên: “Từ đó như thế nào?”

Đỗ Quyên ngửa mặt nhìn về phía Lâm Xuân, cố ý hỏi: “Từ đó như thế nào?”

Muốn hấn tự mình trả lời.

Lâm Xuân cười híp mắt nói: “Từ đó nổi danh khuê các, làm tất cả nữ nhi đều nhớ Lâm Xuân ta!”

Mọi người đều há to miệng.

Quế Hương và Thanh Hà phục hồi lại đầu tiên, cười gập cả người.

Vợ Đại Đầu cũng oán trách trắng liếc nhìn con trai, “Đứa nhỏ này!”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Nhiều loạn rất nhiều hồ nước mùa xuân (tình xuân)

Lúc này Lâm Xuân có chút không giống bình thường, tự tin cười, ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt có chút bất kham cùng trên tức, làm cho người nhìn không được xa tư mơ màng: hẳn hi vọng được “con gái” nhớ thương, chờ đợi trở thành “con gái” trong lòng, thậm chí, cùng “con gái” xinh đẹp phát sinh chút gì đó...

Không thể trách các nàng quá mộng ảo, bởi vì đang lứa tuổi thích mộng mơ!

Đỗ Quyên nhìn một đám con gái, trong lòng “lộp bộp” một chút ——

Hồng rồi, tên tiểu tử này nhiều loạn “rất nhiều” hồ nước mùa xuân, bất nhốt vô số phương tâm, nói vậy đêm nay thôn Thanh Tuyền có thật nhiều con gái bị mất ngủ.

Nàng một mặt làm bộ như che miệng cười to, vừa dùng khuỷu tay khuyếch hấn, hơi hơi nghiêng đầu, nhanh chóng nói với hấn: “Thu liễm chút đi! Chọc con gái người ta tương tư, người có nhần tâm không?”

Tâm tình Lâm Xuân rất tốt, nghe vậy nhưng mày nói: “Ta nói cái gì đâu? Ta cũng chưa nói cái gì nha!” Rồi buông thông tay, vẻ mặt vô tội.

Đỗ Quyên lườm hấn một cái, cảm thấy tiểu tử này quá phá hư.

Cũng đúng, từ nhỏ thì khí hấn không tốt, từng vì một thìa trứng gà mà đánh nhau với Cửu Nhi.

Bất quá, nàng cũng chỉ nói thôi.

Lâm Xuân nói rất đúng, hấn chưa nói cái gì, chẳng lẽ bởi vì diện mạo, năng lực xuất sắc, mà không cho hấn nói đùa? Vậy cũng quá ép buộc làm khó người khác.

Bất quá, nhắc nhở hấn chú ý chút vẫn là cần thiết, bằng không là phiền toái rồi.

Những đứa con gái kia, trừ bỏ Hoàng Tước Nhi coi Lâm Xuân là đệ đệ mới thấy hấn có ý đùa vui, bởi vậy mím môi ha ha cười; còn có Quế Hương và Thanh Hà cũng phản ứng bình thường; những người khác như Nhị Nha, Tiểu Liên, tất cả đều cúi mặt xấu hổ, hai mắt long lanh.

Ngay cả Hòe Hoa luôn văn tĩnh cũng lộ ra nét si mê, không cần che giấu.

Huống hồ, đều là con gái mười mấy tuổi rất đơn thuần, đâu biết che giấu!

Tình cảnh này vừa nhìn là hiểu ngay, một đám thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo.

Vợ Đại Đầu nhìn thấy da đầu run lên, cảm thấy đứa con trai này tự rước lấy phiền phức.

Lâm Xuân không hề lo lắng đảo qua, vẫn chưa nhìn kỹ, cũng không lo lắng các nàng nghĩ nhiều. Hấn nói là nổi danh “khuê các”, để tất cả con gái đều nhớ hấn làm hộp trang điểm, lại không phải nói một người con gái. Nếu có người nói cần nói vậy, suy đoán tâm tư hấn, vậy thì thật là tốt, đỡ phải các nàng nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, người trong thôn cũng sẽ không trách Đỗ Quyên bá chiếm hấn.

Nhị Ny cũng bị Lâm Xuân làm mê mẩn, nhưng rất nhanh hồi thần.

Nàng không giống các cô gái bình thường ngại ngùng khiếp đảm, nói chuyện rất thẳng thắn: “Lâm Xuân huynh đệ, người đẹp trai như vậy, lại có thể làm, tương lai nhất định có thể nổi danh. Lúc tỷ tỷ đi dâng hương, sẽ cầu Ngự nương nương phù hộ người mong ước chuyện đều có thể thành, con cháu đầy đàn, đời đời thế thế đều phú quý.”

Nói xong còn có ý nhìn thoáng qua Đỗ Quyên bên cạnh hấn.

Lâm Xuân lập tức cảm giác được, cũng nghe được giọng nói của nàng rất thành thật, nên cười tươi nói: “Đa tạ Nhị Ny tỷ tỷ. Nhị Ny tỷ tỷ, đợi người xuất giá, ta nhất định dụng tâm làm hộp trang điểm đặc biệt cho người.” Trong lòng suy nghĩ lại thêm một cây lược gỗ.

Vợ Đại Đầu cũng vui vẻ được không khép miệng, nói: “Ái dà, Nhị Ny! Nhìn không ra người biết nói chuyện như vậy.”

Nhị Ny cười nói: “Thím, bộ dạng ta thô kệch chút, nói chuyện vẫn còn được.”

Tiếp lại chuyện hướng Lâm Xuân, hỏi tới: “Xuân Sinh huynh đệ! người nói thật chứ? Ta đại khái cuối năm sẽ xuất giá đó.” Rồi có chút xấu hổ xoay thân mình hơi béo của mình.

Mọi người đều giật mình “A” một tiếng.

Lâm Xuân vội vàng bảo đảm nói: “Đương nhiên là thật. Ta sẽ nói Đỗ Quyên về hình cho người xem. Người chọn lựa kiểu mình thích, ta sẽ theo như vậy làm.”

Nhị Ny mừng rỡ mặt đỏ ửng, chạy tới đứng đưa tay Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy nàng cao húng như vậy, mới hiểu được lúc nãy vì sao nàng mặt dày chạy tới đây, nghĩa là thật sự rất muốn cái hộp trang điểm dùng khi xuất giá.

Tất cả thiếu nữ đều thích đẹp. Đỗ Quyên đã xem nhẹ nàng.

Lâm Xuân thấy không sao, cười cùng mọi người cáo từ, tự đi công trường bận rộn.

Vợ Đại Mãnh cũng muốn đi, lúc gần đi cười nói với đám người Nhị Ny là không cần các nàng hỗ trợ, không phải là muốn đuổi các nàng đi; Nếu là các nàng muốn ở chơi thì ở lại chơi. Nói xong đi ra ngoài.

Đám người Nhị Ny còn ước gì, quả nhiên ở lại.

Đám con gái líu ríu nói giỡn, náo nhiệt phi thường.

Thanh Hà đứng ra lớn tiếng nói: “Lâm Xuân nói muốn đưa các người hộp trang điểm, các người cũng không thể ở bên cạnh nhìn chúng ta làm việc, như thế nào cũng phải giúp một tay. Đến đây đi, hỗ trợ rửa raul!”

Nhị ny vén một tay áo lên, nói “Đó là đương nhiên.”

Rồi hỏi Đỗ Quyên: “Ta làm cái gì?”

Đỗ Quyên liền chỉ việc cho nàng, để nàng cùng Quế Hương làm chung với nhau.

Lập tức, mọi người sôi nổi đi làm việc. Nhắc tới chuyện vừa rồi, mọi người vẫn còn hưng phấn và khen Lâm Xuân rộng rãi.

Chỉ có hai người cảm giận bất bình.

Một là Tiểu Phuong. Trong lòng nàng ghen một cây đuốc, thiêu cháy thập phần khó chịu.

Đến cùng Đỗ Quyên có cái gì tốt? Hôm nay lại hại Lâm Xuân tổng xuất rất nhiều hộp trang điểm, hơn nữa còn là vô kỳ hạn, về sau trong thôn khuê nữ nhà ai xuất giá đều phải đưa, chuyện lỗ vốn như vậy mà cô cô cũng nhận được.

Nàng là người không khéo che giấu, bởi vậy trên mặt liền lộ ra vẻ bất mãn.

Ngặt nổi Thanh Hà và đám người Nhị Ny có ý cười nói lớn tiếng, nàng nghe càng giận dữ.

Một người khác đương nhiên là Hòe Hoa.

Ngày hôm qua miệng nàng bị giật, hôm nay nơi này liền nháo loạn, Lâm gia lại bị tổn thất, có thể nói thành công làm Đỗ Quyên mất hết mặt mũi. Nhưng kết quả lại không như nàng tưởng: Lâm Xuân không hề trách Đỗ Quyên, ngược lại hân hớn hờ như chiếm tiện nghi vậy.

Nhìn đám con gái trái một tiếng “Đỗ Quyên”, phải một tiếng “Đỗ Quyên”, chút việc cũng phải hỏi một tiếng, nâng nàng như nâng phượng hoàng, trong lòng nàng bị đè nên đến đau đớn, khó chịu. Miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười đã không dễ dàng, càng miễn bàn cùng mọi người vui cười. Vì sợ người nhìn ra, nàng chỉ cúi đầu làm chuyện của mình. Cũng may bình thường nàng không nói nhiều, người bên ngoài cũng không cảm thấy không đúng.

Về sau trong đám người, đặc biệt Nhị Ny nói nhiều nhất, nháo ồn ào.

Hòe Hoa bỗng nhiên giật mình, nhớ tới cái gì, mím môi khẽ cười nói: “Xem các người nhiệt tình hỗ trợ, sớm biết thế Đỗ Quyên trực tiếp đáp ứng các người còn bớt việc nữa.”

Hoàng Ly nghe xong lập tức hỏi nàng: “Hòe Hoa tỷ tỷ là nói nhị tỷ ta không làm việc?”

Hòe Hoa vội vàng nói: “Ta không phải ý đó.”

Trong lòng nàng cảnh giác, cảm thấy Hoàng Ly chỉ nhắm vào nàng.

Tiểu nha đầu này mưu ma chước quỷ nhiều nhất, so với Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi lợi hại hơn, không dám chọc nàng.

Nhị Ný nghe xong vội nói: “Không phải như thế. Nếu chúng ta không ở lại, các người vẫn làm việc như thường, cũng không thiếu người. Chúng ta ở lại đây là vì chơi vui, muốn cùng các người trò chuyện, lại xem các người nấu ăn, học chút bản lĩnh. Đỗ Quyên, người không chê chúng ta ở đây vướng chân vướng tay chứ?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Sao mà vướng chứ!”

Rồi hướng Hoàng Ly nói: “Hòe Hoa nói rất đúng, việc này vốn ta không làm tốt. Ta nói chuyện trực tiếp, có sao nói vậy. Ta nghĩ không cần người hỗ trợ thì cứ nói thẳng như thế, không nghĩ tới lại đắc tội với người khác.”

Con gái ở chung với nhau sinh nhiều chuyện, chỉ vì một câu giằng co, liền sinh ra mâu thuẫn. Nàng không muốn Hoàng Ly cũng trở nên như vậy, hướng chỉ hôm nay vốn mình làm sai.

Nhị Ný vội cười nói: “Ta nói chuyện cũng trực tiếp. Nương ta thường mắng ta không đầu óc.”

Quế Hương sợ lạc hậu, cao giọng nói: “Ta cũng vậy!”

Thanh Hà lại nói: “Còn có Thanh Hà!”

Mọi người đều cười rộ lên, nói chuyện tốt gì đâu mà cũng muốn tranh.

Đỗ Quyên nói: “Nói thẳng để đắc tội người khác. Bất quá cũng có lợi.”

Nhị Ný mừng đến mặt mày hớn hở, nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, lời này ta thích nghe nhất. Nương ta luôn mắng ta, lúc thì nói ta không nhà nhận bằng Tước Nhi, lúc nói ta không mạnh mẽ bằng Thanh Hà. Nàng còn nói người nữa, nói Đỗ Quyên người ta bộ dạng mảnh mai còn có thể săn thú, người dài một thân thịt, nặng tới cả trăm cân, ngay cả con thỏ cũng không bắt được, còn làm được cái gì?”

Mọi người nghe xong cười ngửa tới ngửa lui.

Đỗ Quyên buồn cười, nhớ tới nương Nhị Nha cũng mắng Nhị Nha như vậy, thẳng lắc đầu.

Nhị Ný nói: “Dù sao nương ta nhìn chỗ nào đều không hợp tâm ý. Cũng may nàng không ghét bỏ bộ dạng ta không bằng các người. Nếu nàng dám nói như vậy, ta nhất định nói cho nàng biết: 'Cái này không thể trách ta, đều là người và cha sinh ta thành như vậy.'”

Mọi người âm thầm cười to.

Đỗ Quyên cười nửa ngày, mới nói: “Mẹ người cũng chỉ là nói. Trường bối nha, luôn hi vọng trai gái đều có tiền đồ. Nhưng người tốt cũng có khuyết điểm, người kém cũng có ưu điểm, trước giờ không có ai thập toàn thập mỹ. Nếu khinh thường chính mình, hoặc luôn bắt chước người khác, mặt ngoài nhìn tốt, kỳ thật tình tế đánh giá cũng chỉ là giả mà thôi.”

Lời này nói đến tâm khảm Nhị Ný, nàng mừng đến không biết như thế nào cho phải, nên chân thành nói: “Đỗ Quyên, không nghĩ tới người tốt như vậy. Biết thế ta đã sớm đến tìm người chơi, chỉ sợ người không thích.”

Đỗ Quyên buồn bực hỏi: “Sao người cảm thấy ta không để ý người khác?”

Quế Hương cũng nói: “Đỗ Quyên là người hoà khí nhất, già trẻ đều thích nàng.”

Hòe Hoa cũng vội vàng gật đầu, kể ra rất nhiều ưu điểm của Đỗ Quyên.

Nhị Ný ngược ngạo cười, nói mình nhìn lầm rồi.

Kỳ thật nàng trầm nghĩ, Đỗ Quyên làm những chuyện kia, 2 tuổi đã dám đánh ca ca, tìm nãi nãi mượn thịt, rơi vào trong nước mà không chết, đi lạc ba ngày còn có thể trở về, kháng hôn không tiếp thu gia gia nãi nãi...

Mỗi một vụ đều oanh oanh liệt liệt, cùng “hòa khí” thật không dính líu chút nào.

Nhưng nàng ngược ngạo nói, bởi vì sau khi trò chuyện với Đỗ Quyên, cảm thấy nàng thật sự rất hòa khí, không hề khinh thường các nàng.

Hoàng Ly thấy Nhị Ný nói chuyện thật thà nên an tâm lung lạc nàng, nói dù nàng có chút mập, nhưng làn da tốt, nhị tỷ nàng biết thiết kế xiêm y, nhất định có thể giúp nàng che dấu khuyết điểm. Còn có, nàng muốn đi săn cũng không phải không được, chỉ cần mỗi ngày cùng nhị tỷ luyện tập ném đá là xong, lại nói cho nàng biết luyện như thế nào. Đợi luyện ném chính xác, săn con thỏ sẽ dễ dàng hơn.

Nhị Ný thấy cái miệng nhỏ của nàng nói liên tục, đều là muốn tốt cho mình, lập tức xem nàng như tiểu muội, đối với Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi khen ngợi không dứt, nói 3 tỷ muội Hoàng gia quả nhiên tốt không khác gì tin đồn.

Hoàng Ly liền thẹn thùng liền cười.

Thoat chốc, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Đám người Nhị Ny ở đây chơi, chung quy không phải đứng đần hỗ trợ, bởi vậy đến lúc ăn cơm không tiện ở lại, nên cùng Đỗ Quyên cáo từ.

Đỗ Quyên cũng không giữ, cười nói đợi hoàn công lại đến chơi.

Đám người Nhị Ny liền đi.

Đi ra viện, vừa lúc gặp các thiếu niên tới dùng cơm, mau tránh đường. Lại thấy Lâm Xuân đi ở phía sau, đang từ Lâm gia viện đi ra, vội lớn tiếng kêu: “Xuân Sinh huynh đệ, chúng ta đi.”

Mọi người nghe xong buồn cười: đi thì đi đi, lại chào riêng Lâm Xuân, chẳng lẽ trông cậy vào hắn giữ người ở lại ăn cơm sao?

Ai ngờ Lâm Xuân thật giữ lại: “Nhị Ny tỷ tỷ, sao không ở lại ăn cơm?”

Nhị Ny cười nói: “Nhiều người như vậy, chúng ta ở lại chỉ làm loạn thêm. Đợi ngày thượng lương lại đến ăn tiệc.”

Lâm Xuân vội nói: “Tốt lắm. Nhớ rõ phải đến đó!”

Nhị Ny cười đáp ứng, cùng mọi người xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Hải hước đại giới

Hòe Hoa đi đến cạnh cửa viện, không biết cần thứ gì, thấy tình cảnh đó cười với Lâm Xuân nói: “Xuân Sinh người thật lợi hại. Xem, Nhị Ny các nàng không hề tức giận chút nào, đều khen chúng ta tốt, thích nhất Đỗ Quyên.”

Lâm Xuân “Nga” một tiếng, hỏi “Nàng thích Đỗ Quyên?”

Hòe Hoa gật đầu nói: “Nàng thẳng thắn nói hết ra, cũng không có gì. Tính cách Đỗ Quyên tốt, già trẻ không ai không thích, nàng đương nhiên cũng thích. Còn nói trước đây không biết Đỗ Quyên tốt như vậy, bằng không đã sớm đến tìm nàng chơi. Hiện tại nàng và Đỗ Quyên rất thân.”

Đề cập tới Đỗ Quyên, Lâm Xuân đứng lại nghe, hay bởi vì chân Hòe Hoa chưa lành hẳn, đi lại rất chậm, hắn cũng thả chậm cước bộ đi cạnh nàng, cùng nàng sống vai chạm rãi đi tới.

Từ xa nhìn lại, hai người một người cao ngất, một người nhỏ nhắn mềm mại là lướt, cực kỳ hài hòa xứng đôi.

Vợ Đại Đầu cùng vài phụ nữ sang bên này bới cơm bụng thức ăn, từ xa nhìn thấy tình cảnh này không khỏi sửng sốt. Chợt nhớ tới tối qua Xuân Nhi phơi khăn lau mồ hôi lên cành trúc cạnh cửa. Bởi vì màu sắc khăn vải của mọi người đều như nhau, chắc hẳn sợ lẫn lộn với khăn của các ca ca, nên tự mình giặt phơi lên cành trúc. Nàng trong lúc vô ý nhìn thấy một góc khăn thêu một đóa hoa nhỏ, rất quen thuộc, lại nghĩ không ra là hoa gì. Lúc ấy còn nghĩ là không phải Đỗ Quyên giúp hắn thêu, bây giờ nhìn thấy Hòe Hoa, chợt nhớ ra không phải đó là hoa hòe sao!

Nàng cả kinh không thể coi thường, đứng tại chỗ không động chân.

Mấy ngày nay hai bên nhà đều là người đến người đi không ngừng, vừa lúc Phùng Thị cũng lại đây, thấy nàng đứng yên không nhúc nhích, liền hỏi: “Nghĩ gì thế? Sao lại không đi?”

Vợ Đại Đầu vội cười nói: “Nhớ tới một thứ chưa lấy, đợi một lát lại đi lấy.”

Nói xong cùng nàng đi vào.

Lại nói Lâm Xuân và Hòe Hoa vừa nói chuyện vừa tiến vào, Quế Hương nhìn thấy mặt trầm xuống, lập tức la lớn: “Xuân Sinh ca ca, nói cái gì đó? đang đợi người ăn cơm.”

Lâm Xuân vội đáp ứng một tiếng, vội vàng đi qua ngồi xuống.

Hòe Hoa nhìn Quế Hương nhẹ nhàng cười, cũng không để ý.

Hiện tại tâm nàng đã định chút ít, cũng nghĩ thông suốt.

Nàng muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lâm Xuân, gọi ra sự chú ý của hắn, làm cho người bên ngoài hiểu lầm, tất yếu phải dựa vào Đỗ Quyên. Bởi vậy, trước mặt Lâm Xuân nàng khen ngợi Đỗ Quyên, một mặt quan tâm nàng, một mặt biểu lộ ra mình và nàng có quan hệ không tầm thường.

Nàng cũng không có cảm thấy làm như vậy có gì sai.

Vợ Đại Mạnh và Đỗ Quyên đều nói, nam nhân tốt phải đoạt.

Vì sao nàng không thể đoạt?

Định ra mục tiêu và biện pháp, nàng đi đường nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bữa trưa vẫn náo nhiệt giống như hôm qua.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bận trước bận sau, không đi đến trước mặt nàng, cũng không ngồi vào bàn, mà bung bát đi đến dưới mái hiên hỏi nàng: “Còn chưa ăn xong? Ăn cơm trước đi.”

Đỗ Quyên nói: “Lát nữa ăn. À, sao không thấy Cửu Nhi và Thu Sinh ca ca?”

Lâm Xuân nói: “Cùng sư phó vào núi rồi, đại khái ngày mai trở về.”

Thì ra là thế. Nhậm Tam Hòa không quen việc đào đất đắp tường, nên không tới Lâm gia hỗ trợ. Đoán chừng sắp hoàn công, nên mang theo Cửu Nhi và Thu Sinh, kêu thêm vài hán tử, vào núi săn thú, vì tiệc tân gia công hiến một phần sức lực.

“Đại khái đêm mai có thể trở về.” Lâm Xuân giải thích xong, lại hỏi Đỗ Quyên: “Người có thể nghĩ ra kiểu dáng gì mới cho hộp trang điểm không?”

Đỗ Quyên nghe liền cười, nói: “Cái này đối với người mà nói cũng không khó. Bất quá thứ này chỉ có thể tới thị trường cao cấp. Người nghĩ đi, hộp trang điểm thông thường, hộp trang sức cũng không hiếm lạ, khẳng định phải dùng gỗ tốt, bằng không thật xin lỗi công phu điêu khắc của người. Gỗ tốt, lại được người, vị đại sư này, tinh điêu tể mại, bên ngoài nhìn có phong vị cổ xưa, cao nhã cách điệu, bên trong giấu Càn Khôn, như một tác phẩm nghệ thuật, còn có con dấu độc môn của Lâm Xuân, bán giá thấp không bị lỗ vốn sao?”

Lâm Xuân nhin cười không được, gật đầu nói: “Thì theo người nói.”

Đỗ Quyên còn dùng độc môn tay nghề của hắn và công lực phòng giả phòng trộm, nghe xong mắt Lâm Xuân ánh lên nét xôn xao.

Hắn cười nói: “Không biết còn tưởng rằng người là thợ mộc lâu năm nữa.”

Đỗ Quyên nói: “Không biết làm, chẳng lẽ không thể biết thưởng thức?”

Lâm Xuân ăn một miếng cơm, nói trong lòng hắn đã có tính toán, để làm thử 2 cái trước xem hiệu quả ra sao, lại để cho mọi người phỏng chế, xem có dễ dàng hay không.

Ý nghĩ của hắn là: nếu làm ra gì đó, ngay cả người Lâm gia cũng không phỏng chế được, người ngoài càng khó khăn hơn.

Đỗ Quyên nhìn hắn, bỗng nhiên cười, thần bí nói: “Người nói nếu thật người nổi danh trong đám khuê các, quay đầu bị người nào nhớ nhung, làm thế nào?”

Lâm Xuân hừ xuy một tiếng cười, nói: “Làm thế nào? Còn có thể đoạt ta lại.”

Đỗ Quyên có ý nói: “Không phải không có khả năng này. Một ít nữ tử có quyền thế lại ương ngạnh, cũng sẽ nuôi mặt trắng. Người tuổi trẻ lại có tài cán, dễ bị người mơ ước, vẫn nên cẩn thận chút.”

Lâm Xuân hơi giật mình nhìn nàng, “Mặt trắng?”

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, thâm nghĩ thật là một đứa trẻ thuần khiết.

Nàng tăng hắng một cái, giải thích: “Chính là... Nam nhân thích chiếm lấy nữ nhân, đem nữ nhân xinh đẹp nuôi dưỡng như đồ chơi. Có vài nữ nhân cũng thích chiếm lấy nam nhân tuổi trẻ thông tuệ, nam nhân như vậy gọi là 'mặt trắng'.”

Lâm Xuân nhìn chăm chăm nàng, kinh ngạc hỏi: “Người thấy ở đâu?”

Nàng xem sách, hắn không sai biệt lắm cũng đều xem qua. Nàng ở trong thôn nghe được, còn không bằng hắn nghe nhân thoại nhiều, vì sao nàng biết, hắn lại không biết? Sư phó sẽ không dạy nàng cái này đi?

Đỗ Quyên nghe xong cả kinh, đầu óc một chuyển, liền cười nói: “Là ở nhà ngoại công nghe các biểu ca nói. Bọn họ nghe qua diễn, xem tạp thư cũng nhiều, nói một ít câu chuyện bí hiểm, trong câu chuyện có nhân vật này.”

Lâm Xuân lúc này mới hiểu.

Đội phục hồi tinh thần, lập tức nghĩ tới nàng nói mình bị người mơ ước, trở thành “mặt trắng”, nhất thời xấu hổ đỏ mặt, giơ lên chiếc đĩa, muốn túm lỗ tai của nàng. “Cho người nói cần nói vậy!”

Đỗ Quyên giật mình, vội vàng lắc mình tránh đi.

Nàng không phải sợ hấn nhéo, chỉ là trên tay hấn còn đang cầm chiếc đĩa, nếu chạm vào, mặt sẽ dính dầu, bởi vậy nhảy ra cười nói: “Ta chỉ kêu người cẩn thận chút!”

Lại cảm thấy buồn cười, Lâm Xuân chung từng động thủ với nàng đâu.

Lâm Xuân trừng mắt nhìn nàng, phản nộ hỏi: “Nếu thật như vậy, người có quản ta hay không?”

Đỗ Quyên lập tức nói: “Dù vượt lửa qua sông, ta cũng vớt người ra!”

Lâm Xuân thấy nàng bày ra bộ dáng trượng nghĩa, nhin cười không được, cúi đầu và miếng com lớn.

Đỗ Quyên nhớ tới lúc trước những đứa con gái quý mến hấn, cảm thấy có chút không yên lòng, nhin không được lại dặn dò: “Trên đời này, nợ gì cũng có thể thiếu, chỉ là tình nợ không thể thiếu. 'Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân', người nhớ kỹ: nếu có con gái thích người, mà người không có tình ý với nàng, tốt nhất đừng dễ dàng tiếp thu ân tình của nàng, để tránh ngày sau hăm sâu phiền toái.”

Lâm Xuân vốn định vô đoán nói “Sao ta lại như thế được”, chẳng biết tại sao lại nhin được, chỉ mỉm cười nhìn nàng, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Ta nhớ.”

Trước đây nàng luôn rất nghiêm chỉnh chỉ bảo hấn. Mấy năm gần đây, nàng không hề nghiêm khuôn mặt nhỏ nói chuyện, khó được hôm nay lại bày ra bộ dáng giáo sư, hấn dung túng nàng một chút lại thế nào!

Nghĩ xong, hấn nhỏ giọng hỏi: “Ta hôm nay nói chuyện có chỗ nào không ổn chứ?”

Đỗ Quyên lắc đầu cười khỏ, ra vẻ bất đắc dĩ gượng nói: “Thật không có. Bất quá, sinh ra được tru tú không phải lỗi của người, nhưng sinh ra được tru tú còn đi hấp dẫn người khác chính là người không đúng.”

Lâm Xuân nghe xong, nhin không được, “phốc” một tiếng, phun ra đầy miệng com.

Đỗ Quyên đang đứng đối diện hấn, bị com văng lên đầy đầu đầy mặt, trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Xuân phun xong, nhin Đỗ Quyên đứng như bị phép định thân, cũng trợn tròn mắt.

Người trong sân đang ăn com nghe thanh âm, quay đầu nhin lại, không khỏi ồ lên cười to.

Quế Hương cười đến mức không kịp thở, nói: “Này... Đây là làm sao?”

Lâm Xuân tỉnh ngộ lại, ngượng ngừng cười nói: “Không cần thận văng lên.”

Vội vàng kéo khăn trên cổ xuống giúp Đỗ Quyên lau.

Đỗ Quyên “phốc” một tiếng thổi rớt hạt com dính trên môi, cả giận nói: “Lau có ích lợi gì? Không tắm rửa có thể gặp người hả?”

Khi nói chuyện, một hạt com trên mí mắt bởi vì chấn động mà rớt xuống.

Lâm Xuân vội rút tay về, muốn cười lại không dám cười, thúc giục: “Vậy người mau đi rửa đi.”

Đỗ Quyên thờ phỉ phò xoay người, khoe mắt thoáng nhin khăn mặt có cái đồ án ở trong góc, cũng không thấy rõ, cũng không hỏi thêm, một mạch chạy vào phòng bếp rửa mặt.

Lâm Xuân cũng theo vào phòng bếp.

Hòa Hoa đã sớm nhin chăm chú vào hai người, thấy bọn họ thân mật, tuy vẫn có chút khó chịu, bất quá so với lúc trước tốt hơn nhiều. Nàng phải có đầy đủ kiên nhẫn, từ từ đến, không thể gấp.

Đang bận rộn, nàng bỗng nhin thấy một thiếu niên nhin Đỗ Quyên si ngốc sững sờ. Đây là đường đệ Cửu Nhi, gọi Bát Cân, là con trai của ngũ đệ Lâm Đại Mãnh.

Vốn nàng chưa để ý, bởi vì Đỗ Quyên như vậy, cả ngày trên mặt đều hào phóng tươi cười, không ai không thích, các thiếu niên càng thất mắt mắt. Chỉ là chính nàng cũng thường bị thiếu niên trong thôn chú ý. Nhưng nàng phát hiện Bát Cân nhin Đỗ Quyên có chút bất đồng: ánh mắt làm người ngượng ngùng.

Nàng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó liền để ý.

Cẩn thận quan sát, tìm bắt đầu đập mạnh, giống như phát hiện điều bí ẩn.

Bát Căn này, lúc trước mặt người thường hi hi nhìn Đỗ Quyên, không tính là luống cuống. Khi có một mình thì rất đáng sợ. Tuy Hòe Hoa ngây thơ nhưng đã biết chuyện, cảm thấy hắn có chút âm tà, đối với Đỗ Quyên có khát vọng thềm nhỏ dài rất mãnh liệt, thần thái thực không chịu nổi.

Việc này nàng không nói với ai, chỉ càng lưu tâm Bát Căn.

Lại bận rộn một ngày, tới buổi trưa ngày kế, nhà Lâm gia đã có thể thượng lương ở đỉnh cao nhất. Bất quá, vì muốn giờ lành, đem thượng lương an bài vào buổi sáng ngày mai, tiệc rượu cũng mở vào trưa ngày mai.

Lúc chạng vạng, Nhậm Tam Hòa và đám người Thu Sinh sẵn thú trở lại, thu hoạch rất khá.

Đám phụ nữ lập tức suốt đêm công việc lu bù lên, lột da, rửa dọn, chặt chém, hầm xương, vội hết một đêm.

Ngày hôm sau sắc trời mới vừa hừng sáng, Lâm gia già trẻ lớn bé gần hơn hai trăm miệng đều tới. Lâm thái gia hơn một trăm tuổi tự tay cầm dải lụa đỏ Đại Lương, do đòi chất cháu trai mang lên giá xà nhà, sau đó đóng đinh cái rui và đòn tay...

Đến tận đây, nhà Lâm Xuân chính thức xem như xây xong.

Lâm thái gia nhìn qua tám gian phòng chính, hồn nhiên đại khí, nếu như xây thêm hậu viện, tòa nhà này chính là đại trạch viện hai tầng.

Không thể tưởng được nhị phòng yếu kém nhất cũng có hôm nay, xem ra có khả năng vượt qua đại phòng, không khỏi cảm khái, thâm nghĩ nhị tiểu tử dưới tuổi vâng nhìn thấy con cháu có tiền đồ như vậy, cũng nên cười đi.

Bạn đang đọc truyện *Điền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Biến cố bắt đầu

Tiệc rượu buổi trưa mở tại phòng mới xây, náo nhiệt phi thường.

Đầu bếp chính như cũ do Hồng Cô trong thôn và Đại Nương chấp chương, nấu nướng ngay tại nhà bếp Lâm gia. Đỗ Quyên và đám thiếu nữ vẫn ở Hoàng gia, chỉ làm chút việc vặt như nấu nước pha trà, bỏ lại việc nấu cơm.

Tiệc rượu vòng thứ nhất do người hỗ trợ xây nhà ngồi trước, xem như đáp tạ bọn họ.

Lâm Xuân và đám người Cửu Nhi cũng lên bàn đi bồi thiếu niên trong thôn, uống rất nhiều rượu, ra khỏi hội trường vẫn còn hưng trí, đều đến Hoàng gia tìm nhóm thiếu nữ uống trà, tán dóc, kỳ thật là để nhìn tiểu cô nương.

Bồi thân thích Lâm gia nhiều, rất nhiều khách lúc đợi ghế ngồi, trước nghỉ tại Hoàng gia.

Tiệc rượu vòng thứ hai bắt đầu, bớt đi không ít người, như cũ còn dư không ít.

Làm con dâu tương lai Lâm gia, Hoàng Tước Nhi không dám chậm trễ, khách khí tiếp đón các nàng. Đỗ Quyên cũng giúp chiêu đãi.

Hòe Hoa phát hiện Bát Căn không thích hợp: hai mắt xích hồng, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, si mê càng thêm si cuồng.

Nhưng bởi vì người nhiều, hắn cuối cùng vẫn ần ần.

Hòe Hoa ần ần cảm thấy nguy hiểm, bởi vậy vẫn lưu tâm hắn.

Thấy hắn đi ra sau viện thì nàng cũng giả vờ đi ra chuồng heo đổ nước bẩn. Đi theo, lại phát hiện hắn núp trong đồng cỏ khô ở hậu viện, không biết làm cái gì. Lặng lẽ tới gần nhìn, kinh hoàng cả người xụi lơ, nếu không nhờ bức tường thì đã té ngã.

Bát Căn thẳng tắp dựa vào đồng cỏ khô, thống khổ kêu rên. Hạ thân của hắn, quần áo đã bị kéo lên, tóc tóc run run. Vốn Hòe Hoa còn ngây thơ, đợi nhìn thấy hắn thò tay phải vào nội y thì bỗng nhiên hiểu cái gì, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng.

Nàng kinh hoàng, nín hơi, chậm rãi lui ra ngoài.

Chờ đến tiền viện, nàng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, rửa sạch bồn trong tay, còn nói đùa vài câu với Nhị Nha, trong lòng suy nghĩ đủ điều nhưng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đang trù trù thì nhìn thấy Lâm Xuân đi ra hậu viện, có thay đổi. Nàng hít sâu một hơi, quyết định vì tương lai của mình cuộc một phen.

Nhưng là, Đỗ Quyên...

Nghĩ tới điều này, tim nàng không thể ức chế bắt đầu đập mạnh.

Là sợ hãi!

Có tật giật mình đã là như thế, việc còn không bắt đầu đâu, chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút, nàng liền cảm thấy mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, không tự chủ nghĩ đến sau khi gặp chuyện không may, có để lại dấu vết gì làm cho người ta hoài nghi đến nàng hay không.

Còn có, nàng làm chuyện như vậy... Không, còn chưa làm đâu, nàng đã cảm thấy thấp kém hơn Đỗ Quyên, trong vô hình tự biết xấu hổ.

Nhưng nàng nhìn Lâm Xuân đang đứng gần phòng củi, trong nháy mắt tâm ý kiên định.

Nàng tự nói với mình, Đỗ Quyên rất có bản lĩnh, nhất định không có việc gì.

Nghĩ xong, nàng đi vào phòng, tìm đến Đỗ Quyên, cười nói với nàng: “Ta thấy Xuân Sinh ở phía sau ới, không biết có phải uống nhiều quá không, người đi nhìn xem đi.”

Đỗ Quyên kinh ngạc: “Ới? Lâm Xuân?”

Hòe Hoa gật gật đầu, cũng không nói nhiều, liền đi cách vách tìm Quế Hương.

Ai cũng biết Đỗ Quyên và Lâm Xuân rất thân thiết, nàng nhìn thấy Lâm Xuân ới, nói cho Đỗ Quyên một tiếng cũng là thường tình. Nếu nàng gấp gấp đi chiếu cố, đó mới chọc người nhàn thoải.

Về phần Đỗ Quyên sẽ đi hay không, nàng có mười phần nắm chắc.

Chỉ cần Đỗ Quyên đi, việc này thành công một nửa, còn lại một nửa chỉ dựa vào vận khí.

Lâm Xuân không say, dĩ nhiên cũng không ới, cũng không biết hấn ở cạnh phòng củi làm cái gì, như vậy thì rất nhanh sẽ rời đi, nhưng nàng không biết khi nào hấn sẽ đi.

Nếu hấn không đi thì chuyện gì cũng không phát sinh.

Nếu hấn đi ra ngoài, Đỗ Quyên đi không tìm được hấn, sẽ tiếp tục tìm ở sân sau. Bởi vì Hòe Hoa nói Lâm Xuân “ở phía sau”, lại chưa nói ở nơi nào. Hậu viện, phòng củi ở phía trước, đồng cỏ khô ở phía sau.

Chỉ cần Đỗ Quyên tìm đến đồng cỏ khô kia, Bát Cân say rượu si cuồng, nhất định sẽ không bỏ qua nàng...

Việc này một nửa dựa vào người tính, một nửa dựa vào trời tính, trong thời gian ngắn như vậy nghĩ ra được kế này, Hòe Hoa thật thông minh và nhanh trí.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, huống chi “một nửa người tính bằng một hai ngày tính”

Đỗ Quyên khá hiểu biết Lâm Xuân, hấn một thân võ công thì thân thể là tiêu chuẩn, lại thấy Hòe Hoa thuận miệng nói, có lẽ là dù uống say cũng không nghiêm trọng. Còn có, tuy nàng và Lâm Xuân thân như huynh muội, lại không phải là loại tương tư như Hòe Hoa, đương nhiên sẽ không nghe gió chính là mưa, ba ba chạy đi chiếu ứng.

Bởi vì nàng còn có việc cần làm, nên rút ly nước, kêu Nhậm Viễn Minh tới phân phó: “Đưa đi cho sư huynh người súc miệng, hỏi hấn có khó chịu không. Nếu là khó chịu thì đi vào nghỉ một lát.”

Tiểu Viễn Minh cầm lấy chén nước, nhanh chóng đi tìm sư huynh.

Vừa rồi Hòe Hoa nói chuyện với Đỗ Quyên, hấn cũng có mặt nên biết sư huynh đang ở “phía sau”.

Nhưng nửa đường bị Tiểu Liên chặn lại, cả kinh nói: “Đừng làm vỡ cốc. Người muốn đi đâu?”

Tiểu Viễn Minh nói: “Đưa nước cho sư huynh. Hấn uống say.”

Tiểu Liên hỏi rõ tình huống, rồi cầm lấy chén nước nói: “Ta đi. Người đi đường còn đi không vững, đừng là vỡ chén trà.”

Tiểu Viễn Minh nghe xong có chút mất hứng, cảm thấy bị coi thường. Nhưng có người làm chân chạy, hấn mừng rỡ thoải mái, liền tùy nàng đi, xoay người báo cáo với Đỗ Quyên.

Tiểu Liên bưng nước đi ra phía sau, vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng cười.

Thì ra, vừa rồi nàng vào cửa cũng nghe được lời Hòe Hoa nói, nên muốn cướp công việc, lấy cơ thân cận tam biểu ca. Nếu tam biểu ca say đến mức lợi hại, nàng sẽ diu hấn trở về. Nàng là biểu muội hấn, chiếu cố biểu ca không phải sao?

Cô gái có ý nghĩ này, đều do nghe lời đường tử Tiểu Phương nói.

Mấy ngày nay Tiểu Phương ôm một bụng giận dữ, rất chướng mắt Đỗ Quyên, với Hoàng Tước Nhi cũng chướng mắt, với Hoàng Ly càng chướng mắt, không biết vì sao huynh đệ Lâm gia lại thích khuê nữ Hoàng gia.

Nàng còn không biết mình bị Lâm Đại Đầu đào thải, tự cho là đã ngồi ổn vị trí con dâu cả Lâm gia, nên bắt đầu bận tâm đến chị em dâu tương lai. Nghĩ đến chuyện Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh đã không thể cứu vãn, nếu Đỗ Quyên gả cho Lâm Xuân, nàng một người không thể đối phó được hai tỷ muội kia. Bởi vậy, nàng một lòng muốn quấy rối việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên, thúc đẩy Tiểu Liên gả cho Lâm Xuân, như vậy song phương vẫn là hai đối một, bên mình có hai người.

Thời gian không phụ người có lòng, còn thật làm cho nàng hỏi thăm ra, nói sở dĩ Lâm Xuân và Đỗ Quyên còn chưa định thân, là vì Đỗ Quyên bỏ cuộc. Nàng nói việc hôn nhân của nàng có Ngự nương nương sắp xếp, cũng không biết an bài như thế nào.

Nàng đuổi chân thờ dài, nói cô dựng hồ đồ. Việc này rõ ràng không trông cậy vào, còn không cho Xuân Sinh biểu đệ và Tiểu Liên định thân, cứ đợi như vậy không là ngốc sao!

Nàng đem việc này nói cho Tiểu Liên, lại cẩn thận phân tích các loại tình huống, muốn nàng chủ động một chút, còn nói Hòe Hoa các nàng đến cùng vẫn kém một tầng, không thân cận bằng bọn họ là thân thích. nàng bỏ thêm sức lực, cửa than này sẽ thành.

Tiểu Liên ngây thơ cũng không biết tích góp sức lực là như thế nào.

Nàng ở Lâm gia vài ngày, rất ít khi nhìn thấy Lâm Xuân nói giỡn. Hắn chỉ vui đùa làm việc. Nhưng ngày đó hắn trước mặt đám con gái thể hiện sức quyến rũ hiếm thấy, trong lòng nàng liền có chút không bỏ xuống được, lại nghe lời Tiểu Phương nói, tin là thật, càng thêm vương bận.

Hôm nay được cơ hội này, nào có đạo lý nàng không làm tới!

Cho nên nàng liền bùng chén nước ra sân sau tìm.

Đến tận lúc này, người tỉnh một nửa xảy ra chuyện không may, lạc lối; trời tỉnh một nửa lại thuận theo kế của Hòe Hoa. Lâm Xuân thật sự đã đi rồi. Nếu hắn trở lại tiền viện, Tiểu Liên còn có thể nhìn thấy, việc này còn có thể tránh khỏi; cố tình không biết hắn đi đâu, Tiểu Liên liền bùng cái cốc tiếp tục đi tìm.

Tìm đến bên cạnh đồng cỏ khô, còn chưa nhìn thấy người đã nghe thanh âm “hử a”.

Trong lòng Tiểu Liên vui vẻ, tưởng Lâm Xuân, vội vàng kêu lên: “Tam biểu ca, người có sao không? Ta đưa nước cho người đây... A —— “

Một lời chưa xong, chén nước trong tay rớt trên đất, nàng cũng bị Bát Cân túm chặt lấy cánh tay, kéo đến trước mặt, ôm vào trong ngực, đầy đầu đầy mặt loạn cắn, miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Tiểu Liên cả kinh hồn phi phách tán, kêu la giãy dụa.

Quần áo Bát Cân đã cời hết phân nửa, đang lúc dục hỏa đốt người, Tiểu Liên lại đi tới. Trong mộng lung, hắn chỉ nghe một tiếng gọi mềm nhẹ, một bóng dáng nhỏ xuất hiện tại trong tầm mắt. Lúc ấy đầu óc hắn đều là bóng dáng Đỗ Quyên, lập tức đem nàng thành Đỗ Quyên, ôm vào lòng.

Rượu vào thêm can đảm, Bát Cân đau khổ nhiều năm, tự cho là ôm lấy Đỗ Quyên, thần trí không khỏi điên cuồng, một lòng chỉ muốn làm việc ngày mơ đêm tưởng, dù Thiên Vương lão tử tới cũng không chịu buông tay, miệng hôn loạn trên mặt Tiểu Liên, một bàn tay kéo vạt áo Tiểu Liên.

Tiểu Liên giãy dụa thê lương kêu thảm thiết, thanh âm nhất thời truyền đến tiền viện.

Trong mơ hồ Bát Cân cũng cảm thấy không thể bị người khác phát hiện, nên một tay bịt miệng nàng, xoay người một cái, đặt nàng lên đồng cỏ khô, thờ dốt nói: “Đỗ... Đỗ Quyên... Đỗ Quyên... Đừng sợ... Ta...”

Trong lúc gấp rút kéo không ra vạt áo Tiểu Liên, nên ép sát vào người Tiểu Liên, không kềm được cọ xát.

Tiểu Liên tuyệt vọng thêm sợ hãi, dùng sức giãy dụa, đá đánh hắn.

Nước mắt rơi như mưa, như thế nào cũng không nghĩ tới bị tai họa bất ngờ này.

Sân trước sân sau cách nhau vài chục bước, Tiểu Liên kêu vài tiếng đã sớm kinh động thiếu niên ở tiền viện. Cửu Nhi, Tiểu Quả Cân, Hoàng Tiểu Bảo, Hạ Sinh tràn tới, nhìn thấy tình cảnh sau đồng cỏ khô, không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc ấy quần Bát Cân đã tụt xuống mắt cá chân, trần truồng đưa lưng về mọi người; Tiểu Liên hoàn hảo, tuy đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch, nhưng tốt xấu còn mặc trên người.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, không có xảy ra việc gì là tốt rồi.

Trong lòng mọi người đều trầm xuống: việc này tuyệt không là việc tốt!

Cửu Nhi khí nộ không thôi, như lão ung bắt gà con, xách Bát Cân lên.

Nhưng Bát Cân đã điên cuồng, vẫn chế trụ Tiểu Liên không chịu buông tay.

Hạ Sinh liền đi lên cho hắn một quyền, mắng: “Súc sinh!”

Cùng mọi người ba chân bốn cẳng ra sức giải cứu tiểu biểu muội.

Tiểu Liên được giải thoát xong, lại bị mấy thiếu niên nhìn, xấu hổ và giận dữ muốn chết, sợ hãi cả người run rẩy. Hạ Sinh ôm nàng an ủi, muốn mang nàng đi.

Tiểu Liên căn bản mất đi năng lực hành động, không động đậy, bị nhị biểu ca kéo, nói đúng hơn là lôi đi. Thiếu nữ mười mấy tuổi, bị chuyện như vậy, tương đương như gặp tai ương ngập đầu, trong lòng nàng bị sợ hãi bao phủ, mù đầu không biết làm gì cả.

Ra tới gần tiền viện, nỗi sợ hãi làm cho nàng không thở nổi.

Nàng nói năng lộn xộn run run nói: “Không trách ta! Không trách... Ta...”

Hạ Sinh vội an ủi: “Là không trách người. Đều do Bát Cân vô liêm sỉ.”

Tiểu Liên không nghe lời hắn nói, lâm bảm, bỗng nhiên trong lòng vừa động, nhớ tới sự điên cuồng của Bát Cân, nhớ tới lúc hắn khi dễ mình không ngừng kêu “Đỗ Quyên”, tất cả nỗi sợ hãi của nàng dừng mãnh lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Căn nguyên

Như người chết đuối bất được cọng rom cứu mạng, Tiểu Liên cũng không biết sức lực ở đâu tới, đột nhiên tránh thoát Hạ Sinh, chạy về sân trước. Vừa chạy, vừa liều lĩnh kêu khóc: “Không phải ta, là Đỗ Quyên! Không phải ta, là Đỗ Quyên! Là Đỗ Quyên! Là Đỗ Quyên, hắn vẫn kêu Đỗ Quyên...”

Nàng muốn tuyên cáo với mọi người mình bị tai bay vạ gió, để chứng minh sự trong sạch của mình.

Rõ ràng người nợ hện trước với Đỗ Quyên, nếu không sao vừa thấy nàng liền phác lên.

Nàng xui xẻo đụng phải việc này, dựa vào cái gì phải chịu oan khuất?

Nếu không nói rõ, cha mẹ sẽ đánh chết nàng!

Hạ Sinh nghe Tiểu Liên lời Đỗ Quyên ra, ngẩn ngơ, lại không nhận được nỗi giận. Đỗ Quyên không ở đây, dính líu gì tới nàng? Tiểu Liên này quá ghê tởm, một hắn mới vừa rồi còn đau lòng nàng bị khi dễ nữa.

Hắn giẫm chân, vội vàng đuổi theo ngăn nàng lại.

Nhưng Tiểu Liên muốn gây ra việc này, muốn mọi người chú ý tới mình, chân chạy như bay, nháy mắt đã tới tiền viện, xông vào đám đông kêu khóc làm mọi người đều biết.

Người trong phòng nghe được động tĩnh, đều đi ra.

Trong đó có nương Tiểu Liên, Ngụy gia và những người khác.

Phòng ốc xây dựng xong, nhà mẹ đẻ vợ Đại Đầu dĩ nhiên muốn đến chúc mừng, có 3 người cậu, 2 người mợ (đại mợ đã trước tới) của Lâm Xuân, còn có các biểu ca biểu tẩu.

Trước mắt ở sân Hoàng gia có nhị mợ và mợ ba. Các nàng vừa ăn xong tiệc rượu, được Tiểu Phương mang đến nghỉ tạm. Những người khác vẫn ở cách vách ngồi đợi thứ hai.

Nhị mợ thấy đầu tóc quần áo của Tiểu Liên xốc xếch, rồi nghe nàng khóc kể thiếu chút nữa ngất đi, lập tức đưa mắt ném về phía Đỗ Quyên, tràn đầy thống hận. Nàng cũng giận đến hồ đồ, huống hồ người ai cũng có tư tâm, lập tức liền tin tưởng lời nói của khuê nữ mình.

Đám người Quế Hương, Hòe Hoa, Tiểu Phương có mặt, đều lộ vẻ khác nhau.

Hoàng Tước Nhi tức giận không thôi, bước lên một bước đối với Tiểu Liên quát mắng nói: “Ngươi nói bậy! Đỗ Quyên luôn ở trong phòng, ngươi dựa vào cái gì hại nàng?”

Tiểu Liên liều lĩnh hô: “Ta không có. Người nọ vẫn gọi Đỗ Quyên.”

Lúc này Hạ Sinh từ phía sau đuổi lại đây, đối với Tiểu Liên nói: “Tiểu Liên, ngươi đừng nói bừa! Đều là Bát Cân vô liêm sỉ, mắc mớ gì đến Đỗ Quyên? Ngươi đừng làm rộn, ta lập tức đi nói cho Đại gia gia cùng ngũ thúc, xem làm thế nào.”

Hắn giận thật.

Tiểu Liên kéo vạt áo nương, run run, khóc nói: “Ta không nói bừa! Nương, ta thật sự không nói bừa! Ô ô...”

Đỗ Quyên ngăn lại Hoàng Tước Nhi đang tức giận, ôn tồn hỏi Tiểu Liên nói: “Khi không ngươi đi ra đằng sau làm cái gì?”

Tiểu Liên bật thốt lên: “Ta đi đưa nước cho Xuân Sinh ca ca.”

Tiểu Viễn Minh Lập nói ngay: “Là Hòe Hoa tỷ tỷ nói sư huynh ới cho Đỗ Quyên tỷ tỷ biết. Đỗ Quyên tỷ tỷ liền kêu ta đưa nước súc miệng cho sư huynh. Sau đó, người tỷ tỷ này nhất định muốn đoạt cái cốc, nói nàng đưa đi.”

Hắn đại khái cũng biết đã xảy ra chuyện, bởi vậy vội vàng chứng minh.

Hoàng Ly nhìn lướt qua Hòe Hoa, ánh mắt tràn đầy là hoài nghi.

Nhưng khoan nói tới nàng, trước cười lạnh đối với Tiểu Liên nói: “Thì ra là Tiểu Liên tỷ tỷ đi tìm Xuân Sinh ca ca. Tại sao lại đụng phải người khác chứ? Còn kéo nhị tỷ ta vào. Nhị tỷ ta vẫn luôn ở trong phòng, ngay cả nước cho Xuân Sinh ca ca cũng gọi Viễn Minh đi. Mấy người mẹ đều biết.”

Sắc mặt nhị mẹ càng khó coi.

Trước mặt mọi người, lý do Tiểu Liên kéo Đỗ Quyên vào đích thực không vững.

Tiểu Liên khóc nói: “Ta sợ hắn còn nhỏ làm vỡ cốc.”

Đỗ Quyên chỉ thấy việc này rất kỳ quái, hỏi “Xuân Sinh đâu?”

Tiểu Liên ai ai khóc nói: “Xuân Sinh ca ca... Không ở đằng sau...”

Đỗ Quyên nhìn về phía Hòe Hoa, nghiêm túc hỏi: “Hòe Hoa, đây là chuyện gì?”

Sắc mặt Hòe Hoa trắng bệch, nom nớp lo sợ nói: “Ta thật nhìn thấy Xuân Sinh ở đó, ta mới nói với ngươi. Không tin, ngươi hỏi Xuân Sinh sẽ biết. Ta thật chưa nói nói dối. Hắn đi lúc nào, ta cũng không biết.”

Hoàng Ly sắc bén chất vấn: “Ngươi không biết đằng sau còn có người khác?”

Nếu hôm nay nhị tỷ nghe xong lời của nàng đi ra, sẽ như thế nào?

Quế Hương cũng chất vấn: “Xuân Sinh ca ca làm cho ngươi kêu Đỗ Quyên đưa nước hả? Nếu hắn không gọi, ngươi nhiều chuyện làm gì? Thân thể hắn rất tốt, mới không bị ới đâu.”

Đỗ Quyên ngưng thần nhìn chằm chằm Hòe Hoa không nói.

Hòe Hoa kinh hoàng, nuốt từng ngụm nước bọt, chỉ lo lắc đầu, ngẩn lệ nói: “Không biết!”, nàng rất sợ, trước mắt tuyệt đối không thể bị liên lụy.

Đỗ Quyên đối với Tiểu Viễn Minh nói: “Đi, gọi sư huynh ngươi đến đây.”

Tiểu Viễn Minh chạy vội ra ngoài.

Tiểu Liên mặc kệ các nàng tra hỏi, chỉ khóc kể với nhị mẹ và mẹ ba, nói người nọ thấy nàng cũng không nhìn kỹ, ôm lấy nàng liền kêu “Đỗ Quyên”, rồi kêu “Đỗ Quyên”.

Tính tình con gái mình ra sao, nhị mẹ rất rõ ràng, bởi vậy hiểu là khuê nữ gặp tai bay vạ gió, làm kẻ chết thay. Về phần người nọ có gian tình với Đỗ Quyên ra sao, nàng mới mặc kệ. Đáng giận là khuê nữ gấp gáp thân cận biểu ca, mới rước họa vào thân, nếu không cũng dễ nói một chút.

Nàng đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên ngươi xem, Bát Cân kêu ngươi, ngươi đi hỏi một chút...”

Hoàng Tước Nhi cả kinh kêu lên: “Nhị mẹ!”

Nàng tức giận, ủy khuất như trở về 5 năm trước đối gia gia nãi nãi, lại như mười hai năm trước cùng Đỗ Quyên rơi xuống nước, cảm thấy trường bối lấy mệnh hiếp yếu, không hề nói đạo lý.

Hạ Sinh vội vàng kéo nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng, có việc để cho hắn nói.

Chung quy mọi là thân thích Lâm gia, nàng còn chưa vào cửa, đắc tội không tốt.

Đỗ Quyên nhìn nhị mợ cười nói: “Nhị mợ đừng nóng vội, mang Tiểu Liên vào khuyên nhủ trước đi. Nàng bị dọa sợ kia. Lâm gia là gia đình nhà giàu có, Lâm gia gia biết đạo lý nhất, huống chi còn có Đại Đầu bá bá và thím, bọn họ sẽ không mặc kệ Tiểu Liên, việc này nhất định sẽ cho một công đạo. Chuyện này là chuyện của đại phòng và nhị phòng Lâm gia.”

Quản bản cô nương cái rắm!

Không phải nàng cứng rắn. Thật sự nàng rất đồng tình Tiểu Liên, nhưng xảy ra chuyện liên can nàng, nàng cảm thấy rất trơ trẽn. Người như vậy, vừa đáng thương lại đáng giận. Trước không nói nội tình như thế nào, dù đúng như lời Tiểu Liên nói, cũng không phải lỗi của Đỗ Quyên nàng mà?

Tiểu Liên gặp chuyện không hay, Đỗ Quyên nàng cũng phải chịu theo?

Tiểu Liên bị tai bay vạ gió, chẳng phải nàng Đỗ Quyên càng không vô tội?

Nhị mợ thấy cháu trai che chở Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên không vội không giận mà cười đến vân đạm phong khinh, mà Tiểu Liên chặt vật quả thực rất khó coi. Không còn cách nào, đành phải trước đưa nàng về phòng chỉnh lý.

Đỗ Quyên lập tức để Hạ Sinh đi gọi đám người Lâm gia gia.

Việc này trường bối cần phải ra mặt.

Nơi này tạm thời yên ổn, sân sau lại nháo lên.

Bát Cân bị người kéo ra, đầu choáng váng hôn mê. Sau bị Hạ Sinh đánh một quyền, lại bị Cửu Nhi vả cho một chường, mới vừa tỉnh lại. Nhìn thấy Tiểu Liên khóc bị Hạ Sinh mang đi, hắn cũng sợ hãi.

Nhưng hắn cũng không phải người ngu, nghĩ rằng nếu cứ nhận như vậy, mất mặt mũi không nói, về nhà khẳng định sẽ bị trừng phạt, hơn nữa tâm tư nhiều năm sẽ thành hư không. Dù sao đã như vậy, không bằng không cần thể diện, bất cứ giá nào đại náo một trận, nói không chừng có thể được như nguyện.

Đám người Cửu Nhi đè hắn, giúp hắn kéo quần lên.

Đội mặc xong, Cửu Nhi kêu “Kéo qua tường viện!”

Hắn sợ đi ra phải trước làm người chú ý, đem việc này đồn khắp, hại thanh danh Tiểu Liên. Bởi vậy muốn leo tường viện phía sau đi Lâm gia, chưa từng nghĩ Tiểu Liên đã nháo rồi.

Bát Cân nghe xong mừng rỡ, diên diên khùng khùng nói: “Đỗ Quyên đừng đi! Đỗ Quyên, Đỗ Quyên, người tới sờ sờ... Sờ ** nhỏ của ta...”

Nói xong trơ mặt ra cười, mượn rượu làm càn, tránh thoát mọi người chạy về phía trước.

Hoàng Tiểu Bảo giận dữ, bay lên đã Bát Cân, miệng mắng: “Vương bát đản! Đồ chó đẻ! Lão tử đá chết ngươi!”

Cửu Nhi nghe xong như ngủ lơ oanh đình.

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, việc này nên làm thế nào. Dù sao cũng là đường đệ của mình, làm ra chuyện bậc này, tuy hắn thống hận, nhưng không đành lòng trơ mắt nhìn hắn đi tìm chết. Huống hồ cho dù hắn chết cũng không cứu vãn được danh tiếng Tiểu Liên. Chỉ có cách làm cho hắn cưới Tiểu Liên, mới có thể lưỡng toàn.

Ai ngờ, súc sinh này lại xông tới Đỗ Quyên.

Cửu Nhi phản ứng kịp, hai ba bước bắt Bát Cân lại, nắm áo hắn hung tợn hô: “Ta cho ngươi nói bậy! Ngươi lại nói bậy, ta đánh chết ngươi! !”

Bát Cân không sợ chút nào, như cũ giả dựa kêu: “Đỗ... Quyên...”

Mắt Cửu Nhi đều đỏ, tay dùng sức muốn bóp chết hắn.

Đám người Tiểu Quả Cân sợ ngây người, vội vàng kéo tay Cửu Nhi ra, kêu: “Đừng bóp chết hắn.” Mỗi người đều cảm thấy xui xẻo, lại phần nộ, cảm thấy Bát Cân này quá vô liêm sỉ. Đỗ Quyên xinh đẹp, rất nhiều con trai thích nàng, có ai như hắn không biết xấu hổ như vậy!

Nhưng cũng không thể để Cửu Nhi bóp chết hắn.

Mọi người đồng loạt dùng sức kéo Cửu Nhi ra.

Bát Cân bị kéo ra. Không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, thừa dịp mọi người túm lấy Cửu Nhi, hắn lão đảo bò lét chạy về phía trước, miệng còn

kêu Đỗ Quyên.

Cửu Nhi bạo nộ, vung ra khỏi sự kiềm chế của các thiếu niên, cùng Hoàng Tiểu Bảo đồng loạt đuổi theo.

Bát Cân quyết tâm muốn nháo lớn, vừa chạy vừa giả ngây giả dại, nói Đỗ Quyên là vợ hắn, từ nhỏ đã sò soạng tiểu tước nhi của hắn, Ngự nương nương sớm đem bọn họ lương xứng..

Người phía trước phía sau đều nghe hiểu, căn nguyên là ở đây.

Năm đó, lúc Đỗ Quyên còn chưa đầy tuổi, đi nhà cũ Lâm gia chúc tết, cùng một đám con nít ngồi trên giường La Hán của Lâm gia lão thái thái chơi. Bát Cân trên mông không mặc tã, đi tiểu trên tấm da hổ, bị Đỗ Quyên nhìn thấy, nhanh tay cầm tã liền chặn lên, sợ tới mức tiểu Bát Cân “ngừng tiểu” tại chỗ.

Sau này, người lớn thường lấy chuyện này ra trêu ghẹo Bát Cân. Huynh đệ Cửu Nhi cũng dùng việc này chế cười Bát Cân, Bát Cân không nhớ chuyện khác, lại nhớ Đỗ Quyên lấy tã dè lên tiểu tước nhi của mình.

Tuổi tác lớn dần, Đỗ Quyên càng lớn càng đẹp. Mỗi khi hắn nhìn thấy nàng, kim lòng không đành liền nhớ đến tình hình năm xưa bé gái dùng tã chặn lên tiểu tước nhi của mình, nghĩ đến mặt đỏ tím đập, tâm thần hoảng hốt.

Lâu ngày, nỗi khao khát này khắc vào cốt tủy, quấy cho hắn gần như không bình thường.

Bắt đầu bởi vì xấu hổ, trước mặt người khác còn có thể không chế, sau này chung chạ với trẻ hư trong thôn, biết chuyện rồi, liền mất không chế, nảy sinh nhiều ý niệm dơ bẩn và hành động xấu, cũng không cần nói tí mĩ.

Nhưng bởi vì gia giáo Lâm gia nghiêm cẩn, hơn nữa tỷ muội Đỗ Quyên đều không phải là yếu đuối, còn có đại sát than Nhậm Tam Hòa, rồi 2 đường ca, Lâm Xuân và Cửu Nhi, cũng rất duy trì Đỗ Quyên, trong lòng hắn thủy chung có một phần e ngại, không dám biểu lộ ra nửa phần tâm tư.

Nhưng thiếu niên huyết khí phung phong, lại chứa ý nghĩ như vậy, thời gian lâu dài, luôn có lúc thất khống. Lần này Lâm gia xây nhà, ngày ngày hắn cùng Đỗ Quyên gặp mặt, mỗi lần thấy là nhớ đến cảnh tượng khi còn nhỏ, lập tức tay chân như nhũn ra, cả người máu tràn vào một chỗ, không thể tự giữ.

Đến ngày hôm nay, uống chút rượu, rồi cuộc chuyện không may tới.

Hắn cũng như Tiểu Liên, ý thức được việc hôm nay việc này không thể giấu diếm, muốn nháo lớn, nói không chừng Hoàng gia vì danh dự Đỗ Quyên sẽ bỏ qua, hoặc là đem Đỗ Quyên hứa cho hắn cũng không chừng.

Nếu có kết quả đó, dù bị trong tộc trọng phạt cũng cam nguyện.

Không thể trách hắn vọng tưởng, loại chuyện này trước đây trong thôn không phải là không có qua.

Hắn nghĩ cho đẹp, lại hoàn toàn quên mất Tiểu Liên. Cũng không nghĩ lại, dù muốn cưới, hắn phải cưới Tiểu Liên. Về phần Đỗ Quyên, hắn ngay cả một sợi tóc đều không đụng đến được, sao Hoàng gia lại theo ý hắn.

Mang tính toán như vậy, hắn chạy như bay ra sân trước.

Ai ngờ đối mặt một người đi tới, không nói một lời, ngay mặt hắn cho một quyền. Chỉ nghe một tiếng trầm vang, mang theo tiếng xương vỡ vụn giòn vang, mũi hắn đã bị đánh vỡ, máu tươi phun trào ra, ngất đi, rồi cuộc kêu không được.

Người tới chính là Lâm Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Ăn cơm

Vài ngày nay náo loạn vài trận, Lâm Xuân cảnh giác vạn phần, cho nên vừa nghe thấy sân Hoàng gia có động tĩnh liền chạy vội tới, Nhậm Viễn Minh chưa kịp đi gọi nữa.

Vừa tiến đến, đã nghe người ta nói Tiểu Liên xảy ra chuyện, nghe Bát Cân âm ỉ không chịu nổi, đã hiểu được một nửa. Một khắc kia, hắn muốn giết người. Chỉ là rất kỳ quái, sau cơn giận dữ hắn phá lệ bình tĩnh, bước nhanh đón đầu Bát Cân, ngấm chuẩn mũi hắn, không nương tay đâm một quyền, làm hắn hôn mê.

Đám người Cửu Nhi đuổi tới, nhìn thấy Bát Cân đầy mặt máu, ngồi phịch trên đất như một bãi bùn nhão, đều hút một ngụm khí lạnh —— cái này mới thật là ác!

Lâm Xuân đối với Cửu Nhi nói: “Tìm hai người, khiêng con chó này tới từ đường đi.”

Cứ chờ gia pháp Lâm gia xử trí đi!

Cửu Nhi cũng rất hận, vội kêu 2 đường huynh đệ tới khiêng Bát Cân.

Bát Cân cũng là thiếu niên, cũng học chút thủ đoạn săn thú, tuy kém Cửu Nhi, nhưng xương cốt thân mình rất tốt. Vừa rồi Lâm Xuân một quyền đánh ngất xỉu hẳn, bây giờ bị người khiêng, rất nhanh tỉnh lại.

Hắn trừng Lâm Xuân, nói: “Đỗ Quyên là vợ ta...”

Một lời chưa xong, Lâm Xuân lại một cái tát đi qua, máu tươi vẩy ra.

Cửu Nhi cũng ác đá hắn một cước, bị hắn đá lăn lộn dưới đất vài vòng, không còn chút hình tượng nào.

Bát Cân biết tâm tư 2 đường ca, đều thích Đỗ Quyên, muốn nhào to lên để bọn họ buông tay không dám cưới Đỗ Quyên. Bởi vậy hắn cắn răng nhịn đau, kêu Đỗ Quyên là vợ hắn, khi còn nhỏ liền...

Sắc mặt Lâm Xuân lạnh lạnh, không chờ hắn nói xong, liền nắm áo xách hắn lên, đưa tay phải ra một quyền vào mặt bên trái hắn.

Tai trái Bát Cân ong ong, mắt nỏ đom đóm, làn nữa hôn mê bất tỉnh.

Trong đám người ở đây có đệ đệ Bát Cân. Thấy ca ca bị đánh đến như vậy, sợ choáng váng.

Đội tinh táo lại, kêu khóc chạy đi tìm người, nói ca ca bị đánh chết.

Cũng không cần tìm, Hạ Sinh đã đem Lâm thái gia, Lâm đại gia (là lý chính, đã từ chức), Lâm Đại Mãnh, Lâm Đại Đầu tới.

Cha mẹ Bát Cân cũng theo tới.

Cha hắn là ngũ đệ của Lâm Đại Mãnh, gọi Lâm Đại Thắng.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng vào cửa đã nhìn thấy Lâm Xuân đánh Bát Cân một quyền, nhất thời như điên xông lên, quát to: “Xuân Sinh, ngươi dám đánh đệ đệ?”

Lâm Đại Đầu luống cuống, chạy đến bên cạnh nhi tử hỏi: “Xuân Nhi, sao đánh nhau?”

Lâm Xuân trừng đại phòng ngũ thúc không ngôn ngữ, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt lăm lệt.

Lâm Đại Thắng lại bị hắn nhìn trong lòng phát run, vừa vặn Cửu Nhi ở một bên gầm lên: “Ngũ thúc, ngươi không biết Bát Cân làm cái gì, so với súc sinh cũng không bằng!” Hắn kích động nói: “Dù là như vậy, các ngươi là ca ca cũng nên chỉ bảo hắn, sao có thể ra tay đánh hắn?”

Hoàng Tiểu Bảo không phải người của Lâm gia, bởi vậy không cố kỵ chút nào, châm chọc nói: “Không phải Cửu Nhi và Lâm Xuân đang chỉ bảo hắn sao? Không thể tưởng tượng được Lâm gia nuôi ra đứa con trai như vậy. Không biết xấu hổ còn chết cũng không nhận sai. Trừ bỏ đánh, không có biện pháp nào khác!”

Lâm Đại Thắng giận dữ: “Mắc mớ gì tới ngươi?”

Hoàng Tiểu Bảo nói: “Hắn khi dễ muội muội ta, sao lại không liên quan tới ta? Ta còn chưa đánh hắn đó!”

Lâm Đại Thắng bối rối, xoay người nhìn về phía Hạ Sinh, trong mắt tràn đầy nghi vấn: không phải nói là uống nhiều quá khi dễ Tiểu Liên sao, sao lại khi dễ đến khuê nữ Hoàng gia?

Nương Bát Cân bỏ nhào lên người con trai, khóc đến không kịp thở, “Trời a! Huynh đệ một nhà nha, sao lại ra tay được chứ?”

Lâm đại gia đã đi tới phụ cận, uy nghiêm hỏi: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Đại Mãnh cũng nói: “Cửu Nhi, Xuân Nhi, sao nháo đến như vậy?”

Hai người vừa định nói chuyện, đám người nhị mợ Lâm Xuân đi ra, kêu trời kêu đất mắng: “Con trai Lâm gia các ngươi thích Đỗ Quyên, mỗi ngày tưởng nhớ Đỗ Quyên, yêu Đỗ Quyên, nói Đỗ Quyên sở tiểu tước nhi của hắn, thì đi tìm Đỗ Quyên sở đi, làm cái gì tai họa khuê nữ ta?”

Lúc này Tiểu Liên cắn ngược Đỗ Quyên, nàng còn chưa giận lắm; khi Bát Cân nói ra nội tình, nàng liền nổi giận, cảm thấy đều do Đỗ Quyên gây họa, làm phiền hà khuê nữ nàng. Nàng lập tức đem chuyện náo ra, một gia tộc lớn như vậy chỉ cần để ý gièm pha Đỗ Quyên, chuyện Tiểu Liên chịu vũ nhục sẽ không chối mất như vậy nữa.

Không thể không nói, nàng và Tiểu Liên thật là mẹ con liên tâm.

Bên ngoài nháo đến như vậy, tỷ muội Đỗ Quyên đương nhiên cũng đi ra.

Dù Đỗ Quyên từng kiến thức qua phụ nữ nông thôn cãi nhau, vẫn bị lời của nhị mợ chọc tức, nhất thời ngây người, không biết ứng đối thế nào.

Đừng trách nàng uất ức, lời lẽ ô uế của mụ bà chanh chua chửi đổng, nàng thật không biết đáp trả ra sao, lại nói lời tới quá đột nhiên, nàng không kịp suy nghĩ.

Hoàng Tước Nhi xông lên trước lớn tiếng nói: “Nhị mợ, ngươi không phân rõ phải trái!”

Nhị mợ định nói chuyện, chợt nghe thanh âm thanh thúy truyền đến: “Chính khuê nữ ngươi không biết xấu hổ, mỗi ngày tơ tưởng biểu ca, yêu biểu ca, một lòng muốn sở tiểu tước nhi biểu ca, cho nên mới gấp gấp đưa nước cho biểu ca, mới bị hại, còn không biết xấu hổ đổ vào người khác. Chúng ta nhiều con gái như vậy, sao chỉ có nàng chạy ra phía sau?”

Đây là Hoàng Ly, ra mặt nói một hơi, từng câu đối đáp với nhị mợ. Nàng nghe tức giận đến nhảy cẫng lên, mắng: “Tiểu nha đầu này, vừa nghe là biết không phải thứ đứng đắn gì.”

Cửu Nhi nghe xong bạo nộ, đó là nhị mợ Lâm Xuân, không phải mợ của hần, bởi vậy nói chuyện không chút khách khí: “Xuân Sinh, sao ngươi lại có người mợ càn quấy không nói đạo lý như vậy?”

Hần không thể đi lên đánh nàng như đánh Bát Cân!

Nhị mợ tức giận đến ngã ngửa: “Lâm gia ngươi hại khuê nữ ta, còn mắng ta không phân rõ phải trái?”

Cửu Nhi hung ác nói: “Vậy ngươi tìm Lâm gia nha, kéo Đỗ Quyên vào làm cái gì?”

Nhị mợ nói: “Nếu không phải Đỗ Quyên trêu chọc hần, Tiểu Liên có thể bị xui không?”

Cửu Nhi cười lạnh nói: “Vậy Xuân Sinh cũng đáng chết! Nếu không phải hần chọc cho khuê nữ ngươi nhớ thương hần, đòi đi đưa nước cho hần, cũng không thể có việc này. Có phải Xuân Sinh cũng đáng chết hay không?”

Vợ Đại Mãnh chạy tới, đem nhi tử đẩy qua một bên, mắng: “Ngươi lớn như vậy rồi, cãi nhau với phụ nữ, không chê mất mặt hả?”

Cửu Nhi cuồng nộ nói: “Phụ nữ này không phân rõ phải trái!”

Giờ quả đám to lên, muốn tới đánh người.

Vợ Đại Mãnh nói: “Đi! Để nương đến!”

Cửu Nhi biết mệ nó lợi hại, quả nhiên nhường ra.

Ở một bên, Đỗ Quyên nghe tiểu muội bình thường yêu nhất hình tượng vẫn nhả mắng chửi như vậy, kinh hách không khác gì nhị mợ, không thể tưởng tượng được nàng văn võ toàn tài đến thế, nhả tục đều có thể diễn.

Nàng cuống quýt tiến lên quát bảo nàng ngưng lại, bên tai nàng cắn răng quát lên: “Chớ cắn người một ngụm, người cũng cắn trở về hả? Nàng mấy chục tuổi rồi, lời khó nghe nào cũng dám nắn. Ngươi mới bao lớn? Cùng nàng cãi nhau. Chửi thề cũng là thua.”

Hoàng Ly không chịu thiệt thòi, cả giận: “Vậy thì nghe nàng mắng à?”

Đây là hoàn toàn không được!

Nàng lớn như vậy còn chưa bị thua thiệt như thế đâu.

Đỗ Quyên trầm nghĩ đương nhiên không thể ngồi mà đợi bị đập chết, nháy mắt Lâm Xuân và Hạ Sinh, muốn bọn hần ra mặt, mà bên kia Cửu Nhi đã mắng lên.

Lâm Xuân đâu cần nàng nhắc nhở, vốn sẽ ra mặt, nhưng nghe Hoàng Ly mắng một tràng, hần nghe xong đen mặt, bởi vì “biểu ca” trong miệng Hoàng Ly không phải là hần sao! Nói Tiểu Liên mỗi ngày “tơ tưởng biểu ca, yêu biểu ca” cũng coi như xong, cái gì mà “một lòng muốn sở tiểu tước nhi biểu ca ...” Là nói cái gì nha!

Hần vừa xấu hổ, vừa sinh khí.

Muốn quát lớn Hoàng Ly, lại sợ chọc tức nàng. Hiện trường càng thêm hỗn loạn.

Cổ lăm mới nhìn xuống, đợi quay đầu mới chỉ bảo nàng. Hần luôn coi Hoàng Ly như tiểu muội muội của mình, vì thế hướng Đỗ Quyên nháy mắt, ra lệnh nàng mang Hoàng Ly vào nhà.

Hần sợ Đỗ Quyên tức quá, sẽ mắng chửi thêm một hồi nữa.

Việc này hẳn thấy Đỗ Quyên không thích hợp lắm, do hẳn xuất đầu là được.

Con gái không nên cùng mẹ bà chanh chua chống nạnh chửi nhau. Chửi thẳng cũng mất mặt.

Cũng may Đỗ Quyên không mắng, hẳn mới an tâm chuyển hướng sang nhị mợ: “Nhị mợ!”

Nhị mợ vì Cừu Nhi nói Tiểu Liên nhớ thương Lâm Xuân then quá thành giận, thấy Lâm Xuân cũng tiến lên, rõ ràng cũng vì khuê nữ Hoàng gia ra mặt, nên khóc lóc om sòm nói: “Ngươi làm gì, còn muốn đánh nhị mợ? Xuân Nhi, mợ nói cho ngươi biết: các ngươi nên cẩn thận chút, mỗi người đều bị hồ ly tinh mê muội đầu...”

Lời còn chưa dứt, Phùng Thị không biết từ đâu xông lại, nắm tóc nàng, dùng sức kéo, vừa cắn răng mắng: “Phụ nữ đáng chết, khuê nữ mình là kẻ không biết xấu hổ hư thúi, còn mắng khuê nữ lão nương. Nếu khuê nữ ngươi tốt, không đáng lên tới cửa người ta có thể động nàng hả? ...”

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi vội vàng tiến lên ai nấy tự kéo một người ra.

Kéo ra xong, hai người như trước giờ chân mắng nhau.

Rốt cuộc vợ Đại Đầu cũng chạy tới, ngăn nhị mợ lại nói: “Nhị tẩu, việc này không phải lỗi ở Đỗ Quyên, sao ngươi loạn mắng người chứ? ...”

Nhị mợ thấy cô nài nài không giúp mình, ngược lại giúp người ngoài, kêu khóc nói: “Tôi không biết xấu hổ kia thấy Tiểu Liên là kêu 'Đỗ Quyên', sao không phải tại nàng? Nếu nàng là người tốt, người ta có thể nhớ thương nàng sao? Chính là cái ạn...”

Vợ Đại Đầu một tay bịt nàng miệng, thông hận không thôi.

Còn ngại gây chuyện không đủ, không đủ loạn, không đủ mất mặt?

Lâm Đại Đầu và Thu Sinh cũng lại đây quát bảo ngưng lại, muốn đuổi đám người nhị mợ đi.

Nhưng đã quá chậm, Phùng Minh Anh cũng chạy tới, còn có đám người Hoàng đại nương.

Phùng Minh Anh chỉ vào mũi nhị mợ nói: “Ngươi dám thử mắng thêm một chữ nữa xem!”

Vợ Đại Đầu biết nàng lợi hại, sợ nháo lớn, vội vàng nói: “Tiểu di nàng, ta lập tức mang nàng đi. Bước đi!”

Hoàng đại nương vỗ tay lên tiếng mắng: “Không biết xấu hổ! Khuê nữ mình tìm đàn ông, xảy ra chuyện lại đổ thừa cháu gái lão nương. Ngươi, già rồi mà không đứng đắn, mới dưỡng ra tiểu tao hóa như vậy...” (chửi theo lối bình dân = đồ cái thứ già mà không nên nét mới nuôi ra thứ *t con như vậy)

Mấy năm qua, mẹ chồng nàng dâu Hoàng gia lần đầu liên thủ, nhất trí đối ngoại!

Việc này cũng không đại biểu các nàng hòa hảo như lúc ban đầu. Hoàng đại nương như cũ vẫn churóng mắt con dâu cả, trước mắng nhị mợ xong, tiếp đó liền mắng Phùng thị: “Ngươi không phải rất lợi hại sao? Chỉ biết lên mặt với bà bà, đối với người ngoài thì sợ hãi, coi người ta như Bò Tát thờ trong nhà, còn để khuê nữ đi hầu hạ. Kết quả thì sao, xong việc rồi còn si nhục đẩy khuê nữ ngươi vào chỗ chết. Ngươi còn có mặt mũi nào hả?”

Phùng Thị bị bà bà chọc trúng tâm phế, nhào về hướng nhị mợ, vài người kéo lại không nổi.

Trong hỗn loạn, Hoàng Lão Thực sắc mặt dữ tợn, cũng không biết từ đâu lấy cây đòn gánh đến, đập vào người nhị mợ. Nhưng hiện trường người đông, lôi kéo khuyên giải, người đẩy ta kéo, đòn gánh lại rơi trên người Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu “Ái dà” một tiếng, xoay người giữ chặt hẳn, dậm chân nói: “Lão Thực huynh đệ, ngươi đánh ta làm cái gì? Phụ nữ cãi nhau, chúng ta nam nhân đừng náo loạn. Nên khuyên ngừng lại, mọi người ngồi xuống nói chuyện.”

Hoàng Lão Thực cao giọng nói: “Lão tử đánh chết nàng! Dám mắng khuê nữ ta?”

Hắn mới mặc kệ quy củ “trai hiền không cùng nữ đấu” gì đó.

Lâm Đại Đầu thấy hắn cứng đầu, đành phải ra lệnh cho Thu Sinh ngăn hắn lại, không cho hắn động thủ.

Lâm Xuân nhìn cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, thúc thủ vô sách (= bó tay).

Lúc này hẳn muốn mở miệng nói chuyện, khẳng định sẽ đắc tội với cả hai bên, đều sẽ không chịu nghe hắn. Nếu phải gầm lên một tiếng để trấn trụ, tựa hồ cũng không thỏa đáng, bởi vì cha mẹ, ca ca, đại bá, Đại gia gia, thái gia gia, trưởng bối đều ở đây, hẳn chỉ là tôn tử, bối phận rất thấp.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Trừng phạt

Đang suy nghĩ, Cửu Nhi qua con phần nộ cười nói: “Cho bọn họ gây đi, để mọi người biết Hoàng gia không phải là dễ khi dễ. Di! nải nải và nương Đỗ Quyên tốt với nhau như vậy à? Nga, đây là tạm thời liên thủ, nhất trí đối ngoại.”

Lâm Xuân trừng mắt nhìn hấn một cái, “Người còn có tâm tư nói giỡn?”

Cửu Nhi nhớ tới Đỗ Quyên vô tội bị khinh bỉ, lập tức mặt trầm xuống, không cười được.

Cha mẹ, nải nải đều ra mặt, lúc này Đỗ Quyên không quản, chỉ ngăn Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly lại, không cho các nàng tiến lên. Còn liếc mắt nhìn Hoàng Ly, là ý nói trường hợp như vậy, nên để nương và nải nải ra sân.

Các thiếu nữ đứng chung với nhau. Tiểu Phương nghe Hoàng Ly mắng nhị thâm và Tiểu Liên, đã rất bất mãn, nay lại thấy Hoàng gia nhiều người lên sân khấu hát đệm như vậy, cha con Lâm gia và cô cô cũng giúp các nàng, không thể nhịn được nữa, đối với Đỗ Quyên nói: “Nhà các người già trẻ đều biết mắng người. Gia truyền à?”

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Người không nghe thấy nhị thâm người mắng người à?”

Quế Hương sớm nhịn không được, cũng trợ trận: “Tiểu Phương tỷ tỷ, nhà các người quá không giảng lý. Việc này rõ ràng không dính líu Đỗ Quyên, Tiểu Liên và nhị thâm người còn trách nàng.”

Mặt Tiểu Phương đỏ lên, cười lạnh nói: “Thật không dính líu?”

Nhị Ny cũng đã sớm không nhịn được, cả giận nói: “Là không dính líu! Bát Cân không ra gì, mắc mớ gì tới Đỗ Quyên? Đỗ Quyên xinh đẹp cũng không đúng? Nếu không phải Tiểu Liên cướp đòi đưa nước cho Lâm Xuân thì nào có chuyện này!”

Hồ Hoa cũng cướp lời nói: “Đúng. Việc này là ta nói cho Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không đi, kêu Viễn Minh đi, nàng đoạt làm cái gì? Trong lòng người không phải không biết, Tiểu Liên có tâm tư gì. Tóm lại là tâm tư bất chính, mới có tai họa này.”

Thanh Hà càng cười lạnh không ngưng.

Tiểu Phương tức giận đến rơi lệ, “Các người đều giúp Đỗ Quyên. Tiểu Liên xứng đáng bị khi dễ sao?”

Đỗ Quyên không vui nói: “Ai nói Tiểu Liên xứng đáng bị khi dễ! Vốn mọi người đều đồng tình nàng, cũng không thể bởi vì người xui xẻo mà trách người khác. Vậy có phải trách luôn Lâm Xuân hay không? Vốn các người có lý nhưng nháo như vậy thật không nói lý.”

Tiểu Phương bị một đám con gái khinh bỉ, tức giận đến nghẹn ngào không thôi.

Lại nói bên kia, nhị mợ bị chọc giận gần như muốn điên rồi, cảm thấy chị mình hợp với người ngoài khi dễ tẩu tử nhà mẹ đẻ. Chết nữ đã bị hại, còn khuyến

tay cong ra ngoài. Ủy khuất này không có cách nào khác nhẫn nhịn được, nàng dứt khoát ngồi bệt xuống đất, lăn lộn khóc lóc om sòm.

Thời điểm mấu chốt, đám người đại mợ (= mợ cả) của Lâm Xuân cũng chạy tới hỗ trợ.

Nhưng là, vợ Đại Mãnh ngồi không sao?

Nàng ngăn các nàng lại, lạnh lùng nói: “Thân gia tẩu tử, các người nháo như vậy, thanh danh Tiểu Liên còn muốn hay không?”

Vừa nói, vừa kêu mấy chị em dâu ngăn đám người đại mợ lại.

Nhị mợ nghĩ rằng thanh danh Tiểu Liên đã hỏng rồi. Đều do Đỗ Quyên làm hại, bởi vậy nhất quyết không tha mặt Đỗ Quyên, các loại ngôn ngữ tục tĩu ùn ùn xuất hiện.

Người Lâm gia gắt gao bịt miệng nàng nhưng cũng không can được.

Mấy huynh đệ Lâm Đại Đầu cũng liều mạng kéo khuyên các cậu của Lâm Xuân, bằng không đã xông lên đánh nhau với đám người Hoàng Lão Thực, Hoàng lão Nhị và Hoàng Tiểu Bảo.

Nhưng là “mới giải quyết xong một việc lại phải đương đầu việc khác”: bên này tổn rất nhiều công phu mới áp chế lại, bên kia nương Bát Cân thấy nhi tử bị đánh trọng thương, lại nghe lời nhị mợ nói, hiểu được nhi tử mình vì nhớ thương Đỗ Quyên, nhất thời kêu khóc không thôi, “Con của ta a, người sao hồ đồ như thế chứ? Đó chính là cái hồ ly tinh! Huynh đệ một gia đình vì nàng mà biến thành cừu nhân...”

Làm nương tự nhiên thiên vị con trai mình.

Nhi tử hồ đồ, đều do Đỗ Quyên quyến rũ.

Hoàng đại nương lập tức mắng nàng nuôi tên súc sinh.

Phùng Thị muốn đi xé miệng nương Bát Cân. So với nhị mợ Lâm Xuân bên kia, nàng càng hận Bát Cân hơn. Nhưng nhị mợ không phân lý lẽ, khuê nữ xảy ra chuyện, không đi tìm chính chủ tính trướng, lại cản ngược Đỗ Quyên. Ngụy Hoàng hai nhà cãi nhau, nàng mới không rảnh tay. Hiện tại rảnh rồi, dĩ nhiên không chùn tay.

Nhưng mới vừa động đã bị Lâm Xuân kéo lại.

Lâm Xuân kéo nàng ra phía sau, nhắc chân đạp lên ngực Bát Cân đang hôn mê, nhìn nương Bát Cân lạnh lùng nói: “Ngủ thím, người có tin hay không, người nói thêm câu nữa, ta một cước đạp chết Bát Cân!”

Giờ phút này, trong lòng hấn sát ý ngập trời!

Hắn không thể so với người, Cửu Nhi.

Từ phía bên người bị hại luận bàn, hắn thân với các nàng hơn Cửu Nhi: Đỗ Quyên thì không nói, tuy không phải là muối muối ruột của hắn, mà càng thân hơn muối muối nữa; Tiểu Liên là biểu muội của hắn. Từ bên phía hại người luận, hắn xa Bát Cân hơn Cửu Nhi một tầng: Bát Cân và Cửu Nhi cùng một gia gia, là đường huynh đệ; hắn và Bát Cân cùng một thái gia gia, chỉ có thể tính là tộc đệ.

Cho nên, hắn đối với Bát Cân không có chút thương xót nào.

Mặt nương Bát Cân đầy nước mắt, hoảng sợ nhìn thiếu niên sát khí đằng đằng, bèn thanh khóc kêu lên: “Ta tin, ta tin! Xuân Nhi người mau lấy chân ra!”

Vừa rồi lúc đi vào, nàng tận mắt chứng kiến hắn một quyền làm Bát Cân hôn mê, lúc này sợ tới mức hồn rời khỏi xác, rất sợ hắn thật sự một cước đi xuống đạp chết Bát Cân.

Lâm Đại Thắng chỉ vào Lâm Xuân run run nói: “Này... Cái này còn có vương pháp sao? Trong mắt người còn có trường bối sao? Cha, gia gia, các người xem...”

Cửu Nhi cũng đi tới, đặt một chân ở đầu vai Bát Cân, nói: “Ngũ thúc, lời này nên hỏi Bát Cân. Trong mắt của hắn không có vương pháp, không có trường bối, không biết liêm sỉ, các người còn muốn che chở hắn, vu hãm người tốt, ta hôm nay dám đạp chết hắn!”

Lâm Xuân đưa tay cầm tay hắn, cười lạnh nói với nương Bát Cân: “Huynh đệ chúng ta trở mặt thành thù. Bất quá, là chúng ta và nhi tử người trở mặt thành thù. Bát Cân súc sanh như vậy, chúng ta không nhận hắn làm huynh đệ!”

Tiếng nói vừa dứt, Thu Sinh bước nhanh lại quát: “Còn có ta! Ta cũng muốn cùng tiểu súc sinh này trở mặt thành thù, không nhận người huynh đệ này!”

Hạ Sinh cũng đi ra nói: “Còn có ta!”

Đông Sinh thúy thanh nói: “Còn có ta! Ta cũng không nhận hắn. Quá mất mặt!”

Phúc Sinh cùng huynh đệ khác cũng đi ra...

Thiếu niên tương đối lớn tuổi hơn, luôn có tâm huyết ghét ác như thù. Hành vi của Bát Cân làm cho bọn họ thấy quá trơ trẽn. Lúc này đứng ra coi như là tỏ thái độ, tuyệt không đứng chung với kẻ xấu. Một người, hai người đều đứng ra, còn lại không dám không đứng ra.

Nhìn một mảng lớn thiếu niên, Lâm Đại Thắng và vợ vạ phần hoảng sợ.

Bên này huynh đệ Lâm gia nháo cho khản trương, bên cạnh cũng giương cung bạt kiếm.

Phùng Minh Anh không dám tin chất vấn vợ Đại Mãnh: “Tẩu tử, sao Lâm gia người lại có một phụ nữ không phân rõ phải trái như vậy? Con trai mình không biết xấu hổ, ngược lại còn trách cứ khuê nữ người ta?”

Vợ Đại Mãnh lúng túng nói: “Muội tử hãy nghe ta nói, vợ lão ngũ hồ đồ ...”

Trong hỗn loạn, Lâm Đại Mãnh phát hiện Nhậm Tam Hòa nhìn chăm chăm Bát Cân, trong mắt lóe ra ánh nhìn khát máu, trong lòng không khỏi “lộp bộp” một chút, thầm mắng vợ lão ngũ không biết sống chết, vội vàng ngăn hãm lại nói: “Huynh đệ, cho ca ca cái mặt mũi, việc này nhất định có giao phó cho ngươi, Lâm gia ta tuyệt sẽ không dung túng súc sinh này.”

Nhậm Tam Hòa nhìn hãm thật lâu sau, mới khẽ gật đầu.

Lâm Đại Mãnh liền hướng về đám người bên trong, gầm lên: “Tất cả im miệng cho ta!”

Trong viện an tĩnh lại, mỗi người đều nhìn trường bối Lâm gia.

Đội yên tĩnh hoàn toàn, Hoàng lão cha đối với Lâm thái gia nói: “Đại gia, việc này ngươi đều nhìn thấy, cháu gái ta ngồi ở trong nhà trên ai ghẹo ai, xảy ra chuyện lại đến mắng nằng? Hãn là người Lâm gia làm chuyện xấu.”

Hai người khác của Hoàng gia cũng chất vấn.

Người một nhà cãi thì cãi, nhưng nếu có tranh chấp với người khác họ, thì nhất định phải đoàn kết đối ngoại. Đó là tại sao năm xưa Hoàng lão cha trách một nhà đại nhi tử “cầu kết” Lâm gia, không nghe lời của hãn, làm mất mặt mũi của hãn.

Lâm đại gia thầm mắng Hoàng lão cha làm bộ làm tịch, hiểu là hãn lúc này nói chuyện tuy là vì cháu gái, thật ra là muốn chèn ép Lâm gia, báo thù chuyện mấy năm trước, ra một hoi.

Lão già này dựa vào cái gì chất vấn cha hãn?

Hãn không chờ cha hãn mở miệng, lạnh lùng tiếp lời: “Yên tâm, việc này nhất định cho ngươi một cái kết hài lòng. Ta Lâm gia không như vài người, quân giáo con cháu trước nay không hề nương tay.”

Hãn có ý là, ta nào giống như ngươi một lão già không kiến thức. Mặt khác bao che khuyết điểm.

Mới nói xong, chợt nghe Lâm thái gia nói: “Đem Bát Cân nhốt vào tù đường, quỳ ba ngày, không cho ăn cơm.” Lại nhìn chăm chăm Lâm Đại Thắng lạnh lùng nói: “Không được mắng cháu ngươi. Hai người bọn họ đánh thì đánh, dù bọn họ không động thủ, Bát Cân cũng chạy không thoát bữa tiệc gia pháp này. Bọn hãn bây giờ đánh qua thì không đánh nữa, nhìn đối ba ngày đi!”

Thanh âm không cao, nhưng người một sân nghe rõ ràng.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng ngây dại.

Nương Bát Cân khóc nói: “Gia gia, đây là lấy mạng tôn từ người a!”

Bát Cân bị trọng thương, nếu bị dói ở từ đường ba ngày, còn có mạng đi ra sao?

Khuôn mặt nhăn nheo của Lâm thái gia không động, hừ lạnh một tiếng nói: “Chết càng tốt! Lâm gia ta còn có rất nhiều cháu chất, thiếu một mình hắn cũng không ít đi. Giữ lại tiểu súc sinh này cũng là tai họa.”

Người trong sân nghe xong, trong lòng ứa ra hàn khí.

Khóe miệng Hoàng lão cha giật một cái, không thể không thừa nhận, lão yêu tinh này so với mình ác hơn.

Bất quá điều này cũng khó trách, ai kêu người ta đông con cháu, có mười mấy đứa, thật không để ý đứa này. Hoàng gia đơn bạc hơn, căn bản không cách nào so sánh được.

Nương Bát Cân như bị rút đi gân cốt, ngã xuống đất.

Mắt thấy đám người Cửu Nhi phụng mệnh đi lên khiêng Bát Cân, mắt nàng đỏ lên, liếc mắt nhìn: “Bất công cũng không thể như vậy! Hừm dữ còn không ăn thịt con, đều là chất trai, không cho hắn học thợ mộc, học săn thú coi như xong, bây giờ còn giúp người ngoài muốn mạng của hắn. Người lấy dây thừng siết chết hết cả nhà chúng ta đi...”

Lâm thái gia nghe xong lời này, nộ khí trong mắt chợt lóe, nhìn về phía đại nhi tử.

Lâm đại gia hoảng hốt vội nói: “Cha đừng nóng giận. Ta đến quản giáo kẻ hồ đồ này.”

Nói xong quay sang mắng vợ: “Người nuôi con thật ngoan a! Mình không có bản lĩnh còn trách người. Phúc Sinh và Cửu Nhi so với con trai của người thông minh hơn, cũng không học thợ mộc, sao vợ lão Đại không trách ta bất công? Không phải đã dạy Bát Cân săn thú sao, hắn không chịu được khổ, còn trách người không chịu dạy.”

Bát Cân học săn thú, nhưng hắn hâm mộ Cửu Nhi Lâm Xuân, muốn học võ với Nhậm Tam Hòa. Nhậm Tam Hòa đâu thèm để ý đến hắn, nương Bát Cân liền muốn Cửu Nhi dạy đường đệ. Cửu Nhi dạy chút kiến thức cơ bản và quyền cước thường thấy trước, Bát Cân liền nói Cửu Nhi ca ca tàng tữ, không chịu dạy hắn công phu thật, vì thế bức bối không ít.

Lâm đại gia mắng xong quát ra lệnh: “Đại Mãnh, mang nhà lão Ngũ về!”

Hắn cực kỳ hối hận.

Con dâu nói hắn bất công cũng chưa nói sai, là hắn nuông chiều Lâm Đại Thắng. Kết quả, nuôi ra đồ vô dụng này, vợ cũng quản không xong, cháu trai cũng không dạy tốt.

Lâm Đại Mãnh nhanh chóng đáp ứng, thờ phỉ phò trừng mắt nhìn ngũ đệ, lại kêu lão nhị lão tam lão tứ, huynh đệ mấy người như áp phạm nhân, đem hai vợ chồng Lâm Đại Thắng đi.

Vừa đi, nương Bát Cân vừa khóc kể, nói trường bối bất công, bất công cháu đích tôn. Dù Phúc Sinh và Cửu Nhi không có học thợ mộc, nhưng Thập Cân đang học.

Thập Cân là em trai của Cửu Nhi, năm nay mới 10 tuổi. Bởi vì thông minh lanh lợi nên cho hắn học thợ mộc. Trước tiên ở nhà cùng gia gia học 4-5 năm kiến thức cơ bản, hôm kia mới được phái đến học cùng Lâm Xuân.

Lâm thái gia cảm thấy tuy Lâm Xuân còn trẻ tuổi nhưng tư duy nhanh nhẹn, linh cảm phong phú, sau này còn có nhiều không gian phát triển hơn, không phải mấy trường bối thợ mộc Lâm gia có thể so được, cho nên quyết định sau này bọn tiểu bối đều do hắn đến chỉ bảo.

Nương Bát Cân một lòng muốn cho con trai mình học thợ mộc, khổ nỗi ba nhi tử tư chất đều bình thường, bởi vậy không được chọn đứa nào, trong lòng một bụng bất bình, hôm nay đồng loạt bạo phát.

Vợ khóc kể, Lâm Đại Thắng cúi đầu không lên tiếng.

Hắn thường bị vợ bên gối thổi gió, trong tâm tư cũng có chút oán hận cha mẹ, chỉ là ngại nghiêm phụ nghiêm huynh (= cha anh nghiêm khắc), không dám làm ầm ĩ mà thôi. Hiện tại vợ nháo, hắn liền làm bộ ỉu xìu, không để ý tới, để nàng tùy tiện nháo.

Lâm Đại Mãnh nghe em dâu nói liên miên căn nhắc, không khỏi phiền lòng, đối với Lâm Đại Thắng nạt nhỏ: “Lão ngũ, kêu vợ nguoi câm miệng. Thử không biết chết sống, nếu chọc tức gia gia, nguoi đừng nghĩ sống!”

Lâm thái gia hơn một trăm tuổi, bao nhiêu năm qua không quản chuyện, hôm nay tự mình ra mặt xử trí chất trai, có thể biết là ông giận bao nhiêu.

Tuy thân thể ông hoàn hảo, nhưng từng tuổi này, không chừng một ngày nào đó ngủ một giấc không tỉnh lại nữa. Nếu cứ đi như vậy, đó là sống thọ và chết tại nhà, là việc vui; nhưng bị con cháu làm cho tức chết, đây chính là bất hiếu.

Dù Lâm Đại Thắng bị chuyện của con làm thất hồn lạc phách, đến cùng biết nặng nhẹ hơn phụ nữ, nghe lời đại ca nói, vội cố nén phiền não quát lớn vợ.

Nhưng nương Bát Cân đã tuyệt vọng đến cực điểm, căn bản không để ý tới hắn.

Nhị đệ của Lâm Đại Mãnh cũng rất giận, cảm thấy ngũ đệ và ngũ đệ muội đều không có mặt, thấy đã đi xa Hoàng gia, mới quát: “Ngu xuẩn! Còn muốn mạng của Bát Cân hay không? Muốn mạng của con trai nguoi thì thành thật một chút cho ta.”

Nương Bát Cân gạt mình, thế này mới tỉnh táo lại, không làm khó nữa.

Bên này, Đỗ Quyên nghe lời nói của nương Bát Cân, không khỏi lòng bồn khoăn.

Cứ tưởng rằng Lâm gia hòa thuận, thì ra cũng có mâu thuẫn, bất quá là dè xuống.

Cũng đúng, gia tộc lớn như vậy, dù xử lý sự việc công bằng cũng có người cảm thấy bất công, huống chi làm cha mẹ cũng rất khó công bình chân chính.

Đang suy nghĩ, Lâm thái gia uy nghiêm nhìn lướt qua đám người, sau đó nhìn qua nàng, ôn tồn hỏi: “Quyên nha đầu, ngươi chịu ủy khuất. Là Lâm gia ta không quản giáo tốt Bát Căn, mới gây ra chuyện này. Thái gia gia xử trí như vậy, ngươi có vừa lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Hòe Hoa sợ hãi

Ông không hỏi vợ chồng Hoàng Lão Thực, chỉ hỏi Đỗ Quyên, càng không để ý người Ngụy gia.

Xảy ra chuyện như vậy, ông cũng sinh khí, cũng giận chó đánh mèo.

Nhưng khác với nương Bát Căn chỉ trách cứ Đỗ Quyên, sống hơn một trăm tuổi ông nhìn càng rõ ràng: Bát Căn mê luyến Đỗ Quyên, không dám để lộ trước mặt người, uống say rồi nổi cơn điên nhưng cũng biết trốn sau đồng cỏ khô ở hậu viện. Nếu không phải Tiểu Liên đụng vào, chờ hấn chịu đựng qua đi thì cũng vô sự, đâu đến nỗi thân bại danh liệt, trọng thương gần chết như hiện tại.

Về phần Tiểu Liên chịu nhục, nhìn không hay ho, cũng do nàng tự tìm.

Có một chuyện ông thấy rất rõ ràng: Bát Căn và Lâm Xuân, nếu hôm nay say rượu thất khống là Lâm Xuân, chỉ sợ sẽ là tình cảnh khác, còn không biết gia đình kia cao hứng cỡ nào đâu!

Cho nên, trong lòng ông thập phần khinh bỉ Ngụy gia.

Đỗ Quyên vô tội, bởi vậy ông tự mình cùng nàng bồi lễ, trước mặt mọi người vì nàng đính chính.

Đỗ Quyên nghe xong ngẩn ra, lập tức cười nói: “Đương nhiên vừa lòng. Ta biết Lâm gia sẽ công bình xử lý việc này, cho nên vẫn không lên tiếng. Thái gia gia cũng đừng nóng giận. Trong sách nói 'Đại trượng phu khó bảo thể hiện từ hiếu', lại có cách ngôn nói 'Một nuôi dưỡng cửu tử, cửu tử các bắt đồng.'** Lâm gia tộc lớn, nhân khẩu đông đảo, có một hai con cháu hư, cũng là khó tránh khỏi. Lâm gia có thái gia gia và Lâm gia gia quản, phía dưới lại có cháu trai và cháu gái ưu tú, không cần ra đại sự gì.”

*Đại trượng phu khó bảo thể hiện từ hiếu = đàn ông chân chính cũng khó dạy ra vợ hiền con hiếu.

**Một nuôi dưỡng cửu tử, cửu tử các bắt đồng = tương tự như câu cha mẹ sinh con, trời sinh tính.

Lâm thái gia nghe xong thập phần thư sướng, vẻ râu mỉm cười.

Nha đầu kia, sáng mắt sáng lòng, ông không nhìn lầm nàng.

Lâm đại gia lúc này mới nói vài câu khách sáo với Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên lại nói: “Thái gia gia, đã không sao, hãy mời khách khứa vào ghé ngồi đi. Hôm nay là ngày vui của nhà Đại Đầu bá bá, không thể để việc này quấy rối.”

Lâm Đại Đầu liên tục gạt đầu, thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, cảm thấy vẫn là Đỗ Quyên tri kỷ!

Người Ngụy gia nghe lời này bị chọc tức.

Nhị cậu Lâm Xuân cười lạnh nói: “Nha đầu Hoàng gia cũng thật biết đồ người, đều như nhau. Đây là mặc kệ sống chết của Liên Nhi nhà ta?”

Vốn hấn còn thăm trách vợ hồ đồ, không nên dính líu Đỗ Quyên. Nhưng sau khi nháo qua một trận, hấn cảm thấy Lâm gia luôn duy trì Hoàng gia, mặc kệ Ngụy gia chịu ủy khuất, trong lòng rất giận.

Lâm đại gia sầm mặt nói: “Đi qua Đại Đầu bên kia nói! Chúng ta nhiều người ở đây như vậy, không phải để nói chuyện này. Ngươi nhìn xem, vợ ngươi vẫn nháo, có cho chúng ta cơ hội nói chuyện không chứ?”

Nhị cậu tức giận nói: “Đại bá, chẳng lẽ chỉ có một mình vợ ta nháo sao?”

Lâm đại gia trừng mắt nói: “Vợ ngươi không mắng Đỗ Quyên trước, Hoàng gia có thể cãi lại sao?”

Nhị mợ há mồm muốn lên tiếng, vợ Đại Mãnh cắt ngang: “Tẩu tử có cần tới chúng ta hay không? Gây nừa cha ta sẽ bỏ mặc đó.”

Vợ Đại Đầu cũng thấp giọng khản cầu: “Ca, tẩu tử, chúng ta về bên kia nói đi. Trước mặt nhiều người như vậy, càng nói không phải Tiểu Liên càng mất mặt sao? Gây tiếp cũng không giải quyết được gì a!”

Lâm Xuân huynh đệ cũng tiến lên nói rõ lợi hại với cậu.

Lại nhìn Lâm gia, từng hàng người đứng phía sau Lâm thái gia, từ lão hán bảy tám mươi tuổi đến thiếu niên mười một mười hai tuổi, tất cả đều sắc mặt ác liệt. Lâm lão thái cũng được một đám cháu dẫu và cháu gái vây quanh đi tới.

Lúc trước Lâm thái gia không lên tiếng, mắt lạnh nhìn Ngụy gia và Hoàng gia gây nhau, bọn hắn đều không động. Chỉ có một nhà Lâm Đại Đầu khuyên can. Nay Lâm thái gia vừa lên tiếng, những người này đều đứng ra, ai dám nháo nữa?

Muốn nháo cũng không nháo được.

Người Ngụy gia thấy trận thế này, không dám la lối nữa. Huống hồ nghĩ tới Tiểu Liên, việc này phải có một kết thúc, bởi vậy hàm hừ theo sát người Lâm gia đi về cách vách.

Những người này vừa đi, những người khác đều dần dần giải tán. Rất nhiều người từ tiệc rượu bị gọi xuống, cơm chưa ăn xong. Lâm Đại Đầu ngọt nhạt cười làm lành, thỉnh bọn họ đi ăn, nhất là Ngụy gia và Hoàng gia.

Phùng Thị bực bội đi về nhà.

Nàng có thể không bực sao?

Tuy Lâm gia xử trí công chính, nhưng thanh danh Đỗ Quyên lại không tránh khỏi bị hao tổn. Chỉ cần nàng vừa nghĩ đến Bát Cân tên súc sinh kia nói những lời này với Đỗ Quyên, rồi Tiểu Liên lại nói Đỗ Quyên làm mấy chuyện này, nàng liền tức giận đến cả người phát run, hận không thể xé hắn ra.

Về sau nhắc tới Đỗ Quyên mọi người sẽ nhớ đến việc này, vậy phải làm thế nào đây?

Lâm gia dĩ nhiên minh bạch tình huống này, bởi vậy, người Lâm gia chia thành mấy tổ: một tổ cứ theo lễ thường thu xếp tiệc rượu, một tổ đi cùng Ngụy gia đàm phán, còn một tổ đi trấn an Hoàng gia.

Cha con Hoàng lão cha bị người kéo đi uống tiệc rượu Lâm gia, Phùng Thị và Phùng Minh Anh ở nơi này, vốn vợ Đại Mãnh muốn đích thân đến bồi, nhưng bên kia đích thực không rời được nàng, nàng liền đem chuyện này ủy thác cho chị mình, là nương Quế Hương.

Về phần Đỗ Quyên, dĩ nhiên do Quế Hương và Thanh Hà bồi.

Tiểu Liên và tiểu Phụng đều bị mang đi.

Ngụy gia và Hoàng gia cãi nhau, đương nhiên ngưng ngừng để các nàng ở lại nơi này.

Lâm Xuân còn đặc biệt khuyên những thiếu niên rời đi.

Hắn nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng bất an, cảm thấy đều vì nhà mình xây nhà mới đưa tới những người này, trong đó người nào cũng có tâm tư không nên có, người khác lại không biết, trong lúc vô tình làm hại Tiểu Liên và Đỗ Quyên.

Xảy ra chuyện như vậy, các thiếu niên cũng biết tránh né hiềm nghi, đều đi.

Chỉ một hồi công phu, sân Hoàng gia liền trống rỗng thanh tịnh.

Lâm Xuân lúc này mới gọi Đỗ Quyên ra mái hiên nói chuyện.

Ánh mắt rơi xuống trên mặt nàng, bất an trong lòng nặng hơn.

Bị việc hôm nay ảnh hưởng, bản chất nam nhi trời sanh trong hắn thức tỉnh, làm cho hắn cảm thấy lo âu: từ trước đến giờ luôn chiều cổ Đỗ Quyên, thậm chí giúp nàng chống đỡ hôn ước nàng không muốn, điều này đều không là gì cả. Hiện tại nàng đã trưởng thành, bị nam nhân mơ tưởng nguy hiểm, điều này làm cho hắn không thể tha thứ.

Hắn bất quá mới rời đi một lúc đã xảy ra chuyện như vậy, tương lai thì sao?

Trước mắt chợt lóe lên trò hề của Bát Cân, tim hắn co rụt lại.

Thấy hắn trên dưới đánh giá mình, Đỗ Quyên vội nói: “Ta không sao.”

Lâm Xuân vẫn chưa tin tưởng lời của nàng, làm sao có thể không có việc gì chứ.

Bất quá, hẳn biết Đỗ Quyên không phải là người khiếp đảm nhu nhược, nếu nói không có việc gì, nhất định sẽ không vì việc này mà làm ra hành động quá khích hoặc trầm luân.

Nên hẳn nhẹ giọng nói: “Đội ta kêu Đông Sinh lấy một ít thức ăn lại đây cho các người. Nếu người không muốn qua bên đó ngồi, thì bụng thức ăn đến đây, đơn giản mở hai bàn.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Biết. Người mau đi đi.”

Chuyện của Tiểu Liên mới là đại sự đó. Nàng là biểu muội của Lâm Xuân, lại là ở tiệc mừng tân gia Lâm gia mới gặp vũ nhục. Người gây án lại là tộc đệ Lâm Xuân, thuận tình thuận lý Lâm gia đều không thể qua loa.

Nhớ lại bộ dáng nhị mợ khóc lóc om sòm, Đỗ Quyên thay hẳn lo lắng, “Về bên kia coi kết quả thế nào, người qua đây nói cho ta biết một tiếng.”

Lâm Xuân cũng ý thức được việc này gian nan, gật gật đầu.

Hai người đứng dưới mái hiên cong cong thấp giọng nói chuyện, đám người Quế Hương ở trong bếp nấu nước, có người làm việc ở nhà giữa. Lui tới bên rận, không có ai quấy rầy, chỉ có Hòe Hoa là ngoại lệ.

Nàng nhìn hai người, vài lần muốn đi qua, lại không nhắc chân được.

Rốt cuộc, Lâm Xuân đi. Khi đi, trong lúc vô ý nhìn lướt qua phòng bếp bên kia. Đứng tại cửa phòng bếp, Hòe Hoa thấy tim run lên, có cảm giác như bị nhìn thấu. Nàng không biết làm gì, khóc chạy tới giữ chặt Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên. Ta... Ta thật sợ... Ta... đừng trách ta... Xin lỗi...”

Lâm Xuân dừng chân lại, nhú mi nhìn Hòe Hoa.

Đỗ Quyên còn chưa khóc, nàng khóc cái gì?

Chỉ thấy cả người Hòe Hoa run rẩy, nói năng không mạch lạc, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Nàng không giả bộ, là thật sợ hãi, sợ đến không che giấu được. Thì đơn giản không che giấu nữa, mà la lên,坦然 lộ vẻ sợ hãi của mình so với kiệt lực che giấu dễ dàng hơn nhiều.

Chung quy, nàng còn nhỏ, lần đầu tiên sinh ác niệm hại người.

Nàng tự nói với mình: “Ta không hại người. Ta không làm gì cả, ta chỉ nói với Đỗ Quyên là Xuân Sinh uống nhiều quá, muốn nàng đi xem xem. Ta không giờ thủ đoạn ép nàng đi, nàng có thể không đi. Không phải là nàng không đi sao, đã kêu Tiểu Viên Minh đi. Tiểu Liên là tự rước lấy nhục, trách không được người khác. Đỗ Quyên không sai nàng đi, ta cũng không sai nàng đi, là chính nàng cướp đòi đi. Không trách ta! Không thể trách ta!”

Trong lòng nàng nghĩ “không trách ta”, ngoài miệng lại lại nhai nói: “Đều trách ta. Nếu ta không nhiều chuyện, Tiểu Liên sẽ không nghe thấy được, sẽ không chạy đi đưa nước cho Xuân Sinh... Ô ô...”

Đỗ Quyên và Lâm Xuân liếc mắt nhìn nhau, thờ dãi khuyên nhủ: “Người đừng suy nghĩ nhiều. Việc này không trách người. Tiểu Liên... Nàng có ý tưởng như vậy, dù người không nói, nàng nhìn thấy Lâm Xuân ở đó, nói không chừng tự mình cũng sẽ kiểm soát đi.”

Lâm Xuân cũng trầm mặc, vừa rồi hẳn cùng Đỗ Quyên nói chuyện này.

Khi đó hẳn đứng là đứng ở phụ cận phòng củi.

Thì ra là tiệc rượu rất ồn, ở Hoàng gia cũng là một đồng người, hẳn liền đi tới nơi yên tĩnh để ổn định tâm thần, rất nhanh lại rời đi. Nhưng là, hẳn không nói với ai là một lúc sẽ đi, ngay cả hẳn cũng không nghĩ tới sẽ đi lúc nào, cho nên hẳn cùng Đỗ Quyên phân tích, cảm thấy hết thấy đều là trùng hợp.

Về Hòe Hoa, Đỗ Quyên cũng hỏi qua Hoàng Tiểu Bảo, Cừu Nhi, họ nói từng thấy nàng đi ra chuồng heo đổ nước, một hồi quay về, hẳn là không đi ra phía sau nữa.

Đỗ Quyên cũng cảm thấy nàng hẳn là không có đi ra sau viện.

Kiểu phỏng đoán này thập phần mơ hồ, trừ phi tận mắt chứng kiến, rất khó kết luận tình hình thực tế. Không có chứng cứ, nàng không làm gì Hòe Hoa, bằng không cũng giống như mẹ con Tiểu Liên. Làm như vậy, ngoại trừ cãi nhau âm ỉ chứ không có ích lợi gì.

Bất quá, nàng vẫn rất đề ý thần tình của Hòe Hoa.

Hòe Hoa dạng này, rất hiển nhiên đổ hết khuyết điểm lên người mình.

Lâm Xuân thấy nàng sợ cả người run run, có chút không đành lòng, mở miệng nói: “Tốt lắm Hòe Hoa, người cũng đừng trách mình. Đều do Bát Cân tên vô liêm sỉ kia làm vậy, các người bất quá là ngoài ý muốn gặp phải.”

Đỗ Quyên cũng nói: “Đúng nha Hòe Hoa, đây đều là ngoài ý muốn.”

Hòe Hoa khóc đến mũi hồng hồng, không kèm được nước nỡ nghẹn ngào, nói: “Ta cũng biết là ngoài ý muốn. Nhưng là, nếu không phải ta... nói cho Đỗ Quyên, Tiểu Liên... cũng sẽ không nghe thấy... sẽ... sẽ vô sự !”

Hòe Hoa khóc rống kinh động Quế Hương, các nàng đều vây quanh.

Nghe nàng nói như vậy, tuy Quế Hương không đành lòng, nhưng nhìn không được cả giận: “Đỗ Quyên còn không khóc, người khóc cái gì? Giống như người bị nhiều ủy khuất lắm vậy, còn muốn Đỗ Quyên đến khuyên dỗ người. Người đây không phải là càng làm cho nàng khó chịu sao! Nếu người thật áy náy, nên đi dỗ Đỗ Quyên. Còn có Tiểu Liên nữa, nàng mới cần khóc đến chết kia.”

Thanh Hà nói thầm nói: “Chính là khác người!”

Sắc mặt Hoàng Tước Nhi cũng không tốt.

Hòe Hoa nghe xong, cố nín khóc nói: “Xin lỗi, Đỗ Quyên!”

Về phần Tiểu Liên, nàng nào dám qua an ủi nàng, sợ sẽ bị nhị mợ mắng chết.

Đỗ Quyên nói: “Thôi, ta lại không trách người, có cái gì xin lỗi chứ.”

Lâm Xuân nói: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Lại dặn Đỗ Quyên vài câu, mời mọi người đợi lát nữa qua uống rượu, rồi mới xoay người đi.

Nơi này, đám người Quế Hương nghe Đỗ Quyên giải thích nguyên do Hòe Hoa khóc, sắc mặt cũng đều rất trầm trọng. Đều là thiếu nữ mười mấy tuổi, đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ đến chuyện Tiểu Liên gặp, sao lại không e dè kính sợ, vừa rồi bất quá là cố ra vẻ không sao mà thôi. Huống hồ Tiểu Liên ngày thơ, so với Tiểu Phụng càng được lòng người, mọi người càng đồng tình nàng hơn một chút.

Quế Hương nhìn Hòe Hoa phẫn nộ nói: “Bây giờ mới sợ à? Người nói người đó, đang tốt lành kêu Đỗ Quyên đưa nước gì cho Xuân Sinh ca ca chứ. Hấn lớn như vậy, lại không có say bí tỉ, tự mình không biết đi rót nước sao?”

Đỗ Quyên biết Quế Hương vì mình mà bất bình, nhưng oán trách Hòe Hoa sẽ đắc tội nàng, nên lặng lẽ nắm tay nàng, không cho nàng nói thêm.

Hoàng Ly lại nhìn chằm chằm Hòe Hoa hỏi: “Người thật không biết Bát Cân ở phía sau?”

Hòe Hoa lại khóc, cắn môi lắc đầu.

Đỗ Quyên vội nói: “Hoàng Ly đừng nói nữa! Mặc kệ Bát Cân ở phía sau hay không, Hòe Hoa lại không biết Lâm Xuân sẽ rời đi, cũng không biết Bát Cân sẽ nổi điên.”

Hỏi như vậy không có chút ý nghĩa nào.

Không có chứng cứ, nàng còn có thể nghiêm hình khảo vấn sao?

Nếu thật việc này do Hòe Hoa cố tình gây nên, chỉ có thể nói nàng là thần tiên có năng lực biết trước, hơn nữa, cũng đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 199: Bức thân

Hòe Hoa khóc nói: “Đỗ Quyên, người không trách ta, ta cũng rất sợ... Tiểu Liên như vậy, người lại bị nương nàng mắng, Bát Cân lại nói như vậy, sau này... làm thế nào?”

Đám người Quế Hương trầm mặc, đều nhìn về phía Đỗ Quyên, vì nàng lo lắng.

Hoàng Tước Nhi phiền lòng thay muội muội, sầm mặt nhìn Hòe Hoa nói: “Đừng nói nữa!”

Hòe Hoa sợ tới mức ngừng khóc, lại không nhìn được, cắn môi chết nghẹn.

Mọi người nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Chỉ có Quế Hương khẽ giọng an ủi Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, người đừng lo lắng...”

“Ta không lo lắng chút nào.” Đỗ Quyên ngắt lời nàng, cười nói, “Ta không làm gì cả, vì sao phải lo lắng? Bởi vì Bát Cân nói ra những lời này? Hừ, hẳn là loại người gì, hôm nay mọi người đều nhìn thấy, cứ như chó điên cắn loạn. Nếu ta nổi giận lo lắng, đó không phải tự trừng phạt chính mình sao? Vậy cũng quá điên rồi.”

Nhị Ny vỗ tay nói: “Ài nha Đỗ Quyên, nguoi thật không sai! Nên như vậy.”

Những người khác nghe nói hơi giật mình, cảm thấy đây không phải là biểu hiện con gái nên có. Dù Đỗ Quyên không khóc rống như Hòe Hoa, cũng nên trốn trong phòng len lén khóc mới đúng.

Hòe Hoa đặc biệt kinh dị: mình sợ như vậy, Đỗ Quyên lại như không có sao, chính khí chính là như vậy?

Chỉ thấy Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Có phải thấy ta đặc kiên cường đừng cảm phải không? Các nguoi không cần quá sùng bái ta, cũng đừng quá khen ta, ta sẽ ngượng ngùng đó.”

Mọi người nhất thời cười rộ lên.

Hoàng Tước Nhi liếc mắt nhìn muội muội, nói: “Không tìm không phải!”

Quê Hương cười nói: “Ta thích Đỗ Quyên như vậy.”

Bọn người Nhị Ny gật đầu, lại thở dài: “Ta thấy Tiểu Liên nhất gan, tại sao là người như vậy chứ? Nàng xui xẻo còn nhất định muốn lôi Đỗ Quyên vào, hại Đỗ Quyên nàng có lợi gì? Người ta sẽ quên nàng hôm nay gièm pha sao?”

Thanh Hà ghét nhất Tiểu Phuong, nên giận chó đánh mèo Tiểu Liên, cảm hận nói: “Nhà các nàng không tốt lành gì. Mặt ngoài nhìn tốt, kỳ thật một bụng xấu xa.”

Đỗ Quyên vội nói: “Đừng nói như vậy. Tiểu Liên nàng cũng bị dọa.”

Một thiếu nữ gặp chuyện như vậy, sao có thể suy nghĩ trước sau, khác gì bị chết đuối đâu, lúc này dù níu một cọng rom cũng sẽ không buông tha. Huống chi nàng không phải là tùy tiện vu hãm Đỗ Quyên. Bát Cân quả thật coi nàng là Đỗ Quyên, trong tuyệt vọng nàng nói ra muốn phui sạch bản thân cũng là điều dễ hiểu.

Cho nên Đỗ Quyên tuy không nhận đồng nhưng có thể hiểu được Tiểu Liên.

Nghĩ xong, nàng hít sâu một hơi nói: “Ta không trách Tiểu Liên, nhưng nhị mợ không nên làm ra chuyện như vậy. Nói thực ra, khi đó ta thật muốn đi tới tát tai nàng.”

Thanh Hà nói: “Vậy nguoi sao không đi đánh? Nếu là ta, ta sẽ đi lên đánh nàng, bất kể nàng là mợ của ai. Dám mắng ta, ta liền đánh nàng!”

Thấy nàng nói như pháo nổ, Đỗ Quyên nhin cười không được.

Bất quá, ngẫm lại nếu thật đánh nhị mợ một bàn tay, đại khái sẽ rất sáng khoái.

Đám con gái cũng ồn ào nghị luận, giọng điệu khoa trương lại khinh thường, nói nhị mợ là mụ bà chanh chua, sau đó dĩ nhiên nghĩ tới Hoàng Ly cãi nhau với nàng mà không rơi xuống hạ phong, nhớ tới kia câu chửi kinh điển kia...

Mặt Hoàng Ly ứng đỏ, nghiêng đầu chất vấn: “Nhìn ta làm gì?”

Thanh Hà cười nói: “Ta là cảm thấy nguoi mắng rất thống khoái. Chỉ là... Chỉ là có chút... Cái kia... rất không dễ nghe...”

Đám con gái rút cuộc nhin không được, đồng loạt che miệng cười.

Hoàng Ly xấu hổ, tiến lên chọc nách Thanh Hà, Thanh Hà co người cười trốn.

Nói cười, không khí nhẹ đi rất nhiều.

Đỗ Quyên lại khuyên Hòe Hoa vài câu, nàng dần dần trấn định lại, rửa mặt sạch sẽ một lần nữa, quay trở lại ngồi an tĩnh nghe mọi người nói chuyện.

Không tránh khỏi việc mọi người thấp giọng bàn luận kết quả của Tiểu Liên.

Kết quả tốt nhất dĩ nhiên là Tiểu Liên gả cho Bát Cân.

Nhưng xảy ra chuyện này, ai chịu gả cho người như vậy chứ?

Còn có, Bát Cân một thân trọng thương bị nhốt trong tù đường 3 ngày, còn có mạng đi ra sao?

Đỗ Quyên nghe xong một hồi, lặng lẽ đứng dậy đi vào nhà chính, thấy Tiểu Viễn Thanh một mình ngồi xỏm trên đất chơi đùa, nên nhỏ giọng kêu lên: “Viễn Thanh!”

Viễn Thanh ngẩng đầu lên thấy là nàng, vui sướng kêu lên: “Đỗ Quyên tỷ tỷ!”

Rồi vội bỏ lại một đồng kia lại chạy tới.

Đỗ Quyên ôm lấy nàng, hôn một cái lên gương mặt mồm mím trắng nõn, cười nói: “Nhìn thấy Tiểu Viễn Thanh đáng yêu như thế, tỷ tỷ không còn phiền não gì nữa, tâm tình siêu cấp tốt! Siêu cấp sướng!”

Tiểu Viễn Thanh bị nàng chọc cho cười khanh khách, hai tay vòng cổ nàng.

Đỗ Quyên ôm Viễn Thanh đi vào phòng Phùng Thị, thấy Phùng Thị, tiểu đi và nương Quế Hương ngồi bên cạnh bàn, cảm hận mắng nương Bát Cân không dứt.

Nàng cũng tìm ghế ngồi, đặt Viễn Thanh ngồi trên đầu gối mình, vừa lấy khăn tay giúp nàng lau tay nhỏ đầy cát bụi, vừa nghiêm túc đối với Phùng Thị nói: “Nương, người đừng nóng giận. Vì người khác làm chuyện xấu mà giận, không phải càng mệt sao? Xem người kia, không dễ dàng đường nhan sắc được tốt một chút, lại tức giận như vậy, lại thành già trước tuổi.”

Phùng Thị nghe xong ngạc nhiên, sau đó đối với hai người Phùng Minh Anh nói: “Các người xem nàng, không tìm không phôi, xảy ra chuyện lớn như vậy còn có tâm tư nói giỡn!”

Nương Quế Hương vội nói: “Ta cảm thấy Đỗ Quyên nói đúng.”

Phùng Minh Anh cũng nói: “Đỗ Quyên biết suy nghĩ hơn tỷ tỷ a. Người thích nổi giận coi như xong, còn muốn nàng cũng giống người à. Nếu nàng thật bị chọc giận nằm trên giường khóc người liền thương?”

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên nói: “Nếu ta nói không hề tức giận đó là giả, nhưng chúng ta nên nghĩ thoáng. Bằng không, vì người ta làm lỗi mà tức giận đến ăn không ngon ngủ không yên thì không đáng. Đó không phải là làm cho người ta thêm đắc ý!”

Phùng Thị nhớ tới nhị mợ Lâm Xuân, lập tức sụp mặt.

Lại khuyên một hồi lâu, đợi sắc mặt Phùng Thị hòa hoãn lại, Đỗ Quyên mới ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, nàng hỏi Viễn Thanh: “Ca ca người đâu?”

Viễn Thanh mờ mịt nói: “Không thấy ca ca.”

Rất nhanh Tiểu Viễn Minh từ bên ngoài chạy vào, đi tới trước mặt Hoàng Ly nắm tay nàng. Hoàng Ly liền cùng hắn đi ra phía chân tường đằng trước, làm bộ như so chiều cao với cây hoa la đơn, vừa cùng hắn nói chuyện.

Nói nhỏ một phen xong, sắc mặt Hoàng Ly liền thay đổi.

Nàng vội kêu Viễn Minh gọi Đỗ Quyên tới, nói cho nàng biết cách vách đã xảy ra chuyện, nói Ngụy gia mượn cơ hội này, chẳng những muốn Thu Sinh và Tiểu Phương định thân, còn muốn Xuân Sinh cưới Tiểu Liên.

Đỗ Quyên nghe xong cứng họng, nhịn không được cực kỳ giận dữ.

Ngẫm lại, lại cảm thấy rất buồn cười, cảm thấy bọn họ quả thực si tâm vọng tưởng, Lâm Đại Đầu không có khả năng đáp ứng. Dù cho hắn đáp ứng, Lâm Xuân cũng sẽ không đáp ứng, chỉ thêm náo loạn.

Bởi vậy giận dữ nói: “Mặc kệ nó. Còn có người mơ làm nương nương nữa.”

Hoàng Ly gấp gấp nói: “Vậy sao được.”

Đỗ Quyên nói: “Có được hay không đều là chuyện của Lâm gia.”

Hoàng Ly dậm chân nói: “Ai nha, là chuyện của Lâm gia, nhưng cũng là chuyện của chúng ta. Nhị tỷ tỷ người nghĩ đi, nếu hai kẻ tai tinh đó gả tới đây, sau này đại tỷ làm sao mà sống?”

Nàng không dám nói Đỗ Quyên không gả được cho Lâm Xuân, liền lấy Hoàng Tước Nhi ra nói chuyện.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng nóng nảy của nàng, buồn cười nói: “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Chợt nhớ tới cái gì, kinh ngạc hỏi Nhậm Viễn Minh: “Người nghe ai nói việc này?”

Mắt của Nhậm Viễn Minh xoay chuyển nhanh, nói: “Ta... Ta không cẩn thận...”

Đỗ Quyên cười chọt vào trán hắn nói: “Đừng nói không cẩn thận. Nói thật!”

Hoàng Ly cười nói: “Là ta kêu hắn đi hỏi thăm.” Lại chuyển hướng Viễn Minh hỏi, “Người hỏi thăm như thế nào? Bọn họ không có khả năng cho người vào phòng.”

Nhậm Viễn Minh nghe xong thập phần đắc ý, nói những người đó ở tại Đông sương Lâm gia Đông đàm luận, hắn làm bộ như chơi ở phía dưới cửa sổ, nhìn người không chú ý, leo lên cửa sổ nghe lén.

Đỗ Quyên vội hỏi: “Đại Đầu bá bá có chịu không?”

Viễn Minh lắc đầu, sinh động như thật học lại: “Đại Đầu bá bá nói, 'Muốn Xuân Nhi cưới Tiểu Liên là không có khả năng. Việc này đừng hòng mơ tưởng!'. Sau đó Lâm đại nương kêu ta, hỏi ta nằm sấp ở đó làm chi, ta đành phải leo xuống, đi về.”

Đỗ Quyên đối với Hoàng Ly cười nói: “Nghe thấy chưa?”

Hoàng Ly phẫn nộ nói: “Vậy Thu Sinh ca ca thì sao?”

Đỗ Quyên nói móc: “Người bạn tâm Lâm gia như vậy, có cần ta nói một tiếng với Đại Đầu bá bá, mời người qua đương gia Lâm gia?”

Hoàng Ly ngượng ngùng, lầu bầu nói: “Ta cũng vì tốt cho đại tỷ.”

Đỗ Quyên bảo nàng đừng bận tâm, dặn nàng đừng đem việc này nói cho người khác biết, xong mới vào nhà.

Đông sương Lâm gia. Người trong phòng hăng say cãi nhau.

Nhị mợ nói chuyện này đều vì Tiểu Liên đưa nước cho Lâm Xuân mà ra. Nay bị người Lâm gia hại, nàng sẽ không gả Tiểu Liên cho Bát Cân tên súc sinh đó, nhất định Lâm Xuân phải cưới Tiểu Liên.

“Hạ Sinh tận mắt chứng kiến, tên tiểu súc sinh cũng không làm gì Tiểu Liên, Tiểu Liên vẫn là khuê nữ trong sạch, sao lại không xứng với Xuân Nhi? Tiểu Liên nhà ta thanh nhã, giữ khuôn phép, so với Đỗ Quyên, con hồ ly tinh kia, không biết tốt hơn biết bao nhiêu. Cưới nàng, sau này Lâm gia sẽ không bị xấu mặt, sẽ không bị người nhớ thương muốn sờ tiểu Tước Nhi.”

Nhị cậu cũng chờ đợi nhìn Lâm Đại Đầu.

Đại cậu đại mợ cũng hát đệm, nói Thu Sinh cưới tiểu Phuong, Lâm Xuân cưới Tiểu Liên, hai huynh đệ cái cưới 2 tỷ muội, như thế mới tốt, sau này chị em dâu mới hòa thuận.

Sắc mặt Lâm Đại Đầu hết sức khó coi, quả quyết cự tuyệt: “Không được!”

Vợ Đại Đầu không biết làm sao, một bên là người nhà mẹ đẻ, một bên là nhi tử, không biết nói như thế nào mới tốt, chỉ nói: “Tẩu tử, người đừng mắng Đỗ Quyên.”

Sắc mặt Nhị mợ hết sức khó coi, âm dương quái khí báng bổ nói.

Trong đám người Lâm gia, Lâm đại gia và Lâm tam gia đều ở đây.

Lâm đại gia nghe nhị mợ trái một câu “Tiểu súc sinh”, phải một câu “Tiểu súc sinh” kêu Bát Cân, còn ghét bỏ không chịu đem Tiểu Liên gả cho hắn, trong lòng rất không thoải mái.

Hắn nhìn chằm chằm đại cậu Lâm Xuân nói: “Đại diệt tử, ta nói một câu không xuôi tai, đây là kết thân đó, không phải kết thù. Nếu bức như vậy, đó chính là kết thù. Đừng nói là thân mới kết không được, ngay cả người quen cũ cũng muốn dứt bỏ.”

Đại cậu nghe xong trong lòng cả kinh, cũng có chút do dự.

Nhị mợ chua ngoa nói: “Chẳng lẽ cô nương Ngụy gia không xứng với tiểu tử Lâm gia? Năm đó là ai tới Ngụy gia cầu thân?”

Mặt Lâm Đại Đầu đỏ lên, nói: “Ta chưa nói là không xứng với. Nhưng nhân duyên cũng cần có ý tứ, Tiểu Phuong và Thu Sinh bát tự không hợp. Lúc Xuân Nhi còn chưa biết đi, ta đã giúp hắn cùng Đỗ Quyên định thân, nên đừng nói tới chuyện cưới Tiểu Liên nữa. Hơn nữa, ai quy định cưới cô cô, tương lai nhi tử nhất định phải cưới cháu gái nhà mẹ đẻ?”

Người Ngụy gia tròn tròn mắt: hai cộc hôn nhân đều cự tuyệt?

Chẳng những Tiểu Liên, việc hôn nhân của Tiểu Phuong và Thu Sinh cũng không đáp ứng?

Nhị mợ lập tức khóc nháo lên, nói Lâm gia khinh người quá đáng, lại lớn tiếng mắng Đỗ Quyên.

Lâm Đại Đầu tức giận nói: “Bát Cân tiểu tử kia làm chuyện xấu, dựa vào cái gì muốn con ta đến trả nợ? Nhị tẩu, người còn mắng Đỗ Quyên nữa! Chỉ bằng người không phân rõ phải trái như vậy, muốn xong việc đổ hết vào người không liên quan, từ nay về sau ta sẽ không giao tiếp với các người nữa!”

Nhị cậu vội quát vợ ngừng lại, đối với Lâm Đại Đầu nói: “Tiểu Liên lại không có bị gì!”

Lâm Đại Đầu lập tức nói: “Là không bị gì, vậy các người còn nháo cái gì? Ta đã nói là cửa thân này không thích hợp, không phải ghét bỏ Tiểu Liên. Dù hôm nay không xảy ra việc này, ta cũng sẽ không đáp ứng cửa thân này.”

Nhị mợ lại không chịu buông, nói: “Sao là không thể nào, Tiểu Liên bị súc sinh kia khi dễ, làm sao gả cho người đây? Việc này Lâm gia người nhất định phải bồi thường, nên Lâm Xuân phải cưới Tiểu Liên! Tiểu Liên bị Đỗ Quyên hại, các người còn muốn cưới Đỗ Quyên, đây là tuyệt đối không được. Ta chết cũng không đáp ứng. Nếu không phải nhà người xây nhà làm nhiều người tới như vậy...”

Lâm Đại Đầu cứng cổ nói: “Ta cũng không thành Tiểu Phuong và Tiểu Liên đến!”

Ngụy gia nghe xong đều đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Dùng tiền ném

Vô luận Ngụy gia nói như thế nào, Lâm Đại Đầu dứt khoát không chịu nhả ra.

Mỗi cặp cha mẹ ít nhiều gì đều có bất công, mặc dù bọn hắn đều thương yêu con của mình. Đối với Lâm Đại Đầu mà nói, Lâm Xuân chính là đứa con hắn thương nhất. Đừng nói Lâm Xuân căn bản sẽ không đáp ứng cưới Tiểu Liên, dù hắn vì hiếu thuận cha mẹ, ủy khuất đáp ứng, Lâm Đại Đầu cũng sẽ không để nhi tử chịu nỗi ủy khuất này.

Mất thấy muốn trở mặt thành thù, Ngụy gia đại phòng lui bước.

Đại cậu đại mợ biết có bức cũng vô dụng, hướng hồ Tiểu Liên ra chuyện như vậy, trừ bỏ gả cho Bát Cân, không còn lựa chọn khác, bọn họ cũng chỉ là giúp nhị phòng nói vô mà thôi. Nay nếu không thể như nguyện liền lập tức nhượng bộ, chỉ nhắc tới việc hôn nhân của Tiểu Phuong và Thu Sinh, mặc kệ nhị phòng.

Lúc này bọn họ hạ giọng nói, chỉ nói với vợ Đại Đầu.

Nói tới nói lui đều là cô nương xem thường nhà mẹ đẻ, dù Tiểu Liên xảy ra chuyện, việc hôn nhân của Tiểu Phuong đã nói xong, tại sao lại đổi ý.

Vợ Đại Đầu bị ca tẩu dồn không còn chỗ né, muốn biện giải là lúc trước mình chỉ nói cho coi mặt, cũng không thay Thu Sinh định ra, nhưng sao có thể nói ra miệng, liền khẩn cầu nhìn chồng mình, bởi vì hắn chường mất Tiểu Phuong.

Tuy Tiểu Phuong kém Đỗ Quyên nhưng cũng là cô gái tốt. Trước đó hai người cũng từng cân nhắc qua mối hôn sự này. Sau này Lâm Đại Đầu nói Tiểu Phuong không có đại khí, không muốn đáp ứng cửa thân này, nhưng còn đang tìm lý do tốt để cự tuyệt. Nay tại lúc mấu chốt mà cự tuyệt cả 2 mối hôn nhân, Ngụy gia sẽ không cho là bọn họ không coi trọng Tiểu Phuong, ngược lại giống như là vì Tiểu Liên nên mới cự tuyệt, coi như đánh vào thể diện nhà mẹ đẻ, bậc này coi bộ cùng Ngụy gia đoạn tuyệt quan hệ.

Lâm Đại Đầu thấy vợ khó chịu, trong lòng cũng không dễ chịu.

Suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy cưới Tiểu Phuong miễn cưỡng có thể tiếp thu. Lại nói, nhị cữu ca hai người còn không chịu làm huê, còn đang giằng co. Nếu đáp ứng việc hôn nhân của Tiểu Phuong, anh vợ cũng có thể giúp khuyên nhị cữu ca.

Vì thế liền nói muốn hỏi ý kiến Thu Sinh.

Đại mợ kinh ngạc nói: “Cha mẹ làm chủ không phải là định xong, hỏi hắn làm cái gì?”

Lâm Đại Đầu không nhịn được nói: “Nói cho hắn biết một tiếng không được sao? Lúc trước ở miếu nương nương coi bát tự không thuận, bây giờ tác hợp cũng nên hỏi ý hắn.”

Kết quả, Thu Sinh kiên quyết không bằng lòng.

Hắn không đáp lời cha mẹ và cậu, mà trực tiếp đi tìm Lâm thái gia và Lâm thái thái, bọn họ nghỉ tại trong phòng Lâm Xuân bên Tây sương.

Tới nơi, Thu Sinh nói mình không muốn đáp ứng cửa thân này, còn đem chuyện đám con gái cãi nhau hai ngày trước ở Hoàng gia nói ra, còn kêu đường muội Thanh Hà và biểu muội Quế Hương tới làm chứng.

Còn có một chuyện là hắn nghe đại bá nương nói, Tiểu Liên nói là Tiểu Phuong nói cho nàng biết, việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên sẽ không

thành, muốn nâng thêm sức lực thân cận tam biểu ca mới có thể gả cho hấn, vì thế mới gặp phải chuyện sau đó.

Lâm lão thái gia nghe xong nét mặt già nua trầm xuống, kêu đại nhi tử tới hỏi tình hình bên kia.

Lâm đại gia liền hai năm rõ mười nói.

Nghe xong, Lâm lão thái gia đuổi bọn tiểu bối trong phòng ra ngoài, phân phó đại nhi tử, nói: “Người đi nói cho Ngụy gia: nguyện ý thì đem Tiểu Liên gả cho Bát Căn, Lâm gia ta sẽ phong cảnh cưới nàng vào cửa. Nếu không muốn thì mặc kệ bọn họ. Nếu Ngụy gia chịu nhân nhượng cho khỏi phiền, muốn bao nhiêu bạc thì cho bọn họ mở miệng nói. Nếu không muốn bạc, đem Bát Căn tiểu súc sinh kia giao cho bọn họ, muốn giết muốn đánh thì tùy bọn họ. Chỉ là đừng thừa dịp lúc này nhét khuê nữ nhét vào gây tai họa cho tôn tử ngoan của ta!”

Lâm đại gia nghe xong chấn động, dù trong lòng chưa xót nhưng vẫn vội gật đầu nói: “Hiểu được. Nhưng bạc cũng cần có một con số, không thể để bọn họ mở miệng.”

Lão thái gia phát tay nói: “Chỉ cần bọn họ muốn! Ta cũng muốn nhìn xem bọn họ có khẩu vị bao lớn, để coi họ để ý đến con cái họ bao nhiêu. Thật là hận đến mức ta muốn lấy bạc đập chết bọn họ!”

Lâm đại gia nghe xong xấu hổ, tăng hắng một cái nói: “Đây cũng là một biện pháp. Nhưng nếu chuyện này truyền đi chỉ sợ người trong nhà làm phản. Vợ lão ngũ luôn thâm oán trường bối thiên vị.”

Lão thái gia phiền mắt nói: “Mặc kệ bao nhiêu bạc, đều để Xuân Nhi tương lai đắp vào! Chút tiền ấy mà kiếm không được, không phải là nuôi không hấn à.”

Lâm đại gia gật đầu cười nói: “Lời này nói cũng đúng.”

Rồi lui ra ngoài, một lần nữa đi Đông sương tìm Ngụy gia bàn lại.

Nơi này, Lâm lão thái thái đại nhi tử đi, mới nhìn lão gia tử điềm đạm nói: “Đã hơn một trăm tuổi rồi còn lửa lớn như vậy. Con cháu đều có phúc của con cháu, theo bọn họ làm sao mà qua được.”

Lâm lão thái gia nói: “Người nói dễ dàng. Hôm nay nếu ta không ở đây, vợ chồng Đại Đầu sẽ định mối hôn sự này cho Thu Sinh, sau này trong nhà còn có thể sống yên ổn sao?”

Lâm lão thái thái mỉm cười nói: “Vậy nếu người chết thì sao? Lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ người từ trong quan tài leo ra làm chủ cho bọn họ?”

Lâm lão thái gia “Hừ” một tiếng, nói: “Không phải ta còn chưa chết sao!”

Lâm lão thái thái lại chậm rãi nói: “Người mặc kệ đi, 2 tôn tử của người cũng sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này.”

Lâm lão thái gia nói: “Ta đương nhiên biết. Dù vậy ta cũng không thể để cho bọn họ đắc tội cậu hấn, gánh lấy thanh danh bất kính trường bối. Thà rằng ta bá đạo chút, dù sao ta chính là một lão bất tử, ai dám nói ta!”

Lâm lão thái thái liền không lên tiếng.

Trong Đông sương, Ngụy gia nghe Lâm đại gia truyền đạt lời nói của lão thái gia, thần sắc khác nhau: đại cửu và đại mợ trừng vợ Đại Đầu không nói lời nào, sắc mặt hết sức khó coi; nhị cửu cúi đầu không lên tiếng, nhị mợ khóc rống lên, nói Lâm gia khinh người quá đáng; vợ chồng tam cửu bồi cười pha trò, khuê nữ hấn còn nhỏ, kết quả như thế nào đều không quan trọng.

Vợ Đại Đầu cúi đầu rơi lệ. Nàng biết, việc này xem như triệt để đắc tội nhà mẹ đẻ.

Lâm Đại Đầu đau lòng nắm tay vợ, trong lòng càng hận Ngụy gia.

Lâm đại gia không hề thờ ơ lạnh nhạt, mà là thay thế Lâm Đại Đầu nói chuyện.

Hấn uy nghiêm nói với nhị mợ: “Lâm gia khinh người quá đáng như thế nào? Muốn người cho người, muốn tiền cho tiền, còn muốn thế nào nữa? Việc này là cháu đại phòng ta làm ra, không thể vì bồi thường các người, gọi cháu trai nhị phòng cưới khuê nữ nhà người. Không đạo lý này. Ta nói thẳng không sợ các người giận: nếu không phải là Bát Căn uống rượu hồ đồ làm ra việc này, các người muốn cửa thân này ta còn phải suy nghĩ lại đó!”

Lời này tuy khẩu khí lớn, nhưng rất thực tế.

Nhị cửu trầm mặc thật lâu mới gian nan ngẩng đầu, cùng nhị mợ thương nghị.

Nhị mợ còn không thấy rõ tình thế, còn muốn nháo.

Lâm đại gia không muốn dây dưa với bọn họ, đứng dậy tiếp đón đám người Lâm Đại Đầu đi ra ngoài, nói để Ngụy gia suy nghĩ thật kỹ, muốn làm thế nào thì tùy vào bọn họ, dù muốn cáo quan, cũng tùy vào bọn họ.

Nhị mợ thế này mới bối rối.

Đội người Lâm gia đi ra tới cửa, mới điên cuồng nhào qua chất ván: “Đền tiền, các người có thể thường nổi sao? Khuê nữ của ta đang tốt lành, cả đời đều hủy, người muốn đền như thế nào?”

Lâm đại gia quay đầu hỏi: “Người muốn đền như thế nào?”

Nhị mợ nói: “Một đời khuê nữ ta, người không thường nổi!”

Lâm đại gia cười lạnh nói: “Thường nổi hay không người nói trước xem sao.”

Nhị mợ muốn Lâm gia xuất huyết nhiều, nếu bọn họ đáp ứng càng tốt, nếu không đáp ứng lại nói tới hôn sự, bởi vậy cảm hận nói: “Năm trăm lượng bạc.”

Đám người Đại cửu hoảng sợ, không ngờ nàng thật dám nói.

Một gia đình nông dân, quanh năm suốt tháng có thể dành dụm năm lạng bạc coi như không tệ. Há mồm chính là năm trăm lượng, Lâm gia dù có tiền cũng sẽ không đáp ứng. Nhớ năm đó, Lâm Đại Đầu đặt sinh lễ cũng bắt quá mấy chục lượng bạc, làm cho Ngụy gia ở trong thôn nổi bật hẳn lên.

Bọn họ ngốc trệ, bởi vì Lâm đại gia nói: “Theo ý người.”

Lâm Đại Đầu cũng giật mình, gấp đến độ ngăn lại nói: “Đại bá phụ!”

Lâm đại gia phát tay ngăn lại hẳn, không cho hẳn nói chuyện.

Sau đó chuyển hướng nhị mợ nói: “Liên năm trăm lượng. Việc này coi như kết liễu.”

Nhị mợ ngẩn ngơ, bỗng nhiên kêu to đổi ý: “Không được! Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói. Trước mắt nói thật, vậy ta cần phải suy nghĩ thật kỹ, cùng cha hẳn thương lượng lại nói. Tiểu Liên chúng ta xảy ra việc này, không nhiều của hồi môn chút làm sao có thể gả ra ngoài.”

Lâm đại gia nhìn không được bĩu môi, mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Lâm Đại Đầu đau lòng chảy máu, há mồm liền muốn mắng. Nhưng nhìn vợ, lại cố nhịn xuống, dùng sức “phì” một ngụm xuống đất.

Vợ Đại Đầu càng xấu hổ cúi đầu.

Năm trăm lượng bạc a!

Mấy năm nay Thu Sinh và Xuân Sinh săn thú, hơn nữa có Như Gió hỗ trợ, bán da lông được mấy trăm lượng bạc, nhưng đó cũng là dành dụm hết mấy năm. Hạ Sinh học thợ đá, Xuân Sinh học thợ mộc, đều còn chưa bắt đầu kiếm tiền, miễn bàn Đồng Sinh.

Lâm đại gia lạnh lùng nói: “Các người từ từ suy nghĩ đi. Mở miệng lúc này, trước hết nghĩ xem khuê nữ người có đáng cái giá đó không. Tham lam quá sẽ đánh mất tình cảm thân thích, sau này thông gia này cũng không cần lui tới.”

Nói xong, xoay người bước đi.

Đám người Lâm Đại Đầu cũng đi.

Tuy Lâm thái gia kêu nói để cho bọn họ ra điều kiện, nhưng Lâm đại gia thấy nhị mợ nói xong lại đổi ý, trong lòng rất không thoải mái.

Có tiền vui vẻ cho là một chuyện, bị người lừa gạt lại là một chuyện, hẳn đương nhiên không muốn bị người lừa gạt, bởi vậy lúc sắp đi xia thêm một câu.

Ngụy gia nghe lời Lâm đại gia nói, tuy cảm thấy si nhục, nhưng đại cửu hai người đang giận vì bị cự hôn, nhị cửu hai người lại phần nộ Tiểu Liên chịu vũ nhục, hơn nữa thái độ Lâm gia thập phần cường ngạnh, nhiều thứ gộp lại nên ra cái giá trên trời —— 2000 lượng.

Tuy nhị mợ không biết Lâm gia đến cùng có bao nhiêu tiền, nhưng suy tính, nghĩ rằng năm trăm lượng không nháy mắt liền đáp ứng, nói vậy của cải rất đầy, bởi vậy liều mạng ra giá năm ngàn lượng.

Đại cửu bọn họ cảm thấy quá phận, sợ Lâm gia không đáp ứng.

Nhị mợ cắn răng nói: “Đây là chính hẳn nói, tùy chúng ta há mồm.”

Tam mợ nhẹ nhàng hỏi: “Của thân này sau này từ bỏ?”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tam cửu cửu cũng cười lạnh nói: “Ta đi tiểu.”

Cũng đi the .

Cuối cùng định là 2000 lượng.

Còn có, muốn Bát Cân cưới Tiểu Liên.

Lâm đại gia cảm thấy xui chết, không biết vì sao bọn họ đổi ý.

Hắn tình nguyện tốn tiền, cũng không muốn làm xui với người như vậy, bởi vậy rất không nguyện ý cho Bát Cân cưới Tiểu Liên. Người cháu này vận hư hỏng, lại không cưới được vợ tốt, quay đầu không phải còn tệ hơn! Nhưng là, Lâm Đại Đầu có thể cự tuyệt cửa thân này, hắn lại không thể, ai kêu Bát Cân hại khuê nữ người ta.

Sau này nghe vợ Đại Mãnh nói Tiểu Liên nha đầu kia không tệ lắm, trong lòng mới dễ chịu chút.

Nói định xong, các thân thích gặp lại, tình cảm nhạt đi rất nhiều.

Tiểu Phuong khóc không dậy nổi, Tiểu Liên căn bản là không rời giường.

Lâm Đại Đầu nghe nói số tiền tương lai Lâm Xuân phải trả, nhất thời nhảy dựng lên không thuận theo.

Sớm biết là như vậy, khẳng định hắn sẽ ép giá nhị cữu ca, sao có thể để hắn tùy tiện há mồm, “Ta không phải Lâm Đại Đầu, mà là Oan Đại Đầu!”

Lâm thái gia hai mắt nhìn nóc nhà kêu “Xuân Nhĩ”.

Lâm Xuân bước lên phía trước đáp: “Thái gia gia.”

Lâm thái gia hỏi: “Người vui lòng ra 2000 lượng bạc hay vui lòng cưới Tiểu Liên?”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Cự tuyệt Cữu Nhi (1)

Lâm Xuân liếc mắt nhìn cha, không trực diện trả lời, chỉ nói: “Tiểu Liên muội muội bị ủy khuất, ta làm ca ca thêm chút của hồi môn cho nàng cũng là nên. Trước mắt ta không có nhiều tiền, sau này sẽ trả lại thái gia gia.”

Tuy hắn không biết vì sao thái gia gia làm như vậy, nghĩ nhất định có đạo lý của hắn, bởi vậy không giống cha không thuận theo.

Lâm thái gia nghe xong vui mừng gật đầu.

Lâm Đại Đầu mắng nhi tử nói: “Thằng con phá của! Có tiền cũng không thể xài như vậy.”

Lâm thái gia tức giận quát: “Nhìn bộ dạng không tiền đồ của ngươi đi! 2000 lượng bạc làm ngươi đau lòng thành như vậy. Ngươi đang trách ta xen vào việc của người khác? Ngươi muốn cưới cô nương Ngụy gia làm con dâu?”

Lâm Đại Đầu nghe xong không dám hé răng.

Lâm thái gia lại hỏi: “Ngươi có biết vì sao ta tình nguyện ra bạc cũng không muốn Thu Sinh cưới cô nương Ngụy gia không?”

Lâm Đại Đầu vội hỏi: “Vì sao?”

Vì việc này, vợ hắn bị anh vợ và tâu tử oán trách rất nhiều.

Lâm thái gia không trả lời, mà hỏi: “Ngươi trúng ý khuê nữ Hoàng gia, không phải vì các nàng có thể làm chủ? Còn không phải là nhìn trúng Hoàng Lão Thực thật thà, Phùng Thị tuy không biết nói chuyện, cũng là người mạnh mẽ có bốn phận. Cùng loại gia đình này kết thân, trong lòng kiên định. Ngươi lại nhìn xem người Ngụy gia ...”

Lâm Đại Đầu liền nở nụ cười khổ.

Lâm thái gia nói tiếp: “Chuyện của Tiểu Liên, hắn trách Lâm gia ta như thế nào cũng được, lại mắng phủ đầu Đỗ Quyên nha đầu kia, người như vậy ai dám dính? Tốt xấu không biết phân. Hơn nữa, hai nhà kết thân cần hòa khí vui vẻ; lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bức thân, đây là chuyện thân thích nên làm à? Cưới khuê nữ của gia đình như vậy, sau này đừng nghĩ sống yên ổn!”

Hắn còn có 1 câu không tiện nói trước mặt vợ, chính là Tiểu Phuong không phải là một cô nương an phận. Hắn không biết coi như xong. Đã biết, hắn

không thể cho nàng vào cửa.

Vợ Đại Đầu nghe xong cúi gầm đầu xuống.

Lâm Đại Đầu thấy vợ xấu hổ, vội cười làm lành nói: “Gia gia, trước kia anh vợ bọn họ không phải như thế, việc này còn không phải là coi trọng tiền đồ của tôn tử người, ‘Một nhà đường nhi bách gia cầu.’”

Lâm thái gia không chút lưu tình nói: “Cái gì mà tiền đồ! Còn không phải thấy nhà người ta khá giả, nên lộ ra mặt thật. Dù vậy cũng không thể dùng những thủ đoạn này. Hoàng gia ở cách vách ngòi, nhà người qua như thế nào bọn họ không rõ ràng sao? Con gái nhà người ta xinh như hoa, cùng con trai lên non xuống núi, việc gì mà không làm! Sao người ta không vội vàng đi cầu người đi? Ngược lại là người cầu người ta bao nhiêu năm. Làm người nhất định phải có chí khí. Không chí khí dù tốt cũng vô dụng!”

Đám con cháu sôi nổi gật đầu tán đồng.

Lâm Đại Đầu suy sụp thở dài, lại nói không ra lời.

Lâm thái gia liếc mắt nhìn vợ Đại Đầu, rồi hướng về Lâm Đại Đầu nói: “Ta hiểu được trong lòng người thâm kêu oan, nói Bát Cân nhà lão ngũ gây họa, sao lại bắt các người ra bạc. Ta an bài như vậy là có ý tứ: vừa đến là bọn họ đã để ý Thu Sinh và Xuân Sinh, sẽ nắm lấy cơ hội này không buông. Người không thể buông tay mặc kệ, ai kêu vợ người là muội muội của bọn họ chứ. Thứ hai, tốt xấu gì đó cũng là nhà mẹ đẻ của vợ người, vợ người vì người sinh bốn đứa con trai, nuôi nấng trưởng thành, công lao này rất lớn. Bạc là con trai của người giúp vợ người ra. Vì việc này, nàng bị người nhà mẹ đẻ oán trách. Ra thêm chút bạc là giúp nàng có chỗ dựa, cũng làm cho nàng an tâm. Người còn không bằng lòng gì nữa. Bình thường không phải thương nhất vợ sao?”

Lâm Đại Đầu nghe xong ngẩn ra, liếc mắt nhìn vợ, thầm nói: “Thì cũng vui vẻ, chỉ là ra quá nhiều.”

Hắn vừa nghĩ đến số bạc kia trong lòng liền đau, quả thực giống như đao thịt hắn.

Không phải là hắn không kiên nhẫn, không tiền đồ, hắn cũng biết tính toán, biết trong tay tổ tông có tiền. Năm đó Lâm gia lục tục ra tay một số lớn tơ vàng nam mộc, lại đem gia cụ tơ vàng nam mộc trong nhà hiến cho hoàng gia, không biết được bao nhiêu bạc, nhưng hắn có tính toán của mình: chẳng sợ Lâm gia có mấy chục vạn, chia cho mười mấy chất trai, chia đến trên đầu Xuân Nhi của hắn cũng chỉ có một vạn. Một vạn lượng trừ ra 2000 lượng, hắn có thể không đau lòng?

Vợ Đại Đầu nghe xong khóc ồ lên.

Lâm Xuân vội vàng đi tới khẽ giọng an ủi nương.

Lâm thái gia nhìn cháu dâu, đôi mắt già nua híp lại.

Hắn mới không để ý chút bạc ấy đâu. Hắn chính là muốn dùng bạc ném Ngụy gia, còn chỉ ra số bạc này phải do nhà Lâm Đại Đầu chịu, do Lâm Xuân gánh, cố ý chỉ cho Lâm Xuân biết đây là vì mẹ nó ra bạc. Hắn chính là muốn cho cháu dâu đau lòng bạc, đau lòng nhi tử, sau đó đối nhà mẹ đẻ phần hận, tâm lạnh.

Ý đồ của Lão thái gia thực rõ rệt. Hắn chán ghét Ngụy gia, lại lo lắng vợ Đại Đầu cố kỵ tình thân, không bỏ qua được tình cảm, cho nên mới ra một chiêu này, để nàng và ca tẩu nhà mẹ đẻ ly tâm.

Một chiều này thực dùng được, vợ Đại Đầu đối với ca tẩu phần hận muốn chết.

Khóc ròng một hồi, lau lệ nói: “Gia gia, số bạc này cũng không thể để một mình Xuân Nhi gánh, Thu Sinh và Hạ Sinh cũng nên chia sẻ chút.”

Nhi tử mới mười mấy tuổi, còn chưa kiếm được một đồng tiền nữa đã gánh một lưng nợ.

Thu Sinh và Hạ Sinh vội vàng gật đầu, nói bọn họ nên chia sẻ.

Lão thái gia nói: “Không kêu Thu Sinh và Hạ Sinh ra, là muốn tôi luyện Xuân Nhi.”

Bộ dáng kia, phảng phất như để Lâm Xuân trả nợ là một điều vinh dự lớn lao.

Hắn biết là vợ chồng Đại Đầu thiên vị Lâm Xuân, càng muốn hắn trả nợ!

Lời này không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, vợ Đại Đầu khóc càng lợi hại, trong lòng hỏa khí càng tăng —— nhà mẹ đẻ dù thân cũng không bằng con trai.

Lâm Xuân nghe xong nhếch miệng cười, suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Nhị mợ vốn muốn năm trăm lượng, nghe đại bá không chần chừ đồng ý, liền đổi thành 2000. Thái gia gia, chúng ta mặc cho bọn họ đòi, hình như không được tốt lắm.”

Lão thái gia khẽ cười nói: “Là không tốt. Nhưng đó không phải là cậu của mẹ ruột người sao? Đòi lại là người khác, ta có thể ngốc như vậy à?”

Vợ Đại Đầu không thở nổi, thiếu chút nữa tức chết.

Lâm Xuân đỡ cánh tay nương, nhìn thái gia gia thấp phàn nghi hoặc.

Lâm lão thái thái lúc này lên tiếng, ôn thanh nói: “Vợ Đại Đầu, người gả đến Lâm gia đến mấy chục năm, Đại Đầu chưa hề ngược ý người. Cha mẹ chồng người mất sớm, người ở nhà nói một là một, nói hai là hai, chưa từng trải qua nỗi đau làm con dâu. Tuy người họ Ngụy không thể vong bản, nhưng cũng không thể không để ý đến nhi tử. Tương lai nhi tử cho người chỗ dựa, không phải người nhà mẹ đẻ cho người chỗ dựa...”

Vợ Đại Đầu chỉ gật đầu.

Nhà mẹ đẻ như vậy, nàng còn có thể trông cậy vào sao?

Sau khi đi ra từ Tây sương, vợ Đại Đầu bình tĩnh rất nhiều, thấy người nhà mẹ đẻ không cho khuôn mặt tươi cười, cũng không thân thiết như trước, ngay cả Tiểu Liên cũng lười đi quán.

Lâm Xuân đi cách vách nói cho Đỗ Quyên tin tức này thì đã là ban đêm.

So với Lâm gia cách vách người đến người đi, Hoàng gia có chút yên tĩnh hơn. Có lẽ là bị chuyện khi này ảnh hưởng, mọi người cũng biết Phùng Thị sinh khí, không tiện ở lại. Ngay cả đám con gái cũng giải tán, chỉ còn có Đỗ Quyên và Hoàng Ly ngồi xỏm dưới chân tường, cầm cây cuốc nhỏ trong tay, ươm cây non.

Lâm Xuân đi vào, phát hiện Cửu Nhi cũng có mặt, đang ngồi xỏm bên Đỗ Quyên nói cười với nàng.

Lâm Xuân không giống như trước đây thấy đó là thói quen, mà nhìn Cửu Nhi thật sâu, hỏi: “Đến đây lúc nào?”

Cửu Nhi ngửa đầu lên cười nói: “Mới đến. Ta chân trước đi vào người liền theo tới.”

Đỗ Quyên liền nhìn Lâm Xuân hỏi: “Thoả thuận xong hết rồi?”

Lâm Xuân gật đầu, đem yêu cầu của cậu mẹ nói ra.

Nghe nói Ngụy gia muốn 2000 lượng bạc, Đỗ Quyên ngẩn ngơ.

Được rồi, nàng thừa nhận bị “2000 lượng” gây kinh hãi. Ai kêu nàng đời này vẫn ngốc ở trong núi, chưa thấy qua chứ. Năm trước tí mĩ sao cực phẩm đã trả, mỗi cân mới bán được tám lượng, năm lượng bạc.

Nhị mẹ Lâm Xuân thật dám muốn!

Đỗ Quyên dám đánh cược: nàng chưa từng thấy qua khối bạc mười lượng nữa.

Cái này còn không tính, tiếp theo còn nói Tiểu Liên muốn gả cho Bát Cân, đây mới làm nàng sợ ngây người.

“Vậy Tiểu Liên phải đổi mặt như thế nào?”

Về mặt Lâm Xuân khó chịu, nói: “Ta đi tìm nhị cửu và nhị mẹ, nói bọn hấn chờ đem Tiểu Liên muội muội gả lại đây. Có số bạc kia làm đồ cưới, sao tìm không được một người tốt. Nhưng bọn họ không nghe, nói ta một hồi.”

Lúc ấy nhị mẹ nói, nếu đau lòng muội muội thì cưới nàng đi. Không chịu cưới nàng, còn chạy tới lấy lòng, chính là đến chê cười muội muội. Còn nói, Tiểu Liên đời này qua không tốt, đều là hấn làm hại.

Hấn tức giận đến quay đầu bước đi.

Cửu Nhi không nhịn được nói: “Bọn họ muốn thế nào thì kệ bọn họ đi.”

Lâm Xuân mím môi không nói.

Đỗ Quyên liếc trắng Cửu Nhi một cái nói: “Tiểu Liên là biểu muội hấn. Nếu là Quế Hương, người cũng mặc kệ?” Nói xong cảm thấy không ổn, muốn thu hồi đã không còn kịp nữa.

Cửu Nhi lại không để ý, trợn mắt nói: “Cô cô ta và dưỡng mới không giống cậu mẹ hấn. Nếu thật như vậy, gia gia ta quản không được, Vương gia gia cũng sẽ quản.”

Trầm mặc một hồi, Lâm Xuân lại nói chuyện Thu Sinh.

Việc này Đỗ Quyên rất ngoài ý muốn, nàng cho rằng Thu Sinh sẽ cưới Tiểu Phương.

“Vậy không phải là nương người rất khổ sở sao? Khẳng định mẹ người trách nàng không để ý nhà mẹ đẻ.”

“Đúng vậy. Bất quá bọn họ cũng không có cách nào, thái gia gia làm chủ, ai cũng không dám nói gì. Đỗ Quyên, quay đầu... đợi bọn họ đi, để thím đi trò

chuyện với nương ta, an ủi nàng một chút. Hôm nay nương ta tức đến khóc luôn.”

Đỗ Quyên gật đầu.

Cửu Nhi nghe bọn hắn nói đến việc hôn nhân, có chút ngẩn người. Mãi đến khi Lâm Xuân nói xong, kéo hắn đi, hắn còn đang ngây người.

Hai người đi ra khỏi sân Hoàng gia, Cửu Nhi liếc mắt nhìn Lâm Xuân, muốn nói lại thôi.

Lâm Xuân dừng chân lại, nói: “Nói đi, chuyện gì?”

Cửu Nhi khẳng định là có chuyện muốn nói. Lúc này không nói, đợi tới Lâm gia, khắp nơi đều là người, càng không có phương tiện nói.

Cửu Nhi hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Ta muốn mời cha mẹ đến Hoàng gia cầu hôn.”

Lâm Xuân chấn động, lập tức nói: “Không được!”

Cửu Nhi cực kỳ kinh ngạc, hỏi: “Vì sao không được?”

Ngay sau đó hắn cau mày nói: “Xuân Sinh, chẳng lẽ ngươi cũng muốn...”

Lâm Xuân lắc đầu nói: “Không có. Ta không có, nhưng là ngươi cũng không thể.”

Cửu Nhi nghe nói hắn không muốn tới Hoàng gia cầu hôn, nhẹ nhàng thờ ra, không thèm để ý tới những lời khác, cười nói: “Nga, cái này kỳ nha, sao ta không thể suy nghĩ tới?”

Lâm Xuân nghiêm túc nói: “Ngươi nghĩ cũng được không được.”

Cửu Nhi thu lại tươi cười, dò xét nhìn hắn hỏi, “Lời này có ý gì?”

Lâm Xuân cũng hít sâu một hơi, như cố ổn định lại nỗi bất an trong lòng, sau đó nhẹ giọng nói: “Cửu Nhi... Ca ca, Đỗ Quyên bình thường đối với ngươi thế nào, trong lòng ngươi phải biết, nàng sẽ không đáp ứng cửa thân này. Ngươi đề đại bá và đại bá nương thỉnh bà mỗi tới cửa, không phải là làm cho nàng khó xử sao? Đề nàng từ chối, chọc đại bá nương không thoải mái, người trong thôn càng muốn nhân thoại về nàng. Ngủ thím nói nàng như thế nào, ngươi đều quên?”

Cửu Nhi ngây dại, hỏi: “Làm sao ngươi biết nàng sẽ không đáp ứng?”

Lâm Xuân trầm mặc, trầm nghĩ, không có ai hiểu biết nàng như ta.

Nhưng hắn phải nói với Cửu Nhi như thế nào đây?

Cửu Nhi đợi không được câu trả lời, tự mình nói: “Có phải là Đỗ Quyên không đáp ứng ngươi không? Nàng coi ngươi như ca ca, không nghĩ tới cái khác, cũng khó trách. Ta lại khác.”

Lâm Xuân nghe xong sắc mặt cổ quái nhìn về phía Cửu Nhi.

Chỉ thấy mặt hắn ửng đỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên, khiến hắn - một tiểu tử to lớn khôi vĩ khỏe mạnh, có vẻ “ôn nhu”. Trong lòng Lâm Xuân không khỏi dâng lên tư vị khác thường, nói không rõ, tựa như ghen tị, càng giống như bất an, còn có chút khó chịu.

Hắn lặp lại một lần nữa nói: “Nàng sẽ không đáp ứng ngươi.”

Cửu Nhi hỏi ngược lại: “Nàng nói cho ngươi biết à?”

Lâm Xuân do dự, nên là vậy đi.

Tuy Đỗ Quyên không có cụ thể nhắm vào Cửu Nhi, nhưng nàng nói nàng đang đợi phu quân kiếp trước. Hắn và Cửu Nhi vẫn ở bên người nàng, nếu phu quân nàng là một trong bọn họ, nàng đã sớm phát hiện.

Cho nên hắn liền nói: “Đỗ Quyên rất hào phóng, nếu thật đối với ngươi có... tâm tư khác, nhất định sẽ biểu lộ ra. Ta không cảm thấy nàng đối với ngươi có khác biệt gì.”

Cửu Nhi cười nhạo nói: “Tâm tư con gái ngươi không hiểu. Ngươi nghĩ da mặt nàng dày như nhị mợ người a! Dù có tâm tư khác cũng không thể để người khác phát hiện. Ta không đến cửa cầu thân, chẳng lẽ muốn chờ nàng thỉnh bà mỗi đến Lâm gia cầu thân?”

Lâm Xuân thấy hắn ra vẻ rất thấu hiểu con gái, miệng co rút.

Tiểu tử này không động não, thật đáng ghét.

Nhưng hắn lại không thể mặc kệ, bởi vậy cố gắng khuyên bảo hắn.

Cửu Nhi càng kinh ngạc, hỏi: “Ngươi vì sao không cho ta đi? Có được hay không, chẳng phải cầu hôn qua sẽ biết. Nếu thật không được, ta cũng sẽ không trách nằng.”

Lâm Xuân nghe hắn nói như vậy, đột nhiên nhanh trí, nhân tiện nói: “Vậy ngươi chờ thêm vài năm nữa hãy tới cửa. Đỗ Quyên nói nằng không đến 18 tuổi là sẽ không thành thân.”

Cửu Nhi thấy hắn cho phép, mừng rỡ, vội gật đầu nói: “Cái này ta không biết. Ta sốt ruột như vậy, cũng là sợ lại có kẻ vô liêm sỉ như Bát Cân khi dễ nằng. Nếu nằng cùng ta định thân, người ta cũng không dám khi dễ nằng. Còn có, ta muốn đi đầu quân, trước khi đi đem việc hôn nhân định xuống, trong lòng ta cũng có thể yên ổn chút.”

Cái này Lâm Xuân hết lời.

Cửu Nhi thấy sắc mặt hắn lại trầm xuống, đích thực sờ không rõ trong lòng hắn muốn điều gì, bởi vậy hỏi: “Xuân Sinh, rốt cuộc là ngươi bị gì, sao hôm nay cứ ngăn cản ta? Huynh đệ chúng ta, có lời gì không thể nói thẳng?”

Lâm Xuân nói: “Không phải ta không cho ngươi đi, là ta sợ ngươi nháo lên, làm Đỗ Quyên khó xử, sau này nằng lại bị người ta nói nhảm.”

Cửu Nhi nói: “Vậy làm sao bây giờ? Ta là nhất định phải cầu hôn.”

Chê cười, chưa thử đã lùi bước, đây là phong cách của Lâm Dương Sinh hắn sao?

Lâm Xuân hạ quyết tâm, nói: “Ngươi lặng lẽ tìm Đỗ Quyên hỏi một chút trước đi. Nếu nằng vui vẻ, ngươi hãy nói với đại bá và đại bá nương thỉnh bà mồi đi cầu hôn. Nếu nằng không bằng lòng, ngươi đừng ép buộc nằng, đỡ phải dẫn đến một đồng nhân ngôn toái ngữ.”

Cửu Nhi ngẩn ngơ, trong lòng không có tư vị.

Hình như Xuân Sinh biết hắn sẽ bị Đỗ Quyên cự tuyệt, cho nên lo lắng hành động của hắn sẽ mang đến phiền toái cho Đỗ Quyên, nên ngăn cản hắn.

Hắn buồn buồn hỏi: “Vậy ta hỏi nằng như thế nào?”

Đây chính là đại sự, muốn biết rõ lại không thể để cho người phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Cự tuyệt Cửu Nhi (2)

Lâm Xuân cũng rầu rĩ, bình thường tìm Đỗ Quyên cũng dễ dàng, bởi vì mọi người đều bình thân. Một khi đề cập đến chuyện riêng tư, liền cảm thấy khắp nơi đều không an toàn.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ta sẽ đi hỏi ngay bây giờ.”

Cửu Nhi mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Bây giờ? Ta... ta không chuẩn bị... Sao... Hỏi thế nào?”

Vừa nói, vừa khăn trương kéo vạt áo.

Lâm Xuân thấy hắn như vậy thật không lời gì để nói, lại không đành lòng, càng kiên định hơn muốn hắn lập tức bỏ đi ý niệm, “Chuẩn bị cái gì? Ngươi bình thường không phải thích mau chóng sao! Hiện tại ít người, ngươi trực tiếp đi vào hỏi là được. Tìm chỗ nói, coi chừng lại chọc ra chuyện phiền toái. Lại nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, hỏi ở Hoàng gia, an toàn hơn bất cứ nơi nào. Ta trông chừng cho các ngươi.”

Cửu Nhi càng khăn trương coi trọng việc này, lòng Lâm Xuân càng bất an.

Cũng không biết là chính hắn bất an, hay là bất an thay cho Đỗ Quyên.

Hắn cảm thấy mình không muốn đợi thêm khắc nào, thúc Cửu Nhi lập tức đi hỏi Đỗ Quyên, “Dao sắc chặt đây rồi”, “Đau dài không bằng đau ngắn”, mau chóng chặt đứt ý niệm này của hắn, đỡ phải ra lăm chuyện về sau.

Huynh đệ nhà mình giúp mình như vậy, còn có gì mà do dự?

Cửu Nhi liền hạ quyết tâm, xoay người cùng Lâm Xuân lại đi vào sân Hoàng gia.

Đỗ Quyên thấy sừng sốt, “Tại sao lại tới nữa?”

Cửu Nhi liền im tiếng, đem ánh mắt chuyển hướng nhìn Hoàng Ly.

Lâm Xuân rất dứt khoát đối với Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, người qua bên kia, chúng ta có việc nói với nhị tỷ người.”

Hoàng Ly nghe xong chu môi. Chuyện của nhị tỷ chính là chuyện của nàng, bắt nàng đi sao được chứ?

Nhưng hiếm khi Lâm Xuân nghiêm chỉnh yêu cầu nàng, nàng không thể không hiểu chuyện.

Thôi, tránh ra trước, hỏi nhị tỷ sau.

Bé gái liền đi ra chân tường phía tây tưới nước cho dây bí đỏ non.

Lâm Xuân thấy nàng đi, liền nhặt lên cái cuốc nhỏ nàng bỏ lại, rồi từ dưới đất bên người Đỗ Quyên cầm mấy cây bí đỏ non còn lại lên, nói: “Để ta đến cắm.”

Rồi đi tới tường viện phía nam, thuận tiện nhìn người tới cửa.

Đỗ Quyên thấy trận thế này, hiểu là Cửu Nhi có lời nói với mình, liền cười nhìn hấn, hỏi: “Chuyện gì?”

Cửu Nhi thấy Lâm Xuân lưu loát như vậy, đảo mắt chỉ còn một mình hấn đối diện với Đỗ Quyên, nên khẩn trương hấn lên. Hấn cười khan hạ thấp người, miệng kêu một tiếng, “Đỗ Quyên”, vô ý thức ngắt cọng cỏ, vừa muốn tìm từ.

Ai ngờ Đỗ Quyên ngăn tay hấn lại, nói: “Ai! Ai! Người nhổ rau non của ta làm chi?”

Cửu Nhi cúi đầu nhìn ——

Hấn như mất hồn mất vía nên không nhìn kỹ. Nơi này sạch sẽ, nào có cỏ gì, trên tay hấn không phải là cây non Đỗ Quyên ươm sao.

Hấn rối loạn mặt đỏ ửng, vội trực tiếp dùng bàn tay to đào hố đất, bỏ cây non vào, vừa cười nói: “Ta bị choáng váng.”

Chôn cây xong, lại nhìn Đỗ Quyên ha hả cười.

Đỗ Quyên có chút hiểu.

Cửu Nhi cười một hồi mới nói: “Đỗ Quyên, ta chuẩn bị đi đầu quân.”

Mắt Đỗ Quyên sáng lên, nói: “Được a! Nhanh như vậy?”

Cửu Nhi gật đầu, nói tiếp: “Ta muốn đi, lại không yên lòng. Hôm nay Bát Cân chó má kia khi dễ người, sau này nói không chừng còn có người khác. Ta muốn kêu cha mẹ đến đề thân. Nếu chúng ta định thân, không ai dám khi dễ người. Người... Người có vừa ý không?”

Hấn sáng khoái, ba câu đã nói hết tâm tư.

Đỗ Quyên thấy mắt Cửu Nhi lấp lánh nhìn nàng, nhưng mặt có chút đỏ.

Đứa nhỏ này mặc dù mới 15 tuổi đã không thể tính là đứa nhỏ, hoàn chỉnh một tiểu soái ca, khí phách uy vũ, dùng ánh mắt nóng hừng hực nhìn chăm chăm nàng trong khoảng cách gần như vậy, nàng muốn giả bộ bình tĩnh cũng khó. Vì thế cần thận nhìn thiếu niên nói: “Cửu Nhi, ta... sợ là không thể...”

Tim Cửu Nhi trầm xuống, hỏi: “Vì sao?”

Lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Xuân bên kia, “Là vì Xuân Sinh?”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, nghiêm túc “nói dối”, nói: “Không phải. Ngươi nương nương nói với ta, nhân duyên của ta đã sớm định. Phu quân kiếp trước của ta sẽ tìm đến ta.”

Nàng không thể không nói lại một lần nữa “lời nói dối chân thật”, để Cửu Nhi hết hy vọng.

Ai ngờ Cửu Nhi lập tức nói tiếp: “Vậy ta nhất định chính là phu quân kiếp trước của người.”

Khẩu khí dứt khoát tràn đầy tự tin, yên lặng nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên ngạc nhiên, thầm nghĩ đây không phải là cuộc thi đấu, người ưu tú có thể thắng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Cửu Nhi, đây không phải là đoán, là phải có chứng minh thực tế, bằng không sẽ nhận làm người. Ta có thể khẳng định là không phải người, cũng không phải ——” không biết tại sao, nói đến Lâm Xuân nàng dừng lại, trước mắt đồng thời lóe lên khuôn mặt của hấn và Dương Nguyên —— “Cũng không phải Lâm Xuân.”

Nàng nói thực kiên quyết, nhất định phải chặt đứt niệm tưởng của Cửu Nhi, hi vọng hấn không có lún quá sâu.

Lúc này Cửu Nhi mới chân chính choáng váng.

Nhớ tới lời Lâm Xuân lúc nãy, ngơ ngác hỏi: “Người sớm nói cho Lâm Xuân?”

Trong lòng hấn rất khổ sở, Đỗ Quyên đối đãi với hấn khác Xuân Nhi.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Rất sớm đã nói cho hấn biết. Bởi vì Đại Đầu bá bá cùng cha mẹ ta từ nhỏ đã định thân miệng cho chúng ta, người nghĩ đi, ta có thể lừa hấn, chậm trễ hấn một đời sao? Đương nhiên phải nói cho hấn biết. Mấy năm nay, toàn dựa vào Lâm Xuân ngăn trở, bằng không Đại Đầu bá bá sớm đưa hạ sính lễ, ta muốn quyệt nợ cũng không được.”

Thì ra là như vậy!

Cửu Nhi thở dài ra một hơi, trong lòng dễ chịu chút, nhưng vẫn là trống không. Vừa rồi còn tràn đầy như có rất nhiều chờ đợi, làm tim hấn nhảy nhót.

Đỗ Quyên vừa quan sát hấn, vừa giải thích: “Ta cho rằng, ta và Lâm Xuân có hôn ước miệng như vậy, người khác sẽ không còn ý nghĩ kết thân, không nghĩ tới người sẽ đến. Cửu Nhi, nhân duyên trời định, người xuất sắc như vậy, vợ của người có lẽ đã sớm đang đợi người đó.”

Nàng thật không nghĩ tới Cửu Nhi sẽ yêu nàng. Bởi vì Lâm Xuân đối với nàng rất tốt, hai người lại có hôn ước miệng nửa thật nửa giả, Lâm Đại Đầu luôn treo “nàng là con dâu” trên cửa miệng, Cửu Nhi có thể không biết?

Biết còn có ý nghĩ này, cũng không biết sai chỗ nào.

Cửu Nhi mau chóng rời đi. Lúc đi, sắc mặt vẫn bình thường.

Nhưng Đỗ Quyên vẫn không yên lòng, nháy mắt Lâm Xuân.

Lâm Xuân liền bỏ lại cái cuốc, vỗ vỗ tay đi theo ra ngoài.

Đi ra ngoài Lâm Xuân mới phát hiện Cửu Nhi đi về phía giữa thôn. Đây là đường về nhà hấn.

Lúc nãy đã nói là sẽ tới nhà Lâm Xuân ăn cơm chiều. Rõ ràng là Cửu Nhi không muốn đi ăn, Lâm Xuân cũng không nhắc nhở hấn.

Hai huynh đệ đi một lúc. Cửu Nhi dừng bước lại, đối với Lâm Xuân cười nói: “Ta không sao. Người trở về đi. Trong nhà người còn có rất nhiều người và chuyện đó.”

Tuy hai huynh đệ vẫn không có gì giấu nhau, nhưng lúc này Cửu Nhi lại chỉ muốn ở một mình. Có chút tâm sự dù là huynh đệ tốt cũng không muốn nói. Không phải là không tín nhiệm, mà là chuyện như vậy chỉ muốn giấu nhấm một mình.

Lâm Xuân nhìn hấn một cái, nói: “Được.”

Rồi xoay người rời đi.

Lại vào sân Hoàng gia. Đỗ Quyên đang ngồi ngăn người dưới chân tường.

Nhìn thấy hấn đến, nàng nhỏ giọng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lâm Xuân lắc đầu, ngồi xuống trước mặt nàng, nói: “Không có việc gì. Đàn ông con trai có luẩn quẩn gì trong lòng chứ. Người vẫn nên lo cho chính mình đi.” Nói làm như bọn họ là đàn ông vậy.

Đỗ Quyên mờ mịt nói: “Ta chính mình làm sao?”

Lâm Xuân liếc mắt nhìn nàng, nói: “Sau này ít đi ra ngoài một chút.”

Lập tức Đỗ Quyên hiểu hấn nói cái gì, ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc gật đầu.

Lâm Xuân hỏi: “Đều trông xong hết rồi?”

Đỗ Quyên gật đầu, nói: “Dựng cây chống đỡ là xong.”

Sau đó, hai người cùng làm, dùng thanh trúc làm lồng che cho dây bí đỏ, đỡ phải bị gà mổ, nhưng vẫn phải chờ tới khi mầm mọc ra dây leo dài mới nhổ cọc đi.

Đỗ Quyên nói: “Người không về sao? Nhà mới xây xong, rất nhiều chuyện làm đó.”

Lâm Xuân không ngắt đầu lên, nói: “Ngày mai lại làm. Một vài ngày nay, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút.” Còn nói thêm, “Năm nay nương ta nói trồng thêm chút đậu cove và bí đỏ dưới chân tường, lúc hái cũng tiện.”

Đỗ Quyên mỉm cười nói: “Ta còn có cây non.”

Đúng lúc này, vợ Đại Đầu kêu Đông Sinh tới kêu tỷ muội Đỗ Quyên qua bên đó ăn cơm.

Nhớ tới nhị mợ, Đỗ Quyên không muốn đi.

Lâm Xuân lạnh mặt nói: “Người sợ nàng cái gì? Càng như vậy càng phải đi.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, kẻ tiểu nhân như vậy, người càng lùi nàng càng không biết tốt xấu. Buổi tối còn không biết sao trước mặt người chủ mình nữa. Đi vừa lúc hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Buổi tối Lâm gia có không ít người, đủ bảy bảy tám tám. Đàn ông ở tại phòng khách chính phía đông, đàn bà ở tại phòng khách phía Tây.

Bởi vì buổi chiều Lâm đại gia đã cùng nhị cữu Lâm Xuân định việc hôn nhân của Bát Cân và Tiểu Liên, cũng cho sinh kim, dù không thích bọn họ, vừa mới định làm sui gia cũng phải phải người bồi tiếp.

Lâm gia tộc người đông, luôn có một số người thích nhàn thoải, nhị mợ lại một bụng bất bình, cảm thấy Tiểu Liên bị Đỗ Quyên hại, gặp ai cũng kể lể. Trong miệng nàng, Đỗ Quyên thành yêu tinh quyến rũ huynh đệ Lâm gia, Bát Cân mất hồn mới nổi điên làm hại Tiểu Liên.

Bát Cân sắp thành con rở năng, đương nhiên không thể trách, hết thảy đều đổ hết cho Đỗ Quyên.

Đại mợ cũng là một bụng hận, cảm thấy Lâm gia không đáp ứng việc hôn nhân của Thu Sinh và Tiểu Phụng, cũng do việc này liên lụy, hơn nữa lúc trước Tiểu Phụng cãi nhau với đám con gái ở Hoàng gia, thịt thà nấu nướng đều là chủ ý của Đỗ Quyên, nên miệng không có lời hay, “Lấy đồ của Lâm gia, còn khuyến khích Xuân Nhi đưa hộp trang điểm cho người ta cả đời.”

Chuyện này đích thực thật quá đáng!

Một số người Lâm gia không rõ nội tình nhất thời bắt mẫn Đỗ Quyên.

Nhị mợ căm hận nói: “Ba tuổi xem lão. Nàng mới có tí tuổi đã sờ Tước Nhi của con trai, có thể là thứ tốt lành gì!”

Đại mợ đến thời gian dài, nghe nói nhiều chuyện cũ, lập tức nói: “Không phải sao, sau này còn nháo lớn nữa: trường bối định sẵn thân không bằng lòng, nháo cho gà bay chó sủa, còn không tiếp nhận gia gia nãi nãi, làm 2 vợ chồng lão Hoàng gia tức xui, Hoàng lão đầu thiếu chút nữa tức chết rồi...”

Nhị mợ lập tức phản chấn, không chờ nghe xong, liền lớn tiếng nói: “Làm sao nàng có thể vui vẻ được? Định thân xong là không thể quyến rũ con trai. Gương mặt lẳng lơ kia, làm Xuân Nhi, Thu Sinh, Cửu Nhi, Đông Sinh, Hạ Sinh đều mê mụ đầu. Cô nương chúng ta mù mắt mới nhìn không ra bộ mặt thật của nàng. Ba khuê nữ người ta gỡ thủ đoạn, toàn dựa nhị tử nàng nuôi, nàng còn nghĩ là thứ tốt, một lòng muốn cưới về làm con dâu... Trời sinh ra thứ lẳng lơ, may xiêm y còn muốn thêu hoa. Con gái gia đình nông dân chúng ta nào có như vậy? Bận rộn muốn chết còn bày vẽ...”

Người nghe bắt tri bắt giác gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

“Ăn còn muốn ăn ngon, nấu nướng phải cầu kỳ như vậy sao, đồ làm huynh đệ Lâm gia xoay quanh, cả ngày qua Hoàng gia đưa thịt...”

Tỷ muội Đỗ Quyên đã đi vào, cùng đám người Quế Hương ngồi vào cái bàn sát tường.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Phản kích

Nhị mợ các nàng nói hứng thú, căn bản không chú ý chung quanh, như cũ đem chuyện Đỗ Quyên từ nhor đã bú sữa vợ Đại Đầu ra nói, từng chuyện lời ra phê phán, chứng minh nàng là hồ ly tinh đầu thai.

Đám người Phùng Thị hỗ trợ, đang ở trong bếp bung thức ăn, còn chưa tới.

Trong đám người ngồi vào bàn, có vài người nghe nhàn thoải, xem náo nhiệt; Có kẻ không muốn đắc tội hai bên, cúi đầu làm như không nghe thấy; Còn có người hòa theo hỏi tới; Lại có người có quan hệ không tệ với Hoàng gia hoặc trong lòng hiểu người, thay tỷ muội Đỗ Quyên nói công đạo, tới phản bác kịch liệt.

“Người có nghe đứa con gái út buổi trưa mắng người không? Khuê nữ nhà ai có thể mắng ra lời như thế? Đó là lời nói của con nít sao? Nàng há mồm là nói, rất quen thuộc!”

Chứng cứ của nhị mợ vô cùng xác thực, cắt câu lấy nghĩa, nhưng căn bản không đề cập tới mình mắng một đồng ô ngôn uế ngữ trước, mới làm cho Hoàng Ly mắng lại.

Trong ý thức của nàng, nàng là phụ nữ có chồng có thể chửi người; Hoàng Ly là con gái, bị mắng cũng phải nhịn, phải chịu đựng, nếu chửi lại là thành con gái không tuân thủ bốn phận, không phải là thứ tốt.

Hoàng Ly tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt tuôn xuống.

Bất đắc dĩ Đỗ Quyên nắm chặt nàng, không cho nàng lên tiếng.

Rốt cuộc Hoàng Tước Nhi nhịn không được, đứng dậy lớn tiếng nói: “Nhị mợ, miệng người sạch sẽ chút.”

Đám người nhị mợ lúc này mới phát hiện tỷ muội Đỗ Quyên đã tới, chẳng những không thu liễm, ngược lại càng hưng phấn hơn.

Nàng đang ngại không có đối thủ, mình nói chưa đã đâu.

Việc hôn nhân của khuê nữ đã giải quyết, còn thêm được một số lớn bạc, mọi thứ đều hài lòng, chỉ có một thứ không như ý: chính là một hơi ghen ở ngực không ra, nên muốn lấy tỷ muội Hoàng gia xả giận.

“Sạch sẽ? Người sạch sẽ chắc? Gia gia nài nỉ người giúp người định thân không bằng lòng, không biết xấu hổ ý vào mình là ngoại sanh, mới bây giờ đã lảng lơ... Tiểu Liên nhà ta còn nằm kia, các người làm như không có chuyện gì, lại chạy đến rêu rao khoe khoang. Trời sinh lảng lơ, dĩ hoà, một hồi cũng không ngồi yên...”

Đỗ Quyên trước thấp giọng quát Hoàng Ly ngừng, nói: “Xem ta!” Rồi kéo Hoàng Tước Nhi cho nàng ngồi xuống, thấp giọng nói với nàng hai câu, Hoàng Tước Nhi mới nén lệ không lên tiếng.

Nhị mợ thấy như vậy, càng không chút kiêng kỵ chửi lớn hơn. Các loại ô ngôn uế ngữ ùn ùn xuất hiện, không hề trùng lặp. Bọn người Quế Hương nghe không thể nhịn được nữa.

Sớm đã có người nghe, đi ra ngoài kêu người.

Phụ nữ mang thức ăn đi vào cũng quay đầu tìm vợ Đại Mãnh và vợ Đại Đầu báo cho họ biết việc này, hai người liền vội vàng chạy tới, ngay cả cha con Lâm Đại Đầu cũng nghe tin đuổi tới.

Đỗ Quyên đang đợi cơ hội, vợ Đại Đầu vừa đến cửa, nàng lập tức thút thít kêu lên: “Đại Đầu thím!”

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, đều nhìn về nàng, muốn nghe nàng cáo trạng thế nào.

Vợ Đại Đầu vội vàng đưa một khuôn mặt tươi cười lên, nói: “Đỗ Quyên...”

Chột dạ và chưa xót, nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Hơn hết là lừa giận tràn dâng, lại không biết phát ra trước mặt người như thế nào.

Đỗ Quyên không cáo trạng, mà là cúi đầu ý bảo nàng xem dưới gầm bàn.”Thím, thực nhiều chó, chui tới chui lui, loạn cắn người.”

Phàm mở tiệc rượu, người nháo chó cũng nháo; người ăn trên bàn, chó ăn dưới gầm bàn. Lúc này còn chưa bắt đầu ăn nhưng chó đã chờ sẵn dưới gầm bàn. Nếu mấy con chó đều chui xuống một cái bàn, tránh không được người cắn ta một cái, ta cắn người một ngụm, “Uông uông” loạn sủa.

Vợ Đại Đầu nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ mượn cơ hội đòi chủ đề, sẽ cùng đại tẩu, nhị tẩu tính sổ sau, vì thế vội tươi cười nói: “Đuổi đi, đều đuổi đi! Chó cũng quá cắn người, còn chưa bắt đầu ăn đã ở bên dưới chờ.”

Nói xong nhìn chung quanh tìm gậy gộc, muốn giúp Đỗ Quyên đuổi chó.

Đỗ Quyên lại cười nói: “Là phải đuổi. Chó cắn người, ta không thể cản trở về, lấy gậy gộc đuổi, dùng đá đập, đều được.”

Vừa nói, vừa chộp lấy chiếc đĩa từ trong bát đồ ăn trước mặt gấp cái bánh trôi nhân thịt chiên, giương tay liền văng ra ngoài, trúng ngay mắt của nhị mợ, làm nàng bén thành tru lên.

Rồi nhìn về phía Hoàng Ly đang ngốc nhìn, quát: “Đánh chó người cũng không biết hả?”

Lúc này không động thủ, còn đợi đến khi nào?

Hoàng Ly lập tức tỉnh ngộ, trong lòng nàng hận cao ngất, cũng không cần chiếc đĩa, trực tiếp dùng tay nắm lên một khối giò heo kho tàu, ném qua nhị mợ.

Nhị mợ bị đột nhiên tập kích, dĩ nhiên há mồm mắng, “Tiểu tao...”

Chữ “hóa” đã bị giò heo chặt đứt.

Người một phòng đều sợ ngậy người, nhìn hai khuê nữ Hoàng gia dùng thức ăn trên bàn chơi “chó”. Mà những thức ăn ném qua, trúng mục tiêu xong rơi xuống đất, làm tất cả chó như ong vỡ tổ chạy về phía bàn đó, cắn xé sủa to không ngừng, loạn thành một đoàn. Người trên bàn đó hoảng sợ tránh không kịp.

Đám người nhị mợ giận thờ hồn hên, chửi ầm lên, đem hết thảy những lời bần thiêu nhất xả ra, mới có thể trút mối hận trong lòng, vừa trốn tránh.

Nhưng tỷ muội Đỗ Quyên nhìn chăm chăm các nàng, căn bản trốn không thoát. Muốn chửi to, mỗi khi vừa mở miệng, liền bị một món bay tới mắng không được, đầy đầu, đầy mặt vậy mờ, vừa đau lại khó chịu, còn mất mặt. Cuộc đời chưa từng ăn một như vậy, tức giận đến điên cuồng.

Đỗ Quyên vừa ném, vừa ân cần chỉ bảo Hoàng Ly: “Bình thường ta dạy người thế nào? Con gái, miệng phải sạch sẽ, đừng học người ta nói lời thô tục, 'Miệng chó không mọc ra ngà voi', người không thể cùng nàng so đo. Nhưng người vẫn không vâng lời! Buổi trưa người đã nói cái gì, miệng người ta không sạch sẽ, người đi theo học, ngay cả người cũng trở nên không sạch sẽ.”

Nàng dạy một câu, Hoàng Ly đáp một câu, thái độ nhận sai thập phần thành khẩn.

Hai chị em ngoài miệng nói chuyện, tay cũng không nhàn rồi, đem một bàn đồ ăn làm vũ khí, chơi cho nhị mợ và đại mợ bên kia kêu “Ngao ngao”.

Nhị mợ và đại mợ liều mạng muốn tránh, nhưng tay nghề Đỗ Quyên phi phàm, căn bản không thể nào tránh được. Muốn trốn dưới gầm bàn, khổ nỗi gầm bàn lại bị một đám chó chiếm lĩnh.

Nhị mợ gần như điên cuồng, trong lúc bị đập mắng ra một tiếng, “Thứ đã chúng, con đi nhỏ! Ngán người... A —— “

Tàn khốc trong mắt Đỗ Quyên chợt lóe, gấp một khối cá kho gừng ném qua, ngay lúc nàng há to miệng, xuyên thẳng vào yết hầu. Vị cay lập tức tràn ra, nàng bị nghẹn bật tiếng ho khan, đem thức ăn trong bụng nôn ra, “Hoa” một tiếng phun ra đầy bàn.

Cả sảnh đường đều che miệng lại, sợ hãi nhìn Đỗ Quyên và Hoàng Ly.

Hoàng Ly mới không dùng những thức mềm đâu, nàng đều bốc những món xương cứng, tay cũng ra sức, đại mợ và nhị mợ bị nàng chơi mặt mũi bầm dập, mặt đại mợ còn thấy máu.

Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mãnh sững sờ nhìn, quên cả ngăn cản.

Vợ Đại Đầu chưa từng thấy qua Đỗ Quyên đánh người.

Nàng thấy Đỗ Quyên từ nhỏ lớn lên, rất lý giải nàng: bình thường rất nhu hoà với người khác, kiêu không ra một điểm không tốt; Nhưng thật chọc giận nàng, đó là chết cũng không chịu làm huê, gia gia nãi nãi cũng đừng nghĩ làm cho nàng khuất phục.

Trước mắt, tẩu tử nhà mẹ đẻ xem như chọc tức nha đầu kia.

Nàng có thể nói cái gì?

Đại tẩu, nhị tẩu mắng những lời này, chẳng lẽ bắt người ta chịu?

Không đạo lý này nha!

Lại nói, trong tư tâm nàng cũng ngầm hy vọng Đỗ Quyên giáo huấn 2 tẩu tử này. Nàng cũng bị tức cảnh hông mà không xả được. Nếu nàng đi lên, nhiều lắm thì bị đại tẩu nhị tẩu nổi giận mắng vài câu, nàng còn có thể động thủ đánh các nàng?

Cho nên, nàng làm như choáng váng.

Vợ Đại Mãnh cũng không tiện tiến lên, bởi vì Đỗ Quyên đã hỏi nàng: “Chó đuổi theo ta cắn, ta phải làm thế nào? Là tùy nó cắn chết ta, hay là dùng gậy gộc đuổi, dùng đá chơi nó?”

Nàng liền biết Ngụy gia đã chọc giận Đỗ Quyên.

Khẩu khí này nếu không cho tỷ muội các nàng ra, đợi Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh ra sân, hậu quả càng không thể thu thập. Hai người này đều tới rồi, đang đứng ở cửa ngoài. Cha con Lâm Đại Đầu ngăn cản không cho bọn họ đi vào, đều nhìn tỷ muội Đỗ Quyên chơi.

Cũng tốt, nàng cũng sớm không vừa mắt hai phụ nữ này.

Nàng cũng nghĩ giống như vợ Đại Đầu, cũng cảm thấy nếu mình ra mặt, cũng không thể động thủ đánh người, không bằng để Đỗ Quyên giáo huấn các nàng.

Phùng Thị đuổi tới, bắt tay áo liền muốn mắng lên, bị Hoàng Tước Nhi kéo lại.

“Nương, ta không thể học người ta. Chó cắn chúng ta, chúng ta không thể cắn trở về. Để muội muội dùng 'đá' đuổi đi các nàng thì tốt rồi.”

Phùng Thị thấy tràng diện này, hiểu ý tứ khuê nữ, nên không hề mắng đám người nhị mợ, mà chuyển qua mắng khuê nữ nhà mình, nói: “Ai kêu các người tới? Trong nhà không có đồ ăn? Không thể trêu vào còn không biết né a!”

Đây là nói cho Lâm gia nghe.

Đỗ Quyên cao giọng nói: “Nương, lời này không đúng. Luôn chỉ có người đuổi chó, nào có người trốn chó. Chó đã tới, chúng ta không thể tới?”

Phùng Thị cứng miệng.

Một biểu tẩu của Lâm Xuân, vẫn không chen vào nói nên không bị tập kích, lúc này cả giận nói: “Coi các người trắng trẻo xinh xắn, lại mắng trường bối là chó...”

Đỗ Quyên biết rõ nàng không có lời hay, cao giọng cắt đứt nói: “Tuy chúng ta là nông dân, miệng cũng sạch sẽ hơn. Dù là phụ nữ có chồng cũng không thể không cố kỵ, miệng lưỡi thô tục, mình mất mặt không nói, làm cho con trai con gái không ngốc đầu lên nổi. Người ta nghe xong muốn nói, trường bối đã như vậy, khuê nữ có thể tốt hơn sao? Cả ngày nghe cũng học xấu. Các người nói có đúng hay không?”

Quế Hương và Thanh Hà sớm đầy cảm phẫn, nhưng tỷ muội Đỗ Quyên không lên tiếng, các nàng cũng không tiện ra mặt. Hiện tại thấy Đỗ Quyên phản kích như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng.

Các nàng mới không sợ đắc tội Ngụy gia, bởi vậy lớn tiếng nói: “Đúng vậy!”

“Nên đuổi đi!”

“Đập chết nàng!”

Đỗ Quyên đập đám người nhị mợ mặt đầy mỡ, mặt đều bị mờ, không cho các nàng cơ hội há mồm mắng, sau đó thấy tốt liền thu tay, kéo Hoàng Ly, ra lệnh nàng đừng chọi nữa.

Đến tận bây giờ Hoàng Ly mới bội phục nhị tỷ, kỷ luật nghiêm minh, lập tức dừng tay.

Hai chị em vừa dừng tay, nhị mợ và đại mợ một bụng hòa khí lập tức phóng thích ra, không ai kịp ngăn cản: “Ba cái đồ phế thải, từ nhỏ đã lăng lơ quyền rũ hết đàn ông cả thôn, già trẻ đều không tha... Không tiếp nhận gia gia nãi nãi, súc sinh...”

Trong phòng thực im lặng, hai phụ nữ ô ngôn uế ngữ phun loạn, rất đột ngột.

Dù là ở đây đều là phụ nữ nông thôn, thường ngày điều thô tục nói hỗn đều nghe qua, cãi nhau mắng nhau với người khác cũng nghiêm túc chửi, nhưng khi nhìn ba tỷ muội Đỗ Quyên như hoa, đều cảm thấy này tiếng mắng chửi này quá chói tai.

Cố tình người Hoàng gia không nói tiếng nào, đứng nghe.

Đỗ Quyên gắt gao lôi Hoàng Ly, nghiêm khắc cấm nàng cãi lại.

Hoàng Tước Nhi cũng lôi kéo Phùng thị, nháy mắt không cho nàng lên tiếng.

Nàng cảm thấy, Đỗ Quyên còn có hậu chiêu.

Quả nhiên, Đỗ Quyên để hai phụ nữ kia mắng một lúc lâu, thấy huynh đệ Lâm Xuân muốn bùng nổ, lập tức kêu lớn: “Đại Đầu bá bá!”

Lúc này, nàng không có kêu Đại Đầu thím, mà gọi là Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu mặt đầy nộ khí đi vào.

Nhị mợ còn không cảm thấy gì, cho rằng Đỗ Quyên muốn Lâm Đại Đầu vì nàng ra mặt, càng ra sức mắng.

Đỗ Quyên lại hỏi: “Đại Đầu bá bá, người nói, ta có nên đập hay không?”

Gân xanh trên trán Lâm Đại Đầu đập loạn, lớn tiếng nói: “Đập!”

Một lời chưa xong, Hoàng Ly chớp lấy cá kho tàu ném qua.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Nãi nãi ra mặt

Cá trích nện trên mặt nhị mọ, thịt vỡ thành một đồng bunn nhão hồng hồng, nhưng xương cá lại rất cứng, đâm làm cho mặt nhị mọ đau đớn, lại cay, nhất thời hét thảm.

Hoàng Ly lại kêu khóc nói: “Ta cho ngươi mắng! Ta cho ngươi mắng! A —— “

Đến cùng nàng còn nhỏ, trước mặt người bị mắng như thế không chịu nổi, lên tiếng khóc rống lên, một tiếng so một tiếng cao hơn, kêu cha lại kêu nương, như điên đem một bàn đồ ăn đều lừa xuống đất, nhất quyết không tha.

Đương trường càng thêm hỗn loạn, người ngồi trên bàn nhàn sỏi nổi đứng dậy tránh né, tiệc rượu này xem như triệt để bị hủy.

Nhậm Tam Hòa buông tay, huynh đệ Lâm Xuân xông tới, khiêng hai mọ ra ngoài.

Hai phụ nữ đầy đầu đầy mặt vẩy mỡ, sắc thái sắc sỡ, miệng còn chửi rủa không nghỉ, vừa đau hận Thu Sinh huynh đệ giúp ba tiểu hồ ly tính Hoàng gia khi dễ mọ, nên cũng mắng luôn bọn họ, vẫn gào đến trong viện.

Trong phòng, Phùng Thị tùy tay kéo xuống tạp dề, ôm Hoàng Ly khóc lớn, giúp nàng lau mỡ trên tay phải, vừa nói với vợ chồng Lâm Đại Đầu: “Từ hôn! Ta từ hôn với các ngươi! Thân thích như vậy chúng ta không dám với. Mỗi lần đến, ba khuê nữ ta sẽ bị người hại chết.” Nói xong hướng tỷ muội Đỗ Quyên nói: “Về nhà!”

Đám người vợ Đại Mãnh vội vàng tiến lên ngăn cản, nhưng không ngăn được.

Đỗ Quyên há hốc mồm—— khẩu khí này như không lưu loát lắm.

Người trong nhà không giống nàng, tuy chung rất để ý những người này. Không giống nàng, tuy dung nhập vào sinh hoạt sơn thôn, nhưng những phân tranh như vậy, sẽ không coi những thôn phu thôn phụ này ra gì, đập thì đập, đập xong sẽ không còn giận nữa.

Roi vào đường cùng, nàng đành phải đi theo nương và tỷ tỷ đi.

Ngoài cửa, Hoàng Lão Thực nghe tiếng cũng đuổi tới, đối với đám người nhị cậu giờ chân ra sức mắng nói: “Ta chửi con mẹ ngươi! Ta chửi con vợ ngươi! Ta chửi khuê nữ ngươi! chửi cả nhà già trẻ ngươi!”

Hắn cũng chỉ mắng như vậy .

Đây là con nít ở nông thôn từ nhỏ đã học mắng như thế.

Hai cậu của Lâm Xuân nhất thời sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn lên vợ bị mấy cái đứa cháu kéo ra, đầy đầu đầy mặt đều là thịt dầu cải dơ bẩn, hồng đỏ trắng đủ hết, không biết là máu hay là canh cá, nhìn không được, tức giận chất vấn Thu Sinh: “Đồ hỗn hào! Các ngươi đều giúp người ngoài khi dễ mọ?”

Hắn chỉ nghe Lâm Đại Đầu một tiếng kia “Đập” .

Lâm Xuân nói: “Mọ không mắng ngươi ta sẽ đập nàng?”

Cháu trai tranh luận, nhị cậu giận quá, hỏi thẳng: “Tiểu Liên bị người làm hại như thế nào? Khuê nữ bị người hại thành như vậy, còn không cho mọ ngươi nói vài câu xả giận?”

Lâm Xuân hỏi lại: “Khuê nữ ngươi là người, khuê nữ người ta không phải là người à?”

Buổi trưa, hắn dám đánh Bát Cân, dám uy hiếp nương Bát Cân, nhưng không làm gì mọ cả, đơn giản là thương tiếc biểu muội Tiểu Liên gặp tai họa, cho nên tha thứ mọ trong lúc thương tâm, dưới sự tức giận nói không lựa lời.

Nhưng nàng không chỉ một mà đến 2, 3 lần nắn Đỗ Quyên, còn càn quấy không nói đạo lý, đem tất cả sai lầm đổ hết lên người Đỗ Quyên, rốt cuộc đem chút thương tiếc trong lòng hắn tiêu ma hết.

Cặp mắt nhị cậu đỏ lên: “Bát Cân vì ai mà đến?”

Lâm Xuân cắn răng nghiêng lợi trả lời: “Vậy Tiểu Liên vì ai mà đi?”

Nhị cậu cuồng nộ: “Tiểu Liên vì đưa nước cho ngươi. Tên súc sinh đến để hại người! Điều này có thể so hả?”

Hắn nghe vợ nguy biến hợp lý, càng nghĩ càng thấy là chuyện như vậy: nếu không phải Đỗ Quyên quyến rũ Bát Cân, Tiểu Liên sẽ không bị hại, cho nên Đỗ Quyên là đầu sỏ mọi tội lỗi.

Lâm Xuân nắm chặt nắm tay, không trả lời.

Không phải hấn đuối lý, mà là không cách nào cùng hấn phân rõ phải trái.

Nếu người đối diện không phải là cậu hấn, hấn thật sẽ đánh một quyền vào mặt hấn.

Phùng Minh Anh ở bên cạnh cười nói: “Đúng là không thể so. Tiểu Liên tìm lắm người. Nếu là tìm được là Xuân Sinh, Xuân Sinh lại uống nhiều quá, xui khiến ôm lấy Tiểu Liên, vậy thì không có chuyện gì rồi. Chỉ sợ lúc này mọi người đang ngồi uống trà làm thân, cậu mợ nỡ phảo ăn mừng đó. Đáng tiếc nha đầu kia nóng vội quá, không thấy rõ người đã nhào lên. Cái này tốt a, có thể lấy 2000 lượng bạc về nhà. Bất quá điều này cũng không sai, 2000 lượng đó, Ngụy gia mấy đời cũng không tích góp được nhiều bạc như vậy. Đem khuê nữ bán được cái giá trên trời, kiếm lớn...”

Nhị cậu như điên lao về phía Phùng Minh Anh.

Nhậm Tam Hòa lắc mình ngăn trở, cũng không thấy hấn động thủ như thế nào, nhị cậu thụt lui ba bước. Hấn chán ghét nhìn hấn từ kia, cảm thấy rất không thú vị. Đối loại người này, hấn đích thực không có hứng thú xuống tay, cố tình mỗi một lần tìm phiền toái đều là những người này.

Nhìn hấn từ té ngồi dưới đất, hấn không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hấn cố ý đẩy hấn về phía Lâm Xuân, coi như cho Lâm Xuân một nhân tình, thế nhưng tiểu tử kia lại lắc mình tránh ra, không đỡ cậu.

Lâm Xuân thật rất giận.

Hấn nghe nhiều, lại hiểu chuyện, bất quá hấn chỉ mới mười lăm tuổi thì có bao nhiêu già giận, bao nhiêu trầm ổn chứ? Huống hồ lớn như vậy, hấn ngoại trừ độc lòng học văn tập võ, học thợ mộc, chưa từng gặp qua chuyện lớn gì. Ở nhà, hấn được cha mẹ thương yêu nhất, chưa từng chịu qua con giận không đầu nào.

Nay thấy cậu mợ can quấy không nói đạo lý, hấn liền phát cương, nói đúng hơn là tính tình con nít, không để ý mặt mũi anh em ruột của mẹ, đầy đầu chỉ nghĩ là: có nên học Đỗ Quyên không nhận cậu hay không?

Nhị cậu té ngã, nhìn cháu trai thương tâm lại phần nộ.

Một bên khác, Hạ Sinh nghe Phùng Thị kêu “từ hôn”, lời kéo tỷ muội Hoàng Tước Nhi về nhà, hấn nhất thời bối rối, tức giận xông về phía Lâm Đại Đầu kêu to: “Chà!”

Huynh đệ bọn họ chỉ có thể nhìn, căm hận nhưng không thể làm gì cậu mợ, chỉ có dựa vào cha ra mặt.

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu liều mạng níu kéo mẹ con Phùng Thị khẩn cầu.

Lâm Đại Đầu đối với hai vợ chồng em vợ căm hận tới cực điểm. Hấn chưa bao giờ phần nộ như vậy. Lúc trước nghe nói Tiểu Liên bị Bát Căn làm nhục, hấn cũng không tức giận như vậy.

Nhìn Đỗ Quyên mỉm cười như cũ, hấn bỗng nhiên hiểu: hấn luôn tâm niệm muốn nhi tử cưới Đỗ Quyên, không chỉ là nhìn trúng nàng, mà còn coi nàng như khuê nữ.

Nàng sinh ra đã bú sữa vợ hấn, gần như là do vợ hấn nuôi lớn. Hấn còn nhớ bộ dáng nàng khi còn nhỏ bị bỏ tập nói, nhìn thấy là trong lòng mềm mại. Từ nhỏ nàng thường chơi chung với Xuân Nhi, tiếng cười giòn giã trong trẻo của nàng bỏ khuyết nỗi hư không không có khuê nữ của hấn. Lớn lên chút ít, nàng trở nên tinh nghịch hơn, thường trêu chọc hấn, nhưng hấn không tức giận chút nào. Mỗi lần nàng làm món mới, không bao giờ quên đưa cho bọn hấn một phần. Lúc hấn và vợ sinh nhật, nàng cũng sẽ làm cho bọn họ một thân xiêm y và giày dép...

Nàng như thân khuê nữ của hấn vậy.

Hấn thích nàng, không kém hơn Hoàng Lão Thực cưng chiều Hoàng Ly.

Nhưng là, hôm nay tại Lâm gia nàng lại bị người như vậy nhục mạ.

Hấn giận dữ, so với Hoàng Lão Thực còn giận hơn.

Hấn vừa dùng lời hay khẩn cầu Phùng thị, vừa tức giận trừng người Ngụy gia.

Lúc này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương từ phòng phí Đông đi ra.

Vốn Hoàng đại nương đang cùng nhóm người Lâm gia lão nãi nãi ngồi ở trong phòng. Lúc bên phía Tây ố nhau, Lâm lão thật không có để ý tới, nói có con cháu đi quán, lớn tuổi rồi đừng ra mặt, nên hưởng thụ tự tại.

Đội một đám người gây đến trong sân, Hoàng đại nương nghe hai người mợ của Lâm Xuân chửi cháu gái mình, Phùng Thị lại kêu “từ hôn”, Hoàng Ly khóc gọi, đầu thể nhận được nữa, lập tức đi ra, còn kéo theo Hoàng lão cha.

Con người đều có bản tính bao che cho con cháu. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cũng thế.

Hoàng đại nương nhắm về phía nhị mợ các nàng, muốn lên tiếng mắng to.

Mới hô lên hai chữ “Lão nương”, liền bị Đỗ Quyên tiến lên liều chết giữ chặt, che miệng nàng kéo qua một bên.

Chờ nàng buông tay ra, Hoàng đại nương cả giận: “Ngươi kéo ta làm cái gì?”

Đỗ Quyên ôm lấy bà vai nàng nhỏ giọng nói: “Nãi nãi, ngươi không thể mắng người. Ta mới vừa rồi còn nói, mắng người là chó sủa, ta coi như chó, đánh. Xem trên người các nàng, đều do ta và Hoàng Ly đập. Nếu nãi nãi cũng mắng lên, người ta nói ngược lại, biến thành ta mắng nãi nãi là gì gì đó sao.”

Hoàng đại nương nghe xong giật mình, vội vàng che miệng lại.

Tiếp đó, nhanh chóng lấy lại tinh thần, thất kinh hỏi: “Trên người các nàng do ngươi đập?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu, thật nhanh đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Hoàng đại nương nghe xong trừng lớn mắt, sau đó nhìn không được đắc ý cười, thầm khen cháu gái có năng lực, không tính quá chịu thiệt. Ngẫm lại lại không cam lòng, hỏi: “Hai phụ nữ đáng chết này lại mắng, ngươi không cho ta mắng lại, vậy ngươi lại chọi nàng đi, đập vỡ răng cửa của nàng mới tốt.”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói với nàng một hồi.

Hoàng đại nương căm hận nói: “Vậy để mặc nàng mắng à? Thanh danh ngươi còn muốn hay không?”

Đỗ Quyên khuyên nhủ: “Nãi nãi, ngươi chó mắng thô tục, rất khó nghe. Ngươi cùng nàng phân rõ phải trái.”

Miệng Hoàng đại nương co rút, nghĩ là đúng là con nít không hiểu chuyện, lúc này còn nói đạo lý cái gì nữa, nói đạo lý có ích lợi gì.

Đỗ Quyên còn nói thêm: “Nãi nãi, ta cho ngươi biết, cảnh giới cao nhất của mắng người là không nói một chữ thô tục. Ngươi làm như vậy...” lại kè tai nói nhỏ nói với nàng.

Hoàng đại nương nghe xong sững sốt, nửa tin nửa ngờ.

Cháu gái nói giống như rất thâm ảo, nàng ngượng ngùng hỏi thêm.

Vừa lúc nhị mợ thấy Hoàng gia nhị lão đi ra, liền mắng Phùng Thị: “Cả gia đình bất hiếu, dạy dỗ khuê nữ không nhận gia gia nãi nãi, đều là súc sinh.”

Đây là muốn châm ngòi quan hệ mẹ chồng nàng dâu các nàng.

Hoàng đại nương tiến lên “phì” nàng một ngụm, mắng: “Lão nương cao hứng thì cùng con dâu cãi nhau chơi, ăn thua gì tới ngươi? Cháu gái lão nương hiếu thuận biết bao nhiêu, người cả thôn đều biết. Ngươi mới là súc sinh, đem khuê nữ bán 2000 lượng, có ngươi làm nương như vậy sao?”

Nàng mắng rất không tự nhiên, bởi vì ghi nhớ Đỗ Quyên nói không thể mắng thô tục, còn phải nói đạo lý, cho nên vừa mắng vừa dè chừng, thập phần không thoải mái.

Nàng lại nhớ đến vụ khác, lại chuyển hướng Phùng Thị giáo huấn: “Thật không có đầu óc! Bị người mắng cho ba câu là mụ đầu, liền muốn từ hôn. Mối hôn sự này là lão Đại và Đại Đầu chính miệng định, ngươi nói lui thì lui, thật không đầu óc mà. Tước Nhi còn muốn thanh danh đó. Người phụ nữ kia không có hảo tâm, ước gì ngươi từ hôn, nàng liền đưa khuê nữ vào Lâm gia, ngươi bị người tính kế còn không biết...”

Năm đó bọn họ chết sống buộc đại nhi từ từ hôn, đều không thực hiện được. Nay Phùng Thị nói lui là lui, mặt mũi cha mẹ chồng bọn họ để nơi nào?

Phùng Thị nghe xong ầm ầm tỉnh ngộ, chân liền bắt động.

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: “Ai nói muốn từ hôn? Đại nương yên tâm, ta kiên quyết không đáp ứng từ hôn.”

Hoàng đại nương nghe xong thập phần đắc ý, quay lại cùng nhị mợ “giảng đạo lý”.

Một bên khác, Hoàng lão cha cũng giận dữ mắng 2 người cậu của Lâm Xuân.

Hai cụ duy trì cháu gái như vậy, trừ bỏ bao che cho con cháu, cũng là có lý do khác.

Nói thiên hạ đại thế, chia ra lâu ngày sẽ hợp lại, hợp lâu ngày sẽ phân ra. Thế cục Hoàng gia cũng giống như vậy, sớm đã thay đổi, khác với năm xưa.

Năm đó Nhậm Tam Hòa ra tay đập nát nhà cũ Hoàng gia, chẳng những không khiến nhà Đỗ Quyên gia và gia gia nãi nãi đoạn tuyệt quan hệ, ngược lại từ đó tường an vô sự.

Nguyên do chủ yếu là:

Đầu tiên là Hoàng lão cha bọn họ sợ hãi Nhậm Tam Hòa, không thể không phục.

Tiếp theo là tỷ muội Đỗ Quyên bắt luận đánh cá săn thú, trước sau như một đều hiểu thuận gia gia nãi nãi. Cái này không thể so sánh được, vì những món này đều do tỷ muội các nàng tự mình bắt được. Hoàng đại nương thấy cháu gái như con trai vậy lên núi xuống sông, tâm liền mềm nhũn, mỗi lần nhận đồ đều thập phần nhớ ơn, không giống lúc trước không biết đủ.

Cuối cùng chính là chuyện Đỗ Quyên dạy Tiểu Thuận đọc sách. Hoàng gia mấy đời cũng không ai nhận được một chữ to. Nay tiểu tôn tử lại đọc sách viết chữ, ngay cả Tiểu Bảo cũng nhận được vài chữ. Hoàng lão cha hai cụ thì không nói, Phụng Cô và Hoàng lão Nhị đã sớm cúi đầu, ngày lễ ngày tết đều kêu Tiểu Thuận tặng đồ cho bên đại bá.

Tuy có những duyên cớ này, nhưng “đóng băng ba thước, không thể tan trong một ngày.” Muốn Hoàng gia hai cụ hòa hảo với con dâu cả là không có khả năng, nhưng huynh đệ Hoàng Tiểu Bảo và tỷ muội Đỗ Quyên lại cực tốt, thái độ hai cụ đối với mấy đứa cháu gái cũng có thay đổi.

Thêm một lý do nữa: mấy năm nay nhà Lâm Đại Đầu hưng vượng lên, Hoàng gia hai cụ thấy Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh đã thành kết cục đã định, dần dần trong tâm tư cũng chấp nhận cửa thân này, nghĩ rằng như vậy cũng tốt, tương lai Tước Nhi có thể giúp đỡ Tiểu Bảo, Tiểu Thuận. Bởi vậy, Hoàng gia và Lâm gia cũng qua lại với nhau.

Cho nên, Hoàng đại nương nghe Phùng Thị kêu từ hôn, có thể không tức giận sao?

Nàng vừa mừng thầm con dâu cả không đầu óc, vừa nhảy ra.

Vì thế, người xem náo nhiệt liền phát hiện: Đỗ Quyên ồn ào không nhận gia gia nãi nãi hình như là chuyện của đời trước rồi, hai ông cháu rất tốt. Hoàng đại nương vừa mừng, còn vừa thấp giọng thì thầm thương lượng vài câu với Đỗ Quyên, tình hình kia tựa như Đỗ Quyên đang dạy nãi nãi mắng người.

Hai người mẹ của Lâm Xuân mừng chửi đều là ô ngôn uế ngữ; ngược lại Hoàng đại nương nhắc từng vụ, từng kiện bày ra sự thật, giảng đạo lý, còn kéo người có uy tín trong Lâm gia tới phân xử.

So sánh hai bên, vợ Đại Đầu càng hận ca tẩu.

Nàng cảm thấy mặt mũi cả đời này đều do ca tẩu làm cho mất hết, bởi vì Hoàng đại nương đem chuyện ca tẩu nàng bán nữ nhi, chuyện bức thân hết thảy vạch trần ra.

Lâm Đại Đầu thấy vợ khổ sở, không thể nhìn được nữa đang muốn đại phát tác, nhị cữu huynh không biết sống chết nhào ra: “Đào Từ, người xem con trai của người hợp với người ngoài khi dễ cậu; còn có mấy đứa con gái này, khi dễ tẩu từ người như vậy; còn có chất nữ người... Đào Từ, nếu hôm nay người không cho ca ca một cái công đạo, ta sẽ không nhận người em gái này nữa!”

Nhị mẹ cũng hứa theo nói: “Đứng! Cùng Hoàng gia từ hôn. Không cần thứ dơ bẩn Hoàng gia.”

Vợ Đại Đầu chỉ thấy đầu óc choáng váng, hình ảnh trước mắt mờ dần, rốt cuộc cảm cực không nổi, thân mình nghiêng một cái té trên mặt đất. Vợ Đại Mãnh sợ hãi kêu lên chạy lại đỡ, huynh đệ Thu Sinh cũng chen chúc nhau chạy tới.

Lâm Đại Đầu hướng về phía anh vợ (anh thứ 2) giận dữ hét: “Vậy thì cắt! Lão tử từ từ luôn Ngụy gia!”

Kêu xong, hần vội vã chạy đi xem vợ.

Bọn người nhị cậu sợ ngây người.

Mặt Hoàng đại nương lộ ra nụ cười chiến thắng, kéo tay Đỗ Quyên hỏi: “Một hôm nữa ngày, có đói bụng không? Chắc chưa ăn gì phải không? Cùng nãi nãi qua bên kia ăn. Lâm gia lão thái thái ở bên kia đó, mới vừa rồi còn nói về người nữa.”

Đỗ Quyên: “...”

Nàng quay qua một bên khác, nói: “Nãi nãi, ta đi xem Đại Đầu thím.”

Hoàng đại nương vội nói: “Mau đi xem một chút. Nàng nuôi lớn người, người phải nhớ kỹ báo ân.”

Đỗ Quyên xoay người chạy đi như trốn.

Nãi nãi như vậy quả thực nàng không quen.

Hoàng đại nương lại đi dỗ Hoàng Ly.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203. Thanh toán như thế

Cuối cùng, việc này vẫn do Lâm thái gia ra mặt giải quyết.

Lâm thái gia lên tiếng: Lâm gia không nhận thông gia này, để Tiểu Liên ở lại, những người khác ngày mai rời đi, từ giờ về sau không cho vào cửa Lâm gia.

Đây chính là kết quả hấn một tay thúc đẩy.

Đám người nhị cậu vừa sợ vừa giận. Tuy Lâm Đại Đầu nói không nhận bọn họ, nhưng bất quá chỉ là nói dối, nhưng Lâm gia lão thái gia nói chuyện phân lượng lại bất đồng.

Đại cậu cũng nói người Lâm gia không phân rõ phải trái, thiên vị Hoàng gia.

Lâm đại gia chen miệng nói: “Đến cùng xảy ra chuyện gì, trong lòng các người có phán đoán. Đừng coi người khác đều là kẻ ngốc. Chúng ta không rảnh nghe người ngụy biện. Nghe nhiều, mình cũng sai theo.”

Rồi ra lệnh người Lâm gia không để ý đến bọn hấn.

Có thể người Ngụy gia mới bối rối, mềm nhũn ra, quỳ bồi tội lão thái gia.

Lâm thái gia không tha, còn muốn bọn họ bồi tội Hoàng gia.

Nhị cậu kích động nói: “Hai đứa con gái Hoàng gia trong mắt không có trường bối, đánh mợ hấn thành như vậy, lão gia từ sao mặc kệ?”

Đỗ Quyên lại nói nàng không ném nhị mợ.

Nhị cậu si ngốc nhìn nàng, nói: “Nhiều người đều nhìn thấy, người còn muốn chối?”

Đỗ Quyên nghiêm túc nói: “Ta nói không ném là không ném. Ta chỉ ném người chửi ta.”

Nhị cậu bị nàng chọc giận muốn học máu, người mắng nàng không phải là nhị mợ các nàng sao, cho rằng cứ như vậy có thể qua phà sao? Nên cả giận nói: “Người còn dám nói cần nói bậy! Nhiều người nhìn thấy, người ném chính là 2 mợ, còn có biểu tấu các nàng.”

Người Lâm gia nghe cũng không hiểu ra sao, cảm thấy Đỗ Quyên hỗn hào.

Mắt Lâm Xuân lại lấp lánh nhìn Đỗ Quyên, chờ đoạn sau của nàng.

Đỗ Quyên nhàn nhã nói: “Nói như vậy, là nhị mợ và đại mợ mắng ta? Vậy thì khó trách. Người mắng ra lời như vậy không xứng làm trưởng bối của ta! Ta cũng không có trưởng bối như vậy! Ta không đánh đến nàng rằng roi dây đất là vì mặt mũi của Đại Đầu tím đỏ.”

Sắc mặt đại cậu và nhị cậu hết xanh rồi đỏ.

Vợ Đại Mãnh nhìn Đỗ Quyên xuy một tiếng cười vui vẻ.

Đỗ Quyên nhìn đám người Ngụy gia cười lạnh nói: “Rất nhiều người đều nghe thấy. Người hỏi thử mọi người đi: người mắng lời thô tục như vậy, xứng làm trưởng bối sao?”

Năm đó nàng cùng nãi nãi cãi nhau, nãi nãi tức giận đến hận không thể đánh chết nàng, cũng không mắng nàng như vậy đâu. Trừ Phụng Cô nói Hoàng Tước Nhi vài câu, nàng đã giận dữ mắng tiểu thẩm này.

Hoàng đại nương vội vàng nói: “Đúng vậy. Ta chưa từng mắng qua cháu gái ra, 2 phụ nữ kia dựa vào cái gì mà mắng nàng? Các nàng là thứ mợ gì chứ?”

Hoàng Ly cũng nói: “Đại tỷ ta không ném. Là ta và nhị tỷ ta cùng ném.”

Nói cách khác, nàng và nhị tỷ không phải là dẫu Lâm gia, không cần nhận người mợ này.

Chung quy người Ngụy gia chưa bồi tội Hoàng gia, nhưng không dám khai báo. Về phần Lâm thái gia muốn đoạn tuyệt quan hệ với Ngụy gia, bọn họ giả bộ hồ đồ. Kéo thêm vài ngày, chẳng lẽ em rể có thể lấy gậy đuổi bọn họ đi?

Lại nói, Đỗ Quyên và Hoàng Ly ném 2 mợ rất nặng, thậm chí thấy máu, đang thanh tẩy bôi thuốc. Trên miệng vết thương đầy vẩy mủ, lúc rửa rất khó chịu, đau đến kêu thảm thiết không ngừng. Còn có mắt cũng dính dầu cay, đau rát.

Lão thái gia biết ý đồ của bọn họ, phân phó Lâm Đại Đầu không cho Ngụy gia gặp vợ hấn.

Một là phòng ngừa bọn họ mặt dày khấn cầu, sau đó cháu dẫu mềm lòng. Hai là muốn mài dũa tính tình bọn họ, cho bọn họ biết mùi.

Lão thái gia vẫn chưa yên tâm, kêu mấy huynh đệ Thu Sinh tới phân phó: “Tuy là cậu các người nhưng không thể tùy bọn họ. Nhớ kỹ: chuyện của Lâm

gia ta, không cho người ngoài nhúng tay vào, mặc kệ là cha hay cậu! Ta sống một ngày, sẽ làm chủ cho các người một ngày; Ta chết, các người tìm Đại gia gia người làm chủ.”

Huỳnh đệ Thu Sinh đồng loạt đáp ứng.

Lâm đại gia lúng túng nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy không có ai, mới yên tâm.

Lòi Lão gia tử dạy tôn tử, không tiện truyền ra bên ngoài.

Loạn một trận, vợ Đại Mãnh lại thu xếp bỏ sung đồ ăn, một lần nữa mở tiệc.

Phùng Thị bởi vì bà bà nhắc nhở, không đi.

Dựa vào cái gì nàng phải đi?

Đi sẽ tiện nghi nhị mợ bọn họ.

Nàng không đi, cũng không từ hôn, cho tức chết người Ngụy gia. Cho nên, tỷ muội Đỗ Quyên ở lại, cùng Quế Hương và đám con gái mở một bàn ở Tây sương.

Nơi này trở lại bình thường, nhà cũ Lâm gia lại tới gây chuyện.

Nương Bát Cân bởi vì chuyện của con mình cực kỳ bị thương, vừa thăm oán trường bối bất công, không để ý con cháu, vừa oán hận Đỗ Quyên chiêu ong chọc bướm, mê mẩn nhĩ tử mình, vừa đau lòng mắng Tiểu Liên vô sỉ, quyền rũ biểu ca.

Trong đó, nàng hận Tiểu Liên nhất.

Lý do dĩ nhiên cũng giống lão thái gia nghĩ.

Nàng vừa hận, vừa cùng chồng thương lượng nên khẩn cầu trưởng bối thế nào để bọn họ hồi tâm chuyển ý, cứu lại tính mạng Bát Cân, bởi vì Bát Cân bị Lâm Xuân đánh vỡ mũi, tai trái cũng bị gãy, hơn nữa thương thế trên người, nếu không điều trị đàng hoàng, sợ không sống nổi.

Trong núi này mặc dù không có danh y, lại có thuốc tốt.

Bị ngoại thương, chỉ cần dùng thuốc tốt điều dưỡng, vẫn có thể lành lại.

Hai người đang thương nghị, chợt nghe nói cha giúp Bát Cân định thân, định vẫn là Tiểu Liên. Lúc này nương Bát Cân khóc, nói thà chết cũng không cho thứ cận bã này vào cửa. Nàng luôn nhớ thương Xuân Sinh, việc này ai cũng biết, Bát Cân sẽ mang tiếng rủa rút đầu.

Lâm Đại Thắng biết rõ cha quyết định không thể sửa đổi, bởi vậy mặt đầy sầu khổ.

Nương Bát Cân nhớ tới con trai đang ở trong tù đường chịu khổ, bỗng nhiên mắt chuyển động, ra một chủ ý. Nàng nói thầm với Lâm Đại Thắng một lúc, sau đó hai người thu thập một phen, bí thiết đi tới Hoàng gia.

Vừa lúc tỷ muội Đỗ Quyên vừa ăn xong tiệc rượu, đang định về nhà liền đụng phải.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng lập tức quỳ trước công lớn Hoàng gia, dập đầu với Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy người tới không có thiện ý, vọt qua một bên, cũng không hỏi chuyện gì, chỉ nói bọn họ có việc thì đi Lâm gia nói với lão thái gia, đừng tìm nàng một đứa bé.

Nương Bát Cân thăm hận, khóc nói: “Đỗ Quyên, tuy Bát Cân hồ đồ nhưng đối với người đó là một tấm chân tình. Nay việc này cũng đã xảy ra, ta và cha hẳn cũng hiểu được người bị tức, còn bị hồng thanh danh. Người yên tâm, chúng ta sẽ không quyệt nợ. Hôm nay chúng ta đến tạ lỗi cho nhĩ tử, lại hướng Hoàng gia cầu hôn. Người yên tâm, ta nhất định coi người như khuê nữ, người vào cửa liền đương gia...”

Lòi còn chưa dứt, Hoàng Tước Nhi nổi giận, hét to: “Người nằm mơ!”

Hoàng Ly cũng mắng: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Cũng không soi vào bãi nước tiểu coi mình ra sao, là thứ gì!”

Lâm Đại Thắng tức giận muốn đứng dậy, nhớ tới đã cùng vợ thương lượng, lại cố nhịn xuống, cúi đầu không nói lời nào.

Đỗ Quyên quát Hoàng Ly ngừng, nhìn vợ chồng Lâm Đại Thắng suy tư.

Hôm nay phát quá nhiều chuyện, nàng phải suy nghĩ thật kỹ.

Tuy nàng không có tâm cơ nhưng không ngốc, chỉ là không thích dùng tâm kế mà thôi.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải suy nghĩ kỹ mới xuất chiêu, tránh bị người lợi dụng ám hại.

Nghe xong, nàng kêu Hoàng Ly đi Lâm gia gọi người, mình và Hoàng Tước Nhi đứng bên cạnh, không tức giận, không khuyên bảo, cũng không kinh hoàng, mặc cho vợ chồng Lâm Đại Thắng nói cái gì, chết cũng không mở miệng.

Trong sân Lâm gia, rất nhiều người vừa cơm nước xong. Vợ chồng Lâm Đại Thắng quỳ nhận sai ở cửa Hoàng gia, Hoàng Tước Nhi thét chói tai lập tức kinh động bọn họ, đều chạy đến xem đến cùng là chuyện gì.

Tiếp đến, vợ chồng Lâm Đại Mãnh và đám người Thu Sinh, Lâm Xuân đều đuổi tới.

Cũng không kinh động lão nhân. Lâm Đại Đầu đang dỗ vợ, cũng không có tới.

Nghe nương Bát Cân lại một lần nữa “tình chân ý thiết” khóc kể Bát Cân si tình Đỗ Quyên, nói ngũ phòng nguyên ý gánh vác hậu quả, vì Đỗ Quyên đính chính thanh danh, dùng kiểu 8 người khiêng đưa nàng vào cửa... Lâm Xuân huyết khí dâng lên, cùng với con tức do cậu mợ tạo ra không có chỗ xả, hét lớn: “Còn dám nói một câu, ta lập tức đi giết tên súc sinh kia!”

Nương Bát Cân gạt mình, co quắp dùng đầu gối quỳ đi trốn sau Lâm Đại Thắng.

Nhưng nàng thấy Lâm Đại Mãnh quát Lâm Xuân ngừng, Đỗ Quyên cũng khuyên hấn, dừng khí lại tăng lên, lại khóc kể.

Thu Sinh châm chọc nói: “Ngũ thâm si tâm vọng tưởng, ngũ thức cũng hôn mê à?”

Lâm Đại Mãnh lạnh lùng hỏi ngũ đệ: “Các người làm như vậy, Tiểu Liên làm thế nào?”

Lâm Đại Thắng bất mãn nói: “Nàng không phải nhớ thương Xuân Nhi sao.”

Nương Bát Cân cũng nói: “Dưa hái xanh không ngọt, Tiểu Liên nhớ thương Xuân Nhi. Chúng ta không bức nàng, để Xuân Nhi cưới nàng là tốt rồi. Bát Cân thích Đỗ Quyên, không bằng thành toàn cho bọn họ. Như vậy đều giai đại hoan hỉ.”

Đỗ Quyên tức giận đến cười.

Thành toàn bọn họ? Là thành toàn con của nàng thì có!

Trên đời này, không có người hồ đồ nhất, chỉ có càng hồ đồ.

Lâm Đại Mãnh đối diện vợ, cũng cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Đầu óc vợ lão ngũ này, cũng không biết là thứ gì...

Người vậy xem bàn luận xôn xao, còn có người nói, để Bát Cân cưới 2 người.

Nương Bát Cân chính nghĩa nói: “Vậy thì không được! Bát Cân chúng ta chỉ thích Đỗ Quyên... A —— “

Nàng còn chưa nói xong, liền thét lên che miệng lại.

Hoàng Ly hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong tay nắm hai cái đập hạt dẻ, nói với nàng: “Người còn dám nói hươu nói vượn, ta đập vỡ răng cửa của người!”

Nhớ tới hành động 'vĩ đại' vừa rồi của tỷ muội các nàng, Lâm Đại Mãnh vội vàng quát nương Bát Cân: “Câm miệng!”

Đỗ Quyên nhìn mọi người một cái, thấy Lâm Xuân cũng muốn phát tác, vội ý bảo hấn đừng lên tiếng, nghĩ lại một lần, trong lòng có tính toán, liền hỏi: “Cha nuôi, tộc quy Lâm gia có quy định rõ ràng là người phạm loại lỗi lầm này sẽ bị dìm lồng heo không?”

Lâm Đại Mãnh nghe xong cả kinh, vẻ mặt do dự.

Lâm Xuân lập tức hiểu, vội lớn tiếng nói: “Không sai! Bất luận nam hay nữ, phạm lỗi này đều bị dìm lồng heo.”

Đỗ Quyên không nhìn vợ chồng Lâm Đại Thắng sắc mặt tái nhợt, gật đầu nói: “Vậy thì được rồi. Bọn họ không muốn cưới Tiểu Liên, vậy Bát Cân cũng không cần thiết giữ lại, xử trí theo tộc quy Lâm gia đi. Đau một lần quyết trừ bỏ tai họa này, đối với Lâm gia chỉ có lợi. Tiểu Liên vốn là cô gái trong sạch, bị goá chồng trước khi cưới, về sau Lâm gia làm chủ thay nàng lại tìm một mối hôn nhân tốt, so với gả cho Bát Cân tốt hơn nhiều.”

Nói đến đây, nàng đưa ánh mắt nhìn qua Lâm Đại Thắng, cười híp mắt nói: “Về phần ta, đừng nói không dính líu gì tới Bát Cân, dù thật bị hấn đụng một cái, ta cũng sẽ không gả cho hấn. Các người đừng phí tâm tư.”

Lâm Xuân lập tức quay đầu chạy về nhà, muốn thỉnh thái gia gia đến xử trí.

Lâm Đại Mãnh vội vàng quát kêu lại, nhưng không kêu kịp hấn.

Hắn đầy lửa giận không chỗ phát tiết, quay đầu hướng Lâm Đại Thắng quát: “Ngu xuẩn! Người ngại nhĩ tử chết được không được nhanh có phải không?”

Lâm thái gia vẫn nương tay, đáng tiếc Lâm Đại Thắng không cảm nhận được dụng ý của trưởng bối, còn trách bọn họ bắt công, lại si tâm vọng tưởng, dùng lý do này đến áp chế Đỗ Quyên. Thật đáng buồn, mạng của con trai sắp không giữ được, hắn còn chọn tam nhật tứ tuyền chọn con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Hiệu ứng bướm bướm

Lâm Đại Thắng bị Đỗ Quyên nói đến choáng váng.

Vợ Đại Mãnh không muốn lăm miệng, thấy Lâm Đại Mãnh sốt ruột, biết hắn đau lòng đệ đệ, liền đá nương Bát Cân một cước, mắng: “Có phải là người ra chủ ý tồi tệ này hay không? Người đang hại lão ngũ đó. Mạng nhi tử người đang nằm trên tay Tiểu Liên, người còn dám không cần nài?”

Nương Bát Cân cuối cùng cũng hiểu tình thế, cả người run run, chỉ vào Đỗ Quyên nói: “Người... Người cái hồ ly tinh này! Tâm quá ác! Quá độc!”

Đỗ Quyên cắt đứt lời nàng nói, nói: “Còn kém xa ngũ thẩm. Tâm ta quá thiện, quá dễ nói chuyện mới có nhiều người tới cửa khi dễ như vậy. Sau này ta phải học ác một chút. Mặc kệ người nào, còn dám đến Hoàng gia ta gây chuyện, ta đánh gãy chân chó của hắn! !”

Nàng nói lời này vốn để trấn áp người ở chỗ này. Hoàng Ly nghe xong trong lòng vừa động, mắt lóe lên ánh sáng khác thường, vẻ mặt cũng kiên định hơn.

Lúc này Lâm Xuân dẫn đám người thái gia gia đi ra, Lâm Đại Thắng nhất thời kinh hoảng lên, khẩn cầu nhìn về phía đại ca Lâm Đại Mãnh.

Lâm Đại Mãnh căn bản không nhìn đệ đệ, tiến ra tiếp đón, kêu lên: “Gia gia! Cha!”

Lâm thái gia hỏi: “Lão ngũ đang làm cái gì đây? Ta còn chưa chết đâu. Dù ta chết, hắn cũng không thể đến quỳ ở cửa Hoàng gia nha.”

Lâm Đại Mãnh cười lạnh nói: “Lão ngũ biết sai, nên tìm Đỗ Quyên nhận lỗi.” Vừa liếc về phía Đỗ Quyên.

Vợ chồng Lâm Đại Thắng vội vàng nói: “Đúng, đúng, đúng! Tội nhận sai.”

Đỗ Quyên nóng nảy, kêu lên: “Cha nuôi!” Thấy Lâm Đại Mãnh trừng mình, liền thở phào chuyển về phía vợ Đại Mãnh, quệt mồ hôi nói: “Mẹ nuôi, người xem cha nuôi nói chuyện kia: ngũ thúc và ngũ thẩm quý xuống nhận sai với ta, đây không phải là chiết thọ ta sao!”

Vừa ai oán truyền đạt bất mãn mình: muốn ta yểm trợ, cũng không thể gạt người như vậy a. Trưởng bối quý xuống nhận sai với ta, truyền đi thanh danh ta còn tốt sao?

Vợ Đại Mãnh liếc trắng chồng mình, cười nói: “Gia gia, vợ chồng lão ngũ muốn đi vào tìm gia gia nãi nãi Đỗ Quyên dập đầu nhận sai. Đỗ Quyên nói không cần, bọn họ liền quỳ ở cửa.”

Vừa nói, vừa dùng chân đá mông Lâm Đại Thắng, muốn hắn đứng lên.

Lâm Đại Thắng cuống quýt lùi vợ đứng lên, đi tới đối với gia gia cười lạnh.

Lâm Đại Mãnh cũng phát hiện mình càn rỡ, lúng túng nhe răng cười với Đỗ Quyên.

Cháu dâu nói dối cũng không cao minh, trong lòng Lâm thái gia rõ ràng.

Hắn liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, lại quay về phía Lâm Đại Thắng hỏi: “Nói như vậy, chuyện của Bát Cân và Tiểu Liên, người đồng ý?”

Lâm Đại Thắng vội vàng nói: “Đồng ý! Đồng ý! Ta là tới gặp thông gia.”

Nói chuyện, trong lòng lại khó chịu như ăn ruồi bọ vậy.

Nương Bát Cân cũng khúm núm không dám hé răng.

Lâm thái gia liền xoay người, kêu mọi người trở về Lâm gia.

Đỗ Quyên đưa mắt nhìn Lâm Xuân, Lâm Xuân cũng đi theo mọi người trở về.

Đội trở lại Tây sương Lâm gia, không có người ngoài, bọn tiểu bối cũng bị đuổi ra ngoài, không cần giả bộ nữa, Lâm thái gia liền mắng vợ chồng Lâm Đại Thắng ngu muội, si tâm vọng tưởng.

Lâm Đại Thắng không dám hé răng, nương Bát Cẩn lại khóc nói: “Ta cũng vì tốt cho Bát Cẩn. Các người đều nói Đỗ Quyên giỏi giang, nếu nàng đồng ý gả cho Bát Cẩn, sau này Bát Cẩn sẽ tốt hơn.”

Lâm thái gia cũng lười nói chuyện, bưng chén lên uống trà.

Lâm đại gia thấy cha như vậy, hiểu được hấn nổi giận.

Hấn vội mắng: “Người chỉ nghĩ đến con trai của người. Tiểu Liên người ta đáng chết hả? Còn có, Đỗ Quyên và Xuân Nhi từ nhỏ đã nói rõ việc hôn nhân, Bát Cẩn tên súc sinh kia gây họa thanh danh người ta, Hoàng gia không như Ngụy gia nháo lên, tính ra đã cho chúng ta mất mũi, người còn dám ra mặt nháo, còn dám tới cửa quý cậu người ta?”

Nương Bát Cẩn vội nói: “Cha, ta cũng vì tốt cho Lâm gia. Đỗ Quyên xinh đẹp, được lòng người, mê hoặc Bát Cẩn mọi đầu không nói, còn cùng Xuân Nhi và Cửu Nhi bọn họ dây dưa không rõ ràng. Xuân Nhi và Cửu Nhi có tiền đồ nhất Lâm gia, đừng để cho nàng gây họa. Nếu nàng gả cho Bát Cẩn, Xuân Nhi và Cửu Nhi chết tâm, có thể thành gia lập nghiệp, sẽ không trở mặt thành thù.”

Lâm thái gia phun một ngụm trà ra thật xa, không dám tin nhìn cháu dâu trước mặt.

Nếu không phải chính tai nghe, hấn không biết Lâm gia có người như vậy. Xem ra, hấn đã xem thường phụ nữ Ngụy gia.

Vợ Đại Mạnh nghiêm mặt quát: “Đệ muội, nhi tử người không nên thân, đừng dắt tam quải tứ lồi kéo người bên ngoài vào. Cửu Nhi nhà ta rất tốt, không cần người lo lắng. Ba đứa con trai của ta đều ngoan. Người nên về nhà quản tốt Bát Cẩn đi.”

Nương Bát Cẩn rất sợ đại tẩu này, vội nói: “Đại tẩu, ta là vì...”

Vợ Đại Mạnh quyết đoán nói: “Người cái gì cũng đừng nói! Ta đã nói với đại cô hấn, muốn cho Cửu Nhi và Quế Hương định thân. Nếu để cho ta nghe người nhàn thoải cái gì Cửu Nhi và Đỗ Quyên, người thử xem ta có buông tha người không!”

Vừa rồi nàng không mở miệng, là không muốn dính líu vào.

Vợ lão ngũ, bình thường ôn nhu nhất gan. Bởi gia cảnh Lâm gia tốt, có ông bà và cha mẹ chồng quản lý, tạm thời lại không có ở riêng tranh gia sản, cho nên huynh đệ đều rất hoà thuận, đối với đệ đệ nhỏ nhất trông nom cũng tốt, nàng không nhìn ra bản tính chân chính của người đệ muội này.

Buổi trưa hôm nay nàng khóc lóc, vừa rồi còn quý khăn cầu Đỗ Quyên, nói cái gì “thành toàn”, làm cho nàng kinh hãi: hai người này chỉ nói theo suy nghĩ của mình, hơn nữa bọn họ vĩnh viễn chỉ suy nghĩ cho bản thân mà thôi.

Vì thế, nàng thật phản cảnh giác, không nhiều lời như mọi khi.

Ai ngờ nói hai ba câu, nàng liền kéo Cửu Nhi vào cuộc.

Nàng nói như là nương Cửu Nhi nên cảm tạ vì nàng vì Cửu Nhi mà tính toán, làm cho hấn tránh khỏi một trận tai họa.

Chắc chắn!

Sao trước đây nàng lại không phát hiện ra người em dâu này biết bày trò như vậy chứ?

Đại tẩu không khách khí, nương Bát Cẩn liền ngập ngừng không dám nói tiếp nữa.

Mặt Lâm đại gia giận đỏ lên, mắng: “Câm miệng! Người còn dám nói Đỗ Quyên? Người đi xem 2 phụ nữ Ngụy gia kia, không sợ chết người nói tiếp đi.”

Nương Bát Cẩn thấy người trong phòng đều trừng nàng, nóng nảy nhưng nếu không nói lại không cam tâm, nên nhanh chóng giải thích: “Ta chưa nói Đỗ Quyên không tốt. Ta cũng là vì nàng tốt. Nếu nàng hứa với Xuân Nhi, dứt khoát đem việc hôn nhân định xuống, nói cho mọi người biết, đỡ phải hại người bên ngoài nhớ thương. Sớm định ra, Bát Cẩn chúng ta cũng sẽ không đoán mò, sẽ không xảy ra chuyện này.”

Vợ Đại Mạnh triệt để không lời gì để nói.

Lâm thái gia cười nói với đại nhi tử và con dâu cả: “Nghe đi, đều là người ta lỗi.”

Đột nhiên cất cao giọng nói: “Đem lão ngũ và vợ hấn về quán giáo cho nghiêm! Không biết hối lỗi cũng tới quý từ đường đi. Một gia đình cứ ở trong từ đường đừng đi ra nữa.”

Lâm đại gia thấy cha sinh khí, vội nhẫn nhịn đưa mọi người đi ra ngoài.

Trước mặt người, không tiện quán giáo nhi tử, đành cho bọn họ về nhà trước.

Lâm Đại Thắng còn muốn đi gặp nhị cửu Ngụy gia, sợ cửa này thân không thành, Bát Cẩn khó giữ được tánh mạng. Nương Bát Cẩn cũng kiên trì muốn đi.

Ai người đến Đông sương, người Ngự gia không thèm để ý tới bọn họ.

Nhị mợ Ngự gia cùng tỷ muội Đỗ Quyên đấu một trận, đang tức càn hồng, nghe nói vừa rồi hai người này quỳ tại cửa Hoàng gia cầu thân, rõ ràng là chường mặt Tiểu Liên, giận càng thêm giận, sao còn để ý tới bọn họ.

Cuối cùng Lâm Đại Mãnh uy hiếp khuyên bảo, mới để cho bọn họ gặp mặt nhận thân.

Nhị mợ và nương Bát Cân gặp mặt, ai nấy đều xem thường đối phương, tự cảm thấy con mình bị ủy khuất, bị ép mới không thể không nhận cửa thân này, song phương duy nhất đạt thành nhất trí ý kiến là đều hận Đỗ Quyên, cảm thấy nếu không phải vì Đỗ Quyên, con mình sẽ không xảy ra chuyện.

Bởi thế các nàng mới có lời để nói.

Tiểu Liên xảy ra chuyện mất thanh danh, nhưng Ngự gia nhị phòng tốt xấu gì cũng được bạc, khuê nữ cuối cùng cũng gả vào Lâm gia, so với đại phòng tốt hơn nhiều.

Tuy Tiểu Phuong không xảy ra việc gì nhưng bị biểu ca cự tuyệt, Lâm gia lão thái gia trước mặt mọi người tuyên bố không nhận Ngự gia làm thông gia. Ngự gia đại cữu và mợ cảm thấy mặt mũi mất hết, bởi vậy giận dữ, sáng sớm ngày kế liền cáo từ rồi đi.

Về đến nhà, đúng lúc có người tới cửa cầu thân. Sau khi tiếp xúc, cảm thấy không sai, liền cho Tiểu Phuong định thân. Vô tình, cô gia (= danh xưng gọi chú rể, con cháu rể) cùng thôn với đại cô của Đỗ Quyên. Lúc đặt sinh lễ, bên đảng trai mời tới toàn phúc nương tử, chính là Hoàng Chiêu Đệ.

Nói tới việc này cũng lạ. Lúc trước Đỗ Quyên giận dữ mắng biểu ca Điều Kim Quý, nói hắn không xứng cưới con gái Hoàng gia, không biết có phải là kích thích ý chí chiến đấu của hắn hay không, hay là phần mộ tổ tiên Điều gia phát nhiệt, khiến cho số mệnh hắn phát lên, hắn khắc khổ ra sức học hành vài năm, năm nay thi trúng Tam Giáp (= hàng thứ ba đầu bảng).

Việc này làm cho Điều gia vui mừng đến lật trời.

Tuy hắn đứng sau, nhưng thắng ở tuổi trẻ, mới 21 tuổi, có thể nói là thiếu niên đắc ý, tiền đồ vô lượng.

Điều Kim Quý chưa thể vào Hàn Lâm viện. Hắn xuất thân hàn môn, ở trong triều cũng không có núi dựa, theo lời ân sư chỉ điểm, chủ động thỉnh cầu cho ra ngoài. Sau đó được lại bộ ủy nhiệm về Kinh châu, chờ mấy tháng sau huyện lệnh cáo lão, sẽ thay hắn làm quan phụ mẫu huyện Sơn Dương.

Hoàng Chiêu Đệ dĩ nhiên hãnh diện, được mưới dặm tám thôn tôn sùng. Phàm có kết thân là nhờ vào quan hệ thỉnh nàng làm toàn phúc nương tử, để dính chút phúc khí.

Ngày hôm đó đi tới Ngự gia, trong tán gẫu nói tới nhà mẹ đẻ của mình ở thôn Thanh Tuyền, đại mợ liền thốt ra, nói em mình gả tới thôn Thanh Tuyền.

Hoàng Chiêu Đệ hết sức cao hứng, vội hỏi nhà nào.

Đại mợ nói xong rồi cũng hối hận, sợ nói cho nàng biết, chuyện Tiểu Phuong bị cự tuyệt sẽ bị lan truyền. Nếu không nói, lại không có cớ, đành nói ra.

Hoàng Chiêu Đệ nghe nói em nàng chị gả cho Huỳnh đệ cách vách của Lão Thực, Lâm gia, không khỏi ngẩn ngơ, sắc mặt cũng có chút ngưng ngững, bởi vì nàng cũng nhớ tới một đoạn chuyện cũ không vui.

Bất quá, rất nhanh nàng trấn định lại.

Nay nàng đã khác xưa, nhi tử đậu Tiến sĩ, chứng minh là có tiền đồ, còn sợ người nói sao? Hừ, có một ngày nàng về nhà mẹ đẻ, xem đứa cháu gái phách lối năm xưa đối mặt với nàng như thế nào.

Nghĩ tới điều này, nàng liền cẩn thận hỏi tới tình hình nhà mẹ đẻ.

Tiểu Phuong ở một bên nghe ra chút manh mối, liền để ý.

Nàng ở thôn Thanh Tuyền có nghe một ít lời đồn đãi về Đỗ Quyên, biết nàng năm đó vì phản kháng gia gia nãi nãi định việc hôn nhân cho nàng mà không nhận gia gia nãi nãi, hình như người đó là nhi tử cô cô nàng.

Bởi vậy, khi Hoàng Chiêu Đệ hỏi về việc hôn nhân của Đỗ Quyên, nàng cặn kẽ nói cho nàng nghe.

Nàng nói Đỗ Quyên không cùng Lâm Xuân định thân, bởi vì Ngự nương nương nói lương xứng của Đỗ Quyên là quý nhân, không phải Lâm Xuân, làm cho nàng đợi quý nhân tới cửa.

Hoàng Chiêu Đệ nghe xong sùng sốt, âm thầm suy nghĩ.

Lúc này tâm tình Tiểu Phuong rất phức tạp, vừa hy vọng Đỗ Quyên không gả được cho Lâm Xuân, xả được con uất ức; lại vừa hy vọng Đỗ Quyên không được cô cô nhìn trúng, không được hưởng phúc, thật là khó xử.

Cuối cùng nàng nghĩ, năm xưa Đỗ Quyên ghét bỏ biểu ca, nay người ta làm quan, tuyệt sẽ không cưới nàng một thôn cô, vì xả giận, cưới về làm thiếp còn được.

Trong lòng nàng liền thư thả.

Lại chợt nghĩ, Lâm Xuân xem Đỗ Quyên như mạng. Nếu Đỗ Quyên bị biểu ca nàng cưới đi, hắn sẽ như thế nào?

Nàng tưởng tượng bộ dáng mất hồn của biểu đệ, trong lòng càng thoải mái hơn, nỗi khó chịu gặp phải ở thôn Thanh Tuyền tiêu tán đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Rời đi

Hoàng Chiêu Đệ biết nhi tử nhớ thương Đỗ Quyên.

Nhưng dù Đỗ Quyên tốt, hiện tại cũng không xứng với con trai nàng.

Nàng không nghĩ tới việc này nữa.

Nhưng thỏa mãn mọi yêu cầu của nhi tử thành thói quen của nàng, cho nên nàng vẫn đem chuyện nghe được từ Tiểu Phưong nói với hắn.

Diêu Kim Quý nhất thời mừng rỡ, kích động đến mặt đỏ lên.

Nói tới năm đó, hắn thật đúng là bị Đỗ Quyên răn dạy đã kích thích lòng xấu hổ của hắn. Sau khi trở về hắn vui đầu khổ học. Hắn vốn có chút thông minh, trước đó cũng học nhiều năm tư thực, chỉ vì người nhà ruộng chiều, không chịu khổ cực dùi mài mới không thi nổi tú tài. Một khi cố gắng dụng công, lại dùng hết vài năm thời gian, thật khiến hắn nổi bật.

Sau khi hắn trúng tú tài, cũng từng hướng nương hỏi thăm tình hình Đỗ Quyên, hỏi khi nào nàng cùng Lâm Xuân định thân. Mặc dù trong lòng có ý đồ, bắt đặc dĩ nhớ tới tính tình của Đỗ Quyên, còn có một Nhậm Tam Hòa hung ác, nếu nháo lên không chừng sẽ ảnh hưởng sĩ đồ của hắn, đành phải bỏ qua phần tâm tư này.

Lúc này nghe Hoàng Chiêu Đệ nói Đỗ Quyên không cùng Lâm Xuân định thân, hắn mừng được như lên trời.

Lúc này nói với nương, muốn nàng lập tức đi thôn Thanh Tuyền.

Hoàng Chiêu Đệ nhớ tới “Phong thái” của cháu gái nhà mẹ đẻ, da đầu còn run lên, do dự nói: “Nếu Đỗ Quyên vẫn không chịu thì sao?”

Tuy trong lòng nàng cảm thấy Đỗ Quyên không xứng với nhi tử, nhưng từ đáy lòng lại ngầm cảm giác là cô cháu gái này chưa chắc ham phú quý của nhi tử, sợ sẽ không đáp ứng cửa thân này.

Diêu Kim Quý khẽ cười nói: “Việc này không do nàng quyết định.”

Hừ, hôm nay đã khác năm xưa, nay hắn đã là quan lại.

Rồi kẻ tai nói nhỏ với nương.

Hoàng Chiêu Đệ nghe xong gật đầu, nói đầu tháng 5 sẽ đi thôn Thanh Tuyền xem lão nương.

Việc này sẽ nói tỉ mỉ sau. Ở thôn Thanh Tuyền nhà Lâm Xuân, vợ Đại Mãnh, vợ lão ngũ nói một hồi, trong lòng thực không thoải mái.

Tuy nàng không hiểu “Lời đồn ngừng ở trí giả”, nhưng biết là trong son thôn không phải ai cũng hiểu chuyện như nàng, người hồ đồ rất nhiều. Phưong pháp tốt nhất để trấn áp lời đồn, chính là dùng sự thật chứng minh. Nàng muốn đem việc hôn nhân của Cửu Nhi và Quế Hương định ra.

Nghĩ tới việc này, nàng mới phát hiện không thấy Cửu Nhi.

Nàng đi hỏi Lâm Xuân.

Lâm Xuân nói Cửu Nhi hơi mệt chút, đi về trước nghỉ ngơi.

Vợ Đại Mãnh cũng không để ý, bận rộn đến rất trễ. Nàng đợi khách về hết, giúp thu dọn tàn cục sạch sẽ rồi mới về nhà.

Trong lòng nàng nhớ chuyện của Cửu Nhi, nên tới phòng của hắn.

Đẩy cửa vào phòng đã nhìn thấy nhi tử nằm nửa trên nửa dưới giường, xiêm y giày cũng không cởi, chân đặt ở mép giường, nhin không được nổi nóng

lên.

Đem cây đèn đặt trên bàn thấp đầu giường, vừa giúp hấn cời giày, vừa thấp giọng mắng: “Tiểu tử đáng chết này, không tắm rửa đã lên giường! Buổi sáng thương lương, trên người không biết hứng biết bao nhiêu bụi đất. Ngươi chuyên môn hại lão nương ngươi!”

Cứ tưởng rằng Cừ Nhi ngủ, ai biết hấn lâu bầu nói: “Một lát nữa sẽ đi tắm.”

Vợ Đại Mãnh giật mình, dừng tay hỏi: “Ngươi chưa ngủ à?”

Một cánh tay Cừ Nhi để ngang trên trán, che mắt, “Ân” một tiếng.

Trong lòng vợ Đại Mãnh “lộp bộp”. Lời của mẹ Bát Cân như một cây gai đâm vào lòng nàng, lúc này cảm thấy không ổn, vội hỏi: “Cừ Nhi! Ngươi làm sao vậy?”

Hỏi hai tiếng, Cừ Nhi mới trả lời: “Một mồi.”

Vợ Đại Mãnh vội nói: “Một mồi thì đi tắm rồi đi ngủ tiếp. Nương đi nấu nước.”

Cừ Nhi “Ân” một tiếng.

Vợ Đại Mãnh đi vào phòng bếp nấu nước, vừa suy nghĩ nhi tử bị làm sao.

Trong phòng bếp, vợ Phúc Sinh đã nấu hai nồi nước lớn. Thấy nàng tới, vội thỉnh nàng rửa mặt.

Vợ Đại Mãnh hài lòng hỏi: “Nãi nãi và thái thái đều ngủ?”

Vợ Phúc Sinh gạt đầu, nói nhỏ: “Đều ngủ. Nương lấy nước cho nhị thúc?”

Vợ Đại Mãnh gạt đầu nói: “Còn không phải là tiểu tử thú kia. Ngươi bận rộn xong đi ngủ đi. Ta múc nước, gọi hấn tự mình đến xách.”

Vợ Phúc Sinh nghe thế mới đi.

Đội Cừ Nhi tắm xong, thay đổi một thân áo bông khô mát, mới bò lên giường muốn ngủ, mẹ hấn lại đi vào, ngồi xuống bên giường hấn.

Cừ Nhi kinh ngạc hỏi: “Nương có việc?”

vợ Đại Mãnh nhìn hấn, thăm dò nói: “Nương nghĩ, ngươi cũng không nhỏ. Nương chọn mấy năm nay, cảm thấy trong số con gái ở đây, Quê Hương tốt nhất. Để ta tìm một ngày, giúp các ngươi định việc hôn nhân.”

Cừ Nhi kinh hãi, bật thốt lên: “Không được!”

Mẹ hấn mặt trầm xuống, hỏi: “Sao lại không được?”

Cừ Nhi không biết nói gì, ngồi xếp bằng trên giường ngẩn người.

Vợ Đại Mãnh thấp giọng hỏi: “Vi Đỗ Quyên?”

Cừ Nhi nghe xong cả kinh, thề thốt phủ nhận: “Không phải!”

Rồi lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại: “Đỗ Quyên không phải cùng Xuân Nhi định thân sao?”

Là hấn giả hoạt, đột nhiên nhanh trí nhớ tới việc che dấu.

Hấn nhớ tới Lâm Xuân kiên quyết không cho hấn tới Hoàng gia cầu hôn, trong lòng không khỏi chua xót: quả nhiên một chút động tĩnh là làm người ta hoài nghi Đỗ Quyên. May mà không đi, bằng không giống như Bát Cân nháo ra, biết Đỗ Quyên sẽ bị người truyền thành như thế nào nữa.

Hấn còn không biết ngũ thúc ngũ thẩm hấn lúc chạng vạng còn gây phong ba, bằng không càng kinh hãi hơn.

Vợ Đại Mãnh nghi ngờ hỏi: “Vậy là ngươi... coi trọng người khác?”

Cừ Nhi mạnh mẽ lắc đầu, nghĩ nghĩ, ngược mắt nhìn nương nói: “Để ta suy nghĩ trước đã.”

Vợ Đại Mãnh cẩn thận đánh giá nhi tử nhưng nhìn không ra cái gì, nhân tiện nói: “Ngươi suy nghĩ thật kỹ đi. Con gái trong thôn này, còn có khuê nữ thân thích bên ngoài, nương đều nhìn rất nhiều. Xem đến xem đi, Quê Hương xem như tốt nhất. Các ngươi từ nhỏ lớn lên với nhau, tính tình của nàng ngươi cũng rõ ràng...”

Nói xong, chợt thấy e rằng nói dư thừa.

Mấy việc này còn cần nàng nói sao?

Nàng liền đi, trong lòng vẫn nghi hoặc.

Cửu Nhi chờ nàng đi xong, lại không ngủ. Dù sao hấn cũng không buồn ngủ.

Suy nghĩ một hồi, hấn xuống giường đi tới bên bàn học cạnh cửa sổ, lật giấy bút ra, mài mực, nhắc bút viết ba phong thư.

Tiếp đó, hấn nhanh chóng thu thập một cái hành lý đơn giản, trên lưng đeo cung tiễn, treo đao lên hông, để một phong thư lại trên bàn, cầm 2 phong thư khác, lặng lẽ ra khỏi nhà.

Hai phong thư, một phong là cho Nhậm Tam Hòa, một phong là cho Lâm Xuân.

Hấn không dám đi Lâm gia, sợ kinh động Như Gió, mà nhét hai phong thư vào bên trong cửa nhà sư phó, sau đó suốt đêm ra thôn, hướng ngoài núi chạy đi.

Chạy gấp một đêm, đến lúc trời sáng hấn thì hấn mới dừng lại, tìm một ao nước ngồi xỏm xuống rửa mặt.

Nước trong rừng sâu núi cao phủ lên mặt, đầu não thanh tỉnh không ít.

Hấn nhắc mắt đánh giá chung quanh. Đã là đầu hè, buổi sáng trong rừng núi, cây cối xanh mướt, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, có thể loại bỏ hết ưu phiền của con người.

Cửu Nhi không có ưu phiền, chỉ cảm thấy trong lòng trống không.

Đỗ Quyên cự tuyệt hấn, lòng hấn tràn đầy thất lạc, nhưng thương tâm sa sút tựa hồ không phải là một nam tử hán nên biểu hiện ra, nhưng không biết nên làm thế nào.

Hấn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, nương lại muốn hấn cùng Quế Hương định thân.

Sao có thể được chứ?

Một bụng tâm tư dây dưa, hấn nào có tâm tình cùng Quế Hương định thân.

Nếu cự tuyệt thẳng thừng, với sự khôn khéo của mẹ hấn, nói hai ba câu là có thể thấy rõ tâm tư của hấn; Quế Hương nói không chừng sẽ tức giận đến khóc, hấn cũng không dám đối mặt với biểu muội này.

Trong mờ mịt luống cuống, hấn nghĩ tới đi đầu quân.

Lúc đầu hấn đã có tính toán đó, không phải sao?

Nghĩ tới sắp phải vào quân ngũ, hấn cảm thấy trong lòng dâng lên một tia hi vọng, một mục tiêu hướng tới, là động lực để tinh thần có nơi ký thác, bỏ khuyết nội tâm trống rỗng kia.

Thiếu niên luôn tràn ngập sức sống. Định ra mục tiêu mới xong, hấn cảm thấy kiên định rất nhiều. Thậm chí, đối với chuyện lúc trước cũng có chờ đợi mới, chờ đợi “Son trọng thủy phục nghi không đường. Hy vọng lại một thôn.”*

* Núi tiếp núi, nước liền nước không có đường đi. Hy vọng sẽ có lối thoát.

Vài năm qua đi, ai biết sẽ là tình hình gì?

Tâm tình hấn rất tốt, nhếch miệng cười, nắm hành lý bên cạnh lên, khoác lên vai, nhảy lên một cái, đi vào trong núi rừng.

Chuyến đi này, như cá vượt mặt biển, chim xoải cánh trên trời cao! ! !

Thôn Thanh Tuyền Lâm gia nhà cũ, Lâm Đại Mãnh đọc thư nhi tử để lại, đôi mày nhăn thành chữ xuyên

(II), “Là đêm qua đi hay là sáng nay đi?”

Phúc Sinh nhìn nhìn nghiêng mực trên bàn nửa khô nửa ướt, nói: “Đêm qua đi.”

Ở trong thư Cửu Nhi nói, hấn không cam lòng ở trong núi qua một đời, muốn đi đầu quân. Nếu có thể may mắn kiếm được một phần công danh trở về, coi như là làm rạng rỡ tổ tông, không uổng công cha mẹ trường bối nuôi dưỡng hấn. Chỉ là chuyến đi này, không có qua ba năm về không được, nên việc hôn nhân không cần định trước, đỡ phải chậm trễ khuê nữ người ta.

Mặt vợ Đại Mãnh trầm xuống, không nói một lời.

Lúc điểm tâm, Lâm thái gia cũng biết việc này, lúc này hỏi rõ.

Lão thái thái kinh ngạc hỏi vợ Đại Mãnh: “Tốt xấu gì cũng không nói một tiếng, suốt đêm đi?”

Lúc này, 2 vợ chồng Lâm Đại Thắng cũng ở đây, dĩ nhiên vì chuyện của Bát Cân, muốn xin trưởng bối nể tình, tha cho nhi tử về nhà dưỡng thương.

Nghe nài nỉ hỏi lời này, không đợi vợ Đại Mãnh trả lời, nương Bát Cân vỗ tay một cái, hét lớn: “Khẳng định là vì Đỗ Quyên! Ngày hôm qua đại tẩu nói muốn Cửu Nhi và Quế Hương định thân, Cửu Nhi không bằng lòng cho nên bỏ đi. Ta nói không sai chứ? Đỗ Quyên chính là tai tinh, sớm muộn gì cũng đem huynh đệ bọn họ biến thành...”

Mọi người đều ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về phía vợ Đại Mãnh.

“Vợ Lão ngu!” vợ Đại Mãnh tức giận quát, “Con ta đi giết người, phóng hỏa hay làm cường đạo, mà ngươi nói như trời sụp xuống vậy hả? Cửu Nhi đi đầu quân thì có việc gì? Đây là việc vui, chứng minh hần có tiền đồ, ta và cha hần rất cao hứng. Không giống Bát Cân, ngay cả lên núi săn thú cũng không dám, chỉ biết ở nhà dựa vào cha mẹ.”

Nương Bát Cân thấy hai mắt đại tẩu như phun lửa, hai tay vung tới gần mình, sợ tới mức thụt lui hai bước, rụt cổ không dám hé răng, trong lòng lại xem thường nói: “Ngươi thật cao hứng sao phát hỏa lớn như vậy?”

Lâm Đại Thắng thấy đại tẩu trước mặt mọi người chà đạp con trai mình, rất bất mãn, nhân tiện nói: “Dù Cửu Nhi muốn đi đầu quân cũng không cần lên lên lút lút bỏ đi. Cùng gia gia nài nỉ nói một tiếng, đem việc hôn nhân định ra rồi đi, có cái gì khẩn cấp chứ.”

Vợ Đại Mãnh cá giận nói: “Ai lên lên lút lút? Cửu Nhi không phải để lại thư sao! Hần sợ ta và cha hần không cho hần đi, mới dùng biện pháp này. Lão ngu! Ngươi lo quản nhi tử của mình đi, Bát Cân gây họa còn chưa xong đâu! Ba nhi tử của ta đều có tiền đồ, không cần ngươi bận tâm.”

Sắc mặt Lâm Đại Thắng càng khó coi.

Lâm đại gia thấy con dâu cả luôn làm việc cẩn thận, hôm nay trước mặt trưởng bối răn dạy đệ đệ và em dâu như vậy, có chút kỳ quái. Bất quá, vợ lão ngu nói chuyện quả thật không dễ nghe, hần liền trầm giọng quát: “Ồn cái gì? Phẫn hết rồi!”

Lâm Đại Mãnh vội vàng kéo vợ.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người hỏi: “Đại Mãnh huynh đệ có ở nhà không?”

Là Nhậm Tam Hòa và Lâm Xuân tới.

Bọn họ cũng nhận được thư của Cửu Nhi, vội tới xem một chút.

Nhậm Tam Hòa nghe sơ qua sự tình, vỗ vỗ vai Lâm Đại Mãnh, ý bảo hần không cần lo lắng cho Cửu Nhi, rồi hướng Lâm thái gia, Lâm đại gia cười nói: “Cửu Nhi đi chuyến này, nhất định có thể mang một phần công danh về cho Lâm gia.”

Mọi người nghe xong lời này đều cười, không khí tốt hơn nhiều.

Lâm đại gia liền hỏi: “Nó cũng để lại thư cho ngươi và Xuân Sinh?”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, nói: “Để cho chúng ta, là nhét vào khe cửa nhà văn bối, chắc là không dám đi nhà Xuân Nhi, sợ kinh động con hồ.”

Lâm đại gia gật gù đầu, cảm thấy có lý.

Nương Bát Cân một lòng muốn tìm hiểu lý do Cửu Nhi ra đi, tốt nhất là dính líu đến Đỗ Quyên, chứng minh Đỗ Quyên không tốt, nhi tử nàng cũng bị Đỗ Quyên mê muội đầu, không phải phẩm hạnh không tốt, như vậy thì khuyết điểm sẽ giảm bớt.

Đầu óc nàng tràn đầy oán niệm với Đỗ Quyên nhưng lại quên mất Nhậm Tam Hòa là tiểu dượng của Đỗ Quyên, bật thốt lên: “Khẳng định cũng để lại thư cho Đỗ Quyên, kêu Đỗ Quyên chờ hần, chờ hần kiếm công danh về cưới nàng ...”

Lâm Đại Mãnh vội vàng quát: “Câm miệng! Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Nhưng đã quá chậm, nàng đã nói hết ra.

Nhậm Tam Hòa nhìn chằm chằm nương Bát Cân nương, nhìn đến nàng đỏ mặt cúi đầu.

Lâm Đại Mãnh cười lạnh muốn nói đỡ, nhưng còn chưa mở miệng đã nghe Nhậm Tam Hòa nói: “Không nói tới việc Đỗ Quyên có quyền rũ Lâm gia huynh đệ trước hay không, nhưng ngươi quyền rũ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Khích lệ

Một viên đá làm dậy sóng ba đào, tươi cười của Lâm Đại Mãnh liền cứng ở trên mặt, bọn người Lâm thái gia không dám tin nhìn Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Thắng phần nộ đến khuôn mặt vặn vẹo, ánh mắt như muốn giết người.

Vỗn Lâm Xuân cũng tức giận, nghe xong lời này hấn âm thầm sáng khoái.

Nương Bát Cân ngẩn ngơ, sau đó “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc nói: “Không thể nào! Đây không phải là oan uổng ta sao...”

Nhậm Tam Hòa khề cười nói: “Sao không có? Bình thường người nhìn ta chăm chăm, ta cũng không tiện nhìn người...”

Nương Bát Cân xấu hổ bụm mặt khóc rống.

Vợ Đại Mãnh cố nín cười ghen đến nội thương.

Không riêng gì nàng, Phúc Sinh và đám tiểu bối cũng như thế.

Thật là lạ, nữ nhân Lâm gia bị người ngay mặt chỉ trích quyền rũ nam nhân, không phải bọn họ hấn nên phần nộ sao, sao lại buồn cười chứ?

Bởi vì bọn họ biết Nhậm Tam Hòa có ý ghê tởm 2 vợ chồng Lâm Đại Thắng. Điều ở chỗ không phải hấn ăn nói lung tung, là có chút “căn cứ”. Dĩ nhiên, giữa bọn họ tuyệt đối là trong sạch, dù không tin nương Bát Cân, Nhậm Tam Hòa cũng làm cho bọn họ tin tưởng.

Vì ở nông thôn son dã này, quy củ lễ pháp không quá khắc nghiệt, nam nữ không có khả năng không gặp mặt nhau. Cho nên, những phụ nữ xinh đẹp sẽ làm cho đàn ông hâm mộ, lui tới sẽ nhìn ngắm thêm vài lần. Tương tự, đàn ông như Nhậm Tam Hòa, Lâm Đại Mãnh cũng chiều dục mắt thèm của đám phụ nữ, lúc đi ngang qua cũng sẽ bị nhìn chăm chăm, đặc biệt Nhậm Tam Hòa nổi bật nhất.

Đương nhiên, ngoại trừ kẻ đặc biệt không biết liêm sỉ, rất ít biến thành sự thật.

Nhậm Tam Hòa hận nương Bát Cân phi báng Đỗ Quyên, hấn liền phi báng nàng.

Điều này, cha con Lâm thái gia cũng biết là đang xảy ra chuyện gì, không khỏi quần bách và sinh khí, nhưng không thể phát tác, ai kêu miệng phụ nữ nhà mình tiện trước?

Trước mặt trưởng bối nói lời này, dù là nửa thật nửa giả cũng đủ mất mặt. Lâm đại gia hung tợn trừng con dâu thứ năm.

Lâm Đại Mãnh kéo Nhậm Tam Hòa ra bên ngoài.

Ra đến viện ngoài mới thấp giọng nói: “Tổ tông, ta thật thua người. Có ai như người nói như vậy chứ? Tẩu tử người cũng nhìn người đó, quay đầu người cũng muốn nói tẩu tử người quyền rũ người à?”

Nhậm Tam Hòa mặt lạnh nói: “Lời nói của ta làm sao? Người nghe coi nàng nói cái gì? Đại Mãnh huynh đệ, nên quản giáo tốt em dâu của người. Nếu để cho ta nghe một câu nửa chữ về Đỗ Quyên, người coi ta sẽ làm như thế nào.”

Lâm Đại Mãnh thống khổ nói: “Đó không phải là vợ ta, ta quản như thế nào đây?”

Thật không trách hấn, người em dâu này, mắng cũng mắng không được, dạy cũng dạy không ngoan, cũng không biết là xuẩn hay là lì. Thật là lạ, sao trước đây không phát hiện ra chứ?

Sau này nghĩ kỹ mới tìm được đầu mối: ngũ đệ và vợ bình thường luôn oán giận trưởng bối bắt công Cửu Nhi, Lâm Xuân, chưa bao giờ nhìn nhận con trai mình không bằng người ta. Lần này cũng nghĩ như vậy. Chỉ vì là người một nhà, đối với nàng khoan dung, nên không vạch trần sự thật.

Nhậm Tam Hòa hừ một tiếng nói: “Tẩu tử không phải rất lợi hại sao!”

Lâm Đại Mãnh: “...”

Trong phòng, Lâm thái gia nhìn cháu dâu đang quỳ dưới đất, nói với đại nhi tử: “Đây là các người chê ta sống quá lâu, có ý làm ra việc này chọc giận ta, muốn cho ta chết sớm hả? Lâm gia mặt mũi đều bị các người làm cho mất hết.”

Lâm đại gia luống cuống, kêu lên: “Cha...”

Lâm lão thái thái cũng sinh khí, đối với con dâu cả nói: “Để vợ lão ngũ đi từ đường quỳ một đêm. Người và vợ Đại Mãnh vợ dạy dỗ nàng một chút.”

Lâm thái gia thêm một câu: “Nếu để cho ta nghe nàng nói về Đỗ Quyên, bỏ nàng!”

Lâm đại nương vội đáp ứng, hận rèn sắt không thành thép nhìn vợ lão ngũ. Bao nhiêu năm rồi Công công, bà bà đều không quản chuyện trong nhà,

không nghĩ tới gặp phải phiền toái này, hại bọn họ hơn một trăm tuổi rồi còn phải bận tâm, lại hại mình và chồng mất mặt.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng dĩ nhiên không phục, không nghĩ ra vì sao Nhậm Tam Hòa trước mặt người Lâm gia khi dễ phụ nữ Lâm gia, gia gia nãi nãi còn phạt bọn họ. Nhưng bọn họ lại không dám nhiều lời.

Đem hai vợ chồng này đuổi đi xong, Lâm đại gia phân phó Lâm Đại Mãnh nhanh chóng rời núi đuổi theo Cửu Nhi, “Hắn cứ đi như vậy, không có người trong thôn bảo đảm sao được.”

Thì ra nhập ngũ cần phải xuất ra hộ tịch địa phương chứng minh, còn cần người bảo đảm.

Lâm Đại Mãnh là lý chính thôn Thanh Tuyền, dĩ nhiên hiểu thủ tục này, nhanh chóng gặt đầu, thu thập rồi rời núi.

Buổi sáng Đỗ Quyên mới biết được tin Cửu Nhi rời đi, vì Quế Hương tìm tới.

Cô gái vừa thấy Đỗ Quyên đã hỏi: “Cửu Nhi ca ca đi có nói cho người biết không? Có để lại thư cho người không?”

Đỗ Quyên thất kinh hỏi: “Cửu Nhi đi?” Sau đó lập tức lắc đầu, “Không có nói với ta. Ta không biết việc này.”

Quế Hương tin tưởng.

Nàng rất hiểu Đỗ Quyên, biết nàng sẽ không nói láo. Bởi vậy yên lặng nhìn nàng một hồi, đột nhiên nhào vào giường La Hán khóc rống lên.

Cửu Nhi rời đi đối với nàng là một đả kích quá lớn!

Ngày hôm qua còn nghe đại mợ nói cho bọn họ định thân, nàng xấu hổ không dám nói với người khác, nghĩ sẽ nói cho Đỗ Quyên các nàng biết sau. Ai ngờ mới quá một đêm, trời đã sụp xuống.

Đỗ Quyên nhìn Quế Hương khóc rống, ý bảo Hoàng Ly đi ra ngoài.

Sau đó, nàng ngồi bên giường lẳng lặng nghe, không nói được lời nào.

Lúc này, Quế Hương như bị nhốt trong lồng kính, lớn tiếng cầu cứu. Người bên ngoài không vào được, nàng cũng không đi ra. Lồng kính đó chính là trái tim nàng, nàng không chủ động đi ra, người ngoài vĩnh viễn không giúp được nàng.

Nàng hoài nghi, lúc này khuyên bảo, Quế Hương có nghe lọt hay không.

Quế Hương khóc đại khái một canh giờ, thanh âm mới thấp xuống.

Đỗ Quyên liền lên tiếng.

Vừa mở miệng đã cho thuốc nặng.

“Người không tiền đồ như vậy, khó trách Cửu Nhi không chọn trúng người.”

Bỗng nhiên Quế Hương đứng dậy, hai mắt sưng đỏ tròng lộn, cảm tức nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thờ dài, hỏi: “Trong lòng người có trách ta hay không?”

Quế Hương không nói được lời nào.

Dĩ nhiên nàng trách Đỗ Quyên, nhưng lại không thể nói. Bởi vì Đỗ Quyên không sai, nàng không có bất kỳ lý do gì trách nàng. Đơn giản như Tiểu Phụng và Tiểu Liên, thậm chí Hòe Hoa, nàng đều có thể tìm ra lỗi của các nàng; nhưng Đỗ Quyên, nàng không tìm ra lỗi của nàng, tình cảnh này khiến nàng thêm tuyệt vọng và mờ mịt.

Cho nên nói, người với người phân biệt rất lớn: như mẹ con nhị mợ, đại mợ, ít nhiều gì đều đem chuyện mình không như ý giận chó đánh mèo đổ lên đầu người khác. Tuy miệng Quế Hương không buông tha người, nội tâm lại rất thuần thiện. Nàng ghen tị với Đỗ Quyên, nhưng không trách nổi Đỗ Quyên, bởi vì nàng không qua được chính mình. Nàng rất rõ ràng Đỗ Quyên không sai.

Đỗ Quyên nhìn Quế Hương nghiêm túc nói: “Chuyện của người và Cửu Nhi, căn nguyên ở trên người người, ai cũng không giúp được người! Đừng nói ta, dù là mẹ nuôi và nương người giúp các người định thân, nếu trong lòng Cửu Nhi không có người, cuộc sống sau này sẽ không có vị gì cả.”

Quế Hương vạn loại chua xót đồng loạt dâng trào, khóc kêu lên: “Ta lấy cái gì so với người đây!”

Miệng Đỗ Quyên co rút, nỗ lực khắc chế bất đắc dĩ, kiên nhẫn nói: “Tại sao người phải so với ta? Từ trước ta đã nói với người: nữ nhân thông minh sẽ không đi đối phó với nữ nhân, sẽ cố gắng đề cao bản thân hấp dẫn nam nhân. Người có sự đáng yêu riêng của mình, vì sao phải học ta? Học người khác có giống cách mấy, đó cũng là 'bất chúc bừa' mà thôi, không bằng phát huy bản sắc của chính mình...”

Quế Hương cúi đầu bịt mắt, bi thương nói: “Ta làm gì hắn đều chướng mắt...”

Đỗ Quyên lắc đầu, rút chiếc khăn đưa cho nàng, khuyên nhủ: “Nói bừa! Cửu Nhi thương ngươi biết bao. Chỉ là hắn không phân rõ cảm tình này, cứ nghĩ ngươi là muối muối. Nhưng hắn nhiều đường muối biển muối như vậy, lại thích nhất ngươi, không phải đã chứng minh ngươi làm người ta thích sao! Ngươi cần kiên nhẫn kiên trì. Cái gọi là 'Hoạn nạn thấy chân tình', còn có 'Kim thành sở trí, kiên định', chỉ cần ngươi dụng tâm kiên trì, để Cửu Nhi thấy được chân tâm của ngươi, hắn sẽ động tâm.”

Quế Hương nghe xong lời này, nhanh chóng ngừng đầu, gấp rút hỏi: “Thật sao?”

Đỗ Quyên dùng sức gạt đầu nói: “Àn. Đầu tiên ngươi phải tỉnh táo lại. Ngươi nghĩ đi, Cửu Nhi sẽ thích con gái khóc sụt sùi, oán trời trách đất sao?”

Quế Hương vội vàng gạt đầu, Cửu Nhi ca ca chán ghét nhất con gái xấu hổ yếu đuối.

Đỗ Quyên thấy nàng nghe lọt, sắp xếp lại từ ngữ, nhằm vào khúc mắc của nàng kiên nhẫn khuyên giải an ủi, cổ vũ, kích thích ý chí chiến đấu của nàng.

Quế Hương vừa nghe một bên gạt đầu, dần dần quên cả khóc.

Đỗ Quyên lại tổng kết n loại biến hoá, cường điệu không biết bao nhiêu lần, nàng mới khóc thút thút một chút, mang theo nồng nặc giọng mũi hỏi: “Đỗ Quyên, chỉ cần ta dụng tâm học hỏi đợi Cửu Nhi ca ca trở về, hắn thật có thể thích ta sao?”

Đỗ Quyên nhìn nàng khóc khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo, gương mặt nhìn mình, lòng dạ ác độc co rút lại, ngoài miệng lại kiên định đáp: “Ngươi cố gắng nhất định sẽ không uổng phí!”

Cửu Nhi có hồi tâm chuyển ý hay không nàng không biết, nhưng nàng biết: chỉ cần Quế Hương bắt mình ương ngạnh kiên trì, lâu ngày, năng lực chịu đựng của nàng nhất định sẽ được đề cao, đến lúc đó dù kết quả thế nào, nàng cũng có thể chịu đựng. Tiếp theo, trong quá trình chờ đợi, tình cảm của nàng cũng sẽ từ từ bị tiêu hao. Nếu sau khi trở về Cửu Nhi vẫn không động tâm, nàng cũng sẽ không thương tâm như hiện tại, nói không chừng dưới cơn nóng giận vứt bỏ hắn.

Đương nhiên, kết cục tốt nhất là sau khi trở về Cửu Nhi bị Quế Hương cảm động.

Đây mới là kết cục vui vẻ.

Vì kết cục này, nàng phải giúp Quế Hương.

Đỗ Quyên và Quế Hương đang nói chuyện, Hòe Hoa tới lại bị Hoàng Ly chặn, “Tỷ ta có việc, hôm nay không rảnh nói với ngươi.”

Hòe Hoa xấu hổ vừa thương tâm hỏi: “Hoàng Ly, ngươi còn nghĩ là ta hại tỷ ngươi?”

Hoàng Ly bĩu môi nói: “Ta không nói như vậy. Hai ngày nay người nhiều chuyện nhiều, cả nhà chúng ta phiền chết. Chúng ta muốn thanh tĩnh vài ngày. Nếu ngươi không có chuyện gì thì ta không giữ ngươi. Nhị tỷ ta còn nói, con gái ở chung dễ cãi nhau, sau này không có việc gì thì ít tới đây một chút. Còn có a, mọi người đều rất bận rộn, việc đông áng đã bắt đầu. Nhà ta không giống nhà ngươi, nhà ta ít lao động, tỷ muội chúng ta đều phải xuống ruộng làm việc.”

Hòe Hoa bình tĩnh trở lại, gạt gạt đầu nói: “Ta hiểu được. Nói một tiếng với nhị tỷ ngươi, chờ nàng rảnh rồi ta lại đến tìm nàng.”

Hoàng Ly không nói gì thêm, nhìn nàng đi rồi mới đóng cửa.

Nàng không có lừa Hòe Hoa, những lời này quả thật là Đỗ Quyên dạy nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy đám con gái lớn hơn đều có tâm tư. Quế Hương thích Cửu Nhi, Hòe Hoa thích Lâm Xuân, đều rất rõ rệt. Ban đầu nàng không cảm thấy gì, nhưng xảy ra chuyện của Tiểu Liên khiến nàng cảnh giác thấy vẫn nên tránh né một chút tốt hơn. Nếu các nàng nghĩ chuyện không thành, sẽ trách đến trên người mình.

Điểm này, kiếp trước nàng có trải qua. Bằng hữu thích một bạn nam, mọi người đều biết, đều vui vẻ hỗ trợ. Kết quả không thành công, sau đó oán nàng không giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Tuyệt giao

Cuối cùng, Quế Hương được Lâm Xuân đưa về nhà.

Nàng cũng không để ý Lâm Xuân đi theo, ngay ngốc đi tới.

Lúc này, ở trong mắt nàng, thôn Thanh Tuyền mất hết ánh sáng: bầu trời u ám, cây cối hoa cỏ cũng ỉu xiu, nhà nhà đều phủ tử khí, cho chạy khắp nơi thật đáng ghét, con nít khóc đến mức để người phiền lòng...

Chán ghét nhất là, ra cửa là gặp nhị mợ Lâm Xuân, la hét “Xuân Nhi, ngươi muốn xen vào chuyện của muội muội ngươi, thì ngươi cưới nàng đi, bằng không đừng nháo với nàng. Nếu xảy ra nhân mạng, mợ không buông tha ngươi!”

Tuy nàng không yên lòng, vẫn là khề giọng mắng câu: “Không biết xấu hổ!”

Sau đó đi thật nhanh.

Lâm Xuân cũng không để ý tới nhị mợ, hộ tống đi theo sau nàng. Hấn sợ Quê Hương làm chuyện ngu xuẩn, muốn đưa nàng về nhà mới yên tâm.

Vì sao nhị mợ nói những lời kia?

Chắc là từ Tiểu Liên.

Nàng biết được cha mẹ đem mình hứa cho Bát Cân xong, khóc đến chết đi sống lại, không chịu thuận theo. Nhưng nhị cậu và nhị mợ không chịu nhả ra, nói nàng xảy ra việc này, sẽ không tìm được người trong sạch; còn nói Lâm gia của cái dầy, nên gả đến cho bọn họ nuôi một đời, đây là Lâm gia thiếu Ngụy gia.

Trong tuyệt vọng Tiểu Liên, đi tìm cô dượng.

Sau khi vợ Đại Đầu giận tề xiu, Lâm Đại Đầu không cho nàng gặp người nhà mẹ đẻ, phòng ngừa nghe thêm những lời không lọt tai, lại bị khinh bỉ. Chuyện của Tiểu Liên đã quá phiền toái, sao hấn cho nàng gặp vợ mình chứ, cũng không truyền lời của nàng cho vợ.

Tiểu Liên hết cách, lại tìm Thu Sinh, Hạ Sinh và Xuân Sinh.

Rốt cuộc là biểu ca, lại đang ở tuổi thiếu niên, thấy biểu muội khóc mềm lòng, lại tội nghiệp nàng gặp tai bay vạ gió, bọn họ liền đi khuyên nhị cậu và mợ, kêu bọn họ buông tha mối hôn sự này.

Hóa khí của nhị mợ còn chưa có chỗ phát, nên phát tiết vào bọn hấn, còn nói Lâm Xuân: “Giả tâm giả ý, muội muội của ngươi cũng là vì ngươi mới bị khi dễ, ngươi thật tội nghiệp nàng, sao không cưới nàng? Bày đặt làm người tốt, nói Bát Cân không xứng với Tiểu Liên, không thể kết cửa thân này. Vậy ngươi nói đi, Tiểu Liên không gả cho Bát Cân, đem nàng gả cho ai đây?”

Lâm Xuân tức giận nói: “Tiểu Liên muội muội không bị gì cả, nhiều của hồi môn chút, luôn có người thành thật chịu cưới. Cậu mợ chỉ lo chính mình, ném nàng vào Lâm gia, mặc kệ chết sống của nàng à?”

Hấn nhận định bọn họ ham Lâm gia phú quý.

Đều do 2000 lượng bạc gây ra, làm cho bọn họ như mèo ngửi thấy mùi cá, dính chặt Lâm gia không chịu thả. Đầu tiên mợ chết sống không chịu đem Tiểu Liên gả cho Bát Cân.

Nhị mợ vỗ tay nói: “Yêu, ngươi đừng nói chuyện mà không đau thắt lưng. Ngươi là biểu ca chí thân đó. Ngươi không muốn nàng, ai còn dám muốn nàng? Ngươi nói nhiều của hồi môn chút, không đau óc mới có chủ ý này. Người ta ngay cả muốn cũng không dám muốn, bằng không bị người trạc cột sống mắng 'Tham bạc mới lấy thứ cặn bã' này.”

Nàng vốn dùng lời để đánh gục Lâm Xuân, nhưng không nghĩ tới Tiểu Liên nghe xong sẽ chịu không nổi, xấu hổ trong tuyệt vọng, chạy thẳng đến cái giếng, muốn nhảy giếng.

May mắn bình thường giếng này dùng tảng đá lớn bịt lại. Nàng muốn nhảy thì phải khom lưng dúi tảng đá đi, bằng không nhảy xuống, không chết đuối cũng bị thành giếng làm cho bị thương.

Thu Sinh nhanh chóng tiến lên túm lấy, tha đi Đông sương.

Tiểu Liên kêu khóc không muốn sống, vùng vẫy ra được là nhào tới đập đầu vào tường.

Huỳnh đệ Thu Sinh vội vàng bám theo, không dám buông lỏng cảnh giác.

Nhị mợ thấy bọn họ lôi kéo, giật mình, đơn giản bắt kễ, hướng Tiểu Liên buông một câu: “Nếu không muốn gả cho Bát Cân, biểu ca nào cưới ngươi cũng được, thì không cần gả cho Bát Cân.”

Thu Sinh và Lâm Xuân cực kỳ giận dữ, nhưng không biết làm sao, đành phái người đi gọi vợ Đại Mãnh đến, an bài người trong coi Tiểu Liên.

Lâm Đại Đầu nghe nói việc này, hiểu ra là 2 vợ chồng cừu huỳnh mượn Tiểu Liên áp chế nhị tử, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: khi dễ con của hấn hiền lành có phải không?

Nhị tử thiện tâm, lão tử mới ác tâm đây!

Hắn đi nhà cũ tìm Lâm đại gia, muốn bọn hắn tới cùng Ngụy gia thương nghị, lập tức đón Tiểu Liên, chết cũng tốt, sống cũng tốt, gả cho Bát Cân hay không, đều tùy vào bọn họ. Tiếp đó hạ lệnh trục khách, đuổi nhĩ cữu huynh bọn họ đi, nói là bọn họ ở lại thì vợ bị bọn họ tức chết, nhĩ tử bị bọn họ bức điên. Còn nói lão thái gia thông báo rồi, đòi này không cho Ngụy gia tới cửa Lâm gia.

Vợ chồng nhĩ cữu tức điên rồi, tranh cãi âm ỉ một trận, mới thở phò phò đi.

Đến tận lúc này, hai nhà Lâm Ngụy thật chặt đứt lui tới. Tất niên huynh đệ Lâm gia không tới nhà ông bà ngoại.

Nhịn vài năm, người Ngụy gia chịu không nổi, mặt dày lại đến cửa.

Thời gian dài qua đi, vợ Đại Đầu cũng hết giận, không muốn đoạn tuyệt quan hệ với nhà mẹ đẻ, nhưng một chuyện bí mật khác bại lộ, triệt để rét lạnh tâm nang. Người Ngụy gia đến, bị nàng cảm gây đuổi đi, không chịu nhận bọn họ.

Cho đến chết, nàng cũng không nhận nhà mẹ đẻ.

Việc này, cả nhà Đỗ Quyên cách vách cũng nghe được rõ ràng.

Lúc này, dù đồng tình Tiểu Liên cũng chỉ có thể nhìn thôi. Người tốt không thể tùy tiện làm. Như Tiểu Liên vậy, không chịu gả người bên ngoài cũng coi như xong, nhưng trong lòng nàng luôn ôm ấp hình bóng Lâm Xuân, vậy thì hoàn toàn không thể ở lại Lâm gia (nhà Lâm Xuân), bằng không càng kéo dài càng dứt không được, Lâm Xuân trở thành người làm chậm trễ chung thân của nàng.

Người Ngụy gia đi xong, vợ Đại Đầu được cháu nàng chăm sóc cũng dần dần khá hơn, rất nhanh bắt đầu làm việc nhà. Mà huynh đệ Lâm Xuân vẫn như ngày xưa, tiếp tục chế tác đồ gia dụng và dụng cụ trong nhà.

Hoàng gia bận rộn gieo trồng mùa xuân, trồng đậu tương, ươm khoai núi.

Bởi vì chuyện lúc trước, hơn nữa Hoàng Tước Nhĩ là khuê nữ chờ gả, Phùng Thị không cho tỷ muội các nàng ra ruộng, ngay cả lên núi cũng không cho, chỉ cho ở nhà làm gia vụ, không cho phép ra cửa.

Phùng Minh Anh liền đưa Nhậm Viễn Minh và Nhậm Viễn Thanh đến Hoàng gia, cho tỷ muội các nàng trông coi, còn mình, Nhậm Tam Hòa và tỷ tỷ, tỷ phu cùng nhau cây cấy, cơm cũng ăn chung. Hoàng gia cứ theo lẽ thường náo nhiệt vui vẻ.

Ai ngờ không thanh tịnh được hai ngày, Phùng Thị ở ngoài ruộng cùng người gây gỗ.

Vấn do Bát Cân làm chuyện tốt.

Nương Bát Cân vì giảm bớt lỗi của con mình, gặp người là nói Đỗ Quyên quyến rũ người, làm cho huynh đệ Lâm gia vì nàng trở mặt thành thù. Sau này bị Nhậm Tam Hòa làm nhục một đốn, Lâm gia trưởng bối tức giận trừng phạt nàng, không dám nói ra bên ngoài, nhưng những lời này sớm truyền ra.

Còn có Ngụy gia cũng nháo cho ồn ào huyên náo, mắng đến 3 chị em Hoàng gia không chịu nổi.

Đều nói lời đồn ngừng ở trí giả, nhưng trên đời này, có rất ít người có trí khôn, đại đa số đều là bảo sao hay vậy; còn có người vốn không có ý xấu, chỉ vì nhiều chuyện, đi theo giúp vui, truyền đến truyền đi làm thay đổi câu chuyện.

Không chỉ riêng Phùng thị, ngay cả Hoàng đại nương cũng vì chuyện này mà tranh cãi với người ta.

Đỗ Quyên nghe nói xong, không cho Hoàng Ly muốn đi tìm người ta tính sổ, nói: “Người đi tìm ai tính sổ đây? Người có thể đi từng nhà giải thích sao? Người chỉ cần đi một nhà, ngày mai chẳng những người nói không ít đi mà còn thành nhiều hơn.”

Hoàng Ly cá giận: “Chúng ta cứ như vậy, mặc cho người ta khi dễ?”

Nói xong mặt đều đỏ.

Vẫn là Hoàng gia quá đơn bạc, bằng không ai dám đối với các nàng như vậy?

Đỗ Quyên hung ác nói: “Ai nói? Lão hồ không phát uy cho ta là mèo bệnh à! Nếu ta không làm cho bọn họ thấy được sự lợi hại của ta, ta sẽ không mang họ Đỗ!”

Hoàng Tước Nhĩ và Hoàng Ly nghe xong ngây người.

Nhậm Viễn Thanh cất giọng trẻ con nhắc nhở: “Tỷ tỷ không mang họ Đỗ, là họ Hoàng.”

Đỗ Quyên từ trong thác loạn mơ hồ bừng tỉnh, phốc xuy một tiếng cười.

Hoàng Tước Nhĩ và Nhậm Viễn Minh đều cười rộ lên.

Hoàng Ly truy vấn: “Nhĩ tỷ có biện pháp gì?”

Đỗ Quyên nói: “Biện pháp hay phải cần thận nghiên cứu thảo luận, bàn bạc kỹ mới hành động. Nếu tùy tiện làm việc, sẽ là chuyện xấu. Chúng ta tới thương lượng một chút...”

Buổi chiều hôm đó, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi như cũ ở nhà làm việc, Hoàng Ly và Nhậm Viễn Minh đều đi ra ngoài. Hoàng Ly đeo giỏ rù đám bạn gái nhỏ đi đào rau dại. Nhậm Viễn Minh chạy vào trong thôn tìm đám trẻ con đi nghịch bùn.

Hoàng Ly kêu rất có sức, hô chừng hơn mười đứa con gái từ bảy tám tuổi đến hơn mười tuổi, đi ra ruộng đồng đào rau dại về cho heo ăn.

Đám con gái rất có hứng thú với chuyện xảy ra ở Hoàng gia mấy hôm trước, cùng với lời đồn đãi trong thôn, lại ngại mặt mũi Hoàng Ly, che che lấp lấp, nửa kín nửa hở thăm dò nói thăm, không dám nói thẳng ra.

Hoàng Ly lại chẳng kiêng dè, chủ động đem tình hình ngày đó từ đầu nói lại một lần.

Nàng nói thập phần phấn khích, rất thỏa mãn lòng hiếu kỳ của đám con gái, đồng thời cũng dẫn phát lòng oán giận của các nàng. Đều là con gái ngây thơ đơn thuần, không chịu nổi mấy chuyện xấu xa đó, liền mắng Bát Cân và cha mẹ Bát Cân, cũng mắng người Ngụy gia không phân rõ phải trái; cũng có kẻ nói Tiểu Liên tự làm tự chịu. Mọi người không đào rau dại, đều tụ ngồi trên cỏ cạnh con rạch, ríu ra ríu rít nghị luận như chim vỗ tổ.

Hoàng Ly không có nhân cơ hội kêu oan cho nhị tỷ, mà hạ giọng, thần bí nói cho mọi người một bí mật: Lâm gia đại phòng, con trai thứ năm Lâm Đại Thắng không giống với người khác, cả nhà bọn họ cũng không giống với, là xà tinh đầu thai, sẽ bám người...

Đám con gái khản trương, đều hỏi xảy ra chuyện gì.

Hoàng Ly liền nói liên tục.

Trong miệng nàng, cả nhà Lâm Đại Thắng lớn nhỏ đều âm độc, đều không thể đánh, đánh vào là không dứt ra được. Chỉ cần hấn coi trọng người, luôn có thể tìm ra lý do tính kẻ người. Nhưng người nhà hấn có thủ đoạn nhất, sẽ nói với người khác là mình bị người hại. Lần này Bát Cân làm chuyện xấu, là Lâm Đại Đầu gia lấy bạc ra bồi thường cho Ngụy gia, tương lai Lâm Xuân phải trả nợ.

Con số 2000 lượng làm choáng váng cả đám con gái, đồng tình với Lâm Xuân đến cực điểm.

“Các người nghĩ coi, nhị tỷ ta lúc ấy mới bao lớn? Còn chưa biết đi nữa, Bát Cân bây giờ còn đồ vấy cho nàng. Làm chuyện xấu còn nói với người ta là tỷ ta không đúng, các người nói có buồn cười không? Cha mẹ hấn chạy tới cửa nhà ta quỳ xuống, muốn tỷ ta gả cho Bát Cân. Nhà ta không đáp ứng, mẹ nó đi nói khắp nơi là tỷ ta như vậy như vậy. Mấy chuyện đó không phải các người đều nghe nói sao? Còn có, nương Bát Cân... thường nhìn chăm chăm tiểu dưỡng ta nữa. May mà tiểu dưỡng ta đang hoảng, không để ý tới nàng, mới không gây ra chuyện không may, bằng không cũng bị nàng tính kế, đến lúc đó lại nói tiểu dưỡng ta quyến rũ nàng, muốn bồi bạc.”

Tin tức cuối cùng kia không khác gì thả đại pháo, chấn động hôn mê người liên can.

Ngay sau đó, còn nói cha Bát Cân...

Hoàng Ly nói là nhà Lâm Đại Thắng đóng kín rất khùng bỏ thần bí. Đám con gái nghe xong lạnh sống lưng, như các nàng sẽ thành mục tiêu của nhà hấn.

Hoàng Ly nói sinh động như thật, Ngụy gia hại Hoàng gia, tính kế bạc của cháu trai, đều là mới phát sinh, không thể thật hơn.

Còn lại những chuyện khác, tỷ như Nhậm Tam Hòa bị nương Bát Cân mơ ước cũng có độ tin cậy rất cao, chủ yếu là Nhậm Tam Hòa quá xuất chúng. Cha và đệ đệ của Bát Cân đều không thể chọc được, cũng không cần khảo chứng, bởi vì cha mẹ Bát Cân ngay trong sự kiện Đỗ Quyên bị hại đã dùng hành động chứng minh “uy lực” của bọn họ, quả thật không thể đánh.

Chạng vạng, đám con gái với tâm tình nặng nề bị Hoàng Ly dẫn đi con đường tắt về thôn, “vừa lúc” đụng phải Lâm Đại Thắng từ ngoài ruộng về nhà. Đám người Hoàng Ly sợ hãi rút rè không dám nhìn thẳng hấn, lại thấp giọng bàn luận xôn xao.

Lâm Đại Thắng bị cử chỉ kỳ quái của Hoàng Ly làm cho hoài nghi, nên nhìn chăm chăm các nàng.

Gần đây hấn cùng Hoàng gia phân tranh quá nhiều, sợ nha đầu kia lại giở trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Cầu hôn lần nữa

Nhưng ánh mắt âm trầm của hấn nhìn chăm chăm lại đây, đám con gái càng sợ, lòng tràn đầy thấp thòms lo âu, bước nhanh hơn đi về phía trước, còn có người rẽ sang lối khác muốn tránh ra hấn.

Rốt cuộc, Hoàng Ly không chịu nổi, hét lên một tiếng “Chạy mau —— “

Rồi nhanh chân chạy, phảng phất như Lâm Đại Thắng muốn ra tay với các nàng.

Đám con gái không rõ ràng cho lắm, cho rằng Hoàng Ly nhìn thấy cái gì, không dám quay đầu xác nhận, đều thét lên chạy thực mạng theo nàng.

Lâm Đại Thắng liền nhận định Hoàng Ly các nàng làm chuyện bất lợi cho hắn, liền đuổi theo.

Vừa đuổi theo vừa kêu người, muốn hỏi là chuyện gì.

Kêu một đũa không ngừng, liền đòi qua kêu tên một đũa khác.

Hắn vừa đuổi theo vừa kêu, càng xác nhận lời nói của Hoàng Ly là sự thật, bé gái bị kêu sợ như bị quỷ kêu sói tru, chết sống không dám dừng lại.

Vào thôn, người nhà bé gái liền chất vấn Lâm Đại Thắng vì sao rượt đuổi theo khuê nữ bọn họ.

Lâm Đại Thắng nói không nên lời nguyên do, không phải hắn đuổi theo các nàng là muốn hỏi rõ sao.

Đám con gái cũng không nói ra được nguyên do, các nàng không làm gì cả, vô tội bị truy đuổi đó!

Hai bên liền cãi nhau.

Nháo lớn, tiến thêm một bước xác nhận cả nhà Lâm Đại Thắng âm độc không thể chọc.

Một bên khác, Nhậm Viễn Minh cùng một đám con nít cũng là chủ động nói về đệ muội Bát Cân, nhìn thấy bọn họ là chạy, nói nếu là nếu dính vào khuê nữ nhà hắn, trường thành phải cưới khuê nữ nhà hắn, hắn không muốn cưới...

Đêm đó, việc này nháo cho nhà nhà không yên, nghị luận ầm ĩ.

Ngày hôm sau, tình hình nghiêm trọng hơn. Dưới sự thôi thúc của Hoàng Ly, Nhậm Viễn Minh, Hoàng Tiểu Thuận, đứa nhỏ trong thôn hề thấy nhà Lâm Đại Thắng là trốn, giống như tránh ôn thần vậy, lời khó nghe nào cũng có.

Đây cũng là cách Đỗ Quyên đối phó, nhiều loạn dư luận thôn Thanh Tuyền.

Nếu người ta đồn đãi về nàng, vì sao nàng không thể đồn người khác? Không phải nàng không có miệng. Hơn nữa, nàng rất chính trực, nửa điểm cũng không bịa đặt vu hãm, nàng để Hoàng Ly nói đều là sự thật, chỉ là tính giấu sự thật.

Hoàng Ly cũng cảm thấy mình rất thành thực, chỉ cho thêm “từng chút một” khác.

Mục đích Đỗ Quyên làm như vậy, không phải muốn phá hoại thanh danh Lâm gia. Bất quá nàng chỉ nương vào tâm lý mọi người thích nghị luận thị phi, làm dư luận trong thôn chuyển hướng, đem trọng tâm chuyển tới cả nhà Lâm Đại Thắng.

Về phần thật giả, có quan hệ gì đâu?

Đội phân biệt rõ, giải thích rõ, chuyện của Đỗ Quyên cũng bị người quên không sai biệt lắm.

Thuận tiện, cũng làm cho vợ chồng Lâm Đại Thắng ném thù mối vị bị người chỉ chỏ nghị luận, không đường chối cãi. Hai người bọn họ đều thích sinh hoạt bận rộn như vậy.

Nhưng là, bất cứ kế sách nào lúc bắt đầu thực hiện, đều không biết kết quả đến ra sao. Trong quá trình thực hiện cũng sẽ nảy sinh ra nhiều biến hoá không lường trước được.

Tỷ như Hòe Hoa, chỉ nói một câu nói, đưa đến hậu quả chính nàng cũng kinh hãi.

Nay Đỗ Quyên cũng vậy. Nàng không nghĩ tới trẻ con trả thù dẫn tới hậu quả lớn như vậy, giống như ông trời cũng đang giúp Hoàng gia.

Hôm đó, Hoàng Ly và Lão Thực cha đi trong thôn, đi ngang qua cửa nhà Lâm Đại Thắng. Hoàng Ly nhỏ giọng nói với cha, nương Bát Cân muốn quyến rũ hắn, nhìn ánh mắt nàng kia, nói cha không nên bị nàng mê hoặc.

Hoàng Lão Thực vừa nhìn, à không, phụ nữ này đang đứng trong viện trần trần theo dõi hắn.

Bát Cân từ từ đường trở về, tai trái bị điếc, mũi bị gãy, nửa chết nửa sống, đến bây giờ chưa thể xuống giường. Còn có, gần đây người trong thôn thấy người nhà bọn họ là chạy, nương Bát Cân nhận định là nha đầu Hoàng gia giờ trở. Nhìn thấy Hoàng gia là hận nghiêng răng nghiêng lợi, có thể không “thâm tình” nhìn chăm chăm Hoàng Lão Thực sao?

Hoàng Lão Thực cũng hận nương Bát Cân, hơn nữa tiểu khuê nữ đang ở một bên, hắn muốn bày ra hình tượng người cha mẫu mực, lập tức hướng nàng trợn mắt nói: “Người nhìn ta làm cái gì? Nhìn bộ dáng như quý của người kia, đưa tới cửa ta cũng không cần.”

Nương Bát Cân giận đến ngã ngửa, lập tức từ trong viện mắng lên.

Tuy Hoàng Lão Thực không mắng chửi giỏi như nàng nhưng rất cố chấp, “Ai cho người nhìn ta?”

Hoàng Ly rất khác thường, không giúp cha mắng lại một câu, lại nói với người chạy đến xem là cha nàng bị nương Bát Cân đeo dính...

Hoàng đại nương cũng đuối vô giúp vui, trước mắng to một trận, sau đó nói tuy nàng không thích con dâu cả, nhưng vì nàng giúp Hoàng gia sinh ba khuê nữ, tốt xấu có thể chịu được. Phụ nữ như nương Bát Cân, nàng kiên quyết sẽ không cho đại nhi từ cưới về nhà, nói giống như nương Bát Cân muốn tái giá Hoàng Lão Thực vậy.

Nương Bát Cân bị người chỉ chỗ, xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Tranh cãi ầm ĩ thêm một trận xong, trong thôn bàn tán về Lâm gia càng dữ dội, bởi vì Tiểu Liên cũng lửa cháy thêm dầu, nàng không chịu gả Bát Cân, nói muốn đi miếu nương nương xuất gia. Khuyên can mãi, Lâm gia đại phòng đem nàng về nhà cũ ở, coi như khuê nữ, hôn sự sẽ tính toán sau.

Đối với mọi chuyện, người trong Lâm gia tộc rất thờ ơ lạnh nhạt, cũng không ra mặt.

Hành vi của vợ chồng Lâm Đại Thắng lần này làm cho bọn họ rất cảnh giác: một khi trong tộc có chuyện gì, với bản lĩnh đôi trắng thay đen của hai người này, còn không biết sẽ nháo như thế nào, cho nên đều không muốn giúp bọn hắn. Ngẫm lại xem, ngay cả vợ chồng Lâm Đại Mãnh đều bị làm cho nguội lạnh, huống chi người khác.

Cuối cùng, cả nhà Lâm Đại Thắng gần như không dám ra cửa.

Lâm thái gia thấy nháo đến như vậy, liền ra lệnh vợ chồng Lâm Đại Thắng đến Hoàng gia quỳ xuống nhận sai. Chẳng những thay Bát Cân nhận sai, cũng vì nương Bát Cân đôi trắng thay đen nhận sai; đính chính lại thanh danh Đỗ Quyên, cũng chính lại thanh danh cho chính bọn họ.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng không hiểu thâm ý của gia gia, càng hận Hoàng gia.

Tuy là nhận sai, phong ba không phải nói bình ổn là bình ổn.

Lâm Đại Thắng là người Lâm gia, thanh danh Lâm gia chịu ảnh hưởng là điều không thể tránh khỏi. Cha con Lâm thái gia không thể không nhìn thẳng vào vấn đề này, liền muốn từ bắt tay từ Đỗ Quyên.

Lúc trước, nương Bát Cân cậy mạnh nói, nếu Đỗ Quyên và Lâm Xuân định thân, người bên ngoài sẽ không có ý nghĩ, sẽ không khởi lên tâm tư không nên có, đem sai lầm của Bát Cân quy về lý do Đỗ Quyên không định thân.

Tuy Lâm thái gia rắn dạy nàng, nhưng ông lại nhớ những lời này.

Trước mắt nháo ồn ào huyên náo, ông nghĩ, nếu Đỗ Quyên và Lâm Xuân định thân, tốt xấu có thể bịt miệng người ta, ít nhất mọi người nói tới Lâm gia, sẽ tách đại phòng và nhị phòng ra.

Cho nên nói, tiểu nhân khó chơi nhất, nói 10 câu trong đó chỉ một câu có tác dụng, cũng đủ làm cho người không chịu nổi.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng hiếm thấy, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ăn điểm tâm, vừa mới chuẩn bị, Lâm gia long trọng đến nhà: Lâm thái gia, Lâm thái thái, Lâm đại gia, Lâm đại nương, Lâm Đại Mãnh và vợ, Lâm Đại Đầu và vợ, đầy mặt tươi cười đi vào viện.

Vợ chồng Hoàng Lão Thực thấy trận này, không biết làm sao.

Dù trong lòng nghi ngờ, nhưng không dám chậm trễ chút nào, khách khí nghênh đón vào nhà chính.

Mới ngồi xuống một hồi, Hoàng Tước Nhi dâng trà, mọi người bung lên uống một ngụm, đã thấy Hoàng lão cha và Hoàng đại nương tới, dĩ nhiên là bị Lâm gia mời tới. Sau đó là vợ chồng Nhậm Tam Hòa, cũng được mời tới.

Gặp mặt hàn huyên một lúc xong, Hoàng lão cha liền hỏi Lâm đại gia đến có chuyện gì.

Lâm đại gia cười cười, nhìn về phía Lâm thái gia.

Lâm thái gia cúi đầu uống trà, không lên tiếng.

Lâm Đại Đầu này giờ vẫn quan sát, lúc này buồn bực hỏi: “Đỗ Quyên đâu?”

Phùng Thị vội nói: “Đỗ Quyên và Hoàng Ly ở phía sau vườn hái rau.”

Lâm thái gia mới ngẩng đầu lên nói: “Gọi nàng trở về, ta có vài câu hỏi nàng.”

Người Hoàng gia nhìn nhau, Phùng Thị nói với Hoàng Tước Nhi: “Tước Nhi đi gọi một tiếng.”

Cứ như vậy, đội Đỗ Quyên trở về, đôi mặt chính là Lâm gia tam đại trưởng bối cầu hôn.

Đủ coi trọng, đủ long trọng đi?

Hơn nữa Lâm thái gia kiên trì hỏi chính nàng, cũng không dám cùng Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực tự định ra việc hôn nhân, muốn nàng chính miệng đáp ứng.

Đỗ Quyên nhìn nhóm lão hồ ly đột nhiên tập kích, ngây dại.

Sao trước đó một điểm tiếng gió cũng không có chứ?

Lâm Xuân có biết hay không?

Lâm Xuân biết mới là lạ. Lâm Đại Đầu có kinh nghiệm lúc trước, ém thật kỹ. Vì sợ đề lộ tiếng gió, ngay cả huynh đệ Thu Sinh cũng không biết.

Nhậm Tam Hòa nhìn Đỗ Quyên ngẩn người, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng không mở miệng.

Phùng Minh Anh không biết hẳn có tâm tư khác, nháy mắt kêu hẳn xoay chuyển câu chuyện. Vợ chồng hẳn vừa đến nơi, Hoàng gia đều ở đây. Đỗ Quyên là người có chủ ý, người khác không lay chuyển được nàng. Bọn họ chỉ cần nghe, xem tình hình nói một câu hai câu liền được.

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng, thập phần không vui.

Hắn sống tuổi lớn như vậy, chưa thấy qua phương thức cầu thân kỳ quái như thế: trưởng bối hai bên đều tề tựu, lại muốn hỏi ý khuê nữ. Bọn họ làm gia gia nãi nãi thì không nói, dù sao đã ở riêng, nhưng cha mẹ làm ăn cái gì không biết?

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng cảm thấy là lạ.

Bình thường Đỗ Quyên ở nhà nói chuyện có phân lượng. Nàng cũng nói qua với bọn họ là Ngự nương nương có sắp xếp với hôn sự của nàng, bọn họ không cần lo, nên bọn họ không quản nữa.

Phùng Thị nhìn khuê nữ nhặt được của mình, có chút đau lòng, nhân tiện nói: “Đỗ Quyên, người...”

Một lời chưa xong, Hoàng lão cha bắt mẫn ho khan một tiếng.

Hoàng đại nương cũng trừng mắt nhìn Phùng Thị.

Phùng Thị liền cúi thấp đầu.

Cha mẹ chồng đang trách nàng, nói nam nhân không mở miệng, sao nàng nói trước.

Thôi, dù sao nam nhân cũng không làm chủ được cho Đỗ Quyên, tùy nàng đi thôi.

Lập tức, Đỗ Quyên vừa tìm từ ngữ, vừa cẩn thận hỏi Lâm Đại Đầu: “Đại Đầu bá bá, việc này... Xuân Sinh có biết hay không? Có phải nên nói cho hẳn biết một tiếng?”

Lâm thái gia nhìn nàng sáng giọng: “Quyên nha đầu, người quá không phúc hậu.”

Đỗ Quyên nhìn lão yêu tinh sống thọ bằng cả hai đời của mình cộng lại, da đầu run lên, cười lạnh nói: “Thái gia gia, sao ta không phúc hậu chứ?”

Lâm thái gia liếc nàng một cái, nói: “Xuân Nhi đối với người thế nào, trong lòng người đều biết. Người đáp ứng việc hôn nhân này, khẳng định hẳn cao hứng. Người không đáp ứng, thì tự mình nói, đừng để cho Xuân Nhi chống đỡ cho người, trước mặt cha mẹ nói dối là không nguyện ý cưới người.”

Đỗ Quyên nghe xong, phá lệ đỏ mặt.

Tuy đây không phải là nàng mong muốn, nhưng Lâm Xuân đúng là vì nàng làm tấm mộc.

Nàng nhìn không được liếc mắt nhìn Lâm Đại Đầu, thầm nghĩ đều là người gây ra.

Cũng thế thôi, hôm nay nói rõ ràng với bọn họ đi.

Nàng nói lại một lần, trước nghiêm túc hỏi Lâm thái gia: “Thái gia gia, các người tin ta sao? Nếu là tin ta thì ta nói; nếu không tin ta, như cách ngũ thím nhìn ta, vậy thì mời trở về, ta không có gì để nói, bởi vì cửa thân này ta không thể đáp ứng.”

Lâm Đại Đầu vừa nghe liền nóng nảy, sao còn chưa nói đã cự tuyệt chứ?

Lâm thái gia dùng ánh mắt ngăn hẳn lại, nói với Đỗ Quyên: “Nếu không tin người, chúng ta nhiều người như vậy tới làm gì? Người có lời gì, cứ việc nói.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Là có chuyện như vậy. Lúc ta mấy tuổi được Ngự nương nương nhắc nhở, nói nhân duyên của ta đã định sẵn. Lúc ấy ta đã nói

chuyện này cho Xuân Nhi. Hẳn vì duyên có này mới không cho Đại Đầu bá bá đến đề thân.”

Mọi người nghe xong ngẩn ngơ, vợ chồng Lâm Đại Đầu biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Dao động

Lâm thái gia lại sắc bén hỏi liên tiếp nhiều vấn đề: “Có thể nói là định với hạng người gì không? Ở nơi nào? Tên họ gì? Lúc nào đến tìm người?”

Lúc này đổi lại Đỗ Quyên sững sốt, ánh mắt đại ra, cuối cùng lắc đầu.

Lâm thái gia liền cười, nói: “Vây được rồi. Người này nhất định là Xuân Nhi!”

Hắn dứt khoát nói, Đỗ Quyên nghe buồn bực không thôi, vội la lên: “Quá...”

Lâm thái gia giơ tay ý bảo nàng đừng nói chuyện, Đỗ Quyên đành ngoan ngoãn im miệng.

Hắn chuyển hướng vợ chồng Lâm Đại Đầu nói: “Ta nghe các người nói Xuân Nhi và Quyên nha đầu ngày đầu tiên gặp mặt đã thích nàng, sau này nàng không ăn sữa hẳn cũng không ăn. Các người không cảm thấy quái sao? Nếu đúng như Đỗ Quyên nói, đó là mệnh trời đã định nhân duyên, sẽ không còn kỳ quái.”

Lâm Đại Đầu bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời mặt mày tươi rói, lúc này nói với mọi người chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ. Nói đến chỗ kích động, còn vỗ bàn hưởng ứng.

Bởi rất nhiều trao đổi của 2 đứa bé đều phát sinh khi đang bú sữa, vợ Đại Đầu nhìn không được cũng nói tới. Nàng nói thập phần chi tiết, nói Lâm Xuân mỗi lần bú đều đợi muối muối ngâm vú trước hẳn mới bắt đầu ăn, hoàn toàn quên cổ kỹ ở đây có nam nhân.

Người khác cũng không lưu tâm, đều nghe thập phần chuyên chú.

Thật sự là chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ rất thú vị, Lâm Xuân vô cớ bệnh vực Đỗ Quyên thật đã động bọn họ, bởi vậy mọi người đều tin tưởng đây là trời định nhân duyên.

Vợ Đại Đầu lại nói tới lần đầu tiên Đỗ Quyên và Lâm Xuân gặp mặt.

Từ miệng nàng, 2 đứa bé lần đầu tiên gặp mặt đã tình đầu ý hợp.

Đỗ Quyên nghe choáng váng.

Nếu không phải nàng mang theo ký ức đến, gần như đều muốn tin tưởng lời của nàng.

Nhưng hai người này nhớ lại chuyện xưa, hơn nữa Phùng Thị và Hoàng Lão Thực hoặc gạt đầu, hoặc thêm một đôi lời bỗ sung, hoàn toàn gọi lên ký ức lúc bé của Đỗ Quyên, trong đầu nàng tự động hiện lên một bộ hình ảnh hoàn chỉnh quá trình Đỗ Quyên và Lâm Xuân trưởng thành, làm nàng xuất thần.

Trong lòng nàng có chút do dự, có chút hoài nghi, lại không thể tin được.

Nhớ tới Dương Nguyên, ý niệm trong lòng kiên định lần nữa.

Nàng vẫn cảm thấy Dương Nguyên mới là Lý Đôn!

Cử chỉ, thần thái, phương thức làm việc đều giống Lý Đôn.

Lúc này, đúng lúc Lâm Đại Đầu nói đến tình hình lần đầu tiên Lâm Xuân mở miệng nói chuyện, nói hẳn dùng mọi cách để nhử từ kêu cha, kết quả nhử từ há mồm là kêu “muội muội”, dùng việc này chứng minh ở trong lòng hẳn Đỗ Quyên còn quan trọng cha.

Đỗ Quyên cười, cảm thấy hẳn quá phóng đại.

Lần đầu tiên Lâm Xuân mở miệng gọi nàng, thuần túy chính là 2 đứa bé ở chung lâu, tuyệt đối so với kẻ làm cha Lâm Đại Đầu có chút thân hơn, việc này không có gì kỳ quái cả.

Nàng nghe vợ Đại Đầu càng nói càng khoa trương, trong lòng càng khẳng định ý niệm ban đầu.

Vì thế cười tủm tỉm nghe, trong lòng vừa tìm từ nên nói như thế nào.

Lâm thái gia và Lâm thái thái nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng đầu tiên là xuất thần, do dự, thậm chí bộ dạng phục tùng suy tư. Tiếp đó giống như nghĩ thông suốt điều gì, vẻ mặt buông lỏng, lại lộ ra mỉm cười, đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Đỗ Quyên rất mau sẽ lên tiếng, nói người này không phải là Lâm Xuân. Ngự nương nương có nhắc nhở nàng, bằng không nhận lầm người thì phiền toái.

Mọi người đột nhiên yên tĩnh, ngây ngốc.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu càng như bị dội một bầu nước lạnh, lạnh thấu tim.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình thất lạc của bọn họ, lòng đầy áy náy nói: “Đại Đầu bá bá, ta vẫn coi ngại và thím như cha nương vậy. Nếu không nhờ thím cho ta bú sữa, sợ là ta không sống nổi. Nhưng là chuyện này, ta thật không thể lừa các ngại, cũng không thể lừa Xuân Nhi.”

Lâm Đại Đầu miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Há mồm, muốn nói điều gì, lại nói không được.

Lâm thái gia lại lấy vẻ mặt nghiêm túc hiềm thấy đối với Đỗ Quyên nói: “Nha đầu, ta mặc kệ Ngự nương nương nói với ngại cái gì. Nếu nàng chưa nói người này họ gì tên gì, lớn lên trông thế nào, ở đâu, ngại không thể nói Xuân Nhi không phải là người đó. Ngại không sợ nghĩ sai sao? Đến lúc đó hối hận là chính ngại.”

Đỗ Quyên chấn động, một lần nữa do dự.

Nàng ngạc nhiên vì tâm ý của mình dao động, đành phải nghĩ đến Dương Nguyên, để hắn giúp mình kiên định tâm ý.

Biểu tình của ngại có mặt khác nhau, không thể bình tĩnh được.

Mọi người bao dung Đỗ Quyên như thế, không phải là bởi vì Ngự nương nương.

Trong này, phải kể tới thần thái Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nhẹ nhàng nhất, cái gai trong lòng nhiều năm qua rốt cuộc kết liễu. Đỗ Quyên ngay cả việc hôn nhân với Lâm gia cũng từ chối, chứng minh năm xưa nàng không cố ý đối nghịch gia gia nãi nãi, thật là Ngự nương nương có sắp xếp.

Bởi vậy, Hoàng lão cha mang cái giá của gia gia ra, nói: “Đỗ Quyên, Lâm thái gia ngại nói rất đúng, việc này phải suy nghĩ kỹ, đừng tùy tiện nói.”

Lâm gia nghe xong rất là ngoài ý muốn, đều vui mừng không thôi.

Người ở chỗ này, phải kể tới tâm tư Nhậm Tam Hòa phức tạp nhất.

Hắn rõ ràng hơn ai hết. Năm Đỗ Quyên 2 tuổi rơi xuống nước, căn bản không phải được Ngự nương nương cứu, mà là hắn cứu. Lúc Đỗ Quyên 5 tuổi từ Cây Lê Câu lạc đường, cũng là hắn mang nàng về thôn Thanh Tuyền.

Lẽ ra, cái gọi là “Ngự nương nương” căn bản vô căn cứ.

Nhưng khi Đỗ Quyên 2 tuổi đã về ra Ngự nương nương có đuôi cá; còn có, hắn đã sớm phát hiện, Đỗ Quyên dạy Lâm Xuân và Cữu Nhi rất nhiều thứ, đều không phải do mình truyền thụ cho nàng. Những thứ rậm rạp chẳng tính toán và công thức, ngay cả hắn cũng xem không hiểu.

Cho nên, hắn rất hoang mang.

Bị ánh mắt mọi người chiếu vào, Đỗ Quyên luống cuống, cảm thấy có chút đâm lao phải theo lao, lại không biết giải thích như thế nào.

Nàng thật không muốn lừa dối ngại.

“Lời nói dối chân thật” thực làm nàng đau đầu.

Ban đầu, nàng chỉ nói với một mình Lâm Xuân. Sau này, nàng không thể không nói cho Cữu Nhi. Hiện tại, nàng lại không thể không nói cho những người này. Nàng cảm thấy mình đang chơi một trò chơi nguy hiểm, kết cục thế nào, nàng không thể nắm chắc.

Xuất phát từ bản năng đề phòng, nàng vẫn chưa nói đến sự tồn tại của Lý Đôn với những người này.

Với Lâm Xuân và Cữu Nhi, nàng phòng bị nhiều hơn.

Nàng cảm thấy, chuyện huyền diệu như vậy, càng nói cụ thể, chi tiết, càng dễ bị ngại hỏi ra sơ hở. Nhưng nói được không rõ ràng, mơ hồ, tương lai càng dễ dàng hành sự tùy theo hoàn cảnh, căn cứ sự thật đem câu chuyện biên tập tròn trịa hơn.

Đang lặng im, Lâm Xuân từ ngoài xông vào, vẻ mặt vội vàng.

Lúc hắn đang nghỉ tạm, nghe Đông Sinh và Thập Cân nói đoàn người lão thái gia bọn họ đi Hoàng gia, có chút giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ là để giáo huấn Đỗ Quyên? Đỗ Quyên làm những chuyện kia cũng nói cho hắn. Hắn còn nhắc nhở nàng không nên làm quá, hắn cũng là người Lâm gia đó.

Không kịp nghĩ kỹ, hắn lập tức vội vàng chạy tới.

Lúc đi vào nhìn, một phòng trường bối, ngồi theo thứ tự chủ khách, bối phận cao thấp, còn có nam nữ chia ra ngồi hai bên, duy chỉ có Đỗ Quyên ngồi trên ghế nhỏ phía dưới, tựa như trong sách nói tam đường hội thẩm.

Thấy trận này, hắn càng kinh ngạc.

Hắn nhanh chóng cùng Đỗ Quyên trao đổi ánh mắt, vừa ra về kỳ quái nhìn quét mọi người, hỏi: “Thái gia gia, Đại gia gia, các người đây là...”

Đỗ Quyên cướp lời nói: “Bọn họ đến vì người cầu thân. Ta nói với bọn họ, việc hôn nhân của ta Ngự nương nương có an bài khác, bọn họ không tin.”

Nàng sợ Lâm thái gia hỏi Lâm Xuân trước, Lâm Xuân bị lỡ miệng.

Nàng nói nội tình cho Lâm Xuân nhiều hơn nói với bọn hắn.

Trên cơ bản, ngoại trừ chuyện mang theo ký ức xuyên qua, chuyện khác nàng đều nói cho hắn nghe, ngay cả chuyện Dương Nguyên cũng nói. Bởi vì nàng không muốn lừa dối hắn chút nào. Ban đầu, trước tiên vì ngăn chặn tâm tư hắn muốn cưới mình, miễn cho mình thêm phiền toái; sau này thì là vì để cho hắn biết là nàng không lấy hắn bởi vì nàng đã có tiền duyên.

Lâm Xuân nghe xong lời này, nhìn ánh mắt Đỗ Quyên, lập tức hiểu ra.

Hắn liền vội vàng nói: “Thái gia gia, chuyện này Đỗ Quyên có nói cho ta biết ...”

Còn chưa nói xong, Lâm thái gia cắt ngang lời của hắn, khẽ cười nói: “Được rồi, người cũng đừng nói nữa. Chúng ta đều hiểu được. Nếu Đỗ Quyên nói việc hôn nhân của nàng Ngự nương nương có sắp xếp, vậy trước tiên nghe theo đi, chẳng lẽ chúng ta có thể bức thân?”

Đễ dàng nghe theo như vậy?

Đỗ Quyên và Lâm Xuân hiển nhiên không ngờ tới sẽ như vậy, trong lòng bất an hẳn lên.

Hai người hiểu ngầm, trao đổi ánh mắt, suy đoán dụng ý Lâm thái gia.

Lâm thái gia quét nhìn bọn họ, cũng trao đổi ánh mắt với Lâm thái thái, nhin cười cúi đầu bưng chén trà lên uống, thực nhân nhấ.

Cái gì mà Ngự nương nương an bài?

Đây không phải là an bài!

Có ai đẹp đôi hơn cặp trước mắt này không?

Hắn sống đến từng tuổi này, bản lĩnh khác không có, nhãn lực vẫn phải có.

Uống hai hớp trà, hắn để ly xuống, đứng lên, cười nói: “Đi! Bọn họ còn phải ra ruộng, đều có việc. Chúng ta đừng ở đây chậm trễ người ta. Lỡ việc trồng cây lại đòi chúng ta bồi thường.”

Nói làm ai cũng cười, học học đồng loạt đứng dậy.

Lâm Xuân trẻ một bước, muốn cùng Đỗ Quyên nói chuyện, nhưng Lâm thái gia ở phía trước kêu “Xuân Nhi đến đây, ta và người đi xem chỗ kia một chút đi.” Hắn đành phải đưa ánh mắt cho Đỗ Quyên, nhanh chóng đi theo.

Đợi những người này đều đi, Đỗ Quyên sờ trán, thở ra một hơi.

Rốt cuộc vẫn đi đến bước này, thật khó ứng phó.

Ai, Lâm Đại Đầu, nàng vẫn không đấu qua hắn!

Lại nói cách vách, đám người Lâm thái gia sau khi ngồi xuống, gọi Lâm Xuân tới hỏi: “Xuân Nhi, việc này người nghĩ như thế nào?” Không chờ hắn trả lời, lại nói: “Đừng nói với ta là người không muốn cưới Đỗ Quyên. Nếu thật nói như vậy, ta lập tức định một mối hôn nhân khác cho người.”

Trước một bước ngăn chặn lời hắn muốn nói.

Lâm Xuân bị kinh hoảng há to miệng.

Vợ Đại Mãnh hôm nay rất ít nói chuyện, lúc này nói: “Xuân Nhi, người thật không có tiền đồ, vợ là phải đoạt...”

Lâm Xuân bị mọi người nhìn chăm chăm, một hồi lâu mới nói: “Làm sao mà đoạt? Nếu vợ là của ta, ai cũng đoạt không được; nếu không phải của ta, ta cũng không thể giờ thủ đoạn như Bát Cân vậy. Ngươi nương nương đã nói như vậy, thời điểm đến chẳng phải sẽ biết.”

Đám người Lâm thái gia ngậy ngẩn cả người.

Hắn ha hả cười nói: “Chúng ta sống đến từng tuổi này lại không nhìn thông suốt bằng một thằng nhóc ngươi. Kỳ thật ta cũng không có ý gì khác, chỉ là bên Đỗ Quyên, ta thấy nàng luôn cho rằng lương xứng của nàng là người khác. Ngươi cả ngày ở ngay trước mặt nàng mà nàng không để ý. Ngươi phải nhắc nhở nàng. Ngươi nương nương không nói rõ ràng là người nào đúng không? Ta thấy ngươi chính là người đó!”

Mặt Lâm Xuân đỏ lên, rũ mắt xuống nói: “Đỗ Quyên cũng không rõ ràng lắm.”

Trong lòng lại vô cớ vui mừng, bên miệng kéo ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Cự tuyệt

Đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, nhanh chóng nhướn mi lên nói: “Thái gia gia, các ngươi có trách Đỗ Quyên không? Ta và Cửu Nhi không phải vì Đỗ Quyên mà không định thân. Dù không có Đỗ Quyên, trước mắt ta cũng không muốn định thân. Đại bá và cha ta đều tìm vợ ở ngoài núi, khi đó trong thôn ai mở đường?”

Vợ Đại Mãnh “A” một tiếng cười, gật đầu nói: “Lời này có lý.”

Trong lòng nàng thoải mái hơn.

Tóm lại là Cửu Nhi và Xuân Nhi xuất sắc, bọn họ có chút chướng mắt đám con gái trong thôn.

Ai, nàng suýt bị vợ lão ngũ làm mù đầu, nghĩ sau này phải cách xa vợ lão ngũ một chút, quả nhiên không thể đánh người nhà này.

Lâm Đại Đầu không nhịn được đối với nhi tử phát tay nói: “Biết biết! Không ai trách Đỗ Quyên. Không phải là cha gấp sao, sợ nàng bị người ta đoạt đi. Tiểu tử ngươi không vội chút nào. Hoàng Thượng không vội mà thái giám gấp muốn chết!”

Mọi người đều cười rộ lên.

Đám người rời đi xong, Lâm Xuân vội đi Hoàng gia tìm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn hắn bĩu môi nói: “Còn tới làm cái gì? Lại đến, người Lâm gia càng nhận định ta là họa thủy. Bọn họ nói như thế nào?”

Lâm Xuân nhếch miệng cười nói: “Chưa nói gì thì đi rồi. Ngươi đừng lo lắng.”

Đỗ Quyên nhìn hắn nghi ngờ nói: “Vì sao cười tươi như vậy?”

Lâm Xuân sừng sốt, “Ta cười?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: “Không có gương, bằng không cho ngươi soi, vừa rồi miệng còn tươi hơn hoa nữa.” Nói xong khoa trương nhe răng ra nhại hắn.

Lâm Xuân lúng túng đỏ mặt, đồng thời cảnh giác thấy trong lòng mình hình như có chút nhảy nhót. Nghĩ kỹ lại, hình như là bởi vì câu nói kia của thái gia gia.

Hắn liền nhìn Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Đỗ Quyên, nếu là...”

Hắn muốn nói “Nếu ta là phu quân kiếp trước của ngươi, ngươi cũng đừng có hồ đồ nhận không ra.” Nhưng không biết tại sao, ngày xưa cùng Đỗ Quyên không có gì không nói với nhau, lúc này lại cảm thấy quá khó há mồm.

Một là có chút ngượng ngùng kích động, hai là lo lắng Đỗ Quyên nghĩ nhiều.

Nếu hắn nói, có thể giống như thái gia gia bọn họ cầu hôn, lại tăng thêm áp lực cho Đỗ Quyên không?

Đỗ Quyên thấy hắn muốn nói lại thôi, kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

Lâm Xuân đem câu nói kia ở trong lòng lăn mấy vòng. Cuối cùng vẫn không nói ra, vội sửa miệng hỏi: “Nếu Dương Nguyên trở lại thì tốt rồi. Có tin của

hắn không?”

Đỗ Quyên nghe xong lắc đầu nói: “Không có. Từ lần trước tiểu dượng truyền tin cho hắn, sau này không đi tìm hắn nữa. Ta cảm thấy ép quá không tốt. Hắn lớn như vậy, đã là tú tài, có cái gì mà không biết? Việc này để tự hắn nghĩ thông suốt, chúng ta ép cũng vô dụng.”

Lâm Xuân nghe xong, muốn an ủi cũng tìm không ra lời thích hợp.

Với Dương Nguyên, sau này Đỗ Quyên có liên lạc với hắn, thông qua Phùng gia hoặc là tiểu dượng truyền tin cho hắn. Năm trước, Dương Nguyên trúng tú tài, nàng liền viết một phong thư dài cho hắn, nói toàn bộ thân thế của hắn cho hắn biết. Sau đó, chờ hắn tự mình lựa chọn.

Lần đợi này chính là hơn nửa năm.

Đỗ Quyên buồn bã nói: “Nếu hắn không muốn nhận, chúng ta gấp cũng vô dụng.”

Nếu thật sự là như vậy, không nhận người này cũng thế.

Cho nên, đến nước này là chờ đợi, cũng là khảo nghiệm.

Đối với Đỗ Quyên mà nói, càng có ý nghĩa phi phạm.

Lâm Xuân không thể hiểu được tâm tình của Dương Nguyên nên không biết nói như thế nào, chỉ yên lặng nghe.

Chợt thấy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đem chăn, đệm, quần áo mùa đông chuyển ra bên ngoài, biết là phơi cho bớt mùi mốc, nhân tiện nói: “Ta đi. Ngươi bận rộn đi. Hai ngày nữa nước lên, chúng ta đi đánh cá.”

Đỗ Quyên gật đầu. Thấy hắn đi mới đi thu thập cùng tỷ muội, mang rau khô và hoa màu tích trữ ra phơi. Bốn năm tháng qua mưa nhiều, không dễ đợi được một ngày nắng, không phơi dễ bị mốc.

Viễn Minh và Viễn Thanh cũng chạy vào chạy ra theo.

Viễn Minh lấy ghế giúp Hoàng Ly để mệt lên.

Viễn Thanh đem gà đuôi bay khắp nơi, miệng hô to “Đừng ăn vụng đâu!”. Rồi chạy đến dưới chân tường, ngửa mặt nhìn lên đám hoa kim ngân nở rộ trên tường, tâm ngửa quay đầu kêu lên: “Ca ca, hái hoa Kim Ngân cho ta cái.”

Viễn Minh liền chạy như bay tới.

Dây hoa Kim Ngân bò đầy đầu tường, đáng tiếc hắn với không tới, liền túm lấy một dây dùng sức kéo xuống.

Hoàng Tước Nhi thấy vội vàng tới quát bảo ngưng lại, “Đừng kéo sụp tường. Ta đến!”

Thò tay hái hoa kim ngân màu vàng màu trắng gom thành một bó đưa cho Viễn Thanh, “Cầm chơi đi. Đợi ở trên đầu một hồi sẽ héo rất khó coi. Ta hái hoa nguyệt quế cho ngươi đợi.”

Rồi hái đoá Nguyệt Quế màu phấn hồng, giúp nàng cắm lên búi tóc nhỏ.

Đang bận, thình lình một cái đầu ở bên tường cách vách thò ra, nhìn nàng cười nói: “Tước Nhi.”

Là Hạ Sinh.

Hoàng Tước Nhi nhìn hai bên một chút, nhỏ giọng hỏi: “Làm cái gì?”

Hạ Sinh cảm tấm đồ trên tay, ngoắc nàng nói: “Tước Nhi, ngươi đến đây xem. Nhà chúng ta làm gia cụ như vậy, ngươi nhìn xem còn muốn thêm gì, ta nói Xuân Sinh làm thêm.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong đỏ bừng mặt, nói: “Nhìn cái gì! Ngươi làm chủ là được.”

Hạ Sinh vội nói: “Ngươi cũng cần nhìn xem. Tương lai là chúng ta ở đó, cần để ý chút. Ta đưa qua, ngươi và Đỗ Quyên nhìn, muốn thêm gì thì nói với ta.”

Nói xong, vo tròn tấm đồ, nhẹ nhàng ném qua bên đây tường.

Nhậm Viễn Minh vội nhặt lên, đưa cho Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi cầm lấy, rồi dẫn dò Hạ Sinh: “Lát nữa ta xem. Hôm nay có nắng, ngươi giúp thím đem đệm, chăn, gối đầu, xiêm y ra phơi. Còn có lương thực, rau khô cũng mang ra phơi, đừng để mốc. Nàng một mình không làm xuê, ngươi để ý hỗ trợ, đừng như cái cối xay, không đẩy ngươi không động.”

Hạ Sinh cười hi hi nhất nhất đáp ứng, quay đầu đi giúp lão nương.

Hoàng gia, mọi người bận rộn đến mức trên chóp mũi cũng toát ra mồ hôi. Ngừng tay là phải chuẩn bị trưa cơm...

Tỷ muội Đỗ Quyên ở nhà vài ngày không ra cửa.

Ngày hôm đó, ba ngày sau cơn mưa, nước trên núi đều chảy xuống, nước sông dâng cao, nương máng chảy xiết, Đỗ Quyên nói với cha mẹ muốn đi đánh cá.

Phùng Thị không yên lòng, nhưng nàng và Hoàng Lão Thực phải ra ruộng, không thể lo nhiều.

Vừa vặn Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Tiểu Thuận tới, huynh muội liền hẹn ước cùng đi.

Vừa chuẩn bị ra cửa, Hòe Hoa tới, cũng muốn kêu nàng đi đánh cá.

Trận này, Quế Hương và Hòe Hoa đều không tới tìm Đỗ Quyên.

Quế Hương không có tâm tình, hơn nữa không muốn gặp Đỗ Quyên vì gặp nàng là khổ sở, vì thế ở nhà thiếu thừa may vá, cố gắng tĩnh tâm luyện chữ đọc sách. Đây là Đỗ Quyên dạy nàng, nói người tốt nhất nên tìm một việc mình cảm thấy hứng thú nhất mà làm, vừa tiết kiệm thời gian, vừa đề cao mình, hàm dưỡng tính tình. Nàng không muốn đi gặp người, chỉ yên lặng tưởng niệm Cửu Nhi ca ca. Luyện chữ một lát, lại ngẩn ngơ một chập; đọc vài câu thơ, lại nghĩ đến Cửu Nhi...

Hòe Hoa rất muốn đến tìm Đỗ Quyên, chỉ là không dám đến.

Trước nay Đỗ Quyên không che giấu bản thân. Nếu nàng không muốn gặp người, sẽ nói thẳng là nàng không có tâm tình chơi đùa, lần sau người hãy đến đây, ngay cả cố cũng không tìm. Cho nên, Hòe Hoa bị Hoàng Ly cự tuyệt một lần, không dám chàng ràng nhiều.

Mấy ngày nay nàng bị dây vò. Vừa sợ, lại tương tư, người gầy hẩn đi. Nhớ Lâm Xuân, nhưng Lâm Xuân cả ngày ở nhà làm việc. Nếu nàng không đến Hoàng gia, căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn. Dù tới Hoàng gia cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn, nhưng ít ra cũng có cơ hội, cho nên nàng tới.

Hoàng Tiểu Bảo thấy nàng cao hứng phi thường, không chờ Đỗ Quyên nói chuyện, liền cười nói: “Vừa lúc, chúng ta đang định đi ra ngoài. Hòe Hoa người muốn túi tôm à?”

Hòe Hoa gật đầu, nín cười nhìn Đỗ Quyên nói: “Đi thôi.”

Đỗ Quyên nhũn mày, nghĩ nghĩ, khuyên nhủ: “Hòe Hoa, người đừng nên đi với chúng ta. Chúng ta muốn đi sâu trong núi, rất xa. Chân người vừa khỏi, đều nói thương cần động cốt một trăm ngày, người đừng hành hạ chúng ta. Người biết ta mà, hưng trí là chui khắp nơi, hôm nay còn không biết muốn chày mấy cái sơn cốc nữa.”

Hòe Hoa lúng túng, có chút không biết làm sao.

Hoàng Tiểu Bảo thấy không đành lòng, nói: “Nếu không chúng ta đừng đi xa...”

Miệng Đỗ Quyên co rút, ngắt lời của hắn nói: “Tiểu Bảo ca ca, nếu người không muốn đi thì đừng đi, chúng ta muốn đi. Đây không phải là chơi, là làm việc đúng đắn đó.”

Hòe Hoa chợt thấy Lâm Xuân từ cách vách đi ra, vội nói: “Chân ta đã tốt lắm. Ta sẽ cẩn thận. Đỗ Quyên, người mang theo ta đi!”

Nói bộ dáng rất đáng thương.

Lâm Xuân đi tới hỏi: “Nói cái gì? Còn không đi nữa. Đi thôi, ta mang Như Gió lên núi đi một vòng. Trời mưa, ở nhà ba ngày, nó rất nóng nẩy.”

Rồi tới giúp Đỗ Quyên khiêng lưới.

Hòe Hoa vội cười nói: “Có Xuân Sinh hỗ trợ, chúng ta cũng bớt việc chút.”

Đỗ Quyên thấy nàng tự quyết định, giống như mình đã đáp ứng đi chung, trong lòng không thoải mái. Thật ra đường rộng thênh thang, Hòe Hoa muốn đi đâu nàng không xen vào, sao cứ thích dính nàng làm cái gì?

Đám con gái ở chung với nhau, cảm thấy náo nhiệt thì không có gì. Nhưng an toàn là quan trọng nhất, Hòe Hoa té qua một lần, nếu là ở cửa thì được, lên núi Đỗ Quyên không muốn đi chung với các nàng. Tỷ muội mình đều học qua võ công, đi theo các nàng là lãng phí công phu.

Nhưng vừa rồi nàng đã nói rõ ràng như vậy, sao Hòe Hoa cứ đòi theo chứ?

Chợt thấy nàng nhìn Lâm Xuân mặt đỏ hồng, nhất thời hiểu được, vội lui về phía sau một bước, tránh tay Lâm Xuân, “Ta tự mình khiêng. Người bận người cứ đi đi.”

Rồi hướng Hòe Hoa cười nói: “Bớt chuyện! Hắn đi phần hắn, chẳng lẽ chúng ta theo hắn dốt hử đi dạo sao? Hòe Hoa, vì sao ngươi nhất định phải đi theo chúng ta chứ? Ngươi muốn ăn cá, trở về ta đưa cho ngươi 2 con. Ngươi theo chúng ta lên núi xuống núi, chúng ta chạy nhanh ngươi theo không kịp, chúng ta đâu có thời gian đợi ngươi. Quay đầu ngươi lại té, lại chịu tội không nói, trong lòng ta còn áy náy. Nói không chừng mẹ ngươi lại mắng ta, nói ta điên, còn mang theo ngươi điên.”

Nàng không muốn nói uyển chuyển, trực tiếp kêu nàng đừng đi cùng.

Hơn nữa, rất ngại nhìn nàng —— vì sao ngươi nhất định phải đi theo ta?

Sắc mặt Hòe Hoa trắng bệch.

Hoàng Ly cũng nói: “Hòe Hoa tỷ tỷ, ngươi muốn túi tôm, thì ở cửa túi đi. Theo chúng ta đi ra ngoài, quay đầu rơi xuống nước, chúng ta không có ai đưa ngươi trở về đâu.”

Trực tiếp cản trở nàng.

Hoàng Tiểu Bảo có chút do dự, vừa định nói chuyện, bị Đỗ Quyên thúc giục: “Đi thôi.”

Lâm Xuân cũng thấy ra chỗ không đúng, cũng không lên tiếng, dò xét liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, dẫn Như Gió chạy như bay, cũng không đi chung với bọn họ.

Hòe Hoa tự mình tìm bậc thang đi xuống, cô cười nói: “Vậy ta kêu Nhị Nha ở cửa túi tôm, không đi với các ngươi...”

Một lời chưa xong, đã thấy Nhị Nha và ca ca nàng Tiểu Quả Cầm cũng kiễng gót tới, rất vui mừng nói: “Nhị Nha cũng tới rồi.”

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, không tin nàng mang Nhị Nha mà không mang nàng.

Bạn đang đọc truyện *Diên Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Hoàng gia nhi tử

Đỗ Quyên không để ý nàng, bỏ đi.

Chỉ cần đừng lấy danh nghĩa của nàng mà đi theo, mặc kệ ngươi đi đâu.

Lại nói, Nhị Nha người ta đi ra ngoài với ca ca, có việc có ca ca ra mặt.

Hòe Hoa bộ dáng vẫn tĩnh, thích một mình cùng bọn họ chạy khắp nơi, chắc là có suy nghĩ lãng mạn: thiếu niên nam nữ cùng nhau đi ra ngoài, con gái luôn được con trai ân cần chiều chuộng, săn sóc che chở, xảy ra chuyện cũng không sợ. Cảnh xuân khắp núi có thể ngắm, có thể vui đùa, còn có thu hoạch, quá tốt!

Nhưng có trời đất chứng giám, Đỗ Quyên nàng mỗi lần đi ra ngoài cũng là vì sinh kế.

Nàng thật sự như con trai đánh cá săn thú!

Quả nhiên, Nhị Nha và Tiểu Quả Cầm đi tới chào hỏi.

Tiểu Quả Cầm cười nói với Hoàng Tiểu Bảo: “Đi chung đi!”

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Không dám đi chung với ngươi đâu. Chúng ta không có thời gian lẻ mề với ngươi. Hai huynh muội người vẫn nên ngoan ngoãn ở cửa chơi đi, chúng ta phải đi rất xa đó. Xem tỷ ta cũng không đi.”

Nói xong thúc giục Hoàng Ly, Hoàng Tiểu Thuận mau đuổi theo.

Tiểu Quả Cầm biết công phu của tỷ muội các nàng, tiếc rẻ nói: “Lại muốn đi xa?” Rồi nhìn Nhị Nha nói, “Vậy chúng ta ở cửa đi, ngươi đuổi không kịp các nàng đâu.”

Nhị Nha cũng tiếc hận không thôi.

Nàng thật muốn đi với Đỗ Quyên, vừa lúc Hoàng Tiểu Bảo cũng có mặt.

Đỗ Quyên thấy bọn họ không cố đi theo, cười, cảm thấy đây mới là biết nhìn.

Bởi vậy quay đầu cười với Hòe Hoa nói: “Hòe Hoa, xem Nhị Nha kia, người nên học nàng một chút, đừng cậy mạnh. Ta thấy người nên kiên nhẫn dưỡng chân cho khoẻ hẳn đi. Thân thể là quan trọng nhất.”

Hòe Hoa nhìn nàng đi xa, trong lòng khó chịu vạn phần.

Rõ ràng Đỗ Quyên có thể mang nàng đi, dù nàng không đi nhanh, nhưng vừa lúc Lâm Xuân có mặt, có thể nắm nàng chạy —— nàng từng thấy qua hắc dật Đỗ Quyên. Không những Đỗ Quyên không mang nàng theo, có nghĩa là không muốn nàng hỗ trợ Lâm Xuân. Vì sao?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Bát Cân, nàng hoài nghi mình?

Không có khả năng!

Nàng không làm gì cả, nàng dựa vào cái gì nói là nàng làm?

Trong lòng nàng dần dần dâng lên lửa giận, trong mắt đầy lên hơi nước, thân mình phát run, khó chịu lại không cam tâm, vừa ủy khuất.

Nàng thực hối hận mình không học võ công, học chút công phu thô thiển cũng tốt, thì hôm nay Đỗ Quyên đã không phản đối mình. Khi xưa nàng sợ học võ công làm tay chân thô, lớn lên thân mình khoẻ mạnh sẽ khó coi, bởi vậy mới không học.

Nhưng thấy Đỗ Quyên không chút trág kiện, nàng hối hận.

Nay hối hận cũng đã chậm, đến tuổi tác này học cũng đã muộn.

Lòng tràn đầy khó chịu, nàng không còn tâm tư túi tằm. Khiêng lưới iu xiu đi theo sau huynh muội Nhị Nha, đi dạo một vòng khoảnh ruộng phụ cận, rồi về nhà.

Sau khi trở về cũng không muốn làm việc, mãi suy nghĩ xem làm sao mới có thể như nguyệt. Rồi lại có bà mối tới cửa cầu hôn nhân cùng nương lái nhai, nàng nghe càng phiền lòng.

Vì sao người nàng thích không tới cửa cầu hôn?

Lại nói Đỗ Quyên rất nhanh chạy lên núi.

Trên đường, Hoàng Tiểu Bảo chớp cơ hội, đi chậm lại một bước, hỏi Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, sao người không muốn mang Hòe Hoa?”

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải mang nàng?”

Hoàng Tiểu Bảo sững sốt, một hồi lâu mới nói: “Ta chỉ cảm thấy, các người bình thường rất tốt, cho nên cảm thấy...”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu Bảo ca ca, chúng ta là huynh muội, là người một nhà, đi chung, cho dù có chuyện gì, người ta cũng không nhân thoại. Hòe Hoa thì khác. Dù nàng té qua một lần, mang theo nàng không an toàn. Còn nữa, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, là người công nàng hay là ta công nàng? Mặc kệ ai công nàng, đều là phiền toái. Còn có, chuyện của Bát Cân lần trước, người còn không cẩn thận chút? Nhà nàng không có huynh đệ đi theo, sao chúng ta chỉ mang một mình nàng? Lỡ xảy ra chuyện, người suy nghĩ một chút đi, nương của nàng không chừng còn lợi hại hơn nhị mợ của Lâm Xuân nữa.”

Hoàng Tiểu Bảo không ngờ nàng nói ra một đồng lớn như vậy, nhất thời không biết trả lời.

Một hồi lâu mới nói: “Là ta không nghĩ tới.”

Đỗ Quyên nhìn hắc có chút không đành lòng, giận dữ nói: “Tiểu Bảo ca ca, Hòe Hoa... hẳn là coi trọng Lâm Xuân.”

Hoàng Tiểu Bảo nhất thời dừng bước, ngây dại.

Đỗ Quyên không để ý tới hắc, tiếp tục đi về phía trước đuổi theo Hoàng Ly và Hoàng Tiểu Thuận.

Nàng thả một câu như vậy, hi vọng vị đường ca này có thể thấy rõ hiện thực.

Hòe Hoa, lòng dạ rất cao, sợ là chướng mắt Hoàng Tiểu Bảo.

Đến đỉnh Tây Sơn, Lâm Xuân đã chờ ở nơi đó.

Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Người đề Như gió công mình lên núi là được, còn chạy đi theo nó. Nhân nhả đi dạo với hồ, ai so được chứ!”

Lâm Xuân cười, nói: “Không phải ta giữ nó, là nó giữ ta. Ta ở nhà ba ngày, trên người đều mốc meo, xương cốt đều cứng.”

Mưa vẫn rơi cái không ngừng, thói quen rèn luyện của hắc cũng bị gián đoạn.

Đỗ Quyên xì cười.

Mọi người đi thêm vài ngọn núi, đi tới sơn cốc xa nhất, dựa theo phương thức trước xa sau gần.

Đến nơi, hồ nước trong sơn cốc đã dâng cao, gần tràn bờ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tiểu Bảo trực tiếp muốn xuống nước kéo lưới.

Để cho tiện, Đỗ Quyên cố ý mặc quần áo thô bằng vải bố. Loại này vải thô này rất thông dụng để làm việc, bị ướt cũng sẽ không dán dính trên người, đỡ phải lộ ra thân mình, nhưng có khuyết điểm là khó di chuyển dưới nước.

Tiểu Thuận và Hoàng Ly thập phần hưng phấn, muốn tranh đi xuống.

Hoàng Tiểu Bảo mắng: “Các ngươi đòi cái gì? Rơi xuống nước ngay cả xương cũng không vớt được! Còn không ngoan ngoãn ngồi ở trên bờ, lúc cần kêu các người tới giúp chúng ta kéo lưới lên.”

Lâm Xuân nhìn đáng người thanh mảnh của Đỗ Quyên, không đành lòng, nói: “Để ta xuống.”

Rồi muốn cởi áo xuống nước.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản, nói: “Đừng! Để ta làm. Ngươi bận ngươi cứ đi đi. Ngươi giúp được ta một lúc, chẳng lẽ giúp ta một đời?”

Lâm Xuân nghe xong ngẩn ngơ, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Đỗ Quyên thuận miệng nói, chợt thấy bên người không có động tĩnh, quay đầu nhìn. Thiếu niên đang kinh ngạc nhìn mình, trong mắt là đầy vẻ thất lạc luống cuống.

Trong lòng nàng nhảy dựng, lại thấy không đành lòng, vội giải thích: “Ngươi không phải tới bắt cá, chỉ là ra dạo một vòng, còn phải về nhà làm việc. Nếu xuống nước làm ướt hết xiêm y, chậm trễ công việc không nói, còn phải thay xiêm y nữa.”

Trước đây nàng cũng cùng hần xuống nước lưới cá, bắt quá khi đó bọn họ cùng đi đánh cá. Hôm nay hần không có mục đích này.

Lâm Xuân liền cười gật đầu nói: “Vây ngươi cẩn thận chút.”

Rồi hướng Hoàng Tiểu Bảo nói: “Đừng đi ra chỗ quá sâu, nước sông chảy xiết quá cũng đừng đi.”

Hoàng Tiểu Bảo cười nói: “Cái này còn cần ngươi nói. Ta còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa.”

Lâm Xuân nhìn bọn họ kéo mấy mẻ, thấy không có việc gì, chào một tiếng rồi về nhà.

Huynh muội Đỗ Quyên vội nửa ngày, hô to gọi nhỏ, chạy 2 sơn cốc, vớt được hơn ba mươi cân cá, thập phần hưng phấn. Đang muốn đi xuống, lại thấy Lâm Xuân từ trong núi chạy vội xuống.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn muội muội một cái, cười nói: “Tới đón ngươi.”

Đỗ Quyên rất kinh ngạc, nàng nhưng đã nói hần đừng tới đón.

Lâm Xuân đi tới trước mặt, vội vàng đối với Đỗ Quyên nói: “Đương Nguyên gửi thư tới.”

Đỗ Quyên nghe xong đột nhiên cất cao giọng hỏi: “Thật à?”

Hoàng Tiểu Bảo hoảng sợ, nghi ngờ hỏi: “Đương Nguyên là ai?”

Lâm Xuân không trả lời hần, đối với Đỗ Quyên nói: “Đi nhanh một chút. Đã xảy ra chuyện đó.” Nói xong nhanh chóng bổ sung, “Đối với nhà của ngươi mà nói, là chuyện tốt. Đương Nguyên muốn trở về.”

“À?” Đỗ Quyên nghe xong nóng vội tìm đập mạnh, luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, “Đi mau. Hoàng Ly, đem gùi cho Tiểu Bảo ca và ta đeo. Lâm Xuân, ngươi khiêng lưới đánh cá. Tiểu Thuận, gom hết đồ đạc bỏ vào gùi. Nhanh lên!”

Lâm Xuân đáp ứng một tiếng, nhắc nhở: “Ngươi thay quần áo khô trước đã.”

Đỗ Quyên vội la lên: “Về nhà thay.”

Lâm Xuân và Hoàng Tiểu Bảo trầm miệng một lời nói: “Nói bừa! Về nhà thay còn không ngã bệnh.”

Đỗ Quyên cũng biết bọn họ nói đúng, hết cách, cùng Hoàng Ly cầm tấm vải thô dùng để lót ngồi, đi vào trong rừng, treo tấm vải lên nhánh cây, làm thành một không gian kín độc lập. Hoàng Ly ở bên cạnh canh chừng. Cách một đoạn gần đó, Hoàng Tiểu Bảo và Lâm Xuân canh giữ ở 2 phương hướng. Đỗ Quyên nhanh chóng thay một thân khô mát xiêm y.

Đợi sau khi ra ngoài, Hoàng Tiểu Bảo hỏi Lâm Xuân: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Xuân nói: “Đợi đến nhà ngươi sẽ biết. Để Đỗ Quyên nói với ngươi chuyện đã xảy ra.”

Hoàng Tiểu Bảo hết cách, cũng vào trong rừng thay đổi xiêm y. Xong mọi người mới trở về.

Một đường chạy gấp về nhà, đã là ban đêm.

Đã thấy trước cửa Hoàng gia tốp năm tốp ba người đứng, thấp giọng nói gì đó. Thấy bọn họ trở lại, có người gọi: “Đỗ Quyên trở lại.”

Đỗ Quyên thờ hồng học gật đầu, vô tâm trả lời với bọn họ, đi thẳng vào nhà.

Mới đỡ giỏ cá từ trên lưng xuống, Hoàng Tước Nhi nghe tiếng từ trong phòng bếp chạy đến, lau mắt nói: “Đỗ Quyên! Nương nói... Chúng ta có một tiểu huynh đệ, lớn bằng ngươi, tìm được.”

Hoàng Ly thất thanh nói: “Đại tỷ nói thật?”

Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận nghe choáng váng, mình nhìn Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi gật đầu, khịt khịt mũi nói: “Là thật.”

Đỗ Quyên không ngạc nhiên chút nào, nói: “Ta biết. Nương đâu?”

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên thấy nàng bình tĩnh như vậy, nói: “Nương ở trong phòng. Gia gia nãi nãi đều tới, cha nuôi ngươi cũng tới rồi, đang tiếp đón quan sai và Dương gia. Dương gia nhất được huynh đệ ta. Hắn bây giờ gọi là Dương Nguyên. Hiện tại hắn...”

Nói xong thấp giọng khóc.

Đỗ Quyên vừa nghe vừa gật đầu, sau khi nghe xong tâm trĩu xuống.

Hoàng Ly kinh hoàng hỏi làm sao.

Lâm Xuân ghé sát vào Đỗ Quyên thấp giọng nói: “Đừng vội, đi vào hỏi rõ rồi nói. Việc này không nhất định là chuyện xấu.”

Đỗ Quyên gật đầu, hít sâu một hơi, đi vào nhà chính.

Chỉ thấy Hoàng lão cha, Lâm Đại Mãnh đang tiếp đón 2 vị quan sai và một hán tử trong nhà chính. Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ngồi ở ghế dưới, đang nói chuyện.

Hoàng đại nương nghe thanh âm, vội vàng từ trong phòng Đỗ Quyên đi ra, nói: “Đỗ Quyên, ngươi nói mẹ ngươi có bao nhiêu ác độc: năm xưa sinh song thai, làm mất huynh đệ ngươi, trở về cũng không nói, giấu diếm chúng ta mấy năm nay. Nếu không phải nhà người ta tìm đến, đời này coi như không có con trai.”

Phùng Minh Anh đang ở trong phòng Phùng Thị cao giọng nói tiếp: “Đại nương, cháu trai trở về là việc vui, ngươi moi móc nợ cũ ra làm cái gì? Thật phải tính rõ ràng, Phùng gia ta còn phải tìm các người tính sổ đó. Tỷ ta nâng bụng to lên núi, sinh con trên đó thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, trở về các người còn mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, truyền đi ai dám đem khuê nữ gả tới Hoàng gia nữa?”

Đỗ Quyên thấy nãi nãi còn muốn cãi lại, vội nắm tay nàng nói: “Nãi nãi, trước không nói mấy chuyện đó. Nói cho ta nghe đã xảy ra chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Thời khắc máu chót thấy lòng người

Xảy ra chuyện gì?

Người Dương gia tới nói, 14 năm trước nhà hán tử miệng sói cứu được một đứa bé sơ sinh, cũng từng đến thôn Thanh Tuyền nghe ngóng qua, cũng không nghe nói nhà ai bị mất con. Vì thế hắn mang về nuôi như con ruột, còn đưa hắn đi thư viện phủ thành đọc sách, nay trúng tú tài.

Ai ngờ hôm kia không biết vì chuyện gì, đứa nhỏ này vào đại lao.

Dương đại gia đi thăm, thương tâm nói ra thân thế của hắn.

Đứa bé kia hy vọng tìm được cha mẹ ruột, muốn gặp mặt.

Dương đại gia liền phái người hỏi thăm chung quanh.

Trong lúc vô ý phát hiện con trai Phùng gia ở thôn Đại Dương Trấn Hắc Sơn bề ngoài rất giống đứa nhỏ nhất được này, mới tìm hiểu nguồn gốc, lần mò tìm đến Hoàng gia thôn Thanh Tuyền.

Hai vị khác là Niên bộ đầu và thuộc hạ của hắn ở nha môn phủ Kinh châu, phụng mệnh cùng hạ nhân Dương gia đến tra hạch việc này. Bọn họ nói, rốt cuộc Dương Nguyên có phải là con trai Hoàng gia hay không, chỉ dựa vào miệng nói còn chưa đủ, muốn Hoàng gia phái người đi nha môn, giáp mặt đưa ra chứng cứ xác nhận.

Việc này là Nhậm Tam Hòa nói cho Đỗ Quyên biết.

Đỗ Quyên lập tức hỏi ra mấu chốt, “Dương Nguyên đã xảy ra chuyện gì?”

Dương gia chịu buông tay, có phải cùng việc này có liên quan hay không?

Nhậm Tam Hòa nhẹ giọng nói: “Ta phỏng chừng khẳng định có liên quan, nhưng bọn hắn không chịu nói. Nói ra cũng không có chuyện lớn gì, đến nha môn sẽ rõ ràng.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Dương gia thật chịu buông tay?”

Nhậm Tam Hòa gật đầu nói: “Người kia nói Dương gia đại gia nói, có thể nhìn thấy con nuôi và cha mẹ ruột đoàn tụ, là việc tốt tích đức, nguyện ý trả nhi tử về Hoàng gia.”

Đỗ Quyên hoài nghi nhíu mày.

Nhậm Tam Hòa nói nghĩ nhiều vô dụng, đợi ngày mai đi phủ Kinh châu rồi nói sau, nhưng phỏng đoán là sẽ không bị liên lụy gì, bởi vì đứa con trai này bị mất mười mấy năm.

Lập tức thương nghị chút biện pháp, chia nhau hành động.

Buổi tối, bởi Hoàng gia không có chỗ an bài, ba người này bị an trí đến ở Lâm gia. Tỷ muội Đỗ Quyên tự mình làm đồ ăn đưa qua, huynh đệ Lâm Xuân và Hoàng Tiểu Bảo ăn uống chung với bọn họ.

Buổi tối, các thiếu niên quanh co hỏi chi tiết Dương Nguyên phạm tội.

Đây cũng là Nhậm Tam Hòa giao phó, nói bọn họ còn nhỏ, không làm cho người ta cảnh giác.

Đ đoán không sai, nhưng những người kia chết cũng không lộ ra chút gì, cũng không có biện pháp.

Lâm Xuân để ý quan sát. Buổi tối hắn cố ý ngăn cách Niên bộ đầu và hai người khác, an bài hắn ở trong phòng của mình bên Tây sương, đích thân tiếp đón hắn.

Niên bộ đầu đối với gia đình nông dân không để trong mắt, nhưng đến Lâm gia, nhìn thấy phòng ốc chỉnh tề, đồ đạc trang hoàng trong phòng, không khỏi chấn động, kèm chế lẩm mồm không lộ ra thần sắc khác thường.

Sau bữa cơm hắn cùng Lâm Xuân đi Tây sương, chỉ thấy bàn, y án, đại bình phong, trên tường trên là tấm đá điêu khắc lớn kiểu cổ xưa rất đại khí. Đi vào phòng ngủ, tủ, giường, tấm bình phong thấp phản tinh mỹ, hiện ra hết phong cách cổ nhã; trên tường treo cung tiễn, đoản đao, phía trước cửa sổ là bàn để sách vở, bút mực và những dụng cụ văn phòng khác. Miệng há to còn chưa khép lại, lại nhìn thấy một con mãnh hổ sống sờ sờ từ trước giường đứng dậy, làm hắn dựng hết lông tóc, nhất thời cả kinh mặt không còn chút máu, mau chóng lui ra ngoài cửa.

Lâm Xuân quát ngừng Như Gió, đuổi nó ra ngoài, sau đó gọi bộ đầu tiến vào ngồi, nói không có gì đáng ngại, nói còn hổ này là hắn nuôi. Niên bộ đầu kinh hoàng thầm đánh giá hắn.

Không dễ dàng thành thói ngồi, Đông Sinh nghe lệnh của Đỗ Quyên đưa đến 2 bàn trái cây, là đào hạnh trưởng thành sớm trong núi, đựng trong khay tiên cô hiến thọ bùng vào.

Bàn gỗ được khắc hình tiên nữ hai tay đỡ lấy cái khay, dâng lên, thân thái phiêu dật, phong thái nho nhã, không có cảm giác mị tục, điêu khắc trông rất sống động, giống như đúc.

Hai mắt Niên bộ đầu nhìn chăm chăm cái mâm kia không dời đi được.

Lâm Xuân nói: “Bộ đầu thích món đồ chơi này, quay đầu ta đưa một bộ cho bộ đầu.”

Niên bộ đầu vội cười nói: “Từ chối thì bất kính, hổ thẹn.” Lại thấy cách hắn nói năng có chút lưu loát, không giống thiếu niên nông thôn bình thường, nên thu liễm vẻ ngạo mạn, cùng hắn tán gẫu.

Lâm Xuân vẫn chưa truy vấn tình hình Dương Nguyên, chỉ lưu tâm nghe hần nói những chuyện lạ ở phủ thành. Trước khi nghỉ ngơi, hần lấy một cái hộp trang điểm bằng gỗ hương nam, cùng với một bao lộc nhung loại tốt đưa cho Niên bộ đầu.

Hộp trang điểm là gần đây hần cùng Đỗ Quyên suy nghĩ ra kiểu mẫu, chung quanh trên dưới đều khắc hoa văn sơn thủy, tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh. Ngọn núi ngay ở nắp hộp chính là ngọn núi cao nhất, còn lại là rừng cây cổ thụ, thác nước chảy qua những tảng đá hình thù kỳ dị liên miên không ngừng, vây quanh bốn mặt khác của hộp.

Trong hộp còn có càn khôn, cơ quan khéo léo, tinh xảo phi thường.

Lộc nhung là Nhậm Tam Hòa mang đến muốn hần đưa cho Niên bộ đầu.

Niên bộ đầu nhớ tới vợ thích phong nhã, cười không khép được miệng.

Lần này, không chờ Lâm Xuân hỏi, hần chủ động nói ra: “Đừng lo lắng cho Dương Nguyên. Hần không có việc gì. Chỉ cần chứng thực thật là nhi tử Hoàng gia, chỉ quản nhận lại hần.”

Nhưng hần chỉ nói một câu này, rồi không chịu nói thêm.

Điều này cũng đủ.

An trí hần xong, Lâm Xuân liền tới Hoàng gia tìm Đỗ Quyên, nói cho nàng biết lời này.

Tuy Đỗ Quyên không rõ nội tình, cũng biết Dương Nguyên hần là vô sự.

Lập tức tạm không nói tới chuyện này, mà nói tới chuyện ngày mai rời núi.

Đầu tiên định chuẩn bị cho Hoàng Lão Thực, Phùng thị, Nhậm Tam Hòa và Đỗ Quyên đi, nhưng Hoàng Ly đòi đi nói lần này bất cứ giá nào nàng cũng muốn rời núi đi xem một chút. Đỗ Quyên thấy nàng thông minh lanh lợi so với mình mạnh hơn, liền đáp ứng.

Hoàng Tiểu Bảo cũng muốn đi, Đỗ Quyên nhờ hần ở nhà chiêu khách, bởi vì trong nhà chỉ còn một mình Hoàng Tước Nhi. Nhà tiểu đi cũng chỉ còn có Phùng Minh Anh và 2 đứa trẻ, cũng cần người chiêu khách. Hoàng Tiểu Bảo thấy vậy mới không kiên trì.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên đôi tới đôi lui vội, cảm nhận được sự chờ đợi và nôn nóng của nàng, nên nói với nàng: “Ta cùng đi với các ngươi.”

Đỗ Quyên ngẩng đầu nhìn hần, bỗng nhiên trong lòng bất an và không đành lòng.

Sau khi từ núi trở về, hần bận trước bận sau, giúp chiêu đãi người hỏi thăm tin tức, hưng phấn không khác gì tỷ muội của mình, phảng phất như đó là đệ đệ của hần.

Nhưng là...

Tuy nàng đã sớm nói cho hần chuyện của Dương Nguyên nhưng chưa nói chuyện bọn họ không phải là huynh muội ruột thịt.

Bởi vì, nói ra sẽ dính líu đến lai lịch của nàng.

Còn có, việc này ngay cả Phùng Thị cũng không thẳng thắn, nàng làm sao nàng biết được?

Nếu phải nói rõ, phải đem gốc gác nàng mang theo ký ức xuyên việt lộ ra ngoài.

Đây là chuyện duy nhất trước mắt nàng không thể nói cho hần biết.

Nghĩ đến hần cao hứng cùng nàng đi nghênh đón “đệ đệ sinh đôi” của nàng, nếu biết đệ đệ này chính là phu quân kiếp trước của nàng, hần sẽ phản ứng như thế nào?

Đỗ Quyên không đành lòng tưởng tượng.

Nàng nhìn Lâm Xuân ngần ngừ. Từ nhỏ nàng đã đề phòng cẩn thận, nhôi nhét quan niệm hai người chỉ có thể trở thành huynh muội, không thể thành thân, vì sao vẫn đi đến bước này?

Nàng liền chần chờ nói: “Lâm Xuân, ngươi đừng nên đi.”

Lâm Xuân cho rằng nàng không muốn phiền toái mình, ném cho nàng một cái nhìn trấn an mỉm cười, nói: “Ta đi với các ngươi, cũng có thể thêm một chân chạy. Lại nói, ta cũng muốn đi phủ thành xem, ta còn chưa có đi qua. Lúc trước ta có nghe chút tin tức từ Niên bộ đầu, hần còn giật giầy ta đi phủ thành mở cửa hàng đó.”

Lúc này vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng có mặt, nhiệt tâm nói: “Đỗ Quyên, để Xuân Nhi đi với các ngươi thôi. Nhà đã xây xong, những chuyện khác sớm hay chậm một ngày cũng không quan trọng. Nhà chúng ta lao động nhiều, việc đồng áng cũng không thiếu một mình hần.”

Hoàng gia vậy mà có con trai, hơn nữa nhi tử này sắp trở về, còn là tú tài, Lâm Đại Đầu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội vì Hoàng gia này. Hướng hồ hấn vốn là Hạ Sinh tiểu cữu (em vợ), Lâm gia xuất lực cũng nên.

Đỗ Quyên thấy hần nói như vậy, ngẫm lại, Lâm Xuân cũng nên đi ra xem một chút. Nếu là có thể cùng Cửu Nhi đi ra khỏi vùng núi sâu này, bước vào vùng trời đất rộng lớn hơn, vô luận là sự nghiệp hay là hôn nhân, đều đem lại nhiều cơ hội hơn.

Nghĩ xong, cười gật đầu với hần nói: “Vậy thì cùng đi.”

Nói định sau, Lâm gia rời đi.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương còn không chịu đi về, còn đang suy nghĩ đắn đo, chỉ tiếc tuổi lớn, không thể cùng đại nhi tử đi ra ngoài đón cháu trai.

Đỗ Quyên thúc bọn họ nói: “Gia gia, nãi nãi, các người trở về đi. Chúng ta muốn ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm. Có tiểu dưong đi cùng chúng ta, không có việc gì. Chuyện của đệ đệ, chờ đến nơi sẽ hỏi rõ tình huống. Nếu có thể lập tức đón về càng tốt. Nếu không thể, ta sẽ nhờ cha nuôi mang thư về nói cho các người biết.”

Hoàng đại nương lau nước mắt nói: “Đỗ Quyên, tốt xấu gì cũng phải đón huynh đệ người về đến nhà.”

Cong người, len lén đưa cho nàng một cái bao nhỏ, bên trong là 30 lượng bạc vụn, cho nàng cầm chuẩn bị dùng, “Nghe nói người trong nha môn chỉ nhận bạc không nhận người. Người cầm cái này cho tiểu dưong người đưa lễ, van cầu các quan lão gia.”

Đỗ Quyên kinh ngạc vạn phần. Mới nói chuyện, nãi nãi đã xoa người đi.

Nàng nhìn Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận đỡ một đôi với bờ lưng cong cong lam lũ, nhịp bước tập tễnh biến mất trong màn đêm, nhất thời cảm khái ngàn vạn, tâm tư phức tạp.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau trời chưa sáng, mọi người đã khởi hành đi ra ngoài núi.

Đồng hành còn có 2 huynh đệ Lâm Đại Mãnh. Bọn họ, một là vì đưa thổ sản vùng núi ra ngoài bán, hai là vì Lâm Đại Mãnh là lý chính, muốn làm chứng việc Hoàng gia mất đi nhi tử.

Chi tiết cũng không cần nói tỉ mỉ, tới buổi tối bọn họ đến thôn Đại Dương trấn Hắc Sơn, ở lại nhà ông ngoại Đỗ Quyên, Phùng Trường Thuận, nghỉ một đêm. Ngày kế lại thêm Phùng Trường Thuận và con trai út của hần Phùng Hưng nghiệp, người cưỡi ngựa, kẻ ngồi xe, nhắm hướng phủ Kinh châu.

Hai ngày sau lúc chạng vạng, đoàn người Đỗ Quyên rút cuộc đi tới phủ thành Kinh châu.

Nhìn tường thành nguy nga cao vài chục trượng, Đỗ Quyên không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, không dám khinh thường văn minh cổ đại, so với kỹ thuật hiện đại càng rung động lòng người.

Đến nơi này, Nhậm Tam Hòa dẫn đầu.

Hần dẫn mọi người chạy thẳng đến Phúc Tường khách sạn, bao xuống một phòng, đem đám người Đỗ Quyên, Phùng Thị an trí thỏa đáng, mới cùng Niên bộ đầu thương lượng chuyện Dương Nguyên.

Niên bộ đầu không dám coi khinh đám người trong núi này.

Dọc theo đường đi, hần phát hiện Nhậm Tam Hòa, Lâm Xuân, Lâm Đại Mãnh đều có võ công, ngay cả Đỗ Quyên và Hoàng Ly đều chạy nhanh hơn hần, mình là bộ đầu còn để bọn họ chăm sóc.

Đến tận đây, cũng không có gì phải giấu giếm, hần liền đem chuyện Dương Nguyên phạm chuyện lớn nói một lần. Cũng không phức tạp, chỉ là viết một bài văn chương, không biết tại sao chọc giận tới tuần phủ đại nhân, nói là có từ ngữ bất kính, có ý thông đồng với địch, bị cầm tù.

Đám người Đỗ Quyên nghe xong hít hơi lạnh.

Thì ra là như vậy!

Rõ ràng Dương gia sợ bị Dương Nguyên liên lụy, mới kiệt lực phui sạch quan hệ, muốn thoát khỏi người con nuôi này, mới tìm tới Hoàng gia, nào có thiện tâm gì đâu!

Đỗ Quyên rất giận, lúc này chuyển đi tâm tư.

Lâm Xuân vội nhờ Niên bộ đầu sao chép lại bản văn chương kia đến xem, lại hỏi có thể vào ngục thăm Dương Nguyên hay không.

Niên bộ đầu xin lỗi lắc đầu, nói sợ là không được, nói bọn hần đừng nóng vội, đợi ngày mai thẳng đường, trước xác nhận Dương Nguyên có phải là nhi tử Hoàng gia hay không lại nói.

Nếu không phải thì sao?

Chương 215: Từ hôn

Rốt cuộc là có phải hay không đây?

Sáng ngày thứ hai, đoàn người Đỗ Quyên đi tới công đường tri phủ.

Dưới tấm biển sáng chói, một vị quan viên trung niên uy nghiêm ngồi chăm chú nhìn bọn họ. Phía bên phải là 2 thư sinh thiếu niên, một người mặc cẩm bào xanh nhạt, một người mặc áo dài màu thiên thanh. Chính giữa công đường có ba người quý: một người trong số đó thư sinh thiếu niên mặc trường bào in hoa nhạt, 2 người khác là nam nhân trung niên có bộ dáng phú thương.

Nghe nha dịch bẩm báo, thiếu niên thư sinh đang quý lập tức quay đầu nhìn qua.

Đội thấy rõ gương mặt kia, đám người Phùng Trường Thuận ngẩn ngơ một hồi, sau đó không hẹn mà cùng đưa mắt chuyển về phía Phùng Trường Hưng..

Quá giống!

Đây là Dương Nguyên sau khi lớn lên.

Khuôn mặt giống Phùng gia như đúc, có nét anh tuấn của Phùng ông ngoại, mày rậm và mũi cao thẳng; có đôi mắt ôn nhuận và đôi môi đôn hậu của Lão Thực. Tuy là quý nhưng xem thân hình cũng giống Phùng gia cao lớn khang kiện.

Dương Nguyên liếc mắt liền nhận ra Đỗ Quyên, hai mắt bùng lên thần thái khác thường.

Hắn đối với Dương gia chán ghét, đối với Hoàng gia tương lai bàng hoàng, sau khi nhìn thấy người chị em sinh đôi này mọi phiền toái đều tiêu tán hầu như không còn, lòng tràn đầy vui sướng, đối với gia đình mới xa lạ cũng sinh ra vài phần thân cận.

Giống nhau, Đỗ Quyên cũng hướng Dương Nguyên sáng sủa cười.

Mắt Dương Nguyên sáng hơn, há mồm liền gọi: “Đỗ Quyên!”

Đỗ Quyên lại trực tiếp gọi: “Hoàng Nguyên.”

Làm cho hai người bên cạnh Dương Nguyên không vui nhìn chằm chằm nàng.

Lúc Đỗ Quyên và Dương Nguyên chào hỏi, Lâm Xuân cũng theo ánh mắt của nàng đánh giá Dương Nguyên, trong lòng âm thầm chấm điểm đệ đệ sinh đôi của nàng. Đang chuyên chú, hắn bỗng nhiên cảnh giác, nhanh chóng đưa mắt nhìn sang phía 2 thiếu niên mặc hoa phục đứng bên trên, bọn họ đang xuất thân nhìn Đỗ Quyên; còn có, quan lão gia cùng với nha dịch đứng hai hàng bên dưới, đều đồng loạt nhìn bên này.

Lâm Xuân nhất thời tập trung giới bị, bất động thanh sắc tới gần Đỗ Quyên.

Trong đám người này, Đỗ Quyên đáng chú ý nhất.

Hôm nay nàng mặc màu xám quần áo, giả làm thiếu niên, nhưng cái cổ thon dài trắng nõn, vành tai non mịn, cảm nhu hoà bao lại đôi mắt trong trẻo với hàng mi dày đặc, cánh môi đỏ như hoa, muốn không gây chú ý cho người khác cũng khó.

Ban đầu nàng chỉ cột tóc cao lên đỉnh đầu, hôm nay là mùa hè, nên chỉ mặc đơn y nên lộ ra cái cổ tuyết trắng duyên dáng. Lâm Xuân cảm thấy không ổn, nhắc nàng đem tóc cột một nửa, phía dưới xoắn một nửa. Tiểu thiếu niên trong thành đều chải như vậy, Đỗ Quyên vội sửa lại. Phần tóc xoắn tốt xấu gì có thể che khuất một ít, từ phía sau nhìn không thấy nhưng phía trước vẫn thấy.

Thiếu niên áo trắng rất im lặng, khẽ giọng tự hỏi “Đây chính là tỷ tỷ hắn?”

Về mặt thiếu niên mặc áo màu thiên thanh đầy hưng phấn, rất khẳng định nói: “Hắn là thế.”

“Sao không giống vậy chứ? Không phải tỷ đệ sinh đôi sao?”

“Hò đồ! Cho dù là tỷ đệ sinh đôi, Dương huynh đệ là nam nhi, dĩ nhiên sinh ra phải có khí chất nam nhi. Nếu tỷ tỷ hắn cũng giống hắn, hoặc hắn giống tỷ tỷ hắn cũng không tốt.”

“Cũng đúng. Như thế mới là tòng bách chi lan, các thiện sở trường!”*

* Ý nói mỗi người có nét đẹp, sở trường riêng

Hai người nhìn Đỗ Quyên không chớp mắt, nhưng vẫn có cố kỵ, khẽ giọng nói nhỏ; đôi mắt quan sát kỹ Đỗ Quyên xong, không khỏi nhìn đến xuất thần, nên quên, thanh âm trở nên lớn một chút.

Trầm tri phủ ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo liếc mắt nhìn hai người.

Bọn họ có thể mới tỉnh thần, vội vàng thu hồi ánh mắt, ngưng ngừng nhìn nhau.

Lại nói Hoàng Lão Thực và Phùng thị vốn nom nớp lo sợ, vừa nhìn thấy Dương Nguyên là quên sợ hãi. Phùng Thị khóc bù lu bù loa, Hoàng Lão Thực cũng lau nước mắt.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản hai người, thấp giọng nói: “Cha, nương, đừng vội.”

Vì hôm nay Nhậm Tam Hòa không có tới, do Phùng Trường Thuận dẫn đầu, trước kêu mọi người quỳ xuống, bái kiến Tri phủ đại nhân, ai nấy tự báo thân phận, trần thuật ý đồ đến.

Kể tiếp sự tình rất đơn giản: do Phùng Thị nói trên người đứa con trai bị mất của nàng có ấn ký gì, lúc ấy dùng cái gì bao bọc đứa bé vân vân.

Nghe xong, Trầm tri phủ liền sai người mang Dương Nguyên đi ra phía sau thoát ý nghiệm chứng.

Trên công đường, Dương gia đại gia cũng cầm ra tấm vải thô bao bọc Dương Nguyên khi nhặt hũ, rõ ràng là một kiện áo xé thành hai nửa, còn có dấu răng của sói tha, tương xứng với lời Phùng Thị nói. Lâm Đại Mãnh cũng chứng thực bốn tháng tư của 14 năm về trước, Phùng Thị đúng là trên núi sinh con, nhưng chỉ ôm về một bé gái.

Đội Dương Nguyên nghiệm thân xong trở lại công đường, Phùng Trường Thuận lại đẩy Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát lên, ý bảo mọi người nhìn: bề ngoài của Dương Nguyên rất giống tiểu cữu cữu, con mắt và môi giống cha ruột.

Đến tận lúc này, Dương Nguyên là đứa con trai đã mất của Hoàng gia không thể nghi ngờ.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ôm đầu khóc rống lên.

Dương Nguyên nhìn bọn họ, vẻ mặt phức tạp, do dự muốn lên phía trước bái kiến, nhưng hai chân như nặng ngàn cân, không động nổi.

Hắn không khỏi đưa mắt ném về phía Dương đại gia Dương Ngọc Vinh.

Dương Ngọc Vinh thấy hắn nhìn, vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Nguyên Nhi, như vậy rất tốt, cuối cùng cũng tìm được cha mẹ ruột của ngươi. Mấy năm nay ta ngày đêm không an lòng, cảm thấy mình chiếm đoạt nhi tử người ta, ăn không ngon, ngủ không yên. Muốn nói cho người biết, lại sợ tổn thương người nên không nói với người. Hôm nay tốt rồi, ngươi có thể nhận tổ quy tông, là việc vui lớn. Mẹ ngươi... mẹ nuôi ngươi cũng có thể an tâm.”

Dương Nguyên, phải gọi là Hoàng Nguyên, khẽ gật đầu nhưng không thốt nên lời.

Phùng Trường Thuận là người tinh minh, vừa thấy trận thế này, vội đẩy con rể và khuê nữ tiến lên, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Dương Ngọc Vinh, cảm tạ hũu cứu nhi tử Hoàng gia, còn nuôi lớn như vậy, chỉ dạy thành người.

Dương Ngọc Vinh vội hoàn lễ, liên tục nói không cần.

Mọi người lại đồng loạt cảm tạ Trầm tri phủ đại nhân, tạ hắn nhìn rõ mọi việc, cho cả nhà đoàn tụ, cốt nhục nhận thức lẫn nhau, là quan tốt khó được, một thanh quan.

Trong đạo dạt hoà hợp êm thấm, mọi người tựa hồ quên Hoàng Nguyên vẫn là tội nhân.

Trầm tri phủ cũng bị một màn tình thân này lây nhiễm, vẻ râu gât đầu.

Sau đó, hắn tuyên bố ngay trên công đường, Dương Nguyên tức là Hoàng Nguyên, ra lên thư ký làm văn thư, đóng quan ấn, giao cho lý chính Lâm Đại Mãnh dùng để thay đổi hộ tịch khi về bốn huyện.

Xong chuyện, hắn vỗ nhẹ kinh đường mộc (búa gỗ của quan toà thời xưa), đội bên dưới yên lặng xong, hắn hỏi Dương Ngọc Vinh: “Dương Ngọc Vinh, việc này đã chấm dứt, ngươi có gì muốn nói không?”

Dương Ngọc Vinh phải bỏ được một đại phiền toái, trong lòng thoải mái không diễn tả được, chợt nhớ tới một chuyện khác, vội vàng nói: “Đại nhân, tiểu dân còn có một chuyện muốn nhờ.”

Rồi nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên rũ mắt xuống, im lặng không lên tiếng.

Trầm tri phủ trầm giọng nói: “Nói đi!”

Mặt Dương Ngọc Vinh hiện lên vẻ khổ sở, nói: “Việc này muốn hỏi Hoàng gia.”

Trầm tri phủ khoát tay ý bảo hần hỏi.

Vì thế, Dương Ngọc Vinh nói với Hoàng Lão Thực: “Cứ tưởng rằng đời này sẽ không thấy cha mẹ ruột của Nguyên Nhi, nên đã định ra một mối hôn sự cho hần: đem hần hứa cho di muội (= em vợ) Trần gia cho đi ở rể, tương lai sinh trai gái, đều tính Trần gia. Nhưng nay lại tìm được, các người xem...”

Hần không nói tiếp, lại nhìn chăm chăm Hoàng Lão Thực, chờ hần dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Hoàng Lão Thực nhất thời đầu phản ứng kịp, còn sững sờ.

Phùng Trường Thuận kinh hãi muốn cự tuyệt. Phùng Thị cũng luống cuống, nghe “việc hôn nhân” “sinh trai gái đều tính Trần gia”, chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì, đã há mồm nói “Không...”

Đỗ Quyên giành trước một bước ngăn nằng lại, lớn tiếng nói: “Đây là chuyện tốt! Đệ đệ ta được Dương đại gia cứu, biết Dương đại gia cao thượng, cho hần nhận tổ quy tông. Không làm được nhi tử, làm cháu rể cũng không sai, tốt xấu cũng tính là báo ân. Chỉ là tương lai hần sinh nhi tử, đưa một đứa về Hoàng gia kế thừa hương khói là được.”

Rồi hướng Phùng Trường Thuận và Phùng Thị nói: “Ông ngoại, nương, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa.”

Phùng Trường Thuận và Phùng Thị liền im lặng, vẻ mặt chua xót, chẳng lẽ nhận cũng như không?

Trước mặt nhiều người như vậy, chuyện vong ân phụ nghĩa bọn họ không thể làm được.

Đám người Trầm tri phủ nghe xong đều sững sờ, nghĩ rằng nếu đã nói nhận tổ quy tông, lại cho ở rể, vậy không phải là mâu thuẫn sao!

Nhất là 2 thiếu niên kia, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên gắt gao trừng Đỗ Quyên, cắn răng nhin xuống môi không lên tiếng.

Dương Ngọc Vinh ngẩn ngơ, lập tức quả quyết nói: “Không được! Nếu đã ở rể, đó chính là người Trần gia, làm sao có thể đem nhi tử cho người chứ!”

Hần có chút khó thở hỗn hển nghĩ: không phải Hoàng gia nên cự tuyệt, sau đó đưa ra tử hôn sao, sao lại để mặc cho một tiểu tử ra mặt quyết định việc này chứ?

Nếu không từ hôn, hần phí hết công sức giúp con nuôi tìm cha mẹ làm cái gì?

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Vậy theo Dương đại gia là sao?”

Dương Ngọc Vinh cướp lời: “Không đáp ứng thì từ hôn!”

Đỗ Quyên bùng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là Dương đại gia muốn từ hôn! Vậy thì nói sớm đi! Vừa rồi ta còn ngạc nhiên, nếu không muốn từ hôn thì giúp đệ đệ ta tìm cha mẹ làm gì? Trục tiếp chiêu làm tới cửa con rể là được, dù sao việc này cũng không ai biết. Thì ra là Dương đại gia muốn từ hôn.”

Nàng chán ghét nhất người như vậy, trong ngoài không đồng nhất giả bộ làm người tốt.

Mà nàng cũng chán ghét giao tiếp với người như vậy nhất, luôn muốn tìm cách thoái mái nói ra chuyện họ không muốn lộ, lợi người lợi mình.

Dương Ngọc Vinh cảm thấy lời này không dễ nghe, lại thấy mọi người nghe xong thần sắc không đúng, mặt hần trắng bệch lập tức muốn bác bỏ.

Ngay sau đó Đỗ Quyên lại nói: “Điều này cũng khó trách. Đệ đệ ta vẫn là tội nhân. Dương gia nuôi hần một thời gian là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu vì việc này mà liên lụy Dương gia và Trần gia, vậy mới là không bình thường, muốn từ hôn hoàn toàn có thể lý giải. Hoàng gia ta thì khác: huyết mạch chí thân, đừng nói hần chỉ là tạm thời phạm tội, dù lúc này bị tội chết lập tức hành quyết, trước khi bị hành hình cũng phải nhận về nhà. Hoàng Nguyên, sống là người Hoàng gia, chết là quý Hoàng gia, Hoàng gia ta tuyệt sẽ không vứt bỏ hần!”

Thanh âm giòn giã quanh quần trong công đường, chấn động tại.

Phùng Trường Thuận là người đầu tiên tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “Đúng! Chúng ta tuyệt sẽ không vứt bỏ Hoàng Nguyên.”

Phùng Thị khóc nói: “Con ta, ta chết cũng sẽ không bỏ.”

Hoàng Lão Thực không biết nói, chỉ khóc theo nói: “Tìm được con...”

Cổ họng Hoàng Nguyên nóng lên, mắt cay cay, bỗng nhiên cúi đầu.

Sắc mặt đám người Trầm tri phủ khác thường nhưng không lên tiếng, chỉ nhìn Dương Ngọc Vinh.

Dương Ngọc Vinh bị bóc trần tâm tư, thẹn quá thành giận.

Nhưng lúc này hắn lại không thể cãi lại.

Nếu nói không từ hôn, vạn nhất Hoàng gia thật bằng lòng thì sao?

Đang phần nộ, Đỗ Quyên lại chuyển hướng về hắn nói: “Dương đại gia yên tâm, ân cứu mạng còn chưa báo đâu, có thể nào vì việc này liên lụy các người. Chuyện vong ân phụ nghĩa chúng ta kiên quyết không làm. Vậy thì đáp ứng Dương đại gia, lập tức từ hôn!”

Nói xong, lại chuyển hướng Trầm tri phủ nói: “Còn phải làm phiền đại nhân, đợi đệ đệ tiểu dân viết thư từ hôn, hai bên ấn dấu tay, thỉnh đại nhân làm chứng.”

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 216: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Khóe miệng Trầm tri phủ nhếch lên, khẽ vuốt cằm.

Dương Ngọc Vinh tức giận đến suýt học máu, cự tuyệt cũng không phải, đáp ứng cũng không phải.

Phùng Trường Thuận gờ mới hiểu được dụng ý của Đỗ Quyên, nhin cười quay đầu.

Hoàng Nguyên cúi đầu vô thanh mỉm cười.

Tỷ tỷ sinh đôi của hắn, quả nhiên bất đồng!

Hai thiếu niên nhìn vẻ mặt táo bón thống khổ của Dương Ngọc Vinh, liễu mạng nhin xuống. Nếu không phải đang ở trong công đường, sợ là muốn cười to.

Quá trình từ hôn thật đơn giản, bởi Hoàng Nguyên là con nuôi Dương gia, chi phí cho lễ tiết đều do Dương gia chịu, dĩ nhiên không có lý do đòi lại, chỉ cần viết thư từ hôn, hai bên ấn dấu tay, người Trần gia cũng tới rồi, sau đó Trầm tri phủ làm chứng.

Từ hôn hoàn tất, Hoàng Nguyên và Dương Ngọc Vinh đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Đến tận lúc này, Dương Ngọc Vinh mới tính yên tâm, lại muốn vặn hỏi mặt mũi.

Hừ, hắn nuôi không tai tính này mười mấy năm, không được gì cả mà phải chịu một trận nhục nhã, sao có thể cam tâm!

Vì thế, hắn vừa chúc mừng Hoàng gia, vừa kể lể hắn đối xử tử tế con nuôi thế nào, ti mi dưỡng dục, tận tâm đào tạo, hao tốn vô số ngân lượng cùng tinh lực ra sao, ngụ ý là ngày đó nếu Hoàng Nguyên không được hắn cứu là đã bị sói nuốt; nếu không nhờ hắn dưỡng dục, cũng không thành tú tài, Dương gia vì hắn đã tốn rất nhiều tài vật và tinh lực.

Đương nhiên, nếu Hoàng Nguyên không đọc sách, sẽ không gây mối họa hôm nay.

Nhưng lời này hắn là sẽ không nói.

Hoàng Nguyên nghe xong sắc mặt xanh mét, cúi thấp đầu, song quyền nắm chặt.

Đám người Phùng Trường Thuận cũng xấu hổ.

Đỗ Quyên lập tức hỏi: “Dương đại gia, người tính xem, đệ đệ ta ở Dương gia đại khái hao tốn bao nhiêu bạc?”

Dương Ngọc Vinh liếc nàng, ngạo nghễ nói: “Điều này không cần tính. Tính việc này làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn Hoàng gia trả lại sao? Các người cũng không trả nổi, ta cũng không cần, coi như là việc thiện.”

Hắn muốn Hoàng gia hiểu là: nếu không nhờ Dương gia, con của bọn họ đã sớm chết, lại càng sẽ không thành tài. Dám vong ân phụ nghĩa nhục nhã hắn, hừ!

Đỗ Quyên cười nói: “Không thể nói như vậy. Cho dù là làm việc thiện, cũng muốn làm ở ngoài sáng. Theo ta thấy, người bắt quá là cho hắn một ít thức ăn, cho mặc có thể tốn mấy cái tiền? Hắn có thành tựu của ngày hôm nay, toàn dựa vào chính mình cố gắng.”

Dương Ngọc Vinh nhanh bị nàng tức chết, trợn mắt nói: “Nói bậy! Sao có thể đơn giản như vậy?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Ta cũng biết mình nói không chuẩn, nhưng người không nói ra, làm sao chúng ta biết chứ? Sinh hoạt mỗi nhà khác nhau. Nói ra, cha mẹ ta nghe xong cũng cảm kích Dương đại gia. dù không trả nổi, người còn nhân tình còn, cũng không uổng công người vì hấn khổ tâm.”

Dương Ngọc Vinh nghĩ cũng đúng, vậy hấn cần phải nói. Đây đều là người tự tìm.

Hấn liền tính một tháng chi 10 lượng, một năm 120 lượng, 14 năm là 1680 lượng, hơn nữa đọc sách và phí dụng khác, cũng không xê xích gì nhiều khoảng 3000 lượng.

Hai thiếu niên trên công đường nghe xong, đều đưa mắt nhìn Hoàng Nguyên, trong mắt tràn đầy trêu tức.

Hoàng Nguyên kiệt lực áp chế nội tâm phẫn nộ, để tránh phát tác.

Lại nói Hoàng Ly, tuy thông minh nhưng cũng hiểu cân lượng của mình. Trường hợp như vậy, nàng chỉ nghe, không xen vào một câu. Dù sao có nhị tỷ tỷ và Lâm Xuân, không sợ. Nàng không hiểu luật pháp, không thể nói bừa. Nghe xong một hồi, nghe phiền, nàng lặng lẽ xê dịch đến trước mặt Hoàng Nguyên ngồi xồm xuồng, nhỏ giọng kêu lên: “Ca ca!”

Về mặt thập phần vui sướng, hai mắt lóe ra, ngây thơ.

Hoàng Nguyên cảm động, nhìn nàng khẽ giọng đáp: “Ai! Người tên gì?”

Hoàng Ly vội quỳ xuống, ghé sát vào hấn nói: “Hoàng Ly. 2 cái Hoàng Ly mình thúy liễu. Một hàng cò trắng thượng thanh thiên. Chính là Hoàng Ly đi.”

Hoàng Nguyên nghe xong cười, hỏi: “Người biết chữ?”

Hoàng Ly dùng sức gật đầu nói: “Đọc rất nhiều... nhưng không đọc sách nhiều như ca ca. Đầu do nhị tỷ tỷ dạy ta. Ca ca, đứng lên đi, quỳ làm cái gì. Lão gia kia lại không kêu người nói.” Nói xong dùng tay dịu hấn.

Hoàng Nguyên nói: “Không thể đứng lên. Phải đợi đại nhân lên tiếng mới có thể đứng lên.”

Hai huynh muội nói chuyện, lại nghe thấy bên kia Dương Ngọc Vinh và Đỗ Quyên người tới ta đi tỉ mỉ tính sổ, nên đồng loạt quay đầu, ngưng thần lắng nghe.

“Thực sự là ba ngàn lượng?”

“Cái này còn giả bộ! Dương gia ta ăn mặc chi phí gia đình nông dân các người có thể so sao? Dù không đủ ba ngàn lượng cũng không kém bao nhiêu.”

“Vậy cứ cho là hấn dùng ba ngàn lượng của Dương gia đi.”

“Đúng vậy. Cũng không cần các người trả...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Đỗ Quyên từ trong lòng lấy ra một quyển ngân phiếu, đếm lấy 5 tờ, năm ngàn lượng đưa cho hấn, nói: “Đây là năm ngàn lượng. Dương gia nuôi lớn đệ đệ ta, tốn bạc bất quá là việc nhỏ. Chân tâm che chở dưỡng dục hấn mới là vô giá. 2000 lượng dư ra coi như tạ Dương đại gia phí tâm. Còn có ——” nàng hướng Lâm Xuân đưa tay, Lâm Xuân từ trong túi lấy ra một cái hộp gỗ mở ra —— “Đây là hai nhánh nhân sâm thượng hảo hạng, đưa cho tôn phu nhân, tạ nàng chiếu cố đệ đệ ta lớn lên.”

Lâm Xuân vằm ngân phiếu trên tay Đỗ Quyên, cùng hộp gỗ đồng loạt nhét vào trong ngực Dương Ngọc Vinh, lạnh lùng nhìn hấn một cái, ánh mắt thập phần xem thường, sau đó lui về bên người Đỗ Quyên.

Mọi người trên công đường, cả Phùng Trường Thuận và vợ chồng Hoàng Lão Thực đều sợ ngây người.

Số bạc này Đỗ Quyên từ đâu có?

Dĩ nhiên là Nhậm Tam Hòa mang đến, còn có lần này Đỗ Quyên sao đã trà cũng đã sang tay, kiếm được ba ngàn lượng. Trước đó bọn họ đã thương lượng trước, cảm thấy loại nhà này, khi có việc né tránh cũng không sao, chỉ sợ tương lai cứu Hoàng Nguyên ra, thấy hấn không sao, lúc cần nhờ vả lại tới đòi báo đáp, sai sử Hoàng Nguyên làm này làm kia. Bởi vậy, Dương Ngọc Vinh không đề cập tới, Đỗ Quyên cũng muốn đề; Nếu nhắc tới, vậy là đã gài đúng chỗ ngựa.

Dương Ngọc Vinh bất khả tư nghị nhìn về phía Hoàng Lão Thực, nhưng về mặt hấn ngờ ngạc, rất rõ ràng là bạc này không phải hấn lấy ra.

Lâm Xuân thấy Dương Ngọc Vinh do dự, nghi ngờ nói: “Dương đại gia không muốn? Chẳng lẽ luyện tiết Hoàng Nguyên, còn muốn nhận hấn làm con nuôi? Cũng đúng, người đối với hấn đích thân dạy dỗ, nuôi mấy năm nay, việc gì hấn cũng nghe theo người, không bỏ xuống được cũng khó trách. Vừa lúc chúng ta tới phủ thành, cuộc sống không quen, gia đình nông dân thiếu kiến thức, vụ án Hoàng Nguyên còn phải dựa vào Dương gia...”

“Im miệng!” Dương Ngọc Vinh tức muốn chết, nói: “Bạc này và nhân sâm ta thu. Từ bây giờ Hoàng gia và Dương gia không liên quan. Đừng nói cái gì ta dạy hấn! Từ lúc hấn 9 tuổi rời Trần Hắc Sơn đến phủ thành đọc sách, hấn làm cái gì trong nhà một mực không biết. Cứ tưởng rằng hấn thành tài, không

ngờ là ở bên ngoài không học giỏi, trong bụng có chút mực nước, đã cùng người khoe khoang, ngay cả chuyện triều đình cũng dám khoa tay múa chân. Ta không có nhĩ tử như vậy, cũng không dám nhận nhĩ tử như vậy!”

Hắn rút cuộc xé rách mặt, không giả thiện tâm nữa.

Hắn muốn cùng Hoàng Nguyên triệt để phân rõ giới hạn, đỡ phải bị hắn làm phiền hà.

Bạc này hắn phải cầm, không lấy là uống phí. Hắn còn cảm thấy lỗ vốn nữa.

Dương Ngọc Vinh hô lên những lời kia sau, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Trầm tri phủ hí mắt nhìn về phía Đỗ Quyên và Lâm Xuân.

Từ lúc đám người này tiến vào, ban đầu vẫn do Phùng Trường Thuận ra mặt làm chủ, Lâm Đại Mãnh là lý chính cũng phối hợp theo. Khi xác định thân phận Hoàng Nguyên xong, bắt tri bắt giác, người đối thoại chủ đạo biến thành Hoàng Đỗ Quyên và Lâm Xuân. Trong đó Hoàng Đỗ Quyên là chủ, người khác hoàn toàn không theo kịp năng. Nàng và Lâm Xuân nói hai ba câu đã làm cho Dương Ngọc Vinh lộ ra nguyên hình.

Hắn rất ngạc nhiên, sao thôn cô này không hề giống thôn cô chút nào?

Chấn động lớn nhất dĩ nhiên phải kể tới Hoàng Nguyên.

Hắn đột nhiên nhấc mắt, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía dương phụ.

Đỗ Quyên có loại cảm giác quen thuộc, phảng phất nhìn thấy bộ dáng thời trẻ của Phùng Trường Thuận.

Hoàng Nguyên nhìn nửa ngày, bỗng nhiên cười nói: “Thỉnh Dương đại gia đem bạc và nhân sâm trả lại cho tỷ tỷ ta. Ta cùng người kết phùng mớ ‘Nguyên Mộng trai’, cổ phần liền thuộc về Dương gia, tính hết thầy đã cầm về nhà hơn tám ngàn lượng bạc, đầy đủ hoàn trả công ơn nuôi dưỡng của Dương gia. Năm ngàn lượng này, Dương đại gia không thể lấy.”

Từ lúc hắn tự mở đường tới nay, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm nghị nói chuyện.

Vừa mở miệng đã không kêu Dương đại gia là dương phụ như ngày xưa, so với việc chậm chạp không muốn gọi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị là cha mẹ, nghe có vẻ thuần thực được nhiều.

Đám người Đỗ Quyên nghe xong hít một hơi lạnh.

Nàng nhìn mặt Dương Ngọc Vinh lúc đỏ lúc trắng, lúc hắn định mở miệng đáp ứng, nàng bật nói: “Không được!”

Hoàng Nguyên trầm mặt nói: “Đỗ Quyên!”

Hiển nhiên hắn không muốn nàng nhúng tay vào việc này.

Nhưng Đỗ Quyên cũng có tính toán của mình, cướp lời nói: “Đệ đệ, người từ nhỏ được Dương gia thu dưỡng, ăn một miếng cơm uống một cháo đều là Dương gia, mặc một mũi kim một đường chỉ cũng là Dương gia, vậy người mở họa trai kiếm bạc đương nhiên cũng nên về Dương gia. Bất quá nói vẫn phải nói, nói ra chứng minh Dương gia không có nuôi không người, còn buôn bán lời một số lớn đâu. Nhưng là, Hoàng gia chúng ta vẫn không thể không cảm tạ Dương. Cho nên này bạc vẫn phải cho, cứ tính là ba ngàn lượng cho đi, 2000 lượng thì không cần cho. Còn có, Nguyên Mộng trai cũng không thể thuộc về Dương gia.”

Hoàng Nguyên nghe xong gấp quá, nói: “Nguyên Mộng trai...”

Đỗ Quyên nói: “Nguyên Mộng trai là do người mở, dĩ nhiên phải mang đi.”

Dương Ngọc Vinh cuối cùng nghe hiểu: nha đầu kia nhìn trúng Nguyên Mộng trai, bây giờ hắn mới biết được Đỗ Quyên là con gái.

Hắn không cho nàng được như ý, bởi vậy cười lạnh nói: “Vừa rồi người còn nói đệ đệ người ở Dương gia kiếm bạc đều tính về Dương gia, sao Nguyên Mộng trai lại không? Hắn lấy bạc Dương gia ta mở họa trai, đương nhiên xem như của Dương gia ta.”

Đỗ Quyên cười nói: “Đại gia, ta là vì tốt cho người. Nguyên Mộng trai là đệ đệ ta cùng người kết phùng mớ, bản thân hắn vẫn chưa ra một đồng tiền vốn. Sở dĩ hưng vượng như vậy, là bởi vì có mặt của hắn, bởi vì hắn biết họa. Có hắn thu xếp, mới có khách đến. Nếu hắn đi, người muốn cửa hàng này có tác dụng gì? Sợ là một tháng đã lỗ vốn phải đóng cửa.”

Dương Ngọc Vinh bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời nhìn về phía Hoàng Nguyên, sắc mặt không tốt, hiểu được tiểu tử này có ý gạt mình.

Thật là nuôi đầu bạch nhãn lang!

Hoàng Nguyên nói không được buồn bực.

Hắn không phải là có chủ ý này nha!

Chẳng lẽ người tỷ tỷ này điên rồi, trước mặt người ta nói ra, một bộ không thua thiệt người ta. Hắn mới không tin nàng hảo tâm như vậy đâu. Lúc này nàng làm cho Dương Ngọc Vinh chủ động từ hôn, đương đường vứt bỏ con nuôi là một minh chứng.

Lâm Xuân lại cười.

Hắn biết vì sao Đỗ Quyên nhất định muốn Nguyên Mộng trai.

Nguyên Mộng trai, hắn cũng nghe Đỗ Quyên nói qua, là Hoàng Nguyên cùng người kết phùng mở chuyên môn bán tranh chữ, là nơi phong nhã, nghe nói sinh ý rất tốt. Bất quá, trong đó đặc sắc nhất phải kể tới Hoàng Nguyên tự mình họa.

Đỗ Quyên thả bỏ ra ba ngàn lượng bạc, cũng không muốn buông tha họa trai này, dĩ nhiên là nhìn trúng họa trai đã có thanh danh. Tối qua nàng còn nói, muốn hắn đem một vài hàng mỹ nghệ cao cấp đặt tại họa trai bán, dung tranh chữ điêu khắc vào một thể, nung vào thể trận này, khẳng định rất nhanh sẽ nổi danh.

Như vậy hắn bớt đi rất nhiều chuyện.

Hoàng Nguyên cũng không mất mát gì, hắn sẽ để cho hắn thấy: đồ hắn làm đặt tại họa trai, không những sẽ không làm giảm đi họa trai cách điệu, mà còn nâng lên phẩm cách và danh khí của họa trai.

Trong lòng hắn nghĩ, hai mắt phát sáng lấp lánh.

Mà Đỗ Quyên đã cùng Dương Ngọc Vinh thỏa thuận, lấy ba ngàn lượng chấm dứt công ơn nuôi dưỡng Hoàng Nguyên, Hoàng gia không nợ Dương gia, Dương gia và Hoàng Nguyên không liên quan.

2 thiếu niên đứng bên phải thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân rõ ràng là thiếu niên nam nữ đến từ nông thôn, giữa công đường ứng đối tự nhiên, có chút không chịu cô đơn, nóng lòng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Diền Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Nhận cha mẹ

Thiếu niên áo trắng tùy ý nhắc nhở: “Chi bằng Dương đại gia viết biên lai mới tốt, người có mặt đều làm chứng, miễn cho ngày sau Dương Nguyên có chuyện lại liên lụy đến Dương gia.”

Đỗ Quyên vỗ tay cười nói: “Lời này rất hợp ý của ta. Ở công đường nên giải quyết việc chung. Quay đầu đệ đệ ta bị định tội, người ta nói hắn là con nuôi Dương gia, Dương gia cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Có biên lai sẽ dễ nói chuyện.”

Thiếu niên áo trắng nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, mặt nóng lên.

Dương Ngọc Vinh biết rõ bọn họ châm chọc mình, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể không làm theo, bởi vì hắn thật sợ điều này.

Vì thế, lại viết biên nhận, đóng dấu ký tên.

Đội toàn bộ hoàn thành, Dương Ngọc Vinh không có tâm tư ở cùng Hoàng gia, xin lỗi Tri phủ đại nhân, mang 2 bộ hạ cấp tốc rời đi, không muốn quản thêm việc gì, hoặc là nói là sợ dính vào.

Lúc này, Dương gia và Hoàng Nguyên ân đoạn nghĩa tuyệt.

Đội Dương Ngọc Vinh đi, Hoàng gia đồng loạt hướng Trảm tri phủ quỳ xuống.

Trước tạ hắn trợ giúp Hoàng gia tìm về nhi tử. Tiếp theo, Đỗ Quyên lại dập đầu hỏi: “Dám hỏi đại nhân, đệ đệ ta đến cùng phạm tội gì?”

Trảm tri phủ uy nghiêm nói: “Án này đang đợi thẩm tra xử lý, bản quan không thể trả lời! Bọn ngươi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Dương Nguyên —— không, là Hoàng Nguyên, nếu Hoàng Nguyên vô tội, bản quan tự nhiên sẽ trả trong sạch lại cho hắn.”

Thấy Đỗ Quyên còn muốn nói, Hoàng Nguyên vội vàng ngăn nàng lại, nói: “Đỗ Quyên, nghe đại nhân.”

Hắn không quen gọi nàng là tỷ tỷ.

Đỗ Quyên nói: “Sao được chứ? Chúng ta làm người nhà phạm nhân, đương nhiên muốn lý giải sự thật, sau đó sẽ thỉnh thầy kiện hỗ trợ lên tòa án, hoặc là tự biện hộ chống án. Chẳng lẽ mặc cho người bên ngoài vu khống người? Dương gia không quản người, chúng ta lại mặc kệ, đó không phải là nhìn người

bị người khi dễ à.”

Hoàng Nguyên nghe xong sùng sốt, vội nói: “Người không hiểu, đại nhân đương nhiên sẽ phán đoán sáng suốt.”

Đỗ Quyên quét mắt nhìn hần một thoáng, nghi ngờ hỏi: “Vậy người vì sao còn bị nhốt?”

Hoàng Nguyên cứng họng.

Trầm tri phủ buồn bực nói: “Bản quan đã nói, án này đang đợi thẩm tra xử lý. Trước khi kết án, Hoàng Nguyên dĩ nhiên phải bị giam.”

Cứ tưởng rằng cô bé này có chút kiến thức, ai ngờ vẫn là vô tri.

Cũng đúng, nàng đến từ sơn dã, đâu hiểu được mấy chuyện này.

Đỗ Quyên lại nghiêm mặt nói: “Đại nhân, xin thứ cho dân nữ làm càn! Cũng không thể nói như vậy. Đừng nói đệ đệ ta, ngay cả sách thánh hiền, 1000 người có 1000 loại lý giải, một vạn người có một vạn cái nhìn, cho nên từ xưa đến nay, mới có thể hình thành chư tử bách gia, hình thành cục diện 'Trăm nhà đua tiếng, trăm hoa đua nở', phát sinh ra rất nhiều bang phái lưu hành. Đệ đệ ta mới bao lớn, bắt quả viết một bài văn chương. Nếu hần mang lòng thành khẩn đền nợ nước viết, người xem lại chỉ trích hần bất kính, nghi ngờ hần thông đồng với địch, còn coi đây là lý do tố giác hần, đem hần giam lại, thật quá làm cho người khó có thể tin tưởng. Nếu đều làm như vậy, sợ là đại lao phủ nha nhốt đầy phạm nhân. Nếu là như thế, ta cũng biết làm. Lấy một bài văn chương đến, quân hần viết ca công tụng đức rục rờ hay ho thế nào, ta cũng có thể lựa xương trong trứng, diễn giải nó thành dĩ hạ phạm thượng, thông đồng với địch bán nước. Không tin đại nhân lấy một bài văn chương tới thử một chút!”

Trầm tri phủ bỗng nhiên mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Đỗ Quyên.

2 thiếu niên cũng đều thất thần.

Dương Nguyên càng trợn mắt há hốc mồm. Hần biết người tỷ tỷ này có chút kiến thức, nhưng không ngờ tới có thể nói ra một hơi như vậy. Xem ra, không thể khinh thường thôn Thanh Tuyền.

Lâm Xuân thấy mọi người ngẩn ngơ, cũng lên tiếng hỏi: “Dám hỏi đại nhân, Đại Tỉnh luật pháp ta có điều khoản nào quy định: không cho thư sinh trần thuật quốc sự, ngay cả biểu đạt giải thích và ý tưởng cũng không thể?”

Trầm tri phủ trầm giọng nói: “Không có quy định này!”

Lâm Xuân liền nghi ngờ hỏi: “Vậy Hoàng Nguyên mắc tội danh gì bị giam?”

Trầm tri phủ im lặng, lòng tràn đầy chua xót.

Bị 2 tên tiểu tử sơn dã hạch hỏi, đây là lần đầu từ lúc chào đời tới nay.

Hần cũng không muốn giam Hoàng Nguyên, mà là ý của tuần phủ đại nhân.

Dù luật pháp không có điều này nhưng không kháng nổi quyền thế. Hơn nữa thư sinh không cho nghị luận quốc sự, quấy rối triều chính, khác biệt giữa trung và gian cực kỳ vi diệu, không có một tiêu chuẩn rõ ràng nào, toàn bằng lý giải cá nhân.

Huống hồ, từ xưa đến nay bởi vì dạng này mà đột nhiên xét nhà diệt tộc còn ít sao, nơi nào nói rõ lý lẽ chứ? Chỉ cần quân vương ra lệnh, bốn phía sẽ bị thanh tẩy. Bằng không, sao Dương Ngọc Vinh tránh Dương Nguyên như tránh rắn độc. Nhi tử đã nuôi lớn, liền đủ trả về Hoàng gia, thuận tay nhận nhân tình tốt cỡ nào, ân đoạn nghĩa tuyệt làm cái gì!

Tuy Phùng Thị không hiểu Đỗ Quyên nói chuyện, nhưng thấy thượng quan cũng bị khuê nữ hỏi khó, có chút sợ hãi, rụt rè kéo kéo vạt sau Đỗ Quyên, nhỏ giọng kêu: “Đỗ Quyên.”

Hoàng Lão Thực cũng không để ý, bất cứ lúc nào hần đều kiên quyết ủng hộ khuê nữ, bởi vậy làm bộ tăng hăng một cái, nói: “Nương nàng, Đỗ Quyên ta nói rất đúng.”

Trầm tri phủ và 2 thiếu niên nghe xong khóe miệng mím chặt, thầm nghĩ người có biết Đỗ Quyên nhà người nói cái gì không? Ở công đường thời gian dài như vậy, bọn họ xem như đã nhìn ra, cha ruột Hoàng Nguyên chính là khối đầu gỗ.

Hoàng Nguyên không thể trầm mặc, nghiêm túc nói: “Đỗ Quyên, việc này một lời khó nói hết. Người dẫn bọn hần tìm chỗ ở trước, dàn xếp xong kiên nhẫn đợi tin tức. Việc này người không nên nhúng tay, ta đều có chủ trương. Trầm đại nhân sẽ theo lẽ công bằng thẩm lý.”

Trầm tri phủ nói tiếp: “Không sai! Thị phi ra sao, đợi bản quan chọn ngày thẩm tra xử lý, chân tướng sẽ rõ ràng. Hoàng cô nương ngàn vạn lần đừng vội vàng xao động, an tâm chờ đợi là được.”

Đỗ Quyên cũng biết hôm nay khó biết được nguyên do, bắt quá trước gỡ chần một chút, đừng coi bọn họ làm tiểu dân vô tri lờn gât.

Nàng nhân tiện nói: “Như vậy cũng tốt. Đợi vụ án này tái thẩm, chúng ta sẽ tới. Dù là phạm nhân tử hình, sau thu vẫn trăm thì trước đó cũng phải đăng báo Đại Lý Tự phúc thẩm. Người ta nói đệ đệ ta thông đồng với địch, đương nhiên phải cho chúng ta cơ hội biện giải trên công đường. Luật lệ Đại Tỉnh

ta thanh minh, có rất ít án mơ hồ đã định tội người khác, Hoàng Thượng nghe xong không biết nghĩ như thế nào. Nếu đệ đệ ta bị định tội, nhà chúng ta nhất định cáo lên trên.”

Trầm tri phủ lại bị kiềm hãm.

Biết thật không ít a!

Hắn ý vị sâu xa cười nói: “Đến lúc đó đương nhiên bản quan sẽ truyền cô nương đến.”

Hoàng Nguyên cũng nhẹ nhàng thở ra, thúc giục: “Tốt lắm Đỗ Quyên, các người đi nhanh đi.”

Đỗ Quyên nhìn hắn, u oán kêu một tiếng: “Hoàng Nguyên!”

Sau đó hướng Hoàng Lão Thực và Phùng Thị bên kia nhảy mắt.

Hoàng Nguyên lập tức hiểu ý của nàng: hắn còn chưa báỉ kiến cha mẹ ruột đâu.

Trong lòng hắn không được tự nhiên: Dương Ngọc Vinh không làm cho hắn bận tâm, nhưng đôi vợ chồng đến từ sơn dã này cũng không cho hắn có cảm giác ôn nhu hâm mộ. Ngược lại, hắn chịu đủ tra tấn, nhất thời không thể thân nhiên đối mặt người thân mới, cho nên mới hỏi thúc Đỗ Quyên dẫn bọn hắn đi.

Đỗ Quyên thì khác, năm 9 tuổi hai người đã quen biết, hơn nữa khắc sâu ấn tượng.

Sau này nàng thường nhờ Nhậm Tam Hòa mang thư cho hắn. hôm nay gặp nhau, phong thái người tỷ tỷ này càng hơn xưa, trong lòng hắn ngưỡng mộ muốn thân cận nàng, không phải người bên ngoài có thể so.

Chỉ là, thân phận của hắn đã xác định không thể nghi ngờ, không báỉ nhận cha mẹ không thể nào nói nổi.

Nghĩ xong, hắn quỳ gối đi qua, cung kính dập đầu với Hoàng Lão Thực và Phùng Thị lạy ba cái, nói: “Nhi tử báỉ kiến cha mẹ! Cha và nương mấy năm nay chịu khổ.”

Phùng Thị nhất thời khóc bù lu bù loa, không thốt nên lời.

Hoàng Lão Thực tuyệt hơn, “ha ha” khóc lớn, nghe giống như đang cười.

Người cả sảnh đường và sai dịch nhìn đều buồn cười, muốn cười lại không dám cười. Trầm tri phủ và 2 thiếu niên kia đều kiệt lực nhịn xuống, hơi có chút đồng tình nhìn Hoàng Nguyên, âm thầm lắc đầu thở dài.

Đỗ Quyên biết tật xấu của Lão Thực cha : chỉ cần kích động là có bộ dáng này. Tuy cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng không ghét bỏ tránh né, mà là ý bảo Hoàng Ly tiến lên, hai tỷ muội mỗi người đỡ một người, dùng khăn giúp bọn hắn lau nước mắt, thấp giọng khuyên giải an ủi.

Đội cha mẹ hơi bình tĩnh chút, có thể cùng Hoàng Nguyên nói chuyện, nàng mới xoay người mặt hướng lên đài cao.

“Khuyến các vị chê cười rồi. Dân nữ và cha mẹ đều đến từ sơn dã, cái gọi là 'chất thẳng văn tắc dã'*, hơn nữa nhi tử mất đi nhiều năm mới tìm được, nên luống cuống như thế. Đại nhân độ lượng rộng rãi cao thượng, bụng dạ rộng lớn, là quân tử 'Hào hoa phong nhĩ', sẽ không so đo biểu lộ tình chân ý thiết của tiểu dân phận bèo bọt.”

* Là một câu trong luận ngữ, nguyên văn 'Chất thẳng văn tắc dã, văn thẳng chất tắc sử', có nghĩa là chất phác thẳng văn nhĩ thì là người quê mùa, văn nhĩ thẳng chất phác thì là người chép sử (giữ việc văn thư), văn và chất đều nhau mới là người quân tử.

May mà Trầm tri phủ không uống trà, nếu là uống trà, nhất định sẽ phun một ngụm lớn.

“Chất thẳng văn tắc dã, văn thẳng chất tắc sử. Hào hoa phong nhĩ, sau đó quân tử.” Đây là nói không có văn hóa sẽ có vẻ lỗ mãng, nhưng quá mức theo đuổi văn hoa phong nhĩ, thì sẽ như cỗ hủ toan nhò, chỉ chú ý lễ nghi phiền phức mà không thực tế. Chỉ có văn và chất hỗ trợ lẫn nhau, trước sau như một mới được xưng là quân tử.

Tuy nha đầu kia khen hắn là “quân tử hào hoa phong nhĩ”, sợ là ám chỉ hắn “Văn thẳng chất tắc sử” đi, ai kêu hắn vừa rồi thật có chút khinh bỉ 2 vợ chồng này chứ, đủ thấy không đủ độ lượng, bụng dạ không rộng rãi.

Làm hắn không nói nên lời.

Hắn cười khổ, vạn phần nghi ngờ nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng thị, tự hỏi sao bọn họ nuôi ra nữ nhi như thế?

Chỉ có diện mạo xinh đẹp thì cũng thôi, chung quy diện mạo Hoàng Nguyên cũng đâu đó, chuyện trúc xấu sinh ra măng ngon không phải là không có. Nhưng cử chỉ và cách ăn nói của Hoàng cô nương này, tuy khí chất không trầm ổn như khuê tú đại gia, lại có vẻ thoải mái tự nhiên và tươi đẹp hào phóng khác. Mỗi khi nói cười, phong thái càng rực rỡ hơn, không thể không nhìn gần. Hơn nữa giải thích thập phần không tầm thường, đừng nói là thôn nữ hương dã, ngay cả khuê tú thư hương cũng ít có người được như vậy. Bởi vì không phải tất cả tiểu thư khuê các đều thông hiểu kinh sử, người bình thường chỉ học chút thêu thùa bếp núc, rất ít người chỉ bảo nữ nhi thì từ ca phú, có thể chuyện trò càn là phượng mao lân giác (lông phượng vảy rồng, ý

nói hiếm quý). Một cô nương gia đình nông dân sao học được?

Trong lòng nghi ngờ, ngoài miệng lại nhu hoà nói: “Đâu có, đâu có! Lệnh tôn tìm được con thất lạc nhiều năm, biểu lộ chân tình là bản tính con người, bản quan thấy cảm động không thôi, sao có thể chê cười hần.”

Rồi quay qua khuyên giải an ủi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị một phen, nói một nhà cốt nhục đoàn tụ, phải nên cao hứng mới đúng, không thể quá thương tâm vân vân.

2 thiếu niên kia cũng lúng túng, sợ Đỗ Quyên cho bọn họ là “văn thắng chất”, không có độ lượng của quân tử, nên bước lên phía trước bái kiến Hoàng Lão Thực và Phùng thị, miệng nói “Hoàng bá phụ” và “Hoàng bá mẫu”, nói bọn họ là bạn cùng trường của Hoàng Nguyên, chúc mừng Hoàng gia cốt nhục đoàn tụ, một mặt thỉnh Hoàng Nguyên giới thiệu những người khác.

Hoàng Nguyên thấy Thẩm Vọng miệng nói chuyện, lại không chớp mắt nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, trong lòng không vui, hung hăng thụi hần một cái, trợn mắt nhìn hần, trừng lăm hần xấu hổ dòi ánh mắt, có thể mới giới thiệu mọi người.

Thiếu niên áo trắng họ Tầm tên Hư Cực, thiếu niên áo xanh họ Thẩm tên Vọng.

Đỗ Quyên lại đặc biệt giới thiệu Lâm Xuân.

Hoàng Nguyên đối với Lâm Xuân ấn tượng không sai, vội gọi hần: “Lâm đại ca”.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Thăm

Hoàng Ly xen mồm cái chính nói: “Là Lâm tam ca. Nhà hần còn có 2 ca ca nữa, tên là Thu Sinh và Hạ Sinh. Nhà bọn họ Xuân Hạ Thu Đông đều có. Hạ Sinh và đại tỷ tỷ định thân, tương lai là đại tỷ phu.”

Bộ dáng nhỏ nhắn dễ thương của nàng, chọc mọi người đều cười.

Lâm Xuân cũng cẩn thận đánh giá Hoàng Nguyên, vừa nhìn Đỗ Quyên, vừa cười nói: “Bộ dáng của Hoàng huynh đệ không quá giống Đỗ Quyên.”

Phùng Thị hỏi hớp, vội nói: “Song sinh lớn lên khác nhau cũng có.”

Đỗ Quyên thấy hai người bọn hần hoà hảo, vừa cao hứng, lại thấp thỏm, còn có chút ngọt ngào, liếc Lâm Xuân một cái nói: “Ta và hần lớn lên giống nhau như đúc, chắc ta phải khóc thét.”

Dù Hoàng Nguyên mới mười bốn tuổi, đã lộ ra hết gien di truyền của Phùng gia, thân hình cao lớn kiện khang, không có chút nữ tính nào. Nếu Đỗ Quyên giống hần, không xấu nhưng cũng không đẹp như hiện tại.

Lâm Xuân tưởng tượng bộ dáng con gái của Hoàng Nguyên, bật cười.

Lúc này, Thẩm Vọng nhiệt tình nói với Đỗ Quyên: “Hoàng cô nương, bá phụ bá mẫu mới tới phủ thành, có nhiều bất tiện, không bằng tới hàn xá ở tạm, cho tại hạ vì Hoàng huynh tần chút tâm ý.”

Hần nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng ho khan của Trầm tri phủ, Hoàng Nguyên cũng thấp giọng cắn răng nói: “Không dám làm phiền”, hần liền đỏ mặt.

Cũng may Đỗ Quyên cũng không muốn phiền toái người khác, càng không muốn tới nhà người khác ở bị câu thúc, bởi vậy từ chối nói: “Đa tạ Thẩm công tử. Chúng ta đã đặt phòng khách sạn, không dám quấy rầy.”

Thẩm Vọng đánh phải thoi.

Trầm tri phủ nhìn một đám người vui vẻ, cảm thấy không quen.

Đây là công đường có được hay không?

Hần vỗ nhẹ kinh đường mộc, ôn hoà nhưng không mất uy nghiêm nói: công đường là nơi thăm án, nếu chuyện hôm nay đã xong thì lui đường. Về phần Hoàng gia hàn huyện, chờ vụ án chấm dứt mới tính.

Mọi người không dám nhiều lời, đều tuân mệnh.

Trước khi chia tay, Đỗ Quyên từ Lâm Xuân kia lấy tới một cái bọc, mở ra để nha dịch kiểm tra, đều là chút đồ ăn, còn có quần áo thay đổi, giao cho Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên tiếp nhận, trong lồng ngực ôn nhu tràn đầy, cũng dặn dò nàng một hồi.

Hoàng Ly nắm vạt áo hắt, lưu luyến không rời kêu một tiếng: “Ca ca.”

Hoàng Nguyên đáp ứng một tiếng, không nghe thấy đoạn sau, lại không yên tâm dặn dò Đỗ Quyên: “Trên đường người nhiều, đừng chạy lung tung.”

Hắn cảm thấy người tỷ tỷ này quá xuất sắc, thực không nên xuất đầu lộ diện.

Đỗ Quyên cười nói: “Người còn bị giam, chúng ta nào có tâm tư đi dạo phố.”

Hoàng Nguyên cười, nói: “Chờ ta đi ra, ta cùng các người dạo.”

Hoàng Ly nghe bọn hắn nói chuyện, cảm thấy bị bỏ qua, lại gọi một tiếng “Ca ca.”

Hoàng Nguyên lại đáp ứng một tiếng, cúi đầu thấy mắt nàng ba ba ngược nhìn mình, liền dỗ nói: “Chờ ta đi ra, ta dắt người đi mua đồ ăn ngon.”

Rồi sờ sờ đầu nàng.

So sánh với Trần Thanh Đại, muội muội này thật ngoan.

Hoàng Ly cao hứng cười, còn rạo rức kéo cánh tay hắn.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị thấy huynh muội tỷ đệ bọn họ thân cận như vậy, đều cười.

Người một nhà nói chuyện, mãi đến khi nha dịch thúc giục, Hoàng Nguyên mới theo bọn họ rời đi. Lúc đi hắn quay đầu lại hai lần, đến lúc quẹo qua góc phòng còn ngoái lại, đến khi nhìn không thấy mới thôi.

Hắn đi, đám người Đỗ Quyên cũng rời phủ nha.

Thấy Hoàng gia rời đi, Tầm Hư Cực và Thảm Vọng dưới áp lực của ánh mắt Trảm tri phủ nên không dám đưa tiễn, lại âm thầm nhớ kỹ tên khách sạn bọn họ ở.

Vô tình, hai người càng toàn tâm chú ý tới vụ án Hoàng Nguyên hơn trước kia, đối với sinh hoạt của hắn sau khi thoát ly Dương gia, nhận tổ quy tông cũng hết sức mong đợi. Nói đến người nhà của hắn, bọn họ cảm thấy thú vị; còn có tỷ tỷ sinh đôi của hắn tên Đỗ Quyên, lớn lên nơi sơn dã, lại là một đoá u lan trong thâm cốc.

Sau khi hai người cẩn thận phân tích, nhất trí cho rằng: khí chất của Đỗ Quyên sáng lạn hơn u lan chút. Nếu so sánh với hoa đỗ quyên, hình như là quá tục. Về phần mẫu đơn, phù dung, hoa mai linh tinh, cũng không tương xứng.

2 thiếu niên rơi vào rối rắm..

Phủ thành đầu hè năm nay, nảy sinh một sinh cơ khác!

Lại nói đám người Đỗ Quyên trở lại Phúc Tường khách sạn, rất hưng phấn và khản trương. Hưng phấn vì đã nhận về con trai Hoàng gia, hơn nữa là vĩnh viễn nhận về. Khản trương vì hắn còn trong đại lao, làm sao để cứu hắn ra, vẫn là vấn đề khó khăn.

Ngồi tù a!

Đối với người sinh hoạt nơi sơn dã, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vậy, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực lúc khóc lúc cười, cảm xúc vui vẻ và hoảng sợ đan xen. Phùng Trường Thuận đối với khuê nữ và con rể khuyên một đón lại mắng một trận, thập phần hao tổn tâm trí.

Đỗ Quyên không để ý bọn họ, phân phó Hoàng Ly nấu cơm, còn mình và Lâm Xuân vào trong phòng thương nghị, đợi Nhậm Tam Hòa trở lại cùng tham gia.

Vụ án này, những người khác căn bản giúp không được gì, ngay cả nói cũng không thể nói rõ.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa, Lâm Xuân và Đỗ Quyên mới có thể hiểu sự vi diệu trong đó.

Trong ba người, Lâm Xuân kém nhất. Phương diện này, hắn không có chút lịch duyệt và kiến thức nào, Đỗ Quyên muốn hắn xem như bài tập rèn luyện.

Bởi vì chuyện này, mọi người không dễ từ trong rừng sâu núi thẳm đi tới phủ thành phồn hoa này, lại không có chút tâm tư vui đùa nào. Trừ bỏ Phùng Trường Thuận và Phùng Hưng Phát ra bên ngoài tìm hiểu tin tức, thời gian còn lại đều ở khách điểm.

Sáng ngày thứ hai, Đỗ Quyên đang viết một bài luận văn bác bỏ cáo buộc, tiểu nhị gõ cửa nói bên ngoài có 2 thiếu niên công tử tìm Hoàng Đỗ Quyên, Hoàng tiểu ca.

Lâm Xuân gạn hỏi, biết người tới là Tầm Hư Cực và Thẩm Vọng.

Nhậm Tam Hòa sớm nghe bọn hần nói tình hình công đường ngày hôm qua, biết có 2 thiếu niên, lúc này phân phó Lâm Xuân: “Người đi gặp bọn họ, nói Đỗ Quyên đang nghỉ ngơi không tiện gặp khách.”

Bởi vì hần không muốn ra mặt, lại cảm thấy chuyện Hoàng gia nhận về nhi tử không khó, lại muốn Đỗ Quyên rèn luyện kiến thức một phen, cho nên mới để cho nàng lên công đường, mà mình lại không đi theo.

Nhưng hần lại hết sức lo lắng Đỗ Quyên gọi sự chú ý của người khác.

Quả nhiên, Đỗ Quyên dễ làm cho người ta chú ý.

Hần mới mặc kệ cùng trường với Hoàng Nguyên gì đó, nghiêm khắc nhắc nhở Đỗ Quyên: không thể một mình ra gặp những thiếu niên thư sinh này, bằng không gặp phải phiền toái khó giải quyết

Đỗ Quyên không phản lời nào, ngoan ngoãn đáp ứng.

Vì thế, Lâm Xuân đi ra ngoài tiếp khách.

Hần đem Tầm Hư Cực vào Thẩm Vọng vào phòng mình, mời ngồi dâng trà, sau đó nói Đỗ Quyên bởi đường dài mệt mỏi, hơn nữa lo lắng cho đệ đệ, bởi vậy tinh thần không tốt, đang nghỉ ngơi. Nếu muốn gặp Hoàng thúc và thím thì có thể.

Hai người nhiệt tình đuổi tới, nghe xong tin này, rất thất vọng.

Thẩm Vọng vì lo lắng cho Đỗ Quyên, nói muốn phái 2 nha đầu tới hầu hạ nàng.

Tầm Hư Cực há miệng thờ dốt, lại nhắm lại, phảng phất như có điều không tiện, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Xuân, hiển nhiên đối với tình hình của Đỗ Quyên rất ân cần.

Lâm Xuân sừng sốt một chút, rồi áy náy nói với Thẩm Vọng: “Đa tạ hảo ý của Thẩm công tử. Chi là chúng ta gia đình nông dân không quen được người hầu hạ. Nếu có 2 nha đầu trước mặt đi tới đi lui, khẳng định không được tự nhiên, đó không phải là cô phụ hảo ý của Thẩm công tử sao. Yên tâm đi, Đỗ Quyên không có việc gì, nghỉ... hai ngày thì tốt rồi.”

Hần vốn muốn nói nghỉ một ngày, tâm tư chuyển biến, liền đổi thành hai ngày.

Nghe thế Thẩm Vọng không ép nữa, muốn đi bái kiến Hoàng gia bá phụ bá mẫu.

Lâm Xuân liền dẫn bọn hần tới chỗ Hoàng Lão Thục.

Tuy Hoàng Lão Thục và Phùng Thị không nằm một chỗ, nhưng tinh thần quả thực không tốt, nói tới Hoàng Nguyên là không kiềm được rơi lệ. Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực an ủi một hồi, lại không biết nói gì với bọn họ, làm xong cấp bậc lễ nghĩa liền cáo từ đi ra.

Sau khi ra ngoài, Lâm Xuân cười nhìn bọn họ nói: “Nếu hai vị thiếu gia có thì giờ rảnh, cùng ta đi uống chén trà có được không? Ta có chút việc muốn thỉnh giáo hai vị.”

Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực liếc nhau, sáng khoái đáp ứng.

Vì thế ba người lại đi về phòng Lâm Xuân.

Lâm Xuân gọi tiểu nhị mang nước ấm đến, lấy dĩa trà mình theo ra ngâm, vừa cùng Thẩm Vọng hai người nói chuyện.

Thẩm Vọng sớm nghỉ hoặc lai lịch của hần và Đỗ Quyên, nên hỏi hần ở nhà làm cái gì.

Lâm Xuân tùy ý cười nói: “Làm thợ mộc.”

Thì ra là một tiểu thợ mộc!

Thẩm Vọng tiếp nhận trà Lâm Xuân đưa tới, còn chưa uống đã ngửi thấy một cổ trúc hương thanh nhã, kinh ngạc nói: “Mùi thơm này... Sao lại có mùi của trúc?”

Lâm Xuân nói: “Đã trà. Trong nhà mang đến.”

Tầm Hư Cực an tĩnh uống một ngụm, gật đầu nói: “Trà ngon!”

Lâm Xuân nói: “Thẩm công tử...”

Thẩm Vọng vội nói: “Lâm tiểu đệ đừng gọi là công tử, quá xa lạ. Ta năm nay 16 tuổi, Tầm huynh 17. Nếu lớn tuổi hơn ngươi, thì xưng hô chúng ta 'Thẩm huynh' và 'Tầm huynh' là được; nếu nhỏ hơn ngươi thì xưng hô 'Đệ'.”

Lâm Xuân nghe cũng phải, cười nói: “Ta năm nay 15 tuổi, thì xưng Thẩm huynh. Thẩm huynh mời uống trà.”

Ba người uống trà, nghe Lâm Xuân nói về sinh hoạt trong núi.

Lâm Xuân thấy bọn họ cong queo hỏi thăm tình hình Đỗ Quyên, cũng không nói nhiều. Lời vừa chuyển là đi thẳng vào vấn đề: “Đỗ Quyên vì đệ đệ Hoàng Nguyên, ngày đêm lo lắng. Thẩm huynh, Tầm huynh, các ngươi có biết vì sao hấn chọc ra họa này không? Nếu có thể thì nói cho ta biết, ta sẽ thuật lại cho Đỗ Quyên để nàng đỡ lo lắng.”

Thẩm Vọng và Tầm Hư Cự liếc nhau, cười khò lắc đầu.

Thẩm Vọng thở dài nói: “Bị người ghen tị!”

Tầm Hư Cự trầm mặc một lúc, nói tiếp: “Không bị người đố kỵ là tài trí bình thường rồi.”

Hai mắt Lâm Xuân sáng ngời, nhỏ giọng hỏi: “Vậy là sao?”

Tựa hồ Tầm Hư Cự tương đối ít nói, không bằng Thẩm Vọng nhiệt tình sáng khoái, nên do Thẩm Vọng thuật lại chi tiết, hấn chỉ ngẫu nhiên bổ xung một đôi lời.

Sự tình cũng đơn giản, là Hoàng Nguyên một thiếu niên tài tuấn, 13 tuổi đã trúng tú tài, hơn nữa thi họa tài nghệ bất phàm, ở thư viện rất nổi danh, nên bị một nhóm người nào đó ghen tỵ.

Bởi hấn viết một bài văn chương, nội dung đề cập đến tình hình chính trị đương thời, Đại Tĩnh và An Quốc phụng Bức kết giao, bị người đố kỵ ý rình mò, đưa đến trong tay quan viên gây sóng gió.

Lâm Xuân nghe thập phần chuyên chú, thấy Thẩm Vọng nói đến đây mà không nói tiếp nữa, liền hỏi: “Triều đình vẫn chưa cấm các thư sinh bàn luận triều chính, vì sao Hoàng Nguyên không thể nói? Dù nói không đúng, cũng không thể dùng lý do này buộc tội chứ.”

Thẩm Vọng rất kinh ngạc.

Hấn vốn cho là nói nhiều Lâm Xuân cũng không hiểu, nên chỉ nói đại khái.

Ai ngờ tiểu thợ mộc này giống như có chút hiểu biết quốc sự.

Hấn liền thu hồi lòng khinh thị, tiếp tục giải thích.

Thì ra, An Quốc Hoàng Đế và Đại Tĩnh Hoàng Đế là Đại Tĩnh hoàng tộc con cháu Tần thị, đều là hậu nhân Tĩnh Thái Tổ. Phụ tổ Tần Lâm vì tranh đoạt Đại Tĩnh hoàng vị bị tru diệt, Tần Lâm cũng từng mưu phản, không thành sau trốn về phương Bắc. Sau vùng đất Tây Bắc nội loạn, Tần Lâm thừa cơ nổi lên, chia cắt Đại Tĩnh, thành lập An Quốc. Lúc ấy Đại Tĩnh Minh Đế đăng cơ, hấn là một vị vua hùng tài đại lược, đưa ra một mối hôn nhân chính trị, đem đường đệ phản bội ngày xưa thu phục, phong làm Thanh Long Vương, từ đó An Quốc thành cương thổ Đại Tĩnh, sử xưng là Tĩnh Bắc.

Minh Đế và Thanh Long Vương, 2 đường huynh đệ nắm tay nhau cùng ký “Cát Tường chi minh”, thúc đẩy Đại Tĩnh phát triển lên đỉnh cao của phồn thịnh, ghi dấu công lao hiển hách của đại tiên hoàng, rạng danh sử sách!

Nhưng sau khi hai người trước sau từ thế, An Quốc và Đại Tĩnh trở mặt, An Quốc tự lập nước riêng.

Hoàng Nguyên viết văn chương, là đề nghị đối với An Quốc nên dùng chính sách dụ dỗ, chung quy Hoàng Đế của hai nước đều là con cháu Thái Tổ, nếu có thể hòa bình chung sống đều có ích lợi cho dân chúng 2 nước. Nếu năm xưa Minh Đế có thể cùng An Quốc hoà đàm, hôm nay vì sao không thể?

Nhưng hôm nay khác xưa, biên quan 2 nước gây chiến không ngừng, vào thời điểm này hấn viết như vậy, bị người cố tình truyền đến trong tai tuần phủ Kinh châu, lại có tuần tra ngự sử phụng chỉ tới, không biết sao bị giam giữ.

Lâm Xuân vừa nghe vừa hỏi, dần dần có manh mối.

Thẩm Vọng càng nói càng sợ, cùng Tầm Hư Cự nhìn Lâm Xuân kinh ngạc không thôi.

Trong quá trình hấn tự thuật, nếu đề cập tới chuyện dân chúng hoặc một ít dân phong, Lâm Xuân đều lộ vẻ ngại thẹn nhưng không hề che giấu, thành thực thỉnh giáo hỏi. Nhưng nói đến nhân vật lịch sử hoặc kinh sử văn chương, thậm chí phân tích tài nghệ hội họa của Hoàng Nguyên, thì hấn đều có thể trình bày một đôi lời, hơn nữa giải thích đúng trọng tâm.

Cuối cùng, hai người xem như hiểu rõ: tiểu thợ mộc đến từ trong núi này đọc không ít sách, trong bụng có chút mực nước, nhưng ít ra ngoài nên khiêm khuyết lịch duyệt lỗi đời.

Thẩm Vọng liền hỏi: “Lâm huynh đệ ở nhà cũng đọc sách?”

Lâm Xuân lại cười nói: “Cùng trường bồi đọc mấy bản.”

Không chờ hần hỏi sâu thêm, tiếp lại hỏi: “Nói như vậy, Hoàng huynh đệ bị giam là do tuần phủ đại nhân hạ lệnh? Sao Thảm huynh nói là 'Không biết sao bị nhốt' ?”

Lời này vừa nói ra, mặt Tầm Hư Cực trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Nội tình

Thảm Vọng hoảng hốt vội nói: “Không phải tuần phủ đại nhân hạ lệnh. Tuần phủ đại nhân lúc ấy bắt quá chỉ phẩm luận một câu 'Tiểu tử không biết trời cao đất rộng', liền... Ai, tóm lại Hoàng Nguyên là người nói.”

Lâm Xuân nghe xong hoài nghi, lại không hỏi thêm được gì.

Vừa rồi rảnh nói một hồi, hai người Thảm Vọng thủy chung không thấy Đỗ Quyên, nên ngồi không yên, cáo từ.

Chờ bọn hần đi xong, Lâm Xuân tới phòng Đỗ Quyên.

Thấy nàng đang ngồi trước bàn, tay cầm một cây bút lông ngỗng, múa bút thành văn.

Từ phương hướng của hần nhìn thấy một bên mặt của thiếu nữ, đường cong tuyệt đẹp, ở trong mắt hần chính là bức tranh thiên nhiên hoàn hảo nhất.

“Viết được bao nhiêu rồi?”

Hần cười đi vào, thần thái thoải mái tùy ý hơn lúc tiếp khách rất nhiều, vừa cúi lưng, khuỷu tay chống trên bàn, bàn tay nâng cằm, nghiêng đầu nhìn nàng viết văn.

Đỗ Quyên vội để bút xuống, xoay mặt hỏi: “Có hỏi được tin tức gì không? Hai người kia thế nào?”

Hai mắt Lâm Xuân lờ lờ nhìn nàng nói: “Luôn hỏi người, vòng vo gài ta nói chuyện của người.”

Về mặt và khẩu khí đều rất bất mãn.

Đỗ Quyên nghe xong sùng sốt, lập tức nhìn hần cười rộ lên.

Nàng nhớ lại kiếp trước xem qua một vở kịch thanh xuân, một chủ nhiệm lớp trung học nói với học sinh là thiếu niên nam nữ ở tuổi thanh xuân thích chú ý người khác phải là bình thường. Lúc ấy trong kịch có thiếu niên còn hải hước hỏi đồng bạn: “Bình thường hay không bình thường?”, chọc nàng cười một trận to.

Nàng liền quyết định chỉ bảo hần, đừng coi mọi người đều là người xấu.

“Thiếu niên thích nhìn thiếu nữ xinh xắn, bình thường đều như vậy.” Ngẫm nghĩ lại bổ sung, “Là trong sách 'Thiếu niên Mộ thiếu ngài' nói, là nhân chi thường tình.”

Lâm Xuân buông mi nói: “Vậy cũng không thể gặp lần thứ nhất đã như vậy.”

Đỗ Quyên lại bật cười, cảm thấy gờ khắc hần thật trẻ con.

Lâm Xuân cũng không để ý nàng cười, đi cách vách mời Nhậm Tam Hòa tới, đem cuộc đối thoại vừa rồi với hai người Thảm Vọng nhất nhất lặp lại một lần.

Nhậm Tam Hòa lập tức cho bọn họ tiến hành phân tích.

Hai ngày sau, Đỗ Quyên và Lâm Xuân đóng đô trong phòng lật sách duyệt điển (= đọc sách tìm điển cố), chỉnh lý ra một bài biện luận cặn kẽ. Vì thế, Nhậm Tam Hòa còn đi thư viện mua không ít sách về cho bọn họ xem thêm.

Vẫn là thói quen, Đỗ Quyên vừa sửa sang bản cáo vừa giảng giải cho Lâm Xuân.

Nàng nguyên bản là giáo viên ngữ văn, cho nên dạy toán học cho Lâm Xuân và Cửu Nhi đều không theo hệ thống, chỉ bằng ký ức mà dạy, nhưng ngữ

văn thì khác, là nghề chính của nàng. Nàng cảm thấy lúc này Lâm Xuân đến giai đoạn học văn nghị luận, bởi vậy giảng giải thuật hành văn quy củ bảo chữa, đưa ra luận điểm thế nào, dẫn luận cứ, tiến hành luận chứng ra sao, làm sao lúc diễn thuyết phải đầy nhịp điệu, gắng đạt tới chấn động diết tai, rung động lòng người.

“Trước đây không dạy người mấy thứ này, bởi vì kết cấu, tri thức người không đủ, lịch duyệt không đủ, viết cũng viết không đặc sắc. Hiện tại còn kém không nhiều lắm, chính là đem tất cả tri thức, đạo lý thông hiểu, trình bày luận chứng quan điểm của người...”

Vốn là một bài giảng cực kỳ vô vị cực kỳ nghiêm túc, nhưng giáo viên là một thiếu nữ trẻ, nghe là thiếu niên thanh xuân, một câu nói một nụ cười, nhất cử nhất động, không có gì là không đạt dào niềm vui trên đời, khắp phòng tràn ngập bầu không khí ấm áp lãng mạn.

Nhìn thần thái bay cao của Đỗ Quyên, lòng Lâm Xuân tràn ngập nhu tình khác thường.

Thiếu niên, rốt cuộc là môi tình đầu!

Đỗ Quyên “bế quan” hai ngày, cảm thấy chuẩn bị không sai biệt lắm, buổi chiều hôm đó đang định cùng Lâm Xuân, Hoàng Ly đi ra ngoài dạo thành phố phồn hoa. Niên bộ đầu đến truyền lệnh, nói muốn mở đường thăm vấn Hoàng Nguyên, muốn bọn hắn chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng bỏ qua chuyện đi dạo, ở lại khách sạn nghỉ ngơi, bổ dưỡng tinh thần.

Sáng sớm ngày kế, Nhậm Tam Hòa cẩn thận dẫn dò Đỗ Quyên, Lâm Xuân một hồi. Vắn do bọn họ đi. Lần này đi chỉ có Đỗ Quyên và Lâm Xuân, ngay cả Phùng Trường Thuận cũng không đi, đi cũng nghe không hiểu a! Chỉ sợ không cho vào công đường.

Đỗ Quyên hai người đi tới phủ nha, lại thấy trận thế công đường khác ngày đó:

Ngoại trừ Trầm tri phủ ngồi trên cao, còn có hai người đàn ông trung niên khác mặc trang phục quan viên ngồi ở bên phải, bộ dáng chờ phán xét. Phía dưới rất nhiều thiếu niên thư sinh, cũng có trung niên văn sĩ và nho sinh đứng 2 bên. Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực cũng đứng trong đó, phía bên trái.

Hoàng Nguyên như cũ quỳ trong công đường.

Hắn thấy bọn họ liền triển khai khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt vui sướng đón chào.

Đỗ Quyên mỉm cười với hắn, ném cho hắn một cái nhìn trấn an, cùng Lâm Xuân sóng vai đi lên công đường, tới giữa thì dừng bước, trước quỳ xuống bái kiến Trầm tri phủ.

Chưa thấy qua Đỗ Quyên, đám quan viên và các thư sinh đều kinh ngạc không thôi: bộ dạng hai người này tuy không tầm thường, nhưng ăn mặc gọn gàng bằng vải thô, cho thấy là tiểu tử nông thôn, sao cũng được vào đây?

Trầm tri phủ đứng dậy, đối với 2 quan viên bên tay phải, hạ thấp người nói: “Tuần phủ đại nhân, Ngự sử đại nhân, đây là Hoàng Nguyên huynh đệ, tự xin vì hắn bác bỏ tội danh, cho nên chuẩn nhập.”

Một vị quan hơn bốn mươi tuổi, cằm có ba chòm râu dài, khế vuốt cầm, gật đầu nói: “Nếu là như thế, đứng chờ một bên là được.”

Đỗ Quyên lập tức nói: “Tạ các vị đại nhân!”

Rồi dẫn Lâm Xuân lui xuống đứng phía sau Hoàng Nguyên.

Các thư sinh đều ngưng thần đánh giá hắn hai người, nhưng rất nhanh lực chú ý bị chuyển dời, vì Trầm tri phủ gõ kinh đường mộc, đường thăm bắt đầu.

Hôm nay thăm án khác ngày xưa, giống như biện luận ở thư viện vậy.

Thì ra, sau lưng vụ án này lại có một đoạn duyên cớ khác:

Ngày đó, Tầm tuần phủ đọc văn chương Hoàng Nguyên, cảm thấy văn phong không tầm thường, giải thích cũng có trọng điểm. Nhưng hắn nghĩ tới trong triều thế cục phức tạp, hơn nữa Hoàng Đế cực ghét An Quốc, đề nghị này nói chung không thích hợp. Lại nghĩ Hoàng Nguyên mới mười bốn tuổi, không có lịch duyệt chốn quan trường, cũng khó trách. Bởi vậy thờ dài, trôi chảy nói một câu: “Tiểu tử này không biết trời cao đất rộng”, rồi bỏ qua một bên.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lúc ấy đang tiếp đãi ngự sử phụng chỉ tuần tra, các lộ quan viên lớn nhỏ có mười mấy người, có quan dụng tâm kín đáo, cảm lòng gà làm lệnh tiền, thậm chí xuyên tạc bản ý tuần phủ, truyền một đạo mệnh lệnh cho Kinh châu tri phủ, đem Hoàng Nguyên nhốt.

Nếu là bình thường, lỗi này Hoàng Nguyên sẽ không thoát thân được.

Trên quan trường, thà rằng hy sinh tiểu dân, ai chịu vì việc này gánh vác trách nhiệm?

Huống hồ mỗi người nói rất mơ hồ, chuyển mấy khúc queo, cũng tìm không ra mặt người.

Trời xui đất khiến, 2 bạn thân của Hoàng Nguyên, Tầm Hư Cực và Thẩm Vọng chính là cháu của tuần phủ và con của Trầm tri phủ, biết được tin tức

này cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ai nấy tự về nhà hỏi.

Vừa hỏi, mới hiểu ra là một trận hiểu lầm.

Trầm tri phủ lĩnh mệnh của tuần phủ, lúc này muốn thả người.

Nhưng là, Hoàng Nguyên lúc này lại không muốn đi ra.

Vì sao?

Vì dẫn đến thân thể của hắn.

Lúc trước, sau khi hắn trúng tú tài, Dương gia liền làm chủ, định thân cho hắn và con gái của Trần di, Trần Thanh Đại. Bởi Trần Thanh Đại được nuông chiều từ bé, tính cách kiêu căng, trăm kiểu đàn áp quân thúc hắn, tuy thu liễm rất nhiều, như cũ cũng không được lòng hắn. Bởi vậy, hắn oán giận trước mặt cha mẹ, nói không muốn kết mối hôn sự này, lại bị cha mẹ mắng cho một trận.

Một màn này bị Trần Thanh Đại nghe được, nổi giận tìm đến thư phòng của hắn, chỉ vào hắn chầm chọc: “Ngươi bất quá là một dã tiểu tử được dưỡng nhật được trên núi, nếu không phải nương ta muốn chiêu ngươi làm tới cửa con rể, ngươi cho rằng Dương gia có thể chứa ngươi sao? Còn cùng ta ra về đại thiếu gia, cười chết ngươi!”

Hoàng Nguyên khiếp sợ vạn phần, nghiêm khắc truy vấn.

Trần Thanh Đại biết mình gây họa, sợ tới mức thề thốt phủ nhận, khóc xin lỗi hắn.

Nhưng Hoàng Nguyên bị gọi lại chuyện cũ, nhớ tới năm đó nghe được từ Đỗ Quyên, cùng với tình cảnh bị nàng nhận làm là biểu ca, trong lòng vạn loại kỳ quái, nhưng ắt hẳn không phát tiết.

Lúc này, thư Đỗ Quyên tới.

Trong thư, nàng tường thuật thân thể của hắn.

Đến tận lúc đó, hắn không còn hoài nghi, chỉ là có chút nội tình không rõ.

Bởi cùng hắn từ nhỏ đã ở cùng Tiểu Lục, là con trai Dương quân gia. Một lần Dương quân gia đến phủ thành, Hoàng Nguyên bồi hắn uống chút rượu, liền lộ ra chân tướng: hắn thật do Dương Ngọc Vinh nhặt được. Năm đó, Dương Ngọc Vinh trùng hợp từ miệng sói cứu hắn, cách nơi Phùng Thị hôn mê cũng không xa. Thử nghĩ trẻ sơ sinh yếu ớt cỡ nào, nếu là bị sói ngậm chạy xa, nơi nào còn có mạng nữa. Hắn rõ ràng nhìn thấy phụ nhân kia, lại nhẫn tâm ôm con trai của nàng đi.

Sau này, Dương phu nhân sinh nhi tử, Hoàng Nguyên thành dư thừa.

Bởi hắn đọc sách giỏi, nên muốn hắn ở rể Trần gia, đỡ phải nuôi không một thời gian.

Hoàng Nguyên tra ra chân tướng sau, lòng cảm kích đối với Dương gia biến thành oán hận. Hắn vài lần muốn thoát thân, đều không thành công, đành tạm thời từ bỏ.

Tuy hắn không có tâm cơ thâm trầm và thủ đoạn ác độc, nhưng rất trí tuệ, thường có linh quang hiện ra. Lần này bị giam vào ngục, hắn lại nảy sinh linh cảm, lại ra một biện pháp: ở trong lao không ra ngoài, để Thẩm Vọng ở bên ngoài thả tiếng gió, nói hắn rất có khả năng bị phán tử tội, nghiêm trọng sẽ liên lụy người nhà, bị tịch thu gia sản cả nhà bị chém.

Đương nhiên, hắn đem nội tình đều nói cho Thẩm Vọng, thỉnh Trầm tri phủ âm thầm hiệp trợ.

Sau đó mọi chuyện đều thuận lợi như dự kiến, Dương gia quả nhiên từ bỏ đứa con nuôi này, cũng từ hôn. Hắn cũng nhờ Trầm tri phủ hỗ trợ tìm về cha mẹ ruột.

Dương Ngọc Vinh trên công đường nói những lời kia, triệt để rét lạnh tâm hắn, khiến cho hắn không còn nhớ nhưng cảm kích Dương gia. Nếu làm thẳng thừng, Dương Ngọc Vinh phải mang tội danh bất cớ. Nhưng nể tình hắn cứu Hoàng Nguyên từ miệng sói, hai bên triệt tiêu, cũng coi như xong.

Tâm nguyện Hoàng Nguyên hoàn thành, một cục phiền toái khác lại tới nữa: hắn ở trong lao lâu ngày, bên ngoài đã đem án này đồn ầm ào huyền ảo, nghĩ dễ dàng đi ra ngoài lại không dễ như mình nghĩ, dù sao cũng cần một lý do danh chính ngôn thuận.

Vì thế, Tầm tuần phủ liền an bài một đường thám hoàn toàn mới: để học sinh thư viện lên công đường bác bỏ, sau đó Trầm tri phủ ra mặt tuyên cáo Hoàng Nguyên vô tội, sẽ răn dạy chỉ bảo Hoàng Nguyên một lúc, chấm dứt vụ án.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, các thư sinh lại không biết, đều vì đường thám trước đây chưa từng có hưng phấn không thôi, càng có người muốn bộc lộ tài năng trước mặt tuần phủ và ngự sử đại nhân.

Bởi vậy, đường thám ngay từ bắt đầu, hai bên đã giương thương múa kiếm.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân không lên tiếng, chỉ hết sức chăm chú nghe.

Nhìn một hồi, nàng liền hiểu: trên công đường có 2 phái, 1 phái là duy trì Hoàng Nguyên, vì hấn bác bỏ án, Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực ở trong đó. Một phái khác muốn thể hiện bản lĩnh làm náo động, hoặc bởi ghen tị hấn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, cũng có người thuần túy luận sự, vì bác bỏ mà bác bỏ, do một vị thư sinh họ Trương cầm đầu.

Hoàng Nguyên khác ngày trước, dường như đã tính toán kỹ càng trước, rất thần nhiên bình tĩnh.

Hấn biện xưng mình tràn ngập lòng yêu nước, lời đề nghị trong bại viết cũng đều vì nghĩ cho bách tính, chỉ là chưa qua thực hành và kiến thức không đủ, tuyệt không có ý bất kính hoặc thông đồng với địch.

Trương thư sinh cười nói: “Chuyện đó là nhất thời, không thể so sánh được. Nay Đại Tĩnh ta đang cùng An Quốc trở mặt, biên quan gió lửa mấy năm liên tục, Hoàng Thượng cũng từng giận dữ mắng vua An Quốc vong ân phụ nghĩa, ruộng bỏ tổ tiên. Mấy chuyện này Hoàng tú tài đều biết, còn viết ra như vậy, đưa ra chính sách dụ dỗ, làm dao động lòng người, chẳng lẽ muốn chấp tay đem Đại Tĩnh ta nhường cho người sao?”

Hay cho lời nói giết người!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Duyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.